Yêu Ma Đạo

Contents

Yêu Ma Đạo **7**
1. Chương 1 . . . 7
2. Chương 2 . . . 8
3. Chương 3 . . . 9
4. Chương 4 . . . 11
5. Chương 5 . . . 12
6. Chương 6 . . . 13
7. Chương 7 . . . 14
8. Chương 8 . . . 15
9. Chương 9 . . . 16
10. Chương 10 . . . 17
11. Chương 11 . . . 19
12. Chương 12 . . . 20
13. Chương 13 . . . 21
14. Chương 14 . . . 23
15. Chương 15 . . . 24
16. Chương 16 . . . 26
17. Chương 17 . . . 28
18. Chương 18 . . . 30
19. Chương 19 . . . 31
20. Chương 20 . . . 34
21. Chương 21 . . . 36
22. Chương 22 . . . 39
23. Chương 23 . . . 41
24. Chương 24 . . . 42
25. Chương 25 . . . 44
26. Chương 26 . . . 46
27. Chương 27 . . . 48
28. Chương 28 . . . 50
29. Chương 29 . . . 51
30. Chương 30 . . . 54
31. Chương 31 . . . 56
32. Chương 32 . . . 58
33. Chương 33 . . . 59
34. Chương 34 . . . 61
35. Chương 35 . . . 62
36. Chương 36 . . . 64
37. Chương 37 . . . 66
38. Chương 38 . . . 69
39. Chương 39 . . . 72
40. Chương 40 . . . 74
41. Chương 41 . . . 76

42. Chương 42 78
43. Chương 43 80
44. Chương 44 82
45. Chương 45 84
46. Chương 46 86
47. Chương 47 87
48. Chương 48 89
49. Chương 49 92
50. Chương 50 93
51. Chương 51 96
52. Chương 52 97
53. Chương 53 99
54. Chương 54 101
55. Chương 55 103
56. Chương 56 104
57. Chương 57 106
58. Chương 58 110
59. Chương 59 112
60. Chương 60 114
61. Chương 61 116
62. Chương 62 118
63. Chương 63 120
64. Chương 64 121
65. Chương 65 123
66. Chương 66 125
67. Chương 67 128
68. Chương 68 130
69. Chương 69 132
70. Chương 70 135
71. Chương 71 137
72. Chương 72 139
73. Chương 73 141
74. Chương 74 143
75. Chương 75 145
76. Chương 76 147
77. Chương 77 148
78. Chương 78 150
79. Chương 79 152
80. Chương 80 153
81. Chương 81 155
82. Chương 82 156
83. Chương 83 157
84. Chương 84 159
85. Chương 85 161
86. Chương 86 163
87. Chương 87 165
88. Chương 88 166
89. Chương 89 168
90. Chương 90 169
91. Chương 91 170
92. Chương 92 172
93. Chương 93 174
94. Chương 94 175
95. Chương 95 177

96. Chương 96 . . . 180
97. Chương 97 . . . 181
98. Chương 98 . . . 183
99. Chương 99 . . . 184
100. Chương 100 . . . 186
101. Chương 101 . . . 188
102. Chương 102 . . . 190
103. Chương 103 . . . 191
104. Chương 104 . . . 193
105. Chương 105 . . . 198
106. Chương 106 . . . 204
107. Chương 107 . . . 208
108. Chương 108 . . . 213
109. Chương 109 . . . 218
110. Chương 110 . . . 222
111. Chương 111 . . . 227
112. Chương 112 . . . 233
113. Chương 113 . . . 238
114. Chương 114 . . . 242
115. Chương 115 . . . 247
116. Chương 116 . . . 251
117. Chương 117 . . . 256
118. Chương 118 . . . 260
119. Chương 119 . . . 264
120. Chương 120 . . . 268
121. Chương 121 . . . 272
122. Chương 122 . . . 276
123. Chương 123 . . . 280
124. Chương 124 . . . 283
125. Chương 125: (h) . . . 287
126. Chương 126 . . . 290
127. Chương 127 . . . 294
128. Chương 128 . . . 298
129. Chương 129 . . . 302
130. Chương 130 . . . 306
131. Chương 131 . . . 310
132. Chương 132 . . . 313
133. Chương 133 . . . 318
134. Chương 134 . . . 323
135. Chương 135 . . . 327
136. Chương 136 . . . 329
137. Chương 137 . . . 334
138. Chương 138 . . . 339
139. Chương 139 . . . 344
140. Chương 140 . . . 347
141. Chương 141 . . . 352
142. Chương 142 . . . 358
143. Chương 143 . . . 363
144. Chương 144 . . . 367
145. Chương 145 . . . 373
146. Chương 146 . . . 378
147. Chương 147 . . . 380
148. Chương 148 . . . 384
149. Chương 149 . . . 389

150. Chương 150 394
151. Chương 151 396
152. Chương 152 401
153. Chương 153 405
154. Chương 154 409
155. Chương 155 414
156. Chương 156 420
157. Chương 157 427
158. Chương 158 433
159. Chương 159 439
160. Chương 160 445
161. Chương 161 451
162. Chương 162 456
163. Chương 163 461
164. Chương 164 467
165. Chương 165 471
166. Chương 166 476
167. Chương 167 483
168. Chương 168 489
169. Chương 169 495
170. Chương 170 501
171. Chương 171 508
172. Chương 172 516
173. Chương 173 524
174. Chương 174 531
175. Chương 175 541
176. Chương 176 547
177. Chương 177 553
178. Chương 178 560
179. Chương 179 566
180. Chương 180 570
181. Chương 181 573
182. Chương 182 581
183. Chương 183 589
184. Chương 184 596
185. Chương 185 603
186. Chương 186 609
187. Chương 187 615
188. Chương 188 622
189. Chương 189 630
190. Chương 190 638
191. Chương 191 645
192. Chương 192 652
193. Chương 193 657
194. Chương 194 664
195. Chương 195 672
196. Chương 196 679
197. Chương 197 686
198. Chương 198 694
199. Chương 199 700
200. Chương 200 706
201. Chương 201 716
202. Chương 202 723
203. Chương 203 730

204. Chương 204 736
205. Chương 205 743
206. Chương 206 751
207. Chương 207 758
208. Chương 208 766
209. Chương 209 775
210. Chương 210 783
211. Chương 211 791
212. Chương 212 797
213. Chương 213 804
214. Chương 214 812
215. Chương 215 822
216. Chương 216 829
217. Chương 217 837
218. Chương 218 846
219. Chương 219 854
220. Chương 220 863
221. Chương 221 869
222. Chương 222 877
223. Chương 223 886
224. Chương 224 893
225. Chương 225 901
226. Chương 226 909
227. Chương 227 917
228. Chương 228 925
229. Chương 229 934
230. Chương 230 939
231. Chương 231 949
232. Chương 232 955
233. Chương 233 959
234. Chương 234 964
235. Chương 235 968
236. Chương 236 973
237. Chương 237 980
238. Chương 238 987
239. Chương 239 994
240. Chương 240 1002
241. Chương 241 1009
242. Chương 242 1011
243. Chương 243 1014
244. Chương 244 1017
245. Chương 245 1022
246. Chương 246 1028
247. Chương 247 1035
248. Chương 248 1040
249. Chương 249 1046
250. Chương 250 1051
251. Chương 251 1056
252. Chương 252 1061
253. Chương 253 1067
254. Chương 254 1072
255. Chương 255 1075
256. Chương 256 1081
257. Chương 257 1088

258. Chương 258 1092
259. Chương 259 1100
260. Chương 260 1109
261. Chương 261 1118
262. Chương 262 1126
263. Chương 263 1135
264. Chương 264 1140
265. Chương 265 1146
266. Chương 266 1150
267. Chương 267 1155
268. Chương 268 1159
269. Chương 269 1163
270. Chương 270 1168
271. Chương 271 1172
272. Chương 272 1178
273. Chương 273 1186
274. Chương 274 1195
275. Chương 275 1205
276. Chương 276 1213
277. Chương 277 1217
278. Chương 278 1223
279. Chương 279 1229
280. Chương 280 1236
281. Chương 281 1244
282. Chương 282 1250
283. Chương 283 1255
284. Chương 284 1260
285. Chương 285 1268
286. Chương 286 1274
287. Chương 287 1280
288. Chương 288 1286
289. Chương 289 1291
290. Chương 290 1297
291. Chương 291 1305
292. Chương 292 1311
293. Chương 293 1315
294. Chương 294 1322
295. Chương 295 1329
296. Chương 296 1335
297. Chương 297 1341
298. Chương 298 1350
299. Chương 299 1355
300. Chương 300 1361
301. Chương 301 1369
302. Chương 302 1375
303. Chương 303 1380
304. Chương 304 1387
305. Chương 305 1395
306. Chương 306 1403
307. Chương 307 1408
308. Chương 308 1417
309. Chương 309: Pn1 1427
310. Chương 310: Pn2 1432
311. Chương 311: Pn3 1436

312. Chương 312: Pn4 1440
313. Chương 313: Pn5 1445
314. Chương 314: Pn6 1451
315. Chương 315: Pn7 1453
316. Chương 316: Pn8 1457
317. Chương 317: Pn9 1462
318. Chương 318: Pn10 1466
319. Chương 319: Pn11 1472
320. Chương 320: Pn12 1476
321. Chương 321: Pn13 1482
322. Chương 322: Pn14 1487
323. Chương 323: Pn15 1492
324. Chương 324: Pn16 1497
325. Chương 325: Pn17 1503
326. Chương 326: Pn18 1508
327. Chương 327: Pn19 1516
328. Chương 328: Pn20 1522
329. Chương 329: Pn21 1528
330. Chương 330: Pn22 1534
331. Chương 331: Pn23 1538
332. Chương 332: Pn24 1541

Yêu Ma Đạo

Giới thiệu
Editor: MewmewBeta: Cổ Hắc MiêuThể loại: cổ trang, huyễn huyễn, nhất thụ đa công, tuyệt mĩ công, bình phàm thụ, H

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/yeu-ma-dao

1. Chương 1

Thanh sơn rung chuyển, tru yêu lệnh (câu chú diệt trừ yêu ma) cùng trấn yêu phiệt (cái van trấn giữ yêu quái) bị yêu khí ngưng tụ phá tan, yêu quái cùng oán linh nghìn năm qua bị phong ấn tại nơi này được phóng thích, việc này đã khơi ra hạo kiếp nơi thế gian.

Yêu khí nặng nề tụ họp lại hình thành cự trụ giữa trời cao, đem những tầng mây xung quanh nhuộm thành một màu đen kịt đậm đặc.

Lúc này, bên trong Tích Vân quan.

Một đám đông đạo nhân vận bạch y tố sắc đứng trong đại điện rộng lớn, nhao nhao nghị luận về biến cố trọng đại này, ai cũng thật không ngờ yêu khí thế nhưng lại có thể phá vỡ phong ấn mà các tiên bối đã bố trí, nguyên bản Tích Vân quan vốn từ lâu tránh xa thế sự phiền toái xem ra đã bị xâm nhiễu. Hiện nay, bách tính dưới chân núi đều lên núi thỉnh đắc đạo cao nhân xuất sơn thu yêu, chúng đệ tử của Tích Vân quan cũng vì vậy mà xuất sơn không ít, chính là yêu nghiệt hoành hành cùng loạn thế lúc đó, căn bản không thể bình ổn chỉ trong một sớm một chiều.

Đạo nhân xuất sơn càng ngày càng nhiều, người có thể trở về lại càng ngày càng ít, thẳng đến bách tính đều phải lên núi tị nạn, Liễu Phong chân nhân của Tích Vân quan mới phái đệ tử đắc lực pháp lực cao cường nhất xuất sơn hàng yêu.

"Nếu các ngươi không thể bắt được xà yêu kia trở về, liền đừng tái hồi thanh sơn Tích Vân quan mà gặp bổn tọa." Thanh âm lãnh tĩnh lại bình ổn từ trong đại điện nội thất truyền ra, Liễu Phong Chân nhân trước giờ luôn trầm lặng, từ năm năm trước sau khi chưởng môn bị trục xuất khỏi Thanh Sơn Tích Vân Quan, thì ngài cũng không còn xuất hiện trước mặt chúng đệ tử nữa.

"Thị! Chúng đệ tử lĩnh mệnh!" Các đệ tử của Tích Vân quan cùng khấu bái, thanh âm vang vọng cuồn cuộn khí thế.

Một trận bạch quang chói mắt chợt vụt qua, các đệ tử đều đồng loạt tông cửa lao đi, ngự kiếm lướt trên không trung, lúc này, trong đại điện đã là một mảnh trống rỗng. Giờ đây, nếu từ chân núi nhìn lên bầu trời Thanh sơn hội nhìn thấy những ánh sáng yếu ớt như tinh tú xẹt qua phía chân trời, đây là tượng trưng cho việc đệ tử của Tích Vân quan đã xuất sơn.

&&&

Phong Danh thành.

Nơi đây mặc dù cách thanh sơn rất xa, nhưng vẫn tránh không được bị yêu nghiệt tác quái. Phong ấn yêu nghiệt nơi thanh sơn bị phá, yêu nghiệt phóng trục thế gian, làm hại bách tính nhiễu loạn chúng sinh, nếu chậm trễ áp chế nhất định sinh linh đồ thán, dân chúng lầm than.

Từ sau khi thanh sơn lâm vào hỗn loạn, Phong Danh thành ít nhiều gì cũng bị ảnh hưởng, nhiều hộ dân giàu có trong thành đều bắt đầu gặp việc lạ, không phải tỳ nữ mất tích thì gia quyến bị bắt, bị bắt đều là các thiếu nữ phong hoa chích mậu. Đã mời tới không biết bao nhiêu là hàng yêu chi nhân, tác pháp (làm phép), thu yêu, thỉnh thần, mọi thứ đều thử qua, trảo cũng chỉ có thể bắt lấy mấy tiểu yêu, yêu nghiệt cũng không phải hoạt động đơn độc, trong nhất thời cũng vô pháp bắt được toàn bộ.

Cạnh một bờ suối trong vắt là một vị nam tử thân vận y phục mộc mạc đang ngồi, quần áo làm từ vải bố không có phụ kiện gì rườm rà, một đầu tóc đen nhánh được buộc lại bằng mảnh vải bố, y diện mạo bình thường, không thể xưng anh tuấn, nhưng cũng không thể nói là xấu, trên người tản ra khí tức nho nhã.

Nam nhân tên gọi Tích Duyên, mấy năm qua ngao du tự do tự tại, có thể nói là tiêu dao tứ phương, cuộc sống an nhàn rãnh rỗi. Y sớm đã qua tuổi tuyệt đại phong hoa, nam nhân bộ dạng xem chừng ba mươi tuổi, dáng người cao ráo, có thể coi là hoàn mỹ, y cởi vạt áo, lộ ra vóc dáng tráng kiện, màu da của y cũng rất khỏe mạnh. Thân thể cao ráo mà rắn chắc hoàn toàn lộ xuất dưới nguyệt quang mông lung.

Y vốn là đi ngang qua nơi này, thấy được tuyền thủy trong vắt, lại thêm mấy ngày liền chưa tắm rửa, vì thế quyết định xuống nước tẩy trừ. Vùng hoang dã này hẳn là không có nữ nhân quá bước, gần đây yêu nghiệt hoành hành, buổi tối cơ hồ không một ai dám xuất môn, vì thế, y cũng liền miễn được phiền phức sẽ bị người quấy rầy.

Nam nhân đứng bên suối tẩy trừ thân thể, hai mắt lẳng lặng nhìn chằm chằm vào mặt nước vô phong mà động, ngay tại nơi cách y không xa, mặt nước nổi lên những gợn sóng bất thường, nam nhân nháy mắt đề cao cảnh giác.

Thực rõ ràng, phụ cận có yêu khí …..

2. Chương 2

Nam nhân buông xuống suy nghĩ, lặng lẽ quan sát động tĩnh của vùng phụ cận, động tác tắm rửa của y vô cùng chậm rãi, dòng nước theo cánh tay, thân thể y chảy xuống, bọt nước trong suốt chạm vào mặt nước tạo nên từng đợt sóng nhấp nhô.

"Đại ca, nơi này hảo an tĩnh, hình như không có ai, không bằng chúng ta liền hảo hảo ân ái …" Một tiếng cười đầy dụ dỗ của nữ tử cách đó không xa truyền đến.

Gần đó, trên mặt nước nổi lên một trận khói trắng mờ ảo, liền sau đó xuất hiện một nữ tử yêu mị, tấm bạch lụa mỏng che hờ đi thân thể bán lõa, nàng đứng trong làn nước, nước hồ bao phủ đến ngực của nàng.

Xem kĩ thì không khó nhìn ra phía sau nàng có chín cái đuôi dài bạch sắc của hồ ly, lúc ẩn lúc hiện trong làn nước. Nàng nửa tựa vào vị thanh y nam tử bên cạnh, kia nam tử nhắm mắt, không có phản ứng, hắn dung mạo anh tuấn thế gian khó tìm, tuổi nhìn qua nhiều nhất hai mươi, nhìn y phục của hắn hẳn là phú gia tử đệ (con cháu nhà giàu), chính là thần trí của hắn không có rõ ràng.

Tích Duyên nhìn lên trạng thái của nam tử, liền lập tức biết được, kia hắn khẳng định là bị yêu hồ mê hoặc.

Tích Duyên nhìn một lúc, đợi hồ yêu chuẩn bị khai mở nam tử ngoại y mới mở miệng ngăn cản: "Yêu nghiệt, đạo hạnh không cao lại dám ở nơi này làm loạn."

Hồ yêu cảnh giác nhìn y, lộ ra răng nanh sắc bén, tựa như vừa bị quấy nhiễu liền phẫn nộ phe phẫy cái đuôi: "Ngươi là ai, đừng ở nơi này quấy rầy ta cùng đại ca, nếu không đi, liền ăn ngươi."

Tích Duyên cảm thấy được hồ ly tinh đúng nói chuyện hùng hồn, hoàn toàn không đem y để vào mắt, giống như người sai ngược lại chính là y, nam nhân không nói nữa, phủ thêm quần áo liền lên bờ.

"Xem như ngươi thức thời, đừng để ta lại nhìn thấy ngươi." Hồ yêu đắc ý cười to.

Một đạo quang mang ngân sắc theo đầu ngón tay nam nhân bắn ra, cấp thiểm đánh trúng mi tâm của hồ yêu, nam nhân cúi đầu, đôi môi chuyển động, miệng niệm vài câu kinh văn thường nhân khó hiểu.

Hồ yêu lúc đầu còn giơ nanh múa vuốt hiện giờ thét lên chói tai, theo sau một trận khói trắng thoát khởi, hồ yêu kêu thảm biến mất giữa không trung. Nam nhân nguyên bản không nghĩ muốn xen vào việc của người khác, chính là vì hồ yêu quá khinh địch, hơn nữa hiện nay yêu nghiệt không ngừng gia tăng, hiện giờ diệt bớt một, coi như là vì dân chúng làm chút chuyện.

Sau khi hồ yêu biến mất, nam nhân anh tuấn kia nằm trong nước vẫn nhắm mắt bất động, nam nhân có chút tò mò liền đi tới xem thử, nhưng vì cái gì y thế nhưng lại không cảm nhận được sự hiện diện của người này trong nước.

Thanh y nam tử ở giữa làn nước nhắm lại song nhãn, nam nhân không cảm nhận được chút gì yêu khí khả nghi. Đợi y đến gần, thanh y nam tử lúc này mới chậm rãi mở hai mắt.

Đó là một đôi song mâu hẹp dài ám dạ thâm thúy và u ám, kia đôi hắc sắc đồng tử lại lộ ra vài tia mê li và khí tức mông lung.

"Ngươi là ai?" Thanh y nam tử chậm rãi mở miệng, thanh âm trong đêm tối đột nhiên lại vô cùng rõ ràng, rất dễ nghe, rất trong trẻo.

Tích Duyên đem thanh y nam tử kéo lên bờ, nói cho đối phương tính danh của chính mình, cũng biết được tính danh của vị thanh y nam tử thoạt nhìn chừng hai mươi tuổi này là Xích Luyện.

Bởi vì trên người Xích Luyện không có yêu khí, nam nhân cũng thêm một phần yên tâm, hai người đơn giản hàn huyên một lúc, dần dần thì kết thành bằng hữu, nam nhân hiện giờ ngay bên cạnh Xích Luyện có thể thấy rõ ràng bộ dáng của hắn, không biết là do bọt nước hay vì trời sinh như thế, làn da Xích Luyện rất trắng, hơn nữa hắn dung mạo quá mức tuấn lãng, nhìn qua vài phần yêu dị, nhưng nam nhân rốt cuộc vẫn là không cảm nhận được ở hắn yêu khí.

3. Chương 3

"Xích huynh đệ, để tránh bị yêu nghiệt mê hoặc tốt nhất hiện nay ngươi đừng nên xuất môn thì hơn, rất phiền phức." Nam nhân cảm thấy phải có chút trách nhiệm nhắc nhở Xích Luyện, dù sao vận của hắn cũng không phải mỗi lần đều tốt như vậy, may mắn gặp gỡ y, "Hiện giờ yêu quái hoành hành, nhiều nhà gặp phải

tai ương, vừa rồi bị ta tiêu diệt chính là hồ yêu mê hoặc tâm trí con người, Xích huynh đệ ngươi cũng chính là bị nó mê hoặc đem tới nơi này."

"Ngươi diệt hồ yêu? Tích đại ca, ngươi có thể dử dụng pháp thuật?" Song nhãn u ám của Xích luyện dường như trong bóng đêm thật khó để phát hiện nó lại tăng thêm vài phần u tối, mái tóc ướt nước rũ xuống trước ngực, quả thật xinh đẹp không thể tả được bằng lời.

"Đúng vậy, kia hồ yêu muốn hại ngươi, cùng ngươi *** nhạc. Ta không thể trơ mắt đứng nhìn ngươi bị hồ yêu ăn." Nam nhân được hắn gọi "Tích đại ca", trên mặt lộ ra dáng cười ôn nhu, y vừa nói vừa buộc hảo bố yêu trên người.

Xích Luyện trầm mặc vài giây, nam nhân nghĩ hắn bị sự thật dọa đến sợ hãi, cũng không nhắc lại việc này.

Xích Luyện sửa sang lại một chút y phục ẩm ướt, xong mới lễ mạo ngẩng đầu nhìn về hướng nam nhân, miệng hắn cong lên hàm chứa vài phần tiếu dung thâm ý: "Tích đại ca, hôm nay tạ ơn ngươi đã giúp đỡ, không biết ngươi đây là chuẩn bị đi đâu? Có thể nói cho ta được không?"

"Không có gì, ta chỉ là muốn đến Trương phủ ở thành bắc, Trương chưởng quỹ mời ta đến hàng yêu." Nam nhân theo tình hình thực tế nói, y ngẫu nhiên cũng sẽ giúp người khác hàng yêu kiếm chút lộ phí để ăn uống a.

"Tích đại ca, ta xem cách ăn mặc của ngươi mộc mạc thế này, chắc cũng không phải là người địa phương, không biết ngươi nguyên quán nơi nào?" Xiêm y trên người Xích Luyện ướt sũng, vạt áo cũng bị ẩm ướt, bất quá vẫn không ảnh hưởng đến mĩ quan chính thể của hắn.

"Ta từ Thanh sơn tới." Nam nhân đơn giản trả lời câu hỏi của đối phương, tái nhìn lại khung cảnh xung quanh tối như mực, nếu quan tâm thì tốt nhất nên nhượng Xích Luyện trở về, nhìn như thế nào thì bộ dáng Xích Luyện vẫn là đại hộ chi gia, nhất định cũng là con cưng được nuông chiều từ bé.

"Phải không?" Xích Luyện hứng thú đánh giá y, đôi tay dài, hoãn mạn (chậm rãi) ghép trên đôi bả vai của Tích Duyên, không biết có phải là vô tình, hắn lại kéo dài thanh âm ở bên tai nam nhân cười khẽ: "Tích đại ca, ta cũng từ Thanh sơn đến Phong Danh thành này, nói như vậy, ta với ngươi cùng là đồng hương."

Thân thể hai người cao cao xấp xỉ nhau, không biết từ lúc nào y lại để ý thấy khoảng cách giữa cả hai hình như đã thu hẹp lại, nam nhân mới đầu còn cảm thấy có chút kì quái, nhưng người này lại là Xích Luyện nên làm cho y không thể tâm thăng sai kị (nghi ngờ).

Bởi vì y phục Xích Luyện bị ẩm ướt, y lo lắng đối phương sẽ bị cảm lạnh nên đưa ra đề nghị nhóm lửa đem chúng hong khô, chính là Xích Luyện chỉ cười khẽ tỏ vẻ không cần, giương lên song mâu thâm thúy nhìn chăm chú khuôn mặt tràn đầy thành ý của nam nhân, y cũng không phát hiện đôi đồng tử của Xích Luyện trong một khoảnh khắc lại càng sâu thẳm hơn.

"Tích đại ca, ngươi hiện giờ không cần gấp rút đi Trương gia?" Khóe miệng Xích Luyện nhấc lên một đường cong xinh đẹp, hắn nhẹ nhàng nắm lấy bả vai nam nhân, kéo dài tiếu âm nói: "Ta nghe nói Trương gia hôm nay có hỉ sự, ngươi hẳn là không thể tác pháp."

"Trương chưởng quỹ đích thực là nói ta ngày mai hẵng đến, đêm nay ta tính tìm một gian phòng tại khách *** để nghỉ chân."

"Nếu ta cùng với Tích đại ca hữu duyên, khiến chúng ta tại vùng hoang dã này cũng có thể gặp gỡ, vừa rồi ngươi còn 'cứu' ta, hơn nữa chúng ta lại là 'đồng hương'." Xích Luyện nghiêng đầu, song nhãn hẹp dài nhìn nam nhân cứ như đang nhìn thẳng con mồi của mình, "Tương thỉnh bất như ngẫu ngộ (quen biết từ trước thì không bằng ngẫu nhiên), vừa rồi Tích đại ca không phải còn nói muốn đưa ta trở về, kia không bằng cùng ta đến phủ lí nghỉ ngơi."

"……" Tích Duyên có chút ngần ngại, đây không thuận tiện cứ như vậy mạo muội đi còn không phải quấy rầy.

Thanh âm nhẹ nhàng, êm tai của Xích Luyện lại vang lên: "Tích đại ca, xem như ta cảm ơn ân cứu mạng của ngươi."

"Hảo, kia Xích huynh đệ liền dẫn đường." Tích Duyên bên miệng lộ ra ý cười ôn hòa nhàn nhạt, y lễ mạo hướng Xích Luyện ôm quyền, thanh phong thổi qua cuốn lên vài lọn tóc đen của nam nhân.

4. Chương 4

Hai người đi vào Xích phủ.

Xích phủ nằm ở vùng ngoại ô hẻo lánh, muốn đến được nơi này buộc phải đi qua một rừng hoa đào phấn sắc. Phía ngoài Xích phủ có một ao sen, vượt sang một cây cầu nhỏ Xích phủ đại môn liền xuất hiện trước mắt.

Bởi vì ban đêm sương mù xuống, mặt ao bị bao phủ một tầng sương loãng, Xích phủ tứ phía đều lượn lờ hơi sương tựa những tấm khinh sa (lụa mỏng) mờ ảo.

Tích Duyên dừng lại cước bộ cảnh giác nhìn quanh, ánh mắt đảo tới ao sen, lại không phát hiện có gì bất thường, nhưng y thủy chung vẫn cảm thấy kì quái, nơi này đẹp đúng là rất đẹp, nhưng lại quá hẻo lánh, bình thường sẽ có nhà được dựng ở những nơi như thế này sao? Tóm lại, Tích Duyên vẫn luôn thấy không bình thường, nhưng lại không thể vạch ra rốt cuộc là nơi nào không đúng!

"Tích đại ca, ngươi vì sao không đi?" Song nhãn u hắc của Xích Luyện nhìn chằm chằm vào khuôn mặt như đang tự hỏi của nam nhân, thanh âm êm dịu của hắn tại nơi ban đêm u tĩnh lại càng thêm trong trẻo, rõ ràng.

"Nhà ngươi xây dựng ở nơi hẻo lánh này không lo lắng yêu quái đến quấy nhiễu sao?" Tích Duyên lo lắng giảng giải cho vị bằng hữu, ở nơi thế này, khó trách bị hồ yêu câu dẫn.

Tứ phía đều không có bất kì hộ dân nào, nếu không phải trên người Xích Luyện không có nửa điểm yêu khí, lại vì lúc trước bị hồ yêu mê hoặc, y chắc chắn sẽ nghi ngờ Xích Luyện có phải hay không chính là yêu quái.

"Cũng không gạt ngươi, nơi này phạm vi mấy dặm vốn đều có người ở, chính là vì năm trước dưới chân núi ôn dịch hoành hành, rất nhiều thôn dân đều đã rời đi, khi đó ta nhiễm thượng ôn dịch, ai ai cũng nghĩ ta không qua nổi, nhưng cuối cùng ta lại sống, cho nên từ đó đến nay đều cùng người hầu ở phủ sống tại nơi này." Xích Luyện nói xong liền đặt những ngón tay thon dài của mình chậm rãi che lên bàn tay của Tích Duyên, Tích Duyên cảm giác được hai tay của hắn thực lạnh lẽo.

"Tích đại ca." Xích Luyện chậm rãi giương mắt, dùng đôi mắt nhiếp nhân sâu thẳm hắc ám nhìn chăm chú vào nam nhân, "Ngươi sẽ không cho ta là yêu quái đi." Thanh âm của hắn nhẹ nhàng lại mờ ảo, rồi lại như thanh âm từ thiên giới êm tai, xen lẫn vài tia hỗn loạn, trong phút chốc tràn ngập yêu dị.

Là bởi vì thanh âm của Xích Luyện rất êm tai?

Mặc kệ như thế nào đi nữa Tích Duyên đều đem kia một tia hàn ý cùng cảm giác khiến kẻ khác sợ hãi "Quy công" (quy thành) trở thành thanh âm của hắn rất dễ nghe, so với thường nhân êm tai hơn nhiều.

"Xích huynh đệ, ngươi đừng hiểu lầm, ta chỉ là tò mò, nếu có gì mạo phạm mong ngươi đừng chú ý." Tích Duyên nhìn thấy biểu tình khổ sở của hắn, vội cầm lấy hai tay đối phương, nói thẳng, "Xích huynh đệ, tay ngươi thật lạnh lẽo, khẳng định là vì ngâm nước quá lâu, bên ngoài đêm tối lại có phong hàn, chúng ta vẫn là mau mau vào phủ thôi."

Tích Duyên đến bây giờ vẫn luôn là người luôn suy nghĩ tốt cho kẻ khác, tuy rằng làm người tốt rất khó, chính là y vẫn luôn như trước duy trì cách làm người của mình, nếu làm cho Xích Luyện hiểu lầm ý của y thật không tốt a.

"Như vậy, ta liền yên tâm." Dung mạo tuấn mỹ của Xích Luyện lộ ra tiếu ý tựa một đóa đại liên đang hé nở, hắn nghe được Tích Duyên nói như thế, trong lòng cười khẽ vài tiếng, theo sau liền lễ độ mời Tích Duyên vào Xích phủ.

Tích Duyên cũng không có chút hoài nghi, liền đi theo hắn tiến vào Xích phủ hoa lệ, Xích phủ đại môn từ từ khép lại. Đại môn hồng sắc đóng lại hoàn toàn, chỉ để lại môn biển cùng hai đèn ***g màu đỏ sẫm, tiên sắc xinh đẹp của quỷ dị quang mang tản ra từ nơi đám sương tràn ngập trong không trung, tựa như âm u tựa như mông lung, một trận gió lãnh liệt thổi qua, lay động đám sương mông lung kia, kéo thành khinh sa phiêu diêu tại sơn gian (nơi ở giữa hai ngọn núi).

5. Chương 5

Sau khi tiến nhập Xích phủ, Xích Luyện liền phân phó hạ nhân trong phủ đi chuẩn bị rượu và thức ăn, còn lệnh lão quản gia cấp Tích Duyên một bộ y phục mới để thay, Tích Duyệt mặc y phục trước nay luôn mộc mạc, lão quản gia cẩn thận tìm ra một bộ y phục giống thế nhưng chất vải thuộc loại thượng thừa đưa cho y, còn Xích Luyện phân phó lão quản gia hảo hảo chiêu đãi y xong cũng liền tiến vào đi thay quần áo.

Tích Duyên được lão quản gia thỉnh đến Hà Hoa đình tại hậu viện, hạ nhân Xích phủ cũng rất nhanh đã đưa đến điểm tâm tinh xảo cùng rượu và thức ăn, đợi Xích Luyện đổi hảo quần áo, hai người liền ngồi ở Hà Hoa đình yên tĩnh cùng nhau tán gẫu thiển ẩm.

Chúc quang hoảng ảnh, khinh sa phi vũ.

Xích Luyện vận trên người mỹ y hỏa hồng sắc, ngọc quan trên đầu đã được gỡ xuống, suối tóc đen buông xuống sau người nhẹ nhàng phiêu dật, vào ban đêm cách ăn mặt của hắn cũng khá tùy ý nên tạo cho người khác cảm giác thoải mái lại không cần câu nệ tình cảm.

Hai người tuy rằng mới kết bạn không lâu, nhưng sự tôn trọng lẫn nhau cùng cơ duyên khiến cho hai người rất nhanh thành bạn thâm giao, Tích Duyên vào Nam ra Bắc kiến thức rất nhiều, biết không ít những sự tích cùng những câu chuyện cổ quái, nhưng Xích Luyện chú ý nhất chính là cố sự về việc hàng yêu phục ma của nam nhân, Tích Duyên lo lắng sẽ hù dọa vị tiểu huynh đệ anh tuấn trước mặt, liền chỉ đơn giản thuật lại, không có nói tỉ mỉ.

Tích Duyên kỳ thật cũng không thiện ngôn ngữ, mấy năm nay, y đông nam đều đi, nhưng rất ít cùng người xa lạ kết giao, ở đường xá, gặp yêu quái hắn liền diệt, ngẫu nhiên còn có thể giúp không biết bao nhiêu thôn dân giải quyết vấn đề, cho dù hắn đối Xích Luyện có "Cứu mệnh" chi ân, bị Xích Luyện lễ mạo đích thân thỉnh mình đến quý phủ nghỉ chân, y cũng từ đầu tới đuôi đều là khách khách khí khí, cũng cùng Xích Luyện nâng cốc tâm tình.

"Tích đại ca, ngươi có nghe nói thanh sơn trấn yêu nghiệt vào một ngày gần đây đã bị phá khiến xảy ra việc yêu nghiệt chung quanh tác oai tác quái?" Xích Luyện vươn cánh tay nhờ vào hỏa hồng sắc của xiêm y lại càng thêm tái nhợt, chậm rãi thay Tích Duyên châm rượu.

"Ta vài ngày trước cũng đã nghe đến việc này, hiện nay ban đêm nơi nào cũng không an toàn, xích huynh đệ vẫn là không nên xuất môn." Tích Duyên hảo ý nhắc nhở, mái tóc y chỉ dùng một sợi dây mềm mại làm từ vải bố buộc lên khiến nam nhân nhìn vào lại càng ôn hòa giản dị, trên người tản ra khí chất hiền đức, nho nhã.

Xích Luyện rũ xuống hàng mi, cười khẽ, không thể nhìn ra vẻ mặt giờ phút này của hắn: "Đa tạ Tích đại ca quan tâm."

"Không cần đa tạ."

Ngữ khí của Tích Duyên ôn hòa, chính là bởi vì y tính tình ôn hòa, rất tốt bụng, rất hiền lành, vậy mà đến giờ đã hơn ba mươi tuổi, y vẫn chưa có được một người vợ, nói ra có chút buồn cười, trước kia ở thanh sơn không nói, mấy năm nay y đều chu du thiên hạ, vẫn là không có gặp gỡ ý trung nhân, cứ thế này, Tích Duyên cũng cho rằng mệnh của mình là không có một chút đào hoa a.

Y đến nay vẫn chưa lập gia đình, nhưng cũng không có biểu hiện lạ gì, hết thảy đều rất bình thường. (Hắc Hắc: ý gì đây ~)

Xích Luyện động tác nhẹ nhàng đem chén rượu đặt ở bên môi nhấp khẽ một ngụm, đôi đồng tử u tĩnh thích thú nhìn chằm chằm vào vẻ mặt đang suy nghĩ mông lung của nam nhân, hắn dường như có thể nhìn thấu tâm tư của nam nhân, đôi môi chậm rãi mở ra: "Tích đại ca hẳn là vẫn chưa cưới vợ, nếu ngươi không chê, ta có một xá muội, nàng đã hai mươi tuổi nhưng vẫn chưa xuất giá, nếu Tích đại ca ngươi không chê, ta liền thay phụ mẫu đã chết làm chủ, gả nàng cho ngươi." Thanh âm của y rất nhẹ, vô cùng êm tai.

"Này này…… Điều này sao có thể……" Tích Duyên nghe được lời nói kinh thiên của Xích Luyện, suýt nữa là bị rượu làm cho sặc, "Kết hôn đại sự, không phải là trò đùa, huống chi, xích huynh đệ ngươi cùng ta còn chưa quen được mấy canh giờ, ngươi nào có thể khinh suất như thế đem muội muội gả cho ta."

Là trung niên còn là nam nhân chưa thành thân, tư tưởng luôn không theo kịp người trẻ tuổi, trong mắt Tích Duyên cảm thấy việc này vô cùng thất lễ, càng đường đột lại hoang đường, huống chi y cùng với muội muội Xích Luyện vẫn là chưa từng gặp mặt, nhà gái cũng chưa chắc đã hội đồng ý gả nàng cho y, việc này, thật là hoang đường!

"Tích đại ca hôm nay 'cứu' ta hồi phủ, đó là có 'ân' với ta, chỉ cần Tích đại ca ngươi không chê xá muội, nàng nhất định đồng ý."

Tích Duyên nghĩ đến tiểu tỷ của Xích gia có lẽ không tìm được ngươi trao thân gửi phận, nếu không như thế nào hội cần ca ca nhà mình, như thế đề cử……

Ngay tại lúc nam nhân đang lo lắng không biết thế nào để cự tuyệt hảo ý của Xích Luyện, Xích Luyện đã phân phó nô tỳ trong phủ đem muội muội dẫn đến đây.

"Đại ca."

Thanh âm ngọt ngào mà tinh tế theo ao sen truyền đến, một vị thân vận bạch y, đầu đội thuần bạch nhung hoa, nữ tử xinh đẹp ngực áo khai mở,cước bộ nhẹ nhàng tựa đóa đại liên theo chiếc cầu nhỏ đi tới.

Bạch sa phi kiện (áo choàng màu trắng), bạch trù yểm hung (lụa trắng che đi phần ngực), hơn nữa nàng thân thể xinh đẹp càng khiến lòng người thêm yêu vạn phần.

6. Chương 6

Tích Duyên nhìn nữ tử xinh đẹp đang cười duyên kia, trong lòng có loại cảm giác nói không nên lời, dâng lên một cỗ xúc cảm yêu dị, nhưng rõ ràng phụ cận không có yêu khí, vì sao lại xuất hiện ảo giác như thế?

Chẳng lẽ là bởi vì muội muội của Xích huynh đệ bộ dạng quá mức xinh đẹp, cùng sắc đẹp yêu mị của những sơn dã yêu nghiệt dung mạo chỉ có hơn chứ không có kém, rất kỳ quái, nhưng cụ thể quỷ dị chỗ nào, y cũng vô pháp tường giải.

"Ngọc Li, đến." Xích Luyện để Ngọc Li ngồi xuống, đem Tích Duyên giới thiệu với nàng, "Vị này chính là Tích Duyên, Tích đại ca."

Y đem lai lịch của cả hai giới thiệu cho đối phương, Ngọc Li có vẻ phóng khoáng và khéo léo, chuyên chú nhìn chăm chăm vào Tích Duyên. Còn Tích Duyên ngược lại có chút câu nệ, nhìn thấy nữ tử xinh đẹp phóng khoáng như thế, nếu còn có thể thờ ơ kia nhất định là có long dương chi phích (thích nam nhân ấy ~), Tích Duyên thuộc loại nam nhân bình thường, y cùng Ngọc Li nói chuyện đều rất lễ mạo, cũng không có ý vượt rào.

Xích Luyện từ đầu tới đuôi đều lưu ý vẻ mặt của nam nhân, song mâu hẹp dài trầm định lại bình tĩnh của hắn không một lần dứt khỏi nam nhân, ánh mắt thâm thúy lại chứa đầy hàm ý không chút lưỡng lự đặt trên thân nam nhân.

Thân thể cường tráng lại mềm dẻo, làn da màu mật ong căng mịn, nếu nuốt vào nhất định rất bổ, hơn nữa nam nhân lại có học qua pháp thuật, có căn bản chắc chắn, ít nhất có thể gia tăng vài năm đạo hạnh……

Đôi đồng tử u tĩnh của Xích Luyện đảo nhẹ, vẻ mặt ôn hòa dần dần biến thành một loại cảm xúc mà kẻ khác khó có thể hiểu được, hắn nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, đầu lưỡi tựa lưỡi của loài xà nhanh chóng đảo qua khóe miệng, bên miệng hàm chứa vẻ hài lòng và tiếu ý. Tích Duyên này tựa hồ thực sự tin tưởng hắn, kia hắn liền đem Ngọc Li hứa gả cho y, chỉ sợ nam nhân mệnh thú, không được hưởng thụ.

Ngọc Li cùng Tích Duyên trò chuyện với nhau rất vui, tựa như nhất kiến như cố (gặp lần đầu đã quen thân), nhưng nhà gái chủ động quá nhiều, điều này làm cho Tích Duyên khó có thể từ chối. Y đều không phải là không muốn thung lại như thử kiều khí (*), y chỉ sợ là xích huynh đệ nhất thời xúc động, đem muội muội hứa gả cho y, tương lai Ngọc Li nhận ra sai lầm cũng chỉ làm uổng phí công sức tác hợp của Xích Luyện.

"Tích đại ca, người trong nhà từ nhỏ đã không cho ta xuất môn, khiến ta cùng với ngoại giới nhiều năm qua ít có tiếp xúc." Ngọc Li vươn những ngón tay tinh tế vừa dài lại vừa phú mỹ xinh đẹp, động tác nhẹ nhàng linh hoạt thay Tích Duyên châm rượu, nàng tỏ vẻ ưu thương, "Hiện giờ yêu nghiệt làm loạn, chúng ta nữ nhân gia càng không được xuất môn, lại sợ thế nhân ham sắc đẹp của ta, đều không thật lòng đối xử tốt với ta, hôm nay gặp gỡ Tích đại ca, nếu ngươi không chê, tiểu nữ tử nguyện ý đi theo ngươi."

"Ngươi tội tình gì phải …" Tích Duyên nghĩ muốn cự tuyệt, nhưng lo lắng xúc phạm đến tự tôn của Ngọc Li, khó xử không biết quyết định như thế nào cho phải.

Xích Luyện cười nhạt tiếp tục uống rượu không lên tiếng, rất hài lòng việc Ngọc Li tự thúc đẩy sự tình, nếu muốn nam nhân này lưu lại phương pháp có rất nhiều, bất quá cũng không muốn phương thức quá khích, nếu có thể làm cho nam nhân tự nguyện lưu lại, kia liền rất tốt.

"Tích đại ca, ngươi có thể từ từ suy nghĩ, Xích phủ tùy ngươi muốn trụ lại hay không, khi ngươi đồng ý kết hôn với xá muội, nói ta một tiếng, khi nào ngươi nghĩ muốn rời đi, ta cũng không ngăn cản ngươi." Xích Luyện lễ mạo khách khí nói ra vô số những điều kiện tốt đẹp, nam nhân không biết chính mình rốt cuộc là có phẩm hạnh gì để có thể có thể được đối xử khoản đãi như thế này, hảo cảm đối với Xích Luyện lại càng thêm sâu sắc.

Sau vô số lần khước từ cuối cùng nam nhân vẫn là không thành công, Ngọc Li không ngừng khuyên bảo Tích Duyên nên lưu lại, còn có thể nhân cơ hội để "Bồi dưỡng một chút cảm tình", nếu Tích Duyên thật sự không thích nàng cũng sẽ không tái nhiều lần cưỡng cầu như vậy.

(*) thung lại như thử kiều khí: Chắc kiểu như ngồi không ăn bát vàng, lười biếng nằm ườn ra đó mà cũng có được cô vợ.

7. Chương 7

Tích Duyên vẫn là lần đầu tiên gặp người nhiệt tình như thế, y mặc dù đối Xích Luyện từng có ân cứu mạng, nhưng không nghĩ tới Xích Luyện lại nguyện ý chờ đợi y như vậy, chẳng những Xích phủ cho y trụ, còn thay y an bài hôn sinh, không những vậy cũng không chê y mà đề nghị muốn đem muội muội Ngọc Li gả cho. Trải qua chuyện lần này, Tích Duyên càng cho rằng Xích Luyện nhiệt tình hiếu khách, cảm thấy được Xích Luyện không những vô cùng anh tuấn, tâm địa lại hảo, còn là phú gia công tử thiện lương, thật sự hiếm thấy.

"Vậy, ta đây liền cung kính không bằng tuân mệnh."

Tích Duyên bị lời khuyên bảo vô cùng nhiệt tình của hai huynh muội Xích gia, cuối cùng cũng đồng ý lưu lại, dù sao y những ngày tiếp đây đều phải đến Trương gia thay trương chưởng quầy thu yêu, chờ hoàn thành việc này liền tái rời đi, tiểu tỷ của Xích gia, Tích Duyên vẫn là không thể trèo cao, nếu nữ tử xinh đẹp động lòng nhân này theo y nhất định hội chịu khổ.

Như thế, Tích Duyên liền yên tâm trụ lại Xích phủ. Đêm thứ nhất, Ngọc Li gõ cửa phòng y, nam nhân câu vu lễ sổ (câu nệ lễ nghi) thỉnh Ngọc Li vào phòng. Đêm thứ hai, Ngọc Li lại đến nữa, tuy rằng nam nhân

cảm thấy được kỳ quái, nhưng cũng không thể nói gì. Thẳng đến đêm thứ ba, Ngọc Li tại mộc lăng (cái thùng dùng để tắm thì phải)nam nhân đang nghỉ, kín đáo biểu lộ ái mộ tâm tình của chính mình.

Nam nhân không thể cự tuyệt chỉ có thể lưu lại Ngọc Li, nhưng y vẫn là quy củ ngả đầu ra nghỉ ngơi, điều này làm cho Ngọc Li vô cùng buồn bực, xấu hổ chạy ra khỏi phòng, dung mạo của nàng xinh đẹp là thế, lần này cư nhiên ngay cả dụ dỗ cũng không thành công, này đối với Ngọc Li từ trước đến nay mỹ mạo trứ danh là một đả kích cực kì sâu nặng.

Tích Duyên hai ngày nay ngày nào cũng đều đến Trương gia, từ sau cái ngày Trương gia tổ chức tiệc rượu, quản gia của Trương gia đã nói với Tích Duyên, Trương phủ hiện nay vô cùng bất tiện, hai ngày sau hẵng đến, Tích Duyên đuổi theo hỏi, Trương quản gia liền đóng cửa, gặp được loại tình huống này, Tích Duyên cũng chỉ có thể chờ đợi.

Những ngày gần đây Tích Duyên rất ít nhìn thấy Xích Luyện ở trong phủ, theo lời của quản gia Xích phủ nói, Xích Luyện mấy ngày nay ban ngày đều bề bộn nhiều việc, phải ra ngoài để xử lí, mà ban đêm sau khi Xích Luyện trở về, Tích Duyên lại không thể quấy rầy Xích Luyện nghỉ ngơi, cho nên việc chào từ biệt cũng phải tha tái tha (kéo dải rồi lại kéo dài =))).

Đêm nay, Tích Duyên bởi vì lo lắng Ngọc Li sẽ lại đến phòng nên liền ra hậu viên của Xích phủ tản bộ, nếu Ngọc Li có đến đây thì cũng không phải xấu hổ khi cô nam quả nữ cùng ở tại một phòng, nếu Ngọc Li không có tới thế liền tốt nhất, y đều không phải là chán ghét Ngọc Li.

Xích phủ hậu viện, lá rụng rất nhiều, gió lạnh xào xạc, thổi tới vài tia hiu quạnh.

Vào đêm hậu viện yên tĩnh một cách dị thường, ngẫu nhiên có thể nghe thấy thanh âm nho nhỏ tựa tiếng chim hót, từ sơn tuyền dẫn nhập ao sen tạo thành thanh âm nước chảy tinh tế trong trẻo dễ nghe, ở ban đêm lại có vẻ đặc biệt rõ ràng.

Ban đêm ở sơn dã gian sương mù chậm rãi buông xuống, giống như bịt kín một tầng khinh sa mông lung như huyễn, ở trong gió phiêu dật lay động, lúc này, đám sương tràn ngập ao sen xuất hiện dị vật nổi lên, Tích Duyên lập tức nhíu mày cảnh giác.

Một cỗ yêu khí nồng đậm, ở trong đêm tối xuất hiện vô cùng rõ ràng……

Tích Duyên giẫm lên mặt cỏ bước đi, mặt đất phát ra tiếng vang thanh thúy, đám sương bao phủ mặt hồ, bọt nước bốc lên, dưới nước có ám ảnh xuất hiện, Tích Duyên thần sắc lo lắng nhìn chằm chằm xuống nước, ao sen của Xích phủ cư nhiên cất dấu yêu nghiệt, khó trách hắn ẩn ẩn cảm thấy được có chỗ không đúng.

Mặt nước nổi lên cuồn cuộn bọt nước……

8. Chương 8

Lúc này, không trung truyền đến một trận phong vang sắc bén phá không, ngân quang chói mắt chíu xuống liền sau đó là một phật ấn cự đại tản ra ngân sắc quang mang từ trên trời giáng xuống, Tích Duyên pháp ấn tới rào rạt như thế, nhún chân một cái, cả người khinh thân đằng khởi thối lui về phía sau, giẫm lên bức tường cao của hậu viện, vượt ra ngoài con lộ.

Trong chớp mắt, phật ấn đang phi toàn (lượn vòng) trên không trung đột ngột đánh xuống ao sen, tiếng vang bạo liệt nổ ra phía sau viện, bọt nước bắn lên tung tóe……

Cùng lúc đó.

Thanh âm sắc bén mang theo vài phần đắc ý, cười khẽ, phá không truyền đến: “Cá chép tinh, mau xuất lai, ngô hôm nay liền từ bi mà tha cho ngươi một mạng.”

Vừa dứt lời……

Một vị nam tử tuấn mĩ thân vận ngân bạch sắc hoa lệ cà sa ngự phong mà đến…… Mái tóc màu ngân sắc ở trong gió vũ động vô cùng hỗn độn, đứng giữa đám sương mênh mông, tuấn mỹ nam tử khẽ giẫm lên cành cây, động tác nhẹ nhàng mà thong thả dừng lại trên ngọn cây, kia một suối tóc dài màu ngân bạch dùng ngân quan dựng thẳng lên, mái tóc dài phiêu dật tự nhiên mà khinh thuận khít lại sau người.

Bề ngoài áo cà sa của ngân phát nam tử lấy ngân sắc ti tuyến tinh xảo phát họa một cách tinh tế mà ra, cổ tay áo cực kỳ hoa mĩ, tràn đầy đường viền ngân sắc thêu thành pháp ấn đồ án, trong tay của hắn cầm hoa lệ pháp trượng ngân quang lập lòe, linh kiện trên thân chạm chạm vào nhau lại tạo nên tiếng vang réo rắt, nghe vào tai yêu vật cũng là thứ âm thanh tối kích thích và sắc bén.

Hắn nhẹ nhàng đứng ở ngọn cây, hứng thú khởi mi nhìn quanh, bắt đầu đánh giá nam nhân vận tố y phác nhã đứng ở bên cạnh tường cao.

"Ta không phải yêu quái." Tích Duyên hiểu lầm ánh mắt đang chăm chăm nhìn mình của đối phương, vội vàng giải thích, "Ta là khách nhân của Xích gia, vừa phát hiện hậu viện có yêu khí……"

Ngân phát nam tử một bên chú ý động tĩnh của ao sen, một bên tranh thủ đánh giá sắc mặt khó xử của Tích Duyên: "Tiếp tục nói." Hắn bình tĩnh mệnh lệnh Tích Duyên, quang mang sắc bén trong mắt đâm vào nam nhân khiến hắn có chút khó chịu.

Ánh mắt hảo sắc bén ……

Này khí thế, thật mạnh.

"Lúc sau thấy phật ấn của ngươi, ta liền ở bên cạnh đứng nhìn để khỏi ngăn trở ngươi thu yêu." Tích Duyên cảm thấy được tuấn mỹ ngân phát nam tử này thu lấy cá chép tinh kia nhất định không có vấn đề.

Tích Duyên đứng ở rìa tường, trầm mặc không nói theo dõi cuộc chiến.

Ngân phát nam tử vừa quan sát y vừa khẽ đảo, tựa hồ tin lí do thoái thác của y, nhẹ giọng nói nhỏ một câu pháp chú, tay phải vừa lật, mặt nước bốc lên cuồn cuộn, cá chép tinh đang ẩn thân ở đáy nước bị buộc xuất lai!

Một tiếng kêu đầy yêu dị vang lên trong bóng đêm, giống như thống khổ giống như than khóc……

Hạ nhân Xích phủ nghe được động tĩnh lớn, thế nhưng không một người đi ra, Tích Duyên tưởng hạ nhân Xích phủ sợ hãi yêu quái, lo lắng ương cập trì ngư (người vô tộ gặp tai họa), mới không dám đi ra.

Cá chép tinh bị lật úp ở trên bờ, nàng hạ thân là ngư vĩ nguyên hình, thượng thân đã tu luyện thành thân hình của nữ nhân, thân hình không hề che đậy để lộ ra làn da trắng ngần, dung mạo của yêu tinh đều đẹp hơn so với người thường, nhãn vĩ nhấc lên mị thái yêu dị càng khiến cho nàng thêm vẻ quyến rũ.

Tích Duyên nhìn đến, tự nhiên thấy xấu hổ vạn phần, nghĩ muốn che mắt, rồi lại lo lắng tuấn mỹ nam tử nhỏ tuổi hơn bên cạnh sẽ chê cười vì thế y chỉ có thể lê nhẹ song nhãn nhìn đi hướng khác……

"Phật Hàng, ngươi tha ta đi, ta cũng không dám … nữa thâu của ngươi Hàng ma ấn!" Kia cá chép tinh chật vật cầu xin tha thứ, nước mắt ràn rụa, khóc vô cùng đau đớn đến động lòng người, làm cho Tích Duyên trong lòng có ảo giác, kia bị gọi "Phật Hàng" ngân phát tuấn mỹ thanh niên, giống như đang ức hiếp một vị nử tữ vô tội trói gà không chặt

9. Chương 9

Là ảo giác……

Đích thật là ảo giác……

Nàng kia không phải người, là yêu quái……

Nếu không hàng phục, về sau nhất định hại nhân……

"Ngươi nếu sớm biết sai, ngô còn có thể tha ngươi, hiện giờ ngươi trộm của ngô phục ma ấn của Thanh Phong cốc, đó là ngươi tự tìm tử lộ." Phật Hàng không suy nghĩ gì nhiều khi nghe nàng giải thích, từ trên cao nhìn xuống yêu nghiệt nhu nhược nằm trên mặt đất, đưa tay nâng lên cằm yêu nghiệt, cười khẽ, "Đem phục ma ấn giao ra đây, hôm nay ngô liền cho ngươi được chết một cách thống khoái."

"Không……"

"Nếu không giao……" Phật Hàng ánh mắt trở nên nguy hiểm, đôi đồng tử như ngọc lưu ly long lanh, lóe lên một tia sắc bén lại tràn ngập sát khí quang mang, hơi thở như muốn sát nhân đến nơi.

Liền ngay cả Tích Duyên bên cạnh cũng cảm giác được bất an.

Tuấn mỹ thanh niên được gọi Phật Hàng này, đích thị là người của Thanh Phong cốc, Thanh Phong cốc cùng Tích Vân quan một cái nam, một cái bắc, nhưng đều là hai môn phái nổi tiếng, nổi danh hàng ma phục yêu!

Kia cá chép tinh sống chết cũng không muốn nói ra nơi cất giấu Hàng ma ấn, Phật Hàng cuối cùng không kiên nhẫn vung tay áo lên, ngân quang nhanh chóng xẹt lên, đem cá chép tinh thu vào tiểu ngọc bình lý tinh xảo bên hông, bình kia trên thân khắc phật ấn, Tích Duyên vừa thấy, liền biết đó là tập yêu bình của Thanh Phong cốc.

Phật Hàng thu yêu xong liền vội vàng li khứ, hắn thân nhẹ như yến ngự phong mà đi, trước khi chia tay, ý vị thâm trường hướng Tích Duyên liếc mắt một cái.

"Đại thúc, đừng trách ngô không nhắc nhở ngươi, chính ngươi cần phải cẩn thận, nơi này yêu khí rất nặng, ngươi cẩn thận đừng để bị yêu quái ăn đến xương cốt cũng không còn." Phật Hàng đi như một trận gió, hắn cười khẽ, trong chớp mắt, ngân quang liền biến mất trong đêm đen.

"Không nhọc ngươi lo lắng……"

Tích Duyên cười khổ nói nhỏ, vị thanh niên được gọi "Phật Hàng" này, thật đúng là rất kỳ quái, Thanh Phong cốc từ trước đến nay đều là tăng nhân thanh tâm quả dục, hiện giờ thế nhưng lại……

Không phải việc của mình y cũng không muốn can thiệp, y theo bờ tường nhảy vào, liền thấy hạ nhân trong phủ run lẩy bẩy đi ra nhặt lại đồ vật rơi vỡ khắp nơi, khẳng định là bị yêu nghiệt dọa cho sợ hãi, Tích Duyên an ủi mọi người rằng có một cao nhân đã thu yêu nghiệt đi rồi, hết thảy đều bình an, mọi người vừa nghe cao nhân đi rồi, mới đi thỉnh Ngọc Li tiểu thư đến.

Ngọc Li tâm sự nặng nề mà đem Tích Duyên thỉnh trở về phòng, Tích Duyên muốn đi xác định Xích Luyện có hay không bình an, lại bị Ngọc Li khẩn trương ngăn cản, Tích Duyên lúc này đáng lẽ cũng đã phải ngủ từ sớm, viện tử lí cách hậu viện cũng rất xa, vừa rồi nổ to như vậy, có lẽ ở trong phòng Xích Luyện cũng là không thể nghe được.

"Tích đại ca, ngươi vẫn là sớm nghỉ ngơi đi, đại ca đã ngủ rồi, ngươi nếu có việc gì, xin thỉnh ngày mai bàn bạc." Ngọc Li biểu tình trên khuôn mặt xinh đẹp chính là khó xử.

Tích Duyên gật đầu đồng ý. Đêm đó, Tích Duyên thủy chung đều không thể đi vào giấc ngủ, bởi vì chuyện của cá chép tinh hôm nay làm cho y càng thêm lo lắng gần nhất nếu yêu quái đều chạy vào nhà, không mau mau thu phục hết yêu nghiệt, như vậy sẽ gây ra họa lớn cho thế gian a.

Cả đêm, Tích Duyên nằm ở trên giường không thể chợp mắt, y quyết định ngày mai liền chào từ biệt rời Xích phủ, đi thay Trương chưởng quỹ thu yêu.

10. Chương 10

Sau một đêm không thể ngủ được, Tích Duyên cảm giác được toàn thân ủ rũ, y nhắm lại hai mắt mơ mơ màng màng. Lúc này, cửa phòng bị một trận lãnh phong thổi khai, một đạo mị ảnh hồng sắc lặng lẽ vô tức

như ảo ảnh đi tới bên giường, nam nhân đang ngủ say không hề phát hiện ra.

Xích Luyện vô thanh vô tức vung tay áo, quang mang ân hồng sắc chậm rãi bao trùm thân thể nam nhân, để nam nhân không tỉnh lại, hắn hướng nam nhân thi triển miên chú!

Hắn vừa từ bên ngoài tu chỉnh hoàn linh lực hồi phủ, Ngọc Li liền nói cho hắn chuyện đã phát sinh tại Xích phủ đêm hôm qua, Xích Luyện là người thông minh nhạy bén, hắn đương nhiên biết trải qua đêm nay Tích Duyên nam nhân này hôm sau khẳng định hội hướng hắn chào từ biệt, hắn vốn là để Ngọc Li giả trang muội muội của mình lấy sắc đẹp lưu lại nam nhân, đáng tiếc này nam nhân không hiểu phong tình, đương sắc trước mặt lại không chút nào động tâm.

"Tích đại ca……" Xích Luyện ngồi ở bên giường, hai tay nhẹ nhàng mà đẩy đẩy nam nhân, "Tích đại ca, ngươi có đang ngủ không, ta còn có chuyện muốn nói với ngươi." Hắn thử đẩy mạnh thân thể nam nhân, phát hiện nam nhân không có phản ứng, hắn mới yên tâm cúi đầu, tiến đến bên môi nam nhân……

Xích Luyện chậm rãi đề khí……

Một cỗ linh khí phấn kim sắc theo miệng nam nhân từ từ tràn ra, hấp nhập vào bên trong cơ thể Xích Luyện, rất nhanh linh lực của nam nhân đã bị hút sạch sẽ, Xích Luyện thỏa mãn liếc mắt nhìn nam nhân, hắn hoàn toàn không nghĩ tới linh lực của nam nhân có thể lại tư nhuận như thế, so với hắn lúc trước bắt được đạo sĩ của Tích Vân quan cường hơn nhiều, làm cho đạo hạnh của hắn cũng tăng lên không ít.

Nam nhân như trước vẫn đang ngủ, không có bất kì phản ứng gì, Xích Luyện vốn muốn ăn y, kia nhất định là đại bổ, bất quá đại bổ có đôi khi hại thân, hắn vừa rồi cũng đã hút đủ linh lực.

Xích Luyện hắn một đời tối chán ghét chính là xú đạo sĩ của Tích Vân quan, hắn đè lên ống tay áo của nam nhân, vẫn chưa phát hiện cánh tay nam nhân có đạo ấn của Tích Vân quan, hơn nữa, nam nhân ngày thường đối hắn cũng không tệ, lần đầu tiên gặp mặt còn ngốc nghếch nghĩ muốn cứu hắn, lần này cho dù là nam nhân vận khí tốt, gặp được hắn không muốn ăn thịt, Xích Luyện cũng coi như tích đức làm việc thiện, không ăn nam nhân!

Những đầu ngón tay lạnh như băng liên tục chạm vào làn da và những thớ cơ săn chắc, kia nhiệt độ ấm áp làm cho Xích Luyện có chút lưu luyến, nhưng bàn tay lạnh như băng của hắn lại làm cho nam nhân cảm thấy có chút rét lạnh, nam nhân khẽ nhăn mày, tựa hồ là muốn tránh khai, nhưng nam nhân bị trúng miên thuật này căn bản vẫn không có chút dấu hiệu nào sẽ nói là có thể tỉnh lại.

"Không…… Không cần……" Tích Duyên nhắm lại ánh mắt cự tuyệt, thanh âm của y có phần mơ hồ, nghe không rõ lắm.

Không cần?

Xích Luyện chậm rãi nhướn mắt, ý vị thâm trường nhìn chăm chú nam nhân đang chìm vào giấc ngủ, này nam nhân vừa rồi là kêu không cần, nam nhân là thập ma mộng (ngủ mớ:)))? Vẫn có thể cảm giác được hắn đụng vào?

Ngón tay lạnh như băng của Xích Luyện nhẹ nhàng đặt ở hai má nam nhân, thong thả vẽ ra những vòng tròn, nam nhân run rẩy, miệng còn la "Không cần như vậy… "……

Thân thể hảo mẫn cảm……

Phản ứng hảo thú vị……

Nam nhân là đang xuân mộng sao? Xích Luyện cực kì kinh ngạc, đối tượng xuân mộng của nam nhân đến tột cùng là ai, song mâu u tĩnh thâm thúy lẳng lặng nhìn chăm chú cổ áo mở rộng của nam nhân……

Nam nhân bất an cơ thể khẽ giật giật.

Song mâu của Xích Luyện dần thu lại, hắn thật không nghĩ tới thân thể nam nhân lại như vậy mà hảo a, thậm chí có thể nói là mê người, đặc biệt là khi y không ngừng kháng cự như vậy.

Hắn rất muốn biết nếu hắn hàm trụ nhũ tiêm của nam nhân, nam nhân có hay không sẽ thét chói tai. Cơ thể mẫn cảm như thế này, so với hồ yêu lại càng mê người hơn. Xích Luyện chậm rãi cúi đầu, vươn đầu lưỡi giống như lưỡi của loài xà, liếm lên nhũ thủ(đầu của nhũ tiêm ấy, đừng hỏi bạn =^=) của nam nhân, cái

lưỡi xà linh hoạt của Xích Luyện liên tục chơi đùa, khiêu khích nhũ tiêm đỏ hồng trước ngực của nam nhân……

11. Chương 11

Thân thể Tích Duyên khẽ chấn động, nhũ tiêm bị cái lưỡi linh hoạt của Xích Luyện không ngừng khiêu khích. Nam nhân bị thiết hạ linh chú căn bản là không thể tỉnh dậy, chỉ có thể nằm yên ở trên giường cảm nhận cơ thể mình liên tục bị kẻ phía trên chà đạp mà không thể phản kháng.

Ý muốn đùa bỡn kẻ bên dưới của Xích Luyện càng thêm tăng vọt, phản ứng của nam nhân làm cho hắn cảm thấy thực thú vị, hắn đã lâu chưa được gặp thứ đồ chơi nào tốt như vậy. Thân thể màu mật ong đầy mẫn cảm trước mắt này, đích thật đã khơi lên không ít hứng thú nơi hắn, thật muốn nhìn xem nam nhân này có thể hay không bởi vì bị hắn kích thích tạo nên phản ứng mãnh liệt mà phá tan miên chú của hắn.

Ngón tay lạnh như băng của hắn xoa nhẹ lên nhũ tiêm sáng bóng của nam nhân khiến nó hơi dựng thẳng lên, quang mang diễm lệ nhìn qua thực mê người. Tay hắn nhẹ nhàng đùa giỡn với nhũ tiêm của y, chậm rãi kích thích. Thoải mái di chuyển trên tiểu phúc (bụng trên). Sau một phen không ngừng đùa giỡn, ngón tay lạnh như băng của hắn khẽ chuyển, xoa đến dục vọng xụi lơ của nam nhân ở khố gian.

Nhiệt đô ôn hòa của cơ thể này thực làm cho Xích Luyện vô cùng thoải mái. Dục vọng của nam nhân nằm trong bàn tay lạnh như băng của hắn cũng dần dần thức tỉnh. Hai chân của nam nhân theo bản năng vội khép lại nhưng Xích Luyện đã nhanh hơn một bước mà chế trụ hai chân của y xuống, khiến cho hai chân y không tài nào khép lại được. Hắn niết lộng dục vọng của nam nhân, song mâu nhìn chằm chằm vào đôi môi của y bởi vì hành động của hắn mà không ngừng thở dốc.

Nơi này……

Y là hảo nóng a……

Xích Luyện thế nhưng có chút không thể khống chế được tình cảm của chính mình. Hắn từ xưa đến giờ chưa bao giờ có qua thứ gọi là "tình cảm" này của nhân loại. Xích Luyện là xà yêu tu luyện ngàn năm, đạo hạnh sâu không lường được, bên người tự nhiên là bầy yêu vô số. Ngọc Li cũng chỉ là một trong những kẻ cùng chung chăn gối với hắn, yêu tinh khuynh quốc khuynh thành hay mĩ mạo động lòng người Xích Luyện đều đã gặp qua, chính là chưa ai có thể khơi lên trong hắn thứ "tình cảm" này. Hắn chưa từng sinh ra hứng thú đối với nam nhân, nhưng thân thể của nam nhân này thực làm cho hắn vô cùng hài lòng.

Ngẫu nhiên thay đổi khẩu vị thử cũng không sao.

"Tích đại ca, ngươi cũng đừng trách ta, ngươi đã diệt hồ yêu, vậy đêm nay liền dùng ngươi thay thế nàng." Thanh âm cười khẽ của Xích Luyện lộ ra vài tia đen tối. Đồng thời, hắn đẩy nhanh động tác của bàn tay, rất nhanh nam nhân đã tiết ra trong tay hắn, hắn thuận thế đưa chất lỏng nóng hổi đó đến mật huyệt ở phía sau nam nhân.

Hắn nhẹ nhàng nâng lên đồn hạ (phần mông a~) của nam nhân, bài khai hai chân y để lộ ra thứ được bao phủ bởi *** ở hạ thân nam nhân. Hai chân nhanh chóng bị áp đến trước ngực, nam nhân càng lúc càng thở dốc khi cả cơ thể bị ép buộc gấp khúc lại, hạ thân phơi bày, bộ vị tư mật của y hoàn toàn bại lộ dưới con mắt Xích Luyện. Đồn bộ bị bài khai khiến bí huyệt khẽ khép khẽ mở như có như không, tựa hồ đang mời gọi đối phương……

Xích Luyện vươn những ngón tay thon dài lạnh như băng đến, đụng vào nếp cuốn ở mật huyệt của nam nhân khiến nó theo bản năng mà co rút lại. Xích Luyện với thân thể vốn thuộc thể hàn chạm đến độ ấm như vậy hoàn toàn có thể coi là một loại hưởng thụ. Ngón tay dính đầy niêm dịch từng chút một đẩy vào bên trong mật huyệt chật hẹp của nam nhân. Bên trong cơ thể của nam nhân thực sự rất nóng, giống như muốn hòa tan cả ngón tay lạnh như băng của hắn vậy.

Mật đạo nóng rực của nam nhân có thể dung nạp đến ba ngón tay của Xích Luyện. Hắn thực thoải mái thưởng thức việc quấy nhiễu địa phương ướt át lại nóng như lửa của y, ngón tay bên trong y chậm rãi chuyển

động. Nội bích ấm áp ôm chặt lấy ngón tay lạnh như băng của hắn khơi lên trong hắn một cảm giác vô cùng kỳ dị, tựa như bên trong cơ thể nam nhân ẩn chứa vô hạn năng lượng. Huyệt khẩu nam nhân bởi vì bị ngón tay không ngừng tiến xuất mà trở nên hồng nhuận.

Thẳng đến khi tay hắn có thể thoải mái chuyển động ở trong cơ thể của nam nhân, hắn mới chậm rãi rút ngón tay ra, vén lên y phục của mình để lộ ra thân thể tái nhợt mà lại vô cùng rắn chắc……

Nhẹ nhàng vứt xuống đất đống y phục thanh sắc hoa mĩ, thân thể bạch ngọc quang khiết(bóng mượt) lộ ra bên dưới ánh nến chập chờn không rõ ràng. Làn da Xích Luyện thực rất tái nhợt, bởi vì cơ thể trời sinh hàn tính, thân thể hắn cũng dị thường lạnh như băng. Hắn thoát xuống phần còn lại của y phục trên cơ thể, cởi bỏ khố hạ, để lộ ra dục vọng tráng kiện đang dựng thẳng lên. Có vẻ như lúc nãy khi còn đang đùa nghịch thân thể nam nhân, chính hắn cũng đã có phản ứng mà bản thân không phát giác ra.

Loại cảm giác này Xích Luyện chưa từng có, cho dù là cùng nữ yêu làm tình thì yêu tinh mĩ lệ đó cũng sẽ trước thay hắn dùng miệng làm mới có thể khiến cơ thể hắn có phản ứng. Thế nhưng hôm nay hắn cư nhiên lại đối với một cái nam nhân đã trúng miên chú mà động dục. Thân thể nam nhân thực rất ấm, thực rất mềm mại khiến thân thể Xích Luyện vừa chạm đến liền tức khắc phản ứng như một loài xà, tứ chi mềm dẻo mà nhẹ nhàng trườn lên.

Nam nhân còn đang nửa mê nửa tỉnh cũng tựa hồ cảm nhận được hàn khí đánh úp tới, thân thể khẽ run rẩy, rất yếu ớt. Xích Luyện tách ra hai chân nam nhân, nắm lấy đồn bộ rắn chắc của y, rồi đem dục vọng tựa băng trụ rét lạnh đẩy vào sâu bên trong nội bích nóng rực. Hắn nhẹ nhàng cử động phần hông, liền đem dục vọng tiến vào nơi sâu nhất, hàn khí tràn đến khiến nam nhân đang mê man không khỏi phải run lên vì rét lạnh.

Chưa bao giờ lại nghĩ đến nam nhân nơi đó cũng có thể ôm trọn lấy mình như vậy, cũng có thể như nữ nhân mà giang rộng nhận hắn tiến vào, hơn nữa nam nhân Tích Duyên này miệng lại không ngừng phát ra từng hồi thở dốc đầy yếu ớt, loại động tác này lại càng khiến hơi thở y ngày một nặng nhọc hơn, khiến cho hứng thú trong Xích Luyện bất giác tăng cao. Thường xuyên phải nghe thanh âm rên rỉ đầy *** đãng của nữ yêu, nay phản ứng thú vị của nam nhân lại cho hắn một cảm giác vô cùng mới mẻ.

Không cho nam nhân cơ hội khép lại hai chân, cơ thể xích lõa của Xích Luyện áp đến trên thân nam nhân, hai tay đặt lên mặt đùi trong của nam nhân, vận lực tách hai chân nam nhân ra xa hơn, hạ thể hắn dùng sức đè nén lên cơ thể y, dục vọng được thế càng thêm xâm nhập sâu hơn vào trong cơ thể của nam nhân. Tư thế này có thể khiến cho dục vọng tráng kiện của hắn càng thêm thuận lợi mà tiến nhập nội bích chặt chẽ mà nóng rực của kẻ nằm dưới thân mình này.

12. Chương 12

Những sợi tóc dài của Xích Luyện rơi xuống trên người nam nhân khẽ hoảng động theo từng động tác trừu sáp của hắn. Những sợi tóc mềm nhuyễn kia chạm đến nam nhân, mang đến một sự kích thích chưa từng có khiến nam nhân từ trong miệng phải phát ra những thanh âm nứt nở yếu ớt, hô hấp của y cũng theo đó mà càng trở nên dồn dập……

Chiếc giường lớn làm từ gỗ bởi vì hoảng động mà phát ra nhửng tiếng vang nhỏ, ánh nến soi rõ đến trên giường, sàng trướng khinh sa bị gió đêm từ ngoài cửa sổ thổi vào, ôn nhu liêu khởi khinh vũ theo gió……

Lúc này.

“Đại ca, Ngọc Li có việc bẩm báo.” Ngoài cửa chợt truyền đến thanh âm ngọt liệm của Ngọc Li.

“Nói.”

Trong phòng truyền ra thanh âm đáp lại nhuyễn miên vô lực.

"Đại ca phân phó ta tra xét sự việc, ta đã tra được, Trương phủ kia yêu quái hoành hành chính là lão hổ tinh ở Uy Hổ sơn, vì động lòng trước mỹ mạo của tiểu thư Trương gia, đêm nay đã bắt nàng đi."

"Ta biết, ngươi lui ra đi." Thanh âm chậm rãi của Xích Luyện theo trong phòng truyền đến, lạnh lùng không mang theo chút tình cảm.

"Thị." Ngọc Li cung kính lui ra, không dám tái quấy rầy.

&&&

Hôm sau, theo thói quen dậy sớm của mình, Tích Duyên liền tỉnh dậy, y quỷ dị nhận thấy thắt lưng chính mình rất đau, ngực có điểm hơi hơi nhoi nhói. Y không biết vì cái gì cơ thể chính mình lại khác thường như vậy, nhưng y lại mơ hồ nhớ rõ đêm qua y có một giấc mộng rất kỳ quái, y cùng xích huynh đệ dường như……

Tích Duyên xấu hổ vì ý nghĩ của chính mình, không muốn tái tiếp tục suy ngẫm thêm nữa.

"Tích đại ca, Trương phủ bên kia phái người đến mời ngươi đi một chuyến, có vẻ rất cấp bách, ngươi mau nhanh đi." Xích Luyện vận hồng y y phục, như một ngọn hỏa diễm đang bùng cháy, những sợi tóc bị gió cuốn lên phiêu dật dập dờn, hình ảnh tuyệt mỹ này làm cho nam nhân trong lòng hơi sững sờ một lúc.

"Hảo, ta lập tức sẽ lên đường đến Trương phủ." Nam nhân ngượng ngùng hạ mắt, vẫn chưa phát hiện khuôn mặt của chính mình đã lẳng lặng đằng khởi một tia đỏ ửng, mà hết thảy này đều rơi vào mắt của Xích Luyện.

Đôi song mâu hẹp dài u tĩnh mà thâm thúy nơi Xích Luyện sáng lên một quang mang nồng đậm không thể dung hợp, nhìn đến nam nhân ngày thường ôn hòa lễ mạo lộ ra loại biểu tình ngây ngô của tình yêu này, miệng hắn cong lên tiếu ý khiến kẻ khác khó có thể hiểu được.

Sau vài câu hội thoại đơn giản, Tích Duyên đúng như Xích Luyện suy nghĩ nói lời từ biệt, hơn nữa tỏ vẻ chính mình đã quấy rầy lâu ngày, tiếp tục lưu lại không tốt, về việc Xích Luyện nói gả Ngọc Li cho y, y cũng ôn uyển mà quyết tuyệt, không nghĩ tiếp tục để Ngọc Li làm chậm trễ. Lần này, Xích Luyện không giống đêm trước giữ lại, mà là đồng ý cho Tích Duyên rời đi.

Xích Luyện không chút để ý khi thân ảnh của nam nhân càng lúc càng xa cho đến lúc khuất khỏi tầm nhìn của hắn……

Ngọc Li phiêu người, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Xích Luyện, ánh mắt chuyển từ nơi mà thân ảnh Tích Duyên biến mất sang hắn: "Đại ca, linh khí của Tích đại ca một chút cũng không có, bây giờ lại còn đến đấu với lão hổ tinh, chỉ sợ lành ít dữ nhiều."

"Không phải chuyện ngươi nên quan tâm." Xích Luyện thản nhiên liếc mắt nhìn Ngọc Li một cái, đáy mắt lóe lên tia hàn ý lạnh như băng, Ngọc Li cung kính cúi đầu, không dám tái nhiều lời.

13. Chương 13

Sau khi Tích Duyên rời Xích phủ, liền thẳng hướng Trương phủ, khi y đến trước cửa Trương phủ thì phát hiện môn biển của Trương phủ cong vẹo giắt ở môn tiền, đại môn cũng chỉ khép hờ, cả tòa trạch viện đều mang vẻ ảm đạm không sức sống, nhìn đến tình huống như vậy Tích Duyên lập tức liền biết Trương phủ đã xảy ra chuyện!

Y vội vàng bước vào cửa, nhưng chỉ mới vừa bước vào đã nghe tiếng khóc la cùng lúc bắt gặp một mảnh hiu quạnh. Nghênh khách đại đường của Trương phủ được bố trí trở thành linh đường, hạ nhân trong nhà đều quỳ xuống đất bái tế phi ma để tang, nơi đình viện phủ kín khô diệp cùng tiền giấy, nhìn qua thực bừa bộn.

"Ô ô, lão gia, phu nhân, các người chết thật thảm a……"

"Chúng ta nhất định thỉnh cao nhân thay hai lão tìm tiểu thư về, hai lão yên tâm, thỉnh đi hảo đường đến hoàng tuyền……" Hạ nhân trong phủ khóc rống lên, đốt giấy tiền vàng bạc, người của quan phủ làm việc công theo thường lệ vừa đi được một vòng, đã bị quản gia thỉnh rời đi.

Sự xuất hiện của Tích Duyên giống như chấn động đến tâm tình của mọi người, lão quản gia kích động hướng hắn chạy tới, một phen nước mắt nước mũi tèm lem thỉnh Tích Duyên đến nội đường, quản gia nhớ rõ vị cao nhân này trước đây vài ngày đều đã tới Trương phủ, chính là mấy ngày nay trên dưới Trương phủ bị lão hổ tinh uy hiếp, không cho phép ngoại nhân tiến vào mới bất đắc dĩ đuổi đi cao nhân.

Nhưng ai biết được lão hổ tinh kia tối hôm qua liền kềm chế không được đoạt đi tiểu thư, lão phu nhân bị hù chết, Trương lão gia cũng bị tức đến chết!

Tích Duyên nghe xong lão quản gia thương tâm giảng thuật, trong lòng khó tránh có chút bất bình, kia lão hổ tinh hiện giờ là hại nhân hại kỷ không thể không phế trừ, lần này là Trương gia tiểu thư, lần sau có thể lại là tiểu thư của gia đình nào đó.

"Cao nhân ngài cứ yên tâm đi, nếu người cứu được tiểu thư trở về, Trương phủ nhất định sẽ trọng kim hậu tạ, này cũng là dặn dò của lão gia nhà ta trước khi lâm chung." Lão quản gia khóc rống vội quỳ xuống, hai bàn tay già nua nắm lấy ống tay áo Tích Duyên, "Cao nhân ngài nhất định phải thay chúng ta cứu tiểu thư trở về, để lão gia cùng phu nhân của chúng ta an tâm ra đi……"

Tích Duyên đỡ lão quản gia ngồi xuống, hơn nữa còn khẳng định nói: "Ngươi yên tâm, nếu là Trương lão gia cùng trương phu nhân ở thiên có linh, chắc chắn phù hộ ta cứu được Trương gia tiểu thư."

Trảm yêu trừ ma coi như là trách nhiệm của những người học pháp, y cũng không phải vì ngân lượng, mà là vì để về sau dân chúng Phong Danh thành sẽ không còn bị lão hổ quấy nhiễu, có thể thu liền thu, để tránh làm hại sinh linh.

Tích Duyên tuân theo lễ tiết bái tế hai lão nhân đã mất, y sau khi hỏi rõ ràng nơi cư trú của lão hổ tinh, liền vội vàng cáo biệt Trương phủ, hướng vùng ngoại ô thành tây đi, y nhất định phải đuổi tới mãnh hổ sơn trước khi mặt trời lặn.

Khi y vào đến chân núi lão hổ sơn, trời đã muốn vào đêm, sắc trời âm u, không khí thấp lãnh, hàn khí bức nhân.

Mãnh hổ sơn mặt hướng về âm hướng, sơn thế cũng phi thường hiểm trở, vào đêm ánh sáng chiếu rọi xuống vẫn còn có thể thấy rõ ràng con đường lên núi, Tích Duyên tìm kiếm khí tức của lão hổ tinh, khi y đi đến giữa sườn núi đích thì quần áo của y đã muốn ướt đẫm mồ hôi. Đúng lúc này, một cỗ khí tức âm lãnh kéo tới, bất thình lình lãnh phong có vẻ còn lạnh hơn lúc trước.

"Hống hống ——"

Cách đó không xa, truyền đến tiếng nộ hống gầm nhẹ, thanh âm vừa nặng vừa dày, nhất định không phải là của mãnh thú bình thường, thêm nữa vào ban đêm ở giữa nơi sơn dã, ngẫu nhiên còn có thể nghe thấy tiếng sói gọi bầy vang lên trong không trung.

Lúc này.

Một hùng sư toàn thân trắng như tuyết, tư thái phi thường mệt mỏi, nện từng bước thong thả từ trong rừng cây đi ra, nguyệt quang màu ngân sắc chiếu vào bộ sư mao tựa băng tuyết, tản ra nguyệt bạch sắc quang hoa. Sư tử giẫm lên mặt cỏ chậm rãi di chuyển, cái đuôi nhẹ nhàng vung vẩy loáng lên một cái rồi lại loáng lên một cái, nó hành tẩu phi thường thong thả, cái lưng của bạch sư tạo thành một đường cong ưu mĩ……

Tích Duyên mới vừa di động nửa bước, sư tử kia liền trong chớp mắt xông đến, đưa y ấn mạnh xuống mặt đất! Lợi trảo của bạch sư ấn vào da y đến phát đau, cho dù nam nhân trong lòng tràn ngập sợ hãi, y vẫn là bắt buộc chính mình phải mở to hai mắt, sư tử đang ấn trụ y kia có đôi thiển lam sắc nhãn đồng, thản nhiên như mặt nước trong suốt……

Bạch sư cúi đầu đánh giá tâm tình khẩn trương của nam nhân, nam nhân lúc này mới cảm ứng được chính mình không thể sử dụng linh lực, kinh ngạc không thôi khi linh khí của chính mình chỉ trong một đêm đã bị tiêu tán sạch!

Nhưng nam nhân cũng chợt phát hiện ra, một lượng sinh khí đang từ từ hồi phục lại bên trong cơ thể mình, chỉ có điều phải cần thêm vài ngày nữa mới có thể khôi phục hoàn toàn, đây cũng chính là thể chất thực đặc thù của y, cho dù là bị trọng thương, linh lực yếu đi đến thế nào thì chỉ cần qua mấy ngày linh khí của y cũng sẽ từ từ hồi phục lại bên trong cơ thể. Phải chờ tới hai ngày để linh lực của y hồi phục, phỏng chừng nhanh nhất cũng phải tới ngày mai.

Tích Duyên nghĩ muốn động lại không thể động, lo lắng quấy nhiễu đến tâm tình của bạch sư kia, sư tử chợt cúi đầu đem cái mũi tiến đến trước mặt y, ngửi ngửi khí tức trên cơ thể của y, hồ tu (phần lông dài ra) dưới cằm bạch sư đâm vào nam nhân có chút ngứa ngứa.

Đột nhiên.

Y cảm giác được có thứ chất lỏng nóng ấm chảy qua cánh tay mình, lúc này y mới phát hiện ra chân trước của bạch sư đã bị thương, huyết tích lạc hồng sắc chảy ra, chất lỏng dính dính lại nóng hổi kích thích làn da của nam nhân……

Tim nam nhân có phần kinh hoàng, bốn phía yêu phong lang hào tru, lãnh ý đến thấu xương khiến cho nam nhân mất đi linh khí khó tránh khỏi có chút khẩn trương.

Hai chân trước của bạch sư dùng sức ấn trụ cánh tay của nam nhân, mệt mỏi cúi đầu, chậm rãi tiến đến trước mặt nam nhân, cảnh giác nhìn chằm chằm cái trán đổ đầy mồ hôi của y: "Ngươi là người, hay là yêu?" Thanh âm trầm thấp đầy từ tính vang lên bên tai nam nhân, ngữ khí rõ ràng là lộ ra vài tia chất vấn, hơi thở gấp gáp không ngừng "đâm" vào lỗ tai nam nhân.

Nam nhân khó tin trợn tròn hai mắt, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn bạch sư trước mắt dưới nguyệt quang quanh thân đều tản ra mông lung bạch sắc ngân quang, này là bạch sư hiếm thấy, thế nhưng cư nhiên còn nói chuyện với hắn……

14. Chương 14

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tích Duyên căn bản là không thể động đậy, hắn bị dị thú trước mắt này ấn trên mặt đất, vô pháp tách ra, cũng vô pháp quát to, này vùng hoang vu dã lĩnh chính là kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay, trong không khí tràn ngập lờ mờ mùi vị của huyết tinh.

"Ta là người, không phải yêu."

Tích Duyên đem chân tướng việc mình lên núi nói cho bạch sư trước mắt, chăm chú xem kĩ ánh mắt của bạch sư, nam nhân rốt cục cũng nói xong, sau khi nghe nam nhân giảng thuật, bạch sư liền nâng lên chân trước buông ra nam nhân.

"Ta gọi Tích Duyên." Tích Duyên chủ động nói ra tính danh, "Ta lần này lên núi là vì thay Trương quý phủ cứu Trương gia tiểu thư trở về."

"Ngươi không hề phát lực, yếu như vậy như thế nào còn muốn cứu trợ kẻ khác? Ngươi nếu muốn tự tử, liền đi thẳng ba trăm dặm, lên mãnh hổ sơn đỉnh phong, sào huyệt của lão hổ ngay tại vách đá uy nghiêm đó." Bạch sư biếng nhác ngã vào bãi cỏ, mệt mỏi cúi đầu, chậm rãi liếm vết thương ở chân trước của chính mình.

Tích Duyên cân nhắc đến linh khí bản thân còn chưa khôi phục, nếu là hiện tại mạo muội lên núi chẳng những cứu không được người, chính mình lại chết một cách vô nghĩa.

Tích Duyên ngồi xổm xuống, từ túi áo lấy ra một cái tiểu hồ lô bình, đưa cho bạch sư: "Đây là viên kim sang dược cuối cùng trên người ta, ngươi ăn đi."

Bạch sư ngẩng đầu nhìn nam nhân, rồi nhìn đến viên thuốc trong lòng bàn tay nam nhân, song nhãn màu lam sắc tựa một dòng nước êm trôi, vẻ mặt hắn thay đổi: "Ngươi không hỏi ta là người hay là yêu, cứ yên tâm cứu ta? Ngươi không sợ ta sau khi lành lặn sẽ ăn ngươi?"

Tích Duyên không cảm thấy yêu khí, bàn tay chìa đến đem dược để trước mắt bạch sư: "Ngươi ăn đi, xem như vì ngươi cho ta biết nơi trú ngụ của lão hổ tinh, đây là phần thưởng."

Bạch sư hoài nghi hướng về lòng bàn tay của hắn, cái mũi ướt át đụng vào lòng bàn tay nam nhân, hắn ngửi ngửi viên dược, xác định không có vấn đề gì mới vươn đầu lưỡi liếm lấy, cái lưỡi thô ráp di động nhanh trong lòng bàn tay nam nhân, vừa ẩm ướt lại vừa nóng, nam nhân tay bị liếm thật sự rất nhột nhạt khiến hắn kềm chế không được một tiếng "Ân" hừ nhẹ trong mũi……

Thanh âm tuy rằng rất thấp rất nhỏ, nhưng lổ tai bạch sư mao nhung nhung (lông xù xù) lại giật giật mấy cái, một đôi thiển lam sắc song mâu gắt gao nhìn chằm chằm vào dung mạo bình thường của nam nhân.

Này nam nhân làm việc thật là kỳ quái, rất ít có người nhìn đến nguyên hình của hắn mà không sợ hãi, này nam nhân còn cố ý muốn chữa khỏi cho hắn, bạch sư có chút đăm chiêu nuốt vào viên thuốc, ánh mắt cũng không còn quá cảnh giác, bạch sư cúi đầu suy nghĩ, chậm rãi quỳ rạp trên mặt đất nghỉ ngơi, cái lỗ tai mao nhung nhung linh hoạt khinh động.

Tích Duyên cũng khoanh chân ngồi xuống, hắn hiện tại không có biện pháp lên núi, không có linh khí hắn không thể ngưng kết xuất pháp lực, một người một thú tựa hồ cũng chưa tính toán rời đi.

Bạch sư ghé vào mặt cỏ nhắm mắt dưỡng thần, cũng không để ý tới Tích Duyên ở bên cạnh thưởng thức tư thái nghỉ ngơi của chính mình, Tích Duyên xé từ y phục một mảnh vải bố thay bạch sư băng bó chân trước, bạch sư nhắm mắt lại cũng không ngăn cản việc làm của nam nhân.

"Ngươi là từ nơi nào đến nơi đây, vùng hoang vu dã ngoại này cũng không có chỗ cho ngươi cư trú, hơn nữa ngươi còn bị thương……" Tích Duyên ngồi vững vàng bên người bạch sư, lúc này đã không còn cái loại khiếp sợ khi mới đầu gặp bạch sự, hắn đã từng nghe thái sư phó đề cập đến bạch sư, bạch sư tựa hồ là một loại dị thú trong truyền thuyết.

"Trong thành có xà yêu tác loạn, ta bị xà yêu đả thương, xà yêu tu luyện còn chưa thành chính quả, kia yêu nghiệt còn muốn đi đường tắt, dùng nội đan của ta trợ hắn thành tiên." Hồ tu của bạch sư nhẹ nhàng lay động, gió đêm thổi vào bộ lông bạch sắc mềm mại của hắn khiến chúng khẽ xao động, "Ta từ lâu cư ngụ tại tuyết sơn, lần này nếu không phải vì thanh sơn rung chuyển hạo kiếp giáng xuống, ta cũng sẽ không đáp ứng Tích Vân quan chưởng môn chi yêu, xuống núi hàng yêu……"

Hắn vốn là theo tuyết sơn hạ lai, tiến đến thanh sơn gặp Tích Vân quan chưởng môn. Trên đường đi qua Phong Danh thành, không nghĩ xà yêu tự mình tìm tới cửa, hắn tựa hồ đã xem thường con xà yêu kia, nhiều lần giao thủ phát hiện kia xà yêu đạo hạnh sâu không lường được, nguyên bản là ngang tài ngang sức, đáng tiếc hôm nay gặp lại tên yêu nghiệt kia, không hiểu vì cái gỉ chỉ trong một đêm đạo hạnh mãnh tăng, thậm chí đưa hắn đánh quay về nguyên hình, khiến cho hắn nguyên khí đại thương!

Hắn tự biết kia xà yêu kia chán ghét kiền táo chiểu khí (khí mê-tan), vì thế hắn liền quanh quẩn tại vùng này, vừa rồi hắn đã nghĩ nam nhân là đồng đảng của xà yêu……

15. Chương 15

Lúc này, Tích Duyên tình cờ phát hiện được phụ cận có một tiểu sơn động, bên trong có từng đợt từng đợt sương trắng bốc lên, cùng với dòng nước nhỏ trong xanh chảy ra, nam nhân theo thói quen dã ngoại lộ túc

hơn nữa còn có kinh nghiệm du lịch phong phú, lập tức liền biết được trong động của núi này có ôn tuyền.

"Bạch sư, lông của ngươi bẩn như vậy, nếu không rửa, chỉ sợ miệng vết thương sẽ chuyển biến xấu."

Bạch sư lông dưới thân bị cây cỏ bùn đất làm dơ, Tích Duyên có điểm lo lắng cho tình trạng của dị thú này, chính là bạch sư lại chậm rãi lay động cái đầu một chút, tỏ vẻ không cần tẩy.

"Vậy phiền ngươi thủ trước cửa sơn động, ngàn vạn lần đừng để cho dã lang tiến vào." Tích Duyên đứng dậy phủi phủi cây cỏ trên người rồi bước nhanh hướng đến ôn tuyền trong động. Một lúc sâu, nam nhân tắm rửa xong từ trong động đi ra.

Hắn thay ra y phục ướt sũng, dù sao đây là dã ngoại không ai hội thấy, chỉ có một bạch sư đang ngủ li bì, cho nên hắn cũng không kiêng kị gì.

Bạch sư nghe thấy tiếng bước chân của nam nhân, liền mở to mắt hướng nam nhân đi đến, động tác của bạch sư rất chậm, bàn chân dẫm trên mặt đất phát ra tiếng động sàn sạt, hắn ngẩng đầu ngửi ngửi tấm lưng ướt nước của nam nhân, bạch sư hơi thở nặng nề cùng với chóp mũi lạnh lẻo ướt át chạm đến tấm lưng nóng hổi, liền khiến thân thể nam nhân có chút run rẩy.

Nam nhân đem quần áo bắt lên trên cây hong cho khô, hắn quay đầu lại, sắc mặt có chút trắng bệch khi nhìn thấy bạch sư: "Ngươi làm cái gì dựa vào ta gần như vậy?"

"Đừng nhúc nhích, để ta ngửi."

Bạch sư đem nam nhân mới vừa tẩy qua ấn lên thân cây, này dị thú đứng thẳng lên so với nam nhân có phần cao lớn hơn, nam nhân bị nhốt ở giữa hai chân trước của sư tử, hắn nghi hoặc nhìn chằm chằm bạch sư trước mắt hành vi quỷ dị. Bạch sư chậm rãi cúi đầu, đầu mao nhung nhung chôn ở cổ nam nhân ngửi ngửi, kia hồ tu đâm vào làn da nam nhân có điểm đau.

Này bạch sư là ngửi cái gì? Hắn mới vừa tẩy qua trên người tràn đầy bọt nước, căn bản là không còn mùi gì để ngửi……

Ngay lúc nam nhân chuẩn bị đẩy ra bạch sư có hành vi kỳ quái mắt trước mặt, bạch sư tựa hồ xác định được điều gì, ngẩng đầu ý vị thâm trường nhìn nam nhân, giờ này khắc này, nam nhân bị vây hãm đứng đần ra ở đó thế nhưng lại cho rằng bạch sư trước mắt này là đang cười, suy nghĩ còn chưa kịp chuyển, bạch sư đã chậm rãi liếm lên cổ nam nhân……

Bên tai nam nhân truyền đến thanh âm lười nhác lại trầm thấp của bạch sư: "Ngươi thật đúng là bổ nhân."

"Ngươi nói cái gì?"

"Ngươi thực bổ." Bạch sư lặp lại một lần nữa, thầm thán phục hãn dịch (mồ hôi) của nam nhân này cư nhiên vậy mà lại là bổ phẩm, ít nhất với hắn mà nói thì chẳng khác gì là cam lộ (sương ngọt).

Ở trong ấn tượng của bạch sư, chỉ có thần tiên mới có thể tiết ra cam lộ hãn dịch……

Nam nhân không rõ ý tứ của hắn, đương nhiên cũng cũng không biết chính mình đích mồ hôi có cái gì công hiệu, hắn chỉ biết là tên dã thú trước mắt này tựa hồ rất thích liếm thân thể hắn, theo cổ đến xương quai xanh, rồi theo xương quai xanh đến ngực. Hắn cả người bị đặt ở trên cây không thể động đậy, thẳng đến lúc đầu lưỡi mềm mại lạnh lẽo lướt qua nhũ tiêm đang run rẩy của hắn……

Nam nhân hít lấy một hơi thật sâu, đôi ngọc châu thiển lam sắc sáng ngời như ngọc lưu ly của dã thú lẳng lặng thưởng thức biểu tình của nam nhân, còn cố ý dùng miệng đưa đẩy nhũ tiêm của nam nhân, hồ tu đâm vào cũng góp phần kích thích làn da của nam nhân. Cái cảm giác vừa đau lại vừa ngứa này suýt nữa đã làm y thét lên chói tai.

16. Chương 16

Đầu lưỡi thô ráp liếm nhẹ lên ngực nam nhân, rồi không ngừng quanh quẩn ở bụng y, lông mao cùng hồ tu của bạch sư đâm vào người khiến nam nhân không khỏi có chút ngứa ngáy. Phúc bộ (phần bụng) của y rõ ràng đang run rẩy. Y mất đi pháp lực cũng đồng nghĩa với việc mất đi năng lực phản kháng, nếu không muốn nằm gọn trong bụng dã thú, y tốt nhất là không nên chọc giận thứ trước mắt này. Rơi vào loại hoàn cảnh như vậy thật khiến y khóc không ra nước mắt mà.

"Ngươi đừng liếm loạn…… Đừng liếm a……"

Hai tay nam nhân bị hai chân trước to lớn của bạch sư ấn trụ trên thân cây, lòng bàn chân đầy thịt của động vật mang theo nhiệt độ ấm áp đặt trên tay y. Dã thú trước mắt nam nhân này cứ giương lên đôi mắt mà nhìn y, đầu lưỡi cũng không ngừng mà chậm rãi liếm lên da thịt y. Từ tiểu phúc đến thắt lưng. Cảm nhận được cơ thể nam nhân đang không ngừng run rẩy, bạch sư theo thắt lưng nam nhân liếm thành một đường trở về ngực y. Dừng lại trước ngực nam nhân, không ngừng ma sát nhũ tiêm hồng nhuận của y. Nhũ tiêm từ lúc sáng đã sưng đỏ khác thường bây giờ lại bị đầu lưỡi dã thú không ngừng kích thích chẳng mấy chốc đã cương cứng lên……

Nhũ tiêm sáng bóng tiên diễm trong gió đêm rét lạnh không ngừng run rẩy. Dáng người nam nhân hoàn mỹ đến nỗi đủ để các vị cô nương phải thét lên chói tai, cơ ngực y vừa rắn chắc lại mềm dẻo hoàn toàn khác với nữ nhân mềm mại mà đầy đặn. Bạch sư tỉ mỉ liếm lên khắp thân thể nam nhân tựa hồ như đang nhấm nháp con mồi từng chút từng chút một trước khi ăn khiến y không khỏi nổi lên một cỗ sợ hãi.

Bạch sư liếm láp thân thể nam nhân khiến y cơ hồ toàn thân đều ướt đẫm. Da thịt màu mật ong bị bịt kín bằng thứ chất lỏng trong suốt, sáng lên đến *** mĩ. Không khí xung quanh mang theo hơi ẩm thấp càng góp phần kích thích làn da đang lộ ra bên ngoài của nam nhân. Y không thể lộn xộn, cũng không dám lộn xộn, móng vuốt sắc nhọn của dã thú này chỉ cần nhẹ nhàng vận sức liền đã có thể cắt xuyên da y, khiến y da tróc thịt bong a.

Đầu lưỡi lạnh lẽo quay trở lạo tảo động nhũ tiêm của y, hồ tu của dã thú liên tục đâm vào da nam nhân khiến y ngứa không chịu nổi, dã thú tựa hồ phát hiện ra phản ứng của nam nhân, liền quay sang lấy hồ tu kia mà ma sát nhũ tiêm của nam nhân. Thẳng đến lúc hai nhũ tiêm trước ngực y phát trướng mà đỏ lên, dã thú mới chậm rãi ngẩng đầu, đôi đồng tử thiển lam sắc dưới ánh trăng mông lung sáng rực một cách dị thường.

Nam nhân thở gấp, hô hấp nóng rực của dã thú cũng không ngừng phả lên mặt y. Nếu là khi trước linh lực vẫn còn đầy đủ y nhất định sẽ không lâm vào cái loại tình huống không hay ho gì này, đáng tiếc hiện giờ y tay trói gà không chặt, chỉ sợ ngay cả bình thường đến lão hổ còn không thể ứng phó, huống gì đến dã thú trước mắt này còn là bạch sư thần thú phi phàm……

"Có thoải mái không?" Bạch sư biếng nhác buông xuống suy nghĩ, chỉ chậm rãi cử động khóe miệng, thanh âm mềm mại mà dễ nghe liền theo đó phát ra. Lông mao không ngừng ở cổ nam nhân mà quẹt qua quẹt lại, tựa hồ như đang ngửi lấy khí tức của nam nhân.

"Buông, ăn ta không mang lại chút dinh dưỡng nào đâu a. Ta là người tu hành, thân thể chắc chắn so với thường nhân có phần ngạnh hơn (theo nhiều nghĩa =)))." Tích Duyên cúi đầu, thân thể bị liếm loạn khẽ run lên. Móng vuốt bất quy củ của bạch sư ấn trên ngực y, phần thịt ở lòng bàn chân chậm rãi xoa nắn lấy ngực nam nhân, đầu móng chân sắc nhọn cũng không rảnh rỗi mà tiến đến trêu chọc nhũ lạp của y.

"Thật sự rất ngạnh a." Lời nói của bạch sư có chút mơ hồ, hắn nhìn chằm chằm vào nhũ tiêm đang cương cứng mà càng lúc càng biến ngạnh của nam nhân. Động tác nơi đầu móng vuốt cũng không hề đình. Nam nhân dù đã cố kềm chế thế nào cũng phải vô phương mà để lọt ra những thanh âm "A a" nho nhỏ. Thanh âm rên rỉ trầm thấp phát ra từ miệng mình khiến chính y cũng có phần xấu hổ, nam nhân hơi cúi đầu xuống, đôi đồng tử nguyên bản vô cùng bình tĩnh nay đã xuất hiện ba đào tràn ra, y là chưa bao giờ bị kẻ khác đối đãi như thế này a.

Tích Duyên là như thế nào được dã thú đem vào bên trong động núi y cơ hồ cũng không nhớ rõ, y chỉ biết trên người đột ngột nổi lên cảm giác ngưa ngứa, nhìn lại đã thấy con dã thú kia không biết từ lúc nào đã nằm sấp trên người y, đưa đầu lưỡi không ngừng liếm thân thể y. Nam nhân không biết thân thể mình đến tột cùng có gì hấp dẫn mà có thể khiến cho dã thú trước mắt này yêu thích không một lần buông tay.

Rốt cuộc như thế nào cho phải a?

Chẳng lẽ thật phải đợi cho dã thú liếm đến khi mất đi hứng thú mới thôi sao?

Nam nhân nội tâm đấu tranh vô cùng kịch liệt, thế nhưng đầu lưỡi của dã thú vẫn không ngừng tại thân thể y mà đảo đến đảo lui. Dần dần y cũng không còn sợ hãi nữa, bởi vì dã thú trừ bỏ liếm lộng thân thể y, không cho y giãy dụa, thì cũng chẳng có thương tổn y.

"Ngươi liếm thì liếm, đừng lộng thương ta." Nam nhân thỏa hiệp, đưa tay vuốt lên cái đầu phủ một lớp lông mao mềm mại của bạch sư, y như vậy mà lại cảm thấy con vật khổng lồ trước mặt mình này cùng loài cẩu chẳng khác gì nhau mà đưa lưỡi liếm y. Dần dần y cũng phát hiện dã thú không phải là muốn ăn y, liền như vậy y tự động đem loại hành vi quái dị này lý giải thành biểu hiện tình thương của "Cẩu" đối với "Chủ nhân"……

Không khí trong sơn động vừa ẩm thấp lại vừa lạnh lẽo, có phần âm u cùng tĩnh lặng, tại đây có một cái đầm ôn tuyền bí mật nằm sâu trong sơn động tạo nên nhiệt khí tản mác tứ phía, hơi nước mông lung mờ ảo che đi tầm mắt của nam nhân.

Đến mãi lúc bạch sư cúi đầu dùng móng vuốt cắt khố tử của nam nhân, y mới giật nảy mình, nhưng còn chưa kịp đưa tay ngăn cản, đầu lưỡi lạnh lẽo dính trọc dịch của đối phương đã liếm lên đùi của y, rồi kéo dài thành một đường hướng đến nơi mềm mại lại thần bí ở giữa hai chân nam nhân mà liếm đến……

Thứ xụi lơ giữa hai chân nam nhân nhanh chóng bị cái miệng nóng rực cùng đầu lưỡi to lớn bao trùm, quấn lấy, ma sát…… Vẻ mặt vốn dĩ vô cùng bình tĩnh của nam nhân nay lộ rõ vẻ không thể tin được!

Bạch sư thế nhưng lại ngậm lấy nơi đó của y. Giống như có một cỗ điện lưu chạy qua khắp thân thể, nam nhân thân người chẳng mấy chốc đã mềm nhũn, vẻ bất lực cùng yếu đuối hiện lên khuôn mặt y……

17. Chương 17

Tích Duyên thật sự không nghĩ tới bạch sư lại hội làm ra hành động dị thường như thế. Đại não y hiện giờ hoàn toàn trống rỗng, cảm giác được dục vọng giữa hai chân không ngừng bị cái lưỡi to bản kia cuốn lấy, trêu chọc. Dưới sự kích thích của đầu lưỡi bạch sư, dục vọng của nam nhân thế nhưng lại nhục nhã mà cương cứng lên. Y thử khép lại hai chân, cái đầu bạch sư vùi ở nơi đó liền biểu hiện bất mãn mà khẽ giật lên, sư mao mềm mại ma sát mặt đùi trong khiến cho hai chân y không tài nào có thể để yên được.

Bạch sư bất mãn há miệng thở dốc, phát ra tiếng gầm nhẹ mà nặng nề của dã thú, song mâu to tròn thiển lam sắc của hắn lộ ra dục niệm dày đặc. Nam nhân bị ánh mắt đó nhìn đến đến nỗi nói không nên lời, tên dã thú này là muốn làm gì……

Nỗi bất an cùng kinh hãi mãnh liệt nổi lên trong lòng nam nhân. Ngay tại lúc y còn đang ngẩn người, móng vuốt của bạch sư đã tiến đến giữ lấy hai chân y, đem hai chân y cùng lúc tách ra. Phần thịt ở lòng bàn chân hắn ấn lên đùi nam nhân, đầu lưỡi ẩm thấp không ngừng ở giữa hai chân y mà quét tới quét lui. Nhiệt độ nóng rực của đầu lưỡi kia thực khiến cho y vô phương có thể chống cự lại được.

Y tổng cũng không thể cùng dã thú vật lộn a!

Đầu lưỡi hắn không ngừng qua lại, trêu chọc dục vọng của nam nhân khiến nó run rẩy, trên đỉnh đã xuất hiện một thứ chất lỏng màu trắng. Hai chân bị ấn trụ vô pháp khép lại, y không thể ngồi dậy, chỉ có thể nằm trên mặt đất, tùy ý bạch sư liếm lộng hạ thể ướt át cùng mặt đùi trong rắn chắc mà mềm dẻo của mình. Ngay lúc nam nhân sắp lên tới đỉnh thì đầu lưỡi bạch sư lại dời đi, đảo một vòng trên đùi nam nhân, rồi tiến đến đồn bộ rắn chắc của y. Cặp mông tròn trịa bị liếm đến ẩm ướt, phiếm lên quang mang *** mĩ lại sáng bóng……

Nam nhân không được phóng thích, miệng phát ra tiếng hít thở đầy yếu ớt pha một chút bất mãn. Cái loại tư vị khó chịu này khiến thân thể nam nhân nguyên bản cứng ngắc nháy mắt đã mềm nhũn ra, đôi mắt

đang khép hờ lại của y bất chợt chấn động mà mở lớn ra.

Hồ tu của bạch sư đâm vào làn da của nam nhân khiến cho song mông y không tự nhiên mà nhanh chóng khép chặt lại. Lúc này nam nhân xích lõa nằm ngã trên bờ ôn tuyền, dã thú nằm sấp trên người y tùy ý mà liếm lộng. Cơ thể từ trước đến nay chưa bao giờ có cảm giác thế nhưng bây giờ lại có biến hóa, y vừa rồi thiếu chút nữa đã tiết ra. Khoái cảm do bị dã thú liếm lộng mà trào lên, điều này thực khiến y vô pháp tiếp nhận được.

Y vốn là tu hành giả, đối với nhục dục không có gì hứng thú, nhưng điều này cũng không có nghĩa là y không có dục vọng!

"Đừng liếm, ta là người, không phải mẫu sư (sư tử cái)……" Tích Duyên ý đồ khép kín hai chân, nhưng lại bị song chưởng to lớn mà mạnh mẽ của bạch sư gắt gao ngăn chặn, khiến y căn bản không có cơ hội để nhúc nhích.

Y không phải mẫu sư, nhưng lại bị như thế mà đối đãi, không biết có đáng thương hại hay không nhưng vẫn là vô cùng khó chịu. Y nghĩ muốn ngồi dậy nhưng vẫn là không được. Mỗi lần chỉ cần y nghĩ muốn động dã thú liền sẽ tăng thêm lực đạo vài phần. Trảo tử sắc nhọn lại chói mắt kia đặt trên làn da nam nhân, chỉ cần dã thú vận sức dù chỉ một chút cũng có thể lộng thương y.

Bạch sư không rảnh rang để mà để ý tới nam nhân, dùng móng vuốt bài khai song mông của y, khiến chúng nửa khép nửa hở vô cùng câu dẫn nhân tâm. Hắn khẽ dùng đầu móng chân sắc nhọn chạm đến nếp nhăn ở huyệt khẩu của nam nhân. Nam nhân có chút mơ màng, tất cả mọi động tác của y đều dừng lại, hoàn toàn không dám động. Song mâu thiển lam của bạch sư chuyển đến nhìn chăm chú vào thần tình bị dục hỏa thiêu đốt cùng mang theo một chút sợ hãi của y.

Không biết có phải hay không là ảo giác của y, y thế nhưng lại cảm thấy rất rõ ràng ánh mắt của bạch sư, tựa hồ như đang…… đùa giỡn y……

"Ngươi…… Không cần……" Tích Duyên còn chưa kịp mở miệng nói thêm được lời nào để ngăn cản thì huyệt khẩu nơi bộ vị tư mật kia của y đã bị đầu lưỡi ướt át bao trùm lấy. Đầu lưỡi linh hoạt nhanh chóng liếm lộng cọ xát huyệt khẩu của nam nhân.

Vẻ mặt vừa bất lực, vừa thẹn thùng, lại nghẹn ngào cùng ẩn ẩn tức giận của Tích Duyên khiến bạch sư cảm thấy rất thú vị. Hắn nguyên bản chính là muốn liếm thử thân thể y, nhưng là hiện tại…… Ánh mắt bạch sư trở nên mơ hồ hỗn loạn, lại nổi lên vài tia đen tối. Ngay lúc hô hấp của nam nhân trở nên dồn dập hơn, đầu lưỡi của bạch sư liền hướng đến nơi mật huyệt cùng những nếp gấp cuồn cuộn nổi lên bên dưới mà tiến nhập vào hậu huyệt của nam nhân. Sư trảo dùng sức tách ra đồn bộ của y, khiến cho đầu lưỡi xâm nhập càng thêm thuận lợi……

Bị đầu lưỡi mềm mại, vừa ẩm lại vừa nóng tiến vào, nhiệt độ của vật thể kia hòa vào nhiệt độ của cơ thể y, chậm rãi dâng lên. Đầu lưỡi của dã thú rất dày lại vô cùng nóng, cứ thế mà tiến vào cơ thể khiến Tích Duyên nổi lên một loại cảm giác tương tự như là đang bị một nam nhân xâm phạm. Đầu lưỡi kia so với lợi khí của nam nhân chỉ có hơn chứ không có kém, nhẹ nhàng từ tốn mà đẩy mạnh vào, y thậm chí còn có thể cảm giác được đầu lưỡi kia của dã thú ở trong cơ thể mình mà không ngừng khiêu khích, chuyển động sờ

soạng khắp nơi, nhẹ nhàng mà ấn vào nội bích của y. Hồ tu cũng không ngừng cọ xát ở mặt đùi trong của y……

Tích Duyên đầu đổ đầy đổ mồ hôi nằm trên mặt đất, bị ma nhân này không ngừng trêu chọc đến khóe mắt cũng đã ươn ướt. Y hé miệng nhưng cái gì cũng không nói được, chỉ có thể phun ra từng hơi thở hỗn loạn cùng những tiếng rên rỉ nho nhỏ tràn ngập thống khổ nhưng vẫn chứa chấp trong đó chút thích thú.

Bạch sư miễn cưỡng giương mắt nhìn đến nam nhân đang không ngừng thở dốc. Thân thể màu mật ong của y bên dưới làn hơi nước mông lung khẽ run rẩy khiến đôi đồng tử thiển lam sắc của bạch sư nhìn đến dần dần thu hẹp lại.

18. Chương 18

Nam nhân rõ ràng có thể cảm nhận được đầu lưỡi của bạch sư ở trong cơ thể y không ngừng trừu động. Đầu lưỡi kia vừa ươn ướt, vừa nóng lại dày, nương theo nước bọt làm chất bôi trơn mà từ từ thâm nhập vào bí huyệt của nam nhân. Thân thể y ngã trên mặt đất khẽ chấn động, y là lên núi cứu người lại không nghĩ tới chính mình thế nhưng lại rơi vào loại hoàn cảnh này. Đầu lưỡi hắn ở trong cơ thể y liên tục chuyển động, vừa ẩm ướt lại vô cùng mềm nhuyễn không ngừng kích thích thân thể nam nhân.

"Nơi đó…… không nên chạm vào……" Hô hấp Tích Duyên càng lúc càng nặng nề, thanh âm của y thế nhưng lại không có chút gì mang theo vẻ uy hiếp, mà ngược lại còn tràn ngập thứ gọi là bất lực không nên xuất hiện.

Đầu lưỡi bạch sư cuối cùng cũng chạm tới chỗ mẫn cảm trong cơ thể nam nhân, dưới cái run khẽ của y, bạch sư lại càng dùng sức đẩy đầu lưỡi tiến vào trong cơ thể y mà chậm rãi chuyển động, cọ xát nơi mẫn cảm kia của y……

Tích Duyên thật sự là vô phương kháng cự, trên mặt y lộ ra biểu tình ủy khuất, muốn tránh đùi lại bị chận lấy, mà hô hấp nóng hổi của bạch sư còn không ngừng phun vào song mông của y, hơi thở đó nóng đến nỗi như muốn thiêu đốt cả y.

Y là chưa từng bị ai chạm qua như vậy, lần này xui rủi thế nào lại bị dã thú xâm phạm, bị "Đùa bỡn", bị "Trêu chọc", Tích Duyên thân vốn là nam nhi, gặp phải chuyện hoang đường như thế này hỏi y làm sao có thể tiếp nhận đây. Y không những lâm vào kinh ngạc mà điều này còn hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của y, khiến cho y nguyên bản lạnh nhạt, quyết đoán bây giờ cũng không khỏi phải bối rối. Nếu linh lực y vẫn còn đầy đủ thì y khả dĩ còn có thể vùng lên mà vật lộn một trận, thế nhưng linh lực hiện giờ còn chưa khôi phục, y chỉ có thể cam chịu mà để "Thú" ức hiếp.

Không được, nếu còn tiếp tục như vậy liền rất nguy hiểm a……

Tích Duyên nổi lên một cảm giác bất ổn, đầu lưỡi kia không ngừng xâm nhập vào bộ vị đang hưng phấn của y, ngay tại lúc y sắp đến đỉnh, đầu lưỡi của hắn lại rút khỏi cơ thể y. Một lần nữa lại phải chịu cái cảm

giác trống rỗng này khiến Tích Duyên khó chịu đến cực điểm.

Này đã là lần thứ hai rồi, tên dã thú này rốt cuộc là muốn thế nào?! Liếm lộng y như vậy, rồi lại không để y phóng thích. Đây hoàn toàn là một loại thống khổ dày vò mà.

"Đừng chạm vào ta, ngươi cũng biết ta là…… Ta là……"

Tích Duyên muốn nói lại thôi, bởi vì đôi nhãn thần kia của bạch sư đang vô cùng bình tĩnh mà nhìn y. Có lẽ do bị thương nên đôi đồng tử thiển lam sắc của hắn lộ rõ vẻ mệt mỏi.

"Hiện tại xoay người lại, bò trên mặt đất." Bạch sư thản nhiên nói, khẽ liếm liếm miệng, thuận thế cúi đầu, dùng đầu lưỡi thô to mà đùa giỡn cặp mông căng tròn, rắn chắc của nam nhân.

Tích Duyên đương nhiên là không chịu, y vừa nghĩ muốn ngồi dậy, đồn bộ liền bị bàn chân to lớn của bạch sư đè lại. Phần thịt ở lòng bàn chân kia vận sức ấn lên hai chân nam nhân, song chưởng linh hoạt tiến đến đùi nam nhân, đem y lật lại khiến y phải quỳ trên mặt đất. Hành động bất thình lình này không khỏi khiến cho Tích Duyên kinh ngạc.

Tên dã thú này là muốn làm gì?

Chẳng lẽ nghĩ muốn đối y…… Tích Duyên cơ hồ không dám nghĩ tiếp nữa, cứ thế mà xích lõa trên mặt đất lấy tư thế đầy sỉ nhục cố gắng bò về phía trước. Hạ thể xích lõa của y cứ không ngừng hoảng động trước mắt bạch sư, lung lay đến mê người. Xem ra nam nhân trong lòng trừ bỏ sợ hãi cùng chút bất đắc dĩ trước khốn cảnh này, cái gì cũng đều không có. Đúng là vào thời khắc này thì có muốn cũng vô pháp có thể nghĩ đến những chuyện khác, nhưng đáng tiếc y vừa bò được một đoạn, đã bị bạch sư bắt lại, phần thịt của dã thú ấn trụ lên mông y, liền sau đó đã chồm người nằm sấp lên lưng y. Hạ phúc (bụng dưới) nóng cháy dán tại thân thể nam nhân tựa ngọn hỏa diễm thiêu đốt y.

Tích Duyên có thể cảm giác được cự căn dưới thân của bạch sư đang đặt ở hậu huyệt của y mà không ngừng ma sát. Vật thế nóng bỏng đó khiến y nhất thời không thể tin được chuyện đang diễn ra hiện tại, thứ đó … thật lớn……

Tứ chi Tích Duyên bắt đầu kịch liệt run rẩy, hô hấp của dã thú phả lên mặt hắn thật rất ngứa. Hô hấp của hắn vừa nóng bỏng lại rất dài, kích thích đến làn da mẫn cảm của y. Dục vọng dị thường tráng kiện của bạch sư dán tại đồn bộ của nam nhân mà ma xát, chút run rẩy của y tựa hồ càng khiến bạch sư thêm hưng phấn. Dục vọng của hắn hoạt nhập vào giữa hai chân nam nhân, để tại nơi hai chân y hợp nhất mà cọ xát.

19. Chương 19

Tích Duyên bị hồ tu của dã thú không ngừng chà xát, đầu vai vừa đau vừa ngứa: "Đừng đi vào…… Ta…… Ta sẽ chết mất……"

Bạch sư mệt mỏi buông xuống suy nghĩ, đôi đồng tử thiển lam sắc của hắn lóe lên dục vọng bất tận. Hắn chậm rãi liếm lên hai má nam nhân, nhìn đến bộ dáng né tránh vừa thẹn vừa buồn bực của y, động tác của hắn từ từ chậm lại. Cái lỗ tai mao nhung xù xù khẽ giật giật khi nghe thấy thanh âm rên rĩ nhỏ đến nỗi không thể nghe thấy của nam nhân. Ánh mắt bạch sư càng hẹp lại, dục vọng khi trước vẫn còn kẹp ở giữa hai chân nam nhân bắt đầu chậm rãi chuyển động.

Đùi nam nhân mang theo cư vật nóng cháy, dục vọng đó ở giữa hai chân y không ngừng qua lại ma sát. Dưới sự chuyển động chậm rãi mà từ tốn của dã thú, hai chân nam nhân cứ thế mà nóng càng thêm nóng. Dục vọng nóng bỏng của bạch sư dán tại hạ thể cương cứng của y mà ma sát. Nhiều chuyện kinh động như thế này liên tiếp xảy ra khiến nam nhân trong một khoảng thời gian ngắn không tài nào có thể thích ứng kịp. Dục vọng nóng bỏng kia không những va chạm, ma sát y, mà còn nhiều lần khiêu khích y……

Tích Duyên chưa bao giờ nghĩ bản thân sẽ rơi vào loại khốn cảnh như thế này, phải hạ mình mà làm công cụ cho dã thú tiết dục, loại hành vi vi phạm lẽ thường tình như thế này khiến nam nhân vô pháp nói ra được lời nào, chỉ có thể phát ra những thanh âm "Anh yết". Động tác của dã thú càng lúc càng nhanh khiến hạ thể của y như bị thiêu đốt. Loại tư vị này làm cho y mở miệng chỉ có thể phát ra những thanh âm rên rỉ trầm thấp.

Dục vọng của dã thú bởi vì cương cứng lên mà nổi lên một nhục hồng sắc phiếm lên quang mang đầy *** mĩ……

Tích Duyên bị bức đến phải hét lên, nhưng vì chuyển động của bạch sư mà thanh âm của y phát ra lại đứt quãng, vừa vô lực lại đầy yếu ớt. Hơn nữa, hạ phúc của y cũng bị khoái cảm công kích đến nóng rực cả lên. Thanh âm rên rỉ không ngừng của nam nhân quanh quẩn trong sơn động, tiếng hai thân thể va chạm cùng tiếng thở dốc không ổn định liên tiếp vang lên, hơi nước tràn ngập sơn động.

Bạch sư dùng sức chạm đến dục vọng của nam nhân khiến nó phun ra một cỗ nhiệt dịch đặc dính. Cùng lúc đó bạch sư cũng ghé vào tai y mà khẽ gầm nhẹ, liền sau đó thứ chất lỏng nóng bỏng hướng trên thân nam nhân mà phun tới. Cuối cùng cũng kết thúc, tên dã thú này lại phóng ra thú dịch giữa sự ma sát của hai chân y, chất lỏng nóng bỏng kia phủ đầy trên thân y, rất nóng, dường như muốn thiêu cháy cả da thịt y.

Khi nãy được đưa lên đến đỉnh, đại não của Tích Duyên là hoàn toàn trống rỗng, quên mất hai chân mình đang mang theo cự căn của dã thú, nhưng điều đáng xấu hổ chính là y cư nhiên bởi vì thú dục của dã thú mà nhịn không được tiết ra.

Bạch sư từ từ buông lỏng Tích Duyên, sau khi phát tiết thoả mãng thật làm cho hắn thập phần thoải mái, hắn chậm rãi ngẩng đầu: "Ngươi vừa rồi không phải nói muốn thay ta tẩy mao sao?" Thanh âm của bạch sư không lớn, ngữ điệu thoải mái mà tự nhiên.

"……" Tích Duyên vẫn chưa hết sững sờ.

Bạch sư chậm rãi bước đến trước mặt y, liếm lên cần cổ ướt đẫm mồ hôi của y, lẳng lặng chăm chú quan sát nam nhân cuối cùng cũng đã tóm lại được chút bình tĩnh của bản thân: "Hiện giờ ngươi cũng đi không được, đêm nay vẫn là chỉ có hai chúng ta, tránh cho ngươi cảm thấy rảnh rỗi quá không biết làm gì, cảm phiền ngươi thay ta tẩy trừ lông mao, thuận đường cũng tẩy luôn mùi vị trên người ngươi."

Sau khi làm tình, bạch sư tự ý phân phó y làm việc, nhưng chính là ngữ khí của bạch sư rất nhẹ, thậm chí có thể nói là nhu hòa mang theo một chút mệt mỏi. Bạch sư tiến đến trước ngực nam nhân liếm nhẹ mồ hôi trên đó, Tích Duyên lại không dám lộn xộn, lo lắng bạch sư hội sẽ tái làm chuyện khi nãy, rơi vào đường cùng đành phải đáp ứng thay bạch sư tẩy trừ.

Giúp bạch sư tẩy trừ da lông này vẫn là việc từ trước đến nay Tích Duyên mới làm lần đầu tiên, y thực cẩn thận, cũng thực ôn nhu ngồi ở bờ ôn tuyền giúp bạch sư nằm nghỉ ngơi bên cạnh y tẩy trừ.

Hô hấp của bạch phun trên thân nam nhân, nhồn nhột.

Sau khi để y tẩy trừ sạch sẽ lông mình và cơ thể hắn, bạch sư mới chậm rãi đứng dậy đi ra khỏi sơn động. Y nghĩ bạch sư là bỏ đi, nhưng một lát sau đã thấy bạch sư hàm chứa y phục của hắn quay trở lại, là y phục hắn treo trên cây.

Đêm đó, Tích Duyên ngã vào trong lòng bạch sư mà ngủ. Lông của bạch sư thật mềm mại, nhiệt độ ấm áp của cơ thể cản đi gió rét vào ban đêm. Mới đầu y còn có chút kháng cự, bạch sư đang mệt mỏi chìm trong giấc ngủ đành miễn cưỡng dùng móng vuốt đáp trụ vai y, lòng bàn chân với phần thịt ấm áp mềm mềm đè lên cánh tay nhỏ bé của y.

Trải qua một ngày không biết bao nhiêu chuyện xảy ra như vậy, Tích Duyên cuối cùng cũng lâm vào mệt mỏi mà ngủ thiếp đi……

Hôm sau.

Lúc Tích Duyên tỉnh lại, bạch sư đã không còn thấy bóng dáng, y cho rằng tối hôm qua là mình nằm mộng hoang đường, nhưng chính là không có thời gian cho y tìm hiểu, y cũng cố không suy nghĩ nhiều nữa, lập tức vượt sơn cứu người. Trải qua tối hôm qua, Tích Duyên kỳ dị phát hiện linh lực gần như đã hoàn toàn hồi phục trong cơ thể, y có thể dùng cách thức thường đi lại của mình đạp phong mà đi, nhưng làm cho y cảm thấy bất an nhất chính là chậm trễ cả cả đêm như thế chỉ hy vọng Trương gia tiểu thư vẫn chưa có bị lão hổ tinh hãm hại.

Dựa theo Trương quản gia miêu tả, lão hổ tinh kia phi thường yêu thích Trương gia tiểu thư, chắc hẳn lão hổ tinh nhất định không nỡ ra tay nặng với nữ tử yếu đuối, mỏng manh đâu.

Tích Duyên khôi phục linh khí, cũng có thể tự nhiên khống chế pháp lực, y rất nhanh đã đến được sào huyệt của lão hổ tinh, nhưng là đại môn đầy đất đá vụn và có dấu vết bị thoát phá lại cho y mơ hồ cảm giác không ổn. Mặt đất rõ ràng có dấu tích đánh nhau, bị hãm sâu xuống nhìn không ra là do binh khí nào gây nên, nhưng có thể làm ra một cái hố to đến vậy, người này chắc chắc có pháp lực cao cường.

Chẳng lẽ có người đã ra tay trước y?

Khuôn mặt ôn hòa của Tích Duyên lộ ra vẻ ngưng trọng, y nhún chân một chút, khinh thân phóng vào trong động, như một trận gió biến mất ở động khẩu.

Bỗng nhiên từ đâu một trận sương mù kéo đến che khuất đi động khẩu mấy phút trước còn trụ một nam nhân.

20. Chương 20

Tích Duyên sau khi vào sơn động, phát hiện thạch bích không trọn vẹn, cùng yêu vật thi thể đầy dưới đất, nhưng khắp nơi đều không thấy bóng dáng của Trương gia tiểu thư, mặt đất rõ ràng có dấu vết đánh nhau. Ngay lúc y chuẩn bị rời đi, bên trong thạch thất đột nhiên phát ra tiếng nổ oanh long long như sấm, sơn động kịch liệt lay động, còn có cổn thạch tòng nham (nham thạch?_?) trên vách đá chảy xuống.

Đột nhiên.

Một đạo bóng đen cấp tốc theo bên trong thạch thất thoát ra, kia thân ảnh xẹt ra như một tia điện vụt qua người nam nhân, trong nháy mắt liền biến mất ở động khẩu, bởi vì tốc độ quá nhanh, tâm tư của nam nhân có chút theo không kịp.

Tích Duyên trở ra khỏi sơn động vừa bị sập lở, y theo sát hắc sắc thân ảnh chạy trong rừng cây, tốc độ cực nhanh. Hai thân ảnh chạy băng băng, tạo thành lưỡng huyễn quang chói mắt trong rừng cây thoắt ẩn thoắt hiện……

Thẳng đến lúc hắc ảnh buộc phải dừng lại trước huyền nhai xuất hiện bất ngờ trước mặt, Tích Duyên cũng ngừng lại. Lúc này, Tích Duyên mới thấy rõ cái kia hắc ảnh kỳ thật là một thân hình cao to mặc hắc sắc trường sam và mạo đội trên đầu cũng đồng dạng một màu, đối phương kéo mạo tử xuống thấp che đi khuôn mặt, hoàn toàn không thể thấy rõ dung mạo của hắn, nhưng theo thân thể thì có thể thấy được kia Hắc y nhân là nam giới.

Gió mạnh thổi bay trường bào của người nọ, hắn trên vai khiêng một nữ nhân đã hôn mê, Tích Duyên trước khi lên núi đã được quản gia miêu tả về trang phục của Trương gia tiểu thư, liền nhận ra ngay nữ nhân đang trên vai hắc y nhân chính là Trương Tử Yến, Trương tiểu thư.

"Vì sao đi theo ta?" Hắc y nhân mở miệng, thanh âm đầy mị hoặc lại có phần hỗn loạn và bướng bỉnh, cười khẽ.

"Là ngươi đã giết yêu quái? Ngươi rốt cuộc là ai?" Tích Duyên đánh giá Hắc y nhân, mu bàn của Hắc y nhân kia có ấn một ấn kí Phạn văn khó hiểu. Hắc y nhân không chút để ý, thái độ lười nhác làm cho Tích Duyên trở nên có chút sốt ruột.

"Ta là ai ngươi không cần biết. Kia lão hổ tinh nghĩ muốn nuốt bổ phẫm của ta, ta đương nhiên huyên hắn gà chó không yên, dạy cho hắn biết đồ nào là nên chạm đồ nào là không nên chạm." Thanh âm tràn ngập ngạo khí của Hắc y nhân xuất ra vài tia ưu việc cảm (kiểu ngoài kẻ giỏi nhất là ta đây các ngươi chỉ là đồ bỏ =^=).

"Một khi đã như vậy, kia mời ngươi thả Trương Tử Yến, ta đã đáp ứng người của quý phủ nàng là sẽ mang nàng về bình an." Tích Duyên cũng không tùy tiện, miễn cưỡng nói.

"Ta không nghĩ sẽ thả nàng."

"Vậy đắc tội." Tích Duyên cũng không muốn cùng hắc y nhân nói lời vô nghĩa. Mấy chiêu qua đi phát hiện đối phương chỉ phòng không công, tựa hồ đang đùa giỡn với y, đây là việc tối kiêng kị của người tu luyện pháp thuật, bị địch nhân khinh thị.

Hoa chi (tiếng kêu có âm vực cao) ——

Lấy vô hình thăng hữu hình, linh lực ngưng tụ trở thành kiếm khí, cắt qua không trung, trên mặt đất nơi kiếm khí đi qua tạo thành những dấu tích sâu hoắm. Hắc y nhân thân pháp nhanh chóng biến hóa, tránh né từng đạo công kích. Bởi vì hắn trên vai còn vác Trương Tử Yến, Tích Duyên cũng không dám ra tay quá nặng. Một khắc sau, các động tác né tránh của Hắc y nhân đã có chút khổ sở.

Hắc y nhân theo cổ tay áo vung ra ám tàng lợi tiên (cây roi ~), quất vào cánh tay của Tích Duyên, đem kiếm chiêu làm xáo trộn, ngân sắc kiếm khí tiêu tán trong không trung.

"Nhìn ngươi đạo hạnh cũng không kém, ngươi thực rất muốn nữ nhân Trương Tử Yến này?" Hắc y nhân cười khẽ, thanh âm của hắn nghe có vẻ còn rất trẻ, "Trương Tử Yến từ nhỏ cẩm y ngọc thực (quần áo đẹp, đồ ăn ngon), thân thể của nàng đối với yêu quái mà nói là bổ phẩm, nguyên bản ta dùng nàng để chế thuốc, đáng tiếc bị lão hổ tinh đoạt đi, thân thể còn bị làm hỏng, làm cho ta uổng công một chuyến."

"Tất nhiên nàng hiện tại đối với ngươi vô dụng, vậy ngươi đem nàng cho ta đi." Tích Duyên là thật lòng nói, không có nửa điểm đùa giỡn.

"Không được." Hắc y nhân làm càn vỗ vỗ mông của Trương Tử Yến, thoải mái đem đặt trên vai, "Này nữ nhân tuy rằng đã không thể đem chế thuốc, nhưng bằng mĩ nữ đệ nhất danh hiệu của nàng khả còn có thể giúp ta đổi về một thân thể khác, tuy rằng tân hoa khôi kia của Túy Nguyệt lâu so với thân thể Trương Tử Yến có kém một chút, bất quá đủ kiền tịnh."

"Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?"

"Nếu là ta dùng đệ nhất mĩ nữ của Phong Thành đổi lấy tân hoa khôi, ngươi đoán lão bản của Túy Nguyệt lâu có thể hay không đáp ứng ta?" Hắc y nhân cười cuồng ngạo, vài sợi tóc đen lộ ra phiêu dật cùng cơn gió mạnh thổi tung lên tấm trường bào.

Tích Duyên làm sao chịu được kích động như thế này, nếu là làm cho Hắc y nhân này đem Trương Tử Yến lộng đi Túy Nguyệt lâu cái nơi trăng hoa kia, y thật không biết thế nào để tạ lỗi già trẻ lớn bé của Trương gia đâu a …

Y hợp hai ngón tay lại với nhau, một đoạn kiếm khí sắc bén liền theo đầu ngón tay bắn ra. Thanh sắc quang mang dâng lên đột ngột, gai nhọn mờ ảo nhỏ vụn quấn quanh thân kiếm linh khí biến ảo, chiêu này chính là nổi tiếng hậu thế "Thanh hồn kiếm pháp"……

Tốc độ khởi kiếm cực nhanh, liền ngay cả Hắc y nhân cũng sửng sốt một chút, đối phương không kịp né tránh cánh tay liền bị cắt qua thụ thương. Kiếm khí mang theo thanh âm chói tai khi cắt qua không khí, nháy mắt trên mặt đất đã lưu lại một đạo ngân tích.

Tích Duyên biết cho dù Hắc y nhân là bị kiếm khí chém qua cánh tay, nhưng hắn chắc chắn đã bị nội thương vì theo cánh tay nơi hắn bị chém khi nãy bây giờ đã có một lượng linh lực huyền hắc sắc chậm rãi tràn ra.

"Ngươi đã bắt đầu tán công, ngươi đem Trương Tử Yến cho ta, ta liền thay ngươi chữa thương, nếu không ta……" Tích Duyên tiếp theo không- biết phải uy hiếp như thế nào, y không giỏi uy hiếp người khác.

"Ta nếu không giao ngươi, ngươi có lấy ta cũng không có biện pháp ngăn cản." Hắc y nhân dùng sức vung roi, rồi nhanh chóng thu hồi lại vào cổ tay, Tích Duyên cảm thấy được Hắc y nhân kia rất không lễ mạo mà đánh giá hắn, "Không nghĩ tới ngươi thế nhưng có thể tay không sử xuất "Thanh hồn kiếm pháp"."

Tích Duyên trầm mặc không nói.

Trước khi y một lần nữa yêu cầu Hắc y nhân phóng thả Trương Tử Yến, hắn lại không chút nào cảm kích, hoàn toàn không quan tâm đến vết thương trên người mà ngang ngược cười khẽ tỏ vẻ: "Muốn gặp Trương Tử Yến vậy tự mình đến Túy Nguyệt lâu đi yếu nhân, ta là nhất định phải lấy Trương Tử Yến đi đổi hoa khôi, ai cũng đừng nghĩ muốn ngăn cản ta." Hắn lộ ra tiếng cười quỷ dị tà mị làm cho Tích Duyên không rét mà run.

"Ngươi……"

Tích Duyên lời còn chưa dứt, kia Hắc y nhân đã liếc mắt một cái nhìn lại Tích Duyên, tiếng cười trở nên vô cùng khó hiểu, ngay tại lúc Tích Duyên chuẩn bị tới gần hắn, hắn lại vác Trương Tử Yến vẫn còn đang hôn mê lên, nhảy xuống huyền nhai, kia hắc sắc quang điểm nhanh chóng di động, nhiễu qua vài sơn phong, nháy mắt tiêu thất ở chân trời.

Hắc y nhân đem Trương Tử Yến mang đi. Tích Duyên biết kẻ giao thủ cùng mình kia tuyệt không thể là người thường, nhưng cũng không phải yêu quái, thật phiền toái…..

21. Chương 21

Phong Danh thành, bên ngoài Túy Nguyệt lâu.

Một tốp nữ tử ăn diện lộng lẫy hoa chi chiêu triển ở ngoài cửa Túy Nguyệt lâu câu đáp khách nhân, này nữ tử cách ăn mặc vô cùng lộ liễu, nửa bộ ngực đều sưởng lộ ở bên ngoài, Tích Duyên cũng không nhìn sang, oanh thanh tiếu ngữ tràn ngập phố đêm, tất cả đường xá đều khai phô vô số của hàng ở mặt tiền, cho dù là đêm hay ngày đồng dạng náo nhiệt.

Ngay tại lúc nam nhân do dự nên hay không nên đi vào, một vị nữ tử ăn mặc diễm lệ chủ động đích đi lên: "Vị khách nhân này ngài là lần đầu tiên đến loại địa phương này a, hôm nay ~ chúng ta Lâu lý có trò hay để xem, hoa khôi của Túy Nguyệt lâu chúng ta hôm nay sẽ khai bao."

Nam nhân tuy rằng cách ăn mặc mộc mạc, nhưng túi tiền bên hông lại phình lên rất to.

Gặp Tích Duyên thần sắc ngưng trọng chưa mở miệng nói, kia nữ nhân liền nghĩ y đã động tâm liền nói trước: "Chư vị khách nhân đều đã vào chỗ, ngài nếu không vào ngay sẽ không có chỗ, theo ta vào nhìn một cái, chúng ta lâu lý cô nương loại nào cũng có, bào đảm ngài sẽ vừa lòng." Vừa nói chuyện, đôi tay nữ nhân vừa bám lấy y kéo vào Lâu lý.

Ánh đèn hôn ám ở giữa viện tử Túy Nguyệt lâu lý sáng lên đễ lộ ra một cái đài hình vuông, tú bà đứng ở trên đài cùng khách nhân ở dưới đài loạn khản, những tựu trác dưới chân đài đều đã ngồi kín người, thanh âm của các cô nương nũng nịu những câu nói đùa giỡn của cùng khách nhân ngồi so le không đồng đều vang lên khắp cả viện tử, những khách nhân này tựa hồ đều đang chờ đợi hoa khôi xuất hiện.

"Ngài nếu đã đến đây thì không cần câu nệ, chúng ta cùng qua chỗ trống bên kia." Nữ nhân vô cùng nhiệt tình ấn Tích Duyên ngồi xuống, Tích Duyên cho nàng không ít bạc, nàng cả người đều nhanh dán đến trên người Tích Duyên, "Ta nói khách nhân, ngài thật đúng là hào phóng, Như Yên đêm nay sẽ hảo hảo hầu hạ của ngươi."

Nhiệt tình của Như Yên khiến Tích Duyên cả người đổ mồ hôi, thử hỏi một cái nữ tử như thế nào có thể chủ động sờ đùi của một nam nhân, Như Yên cầm bạc điểm rượu và thức ăn, cười đến toe toét.

Như Yên từng là đầu bài của Túy Nguyệt lâu lý, hiện tại bởi vì tuổi cao khách nhân không thích, nhưng lại lộ ra bộ dạng thùy mị thành thục, Tích Duyên bị nàng mò rất không thoải mái.

"Cô nương, thỉnh ngươi không cần như vậy, ta đến Túy Nguyệt lâu là làm việc."

"Tích công tử ngài thật sự là thích nói giỡn, khách nhân đến Túy Nguyệt lâu chúng ta đều là tới để làm việc, Như Yên hiểu được!" Như Yên dán tại trên thân nam nhân, bộ ngực mềm yếu cạ cạ vào cánh tay nam nhân.

Tích Duyên thực không biết làm sao, y muốn tránh khỏi nữ tử nhiệt tình này, chính là Như Yên liền như vậy ngã ra, y chỉ có thể bất đắc dĩ vươn tay ôm lấy thắt lưng Như Yên, nàng liền thuận thế tiểu điểu y như cũ tựa vào ngực y. Tích Duyên lại một lần nữa vừa định đẩy nàng ra, chợt nghe tú bà đối tiểu tư hô một tiếng, tiểu tư lập tức phải đi "Thỉnh" hoa khôi ra.

Hoa khôi nửa khuôn mặt bị sa bố hồng sắc che, hồng sắc của xiêm y mỏng làm cho những đường cong lả lướt nhược ngôn nhược hiện, khiến phần đông sắc lang thèm nhỏ dãi chính là bộ ngực phong nhuyễn lại trắng như tuyết của hoa khôi kia, thân thể hoa khôi là kim sắc dây thừng buộc chặt lại, tựa hồ là vì phòng ngừa nàng chạy trốn.

"Hoa khôi của chúng ta chính là đệ nhất mỹ nhân của Phong Danh thành, không ít công tử mộng mị dĩ cầu – tiểu thư của Trương gia." Tú bà cười đến run rẩy hết cả người, xốc lên khăn che mặt của Trương Tử Yến trên mặt.

Trương Tử Yến đích thực rất đẹp, bất đồng với những kẻ yên chi tục phấn, nàng mỹ mạo vô song, trên mặt lộ ra một cỗ kiêu ngạo, nhìn xuống những xú nam nhân bên dưới cứ như là đang nhìn con rệp, tính tình ương bướng của nàng thực có thể khơi mào tính chinh phục dục tối nguyên thủy của các nam nhân.

Nhất thời không gian im lặng, liền sau đó một mảnh ồ lên, bắt đầu kịch liệt kêu giới, trước kia khi Trương lão gia còn tại thế, không ai dám động Trương Tử Yến, nay Trương gia chỉ còn lại nàng một nữ nhân, này nữ nhân mĩ sắc như vậy, làm sao có thể bỏ qua cơ hội chứ!

Tuy rằng hiện nay yêu quái hoành hành, nhưng ban đêm hoa nhai lại vẫn như trước vô cùng náo nhiệt, nhìn trúng Trương Tử Yến chính là Lưu Huyện lệnh, hắn ra bách lưỡng cao giới (chắc 200 ~ ~) mua một đêm xuân, Tích Duyên trên người không còn nhiều bạc, nhưng vẫn cứ kêu giá, hiện tại tất cả mọi người đều nhìn về phía y, liền ngay cả Trương Tử Yến cũng hướng bên này nhìn lại.

"Ngài đừng gọi bậy giá, ngài trên người thực có nhiều ngân lượng như vậy?" Như Yên khẩn trương túm túm ống tay áo Tích Duyên.

Tích Duyên trên mặt treo lên một nụ cười ôn nhu, y chậm rãi gật gật đầu. Kỳ thật trên thân nam nhân cũng không có nhiều ngân lượng như vậy, bất quá Trương phủ khẳng định có. Nam nhân tươi cười, làm cho Như Yên cảm thấy kinh diễm, duyệt hết cả quyển sổ của Như Yên cũng không tìm ra được nam nhân nào có nụ cười ôn nhu đến vậy, giống như thần kì đến nỗi có thể chữa được cả nhân tâm đã bị thương.

Nam nhân gọi giá rất cao, nhưng Lưu Huyện lệnh tựa hồ không có ý định buông tha, Tích Duyên vừa định cho Như Yên tiếp tục thay y gọi giá, ngay lúc này, một bạch ảnh theo ngoài cửa vụt tiến vào, ngân sắc quang mang có chút chói mắt……

"Thật sự là náo nhiệt, đêm nay chính là đêm trăng khuyết, là ngày cực âm chư vị còn có nhã hứng lưu luyến nơi trăng hoa, thật sự là hảo hưng trí." Thanh âm mang theo điểm trào phúng vang lên, kia trong thanh âm lộ ra thổn thức cùng khinh thường.

Đêm trăng khuyết, đêm cực âm, cũng là đêm trăng yêu ma hoành hành tối ngang ngược, hơn nữa trấn yêu nghiệt bị phá, yêu nghiệt so với ngày trước càng thêm càn rỡ, ngày gần đây Phong Danh thành việc lạ liên tục xảy ra, bên ngoài càng thêm nguy hiểm, mọi người làm việc đều thật cẩn thận, nếu không có đêm nay hoa khôi kêu gọi nhân tâm, này đó công tử ca ca cũng chắc chắn không có hứng thú xuất môn.

Thanh âm nghị luận cang lên trong Túy Nguyệt lâu lý, có chút hỗn độn, trên đài tú bà cùng tiểu tư thì cố

gắng ấn trụ nàng hoa khôi đang vô cùng lộn xộn.

Lúc này, Tích Duyên mới nhìn đến thân hình của bạch ảnh kia, vững vàng cách hắn không xa, bạch quang nhợt nhạt phi vũ, tại ánh nhìn chăm chú của mọi người chậm rãi tan đi…..

Một cái nhân ảnh cao lớn xuất hiện ở trước mặt mọi người, người tới vận bạch sắc ngân biên áo cà sa trong gió đêm chậm rãi lay động, tay nắm ngân sắc pháp trượng tinh xảo lại uy nghiêm, một đầu ngân phát được buộc cao lên gió thổi khiến vài sợ tóc mềm nhẹ của hắn khẽ hoảng động, kia ngân phát tuấn mỹ thanh niên đứng ở Túy Nguyệt lâu lý, trong đám người vây quanh lại càng dị thường xuất chúng.

Nam nhân nhớ rõ vị ngân phát thanh niên này, chính là nam nhân lần trước hắn gặp ở Xích phủ, y cố nhớ lại cuối cùng cũng nhớ ra này nam tử chính là Phật Hàng của Thanh Phong cốc!

Tứ phía im lặng.

Phật Hàng kia dung nhan tuấn mỹ dưới ánh sáng hôn ám lộ ra vài tia lãnh ý, hắn lãnh nhãn nhìn chằm chằm Lưu Huyện lệnh, chỉ vào hoa khôi Trương Tử Yến trên đài, lạnh giọng tuyên cáo: “Này nữ nhân, ngô muốn.”

22. Chương 22

Tích Duyên trong lòng trầm xuống, nhíu mày, ngay tại lúc tất cả mọi người đều không dám lên tiếng, y phá lệ mở miệng: “Thật có lỗi, này nữ nhân, là của ta.”

Thanh âm của Tích Duyên không lớn, nhưng uy thế phi phàm.

Tứ phía truyền đến những tiếng thở gấp gáp của những khách nhân, tú bà khóe miệng cũng bắt đầu co rút. Như Yên vẫn như trước nằm trong lòng ngực Tích Duyên, Tích Duyên bất đắc dĩ vô cùng, cũng không có biện pháp để đẩy ra nàng.

Phật Hàng lãnh mâu dừng ở trên người Tích Duyên, hắn cũng tựa hồ đã nhận ra nam nhân này, khóe miệng khẽ nhếch, lộ ra ngạo khí: “Đại thúc, không phải ở nơi kia rất tốt sao, như thế nào bây giờ đã hưng trí đổi khẩu vị đến những nơi như thế này, yêu nghiệt của Xích phủ như thế nào không cùng ngươi đến.”

Lời nói của Phật Hàng quá mức trực tiếp, khiến Tích Duyên vô cùng xấu hổ, nhưng Tích Duyên cũng không nguyện lúc này mà tranh biện, dù sao y bây giờ còn ôm Như Yên, nhiều lời cũng vô nghĩa.

“Thỉnh ngươi không nên bôi nhọ Xích huynh đệ, hắn thân thế đáng thương, đều không phải là yêu nghiệt mà ngươi nói.” Tích Duyên tối trọng yếu tin tưởng vào cảm giác của chính mình, y không cảm thấy trên người Xích Luyện có yêu khí, pháp thuật của y nhiều năm qua chưa từng mất đi hiệu lực, hơn nữa Xích

Luyện người lại hảo, lại có lễ mạo, làm sao có thể là yêu quái, Tích Duyên căn bản là không tin lời nói của Phật Hàng.

"Nửa khắc nữa, chính là thời điểm yêu ma tối cường mạnh, các ngươi nếu không mau đi, bị yêu quái ăn, ngô cũng mặc kệ." Phật Hàng vô tâm không muốn tái quản chuyện của Tích Duyên, càng thêm vô tâm không muốn quản này đó khách nhân, hắn chỉ phụ trách cứu người.

Phật Hàng nhẹ nhàng nâng tay, cổ tay áo khẽ lật, vung ra lợi khí, dây thừng trên người Trương Tử Yến tức khắc bị ngân quang cắt đứt, tú bà sợ tới mức chân nhuyễn, gã sai vặt phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất dập đầu hô "Đại gia tha mạng", khách nhân tứ phía đều sợ tới mức lập tức giải tán, đều hướng đại môn mà chạy, các cô nương ở lâu lý cũng hướng thẳng lên lầu, chỉ nghe ba ba ba đích tiếng đóng cửa.

Trong chớp mắt, người còn ở lại lâu lý chẳng còn là bao.

"Mau đem hoa khôi mang lên lầu, sửa sang lại một chút ngày mai tái mời khách trở về phách giới (rao giá ~)." Tú bà run run ra lệnh cho gã sai vặt hai chân cũng phát run đến đừng còn không nổi, dưới ánh nhìn chăm chú đầy nguy hiểm của Phật Hàng nguy hiểm, gã sai vặt động cũng không dám động một chút.

Ngay tại thời khắc không khí tối tao cao (không xong ~), Trương Tử Yến giãy ra khỏi sợ dây thừng buộc chặt hai chân nàng, đứng lên kích động hướng tới Phật Hàng hô một tiếng ——

"Sư huynh……"

Phật Hàng cũng không gật đầu đáp lại, mắt liếc nhìn sang Tích Duyên hai mắt đang trợn tròn, cười khẽ âm điệu khản khản: "Tiểu sư muội, vị đại thúc này nói muốn mua ngươi, nói ngươi là nữ nhân của y, ngươi có bằng lòng hay không?"

Trương Tử Yến mặt đỏ lên, lại càng tuyệt sắc, hơn nửa ngày cũng không mở miệng.

Vì tránh cho tình thế trở nên xấu hổ, Tích Duyên vội vàng giải thích. Trương Tử Yến nghe xong thực cảm tạ Tích Duyên đã kéo dài thời gian cứu nàng. Còn Phật Hàng cũng không có xua đuổi nam nhân, hắn thâm căn là cho rằng Tích Duyên tới nơi này để tìm khoái hoạt, trong mắt Phật Hàng nam nhân ôn hòa giản dị cư nhiên trở thành hảo ~ sắc chi đồ (kẻ ham mê sắc dục ~), hắn lần đầu tiên gặp Tích Duyên là tại Xích phủ, nơi đó yêu khí nặng nề, mà Tích Duyên lại là người tu đạo, nếu không phải bị yêu nghiệt mê hoặc lại như thế nào sẽ xuất hiện ở loại địa phương này, lại còn bên vực yêu nghiệt.

Mới đây tái kiến Tích Duyên, này nam nhân cư nhiên lại ôm trong lòng một thanh lâu nữ tử yêu mị, còn là khách nhân cùng Lưu Huyện lệnh cạnh tranh hoa khôi.

Tóm lại, Phật Hàng đã muốn đem Tích Duyên quy thành sắc lang chi lưu, loại người hạ đẳng, cực kì khinh thường.

Trương Tử Yến không nhớ rõ chính mình như thế nào đưa vào bị Túy Nguyệt lâu, nàng chỉ nhớ rõ bị lão hổ tinh bắt đi, lúc sau bị vũ nhục, tiếp theo có một hắc ảnh xuất hiện, lúc sau liền cái gì cũng không nhớ rõ, lần thứ hai nàng tỉnh lại, cũng đã ở Túy Nguyệt lâu.

Tích Duyên không nói ra chuyện của Hắc y nhân, nếu Trương Tử Yến không biết kia có hỏi cũng là vô phương, như vậy cũng chỉ có thể đem sự tình trở nên càng thêm phức tạp, chỉ cần hiện tại Trương Tử Yến an toàn không có việc gì liền mọi sự đại cát.

23. Chương 23

Tích Duyên lễ mạo đề nghị: "Trương tiểu thư, ngươi nếu là không có việc gì, trước hết liền hồi phủ một chuyến, như thế ta còn có thể ăn nói với mọi người ở Trương quý phủ."

"Tốt lắm, ta trước theo ngươi trở về, hôm nay đa tạ sư huynh cùng Tích đại ca cứu giúp." Trương Tử Yến khéo léo tạ ơn, rồi liền hướng Phật Hàng chào từ biệt, "Sư huynh, nếu gặp lại sư phụ, thay ta vấn an lão nhân gia."

Phật Hàng gật đầu, hắn vốn chỉ là đi ngang qua nơi này, nghe được yêu nghiệt nghị luận chuyện Trương Tử Yến đổi hoa khôi, hắn liền một đường chạy đến đây, dù sao Trương Tử Yến coi như là đệ tử của Thanh Phong cốc bọn họ. Trương Tử Yến chính là tiểu bối cấp thấp nhất trong cốc, hắn không thể để Trương Tử Yến bôi nhọ thanh danh của Thanh Phong cốc. Tuy rằng Trương Tử Yến vài năm trước đã rời đi Thanh Phong cốc, khả dù sao cũng từng là đệ tử của Thanh Phong cốc.

Phật Hàng quay đầu, nhìn về phía Tích Duyên, hắn đánh giá nam nhân một lúc, nảy sinh ý nghỉ bất minh cho nên cười khẽ vài tiếng: "Đại thúc, ngươi là người tu đạo, sẽ không ngay cả đạo lý chớ gần nữ sắc cũng đều không hiểu đi?"

"……" Tích Duyên xấu hổ nhìn về phía Trương Tử Yến, phát hiện Trương Tử Yến cũng đỏ mặt cúi đầu, nam nhân chưa từng có kinh nghiệm cũng không thể ngăn được một chút đỏ mặt.

"Nhĩ hảo hảo đem ngô sư muội tống hồi phủ, nếu ngô sư muội có gì tổn thất, ngươi cũng có thể biết hậu quả." Vài sợi tóc màu ngân sắc buông xuống trước ngực Phật Hàng ở trong gió dập dờn, kia áo cà sa được khảm ngân bạch dưới ánh sáng u ám, lưu quang thiển nhu tản mác quanh người thải tại phong vũ.

Tích Duyên thấp giọng nói: "Ta xem ngươi đối ta có điểm hiểu lầm, nếu sau này có cơ hội hy vọng có thể cùng ngươi ngồi xuống hảo hảo uống vài chén, hôm nay không tiện ta trước hết cáo từ." Nam nhân thực bất đắc dĩ, bị người hiểu lầm đến loại tình trạng này, y cũng không có biện pháp giải thích rõ ràng.

Phật Hàng minh mâu lẳng lặng liếc mắt nhìn Tích Duyên, khóe miệng giơ lên vài tia thâm ý tiếu dung, hắn không có trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn Tích Duyên.

Tích Duyên ném một túi bạc cấp cho tú bà: "Bạc này xem như là tiền dùng chuộc thân của Trương gia tiểu thư, Trương tiểu thư ta liền mang đi." Dứt lời, y liền mang theo Trương Tử Yến rời đi.

Trương Tử Yến còn lưu luyến không rời nhìn Phật Hàng ngân phát khinh dương, dưới ánh sáng hôn ám, ngân quang chợt lóe, Phật Hàng liền biến mất khỏi Túy Nguyệt lâu, lúc Tích Duyên quay đầu lại chỉ thấy một mảnh trống rỗng.

Lúc này, trong không trung truyền đến một trận thanh âm như tiếng vọng từ trong cốc không linh kì ảo

---

"Đại thúc, đừng trách ngô không nhắc nhở ngươi, mạng ngươi cũng kỳ lạ, bây giờ lại là ngày cực âm, này Phong Danh dũng nhập nhiều yêu nghiệt, âm khí rất nặng, giá âm thì âm nhật âm cùng mệnh của ngươi tương khắc, trong vòng ba tháng ngươi tất gặp đại kiếp, nhĩ hảo tự lo thân."

Thanh âm của Phật Hàng từ không trung truyền đến, cùng lúc đỉnh đầu vang lên một tiếng phá không, Tích Duyên vừa ngẩng đầu lên liền thấy ngân sắc quang điện toái lạc phía chân trời, trong bóng đêm, vô cùng chói mắt……

Phật Hàng nhắc nhở y……

Trong vòng ba tháng, tất có đại kiếp…..

24. Chương 24

Sau khi trở về, Trương gia cao thấp đều vô cùng cảm động kéo dài thành một đoàn, đem Tích Duyên trở thành thần tiên cứu khổ cứu nạn, kỳ thật Tích Duyên cũng không phải ra tay, có thể an toàn cứu trở về Trương Tử Yến ít nhiều đều là công của Phật Hàng.

Trương Tử Yến về nhà liền bị bệnh, có lẽ là vì hỏang sợ quá mức dẫn đến suy yếu, hơn nữa còn bị yêu nghiệt chiếm thân mình, này chỉ sợ đã truyền khắp trong, phỏng chừng không ai còn dám nguyện ý cưới nàng, mà Tích Duyên hoàn thành nhiệm vụ xong cầm trên tay cọc tiền thưởng dày liền chuẩn bị rời đi, đáng tiếc Trương Tử Yến cùng quản gia lại không ngừng cầu xin Tích Duyên ở lại vài ngày, đã đến vậy kêu Tích Duyên từ chối y cũng không nỡ.

Cùng Trương Tử Yến tiếp tục qua lại, Tích Duyên cảm thấy được nữ nhân này tính tình mặc dù mãnh liệt, nhưng cũng là tính cách thật sự của nàng, có cái gì nói cái đó, không có nửa điểm lừa dối. Hơn nữa Trương Tử Yến từ trước đến nay cao ngạo nhưng bây giờ lại có vẻ có hảo cảm đối với Tích Duyên.

Trương Tử Yến dưới chiếu cố của Tích Duyên dần dần hồi phục lại, Tích Duyên còn giao cho nàng hai chiêu phòng thân thuật. Đệ nhất mỹ nhân của phong danh thành Trương Tử Yến dáng người cao gầy, có được dung nhan tuyệt sắc, giơ tay nhấc chân đều là danh môn phong phạm, nàng vận y phục tinh xảo thủy sắc

diệu sa y sam, cùng Tích Duyên đứng chung một chỗ thập phần tương xứng.

Tích Duyên cùng Trương Tử Yến đã gần hồi phục, hạ nhân trong nhà đều khen y có tài săn sóc, hơn nữa cũng đều cảm thấy được tiểu thư so với lúc ban đầu sau khi trở bệnh có vẻ trở càng ngày càng lên tinh thần, hơn nữa chỉ cần cùng Tích Duyên ở một chỗ tiểu thư bọn họ tựa hồ thập phần vui vẻ, bọn hạ nhân đều đem Tích Duyên trở thành cô gia tương lai mà đối đãi, hơn nữa Tích Duyên đối Trương Tử Yến cũng thật rất tốt, lão quản gia đều nhìn thấy rõ, Trương Tử Yến lại ở chiếu cố của Tích Duyên hạ ám hứa phương tâm. (kiểu như tâm hồn thiếu nữ ngu muội vì tình ~)

Lúc Tích Duyên biết được Trương Tử Yến muốn được gả cho mình, trong lòng cũng bắt đầu lo lắng có hay không nên thành thân, nhưng lại cảm thấy Trương gia tiểu thư nếu gả cho y, sẽ khiến nàng chịu ủy khuất. Khoảng thời gian ở chung với nàng, Tích Duyên cảm thấy được Trương Tử Yến tính cách không tồi, cùng y hợp duyên, tán gẫu cũng rất hợp nhau. Hơn nữa y cảm thấy được Trương Tử Yến đối y phi thường tốt, mỗi ngày đều sai hạ nhân đôn thang (đôn là chưng cách thủy, thang là nước nóng ~), cho y bồi bổ, còn thay y mua thêm y phục, tối trọng yếu chính là Trương Tử Yến thích tự mình làm ra y phục cho y, điều này làm Tích Duyên có chút cảm động.

Y đã sống ba mươi năm, chưa từng có ai cho qua y nhất kiện y phục, này phần tâm ý Tích Duyên nhận được khiến y mới đầu vẫn khéo léo từ chối hôn nhân, nhưng dưới hi vọng mãnh liệt của Trương phủ, cùng với Trương Tử Yến chính mình nói ra nỗi lòng của bản thân, Tích Duyên cuối cùng cũng đáp ứng hôn sự này, dù sao nữ nhân từ mình nói ra những điều này, vẫn là cần dũng khí rất lớn.

Tích Duyên không ngừng suy nghĩ và lo lắng trong một khoảng thời gian dài. Y không thể qua loa đưa ra quyết định, bởi vì việc này quan hệ đến hạnh phúc về sau của Trương Tử Yến. Lúc Tích Duyên còn đang tự hỏi bản thân về quyết định của mình, Trương Tử Yến đối Tích Duyên còn tốt hơn trước gấp bội, Tích Duyên bị rung động, tình cảm của hai người cấp tốc thăng lên, Tích Duyên cũng là lần đầu tiên cùng một cô nương "Nói chuyện yêu đương", mà đối phương vẫn là đệ nhất mỹ nữ của Phong Danh thành, đã nguyện ý cúi người trước y, y là nguyện ý nhận.

Kỳ thật mặt khác, Tích Duyên trong lòng lại vô cùng thấy có lỗi với Trương Tử Yến, nếu ngày đó y mạo hiểm lên núi, nói không chừng Trương Tử Yến sẽ không sẽ bị lão hổ tinh kia *** ố (làm bẩn ~ ~), khiến danh tiết của nàng bị hủy, vốn cùng Tích Duyên không có gì quan hệ, nhưng y nếu đã đáp ứng sẽ bảo toàn Trương Tử Yến, cuối cùng lại làm cho nàng mất đi thứ tối quý giá đó là trinh tiết, đa đa thiểu thiểu Tích Duyên đều cảm thấy được chính mình có một phần trách nhiệm.

"Cô gia, ngươi đáp ứng đi, tiểu thư nhà ta là lần đầu tiên cầu xin người khác, trước nay đều là người khác tới cửa cầu hôn, nhưng hôm nay…… Tiểu thư kia bị yêu nghiệt *** ố, nửa đời sau đã có thể bị hủy……" Lão quản gia lão lệ rơi đầy trên mặt vung tay tứ phía cố gắng khuyên bảo Tích Duyên.

Ngay tại thời điểm lão quản gia cùng Tích Duyên đang nói chuyện, Trương Tử Yến tìm đến Tích Duyên nói muốn cùng khứ đạp thanh (đạp thanh ~ ~ ai không biết mời liên hệ Thúy Kiều), hôm nay Trương Tử Yến vận tử sắc lăng la y sam, bên hông đeo một trù đái, chân giẫm nhung hoa hài tinh xảo, sợi tóc của nàng tỉ mỉ thắt ngang qua trán, thêm một tiểu phiến nhỏ nhắn tinh xảo làm đồ trang sức đính trên đỉnh đầu, nhìn đến Tích Duyên cùng lão quản gia đang nói chuyện hôn sự, dung nhan đoan chính thanh nhã của nàng lộ ra biểu tình không yên.

Trương Tử Yến gặp Tích Duyên không nói lời nào, liền có chút cam chịu: "Tích đại ca, nếu ngươi là ghét bỏ ta, ngươi cứ việc nói thẳng."

25. Chương 25

"Ta không có ý đó!" Tình cảnh hiện giờ của Tích Duyên không được tốt cho lắm, lão quản gia biết điều vội lui ra sau, chỉ còn lại có hai người liền cũng không một ai dám mở miệng. Theo đuổi ánh mắt Trương Tử Yến, Tích Duyên thật sự nghĩ kĩ chuyện về sau, mới hỏi lại Trương Tử Yến: "Ngươi không sợ gả cho ta, sẽ ủy khuất ngươi? Ta biết ta cái gì cũng đều không có, ta nhất không có gia đình, nhị không có ruộng đất, ngươi cũng thật nguyện ý?"

Tóm lại, Tích Duyên muốn hỏi rõ ràng, không muốn khiến người ta chậm trễ.

"Ta không ngại, chỉ cần Tích đại ca ngươi đồng ý cưới ta, ta nhất định sẽ làm hảo thê tử!" Trương Tử Yến kích động cầm tay Tích Duyên, nói xong bỏ qua luôn cả lễ nghĩa, thấp đầu đỏ mặt, khóe miệng cũng mãn hàm chứa ý cười.

"Tốt lắm, nếu ngươi nguyện ý, ta đây liền cưới ngươi." Tích Duyên đáp ứng, nam nhân trên mặt lộ ra vẻ tươi cười ôn nhu, kia song mâu thiển ba lưu động lóe lên quang thải ôn hòa.

Tích Duyên cuối cùng cũng đáp ứng việc hôn sự, y dù sao cũng đã ba mươi tuổi, đích thật rất lo lắng cho hôn sự của chính mình, trước kia ở Thanh sơn không có cơ hội, cũng chưa bao giờ nghĩ tới loại chuyện này, y đời này luôn ở trên thanh sơn, cả đời cũng chưa có cơ hội xuống núi, chính là cuối cùng y cũng đến được ngày này, mấy năm trước y bên ngoài phiêu bạc cư vô định sở, dĩ thiên vi bị (lấy trời làm mền), dĩ địa vi tịch (lấy đất làm gối), liền như vậy nhiều năm ở bên ngoài hàng yêu phục ma, cũng không có gặp gỡ tri tâm nhân, có lẽ là y đối phương diện tình cảm quá mức bối động (có lẽ giống bị động), cho nên bỏ lỡ rất nhiều.

Lần này, y tất nhiên nhận lời, y cũng đã đến thời điểm phải tìm một nữ tử thành thân rồi sinh hài tử, đi hết nửa đời còn lại cùng mình. Hơn nữa Trương Tử Yến cùng y ở chung không tồi, thời gian ở bên nhau không ít khiến tình cảm giữa hai người cũng ít nhiều trở nên tốt hơn.

Phong Danh thành đệ nhất mĩ nhân, Trương gia Đại tiểu thư, Trương Tử Yến muốn thành thân, sự việc rất nhanh liền truyền khắp Phong Danh thành, đương nhiên lời đồn đãi nhảm nhí cũng là không ít, mà Trương gia là đại phú trong thành, cũng phát ra rất nhiều thiếp cưới cho kẻ có tiền gia trong thành, thậm chí thiết hạ lưu thủy yến mời hương thân phụ lão, còn phái mễ phát lương, làm rất nhiều chuyện tốt.

Nguyên bản Tích Duyên không nghĩ sẽ phí phạm như thế, nhưng chính là Trương Tử Yến lại cố ý nói nên nhân dịp hôn sự làm vậy cho trùng trùng hỉ, hơn nữa "Đại kiếp nạn" Phật Hàng nói nói không chừng còn có thể bị hóa giải bởi hỉ khí này.

&&&

Vào ngày thành thân, có rất nhiều người ở Phong Danh trong thành đến chúc mừng, này cũng coi như là một đại sự trong Phong Danh thành.

Tích Duyên cũng thay tân trang, y mặc tân lang hỉ phục Trương Tử Yến đặt riêng làm ra, trước ngực còn mang theo một đóa nhung hoa khéo léo tinh xảo, tóc của y dùng một hồng sắc phát đái (dây cột tóc) nhẹ nhàng cột lên, buông xuống ở sau người.

Thân hình y tỉ lệ vừa vặn, cùng Trương Tử Yến đứng chung một chỗ không thể nói là Kim Đồng Ngọc Nữ, nhưng cũng coi như xứng đôi vừa lứa, tất cả mọi người biết Trương Tử Yến là nữ nhân đã bị yêu nghiệt *** ố, nói khó nghe, chính là tàn hoa bại liễu, này Tích Duyên muốn cưới nàng, coi như là phúc khí của nàng, trong thành dân chúng tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng tất cả mọi người đều hiểu rõ, đối đãi Tích Duyên cũng coi như khách khí, đều cho rằng Tích Duyên thái độ làm người thành thật lại thành khẩn, hơn nữa tất cả mọi người biết Tích Duyên có pháp thuật, này Phong Danh thành tương lai muốn được an nhàn đều cần phải nhờ Tích Duyên hỗ trợ, dù sao trong thành chưa bao giờ có qua cao nhân, đều nói cô gia của Trương gia ít nhất dám đơn thương độc mã lên núi cứu người, sự can đảm này không phải người bình thường nào cũng có thể có.

Tích Duyên không đem lời khuyên của Phật Hàng để trong lòng, y nhớ rõ trước kia thái sư phó có nói qua, mạng của y rất dài, không dễ dàng như vậy sớm tử, về phần về sau y cũng không tính toán tái nơi nơi phiêu bạc, nếu y đáp ứng sẽ lấy Trương Tử Yến, như vậy sau khi y thành thân, vô luận như thế nào đều phải phụ khởi trách nhiệm của một người làm trượng phu, nếu Trương Tử Yến muốn có một tiểu hài tử, y nhất định phi thường vui vẻ mà phối hợp.

Trong ngoài Trương phủ tràn ngập không khí vui vẻ, tân khách đều tiến đến chúc mừng, trương quản gia tại gia nổi lên tác dụng của đính lương, an bài phân phó hạ nhân làm việc, Tích Duyên cũng là đứng ở bên tron đại đường tiếp đón tân khách.

Lúc này.

Ngoài cửa truyền đến một trận xôn xao, Tích Duyên xuyên qua đám người, vội tiến lên xem cái gì đến tột cùng……

Nhìn đến tân lang đi ra, đám người chen chúc ở môn khẩu cũng chủ động hướng hai sườn tách ra, Tích Duyên lập tức liền nhìn đến đại kiệu trên đỉnh khắc hoa tinh xảo đại kiệu ở trước cửa, thân hình nổi bật của Ngọc Li đứng đứng ngay bên cạnh kiệu, bàn tay đưa ra vén lên cỗ kiệu cẩm tú hoa liêm, rồi Ngọc Li tiến lên nâng lấy cánh tay trắng ngần vươn ra từ trong kiệu.

Tiếp theo, một đôi trường ngoa tinh xảo thêu diễm văn, tuấn mỹ nam tử vận hỏa hồng y sam chậm rãi ra khỏi kiểu, kia hoa mỹ y sam tựa như hỏa lại tựa như diễm nhẹ nhàng bị gió hết lên, có vẻ mềm nhẹ lại phiêu dật.

Tuấn mỹ nam tử nhìn đến Tích Duyên có chút vi lăng, hắn nhẹ khiên động khóe miệng hàm chứa thản nhiên đến cơ hồ như nhìn không ra tiếu ý, song mâu thâm thúy u tĩnh mà trầm định, làn da lại có vẻ càng trắng nhợt hơn dưới lớp hỏa diễm hoa mỹ y sam, hoàn mỹ gần như yêu dị…..

Tích Duyên đương nhiên không quên, lúc này, tuấn mỹ nam tử đang đi tới y, đúng là người đã ba tháng nay y không gặp, Xích Luyện.

Xích huynh đệ……

26. Chương 26

Sự xuất hiện của Xích Luyện đưa tới mọi người bắt đầu nghị luận, nhưng Xích Luyện cũng không để ý đến những kẻ bên ngoài nghĩ gì nói gì, hắn đã quá quen việc kẻ khác nhìn mình rồi, … này phàm phu tục tử luôn sẽ bị dung nhan của hắn mê hoặc. Xích Luyện không thèm nhìn qua những kẻ xung quanh, lễ mạo hướng Tích Duyên chúc mừng, "Muội muội" của hắn Ngọc Li cũng theo sát sau đó, Tích Duyên nhìn đến Ngọc Li ít nhiều cũng có chút xấu hổ.

Trước đây mới không lâu, Tích Duyên vừa cự tuyệt hôn sự cùng Ngọc Li, khả hiện nay chính mình lại cùng người khác thành thân, nhiều ít trong lòng cũng có chút áy náy Nhưng thấy Ngọc Li khuôn mặt tươi cười dịu dàng, chút an tâm trong lòng Tích Duyên cũng tăng lên không ít.

"Tích đại ca, nhiều ngày không gặp, ngươi trông có vẻ lên tinh thần rất nhiều." Xích Luyện một mặt nói xong lời khách sáo, một mặt lệnh Ngọc Li đem hạ lễ đưa cho Tích Duyên, nhưng Xích Luyện cũng không hoàn toàn nói ra trọn vẹn tình hình, một đoạn thời gian không gặp, Tích Duyên đích thật là so với lúc trước lên tinh thần rất nhiều, hơn nữa hắn kỳ dị phát hiện, linh khí trong cơ thể Tích Duyên thế nhưng lại khôi phục.

Không có khả năng…..

Linh khí biến mất, như thế nào có thể tự động khôi phục?

Khi Xích Luyện cảm giác được trên thân nam nhân linh khí như trước vẫn tồn tại, hắn cũng có chút kinh ngạc, hắn đã sống nhiều năm như vậy chưa từng gặp qua người có thể chất đặc biệt thế này. Lúc trước hắn hút linh khí Tích Duyên, nguyên tưởng rằng Tích Duyên đi đấu cùng lão hổ tinh kia hội xem như toi mạng, nhưng ai ngờ nam nhân chẳng những còn mạng trở về, còn cứu được cả Trương gia tiểu thư.

Sau khi qua đi phút kinh ngạc ngắn ngủi, Xích Luyện khóe miệng cười nhạt lại càng thêm sâu sắc, không nghĩ tới thân thể nam nhân thế nhưng lại mang đến cho hắn kinh hỉ như vậy, nguyên bản khi nghe nói Tích Duyên muốn cùng Trương Tử Yến thành thân, hắn liền nghĩ sẽ đến nhìn một cái, nhưng bạch sư kia cứ dây dưa mãi khiến hắn cũng không có được thời gian rãnh rỗi. Mà nay ngày Tích Duyên thành thân, hắn liền cùng Ngọc Li đến xem cũng tùy tiện nhìn xem nam nhân đến tột cùng có còn đầy đủ hay sứt mẻ gì không.

Nam nhân mang đến cho hắn kinh hỉ, cũng không nhỏ……

"Xích huynh đệ, ngươi xem ngươi vừa nói lại vừa nở nụ cười như thế, thỉnh vào bên trong tọa." Tích Duyên

mỉm cười vô cùng hiền hòa, hạ nhân Trương gia cũng quy củ tiếp nhận sính lễ, Tích Duyên nhường đường thỉnh Xích Luyện đi vào.

"Tích đại ca, ta đây cũng không khách khí." Xích Luyện gật đầu, dứt lời lại bổ sung một câu, "Ngươi đi tiếp đón những người khác, chúng ta như thế quen thuộc không cần giữ lễ tiết."

Tích Duyên cũng không cùng hắn khách khí. Sau khi Xích Luyện đi vào, tìm một chỗ ngồi, Ngọc Li thủy chung đều đứng phía sau hắn. Lúc nam nhân tiếp đón khách, cũng thường xuyên quay đầu nhìn Xích Luyện, phát hiện Xích Luyện cùng những người nhà giàu trong thành xem ra rất quen thuộc, mà Xích Luyện cũng ngẫu nhiên hướng ánh mắt đến nam nhân, chính là ánh mắt của y có chút không nắm bắt được.

Chờ đợi tân khách đều đến đông đủ, hỉ bà mới nắm tay Trương Tử Yến đầu đội khăn voan từ trong đường đi ra. Hai người dựa theo chủ hôn nhân chỉ thị đã bái đường cùng uống rượu giao bôi, ở thời điểm bái đường, Tích Duyên trong lúc vô tình bước qua tân nương, dừng ở một bên Xích Luyện, Xích Luyện trong mắt mỉm cười, cũng hướng nam nhân nhẹ nhàng mà gật đầu một cái.

Hành động của Xích Luyện làm cho tim nam nhân không hiểu vì cái gì lại đập nhanh hơn, y né tránh ánh mắt của Xích Luyện, nhìn sang hỉ bà đem tân nương đến đợi tại nội đường. Nam nhân đứng ở đại đường trung gian nhận các lời chúc mừng cùng chúc phúc của mọi người, Trương phủ náo nhiệt và vui vẻ một cách phi thường, bên ngoài truyền đến thanh âm tiếng pháo nổ vang, sau đó vào đêm, Tích Duyên liền bị mọi người kéo đi uống rượu.

Xích Luyện thủy chung cũng không có ly tịch (rời tiệc) mà là cùng Tích Duyên ngồi cùng một bàn, ngẫu nhiên còn thay Tích Duyên chắn rượu, Tích Duyên lo lắng việc Xích Luyện uống rượu, liền lần nữa khuyên can, nếu không có Xích Luyện thay y ngăn trở mọi người kính rượu, y đã sớm uống đến nằm úp sấp trên bàn mà hoàn hỏa kết thúc bữa tiệc, Tích Duyên biết rõ ràng việc đó. Bởi vì Trương gia hai lão nhân gia vừa li thế không lâu trước đó, tiệc tùng cũng không được kéo dài, sau hỉ yến, quản gia phụ trách tống tẩu tân khách, Trương phủ lại khôi phục im lặng.

Xích Luyện nhượng Ngọc Li hồi phủ trước, còn chính mình thì lưu lại đến cuối cùng, Tích Duyên thực cảm tạ sự hỗ trợ của Xích Luyện trong ngày hôm nay, hiện giờ thiên sắc đã muộn, Tích Duyên lại lo lắng Xích Luyện hồi phủ hội không an toàn, liền nhượng Xích Luyện ngủ lại Trương phủ, đó cũng chính là ý định của Xích Luyện.

Trong lúc Hạ nhân mang Xích Luyện đến khách phòng, trương quản gia hướng Tích Duyên nói lại một chút tình huống hôm nay, dù sao Tích Duyên hiện giờ cũng là cô gia của Trương gia, mọi chuyện đều phải được biết một ít.

Nửa canh giờ sau, Tích Duyên đẩy cửa bước vào tân phòng, vừa mới tiến phòng, một trận khói trắng mê nhãn kéo tới, nam nhân lập tức ngã xuống bất tỉnh……

Một lúc khói trắng dần dần tán đi.

Một tuấn mỹ thanh niên vận xiêm y tựa ngọn hỏa diễm xuất hiện dưới ánh nến mờ ảo của hỉ phòng, kia

bối cảnh đỏ rực cùng hỏa y tựa như ngọn lửa đang bùng cháy khiến làn da trắng nhợt của y lại càng phi thường yêu dị.

Xích Luyện khóe miệng lộ vẻ nhạt đến cơ hồ nhìn không thấy tiếu ý yếu ớt, song mâu hẹp dài u tĩnh đến đáng sợ, hắn nhìn chằm chằm nam nhân hôn mê trên mặt đất, nhẹ nhàng chuyển động đôi môi……

"Tích đại ca, đêm nay là đêm ngươi động phòng hoa chúc, trò hay vẫn còn phía sau, ngươi không thể sớm như vậy liền ngủ." Y nhẹ nhàng kéo dài thanh âm, trong đó còn ẩn ẩn vài tiếu âm. Thanh âm êm tai trầm bổng vang vọng trong màn đêm.

27. Chương 27

Lúc Tích Duyên tỉnh lại, trước mắt chỉ có một mảnh tối đen, hai mắt y bị mông trụ (kiểu như phong tỏa ~), nhìn không thấy được gì, chỉ có thể bằng vào thính giác để cảm nhận hoàn cảnh tứ phía. Y chỉ nhớ rõ bản thân đã tiến vào tân phòng, không biết như thế nào sau đó liền mất đi tri giác. Mà giờ phút này, thân thể xích lõa của y lại bại lộ trong không khí âm lãnh, hai tay, hai chân cũng đều bị dây thừng trói chặt.

Theo gót chân đến đùi, quấn quanh hông, khóa trụ giữa bờ ngực rắn chắc, mềm dẻo của nam nhân là một sợi dây thừng to bản. Kia dây thừng tựa như một sợi thiết liên quấn chặt lấy cổ y, tái vòng quanh hai tay nam nhân đem chúng gắt gao khóa lại cùng một chỗ. Những đoạn dây thừng xen kẽ vào nhau đè nén lên làn da của nam nhân, bây giờ mà để các nữ nhân thấy được dáng người cực kì hoàn mỹ này của y chắc chắn họ sẽ không ngăn được bản thân mà phải bật ra những tiếng rống sợ đến heo bị chọc tiết cũng không bằng. (bạn chém ~)

Nam nhân rất bình tĩnh, y không phát ra bất kì thanh âm nào, nhưng lại chợt quỷ dị phát hiện linh khí trong thân mình đã tiêu thất đi một nửa. Y không thể sử dụng linh lực, dựa theo tình huống hiện nay, nam nhân có thể đoán được bản thân đã bị người thi hạ cấm linh thuật.

Rốt cuộc là ai trói y? Y cùng người vô oan vô cừu. Y cũng không cho đây là do yêu quái làm, bởi vì y không có cảm giác được chút yêu khí nào cả, người này pháp lực cao cường, vì cái gì lại làm việc này với y?

Nam nhân có rất nhiều nghi vấn, nhưng đối phương chưa mở miệng, y cũng không thể mạo muội mở miệng, y hiện tại lo lắng nhất chính là an nguy của nương tử cùng Xích Luyện.

Đúng lúc này.

Tích Duyên cảm giác được chóp mũi truyền đến nhiệt khí, tựa hồ có người ở ngay trước mặt y mà chăm chú thưởng thức khuôn mặt y. Nam nhân tựa vào trên giường không dám tùy ý cử động, giây sau đó, một bàn tay lạnh như băng đột ngột tiến đến xoa nhẹ đùi y……

Tích Duyên cảm giác được bàn tay kia trượt dài trên cơ thể y, thấy có chút không thích hợp, nhưng chưa

kịp phản ứng đã bị nam nhân kia dụng một cỗ lực đạo kéo đến đặt lên giường. Đồn bộ xích lõa đột ngột cảm nhận được một ngạnh vật nóng bỏng kề đến, lúc này nam nhân mới cảm giác được chuyện hiện tại đang diễn ra là phi thường không ổn.

Miệng nam nhân bị miếng vải bịt lấy, chỉ có thể phát ra những thanh âm "Y y ô ô". Ngay lúc y đang chìm ngập trong nỗi bất an, chợt một loại chất lỏng lạnh lẽo tiến đến vẽ loạn trên huyệt khẩu tư mật của y. Tiếp theo, nam nhân rất rõ ràng cảm nhận được một ngạnh vật đang ra sức thâm nhập vào cơ thể y. Ngạnh khí nóng như lửa kia cơ hồ một đường sáp nhập vào nơi sâu nhất của y. Nhờ có lượng lớn cao dịch bôi trơn nơi huyệt khẩu nên nam nhân không hề cảm thấy đau đớn bởi cảm giác xé rách, mà chỉ cảm nhận được có thứ gì đó to lớn chèn vào cơ thể mình, trướng lớn lên vô cùng khó chịu……

Nam nhân bị bịt mắt nằm trên giường, phần eo bị đối phương một tay giữ lấy. Tích Duyên cũng không biết giờ phút này đang xâm phạm mình là ai, y bị người bịt miệng, lại cấm linh, không có cách nào để mở miệng ra hỏi, mà đối phương cũng không nói lấy một lời mà tẳng tiến đùa bỡn thân thể y.

Nam nhân bí huyệt bị lấp đầy chỉ có thể ngã ra trên giường, liên tục thở hỗn hễn. Y ra sức cố gắng điều chỉnh lại nhịp thở của mình để thích ứng với cảm giác bị ngạnh khí bành trướng cơ thể. Đối phương tựa hồ cũng không vội vã gì, ngạnh khí nóng rực dừng lại trong cơ thể y, huyệt đạo của y thực rất hẹp, cứ như vậy một đường mà vào cũng khiến hắn phải hít lấy một hơi dài.

Thực chặt……

Đối phương là chờ đợi y thích ứng. Sau khi để nam nhân điều chỉnh lại được nhịp thở của mình, ngạnh khí nóng rực kia bắt đầu ở trong thân thể y mà chuyển động. Đối phương dùng một bàn tay chế trụ thắt lưng nam nhân, bàn tay còn lại ấn trụ đùi y. Song mông của y dán chặt trên giường, chỉ cần không cẩn thận nam nhân liền sẽ rớt xuống đất. Ngạnh khí trong cơ thể không chút hoang mang mà liên tục ra vào huyệt khẩu nam nhân, nhẹ nhàng rút ra rồi lại mạnh mẽ tiến vào. Nam nhân bị bịt chặt hai mắt hoàn toàn bị động mà tiếp nhận sự xâm phạm của đối phương……

Động tác nhịp nhàng mà tiến nhập, hỗn hợp giữa niêm trù và chất lỏng nóng cháy theo cơ thể nam nhân tràn ra. Từng động tác tiến nhập của đối phương đều phát ra những tiếng thủy thanh. Bị thanh âm *** loạn đó tác động bên tai, hô hấp của nam nhân cũng bị rối loạn. Y không thể động đậy, cách thức buộc dây thừng trên thân y vô cùng kỳ lạ, có vẻ cũng được thi hạ pháp thuật, nên chỉ cần y giãy dụa, hoặc động tác hơi đại mạnh một chút, dây thừng kia liền tỏa ra quang mang màu đỏ sẫm, tự động thắt chặt lại, đem thân thể y siết lại còn mạnh hơn.

Miệng nam nhân bị bịt chặt, ánh mắt bị mông trụ, bị người buộc chặt ở trên giường mà không ngừng xâm phạm, kẻ phía sau y cũng thường phát ra thanh âm thở dốc, hơi thở có chút hỗn loạn, mà Tích Duyên lại thủy chung đều trầm mặc. Nếu cho y biết kẻ hôm nay xâm phạm mình là ai, y nhất định phải giết kẻ đó!

Lưỡi dao sắc bén kia không ngừng xỏ xuyên qua, không ngừng xâm nhập vào bên trong cơ thể chặt chẽ của y, thẳng đến lúc cái nơi cấm kỵ khiến kẻ khác cuồng loạn kia bị chạm tới, như có một dòng điện thiểm cực mạnh chạy qua óc nam nhân. Y trong lỗ mũi phát ra thanh âm ngâm nga ngay cả chính mình còn cảm thấy được quỷ dị, một cỗ khoái cảm tràn khắp thân thể, chạy qua sống lưng, đảo loạn tâm tình y.

28. Chương 28

Cái nơi cấm kị kia trong cơ thể Tích Duyên cứ một chút lại một chút bị đụng tới, khiến y không tự chủ được mà thân thể có phần chặt hơn. Cảm giác được ngạnh khí nóng rực kia ở trong cơ thể y không ngừng bành trướng, ma sát, địa phương chưa chưa kịp thích ứng bị trướng mãn. Động tác chuyển động của ma nhân phía sau thật gống như liên tục khiêu chiến với khả năng chịu đựng của Tích Duyên.

Bí huyệt bị lấp đầy, song mông bị đè ép, thật sâu trong cơ thể phải hàm trụ ngạnh vật nóng bỏng của kẻ kia. Y nghe loáng thoáng phía sau người nọ phát ra tiếng thở đầy hài lòng, còn ẩn hàm vài tiếu âm, thanh âm kia rất nhẹ lại mờ nhạt, trong đó còn ẩn chứa chút yêu dị thông linh, rồi lại là tràn ngập mị lực cùng từ tính. Nghe đến thanh âm này nam nhân có chút vi lăng, này thanh âm……

Này thanh âm, nghe rất quen thuộc. Đáng tiếc nam nhân đang bị xâm phạm đây căn bản là trảo không ra được gì rõ ràng, y nghĩ không ra!

Tích Duyên bị buộc chặt, hông đặt trên giường. Thân thể y không thể nhúc nhích bởi sợi dây thừng đang buộc chặt lấy mình, hai mắt bị che kín, hoàn toàn không thể nhìn thấy, chỉ có thể cảm nhận được một đôi tay đang ấn trụ tách ra đùi cùng sườn thắt lưng. Cự vật ở thân thể y vẫn không ngừng tiến xuất. Bị động tác mạnh mẽ của đối phương làm đến khiến thân thể nam nhân khẽ run rẩy, con đương chặt chẽ ở bên trong thân thể nam nhân càng siết lại khiến đối phương nhẹ nhàng phát ra một tiếng thở thõa mãn.

Trong thân thể y rất nóng, bộ vị tư mật giữa hai cánh mông phải chịu đựng động tác kịch liệt như vậy không khỏi có chút đỏ lên. Sau một lúc ngạnh vật chậm rãi đẩy vào rồi nặng nề mà rút ra, lại là một trận đong đưa mạnh mẽ. Cảm giác đó làm cho thân thể nam nhân nổi lên một loại biến hóa vô cùng kì dị, thân thể y phiếm hồng cứ không ngừng nóng lên. Thân thể mềm dẻo lại rắn chắc kia dưới ánh nến đỏ sẫm, tràn ngập khí tức sắc dục.

Cơ thể không ngừng bị xâm phạm khiến nam nhân nhịn không được mà phải phát ra những thanh âm rên rỉ nho nhỏ. Tuy rằng miệng đã bị bịt kín, hai mắt bị mông trụ, thân thể cũng bị trói chặt, nhưng cỗ dục vọng khó có thể khống chế được trong cơ thể y vẫn là vô pháp mà khơi mào……

Có một chuyện Tích Duyên vẫn không rõ, người phía sau y rõ ràng là không ngừng mạnh mẽ xâm phạm y, nhưng động tác thì lại tuyệt không thô bạo, thậm chí còn có một chút ôn nhu, chính là dù sao thì người nọ vẫn xác thực là đang xâm phạm y. Y gần như không hiểu được gì, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Chỉ đến lúc động tác trừu sáp của nam tử phía sau càng lúc càng nhanh, liền sau đó đã chạm đến điểm mẫn cảm nhất trong cơ thể y, mới kéo y ra khỏi suy nghĩ của mình.

Nam nhân cắn lấy miếng vải bố bịt miệng mình, phát ra thanh âm "Ngô ngô". Thanh âm của y làm cho người phía sau hơi dừng lại, ngay sau đó động tác trừu sáp càng mạnh bạo hơn nữa. Dục vọng của mỗi nam nhân đều rất khó có thể khống chế được, tuy dục vọng bị khơi mào nơi nam nhân cùng nữ nhân vô cùng bất đồng nhưng vẫn là khiến y cực kì khó chịu. Thân thể y không ngừng run lên, cái loại cảm giác khó chịu này lại tỏa đi khắp toàn thân. Dục vọng vốn xụi lơ của y đột ngột bị một bàn tay mềm mại nắm lấy, nhẹ nhàng mà ma sát mang theo hơi lạnh liên tục vuốt ve giữa hai chân y.

Nam nhân cả trước lẫn sau đều không ngừng bị đùa giỡn, loại cảm giác bức người này khiến cho tứ chi y đểu nhũn cả ra. Hông đã bủn rủn đến cơ hồ không cử động được cũng dần trở nên tê dại. Tối nay nguyên bản là đêm động phòng hoa chúc của hắn cùng Trương Tử Yến thế nhưng bây giờ lại hội diễn thành thế này. Lực trừu động dưới thân y càng lúc càng nhanh, nam nhân không thể động, vô pháp không kềm được dục vọng của chính mình cũng dần ngẩng đầu.

Không biết qua bao lâu, thắt lưng nam nhân bị người kéo lên khiến cả cơ thể y quỳ sấp trên giường. Thân thể vô lực cố sức chống đỡ, hạ thân bị nâng lên cao động đến hai chân hiện vẫn còn bị buộc chặt. Chỉ duy nội bích chật hẹp giữa hai mông vẫn như trước hàm chứa cự vật nóng bỏng tựa hỏa trụ trong cơ thể y không ngừng trừu động khiến nhiệt dịch tích cũng không ít……

Nam nhân bởi vì bị dục vọng kích thích mà phát ra những thanh âm rên rỉ vùi lấp nơi chăn đệm. Y theo nơi kia bị xâm phạm mà một cỗ nhiệt niêm trọc bạch chất lỏng chảy xuống, dọc theo đùi y. Nam nhân bị kẻ phía sau không ngừng tiến vào khiến cả cô thể không kềm chế được mà run rẩy không thôi, thân thể va chạm phát ra những thanh âm "Ba ba ba" cùng hỗn hợp niêm dịch và chất lỏng nơi hai người dây dưa triền miên phát ra những tiếng *** mĩ khiến kẻ khác nhịp tim gia tốc, mê loạn không dứt.

Tích Duyên không biết kẻ phía sau tiếp tục trong bao lâu, y chỉ nhớ rõ đến cuối đầu lưỡi lạnh lẽo của người nọ không ngừng trượt dài trên lưng y, cự vật ở hạ thân cũng không vì vậy mà ngừng lại. Mỗi lần tiến vào hắn càng tăng thêm lực đạo, cự vật kia đâm vào cơ thể y thật sự rất sâu, đến nỗi giống như mốn chạm đến cả nơi sâu nhất bên trong bụng y……

29. Chương 29

Tích Duyên bị đùa nghịch suốt một đêm, y cũng không biết người phía sau y đã rời bỏ đi từ khi nào. Y toàn thân vô lực nằm ngã trên giường, cho dù ngay bây giờ có tháo sợi dây thừng ra đi nữa thì sinh lực trong cơ thể y ũng thủy chung không thể khôi phục. Thẳng đến khi y lần thứ hai tỉnh lại, cấm chú trên người mới thật sự được giải khai, còn linh lực trong cơ thể của y thì chỉ còn một nửa.

Rất kỳ quái……

Tối hôm qua cái kẻ đã xâm phạm y rốt cuộc là ai, nam nhân chống hai cánh tay bủn rủn đưa thân thể xuống giường, y quỷ dị phát hiện giữa hai chân trừ bỏ có điểm sưng đỏ bên ngoài thì hoàn toàn không có dấu vết dơ bẩn, tối hôm qua người nọ tựa hồ còn thay y rửa sạch, ngay cả nam nhân cũng có chút mơ hồ. Không ngẫm nghĩ thêm nữa, nam nhân vội vàng mặc y phục vào rồi hướng ra ngoài phòng.

Tình huống hiện tại phi thường không ổn, thân là nam nhi mà y cư nhiên lại bị kẻ cùng tính "Cường bạo" thê tử hiện tại của Tích Duyên lại không biết tung tích, huống chi Xích Luyện vẫn còn tại Trương phủ, không biết có hay không an toàn, nếu tối hôm qua thực sự là yêu nghiệt vậy là không xong rồi. Y thế nhưng lại không cảm giác được một tia yêu khí, đạo hạnh khẳng định không phải loại tầm thường.

Trong phủ trên dưới đều một mảnh thái bình, không ai có cảm giác khác thường, tôi tớ cùng quản gia đều vội vội vàng vàng làm tròn bổn phận của mình, nhìn đến tình cảnh như thế này, Tích Duyên thực có chút

đau đầu. Hắn tìm quản gia lệnh cho mọi người trong phủ tập trung lại. Chúng nhân vừa tụ tập đông đủ tại đại đường đã thấy thần sắc ngưng trọng của tân cô gia liền biết có việc không tốt đã phát sinh, lúc được biết việc mất tích kì lạ của Trương Tử Yến, mọi người vừa kinh hãi, lại vừa sợ là yêu quái tái đến quấy rối.

Tích Duyên nhìn những người trong phủ vài vòng, không phát hiện yêu quái ẩn núp liền mất đi hoài nghi có nội quỷ.

Kia không phải nội quỷ, vậy là ai?

Nam nhân một tay vịn vào góc bàn, khẽ cau mày, "Đêm động phòng hoa chúc" không dám tưởng tượng ra tối hôm qua bây giờ lại khiến cho hai chân y như nhũn ra. Vô luận là ai gặp phải việc kì dị như thế này đều nhất định tức giận, nhưng Tích Duyên lại thấy ngượng mở miệng, bởi vì y tối hôm qua tuy có cảm giác ngượng ngùng, nhưng cảm giác lại vô cùng mãnh liệt, dưới tình huống không ngừng bị tiến nhập đó y cũng đã xuất ra không biết bao nhiêu lần, chuyện bị xâm phạm này y là trăm triệu lần cũng nói không được a.

Lão quản gia phát hiện y không thoải mái, hỏi y rất nhiều lần nhưng y đều thủy chung tỏ vẻ không có việc gì. Lão quản gia nhìn đến cô gia nhà mình vì tiểu thư bộ dáng thần thương (chắc là lo lắng ~) cũng không nhẫn tâm liền lệnh mọi người trong phủ tản ra chung quanh để tìm kiếm, dù sao trương phủ cũng rất lớn, không chừng tiểu thư đã bị trói lại ở góc nào rồi.

"Quản gia, làm phiền ngươi đi thay ta xem Xích huynh đệ như thế nào rồi. Nếu hắn vẫn chưa rời giường thì đừng quấy nhiễu hắn, nếu hắn đã tỉnh thỉnh đem một chút điểm tâm đến phòng cho hắn." Tích Duyên không nghĩ vì việc nhà mà quấy rầy đến khách nhân, vừa nói dứt hắn lại gọi lão quản gia, "Đừng đem chuyện Tử Yến mất nói cho Xích huynh đệ."

"Cô gia ngươi cứ yên tâm, lão phu hiểu được."

Quản gia li khai trong chốc lát, liền vội vội vàng vàng chạy về: "Cô gia, việc lớn rồi, kia Xích gia tiểu huynh đệ không có ở trong phòng, không chừng là hắn lừa gạt tiểu thư mà đem đi."

"Không thể là Xích huynh đệ được, hắn sẽ không làm thế." Tích Duyên ngay lập tức phủ quyết suy đoán của lão quản gia, y lần đầu tiên nhìn thấy Xích Luyện là khi hắn bị hồ yêu mê hoặc, hơn nữa Xích Luyện bộ dạng yếu đuối, cũng không có thuật phòng thân, khẳng định không phải là Xích huynh đệ, nếu ai nói Xích huynh đệ là yêu quái, nam nhân lại càng thêm không tin.

Ngay tại lúc Trương phủ lâm vào không khí sợ hãi thì một tiểu nha hoàn hấp tấp từ sau viện chạy tới, vừa chạy lại vừa hô: "Tìm được rồi! Tìm được rồi! Cô gia ta tìm được người rồi!"

Tiểu nha hoàn lao đi nhanh đến nỗi không kịp thở, nói chuyện đầu lưỡi cứ một mực líu lại.

"Ngươi đừng vội, từ từ nói." Tích Duyên duy trì bình tĩnh, nhưng lão quản gia một bên lại lo lắng nhấp nhỏm không yên.

"Tiểu thư cùng Xích công tử bị bất tỉnh, nhốt ở sài phòng……"

Lão quản gia nhượng tiểu nha hoàn không cần nói nữa trong khi Tích Duyên lệnh người đem Trương Tử Yến cùng Xích Luyện hồi phòng. Tích Duyên không đòi hỏi gì nhiều, lần này coi như may mắn. Cả hai đều không bị yêu quái bắt đi, chỉ là bị nhốt ở sài phòng, hơn nữa Trương Tử Yến cùng Xích Luyện đều không bị gì, còn hơn y gặp phải chuyện tối hôm qua, này hai người xem như may mắn.

Sau khi Trương Tử Yến tỉnh lại, liền hoảng sợ nhào vào lòng ngực Tích Duyên khóc lóc. Nàng vẫn là thân nữ nhân, tái gặp lại loại sự tình như thế này cũng không tránh khỏi sợ hãi, chuyện với lão hổ tinh lần trước khiến Trương Tử Yến lưu lại di chứng không nhẹ. Tích Duyên an ủi nương tử của mình, lúc sau mới đi tìm Xích Luyện, lại nói đến chuyện Xích Luyện gặp phải, y thấy áy náy vạn phần. Dù sao Xích Luyện là làm khách ở Trương phủ, gặp loại chuyện như thế này y là tân chủ nhân của Trương gia, ít nhiều đều có trách nhiệm.

Lúc Tích Duyên tìm đến Xích Luyện, Xích Luyện đang ở trong phòng nghỉ ngơi, nhìn đến Tích Duyên xuất hiện, hắn mới chậm rãi ngồi dậy. Sắc mặt của Xích Luyện có chút tái nhợt, dường như là vì sợ hãi, nam nhân theo bản năng đỡ lấy Xích Luyện, lại vô tình đụng đến đôi tay lạnh lẽo của hắn.

"Xích huynh đệ, ngươi vẫn ổn? Tối hôm qua ngươi có bị thương?" Tích Duyên nhìn đến bộ dáng Xích Luyện lại liên tưởng đến tình huống tối hôm qua của chính mình, khẽ siết chặt bàn tay hắn.

"Tích đại ca, ta không sao. Ta chỉ nhớ rõ tối hôm qua ta ở trong phòng ngủ, lúc sau liền không nhớ gì cả……" Xích Luyện chậm rãi nói, song mâu u tĩnh của hắn nhìn chằm chằm vào bàn tay nam nhân đang nắm chặt tay mình, nhiệt độ cơ thể ấm áp của nam nhân khiến hắn cảm thấy rất thoải mái.

Liền nhớ đến thân nhiệt ấm áp của nam nhân tối hôm qua….

"Không nhớ rõ cũng không sao, ở đây nghỉ ngơi hảo, chút nữa ta sẽ tiễn ngươi hồi phủ." Tích Duyên cảm thấy thực có lỗi, hơn nữa gần đây yêu quái rất nhiều, y cũng không yên tâm để Xích Luyện một mình hồi phủ.

"Tích đại ca, ngươi đối ta thật tốt."

Xích Luyện cười yếu ớt chậm rãi gật đầu, đáy mắt thâm thúy lóe lên một tia ám quang bất minh. Khi Tích Duyên xoay người thay hắn châm trà, miệng hắn khẽ cong lên tiếu ý ái muội bất minh. Giờ phút này khuôn mặt tươi cười đó lại đầy yêu dị. Đề nghị của nam nhân cùng dự đoán của hắn rất giống nhau, thiện lương nam nhân gọi Tích Duyên này, thật đúng là dễ lừa……

30. Chương 30

Tích Duyên phục Xích Luyện uống nước xong, mới giúp hắn hảo hảo nghỉ ngơi. Dù sao Xích Luyện cũng là khách nhân, đã vào Trương phủ còn gặp phải loại chuyện này, đích xác có điểm không phải với hắn. Vì thế y nhượng Xích Luyện hảo hảo nghỉ ngơi, thẳng đến buổi tối tại phủ dùng qua cơm chiều, y mới tiễn Xích Luyện trở về. Trước khi đi y còn hướng quản gia dặn dò vài câu, buổi tối dù có gì đi nữa hay có ai đến gõ cửa cũng đừng mở cửa, gần đây yêu quái rất nhiều, không an toàn.

Đường quay về Xích phủ rất lãnh thanh, trên đường cơ bản không người hành tẩu, mặt tiền cửa hàng ở tứ phía đều đã đóng cửa, gió đêm thanh lãnh, Tích Duyên cầm theo đèn ***g cùng Xích Luyện sóng vai mà đi.

Tiếng bước chân vang lên trong sự trầm tĩnh của màn đêm thực rõ ràng, hai người đơn giản hàn huyên vài câu, Tích Duyên vì chuyện đêm qua Xích Luyện ở Trương phủ gặp phải, hướng Xích Luyện không ngừng tạ lỗi, Xích Luyện rộng lượng cũng không đem việc này ra so đo, càng không trách cứ hạ nhân Trương phủ sơ sẩy, để nam nhân an tâm, y vẫn là tiếp nhận lời tạ lỗi của y.

"Tích đại ca, vậy ngươi hiện giờ có hay không tính sẽ ở lại Phong Danh thành này sinh sống? Hay là định đem thê tử ngươi mang về Thanh sơn?" Xích Luyện lẳng lặng nhìn chăm chú vào gương mặt ôn hòa giản dị của nam nhân, Tích Duyên này nam nhân nói xấu không xấu, nói tuấn mỹ cũng chưa tới, tóm lại dung mạo chính là bình thường, nhưng là thân thể lại là mĩ diệu vô thượng tiêu hồn.

"Ta không định sẽ hồi Thanh sơn, hiện nay ta cùng với Tử Yến đã là phu thê, ta cũng tính sẽ ở lại Phong Danh thành, trước tiên cứ xem tình thế rồi hẵng nói sau." Tích Duyên trong tay cầm đèn ***g, một thân tố y dung hợp ở giữa tấm hắc mạc.

"Nếu Tích đại ca ở lại Phong Danh thành liền rất tốt, ta đây về sau cũng sẽ không hội cảm thấy nhàm chán." Xích Luyện chậm rãi di chuyển ánh mắt xuống dưới, vào lúc nam nhân không chú ý đem cả thân thể nam nhân thu vào đáy mắt. Xích Luyện thực vô cùng hài lòng thân thể nam nhân, hắn nguyên bản chính là xuất phát từ tò mò mà tiếp cận nam nhân, khả mùi vị tối hôm qua của y lại nằm ngoài dự đoán của hắn.

Cơ thể Tích Duyên chẳng những có linh khí mà hắn cần, mà cơ thể hỏa nhiệt của nam nhân còn có thể cung cấp nhu cầu cho hàn thể của hắn. Hắn là điều công xà (rắn đực ~), tối cần chính là nhiệt thể thích hợp. Thân thể Tích Duyên đối Xích Luyện mà nói chính là bổ phẩm thượng đẳng, chỉ cần hấp thu linh khí nam nhân, hắn liền có thể tăng thêm nhiều năm công lực, còn hơn bọn đạo sĩ thối ở Tích Vân quan chẳng được bao nhiêu, bổ phẩm tốt như vậy ai lại dễ dàng buông tha chứ.

Có Tích Duyên, hắn có thể dẹp bớt mệt mỏi không cần phải thường xuyên ra ngoài tìm kiếm con mồi, bất quá ngẫu nhiên cũng phải tìm mồi sống, ăn chút thịt tươi khẳng định đối với hắn vẫn là tất yếu……

Tích Duyên một chút cũng không nhận thấy song mâu của Xích Luyện càng lúc càng trở nên sâu thẳm, y là đang bận quan sát tình hình hiện tại tứ phía. Sau khi bình an đem được Xích Luyện tống tiễn hồi phủ, hai người còn ở Xích phủ uống hết mấy chén, đến tận đêm khuya Tích Duyên mới từ biệt mà trở về Trương phủ.

Từ đó, Tích Duyên ở Phong Danh thành an cư, là cô gia của Trương phủ, hiện tại xem như là nam chủ

nhân duy nhất tại Trương phủ. Y quản lí Trương phủ rất tốt, từ trong đến ngoài cơ bản đều là Tích Duyên phụ trách, còn Trương Tử Yến thì ở phủ hưởng lạc, ngẫu nhiên cũng theo phu quân xuất môn mà làm chút việc. Hai người có khi đến vùng ngoại ô kỵ mã đạp thanh, vợ chồng son chỉ mới thành thân không bao lâu, quãng thời gian trôi qua lại rất êm dịu, bất quá chỉ có chút vấn đề nhỏ là đêm động phòng hoa chúc của cả hai không may bị người phá hư.

Tích Duyên sau này dù có cơ hội cũng không cùng Tử Yến thân thiết, việc này đối với tân hôn phu phụ mà nói có điểm kỳ quái. Trương Tử Yến ngầm ra hiệu rất nhiều lần, Tích Duyên kỳ thật trong lòng cũng sáng tỏ ý nghĩ của Trương Tử Yến. Để tránh thê tử hiểu lầm y ghét bỏ nàng, Y nhờ lão quản gia tái bố trí lại một tân phòng khác, rồi bế Trương Tử Yến vào, đây là lần đầu tiên hắn ôm một nữ nhân, "Yêu thương" của hắn có phần ngốc lại kín đáo, Trương Tử Yến biết phu quân thái độ làm người chính trực nên ngượng ngùng, liền chính mình chủ động nghênh hợp phu quân.

Vào cái "Đêm động phòng hoa chúc" đó, người đã xâm phạm Tích Duyên đến tột cùng là ai, Tích Duyên đối với việc này cũng không chuyên tâm mà tìm hiểu. Người nọ hành động thần bí lại cẩn thận, hoàn toàn không để lại bất kì dấu vết nào, y nghĩ cho dù muốn tra cũng tra không được, nếu là người nọ thật sự muốn độc chiếm y như vậy, kia đến lúc không cần y phải đích thân đi tìm, tự nhiên sẽ xuất hiện. Mà nam nhân cũng vì một phần không muốn liên lụy đến Trương gia, việc này tốt nhất là cứ giấu đi đã, cũng chẳng phải chuyện hay ho gì.

Trương phủ sau đó liên tiếp gặp chuyện không may, qua được mấy ngày Trương Tử Yến liền lên núi đi bái phật, hy vọng có thể hóa giải kiếp nạn. Tích Duyên đến tiêu cục ở trong thành mướn mấy nhân sĩ chính phái học vũ đi theo Trương Tử Yến xuất thành để đến tự miếu ngụ trên núi cầu phúc tại Lâm thành. Nguyên bản Tích Duyên tính tự mình sẽ bồi thê tử đi, nhưng Trương phủ không thể không người lưu thủ vì vậy Tích Duyên đành lưu lại.

Thê tử đi cũng phải nửa tháng, trong khoảng thời gian này Tích Duyên còn luôn luôn nghĩ đến lời nói Phật Hàng nói với y vài tháng trước, không đến ba tháng tất gặp đại kiếp nạn……

Tích Duyên không biết "Đêm động phòng hoa chúc" đó, có được tính là "Kiếp" không, nhưng trải qua đêm đó khiến nam nhân bắt đầu thật sự nghĩ đến hàm nghĩa trong lời nói của Phật Hàng.

Ba tháng……

Hiện giờ cẩn thận tính thì còn nửa tháng nữa mới mãn ba tháng kỳ hạn.

Tích Duyên cũng không muốn nghĩ nhiều. Nếu là phúc thì không phải họa, đã là họa thì tránh không khỏi. Trải qua nửa ngày không ngừng suy ngẫm cuối cùng vẫn không có đầu mối, nam nhân gạt hẳn chuyện đó sang một bên, hết thảy đều thuận theo tự nhiên vậy cũng hảo.

&&&

Hôm sau, thiên sắc u ám, tinh không ảm trầm, giống như có yêu khí tràn ngập.

Vào ban đêm, Xích Luyện một mình đến chơi, mời nam nhân đi uống rượu, nam nhân vốn định cự tuyệt, thêm khuyên bảo Xích Luyện ban đêm yêu ma rất nhiều, không nên lưu lại bên ngoài. Lời khuyên bảo của nam nhân Xích Luyện đều gật đầu nhận, nhưng vẫn cố ý muốn mời nam nhân đi. Cuối cùng nam nhân cũng đành đồng ý lời mời lễ mạo của Xích Luyện cùng hắn đến phố hoa "Lãm tinh lâu".

Đúng vậy, đây là thanh lâu……

Đương nam nhân đứng trước thanh lâu cảnh xuân tươi đẹp, oanh thanh diễm sắc, nhìn một đường đầy nữ tử bạo dạn mời chào khách cùng với những vị khách nhân muôn hình muôn vẻ, nam nhân có điểm khó xử nhìn qua Xích Luyện dung nhan tuấn mỹ bên cạnh.

Tích Duyên do dự trong chốc lát, mới chậm rãi mở miệng: "Xích huynh đệ, có thể hay không chúng ta cùng uống rượu ở nơi khác?" Thanh âm của y lộ ra vài phần xấu hổ cùng bất đắc dĩ.

31. Chương 31

Không cần nói cũng biết nam nhân vì cái gì lại lưỡng lự. Tích Duyên cũng có nguyên tắc của bản thân tuyệt đối không thể tùy tiện mà ra vào loại địa phương như thế này chỉ để uống rượu, hơn nữa y là người đã có vợ, không phải cái loại nam nhân có thể ở bên ngoài mà tùy tiện xằng bậy.

"Tích đại ca, ngươi yên tâm, ta không có ý gì khác,nhưng hiện nay ban đêm khách *** cùng tửu lâu trong thành đều đã đóng cửa, đến phố hoa uống rượu cũng giống nhau thôi." Xích Luyện khóe môi nhếch lên tiếu ý nhàn nhạt, đôi đồng tử đen nhánh sâu thẳm mê người, dày đặc nhìn không ra một màu gì khác.

"Không được, Xích huynh đệ, ngươi cũng biết ta đã có vợ, tới nơi phong nguyệt này đối quý phủ ảnh hưởng không tốt." Tích Duyên lắc đầu tỏ ý muốn đi, y thật sự không có biện pháp cả gan quang minh chính đại uống hoa tửu, lần trước là bởi vì phải cứu Tử Yến, còn lần này thì nguyên nhân là vô cùng tầm thường a.

"Tích đại ca ngươi cứ yên tâm, ta định sẽ dùng rượu trong một căn phòng trang nhã, sẽ không có người đến quấy rầy chúng ta." Xích Luyện giữ chặt nam nhân đang muốn bỏ đi, thanh âm của hắn thực đạm nhu, vừa thanh tuyến lại cực kì khinh doanh, phi thường dễ nghe, làm cho kẻ khác khó có thể cự tuyệt.

Cuối cùng sau lời cam đoan của Xích Luyện, Tích Duyên cũng theo hắn vào. Bọn họ tiến đến một căn phòng trang nhã có thể ngắm cảnh đêm ở lầu hai, khác hẳn dưới lầu im lặng hơn nhiều. Xích Luyện biết nam nhân thích yên tĩnh, cố ý tìm một gian riêng lẻ tách biệt khỏi các gian khác, còn tìm thêm một vị cầm nương đánh đàn. Cầm nương đều là bán nghệ không bán thân, điều này làm cho Tích Duyên yên tâm rất nhiều.

Hai người uống rượu tâm tình, gió đêm có chút lạnh, nhưng tiếng đàn thanh nhã tại các lâu lại như xua đi hàn ý.

"Tích đại ca, gần đây thời tiết lạnh, ngươi cần phải chú ý thân thể, nếu không tẩu tử trở về ta cũng không biết ăn nói làm sao đâu."

"Không hề gì, ta thân thể từ trước đến nay đều tốt lắm, trước kia ở Thanh sơn quanh năm đều……" Tích Duyên hồi tưởng lại ngày còn ở Thanh sơn, hắn tạm dừng một chút, không tiếp tục nói.

Xích Luyện tán đồng nhìn về phía nam nhân, cũng nhẹ giọng phụ họa nói: "Thân thể Tích đại ca đích thật tốt lắm." Miệng y hơi cong lên mang theo nụ cười nhàn nhạt, thâm ý hiện lên trong mắt làm kẻ khác khó nắm bắt.

Tích Duyên chỉ cười không nói, cũng không có nhận ra lời nói Xích Luyện có phần bất minh. Y cảm thấy được ở cùng Xích Luyện một chỗ quả thực rất thoải mái, đã lâu y không được bằng hữu bầu bạn chiếu cố như vậy. Y phiêu bạc rất nhiều năm, vất vả lắm mới dàn xếp ổn thỏa mọi chuyện. Tại Phong Danh thành Xích Luyện là người đầu tiên mà y quen biết, cũng là bằng hữu duy nhất của y, cho nên Tích Duyên rất coi trọng phần cảm tình này.

Vì vậy, y một chút cũng không muốn nghe ai nói xấu Xích Luyện, sâu thẳm trong lòng y luôn cho rằng chắc chắn Xích Luyện là người tốt!

Vào đêm khuya.

Hai người đều uống không ít. Đêm nay Tích Duyên thật cao hứng, bởi vì Xích Luyện muốn được kết bái huynh đệ cùng y., Tích Duyên từ nhỏ không có thân nhân, thiếu thốn tình thương đủ mặt. Hiện giờ Xích Luyện đưa ra ý kiến muốn kết bái, y trong lòng có phần dao động, trong lòng dâng lên một trận tình cảm ấm áp, loại tình cảm ấm áp ân cần này lại tìm được từ Xích Luyện, nam nhân liền gật đầu đáp ứng.

Xích Luyện phân phó cầm nương lui ra. Sau khi cầm nương rời khỏi, hai người dựa theo phong tục thông thường quỳ xuống, nguyện quang mờ ảo chiếu đến trên người hai người, tản ra quang hoa thanh nhã mờ mờ.

"Từ nay về sau ta cùng Tích đại ca có phúc đồng hưởng……" Xích Luyện quỳ trên mặt đất, đôi mắt u tĩnh không chút gợn sóng, dưới nguyệt quang mông lung lại càng trong suốt lạ thường.

"Có nạn đồng đương." Tích Duyên kết câu, nguyệt quang ôn nhu chiếu rọi trên mặt nam nhân, vô cùng thanh nhã và nhu hòa.

Tiếp đó.

Hai người trăm miệng một lời nói: "Lúc này ta và ngươi hai người kết làm huynh đệ……"

32. Chương 32

Bắt đầu từ giờ phút này, Tích Duyên đã có một người huynh đệ kết nghĩa. Thật sự là chuyện tốt thành đôi, y mới thành thân không lâu, mới vừa có vợ, bây giờ lại có huynh đệ, điều này làm cho Tích Duyên vô cùng cao hứng. Y vốn là người trọng tình cảm, vì vậy mà cảm tình đối với Xích Luyện cũng liền tăng lên gấp bội. Sau lần ở phố hoa dạ ẩm đó, Xích Luyện cứ cách tam xóa ngũ (Ba ngày thì hết năm ngày) sẽ đến Trương phủ tìm Tích Duyên uống rượu.

Tửu lượng của Tích Duyên không kém, thậm chí có thể nói là phi thường hảo, may mắn cho Tích Duyên là tửu lượng của Xích Luyện cũng rất khủng, vì thế hai người không bận tâm mấy nếu có lỡ uống quá chén. Trong những lúc uống rượu tâm sự đó, Tích Duyên càng cảm thấy hiền đệ này học rộng hiểu sâu, hơn nữa rất thông hiểu cấp bậc lễ nghĩa. Tích Duyên thường đưa Xích Luyện hồi phủ, nên ngẫu nhiên cũng có lúc trụ lại Xích phủ.

Gần đây Tích Duyên cảm giác được linh khí trong thân y rất không ổn định, có đôi khi có, có đôi khi không, ngẫu nhiên có lúc lại chỉ còn một nửa. Y luôn cùng Xích Luyện ở một chỗ, không có thi triển pháp thuật, cũng không có bị thương, phản ứng như vậy của thân thể khiến nam nhân có chút kham ưu.

Nếu y đang trong tình trạng này mà đối đầu với yêu quái cũng rất khó nắm chắc có thể đối phó được. Gặp một, hai con y là không có vấn đề, nếu là gặp một đoàn, vậy phiền toái, nam nhân không chút nào giấu diếm đem chuyện này nói cho Xích Luyện biết, được câu trả lời của y cũng……

" Tích đại ca, ngươi pháp lực cao cường đối phó yêu nghiệt khẳng định không thành vấn đề." Xích Luyện lịch sự tao nhã ngồi trên thạch đẳng (ghế đá), cầm trên tay một chén phỉ thúy tửu, khẽ nhấp một ngụm, chậm rãi nói: " Gần đây Phong Danh thành coi như ổn định, yêu nghiệt cũng phi thường im lặng, không có động tĩnh gì, Tích đại ca ngươi không cần quá bận tâm."

" Chính là……"

Tích Duyên còn muốn nói, lại bị Xích Luyện cầm lấy mu bàn tay, y chấn động rất rõ rệt, chưa bao giờ nghĩ tới bàn tay Xích Luyện hội đột nhiên đặt trên tay mình. Lời nói an ủi của Xích Luyện nam nhân đều không kịp chuyên tâm nghe, chỉ cảm thấy đôi bàn tay Xích Luyện hảo lạnh lẻo, lại nổi lên lo lắng cho hiền đệ, Tích Duyên vội vàng phân phó cho người hầu trong phủ lấy thêm y phục đến cho Xích Luyện.

Phản ứng của Tích Duyên, Xích Luyện đều thu vào trong đáy mắt, hắn khẽ nhấp một ngụm rượu, lúc nam nhân xoay người tiếp nhận y phục từ tay người hầu, khóe miệng Xích Luyện vẽ lên một tia cười tà mị, đôi song mâu ánh lên tia sắc trạch u ám trong bóng đêm lại càng thêm sâu thẳm hơn ……

Nam nhân gọi Tích Duyên này qua không lâu nữa, khẳng định hội đối với hắn tử tâm tháp đích (khăng khăng một lòng), đến lúc đó hắn muốn nam nhân làm cái gì nhất định đều có thể……

Tích Duyên thay Xích Luyện phủ thêm áo choàng, liền ngồi xuống uống tiếp rượu. Đêm đó Xích Luyện cũng nhìn ra nam nhân tựa hồ có chút tâm tư, hắn biết nam nhân lo lắng chuyện yêu nghiệt tác loạn, vì thế cũng không tái hỏi nhiều. Hắn mặc kệ nam nhân như thế nào thu thập yêu quái, hắn chỉ cần linh khí cùng thân thể của nam nhân là được, hắn không nghĩ muốn can thiệp vào chuyện của nam nhân.

Mà lúc này, tâm trí Tích Duyên cũng không thể có chút bình tĩnh, gần đây yêu ma đều không có chút động tĩnh, điều này lại làm cho Tích Duyên càng thêm lo lắng, dù sao sự yên tĩnh trước cơn bão vẫn luôn luôn vô cùng đáng sợ ……

Lo lắng của Tích Duyên đúng ba ngày sau trở thành sự thật. Bách tính mới từ ngoài thành trở về đều vội vội vàng vàng hướng về phía Trương phủ đến nỗi bâu kín cả đại môn của Trương phủ.

Lão quản gia xem tình huống không ổn liền vội vàng chạy tới thỉnh Tích Duyên, Tích Duyên đang ở hậu viện cùng Xích Luyện chơi cờ, giữa lúc lo lắng phải đi bước tiếp như thế nào đã thấy lão quản gia vội vàng từ bên ngoài chạy đến.

" Ôi, cô gia việc lớn rồi, bên ngoài có mấy người thôn dân nói bị yêu quái tập kích, thỉnh ngươi mau ra xem."

33. Chương 33

Yêu quái……

Vừa nghe hai chữ này, Tích Duyên lập tức buông quân cờ trong tay, theo quản gia đi ra ngoài, Xích Luyện cũng đi theo nam nhân tới trước đại môn Trương phủ. Lúc này, ngoài cửa thôn dân đến xem càng ngày càng nhiều. Những thôn dân bị yêu quái tấn công sắc mặt trở nên trắng bệch, được gia đinh Trương phủ dìu đỡ. Cẩn thận quan sát một vòng, nam nhân phát hiện thân thể của những thôn dân bị tập kích đều không ngừng run rẩy theo từng cơn bất định.

Mọi người thấy Tích Duyên tiến lên quan sát thương thế của người bị thương, thanh âm nghị luận cũng dần dần nhỏ xuống rồi biến mất, tất cả mọi người đều chú ý nhìn đến Tích Duyên, liền ngay cả Xích Luyện cũng không nói một lời đứng ở bên cạnh nhìn. Thấy nam nhân đột nhiên nhíu mày, tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng trở nên khẩn trương.

Tích Duyên phát hiện tình huống rất không ổn, vội lên tiếng làm cho gia đinh toàn bộ thối lui, thương hoạn trên miệng vết thương bắt đầu có hắc khí tràn ra, thân thể thôn dân lại càng thêm run rẩy.

"Thương hoạn trên người có chứa yêu khí, chư vị thỉnh không được tới gần."

Tứ phía đồng loạt ồ lên, các nhóm thôn dân lại một lần nữa không hẹn mà cùng thối lui, ngay lúc đó vị thôn dân thương hoạn đột nhiên phát cuồng đánh về phía nam nhân. Nhìn đến tình huống như vậy, Xích Luyện lập tức nhíu mày. Nam nhân cũng đã biết trước việc này sẽ xảy ra, hắn nghiêng người né tránh khỏi thôn dân bị yêu khí khống chế, rồi đưa lên cánh tay, từ lòng bàn tay một đạo bát quái linh ấn xuất hiện, đánh vào thân thể thôn dân, khống chế được yêu khí.

Thôn dân ngã trên mặt đất, Tích Duyên nhanh chóng ở trên người gã, khắc lên phù ấn để khống chế yêu

khí. Nhìn thấy nam nhân thi triển pháp thuật, ánh mắt của Xích Luyện lại thêm sâu thẳm vài phần.

"Lão quản gia, làm phiền ngươi đi dược phô thỉnh đại phu đến, những thôn dân này cần được điều trị." Xích Luyện thay nam nhân đang vô cùng bận rộn hướng lão quản gia phân phó.

Lão quản gia biết Xích Luyện cùng Tích Duyên quan hệ rất tốt, lại là khách quý của Trương phủ, nên liền theo lễ mà đáp: " Xích công tử yên tâm, ta ngay lập tức sẽ đi một chuyến."

Sau lão quản gia liền vội vàng đi tìm đại phu. Xích Luyện bất động thanh sắc đứng ở một bên xem chuyện. Nhìn đến thôn dân vừa rồi bị yêu khí sở khuynh nhập, Tích Duyên trong lòng mơ hồ cảm thấy bất an, hắn lệnh cho gia đinh đem thôn dân đã bất tỉnh vác vào Trương phủ, dàn xếp hảo hết thảy, rồi hắn mới cùng Xích Luyện đến đầu thành hỏi thăm tin tức, cũng biết được thụ yêu ở thôn ngoại đang tác loạn.

Hôm nay, rất nhiều người lên núi bổ củi cùng nhóm thôn dân đi săn đều đã bị công kích, rừng cây ngoài thành đông giao hiện tại cơ hồ không ai dám đến, nhưng xui xẻo là con đường ở khu rừng đó chính là con đường duy nhất từ Lâm thành vào Phong Danh thành.

Lúc sau Tích Duyên hồi phủ, lão quản gia lập tức hướng hắn hồi báo tình hình trong phủ. Người bị thương được đem đến sân phía đông của Trương phủ, thầy thuốc đã kê khai dược, hơn nữa cũng đã có nhiều vị thương hoạn tỉnh lại.

Xích Luyện cả ngày hôm nay cùng Tích Duyên bôn ba, vào lúc này, chậm rãi mở miệng nói: " Vậy làm phiền lão quản gia mang ta cùng Tích đại ca đến nhìn một chút, Tích đại ca còn muốn hỏi bọn họ về tình huống hôm nay." thanh âm của hắn bình tĩnh, lại thập phần êm tai.

Tích Duyên gật đầu đón ý nói hùa, cảm thấy được Xích Luyện thực hiểu ý mình, y còn chưa kịp nói ra, Xích Luyện đã thay y nói, thực ăn ý, thực hợp phách, đồng thời nam nhân cũng hiểu được Xích Luyện thực là một người tri kỉ tốt hiểu rõ y.

Rất nhanh hai người đã theo quản gia đi vào sân của những thôn dân thương hoạn. Những vị thôn dân thấy Tích Duyên xuất hiện đều rất cảm kích, thôn dân được hắn loại bỏ yêu khí trên người thương tích cũng đã được băng bó hảo, nhìn qua trừ bỏ mỏi mệt ở ngoài, không có phản ứng gì dị thường, nhìn thấy tình trạng được như vậy, Tích Duyên mới yên lòng.

"Các vị không cần đa lễ, ta muốn biết hôm nay mọi người đến tột cùng là vì sao bị yêu nghiệt gây thương tích, thỉnh các vị thuật lại, ta mới nghĩ ra được biện pháp đối phó yêu nghiệt." Tích Duyên đứng ở trước mặt thương hoạn, còn nâng lên người bệnh vô lực, nam nhân cả người đều tản ra khí tức bình dị gần gũi và ôn nhuận.

Lúc Tích Duyên hỏi, Xích Luyện cũng vẫn ở bên người y không rời nửa bước, điều này làm cho Tích Duyên cảm giác được vài tia ấm áp, loại cảm giác này Tích Duyên không chán ghét, khiến y cảm được bản thân đã khác trước, cảm giác cô tịch dần dần cách xa khỏi y. Điều trước mắt nam nhân định sẽ đưa tiễn Xích Luyện hồi phủ vì dù sao việc hôm nay cũng không phải là một chốc có thể giải quyết xong, Xích Luyện lại tỏ vẻ muốn ở lại cùng y, nam nhân cũng không tái khuyến, để Xích Luyện đi cùng y cùng nhau dò la manh mối.

34. Chương 34

Nửa canh giờ sau, Tích Duyên theo lời thôn dân biết được yêu nghiệt kia tựa hồ là khôi thụ tinh ngàn năm, những thương hoạn này có người của tiêu cục, có người lên núi săn thú, cũng có những người là người qua đường.

Những người trốn được phần lớn đều là nhờ tẩu thoát ở hậu diện, còn những người đi phía trước cơ hồ đều đã bị yêu nghiệt bách hại.

Tích Duyên sau khi nghe Hoàn Trần thuật, nhìn về phía tiêu đầu của tiêu cục, bình tĩnh dò hỏi: "Các ngươi tiêu cục lần này áp giải là đồ vật gì, có thể cho ta biết?"

"Kỳ thật chỉ là một ít lương thực, bởi vì lương thực ở Lâm thành đang ở trong tình trạng khẩn cấp, đem lương thực từ Phong Danh thành điều phối đi, là đưa đi cấp cho đệ tử của Tích Vân quan ……"

Nghe được ba chữ "Tích Vân quan", Xích Luyện cùng Tích Duyên đồng loạt chấn động một chút, nhưng hai người rất nhanh liền khôi phục lại bình thường. Đáy mắt Tích Duyên lộ ra vài phần lo lắng, còn trong mắt Xích Luyện lại thêm vài phần vui mừng.

Nam nhân biết đệ tử Tích Vân quan khẳng định là đang ở Lâm thành thu yêu, nếu lương thảo không có, vấn đề thật không hảo, cho dù không bị yêu nghiệt ăn, cũng sẽ bị đói chết.

Bất thình lình nhiều chuyện xảy ra như thế này làm cho nam nhân có chút trở tay không kịp, yêu quái khẳng định phải đối phó, nhưng dựa theo tình huống của nhóm thôn dân, kia yêu quái phải rất lợi hại, hơn nữa y linh khí đã giảm phân nửa, cơ hồ chỉ có thể thi triển những chiêu pháp đơn giản, chỉ sợ không ứng phó nổi khôi thụ tinh. Trong khoảng thời gian ngắn linh khí cũng vô pháp khôi phục, hơn nữa nhìn đến các nhóm thôn dân đều kí thác hi vọng trên người bản thân mình, y cũng rất khó để từ chối a ……

" Tích đại ca, đừng lo lắng, bàn bạc lại chắc chắn sẽ có biện pháp." Xích Luyện trì giọng an ủi nam nhân, bàn tay lạnh lẽo của hắn khẽ xoa lên lưng y. Hắn chậm rãi xoa qua xoa lại lưng nam nhân mà cố trấn an tâm tình của y.

Nam nhân không thấy có gì không ổn, ngược lại cảm thấy được loại an ủi này của Xích Luyện lại chính là một loại cổ vũ, y thực cảm động, thâm tâm y có thể cảm nhận được Xích Luyện đối y là rất quan tâm.

Thẳng đến khi bàn tay của Xích Luyện xoa đến hông nam nhân, nam nhân thân thể run nhè nhẹ, liền ngẩng đầu nhìn Xích Luyện, trong mắt nam nhân tâm tình có vẻ có chút phức tạp……

Xích Luyện nhìn lại nam nhân, thấy nam nhân lộ ra loại vẻ mặt này, liền tiến đến sát nam nhân hơn một chút: "Tích đại ca, làm sao vậy?" Hắn phóng nhu chậm lại thanh âm, miệng thở ra nhiệt khí nhiễm đỏ bên tai y.

"Xích huynh đệ, ta…… ta không là……" Tích Duyên thấp giọng nói, liền cố gắng khống chế nhịp tim đang đập vô cùng không ổn định của mình, xảo diệu tránh khỏi bàn tay đang đặt trên người mình.

Nhìn đến bộ dáng đỏ mặt vì xấu hổ của nam nhân, Xích Luyện đáy lòng khẽ bật cười. Hắn vẫn là không nghĩ tới Tích Duyên lại ngây ngô như thế, một đại nam nhân mẫn cảm lại mang theo một chút thẹn thùng, biểu tình cùng phản ứng của Tích Duyên làm cho Xích Luyện cảm thấy vô cùng mới mẻ.

Vì tránh cho xấu hổ, Tích Duyên nhanh chóng tiến lên kiểm tra tình trạng bên ngoài của thương hoạn, rồi liền nghĩ nghĩ đối sách.

Nửa ngày sau.

Y mở miệng hỏi lão quản gia: "Trong Phong Danh thành trừ bỏ ta, thành ngoại còn có ai có thể hàng yêu phục ma?"

Lão quản gia lắc đầu: " Này trong thành trừ bỏ cô gia, thành ngoại phần lớn đều là đại hộ nhân gian buôn bán, không có cao nhân nào tu luyện cả."

" Trong thành không có chùa?" Nếu là có cao tăng chủ tháp giúp một tay vậy rất tốt.

" Cô gia, thực không có!" Lão quản gia vẫn là tiếc nuối lắc đầu, rồi lại suy nghĩ cái gì, chợt dùng sức đánh hai tay vào nhau, "Ta đã quá nóng vội rồi, mấy ngày trước đây nghe nói có một vị cao nhân nhập thành, từ nơi nào đến thì không biết, nhưng nghe nói người nọ pháp lực cao cường, mấy ngày trước còn ở còn nam thành thu mấy con diễm quỷ làm loạn, có thể cao nhân đó đang ngụ ở khách *** của nam thành!"

35. Chương 35

Biết được thành ngoại có cao nhân, Tích Duyên liền lập tức chuẩn bị đến đó.

Lần này, Xích Luyện không cùng nam nhân đồng hành, lý do là vào đêm nguy hiểm, Trương phủ cũng cần phải có người ở lại, huống chi cũng cần phải có người chiếu cố những thôn dân thương hoạn, Tích Duyên biết ban đêm nguy hiểm, yêu ma rất nhiều, cũng hiểu được vì sao Xích Luyện không theo hắn đi, để tránh gặp nguy hiểm, vì thế, nam nhân liền tự mình mà tiến đến thành nam.

Ban đêm, bên trong Phong Danh thành trừ bỏ phố hoa, cơ hồ không có ai đi lại. Dân chúng đều sợ yêu nghiệt loạn phá nơi nơi, ban đêm xuất hành thì phi thường không tốt, cửu nhi cửu chi (dần dà) tất cả mọi người đều đóng cửa tuyệt không ra ngoài, ban đêm cũng không dám đốt đèn, quan phủ cũng phát ra bố cáo lệnh bách tính ban đêm không được xuất môn, bớt lên núi, giảm thiểu thời gian làm mọi thứ, hơn nữa không nên một mình đơn độc để tránh gặp phải yêu vật.

Ban đêm trừ bên ngoài phố hoa, trong thành là một mảnh tối đen.

Tích Duyên một mình một người cầm đèn ***g đi vào khách *** ở nam thành. Đến được khách *** thì chỉ thấy đại môn đóng chặt, y chỉ có thể tắt đèn ***g theo cửa sau của khách *** đi vào.

"Ngươi là ai?" Hộ viện canh cửa sau thấy Tích Duyên liền ngăn cản.

Tứ phía tối đen như mực, chỉ có thể nghe thấy tiếng kêu của điểu trùng.

"Ta gọi Tích Duyên, tới đây là nhờ cao nhân hỗ trợ, làm phiền ngươi dàn xếp một chút."

"Tiểu nhân có mắt như mù, hôm nay trời rất tối, tiểu nhân vừa rồi không nhận ra người tới, lão bản chúng ta lại không cho ta đốt đèn, nói là để tránh đưa tới sơn tinh yêu quái."

Hộ viện nghe được chính là cô gia đại danh lừng lẫy của Trương phủ, lập tức liền trở nên khách khí. Trương phủ ở Phong Danh thành uy vọng rất cao, mà danh tự của Tích Duyên ở Phong Danh thành cũng đã truyền khắp, không ai không biết hắn là tân cô gia của Trương phủ.

Tích Duyên đem đèn ***g đã tắt giao cho hộ viện: " Hôm nay có thôn dân bị yêu nghiệt tập kích, ta tới đây để thỉnh giáo cao nhân, tiểu huynh đệ xin hỏi có thể hay không nói cho ta biết, vị cao nhân mấy ngày trước đây đã bắt được mấy con diễm yêu trụ tại phòng nào?"

"Vị cao nhân kia ở tại Thiên tự phòng, theo con đường này thẳng……" hộ viện còn chưa dứt lời, bỗng nghe Tích Duyên nói một tiếng đa tạ, thân ảnh chợt lóe liền biến mất ở hậu viện của khách ***. Hộ viện là còn chưa kịp nói, cao nhân phân phó đêm nay không muốn bị người quấy rầy hắn.

Tích Duyên rất nhanh đã tới được nơi gọi là Thiên tự phòng, nơi này cũng chính là căn phòng tốt nhất của khách ***. Y vừa dừng lại trước cửa, liền nghe có tiếng cười của nữ nhân vọng ra từ bên trong.

Hay vị cao nhân này là nữ nhân?

Tích Duyên cũng không kịp nghĩ lại, đã liền đưa tay trực tiếp gõ cửa: "Xin hỏi cao nhân có hay không đã ngủ? Nếu không ngủ, làm phiền mở cửa ra, tại hạ Tích Duyên, có việc muốn nhờ." Tích Duyên cũng không dong dài, trực tiếp biểu lộ lí do vì sao mình đến đây.

Tiếng cười bên trong cánh cửa phát ra lại càng trở nên yêu dị, hơn nữa theo sau liền có liên tiếp những tiếng cười khác, trong phòng chắc chắn không phải chỉ có một người. Ngay lúc này, Tích Duyên cảm giác được một cỗ âm khí theo khe hỡ của cửa tiết ra.

Y chau mày, không thỉnh liền tự ý nhập, đẩy cửa xông vào, lập tức y đưa tay áo che mũi, cả sáu cánh cửa của căn phòng đều gắt gao khép chặt lại, âm khí không thể tiết ra ngoài đều quanh quẩn trong phòng. Âm

khí tất cả là bị rò rĩ, quay vòng rồi lại trở về cơ thể yêu nghiệt.

Trong phòng có người lại như không có người, bị sự xâm phạm của Tích Duyên mà chẳng có mảy may phản ứng. Giữa phòng có đặt một cái bình phong, tiếng cười kia là theo mặt sau bình phong truyền đến, ánh nến u ám bên trong căn phòng khiến nó vừa có vẻ quỷ dị lại vừa tối tăm, u ám.

Mặt sau bình phong, năm con diễm quỹ quần áo loã lồ quay chung quanh một vị ngân phát thanh niên tuấn mỹ. Vị thanh niên kia đối mặt với năm nữ quỷ xinh đẹp bên người đang đùa giỡn mình, vẫn như trước bất động thanh sắc nhắm lại hai mắt. Y phục trên người đã sớm bị lôi kéo đến xốc xếch, cả bờ ngực đều sưởng lộ tái ngoại < *xịt máu* >, mặc cho năm con nữ quỷ làm mọi động tác dụ dỗ, hắn thủy chung đều ngồi một chỗ bất động vững như Thái sơn.

Phật Hàng……

Nam nhân lập tức liền nhận ra cao nhân bị nữ quỷ vây quanh chính là Phật Hàng, là đệ tử pháp thuật cao cường của Thanh Phong cốc. Áo cà sa ngân sắc trên người hắn xốc xếch mở rộng, hắn bên cạnh năm nữ quỷ xinh đẹp, y phục bạo lộ, đản hung lộ nhũ<*mất máu*>, kia khinh bạc xiêm y che không được đường cong lả lướt. Nhìn đến cảnh tượng *** loạn này, Tích Duyên mở to hai tròng mắt, kinh ngạc đến nói không ra lời.

Thân pháp của Tích Duyên rất nhẹ, trầm tĩnh. Tại cái không khí *** mĩ quỷ dị giữa các nữ quỷ cùng nam tử này, không một ai phát hiện ra sự tồn tại của y. Trong căn phòng ánh nến lắc lư chao đảo vô cùng u ám, không khí lại tràn ngập âm khí nặng nề.

“Phật Hàng, định lực của ngươi tỷ muội chúng ta đã được chứng kiến, rất cao a,chúng ta quả thật không thể dao động định lực của ngươi.” Năm diễm quỷ liên tục mò mẫm thân thể Phật Hàng, ở trên người hắn mà cọ xát.

Phật Hàng nhắm mắt lại cười khẽ thành tiếng: ” Vậy làm hết những gì các ngươi có thể, câu dẫn ngô, làm cho ngô không khống chế được.” Đối với Phật Hàng mà nói, này chính là một thí nghiệm để tăng thêm định lực của bản thân.

36. Chương 36

Tích Duyên nhìn nửa ngày trời, rốt cục cũng hiểu được tường tận, y không nghĩ tới đệ tử Thanh Phong cốc cư nhiên lại dùng phương pháp tà môn ngoại đạo thế này để khảo nghiệm định lực của chính mình, việc này là nghịch thế chính phái a.

“Khụ khụ……”

Tích Duyên không thể tái tiếp tục xem tiếp, y nhịn không được ho khan ra tiếng nhắc nhở Phật Hàng.

Giây sau ——

Phật Hàng liền cảnh giác mở hai mắt, ánh mắt sắc bén quét nhanh về phía nam nhân, năm con diễm quỷ bị quấy nhiễu, tự động thu hồi vào bên trong tập yêu bình trên bàn. Đợi đến lúc năm đạo diễm quỷ biến mất hết vào bên trong miệng bình, Phật Hàng mới đậy lại cái nắp của tập yêu bình.

"Đại thúc, ngươi tới nơi này làm cái gì?" Phật Hàng bị quấy rầy hiển nhiên trở nên tức giận, hắn cau mày kéo lại y phục trên người, ánh mắt sắc bén vẫn không rời khỏi nam nhân như đang thúc giục người nọ mau mau nói.

"Ta gọi Tích Duyên." Tích Duyên vẫn là trước hết báo lại đích danh của mình để tránh đối phương quên.

Phật Hàng nhớ rõ nam nhân gọi Tích Duyên này, Lúc trước có gặp qua vài lần khiến cho Phật Hàng đối y ấn tượng khắc sâu, này nam nhân chẳng những "háo sắc", còn "phi bất phân" <Thật giả khó phân>, hơn nữa mệnh nam nhân kỳ lạ tất cả đều làm cho Phật Hàng khắc sâu vào đầu.

Ngày đó, hắn tính ra Tích Duyên ba tháng tất gặp đại kiếp nạn, kỳ thật cũng không hẳn là không thể hóa giải, nam nhân Tích Duyên này lúc trước không tin hắn, nếu bây giờ đến đây cầu hắn hỗ trợ, hắn cũng không quá nguyện ý mà nói cho nam nhân phương pháp hóa giải đại kiếp nạn đâu.

Huống chi, thiên cơ không thể tiết lộ.

Tích Duyên cũng không biết Phật Hàng hiểu lầm ý đồ của y khi đến đây, y chỉ cảm thấy Phật Hàng nhìn y ánh mắt lộ ra chút khinh thường, y biết Phật Hàng đối y có ấn tượng không hề tốt, cái này đều là bị hiểu lầm a.

Nam nhân đang muốn giải thích, chợt nghe thanh âm trong trẻo của Phật Hàng: "Ngô nhớ rõ ngươi, nghe nói gần đây ngươi cùng ngô sư muội thành thân, đại thúc, chúc mừng ngươi." Hắn cười khẽ đánh giá Tích Duyên, không nghĩ tới Tích Duyên này nam nhân vận khí cũng không tệ lắm, có thể làm cho sư muội hắn từ trước đến nay không để ai trong mắt cũng phải xem trọng.

Ánh mắt Phật Hàng làm cho Tích Duyên cảm thấy không được tự nhiên, cứ như đang bị người ta soi mói lỗi sai của mình. Vì không muốn lãng phí thời gian Tích Duyên đem chuyện tình hôm nay đều nói cho Phật Hàng, hơn nữa còn bổ sung thêm về phần linh lực của mình gần đây không được ổn định, nếu là khi trước đối phó khôi thụ yêu thì không có vấn đề, nhưng hiện giờ, vì để an toàn … Tích Duyên vẫn là thỉnh Phật Hàng ra ngựa, tróc nã <kiểu thanh trừ ~> thiên niên khôi thụ tinh, dù sao đều là nhân sĩ chính phái, nhìn thấy dân chúng vì yêu ma mà gặp khó khăn đương nhiên hẳn sẽ ra tay viện trợ.

"Phong Danh thành từ trước đến nổi tiếng là bình thường, không có người tu luyện, lần này lỗ mãng tiến đến mời ngươi ra tay, hy vọng ngươi cũng đừng để ý." vì không muốn Phật Hàng hiểu lầm y sợ chết, Tích Duyên cảm thấy được phải đem tất cả mọi việc ra mà nói.

Nghe xong nam nhân thuật lại một cách rất chân thành, Phật Hàng đối với Tích Duyên có ít đổi mới, hắn

nguyên bản nghĩ đến Tích Duyên là tới cầu hắn hỗ trợ hóa giải đả kiếp, không nghĩ tới này nam nhân không để ý chính mình, còn muốn vì bách tính ở Phong Danh thành xin cứu giúp, điểm này làm cho Phật Hàng đa đa thiểu thiểu cảm giác được dụng tâm cùng thiện ý của Tích Duyên.

"Không cần ngươi nói ngô cũng biết, ngô vốn định ngày mai đi thu thập thiên niên khôi thụ tinh kia, trừ yêu cũng là trọng trách của đệ tử Thanh Phong cốc."

"Như thế liền tốt nhất, nếu là cần ta hỗ trợ……"

"Tích đại thúc, ngô một người làm là được rồi, ngươi linh lực bất ổn, đi cùng ngô cũng không có thời gian phân tâm chăm sóc ngươi." Khi nói chuyện, Phật Hàng thay nam nhân ngã một ly trà, đối với Tích Duyên hảo ý hắn cũng tâm lĩnh, chẳng qua hắn không nghĩ đến lúc đó còn muốn phân tâm đi cứu nam nhân.

Sau khi đàm thỏa về việc trừ yêu xong, Tích Duyên vẫn như cũ duy trì lễ mạo hướng Phật Hàng cáo từ, Phật Hàng đến là kỳ quái vì sao nam nhân thủy chung đến cuối giờ cũng không hề đề cập đến việc đại kiếp nạn, Phật Hàng hạ mắt tự hỏi, lặng lẽ thu hồi lại tập yêu bình, Tích Duyên này nam nhân thật đúng là kỳ quái, không sợ chết sao? Liền như vậy chỉ vì người khác mà suy nghĩ?

Tuy rằng này nam nhân trong mắt Phật Hàng là cái sắc lang, bất quá, nam nhân so với hắn biết lúc trước lại càng có nhiều thiện ý.

Lúc nam nhân chuẩn bị ra khỏi cửa phòng, Phật Hàng không giương mắt lên tiếng nhắc nhở nam nhân một câu: " Tích đại thúc, đừng trách ngô không nói với ngươi, ngày mai vô luận là ai tìm ngươi đi ra ngoài, ngươi đều đừng đi, phải tránh, không được bước ra ra khỏi Trương phủ nửa bước."

"……" Tích Duyên dừng lại, ánh mắt hắn trở nên có chút phức tạp.

" Vô luận ngươi có tin tưởng hay không, ngô hôm nay đều nói cho ngươi, hết thảy tùy mệnh."

" Đa tạ……"

Tích Duyên bán tín bán nghi tạ ơn rồi liền vội vàng rời đi, đại môn của căn phòng bị một trận gió sắc bén đóng lại.

37. Chương 37

Sáng sớm hôm sau, Tích Duyên ngay khi rời giường liền đến phía sau viện thăm hỏi tình trạng của các thôn dân. Tình trạng của những thương hoạn đều rất ổn định, đợi bọn họ ăn xong, Tích Duyên liền phái gia đinh trong phủ đem thôn dân về nhà. Sau khi an trí hảo những người khác, Tích Duyên mới nhìn đến Xích Luyện đang ở đại sảnh của Trương phủ. Xích Luyện vận xiêm y tựa ngọn hỏa diễm đỏ tươi, càng tôn

thêm làn da tái nhợt của hắn vài phần yêu dị.

"Xích huynh đệ ngươi tỉnh, hôm nay không nên ra khỏi thành, như thế này ta chỉ có thể nhượng người ta tống tiễn ngươi hồi phủ." Tích Duyên cười khanh khách. Nụ cười của y thực ôn nhu, cũng có phần giản dị.

Cũng là nụ cười phát ra từ nội tâm, nam nhân cảm thấy được hôm qua đã vất vả Xích Luyện, hôm nay nguyên bản y Tích Duyên phải tự mình tống tiễn Xích Luyện hồi phủ, nhưng Tích Duyên nghĩ đến lời khuyên hôm qua của Phật Hàng, cảm thấy được không quá tốt, vì thế quyết định nhượng gia đinh tống tiễn Xích Luyện.

Xích Luyện rất phối hợp an bài của y, Xích Luyện trước khi đi còn phi thường có thành ý đối nam nhân nói: "Tích đại ca, ta đây cáo từ, ngày khác tìm ngươi du hồ."

Tích Duyên mỉm cười gật đầu, nhìn theo Xích Luyện rời đi. Ngày hôm đó Tích Duyên < ở đây bản gốc ghi là Xích Luyện, ghi nhầm chăng? ~ ~ > không có xuất môn, luôn ở nhà quản lí Trương gia, cũng không có người nào tìm đến y, thôn dân sau khi biết được có cao nhân xuất thành hàng yêu, đều quy củ dựa theo chỉ thị của quan phủ không một ai xuất thành, biểu hiện của bách tính làm cho Tích Duyên thực phiền lòng, bởi vì có Tích Duyên lưu thủ ở trong thành, bách tính đều thực yên tâm.

"Kia Trương gia cô gia thật sự là thần nhân, tối hôm qua ra ngựa thỉnh cao nhân, nghe nói Huyện lệnh đều đi thỉnh thế mà ngay cả bộ dáng của cao nhân cũng chưa từng nhìn thấy."

"Đó là vì cô gia của Trương gia đã tu luyện qua pháp thuật, hơn nữa nhân phẩm lại hảo, còn thỉnh đại phu giúp thôn dân chữa bệnh nữa."

"Đúng vậy! Tích phu nhân thực sự phúc khí, có thể tìm được một nam nhân tốt như vậy."

……

Chuyện của Tích Duyên ở bách tính rất nhanh liền được truyền đi. Tích Duyên cơ hồ thành cứu thế chủ của Phong Danh, điều này làm cho Tích Duyên cảm thấy rất áp lực. Chạng vạng ngày hôm đó, Tích Duyên đứng ngồi không yên ở Trương phủ chờ đợi tin tức, sau khi Phật Hàng xuất thành đến nay đều không có tin tức, này khó tránh khỏi làm cho nam nhân có điều lo lắng.

Vào đêm.

Tích Duyên đang chuẩn bị đến thư phòng xem thư, ngoài cửa có người vội vội vàng vàng chạy tới báo tin, nói là phố hoa bên kia đã xảy ra chuyện, có một bạch sư ở đó cắn bị thương rất nhiều người.

Tích Duyên cũng bất chấp an toàn của bản thân, theo kẻ báo tin cùng nhau hoả tốc chạy tới phố hoa. Ở hiện trường Tích Duyên phát hiện rất nhiều người bị cắn thương, có nữ nhân váy đều bị xả xuống, quần áo cũng rách mướp, các nam nhân thì đều thất kinh thoát đi tứ phía, biến thành lâu lý gà bay chó sủa, hộ

viện đem mọi người đuổi ra, mau chóng hướng đại môn gắt gao khóa lại để tránh bạch sư lao tới.

"Cắn đả thương người đến cùng là vật gì?"

"Chính là ngài lần trước đánh chết đồng bạn của lão hổ tinh, kia yêu quái mang hình thái lão hổ, nó nói chúng ta phải đi thỉnh ngài đến, nếu không liền cắn chết chúng ta……" Hộ viện ấn đầu, sợ hãi đến nỗi toàn đây đổ đầy mồ hôi.

"Làm phiền các vị, như thế này sau khi ta vào, trừ phi ta gọi, ngươi vô luận như thế nào cũng không được mở cửa!" Tích Duyên dặn dò hộ viện hảo hảo trông coi, để tránh thương cập vô tội.

"Thị thị thị!" Hộ viện vội vàng gật đầu.

Tích Duyên nhượng tú bà đem người bệnh đưa đến dược *** đầu phố, còn tráng niên nam tử phụ trách trông coi bên ngoài lâu, tất cả mọi người đều nghe theo Tích Duyên phân phó. Tích Duyên nhượng hộ viện mở cửa, rồi hắn một mình tiến nhập Lưu Phương lâu.

Bên trong tối đen một mảnh, Tích Duyên chỉ có thể nương theo nguyệt quang để thấy rõ ràng bên trong……

Lão hổ tinh đi ở trên bàn, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nam nhân đang đứng ở cửa: "Ngươi rốt cục cũng xuất hiện, ngươi giết huynh đệ của ta, ta phải bắt ngươi đền mạng." Lão hổ đứng lên, lộ ra thị huyết răng nanh, khuôn mặt phi thường dữ tợn.

Tích Duyên không nói gì, cảm thấy được sự tình có chút cổ quái, kia lão đầu hổ chưa tu luyện thành nhân hình, phát lực còn không cao, vì sao hội một mình đến khiêu khích y, việc này không đơn giản như vậy.

Tích Duyên rất lãnh tĩnh đối lão hổ nói: "Ngươi không phải đối thủ của ta, nếu ngươi hiện tại chịu quay đầu, ta có thể trợ ngươi chuyển thế làm người."

"Đừng ngu ngốc! Làm người có gì ưu đãi!" Lão hổ tinh tùy tiện nở nụ cười, Hổ chưởng hướng xuống đánh nát cái bàn, "Huynh đệ ta bị ngươi giết hại, nội đan của hắn cũng bị ngươi cướp đi, loài người các ngươi như vậy tàn nhẫn, làm người có gì ý nghĩa?!"

Nam nhân nhíu mày, ngày ấy đều không phải là y giết lão hổ tinh, y xem ra lúc đó lão hổ tinh chính là đã bị nam nhân thân thủ siêu phàm kia giết, kia nội đan của lão hổ tinh khẳng định là cũng bị người nọ lấy đi……

Tích Duyên trong mắt đằng khởi vài tia sáng tỏ, y đại khái đã biết ý đồ đến đây của yêu nghiệt: "Ngươi muốn mượn trợ nội đan của huynh đệ ngươi gia tăng pháp lực, đáng tiếc thứ đó không ở nơi ta, lão hổ tinh cũng không phải ta giết."

Tích Duyên nói ra chi tiết tình huống ngày hôm đó, đáng tiếc trước mắt yêu nghiệt này cũng không tin tưởng y, thậm chí còn có xu thế phát cuồng, Tích Duyên buông xuống suy nghĩ, đáy mắt ôn hòa bị bịt kín bởi một tầng vẻ mặt ngưng trọng.

Không có biện pháp, y nếu là không thu yêu nghiệt dã tâm bừng bừng này, chắc chắn thôn dân thương cập càng nhiều.

&&&

Nửa canh giờ sau ——

Tích Duyên lên tiếng kêu người mở cửa, bởi vì linh khí không được như cũ, y mất rất nhiều khí lực mới thu được con yêu nghiệt kia, loại yêu nghiệt còn chưa thành hình này nếu trải qua tinh lọc của hồ lô sẽ trở thành chữa thương dược liệu thượng đẳng.

Ngay tại lúc nam nhân thu yêu đi ra, xa xa truyền đến một trận tiếng nổ lớn, lập tức đêm đen đột nhiên bị in hằn lên dấu lửa hồng……

"Việc lớn rồi! Xích phủ mau đi lấy nước! Mọi người nhanh đi cứu hoả!"

Bốn phía nhất thời nổi lên thanh âm nghị luận xôn xao,nữ tử thanh lâu bị dọa đến ngã ngồi trên mặt đất, tất cả mọi người đều nói này loạn thế yêu ma tác quái, biến thành nhân tâm hoang mang rối loạn, rốt cuộc còn muốn không cần cứu người a. Thanh âm khóc lóc và thanh âm nghị luận đầy sợ hãi, cùng với xa xa tiếng gào đầy khẩn cấp, hòa vào cùng một chỗ đánh vỡ yên tĩnh của Phong Danh thành.

Xích phủ cháy!

Tích Duyên trong lòng trầm xuống đầy ảm đạm, tràn ngập lo lắng, y trước tiên nghĩ đến chính là an nguy của Xích Luyện……

38. Chương 38

Tích Duyên lập tức chạy tới Xích phủ mã bất đình đề <tiến tới không ngừng>. Đại hỏa đã muốn đốt cháy cả sân, chỉ nghe thấy thanh âm ngọn lửa thiêu đốt cùng thanh âm khóc lóc cầu xin tha thứ xung quanh. Tích Duyên lúc này lòng tràn đầy lo lắng cho an nguy của Xích Luyện, hiện tại làm sao còn có tâm tình suy nghĩ thứ khác. Tại hoàn cảnh ác liệt này, y đã hoàn toàn đem lời khuyên của Phật Hàng vứt lên đến cửu trọng thiên.

"Xích huynh đệ……" Tích Duyên nỉ non, đôi đồng tử in hằn dấu lửa hồng.

Tứ phía có rất nhiều thôn dân chạy tới, đem theo nước dập tắt ngọn lửa. Tích Duyên thật sự lo lắng cho tình hình của Xích Luyện, nếu y hôm nay lưu Xích Luyện ở lại trong phủ, sẽ không phát sinh chuyện như vậy. Nghĩ đến Xích Luyện bình thường đối y đủ loại hảo, Tích Duyên thực hỗn loạn, y chỉ biết tự bản thân mình không có khả năng rời bỏ Xích Luyện.

Tích Duyên ở bên ngoài hô vài tiếng, rất nhiều người tới cứu hoả đều có thể nhìn ra lo lắng của y. Ngay tại lúc Tích Duyên chuẩn bị tự mình đi vào bên trong ngọc lửa để tìm Xích Luyện……

Cánh tay y đột nhiên bị người giữ chặt ——

Nam nhân quay đầu lại, thấy Xích Luyện hoàn hảo không tổn hao gì đứng trước mặt mình. Xích Luyện sắc mặt vô cùng bình tĩnh nhìn chăm chú vào nam nhân, giống như hắn đang theo nhãn tình đầy khẩn trương của y mà tìm kiếm thứ gì. Trong đêm đen, song mâu u tĩnh của Xích Luyện giống như tỏa sáng bởi hồng quang, mơ hồ lóe lên quang mang mê người. Sự xuất hiện của Xích Luyện khiến cho nam nhân hoàn toàn thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Xích huynh đệ, ngươi không có việc gì là tốt rồi! Không có việc gì là tốt rồi……" Nam nhân chậm rãi ôm lấy Xích Luyện, y nghĩ đến Xích Luyện không nói lời nào, là bị đại hỏa này sở dọa đến.

Tứ phía thôn dân đều hỗ trợ cứu hoả, Xích Luyện thuận thế đem đầu tựa vào vai nam nhân, ở nơi nam nhân nhìn không thấy, khóe miệng hắn cong lên một tia ý tứ hàm xúc không rõ tiếu dung, kia khóe miệng là nhẹ nhàng cong lên, như là cười nhạo, hoặc như vừa lòng, nhưng càng như ý đồ đã thực hiện được, Tích Duyên này nam nhân tin tưởng hắn đến thế này, hiệu quả như vậy làm cho Xích Luyện thực hài lòng.

"Tích đại ca, nguyên lai ngươi là như thế quan tâm đến ta?" Xích Luyện ở nơi nam nhân nhìn không thấy, ánh mắt ám trầm như mực, ngữ khí có phần gần gũi và tha thiết, "Ngươi không cần lo lắng, trong phủ hôm nay không người."

Nam nhân trầm ngâm trong chốc lát, mới thiệt tình nói: "Ta đương nhiên quan tâm ngươi, ngươi là huynh đệ kết nghĩa của ta, cũng là huynh đệ duy nhất của ta, ta mới tới Phong Danh thành, ngươi giúp ta rất nhiều, những năm gần đây, ngươi là người đầu tiên thiệt tình đối đãi với ta như vậy." Nam nhân nói đều là lời thật lòng, y phiêu bạc nhiều năm như vậy, chưa từng có nhân ảnh nảo ngoại trừ Xích Luyện như vậy nhiệt tình đối xử với y.

Nam nhân là người thành thật, người khác đối y hảo, y cũng sẽ đối người khác hảo.

Nam nhân thực lo lắng chuyện của Xích Luyện quý phủ, sau khi hỏi mới biết được, Xích phủ hôm nay cho tất cả gia đinh, nữ phó hồi hương thăm hỏi người nhà, mà còn sót lại hai cái nha hoàn, cũng theo Xích Luyện cùng Ngọc Li đi Hà Viên ngoại gia. Cả Xích phủ đều trống rỗng không có ai, mà Xích Luyện vốn đang ở Hà Viên ngoại phủ lí uống rượu, nghe được Xích phủ cháy, liền một mình gấp gáp trở về.

Sau khi sự tình nghiêm trọng qua đi, nam nhân nhượng Xích Luyện đứng ở nơi an toàn và dặn hắn đừng nhúc nhích, nam nhân ngăn cản thôn dân bắt đầu hỗ trợ cứu hoả, sau đó không lâu, nha môn cũng đến đây rất nhiều bộ khoái hỗ trợ, nhưng hỏa thế nhưng càng lúc lại càng lớn.

Nam nhân cảm giác được không ổn!

Này hỏa……

Tựa hồ là bị thi hạ linh lực, không phải là ngọn lửa bình thường.

Tích Duyên dừng ở ngọn lửa, trong lòng triển khai vô số thiết tưởng, Xích Luyện đứng ở bên cạnh xem "Náo nhiệt" cũng đã hiểu được nguyên nhân gây ra ngọn lửa này, khẳng định thừa dịp hắn chưa trở về, tên bạch sư đó đã đốt oa <kiểu như tổ cho thú:)) hay hang ổ của kẻ xấu> của y.

Ngay lúc này.

"A! Này này này…… Vì sao lại biến thành như vậy!"

"Phòng ở vì sao đột nhiên tiêu thất? Ngọn lửa cũng đã biến mất!"

"Ai nha, khẳng định là yêu quái yêu quái, lại yêu quái a!" Các thôn dân bắt đầu kinh hoảng quát to, người ở nha môn vội vàng ổn định thôn dân giúp họ bình tĩnh.

Trước mắt cảnh tượng làm cho mọi người ngạc nhiên, mới rõ ràng ngọn lửa khi nãy vẫn còn bùng cháy dữ dội như vậy lại cư nhiên nhanh chóng biến mất, liền ngay cả Xích phủ cũng tiêu thất chỉ còn lại một bãi đất trống. Trước mắt trống rỗng một mảnh, đất đầy cỏ dại cùng một vài thân khô thụ, liền ngay cả kia vốn là ao sen xinh đẹp cũng biến thành một bãi nước lặng, âm phong từng trận thổi qua, nhìn qua vô cùng âm trầm.

Xích Luyện nhíu mày, nhìn đến phúc cảnh tượng này hắn tự nhiên biết bạch sư kia khẳng định là dùng thiên hỏa, lấy pháp lực của bản thân hắn mà khiến Xích phủ đạn tẫn.

"Tích đại ca, này khẳng định là yêu quái gây nên." Thanh âm của Xích Luyện rất nhẹ, làm cho nam nhân không thể phản bác.

"Ân." Tích Duyên gật gật đầu, "Xích huynh đệ ngươi không cần lo lắng, việc này ta sẽ thay ngươi xử lý."

Lúc này, thôn dân lại nói trước đó vài ngày có người ở trên núi nhìn thấy bạch sư yêu quái, gần nhất lại là Thiên Niên Thụ Yêu rồi bây giờ lại là bạch sư yêu quái, dần dần đều khiến lòng người hoảng sợ.

"Bạch sư……" Nam nhân có chút đăm chiêu nhẹ giọng lặp lại.

Y nhớ rõ không lâu, đầu sư tử đó còn xâm phạm qua y……

Nghĩ đến đây, nam nhân không được tự nhiên ho khan vài tiếng. Xích Luyện phát hiện biểu tình nam nhân không đúng, nhẹ đưa bàn tay xoa lên lưng nam nhân, dùng thanh âm ôn nhu hỏi nam nhân có hay không mạnh khỏe, được Xích Luyện quan tâm, nam nhân nở nụ cười, tỏ vẻ không có việc gì.

39. Chương 39

Tích Duyên hướng đắc nhân <người chỉ huy phân phối việc làm> của nha môn kể lại việc khi nãy, người của nha môn đối y phi thường khách khí, hơn nữa còn hỗ trợ sơ tán thôn dân. Nam nhân nhượng Xích Luyện trụ lại trong phủ của mình, chuyện tới nước này cũng không có biện pháp khác, Xích Luyện vốn không tính đi theo Tích Duyên, nhưng nghe đến Tích Duyên mời, liền vẫn ưng thuận mà đồng ý.

Tích Duyên cũng theo lời Xích Luyện biết được, Hà Viên ngoại hôm nay mời Xích Luyện đến đàm luận hôn sự của Ngọc Li. Nam nhân sau khi biết được Ngọc Li cùng Hà Viên ngoại có hôn sự, vẫn là thay Ngọc Li cao hứng, Dù sao Hà Viên ngoại cũng là đại nhân vật, mà Xích Luyện tựa hồ cũng thực hài lòng.

"Tích đại ca, hiện giờ Xích phủ ta bị yêu pháp khiến cho tiêu thất, tháng này ta tạm thời trụ ở quý phủ ngươi mấy ngày, còn Ngọc Li thì trụ lại ở trong nhà Hà Viên ngoại." Xích Luyện đơn giản an bài một chút, nhưng vẫn là trưng cầu ý kiến của Tích Duyên.

"Được."

Xích Luyện lại bổ sung thêm một câu: "Hy vọng không có quấy nhiễu Tích đại ca."

Tích Duyên không có chút phiền hà, vui vẻ nói: "Ngươi muốn ở phủ ta bao lâu cũng không có vấn đề gì, chúng ta đã kết bái huynh đệ, không cần khách sáo như thế."

Tích Duyên đưa Xích Luyện hồi phủ rồi một mình đi một chuyến đến khách ***. Theo *** tiểu nhị nơi đó biết được Phật Hàng còn chưa trở về, nam nhân vội vàng tiến ra ngoài thành, nếu không phải Phật Hàng gặp phải chuyện ngoài ý muốn, vì sao đã trễ thế này còn chưa trở về.

Y hôm qua thỉnh Phật Hàng, sớm đã nghĩ đến thiên niên khôi thụ yêu kia một người khó có thể đối phó được, y sớm không nên nghe lời nói của Phật Hàng mà theo hắn ta cùng đi, vô luận như thế nào hai người so với một người vẫn tốt hơn.

Chuyện tới bây giờ, Phật Hàng còn chưa trở về, y đành không thể không đơn thân mà xuất thành một chuyến.

Nam nhân chạy nhanh đến rừng cây ở vùng ngoại ô, sắc trời tối đến cơ hồ thấy không rõ cảnh vật tứ phía, nguyệt quang cũng không biết phối hợp cùng người mà chui tọt vào trong một đám mây đen, phụ cận cũng có yêu khí rất dày đặc.

Tích Duyên nhờ vào linh lực tụ tập cảm ứng phía trước mà đi. Khi hắn nhìn đến Phật Hàng, Phật Hàng đang khoanh chân tọa trong rừng cây, mặt đất có linh lực kết lại hình thành một phật ấn rất lớn không ngừng xoay tròn.

Hắn hai mắt nhắm chặt, thủ tố phật tế, miệng niệm tụng kinh văn, đây chính là "Tuyệt yêu ấn" của Thanh Phong cốc, chú văn màu ngân sắc theo miệng hắn cuồn cuộn không ngừng bay ra, hình thành vòng bảo hộ thật lớn bao phủ lấy hắn. Theo thanh âm tụng kinh càng lúc càng nhanh, phật ấn xoay tròn dưới đất cũng càng lúc càng nhanh.

Tích Duyên biết Phật Hàng đang tố pháp, y liền không dám tới gần. Chợt nổi lên âm phong trong đêm tối, thấp lãnh lại âm thâm, Tích Duyên linh khí còn chưa khôi phục, căn bản không cảm giác được nguy hiểm đang từng chút đến gần mình.

"Phật Hàng……" Y muốn hỏi một chút Phật Hàng rốt cuộc là làm sao vậy, lại không hề để ý đến chính mình đã rơi vào bẩy rập của khôi thụ yêu.

"Cẩn thận!" Phật Hàng nghe được thanh âm của nam nhân đột nhiên nhíu mày, phong kích âm thâm thổi qua kéo theo những sợi tóc của cả hai bay lên, vạt áo không ngừng phấp phới trong gió.

Nam nhân ngưng thần, nhưng y còn chưa kịp né tránh, một cái bóng đen đã từ phía sau đè ép lên thân y. Thân thể nam nhân bị những thụ đằng gắt gao quấn lấy phần eo, đem nam nhân cả người kéo lên giữa không trung.

"Ngô không phải bảo ngươi không được ra khỏi phủ sao?! Ngươi vì cái gì bỏ ngoài tai lời khuyên của ngô mà chạy tới đây gây trở ngại ngô tố pháp!" Phật Hàng tức giận đứng lên, vòng bảo hộ tứ phía nháy mắt biến mất, còn phật ấn dưới chân hắn vẫn như trước không ngừng chuyển động.

Hiện giờ hắn cái gì cũng đều không làm được, nam nhân lo lắng, cũng không sai.

"Ta thấy ngươi chậm chạp chưa về, cho nên liền đến đây." Nam nhân một bên thành thực trả lời Phật Hàng, một bên ý đồ dùng lực cắt đứt thụ đằng quấn quanh người.

"Ha ha ha ha cáp! Đến đây một cái vẫn chưa đủ, còn muốn đến hai, ta đây hôm nay liền hút linh khí của các ngươi, cho các ngươi biết ta Thiên Niên Thụ Yêu lợi hại như thế nào!"

"Yêu nghiệt, ngươi đừng làm càn." Tích Duyên thấp giọng nhắc nhở thụ yêu hình dạng đồ sộ, thụ đằng trên người hắn tựa hồ giống những con xà, trên thân thể nam nhân phàn nham <leo, trèo, vịnh, bám, etc>, dây dưa trói trụ thân thể y.

Nam nhân phát hiện chính mình dù có dụng sức như thế nào tại cái nơi âm khí cực thịnh này, đối thụ yêu căn bản không có chút uy lực. Nam nhân bị thụ đằng buộc chặt ở giữa không trung, bắt đầu ra sức giãy dụa.

Phật Hàng niệm tụng kinh văn, vung lên thủ trượng, vài đạo linh quang bay ra đánh vào thụ yêu, thụ yêu bị thương nhánh cây có phần nới lỏng ra thân thể nam nhân, nhưng tiếp theo giây sau lại siết chặt càng nhanh.

Ánh mắt sắc bén của Phật Hàng quét về phía nam nhân như tố giác hắn cực kỳ bất mãn sự xuất hiện của y: "Ngươi ở chỗ này, chỉ làm vướng chân vướng tay."

"Ngươi tốt nhất trước tìm cách đem ta xuống đi." Nam nhân không ngừng lo lắng, nhưng vẫn rất bình tĩnh nói cho Phật Hàng, "Ngươi không cần đánh vào nhánh cây hắn, như vậy đánh không chết được hắn đâu, ngươi phải……"

Nam nhân đang muốn nói ra phương pháp, thụ đằng trên thân nam nhân đột nhiên siết chặt lại, cổ nam nhân bị thít chặt lấy, hai tay cũng bị khóa cứng. Những thụ đằng khác kéo xuống quấn quanh trên chân nam nhân, nhanh chóng chế trụ, khiến cho nam nhân không thể nhúc nhích lấy một li……

40. Chương 40

Không đợi Tích Duyên tiếp tục nói thụ yêu đã bừa bãi múa may thụ đằng chui vào y phục y. Nam nhân kinh ngạc mở to hai mắt, y vừa định mở miệng ngăn cản, kia thụ đằng lại nhanh chóng chui vào cái miệng của y, chặn lại ngay yết hầu, khiến y không thể nói chuyện, chỉ có thể phát ra những tiếng rên rỉ cầu cứu.

Mà Phật Hàng vào lúc này lại nhắm lại nhãn kính, miệng không ngừng niệm tụng chú văn, vạn tự phật ấn dưới chân cũng trở nên càng lúc càng lớn. Nam nhân bị thụ yêu kiềm hãm hoàn toàn không thể dùng sức.

Thụ đằng bò nhanh lên chân nam nhân, hướng vào vị trí tư mật của nam nhân mà tìm kiếm……

Thụ yêu tùy tiện cười, thụ đằng càng siết chặt thân thể y. Những chỗ bị siết chặt trên người nam nhân đều nổi lên ấn ký màu đỏ sẫm, y phục của nam nhân cũng bị những sợi thụ đằng loạn phá rách nát.

"Ân ân……" Nam nhân bất an lắc đầu, thụ đằng là muốn lộng cái miệng của y. Sự xâm nhập của thụ đằng làm cho yết hầu của y bị nghẹn lại, khiến đôi môi vô phương khép kín.

Thóa dịch chưa kịp nuốt, theo khóe miệng nam nhân chậm rãi chảy ra……

Làn da màu mật của nam nhân bắt đầu nổi lên một mảng đỏ rực, nam nhân không thể tưởng tượng chính mình lại ở trước mặt người khác trước bị yêu quái xâm phạm, thẳng đến lúc thụ đằng tiến đến hậu huyệt của nam nhân.

"Ngô ngô!" Nam nhân hoảng hốt muốn Phật Hàng mau mau giúp hắn, ngay lúc này Phật Hàng ngưng kết chú ấn.

Rất nhanh ——

Kia phật ấn đang cấp tốc xoay tròn nhanh chóng bao phủ lấy thụ yêu khiến yêu quái phát ra tiếng kêu đầy đau đớn. Phật Hàng mở mắt, khinh thân nhảy lên thân thụ yêu, đem pháp trượng cắm vào thân thể thụ yêu. Thụ yêu bị đả thương, nhưng thủy chung vẫn không buông ra Tích Duyên.

Tích Duyên chỉ cảm thấy trên người thụ đằng lại càng siết chặt hơn nữa……

Ngay tại lúc thụ đằng muốn xâm nhập vào thân thể nam nhân, phật ấn đột ngột bùng cháy thành ngọn lửa, theo rễ của thụ yêu bắt đầu thiêu đốt, nam nhân nghe được tiếng kêu thảm thiết của yêu thuật.

Nam nhân bị siết đến gần như tắt thở, trước khi hôn mê nhìn thấy song mâu dị thường sáng như tuyết của Phật Hàng, đêm tối trong rừng cây linh quang bắt đầu phiêu tán……

Tích Duyên cảm thấy được chính mình dường như đã chết. Lúc y tỉnh lại phát hiện bản thân đang ở một nơi xa lạ, nhưng trong khoảng thời gian uống hết nửa chén trà thì y đã biết đây là sương phòng mà Phật Hàng đã thuê ở khách ***, hơn nữa y cũng chưa chết, trên người y những chỗ bị thụ đằng siết lấy đều đã được thượng dược, quấn bằng băng vải, mà y hiện tại căn bản không có biện pháp nhúc nhích……

Y bị thương rất nặng, tuy rằng linh khí đang chậm rãi khôi phục, chính là kia tên thụ yêu thật sự thiếu chút nữa giết chết y. Hiện tại nhớ đến còn có chút sợ hãi, y chỉ nhớ rõ ngày hôm qua đuổi tới rừng cây bị thụ yêu siết đến hôn mê, chuyện sau đó, y cũng không nhớ rõ.

Tích Duyên muốn đứng dậy, nhưng không cách nào có thể nhúc nhích.

Không quá lâu sau cửa đã bị đẩy ra. Phật Hàng mới từ nha môn trở về, bảo nha môn dán thông cáo có thể ra khỏi thành vì hắn đã tiêu diệt được thụ yêu. Hắn vừa trở về liền thấy nam nhân đã tỉnh, hắn không quá nghĩ đến phản ứng nam nhân, chỉ cảm thấy tối hôm qua nam nhân là gây trở ngại cho hắn.

"Tối hôm qua đã làm ngươi chê cười……" Tích Duyên tiếc không thể giúp đỡ, suýt nữa lại còn liên lụy Phật Hàng, may mắn Phật Hàng trên người vô thương, nếu không y càng áy náy.

"Tích đại thúc, ngươi vì sao ngay cả mệnh của chính mình cũng không quan tâm, ngô vốn không nghĩ cứu ngươi, nếu không phải gặp ngươi vì dân chúng mà làm việc, ngô đã đem ngươi vứt ở nơi nào cho ngươi tự thân tự diệt rồi." Ánh mắt sắc bén của Phật Hàng đảo qua khuôn mặt đầy áy náy của Tích Duyên, hắn khẽ hừ một tiếng, "Nhĩ hảo nơi này nghỉ ngơi, ngô đã cho người đi Trương phủ báo tin ngươi bình an, tiền thuê nhà ngô cũng đã trả."

"Ngươi phải đi?"

"Ân, còn có nhiệm vụ sư môn phải làm." Phật Hàng gật đầu, hắn quay đầu nhìn nam nhân vài lần, "Tích đại thúc, ngươi vẫn là chính mình hảo hảo nghỉ ngơi, ngô đã nói chưởng quầy, thời gian ba bữa sẽ đem cơn

đến cho ngươi, ngươi nếu là nghĩ muốn tiện, liền kêu một tiếng, tiểu nhân khác sẽ giúp ngươi, tiếp qua mấy canh giờ ngươi có thể cử động, cũng đừng quá khẩn trương." Nói xong, Phật Hàng liền ly khai.

Tích Duyên biết rõ Phật Hàng nhất định là có việc muốn làm, mà y cũng không nên luôn gây phiền toái cho Phật Hàng. Dựa theo lời nói của Phật Hàng, Tích Duyên ngày mai có thể chính mình hồi phủ.

Tiêu diệt thụ yêu, nam nhân cũng giải quyết xong hỗn loạn trong lòng, thẳng đến buổi chiều nam nhân mới có thể miễn cưỡng ngồi lên, nhưng là thân thể nam nhân mỗi chỗ đều đau. Thẳng đến vào ban đêm, cảm giác đau trên người y mới dần biến mất. Tích Duyên ở trên giường nằm một ngày, mà ban đêm vốn yên lặng. Thế nhưng chút yên tĩnh lại vào nửa đêm bị đánh vỡ……

41. Chương 41

Hành lang khách *** truyền đến tiếng bước chân thong thả, tiếp theo sau chợt vang lên thanh âm cười gian xảo cực kì âm dương quái khí <Ờ, kiểu như bất nam bất nữ, chắc vậy> ——

"Cửu gia, người ngươi cần, chúng ta đã chuẩn bị tốt, đã để hắn trong nhà nhân tiễn, vừa rồi chưởng quỹ còn nói hắn ở 'địa' tự phòng chờ ngươi." Này hình như là thanh âm của tiểu quan Túy Nguyệt lâu.

"Là tự nguyện sao?"

"Đúng vậy, đúng vậy, tiểu nhân đều dựa theo phân phó của cửu gia, cho người tìm người tự nguyện, hơn nữa hắn thân thể kiện tráng, hơn hẳn người bình thường!"

"Ngươi là tìm cho ta nam nhân?" Thanh niên được gọi là Cửu Hoàng thanh âm phát ra lược hiển nhu hòa lộ ra vài tia bất mãn.

"Cửu gia, ta biết ngài không thích, chính là này các cô nương không một ai đồng ý, chỉ có kẻ to con này là nguyện ý, hơn nữa hắn thân thể tráng, không chừng còn có thể chống được đến ngày mai."

"……" Nam nhân không nghe được tiếng đáp lại của Cửu Hoàng.

"Cửu gia, ngươi nhìn một cái thích hợp hay không, nếu không thích hợp tái đổi."

"Quên đi." Thanh âm của Cửu Hoàng nhạt đi vài phần, ngữ khí nhu hòa lộ ra một chút lười biếng. Nam nhân nằm ở bên giường, nghe hai người nói chuyện, tìm việc vui lại chạy đến khách *** này?

Nam nhân cũng không hề có ý định quản chuyện của người khác, hắn chỉ để ý nghe thì tốt rồi. Tích Duyên có điểm bất đắc dĩ, y hiện giờ là đâm lao phải theo lao, cho dù y không muốn nghe cũng phải nghe, bởi vì

này hai người hiện đang đứng ở trước cửa phòng y.

Tích Duyên không có ngủ, y lẳng lặng lắng nghe động tĩnh bên ngoài, thấy lưỡng đạo bóng người đi đến đứng ở cửa phòng y, một cái là dáng người thấp bé tiểu quan, một người là thân hình cao lớn trẻ tuổi……

Theo thân hình cùng tiếng bước chân Tích Duyên có thể nghe được, đối phương hẳn là là một vị thanh niên.

Vị thanh niên trẻ tuổi được gọi là "Cửu Hoàng" ném một túi bạc cấp tiểu quan, liền đem người đuổi đi, nam nhân đang chuẩn bị ngủ, lại nghe thấy có người đẩy cửa vào……

Sao lại thế này?

Nam nhân ló đầu ra nhìn, lúc này một bóng người nhanh chóng bước đến bên giường, đè lên nam nhân, trong phòng tối như mực, cái gì cũng đều thấy không rõ.

Đối phương tựa hồ không tính toán cùng y nói chuyện, trực tiếp đem y kéo lại gần. Tích Duyên tứ chi cùng sử dụng để chống cự, đang chuẩn bị lên tiếng khiển trách kẻ xa lạ không có lễ mạo lại lỗ mãng này thì bị người dùng mảnh vải ngay lập tức bịt chặt miệng lại, làm cho y không thể nói được, rất nhanh, Tích Duyên liền cảm giác được có người tách ra hai chân y.

Bởi vì trên thân nam nhân quấn đầy băng vải, đối phương vừa đụng đến liền có điểm sửng sốt, lại nghe đến thanh âm rên rĩ của nam nhân kia, người nọ lại dừng một chút.

Sau một phút im lặng ngắn ngủi, đối phương tựa hồ không nghĩ tiếp tục đợi nữa. Nam nhân thân thể đau đớn không thể kêu, cũng không thể la, hai tay của y không ngừng cố sức đẩy kẻ xa lạ không thấy rõ bộ dạng trước mặt. Tích Duyên bị trọng thương, thật sự không có quá nhiều khí lực để giãy dụa, nhưng y có thể cảm giác được rõ ràng đối phương tới gần, đối phương căn bản không để ý y giãy dụa, trực tiếp tách ra hai chân y……

Hai người như nhau, đều không thấy đối phương, như vậy cũng hợp ý Cửu Hoàng. Thà là nhìn không thấy bộ dáng đối phương còn đỡ, nếu thấy ngược lại hắn liền không thể thuận lợi làm việc. Hắn đối nam nhân không chút hứng thú, bất quá là vì không còn biện pháp nào khác, hắn cũng đã tới kì động dục, hắn cần người thay hắn tả hỏa <Ở dập lửa, giải lửa, …>, hắn không quan tâm là ai. Mỗi lần hắn đến thời điểm này đều phải tìm người tả hỏa, mà tinh lực của hắn lại đặc biệt dư thừa, thường nhân căn bản là khó có thể chịu được thú tính.

Đúng vậy, Cửu Hoàng là hùng thú……

Cho nên thường nhân khó có thể chịu được dục vọng khiến người khác sợ hãi của hắn, mà hắn lại phải tìm người tiết dục, hắn không có khả năng đi tìm mẫu sư <đã nói ở cái chương ở thời xa xôi nào đó, sư tử cái ~>, kia căn bản là không có, bởi vì khắp thiên hạ này ngoài hắn là bạch sư thánh thú thì chẳng còn con nào khác, hắn không có khả năng đi tìm mẫu sư ***……

Hắn chỉ có thể dụng nhân hình để tiết dục, hơn nữa, đây xem như đã là phương pháp đơn giản nhất, dễ dàng nhất.

Nam nhân cũng không biết thân phận đối phương, chỉ cảm thấy mạc danh kỳ diệu <ù ù cạc cạc ~> là kẻ này coi tiền như rác, lại đi nhầm phòng mà gây rối y.

Nam nhân muốn khép lại hai chân, nhưng những sợi băng vải quấn đầy chân hắn lại bị nắm tách ra khiến y chỉ có thể than nhẹ hai tiếng. Nghe được thanh âm đối phương cởi bỏ y bào, nam nhân ngay lập tức nghĩ chỉ muốn nhanh chóng thụt lui về phía sau……

Trong bóng đêm.

Tích Duyên nghe thấy có thanh âm gầm nhẹ đầy bất mãn của dã thú. Nam nhân cứng lại, này thanh âm gần như gang tấc, hơn nữa phi thường quen thuộc, vẻ mặt nam nhân lại chút hoảng hốt. Y hai chân bị tách ra không thể khép lại được, động tác của đối phương rất chậm, tựa hồ một chút cũng không sốt ruột, trong nháy mắt đẩy ra hai chân y, để bí huyệt của nam nhân nhanh chóng hiện lộ trong tầm mắt……

Trong bóng đêm của căn phòng, nam nhân nhìn đến một đôi thiển lam sắc đồng tử, khác hẳn với song đồng của thường nhân, lúc này lại càng trở nên dị thường sáng như tuyết, liền giống như kẻ đang ẩn núp trong bóng đêm chính là bạch sư……

Mà lúc này ——

Nam nhân thân thể vốn không được như bình thường lại bị ngón tay xâm nhập, cảm thấy được trước mắt này song thiển lam sắc đồng tử vô cùng quen thuộc…..

42. Chương 42

Này ánh mắt……

Này thanh âm của dã thú rất giống, khiến nam nhân liên tưởng đến bạch sư vào đêm đó……

Cửu Hoàng phát hiện nam nhân bị hắn"Mua" tới đột ngột bất ngờ lâm vào trạng thái ngây ngẩn. Ba ngón tay của hắn cũng vì vậy mà không thể thâm nhập vào bên trong cơ thể nam nhân, thân thể kẻ này hảo chặt khiến hắn muốn tiến vào cũng thực gian nan. Hắn theo bên hông lấy ra một cái hộp đem thứ chất lỏng thoang thoảng mùi vị tuyết liên vẽ loạn nơi bí huyệt của nam nhân. Đây chính là thượng đẳng liệu thương dược cao chỉ có tuyết sơn mới có.

Tích Duyên cảm giác được hạ thân bị thứ chất lỏng gì đó vô cùng lạnh lẻo bao phủ. Kẻ lạ lẫm trước mắt y bất ngờ đem bốn ngón tay đồng loạt đẩy vào bên trong cơ thể y <Má ơi dã man… mới bắt đầu mà chơi

4 ngón *sùi bọt mép*>. Tích Duyên khó khăn phát ra những thanh âm "Ân ân ô ô", không ngừng ra sức lắc đầu. Bởi vì cơ thể chỗ nào cũng bị thương nên phản kháng của y căn bản không làm nên trò trống gì lại thêm băng vải trên người tác động đến miệng vết thương khiến nam nhân hoàn toàn không dám tái lộn xộn. Cùng lúc đó, Tích Duyên cảm giác những ngón tay trong cơ thể y rời khỏi, cảm giác trống rỗng vừa ập đến, lại trong nháy mắt lúc sau đã bị thay thế bởi dục vọng tráng kiện hoàn toàn khác với thường nhân.

Cái cảm giác cơ thể như bị xé toạc ra khiến Tích Duyên trong đầu một mảnh hỗn độn. Ngạnh khí nóng bỏng tựa hỏa nhiệt, còn có cao dược bôi trơn khiến việc tiến nhập càng thêm dễ dàng. Hai chân Tích Duyên bị tách ra, cảm giác được đối phương lay động thắt lưng đem dục vọng tráng kiện vừa đáng sợ lại cực nóng kia xâm nhập vào bên trong y. Hai chân Tích Duyên run rẩy không thể khép lại, nơi chật hẹp của cơ thể y cũng bị dục vọng so với cánh tay trẻ con còn thô to hơn không ngừng xuyên thứ……

Trong bóng đêm, không ai thấy rõ ai, Tích Duyên bị người nọ áp trụ, thắt lưng bị nắm lấy, càng khai mở rộng hai chân y, bắt đầu đong đưa phần eo……

Thứ kia một chút lại một chút tiến vào khiến hạ phúc của nam nhân trướng lên vô cùng khó chịu. Đối phương mỗi một lần tiến vào đều làm cho thân thể y di động mạnh về phía trước, ngạnh vật nóng rực lúc thì chậm rãi lúc thì cấp bách không ngừng tiến xuất ở huyệt khẩu tinh xảo của nam nhân. Hạ thể ma xát vào nhau lại sinh ra thứ cảm giác tựa hỏa diễm thiêu đốt, cơ hồ như muốn hướng nam nhân đem y nuốt trọn vào trong cơ thể mình.

Thứ kia…… Hảo thô……

Huyệt khẩu của Tích Duyên trướng ra rất lớn, nhưng không biết có phải là nhờ vào tác dụng của dược cao kia không mà y một chút đau đớn cũng không cảm giác được. Nhưng là trướng như vậy lại khiến y rất khó chịu, thứ kia thật rất lớn, lại còn thô cứng, căn bản là không nhỏ như người bình thường. Tích Duyên bị đỉnh đến hô hấp cũng khó khăn, hơn nữa miệng hắn còn bị mảnh vài bịt kín lại khiến cho hô hấp càng thêm không thông thuận.

Hắn thống khổ rên rỉ mấy tiếng, hai tay dùng sức đẩy lui cố ngăn chận nam nhân trên cơ thể mình. Thế nhưng người này lại như dã thú, hoàn toàn không để ý đến cảm thụ của y. Mạnh mẽ kéo chân y, càng ra sức đỉnh nhập thân thể y, khiến y không ngừng thống khổ mà lắc đầu. Thậm chí còn thường có thanh âm gầm nhẹ của dã thú ghé vào lỗ tai y vang lên.

Lúc này.

Mảnh vải bịt miệng Tích Duyên được lấy ra, trong miệng y không ngừng xuất ra những thanh âm rên rĩ nghẹn ngào khó nhịn được. Y toàn thân vô lực nằm trên giường, băng vải trên người lại thành thứ kiềm chế y lớn nhất. Y chỉ có thể tùy ý đối phương buông ra hai chân mình, đưa ngạnh khí hỏa nhiệt mạnh mẽ sát nhập vào bên trong cơ thể y. Tích Duyên biết chính mình vô luận như thế nào đều khó lòng trốn thoát.

Hắn gắt gao nhắm mắt lại, đôi môi yếu ớt khẽ run rẩy. Dục vọng cực nóng kia ở bên trong cư đạo <con đường> chật hẹp nơi đồn gian <giữa hai mông ế> của y kia tiến xuất, chiếc giường lớn làm từ thô mộc không ngừng phát ra những thanh âm chi dát chi dát <cọt kẹt cọt kẹt =]]>……

Dược cao dưới sự ma xát của dục vọng, cùng nhiệt dịch tiết ra nơi cừ đạo và nhiệt dịch của dục vọng nóng bỏng dung hợp với nhau trở thành thứ nhiệt dịch, trở thành thứ bôi trơn bên trong Tích Duyên. Thứ nhiệt dịch trọc bạch kia cũng không ngừng theo đồn gian của nam nhân chảy xuống……

Thắt lưng nam nhân bị nâng lên. Y hai tay chống giường, hạ thể không ngừng bị xỏ xuyên. Dục vọng cực nóng kia liên tục ma xát khiến bên trong cơ thể y cũng dần nóng lên. Y giống như bị người hạ dược, nhiệt độ cơ thể vào lúc này không ngừng mãnh tăng.

Tích Duyên ổn định thanh âm, cố gắng giữa những tiếng thở dốc mà nói: "Ngươi buông." Y không cần biết tại sao người này muốn mua nam nhân đến làm loại sự tình này, y chỉ biết cái kẻ đang xâm phạm chính mình này y một chút cũng không nhận thức, hoàn toàn là người xa lạ.

Thanh âm hỗn loạn *** của Cửu Hoàng nhẹ nhàng vang lên bên tai Tích Duyên: "Ta mua ngươi, ngươi phải nghe theo những gì ta nói, ngươi hiện tại nghĩ muốn đổi ý, đã quá trễ rồi."

Nam nhân căn bản là không phải cái kẻ "Tiết dục đối tượng" mà hắn mua, hắn đi nhầm phòng, tự ý đem nam nhân trở thành loại người kia khiến y có khổ cũng không nói nên lời. Cho dù là không bị mảnh vải bịt miệng đi nữa thì miệng y cũng đã vì phải thở dốc mà không rảnh rỗi, hơn nữa dục vọng tráng kiện kia của đối phương còn không ngừng đỉnh đến y căn bản vô pháp ngôn ngữ.

Xuất hiện.

43. Chương 43

Vì sao hội biến thành như thế này?

Tích Duyên nguyên bản là muốn đợi thương thế tốt lên liền quay về. Nếu hôm nay Phật Hàng không li khai, nếu hôm nay việc đầu tiên y làm là hồi phủ, vậy liền sẽ không phát sinh cái việc vớ vẩn này. Còn thêm, thân phận của đối phương, y một chút cũng không biết.

Tích Duyên trong lòng tràn ngập ác cảm, một mặt là áy náy không ngừng tạ lỗi với nương tử của mình, mặt khác là chán ghét linh khí của chính mình không thể khôi phục. Y thầm nghĩ hết thảy những việc này tốt nhất là nhanh lên một chút liền chấm dứt……

Việc "Giao phối" của hùng sư như thế nào có thể dễ dàng như vậy liền đình chỉ, huống chi hắn còn đang ở trong thời kì động dục, không phải là không muốn dừng, mà là không thể dừng. Ngay cả Cửu Hoàng chính mình còn không thể khống chế loại sự việc này……

Cửu Hoàng phát ra thanh âm gầm nhẹ của dã thú, Tích Duyên liền toàn thân cứng ngắc, dục vọng nóng rực kia lại càng ra sức xâm nhập thẳng một đường vào bên trong thân thể nam nhân. Xâm nhập mạnh bạo khiến thứ chất lỏng bị hòa tan kia liên tục theo đùi nam nhân chảy xuống. Nơi kết nối giữa hai người

không ngừng ma sát mà phát ra thủy âm "Phốc chi" "Phốc chi" đầy *** mĩ. Mỗi lần dục vọng của hắn rút ra, nội bích lại bám chặt lấy đầu kia dục vọng, khiến cho kẻ khác không thể không nổi lên cảm giác nhục nhã đầy xấu hổ……

Nhiệt khí nóng hổi phả lên khuôn mặt nam nhân, lòng ngực người nọ dán chặt lên thân thể y, hạ thân hắn dùng sức đĩnh tiến khiến thân thể nam nhân không ngừng di động về phía trước.Thẳng đến ép nam nhân đến đầu giường, tấm lưng trần chạm đến tấm gỗ điêu khắc hoa văn tinh xảo. Sự xâm nhập bên trong khiến cho hai chân y không ngừng co rút, song mông nam nhân bị nâng lên, tách ra, đè ép, nhu lộng.

Một loạt động tác như vậy khiến cho hô hấp của nam nhân nhất thời hỗn độn, y không ngừng thở dốc, bộ ngực trần của đối phương như có như không dán chặt trên ngực y, một lớp mồ hôi mỏng manh phủ lên màu da mật ong của nam nhân……

Lúc này.

Ngoài cửa sổ tầng mây che đi nguyệt lượng đã dần tản đi, ánh trăng mông lung xuyên thấu qua chỉ song <cửa có dán giấy thời xưa ấy =7= ứ biết giải thích sai đây, ai coi phim chưởng nhiều chắc biết nhể> nhẹ nhàng trải khắp căn phòng, trên chiếc giường to lớn, hai kẻ đang giao triền quấn lấy nhau cuối cùng cũng đã có thể thấy rõ dung nhan của nhau……

Tích Duyên nhăn mặt nhíu mày, kẻ làm ra những chuyện không thể tin được này, kẻ ôm lấy thắt lưng y, vuốt ve đồn bộ của y, hơn nữa còn đem thứ to lớn kia sáp nhập vào bên trong cơ thể y, cư nhiên phải…… Cư nhiên phải là……

Một bạch phát thanh niên với đôi đồng tử lộ ra vài tia biếng nhác, những sợi tóc tựa như tuyết trắng, theo động tác lay động của hắn mà nhẹ nhàng đong đưa, khuôn mặt anh tuấn tinh xảo không thể tìm thấy được ở thường nhân. Tất cả mọi thứ đều khiến cho nam nhân tự động cảm thấy hổ thẹn, tựa hồ nhận thấy được nam nhân đột nhiên thất thần và kinh ngạc, Cửu Hoàng vươn ngón tay thon dài, nắm lấy cằm nam nhân……

Hắn thân thủ nhẹ nhàng kéo một cái, liền đã dễ dàng đem nam nhân đến trước mặt mình.

Cửu Hoàng một bên chế trụ song mông của nam nhân, đem dục vọng tựa hỏa nhiệt xâm nhập vào nơi ẩm ướt nóng rực của y; một bên còn dùng chóp mũi trắng nõn lại tinh xảo kia mà ái muội kề đến, bắt đầu vẽ theo các đường cong nơi sườn mặt nam nhân……

Tích Duyên vừa nghi hoặc lại vừa hỗn loạn mở miệng: "Ngươi…… Đến tột cùng là…… Ngươi đến tột cùng là ai?" Y không biết Cửu Hoàng có hay không có thể nghe rõ câu hỏi đứt quãng này của y, y chỉ biết y bị đỉnh đến thiếu chút nữa đã cắn phải đầu lưỡi. Dưới những chuyển động trừu sáp không ngừng của hắn, thân thể y càng ngày càng nhiệt càng ngày càng khó chịu, y cơ hồ đã bị buộc phải ngồi ở trên người Cửu Hoàng.

Cái loại tư thế sỉ nhục này khiến cho y không ngừng chịu dày vò.

Nhưng vào lúc này ——

Cửu Hoàng không thể khống chế được dục vọng chính mình, đem nam nhân một lần nữa áp đảo ở đống đệm chăn hỗn độn. Nghe được thanh âm rên rĩ không thể kềm lại của nam nhân, Cửu Hoàng liền đem cả thân thể nam nhân bế đứng lên lại, khiến cho cánh tay quấn đầy băng vải của nam nhân buộc phải gắt gao ôm lấy cổ hắn.

Rất nhanh, nam nhân đã bị ôm li giường.

Chiếc giường phát ra thanh âm quá lớn, đến khách phòng cách vách cũng còn có thể nghe thấy. Cửu Hoàng xả hạ chăn đơn ném xuống, đem nam nhân phóng ngã trên mặt đất, bắt đầu một vòng tấn công mới……

44. Chương 44

Tích Duyên bị đặt ở trên mặt đất, hai chân y bị tách ra đè đến hai bên thắt lưng làm cho hạ thể của y nhỉnh lên giữa không trung, bí huyệt chật hẹp liên tục tiếp nhận dục vọng tráng kiện của đối phương. Khuôn mặt Tích Duyên đối diện với nam tử, dựa vào ánh trăng y có thể thấy rất rõ ràng bộ dáng của đối phương. Những sợi tóc dài như tuyết trắng của hắn thùy ở trước ngực nam nhân, dường như vô tình như có như không mà đảo qua nhũ thủ đang không ngừng run rẩy của y.

Khắp người Tích Duyên đều quấn đầy băng vải, động tác phi thường bất tiện, y cực lực nhẫn nại sự xâm nhập của đối phương, huyệt đạo bị trương phình lên rất nhanh đã căng cứng, Tích Duyên muốn lùi thân thể về phía sau, khả mỗi lần y còn chưa kịp ngồi dậy đã lại bị đẩy ngã trên mặt đất. Đối phương căn bản không để cho y bất kì cơ hội nào, hạ phúc của Tích Duyên dưới tình thế không ngừng giao triền này nổi lên một cảm giác dị thường, y nắm chặt chăn đơn dưới thân, run rẩy tiếp nhận cự vật mà khẽ nấc lên một tiếng.

Nam nhân chưa từng phải chịu mất mặt như vậy, cảm giác đau đớn miệng vết thương trên người đem lại cùng cảm giác đau đớn của hạ phúc bị toan trướng khiến cho y toàn thân hư thoát cùng vô lực, khí lực cả người dường như đã bị rút cạn.

Tích Duyên không ngừng hô lên "Buông" nhưng thanh âm của y lại khàn khàn đầy yếu ớt. Cửu Hoàng hiện tại bị *** chiếm áp toàn thân hoàn toàn không quan tâm đến phản kháng của nam nhân, hắn bắt lấy hai tay Tích Duyên, đem đôi tay đang lộn xộn không yên của y áp lên đỉnh đầu. Thân thể trần trụi của Tích Duyên quấn đầy băng vải, da thịt màu mật ong phủ kín tế hãn, những nơi bị thụ đẳng siết qua còn chưa có hồi phục……

Nam nhân thần chí đã muốn hỗn loạn, y bị chế trụ bắt buộc phải nhận lấy thứ dục vọng to lớn của hắn……

Cửu Hoàng cúi đầu nhìn chăm chú vào nam nhân người đầy băng vải. Vẻ mặt vừa phức tạp lại vừa hỗn loạn của nam nhân hắn từ trước đến nay chưa bao giờ thấy qua. Trước đây những kẻ thay hắn phát tiết dục vọng luôn sẽ khóc thảm, giãy dụa, sợ hãi, thậm chí là sẽ cầu xin tha thứ, chính là nam nhân này thế nhưng không có vẻ sợ hãi của thường nhân, hơn nữa đã làm đến như vậy, cư nhiên y vẫn còn có thể chịu được.

Cửu Hoàng lập tức biết, thể chế của nam nhân này hoàn toàn không giống với thường nhân. Hắn cau mày dừng lại, hắn thế nhưng cảm thấy được nam nhân có chút quen mắt……

Cửu Hoàng cúi đầu, vươn đầu lưỡi liếm liếm mồ hôi trên xương quai xanh của nam nhân, hạ thân cũng không quên dùng sức đẩy mạnh, tiến vào chiếm giữ nơi sâu nhất bên trong nam nhân mật huyệt. Cảm giác được thân thể đầy vết thương của nam nhân theo bản năng mà siết chặt lại nội bích, khí tức đầy khoái cảm lại đầy hỗn loạn, tất cả hợp lại khiến Cửu Hoàng không kềm được mà phát ra thanh âm gầm nhẹ của dã thú. Đôi môi hắn dán tại bên tai nam nhân, đầu lưỡi không ngừng liếm lộng mồ hôi của y.

"Nguyên lai là ngươi, khó trách như vậy nhìn quen mắt." Ngữ khí đạm nhu liên tục lẳng vẳng bên tai Tích Duyên, Tích Duyên đương nhiên biết là ai đang nói, chính là bạch phát thanh niên đang xâm phạm y trước mắt này.

Song mâu thiển lam sắc của Cửu Hoàng bị bao phủ bởi nguyệt lượng mông lung, từ từ thu lại, đôi đồng tử sắc bén tựa những mảnh vỡ sắc nhọn mê người tản ra quang mang mờ ảo. Ngay lúc Tích Duyên bị ánh mắt của đối phương trấn trụ, Cửu Hoàng đã đem y trở mình lại, bắt buộc y quỳ rạp trên mặt đất……

Song mông của Tích Duyên bị nâng lên, y không ngừng lắc đầu, lại thủy chung không thể ngăn chặn ngạnh khí tựa hỏa nhiệt xâm nhập vào bên trong thân thể mình. Đôi đồng tử thiển lam sắc của Cửu Hoàng cũng một mực nhìn chằm chằm vào nam nhân.

Cuối cùng vẫn là như vậy?

Tích Duyên cảm thấy bạch phát thanh niên phía sau tựa hồ là nhận thức y, nhưng trong ấn tượng của y dường như không có chút nào về một người như vậy. Chính là thanh âm gầm nhẹ của dã thú đó cùng với thanh âm của bạch sư ngày xưa rất giống nhau……

Chẳng lẽ……

Chẳng lẽ nói……

Tích Duyên vô lực nâng mắt lên, hơi thở của y vô cùng nặng nề. Nam nhân nghiêng đầu, nhìn bạch phát thanh niên ở phía sau không ngừng va chạm thân thể mình. Song mâu thiển lam sắc của đối phương, cùng song mâu của bạch sư ngày ấy, dần dần trọng điệp cùng một chỗ……

Nhìn đến đáy mắt hỗn loạn của nam nhân tràn đầy nghi hoặc, Cửu Hoàng cúi xuống nhẹ nhàng liếm mồ hôi trên lưng y, tứ chi Tích Duyên đều kịch liệt run rẩy, ngay tại lúc nam nhân đã muốn chống đỡ không được nữa.

Thắt lưng của y bị Cửu Hoàng nâng lên, đầu lưỡi ẩm ướt luồn vào sâu bên trong lỗ tai y. Thanh âm duyện hấp chi chi, cùng hơi thở nóng rực như lửa ập đến quá nhanh khiến Tích Duyên trốn tránh không kịp.

Thực ngứa ngáy……

"Ngươi là…… Ngươi là……" Nam nhân chần chờ mãi cũng không nói ra được chữ gì.

Cửu Hoàng nhìn thấu được tâm tư nam nhân, hắn thong thả hết liếm lại mút vành tai y, thanh âm trầm thấp biếng nhác vang lên trả lời thay cho nghi hoặc trong lòng y: "Ta là bạch sư, ngươi có thể gọi ta Cửu Hoàng……" Ngữ khí đạm nhu của hắn phải nói là có thể sánh được với nhu hòa.

Đúng vậy, lúc này đây là Cửu Hoàng ở trong nhân dạng.

Thời điểm hắn gặp nam nhân lần trước, hắn chỉ cảm thấy nam nhân này hảo bổ, không nghĩ tới hôm nay lại có thể gặp lại nam nhân, hơn nữa nam nhân còn là một tiểu quan được hắn mua tới. Nam nhân này nhìn qua y phục mộc mạc, ôn nhuận lại hiền lành, như thế nào lại là nam kĩ?!

Trọng yếu hơn chính là, pháp thuật của nam nhân hội đã……

Cửu Hoàng phóng ra một lần bên trong cơ thể nam nhân. Tích Duyên yếu ớt ngã trên mặt đất, hai chân cũng đã sưng đỏ. Cửu Hoàng ôm nam nhân một lần nữa quay về giường, đặt nam nhân nằm úp sấp hảo, liền đem dục vọng mới phóng thích không lâu trước đó lần thứ hai sáp nhập vào bí huyệt đầy chất lỏng đặc sệt của y……

Cửu Hoàng chế trụ thắt lưng nam nhân, chậm rãi loan hạ dần, đường cong của lưng y thật dị thường dễ nhìn, dục vọng của hắn chẳng mấy chốc đã lại nóng lên, cương cứng, bắt đầu đâm vào cừ đạo nội nóng rực của Tích Duyên.

"Lâu lý các ngươi không ai dạy ngươi như thế nào để phục vụ nam nhân sao?"

Thanh âm trầm thấp lại mang theo vài phần biếng nhác của Cửu Hoàng vô cùng dễ nghe, tại căn phòng u ám, và yên tĩnh, không ngừng quanh quẩn……

45. Chương 45

Tích Duyên cảm giác được đầu lưỡi của đối phương không ngừng ở trên lưng y tùy ý hoành hành, liếm đi mồ hôi trên người y, ngạnh khí tựa hỏa nhiệt chậm rãi rút ra khỏi cơ thể y. Huyệt khẩu trong nháy mắt trống rỗng theo bản năng thắt chặt lại, nam nhân khẽ rên rỉ thành tiếng, cùng lúc đó, y lại song song cảm nhận được đầu lưỡi của Cửu Hoàng, theo đường cong trên lưng y mà từ từ trượt xuống.

Mồ hôi tinh tế chảy ra thấm đẫm người y bị đầu lưỡi vừa nóng lại vừa ướt át kia liềm lấy. Thân thể nam nhân nhanh chóng bị trấn trụ, đầu lưỡi của hắn không ngừng liếm lộng khiến thân thể y vừa ngứa ngáy lại vừa có chút tê dại, thẳng đến lúc ngạnh khí nóng rực kia lần thứ hai hoạt nhập vào bên trong thân thể y,

vật thể vừa tráng kiện lại vừa nóng rực, tựa như hỏa nhiệt thoán nhập vào bên trong cơ thể y, ma xát nội bích mẫn cảm của y.

Mỗi một lần đẩy mạnh, hai chân nam nhân đều run rẩy kịch liệt, một lần lại một lần không ngừng xâm nhập. Y muốn mở miệng nói cho Cửu Hoàng, y không phải tiểu quan, chính là y đã sớm toàn thân vô lực không thể giải thích, không lâu sau đã hôn mê bất tỉnh……

Sáng sớm hôm sau.

Tích Duyên mơ mơ màng màng vừa mở to hai mắt đã nhìn thấy Cửu Hoàng xiêm y không chỉnh tề ngồi ở bên giường, mà chính y thì lại trần như nhộng nằm ở trên giường, ngay cả băng vải trên người cũng không biết từ khi nào đã được giải khai, khắp người lộ ra những vết thương bị thụ đẳng triền nhiễu, trên làn da màu mật ong ẩn ẩn hiện hiện những lặc ngân mờ mờ. Y cả người đau nhức, chỉ như thế cũng quá đủ để biết đêm qua có bao nhiêu kịch liệt.

"Ngươi tỉnh." Cửu Hoàng thản nhiên mở miệng, song mâu biếng nhác của hắn nhìn về phía Tích Duyên khiến Tích Duyên không tự chủ được bản thân hơi nhích về phía sau. Y chỉ mới vừa động vô cùng nhẹ nhàng, nhiệt dịch chôn sâu bên trong cơ thể y liền đã theo đùi mà chảy xuống.

"Ân……" Tích Duyên gật đầu, không biết nên phản ứng như thế nào với loại tình huống hỗn loạn trước mắt này, nhìn đến xiêm y rộng mở của Cửu Hoàng cùng với dục vọng ở hạ thân hắn, Tích Duyên lập tức nghiêng đầu một chút cũng không dám nhìn tới.

Cửu Hoàng vươn ngón tay nâng lên cằm nam nhân: "Ngươi là người đầu tiên có thể sống đến bây giờ, thể chất đặc biệt của ngươi, thực khiến kẻ khác bất ngờ." Song mâu thiển lam sắc của Cửu Hoàng rung động tựa mặt nước trong suốt.

Tích Duyên bình tĩnh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tinh xảo trước mắt mình, nhìn đến đồng tử thiển lam sắc của nam nhân dần dần chuyển thành màu đen, y liền nhíu mày……

Là yêu quái?

Hay là thần thú?

Y không biết, linh khí của y mặc dù đã khôi phục được phần nào, nhưng vẫn vô pháp nhận biết được……

Sau khi trải qua chuyện tối hôm qua, Tích Duyên thật không biết lúc này phải nói cái gì. Y muốn gạt ra bàn tay của Cửu Hoàng, thế nhưng toàn thân vô lực, cũng không thể khóc nháo, y mà khóc nháo thì sẽ không còn mặt mũi nào, bởi vì đó là trò của nữ nhân. Y vừa nghĩ muốn nhắc nhở Cửu Hoàng tối hôm qua là hắn đi nhầm phòng, thế nhưng giờ phút này, nam nhân cái gì cũng không thể nói ra được đến miệng.

Cửu Hoàng chậm rãi ngồi dậy, lệnh người mang tới nước ấm. Vào thời điểm tiểu nhị bước vào, hắn dùng

chăn che lại khuôn mặt của Tích Duyên, Tích Duyên nguyên bản đang vô cùng khẩn trương bất an lại không nghĩ tới Cửu Hoàng cư nhiên thay y che dấu……

"Khách quan nước ấm đã chuẩn bị tốt, ngài chậm rãi tẩy, có phân phó tái kêu tiểu nhân." Sau khi tiểu nhị li khai, Cửu Hoàng liền bước đến bên giường, thân thủ kéo lấy đống chăn đang bao trùm cơ thể Tích Duyên.

46. Chương 46

Thân thể trần trụi của Tích Duyên bại lộ trong không khí, ứ ngân mờ nhạt như ẩn như hiện trên da thịt màu mật ong, cho dù là nhan sắc có nhạt nhẽo đến thế nào đi nữa thì vào lúc này cũng trở nên vô cùng bắt mắt hợp cùng thứ chất lỏng màu trắng giữa hai chân nam nhân, tất cả đều toát lên thứ không khí *** mĩ nói không nên lời.

Tích Duyên bị Cửu Hoàng ôm tới mộc dũng, y toàn thân không khí lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn Cửu Hoàng thay mình tẩy trừ thân thể, hơi nước bốc lên khiến cho làn da của nam nhân bịt kín một tầng mồ hôi tinh tế.

Ngay sau đó, Tích Duyên đã cảm giác được đầu lưỡi của Cửu Hoàng trượt dài trên đầu vai mình, y không thể tái tiếp tục trầm mặc giữ yên lặng, thanh âm khàn khàn yếu ớt kêu lên những tiếng "Không cần". Thanh âm nghèn nghẹn của y đương nhiên không có chút tác dụng. Hai nam nhân dáng người hoàn mĩ không ngừng dây dưa ở dục dũng rộng lớn, nếu bị kẻ khác nhìn thấy chắc chắn sẽ cảm thấy được tình cảnh trước mặt thập phần quỷ dị, huống chi cái kẻ có mái tóc bạch phát trắng như tuyết, cộng thêm dung nhan tinh xảo, lại đang vươn đầu lưỡi hồng hồng ẩm ướp nóng rực của mình, vẻ mặt đầy thỏa mãn mà liếm lên da thịt mê người màu mật ong của một nam nhân khác……

"Ngươi vì sao còn không đi?"

Nghe được câu hỏi đầy vô lực của Tích Duyên, Cửu Hoàng lúc này mới ngẩng đầu lên, hắn tiến đến trước mặt Tích Duyên, ái muội mà nhẹ nhàng đưa mũi ngửi ngửi đôi môi của y. Ngay tại lúc nam nhân muốn quay đầu đi hướng khác, Cửu Hoàng liền cắn lấy môi dưới của y, ái muội mà liếm lộng……

Tên dã thú này rốt cuộc muốn tới khi nào mới bằng lòng buông tha y! <Chửi quá chuẩn =]]>

Tích Duyên lo lắng.

Cửu Hoàng liếm lộng nam nhân môi dưới, hắn biết hai mắt của mình đã khôi phục lại trạng thái bình thường, nếu chưa tới thời điểm hắn động dục hay trở lại nguyên hình, song mâu của hắn sẽ mang màu sắc khác hẳn với thường nhân – thiển lam sắc, hắn cũng không để ý sự kinh ngạc trong mắt Tích Duyên, gặp y nghi hoặc, hắn đơn giản nói ra nguyên nhân cho Tích Duyên biết, mà Tích Duyên lại không biết Cửu Hoàng là xuất phát từ hạng dụng ý.

"Lần trước ngươi gạt ta, nói ngươi là hỗ trợ cứu người, ta còn chân chính tin tưởng ngươi, nguyên lai ngươi chính là một cái tiểu quan nơi thanh lâu, có một chút pháp thuật, đi gạt người, ngươi rối cuộc là có dụng ý gì?" Ngón tay của Cửu Hoàng lướt qua trước ngực nam nhân, chậm rãi hướng đến giữa hai chân y. Cảm giác được nam nhân thân thể đột ngột cứng lại, hắn khẽ nở nụ cười, "Nếu là ta mua ngươi, ngươi lại có thể chịu đựng được ta, vậy về sau ngươi liền đi theo ta." Thanh âm của hắn thực nhạt, rất nhẹ, giống như đang nói sự tình gì đó vô cùng đơn giản.

"Ta không phải, ta không có lừa ngươi, lần trước ta nói đều là thật sự……" Tích Duyên bị hắn biến thành dở khóc dở cười, nhìn thấy ánh mắt đạm nhu của bạch phát thanh niên, ngón tay chậm chạp của đối phương cũng đã di đến mông của mình, Tích Duyên không chút chậm trễ vội thấp giọng nói, "Nơi này là ' thiên ' tự phòng……"

Mà không phải ' địa ' tự phòng……

Tiểu quan Cửu Hoàng là ở trong căn phòng cách vách bên cạnh, mà không phải Tích Duyên……

Y nguyên bản nghĩ muốn chừa chút mặt mũi cho nhau, nếu là Cửu Hoàng buổi sáng liền rời đi, nếu thế y hiện tại cũng không xấu hổ như hiện tại vậy, còn phải nói cho đối phương là hắn đi nhầm phòng, thượng sai cũng là thượng sai người……

Tích Duyên nhận thấy bàn tay đang vuốt ve mông mình của Cửu Hoàng đột ngột ngừng lại……

Mà dừng lại trước song mâu của Tích Duyên, có thứ tình tự gì đó khác thường từ từ lắng đọng, giống như kinh ngạc, giống như nghi hoặc, giống như khó có thể tin, lại càng giống như phức tạp khó hiểu……

47. Chương 47

Nhưng rất nhanh, Cửu Hoàng liền khôi phục lại dáng vẻ bình thường, sự thật bản thân đi nhầm phòng, thượng sai người, hắn đã nhanh chóng tiêu hóa xong, hiện giờ nói cái gì cũng đều là dư thừa, hắn cũng chỉ có thể đâm lao phải theo lao.

"Nhầm phòng? Thì sao?" Cửu Hoàng nói chuyện vô cùng tự nhiên, tựa hồ hai người bọn họ là đang luận bàn một vấn đề gì đó rất nhỏ nhặt, "Thể chất của ngươi hảo như vậy rất nhanh sẽ khôi phục lại, đây là thiên ý."

Cửu Hoàng trấn định tự nhiên, thần sắc ổn định, trả lời lưu sướng, không có chút rối loạn……

Thái độ quá mức bình tĩnh trơ ra như khúc gỗ của Cửu Hoàng cùng tâm tình đang vô cùng bàng hoàng của Tích Duyên hình thành hai thế mãnh liệt đối lập. Cửu Hoàng nhìn ra tâm tư của y, hơi trầm ngâm suy nghĩ, không nói chuyện, đáy mắt tràn ra quang mang nhu hòa, hắn một mặt nhìn chăm chú vào ứ thanh trên thân nam nhân, một mặt có chút đăm chiêu thay Tích Duyên rửa sạch thân thể. Tích Duyên cũng

không có lộn xộn, đúng hơn là y không có khí lực, thân thể vốn cũng chẳng phải lành lặn gì, chỉ có thể tùy ý cánh tay của Cửu Hoàng ôm lấy thắt lưng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng thâm nhập vào bên trong cơ thể y, chậm rãi khu oạt……

Động tác của Cửu Hoàng có thể gọi là ôn nhu, Tích Duyên vô lực thả lỏng cơ thể để tùy ý đối phương tẩy rửa, thẳng đến lúc nam nhân được ôm rời dục dũng, đến bên giường vận hảo y phục, Cửu Hoàng vẫn chưa nói thêm lời nào.

Dưới tình huống bất đắc dĩ, Tích Duyên đành phải tái lặp lại thân phận của chính mình, Cửu Hoàng bảo y nằm yên trên giường đừng nhúc nhích, sau đó liền li khai đến 'địa' tự phòng cách vách bên cạnh. Chưa đến thời gian uống nửa chén trà, Cửu Hoàng sắc mặt không tốt đã quay trở lại, Tích Duyên biết đối phương xem ra đã xác nhận xong cái chuyện nhầm lẫn hỗn tạp kia rồi, y liền cũng không tái nhiều lời mà lên tiếng, chỉ muốn Cửu Hoàng giúp mình hồi phủ.

Cửu Hoàng ở trong sương phòng đứng sừng sững nửa ngày, mái tóc dài mềm mại trắng như tuyết nhẹ nhàng buông thả ở sau người, nét bình tĩnh trên khuôn mặt tinh xảo, đồng tử mang theo vài phần biếng nhác lóe lên thiển quang như đang cân nhắc một việc gì đó……

Giờ phút này, ngồi ở trên giường, nam nhân thần chí mỏi mệt, là bởi vì sai lầm tối hôm qua của hắn mà bị liên lụy, nam nhân này cũng không tức khắc mà hướng hắn đòi tiền, cũng không giống như hắn nghĩ mà đưa ra yêu cầu quá phận, hơn nữa cái gì cũng không nói tựa hồ như……

Nếu là người khác, chắc chắn sẽ hội nháo.

Là bởi vì nam nhân hiện tại vô lực?

Hay là bởi vì nam nhân không dám so đo?

Này nam nhân có thể sống đến bây giờ, coi như đã là kỳ tích, thời điểm hắn động dục, không có thường nhân nào có thể chịu đựng được dục vọng của hắn, làm cho chính hắn cảm thấy làm thú thật khó chịu, dục hỏa tự nhiên so với người bình thường lại càng thêm quá mãnh liệt.

Nghĩ đến hắn bình thường làm việc đều thỏa đáng, không muốn thừa nhận cũng phải thừa nhận sự hồ đồ lần này của mình, nam nhân gọi Tích Duyên này, đích thật là người vô tội chịu thụ hại. Ánh mắt Cửu Hoàng dừng ở trên thân thể rắn chắc của nam nhân, da thịt màu mật ong kia cùng xúc cảm mềm dẻo, khiến hắn đến bây giờ vẫn có thể cảm nhận được dư vị. Hắn trước kia đều là mua toàn các cô nữ dương thọ sắp tẫn.

Lần này bất đồng, chẳng lẽ là thiên ý?

Cửu Hoàng lần này là từ Thanh sơn đến Phong Danh thành, Thanh sơn chưởng môn thỉnh hắn rời núi thương nghị việc hàng yêu, đến Phong Danh thành chính là muốn ngăn cản xà yêu làm hại nhân gian.

Tích Duyên vô lực tựa vào bên cửa sổ, vết thương do thụ đằng gây ra ở trên người đáng lẽ đã gần lành, chỉ bởi vì tối hôm qua kịch liệt hết một đêm, làm cho y hiện tại thắt lưng cùng chân đều như nhũn ra không còn cảm giác, toàn thân đều giống như mất đi khí lực, cho dù là linh khí đã khôi phục được một nửa, cũng thoát lực đến không thể vận dụng pháp thuật.

"Ta nợ ngươi một lần, ta nợ của ngươi tình, lần sau nhất định trả lại cho ngươi." Cửu Hoàng bế Tích Duyên từ trên giường đứng lên, sai tiểu nhị đi chuẩn bị một cỗ kiệu hai người khiêng, rồi hắn mới ôm y lên kiệu.

Bộ dáng của nam nhân rõ ràng so với Cửu Hoàng lớn hơn rất nhiều tuổi, người qua đường nhìn đến một vị bạch phát tuấn nam khí chất phi phàm, ôm cô gia của Trương phủ lên kiệu, tự nhiên là vô cùng tò mò.

Vừa mới khởi kiệu, khắp thành đã nổi lên nghị luận.

Tích Duyên lần này là ăn ngậm bồ hòn <đau mà không dám kêu>, mấy câu nói kia của Cửu Hoàng không ngừng một mực xoay quanh trong đầu y…..

Ta nợ ngươi một lần……

Ta nợ của ngươi tình, lần sau nhất định trả lại cho ngươi……

Người như thế nợ y tình, y tình nguyện không cần.

Tích Duyên trầm mặc trong chốc lát, vô lực mở miệng: "Xích phủ là tự nhiên tiêu thất, hay không là do ngươi làm? Gần đây thôn dân nói có bạch sư yêu thường lui tới, ngươi rốt cuộc là yêu, hay là……"

Hay là cái gì?

Ngay cả Tích Duyên chính mình cũng vô pháp nghĩ ra được từ ngữ gì có thể hình dung được Cửu Hoàng, nếu không là yêu? Vậy là cái gì? Hơn nữa nơi ở của Xích Luyện đều đã bị Cửu Hoàng làm cho ra tro, thế nhân nói là do bạch sư yêu, y tối hôm qua còn bị xâm phạm, hiện giờ Cửu Hoàng còn tự mình giúp y hồi phủ, hết thảy những chuyện đặt lại cùng một chỗ, khiến cho suy nghĩ của Tích Duyên nhất thời lâm vào hỗn loạn.

48. Chương 48

Sau khi Cửu Hoàng đưa Tích Duyên hồi phủ, liền vội vàng li khai, Tích Duyên mới vừa bước chân vào phủ liền đã hôn mê bất tỉnh, không thấy thân ảnh vội vàng rời đi của Cửu Hoàng sư. Thương thế của Tích Duyên rất nặng, Trương quản gia lại không dám đi thỉnh đại phu, sợ ai mà thấy cô gia nhà bọn họ một thân phủ đầy ứ thanh như thế này sẽ nghĩ loạn thất bát táo.

Thời điểm Tích Duyên tỉnh lại, đã là nhiều ngày sau đó, biết được bạch sư đi rồi, tình tự của Tích Duyên cũng không có dao động nhiều lắm.

Thương thế của nam nhân đã gần như hoàn toàn lành lặn, linh khí cũng khôi phục, là nhờ linh khí khôi phục nên thương thế của y mới có thể tự nhiên khép lại nhanh như vậy, các nơi bị thụ đẳng gây ra cũng không còn đau nữa.

Việc đầu tiên mà nam nhân làm sau khi tỉnh lại, chính là lập tức hỏi: "Quản gia, ta không có ở đây mấy ngày nay, Xích huynh đệ trụ tại phủ của chúng ta tình hình như thế nào rồi?"

"Cô gia, ngươi cứ yên tâm, vị Xích huynh đệ kia hai ngày sau khi ngươi rời đi, đã tìm được một khu đất vừa ý ở thành đông bên kia cấu hạ cho mình một ngôi nhà lớn, đúng là có bản lĩnh a!" Trương quản gia nhắc tới Xích Luyện, liền cười đến vẻ mặt vô cùng sáng lạn.

"Vậy là tốt rồi." Tích Duyên nguyên bản còn lo lắng Xích Luyện trụ lại phủ mình không quen.

"Vị Xích huynh đệ kia bảo chúng ta chờ ngươi trở về rồi liền đi thông tri cho hắn một tiếng, ta định ngày mai sẽ phái người đi báo cho hắn biết."

Tích Duyên không muốn nhắc tới những chuyện đã phát sinh vài ngày trước đó, Trương quản gia cũng biết cô gia nhà mình đã bị ủy khuất, khả sự tình có lẽ cũng không thể là chuyện đường hoàng gì, vì vậy mà lão đã bắt hạ cấp của Trương quý phủ phải ngậm miệng.

Hôm nay, thời tiết so với mấy ngày trước đây có chút sáng sủa hơn, những ngày gần đây yêu quái tác loạn hoành hành khắp nơi khiến cho Phong Danh thành chìm trong bất an, khiến lòng người cũng trở nên bối rối, Tích Duyên vì có công lao thu yêu nên được quan phủ phái người đến thỉnh đến nha môn lĩnh số tiền được treo thưởng.

Tích Duyên đang muốn xuất môn, lại bị lão quản gia ngăn lại: "Cô gia, lần trước vị Cửu Hoàng công tử giúp ngươi trở về, muốn ta chuyển đạt ngươi, rằng ngươi cần phải đợi thương thế chuyển biến hảo lên một chút mới có thể rời khỏi môn, nếu không là tự ngươi rước lấy phiền toái."

Tích Duyên dừng lại cước bộ, hỏi Trương quản gia: "Người nọ, còn nói cái gì khác?"

"Hắn nói, nếu ngươi không nghe lời khuyên của hắn cứ như vậy đi ra ngoài, kia lần sau thời điểm hắn tới, hắn sẽ khiến ngươi đau đến phải khóc hô cầu hắn, chậm một chút……" Trương quản gia ấp a ấp úng chuyển đạt hoàn tất lời nói của Cửu Hoàng, nhìn đến biểu tình trên khuôn mặt của Tích Duyên đại biến, lão liền biết không ổn, thừa dịp Tích Duyên còn đang vô cùng sững sờ, liền trộm lẻn ra phía sau viện để xử lý hạ nhân không nghe lời.

Buồn cười……

Tích Duyên ngốc lăng tại chỗ một lúc lâu mới hoàn hồn trở lại, tên dã thú gọi Cửu Hoàng kia, cư nhiên bắt quản gia phải chuyển đạt loại chuyện như thế này……

Cuối cùng, Tích Duyên vẫn là không có li khai khỏi phủ, y phân phó hạ nhân trong phủ đi lĩnh số tiền thưởng, đổi thành gạo cùng bánh mỳ phân phác cho những người nghèo trong thành. Việc Tích Duyên hành thiện liền rất nhanh đã truyền đến tai Xích Luyện.

Vào chạng vạng.

Xích Luyện nhiều ngày không gặp mang theo thuốc bổ đăng môn đến thăm, nam nhân cảm thấy được rất kỳ quái, không biết có phải là y cùng với Xích Luyện bát tự không hợp, hay là vì nguyên nhân nào khác, mà mỗi lần Xích Luyện đến thăm y, sang ngày thứ hai, linh khí trên người y sẽ giảm bớt đi không ít, nam nhân cũng có chú ý tới điều này, khả y lại không có thời gian để mà ngồi cẩn thận suy nghĩ, chỉ cho rằng là trùng hợp mà thôi.

Xích Luyện tới Trương phủ, liền xem nơi này như chính mình quý phủ, thân thủ đưa tới quản gia, rồi phân phó vị quản gia kia làm tổ yến. Huyết yến thượng đẳng này đều là do những người muốn nịnh bợ hắn tặng cho, hắn lưu trữ cũng vô dụng, không bằng đem cấp cho nam nhân, chắc chắn nam nhân nhất định hội sẽ rất cảm động.

Nhìn đến nam nhân sắc mặt không tốt lắm, khí sắc cùng bộ dáng có chút suy yếu, hắn trong lòng liền nổi lên bất mãn. Tích Duyên này nam nhân cư nhiên có thể ngay cả mệnh cũng không cần, đơn độc một thân một mình mà đi trừ yêu, lá gan to thế này đúng là thường nhân khó có thể có được a.

Nếu nói dễ nghe, thì là anh dũng; còn nếu nói khó nghe, thì chính là ngu xuẩn……

"Tích đại ca, linh khí của ngươi liệu có thể khôi phục lại hay không?" Xích Luyện khá là quan tâm đến linh khí trong cơ thể nam nhân, nếu không hắn những ngày gần đây không phải xem như đến Trương phủ không công rồi sao, "Ngươi đối phó với yêu vật kia khiến thân thể bị tổn thương, hiện giờ cần phải bồi bổ trở lại, ngươi nếu là muốn bổ dược hay dược liệu, cứ việc nói với ta, ta sẽ thay ngươi đưa tới."

Nam nhân có chút cảm động, Xích Luyện đối y hảo như vậy, khiến y thực không biết như thế nào để báo đáp.

"Đúng rồi, Xích huynh đệ, hôn sự của muội muội ngươi tiến hành như thế nào rồi?" Tích Duyên nhớ rõ Xích Luyện từng nói qua chuyện này, vị hôn phu của Ngọc Li hình như là Hà viên ngoại.

"Ngươi không cần quan tâm, hết thảy đều rất thỏa đáng, đến ngày Ngọc Li thành thân, ngươi chỉ cần hãnh diện đến đó xem lễ là được rồi." Song mâu hẹp dài thâm thúy mê người của Xích Luyện nhìn chăm chú vào ánh mắt bình tĩnh của nam nhân, "Tích đại ca, tẩu tử đã hồi phủ chưa? Gần đây nghe nói Lâm thành cũng bị yêu quái hoành hành, ngươi xem có phải hay không cần phái người đi đón tẩu tử."

Mới nói đến Trương Tử Yến, Trương quản gia đã chạy đến thông báo tin vui: "Cô gia, tiểu thư đã trở lại!"

49. Chương 49

"Ngươi đi xuống đi, để ta ra." Tích Duyên biết được chính mình thê tử đã trở lại bình an thập phần cao hứng, y lập tức xuất môn nghênh đón, đương nhiên trong lòng cũng mang theo không ít áy náy, bởi vì nhân lúc thê tử không có mặt, đã làm ra thứ chuyện tình trái với luân thường kia.

Trương phủ đại đường.

"Phu quân, khí sắc của ngươi nhìn qua không được tốt lắm, thời gian thiếp không ở phủ, ngươi có hảo hay không?" Trương Tử Yến một thân xiêm y diễm lệ hoa mỹ, trên tay đeo phỉ thúy trạc tử trong suốt, dung nhan mĩ lệ, cười đến thập phần xinh đẹp vô song.

"Vài ngày trước xuất thành thu yêu, bất cẩn bị chút thương tích, hiện tại đã xem như không có việc gì." Tích Duyên ôn hòa trên mặt lộ ra tiếu ý thản nhiên, sự quan tâm của thân nhân làm cho nam nhân vốn đã có thói quen cô độc cùng tịch mịch cảm thấy thực ấm áp.

Trương Tử Yến có điểm lo lắng nhìn phu quân của mình. Lúc này, Xích Luyện nguyên bản vẫn đứng ở bên cạnh Tích Duyên lên tiếng……

"Tẩu tử ngươi yên tâm, thời gian ngươi vắng mặt, ta đều có hảo hảo ' chiếu cố ' Tích đại ca." Hắn chậm rãi đối Trương Tử Yến nói, vừa nói vừa từ tốn đỡ lấy lưng của nam nhân.

Trương Tử Yến vừa nghe có Xích Luyện chiếu cố phhu quân của mình đương nhiên là không có vấn đề, nàng cũng sẽ không truy vấn về thân thể nam nhân, y hiện tại đang vì thê tử trở về mà phi thường sung sướng.

Trương Tử Yến lần này trở về cũng không phải có một mình, bởi vì khi trước Tích Duyên thỉnh rất nhiều tráng hán ở tiêu cục hộ tống nàng, cho nên nàng mới có thể đến miếu tử bái thần thuận lợi, nhìn đến thê tử bình an trở về, Tích Duyên tự nhiên là vui sướng vạn phần.

Lúc này.

Tích Duyên mới nhìn đến trong lòng ngực nha hoàn đi theo Trương Tử Yến trở về đang ôm một cái tiểu hài tử khoảng chừng năm sáu tuổi. Khuôn mặt nhỏ nhắn phấn điêu ngọc bàn tinh xảo của đứa nhỏ mang theo thứ tà khí không thể có được ở một tiểu hài tử. Hắn toàn thân đều tản ra khí diễm ô uế, nhãn châu sâu thẳm lại đen nhánh không chút lảng tránh mà nhìn chằm chằm vào đánh giá Tích Duyên, đúng vậy, là đánh giá, mang theo vẻ mặt cảnh giác.

Y phục trên người tiểu hài tử rách rưới đến không thể chịu nổi, nhìn qua, chính xác là bộ dạng vô cùng nghèo túng.

"Phu quân, đứa nhỏ này là ta nhặt được ở trên đường, hắn với ta có duyên, ta thấy hắn đáng thương, liền đem hắn về." Trương Tử Yến thương tiếc nhìn chăm chú vào tiểu hài tử, đứa nhỏ liền hướng Trương Tử Yến nở nụ cười.

Nụ cười kia lộ ra vài tia tà khí……

Tích Duyên ẩn ẩn nhíu mày, dưới lời nói đầy thê lương của Trương Tử Yến vẫn là đồng ý để nàng lưu lại hài tử này. Tiểu nam oa kia, đôi bàn tay nho nhỏ đưa lên nắm lấy mái tóc tiểu nha hoàn, nhẹ nhàng mà lung lay, thế nhưng song mâu của hắn vẫn là nhìn chằm chằm vào Tích Duyên mà đánh giá.

Xích Luyện đứng ở một bên trầm mặc quét nhìn tiểu hài đồng vài lần, sau liền hướng Tích Duyên cáo từ: "Tích đại ca, nếu tẩu tử đã trở về, ta hôm nay liền xin cáo từ, ngày khác lại đến tìm ngươi uống rượu." Dứt lời, hắn còn có chút đăm chiêu liếc mắt nhìn tiểu nam oa kia một cái, liền không nhanh không chậm mà li khai.

Tích Duyên cũng không có giữ Xích Luyện lại, thân thể hắn tuy rằng đã tốt lên không ít, thế nhưng vẫn còn cần phải dưỡng thêm một thời gian, tình trạng hiện tại của y cũng không thích hợp để bồi Xích Luyện uống rượu. Tích Duyên nhượng Trương Tử Yến trở về hảo hảo nghỉ ngơi, gọi gia đinh trong nhà ôm tiểu nam oa kia đi tắm tắm rửa, thế nhưng Trương Tử Yến lại gọi lại gia đinh.

Nàng quay đầu cười khanh khách nhìn về phía Tích Duyên, nắm lấy cánh tay y: "Phu quân, hài tử kia là ta nhặt được, ta về sau hội sẽ chăm sóc hắn, về sau việc ăn, mặc, ở, đi lại của hắn ta đều sẽ tự mình làm."

Ý tứ lúc này của nàng thực rõ ràng, là muốn tự mình thay kia nam oa rửa mặt chải đầu……

Tiểu nam oa kia liền hướng tới Trương Tử Yến cười đến mị mắt, Tích Duyên cảm thấy có thể là chính mình đa nghi, vì vậy hắn gật đầu đồng ý yêu cầu của thê tử. Tiểu nam oa hướng Trương Tử Yến vươn đôi tay thịt thịt nhỏ bé, nàng liền ẵm lấy hắn hướng dục phòng mà đi.

Nam nhân xoay người hướng quản gia phân phó đến bố trang mua một ít quần áo cho trẻ con, ngay trong nháy mắt lúc nam nhân quay đầu, tiểu nam oa kia nheo lại song mâu, trên khuôn mặt phấn nộn có chút bụi bẫm lộ ra tiếu ý mang theo vài phần tà khí khó có thể áp chế.

Khi nam nhân quay đầu lại, Trương Tử Yến đã ôm tiểu nam oa biến mất ở gấp khúc của hành lang, chỉ để lại mấy chiếc đèn ***g đỏ sẫm, ẩn ẩn chiếu sáng Trương phủ vào đêm.

50. Chương 50

Quản gia chuẩn bị tốt bữa ăn tối. Y phục của Tích Duyên vận trên người là màu trắng trong thuần khiết, không giống y phục của Trương Tử Yến vừa tiên diễm lại vừa thưởng nhãn. Tuy nói y hiện tại là Trương gia cô gia, nhưng y thói quen ăn mặc mộc mạc, sẽ không vì có tiền mà thay đổi phong cách ăn mặc của

mình. Thứ duy nhất khác biệt đó chính là là vải dệt so với trước kia bố y y vẫn thường vận tốt hơn, y phục của y hầu như đều là tự thân Trương Tử Yến đến bố trang để chọn lựa vải dệt sử dụng.

Đèn ***g đỏ sẫm bị gió thổi nhẹ nhàng mà đong đưa, kia chúc quang mang theo màu sắc thực nhu hòa, chíu đến trên khuôn mặt của Tích Duyên càng khiến y thêm ôn hòa. Tích Duyên biết được Trương Tử Yến đi bái phật cũng hảo khổ sở, vì vậy cố ý gọi Trương quản gia chế biến các món ăn mà bình thường Trương Tử Yến vẫn thích. Tích Duyên làm phu quân của Trương Tử Yến thì phải có nghĩa vụ săn sóc kèm cặp thê tử của mình. Y là thực tâm chăm sóc nàng, đương nhiên một phần cũng bởi vì áy náy trong lòng.

Trương Tử Yến ngay cả lúc ăn cơm cũng đem tiểu nam oa mình nhặt được đặt lên đùi. Dưới sự chiếu cố của Trương Tử Yến, tiểu nam oa kia hiện tại đã được tân trang trở lại, y phục của hắn là loại thượng đẳng mua ở bố trang, tơ lụa đen huyền tản ra quang mang ám ám, nổi bật lên làn da phấn nộn trắng hồng của tiểu nam oa. Mái tóc dài của hắn như tơ mỏng mềm mại……

Hắn ngồi trên đùi Trương Tử Yến, tự nhiên thoải mái để Trương Tử Yến uy mình ăn. Nếu là món hắn thích đưa đến bên miệng, hắn liền há mồm mà ăn; còn nếu không thích, hắn ngay cả liếc cũng không thèm.

Tiểu nam oa kia có đôi lúc hướng Trương Tử Yến cười, có đôi lúc ánh mắt lại trở nên khác thường mà nhìn chằm chằm vào Tích Duyên. Tích Duyên cũng không để ý sự đề phòng của tiểu nam oa, dù sao tâm lí của một tiểu hài tử khi tiếp nhận những thứ mới lạ cũng không mạnh mẽ gì, đó chính là điều mà Tích Duyên đã tự "Giải thích" với mình khi nhận được ánh mắt của tiểu nam oa.

Tích Duyên một bên đưa cho Trương Tử Yến bát canh, một bên bình tĩnh hỏi nàng: "Tử Yến, tiểu nam oa này tên gọi là gì?" Tuy rằng đã thành thân cũng khá lâu rồi, thế nhưng Tích Duyên tổng cảm thấy hai từ "Phu nhân" thực ngượng miệng, Trương Tử Yến,so sánh thế nào thì vẫn dễ gọi hơn.

Từ khi Trương Tử Yến hồi phủ đến bây giờ, lúc nào cũng đối tiểu nam oa này che chở đủ điều, quả thực xem ra mới gặp đã đem hắn trở thành con ruột của mình, cứ ôm mãi trên người không buông.

Rất yêu thương……

"Phu quân, hài tử này không có tên……" Trương Tử Yến nhẹ nhàng khép lại đôi mi, thương tiếc vuốt ve cái lưng nho nhỏ của tiểu nam oa.

Tích Duyên đang nghĩ có nên hay không thay tiểu nam oa này đặt một cái tên, vì nếu Trương Tử Yến đã nhặt hắn về, vậy thì bọn họ cũng phải có trách nhiệm nuôi nấng hắn nên người.

Nhưng lúc này.

Tiểu nam oa kia lại đột ngột cướp lời mà mở miệng nói: "Ta có tên." Thanh âm của hắn non nớt, cũng dễ nghe, mang theo một cỗ ngạo khí.

Tích Duyên nghi hoặc ngẩng đầu, y chậm rãi hướng tuyệt sắc nữ tử đang ôm tiểu nam oa kia mà hỏi: "Tử Yến, này đến tột cùng là chuyện gì?" Vì sao Trương Tử Yến nói tiểu nam oa không có tên, vậy nhưng tiểu nam oa lại nói chính mình có tên.

"Phu quân……" Trương Tử Yến xấu hổ buông bát đũa trên tay xuống, cười cười đối Tích Duyên nói, "Lúc trước khi ta nhặt hắn, hắn như thế nào cũng không chịu nói, vì vậy nên ta không biết."

Tích Duyên nhìn về phía tiểu nam oa đang cầm lên đôi đũa mà bắt đầu tự mình động thủ tấn công đĩa rau trước mặt. Đôi bàn tay nho nhỏ nắm lấy đôi đũa tinh xảo, không có chút gì là thấy đang cố hết sức mình, tựa hồ là còn rất quen thuộc……

"Ta gọi là Mạt Đồng." Tiểu nam oa một bên trả lời Tích Duyên, một bên tóm lấy bầu rượu, hắn đối Trương Tử Yến cười cười, dưới khóe miệng lộ ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ nhàn nhạt, "Ta muốn uống rượu."

Tích Duyên suýt nữa bị lời nói "Thiên chân vô tà" của tiểu nam oa dọa thiếu điều nghẹn cơm: "Tiểu oa nhi, như thế nào có thể uống rượu?!" Y vội vàng thân thủ chộp lấy tửu hồ kéo ra xa.

"Ta gọi là Mạt Đồng." Mạt Đồng lập lại một lần, rõ ràng có điểm không kiên nhẫn.

Tích Duyên biết Mạt Đồng là đang nhắc nhở y phải thay đổi cách xưng hô của mình. Nam nhân ngữ khí bình tĩnh nói với hắn: "Ngươi không thể uống rượu, ngươi tuổi còn quá nhỏ……"

"Ta muốn uống." Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tựa điêu khắc của Mạt Đồng lộ ra vẻ bất mãn, hắn trừng mắt nhìn Tích Duyên, sau quay đầu liền cười tủm tỉm nhìn Trương Tử Yến, "Ngươi thay ta, mau đem bầu rượu lại đây, bắt tên nam nhân của ngươi rót rượu cho ta."

Cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn, hé ra hợp lại, từ đó thoát ra thứ thanh âm vô cùng dễ nghe. Trong đôi mắt bình tĩnh của Tích Duyên lộ ra vài tia không hài lòng, thế nhưng y vẫn là không muốn cùng một tiểu oa nhi chấp nhất.

Trương Tử Yến nghe xong lời nói của Mạt Đồng liền đem rượu từ trong tay Tích Duyên cướp về, còn không ngừng thay Mạt Đồng nói chuyện: "Phu quân, ngươi cứ để cho hắn uống chút rượu, hắn có thể uống, ngươi cũng đừng keo kiệt như vậy, tuy tuổi hắn còn nhỏ nhưng đã rất hiểu chuyện a."

"Chính là, hắn hiện tại vẫn chỉ là một hài tử……"

"Phu quân ngươi cứ yên tâm."

Tích Duyên hơi sửng sốt, việc một tiểu oa nhi uống rượu đã quá đủ kỳ quái rồi, huống chi Mạt Đồng còn không ngừng một li lại một li, đây chính là rượu tốt ủ lâu năm a, cho dù là người trưởng thành uống vào cũng sẽ say, chính là Mạt Đồng chỉ mới nhỏ như vậy lại một chút say sỉn cũng không có!

Tích Duyên bất động thanh sắc nhìn về phía Mạt Đồng đang tay ôm bình rượu, tiểu oa nhi kia hiện tai tựa như một tiểu đại nhân, ngồi ở trên đùi Trương Tử Yến mà tự mình rót rượu không ngừng uống hết li này lại đến li kia.

Hài tử này……

Rất kỳ quái……

Trương Tử Yến một thân y phục diễm lệ cùng trâm cài châu bảo, mái tóc đen dài như lụa, cùng với tiểu oa nhi hoa y mĩ bào ung dung nhàn nhã ngồi cùng nhau,dưới quang ảnh đỏ sẫm của đèn ***g tạo nên một bức tranh tranh tuyệt mĩ lại có chút ma mị……

51. Chương 51

Ngay khi dùng xong bữa cơm tối Trương Tử Yến liền muốn đi an bài phòng ốc cho Mạt Đồng, hơn nữa còn muốn ngủ cùng Mạt Đồng với lí do là: tiểu oa nhi sợ người lạ, ban đêm có lẽ sẽ không ngủ được vì sợ hãi.

Trương Tử Yến nói muốn chờ Mạt Đồng thích nghi rồi nàng sẽ tái trở về bồi Tích Duyên. Ý tứ của nàng cũng quá rõ ràng chính là muốn ra ngủ riêng, Tích Duyên thấy thê tử của mình có ái tâm như thế cũng không có phản đối, thương thế trên người y còn chưa có lành, chỉ lo lắng sẽ khiến Trương Tử Yến hoảng sợ, vì vậy liền đồng ý yêu cầu của nàng.

Cả quá trình hai bên đối thoại, Mạt Đồng đều là ngồi ở trên ghế trong đại đường, vui vẻ mà tự mình thưởng thức sợi dây chuỗi đeo bên hông mang theo ba khỏa tiểu châu. Những hạt châu kia không ngừng dán thít vào nhau mà xoay tròn, hắn cũng càng yêu thích ngoạn mãi không buông tay trên bàn tay nho nhỏ thịt thịt phấn nộn.

Sau hôm đó, Tích Duyên để cho Mạt Đồng trụ lại, Trương Tử Yến khắc khắc, vô luận là đi đâu, làm gì đều mang theo Mạt Đồng, Tích Duyên cũng không phản đối hành vi của thê tử. Người hầu trong phủ nhìn mãi cũng thành quen, hơn nữa, những ngày gần đây yêu nghiệt hoành hành trong Phong Danh thành lại càng ngày càng nhiều, Trương Tử Yến cũng không thể rời khỏi cửa Trương phủ. Mà Tích Duyên ngày thường phải vội vã xuất môn thay người thu yêu, mỗi ngày hồi phủ đều đã là lúc đêm khuya.

Những ngày gần đây, linh khí của Tích Duyên đã hoàn toàn khôi phục, thu yêu cũng đã không thành vấn đề. Thế nhưng sức mạnh của mỗi mình y lại không đủ để chiếu cố một lúc quá nhiều người, thế nên trong tình thế cấp bách, Tích Duyên đã phi thư nặc danh gửi đến các đại chính phái, thỉnh cao nhân đến cứu trợ bách tính, thế nhưng sau khi chờ đợi nhiều ngày, như trước vẫn chưa có chút tin tức hồi đáp, người của quan phủ cũng buộc phải hạ lệnh phong thành.

Vào ngày hôm đó sau giờ ngọ.

Bầu trời một mảnh tối đen, ngã tư đường hai bên đều treo đầy đèn ***g, yêu khí bao phủ cả không trung Phong Danh thành. Tích Duyên bên trong đại viện Trương phủ dặn dò quản gia không được để hạ nhân rời phủ, cũng bảo người trong phủ quan đóng kín các song cửa sổ.

Xem tình hình hiện tại mọi người đều biết đã có đại sự không hay, tóm lại cô gia pháp lực cao cường của bọn họ bảo bọn họ làm cái gì, bọn họ liền làm theo cái đó……

"Tử Yến đang ở trong phòng?" Tích Duyên hỏi nha hoàn đang châm trà. Sau khi xác nhận được Trương Tử Yến hiện tại đang ở trong phòng, y mới yên tâm mà quay sang nói quản gia đang vô cùng bất an, "Trương quản gia, ngươi ra đóng lại đại môn, hôm nay yêu khí đặc biệt mạnh, không nên ra khỏi phủ."

"Cô gia nói phải." Trương quản gia đang chuẩn bị chạy đi đóng cửa, lại thấy đại kiệu đỉnh đầu hoa lệ đứng trước đại môn liền quay đầu liền hướng Tích Duyên báo: "Cô gia, Xích công tử đến tìm ngươi."

Hôm nay.

Xích Luyện vận trên người xiêm y hoa mĩ ám thanh sắc,suối tóc đen nhánh mềm mại tựa tơ lụa thượng hạng, khuôn mặt tuấn tú tinh xảo có phần nhợt nhạt dưới ánh nến đỏ thẫm của những chiếc đèn ***g hiếm hoi hiện lên vài tia huyết sắc.

Ngay từ lần đầu gặp mặt, Tích Duyên đã cảm thấy được Xích Luyện bình thường là vô cùng xinh đẹp, vô luận xiêm y hoa lệ diễm hồng trương dương <nói trắng ra là đỏ từ đầu đến chân ấy =]]>, hay là phục sức hoa mĩ ám thanh sắc, đều là vô cùng anh tuấn.

Khiến người ta cảm thấy không thể với tới……

Y thân là "Huynh trưởng" cũng không khỏi lâm vào hổ thẹn, bất quá có một vị hiền đệ thiện lương lại anh tuấn như vậy, Tích Duyên tự nhiên là vạn phần cao hứng. Y biết Xích Luyện là một kinh thương, hơn nữa lại có gia tài bạc triệu, tuyệt không thể kém hơn Trương phủ Phong danh thành đệ nhất thủ phủ của y được.

52. Chương 52

Tích Duyên nhìn đến Xích Luyện xuất hiện, mới đầu còn đang kinh diễm, dần dần sắc mặt lại chuyển biến thành lo lắng: "Hôm nay không nên xuất môn, ngươi như vậy rất nguy hiểm."

"……"

"Vô phương, ta chỉ là muốn gặp Tích đại ca, vì vậy không kịp suy nghĩ chân liền đã tự đi rồi." Xích Luyện khóe miệng cong lên thành một cười nhàn nhạt, đồng tử dưới ánh nến càng trở nên thâm thúy, làm nổi bật

lên làn da trắng nhợt nhạt dị thường yêu mị.

Tích Duyên chỉ cần nghe cũng biết lời nói của Xích Luyện là mang theo vài phần trách cứ mình, lúc này, y mới nhìn đến bầu rượu trên tay Xích Luyện. Tích Duyên thủy chung vẫn là không có biện pháp quở mắng Xích Luyện vì vậy y đành thỉnh hắn đến thiện thính.

Hôm nay Tích Duyên nguyên bản định xuất môn kiểm tra tình hình đường phố bên ngoài, cũng tiện thể tùy tiện thay bách tính tróc yêu. Thanh âm kêu gào thường vang lên rất nhiều trên đường cái, người của quan phủ cũng vì vậy mà lệnh thôn dân không nên rời khỏi nhà, mà sự xuất hiện của Xích Luyện hiện tại không những khiến cho nam nhân vô cùng kinh ngạc, mà cũng chính là buộc y phải ở lại trong phủ.

Thực hiển nhiên……

Xích Luyện là muốn tìm y uống rượu, chính là y nếu say, kia ngày mai phải như thế nào để ứng phó những sự việc bất ngờ có thể xảy ra? Thời kì hiện tại, chỉ cần thả lỏng cảnh giác một chút liền sẽ bị yêu nghiệt thừa cơ mà tàn sát a.

"Ta chỉ có thể uống một chút." Tích Duyên nói trước, để tránh đến lúc đó lại ngừng không được.

Xích Luyện một bên thay nam nhân rót rượu, một bên gật đầu đáp lại: "Ngươi tùy ý." Kỳ thật Xích Luyện không thích uống rượu, rượu với hắn mà nói giống như nước lã, căn bản không có tác dụng.

Chính là, nếu muốn nam nhân tùy ý nghe theo bố trí của hắn, buộc phải khiến nam nhân quá chén, hắn không hy vọng vào việc trường kỳ dùng miên thuật chi phối thân thể nam nhân, như vậy chắc chắn sẽ làm tổn hại đến linh khí trong cơ thể y.

Hai người lời nói ôn hoà, cứ chỉ thanh nhã ngồi nói chuyện cùng nhau. Tích Duyên uống cống rượu thượng đẳng Xích Luyện mang đến, sắc trời bên ngoài càng ngày càng tối, không khí cũng lạnh dần khiến người cảm thấy một trận lạnh lẽo, liền ngay cả ngực Tích Duyên cũng đã bắt đầu có dấu hiệu phát lạnh……

Âm khí bên ngoài thực nặng.

Không lâu sau, Mạt Đồng xuất hiện……

Hắn chân giẫm trường ngoa tiểu xảo đi tới, Xích Luyện nhìn đến hắn xuất hiện, không khỏi có chút nghi hoặc, nam nhân đem chuyện tình ngày đó nói cho Xích Luyện, cũng có nói về sau y phải thu lưu Mạt Đồng.

"Uy ——" Mạt Đồng vươn tay nhéo nhéo chân nam nhân, liếc mắt nhìn y một cái, liền hất cằm hướng tới Xích Luyện, tuy vậy ánh mắt của hắn thủy chung lại không một khắc rời khỏi Tích Duyên, "Bảo bằng hữu của ngươi rót rượu cho ta, hảo rượu khó tìm như vậy mà cũng có thể tìm được."

Đồng tử của Mạt Đồng lóe lóe lên. Trương Tử Yến hiện đã đi tắm, ngày hôm nay yêu khí lại mạnh như vậy, rượu trong phòng hắn sớm đã bị hắn xử cạn, bất nha hoàn đi mua thêm rượu nàng lại nói cô gia không cho xuất phủ, vừa lúc lại ngửi được tửu hương, hắn liền lần mò mà tìm đến đây.

Hắn mới đầu còn tưởng nam nhân này có bao nhiêu phần chính phái, ra bất quá cũng chỉ đến thế, còn không phải cùng tên xà yêu này làm trò hại người sao, bất quá cái tên xà yêu này cũng thật là có bản lĩnh, có thể tìm được loại rượu thượng đẳng như vậy.

Ánh mắt Xích Luyện trầm xuống vài phần, âm thầm quan sát Mạt Đồng, hắn cũng không mở miệng nói chuyện, ai cũng không biết hắn hiện tại là đang suy nghĩ cái gì. Ánh nến diễm hồng bao phủ lấy hắn khiến tơ lụa cẩm tú đang vận trên người tản ra quang mang nhu hòa……

Tích Duyên bất đắc dĩ thở dài, tửu lượng của tiểu oa nhi này y đã sớm kiến qua, hắn cứ như vĩnh viễn cũng không thể say, là một cái tiểu tửu quỷ, chỉ cần mũi ngửi được tửu vị thân liền tự mò đến……

53. Chương 53

Sự xuất hiện của Mạt Đồng làm cho Tích Duyên thực sự tức giận khiến y liền muốn gọi quản gia đem Mạt Đồng ôm đi, tiểu hài tử dù sao cũng không nên uống nhiều rượu như thế, huống chi uống rượu còn hại thân lại càng thêm không nên.

Hơn nữa, đứa nhỏ này lại vô cùng giống với người kia, đều là khi còn nhỏ tuổi như vậy đã liền uống rượu, cũng đồng dạng là ngàn chén không say, Mạt Đồng nếu từ nhỏ đã tu luyện về sau chắc chắn sẽ trở thành một nhân tài hiếm có.

Cho nên Tích Duyên cũng có chút lo lắng, có nên hay không dạy Mạt Đồng nhất chiêu bán thức <đồng nghĩa với dạy thử>, chính là mấy ngày trước đây, khi y hướng Mạt Đồng đề cập đến việc tu tiên, hài tử kia liền không hề tiếc mấy giây suy nghĩ mà thẳng thừng phun ra mấy chữ từ chối.

Một khi đã như vậy, Tích Duyên cũng không miễn cưỡng, dù sao tu tiên luyện đạo đều phải dựa vào tự nguyện, hơn nữa Mạt Đồng lại không có hứng thú, không chấp nhận cũng không phải gì ghê gớm. Mới đầu Tích Duyên còn vì Mạt Đồng mà không khỏi cảm thấy kinh ngạc, thế nhưng lại nghĩ đến người kia trước đây cũng là như vậy, chính là người kia cũng không phải loại sâu rượu, có thể tu luyện đến cảnh giới cao nhất, vẫn chính là đòi hỏi phải có thiên phú.

Dưới yêu cầu của Mạt Đồng, Xích Luyện cũng không chút để ý mà rót rượu đưa đến trước mặt hắn. Bàn tay nhỏ bé kia liền một phen tiếp nhận lấy, ngay lúc Tích Duyên còn chưa kịp ngăn cản, Mạt Đồng trong chớp mắt đã đưa rượu đến bên miệng mà một hơi uống cạn.

"Ngươi như thế nào có thể không lễ phép như vậy, Xích huynh đệ là khách nhân của ta, ngươi cũng phải biết tuân thủ lễ tiết chứ." Tích Duyên bắt đầu lên giọng thuyết giáo, y không nghĩ đến hài tử này mới còn nhỏ như vậy đã bất hảo không chịu nổi, "Ngươi lần sau nếu còn như vậy, ta sẽ đuổi ngươi ra khỏi Trương

phủ."

Mạt Đồng thoải mái thở ra một hơi, hắn thân thủ sờ loạn một trận trên người Tích Duyên, bàn tay nho nhỏ sau một lúc từ trong y phục của y mà lôi ra một chiếc khăn tay, đưa lên chùi đi rượu còn vương lại trên môi mình.

"Ta đã biết."

Mạt Đồng thấp giọng trả lời, ngữ khí rõ ràng tỏ ý mất hứng, biểu tình trên mặt hắn cũng chẳng tốt mấy. Xích Luyện nhìn chằm chằm hài tử vài lần, song mâu thâm sâu dài hẹp mê người chứa vài phần thâm ý, rồi ánh mắt đó lại một lần nữa trở về trên thân nam nhân, thật sự không nghĩ tới Mạt Đồng lại hội nghe theo lời nói của y.

Sau khi uống rượu xong, Mạt Đồng liền hướng vào bên trong viện tử lí mà đi, Tích Duyên kêu cũng kêu không được hắn. Đứa nhỏ này bản tính bất hảo đến bây giờ mới hiển lộ, thực khiến Tích Duyên đau đầu vô cùng. Y vốn định gọi Trương quản gia ôm Mạt Đồng đi, chính là Xích Luyện lại nói cũng muốn vào bên trong viện tử lí một chút, Tích Duyên không thể từ chối đành phải tùy ý Xích Luyện bước vào bên trong, liền thấy Mạt Đồng đang ngồi trên một cái thu thiên <Xích đu đấy, tuy không phải làm từ xích>, còn bắt nha hoàn đẩy hắn nữa.

Mạt Đồng nhìn thấy Tích Duyên cau mày đi tới, thực hiển nhiên cái nam nhân gọi Tích Duyên kia lại đang sinh khí. Hắn mới không thèm quan tâm cái nam nhân kia hỉ nộ như thế nào. Mạt Đồng liền quay đầu đối nha hoàn nói: "Có thể lên cao hơn ngươi liền đẩy cao hơn cho ta, nếu làm tốt ta sẽ thưởng cho ngươi vài bộ y phục mới, làm không tốt ta chém tay ngươi." Nói xong, hắn lại hướng Tích Duyên nở nụ cười khiêu chiến, cười đến vừa tà, lại vừa ác, hoàn toàn không thể là nụ cười mà một tiểu hài nhi có thể có.

Nha hoàn kia bị dọa đến run người, chỉ có thể dựa theo chỉ thị của Mạt Đồng mà cố hết sức đẩy thật mạnh khiến thu thiên đu lên càng lúc càng cao. Mạt Đồng cười ha hả đứng ở trên thu thiên, những sợi tóc như tơ tằm của hắn bị gió cuốn lên, kéo theo cả y bào trên người hắn.

Hắn từ trên cao đưa mắt nhìn chằm chằm xuống nam nhân, một lúc, lại tà cười nói: "Tích Duyên, ngươi lại đây đẩy ta, ngươi nếu làm có thể khiến ta cao hứng, chờ ta trưởng thành, nhất định hảo hảo 'Thưởng' cho ngươi."

"Chờ ngươi lớn lên, còn hơi bị sớm đó." Tích Duyên vừa mở miệng liền đã thẳng thừng đạp đi yêu cầu của Mạt Đồng.

Mạt Đồng đương nhiên không phục, miệng hắn lại cong lên tà tà cười, lẩm bẩm hừ lạnh một câu: "Kia cũng không nhất định." Ánh mắt u oán của hắn khiến ngực nam nhân một trận khó chịu.

Nam nhân muốn tiến lên ngăn cản loại hành vi nguy hiểm này của Mạt Đồng, nhưng lại bị Xích Luyện nắm tay kéo lại: "Tiểu hài tử đều thích ngoạn, chờ hắn ngoạn mệt, tự nhiên sẽ dừng lại, ngươi cũng không cần lo lắng như thế làm gì."

Tích Duyên đang muốn mở miệng, Trương quản gia lại thần sắc vội vàng hối hả chạy tới, ghé vào bên tai Tích Duyên nói vài câu, đáy mắt bình tĩnh của y đột ngột xuất hiện vài tia dao động. Trương quản gia là mang đến cho y tin vui……

Ngay lúc Trương quản gia đang nói chuyện với Tích Duyên, Xích Luyện cùng Mạt Đồng hai người bất động thanh sắc nhìn chằm chằm nhau, rồi cùng không hẹn mà cử động, có thể nói là thập phần ăn ý.

Bởi vì Tích Duyên đưa lưng về phía hai người nên mới không thể nhìn không thấy vẻ mặt của bọn họ giờ phút này, y chỉ cảm thấy từ phía sau như có một cổ áp lực ập đến, ép đến y rất không thoải mái……

54. Chương 54

Lúc Tích Duyên quay đầu lại, biểu tình trên mặt hai người đã sớm khôi phục lại bình thường, Tích Duyên cũng chỉ nghĩ bản thân sinh ảo giác.

"Xích huynh đệ, ta hiện tai đi nha môn một chuyến, bọn họ nói đã tìm đến được cao nhân cùng thương nghị việc hàng yêu, mời ta đến thương lượng thế cục hiện nay, ta đi rồi sẽ quay về, ngươi ở trong phủ đừng đi ra ngoài, bên ngoài rất nguy hiểm."

"Hảo." Xích Luyện gật đầu đồng ý đề nghị của nam nhân.

Nam nhân đi rồi, Xích Luyện cũng bảo nha hoàn nọ lui xuống. Trong nháy mắt viện tự lí rộng lớn của Trương phủ chỉ còn lại Xích Luyện cùng Mạt Đồng, nam nhân chỉ vừa mới li khai, hai người liền lộ ra bản tính.

"Ta như thế nào không biết ngươi thích chơi thu thiên nhỉ?" Xích Luyện từ tốn bước đi thong thả đến bên cạnh thu thiên, song mâu của hắn lộ ra yêu dị sắc thái cẩn thận mà đánh giá Mạt Đồng, cười khẽ một tiếng, mang theo vài phần châm chọc mà nhìn tiểu hài tử, "Ngươi thân đã muốn trở thành phó quỷ, còn bị nhân đánh trở về nguyên hình, ta xem ngươi vẫn là thật sự lợi hại a."

"Ngươi bớt đắc ý." Mạt Đồng bị Xích Luyện chọc cho tức giận đến thần tình đều nổi sùng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu xuất hiện vẻ căm phẫn không hợp so với tuổi hiện tại của hắn.

Năm đó, thời điểm Thanh Dương trấn yêu phiệt còn chưa bị yêu khí phá tan, hai người bọn họ là hai kẻ cùng số phận bị nhốt tại tầng thứ chín, ngẩng đầu không thấy, cúi đầu lại gặp, dần dà cũng phải nhận thức nhau, chính là giao tình không sâu cũng không nông thôi.

"Ngươi đừng có nói với ta, ngươi là bị cái gì a miêu a cẩu biến thành bộ dạng hiện tại nga." Xích Luyện cười cười lộ ra vài tia yêu dị, hắn thân thủ đỡ dây thừng buộc thu thiên của Mạt Đồng mà thong thả thay kẻ kia đưa đẩy. Động tác của hắn vô cùng chậm chạm khiến cho Mạt Đồng cực kỳ bất mãn, đồng tử đen nhánh trong chớp mắt xẹt qua một tia âm ám nhưng rất nhanh liền biến mất.

Con tử xà yêu này dám chê cười hắn, nếu không phải vì lo lắng bản thân hiện tại linh lực suy yếu, hắn đã sớm ra tay, sao lại có khả năng mà nhẫn nhịn tên tử xà yêu này nhìn hắn mà chê cười chứ, hừ……

Mạt Đồng mím lại môi, ánh mắt âm ám nhìn chằm chằm vào nơi khác, hắn như thế nào có thể mất mặt trả lời là ai đả thương hắn a, kia con tử xà yêu là muốn làm cho hắn càng mất mặt mà.

"Ta cũng không nghĩ tới, ngươi khẩu vị lại thay đổi thành đặc biệt đến như thế này, không chỉ hiện tại ham nam sắc, mà thậm chí còn cùng loài người hạ đẳng xưng huynh gọi đệ." Thanh âm non nớt của Mạt Đồng vang lên, ngữ khí chanh chua, "Cho dù muốn tìm nam nhân ngoạn, cũng phải tìm ai đó tốt hơn, Tích Duyên cái loại nam nhân không chút thú vị này, thế nhưng cái tên xà tinh kén cá chọn canh như ngươi lại cư nhiên để ý y, thật sự là tổn hại hình tượng a."

Xích Luyện đạm cười không nói, hắn cũng không để ý lời nói của Mạt Đồng, thế nhưng hắn cũng không phải loại dễ chọc vào. Hắn giữ lại thu thiên đang không ngừng đưa đẩy của Mạt Đồng, cười đến ý vị thâm trường mà nói: "Ngươi hiện tại cũng không khá hơn gì ta, cái kia nữ nhân Trương Tử Yến vẫn là loại nữ nhân *** đãng đã bị kẻ khác chơi đùa, ngươi như thế cũng có thể nuốt trôi, tái xem lại ta thật không dám cùng ngươi so sánh a."

Vẻ tươi cười của Xích Luyện lộ ra vài phần yêu nghiệt cùng vài phần yêu dị, Mạt Đồng cũng vì lời nói khiêu khích của Xích Luyện mà nhíu mày.

Ánh mắt lạnh lẽo của hắn tựa binh nhận quét qua khuôn mặt Xích Luyện, trên khuôn mặt trẻ con nhỏ nhắn tinh xảo tràn ngập tức giận lộ ra vẻ ác độc: "Ngươi có tâm tình ở trong này cùng ta nói khích nhau, chi bằng ngẫm lại như thế nào để ứng đối cái ' cao nhân ' nha môn bên kia mời về đi, cho dù là ngươi đi chăng nữa thì khi bị tên ' cao nhân ' này sở chế, trước mặt lũ yêu vật, mặt mũi của ngươi cũng không chắc còn có thể bảo a."

Thanh âm của hắn rõ ràng là của một tiểu hài tử, thế nhưng lời nói lại phi thường sắc bén.

"Ta đều đã có tính toán, ngươi vẫn nên lo lắng cho chính ngươi thì hơn, Tích Duyên sớm hay muộn cũng sẽ phát hiện ra thân phận của ngươi, y cũng không ngu ngốc đến nỗi như ngươi tưởng đâu." Dứt lời, Xích Luyện liền chậm rãi li khai, hắn mới là không có hứng thú ở đây bồi Mạt Đồng nói chuyện tào lao, hắn còn có chuyện quan trọng hơn cần phải làm, muốn đối phó những kẻ được gọi là "Cao nhân", đương nhiên phải cần dùng đến cái đầu một chút a.

Hắn Xích Luyện đối với những vị "Cao nhân" đều rất thích thú, phải ngoạn, liền ngoạn thật vui vẻ. Xích Luyện bên miệng mang theo tiếu ý âm lãnh, nhạt đến cơ hồ nhìn không thấy. Thân ảnh ám thanh sắc phiêu dật như gió biến mất ở hậu viên của Trương phủ. Đèn ***g màu đỏ sẫm trước đại môn Trương phủ bị yêu phong cuốn lên, tả hữu lay động, liền sau đó ánh nến cũng bị tắt lụi. Từng đợt từng đợt khói nhẹ phiêu tán trong bóng đêm……

55. Chương 55

Mặt khác.

Tích Duyên vội vội vàng vàng chạy đến nha môn. Mới vừa bước vào đại môn, Tích Duyên liền thấy sư gia đứng ở nội đường, nha soa đều ở bên ngoài trông coi hộ viện. Ngay khi Tích Duyên thấy được rõ ràng cao nhân mà nha môn mời đến, y liền nổi lên ý niệm muốn quay đầu bỏ chạy, chính là, sự thật không cho phép Tích Duyên làm như thế, vào thời điểm bách tính vi nan như hiện tại, cho dù là vứt đi mặt mũi của mình y cũng phải làm.

Vì thế, y liền kiên trì tiến nhập nha môn đại đường, sư gia cùng Huyện lệnh nhìn thấy Tích Duyên xuất hiện, lập tức khuôn mặt tươi cười nghênh nghênh bước lên tiến đón, Tích Duyên thực khách khí mà tự tìm cho mình một vị trí ngồi xuống.

Bên trong đại đường.

Trừ bỏ sư gia cùng Huyện lệnh, đối diện Tích Duyên hiện tại đang ngồi là hai vị cao nhân. Một vị ngân phát phiêu phiêu, áo cà sa màu bạc, tay cầm phật trượng không ai khác chính là Phật Hàng; một vị còn lại bạch phát như tuyết, áo trắng hoa bào cũng không ai khác chính là Cửu Hoàng……

Nam nhân vừa mới tiến môn đã nhận ra hai người. Phật Hàng nhắm mắt lại, tựa hồ là đang nghỉ ngơi. Mà Cửu Hoàng ngay khi mở mắt liền đã nhìn chằm chằm vào nam nhân, song mâu tựu tiện dị thường sáng như tuyết……

Tích Duyên nhất, nhất đều là lảng tránh tầm mắt mãnh liệt kia của. Y nguyên bản là phi thư đến các đại môn phái, không nghĩ tới hai người duy nhất đến đây lại phải là….. Hai người kia……

Dưới lời giải thích của sư gia nha môn, Tích Duyên biết được thư tín y phi đi xin trợ giúp, các đại môn phái đều đã thu được, trước mắt đã thông tri cho các đệ tử ở vùng phụ cận Phong Danh thành chuẩn bị hành động. Cốc chủ của Thanh Phong cốc cũng gọi Phật Hàng tiến đến tương trợ, mà Cửu Hoàng còn lại là tự thân mình mà đến. Mục đích cuối cùng của tất cả đều là vì trừ ma vệ đạo, Tích Duyên nghe được những lời nói này liền yên tâm hơn rất nhiều.

Ít nhất hiện tại có được trợ giúp của Phật Hàng cùng Cửu Hoàng đã có thể xem là may mắn, so với pháp lực hiện tại của y, hai người này chắc chắn phải mạnh hơn rất nhiều. Tích Duyên suốt cả buổi thương nghị cũng chưa từng liếc mắt nhìn sang Cửu Hoàng, y cũng không phải kiêu ngạo gì mà là đang trốn tránh, mỗi khi hồi tưởng đến cảnh tượng cái ngày mà Cửu Hoàng cùng mình ở trên giường mây mưa thất thường, y liền không thể ngăn được bản thân lâm vào bất an cùng không ngừng làm ra những hành động vô thố……

Nếu y mà bị thê tử biết được việc này, y có chết hàng vạn lần đi nữa cũng khó mà cứu vãn được lỗi lầm này của mình. Tách trà của Tích Duyên sớm đã bị y uống cạn, thế nhưng y hiện tại lòng một trận ngổn ngang không yên lại không kềm được mà bưng tách trà hướng đến bên miệng mình. Vị sư gia đứng một bên muốn nhắc nhở Tích Duyên, thế nhưng lại không biết phải mở miệng thế nào.

"Huyện thái gia, nha môn các ngươi có thể cứ như vậy mà chiêu đãi khách quý sao, còn không mau cho người châm trà cho ' Tích đại gia '." Cửu Hoàng một bên đưa tay chậm rãi vuốt vuốt những sợi bạch phát của mình, một bên ngữ khí biếng nhác phân phó Huyện thái gia, chính là song mâu khiến kẻ khác đoán không ra ý tứ của hắn lại một khắc cũng không rời khỏi thân nam nhân.

Hắn đã sớm biết Tích Duyên khẳng định sẽ xin giúp đỡ từ các đại môn phái bên ngoài, nếu không phải vì hiện tại xuất hiện xà yêu cùng yêu nghiệt vi hoạn hắn cũng đã không đáp ứng Thanh sơn chưởng môn ngàn dặm xa xôi từ Tuyết sơn đến nơi này, biết đâu được rằng hiện tại còn đang ở Tuyết sơn hưởng thụ, làm sao giống như bây giờ, ở cái nơi Phong Danh thành đầy rẫy yêu nghiệt vi hoạn này du đãng chứ, còn phải ngồi đây mà bàn bạc thương nghị việc hàng yêu.

Nếu không phải bản thân còn có chút hứng thú với Tích Duyên, hắn khẳng định đã sớm bị cái cuộc sống khô khan này làm mất đi bản tính rồi……

Chính là.

Tích Duyên kẻ khiến hắn chú ý ngoài dự đoán lại từ đầu cho đến hiện tại đều không nhìn đến hắn lấy một lần, dường như rất không bằng lòng gặp mặt hắn. Song mâu của Cửu Hoàng nhìn chằm chằm vào nam nhân dần dần trở nên thâm sâu khó lường.

"Ngươi đã nhìn đủ chưa?" Tích Duyên thật sự nhịn không được, vô luận y là làm chuyện gì, nói cái gì, Cửu Hoàng đều gắt gao mà nhìn chằm chằm vào y, làm cho Tích Duyên có chút khó chịu.

"Không đủ." Cửu Hoàng thấp giọng trả lời, hắn vững vàng ngồi ở đối diện Tích Duyên, tựa tiếu phi tiếu mà nhìn chằm chằm vào nam nhân, đáy mắt dần tràn ra quang mang nhu hòa mê người.

Mà lúc này ——

Phật Hàng từ đầu đến giờ đều nhắm mắt lắng nghe hiện tại chậm rãi mở mắt, tầm mắt sắc bén thẳng tắp nhìn về phía Tích Duyên. Tích Duyên ngay lập tức bị ánh mắt vừa khinh thường lại trào phúng của Phật Hàng chấn trụ.

Phật Hàng, lại đang khinh bỉ y……

Hình tượng tốt đẹp không dễ mới có được của nam nhân, hiện tại trước mặt Phật Hàng lần thứ hai tan biến……

56. Chương 56

Tích Duyên tự biết chính mình không thể giải thích, giải thích là che dấu, che dấu liền sẽ khiến y cảm thấy tội lỗi, cảm thấy tội lỗi cũng chính là sợ hãi, sợ hãi khẳng định hội càng thêm bị người khinh bỉ, cho nên

Tích Duyên vẫn là lựa chọn trầm mặc.

Phật Hàng cũng không nói thêm điều gì khác, hắn chỉ đơn giản bảo sư gia đem bản đồ đã sớm chuẩn bị đặt lên bàn, những người còn lại cũng không hẹn mà đồng thời vây lại. Xuất hiện trước mặt mọi người là một tấm bản đồ da dê, mặt trên khái quát địa hình của Phong Danh thành. Phật Hàng lúc này liền bảo sư gia hướng mọi người giảng giải.

Hiện giờ yêu quái phân bố ở tứ phía Phong Danh thành, đám yêu ma quỷ quái nằm rải rác khắp nơi này tự nhiên sẽ được đệ tử của các đại môn phái đối phó, Phong Danh thành hiện tại có hai cái tập âm điểm là chính.

Cửu Hoàng bảo sư gia có thể ngừng, sau đó hắn chậm rãi quay đầu, ý vị thâm trường nhìn về phía Tích Duyên: "Tích đại gia, ngươi đối việc này có ý kiến gì không, theo góc nhìn của ngươi, ngươi cảm thấy được hai cái tập âm điểm này hiện tại đang ở đâu?"

"Thứ lỗi ta pháp lực không cao cường bằng ngươi, không biết tập âm hiện đang ở nơi nào." Tích Duyên nguyên bản không muốn để ý tới Cửu Hoàng, chính là, y không thể không nói lời nào, hiện tại mọi người đang thương nghị đại sự, cũng không phải trò đùa.

"Bớt nói nhảm." Phật Hàng không nóng không lạnh hừ một tiếng, hắn vươn tay, chậm rãi di chuyển trên mặt bản đồ, "Địa điểm của tập âm hiện tại đang ở giếng cổ phía tây Phong Danh thành."

"Giếng cổ?" Tích Duyên có chút đăm chiêu lặp lại hai chữ này.

"Ân." Phật Hàng lại không nóng không lạnh lên tiếng, tuy không muốn giải thích, nhưng nhìn đến biểu tình nghi hoặc của nam nhân, hắn lại bổ sung một câu, "Giếng cổ chỉ là cửa vào, bên dưới còn có một số thứ khác."

"Có cái gì ở dưới đó?" Sư gia cùng Huyện thái gia đồng loạt lên tiếng hỏi.

"Ngô chưa bao giờ vào giếng, có thứ gì ở dưới đó ngô như thế nào biết được." Phật Hàng lạnh lùng trả lời, hắn mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm Tích Duyên, "Tích thúc, ngươi nếu muốn bất chấp mà cùng ngô xuống đó, thứ ngô không thể chiếu cố ngươi."

Phật Hàng là đang nhắc nhở Tích Duyên, hắn cũng không muốn nghĩ đến thời điểm Tích Duyên lại gặp phải chuyện xấu gì, lần trước khi hắn tróc nã thụ yêu, nếu nam nhân kia mà không trình diện rồi gặp phải "Chuyện xấu", hắn đã có thể lập tức cầm trụ được thụ yêu, hại hắn lãng phí nhiều thời gian cùng tinh lực như vậy, hắn không hy vọng lần này lại tái phát sinh chuyện kia đâu.

Tuy rằng lời nói của Phật Hàng rất nặng nề lại quá thẳng thắn, thế nhưng nam nhân vẫn là muốn đi, bởi vì đây là đại sự trừ ma vệ đạo, cho nên kẻ luôn vì mọi người như y đương nhiên là muốn đi rồi.

Cửu Hoàng trầm mặc, ngắm ngắm bản đồ vài lần, "Nơi này, âm khí cũng rất nặng." Hắn vươn ngón tay thon dài, chỉ chỉ bản đồ, động tác này của hắn làm cho Tích Duyên không khỏi sững sờ.

Bởi vì nơi Cửu Hoàng chỉ, là Trương phủ……

"Nơi này như thế nào có thể? Đây là nơi ta ta ở, ta thế nào lại không phát hiện ra âm khí?" Tích Duyên phản bác Cửu Hoàng, y không tin, đó rõ ràng là phủ của y, y mỗi ngày đều xuất nhập nơi này, nếu là có âm khí, y như thế nào lại không cảm nhận được……

"Ngươi không cảm nhận được, không có nghĩa là không có." Phật Hàng bổ sung nói, "Trong phủ của ngươi đích thật là có âm khí, còn mạnh hơn cả yêu khí trong giếng cổ, còn không tính cái gì."

Cửu Hoàng cùng Phật Hàng ăn ý chuyển dời tầm mắt tập trung giải quyết yêu khí trong giếng cổ, mà nam nhân vẫn thủy chung không tin nhà mình có âm khí, Phật Hàng cùng Cửu Hoàng bảo trước mắt tập âm trong Trương phủ vẫn chưa hẳn là nghiêm trọng, vì thế quyết định trước đi xử lí giếng cổ.

Lúc này, nơi mà ba vị "Cao nhân" bọn họ muốn đi, chính là nơi âm khí tối nặng nề lại tràn đầy……

57. Chương 57

Sau khi ba người đến nơi mới phát hiện hết thảy suy đoán đều là sai lầm, nơi đó căn bản là không có chút yêu khí. Sau ba người trở lại khách ***, Phật Hàng nói với Tích Duyên, bảo y hãy hồi phủ, không cần tiếp tục quản việc này nữa.

Không thể mở miệng cự tuyệt, Tích Duyên đành phải mặc kệ, hiện tại đã có người của các môn phái khác, tự nhiên sẽ có thể giải quyết gọn ghẽ những việc như thế này, mà Tích Duyên trước giờ suy nghĩ đều quá ngây ngô, căn bản cũng chẳng giúp được gì.

Sau nửa tháng.

Phong Danh thành đại khái đã khôi phục lại yên bình, Tích Duyên những ngày nay đều ở tại phủ của mình nghỉ ngơi, linh lực của y nhờ vậy mà được bảo toàn, thế nhưng hiện tại chỉ có thể vỏn vẹn bảo hộ những người trong phủ, không thể giống như trước mà đông tây trảm yêu trừ ma.

Sau lần thương nghị đó, Cửu Hoàng cùng Phật Hàng đều biệt vô tung tích, mai danh ẩn tích ở Phong Danh thành, ngay cả Xích Luyện cũng biến mất vô ảnh vô chung, cho dù là Tích Duyên tìm đến tận cửa, thủy chung vẫn không tìm được hắn. Tích Duyên lo lắng Xích Luyện gặp phải chuyện không may, liền nhân cơ hội vào thời điểm Hà viên ngoại cùng Ngọc Li thành thân mà tìm hỏi Ngọc Li hiện tại Xích Luyện đang ở nơi nào.

Xích Luyện dù sao cũng là anh em kết nghĩa của y, y tất yếu phải quan tâm hắn, thế nhưng y lại từ trong miệng Ngọc Li biết được, hiện tại thiên hạ đã thái bình, vì vậy Xích Luyện đã đến phía nam làm việc buôn bán.

Không thể nói chính xác thời điểm hắn sẽ trở về, mà ngay cả Ngọc Li bây giờ cũng như nước đã rời bát <kiểu như chim rời tổ khi trưởng thành ấy>, nếu đã gả cho Hà viên ngoại thì phải hảo hảo đối đãi viên ngoại phủ, không thể cùng "Ca ca" nay đi mai đó như trước được nữa.

Tích Duyên vì thế mà một trận khổ sở muốn chết đi được, không biết khi nào mới có thể gặp lại Xích Luyện.

Tích Duyên nhớ rõ Thái sư tổ từng nói qua, cái van trấn áp yêu quái là Ngọc Tì Cửu từ thời kì thượng cổ hóa thành, tụ tập thiên địa linh lực, cứng rắn vô cùng, chỉ có vào mà không có ra.

Theo lý thuyết, yêu khí dù cho vô luận có mạnh đến thế nào đi nữa cũng tuyệt đối không thể phá tan, thế nhưng tất cả mọi người là ngay từ đầu đã tính toán bước đi phương hướng sai lầm……

Tích Duyên hồi tưởng hồi y còn nhỏ, đã từng nghe Thái sư tổ nói qua

"Thứ kia được gọi là ' trấn yêu phiệt ', chính là một cái van, một cái kết giới hạn chế yêu vật. Bên trong kết giới đó, kỳ thật có phong ấn Ngọc Tì Cửu, mà bên trong Ngọc Tì Cửu kia lại chỉ có hai yêu nghiệt, nói cách khác, bị trấn áp ở Thanh sơn, chỉ có hai yêu nghiệt pháp lực cao cường."

……

"Hai tên yêu nghiệt này đều bị nhốt tại 'tầng thứ chín' của Ngọc Tì Cửu, tầng thứ chín này cũng như tên gọi của nó, là ngọc tì 'tầng thứ chín'<cửu>, rất nhiều người đều nhầm lẫn bên trong Ngọc Tì Cửu có chín tầng, kỳ thật chỉ có một tầng mà thôi, 'tầng thứ chín' chính là một cái tên."

……

"Liền ngay cả hai tên yêu quái kia cũng không biết nơi đó kì thật chỉ có hai người bọn họ mà thôi."

……

"Nếu có thời điểm hai tên yêu nghiệt kia bị phóng xuất, kia cũng là thiên ý. Đây là bí mật của Thanh sơn, nếu ngươi sau này li khai Thanh sơn, liền chớ có quản đến việc của Thanh sơn nữa."

……

"Phải tránh a." Lời nói của Thái sư tổ đột ngột vang lên bên tai Tích Duyên. Tích Duyên thật sự là choáng váng cả đầu óc bởi cái lời dặn dò bất ngờ tăng âm lượng lên kia.

……

Như vậy, Tích Duyên tạm thời đã hiểu được, yêu nghiệt vi hoạn hiện giờ tất cả chỉ là giả tưởng, mấy tháng nay bọn họ đều là sinh hoạt trong thứ không gian tự mình dối mình, trừ bỏ hai tên yêu vật trốn thoát ra ngoài kia, căn bản là không có bất kì tên yêu nghiệt nào khác, tất cả những thứ này đều là do xà yêu đang âm thầm thao túng, mục tiêu của xà yêu căn bản không chỉ là Phong Danh thành mà còn muốn lường gạt ngay cả người của Thanh sơn.

Hai tháng sau.

Thanh sơn chưởng môn tựa hồ cũng ý thức được bị yêu quái lừa, rằng yêu quái những ngày gần đây ở bên ngoài đều là do xà yêu giở trò quỷ, hết thảy đều là ảo tưởng, khiến cho nhân loại sợ hãi, vô thố. Như vậy, cả Phong Danh thành đều rơi vào bẫy của tên xà yêu kia, thời gian qua bọn họ đều là sinh hoạt bên trong ảo tưởng của chính bản thân mình. Còn về phần Thiên Niên Thụ Yêu, kia là hàng thật.

Bởi vì Tích Duyên từng nghe cao nhân các môn phái nói qua, thế gian có thiên niên thất yêu, thất yêu nội đảm có khả năng tăng công lực, mà nội đan của thụ yêu hiện đang ở trong tay Phật Hàng.

Còn nội đan của thiên niên lão hổ tinh thì đang ở trong tay tên Hắc y nhân kia, nói như vậy, nếu nội đan của thiên niên thất yêu rơi vào tay kẻ xấu khẳng định xảy ra vấn đề, nhưng những việc này này cũng không hẳn là việc mà Tích Duyên phải quản, y hiện tại phải sống hảo hảo tại Phong Danh thành, làm một người thường, có một cuộc sống tốt, cùng thê tử của mình vượt qua nửa phần đời còn lại.

Sau khi gian kế của xà yêu bị vạch trần, Phong Danh thành khôi phục thái bình, hết thảy đều đã kết thúc, nam nhân cũng không biết Cửu Hoàng đã về Thanh sơn, Phật Hàng cũng đã trở về Thanh Phong cốc.

Này hết thảy, tựa như một hồi nháo kịch, đến cũng mau, mà đi cũng nhanh……

Nam nhân cũng không biết, lí do khiến Phật hàng tức giận buộc phải rời đi có hai cái. Đệ nhất, là bởi vì hành vi của bọn họ phụng bồi nam nhân làm càn khiến Phật Hàng bị đồng môn nhạo báng……

Đệ nhị, là lo lắng trúng kế của xà yêu!

Còn về phần Cửu Hoàng, sau khi hắn quay trở về Thanh sơn, đã bị nữ quyến trong phủ gọi trở về.

Không lâu sau.

Ngay lúc Phật Hàng quay trở về Thanh Phong cốc, Tích Duyên cũng đồng thời nhận được tin tức, Thanh

Phong cốc bị diệt môn, mục tiêu của xà yêu không phải là Phong Danh thành, cũng không Thanh sơn, mà là Thanh Phong cốc.

Sau sự kiện đó, Thanh Phong cốc liền biến mất trên thế gian, Phật Hàng cũng giống như bốc hơi khỏi nhân gian, hoàn toàn tiêu thất. Tích Duyên dùng rất nhiều phương pháp tìm kiếm Phật Hàng, đều không có kết quả.

Mà Tích Vân quan hiện giờ cũng bởi vì việc làm loạn ở Phong Danh thành khiến xú danh của Tích vân quán nổi lên khắp nơi, mà chưởng môn hiện tại của Tích Vân quan cũng không như những vị trước, không vì dân mà làm việc, cũng không quản sinh linh có hay không đồ thán, bị mọi người xưng là phán đoán sai lầm, lừa đời lấy tiếng, bị người đời mắng nhiếc.

Từ giờ khắc này khởi, Tích Vân quan đã không còn là cứ thế chủ thương yêu sinh linh, không còn ai tái tin tưởng nơi đó, mà hơn nữa rất nhiều đệ tử cũng đã ly khai Tích Vân quan, từ bỏ chức vụ giáo lý, thậm chí còn có rất nhiều đệ tử tìm cách trốn xuống núi. Tích Vân quan chỉ trong một đêm nhân khứ lâu không <vườn không nhà trống =]]>, mà chưởng môn của Tích Vân quan lại một chút cũng không để ý, tựa như hết thảy đều cùng hắn không quan hệ.

Vô tình, vô ái……

Từ nay về sau.

Tích Vân quan cùng Thanh Phong cốc đều tiêu thất……

Không ai nguyện ý nhắc lại những việc này. Rất nhanh, không đến nửa năm sau, khắp thế gian vô số các tân môn phái quật khởi, nhưng nổi tiếng nhất chính là Nham môn, cái gọi là Nham môn đệ tử, mỗi người pháp thuật đều cao cường, lấy tróc nã oan quỷ, oan hồn mà nổi tiếng hậu thế, chưởng môn cũng thần bí vô cùng.

Nham môn lấy hình tượng chính phái xuất hiện trên thế gian, cờ hiệu giương lên vì dân hành hiệp, khắp nơi trảo thu du hồn oan quỷ bất hảo, thắng được tâm của hàng vạn chúng dân.

Trong lúc nhất thời.

Thế gian hứng khởi khắp nơi mọc lên Nham môn miếu, Thanh sơn đã muốn trở thành quá khứ, phai nhạt dần trong trí nhớ của thế gian, mà Nham môn miếu cùng với Nham môn nằm trên "Hồng Minh sơn" lại trở thành tân đối tượng để thế nhân cúng bái.

Một loạt biến đổi lớn như vậy làm cho Tích Duyên phải dùng một lượng lớn thời gian mới có thể hoàn toàn tiêu hóa. Nửa năm qua, thê tử của y đều mang theo Mạt Đồng du li sơn hà, lúc nào cũng không có ở trong phủ, còn Tích Duyên thì vẫn thành thành thật thật mà ở lại bên trong Phong Danh thành……

Mỗi ngày, y đều phải xử lý những chuyện trong phủ, việc buôn bán của Trương phủ đều là nhờ vào một tay Tích Duyên mà làm nên.

Từ sau nửa năm biến đổi kia, thế gian đã trở nên an định bách thái, hơn nữa y nhớ đến phân phó của Thái sư tổ, một khi bản thân đã thoát ly môn phái, y sẽ không tái dính dáng đến chuyện tình của môn phái.

Y nếu có thể ở Phong Danh thành vượt qua cả quãng đời còn lại là tốt rồi……

Hôm nay.

Tích Duyên khi đang xử lí việc buôn bán tại trà phô <Cửa hàng buôn trà> lại gặp lại người mà đã lâu mình không thấy, đây là lần đầu tiên suốt nửa năm nay, y lần đầu tiên gặp lại Xích Luyện……

Xích Luyện đã trở lại……

Biến đổi lớn……

Giữa điều hổ ly sơn chi kế……

Đại thúc phải hảo hảo bảo trọng……

58. Chương 58

Xích Luyện xuất hiện ở trà phô là điều khiến Tích Duyên vô cùng bất ngờ, đã xa nhau suốt nửa năm giờ phút này tái kiến lại, Tích Duyên càng cảm thấy được Xích Luyện đã trở nên khỏe mạnh hơn, xem ra thời gian qua sống rất tốt, mọi lo lắng của y khi trước trong nháy mắt đã hoàn toàn biến mất.

Bên cạnh Xích Luyện là một vị nữ tử xinh đẹp, hai người ở trà phô lựa chọn trà, căn bản không phát hiện ra Tích Duyên, Tích Duyên phải ho khan hai tiếng rồi mới mở miệng gọi hắn một tiếng.

Xích Luyện quay đầu, nhìn thấy Tích Duyên, đáy mắt hắn hiện lên vài tia sắc thái không rõ ràng: "Tích đại ca, đã lâu không gặp, ngươi gần đây vẫn hảo?" Hắn lễ mạo hỏi lại y.

"Rất hảo." Nam nhân giản dị lộ ra nụ cười nhàn nhạt, tuy là không cần thiết, thế nhưng y vẫn là nói cho Xích Luyện tất cả chuyện tìnhđã xảy ra kể cả tâm tình, sự lo lắng ngay cả giả tượng kì quái của bản thân khi Xích Luyện đột nhiên "Mất tích".

Xích Luyện tựa hồ cảm thấy có phần ngoài ý muốn, hắn hoàn toàn không ngờ đến Tích Duyên lại để ý đến

người anh em kết nghĩa là hắn như vậy. Vì vậy hắn thỉnh Tích Duyên đến trà lâu nhã gian nghỉ ngơi, hai người cùng tán gẫu ôn lại chuyện cũ.

"Tích đại ca, ta vừa rồi có ghé qua phủ của ngươi tìm ngươi, quản gia lại nói ngươi hiện tại đã ra ngoài nên ta liền rời đi, không nghĩ tới lại có thể gặp được ngươi ở trà phô này." Thanh âm của Xích Luyện thực nhạt, lại rất nhẹ nhàng, khi hắn nói, nhãn thần vẫn không một lần rời khỏi khinh khí phát ra từ tách trà nóng lượn lờ trên bàn.

Dưới sự giới thiệu của Xích Luyện, Tích Duyên biết được vị nữ tử bên người Xích kia là khi Xích Luyện quay về Phong Danh thành gặp gỡ trên đường mà kết bạn. Nàng thân thể xinh đẹp, tiếu bất lộ xỉ, da thịt như tuyết, nhưng cả người lại đầy yêu khí……

Tích Duyên lần đầu tiên nhìn đến nữ nhân kia liền đã cảm nhận được một cổ yêu khí mãnh liệt, y nào biết được yêu nghiệt trước mắt này kỳ thật chính là người làm ấm giường mới nhất đây của Xích Luyện. Tích Duyên lo lắng yêu nghiệt sẽ làm hại đến Xích Luyện vì vậy vẫn chưa vạch trần, nhưng y mọi thời khắc đều luôn luôn lưu ý đến nhất cử nhất động của yêu nghiệt nọ, chính là yêu nghiệt cùng Xích Luyện lại có vẻ rất thân mật, Tích Duyên lo lắng rằng Xích Luyện lại bị mê hoặc, vì vậy vẫn không dừng lại mà tiếp tục cùng Xích Luyện nói chuyện.

Xích Luyện cũng mơ hồ nhận thấy có điểm không đúng. Lúc hắn rời đi, không nghĩ sẽ hội ngộ lại với Tích Duyên, vì vậy mà hắn quên đem yêu khí trên người Diễm Phượng nhi phong tỏa lại. Phượng nhi* là hỏa điểu tu luyện thành tinh, có thể thay hắn chống đỡ mỗi lần hàn thể phát tác, như vậy Tích Duyên hiện tại khẳng định cũng đã cảm nhận được yêu khí trên người Phượng nhi.

Xích Luyện chậm rãi uống một ngụm trà, hắn xem như không có việc gì mà nói: "Tích đại ca, tiểu oa nhi ở phủ ngươi vẫn hảo? Hài tử đó hiện giờ có còn ở lại phủ của ngươi hay không?"

"Từ sau sự kiện xà yêu náo động nửa năm trước Tử Yến liền mang theo Mạt Đồng vân du tứ hải, dù sao hiện tại thiên hạ đã thái bình ta cũng không mấy lo lắng lắm."

Xích Luyện có chút đăm chiêu khẽ gật gật đầu, còn Phượng nhi thì vẫn ngồi ở một bên mà thay hai người châm trà. Lầu các nhã gian vô cùng tĩnh lặng, dù sao thì trà phô này chính là trà phô nổi tiếng nhất trong thành, đương nhiên nhã gian cũng phải thuộc loại cao cấp nhất rồi.

"Đúng rồi, Xích huynh đệ, lần này ngươi trở về là có việc gì vậy?" Tích Duyên vẫn một mực rất quan tâm đến Xích Luyện, vất vả như vậy mới gặp mặt lại, có nhiều tâm sự muốn chuyện trò cũng là điều tất nhiên.

"Lần này ta trở về là đến xem Ngọc Li, thuận đường cũng ghé thăm ngươi, thuận tiện cũng để nói lời từ biệt." Thanh âm của Xích Luyện vô cùng lạnh nhạt, lời nói của hắn bắt đầu khiến Tích Duyên cảm thấy mất mác. Phát hiện Tích Duyên lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, Xích Luyện cảm thấy được phản ứng của Tích Duyên rất thú vị, vì thế, hắn lại bổ sung vài câu, "Hiện tại ' sinh ý ' của ta đều là đặt ở phía nam, ta về sau liền phải định cư ở bên đó, nếu Tích đại ca có rảnh, tùy thời đều có thể đến phía nam mà tìm ta."

Tích Duyên chậm chạp gật đầu: "Hảo, về sau nhất định." Y một bên trả lời Xích Luyện, một bên quan

sát hành động của Diễm Phượng nhi. Kì thật yêu cũng chia thiện ác, vạn vật đều có linh, nam nhân thủy chung đều tin tưởng vào điểm này.

Theo thái độ từ nãy đến giờ, xem ra Diễm Phượng nhi đối với Xích Luyện là ngàn y trăm thuận, nhìn qua cảm thấy Xích Luyện cũng có vẻ rất thích Diễm Phượng nhi, hơn nữa, Tích Duyên còn phát hiện Diễm Phượng nhi luôn vô cùng cẩn thận, lúc nào cũng khắc khắc đều lưu ý biểu tình của Xích Luyện. Tích Duyên hiện tại đã minh bạch……

Yêu cũng có tình, có ái……

Hơn nữa, Diễm Phượng nhi bề ngoài tuy rằng xinh đẹp thưởng nhãn, kỳ thật lại phi thường ôn nhu còn cẩn thận chăm sóc từng li từng chút, nhìn nàng khắc khắc đều quan tâm đến Xích Luyện như vậy, lại rất hợp với yêu cầu chọn người kề cận của hắn. Tích Duyên biết được tên yêu nghiệt này sợ rằng là đã yêu phải phàm nhân rồi……

59. Chương 59

Từ trà lâu đi ra, ba người vừa chạm đến cửa đã đưa tới không biết bao nhiêu là nhãn thần tò mò.

"Tích đại ca, hôm nay nói chuyện đến đây thôi, dù sao hôm nay ta còn phải bàn bạc một số chuyện tại Phong Danh thành này, vẫn chưa vội quay về phía nam. Ngày khác sẽ tái đến quý phủ tìm ngươi, bây giờ chúng ta về Viên ngoại phủ trước." Ngữ khí nhàn nhạt của Xích Luyện bình tĩnh đến nổi không thể bình tĩnh hơn. Mí mắt hắn cũng chẳng nâng lấy một chút, liền cùng Diễm Phượng nhi lên đại kiệu.

Tích Duyên đương nhiên không có nửa lời phản đối, cũng không có giữ lại, y cũng chẳng vạch trần thân phận của Diễm Phượng nhi, không biết vì cái gì mà khi nhìn nàng y lại nhớ đến yêu quái lần đó lộ ra vẻ mặt cầu xin đối với mình.

Y cho dù ý chí có là sắt đá đến thế nào đi nữa cũng không thể kham nổi vẻ mặt loại này a……

Tích Duyên quay người trở về phủ của mình, vừa đi được vài bước tiểu nhị trong trà lâu đã chạy đến, vừa thở hồng hộc mà vừa hô gọi Tích Duyên: "Trương gia cô gia, ngươi để quên đồ a……"

"Ta để quên đồ?"

Tích Duyên có chút nghi hoặc, cảm thấy bản thân hình như đâu có để rơi thứ gì. Nhưng là, tiểu nhị vội vội vàng vàng đưa cho y một cái cái hộp nhỏ, liền sau đó đã bị lão bản kêu trở về.

Cái hộp này rất nhỏ, chỉ bằng một bàn tay cũng đã có thể cầm lấy, kì quái chính là trên mặt hộp có điêu khắc hoa văn vô cùng tinh mỹ, không những thế cư nhiên còn có khóa……

Cái hộp này bảo đảm không phải là của Tích Duyên, y đào đâu ra thứ đồ kì quái như vậy chứ. Nhưng theo lời nói của tiểu nhị thì cái hộp này đúng thật là nhặt được ở nhã gian của y……

Hay là……

Thứ này là của Xích Luyện……

Vào đêm hôm sau.

Tích Duyên hồi phủ, vừa mới tiến đến đại môn liền phát hiện có gì đó không thích hợp, người hầu trong phủ tất cả đều không thấy. Ngay lúc Tích Duyên còn đang chìm trong nghi hoặc, từ hậu viện lại truyền đến thanh âm vui cười cùng đùa giỡn của nữ nhân.

Tích Duyên lần theo thanh âm đó mà đi. Chính là, nhìn đến cảnh tượng trước mắt lại khiến y không khỏi đánh một cái giật mình ngoài ý muốn.

Bên trong hậu hóa điệp thành đàn, xen kẽ giữa nhưng dáng người nổi bật là các nữ tử xinh đẹp thanh sam bạc y, khinh sa mạn vũ, thiên lại thanh nhạc, đan xen vào nhau tạo thành một bức vũ đồ hoạt sắc thiên hương kinh diễm lòng người, hơn nữa các nữ tử ở đây mỗi người đều là hoa khôi nơi thanh lâu phố hoa nổi tiếng……

Thế nhưng ——

Kẻ đang ngồi ở giữa đám người kia, hưởng thụ mĩ tửu giai hào, ca vũ thăng bình, mỹ nhân khinh vũ, là một vị thanh niên xa lạ một thân hắc sắc trường bào hoa mỹ làm nổi bật lên làn da trắng nõn xinh đẹp.

Vừa nhìn thấy Tích Duyên xuất hiện, Hắc y nhân kia liền vui vẻ mà nở ra một nụ cười, không chút để ý hướng y nói: “Tích thúc.” Hắn ung dung kêu Tích Duyên một tiếng, càng làm cho y lâm sâu vào nghi hoặc.

“Ngươi là ai?” Tích Duyên không nhớ rõ bản thân lại có quen biết một người như vậy, y cho tới bây giờ là chưa bao giờ gặp qua một đại nhân vật như vậy a, “Mọi người trong phủ đâu hết rồi?”

“Người trong phủ đều bị thê tử Trương Tử Yến của ngươi gọi đi tu chỉnh ‘ Đại Nham miếu ’ của Nham môn ngoài thành cả rồi, nói rằng đêm qua sét đánh, phá hủy mất một phần của miếu, thê tử của ngươi đối nhân xử thế thiện tâm, vì vậy vừa nói một tiếng người trong phủ đều rủ nhau đi cả. Đây coi như là để Trương phủ của ngươi tích đức đi.” Vị thanh niên xa lạ cười đến cực kỳ quỷ dị, tiếu âm thập phần không linh, khiến cho Tích Duyên một trận mao cốt tủng nhiên.

Tích Duyên lúc này mới nhớ tới, trước đó vài ngày Trương Tử Yến có gửi thư về, nói là sẽ mang Mạt Đồng hồi phủ vào một ngày không xa, không nghĩ tới hôm nay đã trở lại, thế nhưng tên thanh niên trước mắt ở trong phủ của y “Làm xằng làm bậy” này rốt cuộc là ai……

"Ngươi đến tột cùng là ai?" Tích Duyên thật sự không thể chịu đựng được nữa, những nữ tử xung quanh này quần áo đều bại lộ cả, tư thái vũ đạo thì *** loạn. Y tức giận nhìn chằm chằm vào vị thanh niên xa lạ dung mạo anh tuấn gằn từng tiếng hỏi, "Ngươi như thế nào lại biết nhiều như vậy, ngươi không những đã bước vào phủ của ta, còn đem mấy nữ nhân này tới ngoạn nhạc, ngươi đến tột cùng là muốn làm cái quái gì?!" Thật sự là buồn cười, tên này là đem Trương phủ trở thành cái gì vậy, có thể tùy tiện như thế sao.

"Tích thúc, ta đã nhắc nhở ngươi rất nhiều lần rồi, chỉ mới nửa năm không gặp ngươi liền đem ta quên đến không còn một mảnh, xem ra ta hẳn là phải để lại cho ngươi chút ấn tượng sâu sắc đối với ta mới được a." Hắc y nhân kia vẫn như trước ung dung mỉm cười cười đến thập phần quỷ dị, song đồng sâu thẳm đen nhánh tràn ngập tà khí nhìn chằm chằm vào nam nhân, mái tóc dài như thác nước đang không ngừng trút xuống, tựa như tơ lụa hảo hạng nhu mĩ mà tinh xảo……

Bởi vì sắc trời quá mờ, Tích Duyên không thể nhìn rõ dung mạo của người nọ, bất quá dáng người cùng ám ảnh thì có thể đoán lờ mờ được người này anh tuấn bất phàm, tư thái cuồng ngạo. Gió đêm thổi vào vạt áo hắn, rồi quay sang trêu chọc mái tóc dài như tơ lụa tinh xảo……

Người kia bán nằm ở trên đùi một vị hoa khôi, ôm trong lòng ngực một vò tử tửu, đối Tích Duyên căn bản làm như không thấy, Tích Duyên bị người này chọc đến tức giận nửa ngày cũng không thể phát ra chữ nào.

Ca hát a ca hát, khiêu vũ a khiêu vũ, hoàn toàn không quan tâm đến sự tồn tại của một người chủ nhà tên Tích Duyên……

60. Chương 60

Tích Duyên bước nhanh qua, các hoa khôi bị vẻ mặt tức giận của y dọa tới mức trốn tránh hết sang một bên. Tích Duyên rất ít khi sinh khí, chính là lần này y thật sự là nổi giận. Y bắt lấy vạt áo của hắc y nam tử, chuẩn bị đem cái kẻ xa lạ mạc danh kỳ diệu chạy đến phủ mình quấy rối vứt ra ngoài, chính là y lại kinh ngạc phát hiện ra y có cố gắng kéo như thế nào đi nữa kẻ kia một chút cũng không nhúc nhích.

"Ngươi……"

Cho dù bên ngoài Tích Duyên đang cố tỏ ra bình tĩnh, thế nhưng trong mắt y lại chứa đầy hỏa nộ. Y cau mày đối cái kẻ đang bình chân như vại kia mà nói: "Mời ngươi rời khỏi Trương phủ, Trương phủ không chào đón người lai lịch bất minh."

"Ta lai lịch bất minh? Tích thúc, ta xem ngươi là già rồi a, trí nhớ cũng không còn tốt nữa." Hắc y thanh niên khẽ nở nụ cười, hắn vươn tay nắm chặt lấy bàn tay của Tích Duyên siết đến y cảm thấy không khỏi đau nhức.

Trong nháy mắt.

Chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng cường đại đột ngột ập đến, đem cả người Tích Duyên đánh ngã về phía sau. Tích Duyên quá bất ngờ vì thế không kịp phòng thủ bị hắn dễ dàng đảo ngã. Cùng lúc đó, một bàn tay vòng qua ôm lấy eo của nam nhân, đem Tích Duyên kéo lên ghế. Cả quá trình xảy ra quá nhanh khiến Tích Duyên còn chưa kịp có chút phản ứng……

Tích Duyên nhíu chặt mày, y thân thủ liền vội vàng đẩy ra cái kẻ phẩm chất xấu xa trên người mình, chỉ là ngay lúc đó, đối phương đã nở ra nụ cười vô cùng khoái trá mà nói: "Tích thúc, ta chính là người lúc trước tự mình ngươi đã đáp ứng có thể lưu lại, ngươi còn đáp ứng sẽ dưỡng ta cả đời, hơn nữa thê tử ngươi cũng phi thường thích ta……" Thanh âm của hắn giàu từ tính, toàn thân đều tràn ngập tà khí, hắn không coi ai ra gì đưa tay bắt nhanh lấy thắt lưng nam nhân.

"Ngươi là……" Tích Duyên thần sắc ngưng trọng nhìn đến thanh niên toàn thân tràn ngập tà khí trước mắt, bàn tay của hắn còn không ngừng chờn vờn bên hông y, đột ngột siết chặt lại, khiến y rất đau, Tích Duyên bất an phỏng đoán, hắc y mĩ nam xa lạ trước mắt này, chẳng lẽ là…… Cái kia tiểu nam oa…… Mạt Đồng……

Trừ bỏ cái ý tưởng hoang đường này y cũng không còn ý tưởng nào khác cả.

Đối phương tựa hồ biết y đang suy nghĩ cái gì, liền đem khuôn mặt tinh xảo tiến đến trước mặt nam nhân: "Ngàn lần vạn lần đừng hoài nghi chính mình, ngươi đoán đúng rồi a." Hắn cười đến thực cuồng vọng, thái độ thập phần làm càn.

Mạt Đồng cùng Trương Tử Yến nửa năm qua tái ngoại có thể nói là tìm kiếm tự do, không bằng nói là tìm kiếm tinh khí, hiện giờ hắn đã hấp thu được không ít thiên địa linh khí, nguyên khí cũng đã gần hoàn toàn khôi phục, đương nhiên hiện tại đã có thể biến trở về bộ dáng cũ. Nhìn đến biểu tình không ngừng biến hóa của Tích Duyên, Mạt Đồng cười đến càng đích vui vẻ.

Mạt Đồng vì Tích Duyên xuất hiện mà mất đi hứng trí ngoạn nhạc, hắn vứt ra một túi bạc cấp cho những hoa khôi rồi rất nhanh liền đuổi họ đi. Tích Duyên trên mặt không có biểu tình gì, y thẳng tay đẩy Mạt Đồng ra, chống tay đứng dậy.

"Tích……"

Mạt Đồng còn chưa kịp mở miệng một mạt trường kiếm ngân sắc cấu tạo từ linh khí vô hình biến ảo với một tốc độ khó có thể phát hiện được liền đã kề đến bên cần cổ trắng nõn của hắn……

Tích Duyên gắt gao cầm trong tay trường kiếm ngân sắc, kiếm khí mãnh liệt kích khởi khiến những sợi tóc của y bay lên. Mạt Đồng nguyên bản trên mặt mang theo vẻ tươi cười tà tứ lại cuồng vọng liền biến mất, thay vào đó là biểu tình một bộ âm lãnh lại quyết tuyệt……

Tích Duyên này nam nhân cư nhiên muốn giết hắn, còn đối hắn động võ. Mạt Đồng lạnh lùng nhìn chằm chằm nam nhân, nhìn đến biểu tình "Ngươi đáng chết" của y, hắn liền nghĩ muốn mở miệng mà cười nhạo nam nhân.

Chính là.

Hắn vừa động, kiếm trên tay Tích Duyên liền ấn mạnh xuống da hắn, này tuyệt không phải là đang đùa giỡn, hắn không muốn lại tái biến thành tiểu hài tử đâu……

"Chỉ bằng pháp lực hiện tại của ngươi, tuyệt không thể giết được ta."

Tích Duyên bình tĩnh mở miệng: "Ác yêu cai sát, tà ma đương tru*." Y gắt gao nắm chặt trường kiếm, trong một khoảng thời gian ngắn, thân kiếm hào quang tiệm trướng……

(*) Nôm na là ác yêu đáng chết, tà ma đáng chém =]]

61. Chương 61

Đối mặt với lưỡi gươm sắc bén trong tay Tích Duyên, Mạt Đồng không chút sợ hãi, ngược lại còn châm chọc mà chậm rãi vỗ vỗ tay, đưa đầu ngón tay nhẹ nhàng đẩy ra trường kiếm trong tay nam nhân. Tích Duyên muốn nhìn xem hắn đến tột cùng là định làm cái gì, cũng không nóng lòng động thủ.

"Hảo một câu, ác yêu cai sát, tà ma đương tru." Mạt Đồng âm lãnh nở nụ cười lộ ra trào phúng vô tận, hắn chậm rãi nhắc nhở nam nhân, "Ngươi nói thì hay lắm, thế nhưng có yêu ở ngay trước mặt ngươi ngươi lại không giết. Ngươi hiện tại lại chạy đến đây mà nói muốn giết ta, ta cũng chưa bao giờ hại qua bất kì phàm nhân nào a."

Tích Duyên nắm chặt kiếm trong tay, hạ trên mặt đất, y tùy thời đều có thể động thủ: "Thế gian này đích thật là không hề ít hảo yêu, bọn họ đều là vì muốn đắc đạo thành tiên mà hành thiện tu luyện. Chính là ngươi tính cách như thế bất hảo, muốn ta tin tưởng ngươi……"

Đích xác có điểm nan……

Mạt Đồng biết Tích Duyên không tin hắn, hắn không kiên nhẫn hừ một tiếng nở nụ cười: "Có bản lĩnh ngươi đi tìm tên xà yêu từ Thanh sơn trốn xuống, hắn yêu nghiệt ở bên ngoài mà làm xằng làm bậy, không chuyện ác nào không làm. Ngươi miệng thì toàn nói đại nhân đại nghĩa, nói thì dễ lắm, làm mới là vấn đề." Hắn là đang chỉ trích nam nhân giả nhân giả nghĩa.

"……" Tích Duyên bị lời nói của Mạt Đồng khiến không thể nói được lời nào. Mạt Đồng ở phủ của hắn những ngày nay trừ bỏ tính cách bất hảo, còn lại đúng là không có hại qua bất kì kẻ nào.

"Tích thúc, ta xem ngươi vẫn là nên trở về phòng hảo hảo nghỉ ngơi, chỉnh đốn lại tâm tình của mình rồi tìm cái ngày hoàng đạo mà đi đối phó tên xà yêu kia đi." Mạt Đồng không kiên nhẫn liếc nhìn trường kiếm trong tay nam nhân, "Loại đồ vật nguy hiểm này, tốt nhất vẫn là nên thu hồi a."

"Yêu nghiệt tối giỏi là về khoảng nói dối."

Tích Duyên không tin, y thủy chung không thể tin tưởng Mạt Đồng, bởi vì Mạt Đồng ngay từ đầu đã lừa gạt người nhà của y, còn từ nhỏ như vậy hóa lớn lên cũng không có nửa lời giải thích. Y không phải ngu ngốc, tuy rằng Mạt Đồng trên người không có yêu khí, nhưng vẫn không bài trừ hắn đeo Hoàn Ngọc Châu trên người, thứ đồ vật đó có khả năng che dấu yêu khí.

Tích Duyên cũng không muốn nhiều lời, y mủi chân một chút, khinh thân lui về phía sau, trường kiếm trong tay cũng vung lên, một đạo kiếm khí mãnh liệt liền hướng Mạt Đồng mà cấp tốc đâm tới.

Đáng chết……

Tích Duyên này nam nhân cư nhiên thật sự hướng hắn động thủ……

Mạt Đồng thấp chú một tiếng, thân hình cấp tốc biến ảo, dễ dàng mà tránh thoát được công kích của nam nhân, thế nhưng ống tay áo của Mạt Đồng lại bị kiếm khí của nam nhân cắt đứt, để lộ ra mu bàn tay trắng nõn bên trên mang theo Phạn văn ấn ký, ấn ký này vô cùng đặc thù, nam nhân chỉ vừa nhìn liền lập tức nhớ tới Hắc y nhân đã bắt đi Trương Tử Yến ở Lão Hổ sơn.

Tuy rằng khi đó không thể thấy rõ bộ dáng của người nọ, thế nhưng tiếng cười của hắn lại rất kỳ quái, cộng thêm trên bàn tay mang theo Phạn văn ấn ký cùng một chỗ với ấn kí trên bàn tay Mạt Đồng.

Đây tựa hồ là một loại kí hiệu dùng để trấn áp ma tính……

"Ngươi là ma, thì ra chính là ma……"

"Ha ha ha……" Tiếng cười của Mạt Đồng đột ngột trở nên vô cùng quỷ dị, cùng với Hắc y nhân ngày đó ở Lão Hổ sơn giống nhau như đúc, "Tích thúc, rốt cục ngươi cũng thông suốt, yêu cùng ma, bản chất căn bản là khác nhau a."

Sức mạnh trên người Mạt Đồng bị trấn áp còn chưa giải khai, hắn cùng với Xích Luyện căn bản là không giống. Xích Luyện nếu tu luyện thêm một trăm năm nữa là có thể đắc đạo thành tiên, pháp lực của Xích Luyện vẫn còn, thế nhưng sức mạnh của hắn đều là bị trấn áp, cho nên hắn cho dù là đã trốn khỏi Thanh sơn vẫn phải tìm kiếm thiên niên thất yêu và bổ phẩm có thể tăng cường linh lực trong cơ thể. Hắn muốn dùng nội đan của thiên niên thất yêu để phóng thích sức mạnh của mình.

Chính là, sau khi hắn giết lão hổ tinh, bị Tích Duyên đả thương biến trở về bộ dáng của tiểu hài tử. Thời điểm hắn dưỡng thương ở thần miếu, lại vô tình gặp được "Bổ phẩm bị vứt bỏ" của hắn, được Trương Tử Yến đưa về Trương phủ, ngoài ý muốn gặp lại Tích Duyên, hơn nữa Tích Duyên còn đã lập gia đình.

Nhưng hắn dù sao cũng là ma, cho dù là đại bộ phận lực lượng bị trấn trụ, nhưng đối phó với việc này vẫn là không thành vấn đề.

Mạt Đồng một bên cấp tốc né tránh, một bên kinh ngạc nhìn chằm chằm Tích Duyên: "Ngươi là người của Tích Vân quan?"

Tích Duyên không phủ nhận, y một kiếm mạnh mẽ chém xuống.

62. Chương 62

Ống quần của Mạt Đồng bị rách một mảng lớn, thấy tình hình đã có vẻ không ổn, Mạt Đồng cấp tốc lắc mình nhảy vào không trung, hắn không có ngốc đến như vậy ở trong này bồi nam nhân ngoạn, chỉ cần nam nhân dám đuổi theo, hắn còn có biện pháp khiến nam nhân không thể giết hắn.

"Mạt Đồng, ngươi không thể chạy thoát đâu."

"Vậy ngươi thử xem xem." Mạt Đồng khóe miệng hiện nụ cười lạnh khó để ý thấy, hắn còn rất nhiều biện pháp để đối phó với nam nhân Tích Duyên này. Màn đêm dần hạ xuống, lưỡng đạo quang ảnh xẹt ngang qua bầu trời không chút dấu vết……

Một đạo cường quang đánh úp lại, Nham miếu mới vừa được sửa chữa đã lại lần thứ hai bị Tích Duyên đập nát, mọi người trong Trương phủ đang chuẩn bị rời đi bị biến cố bất thình lình này dọa sợ tới mức kinh hồn bạt vía.

Mạt Đồng chậm rãi dừng lại bên trong đám người. Nơi này đều là người của Trương phủ, hắn không tin cái nam nhân dễ mềm lòng kia lại dám đánh xuống, quả nhiên y như dự đoán của hắn, Tích Duyên đúng lúc này bắt buộc phải thu liễm lại kiếm khí.

Tích Duyên khinh thân rơi trên mặt đất, nhìn đến Mạt Đồng đứng ở phía sau Trương Tử Yến, y cũng không có biện pháp, mà Trương Tử Yến vừa nhìn đến phu quân của mình cầm kiếm đuổi theo sau Mạt Đồng liền lập tức đưa tay đánh về phía y, khóc như mưa làm cho Tích Duyên không dám động đậy lấy một li.

Tích Duyên thấy nàng khóc đến tâm lại nhuyễn. Mạt Đồng vì thực hiện kế hoạch thành công, miệng nở nụ cười: "Mặc kệ ta là cái gì, ngươi chắc chắn sẽ không nhẫn tâm mà giết ta." Trên mặt hắn tràn đầy tiếu dung đắc ý, còn không quên mà "Trêu chọc" nam nhân. Nhìn thấy bộ dáng nam nhân tức giận đến hai má phiếm hồng quang, hắn liền khẽ nhíu mày, "Tích thúc, biểu tình vô khả kháng của ngươi thực mê người."

"Phu quân, cầu ngươi buông tha hắn, hắn không có làm chuyện xấu, chúng ta còn có thể cảm hóa hắn." Trương Tử Yến khóc đến lê hoa đái vũ, bộ dáng nước mắt lưng tròng làm cho tâm Tích Duyên hảo đau.

"Tích phu nhân nói vô cùng đúng, Tích thúc, ngươi có thể nghĩ biện pháp mà cảm hóa ta a." Mạt Đồng ở bên cạnh lãnh đạm cười nhạo, giỡn chơi, hắn như thế nào có thể bị Tích Duyên cảm hóa, hắn có tự tôn của chính mình a.

Tích Duyên bắt đầu do dự.

"Tử Yến ngươi tránh ra……" Ngữ khí của Tích Duyên vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng lại bốn bề sóng dậy.

"Không, ta không!" Trương Tử Yến ngăn lại Tích Duyên đang muốn tiến lên, còn Mạt Đồng thì đứng ở Nham miếu bị nam nhân phá hủy không lâu trước đó mà thảnh thảnh thơi thơi nhìn chằm chằm vào hai người đang không ngừng dây dưa. Giờ phút này Trương Tử Yến đã hoàn toàn không để ý đến hình tượng của mình mà khóc hô, túm lấy quần áo Tích Duyên, "Phu quân, bỏ qua cho hắn đi mà, ngươi nếu…… Ngươi nếu muốn giết hắn, vậy ngươi trước giết ta đi!"

Tích Duyên bị Trương Tử Yến khóc đến tâm tư đều loạn cả lên, kiếm trong tay y nháy mắt tiêu thất. Y nhẹ an ủi Trương Tử Yến vài câu, nàng vẫn là khóc mãi không dứt, vì không muốn để Trương Tử Yến thất thố, Tích Duyên vội gọi Trương quản gia đem tất cả hạ nhân trong phủ hồi phủ. Mà Trương Tử Yến cứ mãi khóc nháo như vậy, thật khiến cho Tích Duyên có chút tâm phiền ý loạn, rơi vào đường cùng Tích Duyên đành phải đáp ứng Trương Tử Yến không giết Mạt Đồng.

"Ta có thể không giết ngươi, nhưng là ngươi không thể ở lại ta Trương……"

Tích Duyên lời nói còn chưa nói hoàn, đã bị Mạt Đồng mở miệng đánh gảy: "Ngươi giết không được ta là chuyện khác, ta vẫn được quyền lưu lại Trương phủ lại là chuyện khác, Tích phu nhân khi trước nhặt ta trở về, với lại không phải chính ngươi cũng đã đáp ứng sẽ chiếu cố ta a."

"Ngươi vô lại." Tích Duyên thực sinh khí, y nhăn mặt, không có lấy chút gì gọi là vui vẻ.

Mạt Đồng ngây ra một lúc, hắn thế nhưng chết tiệt cảm thấy được thời điểm vừa rồi khi nam nhân nói câu kia tựa như là đang làm nũng. Theo lý thuyết, một lão nam nhân nếu nói như vậy, hơn nữa còn mang theo biểu tình bất đắc dĩ kia, lý ra phải là thực ác tục, thực ghê tởm, nhưng biểu hiện của nam nhân vừa rồi lại làm cho Mạt Đồng cảm thấy thực ngoài ý muốn, khiến Mạt Đồng nhịn không được, còn thật sự tái đánh giá lại nam nhân vài lần……

Dáng người của nam nhân cũng không tệ lắm, nhìn qua rất rắn chắc, có lẽ là lúc nãy vận động quá kịch liệt nên khiến cho vạt áo của y hiện tại đã ướt mồ hôi. Đôi chân bị quần ôm lấy cùng với kia đồn bộ có đường cong hoàn mĩ khiến cho Mạt Đồng tà khí mà nheo lại hai tròng mắt, miệng hắn cong lên một mạt tiếu dung bất hảo càng ngày càng đậm. Hắn đột nhiên có điểm muốn biết, Xích Luyện vì sao như thế mê luyến thân thể của nam nhân.

Hắn tò mò……

63. Chương 63

Trương Tử Yến náo loạn cả đêm, khóc đến độ thiếu điều đã nổi đóa nam nhân mới bất đắc dĩ đành đáp ứng để Mạt Đồng trụ lại, nhưng yêu cầu hắn nhất quyết không được hại người. Mạt Đồng cũng chỉ thản nhiên tiếp nhận.

"Không cho ngươi mang nữ nhân nơi thanh lâu về Trương phủ của ta làm xằng làm bậy, ngươi nếu là cần nữ nhân, có thể chính mình đi thanh lâu, ta cũng không phản đối." Tích Duyên nghĩ nghĩ lại cảm thấy được điểm thiếu thỏa đáng, sau lại bổ sung một câu, "Ngươi nếu là muốn tìm nữ tử tốt cũng có thể, bất quá điều kiện tiên quyết là ngươi phải thật sự mà đối đãi với người ta."

"Hảo, không thành vấn đề." Tuy rằng Mạt Đồng cảm thấy được cách nói của Tích Duyên có chút buồn cười, nhưng hắn vẫn là thực sảng khoái đáp ứng, "Chỉ cần ngươi để ta lưu lại, hơn nữa không vạch trần thân phận của ta, hết thảy đều không có vấn đề gì."

"Ân."

Hai người đạt thành hiệp nghị, lúc này Trương Tử Yến sớm đã ngủ, sau Tích Duyên hướng hạ nhân trong phủ đơn giản giải thích một chút, nói Mạt Đồng là cao nhân có tu chân pháp thuật cao cường, trong phủ có thể bảo hộ mọi người bình an. Mọi người ai cũng tin tưởng không có nửa điểm nghi ngờ, chỉ có như vậy mới có thể đạt thành hiệp nghị.

Ngày hôm sau, Trương phủ coi như là thái bình, có Mạt Đồng ở trong phủ, căn bản là không có sơn gian dã yêu nào dám đến, Tích Duyên vì vậy mà cũng có thời gian rảnh rỗi để đi tìm Xích Luyện, y muốn vật đem chiếc hộp mà Xích Luyện đánh rơi kia vật quy nguyên chủ, khả mỗi lần tìm đến Xích Luyện đều không có tại phủ. Mà thời điểm mỗi lần nam nhân trở về liền sẽ nhìn thấy Mạt Đồng ôm một vò rượu ở y bên người đi tới đi lui, riết khiến nam nhân cũng hoa cả mắt.

Hôm nay nam nhân mới bàn bạc việc buôn bán trở về, bên ngoài mưa rất lớn, nam nhân không có mang theo dù vì vậy cả người đều ướt đẫm. Y mới vừa đẩy cửa phòng của mình liền thấy Mạt Đồng trong tay cầm theo một bầu rượu, lười biếng ngồi trên giường của y. Nam nhân cũng không có kinh ngạc mấy mà thẳng bước chân vào bên trong phòng.

"Tích thúc, ngươi hôm nay vì sao trễ như thế mới trở về? Tích phu nhân tìm ngươi có việc a."

"Ân, nàng tìm ta chuyện gì."

"Cho ngươi đôn thang <Canh chưng cách thủy>." Mạt Đồng vươn ngón tay trắng nõn chỉ chỉ cái bát trên bàn, "Bất quá ngươi không có phúc, đều bị ta uống hết rồi." Hắn lười biếng cười, một bộ biểu tình ăn uống no nê.

Không thể uống đôn thang mà thê tử chuẩn bị cho, Tích Duyên cảm thấy có điểm tiếc nuối,

Bởi vì Mạt Đồng hiện tại đã "Lớn lên", ở cùng Trương Tử Yến rất không tiện, tuy rằng sương phòng trong Trương phủ rất nhiều, nhưng vì không muốn để Mạt Đồng làm xằng làm bậy nên nam nhân để nghị Mạt Đồng cùng y trụ một phòng, như vậy cũng có thể phòng ngừa Mạt Đồng buổi tối chạy ra ngoài xằng bậy.

Gặp nam nhân không có mấy phản ứng Mạt Đồng cũng không tái lắm miệng. Tích Duyên đánh mấy cái hắt xì, tìm một bộ y phục mới rồi xoay người. Song mâu sáng quắc lại đen thăm thẳm của Mạt Đồng gắt gao nhìn chằm chằm vào thân thể ướt đẫm của nam nhân. Y phục của y đều bị mưa thấm đẫm, dán sát vào người khiến hai điểm trước ngực nam nhân như ẩn như hiện……

Y phục trên người khiến đường cong trên thân thể nam nhân hoàn toàn bại lộ. Thân thể y thực rất rắn chắc, làn da màu mật ong bóng loáng khỏe mạnh, làm cho kẻ khác nhìn vào nổi lên cảm giác rất muốn thử chạm lên mà xoa nắn. Nhiều ngày nay Mạt Đồng đều cùng nam nhân ngủ, phát hiện thời điểm buổi tối khi nam nhân ngủ thực im lặng, không giống phàm nhân bình thường lộn xộn lăn qua lăn lại, mà là ngủ vô cùng an tường, ngẫu nhiên khóe miệng sẽ cong lên, tựa hồ mơ thấy chuyện vui vẻ gì đó.

Nhiều ngày qua Mạt Đồng đối với nam nhân cứng nhắc này đích xác là có một ít đổi mới, đôi khi rượu của hắn nếu hết nam nhân sẽ hội mang đến cho hắn mấy bình khác, còn có thời diểm hắn dậy trễ nam nhân sẽ gọi người hầu mang cơm cùng đồ ăn đến đây cho hắn, thậm chí là buổi tối khi hắn ngủ đắp chăn không hảo, nam nhân đều sẽ vô cùng cẩn thận mà đắp lại cho hắn.

"Y phục của ngươi đều là mua ở gia bố trang, nếu vậy ngày khác ngươi nên đi mua thêm vài bộ nữa a." Mạt Đồng ý vị thâm trường quét mắt nhìn nam nhân vài lần, bởi vì y phục hiện tại của nam nhân thực trong suốt thành ra lại tạo điều kiện cho hắn thưởng thức thân thể y.

Nguyên bản Mạt Đồng chỉ là muốn nhìn một chút biểu tình nam nhân sẽ biến đổi thế nào, chính là, hắn lại nhìn thấy nam nhân không có mấy phản ứng mà chậm rãi cởi y phục. Tầm mắt vốn định dời đi của Mạt Đồng nhìn đến thân trên bại lộ ra trong không khí của y nháy mắt bị hấp dẫn.

64. Chương 64

Hắn không nghĩ tới nam nhân lúc cởi bỏ y phục so với khi vận y phục lại khác nhau đến thế này. Tuy y khi trước vẫn còn vận y phục thế nhưng so ra vẫn có chút hương vị, nam nhân khi đó vô cùng cứng nhắc, làm việc gì ra việc đó bảo thủ đến nổi khiến cho Mạt Đồng cũng không khỏi phải giật mình, liền ngay cả loại mĩ nhân cỡ Trương Tử Yến cũng không tài nào bính được y. Mạt Đồng đã ở trong phủ lâu như vậy, cơ hồ chưa bao giờ thấy Tích Duyên cùng Trương Tử Yến ở cùng một phòng vào buổi tối.

Hơn nữa Trương Tử Yến còn nói cho hắn biết rằng Tích Duyên đích thực không chút thú vị, ở trên giường ngay cả tư thế cũng không thay đổi, còn phải để nữ nhân chủ động tỏ ý muốn đồng sàng y mới thập phần bất đắc dĩ mà nhận lời.

"Tích thúc, ngươi đã lâu lắm rồi không cùng Tích phu nhân phải không?" Mạt Đồng nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, đồng tử mê người của hắn lẳng lặng nhìn chăm chú vào nam nhân đang nhất kiện nhất kiện cởi bỏ y phục. Y cũng không cảm nhận được có gì không đúng, cũng không có nhìn đến đáy mắt đang chậm

rãi lưu chuyễn ám quang mờ nhạt của Mạt Đồng.

"Ân."

Tích Duyên có chút ngượng ngùng thùy hạ mi mắt, chậm rãi gật gật đầu. Y vốn là người tu đạo, nguyên bản đối với những thứ *** như vậy là không dám có hứng thú, nếu không phải để thỏa mãn Trương Tử Yến, y căn bản sẽ không……

Hơn nữa việc kêu Tích Duyên chủ động đưa ra yêu cầu so với lên việc lên trời còn muốn khó hơn. Tích Duyên gọi người hầu chuẩn bị nước ấm đem lên chuẩn bị tẩy rửa, y đưa lưng về phía Mạt Đồng, nhẹ nhàng gở xuống dây cột tóc trên đầu.

Nam nhân ngồi bên trong dục dũng bắt đầu việc tẩy trừ thân thể cùng gội đầu. Tóc của y không dài bằng Mạt Đồng, y bình thường đều là dùng dây cột tóc cột lên, chỉ có lúc chải đầu hay tẩy trừ mới gở xuống.

Mạt Đồng đặt bầu rượu lên bàn rồi nhanh chóng vươn tay cầm lấy chiếc lược làm từ gỗ đàn đặt trước gương. Nam nhân nghe được phía sau có cước bộ đi đến gần, liền sau đó đã cảm giác được có một đôi tay giữ lấy đầu y.

Nam nhân cũng không có mấy kinh ngạc, chỉ lắng tai nghe thanh âm trầm thấp của Mạt Đồng vang lên: "Tích thúc, ta thay ngươi." Động tác của hắn rất nhẹ, chậm rãi chạm vào những sợi tóc của nam nhân, một chút lại một chút mà đem lượt nhẹ nhàng chải.

Nam nhân không cự tuyệt hỗ trợ của Mạt Đồng bởi vì động tác của hắn rất nhẹ nhàng cẩn thận, khiến y cảm thấy rất thoải mái, không nghĩ tới Mạt Đồng còn có thể quan tâm người khác, tuy rằng là ma nhưng cũng không hẳn là quá khó để sống chung. Tích Duyên thỏa mái thả lỏng nhắm mắt lại.

Ngón tay thon dài của Mạt Đồng chậm rãi luồn vào những sợi tóc của nam nhân, giúp y nhẹ nhàng mát xa đầu, thân thể nam nhân cũng dần dần thả lỏng hoàn toàn. Nhiệt khí từ dục dũng chậm rãi bay lên, hợp với ánh nến mờ ảo trong căn phòng càng khiến sắc điệu phi thường tối tăm.

Không biết qua bao lâu, có thể bởi vì quá thoải mái mà nam nhân có chút buồn ngủ, y ngâm mình ở trong mộc dũng cũng đã cảm giác có chút lạnh lẽo. Y lập tức liền cảm thấy nếu còn ngồi nữa chính mình sẽ có nguy cơ trúng phong hàn, mỗi lần như vậy linh lực của y đều rất yếu, linh lực của y chỉ có thể chữa khỏi ngoại thương, đối với loại phong tà bệnh xâm như thế này thì hoàn toàn vô dụng.

Tích Duyên ngâm mình xem chừng cũng đã lâu lắm rồi, y cả người đều đau nhức, không muốn động đậy lấy một chút, vì vậy mà đành vô lực mở miệng: "Mạt Đồng, ngươi ôm ta đến bên giường đi."

"Hảo."

Hiếm khi thấy Mạt Đồng không phản đối, hắn đem nam nhân từ trong dục dũng bế lên, chẳng khác nào

hiện tại nam nhân đối hắn mười phần tin mười phần. Dù sao cũng đều là nam nhân, không có gì phải kiêng kị cả.

Nam nhân được ôm đến trên giường, nằm yên cho Mạt Đồng thay mình lau khô tóc, để ý thấy nam nhân cả quá trình đều không có chút phản kháng, có lẽ bởi vì động tác của Mạt Đồng có thể gọi là ôn nhu, cho nên nam nhân cũng không có chán ghét, đương nhiên y cũng không quên nói lời cảm tạ Mạt Đồng. Mạt Đồng sau khi lau khô tóc xong vẫn chưa vận lại y phục cho y mà trực tiếp đem chăn bông dày thật dày phủ lên người y.

Nam nhân đang chuẩn bị đứng dậy tìm một kiện nội y liền đã nhìn thấy Mạt Đồng đứng ở bên cạnh giường thoát y phục, sau đó đã nhảy lên trên giường của y. Hắn xốc lên chăn liền nhanh nhẹn thân thủ chui vào cùng nam nhân.

"Ngươi làm cái gì? Phàm nhân ngủ không giống cách ngủ của ngươi đâu, phải…… Phải mặc nội sam……" Nam nhân đã quên chính mình có hay không là đã từng nói qua cho Mạt Đồng rằng hai nam nhân mà ngủ cùng nhau như vậy là thập phần kỳ quái.

"Tích thúc, ngươi bị trúng phong tà rồi, cả người nóng quá." Mạt Đồng căn bản là không thèm nghe lời nói của nam nhân, nói thừa, hắn đương nhiên biết quy củ của phàm nhân rồi. Nhìn đến nam nhân lộ ra bộ dáng bất đắc dĩ lại nghĩ tới thân thể của y, những ngón tay thon dài của hắn liền bò lên quấn lấy thắt lưng y, lôi kéo một cái mạnh khiến cả người nam nhân phải dựa vào cơ thể hắn. Thân trên xích lỏa của cả hai liền cứ như vậy mà ái muội dính vào nhau.

"……"

Tích Duyên còn chưa kịp mở miệng đã thấy Mạt Đồng đột ngột dính sát rạt vào mình, chôn đầu ở cổ y mà không ngừng hít hà. Nhiệt khí nhàn nhạt của đối phương thở ra một phát đánh vào ý chí đang căng cứng của y……

Ngay sau đó.

Tích Duyên chợt nghe được thanh âm của Mạt Đồng ghé vào bên tai hắn âm thầm vang lên ——

Thanh âm trầm thấp vừa từ tính lại dễ nghe của Mạt Đồng đã có phần khàn khàn nói nhỏ ở bên tai y: "Tích thúc, nhĩ hảo hương." Thanh âm ái muội này dưới ánh nến mờ ảo trong căn phòng không ngừng quanh quẩn……

65. Chương 65

Tích thúc, nhĩ hảo hương……

Nói gì vậy, lời này nếu là nghe vào tai kẻ khác còn không phải bị cho là kỳ cục sao. Thế nhưng Tích Duyên lại cảm thấy Mạt Đồng hiện tại chỉ như một tiểu hài tử bốc đồng, khi Tích Duyên nghe được những lời này…… trừ bỏ làm nũng cũng chẳng còn ý tứ nào khác.

Chính là ngay khi bàn tay Mạt Đồng chạm đến hai chân thon dài của nam nhân, Tích Duyên liền mở miệng bình tĩnh mà hỏi Mạt Đồng: "Ngươi sờ đủ chưa, nương ngươi không dạy ngươi nam nhân là không thể sờ loạn như vậy sao?"

Mạt Đồng cũng cảm giác được Tích Duyên đã có chút sinh khí. Cánh tay hắn ôm sát lấy thân thể y, cái trán lạnh lẻo đặt lên vầng trán nóng bỏng của nam nhân, hắn nhẹ nhàng mà mở miệng nói: "Ta là ma, ma thì có nương sao? Ta là ma thai trời sinh trời dưỡng, căn bản là không có ai để mà dạy dỗ ta." Nói xong, hắn càng vùi đầu sâu vào trong cổ Tích Duyên không ngừng phát ra tiếng cười nhẹ.

"Đừng dựa vào ta gần như vậy……"

"Tích thúc, ngươi thật sự rất thơm a." Mạt Đồng ôm lấy thân thể Tích Duyên mà sờ tới sờ lui, làn da của nam nhân thực dẻo dai, hơn nữa cũng không giống nữ nhân mềm mại, thân thể hắn rất rắn chắc, sờ lên có độ co dãn, có tính đàn hồi, hơn nữa dưới ánh nến mờ nhạt mông mông lung lung bao phủ hai người, Tích Duyên lúc này ở trong mắt Mạt Đồng càng trở nên dị thường mê người.

Tích Duyên cảm thấy được hôm nay Mạt Đồng rất không bình thường, nếu là thường lệ Mạt Đồng dám như thế đối y, y khẳng định sẽ không chỉ nằm yên giống như bây giờ mà tùy ý Mạt Đồng sờ tới sờ lui đâu.

Tình huống hiện tại làm cho Tích Duyên không khỏi kinh ngạc, thế nhưng kinh ngạc còn chưa kịp, căn bản là đã quên đẩy Mạt Đồng ra tạo thời cơ cho hắn nhanh tay mà ôm trọn lấy y, khiến cho thân thể đang vô cùng nóng của nam nhân càng trở nên nóng rực kinh người.

Tích Duyên mới vừa đẩy ra bàn tay của Mạt Đồng, cái bàn tay không nghe lời đó lại lần thứ hai trườn lên. Tích Duyên có chút tức giận ngẩng đầu, liền đã cảm giác được một cỗ nhiệt tức đột ngột áp tới……

Trong chớp mắt nam nhân đã cảm nhận được môi của chính mình bị hôn trụ. Những ngón tay thon dài của Mạt Đồng luồn vào bên trong mái tóc của nam nhân, đôi môi mềm mại bị đầu lưỡi khiêu khai, nam nhân cảm thấy được đầu lưỡi ẩm ướt mềm mại kia bá đạo mà cuốn lấy đầu lưỡi mình. Tích Duyên giật mình bừng tỉnh "Dụng lực" cố sức đẩy ra Mạt Đồng, chính là y phát hiện cơ thể không có chút khí lực, phản kháng của y nhìn qua tựa hồ rất yếu ớt.

Mạt Đồng nắm chặt cổ tay y, xoay người đem Tích Duyên đặt ở dưới thân. Hắn há miệng nhẹ nhàng mà cắn lấy đôi môi đang không ngừng "Ân ân ngô ngô" của Tích Duyên, khiến cho y cả kinh không dám tái động……

Bởi vì……

Bàn tay của Mạt Đồng bất ngờ luồn vào giữa hai chân y, bắt lấy dục vọng của y, khiến cho thân thể y theo

bản năng mà sợ hãi run rẩy cả người. Trùng kích bất thình lình này thực khiến cho Tích Duyên khó khăn không tài nào tin được vào chuyện đang xảy ra trước mặt mình.

"Ngươi buông……" Tích Duyên cau mày, y không biết Mạt Đồng lại cả gan lớn mật như thế, còn dám đối y mà làm ra cái loại chuyện hạ lưu này bất chấp luân thường. Thanh âm khiển trách bất mãn của Tích Duyên rất nhanh đã bị ngăn chặn lại, lúc này chỉ có thể nghe được thanh âm hàm hàm hồ hồ không rõ ràng của nam nhân, "Ngươi làm càn……"

Tích Duyên bị Mạt Đồng áp chế, hoàn toàn mất đi cơ may trốn thoát. Linh khí trong cơ thể y yếu ớt đến độ không có biện pháp để sử dụng. Nam nhân vừa nhìn tấy lư hương trên bàn liền đã khiến y một trận tức giận, chỉ muốn đánh mấy bạt tai vào mặt Mạt Đồng. Mạt Đồng khả dĩ có thể làm y mất đi bình tĩnh như thế này, lại khó trách y cảm thấy toàn thân vô lực, cho dù là trúng phong tà đi chăng nữa cũng không đồng nghĩa với việc y không thể sử dụng linh lực, lư hương kia, tử yên lượn lờ……

Đều là vì thứ đồ vật kia y mới có thể trở nên kỳ quái như vậy……

Thứ đồ vật kia là Vạn Linh hương lô, là bảo vật tà ma, yêu nghiệt dùng để bồi bổ linh khí, tập hợp hồn phách của cô hồn du linh, dựa vào việc hấp thụ và phát tán yêu khí mà bổ sung cho linh khí trong cơ thể.

Mạt Đồng thế nhưng lại có loại đồ vật tà môn này, chắc chắn là bên ngoài vân du gần nửa năm qua đã được tên yêu nghiệt nào đó tặng cho rồi……

66. Chương 66

Ngay tại thời điểm Tích Duyên dường như thở không nổi, đầu lưỡi của Mạt Đồng mới từ trong miệng y mà lui ra. Hắn nhìn đến Tích Duyên không ngừng thở gấp, căm tức mà nhìn hắn, lại cúi đầu cắn cắn vài cái lên đôi môi đang hé mở của y.

"Ngươi từ nơi nào lấy được thứ tà môn kia."

"Ta khi trước ở bên ngoài vân du tứ hải được một vị ' cao nhân ' tặng cho, coi như là vì cơ duyên xảo hợp, nếu không, nguyên khí của ta cũng đã không khôi phục nhanh như vậy."

"Ngươi là từ đâu tới?" Tích Duyên toàn thân vô lực nằm ở trên giường, bởi vì bị thân thể xích lỏa của Mạt Đồng đè ép bên trên khiến thân thể y đều chìm vào trong đống chăn nệm mềm mại, bị mấy thứ tơ lụa tính chất thượng hạng bao vây lấy……

"Ta từ Thanh sơn tới." Mạt Đồng nằm ở trên người Tích Duyên, nửa điểm dấu hiệu rời đi đều không có, bàn tay của hắn nắm lấy dục vọng của nam nhân mà đùa bỡn hạ thể y, nghe được thanh âm hít thở vội của nam nhân, hắn mới ngẩng đầu, tiếp tục nói: "Tích thúc, hẳn là biết Thanh dương Tích Vân quan đi……" Tiếu dung trên mặt hắn càng ngày càng sâu, khả nam nhân lại cảm thấy được càng ngày càng nguy hiểm.

"……"

"Bên trong Tích Vân quan có một nơi dùng để trấn yêu, Tích thúc, ngươi cũng biết mà phải không. Cái nơi dùng để trấn yêu kia, có phong ấn một thứ gọi là Ngọc Tì Cửu……" Mạt Đồng xốc lên tấm chăn bao trùm ở trên người hai người, một chân thon dài của hắn nhẹ nhàng gác lên trên đùi nam nhân, khiến hai thân thể xích lỏa hoàn toàn dính sát vào nhau.

"……"

"Nếu Tích thúc đối chuyện của ta có hứng thú, ta đây liền nói tất cả cho ngươi." Trong ý thức của Mạt Đồng, việc này cũng không phải là bí mật gì, nam nhân sớm hay muộn đều sẽ biết, để nam nhân ngồi đó mà đoán mò, chi bằng chính hắn cứ nói ra, "Ta không nhớ rõ bản thân từ khi nào bị phong ấn vào bên trong đó, ta đã ngủ rất lâu rất lâu ở nơi đó, thời điểm ta tỉnh lại biết được cùng ta đồng bị nhốt tại tầng thứ chín còn có một con xà yêu pháp lực cao cường, xà yêu kia cũng là cùng lúc với ta mà tỉnh dậy……"

"Ngươi là……" Tích Duyên căn bản không biết nên dùng ngôn ngữ gì để hình dung tâm tình lúc này của mình, vô cùng phức tạp đến khó có thể trình bày thành lời nói.

"Tích thúc, trí nhớ thật sự là không tốt, ta là Mạt Đồng." Mạt Đồng cố ý kéo dài giọng trêu chọc nam nhân, lặp lại tên của chính mình. Hắn rõ ràng biết nam nhân hỏi không phải là ý này. Một bàn tay của hắn nhẹ nhàng vuốt ve thân thể nhẵn bóng của nam nhân, một bàn tay hướng đến giữa hai chân nam nhân, bài khai hai bắp đùi vô lực của y……

Mạt Đồng căn bản là đang vặn vẹo ý tứ của y, ngay lại lúc nam nhân còn không kịp phản bác Mạt Đồng lại xoay sang đùa giỡn thân thể y, bài khai hai chân y, đem dục vọng nóng rực sớm đã vận sức chờ phát động để ở bí huyệt của nam nhân.

"Không cần…… Đừng……" Tích Duyên nhìn đến hai chân của chính mình bị Mạt Đồng đặt lên trên vai, nửa thân dưới của y đều là lơ lửng giữa không trung. Hai chân của Mạt Đồng đặt dưới đồn bộ của nam nhân, dục vọng tựa hỏa nhiệt để vào thân thể vừa ẩm ướt lại nóng rực của nam nhân……

Trong nháy mắt, Mạt Đồng không báo trước một tiếng đột ngột tiến vào, đem nam nhân đẩy mạnh về phía trước mà không có chút chuẩn bị gì. Dưới cái nhìn chăm chú vô cùng bất đắc dĩ của nam nhân, hỏa nhiệt ngạnh khí kia nhanh chóng tiến vào bên trong thân thể y, ngạnh vật nóng rực nháy mắt xỏ xuyên qua thân thể nam nhân. Y chỉ cảm thấy bị trướng mãn, bên trong thân thể nóng đến nỗi khiến y không ngừng run rẩy.

Mạt Đồng thoải mái thở ra một hơi, hắn ngẩng cổ, động thân đè mạnh xuống nơi hai người tương liên. Tích Duyên vội vươn hai tay để ở bờ ngực của Mạt Đồng, chính là khi y vừa đụng tới làn da của hắn, y như bị điện giật vội vàng thu hồi lại. Mạt Đồng đè nén thân thể y, động mạnh phần eo, một chút lại một chút mà từ từ xỏ xuyên qua bí huyệt nóng rực của nam nhân……

Cái nơi tiêu hồn kia của nam nhân siết lấy hắn thực chặt, khiến Mạt Đồng thập phần sướng khoái. Cừ đạo như vậy nhiệt, như vậy chặt, như vậy vừa ẩm ướt lại vừa ấm áp không ngừng bao vây lấy dục vọng của

hắn, hắn bắt đầu có điểm hiểu được cái tên giảo hoạt Xích Luyện kia vì cái gì lại tham luyến thân thể nam nhân như thế, cũng có thể hiểu được hắn ta vì sao mỗi lần đến Trương phủ, đều phải lưu lại đến ngày hôm sau mới rời đi.

Thân thể nam nhân như vậy cho dù là bảo hắn ôm cả một đêm hắn cũng không ngại ni……

Phản ứng của nam nhân tuy rằng chỉ là vô ý thức từ bản năng của một con người mà ra, thế nhưng hơi thở dốc vô ý thức của y, cùng nhãn thần bất đắc dĩ, lại còn tư thái ngẫu nhiên cau mày mà hô "Dừng", khiến cho hắn thực rất muốn đập tan thái độ bình tĩnh thường thấy của nam nhân.

"Tích thúc, chân của ngươi, so với chân của nữ nhân còn mềm dẻo hơn…… Người tu đạo, thân thể tiên phong đạo cốt, quả nhiên có khác hẳn so với thường nhân." Mạt Đồng một bên ung dung mỉm cười, một bên ái muội vuốt ve hai chân nam nhân, khóe miệng cong lên tà cười, khiến cho nam nhân cơ hồ đã muốn ngất đi vì hoa mắt chóng mặt.

Ma chính là ma, cho dù đang làm chuyện tình *** uế như thế này cũng có thể hiên ngang lẫm liệt mà nói ra những lời vô sỉ như vậy, hắn nói như vậy lại khiến cho nam nhân cảm thấy được hắn là đang trêu đùa y……

Tích Duyên bất an vặn vẹo thân thể, động tác vô lực của y ngược lại lại có vẻ như là đang khiêu khích Mạt Đồng, Mạt Đồng vỗ vỗ mông của nam nhân, tà cười bên miệng càng sâu: "Tích thúc, câu dẫn ta, cẩn thận mông nở hoa." Nói xong, hắn lại nhéo nhéo mông y. Đôi chân thon dài của nam nhân, bờ mông rắn chắc, xúc cảm vô cùng khoái hoạt thực làm cho Mạt Đồng lưu luyến vạn phần.

Tích Duyên bị Mạt Đồng chọc cho sinh khí thiếu điều đã dẫn đến nội thương, muốn đối phương đình chỉ cái loại hành vi vô sỉ này, khả vô luận y có nói đến thế nào đi nữa Mạt Đồng cũng không dừng lại. Nam nhân chỉ cảm thấy ngạnh vật trong cơ thể kia càng lúc di chuyển càng nhanh, y vô lực nghẹn ngào, quả thực đã muốn bị hỏa nhiệt phi thường nóng rực trong cơ thể kia lộng đến khóc rồi……

Lúc này.

Bên ngoài đột ngột truyền đến tiếng gõ cửa, tiếp theo sau thanh âm nhỏ nhẹ của Trương Tử Yến từ bên ngoài cửa truyền vào: "Phu quân, ngươi đã ngủ chưa? Vi thê nhớ ngươi……"

Nghe được thanh âm của Trương Tử Yến, toàn thân nam nhân cao thấp mỗi chỗ đều khẩn trương mà co thắt lại……

Tích thúc phải hảo hảo bảo trọng a……

Xen ——

Mạt Đồng: == tích thúc, ăn ngon thật……

Xích Luyện: thiết ——

Cửu Hoàng: nhục nhục <Chính là thịt a, ám chỉ đại thúc ấy =]]>

Phật Hàng: (giương mắt nhìn)

Tích Duyên: (bất đắc dĩ) ai……

67. Chương 67

Trương Tử Yến đã trễ thế này còn đến tìm Tích Duyên, lại ám chỉ muốn đồng sàng, Tích Duyên cho dù có trì độn như thế nào đi nữa cũng biết ý định của thê tử mình, chỉ có điều y hiện tại toàn thân thoát lực còn bị Mạt Đồng áp dưới thân.

Mạt Đồng nâng cao thắt lưng của y, từ từ tiến vào thân thể Tích Duyên, theo hỏa nhiệt ngạnh khí kia của Mạt Đồng xâm nhập khiến bên trong cơ thể nam nhân tựa như không ngừng bị hỏa thiêu đốt.

Cái nơi đột ngột bị chạm đến trong thân thể nam nhân khiến một cỗ cảm giác kỳ quái đột ngột xông lên chạy dọc theo lưng y, làm cho nam nhân suýt nữa đã rên rỉ ra tiếng nếu không phải có Mạt Đồng vươn vội năm ngón tay thon dài bịt kín lấy miệng y.

Hắn một bên chậm lại động tác, một bên từ tốn trả lời Trương Tử Yến đang đứng ngoài cửa: "Tích phu nhân, tích thúc đã ngủ rồi, ngươi nếu muốn cùng phu quân trò chuyện, ngày mai liền sớm đến tìm y."

"Vậy ngươi có thể……"

Trương Tử Yến tựa hồ còn muốn nói gì đó lại liền bị Mạt Đồng trực tiếp đánh gảy: "Tích phu nhân, sáng mai ta sẽ chuyển lời bảo Tích thúc ngươi tới tìm y, sắc trời cũng đã muộn lắm rồi, ngươi tốt hơn hôm nay liền trở về đi."

Mạt Đồng ngữ khí có điểm không kiên nhẫn, Trương Tử Yến này nữ nhân so với Tích Duyên này nam nhân còn phiền toái hơn, thật sự là rắc rối vô cùng, bất quá Trương Tử Yến cũng đã nghe ra ngữ khí tựa hồ tức giận của Mạt Đồng nên vì vậy mà li khai, quay về sương phòng của mình.

Lúc trước người đưa ra yêu cầu phân phòng chính là Trương Tử Yến, thế nhưng Tích Duyên cũng có thể lý giải được tâm tình của nàng, đã lâu như vậy mà y và nàng vẫn chưa có lấy một lần đồng sàng, điều này làm cho thân là nam nhân như Tích Duyên ít nhiều cũng cảm thấy vô cùng có lỗi với thê tử.

Mạt Đồng buông ra bàn tay đang che miệng Tích Duyên, lúc này y mới có thể hô hấp thông thuận trở lại. Tích Duyên ho khan vài tiếng, động tác của y làm cho thân thể hơi nghiêng, toàn thân thắt lại, vì vậy cho nên không tự chủ được mà hậu đình cũng đột ngột siết chặt lại……

"Tích thúc, nhiệt tình như vậy, ta như thế nào chịu được." Bàn tay to lớn của Mạt Đồng chế trụ đồn bộ bóng loáng của nam nhân, chậm rãi vuốt ve, khiến cho nam nhân thả lỏng thân thể tạo thuận lợi cho dục vọng của hắn càng tiến vào sâu hơn. Nhiệt dịch nơi nội bích lại trở thành công cụ bôi trơn tốt nhất càng làm thông thuận đường tiến vào của Mạt Đồng.

"Ngươi cho ta…… Ngươi câm miệng cho ta!"

Sự bình tĩnh của Tích Duyên đều đã bị Mạt Đồng đập tan nát, kêu y như thế nào có thể chấp nhận được việc bản thân mình lại bị Mạt Đồng xâm phạm chứ. Hảo tâm cùng thiện chí của y đều trở thành điểm ngu xuẩn nhất của y, hảo tâm không có hảo báo, y nguyên bản là muốn cảm hóa Mạt Đồng, ma cũng có thể siêu độ, chính là ý muốn của y lại lệch hẳn khỏi quỹ đạo, y giờ phút này lại bị Mạt Đồng áp ở dưới thân.

… xâm phạm……

"Tích thúc, đừng có gấp, từ từ a." Mạt Đồng cúi người xuống nhìn chăm chú vào nam nhân, nhãn thần không ngừng rung rung của y cũng nhìn lại Mạt Đồng đang gần trong gang tấc, nhìn khuôn mặt của Mạt Đồng tinh xảo đến nỗi tìm không thấy nửa điểm tỳ vết. Thấy bộ dáng thất thần của nam nhân, Mạt Đồng khe khẽ cong lên khóe môi, "Thời gian của ta cũng rất nhiều, nếu ngươi muốn, ta liền cho ngươi."

Hắn một bên cười nhẹ nhàng nói với nam nhân, một bên dùng sức đỉnh nhập sâu vào bên trong thân thể y, đem hai chân nam nhân tách xa ra, ấn trụ lấy đùi của y. Theo nhịp độ mà không ngừng đong đưa, nam nhân chỉ cảm thấy thứ ngạnh khí nóng như lửa kia một chút lại một chút chạm đến nơi tận cùng bên trong cơ thể y khiến y toàn thân một trận run rẩy.

Sợi tóc của Mạt Đồng từ bên tai rớt xuống, theo từng động tác tiến nhập của hắn mà không ngừng rung động. Nam nhân thực sự rất muốn việc này ngừng lại, động tác tiến nhập của Mạt Đồng khiến cho y cảm thấy rất khó chịu như bị trướng phá vậy……

Y thân thủ bắt được tấm sàng trướng liền bị Mạt Đồng cố tình há miệng mà cắn lấy cánh tay, động tác của hắn không nặng cũng không nhẹ, khiến cánh tay nam nhân một trận ngứa ngáy, chỉ có thể vô lực mà buông tay. Sàng đan bị Mạt Đồng kéo lấy rơi xuống, mông lung mà che đi thân thể xích lỏa của cả hai.

Mạt Đồng cầm lấy dục vọng xụi lơ giữa hai chân nam nhân, chậm rãi nhẹ nhàng vuốt ve. Mái tóc của nam nhân rối bung trải ra phía sau người đã muốn bết đầy những giọt mồ hôi tinh tế.

"Ngươi buông tay, đừng bính ta……"

Thanh âm hữu khí vô lực mềm nhũn của Tích Duyên vang lên, Mạt Đồng vòng tay bế y ngồi dậy, thay đổi tư thế, hắn ngồi trên giường mềm mại đem hai chân nam nhân mở rộng mà ngồi lên người mình.

Thân thể vô lực của nam nhân chỉ có tùy tiện dựa vào người hắn.

"Tích thúc, thứ này của ta cắm vào ngươi có đủ sâu chưa?" Thanh âm cười nhẹ của Mạt Đồng mang theo một phần tà khí bên tai nam nhân vang lên, lập tức mang theo một cỗ nhiệt khí ẩm thấp xâm nhập vào tai y, Mạt Đồng sau đó liền nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai của y cắn cắn.

Bởi vì tư thế thay đổi thuận tiện cho dục vọng của Mạt Đồng càng thêm xâm nhập vào sâu bên trong thân thể. Vật thể nóng như lửa đốt kia ở trong thân thể y cố tình chậm rãi ma xát. Những ngón tay của Tích Duyên chuyển sang màu trắng bệch, vô lực mà gắt gao nắm lấy hai vai Mạt Đồng.

Y nếu vẫn còn sức lực, làm sao có thể cho phép Mạt Đồng làm ra cái loại hành động sai trái này chứ. Sự xâm nhập của Mạt Đồng lại khiến cho nam nhân miệng bất giác phát ra thanh âm rên rỉ yếu ớt……

68. Chương 68

Tử khí không ngừng chậm rãi lượn lờ tứ phía, mông lung như huyễn, yêu dị ái muội. Dục vọng của Mạt Đồng chôn sâu bên trong cơ thể vừa chặt lại vừa ướt át của nam nhân, còn y thì hai chân mở ra ngồi ở trên người hắn.

Mạt Đồng một tay ôm lấy thắt lưng nam nhân, một tay đùa bỡn đột khởi nho nhỏ trước ngực y……

"Ngươi muốn làm liền mau làm, không làm liền buông, ngươi như thế trêu đùa ta, ngươi là cố tình đi." Tích Duyên trong lòng mang theo vô hạn những lời cực khổ không nói đâu cho hết, y hiện tại là đang bị Mạt Đồng xâm phạm, nếu lại tái hết lần này đến lần khác mở miệng cự tuyệt lại chỉ khiến kẻ khác nghĩ y kiểu tình <già mồm, quái đản, etc =]]>. Y dù sao cũng một thân nam tử, gặp phải loại chuyện này đương nhiên trong lòng là cảm thấy nhục nhã không chịu nổi, tức giận cũng vô pháp, y hiện nay toàn thân vô lực, căn bản là không thể chống cự.

Y chỉ cầu này hết thảy những việc này có thể nhanh nhanh một chút mà chấm dứt, cứ như Mạt Đồng cố tình kéo dài thời gian như vậy, tựa hồ xem ra là muốn nhìn thấy biểu tình cầu xin tha thứ của y, vừa nghĩ đến việc này liền khiến cho nam nhân cảm thấy có chút phản cảm.

Mạt Đồng tà khí quét nhìn nam nhân vài cái, hắn tựa hồ cũng đã mất đi tâm tình đi mà trêu cợt nam nhân: "Tích thúc, ngươi đã mãnh liệt yêu cầu ta mau một chút như vậy, ta đây nếu không ' quyết đoán ', chỉ sợ ngươi lại xem thường ta." Hắn một bên hừ một tiếng, một bên đẩy ra chân nam nhân, khiến nơi hai người thân thể nối liền hoàn toàn bại lộ trong đáy mắt hắn.

Tích Duyên cau mày, thùy hạ mi mắt, xuất phát từ bản năng mà đưa mắt nhìn đến nơi nối liền giữa hai người, không xem còn đỡ, vừa nhìn đã làm cho Tích Duyên vô pháp có thể tiếp thu được. Dục vọng tráng kiện của Mạt Đồng hiện tại đang bị bí huyệt của y hàm chứa, triêm nhiễm thứ nhiệt dịch trong thân thể y, nhìn qua có chút ướt át đến vô cùng *** mĩ. Tích Duyên vội vàng đảo mắt, không muốn nhìn đến nữa……

Mạt Đồng nhìn thấy Tích Duyên lộ ra loại vẻ mặt như vậy chính là rất hợp với ý định của hắn. Hắn nâng lên hai chân nam nhân, một bên nắm lấy thân thể y mà cao thấp di động, một bên không chút nhân nhượng xỏ xuyên qua cơ thể chặt chẽ của y……

Tích Duyên bị Mạt Đồng ôm không ngừng rung động, y không biết Mạt Đồng là từ đâu mà học được mấy thứ này, tóm lại y là bị đùa nghịch cả buổi tối, giường lớn đều bị Mạt Đồng rung động mạnh mẽ, phát ra tiếng vang "Chi dát chi dát". Hay tay của Mạt Đồng thong thả vuốt ve cái lưng đã ướt một mảng mồ hôi của nam nhân, y cũng có thể cảm giác được đầu lưỡi của Mạt Đồng chạy dọc theo cần cổ của mình.

Tích Duyên hoàn toàn không có chút khí lực, y không nhớ rõ Mạt Đồng rốt cuộc là làm mấy lần, chỉ sợ người trong Trương phủ không ai là không nghe thấy động tĩnh này, chính là tất cả mọi người đều cho rằng là có yêu quái, không một ai dám xuất viện tử lí, bởi vì từ lần xà yêu tác quái trước Tích Duyên đã liền phân phó với những người trong phủ rằng đêm khuya cho dù có nghe được thanh âm kỳ quái gì cũng nhất thiết không được xuất môn.

Vì vậy tuy Mạt Đồng gây ra không ít tiếng động, thế nhưng thủy chung cũng không có ai đến bất ngờ cả. Thanh âm rên rĩ suy yếu của Tích Duyên may mắn là không có truyền ra viện tử lí, bên ngoài chỉ có thể nghe được những tiếng bang lang bang lang không ngừng vang lên……

Tựu do quỷ phiến môn khủng bố gây ra……

Chỉ có Tích Duyên cùng Mạt Đồng biết được đây là do hoạt động quá mức kịch liệt khiến chiếc giường lớn bên dưới phát ra những thanh âm rời rạc kia. Hai chân của Tích Duyên bị Mạt Đồng "Bẻ" đến "Bẻ" lui, y cả người phủ đầy mồ hôi, khiến ngay cả sàng đan cũng đều bị thấm đến ướt đẫm.

Song song, Mạt Đồng quỳ gối ở giữa hai chân Tích Duyên, bán ôm lấy thân thể vô lực của nam nhân. Tích Duyên muốn Mạt Đồng ngừng lại, khả Mạt Đồng lại tiếp tục hôn lên cằm của nam nhân, càng tăng lớn lực đạo phần eo đang đong đưa. Ngay lúc Mạt Đồng nhiệt dịch bùng nổ ở bên trong cơ thể nam nhân, y đưa tay nắm chặt lấy tấm chăn đơn dưới thân, giường lớn đột ngột phát ra một thanh âm kỳ quái.

Nam nhân còn chưa kịp mở miệng, chỉ nghe thấy một tiếng vang lớn, cả giường đều sụp……

Mạt Đồng nằm ở trên thân nam nhân, không có nửa điểm ý tứ muốn ngồi dậy. Y không có bị ngã bởi vì Mạt Đồng đã nhanh tay đỡ lấy đầu y, hắn ôm lấy nam nhân, hơi thở của hai người đồng thời đều bất ổn định.

Hỗn trướng……

Thật là lố bịch……

Mạt Đồng biết được Tích Duyên là đang sinh khí. Sàng trướng rơi rụng xuống đều phủ trên người Mạt Đồng, thứ tràn ngập tà khí nhất của hắn cũng chính là hai tròng mắt yên lặng nhìn chăm chú vào nam nhân vô lực dưới thân mình.

Đúng lúc này.

Tích Duyên nghe được thanh âm gà gáy, tử khí tràn ngập trong phòng cũng chậm rãi thu hồi lại vào bên trong Vạn Linh lô trên bàn. Nam nhân bị gây sức ép cả một đêm, mỏi mệt từ từ nhắm lại song mâu. Y có thể cảm giác được hơi thở của Mạt Đồng ở gần ngay bên, một thứ mềm mại đột ngột chạm lên mắt y, y biết Mạt Đồng là đang hôn mình, chính là y đã quá mệt đến không tài nào có thể mở ra được hai mắt nữa rồi……

Thời điểm nam nhân tỉnh lại, Mạt Đồng đang đưa lưng về phía y, ngồi trên những mảnh vỡ của chiếc giường xấu số kia mà uống rượu. Lưng của hắn mang theo một đường cong phi thường xinh đẹp, một đầu ô hắc thả tự do sau người, nhìn qua có chút hỗn độn……

Làn da trắng nõn nơi lưng hắn ấn đầy những kinh văn mặc sắc <màu mực tàu ấy>, nét chữ cứng rắn, xếp thành những hàng dài, thứ kinh văn khó hiểu kia không thể lầm được chính là hàng ma kinh……

Đại thúc hảo bảo trọng thân thể…… <Đây 100% là lời của Lân Lân đại nhân =]]>

69. Chương 69

Tích Duyên tỉnh lại không được bao lâu lại thiếp đi. Thời điểm lần tiếp theo tỉnh lại, y là đang nằm ở trong sương phòng cách vách ngọa phòng của mình, cả người cũng đã được tẩy rửa sạch sẽ. Mạt Đồng an vị ở trước bàn uống rượu, nhìn thấy Tích Duyên tỉnh liền ôm bình rượu chậm rãi bước tới.

Tích Duyên không muốn để ý đến hắn. Mạt Đồng ngồi ở bên giường một hồi mới mở miệng nói: "Tích thúc, phu nhân ngươi vừa rồi có đến tìm ngươi."

"Nàng……"

Vẻ mặt nguyên bản bình tĩnh của Tích Duyên nhanh chóng trở nên phức tạp. Y không hiểu Mạt Đồng đến tột cùng có hay không đối Trương Tử Yến nói cái gì loạn thất bát táo, chỉ cần hồi tưởng lại chuyện tối hôm qua, trong lòng Tích Duyên lại một trận phức tạp không ngừng luân chuyển.

Y mờ mịt, y vô thố, trừ bỏ sinh khí, y chỉ còn biết cam chịu……

Gặp phải loại chuyện này y cũng chỉ có thể cam chịu, y không thể để lộ ra, không thể quở trách, cũng không thể khóc nháo, y tuy có ủy khuất nhưng đây đều là tự y làm tự y chịu, nếu là khi trước y đã giết chết tên ma này rồi……

Nếu như vậy cái chuyện hoang đường tối hôm qua cũng đã không phát sinh. Lần trước là Cửu Hoàng, lần này là Mạt Đồng, mỗi một lần nam nhân đều chỉ có thể nhẫn, y không thể khiến thê tử hổ thẹn, càng

không được để Trương phủ hổ thẹn.

Cho nên, dù cho Mạt Đồng đối y làm ra cái loại chuyện kia, y cũng không thể hé răng, y chỉ có thể ở trong phủ mà lơ đi Mạt Đồng. Từ sau chuyện đó, Tích Duyên mỗi ngày đều trở về vô cùng trễ, bởi vì y lo lắng nếu thường xuyên ở trong phủ sẽ phải chạm mặt Mạt Đồng, y vẫn là lựa chọn phương thức lảng tránh, cho dù Trương Tử Yến có đối đãi Mạt Đồng tựa như đệ đệ ruột của mình đi nữa Tích Duyên vẫn không một lần xen mồm vào.

Trước kia khi Mạt Đồng còn nhỏ, Trương Tử Yến đem Mạt Đồng trở thành"Đứa con" yêu thương của mình, hiện tại Mạt Đồng trưởng thành, Trương Tử Yến lại đem hắn trở thành "Đệ đệ" ruột của mình, cũng vì vậy mà bây giờ trên dưới Trương phủ đều đem Mạt Đồng trở thành người trong nhà, hơn nữa Mạt Đồng cũng xem Trương phủ là nơi ở của chính mình, tự do xuất nhập.

Mạt Đồng dù sao cũng là người nhạy bén thông minh, hắn đương nhiên biết được Tích Duyên là đang trốn tránh hắn, vì vậy Mạt Đồng trước đó vài ngày đã cho người đi đặt làm một chiếc giường lớn rồi chuyển đến.

Lúc này.

Tích Duyên vừa vặn từ bên ngoài trở về. Hôm nay Tích Duyên tìm người nhờ phụ giúp tu bổ Đại nham miếu, ngày ấy y một kiếm kia rất mạnh, miếu tử căn bản đều đã hoàn toàn sụp đổ, y hiện tại tìm người giúp tu sửa cũng chỉ là theo lẽ thường tình.

Nhìn đến chiếc giường được đưa tới, Tích Duyên cũng không có nhiều lời. Mạt Đồng sai người đem giường đến phòng của Tích Duyên, y cũng không có chút dị nghị gì, giường của y đã gãy cả rồi, an trí tân giường là chuyện đương nhiên, chính là giường lớn như vậy bốn người ngủ cũng không thành vấn đề a. Tích Duyên khó tránh khỏi có chút cảnh giác với ý đồ của Mạt Đồng.

Thời điểm dùng bữa.

Trước sau vẫn như một chỉ có ba người dùng bữa, Tích Duyên cũng chẳng ngại ngùng gì khi Trương Tử Yến gắp cho Mạt Đồng một đĩa rau mà không phải gắp cho thân là trượng phu như y, loại tiểu tiết y cũng chẳng để trong lòng làm gì.

Gần đây, Mạt Đồng cũng không có cùng Tích Duyên nói thêm bất cứ thứ gì khác, kể từ sau đêm đó, hai người tuy là ngủ cùng nhau vào buổi tối, thế nhưng Mạt Đồng trừ bỏ uống rượu, lại cái gì cũng không làm.

Đêm nay.

Tích Duyên nằm trên giường mới mua đặt trong phòng mình nhắm mắ an dưỡng, y những ngày gần đây đều là không ngừng thay Trương phủ trông chừng sinh ý của Trương gia lão gia lưu lại, không những vậy còn phải thay bách tính xin giúp đỡ thu yêu, trấn trạch……

Không còn tâm tư để mà nghĩ đến việc khác, về chuyện ngày ấy bị Mạt Đồng xâm phạm, hai người đều ngậm miệng không nói tới. Tích Duyên vẫn cho rằng Mạt Đồng chỉ là nhất thời tâm huyết dâng trào mới cùng y quan hệ như vậy.

Nghĩ thế Tích Duyên ngược lại càng an tâm nhiều hơn.

Mạt Đồng là ma, cho dù Tích Duyên linh khí có khôi phục đi nữa, lại thêm sự cản trở của Trương Tử Yến, y căn bản là đối phó không lại hắn. Hơn nữa từ sau ngày ấy, Mạt Đồng không quá bốn năm ngày đều phải hút quỷ khí một lần, quỷ khí cường thịnh này sẽ làm linh khí trong cơ thể nam nhân chậm rãi tan biến, dù vậy Mạt Đồng cũng không đối y mà tái làm ra chuyện gì khác quá phận.

Tích Duyên nhắm mắt lại nghỉ ngơi, không lâu sau cửa phòng đã bị người đẩy ra, rất nhanh Tích Duyên liền cảm giác được có người đang ngồi ở trên giường mình, trên người đối phương mang theo mùi hương thơm ngát sau mỗi lần tẩy rửa.

Tích Duyên nhắm mắt chậm rãi nói: "Giường này không phải nhỏ, ngươi cũng không cần dựa vào ta gần như vậy." Y ngụ ý là muốn Mạt Đồng nhích xa xa mình ra một chút, đừng có áp sát vào.

"Tích thúc, ngươi rốt cục cũng chịu nói chuyện với ta rồi." Cằm của Mạt Đồng để lên trên cánh tay nam nhân. Song mâu sâu thẳm đen nhánh của hắn nhìn chăm chú vào y, "Ngươi vẫn đang giận ta sao?"

"……"

Mạt Đồng trầm mặc trong chốc lát, thấp giọng cười nói: "Tích thúc, không bằng chúng ta đến thử xem giường mới……" Tiếu thanh của hắn rõ ràng có phần tà khí, kích thích màng tai của Tích Duyên.

Cánh tay của Mạt Đồng theo phía sau thắt lưng của Tích Duyên trượt đến mặt trước, Tích Duyên lập tức mở bừng mắt, gạt ra bàn tay không an phận của Mạt Đồng. Đúng lúc Mạt Đồng chuẩn bị bò lên thì.

Ngoài cửa truyền đến thanh âm đầy lo lắng của quản gia——

"Cô gia, việc lớn không tốt, có yêu quái chạy vào trong phủ, người của phòng bếp đều bị lộng thương cả rồi." Thanh âm của lão phát run, kích động mà nói, "Nghe người ở phòng bếp nói, hình như là một con Kim Ngưu yêu quái, ngài mau đến xem a!"

Ngay tại thời điểm vừa nghe được ba chữ "Kim Ngưu yêu", song mâu trên khuôn mặt Mạt Đồng luôn lộ vẻ ' việc không liên quan đến ta ', đột nhiên biến sáng vài phần……

70. Chương 70

Tích Duyên định tự thân đi xem xét thì Mạt Đồng lại bất chợt ôm chặt lấy thắt lưng y không để y đứng dậy: "Ngươi đừng đi, loại chuyện này, ta đi là được." Mạt Đồng nhanh chóng bước xuống giường, xoay người liền đã biến mất khỏi căn phòng. Tích Duyên lúc này mới nhìn thoáng qua Vạn Linh Lô đang đặt trên bàn kia.

Mạt Đồng đi thu thập Kim Ngưu yêu, y cũng chẳng có gì để lo lắng, dù sao Mạt Đồng là ma, đối phó yêu quái vẫn là không có vấn đề. Tích Duyên liền sau đó xuống giường đi đến trước bàn.

Y chậm rãi vươn tay hướng đến Vạn Linh Lô, một ngọn hỏa diễm tử sắc đột ngột bùng lên, thiếu chút nữa đã tổn thương tay y. Y là muốn thừa dịp Mạt Đồng không có mặt mà hủy đi cái lô tử < lò> này, chính là lô tử tựa như tự mình có ý thức bảo hộ, y căn bản không có biện pháp có thể đụng đến nó, chỉ cần y tới gần, lô tử liền sẽ bùng lên tử diễm thiêu cháy, tựa như là không thừa nhận y là chủ nhân của nó.

Tích Duyên cũng chỉ có thể từ bỏ, y đẩy cửa vừa định chuẩn bị đi xem Mạt Đồng như thế nào rồi thì đã liền nhìn thấy Mạt Đồng từ bên ngoài trở về, trên tay hắn cầm theo một khỏa hạt châu.

"Ngươi như vậy không khỏi làm có hơi quá a……"

Tích Duyên đạm nhạt liếc mắt nhìn Mạt Đồng, y xoay người bước vào bên trong phòng, Mạt Đồng cũng theo sau tiến vào. Đối mặt với lời trách mắng của Tích Duyên, Mạt Đồng đương nhiên là không đồng ý: "Ta chỉ là lấy đi nội đan của tên yêu quái đó, nếu đổi lại là ngươi còn không phải đánh cho hắn thần hình câu diệt, chúng ta cũng không có khác biệt nhay, ngươi là hàng yêu vì dân, còn ta là sát yêu vì thân." Hắn vô cùng thẳng thắn mà nói, giết đi tên yêu quái kia, cưới đi nội đan, tất cả đều là vì hắn muốn tăng cường nguyên khí trong cơ thể, tuy rằng tên yêu quái vừa rồi chỉ là một con tiểu yêu……

Nhưng nội đan tinh thuần này cũng không tệ lắm, dù sao cỡ nào cũng đều phải chết, không bằng để hắn lấy đi nội đan, ít nhất còn có chút lợi lộc đối với hắn, chuyện này hắn cũng chẳng tính toán giấu diếm Tích Duyên làm gì.

Tích Duyên dù sao đến cuối cùng chắc chắn cũng sẽ nhìn ra dụng ý cùng mục đích của hắn thôi……

Đêm nay vẫn như trước, hai người cùng nằm chung một giường cùng đắp chung một cái mền, nhưng Tích Duyên lại đưa lưng về phía Mạt Đồng, không muốn cùng hắn có bất kì tiếp xúc gì khác, còn Mạt Đồng thu được nội đan của Kim Ngưu, uống hết mấy khẩu rượu sau đó cũng lăn xuống ngủ.

Nếu Tích Duyên đã không để ý tới hắn, hắn cũng không tất yếu tự làm mình mất mặt.

Chạng vạng ngày hôm sau.

Tích Duyên nghe được Xích Luyện ngày mai sẽ rời Phong Danh thành, y những ngày gần đây không có thời gian đi thăm Xích Luyện, hơn nữa ngày thường thời gian của Xích Luyện cũng chẳng dư thừa, hai

người cơ hồ là không có cơ hội mà gặp mặt.

Ngay lúc biết được tin Xích Luyện sẽ quay về phương nam, Tích Duyên đã quyết định tự mình đăng môn đến thăm, thuận tiện cùng Xích Luyện hàn huyên tâm sự, tiện thể cũng đem cái hộp kia quy nguyên chủ.

Tích Duyên gần đây vô cùng rầu rĩ, y có rất nhiều chuyện muốn nói ra, chính là tìm không được nơi để trút bầu tâm sự. Nơi duy nhất mà y nghĩ được để trút bầu tâm sự là người anh em kết nghĩa vô cùng tốt bụng kia của y. Tích Duyên từ thủy tới chung đều cho rằng Xích Luyện đối nhân xử thế thiện lương <Nhầm to =7=>, lại có tính kiên nhẫn, ngoại trừ Xích Luyện ra, y không thể nghĩ ra ai khác cả, y cũng không có muốn đem những loại chuyện tình này nói cho Trương Tử Yến.

Y mang theo một ít tổ yến đến Xích phủ, còn chưa đến được đại môn của Xích phủ đã nhìn thấy đỉnh đầu của một cỗ đại kiệu dừng trước đại môn Xích phủ, Xích Luyện cùng Diễm Phượng nhi theo bên trong kiệu bước xuống, một đôi bích nhân vô cùng xứng đôi.

Đã nhiều ngày không gặp, Tích Duyên mỗi lần nhìn đến Xích Luyện đều cảm thấy được, hắn một lần so với một lần lại càng đẹp hơn, thậm chí ngay cả Tích Duyên cũng có đôi khi cảm thấy được Xích Luyện thực…… Ngận mĩ <từ ngận dùng để chỉ rất, vô cùng, hết sức, nói chung là maximum của từ mĩ>……

Tích Duyên đem tổ yến đưa cho quản sự của Xích phủ. Xích Luyện vừa nhìn thấy Tích Duyên xuất hiện ở trong phủ, khuôn mặt tuấn mỹ cũng hiện lên vẻ kinh ngạc hiếm có. Xích Luyện thật không ngờ nam lại có thể tự mình tới cửa tìm hắn.

Xích Luyện chậm rãi đối Diễm Phượng nhi nói nhỏ vài câu, Diễm Phượng nhi ôn nhu gật đầu, sau đó bước trước vào phủ.

"Tích đại ca, ngươi tìm ta có việc?" Xích Luyện đạm mạc hỏi, hắn không tính toán sẽ thỉnh Tích Duyên nhập phủ. Tích Duyên cũng mơ hồ cảm giác được thái độ xa lánh của hắn, dù sao cũng đã hơn nửa năm không gặp, nhiều ít có chút xa cách cũng là chuyện bình thường.

Tích Duyên thật cẩn thận đem cái hộp ngày ấy *** tiểu nhị giao cho y từ trong lòng ngực ra, dù sao đây cũng là đồ của Xích Luyện, trong lòng Tích Duyên đương nhiên sẽ hết sức mà đem vật nhỏ này bảo toàn rồi……

"Lần trước khi ẩm trà, ngươi có làm rơi thứ này, ta nghe người trong phủ nói ngươi ngày mai sẽ rời Phong Danh thành, vì vậy mới cố ý đem tới cho ngươi." Tích Duyên đem hộp đưa cho Xích Luyện.

Thời điểm Xích Luyện nhìn thấp chiếc hộp trong tay Tích Duyên, dòng nước nhẹ nhàng trôi trong đáy mắt bất chợt gợn sóng: "Ta đã tìm nhiều ngày, không nghĩ tới Tích đại ca lại nhặt được, cái hộp này đối với ta mà nói có ý nghĩa vô cùng quan trọng, đa tạ Tích đại ca." Hắn nhận lại hộp, thái độ đối với Tích Duyên cũng có phần tốt hơn. Cái hộp này hắn đã tìm rất lâu rồi, nếu bị người có dã tâm nhặt được chắc chắn sẽ xảy ra phiền toái.

71. Chương 71

Chỉ có Xích Luyện mới biết được bên trong chiếc hộp này là vạn chúng vong linh <hàng vạn linh hồn người chết> của Thanh Phong cốc, nếu để Tích Duyên biết được chân tướng, khẳng định hội hận chết bản thân mình trợ trụ vi ngược <giúp người xấu làm điều ác =]]>.

Xích Luyện có Diễm Phượng nhi, cũng không còn nhớ nhiều đến Tích Duyên, đối Xích Luyện mà nói, Tích Duyên chỉ là thứ công cụ dùng để bổ sung linh khí cũng như giúp hắn chống lại hàn thể, hiện giờ hắn đã tìm được một cái so với yêu cầu của hắn càng thích hợp hơn rồi, như vậy Tích Duyên mà nói đối với hắn, đã không còn tác dụng nào cả. Cho dù hắn tiếp tục dùng thân thể Tích Duyên để bổ sung linh khí, hắn cũng sẽ không còn thật tình ưa thích gì nam nhân……

Chính là, Tích Duyên vẫn như thế trì độn, đến bây giờ còn bởi vì Xích Luyện mà thật sự chờ đợi hắn. Bất quá Xích Luyện cũng không vội vã cùng Tích Duyên ngả bài, hắn cuối cùng lại thỉnh y đến một thanh lâu.

Còn gọi hai vị hoa khôi xinh đẹp đứng đầu bảng bồi tọa, hắn làm tất cả mọi việc mà không bận tâm đến Tích Duyên có thích hay không, chỉ đến khi gặp sắc mặt Tích Duyên đã có thể nói là không còn hảo, lại không ngừng ma ma chít chít ngọ nguậy liên tục, tựa hồ là muốn nói với hắn cái gì đó.

Nếu hắn đoán không nhầm, nam nhân Tích Duyên này khẳng định là cùng với vị thê tử xinh đẹp trong nhà mình có chút vấn đề, có thể là do Tích Duyên lãnh đạm với nữ nhân khiến nàng có ta điều bất mãn……

Tích Duyên ngọ nguậy mãi rồi cũng không nói gì, bởi vì y lo sợ Xích Luyện sẽ xem thường mình, nhưng, y là thiệt tình đối xử với Xích Luyện, đương nhiên những lời tâm sự trong lòng cũng rất muốn có thể nói cùng với Xích Luyện……

Uống được một lúc, Tích Duyên mới đem chuyện tình mới nhất đây nói cho Xích Luyện: "Mới đây biểu đệ ở phương xa của Tử Yến đến phủ……" Y chỉ nói bản thân cùng Mạt Đồng cảm thấy không hợp cùng ngăn cách cho đến tính cách xấu xa của Mạt Đồng.

Đương nhiên, cái chuyện quan hệ phát sinh giữa y và Mạt Đồng y không có nói cho Xích Luyện, y căn bản là không muốn nói, nhưng không nói trong lòng lại không thoải mái, y là nam nhân, bản tính không nên giống nữ nhân mà tính toán chi li như vậy……

Nhưng Mạt Đồng đối y làm ra cái loại chuyện kia, thật sự khiến y phải vô cùng nén giận, trong lòng chất đầy nan ngôn không thể nói ra.

"Nếu là Tích đại ca không chê khi, vậy ngươi những ngày này đến phủ của ta trụ đi, đợi mọi việc lắng xuống lại quay trở về, dù sao chuyện của ta ở phương nam cũng không có gì phải cấp bách."

"Như vậy không tốt." Tích Duyên lắc đầu, y cho dù có đến phủ của Xích Luyện đi nữa, y vẫn là không yên

tâm Trương Tử Yến ở nhà một mình, "Kỳ thật ta cũng không có ý tứ gì khác, chỉ là muốn tìm người để tâm sự, không còn gì phải bận lòng nữa."

Bởi vì y tin tưởng Xích Luyện……

"Ngươi đã không muốn, ta cũng không miễn cưỡng, nếu ngươi có cần hỗ trợ, tùy thời đều có thể tìm đến, ta nếu giúp được nhất định sẽ giúp ngươi." Này coi như là thù lao của Xích Luyện cho Tích Duyên công y đã nhặt được hộp đem trả lại cho hắn.

"Đúng rồi." Tích Duyên nhớ tới hôm nay thương hộ từ phía nam trở về có nói qua một số chuyện không bình thường, nói rằng ở phía nam hiện tại có yêu quái tác loạn, "Ngươi gần nhất vẫn là đừng nên vội vàng quay trở về phía nam, nghe nói bên đó đang có yêu nghiệt tác loạn, ngươi đợi qua mấy ngày nữa chờ tình hình bên đó ổn định rồi hãy tái trở về." Tích Duyên chính là muốn nhắc nhở hắn, có hay không đi còn phải đợi quyết định của Xích Luyện.

Xích Luyện nhẹ nhàng nhấp mấy khẩu rượu, bình tĩnh lắc đầu: "Không sao cả, ngươi nếu khi nào muốn đến phía nam du ngoạn, ta đều có thể hảo hảo chiêu đãi Tích đại ca, không cần đối với ta khách khí." Miệng hắn muốn nói chính là, đến lúc đó khẳng định đã không còn nhớ rõ những chuyện lúc này.

Hiện tại……

Nhã gian hôm nay không phải do bọn họ bao, thời điểm bọn họ đến, các nhã gian đều đã bị người đặt trước cả rồi, vì thế bọn họ đành an vị nơi ở lầu hai gần cửa sổ, cũng có đầu bài đang ngồi một bên bồi tửu.

Tuy như vậy cũng có điểm kỳ quái, dù sao những người khác bao đầu bài đều là để 'làm việc', không như bọn họ mà ngồi uống rượu nói chuyện phiếm.

Lúc này.

Tú bà hoang mang rối loạn vội vã chạy lên lầu, vẻ mặt lo lắng, xoay người cười làm lành đối với hai người đang tán phiếm: "Ôi, hai vị công tử, có một đại gia ở dưới lầu ra tay rất rộng rãi, chỉ định phải là đầu bài của lâu lý chúng ta, các ngài xem……" Tú bà lời nói còn chưa nói xong, từ phía sau đã vang lên một trận cười ngạo mạn vô cùng âm trầm lại cũng vô cùng lạnh lẽo……

"Ta hôm nay nhất định phải có được hai vị hoa khôi, ngươi nếu không an bài tốt, ta liền hủy lâu của ngươi, chặt chân ngươi, chém tay ngươi, móc mắt ngươi, cắt lưỡi ngươi, đem ngươi vứt ra đường uy cẩu…… <dã man =7=>" Thanh âm nguy hiểm vang lên theo từng tiếng bước chân ngày một gần hơn, ngữ khí kia quả thực rất không tốt lành gì, lại toàn là những lời nói ngoan độc.

Tích Duyên cư nhiên cảm thấy được thanh âm này, ngữ khí này, cái cách nói chuyện này lại vô cùng quen thuộc……

Y theo thanh âm kia nhìn lại ——

Thấy……

Mạt Đồng một thân trường sam hoa lệ ám hắc dừng lại nơi cầu thang, ngay khi nam nhân vừa nhìn ra người đến là Mạt Đồng, y bất an khẽ nhíu mày……

72. Chương 72

Sự xuất hiện của Mạt Đồng đối với Tích Duyên mà nói là có chút ngoài ý muốn, bởi vì y có nghe quản gia nói qua Mạt Đồng bình thường luôn thích đến Noãn Tình các ở cách vách, hôm nay như thế nào chạy đến bên này. Nếu không phải Mạt Đồng ngày thường lưu luyến những loại địa phương như thế này, Tích Duyên thậm chí thiếu chút nữa là tự mình đa tình cho rằng Mạt Đồng đến nơi này là để tìm y a.

Tình huống lúc này làm cho Tích Duyên quả thực vô cùng khó xử, tả cũng không phải, hữu cũng không phải, hơn nữa nhãn thần hỗn loạn oán niệm của Mạt Đồng lại không ngừng trêu chọc tâm tình của y, khiến cho Tích Duyên cứ như đang đứng trên đống lửa, như ngồi trên đống than. <Cô vợ nhỏ bắt quả tang chồng mình ngoại tình với thằng khác =]]>

"Ngươi nếu thích nhị vị hoa khôi này, không ngại có thể hay không chúng ta cùng ngồi một bàn." Xích Luyện cũng chấp nhận yêu cầu của Mạt Đồng, mà ý định này của hắn cũng rất hợp với ý muốn của Mạt Đồng.

Xích Luyện chỉ cần liếc mắt ngay lần đầu tiên cũng đã có thể nhận ra Mạt Đồng, hắn đương nhiên cũng biết những chuyện kể khổ của Tích Duyên khi nãy, vị biểu đệ bà con xa của Trương Tử Yến cũng chính là Mạt Đồng. Xích Luyện mặc dù cùng Mạt Đồng quan hệ không tốt lắm, nhưng để Mạt Đồng ngồi chung một bàn cũng không thành vấn đề.

Xích Luyện nhìn về phía nam nhân, thay nam nhân ngã một chén rượu: "Tích đại ca, ngươi sẽ không để ý, đúng không." Ngữ khí của hắn thực nhẹ, cũng coi như là hỏi qua ý kiến của nam nhân.

"Ân, không ngại." Tích Duyên buông xuống suy nghĩ, uống rượu.

Tú bà nhìn đến sự tình bãi bình, liền phân phó hai vị đầu bài cô nương hảo hảo chiêu đãi ba vị khách nhân. Hai vị nữ nhân quần áo bại lộ cũng chỉ im lặng ở một bên hầu hạ.

"Tích thúc, thực trùng hợp, ngươi gần đây mỗi đêm đều trở về rất trễ, tuy vậy cũng không nên sau lưng thê tử của ngươi mà đến mấy loại địa phương như thế này chứ." Mạt Đồng không chút khách khí cầm lên mấy bình rượu, nửa thật nửa giả đùa cợt nam nhân.<Thê tử ở đây là ngươi ám chỉ ngươi hay Tử Yến =]]>

"Hôm nay là cùng Xích huynh đệ tới, ngươi sau khi hồi phủ không được nói lung tung, Tử Yến hội hiểu lầm."

"Tích thúc sợ Tích phu nhân biết ngươi tới những nơi trăng hoa như vậy, thế cần gì phải đến chứ, ngươi nếu hôm nay hồi phủ lại có thể mời ta cùng đi, ta không chừng sẽ nghĩ lại mà thay ngươi giấu diếm nga." Mạt Đồng ôm lấy vò tử tửu, gọi gã sai vặt trong *** cầm lên mấy cái chén lớn tinh xảo, "Chúng ta tạm thời không nói đến chuyện đó nữa, uống trước rượu, sau trở về chúng ta tái chậm rãi nói."

Tích Duyên đơn giản giới thiệu hai người cho nhau, Xích Luyện vờ như không biết Mạt Đồng, rất phối hợp lộ ra biểu tình kinh ngạc, Mạt Đồng cũng chỉ là khinh thường hừ một tiếng đối Xích Luyện.

"Ngươi sao có thể vô lễ như thế?!" Tích Duyên có chút buồn bực, Mạt Đồng ám phúng<âm thầm giễu cợt, ám trong mờ ám:) ; phúng trong trào phúng ấy> y có thể coi như không tính đi, y cũng chẳng so đo làm gì, chính là hắn thế nhưng lại đối Xích Luyện không lễ phép như vậy còn không phải khiến Xích Luyện chê cười.

"Không sao, Tích đại ca ngươi không cần tức giận." Xích Luyện vươn tay đem bàn tay lạnh lẽo của mình đặt lên bàn tay của nam nhân, "Ta nghĩ Mạt Đồng cũng không phải cố ý."

"Cũng là ngươi tối hiểu được lí lẽ." Bàn tay của Tích Duyên cũng tự nhiên mà đặt lên trên tay của Xích Luyện, y nói chính là lời nói thật tâm, Mạt Đồng đúng là chẳng bao giờ để kẻ khác bớt lo lắng a.

Mạt Đồng liếc nhìn nơi bàn tay hai người chạm vào nhau, hắn uống một ngụm rượu, hướng tới hai vị đầu bài ngoắc: "Đều lại đây cho ta, hôm nay nếu phục vụ ta thoải mái, ta liền cho các ngươi bạc trắng vạn lượng."

Mạt Đồng mới vừa nói xong, Tích Duyên đang muốn uống rượu liền theo bản năng mà mở miệng hỏi: "Ngươi làm sao có nhiều ngân lượng như vậy, ngươi hiện tại là còn ở Trương phủ của ta, ngươi lại……" Y còn chưa nói xong, liền ý thức được Mạt Đồng rất có thể là lấy bạc từ phòng thu chi, y nghi hoặc nhìn về phía Mạt Đồng, lại nhận được tiếu ý âm mưu thực hiện được, đồng tử đen nhánh tràn ngập tà khí xua đi cũng không thể tan.

Này hỗn trướng……

Tích Duyên tức giận đến thiếu chút nữa bị rượu làm sặc, y bảo Trương quản gia cấp Mạt Đồng chút bạc để hắn mua rượu, cũng không phải bảo Mạt Đồng chính mình có thể đến phòng thu chi rút ngân lượng mà ra ngoài ngoạn thanh lâu.

Hai nữ nhân nghe được phân phó của Mạt Đồng, ngoan ngoãn ngồi vào bên người hắn. Một vị ôm lấy bả vai Mạt Đồng, một vị thay Mạt Đồng xoa bóp chân, hầu hạ đến Mạt Đồng thư thư phục phục.

"Tích thúc đừng nóng giận." Mạt Đồng một tay ôm lấy vị nữ nhân kia, ôm thân thể mềm mại của nữ nhân, thật là so với thân thể nam nhân lâu lý thoải mái hơn rất nhiều. Mạt Đồng uống hết mấy khẩu rượu mà

đầu bài đưa lên, hướng Tích Duyên đang gần như nổi cáu kia nói, "Ngươi hôm nay nếu đã đến đây, ta sẽ để ngươi ngoạn đến cao hứng mới trở về, để tránh đến lúc đó ngươi nói ta làm mất đi hưng trí của ngươi."

Hắn nhẹ nhàng nói. Hắn hôm nay đi theo Tích Duyên cả ngày, nguyên bản nghĩ nam nhân sẽ hồi phủ trước khi mặt trời lặn, không nghĩ tới Tích Duyên thế nhưng chủ động đi tìm Xích Luyện, chẳng lẽ Tích Duyên này nam nhân……

Thích Xích Luyện?

Nếu không phải, y vì sao chỉ cần nhìn đến Xích Luyện liền đã lộ ra cái loại biểu tình tước dược <nói chung là vui vẻ, hạnh phúc> này, loại biểu tình này hắn cho đến bây giờ mới lần đầu nhìn qua, nếu không phải là nhờ vào Xích Luyện hắn chỉ sợ cả đời này cũng đừng hòng được nhìn đến.

Mạt Đồng càng nghĩ càng sinh khí, Xích Luyện kia con thối xà, cư nhiên đem Tích Duyên đưa đến cái loại địa phương này, cái nơi trăng hoa nữ nhân quyến rũ lại phong tình, nếu Tích Duyên chịu không nổi hấp dẫn mà lưu luyến nữ nhân ôn nhu hương, kia hắn làm sao bây giờ……

Vì thế, hắn cái gì cũng không quản, tựa như đi bắt kẻ thông *** oán phụ, xuất hiện ở lâu lý.

Đối mặt khiêu khích của Mạt Đồng, Xích Luyện cũng không biểu hiện ra chút tức giận nào, hắn hiện tại đang vô cùng hưng trí mà nhìn chằm chằm vào tình huống trước mắt, nhìn đến Tích Duyên bị lời nói của Mạt Đồng châm chọc đến nỗi uất nghẹn nói không nên lời, nhãn ba nơi đáy mắt u tĩnh của hắn lặng lẽ lưu chuyển.

Lúc này.

Xích Luyện chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng mà chế trụ bàn tay của nam nhân, đồng thời đem mười ngón tay của hai người đan xen vào nhau. Lúc này Xích Luyện mới thong thả mà ngẩng đầu, ý vị thâm trường nhìn về phía Mạt Đồng ngồi đối diện hắn……

73. Chương 73

Tích Duyên cảm giác có gì đó không thích hợp, hai cái đại nam nhân lại tay cầm tay như vậy, nhìn thế nào cũng có chút kỳ quái. Y vừa định rụt tay trở về thì lại bị cả hai bàn tay của Xích Luyện bắt lấy.

Tích Duyên nghi hoặc ngẩng đầu: "Xích huynh đệ, ngươi đây là……"

Vào những thời điểm như vậy, thông thường mấy tên sắc lăng yêu thích đùa giỡn các cô nương sẽ nói ——"Tay ngươi hảo lạnh, ngươi có sao không?", "Có cần hay không ta giúp ngươi hồi phủ? Thay ngươi thỉnh một vị đại phu đến xem?" và nhiều thứ linh tinh khác.

Nhưng lúc này.

Xích Luyện lại nói……

"Tích đại ca, ngươi có hay không cảm giác được tay của ta thực lạnh lẽo." Sắc mặt của Xích Luyện có chút khó xử, đương nhiên nam nhân đơn thuần cũng không biết hắn là đang diễn trò, "Ta nghĩ, ta có thể là bị phong hàn rồi, những ngày gần đây thời tiết chuyển lạnh, thực dễ bị trúng phong tà a, ta cơ thể hiện tại cũng thấy không khỏe, ta chắc phải sớm trở về rồi, hy vọng không ảnh hưởng đến hứng trí của Tích đại ca."

"Ra là như vậy sao, ngươi không cần khách khí, thân thể của ngươi quan trọng hơn, kỳ thật ta cũng đã sớm nghĩ tới, ngươi nếu không thoải mái, ta có thể giúp ngươi hồi phủ cũng được." Tích Duyên ngượng ngùng xua tay, y đã sớm muốn rời đi nơi này, thỉnh y đến thanh lâu uống rượu, còn không bằng thỉnh y đến tửu lâu còn hơn, so qua sánh lại thì cái kia vẫn quang minh chính đại hơn.

Tích Duyên bận tâm đến thanh danh của Trương gia, hơn nữa lo lắng thê tử của mình ở nhà, vì vậy mà y rất ít đến những loại địa phương như thế này, nếu không phải Xích Luyện thịnh tình mời, y nhất quyết sẽ không bao giờ mà chủ động xuất hiện tại những nơi trăng hoa như vậy.

Mạt Đồng lại ở đối diện ôn hoà mà tiếp nhận cái thách thức này của kẻ kia: "Tích thúc, kì thật ngươi cũng không cần quá lo lắng như vậy, Xích huynh đệ của ngươi nhìn qua rất có tinh thần, còn có tâm tư mang ngươi đến cái nơi hoa nhai liễu hạng <xóm làng chơi =]]>này, hắn là phải rất rất có tinh thần mới đúng."

"Mạt Đồng, ngươi đừng nói bậy." Tích Duyên ngăn Mạt Đồng tiếp tục nói tiếp. May mắn khiến cho nam nhân cảm thấy an ủi chính là, Xích Luyện tựa hồ không ngại khiêu khích từ Mạt Đồng, bất cứ lúc nào Tích Duyên cũng đều cảm thấy được Xích Luyện là người vô cùng độ lượng, cũng vô cùng đại khí.

Tích Duyên cũng rất thích ở bên cạnh Xích Luyện……

Mạt Đồng cũng không có phản đối lại lời nói của Tích Duyên, biểu tình trên mặt hắn dần dần tiêu thất, hắn thình lình gật đầu nói: "Tích thúc, ngươi nếu như vậy lo lắng cho Xích huynh đệ của ngươi trước hết vẫn là nên tiễn hắn trở về, dù sao ta còn vướng bận các nàng hoa khôi này, hai người các ngươi có đi hay không cũng như nhau thôi."

Ngồi một lúc, Xích Luyện liền đứng lên, nói rằng chính mình có thể một mình trở về, nhưng Tích Duyên lo lắng, thật sự rất muốn tự mình đưa Xích Luyện trở về. Lần này, Mạt Đồng không có chút ý kiến phản đối nào, vô luận hắn tái nói như thế nào đi nữa, Tích Duyên cũng chắc chắn sẽ cắt ngang lời hắn, trong mắt của Tích Duyên hiện tại cũng chỉ có cái tên "Giảo hoạt" Xích huynh đệ kia của y.

Xích Luyện tên xà yêu, quả thật là có bản lãnh, không biết hắn là dùng phương pháp gì mà lại có thể dễ dàng đem Tích Duyên quay vòng vòng như vậy, không những thế y còn thực tâm lo lắng cho hắn nữa chứ.

Nếu là ngày nào đó Tích Duyên biết được bộ mặt thật của Xích Luyện, không biết sẽ có biểu tình như thế nào. Nghĩ đến đây, Mạt Đồng hưng trí uống một ngụm rượu, mặc cho Tích Duyên cùng Xích Luyện rời đi.

Đương nhiên, Tích Duyên trước khi đi vẫn là dặn dò Mạt Đồng, bảo hắn đừng chơi đùa quá muộn, tốt nhất là nên sớm trở về, Mạt Đồng dù sao cũng là ma, Tích Duyên ít nhiều cũng có chút lo lắng hắn ở bên ngoài gây chuyện.

Xích Luyện vốn là muốn chính mình rời đi, không nghĩ tới Tích Duyên lại nóng lòng nói muốn đưa hắn về nhà, hắn cũng không có thể cự tuyệt, hơn nữa sự kiêu ngạo lúc nãy của Mạt Đồng cũng khiến Xích Luyện nổi ý liền quyết định thuận tay mang luôn Tích Duyên đi. Hắn chỉ là muốn nhìn xem phản ứng của Mạt Đồng, thế nhưng cái vẻ bình tĩnh của Mạt Đồng lại làm cho hắn có điểm thất vọng, chẳng lẽ hắn đoán sai?

Hắn đã nghĩ, Mạt Đồng đối với Tích Duyên cũng có điểm ý tứ, nếu thật sự Mạt Đồng có ý tứ với y, như vậy Tích Duyên đối với hắn mà nói coi như vẫn còn điểm tác dụng, ít nhất hắn có thể dùng Tích Duyên để áp chế nhuệ khí của Mạt Đồng, chính là phản ứng vừa rồi của Mạt Đồng lại làm cho Xích Luyện vô cùng thất vọng.

"Tích đại ca, ngươi chỉ cần đưa ta đến đây, ta tự mình có thể quay về." Xích Luyện nói xong, còn chưa chờ Tích Duyên trả lời liền đã xoay người vội vàng rời đi. Tích Duyên còn muốn hỏi Xích Luyện cụ thể khi nào sẽ li khai Phong Danh thành để tiện cho hắn hảo đi tiễn đưa, chính là phản ứng của Xích Luyện khiến cho Tích Duyên cảm thấy có chút mất mác.

Có một thứ cảm giác nói không nên……

Xích huynh đệ của y, có phải hay không chán ghét y……

Tích Duyên tái trì độn, cảm giác được những ngày gần đây, Xích Luyện chỉ toàn đối với y không phải xa lánh cũng là lảng tránh……

74. Chương 74

Lúc này.

Một cái hắc ảnh lung lay phóng đến, khinh phiêu dừng lại phía sau Tích Duyên. Tích Duyên vừa mới nhìn sang… liền đã thấy Mạt Đồng đứng ở phía sau mình, phản quang của bóng tối bao phủ lấy gương mặt tinh xảo của hắn. Tích Duyên cảm giác được hơi thở của Mạt Đồng rất gần, khiến cho y giật mình khẩn trương mà vội vàng lui lại mấy bước.

Mạt Đồng nhìn đến bộ dáng vô thố của nam nhân, khóe miệng khẽ cong lên tạo thành nụ cười nhàn nhạt. Tà ý dưới đáy mắt hắn không ngừng càng lúc càng đậm hơn, nhãn thần cũng trở nên có chút âm trầm, mang theo chút hơi thở nguy hiểm khó có thể phát hiện.

"Ngươi lén lút làm cái gì?" Tích Duyên khe khẽ nhíu mày, y không có thói quen cùng Mạt Đồng dựa vào gần như vậy, "Ngươi không phải còn uống hoa tửu sao, nhanh như vậy đã xong?"

Thanh âm bình tĩnh của Tích Duyên rất nhẹ. Y chỉ là thuận miệng hỏi một chút thôi, cũng đã nghĩ trước Mạt Đồng sẽ không thành thật trả lời mình. Y như rằng, Mạt Đồng căn bản là không thèm trả lời đến vấn đề của y.

"Tích thúc, ngươi liền như vậy bị Xích huynh đệ của ngươi vứt bỏ sao?" Mạt Đồng đánh giá Tích Duyên một phen, phát hiện Tích Duyên sắc mặt không tốt lắm, còn tiếp tục trêu đùa y, "Xích huynh đệ của ngươi căn bản không thích nam nhân, ngươi đau khổ mà theo đuổi như vậy, không phải là không quan tâm đến thê tử ở nhà của ngươi sao." Hắn ghé sát vào bên tai Tích Duyên cười nhẹ, câu nói vô tâm kia lại khiến cho Tích Duyên không khỏi khó xử.

"Ta đối Xích huynh đệ không phải cái loại suy nghĩ đó……" Tuy rằng Tích Duyên cảm thấy được Xích Luyện bộ dạng cũng không tồi, nhưng hắn đối Xích Luyện tuyệt đối chỉ là huynh đệ cảm tình, là tình bạn sâu sắc mà kẻ khác không thể chia cắt.

Bọn họ là anh em kết nghĩa, Mạt Đồng như thế nào lại hiểu nhầm thành loại đó.

Tích Duyên chậm rãi đi trước, Mạt Đồng liền đi theo bên người y. Sau khi đi được vài bước, Tích Duyên liền cảm giác được đai lưng bị người nắm lấy, y theo bản năng thân thủ chế trụ bàn tay của Mạt Đồng.

"Ngươi đừng quá phận."

"Ta không có quá phận."

"Vậy ngươi đang làm cái gì?"

"Ta xem đai lưng của ngươi bị lỏng, chỉ muốn thay ngươi buộc lại." Mạt Đồng đẩy ra bàn tay đang chế trụ tay mình của nam nhân, vẫn nắm lấy đai lưng y không chịu buông tay, "Tích thúc, ngươi yên tâm, Xích huynh đệ của ngươi nếu không muốn ngươi, không quan hệ, ta muốn ngươi."

Mạt Đồng thấp giọng cười, khiến cho Tích Duyên khó có tể phân biệt được rõ ràng lời nói của hắn rốt cuộc là thực hay là giả. Tích Duyên sửng sốt trong chốc lát, y không nghĩ tới Mạt Đồng sẽ nói nói như vậy, thực là làm cho y cảm thấy ngoài ý muốn.

Tích Duyên xấu hổ giương mắt nhìn về phía Mạt Đồng: "Ngươi nói bậy chuyện này để làm gì?"

"Cho dù vị thê tử xinh đẹp của ngươi cũng không muốn ngươi, ta vẫn muốn ngươi, tái nói như thế nào thì nhất dạ phu thê bách nhật ân……" Tiếu dung nơi khóe miệng của Mạt Đồng tràn ngập tà khí, đồng tử sâu thẳm đen nhánh của hắn dần lắng đọng lại một loại tình tự khác thường.

Khiến cho Tích Duyên không thể nắm bắt được……

"Ngươi đừng nói nữa." Tích Duyên thân thủ bưng kín miệng Mạt Đồng, bàn tay vừa mới đặt lên đôi môi mềm mại của hắn, y liền vô cùng hối hận hành vi của chính mình.

Mạt Đồng bắt lấy tay y, đem y kéo lại gần, khoảng cách giữa hai người nháy mắt đã thu gọn lại. Một cỗ khí lưu nhẹ nhàng cuốn lấy những sợi tóc của Tích Duyên cùng suối tóc ô hắc của Mạt Đồng, trong gió đêm chậm rãi đong đưa……

Ban đêm nơi thành môn, âm phong từng trận, tứ phía yên tĩnh, không có lấy một ngọn đèn dầu, Tích Duyên bị Mạt Đồng đè ép trên bức tường nơi hẻm nhỏ, khiến y không còn đường lui nữa.

Nhãn thần của Tích Duyên khó có thể phát hiện ra lại có chút rung động, ý niệm nguyên bản vẫn luôn bình tĩnh của y đã ở dưới đôi môi một chút lại một chút tiến đến gần của Mạt Đồng trở nên hỗn loạn vô cùng, thẳng đến khi nhiệt khí thở ra từ miệng Mạt Đồng phun vào khóe môi của y……

Tích Duyên thân thủ đẩy ra Mạt Đồng, y cự tuyệt sự thân cận của hắn: "Ta là nam nhân, ta không biết ngươi có đoạn tụ chi phích, nếu biết ta nhất định đã không lưu ngươi lại, ngươi nếu thích có thể đến kỹ viện tìm tiểu quan, ta không…… Không có cái loại sở thích này."

75. Chương 75

Bị Tích Duyên cự tuyệt khiến cho Mạt Đồng vô cùng mất hứng, thế nhưng hắn cũng không quá kích mà đối Tích Duyên mà làm ra những hành vi cưỡng chế, hắn từ từ tiến lên từng bước, chỉ còn cách Tích Duyên vài phần.

"Ta đã nói, và ta cũng không nghĩ sẽ nói lại lần thứ hai." Tích Duyên kiên quyết nói, chính là theo khoảng cách Mạt Đồng dần rút lại giữa hai người, thanh âm của y lại càng nhỏ đi, cổ khí lưu vô hình kia, tựa như phải ép đến y thở cũng không nổi.

Nguyên bản hắn là phải khinh bỉ nam nhân, mắng nam nhân rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, nhưng hắn lại ý vị thâm trường nở nụ cười: "Tích thúc, ngươi có hay không nghĩ tới, nếu Xích huynh đệ của ngươi là yêu quái, vậy ngươi sẽ làm sao?"

Mạt Đồng gằn từng tiếng nhắc nhở khiến cho Tích Duyên từ sững sờ dần chuyển thành sinh khí, y không biết vì sao Mạt Đồng lại đối Xích Luyện thành kiến đến như vậy. Bọn họ căn bản là không hiểu được Xích Luyện thôi.

Tuy rằng Phật Hàng từng nhắc nhở y, khả y thật sự không thể cảm nhận được yêu khí trên người Xích Luyện. Tích Duyên trong lòng có chút dao động, nhưng y vẫn là không muốn tin tưởng Mạt Đồng.

"Trừ phi là ta tận mắt nhìn thấy, nếu không ta sẽ không tin tưởng." Tích Duyên nói xong liền muốn rời đi, nhưng lại bị Mạt Đồng trảo trở về. Mạt Đồng ôm lấy thắt lưng Tích Duyên, đem Tích Duyên một lần nữa

áp lại trên tường.

"Tốt lắm, qua không lâu nữa ngươi tự nhiên sẽ biết." Mạt Đồng không đợi Tích Duyên trả lời, hắn liền cúi xuống cắn lấy vành tai nam nhân, hai tay xả khai y phục của y, dán tại bên tai y mà nói: "Tích thúc, ta chỉ hảo tâm nhắc nhở ngươi, ngươi nếu không tin ta cũng không sao, chính là đến lúc đó ngươi cũng đừng có mà khóc."

Vạt áo của Tích Duyên bị xả khai, thân trên xích lỏa bại lộ trong không khí lạnh lẽo. Tích Duyên một chưởng đánh đến trước ngực Mạt Đồng, một đạo linh quang lóe lên, Mạt Đồng bị đánh cho buộc phải lùi về phía sau mấy bước……

Hắn nhu nhu ngực mình, không nghĩ tới Tích Duyên lại xuống tay nặng như vậy: "Tích thúc, ngươi nếu đánh chết ta, đến lúc ngươi bị vứt bỏ, cũng không còn ai muốn ngươi đâu." Miệng hắn chung quy vẫn là thích khua môi múa mép, nếu không phải sức mạnh của hắn bị phong ấn, hơn nữa đối Tích Duyên không có phòng bị, hắn như thế nào có thể không phải là đối thủ của Tích Duyên chứ.

Nhưng vào lúc này ——

Sâu bên trong hẻm nhỏ âm u truyền đến một trận tiếng khóc u oán, hai người đều cảnh giác nhìn qua……

Tích Duyên nhanh chóng kéo lại y phục, chuẩn bị vào xem, đi chưa được mấy bước đã bị Mạt Đồng bắt lại: "Ngươi tốt nhất đừng đi vào, chỉ là một con oán quỷ mà thôi, không cần ngươi xen vào việc của người khác."

"Điều này sao có thể kêu là xen vào việc của người khác?" Tích Duyên bình tĩnh nhìn về phía Mạt Đồng, Mạt Đồng lại ngăn trở y, không chịu để y đi vào, "Ngươi tránh ra, nếu là quỷ hại người, liền phiền toái."

Mạt Đồng nhất định không để cho Tích Duyên đi vào: "Đây là chuyện của Nham môn, đệ tử Nham môn tự mình sẽ quản."

Tích Duyên không nghĩ sẽ cùng Mạt Đồng nhiều lời vô nghĩa, liền phi thân nhảy lên nóc nhà. Mạt Đồng trong tay xuất hiện một cái tiên tử <roi đấy> thật dài quấn lấy chân Tích Duyên, hắn dụng chút sức kéo một cái……

Tích Duyên cả người mất thăng bằng, từ trên nóc nhà ngã xuống, Mạt Đồng dễ dàng tiếp được y. Hắn đem định thân chú từ lòng bàn tay quán nhập sau lưng Tích Duyên. Hắc sắc phù chú kia ở giữa lưng Tích Duyên chậm rãi chuyển động cho đến khi hoàn toàn thâm nhập vào bên trong cơ thể y. Thân thể Tích Duyên không thể nhúc nhích, ngay cả chớp mắt cũng không được.

Lúc này.

Tiếng khóc u oán của oán quỷ kia càng ngày càng gần, Mạt Đồng ghét nhất chính là cùng quỷ giao tiếp, hắn phiền chán <vì phiền phức mà chán ghét> nhíu mày, thân thủ vung tay đem kết giới bao bọc chắn lại

nơi cửa ra vào của con hẻm nhỏ. Oán quỷ kia như vậy sẽ không thể rời khỏi hẻm nhỏ này, như thế tự nhiên sẽ có người của Nham môn đến trảo quỷ.

Phật Hàng vẫn chưa xuất hiện == ngạch

Đói……

76. Chương 76

Thấy Tích Duyên không ngừng nhìn chòng chọc vào mình, hắn biết Tích Duyên là đang muốn giáo huấn hắn, nhưng hắn làm lơ đi, xem như cái gì cũng chưa thấy. Thân mình chợt lóe, xuyên tường mà ôm lấy Tích Duyên bước vào bên trong kho chứa gạo lân cận hẻm nhỏ.

Bên trong kho chứa gạo có một cái giá nến nhỏ phát ra ánh sáng, ẩn ẩn tản ra quang mang ái muội. Mạt Đồng ném Tích Duyên vào bên trong kho gạo to lớn, Tích Duyên toàn thân không thể nhúc nhích, chỉ có thể trơ mắt nhìn Mạt Đồng cởi bỏ vạt áo, đem y phục của y nhất kiện nhất kiện cởi xuống. Mạt Đồng tựa hồ một chút cũng không sốt ruột, chậm rãi cúi xuống thoát bỏ y phục của Tích Duyên.

Tích Duyên nhận thấy Mạt Đồng hiện tại vô cùng quỷ dị, nhất kiện nhất kiện y phục kia như vô tình nhẹ nhàng lướt qua làn da của y, kích thích đến da đầu không ngừng run lên, chắc chắc y đã rên lên nếu bản thân hiện tại không thể mở miệng.

Tích Duyên có trì độn đi nữa cũng biết Mạt Đồng là cố ý……

Khuôn mặt bình phàm lại thành thật của Tích Duyên lúc này bịt kín một tầng đỏ ửng nhàn nhạt. Y là người, y cũng biết liêm sỉ, bị Mạt Đồng đối đãi như vậy, cho dù là ai đi nữa cũng đều không thể tâm bình khí hòa mà phản ứng lại a.

Cho dù Tích Duyên ngày thường là một người bình tĩnh, thế nhưng tái như thế nào bình tĩnh, lúc này, y cũng hoàn toàn không thể khống chế tình tự của chính mình. Y muốn Mạt Đồng ngừng lại, thế nhưng y lại vô pháp không thể nói ra lấy nửa tự.

Thẳng đến khi Mạt Đồng cởi hết thượng y của Tích Duyên khiến thân thể xích lỏa của y bại lộ ra bên ngoài. Hắn thân thủ nắm lấy hai bên khố tử của Tích Duyên, đồng tử sâu thẳm đen nhánh gắt gao nhìn chằm chằm vào song mâu đang không ngừng rung động trên khuôn mặt của y. Tích Duyên có thể thấy được đáy mắt Mạt Đồng tràn ngập tà khí nhàn nhạt. Hắn chậm rãi tuột xuống khố tử của y, đôi chân vừa thon dài lại rắn chắc của Tích Duyên một chút một chút dần hiện ra trước mắt hắn.

Nhãn thần nóng rực của Mạt Đồng khiến Tích Duyên rất không thoải mái, y cư nhiên lại cảm thấy Mạt Đồng là đang đối y thực hiện hành vi *** uế thị gian <kiểu như dùng nhãn thần bậy bạ nhìn ai đó =]] một kiểu của quấy rối *** chăng~>……

“Tích thúc, chân của ngươi hảo hoạt

.” Bàn tay Mạt Đồng vuốt nhẹ lên đùi Tích Duyên, còn không ngừng bên này niết niết bên kia niết niết, giống như là đang thực nghiệm xúc cảm, khố tử của Tích Duyên rất nhanh đã bị toàn bộ xả hạ.

Tích Duyên không thể khép chặt hai mắt, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn ôm lấy mình, đặt y nằm trên sàn. Mạt Đồng sao có thể buông tha cơ hội này, hắn ở Trương phủ làm thủy chung vẫn có chút không tiện lợi, bất quá làm ở bên ngoài không giống. Hắn vốn định hôm nay ở thanh lâu hảo hảo “Trừng phạt” Tích Duyên một phen, đáng tiếc Tích Duyên vội vả muốn tiễn Xích Luyện trở về, khiến hắn mất đi cơ hội.

Bất quá.

Tình huống hiện giờ cũng không sai biệt lắm, kho gạo này được hai phiến cửa sắt rất lớn khóa lại, bên ngoài lại có mấy vị tráng hán bảo vệ, nơi này cũng là nơi của quan gia, không ai dám tự tiện ra vào. Tình huống oai đả chính trứ <chó ngáp phải ruồi, đánh bừa mà trúng> này cư nhiên lại hợp với ý muốn của Mạt Đồng.

Mạt Đồng ở trên phần đùi bóng loáng của Tích Duyên sờ tới sờ lui. Tích Duyên nếu có thể động, thể nào cũng chắc chắn sẽ giáo huấn hắn là không thể, bị người khi dễ như vậy, tự tôn của nam nhân trong y bị tổn thương nghiêm trọng……

Mỗi lần làm việc Mạt Đồng đều sẽ dùng loại phương thức này, không nhanh sau đó Tích Duyên nhìn thấy hắn nhẹ nhàng phất tay áo một cái, Vạn Linh Lô của Mạt Đồng liền chễm trệ xuất hiện nơi không trung. Lô tử kia không ngừng lắc lắc lắc lắc trên không trung di động, tản ra tử khí lờ mờ, âm khí trong nháy mắt đã vây đầy kho gạo.

Tích Duyên bị đẩy ngã ở dưới sàn, những hạt gạo nhỏ xíu đâm vào da khiến y ngứa không chịu nổi. Y cố gắng cử động đôi môi không có khả năng nói chuyện của mình, từ môi lại phát ra những thanh âm rên rĩ nho nhỏ.

Mạt Đồng cúi đầu cắn lên hầu kết của nam nhân, vươn đầu lưỡi chậm rãi một đường liếm đến bờ ngực Tích Duyên, hắn dùng lực đem đột khởi nho nhỏ nơi đó của Tích Duyên hút vào miệng……

77. Chương 77

Tích Duyên chỉ cảm thấy đầu lưỡi ẩm ướt của Mạt Đồng không ngừng ma xát nhũ thủ của mình, y thậm chí còn có thể nghe thấy rõ ràng chuyển động đôi môi của Mạt Đồng phát ra thứ thanh hưởng vô cùng *** mĩ.

Tích Duyên có nan ngôn mà không cách nào nói ra, có khổ nhưng cũng không cách nào lên tiếng, y chỉ có thể dùng nhãn thần tỏ ý muốn Mạt Đồng dừng lại, thế nhưng bàn tay của Mạt Đồng lại nhẹ nhàng vuốt ve thân thể y, chỉ sau đó hắn mới thỏa hiệp hôn nhẹ lên mi mắt y.

Ngay tại lúc Tích Duyên nghĩ Mạt Đồng sẽ buông ra, y lại nghe đến tiếu âm trầm thấp của Mạt Đồng: "Tích thúc, hôm nay ngươi đến thanh lâu tìm vui thật sự là không nên, nếu để thê tử ngươi biết được, hình tượng hảo trượng phu của ngươi liền sẽ bị hủy a, bất quá ngươi yên tâm, ta sẽ không nói cho Trương Tử Yến, chỉ cần ngươi không cự tuyệt ta." Hắn nói ra điều kiện.

Tích Duyên không nghĩ việc đi thanh lâu hôm nay lại trở thành nhược điểm để Mạt Đồng áp chế mình, y chỉ biết Mạt Đồng là muốn mình tuân theo lời của hắn, thế nhưng y lại không biết Mạt Đồng kỳ thật chỉ là muốn đùa giỡn y mà thôi.

Mạt Đồng có phương pháp của chính mình, ít nhất hắn sẽ không như Xích Luyện mà đi lừa gạt nam nhân, nhưng cứ mỗi khi nghĩ đến Tích Duyên vô cùng quan tâm đến Xích Luyện, lại thêm Tích Duyên cùng Xích Luyệnđã từng có qua quan hệ thân thể, hắn liền cảm thấy không thoải mái, hắn mới đầu nghĩ sẽ hảo hảo ôn nhu mà đối đãi Tích Duyên, nhưng không ngờ nhãn thần bất khuất của Tích Duyên lại làm cho hắn có chút sinh khí.

Nhãn thần Mạt Đồng trầm xuống vài phần, hắn tách ra hai chân Tích Duyên, đem y đặt bên trên đống gạo liền động thân, trực tiếp xâm nhập vào sâu bên trong cơ thể Tích Duyên……

Nơi chặt chẽ dưới thân của Tích Duyên đột ngột bị xuyên qua, y có thể cảm nhận được ngạnh vật tựa hỏa nhiệt kia chậm rãi đẩy mạnh. Hai chân Tích Duyên bị Mạt Đồng ép đến bị trật gân. Mạt Đồng tựa hồ cũng nhận thấy điểm này, hắn một tay đỡ lấy bên hông Tích Duyên, một tay thay y nhu lộng đùi phải bị trật gân. Tích Duyên không thể mở miệng, nhưng nhãn thần của y lại vì bất an mà rung chuyển.

Mạt Đồng đây cùng y cũng không phải là lần đầu tiên, Tích Duyên chỉ biết y không thể để Mạt Đồng tái tiếp tục làm ra những việc như thế này, có được một lần sẽ có lần thứ hai. Chỉ vì hôm nay y sơ sẩy, để Mạt Đồng nắm bắt được nhược điểm, hơn nữa y lúc này cũng không thể nhúc nhích, chỉ có thể trơ mắt nhìn Mạt Đồng vuốt ve y, tiến sâu vào bên trong cơ thể y, đùa bỡn thân thể y……

Y toàn thân không thể khống chế lấy chính mình, bị đặt trên đống gạo mễ, da thịt nơi tấm lưng trần bại lộ ra bên ngoài của y vì những lay động không ngừng của Mạt Động mà ma sát với đống gạo mễ bên dưới khiến Tích Duyên không thể khống chế được mà phát ra thanh âm rên rỉ. Còn Mạt Đồng lại cúi đầu, đôi môi của hắn tiến đến bên môi của Tích Duyên thế nhưng chậm chạp không chịu hôn, chân của Tích Duyên bị hắn nhu đến nhu đi, cảm giác đau đớn kia ngược lại lại dần dần tiêu thất, cũng cùng lúc đó cảm giác xâm nhập lại càng trở nên rõ ràng……

Đúng lúc này ——

Ngoài cửa truyền đến thanh âm đối thoại của hai vị tráng hán……

"Di? Ngươi có nghe thấy thanh âm kì quái gì không?"

"Hình như là từ bên trong kho gạo truyền đến, vẫn là nên đi vào nhìn xem, đống gạo mễ này đều là đồ phải vận chuyển đến phía tây nam cứu tế, nếu có chút sai lầm gì hai chúng ta chết là cái chắc."

Tiếp theo truyền đến thanh âm cửa sắt bị khai mở. Mạt Đồng vừa tiến vào cơ thể Tích Duyên, cũng không quên mà thưởng thức nhãn thần bối rối của y. Nam nhân Tích Duyên này, bình thường làm việc đều bình tĩnh đến vô cùng dị thường, chỉ có tại những thời điểm như thế này mới có thể lộ ra loại biểu tình hiếm có này. Mạt Đồng nghe được có người đang mở cửa, tạm dừng trong chốc lát chậm rãi cúi đầu hôn trụ lấy đôi môi của Tích Duyên.

Bị dục vọng xâm nhập, đôi môi cũng bị bắt giữ, tất cả đều khiến Tích Duyên một chút cũng không muốn đối mặt, ngay tại khoảnh khắc cửa bị đẩy ra, Tích Duyên rên khẽ một tiếng, một đạo linh quang từ bên trong cơ thể y bay ra. Định thân chú trong cơ thể y đã bị linh lực chấn khai.

Mạt Đồng thuận thế hôn nhanh lấy đôi môi của Tích Duyên, toàn thân hắn dùng sức đè lên nam nhân đang không ngừng giãy dụa. Hắn đột nhiên đẩy mạnh một cái đem cả người Tích Duyên rơi vào bên trong ang gạo mễ……

78. Chương 78

Ngay khi cửa bị người đẩy ra, Vạn Linh Lô nháy mắt cũng đã chui vào theo cả hai. Thân thể hai người hãm sâu bên trong ang gạo mễ, cả hàng ngàn hạt gạo đem bọn họ bao trùm lại, hai vị tráng hán gác đêm sau khi tiến vào không phát hiện có bất kì dị thường gì liền đi ra. Ngay cả sau khi cửa sắt đã bị khóa kỹ, Mạt Đồng vẫn chưa hề buông Tích Duyên ra, y bị hắn áp bên trong bể gạo khiến thở cũng thở không nổi, chỉ có thể dựa vào nụ hôn của hắn mà hô hấp.

Mạt Đồng cấp cho Tích Duyên không khí để thở……

Liền sau đó Tích Duyên đã cảm giác được dục vọng của Mạt Đồng chôn sâu ở bên trong cơ thể bắt đầu chậm rãi di động……

Sức lực toàn thân của Tích Duyên bị Mạt Đồng áp chế, y vô pháp giãy dụa, cảm giác như bị một cổ lực lượng mạnh mẽ ập đến áp chế, y chưa bao giờ biết sức mạnh của Mạt Đồng lại cường đại như vậy, nếu hai người là thực sự đối đầu với nhau, y cũng không chắc bản thân có thể địch lại Mạt Đồng. Linh lực hiện tại của y căn bản là không bằng với khi xưa, nếu là nhiều năm trước y đã có thể dễ dàng bắt giữ Mạt Đồng, chính là công lực hiện giờ của y đã giảm xuống rất nhiều, vô pháp có thể chống lại Mạt Đồng. Tích Duyên chợt nhớ đến ngày ấy, thời điểm y trảm phá Nham miếu, Mạt Đồng chỉ tránh né chứ không hề đánh trả.

Nếu hai bên thực sự đánh nhau, mới bắt đầu Tích Duyên sẽ chiếm thế thượng phong cũng không sai, thế nhưng đến cuối cùng khẳng định là Tích Duyên thua, Mạt Đồng thắng……

Tích Duyên hiện tại chỉ có thể trảo thu tiểu yêu, y đã quên rằng y hiện tại đã không còn là y trước kia. Tích Duyên chỉ có thể trơ mắt ra nhìn bàn thân bị áp chế bởi cổ cường lực kia, bị tiến nhập, bị ôm, bị đùa nghịch……

Chính là động tác của Mạt Đồng lại rất khéo léo, không hề thương tổn đến thân thể Tích Duyên, khiến y

cảm thấy cũng có phần thoải mái. Thẳng đến khi Mạt Đồng làm xong, hắn mới thay Tích Duyên vận lại y phục, ôm Tích Duyên bị hắn khiến toàn thân vô lực trở về Trương phủ. Đêm nay, Mạt Đồng xem như đã thỏa mãn, hoàn toàn thỏa mãn, nhưng thế này chỉ mới là bắt đầu, cũng như điều Tích Duyên đã lo lắng vậy, có lần này thì chắc chắn sẽ có lần sau.

Từ sau ngày ấy, Mạt Đồng cơ hồ mỗi ngày ban đêm đều phải ôm Tích Duyên mây mưa thất thường một phen mới được. Hắn luôn có biện pháp khiến Tích Duyên phải tuân theo lời mình, hơn nữa một phần cũng vì Tích Duyên còn lo lắng Mạt Đồng sẽ đem chuyện thanh lâu ngày ấy nói với Trương Tử Yến. Tích Duyên rất lo ngại, y không muốn khiến Trương phủ hổ thẹn, lúc trước khi y thú Trương Tử Yến đã hạ quyết tâm sẽ hảo hảo giúp đỡ Trương phủ, không thể làm ô uế thanh danh của Trương phủ.

Hiện tại……

Y chỉ có thể nhẫn……

Mạt Đồng mỗi ngày đều cùng y làm chuyện kia, thế nhưng Mạt Đồng đối y lại tựa như chỉ vì tò mò. Mạt Đồng đối y tuy rằng không ôn nhu, nhưng cũng không thô bạo, y cũng rất muốn biết Mạt Đồng vì sao cố tình chỉ tìm y mà làm cái chuyện này.

Y cũng có lần hỏi Mạt Đồng, thế nhưng Mạt Đồng lại mỗi lần đều thiên thiên nhất luật<câu nào như câu nấy> mà trả lời: “Bởi vì ngươi hảo, cho nên ta rất thích ôm ngươi, nếu là đổi thành nam nhân khác, cầu ta ôm, ta cũng không thèm.”

Y hảo……?

Mạt Đồng là nói y hảo?

Chính là, y hảo chỗ nào?

Ngay cả bản thân Tích Duyên còn chưa phát hiện được ưu điểm của chính mình, thế nhưng Mạt Đồng lại phát hiện? Đương nhiên đây không thể có khả năng đi……

Tích Duyên lại nhớ đến Mạt Đồng có lần kể cho mình, Tích Duyên không phải cô nương của gia đình nào cả, nếu là cô nương cùng nam nhân phát sinh loại quan hệ này, còn có thể gả cho Mạt Đồng, thế nhưng y lại là cái nam nhân, nam nhân cùng nam nhân lại phát sinh loại đoạn tụ chi sự như thế này, tại thế gian vốn là một chuyện rất hổ thẹn. Vì vậy Tích Duyên lại càng không dám mở miệng, y không dám nói cho người khác quan hệ giữa y và Mạt Đồng, y thậm chí ở bên ngoài một chữ cũng không đề cập đến Mạt Đồng, cho dù là ở phủ của mình y cũng không dám nói chuyện cùng Mạt Đồng, chỉ trừ bỏ ban đêm……

Mạt Đồng chính xác là không quan tâm gì lắm đến cái sự làm ngơ của Tích Duyên đối với mình, cho dù Tích Duyên ban ngày không để ý đến hắn, không nhìn hắn đến hắn, lơ đi hắn hắn, cho dù như thế nào đi nữa thì đến ban đêm tất cả mọi chuyện sẽ không thể còn tuân theo ý của Tích Duyên. Những thời điểm như vậy Tích Duyên sẽ hỏi hắn rất nhiều điều, thậm chí sẽ nói chuyện với hắn. Đương nhiên dưới

tình huống như vậy, dần dần quan hệ giữa Tích Duyên cùng Mạt Đồng cũng coi như từng bước gần nhau hơn.

79. Chương 79

Chính là Tích Duyên không thích dùng phương thức tố ái <làm tình> để biểu đạt tình cảm, thế nhưng Mạt Đồng lại phi thường trực tiếp, phi thường thích, tựa như vĩnh viễn cũng sẽ không chán ghét. Mỗi lần làm Mạt Đồng đều làm phải đến khi tận hứng mới chịu buông ra Tích Duyên, chính là y rất không quen cái loại việc như thế này. Y rõ ràng hẳn là phải cùng Trương Tử Yến đồng sàng mới đúng, thê tử của y rõ ràng là Trương Tử Yến, thế nhưng y hiện giờ lại mỗi đêm đều cùng Mạt Đồng đồng dạng nam nhân đồng giường cộng chẩm, còn làm không biết bao nhiêu lần chuyện vợ chồng, Tích Duyên mới bắt đầu tuy là không có phản ứng, nhưng sau đó rốt cục cũng sẽ có phản ứng.

Tích Duyên căn bản là không có thói nam luyến, bảo y phải đối Mạt Đồng có phản ứng có chút khó khăn, hơn nữa y là người tu đạo, nguyên bản là thanh tâm quả dục, Tích Duyên đối mặt với Mạt Đồng mà nói thực như là đang khiêu chiến với chính bản thân mình……

Còn Mạt Đồng đối Tích Duyên mà nói, cũng chính là một cái phiền toái……

Ban đêm liên tiếp một đoạn thời gian dài, Trương phủ trên dưới đều nghe được những thanh âm kỳ quái, nhưng tất cả mọi người lại nghĩ là yêu quái vì thế cũng không dám xuất môn, cũng đồng thời liên tiếp mấy ngày đó Trương quản gia đều đem chuyện đó nói cho Tích Duyên.

Sau khi Tích Duyên nghe xong sắc mặt một trận hồng một trận xanh, làm sao có thể là yêu quái chứ, rõ ràng là vì buổi tối Mạt Đồng ở trên giường dùng sức quá mạnh khiến giường phát ra thanh âm. Tích Duyên cũng không thể nói cho Trương quản gia lí do là vì y cùng Mạt Đồng làm cái chuyện kia. Sau đó Trương Tử Yến đã đối hạ nhân thông báo, bảo mọi người ban đêm vẫn nên cẩn thận, nghe thấy quái thanh đều đừng xuất môn.

Mà mỗi ngày thời điểm cùng Trương Tử Yến và Mạt Đồng ngồi chung một bàn ăn cơm, chính là thời điểm mà Tích Duyên yên lặng sám hối cũng đồng thời là thời điểm mà y tối bất an. Y mỗi ngày đều cùng Mạt Đồng mây mưa thất thường khiến Trương Tử Yến một mình một phòng, nàng lại đối Mạt Đồng vô cùng tốt, điều này làm cho Tích Duyên cảm thấy đầy một bụng tội lỗi. Tích Duyên cũng có nhiều lần từ chối, ban đêm đều muốn đi tìm Trương Tử Yến, cùng thê tử hàn huyên tâm sự, nhưng mỗi lần như vậy Mạt Đồng đều luôn có biện pháp buộc y phải lưu lại.

Từ lần trước làm cái chuyện đó ở kho gạo, Tích Duyên cho đến nhiều ngày sau cũng không đụng đến một hột cơm, đều chuyển qua dùng mì phở. Y cứ hễ nhìn thấy gạo sẽ nhớ tới cảnh tượng Mạt Đồng đem mình đặt ở bên trong kho gạo, tận tình "Ăn cơm".

Buổi chiều hôm nay, Tích Duyên từ bên ngoài trở về, thời tiết vừa rồi còn vô cùng sáng sủa, đột nhiên mây đen lại kéo đến mưa lập tức ùn ùn trút xuống, Tích Duyên lần này coi như được một bài học, chỉ cần y xuất môn, vô luận thời tiết có sáng sủa như thế nào cũng đều nhớ phải mang theo ô.

Tích Duyên làm việc từ bên ngoài trở về toàn thân không có bị mưa làm ướt, điều này khiến Mạt Đồng có chút thất vọng. Hắn ôm một bầu rượu, ngồi dựa vào trên lan can nơi đình viện hành lang gấp khúc, nguyên tưởng có thể nhìn đến bộ dạng toàn thân ướt như chuột lột của Tích Duyên, không nghĩ tới y thế nhưng vẫn bình an vô sự. Hắn uống xuống một ngụm liệt tửu, nhìn theo Tích Duyên đi vào bên trong phòng.

Hắn cũng đã thành thói quen, ban ngày Tích Duyên chỉ cần là thời điểm ở trong phủ liền sẽ không để ý tới hắn. Làm hại trong phủ cao thấp đều bởi vì quan hệ không tốt giữa Mạt Đồng và Tích Duyên mà lo lắng không yên. Tích Duyên vốn muốn để Mạt Đồng ra ngoài ngủ riêng, thế nhưng Mạt Đồng sống chết cũng không chịu, nếu hắn gấp gáp liền sẽ trực tiếp khóa lại miệng Tích Duyên, đương nhiên phương thức cũng chỉ một, đó chính là hôn……

Vài lần Tích Duyên muốn nói với Mạt Đồng ra ngủ riêng, có thể tìm một căn phòng trống trong Trương phủ mà ở, Mạt Đồng liền sẽ dùng đôi môi nóng rực của mình khóa lại miệng Tích Duyên, làm cho Tích Duyên không thể tái mở miệng nữa. Cũng có nhiều lần Tích Duyên ngay tại hành lang bị Mạt Đồng hôn đến thất điên bát đảo, còn có một lần ở phía sau viện đã bị quang minh chính đại hôn, Mạt Đồng càng lúc càng lớn mật, nhiều lần đều khiến Tích Duyên giật thót tim. Cho nên sau này Tích Duyên đối với chuyện để Mạt Đồng ra ngủ riêng chỉ tự mình không đề cập tới nữa, căn bản mà nói là không dám nhắc tới.

Nếu là những lúc như thế mà bị Trương Tử Yến hay hạ nhân Trương phủ nhìn thấy, y chẳng những phá hoại thanh danh của Trương phủ, còn tổn hại danh dự phu nhân của mình. Nhưng trừ những điểm này ra, Mạt Đồng đối y coi như hảo……

80. Chương 80

Có đôi khi y về trễ, Mạt Đồng sẽ gọi hạ nhân đưa cơm đến phòng; có đôi khi y quá mệt mỏi, Mạt Đồng sẽ ôm y đi tẩy rửa; còn có thời điểm, ban đêm Mạt Đồng thay y chỉnh đốn lại chăn.

Những dấu hiệu này đều khiến cho Tích Duyên cảm thấy vô cùng khó tin, nhưng dần dần y cũng cảm giác được Mạt Đồng tựa hồ không nghĩ sẽ thương tổn y, nếu như vậy y cũng sẽ không thương tổn hắn. Trừ bỏ có những lúc Mạt Đồng ra ngoài đem về không ít phiền phức, mặt khác hết thảy đều có thể coi như hòa thuận, hơn nữa Mạt Đồng ban ngày cũng không tìm y nói chuyện, miễn cho y một ít phiền não.

Chính là những thời điểm đối mặt Trương Tử Yến, Tích Duyên trong lòng vẫn tràn ngập áy náy cùng bất an, y liền đối với Trương Tử Yến hảo hảo gấp bội, nếu rảnh liền mang Trương Tử Yến xuất môn đi đạo phố, mua cho Trương Tử Yến những thứ đồ trang sức tinh xảo, mang Trương Tử Yến đến bố trang chọn lựa vải vóc thượng đẳng, y chỉ muốn bù lại sai lầm của bậc làm trượng phu như mình.

Ngày hôm đó Tích Duyên bồi Trương Tử Yến đi kim *** chọn lựa trang sức, Trương Tử Yến chọn một đôi vòng ngọc, sau khi hai người từ trong kim *** bước ra lại gặp gỡ Xích Luyện.

Bên người Xích Luyện là Diễm Phượng nhi, hai người nhẹ giọng đàm tiếu bước ngang qua Tích Duyên, Xích Luyện cũng chỉ đơn giản nói vài câu chảo hỏi Tích Duyên liền rời đi, nói là muốn đến Nham miếu cúng bái. Tích Duyên vốn định thỉnh Xích Luyện cùng Diễm Phượng nhi đến phủ dùng bữa, nhưng nghĩ

đến Mạt Đồng ở trong phủ cũng không thuận tiện liền từ bỏ, y đành dẫn Trương Tử Yến hồi phủ.

"Phu quân ta có chuyện muốn cùng ngươi thương lượng, hy vọng ngươi có thể đáp ứng." Trương Tử Yến có chút khó xử nhìn về phía Tích Duyên, nàng thân thủ nắm lấy cổ tay Tích Duyên, "Phu quân, trước đó vài ngày ta được sư huynh cùng môn phái trước kia gửi thư, nói hắn muốn đến Phong Danh thành, ngươi xem có được hay không đồng ý để hắn trụ ở trong phủ chúng ta."

"Đương nhiên có thể, sư huynh ngươi cần hỗ trợ, chúng ta tự nhiên phải tận lực tương trợ." Tích Duyên thực nhiệt tâm, y suýt nữa đã quên Trương Tử Yến cũng từng là người của Thanh Phong cốc.

Được lời chấp thuận của Tích Duyên, Trương Tử Yến vô cùng cao hứng: "Phu quân, ngươi đối ta thật tốt." Trương Tử Yến nhắm mắt lại, ý muốn Tích Duyên hôn mình. Tích Duyên liền cúi đầu hôn nhẹ lên má nàng.

Trên người Trương Tử Yến không có nồng nặc mùi yên chi, nàng cho dù đã gả cho Tích Duyên, trở thành nhân thê đi nữa thì ở trên đường vẫn kiều diễm động lòng người, thu hút nhãn thần của người khác……

Tích Duyên đồng ý yêu cầu của Trương Tử Yến, cũng không quá mấy ngày sau, Trương Tử Yến liền dẫn đến một vị vô cùng thần bí bước vào Trương phủ, đầu đội đấu lạp <mũ rộng vành có dán giấy dầu để đi mưa> màu ngân sắc, hơn nữa còn dùng khăn trắng che mặt. Người nọ vận trên người áo cà sa ngân sắc, tay phải cầm phật trượng, tuy rằng dùng khăn che bao trùm kín mặt, nhưng với thân hình hoàn mỹ cùng khí độ ngạo mạn này, không khó nhìn ra người này chính là kẻ Tích Duyên đã lâu không gặp – Phật Hàng.<giống lạy ông tôi ở bụi này quá anh Hàng =7=>

Từ hơn nửa năm trước, sau khi Phật Hàng cùng Cửu Hoàng rời đi Phong Danh thành, Tích Duyên chưa từng gặp lại Phật Hàng, hơn nữa chuyện Thanh Phong cốc bị diệt môn trong một đoạn thời gian cũng truyền đãi vô cùng ồn ào huyên náo, khi đó y còn sai người đi tra tăm tích của Phật Hàng, đáng tiếc đều không có tin tức xác thiết. Nếu không phải y hôm nay nhìn thấy Phật Hàng, y thực nghĩ Phật Hàng đã gặp phải bất trắc trong đợt chính tà tranh đấu tinh phong huyết vũ kia rồi.

Tích Duyên đang muốn kêu tên Phật Hàng, lại nhìn đến Phật Hàng đối hắn ra dấu cảnh âm. Ngón tay trắng nõn thon dài của Phật Hàng khẽ động, Tích Duyên vừa nhìn thấy động tác của hắn, liền tự mình ngậm miệng lại.

"Phu quân, người này là sư huynh của ta, Phật Hàng."

Trương Tử Yến hướng Tích Duyên giới thiệu Phật Hàng, nàng cũng không biết hai người trước kia đã nhận thức nhau. Phật Hàng hướng Tích Duyên gật đầu, chính là Tích Duyên nhìn cũng không rõ biểu tình bên dưới đấu lạp kia của hắn.

81. Chương 81

"Ân." Tích Duyên cũng gật đầu, "Nếu Phật Hàng không chê khi ngươi cứ việc trụ lại Trương phủ, ngươi là sư huynh của phu nhân ta, chúng ta hẳn là nên lấy lễ đối đãi." Hơn nữa Thanh Phong cốc hiện đã không còn, Phật Hàng nói vậy cũng hiện tại đang vô cùng khó khăn, nếu không như thế hắn cũng sẽ không đến Trương phủ làm gì. Tối trọng yếu chính là Phật Hàng đã từng cứu y một mạng, cũng đã cứu Trương Tử Yến, còn cứu cả Phong Danh thành, chỉ bằng vào những việc đó cũng đủ để Tích Duyên làm hết sức mà hảo hảo đối đãi Phật Hàng rồi.

Phật Hàng chưa lên tiếng, Tích Duyên cũng không biết hắn lúc này đang nghĩ cái gì. Trương Tử Yến thay Phật Hàng an bài phòng ốc, liền sau đó Phật Hàng đã quay trở về phòng nghỉ ngơi, Tích Duyên cũng không hảo mà đi quấy rầy.

"Phu quân, ngươi bình thường nếu là không có việc gì cũng đừng nên quấy rầy sư huynh ta, hắn bị thương rất nặng, còn chưa hoàn toàn khôi phục." Trương Tử Yến dặn dò trượng phu của mình đừng đi tìm Phật Hàng, nhìn đến Tích Duyên bộ dáng có chút đăm chiêu, nàng liền nắm lấy cánh tay Tích Duyên, kéo Tích Duyên đến hậu viện, bước từng bước nói chuyện, "Phu quân những ngày này sư huynh ta ở trong phủ, ngươi cũng không cần lo lắng sư huynh sẽ phát hiện ra thân phận của Mạt Đồng, ngươi yên tâm."

Tích Duyên kỳ thật cũng không lo lắng, dù sao Mạt Đồng là ma, cũng không phải là yêu, nếu là yêu, trên người liền có yêu khí, Mạt Đồng trên người không có yêu khí, chỉ có tà khí nhàn nhạt.

"Tử Yến, ngươi nói đỡ cho Mạt Đồng như vậy, không phải là ngươi sớm đã biết Mạt Đồng là……" Tích Duyên thong thả nói, buông ra Trương Tử Yến đang níu kéo tay mình.

Trương Tử Yến cũng không tính toán lừa gạt Tích Duyên, mặt nàng hiện lên nét lo lắng nói: "Phu quân ngươi không nên hiểu lầm ý tứ của ta, ta không phải muốn bao che yêu ma, khả Mạt Đồng hắn chưa từng hại người, ngươi sẽ không giết lung tung vô tội đúng chứ?"

Tích Duyên suy tư trong chốc lát, mới khó xử gật đầu, chuyện Phật Hàng bị thương trụ trong Trương phủ, y cũng không nói cho Mạt Đồng biết. Phòng của Phật Hàng là ở trong Lâm viện của Tích Duyên, Tích Duyên bình thường đều không đi quấy rầy, chỉ mỗi ngày tự mình đem cơm đến, mà Phật Hàng đến đây cũng đã một đoạn thời gian lại không hề bước ra khỏi cửa phòng lấy một bước, tuy vậy vẫn luôn nhờ Trương Tử Yến đi mua dược tài.

Phật Hàng không ra môn cũng không chạm trán với Mạt Đồng, Tích Duyên không xác định được Mạt Đồng rốt cuộc có biết Phật Hàng vào ở hay không, nhưng Mạt Đồng cũng chưa thấy nhắc tới bao giờ. Những ngày gần đây Mạt Đồng ngày ngày đều lao ra bên ngoài, Tích Duyên vì lo lắng cho thương thế của Phật Hàng nên cũng không có thời gian để ý tới Mạt Đồng, y gọi Trương quản gia đi thỉnh đại phu tốt nhất trong thành về chữa bệnh cho Phật Hàng.

Nhưng lại nhận được câu trả lời ngoài dự đoán của tất cả mọi người……

"Hắn bị thương rất nghiêm trọng, nhưng may mắn không có tổn hại hay nguy hiểm gì đến sinh mệnh. Hiện tại linh khí của hắn đã không còn, so với người thường cũng không có gì khác biệt, nếu muốn giúp hắn khôi

phục linh khí dược liệu cũng không phải không có, thế nhưng loại dược liệu này lại vô cùng sang quý, trong thiên hạ khó có thể tìm ra, chỉ có trên Tuyết sơn nơi phương bắc mới có, là nơi lạnh giá vô cùng, người bình thường không phải muốn đi là đi được." Đại phu một bên thu thập đồ vật, một bên nói cho Tích Duyên phương pháp, "Chỉ có Linh chi nơi Tuyết sơn mới có thể cứu hắn, thứ đó phàm nhân căn bản lấy không được."

Tích Duyên sau khi đưa tiễn đại phu, bảo Trương Tử Yến phân phó hạ nhân nấu chút thuốc bổ đem đến, trong phòng hiện tại chỉ còn y cùng Phật Hàng. Lo lắng Mạt Đồng tùy thời đều có thể trở về, y nghĩ nghĩ vẫn là nên đóng cửa lại sẽ ổn thỏa hơn.

Tích Duyên ngồi ở bên giường, y không thể thấy rõ lắm biểu tình lúc này của Phật Hàng phía sau mành trướng. Nói đi cũng phải nói lại, một người từ trước đến nay pháp lực vô cùng cao cường hiện tại đột ngột mất đi linh lực, đây là một chuyện vô cùng đả kích, cho dù giờ phút này Tích Duyên không nhìn thấy được bộ dáng của Phật Hàng, cũng có thể cảm nhận được tâm tình của hắn.

Tích Duyên thân thủ nghĩ muốn xốc lên giường mạn, đột ngột lại bắt gặp một bàn tay tái nhợt vô lực chậm rãi đưa ra……

82. Chương 82

Động tác muốn xốc lên bức màn che của Tích Duyên nhất thời bị ngăn cản, y cũng không miễn cưỡng Phật Hàng, tay chậm rãi lại thả xuống, cũng không tái muốn nhìn xem tâm tình đến tột cùng của hắn là gì. Y biết sắc mặt hiện tại của Phật Hàng khẳng định là vô cùng tiều tụy.

Thanh âm của Phật Hàng vang lên có chút vô lực: "Tích đại thúc, ngươi không cần xốc lên màn che, nếu không chỉ sợ sẽ làm ngươi kinh hách."

"Ngươi rốt cuộc làm sao vậy?" Tích Duyên đang vô cùng lo lắng, y đến gần bên màn che, hỏi Phật Hàng, "Ngươi sau khi rời khỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta cũng nghe nói Thanh Phong cốc gặp chuyện không may, lúc ấy ta còn phái người đi tìm ngươi, đáng tiếc đều không thể tìm ra được tung tích của ngươi."

Phật Hàng không trả lời Tích Duyên, Tích Duyên liền nhận ra Phật Hàng không muốn nhắc lại chuyện này, y cũng không tái truy vấn nữa. Y để yên cho Phật Hàng hảo hảo nghỉ ngơi. Kỳ thật ngày Phật Hàng trở về Thanh Phong cốc, Thanh Phong cốc đã sớm bị diệt môn, hắn căn bản còn chưa kịp tham dự vào cuộc đấu đá kia, sư phụ của hắn, đồng môn của hắn, đều đã bị xà yêu hãm hại.

Hắn tiến đến phía nam tìm xà yêu tính sổ, bảo vật "Hàng ma ấn" của Thanh Phong cốc chính phái cũng rơi vào trong tay xà yêu, hắn căn bản không phải đối thủ của xà yêu, hắn bị xà yêu đả thương. Thanh Phong cốc đã không còn, nếu không phải nghĩ đến bản thân còn có một sư muội, hắn đã không tìm đến Trương phủ làm gì. Xà yêu kia đã hút hết công lực của sư phụ hắn cộng thêm cả đệ tử của Thanh Phong, sức mạnh cường đại lên rất nhiều, hắn căn bản không phải là đối thủ của xà yêu. Lúc sau hắn nguyên bản muốn tìm hỗ trợ từ người của Tích Vân quan, nhưng nghe nói Tích Vân quan giải thể, hắn lại thân chịu trọng thương, liền bất đắc dĩ theo phía nam tiến vào Phong Danh thành.

Có lẽ nam nhân Tích Duyên này còn có thể thu lưu hắn, để hắn ở phủ của y trụ lại đến khi thương thế đã hảo. Đương nhiên hắn là muốn tìm đến hỗ trợ của Tích Duyên.

Ngay tại thời điểm Tích Duyên chuẩn bị rời đi, Phật Hàng gọi lại y: "Ta hy vọng ngươi đừng đem chuyện ta hiện tại đang ở trong phủ của ngươi nói ra ngoài, nhất là vị bằng hữu họ 'Xích' kia của ngươi."

Tích Duyên dừng lại cước bộ, nhìn về phía giường mạn quang mang mờ ảo, y chậm chạp hỏi lại: "Ngươi là nói Xích Luyện?" Vì sao mỗi người đều đối Xích Luyện có cảnh giác, hơn nữa đều hoài nghi Xích Luyện là yêu nghiệt.

Tích Duyên không hiểu……

Nghe được Phật Hàng "Ân" một tiếng. Y vẫn là tôn trọng ý kiến của Phật Hàng, chỉ nói: "Ngươi có thể yên tâm ở phủ của ta nghỉ ngơi, chuyện ngươi đang ở nơi này ta sẽ không để tiết lộ ra ngoài nửa tự, ngươi cứ an tâm dưỡng thương đi, về phần Tuyết liên, ta sẽ nhờ người tìm kiếm trong thành mua, bạc cũng không thành vấn đề, hết thảy đều có thể giải quyết ổn thỏa."

"Ân." Phật Hàng nhẹ nhàng đáp lời, kia thanh âm rất thấp, vô lực, còn lộ ra một tia mỏi mệt.

Nghe được thanh âm đáp nhẹ của Phật Hàng, Tích Duyên mới ly khai khỏi phòng. Sau khi Mạt Đồng vừa trở về, y đã vội vàng chạy ra ngoài thành tìm một cửa hàng mua bán hàng hóa lớn, bảo tiểu nhị ở cửa hàng đó đến kinh thành mua những dược liệu đắt tiền được điểm danh, đương nhiên trong đó cũng có Tuyết liên dùng để chữa trị cho Phật Hàng. Việc này làm cho Tích Duyên cuối cùng cũng yên tâm không ít, bởi lão bản của cửa hàng này nghe nói rất có lai lịch, ở kinh thành danh vọng rất cao, dược liệu của các quan gia đệ tử, nơi này căn bản đều có thể mua được.

Tích Duyên ra giá rất cao, lão bản cũng nói không thành vấn đề, đại khái nửa tháng sau mới có thể đi mua, điều này cũng khiến Tích Duyên yên tâm hơn. Tuyết liên tuy rằng quý báu nhưng đối người thường mà nói trừ bỏ so với tổ yến bổ hơn một chút, ngoài ra cũng không có điểm khác nhau gì quá lớn, nhưng đối người tu luyện mà nói là thứ dược phẩm khôi phục linh lực cực tốt.

Cho nên những người mua Tuyết liên, phần lớn đều là người tu luyện, hơn nữa Tích Duyên ở trong Phong Danh thành thanh danh cũng rất tốt, lão bản đương nhiên sẽ hết lòng thay y đi mua, cửa hàng này cũng rất có danh dự, lão bản cũng sẽ không đem danh sách các khách nhân hay tư liệu của khách nhân mà tiết lộ cho người khác.

83. Chương 83

Tích Duyên mới từ trong cửa hàng đi ra đã nhìn thấy có rất nhiều người bu lại ở đầu phố. Y căn bản không nghĩ sẽ ghé mắt nhìn qua, nhưng nghe được người ta nghị luận đằng đó tựa hồ là có người đang bán mình táng phụ, y liền thuận đường mà nhìn xem thử.

Tích Duyên nếu không xem thì coi như tốt đi, vừa thấy tâm lại liền có vấn đề. Giữa đám người là một vị cô nương đang quỳ trên mặt đất, hai mắt đẫm lệ lưng tròng quỳ lạy cầu xin sự giúp đỡ từ những người xung quanh. Cô nương kia trên người ăn mặc rách rưới, mặt mũi cũng bẩn thỉu, thân thể của phụ thân nàng là được dùng chiếu bọc thành một khối đặt ở một bên. Nàng khóc vô cùng thương tâm, thế nhưng thủy chung vẫn không một ai chịu trợ giúp nàng.

Tích Duyên nhìn thoáng qua, so sánh xem ra tất cả mọi người ở đây đều là ghét bỏ cô nương này bộ dạng xấu xí, mới có thể thờ ơ mà bu lại xem nháo kịch. Tích Duyên đang muốn tiến lên lấy bạc cấp vị cô nương kia giúp nàng an táng hảo phụ thân của mình thì ngay lúc này đã có một vị thanh niên y phục thuần bạch, bạch phát như tuyết, cách ăn mặc thập phần quý khí xuyên qua đám người đứng trước mặt vị cô nương kia. Quần chúng tứ phía không rõ chân tướng vây xem đều đã bắt đầu khe khẽ bàn tán.

"Cô nương bán mình a?" Thanh âm vô cùng dễ nghe từ trong đôi môi ưu mĩ nhẹ nhàng phun ra, mang theo một chút tiếu ý nhu hòa. Thanh âm kia vừa vang lên tứ phía đã ồ lên một mảnh.

Cửu Hoàng……

Y như thế nào lại xuất hiện ở Phong Danh thành……

Tích Duyên thu hồi ngân lượng, đứng trong đám người nhìn chăm chú vào Cửu Hoàng, đã lâu như vậy không thấy, Cửu Hoàng như trước vẫn một chút cũng không thay đổi……

"Ân, công tử ta cùng phụ thân là từ phía nam đến thăm người thân, không nghĩ tới phụ thân trên đường gặp phải bạo bệnh không dậy nổi, vào đến Phong Danh thành mới biết được mọi người trong nhà đã chết hết từ lúc yêu ma loạn thế nửa năm trước." Cô nương kia khóc sướt mướt, ý tứ chính là bức thiết muốn tìm người mua mình. Nàng tiến đến gần Cửu Hoàng, có chút sợ hãi mà nắm lấy y phục của Cửu Hoàng, càng khóc lại càng thêm lợi hại.

"Cô nương ngươi giá bao nhiêu?" Cửu Hoàng cúi đầu nhìn về phía nàng, nhẹ nhàng chuyển động đôi môi, "Khai cái giá."

Khai cái giá?

Tích Duyên suýt nữa bị lời nói của Cửu Hoàng làm sặc. Cửu Hoàng là mua vị cô nương này để đến thời điểm động dục lại dùng? Trừ bỏ việc này, y cũng không thể tưởng tượng ra được nguyên nhân nào khác. Cửu Hoàng từng nói qua với y, thời điểm hắn động dục sẽ tìm các nữ nhân nơi thanh lâu hay những nữ nhân bán mình như thế này, nam nhân mà bất đắc dĩ trở thành công cụ tiết dục vào thời điểm động dục của Cửu Hoàng, y vẫn là người đầu tiên……

Tích Duyên vốn định ly khai, nhưng lại nghe được cô nương kia vừa khóc vừa nói: "Ta không cần bạc, chỉ cần công tử ngài nguyện ý thay ta táng cha, ta đời này cho dù là làm trâu làm ngựa cũng sẽ theo ngài." Nàng khóc vô cùng thương tâm, khiến cho Tích Duyên nhìn cũng không nhẫn tâm.

Cửu Hoàng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, ném cho nàng một bao bạc: "Ngươi đến dịch trạm Nhai Vĩ tìm người thay cha ngươi táng, sau khi mọi việc thỏa đáng tái đến trước khách *** tìm ta."

Cửu Hoàng cũng không lo lắng nữ nhân này sẽ bỏ chạy, muốn chạy khỏi cửa ải của hắn cũng không thể chạy được, cho dù là hắn thả nàng, chính nàng ta cũng sẽ tự mình trở về. Cô nương kia cầm bạc đi tìm người, có mấy vị bộ khoái nha môn tới cũng giúp đỡ nàng đi tìm dịch trạm, đám đông cũng dần dần tán đi. Cửu Hoàng đang muốn rời đi, lại trong lúc vô ý mà nhìn đến Tích Duyên đang chuẩn bị rời đi kia.

Nhãn thần chạm nhau, hai người đều lâm vào sửng sốt.

Tích Duyên không tính cùng hắn chào hỏi, y coi như không thấy Cửu Hoàng mà đi thẳng, nhưng Cửu Hoàng lại tiến lên vài bước, thực tự nhiên mà chặn ngang đường đi của Tích Duyên.

"Tích Duyên, thực xảo*, ngươi đây là muốn đi đâu?" Cửu Hoàng còn nhớ rõ tên của Tích Duyên, đương nhiên đồng thời cũng nhớ rõ những thể nghiệm sướng khoái mà Tích Duyên mang đến cho hắn khi trước. Hắn nhìn chằm chằm vào song mâu vô cùng bình tĩnh của Tích Duyên, đợi y trả lời.

*xảo: trùng hợp

Tích Duyên lui nửa bước, lễ mạo gật đầu: "Đã lâu không thấy, ta đây là đang muốn hồi phủ, không quấy rầy." Dứt lời, Tích Duyên liền bước đi, lần này Cửu Hoàng cũng không ngăn trở.

Thanh âm của Cửu Hoàng từ phía sau Tích Duyên truyền đến: "Ta hôm nay có việc muốn làm, ngày mai sẽ đến phủ của ngươi, có chuyện quan trọng cần bẩm báo." Thanh âm của hắn không lớn, ngữ khí vô cùng thản nhiên.

"Ngươi nếu có chuyện muốn nói, trực tiếp đi tìm quản gia của Trương phủ ta, lão sẽ thay ngươi chuyển cáo, ta ngày mai……" Tích Duyên dừng một chút, còn chưa tìm được lí do để thoái thác, thế nhưng y vẫn một mực không quay đầu lại mà thẳng thừng cự tuyệt Cửu Hoàng, "Ta ngày mai có việc phải xuất môn, thật sự không tiện tiếp đãi ngươi."

84. Chương 84

Nghe được Tích Duyên trả lời như thế, song mâu của Cửu Hoàng nhìn chằm chằm vào bối ảnh rời đi của Tích Duyên trong chốc lát hắn mới chậm rãi thong thả bước đi theo phía sau Tích Duyên. Hai người cứ bảo trì một trước một sau mà hành tẩu trên đường nơi khu chợ phồn hoa.

"Ngươi là thực sự không tiện, hay là giả không tiện?" Cửu Hoàng miễn cưỡng thở dài một hơi, ngữ khí của hắn, nhãn thần của hắn, thậm chí là biểu tình vẫn như trước một bộ biếng nhác.

"Thực……"

"Hay là vì, phủ của ngươi có thứ không phải người, lo lắng bị ta bắt gặp." Cửu Hoàng vẫn đều đều đi theo phía sau Tích Duyên, không có chút ý tứ muốn thỏa hiệp.

Tích Duyên kinh hãi, cũng không phải Cửu Hoàng đã phát hiện ra cái gì rồi chứ. Y do dự dừng lại cước bộ, không quay đầu lại những vẫn đối Cửu Hoàng nói: "Không có……"

Nhìn thấy Tích Duyên dừng lại cước bộ, Cửu Hoàng cũng dừng lại cước bộ. Hắn có chút hồ nghi "Nga" một tiếng. Thanh âm nhàn nhạt kia tuy vậy lại làm cho Tích Duyên một trận lo ngại cùng bất an.

Dưới dương quang, đồng tử của Cửu Hoàng lộ ra ánh sáng màu trong suốt, chỉ tiếc Tích Duyên lại nhìn không thấy. Cửu Hoàng lẳng lặng nhìn chăm chú hồi lâu cũng không thấy Tích Duyên phản ứng. Khi trước hắn là cảm thấy thân thể của Tích Duyên cường tráng lại thêm đối nhân xử thế thật thà, cho dù bị hắn làm ra chuyện kia, Tích Duyên cũng chẳng làm lớn chuyện, nhiều lắm y chỉ không để ý đến hắn nữa. Mà hiện tại tái kiến Tích Duyên, hắn mới lưu ý đến cách ăn mặc của Tích Duyên vô cùng giản dị. Mái tóc đen nhánh chỉ đơn giản dùng một sợi dây buộc lại sau người, trên trán y có vài sợi tóc rủ xuống, khiến khuôn mặt bình thường kia lại xem thuận mắt hơn vài phần.

Hắn cũng không hiểu được, vì cái gì Tích Duyên bình thường như vậy, nhưng mỗi khi hắn nhìn đến y, y đều căn bản là làm lơ không phát hiện, hoặc sẽ xem hắn như một người qua đường. Dù sao hắn lúc trước cũng đã đối Tích Duyên thủy loạn chung khí <*> như vậy, kỳ thật khi đó cũng chỉ là hiểu lầm. Nhưng hắn lại thủy chung nhịn không được mà lúc nào cũng muốn đến gần Tích Duyên, thậm chí muốn cùng này nam nhân thiện lương này kết giao bằng hữu. <Thiệt không đó =7= hay lại muốn 'bạc đãi' đại thúc?>

Thật sự là kì quái……

Ngay cả Cửu Hoàng cũng không hiểu được, rốt cuộc có phải do Tích Duyên có thân hòa lực <Một cái lực mà ai ở quanh cũng muốn đến gần, kiểu hai cục nam chân dính lấy nhau ấy>, hay là tính cách thiện lương của y đã hấp dẫn hắn, tuy vậy tất cả đều không thể phủ nhận chính là…… Hắn đối Tích Duyên đích xác có hảo cảm……

Hắn dám làm, cũng sẽ dám thừa nhận. Cửu Hoàng từ trước đến giờ đều là người trực tiếp như vậy.

"Ta vừa vặn đi ngang qua Phong Danh thành khi đang trên đường đến Thanh sơn, lại phát hiện phía bắc Phong Danh thành nơi bờ Giang Hà hiện đang bị bệnh dịch hoành hành, rất ầm ĩ, ta chỉ muốn thông tri ngươi một tiếng, tốt nhất trong thời gian ngắn rút khỏi Phong Danh thành." Cửu Hoàng thản nhiên mở miệng, ngữ khí vẫn như cũ vô cùng nhu hòa. Hắn từ bên bờ bên kia của Giang Hà đến đây đã thấy qua có rất nhiều người chết, đương nhiên oán linh ác quỷ tác loạn cũng có không ít, lại thêm tình hình bệnh dịch đang trên đà lan nhanh như vậy, Phong Danh thành khẳng định không tránh được.

"Ta sẽ đem việc này chuyển cáo cho quan phủ, ngươi có thể yên tâm." Tích Duyên lúc này mới quay đầu lại nhìn Cửu Hoàng, vừa mới nhìn sang…. liền phát hiện Cửu Hoàng đã xoay người rời đi, không tính toán đi theo y nữa.

Thân ảnh thon dài thuần bạch dần mất khuất giữa đám người qua lại. Tích Duyên đột nhiên ý thức được bản thân như thế không phải quá thất lễ hay sao. Thật sự là không phải mà, nếu Cửu Hoàng không có ý tứ gì khác, kia y chẳng phải là lòng dạ vô cùng hẹp hòi hay sao. Tích Duyên có chút hối hận bản thân vừa rồi đã đạm mạc đối đãi Cửu Hoàng như vậy, nếu Cửu Hoàng có thể bỏ qua cho y, vậy liền rất hảo……

Quả nhiên, Cửu Hoàng nói được là làm được. Ngày thứ hai vừa đến Tích Duyên đã nhìn thấy Cửu Hoàng dẫn vị cô nương hôm qua hắn mua được ở chợ đăng môn đến thăm Trương phủ của y. Vị cô nương kia hiện tại đã được thay đổi y phục sạch sẽ, tóc được thắt thành hai bím, đôi mắt ngập nước to tròn cứ nhìn chằm chằm vào Tích Duyên. Cô nương này bộ dạng cũng có thể xưng được với xinh đẹp đi.

Chính là đáng tiếc……

Tích Duyên liếc mắt nhìn Cửu Hoàng một cái, vẫn là rất có lễ mà chiêu đãi hắn. Vị cô nương kia đem theo lễ vật của Cửu Hoàng, tất cả đều đưa cho Trương quản gia. Tích Duyên căn bản không muốn thu lễ, nhưng nghĩ lại nếu không thu, vậy chẳng phải là không chừa chút mặt mũi nào cho Cửu Hoàng hay sao. Vì thế y chỉ có thể bất đắc dĩ mà lễ mạo nhận lấy.

"Chuyện hôm qua ngươi nói với ta ta đã báo lên quan phủ, không biết bên bời Giang Hà tình hình bệnh dịch có hay không nghiêm trọng?" Tích Duyên đứng dưới tàng cây mai hoa còn chưa nở nơi hậu viện, cẩn thận cân nhắc rốt cuộc y nên như thế nào để giải quyết việc này.

85. Chương 85

Cửu Hoàng ngồi ở một bên lẳng lặng nhìn chằm chằm vào bên sườn mặt của Tích Duyên đang không trầm tư suy nghĩ. Đây cũng vừa đúng là những lúc Tích Duyên đẹp nhất a. Song mâu biếng nhác của hắn hàm chứa tiếu ý nhàn nhạt. Hắn nhẹ nhàng phất vạt áo đứng lên.

"Nếu không nghiêm trọng, ta đã xem như là không có gì rồi, thế nhưng ta đã đến đây để nhắc nhở ngươi, kia liền biết được sự việc đã nghiêm trọng như thế nào rồi."

"……" Tích Duyên quay đầu nhìn Cửu Hoàng.

"Bờ sông bên kia hiện tại đã đóng kín thành môn, người ở bên trong cơ hồ đều sống không được, tình hình bệnh dịch lan tràn rất nhanh, nước sông cũng đã bị ô nhiễm, nếu không nhanh giải quyết thì hậu quả thực không thể lường được." Cửu Hoàng đi theo bên cạnh Tích Duyên chậm rãi đi vào các khóm hoa. Những đóa hoa ven đường không ngừng cạ sát vào vạt áo hắn, "Không quá ba ngày, với tình hình bệnh dịch lan tràn như vậy, hiện tại bên kia có rất nhiều người đã chết, vong linh cùng oan quỷ cũng không phải ít, người của Nham môn hiện nay cũng đã bận tối mày tối mặt rồi."

Tích Duyên ngược lại lại trở nên xấu hổ, y liền không tái nhiều lời nữa, trừ bỏ gật đầu y cũng không biết phải như thế nào để ứng đối. Cửu Hoàng thực sự rất khách khí cũng hiểu chuyện mà thay Tích Duyên giải vây, hắn cũng không nhắc lại việc này nữa. Tích Duyên thế nhưng lại nhất thời mê muội, mời Cửu Hoàng

lưu lại dùng bữa, Cửu Hoàng đương nhiên liền lập tức không từ chối mà đáp ứng. Thẳng đến lúc dùng bữa, Tích Duyên mới sực nhớ phủ của mình còn có một kẻ gọi là Mạt Đồng.

Chính là, Tích Duyên cũng không nghĩ tới Mạt Đồng lại may mắn như thế. Hôm nay Mạt Đồng cùng Trương Tử Yến xuất môn, vì vậy mà đêm nay không có trở lại dùng bữa. Sắc trời cũng đã khuya, Cửu Hoàng tựa hồ còn chưa muốn rời đi, Tích Duyên cũng chỉ hảo bồi hắn uống vài chén, chính là Tích Duyên nói cũng không nhiều lắm, ngoại trừ khi trước cùng Xích Luyện uống rượu ở đây, này cũng là lần đầu tiên y cùng người khác một mình uống rượu, điều này làm cho Tích Duyên có chút không quen.

Thời tiết những ngày gần đây đội ngột trở nên oi bức, Tích Duyên hiện tại cũng chỉ mặc nhất kiện áo đơn, nhìn qua vô cùng đơn bạc, vừa ra ngoài áo trong đã liền ướt đẫm. Nhãn thần Cửu Hoàng nhìn từ đôi má phiếm hồng của Tích Duyên, từ từ mà hạ dần xuống, liền thấy y phục trên dưới của Tích Duyên đều bị mồ hôi làm ẩm ướt. Thân thể của nam nhân bất đồng với sự mềm mại của nữ nhân, nam nhân thực sự rất mềm dẻo rắn chắc……

"Ta nghe nói ngươi tìm người đến kinh thành mua hàng." Cửu Hoàng nhắc tới chuyện hôm qua Tích Duyên xuất môn để đi làm.

"Ân." Tích Duyên gật đầu, y quẹt đi mồ hôi lấm tấm trên thái dương, không chút giấu diếm trả lời, "Bằng hữu của ta bị thương, cần Tuyết Liên để khôi phục linh khí, vì vậy ta mới đi đến cửa hàng đó nhờ người đi mua giùm." Kỳ thật nguyên nhân chủ yếu là bản thân Tích Duyên không thể rời đi, để Mạt Đồng ở lại phủ y một chút cũng không yên tâm, vì thế mới đành nhờ người đi mua giùm, nếu không y cũng đã tự mình mà đi rồi.

"Cho dù hiện tại có hàng, ngươi cũng không thể mua được."

"……"

Cửu Hoàng gặp Tích Duyên lo lắng nhíu mày, hắn ngược lại không chút tiếng động mà nở nụ cười: "Hiện tại cũng không còn sớm, ta cũng nên trở về. Ngươi nếu rảnh vậy liền nhìn đến mấy thứ ta đã cho ngươi kia."

"Ta sẽ." Tích Duyên gật đầu.

Y đang chuẩn bị tiễn Cửu Hoàng xuất phủ, lại nghe đến thanh âm nhu hòa của Cửu Hoàng lộ ra vài phần biếng nhác ghé vào tai mình vang lên: "Y phục của ngươi đã muốn ẩm ướt cả rồi……" Thanh âm của hắn rất thấp, tựa như dán ngay bên tai của Tích Duyên, khiến cho y lập tức mẫn cảm mà giựt lùi về kéo rộng khoảng cách giữa hai người.

"Ngươi ——" Tích Duyên xấu hổ đến nói không nên lời.

Cửu Hoàng đứng ở phía sau Tích Duyên, tay hắn nhẹ nhàng khai mở vạt áo Tích Duyên, thừa lúc Tích Duyên còn chưa kịp phản ứng, hắn cúi đầu, vươn đầu lưỡi hồng hồng ẩm ướt, chậm rãi liếm lên những giọt

mồ hôi trên da thịt y.

Tích Duyên chỉ cảm thấy có thứ gì nó ẩm ướt lướt qua gáy mình, y mẫn cảm "Ngô" một tiếng, vội xoay người muốn tát Cửu Hoàng một cái, chỉ thấy vài đạo ngân quang lóe lên trước mắt, công phu được thi triển trong nháy mắt khóa trụ đồng loạt tất cả những đại huyệt của y.

Cửu Hoàng ôm lấy cơ thể y, thân thủ nâng lên cằm của nam nhân, cũng không quan tâm ý kiến của y mà trực tiếp hôn lên đôi môi y. Bàn tay còn lại của Cửu Hoàng thì hướng đến bên hông Tích Duyên.

Cây cối tầng tầng lớp lớp nơi hậu viện vắng bóng người, những tán lá khép hờ lại đan xen vào nhau cùng bóng râm che đi thân thể của hai người. Ngoại y của Tích Duyên từng lớp từng lớp bị bài khai, đồng thời đôi môi của y cũng bị đầu lưỡi linh hoạt của Cửu Hoàng tách ra. Đầu lưỡi ẩm ướt kia nhanh chóng chui vào khoang miệng nóng rực của Tích Duyên, miễn cưỡng khơi mào đầu lưỡi của người nọ, ái muội mà ma xát, tinh tế khuấy lộng, ôn nhu mút vào……

86. Chương 86

Động tác của Cửu Hoàng thực rất dịu dàng, đôi môi của Tích Duyên hiện tại so với hắn khi nãy tưởng tượng hảo hơn rất nhiều. Khi nãy thời điểm uống rượu, hắn đã lưu ý đến đôi môi hết khai lại hợp lại của Tích Duyên, hồng hồng tựa như bị người nhu ngược qua một phen, khiến cho hắn rất muốn nếm thử tư vị của đôi môi y. Hơn nữa y phục trên người Tích Duyên lại đều bị mồ hôi làm ẩm ướt, khiến cho hắn cảm giác được sự hấp dẫn vô hình trung. Hắn cũng đã từng ôm qua Tích Duyên, sau đêm hôm đó hắn liền đã đem Tích Duyên quay về phủ của y, nhưng hắn khoảng thời gian này cho tới hiện tại vẫn nhớ rất rõ nam nhân Tích Duyên này.

Nam nhân bị hắn sai lầm mà thượng, thân thể có một lượng linh lực vô cùng lớn, lại thêm cừ đạo vừa chặt lại vừa nóng, tất cả đều khiến cho hắn khắc khắc đều tưởng nhớ, hắn thậm chí còn chưa rõ ràng bối cảnh của Tích Duyên thế mà……

Hắn lần này đi ngang qua Phong Danh thành nguyên bản cũng không định đến tìm Tích Duyên, dù sao đêm hôm đó phong lưu cũng chỉ là một hồi hiểu lầm, có lẽ Tích Duyên đã sớm quên hắn, hoặc giả sẽ không muốn tái kiến hắn. Nhưng thời điểm khi hắn nhìn thấy Tích Duyên, hắn thậm chí còn muốn cùng y kết giao bằng hữu, tuy rằng Tích Duyên nhìn qua vô cùng bình thường, thế nhưng Cửu Hoàng trong lòng lại hiểu được, Tích Duyên bất đồng so với thường nhân.

Vì vậy mà hắn hôm nay liền đăng môn đến thăm, nếu là người khác mà nhìn thấy hắn đến thăm quý phủ, khẳng định sẽ rạo rực mà nghênh đón, nhưng thời điểm Tích Duyên nhìn thấy hắn xuất hiện, chẳng những bộ dáng không có nửa điểm cao hứng, ngược lại còn mang theo một chút lúng túng, nhìn thế nào đi nữa thì trong mắt của Cửu Hoàng cũng là thẹn thùng. Thẳng đến ban đêm cùng nhau uống rượu, thời điểm hai người ở hậu viện đàm sự, cũng không biết là vì không khí hoàn hảo, hay là vì thời kì động dục của hắn đến sớm, hắn thế nhưng nhịn không được nghĩ muốn khinh bạc Tích Duyên.

Cả buổi tối, trong đầu hắn đều đầy ắp ý muốn như thế nào để đem Tích Duyên đẩy ngã, như thế nào để

cởi bỏ y phục của y, tách ra hai chân của y, tiến vào cừ đạo chặt chẽ của y, ngay cả Cửu Hoàng còn cảm thấy được cảm xúc của mình có chút vượt quá tầm kiểm soát.

"Rượu ngươi đưa ta uống có bỏ gì trong đó? Vì cái gì ta lại cảm thấy nóng như vậy……" Cửu Hoàng hôn lên đôi môi Tích Duyên, vừa hôn vừa nhẹ giọng hỏi y. Hô hấp của hắn nóng vô cùng, tựa như muốn tổn thương cả làn da của Tích Duyên.

"Ta…… Ta không biết……" Thanh âm của Tích Duyên không ngừng run rẩy. Ngay thời khắc da thịt y bị chạm vào, một cỗ xúc cảm từ sâu bên trong y đột ngột bùng lên, khiến cho Tích Duyên lại bất an mà run rẩy.

Tích Duyên cũng không biết vì sao lại trở nên như vậy. Thời điểm khi nãy uống rượu y đã cảm thấy rất nóng rồi, nóng đến độ mồ hôi đều xuất ra, hơn nữa không khí cũng vô cùng nặng nề khiến y rất không thoải mái. Y cũng chưa bao giờ nghĩ đến rượu lại có vấn đề, Cửu Hoàng vừa nói ngược lại như nhắc nhở y, trước đó vài ngày Trương quản gia đã nói với y rượu ở đầu giường mới mua là hợp hoan tửu, bảo là chuẩn bị cho y cùng Trương Tử Yến. Thân là quản gia cho nên đương nhiên lão cũng lo lắng vấn đề người nối nghiệp của Trương phủ, nói vậy…… nói vậy……

Kia rượu……

Tích Duyên tuyệt không dám nghĩ tiếp nữa, đôi môi của y bị hôn đến phiếm hồng, ngay cả hô hấp nóng rực cũng trở nên run rẩy. Tích Duyên rõ ràng cảm giác được Cửu Hoàng đã trút bỏ nội sam của y, không khí oi bức cùng nhiệt lượng trong ngực không ngừng đâm chọc ý thức của Tích Duyên. Tích Duyên toàn thân bị điểm huyệt đạo không thể động đậy, nhưng y vẫn có thể cảm giác được bàn tay của Cửu Hoàng đang hướng đến hạ thể của mình.

Dây lưng của y bị giải khai, khố tử bị tuột xuống đến cổ chân. Y phục của y hiện tại đã là một mảnh hỗn độn bị vứt lên một cành cây to lớn. Dục hỏa trong cơ thể Tích Duyên không ngừng chạy tán loạn ngày một mạnh hơn, nơi nóng tựa như hỏa thiêu bị bàn tay của Cửu Hoàng chạm vào, liền một cỗ cảm xúc nóng rực khó kềm chế dâng trào khiến cho Tích Duyên không kềm được mà phát ra thanh âm rên rỉ nho nhỏ. Thứ thanh âm này lại tựa như gia tốc càng kích phát dục niệm của Cửu Hoàng.

Cửu Hoàng li khai đôi môi Tích Duyên, liếm liếm lên khóe miệng hồng nhuận của y: "Ngươi nếu thích ta làm như vậy với ngươi, cứ việc nói thẳng ra, không cần đối ta dụng dược." Hắn nâng lên đôi mắt tràn ngập khí tức biếng nhác. Tích Duyên dễ dàng tìm ra được dục vọng mãnh liệt ở sâu trong đôi mắt lạnh nhạt của hắn. Tấm mắt của hắn dừng lại ở trên khuôn mặt Tích Duyên, trên người y, rồi chậm rãi du li……

Tầm mắt của ma nhân kia tựa như muốn đốt cháy da thịt của Tích Duyên. Hơi thở y phun ra cũng cũng nóng rực dọa người. Trương quản gia này thật đúng là hại người, thế nhưng lại dám dùng loại rượu này muốn để y cùng Trương Tử Yến uống. Tích Duyên còn nghĩ may mắn là Trương Tử Yến không có uống phải hợp hoan tửu, nếu không như thế nào có thể chịu được loại tra tấn như thế này, dục hỏa tựa như muốn từ ***g ngực mà phun trào ra. Thần chí của Tích Duyên dần dần mơ hồ, hơn nữa đầu lưỡi của Cửu Hoàng còn không ngừng ở trên cơ thể y trượt đến trượt lui, y không thể khống chế được mình mà tự động run rẩy. Cửu Hoàng rất nhanh liền giải khai huyệt đạo cho y.

Y hiện tại toàn thân đều không ổn. Dược hiệu đã bắt đầu phát tác, cổ cảm giác vừa ngứa lại vừa khó chịu đã tràn ngập lấy tâm tình của y, dường như đã thấu đến máu, lan tràn khắp tứ chi. Mồ hôi của Tích Duyên theo cánh tay chậm rãi chảy xuống, đầu lưỡi ẩm ướt của Cửu Hoàng liền đưa ra liếm lên cánh tay y, đồng tử biếng nhác kia vô cùng bình tĩnh mà thưởng thức song mâu của Tích Duyên đang vì *** mà không ngừng co rút lại.

87. Chương 87

Cơ thể Tích Duyên tựa như bị đem lên lửa thiêu đốt. Song mâu ướt át của y nhìn chằm chằm vào đôi môi của Cửu Hoàng, mọi vật trước mắt đều tựa hồ ba hồi chớp ba hồi nhoáng. Theo mỗi lần nhiệt khí trong cơ thể tăng lên, ý thức của y lại càng trở nên không rõ ràng. Trong chớp mắt, y chủ động tiến đến, có chút ngốc nghếch mà cắn lấy đôi môi Cửu Hoàng. Xúc cảm mềm mại kia lại càng khiến y càng không thể khống chế được tình tự của chính mình.

Chút bất ngờ ngắn ngủi của Cửu Hoàng nhanh chóng trôi qua, hắn sau đó liền thong thả mà trở ngược lại hôn Tích Duyên, hai đôi môi nóng rực không ngừng dán chặt lấy nhau tại một chỗ, đầu lưỡi chậm rãi ma xát, dây dưa, khoang miệng nóng rực dường như muốn hòa tan đầu lưỡi lẫn nhau. Tích Duyên đứng cũng đứng không vững, y cơ hồ là dán vào người Cửu Hoàng, y phục ướt đẫm cũng nhiễm ướt cả vạt áo của Cửu Hoàng.

Đôi môi của hai người gắt gao dây dưa ở cùng một chỗ, không ai nghĩ muốn rời ra. Dược hiệu phát tác thế tới mãnh liệt, Tích Duyên đã muốn gần như hôn mê, y ngốc lăng mà hôn trả Cửu Hoàng. Hai đầu lưỡi ẩm ướt nóng rực triền miên giao triền. Hơi thở của Tích Duyên phun ra ngày một nóng hơn, sự chủ động cùng đáp trả của Tích Duyên đều khiến cho Cửu Hoàng vừa lòng đến cực điểm.

Ở trong ấn tượng của hắn, Tích Duyên căn bản là chưa bao giờ chủ động qua, lần này lại cho hắn cảm giác không đồng dạng như vậy. Tay hắn nhanh nhẹn hướng đến giữa hai chân Tích Duyên, đem dục vọng đã có cảm giác của Tích Duyên nắm ở trong lòng bàn tay, chậm rãi bộ lộng……

"Phòng của ngươi ở nơi nào?" Cửu Hoàng một bên ôm Tích Duyên hiện tại đã vô lực, một bên hôn lên đôi môi y. Thần chí của Tích Duyên đã muốn bị trêu chọc đến điên cuồng, y như có như không mà đáp lại.

"Không thể đi phòng của ta……" Tích Duyên chậm rãi lắc đầu, miệng của Cửu Hoàng khẽ cong lên. Y cả người nóng rực, nơi bị đầu ngón tay của Cửu Hoàng chạm đến có một cỗ khoái cảm không ngừng lan tràn, thanh âm rên rỉ mà y cực lực kềm nén cũng không nhịn được mà từ miệng phát ra nhưng tạp âm đứt quãng.

Cửu Hoàng thế nhưng lại muốn đến phòng của y, nếu để bị Mạt Đồng quay về bắt gặp, kia chẳng phải là bắt kẻ thông *** tại giường sao, hỏi Tích Duyên như thế nào có thể nào giải thích đây. Hết thảy việc này đều là do một tay của Trương quản gia ban tặng. Mồ hôi chảy ra trên trán Tích Duyên, theo hai gò má chậm rãi trượt xuống. Trong cơn hỗn loạn, Tích Duyên bị áp đảo vào sâu bên trong bụi cỏ, lý trí cùng dục vọng không ngừng giao chiến. Lưng Tích Duyên bị đặt trên tường viện lạnh lẽo, cây cỏ dưới thân lại thay phiên nhau mà kích thích da thịt y. Y mỗi lần động một chút liền nhịn không được mà "Ân" ra tiếng, ngay cả chính y còn cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Không thể vào phòng, vậy làm ngay ở đây. Cửu Hoàng buông ra hai chân Tích Duyên. Hắn vươn đầu lưỡi liếm lên những giọt mồ hôi trên khắp thân thể nam nhân, sâu bên trong đôi đồng tử hiện rõ những tia biếng nhác bị dục hỏa thiêu đốt. Hắn từ bên hông đem ra một hạp Tuyết Liên Cao, dùng ngón tay thon dài vẽ loạn trên bí huyệt của Tích Duyên, hắn cố gắng áp chế dục hỏa trong mình, hai tròng mắt lại không một lúc rời đi hai chân đang run rẩy của Tích Duyên.

"Không nghĩ tới ngươi lại tự mình uống thứ mình đã sử dược, bất quá, bộ dáng hiện giờ của ngươi, so với lần trước càngđẹp hơn." Cửu Hoàng chậm rãi cúi đầu, bạch phát rơi xuống da thịt mẫn cảm của Tích Duyên. Hắn thưởng thức đôi má vì bị *** hun đúc của nam nhân mà dẫn đến phiếm hồng. Đôi môi run rẩy của y, vừa hồng lại ướt át, thập phần mê người.

Nhiệt khí thở ra từ miệng hắn nóng đến khiến kẻ khác khó có thể chống đỡ được. Không khí oi bức càng trở thành phương tiện thúc giục tình, Tích Duyên cảm giác được ngón tay của Cửu Hoàng nhẹ nhàng tiến vào bên trong cơ thể y, chậm rãi trừu động, xoay tròn chạm đến nội bích nóng ướt của y. Cửu Hoàng mỗi một lần xâm nhập, đều càng khiến nam nhân càng thêm nắm chặt lấy y phục của hắn. Chất lỏng nóng ẩm từ bí huyện của nam nhân chảy xuống. Đôi môi run rẩy của tựa như muốn mở ra mà cầu cứu. Y phục của Cửu Hoàng bị y kéo đến hỗn độn một mảnh trượt ra, thân hình với những đường cong hoàn mỹ lần thứ hai kích thích nam nhân……

Y muốn……

Dưới tác dụng của hợp hoan rượu, ý niệm duy nhất trong đầu y, dĩ nhiên chính là muốn vị thanh tiên tuấn mỹ trước mắt, bang trợ y, ôm lấy y, hay là để cho y ôm hắn, sao cũng được, chỉ cần giúp y thoát ly khỏi khổ hải ***……

88. Chương 88

Vốn không phải là ý nguyện trong lòng y, thế nhưng dưới tác dụng của dược vật lại trở thành khát cầu nội tâm của y. Mặt ngoài Tích Duyên mặc dù vẫn vô cùng bình tĩnh, thế nhưng nội tâm y đã sớm rơi vào bể dục.

Sâu bên trong tầng tầng lớp lớp cây cối nơi Trương gia hậu viện, giữa những bụi cỏ truyền đến từng trận thanh âm vừa *** mĩ lại vừa quỷ dị. Tựa như thanh âm hai thân thể va chạm vào nhau, xen vào những tiếng rên rỉ yếu ớt không kềm chế được, khiến người nghe một trận tâm can ngứa ngáy. Mặt cỏ phát ra những hưởng thanh sa sa, cùng với thanh âm rên rỉ khẽ run của nam nhân và *** mĩ thủy thanh phát ra từ hai đầu lưỡi không ngừng giao triền đan xen vào nhau tạo thành một bản nhạc khúc *** loạn.

"Buông, nóng quá……" Thanh âm của Tích Duyên cơ hồ không thể nghe thấy. Bên tai y ẩn ẩn có thanh âm gầm gừ của dã thú, hai thân thể nóng rực lại không ngừng dán chặt vào nhau, giao triền giữa những bụi cỏ.

"Ngươi siết chặt như vậy làm thế nào ta có thể buông ra ngươi. Ngươi nếu thích ta đối với ngươi như vậy, ngươi cứ việc nói thẳng, ta không ngại thỏa mãn ngươi." Cửu Hoàng ngăn lại đôi môi đang rung động của Tích Duyên, từ từ nheo lại song mâu ánh lên vài tia lười nhác. Hơi thở nóng rực của Tích Duyên khiến ***

trong hắn càng thêm tăng vọt, thế nhưng thanh âm của hắn vẫn thủy chung lại như trước lộ ra tia lạnh nhạt cùng vài phần biếng nhác, "Hoặc là, ngươi nếu muốn có thể cùng ta quay về Tuyết sơn." Thanh âm của hắn rất nhẹ, tựa như vũ mao phất qua màng tai của nam nhân, khiến kẻ khác tâm thần nhộn nhạo.

Cùng hắn quay về Tuyết sơn……

Chẳng lẽ muốn chết sao……

Tích Duyên đương nhiên không muốn, y trừ bỏ lắc đầu, ngoài ra còn có thể nói cái gì? Cửu Hoàng tưởng y hạ dược hắn, hiện giờ chính y cũng trúng dược, không ngừng giãy dụa trong bể dục, y căn bản không thể hướng Cửu Hoàng giải thích rõ ràng, y cũng không muốn giải thích, bởi vì giờ này khắc này, y há mồm phun ra toàn bộ chỉ có những thanh âm rên rỉ ẩn nhẫn.

Tích Duyên không nhớ được Cửu Hoàng rốt cuộc đem mình đặt trên mặt cỏ ngồi bao lâu, y chỉ cảm thấy đầu lưỡi hồng nhuận của Cửu Hoàng cùng bạch phát như tuyết nhẹ nhàng đảo qua làn da y, khiến toàn thân y không ngừng mà khẽ run rẩy, đồng thời kích thích da thịt mẫn cảm của nam nhân. Làn da màu mật ong vì *** mà dần dần phiếm hồng, song mâu nam nhân mang theo vẻ mê ly rung động, hợp với đôi môi nhẹ nhàng run rẩy, cùng với thân thể không thể tự điều khiển mà không ngừng run lên, hết thảy của nam nhân hiện tại ở trong mắt Cửu Hoàng, đều vô cùng mê người……

Sợi tóc ướt át của nam nhân dán trước ngực, hai điểm màu sắc động lòng người nơi lòng ngực y. Dục vọng của Cửu Hoàng nóng đến độ tưởng như muốn thiêu đốt hai mặt đùi của y sớm đã chôn sâu trong cơ thể nóng ẩm của nam nhân, nhẹ nhàng tiến vào thật sâu khiến cừ đạo nóng rực của y dần dần càng siết chặt lại. Thân thể hai người dán vào nhau, ở trong bụi cỏ lăn qua lộn lại. Hai chân thon dài của Tích Duyên vòng qua thắt lưng Cửu Hoàng. Sự xâm nhập của Cửu Hoàng khiến y buộc phải làm như vậy mới có thể thả lỏng thân thể đang không ngừng run rẩy của mình. Mái tóc dài ướt đẫm bởi mồ hôi. Không khí tràn ngập khí tức *** mĩ.

Không khí oi bức khiến Tích Duyên cảm thấy bản thân hô hấp cũng không thông. Ngay cả Cửu Hoàng vì hàng năm sinh hoạt tại Tuyết sơn nên cũng không thích ứng lắm với loại thời tiết nóng như vậy, nhưng Tích Duyên xích lỏa hiện tại lại đang nằm dưới thân hắn, vì vậy hắn cũng không rảnh mà bận tâm đến. Dục vọng của hắn chôn sâu ở nơi vừa nóng lại vừa ẩm ướt kia vẫn chưa thỏa mãn, hạ phúc của hắn tựa như đang bị bạo nhiệt thiêu đốt. Hắn cử động thân mình, đem hỏa nhiệt của bản thân đẩy mạnh vào bên trong cơ thể nam nhân.

Thẳng đến khi Tích Duyên vô lực đưa tay đẩy hắn ra, hắn mới cúi đầu, thản nhiên hỏi y: "Cảm giác như thế nào? Bên trong ngươi nóng quá, tựa như muốn hòa tan cả ta, hảo chặt……" Cửu Hoàng kéo ra hai chân đang run rẩy của Tích Duyên, khiến y nghiêng thân nằm trên mặt cỏ. Lúc này hắn mới chậm rãi loan hạ thắt lưng, nằm úp sấp trên người Tích Duyên, đôi môi hắn liền sau đó đặt lên cánh tay y……

Tích thúc

Xen ——

Mạt Đồng: thừa dịp ta không có mặt, ăn thịt của ta

Cửu Hoàng: ta là người dẫn đầu thế thôi

Tích Duyên: 0.

Phật Hàng: buồn cười, hảo đói a (Vâng, đương nhiên là anh sẽ đói, anh là tiểu công đáng thương nhất chưa dc đụng vào đại thúc a =]] cho chừa cái tội chảnh!)

Xích Luyện: tùy tiện ăn, cứ việc thoải mái ăn, không liên quan đến ta, ăn tùy ý đi.

Tích Duyên:……

89. Chương 89

Tích Duyên cảm giác được đầu lưỡi nóng ẩm kia không ngừng liếm lộng trên da thịt mình. Thân thể y không thể dừng lại run rẩy, theo mỗi lần tư thế thay đổi, dục vọng chôn sâu ở trong cơ thể y lại càng thêm xâm nhập, nhiệt dịch tích dính đầy giữa hai chân. Dục vọng nóng rực trong cơ thể liên tục ma sát nội bích nóng ẩm của y, trừu động vào thật sâu khiến Tích Duyên mấy lần nghẹn ngào bật ra tiếng.

Nóng quá……

Hơi thở y phun ra vô cùng nóng, không khí hút vào cũng vô cùng nóng. Y cả người ướt đẫm yếu đuối nằm trên mặt đất, vô lực thở hỗn hển, ngực cao thấp phập phồng, y phục của y bị vứt sang một bên, những sợi tóc hỗn độn dán trên người, hai điểm sắc trạch hồng nhuận trước ngực y lại có vẻ dị thường dụ nhân. Y cau mày, cắn chặt đôi môi, nhẫn nại, cố gắng quyết không để bản thân phun ra thêm bất kì tiếng rên rỉ *** loạn nào nữa. Thân thể y bị Cửu Hoàng đặt lên trên người, bí huyệt bị xâm nhập, lấp đầy.

Hơi thở của Cửu Hoàng phun trên cánh tay Tích Duyên, cảm giác nóng rực đến điên cuồng kích thích da thịt mẫn cảm của Tích Duyên. Chân y bị kéo ra đặt ở trước ngực, lập tức sau đó đã nghe được thanh âm hai thân thể va chạm cùng với thanh âm ái dục giao triền. Không biết là do tác dụng của dược vật hay là do tim của Tích Duyên đập rất nhanh cơ hồ đã muốn nhảy ra khỏi ***g ngực, y nắm chặt mặt cỏ dưới người, một cổ khoái cảm như được phóng thích bùng nổ nơi hạ phúc, y "Ô yết" một tiếng, chất lỏng nóng rực liền bắn ra, lại thêm điểm mẫn cảm trong cơ thể bị chạm đến, thân thể y lại rất nhanh bị Cửu Hoàng một lần nữa áp chế.

Nhìn đến hốc mắt ướt át của Tích Duyên, hắn vội ôm lấy thắt lưng y, cúi đầu chôn sâu trong cần cổ y, cảm thụ sự nóng ẩm lại chặt chẽ sâu bên trong cơ thể Tích Duyên. Nam nhân không xinh đẹp cũng không thể

xưng là anh tuấn, nhưng toàn thân cao thấp lại phát ra thứ khí tức ôn hòa khiến cho hắn cảm thấy thực thoải mái. Trên người nam nhân không có hương khí của nữ nhân, thế nhưng ôm lấy cảm thấy sự mềm dẻo của thân thể y lại tuyệt vời đến cực điểm.

Thẳng đến lúc nhiệt dịch làm ướt đẫm bên trong thân thể nam nhân, y mới thoáng thở ra một hơi nhẹ nhõm, nhưng không lâu sau dục vọng chôn sâu ở bên trong cơ thể y lại rất nhanh lần thứ hai thức tỉnh. Y vô lực ngã trên mặt đất, bị Cửu Hoàng ôm, bị tiến vào, xỏ xuyên, bị khiến cho hô hấp trở nên thập phần run rẩy, hết thảy đều vẫn chưa chấm dứt. Tích Duyên ngốc nghếch lại bị bế ngồi dậy, hai chân y bị mở ra ngồi ngay trên người Cửu Hoàng, bị Cửu Hoàng kéo lấy thân thể không ngừng đưa đẩy phun ra rồi lại nuốt vào thứ dục vọng cực nóng của hắn. Đồn bộ hàm chứa thứ dục vọng nóng đến độ khiến Tích Duyên nghĩ muốn thoát ra, thế nhưng mỗi lần đều bị áp chế, khiến cho dục vọng kia tiến vào lại càng thêm sâu.

Không biết qua bao lâu, cảm giác được Cửu Hoàng dừng lại động tác, nhiệt dịch phóng thích ở trong cơ thể theo mặt trên trong đùi nam nhân chậm rãi chảy xuống, Song mâu của Tích Duyên không tài nào có thể bình tĩnh, mặt hồ sâu trong đôi mắt y nổi lên những gợn sóng tinh tế. Dục vọng chôn sâu trong cơ thể y vẫn chưa rút ra, Cửu Hoàng nhìn chằm chằm Tích Duyên đang không ngừng thở hỗn hển, lại nhìn thấy y mệt mỏi cúi đầu. Hắn thuận thế hôn lên đôi môi vì *** mà trở nên hồng nhuận ẩm ướt của Tích Duyên, hàm trụ lấy đầu lưỡi không ngừng hết lảng tránh lại trốn tránh của Tích Duyên tinh tế mà nhấm nháp tư vị của y.

Bóng đêm đen đặc dần buông, hà hoa trì nơi hậu viện tràn ngập hơi nước. chính là hà hoa trong trì giữa khí trời oi bức này lại có vẻ thập phần yếu ớt. Bên bờ trì một nam nhân gần như xích lỏa, tóc đen rối tung, toàn thân ướt đẫm mồ hôi vòng chân ôm lấy người bạch phát thanh niên quần áo hỗn độn. Da thịt nóng ẩm của nam nhân bịt kín sắc thái *** mĩ, song mâu của y vô cùng ướt át, môi đỏ sẫm, mỏi mệt mà tiếp nhận nụ hôn của bạch phát thanh niên.

Thắt lưng nam nhân bị ôm lấy, hai chân bị nâng lên. Ngón tay trắng nõn của Cửu Hoàng nhẹ nhàng vuốt ve song mông rắn chắc của Tích Duyên. Nơi hai người tương liên rõ ràng có thể thấy rất rõ, song mâu biếng nhác của Cửu Hoàng hiện tại đã tràn ngập sương mù. Hô hấp nóng rực của hai người tràn ngập giữa kẻ hỡ của hai đôi môi. Hắn xoay người đem Tích Duyên đặt ở bên bờ trì, chân y liền chạm vào trì thủy lạnh lẽo.

"Ngô…… Hảo lạnh……"

90. Chương 90

Tích Duyên thấp giọng thở hỗn hển, rồi lại thấp giọng mà nói ra cảm thụ lúc này của mình. Y một chân xâm nhập vào bên trong thủy trì, xúc cảm lạnh lẽo kia khiến cho cả người y run rẩy, thực thoải mái……

"Vậy muốn thế nào?" Cửu Hoàng buông ra đôi môi nam nhân, hắn nhìn thoáng qua thủy trì, lại nhìn nam nhân đang vô cùng mỏi mệt. Tựa hồ hiểu ra cái gì đó, hắn ôm nam nhân miễn cưỡng trở mình một cái, đem y ép vào trong nước.

Khi nam nhân còn không kịp lên tiếng ngăn cản, hai người đã hoàn toàn rơi vào bên trong thủy trì. Nước

trong hồ lạnh lẻo bao phủ lấy da thịt nóng bỏng, xúc cảm lãnh nhiệt đột ngột ập đến, khiến cho Tích Duyên thanh tỉnh hơn rất nhiều.

Tích Duyên uống mất mấy ngụm nước, liền trồi lên mặt nước.

Tiếp theo giây sau——

Một đôi tay, chậm rãi vòng lấy thắt lưng y……

Cửu Hoàng vô thanh vô tức trồi lên mặt nước, từ phía sau ôm lấy nam nhân. Bạch phát ướt át của hắn dán trên tấm lưng của Tích Duyên, phần ngực xích lỏa cùng phần lưng lỏa lộ của Tích Duyên gắt gao áp vào nhau. Nam nhân mệt mỏi cũng không phản kháng, chỉ bất đắc dĩ cảm nhận chóp mũi trắng nõn của Cửu Hoàng chậm rãi lướt qua sườn mặt ướt át của y, nhẹ nhàng mà hít ngửi từng tấc da thịt của y.

Cửu Hoàng chậm rãi mở ra song mâu, thủy nhuận bên trong đồng tử lộ ra vài phần lười biếng. Hắn buông xuống suy nghĩ. Nhìn đến Tích Duyên đang nhắm mắt điều tức, ngón tay của Cửu Hoàng thong thả vuốt khắp thân thể xích lỏa của y. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới Tích Duyên lại hội đối hắn sử dược, bất quá, hắn cũng không ngại Tích Duyên đối hắn như thế, này chứng minh Tích Duyên đối với lần đầu tiên của cả hai không thể quên được, còn Tích Duyên thì lại ăn ngậm bồ hòn, cũng chỉ có thể tự nhận bản thân xui xẻo. Hai người ở trong nước yên tĩnh đến độ ngay cả gợn nước cũng không động lấy một chút.

Mệt mỏi sau một hồi tình cảm mãnh liệt. Hoa sen trong trì thủy đang dần chậm rãi khô kiệt. Thẳng đến khi Tích Duyên từ từ mở ra song mâu, Cửu Hoàng mới ôn hòa chế trụ bàn tay y, khiến nam nhân đang vô cùng mệt mỏi buộc phải đem bàn tay mình đặt cùng với hắn ở bờ hồ. Hắn một bên dùng mũi của mình mà ái muội cọ xát lên sườn mặt Tích Duyên, một bên không chút thanh âm khẽ mấp máy đôi môi.

Quang mang ngân sắc đột ngột xuyên thấu lòng bàn tay Tích Duyên, chậm rãi mà lóe lên. Quang hoa nhàn nhạt cuốn theo gió khiến mặt nước nổi lên những gợn sóng lăn tăn, chậm rãi lan tràn về tứ phía.

Nổi bật trên song mâu mệt mỏi của Tích Duyên là đóa hoa sen đang từ từ nở rộ, đóa hoa nguyên bản đã gần chết kia, giờ phút này lại nghịch thế mà khai, nở rộ một cách rực rỡ. Hơi nước tràn ngập bên trong hà hoa trì, nam nhân nguyên bản đã mệt mỏi đến không thể chịu nổi nữa, nhãn thần nhẹ nhàng mà hoảng đãng……

91. Chương 91

Thời điểm Tích Duyên tỉnh lại, Cửu Hoàng đã ly khai. Y không nhớ rõ Cửu Hoàng là khi nào ôm y quay về phòng, cũng không nhớ rõ hắn khi nào rời đi, chỉ có thân thể toan nhuyễn nhắc nhở cho y, hết thảy những sự việc xảy ra vào đêm qua đều không phải mộng, y cư nhiên lại ở ngay hậu viên của phủ nhà mình mà cùng Cửu Hoàng đồng dạng nam tính mây mưa thất thường.

Cho dù là chịu tác dụng của dược vật, nhưng Tích Duyên đích thật cũng có chút khoái cảm, đây là sự thật mà y không thể phủ nhận được. Mặc dù là miệng không muốn thừa nhận, nhưng nội tâm lại vô pháp phủ định.

Y chậm rãi nâng tay, nhìn chằm chằm vào lòng bàn tay của mình, bất đắc dĩ khẽ nhíu mi. Nghĩ đến đêm qua Cửu Hoàng tái sinh đóa hoa sen gần như đã khô héo, đột ngột khiến y giật mình nhớ lại lời dặn dò của hắn. Y gọi Trương quản gia đến hỏi chút chuyện đêm hôm qua, cũng từ lão mà biết được, đêm qua người ôm y trở về phòng là Cửu Hoàng đến sáng mới từ trong phòng y bước ra, trước khi rời đi còn dặn Trương quản gia đôn thuốc bổ cho Tích Duyên.

"Trương quản gia, ngươi đem hết rượu dùng cho phòng sự <chuyện sinh hoạt vợ chồng>mấy ngày trước ngươi mua đều vứt hết đi." Tích Duyên đối với chuyện xảy ra đêm qua khắc sâu trong lòng, y không muốn lại có thêm bất kì sự tình gì loại này phát sinh nữa cả, nếu rượu này mà để Mạt Đồng uống sạch, y bảo đảm tránh không được một đêm bị dày vò.

"Thị, cô gia." Trương quản gia tiếc nuối gật đầu.

Tích Duyên lại gọi lại Trương quản gia: "Quà tặng Cửu Hoàng hôm qua đem đến đặt ở nơi nào, trước mang ta đi nhìn xem." Y đứng dậy theo Trương quản gia ra khỏi phòng, đứng đợi ở đại đường, Trương quản gia liền phân phó người đem đồ vật ngày hôm qua Cửu Hoàng đưa tới đặt trên bàn.

Tích Duyên coi như có chút may mắn, đêm qua Mạt Đồng cùng Trương Tử Yến đều vẫn chưa hồi phủ, vừa vặn hỏi Trương quản gia cũng biết được, ngày hôm qua Trương Tử Yến là nói muốn đến miếu cầu tử <cầu con>, Mạt Đồng vì vậy cũng liền đi theo.

"Tử Yến có nói khi nào sẽ trở về không?" Tích Duyên trong lòng khó tránh khỏi có chút lo lắng, còn mang theo chút băn khoăn, "Những ngày gần đây ngoài thành đang có ôn dịch hoành hành, dặn mọi người trong phủ không được đến gần bờ bên kia của sông Giang Hà."

Trương quản gia luôn hết mình làm tròn bổn phận đương nhiên liền dựa theo phân phó của Tích Duyên làm việc vô cùng nghiêm túc, rất nhanh đã đem phân phó dặn dò hết. Hạ nhân trong Trương phủ cũng vô cùng biết điều, chỉ cần cô gia nói không được đi, vậy thì bọn họ không đi, mỗi người đều đối Tích Duyên phục phục thiếp thiếp. Tích Duyên đứng trước bàn nhất kiện nhất kiện mở quà Cửu Hoàng mang đến. Có những loại đẳng danh bổ phẩm như huyết yến cùng lộc nhung, còn có một đống bổ phẩm trân quý khác. Chợt một cái hộp gấm tinh xảo rơi ra khiến Tích Duyên chú ý, y đưa tay mở ra hộp gấm, lập tức hàn khí từ bên trong trào ra, giữa màn sương trắng mờ ảo dần hiện ra một đóa tuyết liên.

Đây là……

Đây là Tuyết Liên ngàn năm……

Tích Duyên thật không ngờ Cửu Hoàng lại tặng thứ quý báu như vậy cho mình. Thứ mà Tích Duyên nhờ người lên kinh mua cũng chỉ là là Tuyết Liên bình thường trăm năm mới nở một lần, Cửu Hoàng thế nhưng lại tặng thứ thánh phẩm hiếm thấy như vậy, chẳng lẽ là muốn bồi thường cho y? Tích Duyên nhìn chằm

chằm vào đóa Tuyết Liên hình dáng xinh đẹp trong chốc lát. Sau tâm tình vô cùng phức tạp thu lấy Tuyết Liên, xoay sang phân phó Trương quản gia nếu Trương Tử Yến có trở về, cứ để nàng hảo hảo nghỉ ngơi, còn cứ tùy tiện đem rượu ướp lạnh… cho Mạt Đồng thêm cũng không sao.

Y cầm hạp Tuyết Liên hướng đến viện tử Phật Hàng đang trụ, dọc theo đường đi, tâm tình của Tích Duyên có chút không yên, có chút bất an, có chút cảm kích, còn có chút phức tạp……

Tích Duyên đẩy ra đại môn căn phòng của Phật Hàng, y rất nhanh khép lại cánh cửa rồi đem Tuyết Liên ngàn năm đặt lên bàn, chậm rãi đi đến bên giường. Ánh sáng bên trong căn phòng vô cùng hôn ám, tầm mắt cũng không được rõ ràng, sàng trướng <màn giường> thuần bạch từ sớm đã hạ xuống, trong phòng một mảnh yên lặng, cơ hồ chỉ có thể nghe thấy thanh âm bước chân đến gần của Tích Duyên.

Y xốc lên sàng liêm liền thấy được Phật Hàng bất vi sở động ngồi trên giường. Mọi thứ xung quanh đều được bố trí vô cùng chỉnh tề, Phật Hàng một thân áo cà sa ngân sắc hoa mĩ, cổ tay áo tinh xảo được thêu lên phật ấn bằng kim tuyến, từng đường cong đều vô cùng tinh tế, xảo diệu. Những sợi ngân phát nhè nhẹ bay lên, khuôn mặt tuấn mĩ lại xuất hiện những vết sẹo rất rõ ràng, sắc mặt của hắn có chút tái nhợt, dễ dàng nhìn ra được là bị thương rất nặng.

Nghe thấy động tĩnh của Tích Duyên, Phật Hàng lúc này mới chậm rãi mở song mâu. Mục quang kia vẫn sắc bén như thế nhìn chằm chằm vào Tích Duyên: "Tích đại thúc, ngươi đã đến." Thanh âm của Phật Hàng không cao không thấp, vừa như tiếp đón y, lại vừa như không.

92. Chương 92

"Ân." Tích Duyên nhẹ nhàng lên tiếng, hắn biết Phật Hàng tựa hồ rất để ý đến ánh mắt của mình, khuôn mặt của Phật Hàng hiện tại đã bị phá, y biết Phật Hàng giờ phút này khẳng định vô cùng bất mãn, vì vậy y liền tận lực không nhìn tới Phật Hàng, chỉ chậm rãi buông xuống suy nghĩ, đối Phật Hàng nói, "Tuyết Liên đã tìm được rồi, ngươi hấp thụ tinh khí của Tuyết Liên sẽ có thể khôi phục linh khí."

Phật Hàng nhìn chăm chú Tích Duyên, khi nãy thấy y vén mở sàng trướng đem cột lên hai bên trụ giường, hắn vốn không muốn để cho Tích Duyên nhìn thấy vết thương trên khuôn mặt mình, thế nhưng hắn linh khí không có, miệng vết thương cũng vì vậy mà không thể khỏi hẳn. Miệng vết thương trên khuôn mặt hắn tuy là hiện giờ trông có vẻ có chút dữ tợn, thế nhưng hắn lại phát hiện Tích Duyên thủy chung từ đầu đến giờ không một lần nhìn đến mình, vì vậy hắn liền nhận định Tích Duyên là ghét bỏ hắn khó coi.

Hắn đã sớm biết Tích Duyên là loại nam nhân hảo sắc, cũng không ngờ sự thật còn hơn cả thế. Phật Hàng trầm mặc không lên tiếng nhìn chằm chằm Tích Duyên, thấy y ngồi bên giường, cũng không ngẩng đầu lên để nói chuyện với hắn, hắn liền lý giải thành Tích Duyên khinh thường không muốn nhìn thấy hắn. Này nam nhân thế nhưng ghét bỏ hắn, ấn tượng lúc trước đối Tích Duyên có chút chuyển biến tốt đẹp, hiệt tại đã hoàn toàn sụp đổ. <Lại nữa =7= Anh là loại công hay tự kỉ sao =7=>

"Tích đại thúc, ngươi khổ cực thay ngô cầu đến Tuyết Liên như vậy, ngày sau ngô nhất định sẽ không quên ân tình của ngươi hôm nay đã trợ giúp ngô." Ngữ khí của Phật Hàng có chút băng lãnh, vì thần thái suy

yếu của hắn mà cũng khiến cho thanh âm của hắn không còn mấy sắc bén đủ hiệu quả đả thương người khác.

Tích Duyên trì độn đương nhiên không nghe ra được thanh âm của Phật Hàng không mấy vui vẻ, y còn thật sự đối Phật Hàng nói mấy tiếng không cần khách khí, dù sao Phật Hàng cũng đã từng cứu y, cũng đã cứu Trương Tử Yến, còn có cả bách tính của Phong Danh thành nữa.

Lúc Phật Hàng nhìn đến vật bên trong chiếc hạp, hắn cũng không tránh khỏi có chút kinh ngạc. Này nam nhân ghét bỏ khuôn mặt xấu xí của hắn khuôn mặt xấu xí, thế nhưng lại có thể bỏ qua mà thực sự đem Tuyết Liên ngàn năm trị thương cho hắn……

Phật Hàng nhìn về phía Tích Duyên, nam nhân lại không có nhìn hắn, thế nhưng khóe môi y lại nhếch lên một tiếu ý nhu hòa: "Đóa Tuyết Liên này đối với ngươi rất có lợi, chẳng những có thể khôi phục linh khí cho ngươi, còn có thể tăng tinh khí, chính là phải tìm ra được đúng biện pháp mới có thể đem tinh khí Tuyết Liên đạo nhập vào bên trong cơ thể ngươi." Y vẫn không nhìn Phật Hàng, cẩn thận cân nhắc mấy lần như thế nào để đem tinh khí đạo nhập vào trong thân thể Phật Hàng.

Phật Hàng vẫn chưa nói lời nào, dừng ở bối ảnh đang suy nghĩ của Tích Duyên. Hắn thân thủ nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo trên mặt. Dấu vết sâu hoắm này để lại cho hắn không biết bao nhiêu đau xót, lại càng nhiều phần khuất nhục.

Hắn nhất định phải tìm được xà yêu, nhất định phải thay đồng môn nơi Thanh Phong cốc đòi lại một cái công đạo, hơn nữa còn phải đoạt lại Phục Ma Ấn. Hiện nay Thanh Phong cốc chỉ còn lại một mình hắn, bằng hắn hiện tại một thân phế nhân như thế này chắc chắn không thể đối kháng cùng xà yêu, đóa Tuyết Liên ngàn năm kia đích thật có thể giúp hắn khôi phục. Tuy rằng cùng lúc hắn cảm thấy Tích Duyên là một kẻ tục nhân chỉ dĩ mạo thủ nhân

, thế nhưng mặt khác hắn vẫn cảm động Tích Duyên đã vì hắn mà đem đến đóa Tuyết Liên ngàn năm kia. Phần ân tình này, hắn nhất định sẽ hoàn lại.

Tích Duyên dừng ở bên cạnh đóa Tuyết Liên ngàn năm đang không ngừng tản ra hàn khí, rất nhanh cũng đã nghĩ được biện pháp: "Nếu cứ như vậy lập tức đưa vào trong cơ thể ngươi, với thể chất hiện tại của ngươi nhất định sẽ chịu không nổi, như vậy……"

Tích Duyên tạm dừng một chút, y hơi nghiêng đầu, không nhìn thẳng vào khuôn mặt của Phật Hàng, Phật Hàng không nói gì, y lại tái đối hắn nói: "Như vậy, liền từ ta, đem tinh khí đạo nhập thân thể của ngươi."

Tích Duyên ý muốn Phật Hàng nhắm mắt lại, Phật Hàng cũng không nhiều lời vô nghĩa, liền nhắm mắt lại, vững vàng khoanh chân tọa ngồi trên giường. Tích Duyên đem Tuyết Liên đặt vào trong lòng bàn tay, tinh khí liền từ đóa Tuyết Liên kia theo lòng bàn tay của y chậm rãi truyền vào thân thể y. Hàn khí bức người tuần hoàn trong thân thể Tích Duyên theo sự dẫn dắt của y chậm rãi tràn ra……

93. Chương 93

Lòng bàn tay của y bảo trì một khoảng cách nhất định với trán của Phật Hàng, tinh khí từ tay y tràn ra, một chút lại một chút xâm nhập vào mi tâm của Phật Hàng. Thân thể Tích Duyên bị hàn khí xuyên qua, cho đến khi tuyết liên tinh khí toàn bộ theo dẫn dắt của Tích Duyên truyền vào người Phật Hàng, hào quang liền bùng sáng cả căn phòng. Mi tâm Phật Hàng dần dần giãn ra, tinh khí quán nhập vào cơ thể khiến tinh thần của hắn tăng lên gấp bội.

"Cũng đã không sai biệt lắm." Ngay thời điểm Tích Duyên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, thân thể cảm giác cũng không chút thoải mái, chuẩn bị thu thế, lại cảm nhận được lực lượng bên trong cơ thể không thể khống chế mà không ngừng xói mòn.

Trong giây lát.

Một đạo quang mang rực rỡ lóe lên, Phật Hàng tứ phía kích khởi một cỗ toàn lưu, những sợi tóc bay lên, vạt áo khinh dương, cường quang nơi mi tâm của hắn biến mất. Hắn nhắm mắt lại, tứ phía ngưng tụ một cổ hấp thực lực lượng vô hình, khiến Tích Duyên muốn thu cũng thu không được. Lực lượng trong cơ thể y bị phản phệ, y ngay cả đứng cũng đứng không vững, cơ hồ là ngã lên người Phật Hàng, thế nhưng Phật Hàng lại một chút cũng không nhúc nhích. Lực lượng trong cơ thể Tích Duyên theo lòng bàn tay y chú nhập vào thân thể Phật Hàng khiến miệng vết thương trên mặt hắn rất nhanh liền dần dần khép lại, khôi phục đến không còn chút tỳ vết.

Trong nháy mắt, lực lượng của y đã hoàn toàn mất sạch, công lực cùng linh khí của y cũng đều tiêu thất. Tích Duyên một khi đã không còn công lực, căn bản không thể khôi phục lại linh khí……

Tích Duyên cả người mệt mỏi ngồi ở bên giường. Sau khi Phật Hàng điều tức xong, lúc này mới chậm rãi mở mắt, hắn ôm lấy Tích Duyên toàn thân hư thoát, kéo lấy cơ thể y đến gần. Tích Duyên sắc mặt tái nhợt nhắm chặt hai mắt, y biết, hiện tại lực lượng của y đã hoàn toàn tiêu thất, hết thảy điều này có lẽ đều là thiên ý, hiện giờ y cùng phàm nhân căn bản chẳng còn gì khác nhau.

"Công lực của ngươi đều mất hết, ngươi không biết là đáng tiếc như thế nào sao, nội lực mà ngươi đã tích góp từng chút một suốt vài thập niên qua, đều cho ngô, ngươi không hối hận?" Phật Hàng đã hoàn toàn khôi phục tinh thần dưới sự giúp đỡ của Tuyết Liên, vững tựa Thái sơn ngồi bên cạnh Tích Duyên. Hắn chỉ là có chút tò mò, có thực hay không nam nhân Tích Duyên này là xuất phát từ tâm mà trợ giúp hắn.

Tích Duyên chỉ chậm rãi cử động đôi môi: "Chỉ cần ngươi đi chính đạo, vì dân chúng trừ ma vệ đạo, công lực cùng linh lực của ta nếu có thể trợ ngươi, vậy ngươi liền nhận lấy đi." Thanh âm của y rất thấp, vô cùng suy yếu, hơn nữa sắc mặt y lại thập phần khó coi. Đáy mắt sáng tựa minh kính của Phật Hàng, không chút gợn sóng, chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm vào phản ứng của Tích Duyên.

Thiên ý nan vi*……

*Thiên ý nan vi: Ý trời thì khó làm trái.

Phật Hàng trầm mặc, nhìn nhìn Tích Duyên. Ấn tượng của hắn đối với Tích Duyên có thể nói là thường xuyên thay đổi lại vô cùng phức tạp, từ mới đầu một lão sắc lang, biến thành một tráng sĩ hiện tại. Chỉ là hắn đối với việc lần này Tích Duyên cứu mình, vừa có chút mâu thuẫn lại vừa có chút bài xích. Mâu thuẫn là vì Tích Duyên trước đó còn ghét bỏ gương mặt bị hủy hoại của hắn, bài xích là vì cái loại vô danh tiểu tốt như Tích Duyên vậy mà cũng có thể cứu hắn, chẳng những giúp hắn khôi phục công lực, còn đem nội lực của chính mình tất cả đều cho hắn. Tuy rằng Phật Hàng biết đây cũng chỉ là trùng hợp, thế nhưng nam nhân Tích Duyên này thế nhưng cuối cùng lại lộ ra cái vẻ vô cùng bình tĩnh lại chắc chắn như vậy.

Sau mấy giây phút ngắn ngủi trầm mặc giữa cả hai, Tích Duyên chợt nghe thấy thanh âm của Phật Hàng vang lên: "Đêm qua, ngô nghe được hậu viện có thanh âm kỳ quái……" Ngữ khí của hắn vô cùng bình tĩnh, lại khiến cho Tích Duyên đang nhắm mắt khẽ chấn động, đầu ngón tay của Tích Duyên nhanh chóng cứng lại.

Tối hôm qua……

Hậu viện……

Trong đầu Tích Duyên ngay lập tức hiện lên vài hình ảnh, hai thân thể giao triền vô cùng *** mĩ, y căn bản không biết phải như thế nào mà trả lời câu hỏi của Phật Hàng, cũng căn bản không biết phải mở miệng nói gì tiếp. Y chỉ có thể làm bộ cái gì cũng chưa nghe thấy, đem vô thố thu vào lòng, biểu tình trên mặt vẫn như trước bình tĩnh. Đôi bàn tay nắm lại trước ngực y, dần dần lạnh lại, cứng đến độ khiến y không có chút biện pháp nhúc nhích.

Phật Hàng lẳng lặng chăm chú nhìn y, phật châu đeo trên cổ tay hắn chạm đến mu bàn tay của nam nhân, xúc cảm lạnh lẽo khiến Tích Duyên từ từ mở ra đôi mắt đang nhắm chặt. Bởi vì y cảm nhận được khí tức của người kia đang ở rất gần……

94. Chương 94

"Đêm qua ngươi là không phải……" Khuôn mặt tuấn mĩ của Phật Hàng đối diện với tầm mắt có chút lảng tránh của Tích Duyên. Nghe được Phật Hàng muốn nói lại thôi, y thậm chí nghĩ Phật Hàng thực sự đã biết chuyện phát sinh đêm qua. Nhưng rất nhanh Phật Hàng liền vòng vo, vẫn như thường mà liếc mắt nhìn Tích Duyên, "Phu nhân của ngươi hôm nay vẫn chưa trở về quý phủ sao?"

"Vẫn chưa……" Tích Duyên lắc đầu, "Ta cùng nàng dù thành thân đã lâu rồi, thế nhưng còn chưa có lấy một đứa con, ta thân làm phu quân cũng thập phần hổ thẹn, nàng hôm qua đã cùng Mạt…… đã cùng biểu đệ bà con xa của mình lên núi cầu tử rồi."

Phật Hàng thuận miệng hỏi một câu: "Vậy ngươi vì sao không đi?" Bàn tay đang sửa sang lại vạt áo trước ngực của hắn đột ngột dừng lại giữa không trung. Hắn tựa hồ ý thức được bản thân đã hỏi vấn đề không nên hỏi. Tích Duyên không đi dĩ nhiên là bởi vì muốn giúp hắn tìm dược……

Sau đó Phật Hàng liền ngậm miệng không tái nói đến chuyện đó nữa. Tích Duyên biết Phật Hàng muốn vì những đồng môn đã mất của mình mà đòi lại công đạo, thần chí của y có chút suy yếu, chầm chậm mở miệng: "Xà yêu là ở hướng nam, ngươi cứ tiếp tục ở tại nơi này điều dưỡng mấy ngày, nếu muốn lưu lại cũng được, nếu ngươi muốn li khai cũng không sao, Trương phủ nho nhỏ này của ta chỉ sợ khiến ngươi chịu thiệt." Tích Duyên nói chính là lời nói thật lòng, Phật Hàng là tới tìm y hỗ trợ, không phải tới để đăng kí thường trú.

Nếu hiện giờ vấn đề đã được giải quyết, đi hay lưu đương nhiên là tự chính mình Phật Hàng lựa chọn. Tích Duyên im lặng tựa vào trên giường, Phật Hàng có chút đăm chiêu nghiêng đầu, tùy tay đắp cho Tích Duyên cái chăn.

Mi mắt đang nhắm lại của Tích Duyên hơi khẽ run rẩy, thần thái hiện tại của Phật Hàng đã khôi phục lại ngạo khí của ngày xưa, song mâu sắc bén kia nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Tích Duyên. Hắn thật đúng là không nghĩ đến, Tích Duyên thế nhưng……

Chi dát ——

Cửa mở, suy nghĩ của Phật Hàng bị đánh gảy, Tích Duyên cảnh giác mở ra song mâu, hai người không hẹn cùng hướng đến thanh âm mà nhìn……

Lúc này.

Mạt Đồng một mảng thần tình sương hàn đang đứng ở ngoài cửa, mang theo một thân khí tức nguy hiểm, khiến cho Tích Duyên âm thầm kinh hãi. Y thế nhưng lại quên mất Mạt Đồng tùy thời sẽ trở về, đều do y hoảng hốt, quên mất chuyện trọng yếu……

Phật Hàng nghiêng đầu nhìn về phía Mạt Đồng, âm thầm đánh giá Mạt Đồng một thân hắc bào đứng kia. Tích Duyên cũng biết Phật Hàng khẳng định có thể cảm nhận được tà khí bức người kia của Mạt Đồng, bởi vì y nhìn thấy chuỗi phật châu rất dài đang quấn quanh cổ tay Phật Hàng, hiện tại, tản mát ra quang mang yếu ớt…..

Cái Trương quản gia không hiểu chuyện lúc này lại vội vội vàng vvàng từ bên ngoài chạy vào, vẻ mặt bất đắc dĩ chuyển cáo Tích Duyên: "Cô gia lúc trước quên nói cho ngươi, thời điểm Cửu gia sáng nay rời khỏi, nói nội trong ba ngày sau còn có thể quay lại, đón ngươi về Tuyết sơn."

Đón y về Tuyết sơn làm cái gì……

Tích Duyên đêm qua căn bản không đáp ứng với Cửu Hoàng bất cứ cái gì, huống chi y là có người đã có vợ, sao có thể nói đi là đi…… <Hắc Hắc: Sao cứ như em là người đã có chồng, không thể đi theo anh được a =]]>

Tích Duyên ảo não bảo Trương quản gia đi xuống. Khuôn mặt nguyên bản đã không có chút gì gọi là huyết sắc của y, trở nên càng thêm tái nhợt, chỉ muốn tìm một cái lỗ mà nhảy xuống. Độ ấm nơi song mâu tràn

đầy khó chịu của Mạt Đồng rất nhanh giảm xuống, âm lãnh đến đáng sợ.

"Tích thúc, ta một đêm không có ở phủ, ngươi liền đem về nhiều dã nam nhân* như vậy đến cho ta, ngươi là chê ta một người không đủ, nghĩ muốn tìm thêm mấy nam nhân tuổi trẻ lực tráng đến sáp** ngươi sao……"

*dã nam nhân: Nam nhân quê mùa, tên nhà quê =]] Câu này thấy nhiều tiểu công nói~

sáp: cắm vào, xuyên vào, có thể cho là đồng nghĩa với thao = Fk

Vẻ mặt bình tĩnh của Tích Duyên bị lời nói dễ dàng có thể đả thương kẻ khác của Mạt Đồng dập nát, trên khuôn mặt hiện lên vài tia bị thương. Y cũng chưa tính toán phải giải thích như thế nào, hiện tại muốn nói cũng không thể nói cho rõ.

Phật Hàng liếc nhìn Tích Duyên, rồi quay đầu hướng Mạt Đồng: "Ngô cùng Tích đại thúc là trong sạch, ngươi đừng ngậm máu phun người. Ngươi một thân tà khí như vậy, phi chính đạo nhân sĩ."

"Ta ngậm máu phun người?" Mạt Đồng cười lạnh bước vào phòng, hắn ngồi trên bàn, lạnh lùng nhìn đến nhãn thần đang cực lực lẩng tránh của nam nhân ngồi trên giường kia, "Tích thúc, ngươi nếu lộng một tên tiểu quan hay hoa khôi đến, ta cũng không có gì để nói, ngươi thế nhưng lại lộng một tên hòa thượng đem vào phủ, đừng cho là ta không biết, ngươi ẩn giấu hắn lâu như vậy, ngươi cho ta là người mù sao?"

Tích Duyên giật giật khóe môi, cuối cùng cũng không thể giải thích nửa chữ. Y nhắm mắt lại không để ý đến Mạt Đồng, cũng không muốn nhìn bộ dáng làm càn của Mạt Đồng. Phật Hàng chẳng qua chỉ là tìm hắn hỗ trợ trị thương, lại bị Mạt Đồng nói ra những lời không thể chịu được như thế.

Hơn nữa, Tích Duyên ngày thường vẫn an phận thủ thường, đối những chuyện *** cũng không để ý, y thậm chí rất ít bính Trương Tử Yến, như thế nào có thể đến hoa phố mà tầm hoa vấn liễu chứ……

Đêm qua chính là một hồi ngoài ý muốn thôi……

Kia một hồi phong hoa tuyết nguyệt a……

Cửu gia đến cũng vội vàng đi cũng vội vàng……

95. Chương 95

Tích Duyên suy yếu nhắm mắt lại, không muốn mở, cho dù là trốn tránh cũng tốt, y không muốn lại nhìn thấy nhãn thần hiểu lầm của Phật Hàng cùng song mâu không ngừng chất vấn mình của Mạt Đồng. Tích Duyên nắm chặt sàng đan, các đốt ngón tay trên bàn tay cũng đã trở nên trắng bệch.

Trong phòng một mảnh im lặng, thế nhưng khí tức quỷ dị lại không ngừng lan tràn, rốt cục Tích Duyên chịu không nổi sự trầm tĩnh đáng sợ này, mở miệng: "Các ngươi đều đi đi, rời đi Trương phủ cả đi, các ngươi đều là những kẻ có thể làm nên đại sự, ở lại Trương phủ cũng chỉ hội giới hạn các ngươi, ta không thể so sánh với các ngươi, chỉ có thể để Trương quản gia giúp các ngươi chuẩn bị xe ngựa……"

Tích Duyên đột nhiên thay đổi chủ ý hạ lệnh trục khách, quyết định của hắn làm cho Mạt Đồng cùng Phật Hàng đều bất ngờ, hai người sửng sốt vài giây, nhìn đến Tích Duyên một vẻ không cần phải nhiều lời nữa. Tích Duyên đã hạ quyết định, y ai cũng bất lưu……

Sau ngày ấy, Phật Hàng cùng Mạt Đồng một trước một sau ly khai Trương phủ, Phật Hàng trước khi đi còn nói sau khi mọi việc xong xuôi sẽ còn trở về tìm Tích Duyên, mà thời điểm Mạt Đồng li khai, chỉ là đơn giản nhìn thoáng qua nam nhân sắc mặt tái nhợt đang nằm trên giường. Sâu trong song mâu nhìn qua tưởng như vô cùng bình thản của Mạt Đồng thực chất lại tràn ngập tức giận cùng hận ý, thời điểm hắn đi cũng không đối Tích Duyên nói lấy một chữ.

Tích Duyên nhắm mắt lại, nhượng Trương quản gia cấp hai người xuất môn, hơn nữa cũng để Trương quản gia an bài cho Trương Tử Yến nghỉ ngơi. Tích Duyên thể lực suy yếu, cả đêm đều mất ngủ. Chuyện xảy ra hai ngày sau đó, khiến Tích Duyên cảm thấy quá mức đột nhiên, ôn dịch bên bờ Giang Hà chuyển biến xấu bắt đầu từ nguồn nước, ô nhiễm xuống hạ du, ôn dịch bắt đầu dần dần khuếch tán.

Người của quan phủ gia tăng khống chế, hơn nữa còn ra thông cáo, lệnh dân chúng mau chóng rút khỏi Phong Danh thành. Trong vòng một ngày ngắn ngủi, đại đa số mọi người đều mang theo thê nhi già trẻ hướng phía nam di chuyển, Tích Duyên cũng quyết định đem Trương phủ đến phía nam cư ngụ. Vì sự an toàn của Trương Tử Yến cùng trên dưới Trương phủ, y lệnh người thu thập những thứ tốt, đến tiêu cục thỉnh một đội tiêu sư thân thể khoẻ mạnh, hộ tống trên dưới Trương quý phủ mấy trăm người, cùng với một ít tài vụ quan trọng hướng về phía nam.

Tích Duyên cùng lúc cũng không nghĩ quá muốn ở lại nơi này. Cái nơi có nhiều kí ức không tốt này. Mặc khác y cân nhắc đến Trương gia ở phía nam cũng có chút sinh ý, cho nên mới quyết định di chuyển về phía nam. Y hiện tại đã không còn nội lực, linh khí cũng vô pháp khôi phục, y chỉ là một người bình thường, sở học còn sót lại của y tất cả đều cho Phật Hàng cả rồi.

Hiện giờ y chỉ có thể như một người thường bình thường mà sống, y không thể thu yêu, chỉ có thể giúp Trương phủ trông xem cửa hàng, nói chuyện sinh ý, hảo hảo chiếu cố phu nhân của mình. Nói đến phu nhân Tích Duyên mới nhớ tới Trương Tử Yến cùng y đã lâu như vậy, cũng không có nửa câu oán hận, cho dù sinh hoạt phu thê rất ít, thế nhưng hai người vẫn là ở chung với nhau đến phi thường hòa thuận.

"Phu quân, sau khi đến phía nam, chúng ta sẽ mua một đống đại phủ, về sau không chừng chúng ta sẽ sinh rất nhiều đứa nhỏ a." Trương Tử Yến kéo kéo cổ tay Tích Duyên, thân mật dán vào người y.

Hai người ở giữa dòng người chậm rãi bước đi, Tích Duyên cũng chỉ cười không nói, Trương Tử Yến cũng biết Tích Duyên hướng nội, cho nên cũng không tái tiếp tục nói. Dòng người thực hỗn loạn, cảnh tượng một bộ loạn thế. Sau khi ra khỏi thành cuối cùng cũng đã hảo hơn một chút, thế nhưng trong lòng Tích Duyên thủy chung lại còn có chút vướng bận, sau một lúc suy nghĩ, y lệnh cho Trương quản gia cùng đám người trước hộ tống Trương Tử Yến đến phía nam.

“Phu quân ngươi đây là muốn đi đâu?” Trương Tử Yến lo lắng giữ chặt Tích Duyên.

Tích Duyên nhẹ nhàng gỡ ra tay nàng, an ủi: “Các ngươi đi trước đến phía nam dàn xếp cho hảo, ta còn có chuyện chưa giải quyết xong, sau khi hoàn thành thỏa đáng, sẽ đến phía nam cùng các ngươi hội hợp, không cần lo lắng.”

Giữa dòng người.

Hết thảy đều cùng một vẻ hỗn loạn như vậy, Tích Duyên một mình đơn độc quay trở về Phong Danh thành. Khi y đến được Xích phủ thì cả người cũng đã ẩm ướt một thân mồ hôi. Dọc theo đường đi ngay cả người cũng không có lấy một bóng, ngã tư đường hiu quạnh vắng vẽ lại yên tĩnh, các quầy hàng đều hỗn độn ngã cả trên mặt đất, một mảnh hoang vắng lại hắc ám, chỉ có từng trận lãnh phong, thổi vào khiến người cảm thấy một trận lãnh lẽo.

Chỉ có ngoài cửa Xích phủ vẫn treo hai cái đèn ***g, trong cơn gió hiu quạnh không ngừng lắc lư, quang ám hỗn tuyến có chút quỷ dị. Đại môn Xích phủ khép hờ, Tích Duyên chậm rãi đẩy cửa đi vào, đại môn ngay lập tức phát ra tiếng vang chi dát, một sân lá rụng không ai quét dọn, nội đường ẩn ẩn có ánh nến lóe lên, Xích Luyện xem chừng còn chưa có rời đi.

Tích Duyên bước nhanh hướng đến nội đường, bên trong Xích phủ rất lớn, nhưng một cái hạ nhân cũng đều không có, đầu óc Tích Duyên một trận choáng váng đi hết một vòng, rốt cục cũng nghe được từ nội viện truyền đến một tiếng vang……

Tích thúc……

Tranh minh hoạ thời gian ——

Xích Luyện: Tích đại ca, lo lắng cho ta, ta thắng. (đối chúng tiểu công nói -. -)

Phật Hàng: (không nhìn)

Mạt Đồng: Phi……

Cửu Hoàng: (không nhìn)

Tích Duyên:……

96. Chương 96

Thời tiết vô cùng oi bức, trong viện không có lấy một ngọn gió. Tích Duyên lần mò theo thanh âm nọ mà đi, nhìn đến trong viện có quang ảnh của ánh nến, vội vã bước vào. Ngay sau đó hắn lập tức nghe được thanh âm nỉ non tựa như tiếng khóc của nữ nhân, Tích Duyên cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Vừa mới tiến vào Tích Duyên liền ngây ngẩn cả người ——

Xích Luyện hiện tại đang đứng ở bên giường chậm rãi vận lại y phục, y phục của hắn một mảnh hỗn độn thực hiển nhiên là vừa làm xong cái chuyện kia, sàng mạn hồng sắc hạ xuống, che lại tình huống ở bên trong, thế nhưng những mảnh y phục của nữ nhân rơi vãi đầy trên mặt đất cũng đã đủ để nói lên hết thảy, lo lắng của Tích Duyên biến thành sự xấu hổ vô cùng tận, y tựa hồ là đã quấy rầy Xích Luyện rồi.

Nhìn đến Tích Duyên xuất hiện ở Xích phủ, Xích Luyện cũng có chút kinh ngạc, những ngày gần đây dân chúng đều vì chuyện ôn dịch mà chạy tứ tán, ấn theo lẽ thường mà nói, Tích Duyên hẳn là nên đi rồi mới đúng.

Tích Duyên như thế nào lại trở lại?

Khó có thể nào……

Xích Luyện nghĩ đến đáp án khả dĩ nhất, động tác trên tay dừng lại một chút, cũng để nhãn thần tùy ý đánh giá Tích Duyên một phen. Nhãn thần của hắn tuy có phần vô lễ, nhưng lúc này Tích Duyên lại đang vì xấu hổ mà thùy hạ hai mắt đương nhiên cũng không thể nhận thấy được có gì dị thường.

"Tích đại ca, ngươi sao lại đến đây?" Xích Luyện khi nãy đã cảm giác được có người vào phủ, thế nhưng lại không nghĩ tới chính là Tích Duyên, nhìn đến bộ dáng xấu hổ của Tích Duyên, ngữ khí của hắn liền dịu đi rất nhiều, "Ta nghe Phượng nhi nói, hôm nay mọi người trong Trương phủ đã ra khỏi thành, ngươi vì sao còn chưa rời đi?" Đôi mắt hẹp dài thâm thúy của hắn, lặng yên không một tiếng động nhìn chăm chú vào Tích Duyên.

Tích Duyên lui khỏi phòng, đứng ở trước cửa, xấu hổ mà nói: "Ta lo lắng ngươi còn chưa ra khỏi thành, cho nên mới quay trở lại thành tới đón ngươi, nguyên lai ngươi thật sự chưa rời khỏi, tình hình bệnh dịch hiện tại rất nghiêm trọng, ngươi…… Các ngươi vẫn là cùng ta rời đi thì an toàn hơn."

Vì lo lắng mà Tích Duyên đã tựa hồ quên mất, y suýt nữa đã quên Viêm Phượng nhi biết pháp thuật, nàng có thể bảo hộ Xích Luyện, Tích Duyên đứng ở cạnh cửa đi cũng không được, mà ở lại cũng không xong……

Thanh âm rên rỉ khi nãy của nữ nhân, nói vậy chính là thanh âm phát ra trong lúc giao hoan của Viêm Phượng nhi cùng Xích Luyện, Tích Duyên cảm thấy được bản thân rất lỗ mãng, thanh âm trên giường đã dừng lại vừa lúc y đẩy cửa bước vào, như thế xem ra, y dường như là đã quấy rầy vợ chồng son người ta.

Xích Luyện trầm mặc trong chốc lát, sau đó mới chậm rãi mở miệng: "Tích đại ca thật là có tâm." Hắn cũng không nghĩ đến Tích Duyên tại cái loại thời điểm hỗn loạn như vậy còn có thể nghĩ đến hắn, còn mạo hiểm trở về tìm hắn.

Nên nói nam nhân là ngu ngốc, hay là quá nặng tình cảm đây……

Xích Luyện nhìn đến nam nhân đang đứng ở ngoài cửa, đường nét sườn mặt của nam nhân khắc họa trên phong cửa, có chút vô thố, có chút bàng hoàng, còn có chút cô đơn hiu quạnh. Xích Luyện mặc y phục vào hướng trên giường nhẹ giọng nói vài câu, liền đem Tích Duyên đưa đến khách phòng, an bài cho Tích Duyên tối nay hảo hảo nghỉ ngơi, ngày mai lại khởi hành quay về phía nam. Bởi vì Tích Duyên khi nãy phá mất chuyện tốt của Xích Luyện, y trong lòng bối rối không thôi, liền chỉ thuận theo Xích Luyện, tại nơi thành hoang này trụ lại một đêm, hẳn là sẽ không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn……

Chính là Tích Duyên sai lầm rồi, hoàn toàn sai lầm.

97. Chương 97

Mọi người trong phủ Xích Luyện đều đã bỏ chạy cả rồi, chỉ có Xích Luyện cùng Viêm Phượng nhi là còn nán lại, Xích Luyện sau khi tẩy rửa xong, lại đến phòng Tích Duyên, trước ánh nhìn chăm chú đầy kinh ngạc của Tích Duyên, hắn xốc lên chăn cùng Tích Duyên rúc vào trong ổ.

"Xích huynh đệ, ngươi làm cái gì vậy?" Tích Duyên từ trên giường ngồi dậy, nhìn đến Xích Luyện đang nằm ở sường trong giường, y phục Xích Luyện một màu diễm hồng càng làm nổi bật lên làn da tái nhợt đến thập phần yêu dị, ánh mắt của Tích Duyên dừng lại trên khuôn mặt Xích Luyện, y thế nhưng lại cảm thấy được khuôn mặt của Xích Luyện so với thê tử Trương Tử Yến của mình còn hoàn hảo hơn rất nhiều. <Hắc Hắc: Còn phải hỏi =]]>

Tích Duyên khẩn trương nghĩ muốn xuống giường, lại bị Xích Luyện bắt lấy cổ tay: "Tích đại ca, đêm cũng đã muộn rồi ngươi lại muốn đi đâu, hay là nói, ngươi không muốn cùng ta ở chung một giường."

"Không phải……" Tích Duyên lắc đầu, y nghĩ muốn gỡ ra bàn tay của Xích Luyện, lại bị siết lại càng chặt, "Chính là hai cái đại nam nhân ngủ cùng nhau như vậy, rất kỳ quái, huống hồ Phượng nhi còn đang ở phòng ngủ của ngươi."

"Ngươi không cần lo lắng cho nàng, nàng để cho ta tới, nói tối nay có thể có yêu nghiệt làm loạn, để cho ta cùng với ngươi ở chung một phòng, đến lúc đó cũng có thể dễ dàng ứng phó." Xích Luyện nói dối ngay cả mắt cũng đều không chớp lấy một cái, hắn nói bừa đưa ra một cái lí do thoái thác, nhưng nhiêu đó cũng đủ để cho Tích Duyên thật sự tin tưởng rồi.

Quả nhiên.

Hắn vừa nói như vậy, Tích Duyên liền gật đầu đồng ý: "Tốt lắm."

Hai người nằm cùng một chỗ, Tích Duyên vẫn duy trì khoảng cách đối với Xích Luyện, chính là hương khí nhàn nhạt tản ra trên người Xích Luyện, bay đến mũi của Tích Duyên, khiến cho y không tài nào chợp mắt được, ngược lại Xích Luyện thì một bộ nhắm mắt ngủ rất ngon lành, ánh nến trong phòng chậm rãi cháy hết, hắc ám nháy mắt thay thế đi ánh sáng mờ nhạt từ ngọn nến nọ, Tích Duyên xoay người hướng mặt ra ngoài.

Cùng ngủ với Xích Luyện khiến cho y cảm thấy rất không thoải mái, trên người Xích Luyện mang lại khí tức của Viêm Phượng nhi, trừ bỏ Mạt Đồng ra, Tích Duyên vẫn là lần đầu tiên cùng một người đồng tính đồng giường cộng chẩm. Trong bóng đêm, y khẽ chớp chớp đôi mắt, cảm giác được một bàn tay lạnh lẽo, xoa nhẹ lên cần cổ của mình……

Tích Duyên chậm rãi đẩy ra bàn tay của Xích Luyện, y xoay người phát hiện Xích Luyện vẫn đang nhắm mắt ngủ, liền đem bàn tay của Xích Luyện đặt xuống cho hảo, sau đó chậm rãi ngồi dậy ở bên giường, y căn bản là ngủ không được.

Lúc này.

Xích Luyện mở ra hai mắt, song đồng nhìn chằm chằm vào bối ảnh của Tích Duyên, hắn nằm ở trên giường chậm chạp kéo dài thanh âm hỏi Tích Duyên: "Tích đại ca, đã trễ thế này, ngươi còn không nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai chúng ta còn phải lên đường."

Tích Duyên phát hiện Xích Luyện tỉnh, y có chút khó xử nói: "Ta ngủ không được." Thanh âm của y rất nhẹ, rất thấp, trong mắt lại tràn ngập mệt mỏi, Xích Luyện cũng rất nhanh liền biết được lo lắng trong lòng Tích Duyên.

Tích Duyên là không quen?

Hay là ngượng ngùng?

Xích Luyện chậm rãi ngồi dậy, trong lòng châm chước tâm tư của Tích Duyên, nhìn đến y phục có chút ướt át của Tích Duyên, xem qua thực sự giống như Tích Duyên hiện tại đang rất nóng, thế nhưng Xích Luyện tự thân nguyên bản là hàn thể, căn bản là không thể cảm giác được sự oi bức trong không khí, từ một khắc trước lúc Tích Duyên lỗ mãng đột nhiên xuất hiện ở trong phòng hắn kia, hắn liền cảm giác được Tích Duyên hiện tại căn bản là không có linh lực.

Nếu Tích Duyên lúc này vẫn còn linh khí, Xích Luyện có thể sẽ cân nhắc mà ôm y một cái, thế nhưng nam nhân lại không có chút linh khí khiến hắn cũng không mấy nghĩ muốn đụng vào, hắn không an ủi Tích Duyên, cũng không có lấy nửa lời khuyên bảo, nếu là không phải lo lắng Tích Duyên ban đêm sẽ nháo loạn mà gặp phải chuyện không may, hắn căn bản sẽ không đến nơi này cùng Tích Duyên nằm chung một giường, hắn chỉ là giám sát Tích Duyên, trông coi Tích Duyên, không để cho Tích Duyên chạy loạn mà thôi.

98. Chương 98

Dù sao cái phủ nhìn như trống rỗng này của hắn, vào ban đêm âm khí luôn rất nặng, nếu hắn không ở nơi này, tối nay tất có nữ quỷ tìm tới Tích Duyên, dù sao nữ quỷ đều luôn yêu thích thải dương bổ âm.

Tích Duyên cũng không biết chính mình như thế nào chìm vào giấc ngủ, tư thế của y cũng không mấy dễ chịu. Xích Luyện cảm giác được hơi thở của Tích Duyên gần kề bên cạnh, cổ nhiệt lưu nhàn nhạt kia khiến cho hắn thực thoải mái, hắn không đẩy ra Tích Duyên ngược lại còn gác lên thắt lưng Tích Duyên, theo độ ấm từ thân thể Tích Duyên truyền đến, ngón tay tái nhợt của hắn cách một lớp vải dệt chậm rãi di động ở trên người Tích Duyên, độ ấm bên dưới bàn tay khiến cho hắn lưu luyến không muốn rời đi.

"Tích đại ca……" Xích Luyện chậm rãi gọi Tích Duyên, thanh âm trầm thấp của hắn tràn ngập dụ hoặc.

"Ân……" Tích Duyên hàm hàm hồ hồ ứng thanh.

Xích Luyện biết Tích Duyên chưa tỉnh, động tác của hắn nhẹ nhàng chậm rãi kéo lấy vạt áo Tích Duyên, bàn tay tái nhợt xâm nhập vào bên trong lớp y phục của Tích Duyên. Ngay khi chạm đến làn da nóng rực của Tích Duyên, hắn thực sự nổi lên một cỗ xúc động chỉ muốn một phen hung hăng niết mạnh xuống, da thịt vừa nóng vừa trơn nhẵn lại vô cùng tinh xảo kia, xúc cảm tuyệt vời đến mức vượt quá sức tưởng tượng.

"Tích đại ca ngươi đang ngủ sao?" Bàn tay của Xích Luyện chậm rãi di động trên da thịt mềm dẻo nhẵn bóng của Tích Duyên, hơi thở ấm áp của Tích Duyên chỉ cách rất gần hắn.

"……" Tích Duyên không phản ứng.

Ngón tay của Xích Luyện đẩy ra vạt áo trước ngực Tích Duyên, thân thể rắn chắc lại mềm dẻo của Tích Duyên vuốt lên thực vô cùng thoải mái, dị thường nóng rực, nhũ thủ màu sắc mê người trước ngực Tích Duyên khiến cho kẻ khác rất muốn cắn xuống một ngụm. Ngón tay của Xích Luyện vuốt ve phần ngực nóng rực của Tích Duyên, thân thể Tích Duyên ở dưới sự khiêu khích của hắn, dần dần mỗi lúc một nóng lên.

Khi ngón tay của Xích Luyện đùa bỡn nhũ tiêm trước ngực Tích Duyên, Tích Duyên trong miệng hàm chứa rên rỉ đầy áp lực, y phát ra những thanh âm rên rỉ nho nhỏ, thẳng đến khi đôi môi có chút lạnh lẽo của Xích Luyện chạm nhẹ xuống ngực Tích Duyên, hàm chứa lấy điểm mẫn cảm trước ngực y……

Tích Duyên "Ngô ân" một tiếng, mở to mắt, cảm giác được đầu lưỡi của Xích Luyện đang trêu chọc điểm mẫn cảm trước ngực mình, y sửng sốt trong chốc lát, cảm thấy nơi đó bị hấp trụ, y lúc này mới có chút thanh tỉnh vội đẩy ra Xích Luyện.

Phốc……

Nhũ thủ bị hàm đắc đỏ lên, một chút liền trượt ra khỏi miệng Xích Luyện, còn phát ra tiếng nước *** mĩ, nghe đến Tích Duyên mặt đỏ tai hồng, y phục trước ngực y không biết như thế nào đều đã bị kéo hết ra, Tích Duyên phát hiện bản thân nửa thân trần đang dựa vào Xích Luyện, tư thế của hai người thập phần thân mật, cơ hồ là muốn dán lại cùng một chỗ. Tích Duyên cảm giác được hơi thở gần trong tấc của c Xích Luyện, tim của y không tự chủ được đập càng lúc càng nhanh hơn.

"Xích huynh đệ ngươi…… Ngươi sao có thể như thế?" Tích Duyên thân thể lui về phía sau, kéo giãn khoảng cách giữa hai người, nhưng khi Xích Luyện nhìn thấy phản ứng Tích Duyên như vậy, hứng thú lại nổi lên.

Nơi trước ngực Tích Duyên bị đôi môi Xích Luyện hàm quá, liếm quá, đến bây giờ vẫn còn ngứa ngáy tê dại, ma sát với lớp vải dệt làm cho Tích Duyên mẫn cảm đến suýt nữa hừ ra tiếng. Y cau mày, nghi hoặc nhìn chầm chầm vào Xích Luyện đang chậm rãi đến gần mình, y chưa bao giờ nghĩ tới ngay khi vừa tỉnh lại, thế nhưng lại sẽ nhìn đến vị huynh đệ kết nghĩa của mình, hàm chứa nhũ thủ của mình mà mút vào.

Xích Luyện thùy hạ mắt, một bàn tay bắt lấy cổ tay của Tích Duyên, bàn tay còn lại ôm lấy thắt lưng Tích Duyên, đem Tích Duyên từ bên mép giường kéo vào trong lòng ngực, Xích Luyện chưa cho Tích Duyên một lời giải thích nào cả, hắn không cần giải thích, hắn cũng lười giải thích, càng không tất yếu phải giải thích, hiện giờ thực rõ ràng là hắn đang xâm phạm Tích Duyên, hắn cũng không nghĩ muốn tái tiếp tục vờ vịt nữa.

Hiện giờ Tích Duyên đã mất đi giá trị lợi dụng, hắn căn bản cũng không còn chỗ nào để mà cố kỵ, thế nhưng thời điểm khi hắn nghe được Tích Duyên hô lên "Không", hắn vẫn là dừng lại động tác.

Tích thúc bảo trọng thân thể…… <Lại lời của Lân Lân tỷ =]]>

99. Chương 99

Xích Luyện không kiên nhẫn, thế nhưng trong mắt hắn nhiều nhất cũng chỉ biểu hiện ra chút ít buồn bực: "Tích đại ca, ngươi mạo hiểm trở về tìm ta, ta hiểu được tâm ý của ngươi, ngươi không thể bỏ mặc ta."

"Ân." Tích Duyên cũng không phản đối mà chậm chạp gật đầu.

Y đích thật không thể bỏ mặc Xích Luyện được, người huynh đệ kết nghĩa này của y từng suýt bị hồ yêu ăn mất, hiện giờ bờ Giang Hà ôn dịch lại tràn ngập nghiêm trọng như thế, y nhất định phải quay về để xem Xích Luyện có hay không rời đi, y mới có thể an tâm.

Xích Luyện xoay người áp trụ Tích Duyên: "Vừa rồi ta đối với ngươi làm như vậy, là tự ngươi chính mình yêu cầu." Áp lên thân thể Tích Duyên, nhiệt độ cơ thể ấm áp làm cho Xích Luyện cảm thấy thực thoải mái, phát hiện Tích Duyên vì động tác của hắn mà thân thể trở nên cứng ngắc, hắn cố ý tiến đến càng gần Tích Duyên, làm cho Tích Duyên có thể cảm giác được hơi thở của mình, quả nhiên, nhịp đập trái tim của Tích Duyên càng trở nên một cách điên loạn.

Miệng hắn cong lên một nụ cười khó có thể phát hiện, hắn tiếp tục chậm rãi mà dụ hoặc Tích Duyên: "Vừa rồi là ngươi nói ngươi nơi này thực ngứa, muốn ta thay ngươi gãi, còn nói không đủ, muốn ta dùng miệng, cho nên ta mới……"

Tích Duyên hoàn toàn không nhớ rõ việc này lại có xảy ra, y lúc ấy đang ngủ, bị Xích Luyện làm tỉnh…… Chẳng lẽ y nói mớ? Tích Duyên sắc mặt một trận xanh, lại một trận trắng, xấu hổ đến không nói nên lời.

"Xích huynh đệ, ta không nhớ rõ." Tích Duyên bị Xích Luyện áp trụ, y nghĩ muốn thân thủ đẩy ra Xích Luyện, thế nhưng lại lo lắng đẩy quá mạnh lại làm bị thương đến Xích Luyện, "Ngươi có thể hay không đừng áp ta nữa……"

Rất kỳ quái……

"Không nhớ rõ cũng không cần lo."

Tích Duyên nghe được câu nói của Xích Luyện sau lại càng thêm hổ thẹn: "Xích huynh đệ, ta thất thố, ta không nên……" Không nên đối với người huynh đệ kết nghĩa của mình mà đưa ra cái thứ yêu cầu đáng xấu hổ như thế.

Y đối với lời nói của Xích Luyện một chút hoài nghi cũng đều không có, y thậm chí còn cho rằng là vì khi trước ở cùng Mạt Đồng, mỗi ngày mỗi đêm đều làm cái chuyện đó, khiến cho y trở nên càng ngày càng kỳ quái, y vì ý niệm xấu xa trong đầu mình mà cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Y không còn mặt mũi để đối mặt với Xích Luyện nữa……

Ngay tại thời điểm ánh mắt Tích Duyên lóe ra một tia tình tự phức tạp, Xích Luyện lại hoãn thanh mà gọi Tích Duyên một tiếng: "Tích đại ca." Thanh âm dễ nghe nọ lọt vào lỗ tai Tích Duyên, cũng đầy nhu tình.

Tích Duyên nhẹ nhàng lên tiếng đáp lời, lại nhìn đến Xích Luyện đang từ từ cúi đầu xuống……

Lúc này.

Ngoài cửa đột ngột truyền đến tiếng vang như có thứ gì đó gõ vào cửa, động tác của Xích Luyện dừng lại, đôi môi của hắn dừng lại ở bên môi Tích Duyên, còn chưa kịp hôn xuống, đã bị người quấy rầy, hắn có chút tức giận, thế nhưng lập tức cảm ứng được thứ đồ vật ngoài cửa cũng không phải là con người, Tích Duyên cũng ngửi được trong không khí tràn ngập từng cỗ mùi hôi thối.

"Không xong."

"Nguy rồi." Hai người cơ hồ là cùng lên tiếng, cũng đồng thời quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, trên song cửa phản chiếu lại rất nhiều nhân ảnh lắc lắc lắc lắc mà tiến tới, tựa như cái xác không hồn chậm rãi di

động.

"Bên ngoài có hành thi." Tích Duyên nhanh chóng đẩy ra Xích Luyện, theo trên giường ngồi dậy, y đang muốn xuống giường đi ra ngoài để hàng phục đám nghiệp chướng làm hại nhân gian nọ, lại đột nhiên nhớ đến pháp lực của bản thân đều đã hoàn toàn biến mất……

Xích Luyện đem Tích Duyên bắt trở về, lực đạo kia lớn đến nỗi khiến cho Tích Duyên giật mình. Tích Duyên té ngã ở trên giường, Xích Luyện nhanh chóng thân thủ xả xuống giường trướng, hắn từ ống tay áo lấy ra bốn lá bùa, không chút chần chừ dán tại tứ phía của giường lớn.

Tích Duyên có chút đăm chiêu nhìn chăm chú vào động tác của Xích Luyện, Xích Luyện cũng nhận thấy được ánh mắt nghi hoặc của Tích Duyên, hắn liền nói cứ như đó là chuyện đương nhiên: "Phù chú này là Phượng nhi cho ta, nói tối nay nếu gặp phải yêu ma quỷ quái, đem bùa này dán ở bốn phía, ngàn vạn lần đừng xuống giường, nghe được thanh âm gì, phát sinh chuyện gì đi nữa cũng đều đừng xuống giường."

"Thì ra là thế." Tích Duyên như là khẽ thở dài ra nhẹ nhõm một hơi, y sửa sang lại y phục cho hảo rồi ngồi ở trên giường, xuyên thấu qua mành trướng mập mờ nhìn đến vầng trăng sáng đỏ tươi như huyết.

Đây chính là dấu hiệu của đại hung……

100. Chương 100

Cửa bị phá khai, một luồng gió âm lãnh thổi vào phòng, không khí oi bức bốn phía dường như cấp tốc giảm xuống, cho dù Tích Duyên đã không còn pháp lực cũng mao cốt tủng nhiên* cảm giác được cỗ âm khí bức người kia, cường thịnh đến khiến kẻ khác không khỏi phải sợ hãi.

*mao cốt tủng nhiên: sởn gai ốc

Hành thi chậm chạp tới gần, Tích Duyên che lại mũi Xích Luyện, mùi hôi thối kia khiến cho y muốn buồn nôn. Từ sâu trong yết hầu của hành thi phát ra thanh âm rên rỉ đầy thống khổ mà lại vô cùng khủng bố, lưng của Tích Duyên đối mặt với Xích Luyện ngồi ở sườn trong giường, y lo lắng Xích Luyện nhìn đến bọn hành thi quái vật xấu xí kia sẽ bị dọa đến, vì vậy mà vội xả chăn ra bao trùm lấy đỉnh đầu của cả hai người.

Ngay tức thì không khí ở bên ngoài bị cản lại, cũng che mất đi tầm nhìn của hai người. Tích Duyên biết bên cạnh Xích phủ có hồ nước rất to, y từng nghe người trong thành nói qua, hàng năm đều luôn có người chết đuối ở nơi này, hơn nữa tất cả đều tìm không thấy thi thể, Tích Duyên rất nhanh liền đi đến kết luận những thứ hôm nay đổ bộ vào bên trong Xích phủ chính là thủy hành thi bao năm qua chết đuối nơi hồ nước, bởi vì y nghe được bên ngoài có tiếng nước nhỏ giọt khỏi thân thể.

Rất nhanh y liền cảm giác được giường lay động, hẳn là thủy hành thi đụng vào giường, lúc này Tích Duyên cũng không còn cách nào để mà chú ý đến lễ nghi gì nữa, y dựa vào Xích Luyện rất gần, thân thể hai người

thiếp hợp cùng một chỗ, được các cạnh giường bao bọc lại, chỉ có như vậy mới có thể cam đoan không bị này thủy hành thi đụng tới.

"Xích huynh đệ ngươi sợ hãi sao?" Tích Duyên lo lắng Xích Luyện không thể thích ứng, nhấ khắc nhất khắc đều liên tục hỏi tình trạng của hắn, phàm nhân gặp phải loại chuyện này chắc chắn sẽ sợ tới mức chân nhuyễn, thế nhưng y lại chỉ cảm thấy thân thể của Xích Luyện thực lạnh lẽo.

Xích Luyện chưa trả lời, nhưng vì để biểu đạt ra sự "sợ hãi" trong lòng mà hắn thuận thế ôm chặt lấy Tích Duyên, bàn tay lạnh lẽo chậm rãi vuốt ve tấm lưng của Tích Duyên, Tích Duyên cũng không cự tuyệt, tùy ý để Xích Luyện ôm mình. Đôi môi của Xích Luyện dán tại da thịt nơi đầu vai Tích Duyên, xúc cảm cực nóng bên dưới khiến cho hắn chỉ hận không thể đem Tích Duyên đặt ở dưới thân hung hăng mà nhu ngược.

Hắn căn bản không nên đối thân thể của Tích Duyên cảm thấy hứng thú, thế nhưng lại không tự chủ được nhớ lại sự mĩ diệu cùng chặt chẽ nơi thân thể Tích Duyên. Tuy nói hỏa thể của Diễm Phượng nhi cũng đã đủ mang đến cho hắn nhiệt lượng không tồi, thế nhưng nữ nhân luôn yếu ớt như vậy, khiến cho hắn vô cùng không hài lòng, đêm nay hắn chưa hết hưng phấn Diễm Phượng nhi đã khóc sướt mướt bảo hắn đừng nữa tiếp tục nữa rồi. <Hắc Hắc: *phụt* Ngươi thật thú vật…>

Tích Duyên xuất hiện vốn khiến cho hắn cảm thấy rất phiền táo, bất quá hiện giờ xem ra Tích Duyên xuất hiện thật sự đúng lúc. Giường bị thủy hành thi đụng phải lắc tới lắc lui, khiến cho thân thể của hai người kề sát cùng một chỗ cũng chạm đến chạm đi. Trong bóng đêm, cả hai đều không thể thấy rõ biểu tình của đối phương, Tích Duyên có thể cảm giác được hơi thở của Xích Luyện càng ngày càng nóng lên, hơi thở kia phả lên khiến cổ y một trận ngứa ngáy.

"Tích đại ca, ta thấy không thoải mái." Thanh âm của Xích Luyện dán tại bên tai Tích Duyên, nhiệt khí rót vào lỗ tai Tích Duyên, khiến cho Tích Duyên sởn gai ốc trực giác muốn tránh khai. Thanh âm kia vừa trầm thấp lại rất dễ nghe, tràn ngập một thứ từ tính vô cùng dụ hoặc.

Tích Duyên lo lắng vội quay ngược lại ôm lấy Xích Luyện, an ủi vỗ về lưng hắn, lo âu hỏi: "Ngươi cảm thấy không khoẻ nơi nào, đừng lo lắng, có phù chú, thủy hành thi tự nhiên không thể đi vào."

Xích Luyện mở ra một kẽ hở nơi chăn, đưa mắt liếc nhìn ra bên ngoài lúc sau lại rất nhanh khép chăn lại: "Bàn tay của thủy hành thi vào được, còn kém một chút nữa liền đã đụng tới ngươi."

"……" Tích Duyên cả người sợ hãi vội kề sát vào Xích Luyện. Bàn tay của bọn quái vật tuy có thể tiến vào bên trong giường, thế nhưng chỉ vừa đụng tới mạn giường có dán phù chú liền sẽ phát ra tiếng kêu thảm kiết cực kỳ bi thương.

Xích Luyện tiếp tục dọa dẫm Tích Duyên: "Phù chú không biết khi nào sẽ mất đi hiệu lực, Phượng nhi nói phù chú này chỉ có thể cầm cự nửa canh giờ." Hắn cố ý đem thanh âm hạ thấp xuống, có vẻ chậm chạp lại bất lực.

Thành công đích lừa được Tích Duyên, Tích Duyên run rẩy ôm sát Xích Luyện, y do dự mà nói cho Xích Luyện chuyện công lực của mình đã tiêu thất, đương nhiên đoạn thay Phật Hàng trị liệu kia y một chút

cũng không nói tới.

Xích Luyện sớm biết công lực của y đã tiêu thất biến mất, thế nhưng vẫn là thập phần thương tiếc mà mở miệng an ủi Tích Duyên vài câu, Tích Duyên lại nhìn không thấy được Xích Luyện thực sự trong bóng đêm lại chính là đang cười đến vô cùng đắc ý, thế cho nên y không thể lãnh hội được sự nguy hiểm của Xích Luyện, mất đi cơ hội thấy rõ bộ mặt thực của Xích Luyện. Mà Tích Duyên lại thủy chung đều tin tưởng vào sự tốt đẹp của người khác, y an ủi mà vỗ vỗ lên lưng Xích Luyện.

Tay y đột ngột bị Xích Luyện bắt lấy, đem đến đụng vào một thứ vật thể cực kì nóng bỏng. Đầu ngón tay của Tích Duyên tựa như bị tổn thương lập tức muốn thu hồi, lại bị Xích Luyện nắm chặt lấy.

101. Chương 101

"Tích đại ca, ta thấy không thoải mái, ngươi giúp ta." Xích Luyện ra vẻ ngữ khí vô lực, lại tràn ngập dụ hoặc. Hắn là đang câu dẫn nam nhân thay bản thân giải quyết vấn đề. Gặp Tích Duyên vẫn chưa động, hắn liền thấp giọng nói, "Ngươi có phải hay không….. ghét bỏ ta?" Thanh âm của hắn nghe thấy có chút nghẹn ngào, trên mặt lại cười đến so với hồ ly còn giảo hoạt hơn.

Tích Duyên đương nhiên lập tức phủ nhận: "Ta đều không phải là ý này."

Nụ cười bên môi Xích Luyện dần hiện lên một tia lãnh ý, cảm nhận được bàn tay của Tích Duyên chậm rãi xoa nắn dục vọng của mình, cư nhiên những ngón tay nóng rực kia lại khiến cho hắn cảm thất thực rất thoải mái. Hô hấp của Tích Duyên dồn dập, cúi đầu, nhắm mắt, cầm lấy ngạnh khí giữa hai chân Xích Luyện, chậm rãi bộ lộng, Tích Duyên nghe được thanh âm rên rỉ nhẹ của Xích Luyện, tay y cũng vì vậy mà có chút run rẩy.

Hôm nay Xích huynh đệ rất kỳ quái, không những hấp mút ngực y, lại còn muốn y làm cái loại chuyện này, này nếu không phải là khinh bạc thì chính là trêu đùa. Đầu óc hỗn loạn của Tích Duyên thực sự đã không thể phân rõ đâu là đúng đâu là sai nữa.

Không khí bên trong chăn tất ít ỏi, Tích Duyên càng ngày càng nóng, hô hấp cũng càng phát ra khó khăn, khả bên ngoài thủy hành thi lại liều mạng đâm vào giường, tựa như muốn đâm rơi cả những lá bùa dán trên giường.

"Tích đại ca, vẫn chưa được, nhanh lên……" Xích Luyện thấp giọng chỉ huy Tích Duyên, Tích Duyên đầu đổ đầy mồ hôi cầm trong tay vật thể cứng rắn nóng rực nọ, dần dần tay y có cảm giác lạnh lẽo kinh người, tựa như có một cổ hàn khí chui vào những đầu ngón tay của y, khiến cánh tay y mẫn cảm không ngừng rung động.

Tích Duyên ở bên trong chăn cảm thấy rất ngột ngạt. Màn giường bị gió cuốn lên, một bàn tay thối rữa tiến vào, thế nhưng không thể chạm đến gần hai người, bốn đạo phù chú kia căn bản không phải là linh phù, mà là bốn lá yêu phù, yêu khí huyết sắc theo gió nổi lên mà khuếch tán, thủy hành thi bị yêu khí ngút

tận trời kia đẩy bay ra ngoài. Tích Duyên cơ hồ là ngay tại khi tiếng kêu rên của yêu nghiệt vang lên ngã ra từ trong lớp chăn, cơ hồ trần trụi té ngã trên giường.

Y phục của y hỗn độn mở ra, quần không biết từ khi nào đã rơi vãi khắp nơi. Xích Luyện nửa người xích lỏa đặt ở trên người y, dục vọng của hắn chôn sâu bên trong cơ thể Tích Duyên. Xích Luyện cúi người chôn đầu nơi đầu vai Tích Duyên, Tích Duyên cũng nhìn không được biểu tình giờ phút này của Xích Luyện. Mà hiện tại, Tích Duyên ngay cả hô hấp cũng đều mãnh liệt run rẩy, da thịt xích lỏa của Xích Luyện dán tại trên người y, cái loại cảm giác băng lãnh lại lạnh lẽo này, khiến cho y nhịn không được không ngừng hút váo từng trận không khí.

Tích Duyên còn chưa trì hoãn được bao lâu, liền lập tức cảm giác được đôi tay lãnh lẽo kia của Xích Luyện, vững vàng chế trụ thắt lưng của y, dục vọng chôn sâu bên trong cơ thể y bắt đầu không ngừng trừu động……

Như thế nào lại như vậy……

Vì sao lại biến thành tình huống thế này……

Tích Duyên phía trước chỉ đáp ứng thay Xích Luyện lấy tay giải quyết, y ở bên trong chăn cơ hồ hít thở cũng không thông, y phục hỗn loạn đột ngột bị giải khai, quần cũng bị kéo xuống, mà động tác của Xích Luyện lại rất nhẹ nhàng, khiến cho y trở tay không kịp……

Trong chớp mắt.

Xích Luyện liền xâm nhập y, chạm đến làn da thịt lãnh lẽo của Xích Luyện, Tích Duyên cảm giác vô cùng bất đắc dĩ, y thật hổ thẹn, thế nhưng mọi chuyện lại dẫn đến loại tình trạng như hiện tại, y thế nhưng lại không có cách nào tái đẩy Xích Luyện ra. Dục vọng vội vàng tiến vào kia không ngừng tiến xuất bên trong cơ thể y, khiến cho Tích Duyên liên tục lắc đầu, chính là lực đẩy của y lại xem ra chẳng có mấy sức lực, y không đành lòng thương tổn Xích Luyện.

Dục vọng của Xích Luyện làm cho thân thể y phát lạnh, thân thể của Xích Luyện cũng rất lạnh, Tích Duyên đem chuyện này lý giải thành Xích Luyện là bị dọa đến cả người rét run, lấy sắc đến để ổn định tâm thần, thế nhưng việc này lại chấn đến tâm Tích Duyên một trận rối loạn.

"Xích huynh đệ, ngươi làm như vậy, ngươi đừng quên ngươi còn có một vị hồng nhan tri kỉ Diễm Phượng nhi ở trong phủ, chúng ta là huynh đệ kết nghĩa, làm loại sự tình này…… không khỏi cũng quá hoang đường." Tích Duyên chính là đang nhắc nhở Xích Luyện, khó chắc chắn được Xích Luyện không phải nhất thời hồ đồ, y cũng chưa bao giờ nghĩ tới chính mình sẽ bị Xích Luyện đặt ở dưới thân. Khuôn mặt của Xích Luyện thực sự là rất dễ nhìn……

102. Chương 102

Khiến cho y mất đi quyết tâm muốn đẩy ra Xích Luyện, vô luận là một cái nhíu mày, mím môi, hay là nhãn thần lạnh nhạt, thậm chí là thần thái hoãn thanh khi nói chuyện, cùng ngữ khí khiêm tốn, đều làm cho Tích Duyên không thể tái đẩy ra Xích Luyện.

Xích Luyện đối với y rất tốt…… <Đâu ra>

Xích Luyện những năm gần đây đều được Tích Duyên cho là một người tốt, từ thời điểm bọn họ lần đầu tiên gặp nhau đến nay, sự quan tâm cùng chiếu cố của Xích Luyện luôn làm y cảm giác được sự ấm áp của nhân tình. Thời điểm y ở Thanh sơn cũng chưa một lần được đối đãi tốt như vậy, cho dù là người bên cạnh bản thân tối tín nhiệm, cũng sẽ không giống Xích Luyện mà thân mật đối đãi với y như vậy.

"Tích đại ca, ta cũng không biết chính mình vì sao lại thành như thế này, ta chỉ biết bản thân rất muốn ôm ngươi, thân thể của ngươi hảo nóng." Xích Luyện dán tại bên tai Tích Duyên, đĩnh động phần eo tiến vào cơ thể Tích Duyên. Y phục một màu đỏ tươi trên người hắn chảy xuống bên hông, nổi bật lên làn da tái nhợt như sương trắng trơn mịn, hai tay của hắn quấn chặt lấy thân thể Tích Duyên.

Thân thể Tích Duyên lúc nóng lúc lạnh, loại chuyện vi phạm với luân thường này, đối Tích Duyên mà nói là một đả kích rất lớn. Y cùng với Xích Luyện là huynh đệ kết nghĩa, hiện giờ diễn biến thành cái loại loại tình trạng này ai cũng là không muốn.

Sợi xích bạc tinh tế trên cổ Xích Luyện, thu hút sự chú ý của Tích Duyên. Y nhìn không chuyển mắt Xích Luyện, cảm thấy được thứ vòng trang sức kia thoạt nhìn vô cùng quen mắt, tựa hồ là ở đã nhìn thấy qua ở nơi nào……

Tích Duyên trong chốc lát thất thần khiến thân thể thả lỏng ra không ít, mà cũng vì vậy khiến cho dục vọng của Xích Luyện càng thêm xâm nhập sâu vào bên trong nơi địa phương nóng rực kia. Hô hấp của Xích Luyện thực trầm trọng, y vừa do dự lại vừa bất an, Xích Luyện xoay người đem Tích Duyên đặt ở trên sườn trong của giường, hắc ám nhanh chóng bao phủ lấy Tích Duyên, y không rõ vẻ mặt giờ phút này của Xích Luyện, thế nhưng biểu tình phức tạp của y lại đều rơi vào trong đáy mắt của Xích Luyện.

Trên giường một mảnh vô cùng hỗn độn, mành trướng bị gió cuốn lên, có thể nhìn thấy được nhân ảnh đang giao triền chặt chẽ trên giường. Luồng yêu khí mạnh mẽ một lần lại tái một lần tựa như mặt hồ gợn sóng hướng bốn phía khuếch tán, mây đen bao phủ bầu trời đêm, tối đến không có lấy một tia ánh sáng, ngay cả ánh trăng nhuộm một màu huyết sắc cũng bị mây đen cắn nuốt toàn bộ, thanh âm chém giết ở bên ngoài cũng không ngừng vang lên cùng những luồng linh quang lóe sáng, khiến cho quang mang đỏ sậm trong căn phòng lại càng có vẻ yêu dị.

Tích Duyên nghe đến hơi thở của Xích Luyện, mùi hương nhàn nhạt quen thuộc, tiến vào mũi Tích Duyên, hơi thở kia khiến thần chí Tích Duyên càng thêm rõ ràng. Miệng y đều tràn đầy hương vị của Xích Luyện, đầu lưỡi ẩm ướt trơn nhẵn của hắn có chút lạnh lẽo, khiến cho Tích Duyên vội vàng mà né tránh, thế nhưng rất nhanh Xích Luyện lại ôm sát lấy y, thế công dưới thân chậm rãi lại mỗi lúc một xâm nhập càng sâu hơn.

Ngạnh khí nọ tiến nhập vào bên trong cơ thể Tích Duyên, bí huyệt của Tích Duyên bị trướng mãn, Tích Duyên lại không dám lộn xộn, cho dù là một cái động nhẹ đi nữa, cũng chỉ càng thúc đẩy dục vọng Xích Luyện nuốt đắc càng sâu……

Thân thể của Xích Luyện thực lạnh lẽo, khiến cho nhiệt liệt thiêu đốt người giảm bớt không ít, mà nhiệt độ nóng rực của thân thể y lại khiến Xích Luyện cảm thấy thoải mái vô cùng. Xích Luyện không ngừng đòi hỏi thêm, hai tay hắn vuốt ve khắp thân thể ấm áp của Tích Duyên, còn thấp giọng không ngừng dỗ dành Tích Duyên, để cho Tích Duyên có thể thả lỏng. Sự yêu thương vỗ về của hắn rất có hiệu quả, cơ thể Tích Duyên rất nhanh lại thả lỏng ra.

Về phần lễ nghi cùng luân thường, tại buổi đêm *** nảy nở vô cùng *** mĩ này, đã sớm bị quăng đến tận chín từng mây. Tích Duyên chỉ cảm thấy trừu động dưới thân càng lúc càng nhanh, càng đẩy vào lại càng sâu. Hơi thở của Tích Duyên trở nên sâu hơn, thân thể của hai người kề sát cùng một chỗ, tựa như có lực hút, dính lại vừa cứng lại vừa chặt, tách không ra……

Ngô……

Tích Duyên khó kềm chế phát ra tiếng rên rỉ nho nhỏ, chính là hơi thở vô cùng nóng lại hỗn độn, thân thể cũng vì *** mà trở nên nóng hầm hập, nhiệt độ có phần băng lãnh trên người Xích Luyện lại khiến cho y khe khẽ rung động, đầu lưỡi bị mút vào, đôi môi tê dại, hơi thở của Xích Luyện hoàn toàn bao phủ lấy y.

Mà lúc này.

Trên bầu trời đêm tối đen bên ngoài giường kia ẩn ẩn phật quang hiện lên, lập tức phá không mà đến chính là một đạo thanh âm chính khí nghiêm nghị……

"Yêu nghiệt ——" Thanh âm chứa đựng nội lực kia lại lộ ra vài phần khinh thường, cũng đầy từ tính, trầm thấp mà êm tai. Tích Duyên ngay lập tức liền nhận ra được chủ nhân của thứ phật âm linh hoạt kỳ ảo này, không phải ai khác chính là Phật Hàng……

Xuất hiện.

103. Chương 103

Xích Luyện chậm rãi buông lỏng đôi môi của Tích Duyên, phật âm kia khiến hắn hắn cảm thấy không mấy thoải mái. Xích Luyện trong lòng có chút kinh ngạc, không nghĩ tới cái tên tăng nhân này còn chưa có chết, lúc nào cũng cùng hắn đối nghịch, cái phật âm kia khiến cho hắn cảm thấy rất chói tai. Xích Luyện đem chăn che đi khuôn mặt Tích Duyên, từ không trung truyền đến một tiếng thanh phật chú, tựa lưỡi dao sắc bén phá tan yêu khí, chấn đắc giường lớn cũng phải khẽ hoảng động.

Tích Duyên trầm mặc nhìn chằm chằm Xích Luyện, biểu tình trong mắt y hiện ra rõ vẻ bất an. Xích Luyện

cũng không ngừng lại động tác, dục vọng ở trong thân thể Tích Duyên cương cứng vẫn tiếp tục trừu sáp, nghe thấy phật âm kia lần thứ hai truyền đến, linh hoạt kỳ ảo dường như có chứa theo tính công kích, khiến cho Xích Luyện sửng sốt, hắn thân thủ che lại đôi mắt của Tích Duyên, trên mu bàn tay của hắn, lớp da xà màu đỏ như ẩn như hiện.

Trên không trung nơi Xích phủ ẩn hiện một phật ấn kim sắc rất lớn không ngừng chậm chạp xoay tròn, một trận lại một trận cường quang, từ không trung chiếu xuống mặt đất, tựa như sóng nước mà nhanh chóng khuếch tán.

Yêu phù trên giường ánh sáng càng ngày càng u ám, Tích Duyên cũng không biết Xích Luyện vì sao đột nhiên che lại hai mắt y. Còn Xích Luyện thì nằm úp sấp trên thể Tích Duyên, đồng tử của hắn đã biến thành một đôi xích đồng*, khóe miệng lộ ra đầy răng nanh, y phục của hắn rớt xuống bên hông, sau thắt lưng hắn hiện ra một mảng da xà đỏ tươi không ngừng thay đổi……

*xích đồng: mắt đỏ

Tại căn phòng u ám hiện tại lại càng đỏ sậm đến thập phần yêu dị……

Hắn che kín lại hai mắt Tích Duyên khiến Tích Duyên một chút cũng không thể nhìn thấy được cảnh tượng trước mắt, dục vọng của Xích Luyện lại không ngừng xâm nhập khiến y cũng không còn tâm tư nào để mà để ý đến chuyện khác. Rốt cục dưới sự ma sát cùng xâm nhập không ngừng, miệng của Tích Duyên không kềm được mà tiết ra thứ tiếng rên rỉ yếu ớt. Y cực lực cố gắng nhẫn nhịn, nhưng cuối cùng vẫn là không thể chịu đựng được, thân thể lạnh lẽo của Xích Luyện mang đến một cỗ hàn ý cho y, cảm giác băng hỏa cùng dung hợp khiến thân thể y không khỏi phải rung động, hơn nữa Xích Luyện hiện tại lại đang vuốt ve thân thể y, cùng với quan hệ giữa y và Xích Luyện……

Đủ loại cảm xúc rối rắm giằng co cùng một chỗ, khiến cho Tích Duyên hỗn loạn đến rối như tơ vò, thế nhưng lý trí của nam nhân lại chống cự không nổi sự dự hoặc cùng với khoái cảm. Y không thể nhìn thấy gì thế nhưng như vậy lại tiêu giảm không bớt cảm giác tội lỗi trong y.

“Xích huynh đệ…… Ngô……” Tích Duyên run rẩy mở miệng, y hy vọng Xích Luyện chậm lại một chút, như vậy so sánh y sẽ dễ chịu hơn.

Thế nhưng Xích Luyện lại đem hai chân Tích Duyên kẹp lấy thắt lưng hắn, đôi mắt xích hồng của Xích Luyện sâu thẳm nhìn chằm chằm vào đôi môi của Tích Duyên, hắn đang muốn cúi đầu lại nhớ tới răng nanh hiện tại đang lộ ra.

Hắn vội hôn nhanh Tích Duyên, cảm xúc tựa như chuồn chuồn lướt nước làm cho Tích Duyên không thể cảm thấy răng nanh bên miệng Xích Luyện. Xích Luyện áp chế phật chú lại, yêu khí kích dương……

Sợi tóc hỗn độn bay múa toán loạn, từng sợi từng sợi tóc đen trong nháy mắt biến ảo thành một màu diễm hồng, tựa như hỏa diễm thiêu đốt khinh vũ phi dương, hạ xuống hời hợt phủ lên lớp da xà màu hồng sắc nơi thắt lưng hắn. Trên mu bàn tay của hắn một lớp vảy xà thoáng hiện lên khi thì rõ ràng khi lại mờ ảo. Gió phong kích khởi tứ phía, thổi đến khiến mành trướng cũng hỗn độn mà bay lên.

Chỉ có Tích Duyên lại không may mắn thấy được bộ dáng giờ phút này của Xích Luyện……

"Xích huynh đệ thủy hành thi này, Viêm Phượng nhi có thể sẽ không ngăn cản lại được……" Tích Duyên đứt quãng nói, y biết Viêm Phượng nhi tuy không phải là đối thủ của những quái vật này, thế nhưng y hiện nay lại không có pháp lực, còn đang mở ra hai chân cùng Xích Luyện giao hoan, hai mắt y bị che lại, tựa như có một cổ lực lượng cường đại đem y áp trụ lại, không thể động đậy.

"Phượng nhi muốn chúng ta đừng đi ra ngoài, nói nếu đi ra ngoài cũng chỉ sẽ khiến nàng vướng tay vướng chân, chúng ta căn bản không thể giúp đỡ gì nàng." Xích Luyện nói chỉ như có lệ, thế nhưng Tích Duyên lại nghe không ra chút nào quỷ dị. Y chỉ có thể cảm giác được sự tiến nhập của Xích Luyện, nghe được bên tai tiếng gào thét cùng phật âm niệm tụng kinh văn trong tiếng gió hỗn loạn.

Thanh âm thân thể va chạm, cùng tiếng thở dốc ái muội lại câu dẫn nhân tâm, tràn ra bên ngoài phòng. Giường không ngừng hoảng động, từng đợt âm phong kích khởi tựa như sóng triều, thổi vào trong phòng thế như phong ma nhập xâm, hết thảy đều có vẻ ái muội, yêu dị cùng hỗn độn.

Ngoài phòng.

Bên trên không trung như bị vẩy lên một lớp mực màu hắc ám, Phật Hàng kim nhược chỉ thủy đứng giữa không trung, gió mạnh thổi bay trường sam bạch sắc của hắn, mái tóc dài ngân sắc ở trong gió tung bay……

104. Chương 104

Rất nhanh.

Ánh lửa liền chiếu sáng một vùng nhỏ nơi này. Diễm Phượng nhi rất đẹp, bất đồng với cái loại xinh đẹp dung tục yêu mị của các nữ yêu bình thường, Tích Duyên ngược lại cảm thấy được Diễm Phượng nhi vô luận là đối đãi với Xích Luyện, hay là với y, đều là vô cùng ôn nhu.

Nếu tiếp tục tu luyện, Diễm Phượng nhi nhất định có thể thành tiên, hỏa điểu tinh thế gian chỉ sợ cũng chỉ có mỗi một con này. Lúc này, Tích Duyên nhìn về phía Xích Luyện, y vốn muốn hỏi Xích Luyện có hay không đói bụng, thế nhưng y lại nhìn đến Xích Luyện cùng Diễm Phượng nhi đang nhẹ giọng nói chuyện với nhau, y cũng không hảo mà lên tiếng quấy rầy. Y đứng lên ở phụ cận vòng vo đi đi lại lại, dù sao Xích Luyện cùng Diễm Phượng nhi "Điềm ngôn mật ngữ*" y cũng không tiện mà ở lại bên cạnh.

*Điềm ngôn mật ngữ: Lời ngon tiếng ngọt

Nương theo ánh trăng có thể thấy rõ ràng hết thảy tứ phía. Tích Duyên đi một lúc, liền phát hiện phía trước có một cái hồ rất lớn, y đứng ở bên hồ nhìn nhìn, sau khi xác định an toàn, mới cởi giày bước xuống bắt cá.

Cả ngày không có thứ gì để ăn, Tích Duyên hiện tại vô cùng đói bụng, chính là Xích Luyện cùng Diễm Phượng nhi lại chưa lên tiếng bảo đói, y cũng không thể không biết xấu hổ mà mở miệng nói đói, hơn nữa trên đường một bóng người cũng không thấy, nếu muốn ăn cái gì, phải dựa vào chính mình động thủ.

Rất nhanh Tích Duyên đã bắt được cá, y đem cá ném xuống đất, bởi vì thời gian còn sớm, y nếu hiện tại trở về, chỉ lo lắng Xích Luyện cùng Diễm Phượng nhi còn chưa nói chuyện xong, cho nên y liền cởi y phục, tháo bỏ dây cột tóc, đem cả người ngâm vào dòng nước lạnh như băng. Thân thể vẫn còn hơi nóng, trải qua một ngày đi đường, Tích Duyên trừ bỏ mỏi mệt ra, cũng không có cảm thấy không thoải mái gì.

Y cũng không muốn suy nghĩ đến chuyện tình tối hôm qua, y tính toán nếu Xích Luyện đã không đề cập tới, y cũng sẽ không đề cập tới, tránh cho hai người ngay cả bằng hữu cũng làm không được. Tích Duyên có chút đăm chiêu lâm vào suy nghĩ, đầu vai lộ ra khỏi mặt nước, sợi tóc theo từng động tác của y ở trong nước chớp động……

Lúc này.

Trên lớp cỏ ven bờ hồ truyền đến tiếng bước chân thong thả, Tích Duyên quay đầu liền nhìn thấy Xích Luyện đứng ở bên hồ, y không mở miệng lại nhìn đến Xích Luyện ngồi ở bên hồ nghỉ ngơi, tựa hồ đang đợi y.

"Ngươi không đi chiếu cố Diễm cô nương?" Tích Duyên vẫn là người đầu tiên mở miệng, thanh âm của y không lớn lại có thể nghe rõ một cách rành mạch, "Mấy con cá bên đó là ta bắt được, ngươi trước cầm về nướng cho Diễm cô nương ăn đi, đi một ngày đường như vậy, nàng khẳng định cũng đã đói bụng rồi."

Nữ tử luôn rất yếu ớt, tuy nói Diễm Phượng nhi là yêu quái, thế nhưng nàng thủy chung vẫn chỉ là nữ nhân, bị thương lại đói bụng, khẳng định sẽ rất khó chịu. Lo lắng đến tình trạng của Diễm Phượng nhi, Tích Duyên vẫn là nhượng Xích Luyện quay về trước, dù sao vứt người bị thương qua một bên như vậy cũng không tốt lắm.

"Không có việc gì, Phượng nhi đã ngủ rồi, ta chờ ngươi cùng nhau trở về." Xích Luyện ngồi ở bên hồ nghỉ ngơi, đôi mắt u tĩnh của hắn vẫn ổn định như thường, không có chút gợn sóng.

Nghe được câu trả lời của Xích Luyện, Tích Duyên cũng không tái yêu cầu Xích Luyện rời đi. Sau khi tẩy rửa xong, Tích Duyên xích lỏa bước lên bờ, y biết Xích Luyện ở bên cạnh nhìn thấy, thế nhưng y lại không còn cách nào khác, cùng là nam tính nếu cứ che che dấu dấu cũng rất kỳ quái, vì tránh cho xấu hổ, Tích Duyên cũng chỉ đành để cho Xích Luyện nhìn. Y mặc xong khố tử liền xoay người cúi xuống lấy y phục trên mặt đất. Khả vừa đứng thẳng dậy, Xích Luyện đã từ phía sau đem y ôm lấy, thân thể Tích Duyên rõ ràng rung động, bàn tay có chút lạnh lẽo của Xích Luyện vuốt ve thân thể y, khiến cho y cũng có chút phát lạnh.

"Xích huynh đệ……"

"Tích đại ca, ngươi ở phủ có phải gặp chuyện gì không hài lòng hay không, ta thấy ngươi hôm nay rất vô tình, ngươi là không phải nơi đó không khoẻ?" Cằm của Xích Luyện đặt ở trên vai Tích Duyên, hành động

thân mật bất thình lình của hắn khiến cho Tích Duyên rất không quen.

Xích Luyện phía trước nguyên bản là vẫn đang cùng Diễm Phượng nhi nói chuyện, chính là nháy mắt liền thấy Tích Duyên đi vào rừng cây, sau khi Diễm Phượng nhi ngủ vẫn chưa nhìn thấy Tích Duyên trở về, vì vậy hắn liền tìm đến.

Không nghĩ tới Tích Duyên thế nhưng lại đang tẩy rửa, nhìn đến Tích Duyên từ trong nước đi ra, thân hình mĩ hão lại xích lỏa khiến hắn rất muốn ngay tại nơi này mà làm nam nhân, thế nhưng nam nhân lại thủy chung cũng không nhìn hắn.

Xích Luyện cũng đã muốn không rõ bản thân nữa rồi, chính mình vì cái gì đối Tích Duyên cảm thấy hứng thú như vậy, có lẽ là thực tủy tri vị*, cũng có lẽ là muốn chinh phục, hắn muốn nhìn thấy bộ dáng cam tâm tình nguyện vì hắn của nam nhân.

*thực tủy tri vị: từ tận sâu trong tủy đã ghi nhớ hương vị

Chính là……

Tích Duyên của hiện tại, tựa hồ thực kiêng kị cùng hắn tiếp xúc thân thể, nhưng Xích Luyện lại không chút buông tha cho dù là một cơ hội nhỏ. Hắn vuốt ve thân thể nam nhân, đôi môi hôn lên sườn mặt Tích Duyên.

Tích Duyên căn bản là bị dọa đến choáng váng, y vốn tưởng Xích Luyện sẽ không tái đối mình làm cái chuyện này nữa, hoặc là sẽ chán ghét y, không nghĩ tới Xích Luyện chẳng những không kiêng dè, còn như vậy không chút bận tâm mà ôm lấy y, hôn y. Tích Duyên nghĩ muốn lảng tránh lại bị Xích Luyện ôm chặt lấy, đôi môi lạnh lẽo, hôn qua khóe mắt của y, di tới má y, rồi sau đó nụ hôn của hắn dừng lại ở bên môi Tích Duyên.

Tích Duyên nhìn Xích Luyện, nghĩ đến Xích Luyện lúc này rõ ràng là đang rất thanh tỉnh, thế nhưng một người cao cường lại xinh đẹp như hắn, thế nào lại có thể đối với một nam nhân bình thường như y có hứng thú, nếu là muốn tìm một người đồng giường, liền có thể đến thanh lâu tìm. Giữa nam nhân tuổi trẻ lại phong hoa tuyệt đại, với cái loại nam nhân đã lớn tuổi như y, lại không hiểu phong tình, nam tử tuổi trẻ mềm mại vẫn là lựa chọn tốt nhất a.

"Ngươi suy nghĩ chuyện gì?" Xích Luyện phát hiện Tích Duyên thất thần, hắn chậm rãi hỏi Tích Duyên, bốn phía u tĩnh đến đáng sợ, thế nhưng Tích Duyên lại thích sự yên lặng như vậy.

"Cần phải trở về." Tích Duyên lẳng lặng cầm y phục, y thực khẩn trương, vừa mới chuẩn bị quay đầu, đã bị Xích Luyện hôn đến trở tay không kịp, đôi môi của y bị hàm trụ, bị tách ra, mút vào.

Tích Duyên cau mày đẩy ra Xích Luyện, mà Xích Luyện lại không nghĩ tới nam nhân lại cự tuyệt hắn. Hắn mân mân đôi môi lẳng lặng nhìn nam nhân, nam nhân dùng ống tay áo xoa xoa miệng, sau đó chậm rãi mặc y phục cùng buộc hảo đai lưng, tái đem cá trên mặt đất đi rửa, mới đối Xích Luyện nói một câu "Đi

thôi", khả Xích Luyện vẫn chưa động.

"Ngươi như thế nào không đi?" Tích Duyên dừng lại cước bộ nhìn về phía Xích Luyện, lại phát hiện Xích Luyện im lặng nhìn chăm chú vào y, đáy mắt u tĩnh kia dị thường bình tĩnh. Ánh mắt của hắn làm cho Tích Duyên có chút không được tự nhiên.

"Tích đại ca." Xích Luyện chậm rãi đi đến bên cạnh Tích Duyên, Tích Duyên cảm giác được khí tức của Xích Luyện rất gần, từ từ lui về phía sau từng bước, xem ra chính là đang lảng tránh, nhưng Xích Luyện lại thân thủ bắt được Tích Duyên đang chuẩn bị li khai, cũng nói: "Ngươi là không phải ở vì chuyện đêm qua mà sinh khí chứ, khi đó ta không có lừa ngươi, ta là thật sự muốn ôm ngươi."

"Đừng nói nữa." Tích Duyên tuy có kinh ngạc, thế nhưng hắn vẫn là không muốn nghe.

"Tích đại ca, ngươi sẽ không giận ta đi?"

Tích Duyên không nghĩ đến Xích Luyện lại hỏi mình như thế, y lăng lăng trong chốc lát, mới chậm rãi lắc đầu: "Ta không có sinh khí." Y không có sinh khí, y chỉ là hối hận, hối hận bản thân không nên để phát sinh chuyện tối hôm qua.

Tích Duyên thân là nam nhân, y cũng không thể giống nữ nhân mà khóc nháo cả lên, y cũng không phải cái loại tính cách mạnh mẽ, càng thêm sẽ không hướng Xích Luyện mà trút giận, hơn nữa y tối hôm qua là thực thanh tỉnh, y rất muốn giống như trước có thể cùng Xích Luyện nâng chén tâm sự, chính là y cần một chút thời gian để quên đi chuyện xảy ra tối hôm qua. Tích Duyên cho rằng chuyện tối hôm qua, kỳ thật chỉ là Xích Luyện nhất thời xúc động mà thôi, y không đem việc này để ở trong lòng, chỉ cần đừng tái phát sinh cái loại chuyện này nữa là tốt rồi.

Xích Luyện đương nhiên biết được Tích Duyên là đang lảng tránh hắn, nhưng vì để cho nam nhân về sau sẽ không né tránh hắn, không sợ hãi hắn, không tái tiếp tục trốn tránh hắn, hắn chậm rãi ôm lấy nam nhân cả người đã cứng ngắc lại.

"Xích huynh đệ, như vậy không tốt."

"Có gì không tốt?"

"……" Tích Duyên lại tìm không ra lí do để mà trả lời.

Thân thể của Xích Luyện phát lãnh, làm cho Tích Duyên phải đánh một cái rùng mình: "Xích huynh đệ, thân thể của ngươi hảo lãnh, chúng ta vẫn là mau một chút trở về thì hơn, để lại Diễm cô nương một mình ở nơi như thế này không ổn."

Xích Luyện cũng không nhiều lời nữa, hắn buông lỏng Tích Duyên ra. Hai người về tới khối đất trống kia, Tích Duyên không nói được lời nào đành thay bọn họ nướng cá, ngẫm lại cũng biết Xích Luyện là loại công

tử ca, cũng sẽ không làm cái chuyện nướng cá như vậy, mà dọc theo đường đi Tích Duyên đều phát hiện, Xích Luyện rất thường xuyên liếc mắt nhìn y, Tích Duyên thậm chí nghĩ đến Xích Luyện là muốn đuổi y đi.

Có phải hay không y gây trở ngại cho Xích Luyện cùng Diễm cô nương……

Tích Duyên không biết Xích Luyện nghĩ như thế nào về chuyện tối hôm qua, nhưng y cũng không muốn đi hỏi, hết thảy cứ đợi đến được phía nam là tốt rồi.

Tích Duyên thực tâm quan tâm chăm sóc, y đầu tiên vẫn đem thức ăn nướng đưa cho Xích Luyện cùng Diễm Phượng nhi ăn trước.

Xích Luyện ăn hai khẩu cũng không ăn nữa, Diễm Phượng nhi cũng chỉ ăn mấy khẩu liền sẽ không ăn nữa, hai người đều nói no rồi, Tích Duyên cảm thấy được Xích Luyện ăn quá ít, y còn tưởng kĩ thuật nướng cá của mình có vấn đề, nhưng là ăn vào lại không phát hiện có gì dị thường. Tích Duyên tái ăn thêm một con cá nữa, liền ngừng lại, y tìm lấy nơi để nghỉ ngơi, bởi vì ngày mai còn phải tiếp tục lên đường nữa.

Kế tiếp, ba người đi thêm vài ngày nữa liền nhìn thấy một cái thôn nhỏ, bên trong thôn cơ hồ không có lấy một bóng người, cũng chỉ có mấy gian nhà thường trú, có một cái khách *** cũ nát, ba người cũng may mắn đặt chân đến được đó, thế nhưng khách *** lại chỉ có hai gian phòng, một gian đã có người ở rồi, chỉ còn lại một gian phòng.

"Khách quan thật sự xin lỗi, chúng ta thôn hẻo lánh, bình thường cơ hồ không có một ai đi ngang qua, cho nên *** thực đáng châm biếm. Bởi vì trước đó vài ngày có một vị khách nhân đến đây, nói phải ở chỗ này chờ người, vị khách nhân đó hiện tại vẫn còn chưa đi." Lão bản là một vị lão ông sáu mươi tuổi, thực khó xử đem tình huống nói cho bọn họ, theo sau đó cũng có nói nơi hậu viện có một cái sài phòng* còn có thể ngủ lại.

*sài phòng: phòng để củi

"Hiện tại sắc trời cũng đã tối rồi, không thích hợp tiếp tục khởi hành, hơn nữa xem địau hình sơn núi thế này, phía trước chỉ sợ cũng không có nơi để đặt chân." Tích Duyên từ trong lòng ngực xuất ra bạc đưa cho lão bản, xác định muốn có phòng, hơn nữa bảo lão bản đem lên chút thức ăn. Sau khi phân phó hảo hết thảy, y mới quay đầu đối hai người phía sau nói, "Diễm cô nương ngươi có thương tích trong người, vậy ngươi liền cùng Xích huynh đệ nghỉ ngơi ở trong phòng nơi khách *** này đi."

Xích Luyện không nói gì, ngược lại Diễm Phượng nhi lại mở miệng hỏi: "Kia Tích đại ca ngươi làm sao bây giờ?"

Kỳ thật không cần hỏi cũng biết……

Lão bản vừa rồi nói, hậu viện còn có một gian sài phòng, y có thể ngủ ở sài phòng, chỉ là nghỉ ngơi mà thôi, có gì để phải ngại chứ……

"Ta ngủ ở sài phòng."

Tích Duyên tìm lấy một vị trí ngồi xuống, đợi lão bản đem thức ăn ra. Nơi này rất nhỏ trừ bỏ phía sau quầy hàng, cũng chỉ có thể đặt thêm được một cái bàn dài, hơn nữa trù phòng cũng chỉ có một công nhân. Cầu thang hẹp nhỏ thông lên trên lầu, tóm lại Xích Luyện cùng Diễm Phượng nhi ngồi ở cái loại nơi như thế này ăn cơm nhìn qua liền cảm thấy được thực quỷ dị, rất không xứng.

Sau khi dùng cơm tối.

Diễm Phượng nhi liền lên lầu, Xích Luyện không cùng Diễm Phượng nhi lên lầu, mà là đi theo Tích Duyên đến sài phòng, Tích Duyên vừa định đóng cửa, liền nhìn thấy Xích Luyện, bàn tay đang đóng cửa của y cũng dừng lại.

"Còn có việc sao? Xích huynh đệ……" Tích Duyên rất có lễ mạo hỏi, nhìn đến Xích Luyện không có vẻ muốn nói, y cũng không trực tiếp đóng cửa lại mà để Xích Luyện đứng ở bên ngoài cửa.

Còn Xích Luyện gần đây phát hiện Tích Duyên không hề cùng hắn nói chuyện, hắn liếc mắt nhìn Tích Duyên một cái, đẩy ra bàn tay của y, đem Tích Duyên bức vào bên trong sài phòng, sau đó quay ngược tay vào thời điểm Tích Duyên không lưu ý đem cửa đóng lại.

Sài phòng được dựng lên hoàn toàn bằng gỗ, trên mặt đất có chất một đống bó củi, một tấm ván gỗ đặt trên đầu mấy khối đá lớn, một chiếc giường được dựng lên vô cùng giản dị, tuy rằng là sài phòng thế nhưng vẫn thực sạch sẽ.

Tích Duyên mới vừa đẩy ra cửa sổ, liền cảm giác được phía sau có người tới gần, từ sau đêm đó, Xích Luyện luôn đối y làm ra một ít động tác ái muội, khiến cho Tích Duyên nhất thời có chút mơ hồ.

Tích Duyên vừa định đẩy khai bàn tay của Xích Luyện, lại nghe đến thanh âm của hắn ở bên tai vang lên: "Ta muốn ôm ngươi."

105. Chương 105

Rất nhanh.

Ánh lửa liền chiếu sáng một vùng nhỏ nơi này. Diễm Phượng nhi rất đẹp, bất đồng với cái loại xinh đẹp dung tục yêu mị của các nữ yêu bình thường, Tích Duyên ngược lại cảm thấy được Diễm Phượng nhi vô luận là đối đãi với Xích Luyện, hay là với y, đều là vô cùng ôn nhu.

Nếu tiếp tục tu luyện, Diễm Phượng nhi nhất định có thể thành tiên, hỏa điểu tinh thế gian chỉ sợ cũng chỉ có mỗi một con này. Lúc này, Tích Duyên nhìn về phía Xích Luyện, y vốn muốn hỏi Xích Luyện có hay

không đói bụng, thế nhưng y lại nhìn đến Xích Luyện cùng Diễm Phượng nhi đang nhẹ giọng nói chuyện với nhau, y cũng không hảo mà lên tiếng quấy rầy. Y đứng lên ở phụ cận vòng vo đi đi lại lại, dù sao Xích Luyện cùng Diễm Phượng nhi "Điềm ngôn mật ngữ*" y cũng không tiện mà ở lại bên cạnh.

*Điềm ngôn mật ngữ: Lời ngon tiếng ngọt

Nương theo ánh trăng có thể thấy rõ ràng hết thảy tứ phía. Tích Duyên đi một lúc, liền phát hiện phía trước có một cái hồ rất lớn, y đứng ở bên hồ nhìn nhìn, sau khi xác định an toàn, mới cởi giày bước xuống bắt cá.

Cả ngày không có thứ gì để ăn, Tích Duyên hiện tại vô cùng đói bụng, chính là Xích Luyện cùng Diễm Phượng nhi lại chưa lên tiếng bảo đói, y cũng không thể không biết xấu hổ mà mở miệng nói đói, hơn nữa trên đường một bóng người cũng không thấy, nếu muốn ăn cái gì, phải dựa vào chính mình động thủ.

Rất nhanh Tích Duyên đã bắt được cá, y đem cá ném xuống đất, bởi vì thời gian còn sớm, y nếu hiện tại trở về, chỉ lo lắng Xích Luyện cùng Diễm Phượng nhi còn chưa nói chuyện xong, cho nên y liền cởi y phục, tháo bỏ dây cột tóc, đem cả người ngâm vào dòng nước lạnh như băng. Thân thể vẫn còn hơi nóng, trải qua một ngày đi đường, Tích Duyên trừ bỏ mỏi mệt ra, cũng không có cảm thấy không thoải mái gì.

Y cũng không muốn suy nghĩ đến chuyện tình tối hôm qua, y tính toán nếu Xích Luyện đã không đề cập tới, y cũng sẽ không đề cập tới, tránh cho hai người ngay cả bằng hữu cũng làm không được. Tích Duyên có chút đăm chiêu lâm vào suy nghĩ, đầu vai lộ ra khỏi mặt nước, sợi tóc theo từng động tác của y ở trong nước chớp động……

Lúc này.

Trên lớp cỏ ven bờ hồ truyền đến tiếng bước chân thong thả, Tích Duyên quay đầu liền nhìn thấy Xích Luyện đứng ở bên hồ, y không mở miệng lại nhìn đến Xích Luyện ngồi ở bên hồ nghỉ ngơi, tựa hồ đang đợi y.

"Ngươi không đi chiếu cố Diễm cô nương?" Tích Duyên vẫn là người đầu tiên mở miệng, thanh âm của y không lớn lại có thể nghe rõ một cách rành mạch, "Mấy con cá bên đó là ta bắt được, ngươi trước cầm về nướng cho Diễm cô nương ăn đi, đi một ngày đường như vậy, nàng khẳng định cũng đã đói bụng rồi."

Nữ tử luôn rất yếu ớt, tuy nói Diễm Phượng nhi là yêu quái, thế nhưng nàng thủy chung vẫn chỉ là nữ nhân, bị thương lại đói bụng, khẳng định sẽ rất khó chịu. Lo lắng đến tình trạng của Diễm Phượng nhi, Tích Duyên vẫn là nhượng Xích Luyện quay về trước, dù sao vứt người bị thương qua một bên như vậy cũng không tốt lắm.

"Không có việc gì, Phượng nhi đã ngủ rồi, ta chờ ngươi cùng nhau trở về." Xích Luyện ngồi ở bên hồ nghỉ ngơi, đôi mắt u tĩnh của hắn vẫn ổn định như thường, không có chút gợn sóng.

Nghe được câu trả lời của Xích Luyện, Tích Duyên cũng không tái yêu cầu Xích Luyện rời đi. Sau khi tẩy

rửa xong, Tích Duyên xích lỏa bước lên bờ, y biết Xích Luyện ở bên cạnh nhìn thấy, thế nhưng y lại không còn cách nào khác, cùng là nam tính nếu cứ che che dấu dấu cũng rất kỳ quái, vì tránh cho xấu hổ, Tích Duyên cũng chỉ đành để cho Xích Luyện nhìn. Y mặc xong khố tử liền xoay người cúi xuống lấy y phục trên mặt đất. Khả vừa đứng thẳng dậy, Xích Luyện đã từ phía sau đem y ôm lấy, thân thể Tích Duyên rõ ràng rung động, bàn tay có chút lạnh lẽo của Xích Luyện vuốt ve thân thể y, khiến cho y cũng có chút phát lạnh.

"Xích huynh đệ……"

"Tích đại ca, ngươi ở phủ có phải gặp chuyện gì không hài lòng hay không, ta thấy ngươi hôm nay rất vô tình, ngươi là không phải nơi đó không khoẻ?" Cằm của Xích Luyện đặt ở trên vai Tích Duyên, hành động thân mật bất thình lình của hắn khiến cho Tích Duyên rất không quen.

Xích Luyện phía trước nguyên bản là vẫn đang cùng Diễm Phượng nhi nói chuyện, chính là nháy mắt liền thấy Tích Duyên đi vào rừng cây, sau khi Diễm Phượng nhi ngủ vẫn chưa nhìn thấy Tích Duyên trở về, vì vậy hắn liền tìm đến.

Không nghĩ tới Tích Duyên thế nhưng lại đang tẩy rửa, nhìn đến Tích Duyên từ trong nước đi ra, thân hình mĩ hão lại xích lỏa khiến hắn rất muốn ngay tại nơi này mà làm nam nhân, thế nhưng nam nhân lại thủy chung cũng không nhìn hắn.

Xích Luyện cũng đã muốn không rõ bản thân nữa rồi, chính mình vì cái gì đối Tích Duyên cảm thấy hứng thú như vậy, có lẽ là thực tủy tri vị*, cũng có lẽ là muốn chinh phục, hắn muốn nhìn thấy bộ dáng cam tâm tình nguyện vì hắn của nam nhân.

*thực tủy tri vị: từ tận sâu trong tủy đã ghi nhớ hương vị

Chính là……

Tích Duyên của hiện tại, tựa hồ thực kiêng kị cùng hắn tiếp xúc thân thể, nhưng Xích Luyện lại không chút buông tha cho dù là một cơ hội nhỏ. Hắn vuốt ve thân thể nam nhân, đôi môi hôn lên sườn mặt Tích Duyên.

Tích Duyên căn bản là bị dọa đến choáng váng, y vốn tưởng Xích Luyện sẽ không tái đối mình làm cái chuyện này nữa, hoặc là sẽ chán ghét y, không nghĩ tới Xích Luyện chẳng những không kiêng dè, còn như vậy không chút bận tâm mà ôm lấy y, hôn y. Tích Duyên nghĩ muốn lẳng tránh lại bị Xích Luyện ôm chặt lấy, đôi môi lạnh lẽo, hôn qua khóe mắt của y, di tới má y, rồi sau đó nụ hôn của hắn dừng lại ở bên môi Tích Duyên.

Tích Duyên nhìn Xích Luyện, nghĩ đến Xích Luyện lúc này rõ ràng là đang rất thanh tỉnh, thế nhưng một người cao cường lại xinh đẹp như hắn, thế nào lại có thể đối với một nam nhân bình thường như y có hứng thú, nếu là muốn tìm một người đồng giường, liền có thể đến thanh lâu tìm. Giữa nam nhân tuổi trẻ lại phong hoa tuyệt đại, với cái loại nam nhân đã lớn tuổi như y, lại không hiểu phong tình, nam tử tuổi trẻ mềm mại vẫn là lựa chọn tốt nhất a.

“Ngươi suy nghĩ chuyện gì?” Xích Luyện phát hiện Tích Duyên thất thần, hắn chậm rãi hỏi Tích Duyên, bốn phía u tĩnh đến đáng sợ, thế nhưng Tích Duyên lại thích sự yên lặng như vậy.

“Cần phải trở về.” Tích Duyên lẳng lặng cầm y phục, y thực khẩn trương, vừa mới chuẩn bị quay đầu, đã bị Xích Luyện hôn đến trở tay không kịp, đôi môi của y bị hàm trụ, bị tách ra, mút vào.

Tích Duyên cau mày đẩy ra Xích Luyện, mà Xích Luyện lại không nghĩ tới nam nhân lại cự tuyệt hắn. Hắn mân mân đôi môi lẳng lặng nhìn nam nhân, nam nhân dùng ống tay áo xoa xoa miệng, sau đó chậm rãi mặc y phục cùng buộc hảo đai lưng, tái đem cá trên mặt đất đi rửa, mới đối Xích Luyện nói một câu “Đi thôi”, khả Xích Luyện vẫn chưa động.

“Ngươi như thế nào không đi?” Tích Duyên dừng lại cước bộ nhìn về phía Xích Luyện, lại phát hiện Xích Luyện im lặng nhìn chăm chú vào y, đáy mắt u tĩnh kia dị thường bình tĩnh. Ánh mắt của hắn làm cho Tích Duyên có chút không được tự nhiên.

“Tích đại ca.” Xích Luyện chậm rãi đi đến bên cạnh Tích Duyên, Tích Duyên cảm giác được khí tức của Xích Luyện rất gần, từ từ lui về phía sau từng bước, xem ra chính là đang lảng tránh, nhưng Xích Luyện lại thân thủ bắt được Tích Duyên đang chuẩn bị li khai, cũng nói: “Ngươi là không phải ở vì chuyện đêm qua mà sinh khí chứ, khi đó ta không có lừa ngươi, ta là thật sự muốn ôm ngươi.”

“Đừng nói nữa.” Tích Duyên tuy có kinh ngạc, thế nhưng hắn vẫn là không muốn nghe.

“Tích đại ca, ngươi sẽ không giận ta đi?”

Tích Duyên không nghĩ đến Xích Luyện lại hỏi mình như thế, y lăng lăng trong chốc lát, mới chậm rãi lắc đầu: “Ta không có sinh khí.” Y không có sinh khí, y chỉ là hối hận, hối hận bản thân không nên để phát sinh chuyện tối hôm qua.

Tích Duyên thân là nam nhân, y cũng không thể giống nữ nhân mà khóc nháo cả lên, y cũng không phải cái loại tính cách mạnh mẽ, càng thêm sẽ không hướng Xích Luyện mà trút giận, hơn nữa y tối hôm qua là thực thanh tỉnh, y rất muốn giống như trước có thể cùng Xích Luyện nâng chén tâm sự, chính là y cần một chút thời gian để quên đi chuyện xảy ra tối hôm qua. Tích Duyên cho rằng chuyện tối hôm qua, kỳ thật chỉ là Xích Luyện nhất thời xúc động mà thôi, y không đem việc này để ở trong lòng, chỉ cần đừng tái phát sinh cái loại chuyện này nữa là tốt rồi.

Xích Luyện đương nhiên biết được Tích Duyên là đang lảng tránh hắn, nhưng vì để cho nam nhân về sau sẽ không né tránh hắn, không sợ hãi hắn, không tái tiếp tục trốn tránh hắn, hắn chậm rãi ôm lấy nam nhân cả người đã cứng ngắc lại.

“Xích huynh đệ, như vậy không tốt.”

“Có gì không tốt?”

"……" Tích Duyên lại tìm không ra lí do để mà trả lời.

Thân thể của Xích Luyện phát lãnh, làm cho Tích Duyên phải đánh một cái rùng mình: "Xích huynh đệ, thân thể của ngươi hảo lãnh, chúng ta vẫn là mau một chút trở về thì hơn, để lại Diễm cô nương một mình ở nơi như thế này không ổn."

Xích Luyện cũng không nhiều lời nữa, hắn buông lỏng Tích Duyên ra. Hai người về tới khối đất trống kia, Tích Duyên không nói được lời nào đành thay bọn họ nướng cá, ngẫm lại cũng biết Xích Luyện là loại công tử ca, cũng sẽ không làm cái chuyện nướng cá như vậy, mà dọc theo đường đi Tích Duyên đều phát hiện, Xích Luyện rất thường xuyên liếc mắt nhìn y, Tích Duyên thậm chí nghĩ đến Xích Luyện là muốn đuổi y đi.

Có phải hay không y gây trở ngại cho Xích Luyện cùng Diễm cô nương……

Tích Duyên không biết Xích Luyện nghĩ như thế nào về chuyện tối hôm qua, nhưng y cũng không muốn đi hỏi, hết thảy cứ đợi đến được phía nam là tốt rồi.

Tích Duyên thực tâm quan tâm chăm sóc, y đầu tiên vẫn đem thức ăn nướng đưa cho Xích Luyện cùng Diễm Phượng nhi ăn trước.

Xích Luyện ăn hai khẩu cũng không ăn nữa, Diễm Phượng nhi cũng chỉ ăn mấy khẩu liền sẽ không ăn nữa, hai người đều nói no rồi, Tích Duyên cảm thấy được Xích Luyện ăn quá ít, y còn tưởng kĩ thuật nướng cá của mình có vấn đề, nhưng là ăn vào lại không phát hiện có gì dị thường. Tích Duyên tái ăn thêm một con cá nữa, liền ngừng lại, y tìm lấy nơi để nghỉ ngơi, bởi vì ngày mai còn phải tiếp tục lên đường nữa.

Kế tiếp, ba người đi thêm vài ngày nữa liền nhìn thấy một cái thôn nhỏ, bên trong thôn cơ hồ không có lấy một bóng người, cũng chỉ có mấy gian nhà thường trú, có một cái khách *** cũ nát, ba người cũng may mắn đặt chân đến được đó, thế nhưng khách *** lại chỉ có hai gian phòng, một gian đã có người ở rồi, chỉ còn lại một gian phòng.

"Khách quan thật sự xin lỗi, chúng ta thôn hẻo lánh, bình thường cơ hồ không có một ai đi ngang qua, cho nên *** thực đáng châm biếm. Bởi vì trước đó vài ngày có một vị khách nhân đến đây, nói phải ở chỗ này chờ người, vị khách nhân đó hiện tại vẫn còn chưa đi." Lão bản là một vị lão ông sáu mươi tuổi, thực khó xử đem tình huống nói cho bọn họ, theo sau đó cũng có nói nơi hậu viện có một cái sài phòng* còn có thể ngủ lại.

*sài phòng: phòng để củi

"Hiện tại sắc trời cũng đã tối rồi, không thích hợp tiếp tục khởi hành, hơn nữa xem địau hình sơn núi thế này, phía trước chỉ sợ cũng không có nơi để đặt chân." Tích Duyên từ trong lòng ngực xuất ra bạc đưa cho lão bản, xác định muốn có phòng, hơn nữa bảo lão bản đem lên chút thức ăn. Sau khi phân phó hảo hết thảy, y mới quay đầu đối hai người phía sau nói, "Diễm cô nương ngươi có thương tích trong người, vậy ngươi liền cùng Xích huynh đệ nghỉ ngơi ở trong phòng nơi khách *** này đi."

Xích Luyện không nói gì, ngược lại Diễm Phượng nhi lại mở miệng hỏi: "Kia Tích đại ca ngươi làm sao bây giờ?"

Kỳ thật không cần hỏi cũng biết……

Lão bản vừa rồi nói, hậu viện còn có một gian sài phòng, y có thể ngủ ở sài phòng, chỉ là nghỉ ngơi mà thôi, có gì để phải ngại chứ……

"Ta ngủ ở sài phòng."

Tích Duyên tìm lấy một vị trí ngồi xuống, đợi lão bản đem thức ăn ra. Nơi này rất nhỏ trừ bỏ phía sau quầy hàng, cũng chỉ có thể đặt thêm được một cái bàn dài, hơn nữa trù phòng cũng chỉ có một công nhân. Cầu thang hẹp nhỏ thông lên trên lầu, tóm lại Xích Luyện cùng Diễm Phượng nhi ngồi ở cái loại nơi như thế này ăn cơm nhìn qua liền cảm thấy được thực quỷ dị, rất không xứng.

Sau khi dùng cơm tối.

Diễm Phượng nhi liền lên lầu, Xích Luyện không cùng Diễm Phượng nhi lên lầu, mà là đi theo Tích Duyên đến sài phòng, Tích Duyên vừa định đóng cửa, liền nhìn thấy Xích Luyện, bàn tay đang đóng cửa của y cũng dừng lại.

"Còn có việc sao? Xích huynh đệ……" Tích Duyên rất có lễ mạo hỏi, nhìn đến Xích Luyện không có vẻ muốn nói, y cũng không trực tiếp đóng cửa lại mà để Xích Luyện đứng ở bên ngoài cửa.

Còn Xích Luyện gần đây phát hiện Tích Duyên không hề cùng hắn nói chuyện, hắn liếc mắt nhìn Tích Duyên một cái, đẩy ra bàn tay của y, đem Tích Duyên bức vào bên trong sài phòng, sau đó quay ngược tay vào thời điểm Tích Duyên không lưu ý đem cửa đóng lại.

Sài phòng được dựng lên hoàn toàn bằng gỗ, trên mặt đất có chất một đống bó củi, một tấm ván gỗ đặt trên đầu mấy khối đá lớn, một chiếc giường được dựng lên vô cùng giản dị, tuy rằng là sài phòng thế nhưng vẫn thực sạch sẽ.

Tích Duyên mới vừa đẩy ra cửa sổ, liền cảm giác được phía sau có người tới gần, từ sau đêm đó, Xích Luyện luôn đối y làm ra một ít động tác ái muội, khiến cho Tích Duyên nhất thời có chút mơ hồ.

Tích Duyên vừa định đẩy khai bàn tay của Xích Luyện, lại nghe đến thanh âm của hắn ở bên tai vang lên: "Ta muốn ôm ngươi."

106. Chương 106

Buông tay……

Tích Duyên muốn nói "Không", lại bị Xích Luyện gắt gao đặt ở trên bờ cửa sổ, y vừa quay đầu lại liền đã bị Xích Luyện hôn trụ. Chạm đến chóp mũi có chút lành lạnh của Xích Luyện, cùng với hơi thở quen thuộc kia làm cho Tích Duyên có chút ngây người. Hai tay Xích Luyện xuyên qua dưới nách nam nhân, ôm sát lấy thắt lưng của nam nhân. Đai lưng của nam nhân bị giải khai, khố tử tuột xuống……

Nam nhân thân thủ muốn nắm lấy khố tử của mình, lại bị Xích Luyện ngăn cản, cả người y bị đặt ở trên bệ cửa sổ không thể động đậy, nam nhân lần lượt cảm giác được cổ áp lực cường thế trên người Xích Luyện, khí lực của Xích Luyện so với trong tưởng tượng của y lớn hơn rất nhiều, tuy rằng Xích Luyện bình thường luôn là một bộ tư thái lười biếng, thế nhưng lúc này, hắn lại hôn đến nam nhân thở không nổi.

"Ngô……" Miệng nam nhân phát ra thanh âm kháng nghị bất mãn, ánh mắt của y rất nhỏ xao động. Nam nhân cảm giác được bàn tay có chút lạnh lẽo của Xích Luyện cầm lấy dục vọng của y……

Xích Luyện một tay ôm Tích Duyên, một tay lại âu yếm thân thể Tích Duyên, vuốt ve dục vọng mềm mại giữa hai chân nam nhân. Cửa sổ mở rộng có thể đón lấy cả một màn đêm nồng đậm bên ngoài, tuy vậy không thể thấy rõ ràng lắm cảnh vật bên kia cánh cửa sổ, như vậy cũng khiến cho Tích Duyên bớt đi một chút hổ thẹn. Trong phòng không có nến, tầm mắt có chút mịt mù, nụ hôn của Xích Luyện khiến cho nam nhân không thể hô hấp.

Nụ hôn này, vô cùng tham lam lại vô cùng sâu đậm……

Đầu lưỡi của nam nhân bị hàm trụ, đầu lưỡi ẩm ướt trơn mịn của Xích Luyện khiêu khích nam nhân, đôi môi nam nhân bị hôn đến hai khoảng cách giữa môi hắn cùng môi y không có lấy một kẻ hở. Xích Luyện nghiêng đầu, nụ hôn cắn nuốt của hắn tựa như muốn đem nam nhân ăn vào bụng, không biết vì sao, nam nhân lại cảm thấy được Xích Luyện như vậy lại có một chút thô lỗ. Nam nhân bị đặt ở trên bệ cửa sổ, y bào bị giải khai……

Tích Duyên bị hôn đến không có biện pháp hé ra bất kì tiếng nào, cảm giác được bàn tay của Xích Luyện cầm lấy dục vọng của y bắt đầu cao thấp di động, âu yếm phần yếu ớt giữa hai chân y. Đôi môi nam nhân run rẩy, hai tay y nắm chặt lấy bệ cửa sổ, khẩn trương đến cả hai bàn tay đều không ngừng run rẩy. Nam nhân cũng không muốn lại cùng Xích Luyện phát sinh cái loại chuyện này, y không muốn ngay cả phần nhỏ bé mỏng manh còn lại duy trì giữa bọn họ cũng bị mình hủy diệt, thế nhưng Xích Luyện lại bởi vì phản kháng của y mà trở nên bất mãn, dùng sức niết niết dục vọng của y, vào thời diểm y nhíu mày, còn cắn lấy đôi môi y đến phát đau.

Thô lỗ……

Xích Luyện sao lại thô lỗ như vậy……

Tích Duyên bị đau mà "Ân" một tiếng. Xích Luyện buông lỏng ra đôi môi bị hôn đến sưng đỏ của nam

nhân. Nam nhân rốt cục cũng có thể hô hấp được luồng không khí mới mẻ, y không ngừng thở hỗn hển, y biết khố tử của mình sớm đã bị vứt đi tận nơi nào rồi. Y có thể cảm giác được y phục bị kéo lên, bàn tay của Xích Luyện tiến đến xoa nắn phần mông của y, chế trụ mông y chậm rãi nhu lộng. Đôi môi đối phương dừng lại nơi cần cổ của y, âu yếm dục vọng giữa hai chân y cùng khiêu khích mà vuốt ve mông y, động tác đầy tình sắc như vậy khiến nam nhân xấu hổ mà gục đầu xuống. Đáy mắt nam nhân dao động những tia bất an tràn ngập bàng hoàng cùng rối loạn.

Xích huynh đệ, vì sao luôn đối với y như vậy?

Nam nhân chỉ hy vọng hai người có thể chỉ là tình hữu nghị đơn thuần, có thể không giấu nhau điều gì, mà không phải là cái loại dây dưa tràn ngập nhục dục như vậy……

Chính là ——

Có một số việc luôn không như mong muốn, y càng là không nghĩ đến, Xích Luyện tựa hồ lại càng muốn. Nam nhân cảm giác được ngón tay của Xích Luyện quanh quẩn tứ phía xung quanh bí huyệt của y. Xích Luyện chạm đến nếp uốn nơi động khẩu của nam nhân, tay hắn nhẹ nhàng đâm vào bên trong cơ thể nóng ẩm của nam nhân, ngón tay ở trong cơ thể chậm rãi khai thác. Nam nhân bị hắn đặt ở trên tường, hắn một bên hôn lên cổ nam nhân, một bên đùa bỡn thân thể nam nhân. Dục vọng của nam nhân ở trong tay hắn không ngừng run rẩy mà hạ xuống "Nước mắt", mà lúc này, nam nhân lại không biết nên như thế nào cho phải.

Xích Luyện biết được nam nhân bị kích thích, cũng không phải tình nguyện gì mà cùng hắn hoan ái. Cằm của hắn đặt trên đầu vai nam nhân, chậm lại động tác, lấy tư thái ôn hòa mà ôm nam nhân, động tác trên tay cũng chậm lại nhẹ đi không ít. Dần dần nam nhân mới mất đi sức lực phản kháng, ba ngón tay mang theo hơi lạnh của Xích Luyện lúc này mới tiến nhập vào bên trong cơ thể nam nhân. Ngón tay ở trong cơ thể nam nhân trừu động, lâu lâu lại nhẹ nhàng chạm đến nơi mẫn cảm bên trong cơ thể nam nhân. Nội bích nóng ẩm bao vây lấy ngón tay hắn, nam nhân không dám động, y chỉ cần nhẹ nhàng động một chút, sẽ trở thành chủ động nuốt lấy những ngón tay kia, y không muốn làm cho Xích Luyện hiểu lầm, y chỉ có thể mở miệng bảo Xích Luyện đừng tiếp tục nữa.

Nhưng hiện tại.

Xích Luyện đã muốn dừng không được nữa rồi. Cảm giác được độ ấm của nơi đó, hắn liên tay không ngừng chỉ không muốn rút ra, mà nam nhân lại cảm giác được có thứ gì đó ngạnh ngạnh để ở phía hậu huyệt mình. Thân là nam nhân Tích Duyên đương nhiên biết đó là thứ gì, y còn chưa kịp mở miệng phản đối, lổ tai đã bị Xích Luyện hàm trụ. Đầu lưỡi của Xích Luyện liếm lộng y, khiến cho nam nhân cực kỳ mẫn cảm mà nghiêng đầu qua một bên. Nam nhân lúc này cũng không muốn đi xem biểu tình của Xích Luyện, rất nhanh y liền cảm giác được ngón tay của Xích Luyện rút ra khỏi cơ thể y.

Xích huynh đệ……

"Là bởi vì Diễm cô nương bị thương, không có biện pháp cùng ngươi sinh hoạt vợ chồng, ngươi mới cùng ta làm loại chuyện này?" Nam nhân tổng vẫn là nhịn không được mở miệng, y không muốn bị người khác xem như là một nữ nhân mà đối đãi.

Động tác không ngừng của Xích Luyện tạm dừng, căn bản không để ý tới câu hỏi của nam nhân, liền đem dục vọng sớm đã vận sức chờ phát động, chậm rãi để vào bên trong cừ đạo nóng ẩm trước đó đã khai thác qua……

Một khắc khi tiến vào bên trong nam nhân, Xích Luyện cảm thấy được địa phương ướt át kia lại càng trở nên nóng hơn cũng càng chặt hơn, kẹp đến dục vọng của hắn cảm thấy thực thoải mái, hơn nữa nội bích non mềm kia lại hấp chặt lấy dục vọng của hắn. Hắn chậm rãi đem dục vọng chôn ở nơi sâu nhất trong cơ thể nam nhân liền ôm nam nhân đang bàng hoàng bất an vẫn giữ nguyên tư thế hai bên tương liên đặt ở trên chiếc giường đơn sơ làm từ ván gỗ……

Một đêm này, đối với nam nhân trôi qua đặc biệt dài, Xích Luyện tinh lực tràn đầy đến tột cùng ôm lấy nam nhân hết bao nhiêu lần cũng không có phương pháp nhớ rõ. Xích Luyện đem y phục thoát xuống chèn ở dưới thân thể nam nhân, để cho nam nhân nằm xuống, mỗi khi thời điểm nam nhân muốn kháng cự, muốn lảng tránh hắn, hắn đô hội sẽ nắm cằm nam nhân, làm cho nam nhân phải nhìn thẳng vào hắn, hoặc là dùng sức xâm nhập, sử nam nhân phải phát ra tiếng rên rỉ, cảm thụ sự tồn tại của hắn, làm cho nội bích nóng ẩm của nam nhân gắt gao bao vây lấy dục vọng của hắn……

Xích Luyện cùng một lúc sử dụng hai tay đẩy ra hai chân đang muốn khép kín lại của nam nhân, hắn chế trụ đùi nam nhân, khiến chân nam nhân phải gấp khúc lại, đem chân y áp trụ đến trước ngực, làm cho hạ thân xích lỏa của nam nhân hiện ra, khiến cho nơi tương liên giữa hai người hoàn toàn bại lộ trong đáy mắt lẫn nhau. Dục vọng cắm ở trong cơ thể nam nhân của Xích Luyện bị nhiệt độ cơ thể ấm áp của y bao vây, dần dần trở nên mỗi lúc một nóng, chậm rãi tiến xuất nơi hậu huyệt nam nhân. Bị dục vọng ma sát khiến động khẩu dần đỏ lên, phủ kín một tầng màu sắc mê người.

"Xích huynh đệ, ngươi đừng đè nặng ta như thế, thắt lưng của ta thực khó chịu." Nam nhân bất mãn nhíu mày, đáy mắt bình tĩnh của y khó có thể phát hiện vài tia run rẩy, dưới ánh nhìn chăm chú của Xích Luyện, y cảm giác được thế công dưới thân càng ngày càng mãnh liệt, đỉnh đến hai chân y không ngừng rung động.

Xích Luyện đem nam nhân bế ngồi dậy, để cho nam nhân dựa vào tường gỗ, nam nhân y phục hỗn độn rộng mở, tất cả Xích Luyện đều thu hết vào đáy mắt. Y cũng chẳng có thứ gì tốt để mà che lại, huống chi bí huyệt của y còn đang hàm chứa dục vọng của Xích Luyện, thân thể khi trước còn rét run bị dục vọng cực nóng kia ma sát, không ngừng xâm nhập, không ngừng trừu động, không ngừng đông ái*, thân thể nam nhân cũng bị khơi mào thứ *** khó có thể áp chế.

*đông ái: yêu thương =]] để thuần việc đọc cứ ngượng sao ấy

"Tích đại ca, thoải mái không?" Xích Luyện cúi đầu hàm trụ đôi môi nam nhân, nhẹ nhàng mân mê môi dưới của y. Hô hấp nóng rực của nam nhân phun ở trên khuôn mặt hắn, hắn một tay lướt trên chân nam nhân, chuyển hướng bộ lộng dục vọng không biết đã xuất ra bao nhiêu lần của nam nhân ở dưới thân, tốc độ của dục vọng tiến nhập thân thể nam nhân cũng càng lúc càng nhanh hơn.

"……" Tích Duyên không có trả lời Xích Luyện.

Ngón tay của Xích Luyện vuốt ve dục vọng mẫn cảm phía trước nam nhân, thân thể xích lỏa của hai người gắt gao dán vào nhau. Nhiệt độ cơ thể Tích Duyên khiến hắn phi thường hài lòng. Biết nam nhân thích

được đối đãi ôn nhu, hắn hôn lên hai má nam nhân, một luồng hơi thở mềm nhẹ phả vào trên mặt nam nhân, cảm giác được thân thể nam nhân khẩn trương mà sít chặt lại, động tác tiến vào thân thể y của hắn cũng trở nên ôn hòa hẳn.

Thế công như thế ôn nhu, hơn nữa hơi thở ôn hòa của hắn lại phả lên khóe môi nam nhân, tất cả đều khiến cho tình tự của nam nhân bình tĩnh đi ít nhiều. Xích Luyện chậm lại thanh âm cùng động tác hỏi nam nhân: "Ngươi muốn nói thật với nhau, chúng ta là anh em kết nghĩa, ngươi sẽ không gạt ta, đúng không, Tích đại ca?"

Tích Duyên đương nhiên sẽ không lừa gạt Xích Luyện, vì thế, nam nhân xuất phát từ bản năng mà gật đầu.

Trong bóng đêm.

Xích Luyện thùy hạ hai mắt……

"Tích đại ca, kỳ thật ta cũng không phải bởi vì Phượng nhi bị thương, mới ôm ngươi……"

"Như vậy vì sao lại……"

Như vậy vì sao lại thế……

Lời nói của Tích Duyên còn chưa nói hoàn, y lại cảm thấy được không tất yếu phải hỏi tiếp nữa, nếu là Xích Luyện muốn nói tự nhiên sẽ nói cho y, nếu không muốn, y như thế hỏi ngược lại càng có vẻ già mồm mà thôi.

Kỳ thật chuyện này hết thảy đều rất đơn giản.

Nếu không phải bởi vì Diễm cô nương bị thương, Xích Luyện vì sao lại vô duyên vô cớ đi bính y, trừ bỏ tiết dục, hoặc là đổi vị, nam nhân không thể nghĩ được bất kì giải thích thích hợp nào khác, bởi vì Xích Luyện vĩ đại đến như thế, vô luận như thế nào cũng không có thể đối một tên nam nhân trung niên bình thường như y mà ôm ấp một loại tình cảm vượt qua ngưỡng huynh đệ, trên thực tế Xích Luyện cũng đích xác không có khả năng sẽ thích y.

Xích Luyện nhìn thấy nam nhân nhắm mắt lại, hắn biết nam nhân không muốn cùng hắn nói chuyện, hắn cũng không muốn đem cái nút thắt lại biến tình thế hiện tại càng trở nên không xong: "Ta thích ôm ngươi, ta thích làm loại chuyện này với ngươi, nơi đó của ngươi vừa chặt vừa nóng, còn có, mặc kệ ta bính ngươi như thế nào ngươi cũng đều sẽ chỉ run rẩy. Ngươi luôn ôn nhu nhìn ta như vậy, ta nhịn không được muốn ôm ngươi."

Lúc này đáp cũng quá tùy hứng.

Xích Luyện nói đến thập phần nghiêm túc, thanh âm của hắn rất thấp, chậm rãi, vô cùng ổn định, tiếng nói dễ nghe kia tràn ngập một loại dụ hoặc vô hình……

Liền ngay cả bản thân Xích Luyện cũng phân không rõ mình nói là thật hay là giả. Mấy ngày nay nam nhân luôn lảng tránh hắn, liền bởi vì ngày ấy sau khi cùng nam nhân mập hợp không có nói rõ trước mặt nam nhân, hắn muốn làm cho nam nhân tiếp nhận mình, muốn khiến cho nam nhân tái nằm ở trên giường mình, thế nhưng hắn lại quên nói cho nam nhân, hắn cũng không phải nhất thời xúc động hay sợ hãi, mới ôm lấy nam nhân.

Cho nên……

107. Chương 107

Cho nên hắn vừa rồi nói với nam nhân, hắn cũng không phải bởi vì Diễm Phượng nhi bị thương mới ôm nam nhân.

"Tích đại ca……"

Xích Luyện còn muốn tiếp tục nói, nhưng lại bị nam nhân mở miệng ngăn cản: "Ngươi đừng nói nữa, ta chỉ là không nghĩ tới chúng ta, thế nhưng lại sẽ biến thành như hiện tại……"

Thanh âm của nam nhân rất nhẹ.

Y chậm rãi mở hai mắt, theo góc độ của y ngay lập tức liền nhìn đến nơi đang tương liên nhau kia, y xấu hổ nghiêng đi khuôn mặt, tránh khỏi tầm mắt của Xích Luyện, cũng tránh cho ánh mắt của bản thân chạm đến ánh mắt của Xích Luyện. Nam nhân trước mắt lại lộ ra vài tia đỏ ửng, y cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới, chính mình thế nhưng lại sẽ cùng Xích Luyện phát sinh thứ quan hệ thân mật như thế này.

Nếu Xích Luyện là nữ nhân, hắn còn có thể cưới Xích Luyện, đáng tiếc Xích Luyện là nam nhân, bọn họ làm ra những chuyện vợ chồng như vậy, ở dưới con mắt của Tích Duyên xem ra quả thực là lại càng luân thường.

Tuy rằng Xích Luyện cũng không phải người nam nhân thứ nhất của Tích Duyên, nhưng loại chuyện này vô luận đổi thành là ai, vô luận làm bao nhiều lần đi chăng nữa, đều cũng không có biện pháp trơ trơ ra mà chấp nhận lấy, đều là hoang đường hổ thẹn……

Hơn nữa Xích Luyện đã có ý trung nhân, mà Tích Duyên thân cũng đã có thê tử, cùng huynh đệ kết nghĩa làm ra cái loại chuyện này, y còn có mặt mũi gì để trở về gặp Trương Tử Yến.

Y phải như thế nào đối mặt với thê tử nhà mình……

Thân là nam nhân, lại bị huynh đệ kết nghĩa đặt ở dưới thân xem như nữ nhân mà đối đãi, lần đầu tiên là bởi vì tình huống đặc biệt, mà lần này y vẫn là trắng trợn nằm ở dưới thân Xích Luyện, liền ngay cả tự nam nhân chính mình cũng cảm thấy được hoang đường.

Tích Duyên cảm giác được rõ ràng, hơi thở của Xích Luyện đã tiến đến rất gần. Y vốn định nói gì đó, nhưng khi y nhìn đến khuôn mặt tinh xảo của Xích Luyện, y vừa muốn nói lại thôi.

Hiện giờ sự tình đều đã tới nông nỗi này rồi, y nói cái gì cũng đều chẳng thể làm nên chuyện gì, y chỉ có im lặng tiếp nhận dục vọng của Xích Luyện. Xích Luyện cũng cảm giác được sự thay đổi của thân thể nam nhân, hắn hai tay ôm lưng nam nhân, khiến cho lưng y không đến mức tựa vào vách ngăn lạnh như băng phía sau. Sự tiến nhập của Xích Luyện càng trở nên thông thuận, thăm dò thật sâu vào bên trong, lại như có như không mà không ngừng trêu chọc điểm mẩn cảm của Tích Duyên, Tích Duyên hơi hơi giật giật hai chân, miệng phát ra thanh âm "Nức nở".

Bởi nơi tương liên giữa hai người bị trừu sáp mà phát ra thanh âm *** mĩ lại ướt át, thấp đát đát*, nhiệt niêm niêm**……

*thấp (ẩm ướt) đát đát (lách tách <tiếng nước á~>)

**nhiệt (nóng) niêm niêm (dinh dính)

Dục vọng của Xích Luyện vừa đẩy mạnh vào bên trong cơ thể nam nhân, hậu huyệt của y liền truyền đến một thứ xúc cảm vô cùng rõ ràng, khiến cho nam nhân hơi thở không còn ổn định mà không ngừng hít không khí vào. Nơi cực nóng kia tiếp nhận sự xâm nhập của dục vọng Xích Luyện, cái loại cảm giác này làm cho nam nhân có chút không thể khống chế được tình tự của chính mình. Xích Luyện mỗi một lần đều đỉnh đến nơi mẫn cảm của y, theo sự trừu sáp không ngừng kia nhiệt dịch chước bạch cũng từ huyệt khẩu của nam nhân tràn ra. Ánh mắt nam nhân hỗn loạn, trong lòng khó tránh khỏi có chút bất an, sự bình tĩnh từ xưa đến giờ của y hiện tại ở trước mặt Xích Luyện không còn sót lại chút gì.

Thực nóng……

Thực năng*……

*năng: Cũng là nóng nhưng trên nóng một cấp~

Ngạnh khí nóng bỏng kia gây cho y không chỉ có chấn động trước mắt, mà còn có sự xúc phạm nơi tâm linh. Tích Duyên bị ôm, bị hôn, bị vuốt ve, y có thể cảm giác được mỗi một động tác của Xích Luyện. Y bị Xích Luyện hôn đến thở cũng không nổi, đôi môi đã muốn bủn rủn vô lực, trong hơi thở tràn đầy hương vị của Xích Luyện.

"Xích huynh đệ……"

Tích Duyên thấp giọng gọi tên Xích Luyện. Y chỉ đơn thuần là gọi tên Xích Luyện, ngón tay y siết lại, nắm chặt lấy cánh tay Xích Luyện, tựa như đang nhắc nhở Xích Luyện chậm một chút.

Như vậy so với bất kì thứ gì đều hữu hiệu hơn rất nhiều……

Động tác của Xích Luyện mặc dù vẫn đang tiếp tục, nhưng lực đạo thống nhập rõ ràng đã phóng nhẹ. Hắn chậm rãi trừu tòng, nặng nề mà tiến nhập. Nâng lên hai mông của nam nhân lại chậm rãi đè ép, mà nam nhân lại như trước vẫn duy trì tư thế một chân bị áp trụ ở trước ngực, một chân còn lại tùy ý khoát lên đùi Xích Luyện. Tiếp theo liền để mặc cho người huynh đệ kết nghĩa xâm chiếm cùng đoạt lấy.

Xâm phạm……

Âu yếm……

Đây là ôn nhu cỡ nào mâu thuẫn……

Một đêm tràn ngập *** loạn sắc dục, làm cho trí nhớ của nam nhân khắc sâu. Xích Luyện cúi đầu hàm chứa đôi môi của y, đầu lưỡi khiêu khích lưỡi y, xúc cảm ẩm ướt nhẫn mịn khiến cho nam nhân mẫn cảm, lúc thì phát ra những tiếng rên rỉ rất nhỏ, lúc thì là thanh âm thở dốc dụ nhân.

Nam nhân y phục hỗn độn rộng mở, khố tử bị ném ở bên giường, cơ thể gần như xích lỏa nằm ở dưới thân hắn. Ánh mắt của nam nhân vẫn lại luôn ôn hòa như vậy, làm cho Xích Luyện cũng nhịn không được mà đối y ôn nhu thêm vài phần. Nhìn thấy thân thể xích lỏa của nam nhân một bộ ngoan ngoãn, Xích Luyện ít nhiều cũng có chút thỏa mãn, hơn nữa nam nhân cùng hắn miệt mài suốt cả đêm, hắn lại càng thêm khắc sâu sự tuyệt vời của thân thể nam nhân, nếu là nữ nhân tuyệt đối sẽ không có khả năng có thể cùng hắn làm suốt một đêm như vậy, chỉ có nam nhân tinh tráng mới có thể tiếp nhận sở cầu của hắn.

Có lẽ không chỉ có thân thể nam nhân phải tiếp nhận mà ngay cả tâm lí cũng phải tiếp thụ chuyện này……

Sắc trời bên ngoài cửa sổ đã bắt đầu phiếm một màu bạch sắc, trong viện truyền đến thanh âm gà gáy. Nam nhân đã hoàn toàn kiệt sức mà nằm ở trên giường, còn Xích Luyện đã được phóng thích dục vọng thỏa mãn đem nam nhân mệt mỏi ôm vào trong lòng. Nam nhân nhắm mắt cảm giác được Xích Luyện đang hôn lấy đôi môi của y, hai đôi môi nóng bỏng giao triền, hô hấp của nam nhân rất nhẹ. Nụ hôn ôn hòa này làm cho nam nhân tim đập mỗi lúc một nhanh.

Độ ấm nơi đôi môi kia bao phủ lấy đôi môi Xích Luyện, đầu lưỡi nguyên bản ẩm ướt lại lạnh lẽo dưới sự triền miên không ngừng mà trở nên ấm áp, nụ hôn ôn hòa kia khiến cho Tích Duyên có chút mê mang. Động tác mềm nhẹ như vậy tựa như đang hôn luyến nhân. Y hé mở mí mắt, nhìn đến sườn mặt tinh xảo, cùng với đôi mắt hơi híp lại dụ nhân của Xích Luyện.

Đồng tử thâm thúy kia lộ ra vài phần ánh sáng nhu hòa, nam nhân vì bị hôn trụ mà không có biện pháp thoát thân, cuối cùng y tựa vào người Xích Luyện nặng nề chìm vào giấc ngủ……

Sau một đêm phóng túng triền miên, ba ngày tiếp theo ba người bọn họ đều dừng chân tại thôn nhỏ này. Phục vụ nơi gian tiểu khách *** này cũng thực chu đáo, vì để cho Diễm Phượng nhi hảo hảo dưỡng thương, Xích Luyện mỗi ngày đều cùng nam nhân ngủ. Phải đến sài phòng mà ở, nam nhân vẫn luôn tổng cảm thấy thiệt thòi cho Xích Luyện.

Nhưng Xích Luyện lại tựa hồ cực kỳ vui vẻ, nam nhân không biết đáy lòng Xích Luyện có bàn tính, Xích Luyện mỗi đêm đều phải hướng hắn ôm ôm ấp ấp một cái, nam nhân từ lúc đầu cảm thấy khó chịu, tới bây giờ lại dần thành thói quen. Từ sau ngày ấy cùng Xích Luyện làm, ngày thứ hai Xích Luyện liền nói với nam nhân, nói bản thân là thật lòng đối nam nhân, nam nhân đương nhiên không một chút nghi ngờ Xích Luyện, liền tin tưởng lời nói của hắn, tuy rằng biết là sai, thế nhưng y cũng vô pháp ngăn cản lại nữa rồi.

Mỗi khi đến thời điểm Tích Duyên đối mặt với Diễm Phượng nhi, y đều sẽ có vài phần lảng tránh, Tích Duyên cũng không phải là kẻ hai mặt gì. Y ban đêm cùng Xích Luyện làm cái loại chuyện kia, trong lòng đã mang theo không ít ác cảm, nếu bảo y ban ngày còn đi đối mặt với Diễm Phượng nhi tỏ ra không có việc gì mà nói chuyện, giỡn đùa, y trăm triệu lần đều làm không được. Cho nên có thể miễn được thì cứ miễn, Tích Duyên tận lực không cùng Diễm Phượng nhi chạm mặt, kể từ đó cũng làm cho Xích Luyện bớt lo lắng không ít.

Y cũng không muốn Xích Luyện khó xử……

Ba người hiện tại cũng đã ở nơi này mấy ngày liền rồi thế nhưng vẫn chưa một lần nhìn thấy vị khách nhân còn lại cũng trụ tại khách *** này. Tích Duyên nghĩ đến nếu vị kia khách nhân kia rời đi, y liền phải thuê lấy gian phòng kia. Như vậy sau này, Xích Luyện sẽ không hội mỗi ngày mỗi đêm đều "Lăn qua lăn lại*" y nữa, tuy là y cũng cảm thấy thoải mái không ít. Đống kiến thức của nam nhân vốn luôn đối với những chuyện *** ít ỏi đến đáng thương, lại không ngờ Xích Luyện nhìn qua chẳng mấy cường tráng, thế mà sức lực bên trong thân thể mảnh khảnh kia lại cường hãn đến thế, còn chưa nói đến khả năng chịu đựng khiến kẻ khác dục tiên dục tử kia nữa.

*chỗ này ghi là chiết đằng, có nghĩa là gây sức ép, mà ta thấy lăn qua lăn lại hợp ngữ cảnh hơn nên cứ lăn a~~~

Cho dù là một nam nhân từng mang theo theo trong người pháp lực như Tích Duyên, cũng không thể chịu nổi sự đùa nghịch vừa ôn nhu lại nhiều lúc thô bạo của Xích Luyện, càng đừng nói đến một nữ tử kiều diễm như Diễm Phượng nhi. Khó trách lần trước y xâm nhầm vào phòng lại nghe thấy tiếng khóc của Diễm Phượng nhi, chắc hẳn là bị Xích Luyện làm đến khóc chứ chẳng ngoa. (Hắc Hắc: Quả không hổ danh cầm thú…)

Nhưng là sau mỗi lần như vậy, Xích Luyện đều sẽ hống* cho y vui vẻ, Tích Duyên lại là một nam nhân cực kỳ dễ mềm lòng, người khác chỉ cần nói dễ nghe y đều sẽ tin tưởng, nhất là thời điểm Xích Luyện nói với y, thần thái kia, biểu tình kia, làm cho y muốn tránh cũng tránh không được, chỉ cần y không chuyên tâm, Xích Luyện sẽ dùng các loại "Phương pháp" làm cho tới khi nào nam nhân chịu khuất phục mới thôi. Quan hệ của hai người từ đó về sau sẽ cũng không còn đơn thuần gì nữa, tuy vậy Xích Luyện đối với nam nhân coi như cũng không tồi.

*hống: dụ dỗ (tiểu hài tử =]])

Chuyện đó nam nhân cũng có thể cảm giác được, mỗi lần qua một đêm, Xích Luyện đều sẽ thay nam nhân thu thập, ngẫu nhiên còn đem nam nhân ôm đến trong viện tử tẩy rửa, nam nhân biết Xích Luyện rất yêu sạch sẽ, từ nhỏ lại là thiếu gia được nuông chiều từ bé, hắn đã làm đến như vậy coi như cũng không tồi rồi, bởi vì Xích Luyện không giống với y, Xích Luyện là thân kiều nhục quý, còn nam nhân lại chỉ là một tên thô nhân thường xuyên tập luyện qua võ thuật mà thôi.

Hai người tuy nói là khác biệt một trời một vực, thế nhưng tình cảm của hai người lại không vì thế mà bị phá hư, cho dù là di ngược lại với lẽ thường, vẫn có thể bảo trụ lại hết thảy.

Nam nhân vẫn như trước là hảo đại ca của Xích Luyện, mà Xích Luyện cũng vẫn như cũ là hảo nghĩa đệ của nam nhân, chỉ là quan hệ của hai người có hơn thêm một phần dây dưa sắc dục mà thôi.

Không tốt, cũng không xấu.

Có thể mỗi đêm ôm nam nhân, đối Xích Luyện mà nói, đây là chuyện tốt. Mà đối nam nhân mà nói, lại không biết như thế nào để hình dung một phân tâm tình kia. Mỗi đêm y đều phải tiếp nhận yêu thương của người huynh đệ kết nghĩa, mỗi đêm y đều phải nghe Xích Luyện ở bên tai thì thầm, mỗi đêm Xích Luyện đều phải hôn y, nhưng lại hôn đến đau đớn triền miên, nan phân* cũng nan giải.

*phân ở đây là phân biệt

Nam nhân từ lúc đầu mê mang cùng vô thố, từ từ rồi cũng quen dần, tuy nói Xích Luyện là huynh đệ kết nghĩa của y, nhưng nam nhân vẫn là chịu không nổi dụ hoặc……

Y không thể kháng cự.

Cũng không thể giãy giụa.

Xích Luyện cho dù không cần dùng đến yêu thuật mê hoặc nam nhân, cũng có thể dùng đến phương pháp của phàm nhân khiến cho nam nhân không thể ly khai khỏi hắn. Hắn là đang rất nỗ lực, hắn tu luyện đã đến giai đoạn này rồi số lần hàn khí phát tác trong cơ thể cũng càng ngày càng ít lại, hắn nếu tiếp tục tu luyện qua không lâu nữa, hắn chắc chắn liền có thể đắc đạo thành tiên.

Yêu nơi thế gian muốn tu luyện thành tiên, so với con người tu tiên còn khó khăn hơn rất nhiều, phải vượt qua mấy trăm mấy ngàn năm không ngừng cố gắng. Xích Luyện muốn đi đường tắt, cho nên hắn không từ bất kì một thủ đoạn, không tiếc hết thảy đạt tới mục đích của bản thân, hắn cũng không cảm thấy có gì sai, hắn đối nam nhân cũng đều là những lời nói thật.

Hắn thích thân thể của nam nhân, hắn muốn ôm nam nhân, nam nhân luôn có thể tiếp nhận những cái ôm phóng túng của hắn, cho dù là nam nhân đang thực mệt mỏi, nam nhân cũng sẽ không trực tiếp cự tuyệt hắn.

Chỉ cần Xích Luyện muốn, tùy thời đều có thể ôm nam nhân……

108. Chương 108

Vào thời điểm bắt đầu nam nhân luôn sẽ cự tuyệt, thế nhưng dần dần hắn phát hiện, nam nhân chống cự không lại thế công ôn hòa của hắn, Xích Luyện biết nam nhân mềm lòng, hắn ngẫu nhiên sẽ nói vài điểm dễ nghe mà hống cho nam nhân vui vẻ.

Đêm nay.

Xích Luyện dám ôm nam nhân ngay tại hậu viện mà tẩy rửa, Diễm Phượng nhi đã ngủ, sắc trời cũng thực hôn ám, hậu viện chỉ có treo lên mấy chiếc đèn lồng màu đỏ sậm. Tôn tử* của lão bản chuẩn bị cho xong nước liền quay về nghỉ ngơi, thừa dịp bốn bề vắng lặng, Xích Luyện liền không cố không kỵ điều gì mà ôm ấy nam nhân cộng dục**, bên trong mộc dũng cũng có thể chưa đến hai người.

*tôn tử: cháu trai

**cộng dục: tắm chung

Y phục của hai người đều đặt ở chiếc ghế bên cạnh, nhiệt khí bốc lên từ nước ấm bên trong mộc dũng, sương khói tràn ngập khiến vầng trăng sáng được chiếu trên mặt nước loan ra một quang mang.

Ban đêm sương xuống, có chút lạnh.

Xích Luyện thân thủ ôm lấy thân thể nam nhân, khiến cho tấm lưng rắn chắc của nam nhân nhẹ nhàng mà tựa vào ngực hắn. Những ngón tay tái nhợt của hắn phủ lên mu bàn tay của y, ngón tay nhẹ nhàng luồn qua những khe hở giữa những ngón tay y, bàn tay lạnh lẽo của hắn chìm trong làm ôn thủy cũng trở nên ấm áp không ít, nam nhân nghiêng đầu nhìn về phía Xích Luyện.

Xích Luyện nhẹ nhàng nghiêng đầu vùi vào cổ nam nhân: “Tích đại ca, như vậy?”

“Ánh trăng đêm nay rất đẹp, ta nghĩ đến tình trạng hiện tại của Tử Yến bọn họ, không biết bên kia như thế nào rồi……” Nam nhân cúi đầu, đơn giản nói vài câu, liền không nói gì nữa.

Mặt hồ bên trong đôi mắt thâm thúy của Xích Luyện một mảnh bình tĩnh. Hắn không thích nam nhân thú về cái nữ nhân kia, nhưng hắn vẫn ôn hòa mà nói: “Hạ nhân nơi Trương quý phủ nhiều như vậy, sẽ không đi làm ra sai lầm gì đâu, yên tâm.”

Nam nhân còn muốn nói nữa, vừa mới chuẩn bị mở miệng, đã bị Xích Luyện hàm trụ đôi môi, hơi nước có

chút mê mắt, lại nhìn đến đôi mắt của nam nhân đã phủ một tầng ướt át mê ly.

Thực mê người……

Khuôn mặt của Xích Luyện rất dễ nhìn, song mâu hắn hẹp dài nơi đáy mắt luôn lộ ra quang mang sâu thẳm lại nhu nhuyễn, hàng lông mi rập rạp phủ xuống che lại mâu quang, chiếc cằm đầy đặn của hắn, nhẹ nhàng mà chuyển động, hắn mân mê đầu lưỡi của nam nhân, tựa như đang nhấm nháp thức ăn của mình. Nam nhân cảm giác được chóp mũi của Xích Luyện đặt trên sườn mặt y, Xích Luyện kéo lấy bàn tay nam nhân, đem lòng bàn tay nóng ẩm của nam nhân chạm lên sườn mặt trắng noản lại tinh xảo của hắn.

Hơi nước tràn ngập không gian, hai người môi lưỡi dây dưa.

Đúng lúc này ——

Bên ngoài viện tử truyền đến một trận tiếng vang kỳ quái, đánh gảy nụ hôn của hai người……

Môi lưỡi hai người còn chưa kịp tách ra, khóe mắt nam nhân dư quang liền nhìn đến, một cái thân ảnh bạch sắc chợt hiện lên bên trong viện tử, vững vàng đứng ở giữa sân.

Y phục thuần bạch, mái tóc dài ngân sắc, pháp trượng cầm trong tay, cùng với chiếc áo cà sa ngân sắc tinh mỹ tuyệt luân, tất cả đều đã nói lên thân phận của hắn……

Trên khuôn mặt tuấn mĩ của đối phương, hiện lên vài tia kinh ngạc rồi sau đó lại là chán ghét……

Nam nhân đẩy ra Xích Luyện, xấu hổ hướng người kia nhìn lại: “Phật…… Phật Hàng……” Y căn bản biết Phật Hàng đối với y có chút hiểu lầm, hiện giờ nhìn đến ánh mắt chán ghét của Phật Hàng, cùng với thần thái khinh thường kia, hắn lại tự cảm thấy hổ thẹn. (*vỗ vai* xin lỗi… lần này Hắc ta không đứng về phía thúc được… lần này Hàng ca là có lí do chính đáng để mà hất mặt làm kiêu…)

Nam nhân cùng Xích Luyện hôn nhau, tất cả đều bị Phật Hàng xem ở trong mắt, nam nhân có vẻ xấu hổ không thôi, mà Xích Luyện lại bình chân như vại, căn bản không thèm đem Phật Hàng để vào mắt, nếu là hiện tại đánh cũng được thôi, tuy là hai người cũng không thể phân chia cao thấp, chỉ là lúc này, Phật Hàng cùng Xích Luyện đều chưa có ý tứ mà động thủ.

“Đây không phải là Xích công tử sao, chúng ta thật là có duyên, đi đến chỗ này mà còn có thể gặp được, ha hả.” Phật Hàng cười lạnh một tiếng, ánh mắt sắc bén bắn về phía Xích Luyện.

Xích Luyện đến là không chút để ý, đáy mắt hắn bình tĩnh, khóe miệng hiện lên tia tươi cười: “Phải a, từ sau ngày ấy ở Phong Danh thành, ta còn chưa kịp cảm tạ ngươi đã thay chúng ta đuổi đi thủy hành thi.”

“Các ngươi?” Ánh mắt của Phật Hàng dừng lại trên người nam nhân, đêm ngày hôm ấy người ở trong

phòng của Xích Luyện đúng là Tích Duyên?

Rất nhanh Phật Hàng liền chính thức khẳng định ý nghĩ trong lòng mình, nam nhân không cố ý lảng tránh tầm mắt thăm dò của hắn, như vậy nói lên đã rõ ràng bao nhiêu, ngày ấy người ở bên trong phòng Xích Luyện, nhất định là nam nhân Tích Duyên này.

Phật Hàng nhíu mày, lại nghe đến Xích Luyện hoãn thanh nói: "Đêm đó Tích đại ca lo lắng ta sợ hãi, liền cùng ta chung phòng nghỉ ngơi, bất quá may mắn có ngươi xuất hiện, đánh lui yêu vật."

"Không cần khách khí."

Phật Hàng hừ một tiếng, tràn đầy khinh thường.

Hai tay Xích Luyện khoát lên thành dục dũng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng nam nhân, đôi mắt của hắn bình tĩnh nhìn chăm chú vào Phật Hàng: "Ngày ấy ngươi đi vô cùng vội vàng, ta cũng không có cơ hội đáp tạ ngươi, hiện giờ nơi đây một không có tửu gia, hai không có mỹ nữ, ngày khác ta tái mời ngươi uống rượu." Xích Luyện khóe miệng hàm chứa vài tia tiếu ý, đáy mắt hắn lại là một mảnh lạnh lẽo.

Phật Hàng cũng không để ý tới Xích Luyện, hắn thủy chung đều nhìn chằm chằm vào nam nhân đang cúi đầu kia, nam nhân bởi vì xấu hổ mà tuyệt không chịu ngẩng đầu nhìn hắn.

"Tích đại thúc, ngươi lúc này như thế nào?" Phật Hàng đánh giá nam nhân, vừa rồi hết thảy hắn đều thấy được, bất quá đây là việc riêng của nam nhân, hắn quản không được, chỉ là không nghĩ tới nam nhân lại cùng tên xà yêu này quan hệ như vậy.

Nam nhân lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía Phật Hàng, chạm đến ánh mắt sắc bén của đối phương y cũng không né tránh: "Ta cùng với huynh đệ kết nghĩa của mình đang đi về phía nam, cùng bọn Tử Yến hội hợp, ta lo lắng Xích Luyện ở trên đường gặp chuyện không may, cho nên ngày ấy liền quay ngược trở về tiếp hắn, cho nên…… Cho nên……" Nam nhân nói không nổi nữa, cho nên lúc sau mới có thể phát sinh những chuyện này.

Nói vậy Phật Hàng đã đủ để hiểu rồi, nam nhân cũng không có tái tiếp tục nói tiếp.

Phật Hàng như có như không ứng lại một tiếng, liền xoay người bước vào bên trong khách ***, tôn tử của lão bản nghe thấy động tĩnh lập tức liền chạy ra đón: "Khách quan ngài đã trở lại, phòng của ngài đã được chuẩn bị tốt rồi, ngài đi nghỉ ngơi đi."

Phật Hàng ném bạc cho gã, liền cũng không quay đầu lại mà đi lên lầu. Tôn tử của lão bản thấy Xích Luyện cùng Tích Duyên đang tẩy rửa, vội vàng giải thích một phen, hai người lúc này mới biết được, Phật Hàng chính là người đã chiếm dụng phòng lúc trước, chỉ là hôm nay mới từ bên ngoài trở về. Nhưng nam nhân thủy chung đều cảm thấy được quan hệ giữa Xích Luyện cùng Phật Hàng, tựa hồ không chỉ đơn giản như vậy.

Sau khi ánh nến sáng lên ở trên lầu, Xích Luyện mới chậm rãi ôm chặt lấy nam nhân tâm thần vẫn còn đang bất định, cảm giác được sợi tóc của Xích Luyện dán lên người y, hơi thở của Xích Luyện lẩn quẩn ở bên cần cổ y.

Tẩy rửa xong.

Nam nhân trước để cho Xích Luyện trở về phòng nghỉ ngơi, y đem dục dũng đổ nước đi, sau đó khi y đang chuẩn bị trở về phòng, liền nhìn thấy Phật Hàng một thân bạch y đứng ở trong viện tử, nam nhân liền buông xuống việc đang làm dở trong tay.

"Ngươi như thế nào……" Ngươi như thế nào lại xuống đây……

Phật Hàng bước vài bước đến gần nam nhân, hắn nhìn thoáng qua sài phòng, hỏi nam nhân: "Vừa rồi người kia, là gì của ngươi? Các ngươi rất quen thuộc sao? Còn cùng nhau cộng dục." Thanh âm của hắn ôn hoà, vừa như đang hỏi, lại vừa như đang chất vấn.

Nam nhân xoa xoa bàn tay, thành thật trả lời: "Xích Luyện là huynh đệ kết nghĩa của ta, mới quen được năm gần đây, hắn gọi ta Tích đại ca, thời điểm ta mới tới Phong Danh thành, đã cứu hắn, lúc sau liền……"

"Hiểu được." Phật Hàng gật gật đầu, xem ra nam nhân Tích Duyên này còn chưa biết Xích Luyện là xà yêu, xà yêu kia pháp lực cao cường, khó có thể ngửi ra được yêu khí trên người hắn.

Mà nam nhân cũng từ trong miệng Phật Hàng biết được, Phật Hàng ngày ấy sau khi đối phó xong "Thủy hành thi", liền rời khỏi Phong Danh thành, ở đây chờ xà yêu xuất hiện, chỉ là chờ mãi vẫn chẳng thấy xà yêu đâu.

Phật Hàng cũng không tính toán nói cho Tích Duyên chân tướng, dựa theo tình huống hiện tại xem ra, Tích Duyên nhất định sẽ không tin tưởng hắn, hắn cũng không có hưng trí mà đi cùng xà yêu tái đánh đấu dưới cái loại tình huống này.

"Tích đại thúc, ngươi vừa rồi nói các ngươi đây là muốn đi đến phía nam, không biết có thể để ta cùng đồng hành, ta lần này cũng tính toán đi đến phía nam nhìn xem, nếu là có thể trảo trụ xà yêu kia liền rất hảo."

"Đương nhiên được." Tích Duyên gật đầu, "Vậy sau này, chúng ta ở trên đường cũng có thể ứng phó, nếu gặp phải yêu nghiệt, cũng có thể thỉnh ngươi hỗ trợ." Y thực khách khí, nếu trên đường có cao nhân tương trợ, vậy liền tiết kiệm được không ít thời gian.

Ánh mắt của Phật Hàng dừng lại ở trên khuôn mặt đang mỉm cười của nam nhân vài giây, liền đối nam nhân nói: "Này khách ***, có yêu khí."

"Đó là……" Tích Duyên có chút khẩn trương giải thích, Phật Hàng lẳng lặng nhìn hắn. Nam nhân vội ngăn lại Phật Hàng đang muốn đi lên lầu, "Ta thành thật nói cho ngươi là được rồi chứ gì, thê tử của Xích huynh

đệ, kỳ thật là một con hỏa điểu tinh, nàng tu luyện thành nhân hình, trước đó vài ngày thời điểm đối phó với thủy hành thi bị thương, đang ở trên lầu nghỉ ngơi."

"……" Phật Hàng chưa lên tiếng, hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nam nhân. Hắn đến là không nghĩ tới nam nhân còn có thể như thế mà che chở yêu nghiệt.

Nam nhân biết được Phật Hàng khẳng định lại hiểu lầm y, vì để cho Phật Hàng hiểu được ý nghĩ của mình, y chi tiết nói: "Nàng tuy là yêu, nhưng yêu cũng có hảo yêu, ngươi nếu hiện tại thay đổi chủ ý không muốn cùng chúng ta đồng hành, ta cũng không ngăn cản ngươi." Dù sao mỗi người mỗi ý nghĩa, y cũng không hy vọng Phật Hàng thương tổn đến Diễm Phượng nhi, tránh tổn thương hòa khí.

"Ai nói ta không muốn, nếu trên đường con nữ yêu kia có đối ngươi làm cái gì, ta cũng có thể thay ngươi thu nàng, hiện nay ngươi che chở nàng như thế, ta cũng không hảo can thiệp." Phật Hàng tôn trọng quyết định của nam nhân, dù sao nam nhân cũng coi như là ân nhân cứu mạng của hắn. Hắn liếc mắt nhìn nam nhân một lần, rồi từ trong lòng ngực lấy ra một hạp đồ vật đưa cho nam nhân.

Xúc cảm lạnh lẽo làm cho nam nhân nghi hoặc ngẩng đầu nhìn đến hắn: "Đây là vật gì?" Thanh âm của nam nhân rất nhẹ, y nắm trong tay chiếc hộp, cẩn thận cầm lấy.

Phật Hàng nhìn đến nam nhân lộ ra vẻ mặt khó hiểu, khó được có chút kiên nhẫn mà mở miệng giải thích một câu: "Kim sang dược, ngươi cầm đi, thuốc này đối ngoại thương rất hữu hiệu." Hắn nắm nhanh lấy bàn tay nam nhân, khiến lòng bàn tay nam nhân khép lại, nhẹ nhàng mà cầm lấy chiếc hộp kia.

Lòng bàn tay của Phật Hàng thực ấm áp, bất đồng với sự lạnh lẽo của Xích Luyện, khiến nam nhân mẫn cảm vội thu hồi bàn tay. Nam nhân đương nhiên biết được ý tứ vì cái gì Phật Hàng cho hắn dược, y chỉ là không nghĩ tới Phật Hàng lại trực tiếp như vậy.

"Đa tạ."

Nam nhân thấp giọng nói lời cảm tạ, miệng y hơi cong lên mỉm cười có vài phần xấu hổ. Phật Hàng lại lắc đầu nói không cần khách khí, lúc sau Phật Hàng nhìn nam nhân vài lần, liền không nhiều lời nữa, nói nhượng nam nhân sớm một chút đi nghỉ ngơi, sau hắn liền lên lầu. Nam nhân cũng thu tốt dược cao, xoay người trở về sài phòng.

Phật Hàng xuất hiện

Xen ——

Phật Hàng: rốt cục cũng hết khổ?

Tích Duyên:……

Xích Luyện: Còn sớm

Cửu Hoàng: (Chạy đi)

Mạt Đồng: (Nắm lấy bình rượu)

109. Chương 109

Phật Hàng ngày ấy sau khi rời khỏi Phong Danh thành, liền chạy đến chỗ này. Hắn tính xà yêu hẳn sẽ không rời đi nhanh như vậy, liền thuê lấy một gian phòng ở nơi này. Lúc này chờ đợi xà yêu xuất hiện, hiện giờ xà yêu đích thật đã xuất hiện, chính là cái nam nhân Tích Duyên kia lại bị xà yêu mê đắc xoay vòng vòng, nếu là hắn hiện nay ra tay cũng quá đả thảo kinh xà*, hơn nữa lấy công lực hiện tại của hắn, cùng lắm cũng chỉ có thể cùng Xích Luyện bất phân thắng bại.

*đã thảo kinh xà: kiểu như bứt dây động rừng

Tuy nói có thù không báo không phải là quân tử, thế nhưng quân tử báo thù mười năm chưa muộn, Phật Hàng cũng không sốt ruột, thời gian của hắn cũng rất nhiều, hiện nay Thanh Phong cốc đã không còn, không có gì gò ép hắn, càng không có nhiệm vụ sư môn, hắn muốn đoạt lại Hàng ma ấn chuyện đó không phải có thể một hai ngày là thành, việc này còn phải suy tính kĩ càng, hiện tại cũng đã biết được quan hệ giữa nam nhân cùng Xích Luyện hoàn toàn không phải bình thường.

Hơn nữa, nam nhân tựa hồ còn không biết thân phận của Xích Luyện, bất quá, sự tình trở nên càng thêm thú vị. Phật Hàng cùng lúc lo lắng chuyện nam nhân ở cùng với yêu nghiệt, cũng cùng lúc lo lắng biện pháp để đối phó xà yêu, cuối cùng quyết định cùng nam nhân kết bạn đồng hành, hắn cũng không ngại nhìn xà yêu diễn trò, tái nói như thế nào, hắn cũng không thể trơ mắt mà nhìn nam nhân bị Xích Luyện lừa gạt.

Dù sao nam nhân có tái như thế nào bất kham*, tái như thế nào không biết, tái như thế nào trì độn, như thế nào đi nữa mà nói Phật Hàng vẫn còn khiếm nam nhân một cái nhân tình, hắn coi như là báo ân đi, giúp giúp nam nhân, thấy rõ bộ mặt thực của Xích Luyện……

*bất kham: không thể chịu nổi, nói đến mấy việc Hàng ca hiểu lầm đại thúc ấy~

Nghĩ như vậy, bên miệng Phật Hàng cong lên một tia cười khẽ, thân ảnh bạch sắc của hắn tựa ảo ảnh biến mất ở trước thang lầu.

Ban đêm, từng đợt từng đợt sương trắng buông xuống, bao phủ khắp nơi toàn bộ thôn nhỏ. Đèn bên trong tiểu khách *** toàn bộ đều được dập tắt, chỉ còn lại có mỗi chiếc đèn ***g đỏ sậm ở bên ngoài khách ***,

ở trong gió nhè nhẹ chậm rãi phiêu động.

Nam nhân vừa mới tiến vào trong phòng, liền nằm xuống giường nghỉ ngơi, có y phục của Xích Luyện lót thêm, giường cũng không còn mấy cứng. Tích Duyên nằm xuống ở bên người hắn, cảm nhận được sự hiện diện của nam nhân trên giường, Xích Luyện liền vươn tay ôm lấy nam nhân, nam nhân nghĩ muốn đẩy ra bàn tay hắn, không nghĩ tới lại khiến Xích Luyện tỉnh lại. Xích Luyện trong bóng đêm nhìn nam nhân một lát, phát hiện ánh mắt run rẩy lại tái run rẩy của nam nhân, do dự cả buổi, hắn chậm rãi vươn tay, chậm rãi giải khai vạt áo trước người nam nhân.

"Tích đại ca, cái kẻ bên ngoài kia đã nói với ngươi cái gì, hắn có hay không nói cho ngươi, hắn là như thế nào đánh lui thủy hành thi?" Xích Luyện còn chưa đụng tới nam nhân, đã chợt nghe đến thanh âm hít mạnh vào của nam nhân, thân thể của nam nhân thật sự là mẫn cảm đến không ngờ, nếu không phải nam nhân tại phương diện này vừa ngây ngô lại vừa ngại ngùng, hắn thậm chí hoài nghi nam nhân đã từng được người dạy dỗ qua.

"Phật Hàng chưa nói đến chuyện đêm đó, hắn chỉ nói ngày mai muốn cùng chúng ta kết bạn đồng hành, đi đến phía nam tìm xà yêu tính sổ."

"Ngươi đáp ứng hắn?" Xích Luyện buông xuống suy nghĩ hỏi nam nhân, hắn một bên chờ đợi câu trả lời của nam nhân, một bên lấy ngón tay đẩy ra vạt áo của nam nhân. Không khí ẩm ướt kích thích da thịt nam nhân, khiến cho nam nhân bất an mà vặn vẹo.

"Ân."

Nam nhân đích thật là đã đáp ứng Phật Hàng rồi, vì không muốn Xích Luyện có điều gì băn khoăn, nam nhân gật đầu thuận theo Xích Luyện, cũng cho biết Xích Luyện biết y đã đem tình huống của Diễm Phượng nhi nói cho Phật Hàng.

Phật Hàng sẽ không đối Diễm Phượng nhi bất lợi, nam nhân cũng muốn giúp Xích Luyện an tâm, chỉ là hành động này của nam nhân ngược lại làm cho Xích Luyện cảm thấy được có chút kỳ quái. Xích Luyện cũng không biết nam nhân là xuất phát từ hạng tâm tính thế nào, giúp hắn đến như vậy, chẳng những để cho hắn ôm, còn vì hắn suy nghĩ, bất quá nam nhân như vậy lại khiến Xích Luyện đối y càng thêm ôn nhu gấp bội.

"Thương thế của Phượng nhi cũng đã tốt lắm, ngày mai chúng ta liền có thể rời đi, mấy ngày nayđã ủy khuất ngươi rồi, để ngươi phải ngủ ở sài phòng." Thanh âm của Xích Luyện thực nhu hòa chậm rãi, ngữ khí tự nhiên, thanh tuyến lại thập phần dễ nghe, "Đợi đến khi đến được phía nam, ngươi đến ở cùng ta, được không?" Ngón tay tái nhợt của hắn xoa lên da thịt màu mật ong của nam nhân, nhũ tiêm run rẩy trong không khí bị hắn niết trong tay, chậm rãi ma sát.

"Không sao cả." Nam nhân nhẹ nhàng buông đầu xuống, nói ở phía nam đã có nơi để ở rồi, "Ta là cô gia của Trương phủ, nhất định phải cùng thê tử ở một chỗ, Xích huynh……"

Nam nhân còn chưa nói xong, Xích Luyện đã cúi đầu hàm trụ nhũ tiêm của y, nam nhân vội vàng bịt lại

đôi môi, ngăn trở tiếng rên rỉ từ trong miệng tiết ra. Đầu lưỡi của Xích Luyện chậm rãi ma sát nhũ lạp dần dần trở nên cứng rắn của nam nhân, mà nam nhân lại cảm giác được trước ngực, bị khoang miệng ẩm ướt lại lãnh lẽo của Xích Luyện bao phủ lấy, khỏa lạp nhỏ bé kia bị liếm lộng dần dần nóng lên phát trướng.

Bàn tay của nam nhân, nắm chặt lấy y phục trên cánh tay Xích Luyện, y siết chặt nắm tay lại. Đầu lưỡi của Xích Luyện ở trước ngực y liếm tới liếm lui, nhẹ nhàng mà gảy lên nhũ tiêm đã phát trướng của y.

Xích Luyện ngẩng đầu, ánh mắt u tĩnh nhìn về phía nam nhân: "Tích đại ca, ngươi cảm giác như thế nào? Thoải mái không?" Hắn một bên hỏi cảm thụ của nam nhân, một bên vuốt ve nơi mẫn cảm trên thân nam nhân.

Kỳ thật Xích Luyện cũng không thích loại ngoạn pháp* bình thường như vậy, nhìn đến nam nhân vẫn chưa trả lời mình, hắn không mạnh bạo áp bách nam nhân, chỉ một lần nữa cúi đầu đùa bỡn nhũ lạp trước ngực nam nhân, hàm chứa, mân mê, mút vào……

*ngoạn pháp: phương pháp chơi đùa

Thẳng đến lúc nam nhân nhịn không được nắm chặt lấy y phục hắn, phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ, Xích Luyện mới hàm trụ nhanh lấy ngũ khỏa trước ngực nam nhân, đầu lưỡi không ngừng xoay chuyển đảo quanh thứ đã cứng rắn lại tinh tế kia, ái muội khiêu khích, khi mút vào lại phát ra thanh âm *** mĩ, thanh âm kia cùng kia xúc cảm khiến nam nhân mặt đỏ tim đập. Bàn tay của Xích Luyện liên tục vuốt ve lên xuống bên trên thân thể run rẩy của nam nhân.

Thanh âm mút vào "Chi chi" vang lên, khiến nam nhân khó xử cúi đầu xuống, vừa lúc nhìn đến bộ dáng khi đầu lưỡi của Xích Luyện quấn quanh nhũ tiêm của mình mà tinh tế ma sát, cái cảnh đó làm cho nam nhân nhiệt huyết bành trướng, nhũ lạp no đủ trước ngực y, bị hấp đến phiếm hồng phát trướng……

Một đêm này Xích Luyện cũng không ôm nam nhân, chỉ không ngừng hàm chứa nhũ tiêm của nam nhân. Buổi sáng ngày hôm sau thời điểm nam nhân mặc y phục, nhũ lạp hai bên đều đã bị ma sát đến phát đau, xem ra Xích Luyện là thực khuyết thiếu tình thương của mẫu thân, cho nên mới đi mà cắn mút nơi đó của y. Nam nhân cứ nghĩ như vậy…… (*Chính thức té dập mặt vào bàn phím*)

Thực bất đắc dĩ.

Sáng sớm ngày hôm đó, bốn người sửa sang lại hảo mọi thứ liền lên đường. Diễm Phượng nhi mới đầu đối Phật Hàng có chút lo lắng, thế nhưng Xích Luyện ở bên tai nàng nói vài câu, nàng liền đối với Phật Hàng thả lỏng cảnh giác, không khí lúc này mới dịu đi không ít, mà Phật Hàng từ lúc lên đường đến nay, cũng không có bất kì phản ứng gì với Xích Luyện cùng Diễm Phượng nhi, hắn chỉ biết cùng nam nhân nói chuyện, khinh thường không muốn cùng yêu nghiệt nói chuyện với nhau.

Trên đường đi của bốn người một chút cũng không có người ở, vì để có thể mau chóng đến được phía nam, bọn họ lựa chọn con đường gần nhất, trước đó nam nhân cũng không biết, sau khi đến gần con lộ thì mới phát hiện là đường tắt, so với đường cũ gần hơn một chút, cũng không nghĩ sẽ có gì nguy hiểm, thẳng đến sau khi màn đêm buông xuống, Phật Hàng mới trấn định nói cho nam nhân, con đường hắn dẫn bọn họ đi

phải đi qua Kỵ Long sơn Bạch Cốt Quật, mới có thể đến được thành trì gần nhất.

Nói, đặt tên là Kỵ Long Sơn, cũng đều có nguyên do của nó. Tích Duyên thời điểm khi còn ở Thanh sơn, có nghe qua các trưởng bối nhắc tới Kỵ Long trong núi âm khí rất nặng, trong truyền thuyết sau khi Thanh Thiên Tôn giết chết nghiệt long liền sáng lập nên vùng đất này.

Trên núi từng là một thánh địa phồn hoa, nhưng vào rất nhiều năm trước gặp phải kiếp nạn, trong núi bạch cốt vô số, rất nhiều người lên núi cũng không một lần trở ra. Truyền thuyết có nói trong núi có long đan chí bảo, nhưng lại không có người nào dám chạm đến địa phương âm trầm kia.

Bất quá truyền thuyết chỉ là truyền thuyết, Tích Duyên lo lắng nhất vẫn là vấn đề an toàn, nếu là vì đi đường tắt mà chết cũng rất không đáng, nhưng hiện giờ có muốn vòng trở lại cũng không có khả năng.

Ban đêm Phật Hàng muốn để cho bọn họ mấy người nghỉ ngơi trong rừng cây, thế nhưng đầy đất chỉ toàn là cỏ, ngay cả tảng đá cũng đều không có, căn bản là không thể nghỉ ngơi nơi này, giữa cây cỏ có rất nhiều xà, Tích Duyên không biết đã duỗi chân đá đi không biết bao nhiêu xà rồi.

Phật Hàng lại dường như không có việc gì mà đứng ở bên cạnh, dưới chân hắn ngưng kết ra phật ấn, vì vậy mà xà cũng không dám tới gần hắn. Dọc theo đường đi dưới chân Diễm Phượng nhi cũng ngưng kết ra hồng ấn, vây lấy nàng cùng Xích Luyện, mà Tích Duyên lại chỉ có thể thật cẩn thận chú ý xà ở dưới đất, nhưng là rất kỳ quái, xà này, tựa hồ cũng không thể tới gần hắn.

Phật Hàng rất nhanh liền phát hiện, hắn chỉ cần là vô ý nhìn về phía Xích Luyện, liền nhìn thấy Xích Luyện cười đến ý vị thâm trường, đôi mắt thâm thúy của hắn nhìn chằm chằm vào nam nhân đang miệt mài dò đường phía trước.

Chỉ có Xích Luyện biết, xà này, là ngửi được trên thân nam nhân có khí tức của hắn, cho nên mới không dám tới gần nam nhân. Trong quá khứ nam nhân cũng đã từng dưỡng qua xà, cho nên nam nhân cũng không sợ xà, y lo lắng là lo lắng xà sẽ dọa đến Xích Luyện cùng Diễm Phượng nhi. Y dùng nhánh cây đem xà nơi phụ cận đẩy ra, đương nhiên động tác của nam nhân thực khéo léo, xà cũng sẽ không công kích y.

"Ngươi không sợ xà?" Xích Luyện trong mắt hàm chứa tiếu ý, hắn một bên quan sát động tác của nam nhân, một bên hỏi cảm thụ giờ phút này của nam nhân, "Người thường đều sẽ luôn sợ hãi xà."

"Ta là nam nhân." Tích Duyên có chút nén giận nhìn về phía Xích Luyện, Xích Luyện tựa hồ đem y nghĩ thành một thứ rất vô dụng, y là nam nhân, đương nhiên không sợ hãi, hơn nữa y trước kia còn từng dưỡng qua xà.

Y là nam nhân……

Cho nên y không sợ xà……

Xích Luyện ghi nhớ lại thật kỹ lời nói của nam nhân, miệng hắn cong lên tiếu ý càng thêm sâu sắc, nam nhân cũng không nhìn đến tiếu dung trên mặt Xích Luyện, y vài bước đi đến bên người Phật Hàng, hỏi một chút Phật Hàng tình hình phía trước, sau khi xác định hoàn toàn, mới dám đi tiếp.

Phật Hàng bắt lấy cánh tay nam nhân, kéo nam nhân về phía người mình. Nam nhân nghi hoặc đang nghĩ muốn mở miệng, lại nhìn đến song mâu sắc bén của Phật Hàng đang theo dõi y: "Để an toàn cũng nên có một cái vòng bảo hộ, ngươi cứ như thế mà đi vào, nếu bị âm khí xâm nhập cũng đành chịu, nếu là bị oan quỷ chiếm được vậy rất phiền toái." Ngón tay của Phật Hàng siết nhanh lấy cánh tay nam nhân.

Tích Duyên ăn đau……

Phật Hàng cũng không có ý tứ gì khác, nam nhân cũng hiểu được Phật Hàng cũng không có thể chiếm lấy tiện nghi của y. Nam nhân vừa mới đạp lên phật ấn, trên người liền truyền đến trận trận đau nhức, một cỗ hắc khí từ trong cơ thể nam nhân tràn ra.

"Vì sao lại như thế?" Nam nhân đầu đổ đầy mồ hôi nắm chặt lấy y phục của Phật Hàng, đau đớn trên người khiến cho nam nhân cơ hồ không thể chống đỡ nổi. Bàn tay của Phật Hàng chuyển đến đỡ lấy phần ngực của nam nhân, từng đợt hắc khí từ trong thân thể nam nhân không ngừng tràn ra.

"Lập tức sẽ hảo lên, ngươi thả lỏng, đừng lo lắng." Phật Hàng khó được có nhẫn nại mà an ủi nam nhân, nếu là người khác, hắn mới lười giải thích, "Trong cơ thể ngươi có khí ô uế."

Nam nhân thống khổ nhíu mày, Xích Luyện trầm mặc không lên tiếng nhìn chằm chằm vào hai người, hắn đương nhiên biết Phật Hàng là đang thay nam nhân bức ra ô khí trong cơ thể……

110. Chương 110

Diễm Phượng nhi muốn mở miệng nói chuyện, lại bị ánh mắt lạnh lùng của Xích Luyện nhìn đến vội vàng ngậm miệng lại. Song mâu của Xích Luyện lạnh lùng nhìn về phía hai người phía trước, bên trong đôi mắt hắn tràn đầy mục quang thâm u.

Nhìn đến bàn tay của nam nhân gắt gao bắt lấy vạt áo của Phật Hàng, Xích Luyện không khỏi nhíu mày, hắn không thích nam nhân cùng Phật Hàng gần nhau như vậy, chỉ là lúc này, hắn cũng vô pháp ra tay ngăn cản.

Nam nhân không ngừng rên rỉ, trên gương mặt y đầy mồ hôi, pháp trượng của Phật Hàng phát ra thanh âm nho nhỏ. Nam nhân dựa vào Phật Hàng, vô lực tràn ngập khắp toàn thân. Phật Hàng sau khi đem ô khí trong cơ thể nam nhân bức ra, nam nhân đã muốn hoàn toàn hư thoát. Xích Luyện đỡ lấy nam nhân, pháp trượng Phật Hàng đem đặt qua một bên người, trước sự kinh ngạc của tất cả mọi người, hắn mặt không chút thay đổi đem nam nhân cõng lên trên lưng.

Nam nhân vô lực tựa vào hắn: "Ngươi này lại là làm cái gì?" Thanh âm của y thực mệt mỏi, nghe ra có vẻ đang cố gắng hết sức, trên trán y chảy ra từng giọt mồ hôi tinh tế.

"Phóng y xuống." Xích Luyện hoãn thanh mở miệng, bởi vì nam nhân đã buông xuống tầm quan sát, không có nhìn đến tức giận trong mắt của Xích Luyện. Từ thanh âm của Xích Luyện cũng hoàn toàn không thể nghe ra tình tự chân chính giờ phút này của hắn.

Hắn là đang cảnh cáo Phật Hàng……

"Xích công tử, thật sự là nói ra sẽ thành trò cười a, ngô nếu bỏ Tích đại thúc xuống, vậy ngươi đến thay y tiếp tục đi." Phật Hàng nhìn thân hình Xích Luyện từ trên xuống dưới, hắn cực kỳ trào phúng cười khẽ ra tiếng, "Chẳng lẽ phải làm phiền vị công tử ca ' nhược bất cấm phong* ' như ngươi, cõng theo Tích đại thúc, đến lúc đó cũng đừng có mà chỉ mới đi được vài bước liền than mệt."

*nhược bất cam phong: yếu đến nỗi không thể ra gió~ (Hàng ca được nha xD)

Phật Hàng không mở miệng thì không sao, vừa mở miệng liền khiến kẻ khác thiếu chút sặc chết. Xích Luyện bị hắn nói oan cũng không thể nói lại được gì. Xích Luyện đều không phải là cái loại yếu đuối như Phật Hàng châm chọc, Phật Hàng chỉ là vì muốn đả kích khí thế của hắn, mới dám nói lời như vậy mà thôi.

Vì không muốn để Xích Luyện lo lắng, nam nhân suy yếu nở nụ cười: "Xích huynh đệ, ngươi không cần lo lắng cho ta, ta không sao……"

"Bớt sàm ngôn đi, nơi đây không nên ở lâu, các ngươi tốt nhất vẫn là nên đi theo ngô đi." Phật Hàng cõng theo nam nhân trên lưng đi vào rừng cây, dưới chân hắn phật ấn chậm rãi xoay tròn, nếu lúc này Xích Luyện có muốn đánh lén đi nữa, cũng không thể gây thương tổn hắn.

Bất quá.

Loại chuyện như đánh lén, Xích Luyện cũng chẳng ưa gì. Rất nhanh hắn liền cùng Diễm Phượng nhi đã tiến đến đi song song bên cạnh Phật Hàng, mà nam nhân tựa vào Phật Hàng, cảm giác được độ ấm của Phật Hàng truyền đến lòng ngực mình, cùng với hương khí nhàn nhạt giữa những sợi ngân phát, thế nhưng lại làm cho nam nhân cảm thấy được thực thân thiết. Tích Duyên hai tay vô lực ôm lấy cổ Phật Hàng, y vẫn là lần đầu tiên được người cõng trên lưng như vậy……

Thực kỳ quái.

Nhưng loại cảm giác này cũng thực mới mẻ, nam nhân cũng không chán ghét cảm giác như vậy.

Phật Hàng cõng theo nam nhân đi không biết bao lâu, nhưng vẫn không nghe thấy hắn than một tiếng mệt. Xích Luyện cùng Diễm Phượng nhi vẫn đều đều đi theo, Xích Luyện nhiều lần đều lưu ý đến nam nhân mà nhíu mày, hắn muốn cùng nam nhân nói chuyện, thế nhưng Phật Hàng tựa hồ cố ý kéo rộng khoảng cách

giữa bọn họ, khiến cho hai người không thể tới gần. Rốt cục, bốn người tìm đến được một tòa miếu đổ nát đặt chân, hôm nay bốn người quyết định ở nơi hoang vắng nghỉ tạm.

Phật Hàng chậm rãi đem nam nhân cõng vào bên trong tòa miếu đổ nát, nghênh ngang chẳng khác gì như đang đi vào nhà mình. Nơi này hàng năm đều vắng người, gian miếu tử này vừa cũ lại vừa nát, đồ vật cũng đều hỗn độn rơi vãi khắp nơi, trên mặt đất đầy cỏ dại, trên trần nhà lại giăng đầy mạng nhện, nhìn qua có vẻ đơn sơ lại âm trầm.

Bốn người ở trong ngôi miếu đổ nát nghỉ ngơi.

Nam nhân vẫn vô cùng suy yếu, nếu Phật Hàng hôm nay không đem ô khí ở trong cơ thể y bức ra, ngày hôm sau chắc chắc càng trở nên tệ hại, thủy chung đối với thân thể của nam nhân cũng chẳng có ưu đãi gì.

"Ăn nó." Phật Hàng từ trong lòng ngực xuất ra một cái bình nhỏ, đổ ra một khỏa dược hoàn đặt vào miệng nam nhân, nam nhân bất ngờ không kịp phòng bị mà đem dược hoàn trực tiếp nuốt xuống.

Diễm Phượng nhi nhẹ nhàng huy động ống tay áo, giữa khu đất trốn nơi ngôi miếu đổ nát, bùng lên một ngọn lửa. Bốn người ngồi vây quanh trước đống lửa nghỉ ngơi. Hiện giờ nam nhân vô lực căn bản không thể đi ra ngoài tìm kiếm thức ăn, mà Xích Luyện thân kiều nhục quý lại càng thêm không có khả năng, nam nhân nhìn Phật Hàng vài lần, muốn mở miệng xin giúp đỡ, nhưng Phật Hàng lại không để ý tới nam nhân mà thẳng thừng bước ra khỏi miếu tử.

Nhưng hắn tựa hồ lại nghĩ tới cái gì, xoay người nhắc nhở nam nhân cùng với Xích Luyện: "Đừng có đi lại lung tung, phụ cận có yêu quái thường lui tới." Đồng tử của hắn vĩnh viễn đều lộ ra vài tia ngạo khí, làm cho người ta đoán không ra.

Phật gia đệ tử rất ít có được ngạo khí sắc bén như vậy, Phật Hàng xem như trường hợp đặc biệt ở Thanh Phong cốc……

Thân ảnh bạch sắc kia dần dần dung nhập vào bên trong bóng đêm, Diễm Phượng nhi cũng đi ra ngoài tìm thức ăn, thương thế của nàng đã tốt lắm, đối phó với bọn yêu quái khác căn bản không thành vấn đề. Nam nhân cũng không lo lắng dư thừa, ngược lại là Xích Luyện, cả ngày đều rầu rĩ không vui mà nhìn nam nhân, ngược lại khiến cho nam nhân có chút lo lắng.

Xích huynh đệ, có phải hay không chán ghét y……

Nam nhân ngồi dưới đất dựa vào tường, y ngay cả khí lực để ngẩng đầu cũng đều không có, nhìn đến mũi hài tinh xảo của Xích Luyện ở trước mắt mình, y cố gắng ngẩng đầu, khiến chính mình có vẻ không suy yếu đến như vậy.

"Xích huynh đệ, ngươi làm sao vậy?" Nam nhân hỏi.

"Không có việc gì." Xích Luyện ngồi vào bên người nam nhân, hai tay ôm lấy nam nhân, "Ngươi nói Phật Hàng có thể hay không liền sẽ cứ như vậy mà đi? Hắn đem chúng ta đưa đến nơi này, rõ ràng là muốn khiến cho chúng ta sợ hãi."

"Hắn sẽ không bỏ đi đâu."

Tuy rằng nam nhân không hiểu lắm Phật Hàng, thế nhưng y biết Phật Hàng là một người có trách nhiệm, tuyệt đối sẽ không bỏ của chạy lấy người. Xích Luyện ôm nam nhân, tầm mắt của hắn lướt qua đầu vai nam nhân nhìn về phía bên ngoài miếu.

Nam nhân cảm giác được Xích Luyện ôm chặt lấy mình, không khí tứ phía tựa hồ biến lãnh, ngọn lửa trước người cũng tựa như bị thứ gì gây áp lực mà nhỏ dần. Nam nhân nháy mắt cảm giác được lưng truyền đến một trận hàn khí bức người, làm cho y không kềm được mà run rẩy.

Có yêu nghiệt……

Nam nhân đưa lưng về phía ngoài cửa, cho nên không thể nhìn đến cảnh tượng giờ phút này, Xích Luyện đem hắn ôm lấy càng thêm chặt chẽ, không để cho nam nhân nhìn thấy một số thứ. Một đám tiểu quỷ ăn mặc màu sắc rực rỡ, hi hi ha ha đi ngang qua, nơi này âm khí rất nặng, cho dù không có thiên nhãn đi nữa, cũng có thể nhìn thấy được đám yêu ma quỷ quái này.

"Bên ngoài có hay không có yêu quái?"

"Không có yêu quái." Xích Luyện vuốt ve tấm lưng nam nhân, độ ấm làm cho tay hắn chỉ muốn gắt gao cùng với da thịt nam nhân dính lấy nhau, "Yên tâm, không có việc gì, chỉ là mấy con chuột thôi."

"Ân."

Nam nhân lên tiếng, ánh mắt y tràn đầy kham ưu, trong mắt y tràn ngập thần thái không rõ ràng. Y không phản bác lời nói của Xích Luyện, chỉ dựa vào bả vai Xích Luyện từ từ chìm vào giấc ngủ.

Thời điểm y tỉnh lại, ngôi miếu đổ nát đã được thu dọn sạch sẽ, nam nhân vô cùng cảm thấy Diễm Phượng nhi tương lai có tiềm lực trở thành một hiền thê lương mẫu, y nào biết đâu rằng là pháp thuật của Xích Luyện biến ra. Phật Hàng nướng lên một con gà rừng, đưa cho Diễm Phượng nhi để cho nàng phân chia ra.

Diễm Phượng nhi nhìn đến đồng loại bị nướng chín, làm sao còn có tâm tình nuốt trôi nữa, Phật Hàng lại ra vẻ khó xử mà nhíu mày: "Ngô thiếu chút nữa đã quên, Diễm cô nương cũng là kê, đều là thuộc loài chim, ngô thật sự là không nên để cho ngươi ăn đồng loại của mình."

"Ngươi!" Diễm Phượng nhi tức giận đến thần tình đỏ bừng, khuôn mặt xinh đẹp phấn phác động lòng người. Nàng đem gà đã nướng tốt đưa cho Tích Duyên, "Tích đại ca, ngươi ăn đi, ngươi thân thể không tốt, cần tẩm bổ, ta không có đói bụng."

“Đa tạ.”

Dưới tình huống đường nào cũng không thể cự tuyệt, Tích Duyên chỉ đành hảo hảo tiếp nhận lấy, y phân cho Phật Hàng cùng Xích Luyện mỗi người một cái đùi gà, mà Diễm Phượng nhi lại thủy chung không chịu ăn, chỉ ăn một chút dã quả.

Nam nhân là thường nhân, không có pháp thuật hộ thể. Kỳ thật bụng của y, đã sớm đói đến chết rồi, chỉ là không muốn trì hoãn hành trình của mọi người mà không có nói thẳng ra thôi.

“Tích đại ca……”

“Tích đại thúc……”

Phật Hàng và Xích Luyện đồng thời lên tiếng kêu nam nhân, cùng lúc đó, hai người không hẹn mà cùng đưa khăn tay cho nam nhân, nam nhân ngoan ngoãn tiếp nhận khăn tay của cả hai người, cũng tự nhiên giảm bớt được cục diện xấu hổ trước mắt.

Phật Hàng căn bản không nghĩ đến việc đưa cho nam nhân đồ vật gì để lau miệng, hắn vốn không yêu thích gì việc người khác xen vào chuyện của mình, nếu không có sự cho phép của hắn một hạt cát cũng còn không được. Hắn căn bản sẽ không đem khăn tay cấp cho nam nhân, chỉ là hắn không nghĩ tới, cái con xà yêu Xích Luyện kia thế nhưng lại đối với “Ân nhân” của hắn “Quan tâm” như vậy, ở trong mắt Phật Hàng yêu nghiệt đối đãi phàm nhân, trừ bỏ lợi dụng thì chính là thương tổn.

Vào đêm khuya.

Phật Hàng khoanh chân ngồi ở trước đống lửa, Xích Luyện thì ôm lấy nam nhân, để cho nam nhân tựa vào bờ vai của hắn nghỉ ngơi, nam nhân ăn xong dược Phật Hàng cấp, hiện nay đã khôi phục lại không ít rồi.

“Xích huynh đệ ngươi vẫn là sớm đi nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải lên đường.” Nam nhân ngồi thẳng dậy, thần tình trên mặt có chút lo lắng. Y chuyển hướng đối Phật Hàng nói, “Ta có lời muốn nói với ngươi, làm phiền ngươi theo ta đi ra ngoài một chút.”

“Tích đại ca, ta với ngươi cùng đi, ban đêm nguy hiểm như thế, các ngươi đi ra ngoài như vậy, nếu gặp phải yêu ma quỷ quái, vậy liền rất phiền toái.” Ngón tay tái nhợt của Xích Luyện bắt lấy ống tay áo của nam nhân. Hắn rất lạnh, ban đêm không có nhiệt độ cơ thể của nam nhân, hắn rất không thoải mái, nếu bảo hắn làm trò trước mặt nam nhân lại đi ôm Diễm Phượng nhi, vậy nam nhân về sau nhất định sẽ cự tuyệt hắn.

Xích Luyện cũng theo nam nhân đứng dậy, lại bị nam nhân cự tuyệt: “Xích huynh đệ, ngươi ở lại chỗ này vẫn an toàn hơn, ta cùng Phật Hàng thăm dò đường đi, ngươi đi theo cũng không tiện cho lắm.”

Xích Luyện mân mân đôi môi, hắn còn muốn giải thích, Phật Hàng lại cười khẽ đánh gảy Xích Luyện:

"Xích công tử, ngươi thân kiều nhục quý không tiện cùng ngô và y đồng hành, nếu lại gặp phải nữ yêu, ngô cũng không có thời gian để mà đi lo lắng cho ngươi. Ngươi ngay tại nơi này cứ đi mà bính Diễm cô nương, ngô cùng Tích đại thúc đi một lát liền sẽ quay về." Giữa những lời nói của hắn đều mang theo đầy ngạo khí cùng cường thế.

"Xích huynh đệ, ngươi liền lưu lại đi." Tích Duyên khó xử nhìn về phía Xích Luyện, y không muốn Xích Luyện bị gì cả, "Ngươi ở lại nơi này, Diễm cô nương có thể chiếu cố ngươi, pháp thuật của nàng không tính thấp, bảo hộ ngươi tuyệt đối không thành vấn đề." Chỉ cần không gặp phải cái loại sự kiện như bị yêu nghiệt vao vây giống mấy ngày trước, kia liền không thành vấn đề.

Dưới sự khuyên bảo của nam nhân, Xích Luyện đồng ý lưu lại, hắn cũng không muốn làm khó nam nhân, dù sao nam nhân cũng là muốn tốt cho hắn, nam nhân không biết thân phận của hắn, cũng khó trách nam nhân lại khẩn trương như vậy, nam nhân đối ai cũng đều tốt cả, đương nhiên cũng bao gồm cả Xích Luyện ở trong đó. Sau khi dàn xếp hảo chuyện của Xích Luyện, nam nhân mới cùng Phật Hàng đi ra ngoài dò đường, trên đường nam nhân đi lại vô cùng chậm.

Phật Hàng vẫn chưa thúc giục, hai người ở tứ phía vòng vo hai vòng, Phật Hàng cũng không phát hiện ra yêu khí, nhiều lắm chỉ là âm khí tràn đầy, này cũng coi như bình thường. Hai người mới vừa trở về trước tòa miếu đổ nát, chợt nghe được thanh âm của Xích Luyện từ bên trong truyền đến……

111. Chương 111

"Đại sư, ngươi đừng có ở đây mà nói nhảm mê hoặc lòng người, chúng ta nếu là yêu nghiệt, vậy ngươi lại là cái gì, nửa đêm không người ngươi một mình xuất hiện tại nơi núi hoang đất hoang này, ngươi chẳng phải cũng là yêu nghiệt hay sao."

"Lời của thí chủ sai rồi, lão nạp phụng mệnh trông coi Kỵ Long sơn, hôm nay có khách nhân đến, ta đến đây chỉ là để hoan nghênh mà thôi." Lão hòa thượng cách ăn mặc giản dị, bàn tay chắp lại, thần tình thái độ hiền lành, "Thí chủ có hay không là yêu nghiệt, cũng không trọng yếu, chúng sinh đều ngang hàng với nhau, chỉ hi vọng thỉnh thí chủ quay đầu là bờ, nhân quả đều có báo ứng, nếu là thí chủ không muốn nghe, cứ xem như ta hôm nay chưa có nói qua."

Tích Duyên tiến lên nói lời tốt đẹp khuyên bảo, Xích Luyện cũng không lên tiếng. Nói chuyện với nhau mới biết được, lão hòa thượng này là người thủ sơn, đây chỉ mới chỉ là cửa vào mà thôi, còn chưa tới gần Bạch Cốt Quật không tính nguy hiểm, phụ cận tuy có âm khí, nhưng so với Bạch Cốt Quật vẫn còn yếu hơn rất nhiều. Phật Hàng không nói lời nào đứng ở một bên nghe lão hòa thượng nói chuyện, nam nhân lâu lâu lại hỏi vài câu về tình huống trong núi, mà Xích Luyện cũng trầm mặc không lên tiếng im lặng lắng nghe, không có quấy nhiễu nam nhân cùng Lão hòa thượng nói chuyện với nhau. Đúng lúc này, nam nhân cũng lưu ý đến Diễm Phượng nhi bên trong miếu đã tỉnh lại.

Xích Luyện xoay người đi vào bên trong miếu, nam nhân không lên tiếng, ánh mắt của y hơi dao động một chút, rất nhanh lại ổn định trở lại, y còn thật sự đối đại sư hỏi: "Đại sư, vừa rồi ngươi vì sao nói nghĩa đệ của ta là yêu nghiệt?"

Phật Hàng đang chuẩn bị rời đi, nghe được câu hỏi của nam nhân đối lão hòa thượng, hắn liền dừng lại cước bộ, lặng yên không một tiếng động quay đầu, nhìn về phía nam nhân……

Chỉ nghe, lão hòa thượng nói……

"Hắn là người, là yêu, thí chủ ngươi so với ta rõ ràng hơn, cần gì phải tái truy vấn."

"……" Yết hầu Tích Duyên nhẹ nhàng di động.

"Nghĩa đệ của thí chủ trời sanh tính bạc tình, tương lai nhất định mất hết nhân tính, chỉ tham bá nghiệp*." Những câu những lời này của lão hòa thượng đều là lời nói thật, từng lời đều đánh vào tâm của Tích Duyên, nửa ngày sau, lão hòa thượng lại nhắc nhở Tích Duyên, "Thí chủ mạng ngươi nhất định sẽ có một kiếp này, hắn vì vậy mà sinh, cũng nhất định sẽ vì vậy mà chết."

*bá nghiệp: thống trị

"……"

"Lão nạp nói như vậy thí chủ ngươi tin cũng được, không tin cũng được."

"……" Nam nhân vẫn thật sự lắng nghe, không có đánh gãy lời nói của lão hòa thượng.

"Ngươi cũng không cần đặt việc này ở trong lòng, hết thảy tùy duyên, không cần cưỡng cầu." Lão hòa thượng ẩn dật cảnh cáo Tích Duyên, sau đó liền rời khỏi tòa miếu đổ nát. Nam nhân đối với việc này cũng không quá để ý.

Lão hòa thượng muốn bọn họ ngày mai phải rời khỏi Kỵ Long sơn, bằng không, Lão hòa thượng cũng cứu không được bọn họ, nếu đã tiến vào nội trong một ngày mà còn chưa rời núi, như vậy liền vĩnh viễn không thể đi ra.

Lão hòa thượng kia cũng là thi hành nghĩa vụ mà đem những lời cảnh cáo nói ra, nếu không thể ngừng lại, cũng không có biện pháp, chỉ có thể mặc cho số phận, hết thảy đều lệ thuộc vào thiên ý.

Phật Hàng lẳng lặng đứng ở một bên, im lặng nhìn chăm chú vẻ mặt do dự của nam nhân. Ở hắn xem ra nam nhân này thực bình thường, nhưng lại có một chút vĩ đại, Phật Hàng vừa khinh bỉ nam nhân yếu đuối lại đồng thời bội phục dũng khí của nam nhân, tình tố mâu thuẩn như vậy khiến cho tâm tình nguyên bản tựa mặt hồ không gợn sóng của Phật Hàng, bị lay động đến có chút rối rắm.

Nam nhân Tích Duyên này, có chút kỳ quái, mệnh mạch kỳ lạ, thế nhưng lại cùng xà yêu kết bái, còn đem tu vi của mình truyền cho hắn, như vậy mà một câu oán hận cũng đều không có. Hắn nguyên bản nghĩ nam nhân háo sắc, lại có lòng tham không đáy, nhưng cảm giác chung quy lại hoàn toàn bất đồng, nam

nhân thậm chí có thể nói là…. thực ôn nhu…… thực tốt bụng……

Phật Hàng nhìn thấy nam nhân bước vào bên trong tòa miếu đổ nát.

Nam nhân vừa mới tiến vào, Xích Luyện liền bổ đến trước mặt nam nhân. Sắc mặt của Xích Luyện bị hồng quang chiếu lên càng có vẻ xinh đẹp: "Vừa rồi cái lão hòa thượng kia đã nói với ngươi những gì?"

"……"

Xích Luyện bắt lấy cánh tay nam nhân, thấp giọng hỏi: "Hắn nói ta là yêu nghiệt, ngươi thật sự đi tin tưởng hắn sao?"

"Ta……"

Xích Luyện không có tái truy vấn, hắn đang chờ nam nhân cho hắn một câu trả lời, ánh mắt hai người chạm nhau, song mâu hẹp dài của Xích Luyện u tĩnh đến đáng sợ, mà thân ảnh của Tích Duyên lại không ngừng vì bất an mà rung động.

Nam nhân ý thức được, sự kiên định của Xích Luyện……

Nhưng, nam nhân lại nói ——

"Không có." Nam nhân ngữ khí thực ôn nhu, y cấp cho Xích Luyện một câu trả lời thật vừa lòng, "Ta không tin hắn, chỉ cần ngươi nói không phải, vậy liền không phải, ngươi là huynh đệ kết nghĩa của ta, ta tin tưởng ngươi sẽ không gạt ta."

Thanh âm của y không quá ổn định, có chút yếu ớt, nhưng những lời này lại như đang phát thệ, còn thật sự, rất nghiêm túc, bên trong ổn trọng lại lộ ra vô hạn ôn nhu cùng dịu dàng.

Xích Luyện trên mặt lộ ra tiếu dung, hắn ôm lấy bả vai Tích Duyên, đem Tích Duyên kéo vào trong lòng ngực: "Tích đại ca, đêm nay chúng ta ngủ cùng nhau đi, như vậy so ra vẫn ấm áp hơn." Đôi môi của hắn dán tại bên tai nam nhân ái muội thì thầm.

Khuôn mặt của nam nhân, đỏ……

Đêm đó nam nhân vẫn là bị Xích Luyện ôm ngủ, Phật Hàng tựa như cái gì cũng không thấy, khoanh chân ngồi một đêm, mà Diễm Phượng nhi cả đêm cũng không chợp mắt, tâm tâm niệm niệm người trong lòng lại đi ôm một người nam nhân, này còn ra cái thể thống gì, làm cho người ở bên cạnh Xích Luyện là nàng cũng giận mà không dám nói gì, còn nam nhân cũng có vài lần đẩy ra Xích Luyện, chỉ là Xích Luyện ôm lấy y quyết không buông, y cũng đối Xích Luyện không còn biện pháp nào khác.

Chỉ là một đêm này Xích Luyện cũng chỉ đơn giản ôm y mà ngủ, không có làm chuyện gì bất quy củ, nam nhân cũng an tâm không ít.

Cách ngày.

Bốn người vẫn là quyết định tiến về phía trước, hiện nay quay về đã định là không có khả năng, thể lực của Tích Duyên cũng đã hoàn toàn khôi phục, không còn khí tức ô trọc nữa, y càng thêm thoải mái. Phật Hàng trên đường đi rất ít nói chuyện, càng thêm một chút phản ứng với Xích Luyện và Diễm Phượng nhi cũng không có. Ban ngày luôn trôi qua rất nhanh, mà phong hàn đường đi ban đêm lại thập phần âm lãnh cùng dài đằng đẵng.

Vừa vào đêm.

Bốn người liền tiến vào được Bạch Cốt Quật, chỉ cần xuyên qua sơn động này, liền có thể tiết kiệm thời gian hai ngày, đến được tiểu thành gần nhất. Phật Hàng cùng Xích Luyện cầm đuốc trong tay, Phật Hàng phụ trách dẫn đường, Diễm Phượng nhi phụ trách đi cuối cùng, nếu Tích Duyên vẫn còn pháp lực, y nhất định sẽ không để cho Diễm Phượng nhi mạo hiểm, hiện nay tình huống tràn ngập nguy ky, y cùng với Xích Luyện đều không có pháp thuật, cho nên mới quyết định như thế, đương nhiên Diễm Phượng nhi cũng vô cùng thẳng thắn mà tiếp nhận đề nghị.

Ở trong động thực ẩm ướt, trên mặt đất có vô số bạch cốt cùng xà, Phật Hàng hướng trên mặt đất huy vài cái tay áo, động tác của hắn rất nhanh, mau đến cơ hồ không thể thấy hắn là như thế nào ra tay, chỉ nhìn thấy vài đạo phật quang hiện lên, xà liền vội vàng thối lui.

"Phía trước có một lối rẽ, rốt cuộc là nên đi bên nào?" Xích Luyện dừng lại cước bộ, dùng cây đuốc chiếu sáng mặt đất, trên mặt đất một đống bạch cốt trông qua vô cùng khủng bố.

"Đi bên trái."

Phật Hàng không chút do dự mà trả lời, nam nhân đi theo phía sau hắn, trong động không khí ẩm lạnh, khiến cho nam nhân không tự chủ được mà ho khan vài tiếng.

Trên đường có phật tráo* của Phật Hàng bảo hộ, bọn họ mấy người rất nhanh liền đã ra khỏi Bạch Cốt Quật, nếu không phải Phật Hàng hiểu được một chút kỳ môn độn giáp thuật**, bọn họ sẽ không thể nhanh như vậy đã đi ra khỏi hang đá tựa như mê cung kia, so với những người bị vây chết ở trong hang đá biến thành bạch cốt, bọn họ coi như vượt qua dễ dàng hơn rất nhiều, chỉ trong vòng thời gian một ngày đã ra khỏi núi, nhưng nam nhân lại cảm thấy được một đường này lại có chút quá thuận lợi đi.

*phật tráo: tráo là ***g, kiểu như ***g làm từ phập pháp

**kì môn độn giáp thuật: ba cái bẩy ở trong hang động hay nơi quan trọng, kiểu như mê võng, bát quát, vvv...

Sau khi vào thành, bốn người tìm đến một khách *** để đặt chân, thời điểm dùng bữa, nam nhân nhận thấy sắc mặt của Diễm Phượng nhi càng ngày càng trắng bệch, còn thường thường thở gấp hít lấy một khẩu lớn không khí. Nam nhân cau mày đi đến bên người chưởng quỹ, cho chưởng quỹ một ít bạc, bảo chưởng quỹ đem mọi người bên trong khách *** mời đi hết. Phật Hàng trầm mặc không lên tiếng nhìn chằm chằm vào nam nhân, mà Xích Luyện thần tình sắc lạnh lại nhìn về phía Diễm Phượng nhi.

Rất nhanh khách *** đã trở thành một khoảng không vắng vẻ, nam nhân dường như không có việc gì mà đối Xích Luyện nói: "Xích huynh đệ ngươi lại đây một chút, ta có chuyện muốn nói với ngươi." Nam nhân nói xong cùng Phật Hàng trao đổi ánh mắt, Phật Hàng bất động thanh sắc uống một ngụm rượu.

Xích Luyện vừa định đứng dậy đi, Diễm Phượng nhi lại bắt được bàn tay của Xích Luyện: "Đi nơi nào?" Thanh âm khi nói chuyện của nàng nghe qua thực quỷ dị, tựa như là tiếng rên rĩ phát ra từ sâu bên trong yết hầu.

Nam nhân thực khẩn trương, nhưng Xích Luyện lại vô cùng bình tĩnh mà vuốt lấy bàn tay của Diễm Phượng nhi: "Ta cùng Tích đại ca đi gọi món ăn, rất nhanh sẽ trở lại." Hắn thong thả đứng lên, đi về phía nam nhân.

Nam nhân đem Xích Luyện đưa lên trên lầu, để cho Xích Luyện về phòng nghỉ ngơi trước, nam nhân đứng ở lầu hai, quan sát tình hình bên dưới lầu, cũng bảo tiểu nhị đem đồ ăn đưa lên cấp cho Xích Luyện đang ở trong phòng.

Xích Luyện từ trong phòng đi ra: "Tích đại ca phát sinh chuyện gì?"

Hắn đang muốn nhìn xuống dưới lầu, nam nhân lại không cho, đúng lúc ngăn cản được Xích Luyện: "Xích huynh đệ, ngươi về phòng trước đi, hôm nay đã đi cả một ngày ngươi cũng mệt mỏi……"

Xích Luyện tiến lên đặt nam nhân ấn lên lan can lầu hai, tiểu nhị bưng thức ăn lên lầu cũng không phát hiện. Nam nhân thực xấu hổ, thế nhưng Xích Luyện lại đè y lại, tầm mắt của hắn lướt qua đầu vai nam nhân, nhìn xuống dưới lầu.

Xích Luyện biết rõ mà vẫn cứ hỏi: "Tích đại ca, ngươi đừng gạt ta, có phải hay không xảy ra chuyện gì?" Hắn một bên ổn định thân thể nam nhân, một bên đưa tay thân nhập vào bên trong y phục của nam nhân, vuốt ve da thịt mềm dẻo của nam nhân.

"Phải…." Nam nhân do dự nửa ngày, vẫn là gật đầu, "Diễm cô nương có thể bị tà ma bám vào người."

Tuy rằng nam nhân không thể cảm giác được yêu khí, nhưng theo bệnh trạng suốt một ngày đi đường này của Diễm Phượng nhi, hắn phát hiện nàng càng ngày càng kỳ quái, sau khi tới khách *** lại càng quỷ dị nói không nên lời, hiện nay ngay cả thanh âm nói chuyện cũng đều thay đổi.

Y căn bản không nghĩ muốn cho Xích Luyện biết, lo lắng Xích Luyện sẽ khổ sở, y mới để cho Xích Luyện trở về phòng, nhưng lại không biết Xích Luyện sớm đã rõ từ trước, chậm chạp chưa lên tiếng là vì muốn

nhìn xem phản ứng của nam nhân mà thôi.

Lúc này.

Dưới lầu truyền đến một thanh âm……

"Diễm cô nương, ngươi mỏi mệt như vậy, uống trước một chén nước." Phật Hàng cố ý đem chén nước đưa tới trước mặt Diễm Phượng nhi, khoảng cách lại khá xa.

Diễm Phượng nhi run rẩy đưa tay lên, nắm lấy cái chén, mới vừa cầm chén trong tay chợt nghe đến Phật Hàng cười nhạo nàng: "Ngươi là vì ở trong Bạch Cốt Quật quá lâu, sau khi ra khỏi cảm thấy hưng phấn, ngay cả tà khí của mình cũng áp chế không được, ngươi nếu nhẫn nại lâu thêm một chút, ngô chỉ sợ cũng không thể cảm giác ra tà ý tiết ra trên người ngươi."

Đối yêu nghiệt, cũng không cần phải lưu tình.

Sắc mặt Diễm Phượng nhi nổi lên biến hóa, lộ ra vẻ mặt hung tợn, làn da trắng nõn trên người cũng biến thành màu than chì, nam nhân quay đầu liền nhìn thấy được bộ dáng dữ tợn của thạch yêu hiện hình.

"Xích huynh đệ đừng nhìn, nàng sẽ không có việc gì đâu." Tích Duyên thân thủ che lại hai mắt Xích Luyện, y muốn đem Xích Luyện mang về phòng, lại bị Xích Luyện bắt được cổ tay.

Nam nhân vẫn là đem Xích Luyện đẩy mạnh vào phòng, y run rẩy đưa tay, khóa lại cửa phòng không cho Xích Luyện đi ra ngoài, tiếp theo chợt nghe đến dưới lầu truyền đến, hầu thanh phát ra đầy phẫn nộ từ sâu bên trong yết hầu của yêu nghiệt, bàn bị lật đổ, chén trà bị đập nát, có thể tưởng tượng được khung cảnh hỗn loạn ở bên ngoài. Phật Hàng tróc nã yêu nghiệt cho tới bây giờ cũng không bao giờ lưu tình, dưới lầu đang thu yêu, trên lầu nam nhân lại ngăn cản Xích Luyện, y không muốn Xích Luyện đi ra ngoài.

Y sẽ rất vui vẻ nếu Xích Luyện có thể hiểu được, việc này tình không phải lớn cũng không phải nhỏ gì.

Nam nhân ngăn ở trước cửa, thẳng đến khi nghe được tiếng kêu thảm thiết bên ngoài truyền đến, nam nhân mới mở cánh cửa đi xuống lầu, Xích Luyện đi theo phía sau sau. Mới vừa xuống lầu liền nhìn đến lão bản cùng *** tiểu nhị tránh ở bên dưới một cái bàn, khách *** hỗn độn không chịu nổi, bàn đều bị lộng trở ngã ngữa trên mặt đất, y phục của Diễm Phượng vung vãi đầy trên đất, Phật Hàng đứng ở trước đống y phục kia, vỗ vỗ tro bụi trên người mình, lòng bàn tay của hắn hiện tại đang nắm lấy một khỏa hạt châu tản ra hào quang chước liệt tựa như một ngọn lửa nhỏ.

"Ngươi……"

Nam nhân cả kinh thất ngữ……

Kia khỏa hạt châu chính là nội đan của Diễm Phượng nhi……

Nội đan bị đoạt, vậy có thể rõ ràng cái chết đau đớn đến thế nào, hơn nữa trên mặt đất kia một đống bụi, cùng y phục rải rác khắp nơi, nam nhân trăm triệu lần đều không nghĩ tới Phật Hàng lại có thể ra tay ngoan độc đến như vậy……

112. Chương 112

"Phật Hàng, Diễm cô nương đâu?" Nam nhân thanh âm run rẩy, thật cẩn thận hỏi.

Phật Hàng giương mắt nhìn nam nhân, ngạo khí đưa tay chỉ vào y phục trên mặt đất: "Đám tro bụi kia chính là Diễm Phượng nhi, nàng bị thạch yêu ngàn năm nơi Bạch Cốt Quật bám vào người, thần chí đều bị cắn nuốt, căn bản không thể đem yêu nghiệt bức ra khỏi cơ thể nàng."

"Ngươi đây là có ý gì?" Xích Luyện sắc mặt trở nên rất khó xem, hắn đi qua đi lại nhìn chăm chú y phục trên mặt đất cùng nội đan trong tay Phật Hàng, đáy mắt u tĩnh kia một mảnh rét lạnh, "Ngươi xuống tay oán độc như vậy, ngươi còn có thể coi là phật môn đệ tử?"

Tích Duyên cực kỳ áy náy.

Y thậm chí không dám nhìn biểu tình của Xích Luyện……

Phật Hàng miễn cưỡng cười khẽ vài tiếng, trong thanh âm lộ ra vài tia thản nhiên đầy đắc ý: "Xích công tử, ngô cũng không nói ngô là phật môn đệ tử, ngô là đệ tử của Thanh Phong cốc, ngô chỉ là tu luyện phật gia tâm pháp, ngươi cần phải làm rõ ràng, ngô cũng không phải là hòa thượng kiêng kị ăn thịt."

Đích xác……

Phật Hàng không phải là hòa thượng, hơn nữa nam nhân cũng chưa bao giờ thấy qua Phật Hàng từ chối ăn thịt, thậm chí phương thức nói chuyện của Phật Hàng cùng tôn chỉ làm việc đều rất khác, từ trước đến nay Thanh Phong cốc thanh phong tố nhã* có được một người như Phật Hàng, kỳ thật coi như là một cái trường hợp đặc biệt.

*thanh phong tố nhã: sát nghĩa là gió mát thanh lịch =]]

"……" Xích Luyện mím môi, sắc mặt khó coi tới cực điểm.

"Xích công tử, ngươi không cần động khí, Diễm Phượng nhi là yêu, nàng hiện tại tuy rằng chưa hại ngươi, nhưng không có nghĩa là về sau nàng sẽ không hại ngươi." Phật Hàng phất đi tro bụi trên người, ý vị thâm

trường nói, “Yêu nghiệt thủy chung đều có tà tính, ngô sư phụ đã dạy ngô, đối yêu nghiệt không cần thủ hạ lưu tình, hôm nay ta cũng coi như thay ngươi trừ bỏ hậu hoạn.” Hắn một bên đối Xích Luyện nói, một bên đem khỏa nội đan của Diễm Phượng nhi đưa cho nam nhân.

Ngón tay của nam nhân hơi run rẩy, y không nghĩ tới sự tình lại diễn biến thành như vậy, y không biết hiện tại phải như thế nào mà đối mặt với Xích Luyện. Y khẩn trương đến không biết nên như thế nào cho phải, Phật Hàng vứt cho nam nhân một cái cục diện rối rắm như vậy rồi sau đó liền một mình lên lầu, thời điểm trước khi đi còn phân phó tiểu nhị tránh ở dưới bàn đem lên một dũng ôn thủy cho hắn, cuối cùng còn có mang theo một loại ý vị khác biệt nhìn nhìn nam nhân vài lần.

Tích Duyên nhíu mày, y run rẩy không biết như thế nào để giải thích: “Xích huynh đệ, ta…… ta không biết Phật Hàng lại……” Nam nhân muốn nói lại thôi, y không rõ phải như thế nào để đối mặt với Xích Luyện, y càng thêm không dám nhìn biểu tình lúc này của Xích Luyện.

Y không ngờ Phật Hàng lại làm chuyện quyết tuyệt như vậy……

Xích Luyện lại bình tĩnh đến quỷ dị, hắn không có trách cứ nam nhân, nhưng cũng chưa đối nam nhân nói chữ nào. Nam nhân lo lắng Xích Luyện một hồi lại bị cái gì, vội vàng đem Xích Luyện trở về phòng, áy náy đối Xích Luyện nói lời xin lỗi. Y cũng không còn mặt mũi nào để mà tái lưu lại, y muốn để cho Xích Luyện bình tĩnh lại một chút, dù sao đi nữa hiện tại Xích Luyện cũng không muốn nhìn đến y. Chỉ là Xích Luyện lại không nói một lời đột ngột nắm chặt lấy ống tay áo không cho nam nhân rời đi.

Đều là ngươi……

Đều là ngươi……

Nam nhân tối sợ hãi chính là nghe được Xích Luyện nói những lời này, y không phải cố ý, thế sự khó lường, y cũng không muốn mọi chuyện thành nông nỗi như thế này. Là y thực có lỗi với Xích Luyện, cho dù không phải y thân thủ giết chết Diễm Phượng nhi, nhưng y cũng có trách nhiệm. Một bụng đầy cảm giác áy náy ép tới Tích Duyên thở không nổi, y không biết làm thế nào để trấn áp được, cảm thấy rất khó chịu.

Y nhắm mắt lại, nghĩ đến Xích Luyện sẽ trách cứ mình, thế nhưng Xích Luyện chẳng những không mắng y, ngược lại thân thủ đem y ôm vào trong ngực. Nam nhân vô cùng khẩn trương, nhưng tại thời khắc phức tạp này, y cũng không dám nói cái gì.

“Tích đại ca, Phượng nhi không còn……” Thanh âm của Xích Luyện vô thưởng vô phạt, nam nhân lại đem sự bình tĩnh của hắn, lý giải thành đang che dấu nỗi thống khổ, chỉ nghe Xích Luyện ghé vào lỗ tai y nói, “Ngươi không thể rời ta đi, ta hiện tại không thể không có ngươi.”

Diễm Phượng nhi đã chết, chẳng khác nào Phật Hàng đã diệt mất “Noãn lô*” của Xích Luyện, hắn không thể chống đỡ hàn khí trong cơ thể. Tuy nói Diễm Phượng nhi bị giết có điểm đáng tiếc, nhưng từ trước đến nay Xích Luyện đều lãnh tình, đối chuyện này cũng chẳng cảm thấy chút gì thương tâm.

*Noãn lô: cái lò làm ấm~

Hắn là xà, hắn không hiểu tình cảm của thế gian.

Hắn cần chính là một cái công cụ mà thôi, Diễm Phượng nhi đối với hắn mà nói là một cái công cụ, hiện tại Diễm Phượng nhi đã chết, hắn phải có một người thay thế Diễm Phượng nhi, mà nam nhân chính là lựa chọn tốt nhất. Xích Luyện ôm nam nhân không chịu buông tay.

Mà lúc này, liền ngay cả Xích Luyện chính hắn, cũng đều phân không rõ là bản thân là xuất phát từ tâm tình thực, hay là mục đích nào khác……

Hắn đến tột cùng là lợi dụng nam nhân, hay là muốn tìm cái lấy cớ đem nam nhân giữ lại ở bên người, ngay cả Xích Luyện từ trước đến nay luôn khôn khéo cũng đều cảm thấy bị bản thân làm cho mơ hồ.

"Tích đại ca, ngươi đáp ứng ta." Xích Luyện hai tay ôm chặt nam nhân, đầu của hắn gác ở trên đầu vai nam nhân, thế nên nam nhân nhìn không tới biểu tình của hắn giờ phút này.

Tích Duyên không đành lòng nhìn thấy bộ dáng "Thống khổ" của Xích Luyện, y gật đầu đáp ứng hắn, chậm rãi ôm lại thân thể Xích Luyện. Nam nhân cảm thấy được Xích Luyện mất đi thê tử của mình, hẳn là cần một chút ấm áp, y thân làm đại ca đối với cái chết của Diễm Phượng nhi cũng có chút trách nhiệm. Nam nhân áy náy, nam nhân tự trách, nam nhân cảm thấy được thực có lỗi với Xích Luyện.

Xích Luyện nghiêng đầu, ám ảnh bao phủ đôi gò má tinh xảo, không thể thấy rõ lắm vẻ mặt của hắn, chỉ có thể nhìn đến khóe miệng hắn cong lên tiếu ý mưu đồ thực hiện được. Hắn đúng là nhìn chuẩn lòng thiện lương của nam nhân rồi.

Bởi vì nam nhân tin tưởng hắn, sẽ không cự tuyệt hắn.

Đêm này.

Nam nhân cũng không cùng Xích Luyện đồng giường, đợi đến sau khi Xích Luyện ngủ, y liền chuẩn bị trở về phòng mình. Thời điểm đi ngang qua hành lang, nam nhân không yên lòng lại đụng ngã tiểu nhị đang đun nước nóng đem lên lầu cho Phật Hàng.

Sau khi nhìn thấy *** tiểu nhị xuống lầu, nam nhân xoay người đi đến phòng của Phật Hàng, y muốn hỏi rõ ràng, vì sao phải làm đến tuyệt tình như vậy, hắn rõ ràng có thể không thương tổn Diễm Phượng nhi, vì sao phải như thế……

Nam nhân trong lòng mang theo nghi hoặc, cũng quên gõ cửa mà liền trực tiếp đẩy cửa tiến vào, vừa mới vào bên trong phòng y liền nhìn thấy Phật Hàng đang ngồi trong dục dũng tẩy rửa chậm rãi mở mắt.

“Có việc?” Phật Hàng không chút để ý nhìn chăm chú vào nam nhân.

Nam nhân đóng cửa lại, tâm tình không tốt đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống. Thần tình của y vừa lo âu lại vừa do dự, thấy vậy Phật Hàng cũng không muốn tái để ý đến y, nhưng lúc này, nam nhân lại nói……

“Ngươi giết Diễm Phượng nhi, ngươi có biết Xích Luyện……”

“Ngô biết.” Lời nói của Tích Duyên còn chưa hoàn, đã bị Phật Hàng lạnh giọng đánh gảy, “Không biết ngươi hôm nay muốn tìm ngô nói chuyện gì, ngươi nếu là muốn nói chuyện của Diễm Phượng nhi, vậy không cần nói nữa, ngô cảm thấy được việc ngô làm là đúng.”

“……”

Căn bản không thể tiếp tục nói chuyện với nhau, Phật Hàng thực độc đoán, đối lời nói của nam nhân đều là khinh thường, nếu không phải nam nhân đã cho hắn công lực, hắn có thể đã không kiên nhẫn như vậy mà lắng nghe nam nhân nói.

Thậm chí còn để cho Tích Duyên ngồi đó “Thưởng thức” hắn tẩy rửa, còn thuận tiện “Thưởng thức” hắn xuất dục. Nam nhân đều cảm thấy được không có gì để mà kiêng dè, dù sao đều là nam nhân cũng không có lí do để mà ngượng ngùng.

“Ta hy vọng ngươi lần sau không cần tái tự quyết định như vậy, ít nhất cũng hỏi qua mội chút, như vậy đối với tất cả mọi người mới có lợi.” Tích Duyên thật sự thực khó xử, y bình tĩnh nhìn chăm chú vào Phật Hàng, nhìn đến Phật Hàng xích lỏa trần truồng một chút cũng không kiêng dè.

Phật Hàng ngược lại có chút không được tự nhiên, nam nhân này ngang nhiêntheo dõi hắn như thế, khiến cho hắn có chút không thoải mái, hơn nữa vài điểm tác phong của nam nhân trước kia, hắn lại không thích.

“Tích đại thúc, ngươi nhìn ngô để làm gì? Ngô có cái gì đẹp?” Phật Hàng trong lòng không thoải mái, hắn càng là không thoải mái, lại càng lớn mật, hắn rõ ràng đến gần một chút, nếu nam nhân muốn nhìn vậy cứ để cho y nhìn đến đã con mắt đi.

Kỳ thật nam nhân cũng không phải là nhìn đến hắn, chỉ là nghĩ đến xuất thần, thậm chí khi nghe được lời nói của Phật Hàng, Phật Hàng phát hiện ánh mắt của nam nhân vẫn là dừng lại ở trên người hắn, cũng lại không trả lời câu hỏi của hắn.

Hắn nhíu một chút mi, thân thủ nắm lấy cằm nam nhân, khiến cho nam nhân phải bắt buộc ngẩng đầu nhìn thẳng vào hắn: “Tích đại thúc, ngươi nhìn đến xuất thần như thế, trên người ngô có bộ vị nào hấp dẫn ngươi sao?”

“Ta đang suy nghĩ một số chuyện……” Tích Duyên muốn thân thủ đẩy ra Phật Hàng, lại không nghĩ tới lại đụng phải nơi yếu hại của Phật Hàng, nam nhân tựa như bị điện giật thu hồi tay, xấu hổ nói, “Ta đều

không phải là cố ý, ngươi…… Ngươi đừng để ở trong lòng, ngươi vẫn là nhanh đem y phục mặc vào đi……" Nam nhân chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng lên, y sắc mặt tuy bình tĩnh, nội tâm lại một trận bối rối, ngay cả chính mình mặt đỏ cũng đều không phát hiện ra.

Nam nhân chỉ cảm thấy nhiệt độ không khí bốn phía tăng lên, cảm thấy được rất nóng……

Phật Hàng bị đụng một chút phản ứng cũng đều không có, chỉ là phản ứng của nam nhân làm cho hắn thực cảm thấy hứng thú. Phật Hàng siết chặt cằm nam nhân, ánh mắt quét qua khuôn mặt bối rối của nam nhân, thử hỏi ——

"Ngươi thích nam nhân, đúng hay không?" Phật Hàng buông ra cằm nam nhân, hai tay hắn chống đến chiếc bàn phía sau lưng y, khiến cho y cả người đều bị song chưởng của hắn giam cầm lại, muốn chạy cũng chạy không được.

Tích Duyên vô cùng kinh ngạc, Phật Hàng thế nhưng cho rằng y thích nam nhân……

"Ta không……"

"Ngươi không cái gì?" Phật Hàng gắt gao bức bách nam nhân, nhận thấy được ánh mắt y vội vàng né tránh, hơn nữa thân thể lại không ngừng lảng tránh hắn. Phật Hàng loan hạ thắt lưng tiến đến gần nam nhân, mái tóc dài màu bạc của hắn rơi xuống trên đùi y. Nhìn đến bộ dáng nói không nên lời của nam nhân, hắn lại tiếp tục: "Ngươi nói không được đi, ngô biết ngươi thích nam nhân, ngươi cùng Xích Luyện đều có long dương chi phích, ngô thay ngươi giết Diễm Phượng nhi ngươi hẳn là nên cao hứng mới đúng, làm gì lại làm ra cái vẻ mặt áy náy như vậy, sau này, ngươi cùng Xích Luyện không phải càng thêm tự tại sao."

"……" Sắc mặt của nam nhân rất khó coi, y không nghĩ đến Phật Hàng lại biết nhiều như thế.

"Hơn nữa……" Phật Hàng ý vị thâm trường nhìn chăm chú vào nam nhân, nhìn thấy sắc mặt của nam nhân bình tĩnh, thế nhưng ánh mắt lại đong đầy bất an, hắn càng từng bước hạ thấp thanh âm, đối nam nhân nói, "Hơn nữa các ngươi có thể muốn làm cái gì, thì làm cái đó." Hắn còn cố ý nhấn mạnh từ "Làm", nhìn đến nam nhân lộ ra vẻ mặt không thể đáp lại lời nào, hắn cũng không tái tiếp tục.

Hắn là đang trắng trợn trêu chọc nam nhân, nam nhân đương nhiên là nghe ra ý tứ trong lời nói của Phật Hàng. Y mím chặt đôi môi, không cam lòng mở miệng: "Ta không thích nam nhân, ta không có long dương chi phích, ta có thê tử, ta vô cùng bình thường……" Thanh âm của nam nhân dưới ánh mắt sắc bén đầy thăm dò của Phật Hàng trở nên càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng cơ hồ là không thể nghe thấy được nữa.

"Ngươi cảm thấy thê tử của ngươi đẹp sao?"

"……" Nam nhân không nói chuyện.

"So ra kém Xích Luyện đi?"

"……" Nam nhân vẫn là không nói chuyện.

"Ngươi còn nói ngươi không thích nam nhân, ngươi không thích nam nhân như thế nào lại nhìn chằm chằm vào ngô, ngươi nếu là không thích nam nhân ngươi như thế nào lại đỏ mặt, ngươi nếu là không thích nam nhân ngươi trước đó vài ngày vào ban đêm cũng sẽ không tùy ý để cho Xích Luyện ôm ngươi ngủ." Phật Hàng thân thủ niết niết cánh tay nam nhân, động tác này lại dẫn tới nam nhân bất an muốn tránh khai hắn, thế nhưng lại tránh không khỏi, Phật Hàng buông xuống suy nghĩ lạnh lùng nhìn chằm chằm nam nhân, trong mắt hắn không có chút ***, nhưng vẫn như vậy mà vuốt ve cánh tay của nam nhân, "Ngươi nếu là không thích nam nhân, ngươi một đêm kia, như thế nào lại cùng cái nam nhân bạch phát nọ ở trong hậu viện Trương phủ làm cái loại chuyện đó?" Thanh âm của hắn không cao, không thấp, lại đủ để cho nam nhân cảm giác được áp lực nặng nề.

Đêm đó, ở Trương phủ……

Nam nhân cùng Cửu Hoàng uống phải Đoàn tụ rượu, chuyện đêm đó, chẳng lẽ bị Phật Hàng thấy được……

Xen ——

Phật Hàng: có thể ăn thịt?

Tích Duyên:……

Mạt Đồng: đừng có thừa dịp ta làm việc mà chạm vào đồ của ta. -.

Xích Luyện: đã sớm nếm qua, hừ……

Cửu Hoàng: (Tiếp tục chạy đi)

Gục đầu lên bàn……

113. Chương 113

Nam nhân ngẩng đầu nghi hoặc nhìn Phật Hàng, lại nhìn đến bên miệng Phật Hàng hàm chứa tràn ngập tiếu dung ngạo khí, nhãn thần sắc bén của hắn vừa tựa như muốn nhìn thấu nam nhân, lại vừa tựa như muốn đem tâm tư của nam nhân hoàn toàn đào bới đến triệt để.

"Buổi tối ngày hôm đó……" Tích Duyên nghĩ muốn giải thích, "Là bởi vì uống phải rượu." Nhưng nguyên nhân nói ra tới miệng lại hết sức buồn cười.

Phật Hàng nắm lấy cằm nam nhân, làm cho nam nhân phải ngẩng đầu nhìn thẳng vào hắn: "Xích Luyện sớm hay muộn rồi cũng sẽ vứt bỏ Diễm Phượng nhi, ngô giết nàng, cũng vì tốt cho nàng, để cho nàng có thể luân hồi."

"……"

"Tích đại thúc, ngươi đem công lực đều cho ta, ta cũng không có gì để báo đáp ngươi." Phật Hàng cúi đầu, kề sát vào nam nhân, phát hiện sắc mặt nam nhân càng ngày càng hồng nhuận, trong mắt hàm chứa thủy quang, một bộ thần thái vừa ủy khuất lại ương ngạnh, Phật Hàng vốn định cứ như vậy mà buông tha y, nhưng khi vừa nhìn đến một cái nhíu mày của nam nhân, hắn lại thay đổi chủ ý.

Phật Hàng một tay nhiễu đến chống lên cái bàn phía sau nam nhân, một tay ôm lấy thắt lưng nam nhân, hắn cười khẽ nói: "Ta đây cũng biết lấy thân báo đáp là cách có ân phải báo cũng rất hảo a." Hắn thừa dịp nam nhân đang thất thần, ở trên môi nam nhân cắn một ngụm.

Nam nhân tránh không kịp, y cùng sử dụng hai tay đẩy mạnh Phật Hàng, cổ tay lại bị siết chặt, nam nhân muốn đẩy hắn ra, lại đẩy không được, hai người giằng co qua lại khó tránh khỏi có chút đụng chạm tứ chi.

"Ngươi muốn làm cái gì? Ngươi là người xuất gia, ngươi không nên làm như vậy……" Nam nhân ngã trên mặt đất, y không ngừng lùi về phía sau, "Ngươi buông, không cần sờ……"

Thanh âm của nam nhân cũng đã hoàn toàn thay đổi, từ mới đầu là kinh ngạc cùng khiếp sợ, đến hiện tại lại ngượng ngùng bất đắc dĩ, hơn nữa Phật Hàng chỉ mặc có nhất kiện y phục đơn độc lại rất mỏng, vẫn chưa có buộc lại đai lưng, quan trọng nhất là bởi vì hắn bên trong cái gì cũng không có mặc, làm cho nam nhân buộc phải "Thưởng thức" cơ thể xích lỏa của hắn. Nam nhân muốn tránh con mắt đi chỗ khác, lại bị Phật Hàng bắt lấy, Phật Hàng còn nói, nếu nam nhân muốn nhìn, vậy cứ việc nhìn đến đã đi, hắn cũng không ngại.

Nhìn thấy bộ dáng nam nhân tức giận đến đem hai tay che mặt, hắn đem nam nhân từ trên mặt đất bế đứng lên, nam nhân nhận thấy được không đúng, mới vừa buông tay ra đã bị Phật Hàng ôm tới bên cạnh bàn.

"Ngô không phải người xuất gia, ngô không phải hòa thượng." Phật Hàng nhìn đến bộ dáng trốn tránh của nam nhân thiếu chút nữa đã chết vì cười, nhưng hắn vẫn là nghiêm mặt mà nắm lấy cằm nam nhân, hù dọa y, "Ngô đều là người của ngươi, ngươi cũng không cần khách khí, dù sao sớm hay muộn chúng ta đều phải viên phòng*, không bằng……" Hắn đem nam nhân áp trụ lại trên bàn, thượng hạ đánh giá nam nhân.

*viên phòng: chỉ người con dâu được nuôi từ nhỏ cùng chồng chưa cưới bắt đầu cuộc sống vợ chồng (Ta cũng cười tử mất rồi =]]]])

Thắt lưng nam nhân khó chịu, hai chân y đều cách mặt đất. Y bàng hoàng hỏi: "Không bằng cái gì?" Tâm tình của nam nhân thực loạn, thành ra lại không biết được ý tứ Phật Hàng muốn nói

Dưới cái không khí khẩn trương như vậy, y lại càng trở nên thêm phần trì độn.

Ngón tay Phật Hàng ma sát môi dưới của nam nhân, ánh mắt rung động của nam nhân làm cho hắn có chút di ra không được, hắn vốn chỉ nghĩ muốn trêu chọc nam nhân một chút mà thôi, làm cho nam nhân biết thức thời mà nhanh nhanh rời đi, nhưng giờ phút này đôi mắt ướt át của nam nhân, lại khiến cho hắn nhớ tới một màn hương diễm kia đêm đó chứng kiến ở Trương phủ, thời điểm đó nam nhân y phục không chỉnh cưỡi ở trên người Cửu Hoàng……

Bàn tay của Phật Hàng từ thắt lưng nam nhân, chạm đến đai lưng của nam nhân, hơn nữa trong đầu nhớ tới cảnh tượng đêm đó, không biết vì sao hắn thế nhưng lại cảm thấy được có chút miệng khô lưỡi khô, hắn một chút liền kéo lấy vạt áo nam nhân, khiến cho y phục nam nhân hỗn độn rộng mở, da thịt màu mật ong mềm dẻo ngay lập tức bại lộ trước mắt hắn.

"Cũng không cần phải chọn lấy một ngày khác, không bằng đêm nay chúng ta liền viên phòng." Thanh âm giàu từ tính của Phật Hàng kích thích màng tai nam nhân. Nam nhân bất an né tránh, Phật Hàng cũng rất có tính kiên nhẫn, hắn niết niết thắt lưng nam nhân, nghe được thanh âm hít lấy không khí của nam nhân, thừa dịp nam nhân thất thần, hắn cởi bỏ đai lưng của nam nhân đem thứ y phục còn sót lại duy nhất chính là khố tử của nam nhân cũng xả hạ.

Nam nhân muốn giữ chặt lấy khố tử, lại vì như vậy mà đem y phục của Phật Hàng xả phá……

"Ta không phải cố ý, ta chỉ là muốn nắm lại khố tử của mình." Trong tay nam nhân nắm lấy một đống vải, khẩn trương vội vàng nhìn về phía Phật Hàng.

Phật Hàng không giận ngược lại còn cười, hắn bắt lấy một bên chân trơn bóng của nam nhân, cúi người áp trụ nam nhân, một tay ấn trụ y xuống cái bàn dưới thân: "Ngô còn tưởng rằng ngươi có bao nhiêu chính trực, nguyên lai ngươi cũng thích ngoạn như thế này."

"Cái gì như thế này……"

Nam nhân căn bản là nghe không hiểu Phật Hàng đang nói cái gì, nam nhân chỉ cảm thấy Phật Hàng đỉnh mở hai chân y, bởi vì Xích Luyện ở ngay tại căn phòng cách vách, cho nên nam nhân cũng không dám làm ra động tĩnh gì quá lớn.

Nguyên bản Phật Hàng đụng chạm một lúc, trong đầu mãi vẫn không thoát được thân ảnh đêm đó nam nhân cùng người khác giao triền, vẻ mặt mê loạn của nam nhân cùng thân ảnh yếu ớt, đều không ngừng quanh quẩn trong đầu óc hắn, nếu ngày ấy hắn nghe được động tĩnh lại không đi ra mà xem tình huống, như vậy cũng sẽ không nhìn đến nam nhân cùng Cửu Hoàng ở nơi hậu viện làm ra cái chuyện kia. Hắn đứng ở trên hành lang nhìn thật lâu, chỉ là hai người quá nhập thần mà không phát hiện ra hắn thôi. Thanh âm rên rĩ của nam nhân và biểu tình bất đắc dĩ kia cùng song mâu ướt át, đều khắc khắc luẩn quẩn ở trong đầu hắn……

Từ trước đến nay định lực của hắn đều luôn rất tốt, cư nhiên bây giờ lại có phản ứng, mà giờ phút này, nam nhân ngay tại trước mặt hắn cơ hồ lộ ra trọn vẹn thân thể. Thịt ngon đã dâng lên đến tận cửa rồi cũng không lý do gì mà không ăn.

Lúc này.

Ánh nến trong phòng bị tắt đi nhất thời khiến cả căn phòng tràn ngập trong hắc ám. Nam nhân cảm giác được cằm bị người nâng lên, có một cổ hơi thở quen thuộc ở bên môi, y không dám động, lại nghe đến thanh âm của Phật Hàng ở bên tai vang lên.

"Ngô thật đúng là không nghĩ tới, ngươi thích ngoạn dục còn cứ vờ vịt, nhưng cũng không quan hệ, ngô cùng ngươi ngoạn." Thanh âm cười khẽ của Phật Hàng lộ ra vài tia ái muội, "Ngươi cũng đã hơn ba mươi rồi, thế nhưng còn có thể đỏ mặt, thật sự là ngoài dự đoán a."

Thân thể xích lỏa của hai người dán cùng một chỗ. Nam nhân cảm giác được nhiệt độ từ cơ thể Phật Hàng truyền đến, cùng với sự lạnh lẽo của Xích Luyện bất đồng, nhiệt độ cơ thể của Phật Hàng thực bình thường, thẳng đến khi nam nhân cảm thấy được có một thứ ngạnh vật nóng bỏng đặt ở trên đùi y.

"Ngươi đừng qua đây." Nam nhân bất an cảnh cáo, nhưng lại có vẻ không hề có chút khí thế.

"Ngô cũng đã đè lên ngươi, ngươi còn bảo ngô đừng qua, ngươi không phải lại cùng ngô nói giỡn đi?" Phật Hàng vuốt ve thân thể nam nhân, dục vọng của hắn dưới sự giãy dụa của nam nhân mà không ngừng bị ma sát, đã sớm dục hỏa khơi mào, hắn nhẫn nại lại nhẫn nại, đem dục vọng nóng bỏng đặt ở giữa hai chân nam nhân, nam nhân cả người bị Phật Hàng áp trên bàn.

Nếu cứ như vậy đi vào, nơi đó của y chắc chắn sẽ bị xé rách……

Nam nhân run rẩy nghĩ muốn nhắc nhở Phật Hàng, nhưng lại cảm thấy được như vậy lại rất kỳ quái. Tựa như thỏa hiệp, y không dám dùng sức giãy dụa, nếu là lộng lật đổ cả bàn Xích Luyện khẳng định sẽ chạy qua bên này.

Ngón tay của Phật Hàng chôn sâu vào bên trong thân thể nam nhân. Cừ đạo chưa làm qua lần nào cảm giác thực khô khốc, tiến vào rất gian nan, nhưng dưới tác động không ngừng khai phá của ngón tay hắn, thẳng đến đem địa phương chặt chẽ kia khuếch trương, nương theo ánh trăng liêu nhân, thậm chí có thể nhìn thấy bí huyệt của nam nhân, chính là đang một chút một chút phun ra nuốt vào ngón tay hắn. Tích Duyên khởi động thân thể muốn ngồi dậy.

Phật Hàng cũng không có ngăn cản y, tư thế thay đổi làm cho nam nhân đem ngón tay nuốt vào càng sâu, nam nhân khó có thể nhẫn nhịn mà chủ động mở ra hai chân, bắt lấy ngón tay của Phật Hàng muốn bảo hắn rút ra, thế nhưng Phật Hàng lại một tay ôm lấy thắt lưng nam nhân, kề sát đến bên y, ngón tay của hắn lại càng thêm đụng chạm đến điểm nhô lên nơi sâu bên trong cơ thể nam nhân, hắn một ngụm cắn lên nhũ tiêm của nam nhân.

"Chỉ mới sờ một chút ngươi liền ẩm ướt thành như vậy, thân thể của ngươi thực mẫn cảm, vừa rồi còn rất khó đi vào, ngươi xem……" Phật Hàng tách khai hai chân nam nhân, làm cho nam nhân tinh tường nhìn đến ngón tay ướt át của hắn, "Đều ẩm ướt cả rồi, ngươi so với ngô nghĩ, tựa hồ còn muốn cơ khát hơn rất nhiều." Hắn trấn định ngẩng đầu, nhìn về phía nam nhân đang đùng đùng tức giận.

"Ngươi tránh ra, mau rút……" Nam nhân không chỉ có thanh âm là đang run rẩy, ngay cả thân thể của y cũng không ngừng run lên. Ngón tay của Phật Hàng ở bên trong cơ thể y liên tiếp vuốt ve lấy nội bích mẫn cảm của y.

Phật Hàng thế nhưng lại thực sảng khoái mà trả lời nam nhân: "Hảo." Hơn nữa còn thực sự rút ngón tay ra, thân thể nam nhân theo bản năng run lên. Ngay tại thời điểm nam nhân thả lỏng cảnh giác chuẩn bị bước xuống……

Một thứ so với ngón tay còn thô hơn, còn nóng bỏng hơn, đặt tại hậu huyệt của y. Nam nhân chỉ cảm thấy hai chân bị lôi kéo, cả người y một lần nữa ngã nhào lên bàn. Dục vọng nóng rực kia, nháy mắt liền tiến vào bên trong cơ thể y, nam nhân "Ô yết" rên rỉ một tiếng, dục vọng của Phật Hàng chôn sâu ở bên trong cơ thể y, một lần lại một lần chạm đến nơi địa phương mẫn cảm kia.

Cái bàn không ngừng chi dát di dát di dịch khỏi vị trí, ngón tay đã trở nên trắng bệch của nam nhân nắm nhanh lấy cạnh bàn. Y muốn Phật Hàng đừng tiếp tục nữa, Phật Hàng lại một lần cũng không trả lời y, chỉ biết càng thêm dùng sức ma sát nội bích của y, khiến cho y cả người yếu đuối nằm ở trên bàn, muốn ngồi dậy cũng không được……

Cái bàn lang bang lang bang lang rung động, nam nhân chỉ có thể nắm chặt lấy cạnh bàn để cho chính mình không rơi xuống. Dục vọng nóng bỏng của hắn ở hắn trong cơ thể tiến nhập, một chút lại một chút đỉnh đến nam nhân nói cũng không thể nói, y hé miệng liền phun ra liên tiếp những tiếng rên rỉ, vật thể cực nóng của hắn không ngừng xâm nhập xâm nhập lại xâm nhập, khiến cho y đến cuối cùng cũng chỉ có thể vô lực mà lắc đầu.

"Ngươi…… Ngươi sẽ phá công* mất……" Miệng nam nhân tìm cách khó khăn phát ra vài kí tự, trừ bỏ những lời này, nam nhân cũng không biết phải nói cái gì, hắn chỉ có thể nhắc nhở Phật Hàng để hắn đừng tiếp tục nữa, cũng không thể giống như nữ nhân mà la lên "Không cần a", "Ta đau quá", "Cầu ngươi buông tha ta đi", cho dù là bị làm đến như vậy, y cũng không thể cầu xin tha thứ.

114. Chương 114

Phật gia đệ tử bình thường luôn phải cấm dục, lục căn thanh tĩnh cũng là quy luật cơ bản, chính là Phật Hàng làm như vậy, chẳng những không phá công, hơn nữa nam nhân còn có loại lỗi giác rằng hắn là rất thường xuyên làm cái loại sự tình này.

Bởi vì……

Cho dù là bị cưỡng bức, nam nhân cũng không hề bị thương, trừ bỏ huyệt khẩu có chút sưng mà thôi. Hơi thở của Phật Hàng thực nóng, nam nhân cũng không cảm thấy chán ghét, thậm chí khi hôn y còn cảm nhận được mỗi cỗ hương khí hà hoa* thanh nhã trên người Phật Hàng……

*hà hoa: hoa sen

Phật Hàng áp trụ nam nhân, nam nhân chỉ cần chạm đến cơ bụng của Phật Hàng, y lại liền lập tức vội vã thu tay về. Phật Hàng đến là cảm thấy được phản ứng của nam nhân thực đặc biệt, hắn đem nam nhân cả người bế đứng lên, khiến toàn thân nam nhân đều dán tại trên người hắn. Vì không muốn rơi xuống, nam nhân theo bản năng vội vàng ôm chặt lấy cổ Phật Hàng, hai chân y cũng tự nhiên mà kẹp chặt lấy thắt lưng Phật Hàng.

"Ngươi còn lo lắng ngô có thể hay không phá công sao?" Bàn tay của Phật Hàng nâng lên song đồn* của nam nhân, liền nghe được thanh âm hít vào một ngụm không khí của y. Năm ngón tay thon dài dùng lực xoa nhẹ đôi môi nam nhân, miệng nam nhân tiết ra những thanh âm rên rỉ, mà lúc này, Phật Hàng lại không chút che dấu nói, "Ngô đã nói qua, ngô không phải hòa thượng, ngô cũng chưa bao giờ cấm dục."

*song đồn: cặp mông:)))

Hắn đem nam nhân sắp chống đỡ không được nữa ôm đến trên giường, mỗi bước đi của hắn, dục vọng lại xâm nhập vào sâu hơn bên trong cơ thể nam nhân. Nội bích nóng rực vừa chặt lại vừa nóng, giáp đến hắn thực thoải mái, thực sướng khoái. Hiện tại Phật Hàng cũng không lo lắng gì chuyện Xích Luyện có hay không sẽ đi qua, dù sao nội đan của Diễm Phượng nhi cũng đã đủ để cho Xích Luyện phải tiêu hóa trong một thời gian.

Ngô chưa bao giờ cấm dục……

Lời nói của Phật Hàng làm cho nam nhân càng thêm không rõ ràng, Thanh Phong cốc còn có loại trường hợp đặc biệt như thế này sao, không những được ăn thịt uống rượu, mà còn có thể không cần cấm dục, thế nhưng vẫn là tu luyện phật gia tâm pháp.

Nam nhân chỉ là thất thần trong chốc lát, cả người đã bị áp đảo ở trên giường. Dục vọng của Phật Hàng xâm nhập vào bên trong cơ thể y, thanh âm thân thể va chạm quanh quẩn ở bên tai, sợi tóc của Phật Hàng buông xuống trước ngực nam nhân, trở thành thứ khiến nam nhân cảm thấy thực ngứa ngáy. Hắn cũng không có hôn nam nhân, chỉ là gần trong gang tấc mà thưởng thức thần tình vừa xấu hổ lại vừa bị *** ảnh hưởng đến khó kềm chế của nam nhân.

Ánh mắt của nam nhân là đang chấn động……

Ngay cả môi dưới cũng đã bắt đầu khẽ run rẩy……

Nam nhân cảm thấy được Phật Hàng rất kỳ quái, đã không cấm dục vậy còn vì cái gì mà tìm đến diễm quỷ luyện tập định lực?

Đồng thời.

Nam nhân cảm giác được dục vọng của Phật Hàng qua lại ma sát nội bích mẫn cảm của y, khiến cho thân thể nguyên bản đã rất mẫn cảm của nam nhân, vì khoái cảm xâm nhập mà run rẩy không ngừng.

Nam nhân xiết chặt cánh tay của Phật Hàng, Phật Hàng nhìn đến nam nhân cau mày, thần thái có chút đăm chiêu đại khái đã biết nam nhân hiện tại đang muốn cái gì, hắn tiến đến bên tai nam nhân, nhẹ nhàng mà cắn lấy vành tai mẫn cảm của nam nhân……

Toàn thân nam nhân đều nóng lên, sắc mặt của y ửng hồng, lổ tai bị cắn đến vừa tê dại lại vừa ngứa ngáy. Phật Hàng rất có kỹ xảo, y thậm chí còn đang lo lắng không biết bản thân có thể chống đỡ đến khi nào cái loại khiêu khích này, y lo lắng miệng của mình lại sẽ tiếp tục tiết ra những thanh âm rên rỉ đầy hổ thẹn kia, rõ ràng chính mình thân là nam nhân, lại trong thời điểm bị một người đồng tính xâm phạm, lý trí luôn cứ bị khoái cảm chiếm cứ.

"Ngô biết ngươi đang suy nghĩ cái gì, cho dù không có cấm dục đi nữa cùng chuyện tập luyện định lực của ngô cũng không có chút liên hệ gì." Phật Hàng một câu liền nói toạc ra nghi vấn trong lòng nam nhân, hai tay của hắn áp trụ phần đùi trơn bóng của nam nhân, đem hai chân nam nhân hướng sang hai sườn áp trụ, nam nhân bán tựa vào đầu giường, phía dưới thân là một lớp đệm chăn mềm mại, hậu huyệt của nam nhân thì đang hàm chứa dục vọng nóng bỏng của Phật Hàng.

Tư thế như vậy có thể làm cho nam nhân "Thưởng thức" rõ ràng hơn tư thái hai bên đang mập hợp. Nam nhân muốn chuyển mắt đi hướng khác cũng đều không được, Phật Hàng căn bản không để cho y có cơ hội đó, kia một chút lại một chút xâm nhập, thúc đẩy miệng nam nhân tràn ra tiếng rên rĩ trầm thấp khó có thể kềm chế. Thanh âm yếu ớt kia tựa như đang gãi vào lòng người, làm cho trong lòng hắn cũng một trận ngứa ngáy.

Bên trong thân thể nam nhân vừa nóng lại vừa chặt, khiến cho Phật Hàng cảm thấy thoải mái gấp bội, mỗi một lần tiến vào đều có thể cảm giác được nội bích cực nóng kia có bao nhiêu mềm mại, mỗi một lần rút ra, nội bích của nam nhân đều sẽ tựa như là chủ động tiến tới, khiến cho hắn một chút so với một chút tiến vào càng sâu. Nghe được tiếng rên rĩ không áp chế được của nam nhân, Phật Hàng một tay bắt lấy hai tay đang muốn phản kháng của nam nhân, một tay còn lại nắm ra đôi chân bủn rủn của y, làm cho hai chân của y càng khai mở rộng hơn……

Tâm tình của nam nhân không thể tái bình tĩnh lại, y khẩn trương lui ra phía sau, cảm giác được dục vọng trong cơ thể chậm rãi hoạt ra, nhưng theo động tác tiến sát đến của Phật Hàng dục vọng lại lần thứ hai xâm nhập vào bên trong y, chậm rãi ma sát nội bích ẩm nóng của y, hai chân bị tách ra, song đồn bị nâng lên, bài khai, bị đè ép, bị người vuốt ve. Nam nhân cúi đầu, không muốn cũng không dám đối diện với Phật Hàng……

Hơi thở của nam nhân thực nóng, phun ở trên mặt Phật Hàng. Phật Hàng cúi đầu, cắn điểm mẫn cảm trước ngực nam nhân, nhấp một chút, liền cảm giác được nam nhân theo bản năng mà càng thít chặt lấy hắn, bí huyệt nóng ẩm kia đem dục vọng của hắn hàm chứa thực sự sâu.

"Nhĩ hảo chẳng khác gì đang thực cơ khát, Xích Luyện có phải hay không thật lâu rồi vẫn chưa bính ngươi,

ngô ngay cả bính cũng chưa bính ngươi nơi này, ngươi đã ngạnh thành như vậy." Ngón tay của Phật Hàng chậm rãi lướt qua dục vọng bành trướng giữa hai chân nam nhân, thứ dục vọng nơi đó của y đã trở nên vừa nóng lại vừa cứng, thân thể mẫn cảm như vậy khiến cho y hiện nay thập phần khó xử.

"Ngươi tốt nhất câm miệng……"

Phật Hàng cười khẽ một tiếng: "Ngươi uy hiếp ngô?" Hắn mân mê hôn lên cổ nam nhân một ngụm, tiến sát đến hai tay nâng lên mông của y, chậm rãi tiếp tục trừu động.

Nam nhân không lên tiếng, nhãn thần của y bởi vì khoái cảm mãnh liệt đột nhiên tập kích tới kia mà mãnh liệt rung động. Y vô lực nhìn chăm chú vào dung nhan tuấn mĩ của Phật Hàng trước mắt, bởi vì vô lực cùng ẩn nhẫn, khiến cho nhãn thần của nam nhân thoạt nhìn lại càng ẩm ướt càng nhu hòa……

"Cứ thoải mái kêu lên đi, ngô không ngại nghe thanh âm của ngươi đâu." Phật Hàng nhìn nam nhân một cái, nam nhân đang muốn nói chuyện, hắn lại liền bổ sung một câu, "Bất quá, ngươi nếu làm ra động tĩnh quá lớn, Xích Luyện sẽ nghe thấy a."

Nam nhân lập tức liền ngậm miệng lại. Phật Hàng đem y bế đứng lên, thay đổi tư thế làm cho nam nhân cưỡi trên người hắn. Tư thế cơ thể thay đổi làm cho dục vọng càng thêm xâm nhập, nam nhân run rẩy mở miệng phát không ra một chút thanh âm, Phật Hàng nghe được thanh âm nam nhân mãnh liệt hít lấy không khí, chỉ biết nam nhân kỳ thật là rất thích.

"Thực thoải mái?" Phật Hàng thiêu mi nhìn nam nhân, phát hiện nam nhân thùy hạ mắt, không nhìn hắn, hắn thế nhưng cảm thấy được nam nhân lúc này tựa hồ có điểm bất đồng, vừa ngoan ngoãn vừa nghe lời, thực so với cái nam nhân thật thà lại có nề có nếp kia có chút không giống.

"……"

"Thoải mái đến nói không nên lời?" Phật Hàng nhàn nhã dựa vào thành đuôi giường, hai tay của hắn vuốt ve đùi nam nhân trong khi y khóa ngồi ở trên người hắn, nơi tương liên giữa hai người bị ép tới lại càng sâu càng chặt.

"……" Nam nhân đảo mắt đi, không nhìn hắn.

Đích thật là rất thích……

Cũng thực thoải mái……

Nhưng như thế nào có thể bảo nam nhân nói ra đến miệng, loại sự tình này, vốn là chuyện rất đáng xấu hổ……

Dục vọng của nam nhân đặt ở trên bụng Phật Hàng, Phật Hàng nhận thấy được sự xấu hổ của nam nhân, hắn thân thủ cầm lấy bàn tay nam nhân, làm cho nam nhân tự mình phủ lên dục vọng chính mình, hắn kéo tay nam nhân, cao thấp bắt đầu di động.

"Ngươi làm cái gì……"

Nam nhân giật mình muốn rút ra, lại bị Phật Hàng chế trụ thắt lưng, dùng sức đè xuống, khiến cho nam nhân lại phải nặng nề ngồi trở về, từ sự xâm nhập của dục vọng khiến nam nhân bất đắc dĩ nghẹn ngào một tiếng. Khoái cảm bị nam nhân xâm nhập khiến cho toàn thân y như nhũn ra, y chỉ có thể đưa tay nắm lấy bả vai Phật Hàng, ít nhất như vậy có thể tìm được một điểm để chống đỡ.

"Không làm cái gì cả." Động tác của Phật Hàng càng nhanh hơn, nam nhân rất nhanh liền nhịn không được, nhiệt dịch cực nóng bùng nổ ở trong tay Phật Hàng, nam nhân vẫn là không nhịn được, áp lực hừ vài tiếng.

Nam nhân vài lần nghĩ muốn đứng lên, lại đều bị Phật Hàng ấn trở về, mỗi một lần, nam nhân đều bởi vì khoái cảm bất thình lình xảy ra mà kẹp chặt lại hai chân, khiến cho y đem dục vọng của Phật Hàng càng nuốt càng sâu, càng hấp càng chặt……

"Ngô nói ngươi có cái gì hảo đâu? Nhìn xem phản ứng của chính ngươi, ngươi thực thích cái thứ này của ngô sao……" Phật Hàng nhìn đến phản ứng của nam nhân liền cười khẽ, hắn giả vờ hỏi lại nam nhân, "Nếu không thoải mái, ngươi lại cắn đến chặt như vậy?" Hắn niết niết hai chân nam nhân, đem nam nhân hướng đến người hắn ôm lấy một chút, lòng ngực của hai người dán vào nhau, nhịp tim đập của nam nhân rất không ổn định.

Y khẩn trương, y bàng hoàng, y chân tay đều luống cuống cả lên……

"Không thoải mái." Nam nhân lắc đầu.

Phật Hàng đương nhiên biết y là đang mạnh miệng, cánh tay thon dài của hắn vòng lấy thắt lưng nam nhân: "Thời điểm Xích Luyện hỏi ngươi, ngươi cũng là mạnh miệng như vậy? Rõ ràng thực thoải mái lại nói với ngô ngươi không thoải mái, là thứ này của ngô thô hay là thứ này của Xích Luyện so sánh thô hơn?" Hắn căn bản là một chút cũng không gấp gáp, vẫn khiến cho nam nhân duy trì tư thế cưỡi ngồi trên người mình, nói ra loại câu hỏi khiến cho nam nhân đỏ bừng cả mặt. (Ngươi mới thô! *ôm mặt bỏ chạy* <đương nhiên thô ở đây là thô bỉ chứ không phải cái độ của thứ ấy ấy:>">)

"……" Nam nhân đương nhiên sẽ không trả lời cái loại câu hỏi này.

Phật Hàng cũng không sốt ruột, hắn ôm lấy thắt lưng nam nhân, kéo nam nhân chậm rãi vận động, dục vọng của hắn chôn sâu ở trong cơ thể nam nhân thật sâu như có như không tiến nhập chạm đến huyệt đạo nóng ẩm của nam nhân.

Hai chân nam nhân run rẩy, y cau mày trừng mắt nhìn Phật Hàng, nam nhân muốn nói, lại không dám, lo lắng sẽ phun ra thứ thanh âm rên rĩ mất mặt, y chỉ dùng đến ánh mắt để kháng nghị.

"Ngô rất thích phản ứng như thế này của ngươi, làm tình mà không có chống cự thì còn cái gì hảo ngoạn, biểu tình nhẫn nại của ngươi, ngô càng thích." Phật Hàng xoay người đem nam nhân đặt ở giữa đám đệm chăn, dục vọng sáp nhập vào nơi sâu nhất bên trong cơ thể y, nam nhân kêu rên một tiếng, thanh âm rên rỉ kia tựa như đã sắp nhịn không được.

Phật Hàng ổn định thân thể nam nhân, không ngừng khai phá hết thảy của nam nhân, thanh âm rên rĩ của nam nhân bất đắc dĩ một chút lại một chút từ trong miệng tiết ra, sự tiến nhập lúc sâu lúc cạn kia khiến cho nam nhân không còn cách nào khác đành phải nắm chặt lấy cánh tay của Phật Hàng.

"Tích thúc." Phật Hàng cố ý gọi tôn xưng của nam nhân, "Thích hay không thích? Ngô khiến ngươi thích đến vậy sao?"

115. Chương 115

"……" Nam nhân xấu hổ không trả lời, chỉ có thể im lặng lắc đầu.

Phật Hàng thiêu mi một chút, hắn dùng lực đỉnh nhập nam nhân, làm cho nam nhân sung sướng đến có chút thần chí không rõ ràng. Hắn dán tại bên tai nam nhân, từng bước từng bước hỏi nam nhân: "Còn muốn hay không sâu hơn nữa, như vậy ngươi sẽ càng thêm thoải mái, có muốn không?" Hắn vuốt lưng nam nhân, nghe được tiếng thở dốc bất ổn của nam nhân, hắn thế nhưng có loại ảo giác, nghĩ đến nam nhân sắp bị hắn chọc tức đến sắp khóc đến nơi rồi.

"……" Nam nhân như trước vẫn không nói một lời, hắn ngậm chặt lấy môi nhất quyết không hét lên tiếng nào.

Phật Hàng ngây ra một lúc, lại nhìn nam nhân một lúc, cũng không tái tiếp tục truy vấn. Hắn để cho nam nhân đem chân kẹp lấy hông mình rồi lập tức triển khai thế công mãnh liệt, nệm chăn nơi giường đều bị biến thành một đống hỗn độn không chịu nổi, màn cũng đã vào lúc hỗn loạn mà rơi xuống dưới. Trong phòng một mảnh hắc ám chỉ có thể nghe thấy thanh âm thân thể không ngừng ma sát, thanh âm giường nhẹ nhàng hoảng động, cùng tiếng rên rĩ yếu ớt lại khó kềm chế của nam nhân……

Đêm đó, nam nhân bị làm đến toàn thân vô lực, làm đến cuối cùng cũng sức cùng lực kiệt, Phật Hàng tuổi trẻ cơ thể tự nhiên hảo, thể lực của hắn cường thế mỗi lần xâm nhập đều khiến cho nam nhân thực chịu không thấu. Thời điểm nam nhân rời giường, Phật Hàng đã sớm ăn mặc chỉnh tề, dưới ánh nhìn chăm chú của Phật Hàng, nam nhân tắm rửa xong sau đó chậm rãi mặc lại y phục, tình huống tựa như thay đổi, đêm qua là y nhìn thấy Phật Hàng xuất dục, mà sáng sớm hôm nay lại đổi thành Phật Hàng nhìn y tẩy rửa. Nam nhân rất không quen, nhưng y cũng không che lấp lại làm gì, xem liền xem, dù sao tối hôm qua đều đã bị xem hết, y cũng không có cái gì hay ho để mà che giấu. Chỉ là ở dưới ánh nhìn chăm chú của Phật Hàng mà tẩy rửa, nam nhân vẫn là có một chút không quen.

Sau khi nam nhân mặc y phục vào, Phật Hàng đem một bát canh hạt sen cấp cho nam nhân: "Uống đi." Chén canh hạt sen kia vẫn còn nóng hầm hập, là *** tiểu nhị mới vừa đưa lên.

Nam nhân trầm mặc không lên tiếng uống hết mấy khẩu canh hạt sen, y cũng không nhìn Phật Hàng, thế nhưng lại chợt nghe Phật Hàng cười khẽ lên tiếng: "Tích thúc, hiện tại ngô đã là người của ngươi, kia về sau ngô liền đi theo ngươi."

"Khụ khụ……" Nam nhân suýt nữa bị một ngụm canh làm cho sặc chết.

Nam nhân nghe rất rõ, Phật Hàng cũng không nói thêm lần thứ hai, chỉ là nam nhân cảm thấy được thực kinh ngạc, Phật Hàng thế nhưng nói muốn đi theo y, chuyện tình tối hôm qua vô cùng hoang đường, nam nhân rất muốn quên, thế nhưng Phật Hàng thỉnh thoảng lại vẫn thường xuyên nhắc nhở với y, làm cho y xấu hổ không thôi, nam nhân rất nhiều lần cự tuyệt Phật Hàng, nói rằng Phật Hàng không tất yếu phải đi theo y.

Nhưng Phật Hàng lại đem lời nói của nam nhân xem như gió thoảng mây bay, căn bản là không ngừng liên tục mà đề nghị với nam nhân, hắn muốn đi theo nam nhân. Cuối cùng, yêu cầu của Phật Hàng nói nam nhân phải phụ trách chuyện tối hôm qua, nam nhân mới vô cùng bất đắc dĩ mà đành đáp ứng. <Hắc Hắc: Ác nhân cáo trạng a!!>

Rõ ràng nam nhân mới là người bị hắn làm cho đến không còn chút khí lực, hiện tại hắn ngược lại còn muốn nam nhân phải phụ trách. Nam nhân đối với việc này đương nhiên là có dị nghị, nhưng lại cứ bị Phật Hàng hoàn toàn phản bác trở lại, làm cho nam nhân cũng không có cách nào khác đành chấp thuận theo hắn.

Bất quá, hoàn hảo, Xích Luyện tựa hồ không có nghe thấy động tĩnh tối hôm qua, thời điểm nam nhân nhìn thấy Xích Luyện, Xích Luyện mới từ trong phòng đi ra. Xích Luyện hôm nay khí huyết vô cùng tốt, nhìn qua thực có tinh thần.

Xích Luyện đến chỗ của nam nhân cùng Phật Hàng, hắn tuy đến nơi nhưng vẫn không nói cái gì, Xích Luyện chỉ căn bản chào Phật Hàng một câu, Phật Hàng cũng trực tiếp mà bước ngang qua hai người xuống lầu. Nam nhân cũng lý giải tâm tình của Xích Luyện, bảo Xích Luyện Phật Hàng sẽ cùng bọn họ đồng hành, đích thật là làm khó hắn rồi.

Sau khi ba người ra khỏi khách ***, nam nhân ở chợ mướn một chiếc xe ngựa, như vậy khởi hành vẫn tiện lợi hơn, hơn nữa nam nhân lo lắng Xích Luyện sẽ mệt, nói như thế nào đi nữa Xích Luyện cũng là thiếu gia được nuông chiều từ bé, từ nhỏ tựa hồ cũng chưa ra khỏi nhà bao giờ, hơn nữa chuyện của Diễm Phượng nhi ngày hôm qua lại khiến cho hắn chịu "Đả kích" cũng không nhỏ, nam nhân lo lắng Xích Luyện chịu không nổi áp lực, không muốn khiến Xích Luyện mệt thêm nữa. Y để cho Xích Luyện lên xe nghỉ ngơi, bản thân y thì ngồi ở đầu xe điều khiển mã xa, còn Phật Hàng thì một mình mua một con ngựa, đi ở bên cạnh.

Như vậy có điều so sánh hảo……

Chẳng những ngăn cách Xích Luyện cùng Phật Hàng, hơn nữa chính nam nhân cũng cùng bọn họ bảo trì một khoảng cách nhất định. Rất nhanh ba người đã đi xe ngựa ra khỏi thành, nguyên bản còn muốn dừng lại mấy ngày nữa, thế nhưng thiên tượng lại không tốt, Phật Hàng nói ở lại nơi đây không an toàn, vì thế ba người vẫn đành phải gia tăng tốc độ khởi hành.

Dọc theo đường đi này.

Phật Hàng cùng Xích Luyện cũng không có nói gì với đối phương, thế nhưng hai người lại lâu lâu đều cũng sẽ hướng đến nam nhân nói chuyện. Nam nhân không lảng tránh, cũng không có xấu hổ, chỉ đơn giản cùng hai người nói chuyện phiếm vài câu. Nam nhân không muốn Xích Luyện lo lắng cho y, y ngoài mặt vô cùng bình tĩnh, kỳ thật trong lòng ít nhiều vẫn là có chút xấu hổ, đồng hành với hai người cùng y có quan hệ, đối với nam nhân tính cách hướng nội mà nói, thật sự là không dễ dàng.

Không khí rất hảo, tất cả mọi người vẫn duy trì tình tự ổn định đi suốt ba ngày, băng qua mấy ngọn núi nhỏ, liền đến được "Diễm thành". Diễm thành này nói đến cũng thực kỳ quái, nghe tên đã biết chính là nơi trăng hoa, nhất định là phồn hoa yêu dị, thế nhưng trên thực tế, cái nơi gọi là Diễm thành này một chút cũng chẳng có gì để gọi là đặc sắc. Vừa mới bước vào thành nam nhân chợt nghe đến Phật Hàng phát ra thanh âm thở dài đầy tiếc nuối.

"Vốn tưởng rằng là một nơi tốt, không nghĩ tới lại kém như vậy." Phật Hàng cưỡi ngựa, chậm rãi đi tới.

Nam nhân ngồi ở trên mã xa chậm chạp điều khiển xe ngựa. Diễm thành này thực là hữu danh vô thực, ngã tư đường hai bên đều rất lạnh lẽo, cơ hồ không có lấy một người qua đường, tất cả các cửa hàng đều đóng kín cửa nẻo. Ở trong thành đi đi lại lại mấy vòng, mới tìm được một gian khách *** mở cửa làm việc, khách *** cũng không có khách nhân, *** tiểu nhị thì đều đang ngủ gà ngủ gật. Nam nhân sau khi dừng lại mã xa liền đỡ Xích Luyện xuống xe.

Phật Hàng nhìn không chớp mắt vào khách ***, nam nhân cũng theo sát sau đó. Ba người thuê ba gian phòng, hơn nữa đều cách nhau một khoảng. Điếm tiểu nhị nơi khách *** tất cả đều lười biếng, mỗi người đều là bộ dáng có đánh cũng không tỉnh.

Ba người đang ngồi chính là một gian phòng trang nhã nơi lầu các, thời điểm dùng cơm nam nhân có thay Xích Luyện gắp đồ ăn, dù sao y đối với vị đệ đệ kết bái này cho tới giờ đều rất tốt, mà Phật Hàng cũng tự cố tự ăn, chỉ là Phật Hàng ăn rất ít, sau đó liền uống hết mấy khẩu huyết yến thượng đẳng. May mắn thời điểm nam nhân xuất môn cũng có mang theo chút ngân lượng, hơn nữa trên người Phật Hàng tựa hồ cũng có bạc dùng mãi cũng không thể hết, hành trình này, chỉ cần có người, có cửa hàng, có nơi có thức ăn, hắn đều là ăn ở nơi tốt nhất, trụ ở nơi tốt nhất.

Sắc trời dần dần tối đi, bên ngoài cũng bắt đầu truyền đến thanh âm, bên trong Diễm thành trở nên náo nhiệt hẳn lên. Thời điểm tiểu nhị đem rượu lên, Xích Luyện liền hỏi một chút vài chuyện về Diễm thành.

"Các ngươi nơi này vì sao buổi tối người lại nhiều như vậy, lúc nãy thời điểm chúng ta tới trên đường cơ hồ là không có lấy một bóng người, bên ngoài có phải hay không xảy ra chuyện gì?" Xích Luyện chậm rãi nhấp một ngụm rượu, thanh âm của hắn rất nhẹ lại đạm đạm, trong mắt hắn trước sau vẫn như một ngoài bình tĩnh ra cũng chỉ có bình tĩnh.

Phật Hàng liếc mắt nhìn Xích Luyện một cái, hắn không cùng Xích Luyện nói chuyện, mấy ngày nay tới giờ hắn chỉ đều cùng Tích Duyên nói chuyện, Tích Duyên cũng chưa bao giờ lảng tránh hắn, tựa như buổi tối ngày hôm đó chuyện gì cũng chưa có phát sinh. Phật Hàng chưa bao giờ đề ý đến chuyện đêm đó, nhưng mỗi lần thời điểm khi nam nhân thay Xích Luyện gắp thức ăn, Phật Hàng đều sẽ liếc mắt nhìn nam nhân

một chút, mà nam nhân cũng luôn làm bộ như không phát hiện.

Điếm tiểu nhị kia nghe được câu hỏi của Xích Luyện lại rất có tinh thần mà trả lời: "Các vị đại gia có điều không biết, Diễm thành chúng ta chỉ có buổi tối mới náo nhiệt, vào ban ngày tất cả mọi người đều đóng cửa đi ngủ, ban đêm mọi người mới bắt đầu đổ xô ra đường."

"Rất thú vị." Phật Hàng cười khẽ nhìn về phía nam nhân, "Tích thúc, lát nữa chúng ta cũng ra ngoài đi dạo đi." Hắn không phải hỏi, mà là yêu cầu khẳng định, căn bản là không để cho nam nhân cơ hội cự tuyệt.

"Đúng đúng." Tiểu nhị lập tức bổ sung nói, "Các vị đại gia có thể không biết, Diễm thành gần đây rất náo nhiệt, Nham môn đại danh đỉnh đỉnh đang ở trước Đại Nham miếu thành đông thu đồ đệ, các vị gia có thể đi nhìn một cái, cùng tham gia góp vui."

"Ân, đề nghị này cũng không tệ lắm." Xích Luyện mí mắt cũng chưa nâng một chút, cấp cho tiểu nhị mấy lượng bạc coi như phần thưởng, bảo tiểu nhị đi sửa sang lại phòng ốc cho hảo, khi thời điểm bọn họ trở về, nước ấm đều phải chuẩn bị tốt. Tiểu nhị quy củ dựa theo phân phó của Xích Luyện mà li khai. Trong khi nam nhân còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị Xích Luyện cùng Phật Hàng lôi ra khỏi khách ***.

Nam nhân thực bất đắc dĩ, lúc này hai người kia đến là vô cùng ăn ý, bất quá nam nhân cũng thập phần tò mò việc Nham môn thu đệ tử. Vì thế ba người quyết định trước di dạo vài vòng rồi sau đó hẵng đến xem náo nhiệt. Mọi người trong thành này đúng là sống cuộc sống đảo lộn ngày đêm, ban ngày thì ngủ, còn buổi tối lại bò ra làm việc, mở quán, ăn cơm uống rượu, cuộc sống ban đêm tựa hồ càng thêm phấn khích.

Diễm thành vào ban đêm, ngựa xe như nước, ca vũ thăng bình, nhất phái phồn hoa thắng cảnh.

Rất muốn nhìn thấy cảnh tượng thời điểm Phong Danh thành ăn tết trong lễ mừng năm mới. Ba người đi một chút lại ngừng, phát hiện cách ăn mặc của những nữ tử trên đường đều thực lạ mắt, cho dù là nam nhân trong thành cũng đều có vài phần cảm giác hồ mị, đều là bạch bạch tịnh tịnh*, cơ hồ không có lấy một cái nam tử hình thể thô cương, hơn nữa xem chừng niên kỉ đều là phong nhã hào hoa, đi hết một đường vô luận là nam hay là nữ, mỗi người đều có thể xứng với hai chữ xinh đẹp.

*bạch bạch tịnh tịnh: bạch là trắng nõn, tịnh là thuần khiết

Tuy nói không phải tuyệt sắc mỹ nhân, nhưng đều rất xinh đẹp không có lời để bình luận……

Nam nhân cảm thấy được đất đai nơi này dưỡng ra người rất tốt, mỗi người đều đều mỗi vẻ, khó trách Nham môn lại tới Diễm thành mà thu đệ tử.

"Tác phong làm việc của Nham môn cũng có nghe nói qua không ít, chỉ là không nghĩ tới lại kỳ quái như thế, tìm đệ tử còn muốn tìm bộ dáng xinh đẹp sao." Phật Hàng lạnh giọng cười nhạo, thân là thủ tịch đệ tử* của môn phái phật gia tối cường, hắn đương nhiên cũng mang trong tâm xem thường môn phái mới được thành lập này rồi, "Nham môn này cũng không biết là chính đạo hay là tà đạo, chỉ trảo quỷ, cũng không thu yêu."

*thủ tịch đệ tử: đệ tử đứng đầu

Loại môn phái kỳ quái như vậy, phát triển lại nhanh, chỉ trảo quỷ, không thu yêu, hiện tại khắp nơi đều có giáo chúng của Nham môn, còn cường đại hơn cả thế lực của Tích Vân quan cùng Thanh Phong cốc năm đó.

Xích Luyện bất mãn nhíu mi một chút, hắn lạnh lùng phản bác lời nói của Phật Hàng: "Nham môn có quy củ của Nham môn, một ngoại nhân như ngươi tốt nhất không cần đi đánh giá lung tung, để tránh cho chúng ta rước lấy phiền toái không cần thiết."

"Nhát gan sợ phiền phức." Phật Hàng hừ lạnh.

Xích Luyện không giận ngược lại còn cười, hắn thân mật ôm lấy bả vai Tích Duyên, đến gần nam nhân, nhìn thấy khuôn mặt nam nhân phiếm hồng cả lên, ngữ khí nhu hòa đối nam nhân nói: "Tích đại ca của ta chắc chắn sẽ bảo hộ ta, y sẽ không để ta bị thương hay là bị cái gì uy hiếp."

"Ân……"

Nam nhân nhẹ nhàng lên tiếng, hơi hơi đẩy ra Xích Luyện đã tới rất gần mình. Đây là trên đường cái tốt nhất không cần làm ra cái loại động tác nguy hiểm như thế này, hơn nữa Phật Hàng vẫn còn đang ở bên cạnh nhìn chăm chăm vào bọn họ……

116. Chương 116

Phật Hàng vô cùng bất mãn nhưng hắn vẫn không nói gì, hắn chỉ nhìn thoáng qua nam nhân rồi im lặng. Thế lực của Nham môn xác thực rất lớn, nếu họa là từ trong miệng mà ra rước lấy phiền toái, tự mình hắn thoát thân thì không thành vấn đề, chỉ là nếu lúc đó liên lụy Tích Duyên, vậy không thể được. Nghĩ đến loại khả năng đó, Phật Hàng chỉ còn biết ngậm miệng lại.

Lúc này.

Xa xa truyền đến một thanh âm trong trẻo, đánh gảy cuộc nói chuyện giữa ba người ——

"Người muốn nhập Nham môn, phải được khảo nghiệm qua, chúng ta hôm nay thiết hạ lôi đài, người cuối cùng thắng cuộc mới có thể gia nhập Nham môn, hơn nữa mỗi người chỉ có một lần cơ hội……"

Một nam tử mang mặt nạ bạch sắc, một thân hoa y, đứng ở trên đài đối mọi người bên dưới tuyên bố: "Các vị ai được gọi số, trước nói tên mình rồi lên đài……" Người đang nói, bên hông đeo theo lệnh bài của Nham môn, trang phục của hắn khiến cho nam nhân chỉ cần liếc mắt một cái liền đã nhìn ra được người này là hộ pháp của Nham môn.

Tái nói như thế nào đi nữa, Tích Duyên tự do tự tại cũng đã được mấy năm rồi, y cũng không phải là chưa từng thấy qua vài người quen mặt, cho dù là đi trên đường cũng nghe nói qua không ít. Hơn nữa danh tiếng của Nham môn truyền khắp thiên hạ, y cũng từng nghe nói qua một số việc của Nham môn, nhìn tình huống hôm nay, đúng là có chút ý tứ. Nguyên bản y cùng Phật Hàng đều có cùng một suy nghĩ rằng Nham môn sẽ ở Diễm thành chiêu thủ rất nhiều đệ tử, dù sao người ở Diễm thành đều có bộ dạng xinh đẹp, lại thích hợp với dạ hành, lại không nghĩ đến Nham môn ở Diễm thành thu đồ đệ cũng chỉ thu có đúng một vị đệ tử mà thôi.

Trên đài bắt đầu gọi số, có người lên đài bắt đầu đối chiến, nam nhân cũng không có tâm tình gì để mà xem, y không quan tâm lắm đến chuyện của Nham môn, cũng không có hứng thú tham dự vào chuyện của môn phái người ta. Nam nhân đang muốn rời đi lại bị Phật Hàng giữ lại.

"Đi nơi nào?"

"Nơi này chật chội quá, ta ra ngoài hít thở chút không khí." Nam nhân hạ suy nghĩ xuống trả lời, y cảm giác được bàn tay của Phật Hàng đang lắm lấy cổ tay mình,hơi siết lại, nam nhân lại không lên tiếng, chỉ giương mắt nhìn Phật Hàng.

Phật Hàng lại nhìn lôi đài, sau đó quay đầu nhìn nam nhân: "Ngô cùng ngươi ra ngoài."

"Không cần." Nam nhân lắc đầu.

"Xích huynh đệ, ta ở bên ngoài chờ các ngươi, các ngươi chậm rãi xem." Nam nhân không quá thoải mái đối Xích Luyện nói. Phải chạy một ngày đường như vậy khiến cho nam nhân có chút mệt mỏi, y muốn tìm nơi ngồi xuống một chút, thế nhưng lại không muốn quấy nhiễu đến hứng thú của Xích Luyện.

Xích Luyện liếc mắt nhìn Phật Hàng một cái, sau quay đầu quan tâm hỏi han nam nhân vài câu, hắn lúc này mới gật đầu đáp ứng để nam nhân về trước nghỉ ngơi, cũng nói với nam nhân, bọn họ một lúc nữa cũng sẽ trở về, dù sao nơi này cũng rất an toàn, không lo lắng lại gặp phải yêu ma quỷ quái.

Thời điểm Tích Duyên li khai, Phật Hàng nhìn theo y, vốn định đi theo Tích Duyên, nhưng lập tức cảm giác được một cỗ tà khí ở ngay bên cạnh, trong đám người vô cùng hỗn độn, một mảnh ồn ào.

Một hắc y nhân ngay cả y mạo cũng đều một màu đen huyền, từ trên trời giáng xuống đứng ở trên cán cờ của lôi đài thi đấu, hắn thân hình nhẹ nhàng vững vàng đứng nơi đó, tất cả mọi người đều bắt đầu nổi lên nghị luận……

"Các ngươi phàm nhân một đám chỉ biết giả thần giả quỷ, trảo quỷ lại không trừ yêu, còn giả vờ cái gì mà thánh nhân chứ, phàm nhân chờ các ngươi cứu khổ cứu nạn thì bị các ngươi mặc kệ, ngược lại còn ở nơi phồn hoa này mở ra cái lôi đài không ra gì thế này." Hắc y nhân cười nhạo sự ngu xuẩn của phàm nhân, hắn đứng ở trên cao, ánh mắt nhìn xuống mọi người tựa như đang nhìn đến những con kiến, "Phàm nhân đúng là rất thích giả thần giả quỷ, ha ha ha……"

Nam nhân quay đầu lại nhìn về phía nơi thanh âm phát ra, y đột nhiên sửng sốt, cái người đang đứng ơ trên cao kia rõ ràng chính là Mạt Đồng. Hắn một thân trường bào hắc sắc hoa mỹ, chiếc mũ hài hào cùng y phục ở trên đầu, ám ảnh che đi khuôn mặt anh tuấn của hắn, nhưng với thân hình kia, thanh âm đó, cùng với kiểu cách ăn mặc, nam nhân chỉ cần liếc mắt một cái liền đã có thể nhận ra Mạt Đồng, dù sao Mạt Đồng cũng đã từng cùng y đồng giường cộng chẩm một đoạn thời gian, nếu mà nhìn không ra được thì đúng là hết nói nổi rồi.

Mạt Đồng không có nhìn đến nam nhân, chỉ có khi Xích Luyện nhìn đến Mạt Đồng xuất hiện khóe miệng cong lên vài tia tiếu dung thâm ý, còn Phật Hàng thì đảo mắt nhìn đến nam nhân.

Nam nhân đương nhiên hiểu được ý tứ trong mắt Phật Hàng, rõ ràng nói chính là "Tình nhân của ngươi hiện tại đến tận đây, xem ngươi làm sao bây giờ", sắc mặt của nam nhân rất không hảo, y không khỏi phải lùi về phía sau vài bước……

Nam nhân đụng trúng một vật thể mềm mại, lập tức thắt lưng của y liền bị người từ phía sau ôm lấy, khiến cho cả người nam nhân lọt thỏm vào vào một vòng tay, y kinh hoảng quay đầu lại, vốn định nói thật có lỗi……

Lại phát hiện ——

Ôm lấy y, không phải ai khác, mà chính là Cửu Hoàng đã lâu không thấy……

Nam nhân cũng không nghĩ tới tình huống lại trở thành như vậy, Cửu Hoàng thực tự nhiên mà ôm lấy y, đem y mang ra khỏi đám người, thân ảnh của hai người rất nhanh đã biến mất nơi đầu hẻm.

Bên ngoài vô cùng náo nhiệt, bên trong con hẻm lại vô cùng lãnh tình. Cửu Hoàng trầm mặc không lên tiếng đánh giá nam nhân, nam nhân lại ngẩng đầu biểu tình nghiêm túc mà nhìn Cửu Hoàng, y cũng không có mở miệng, thế nhưng y muốn biết Cửu Hoàng đáng lí ra đã quay về lại như thế nào đột nhiên xuất hiện ở Diễm thành.

"Ngươi đây là biểu tình gì vậy?" Cửu Hoàng không quá cao hứng, hắn muốn tới gần nam nhân, nam nhân lại theo bản năng mà lui về phía sau, Cửu Hoàng miễn cưỡng lại hỏi nam nhân, "Ta không phải bảo ngươi chờ ta sao? Ngươi là không muốn gặp ta, hay là như thế nào?"

"Ta……" Nam nhân không biết như thế nào cho phải, "Ngày ấy quản gia đích thật là có nói cho ta biết, nói ngươi ba ngày sau sẽ đến gặp ta, thế nhưng là không có khả năng……" Nam nhân cự tuyệt Cửu Hoàng.

"Có gì không thể?"

"Ta có thê tử, ta không có khả năng cùng ngươi đến Tuyết sơn." Nam nhân không muốn tiếp tục trốn tránh, y muốn nói cho rõ ràng, "Ngươi có biết ta là một nam nhân……"

"Ta không ngại." Cửu Hoàng nhìn nam nhân trong chốc lát, mới lần thứ hai chậm rãi đến gần nam nhân, nam nhân lần này không trốn tránh, tùy ý để Cửu Hoàng ôm lấy bờ vai của y.

Cửu Hoàng không ngại……

Chính là, bản thân nam nhân lại rất để ý……

Tâm tình của nam nhân vô cùng khẩn trương, y muốn biết tình hình bên ngoài, chính là Cửu Hoàng lại giữ y lại, không đồng ý để cho y đi ra ngoài. Nam nhân có chút sinh khí, y thử đẩy Cửu Hoàng vài cái, khả cuối cùng vẫn là bị ôm lấy.

"Ngươi không cần luôn vừa thấy mặt liền đối ta động thủ động cước!" Nam nhân tức giận nâng tay, y dưới tình thế cấp bách nghĩ muốn đánh cho Cửu Hoàng một cái, vì cái gì ai cũng đối y như thế.

Gặp mặt là liền ấp ấp ôm ôm như thế này thì còn ra thể thống gì, cổ tay của nam nhân bị Cửu Hoàng nắm lấy, Cửu Hoàng cũng không tức giận, hắn tùy ý mặc kệ nam nhân không ngừng phản đối, liền đem nam nhân nhảy lên nóc nhà.

Đứng ở trên nóc nhà, vừa lúc có thể thấy rõ ràng tình hình phía dưới, nam nhân như vậy cũng không thể từ chối. Cửu Hoàng miễn cưỡng ngồi xuống, gặp nam nhân vẫn là ngây ngốc đứng đó, thân thủ liền dùng sức một chút, nam nhân cả người trực tiếp ngã lên nóc nhà, chuẩn xác mà nói…… là ngã ở trong lòng ngực của Cửu Hoàng……

Mũi của nam nhân đập vào sườn mặt của Cửu Hoàng, y xấu hổ vội vàng tách ra, lại giãy không được khỏi cái ôm của Cửu Hoàng. Cửu Hoàng ôm lấy nam nhân, hai tròng mắt lại nhìn chằm chằm xuống tình hình phía dưới.

Cửu Hoàng nguyên bản phải đến Phong Danh thành tiếp Tích Duyên, thế nhưng lại không gặp được nam nhân, hắn liền theo bên đường mà truy đến đây, lại nghe nói Nham môn đang tuyển nhận đồ đệ, hắn tùy tiện tới đây nhìn xem, thế nhưng lại không ngờ đụng phải Tích Duyên.

"Ma đầu này thực hiển nhiên là tới quấy rối, không nghĩ tới ngay cả xà yêu cũng đã ở đây rồi, hôm nay nhất định thực náo nhiệt." Cửu Hoàng nhận ra Xích Luyện trong đám người, cùng với Mạt Đồng đứng ở chỗ cao khiêu khích chính đạo, đương nhiên hắn cũng có hứng thú khi nhìn thấy thân ảnh của Phật Hàng, miệng hắn cong lên một cái tiếu dung miễn cưỡng, mang theo một chút cảm giác lơ đãng.

Nam nhân hoảng sợ nhìn Cửu Hoàng, run giọng hỏi: "Ngươi nói ai là xà yêu?" Nam nhân đối với mấy từ này thực rất mẫn cảm……

Cửu Hoàng hướng tới phương hướng Xích Luyện đang đứng hất nhẹ cái cằm tinh xảo, thản nhiên nói: "Cái kẻ y phục hồng sắc kia chính là xà yêu, Xích công tử Xích Luyện của Xích phủ, cũng chính là vị huynh đệ kết nghĩa của ngươi."

“Ngươi…… Ngươi điều tra ta?” Nam nhân phát hiện Cửu Hoàng tựa hồ biết rất nhiều chuyện của mình, đều đó khiến cho y cảm thấy rất không thoải mái, y không thích người khác biết được bí mật của mình, “Ngươi nói bậy, Xích huynh đệ hắn…… hắn không phải xà yêu……”

“Không phải xà yêu thì là cái gì?” Cửu Hoàng nghiêng đầu nhìn nam nhân, đôi đồng từ lười nhác của hắn trong bóng đêm lộ ra vài tia lượng sắc, “Ta lần này đến Thanh sơn, Thanh sơn chưởng môn nói cho ta một chuyện, tên xà yêu kia cùng cái tên ma đầu nọ vốn đều như nhau, tên ma đầu gọi Mạt Đồng kia cũng đã từng ở tại Trương phủ đi, tuy rằng lần trước thời điểm đến chỗ ngươi ta chưa từng cùng hắn chạm mặt, thế nhưng vẫn có thể cảm giác được trong Trương phủ của ngươi có tà khí.”

“……”

“Liền ngay cả ngươi trên người cũng có tà khí……” Cửu Hoàng nhìn chằm chằm vào đôi mắt không ngừng trốn tránh của nam nhân, hắn cũng không vội vàng, cứ như vậy mà nhìn nam nhân, chính là nam nhân lại lắc đầu nói không tin.

“Ngươi nói bậy, các ngươi đều nói bậy……” Nam nhân lắc đầu, vì sao mỗi người đều luôn nhắc nhở hắn đừng đến quá gần Xích Luyện, chẳng lẽ…… chẳng lẽ…… Nam nhân không muốn nghĩ tiếp nữa.

“Tin hay không tin, ta cũng không xen vào, ngươi nếu tin tưởng ta, liền sẽ an toàn. Ngươi nếu không tin ta, cũng đừng nói với ta hôm nay ta chưa nhắc nhở ngươi.” Cửu Hoàng tiến đến trước mặt nam nhân, “Ta tin tưởng, trước ta cũng đã từng có người nhắc nhở qua ngươi, đúng không?”

“……” Nam nhân thất thần không hé răng nói lời nào.

Đích thật là có người từng nhắc nhở y, trước kia thời điểm Mạt Đồng ở cùng y, đích thật là có nhắc nhở y, chính là, “Sự thật” trong miệng bọn họ cũng không phải nam nhân chính mắt mình nhìn thấy, muốn nam nhân chỉ bằng mấy lời phiến diện thế này như thế nào có thể tin tưởng……

Lúc này ——

Có người bị Mạt Đồng đá rơi khỏi lôi đài, người nọ té trên mặt đất rên rỉ, rất nhanh đã được người của Nham môn nâng đi trị liệu, tiếu âm của Mạt Đồng thực quỷ dị, ám ảnh bao phủ khuôn mặt hắn, khiến cho nam nhân không thể thấy rõ biểu tình giờ phút này của hắn. Hành động của hắn không thể nghi ngờ chính là hướng Nham môn khởi xướng khiêu chiến.

Dưới đài thanh âm một mảnh ồn ào, Mạt Đồng đưa lưng về những người đang chờ bên dưới đài, mặt hướng đến những vị trưởng lão của Nham môn ngồi ở ghế thủ tịch……

“Ngươi là người nào, dám cả gan đến đây quấy rối.”

“Đúng vậy! Chúng ta muốn gia nhập Nham môn, cùng ngươi không quan hệ, ngươi mau mau xuống ngay!”

Dưới đài có vài người ồn ào, hiện trường một mảnh thanh âm hổn độn, nam nhân lo lắng nhíu mày.

"Ngươi đoán hắn muốn làm gì?" Cửu Hoàng lại có chút hưng trí nhìn chăm chú vào khuôn mặt đang lo lắng của nam nhân, hắn miễn cưỡng phiết một cái liếc mắt đến Mạt Đồng, "Xem ra ngươi vẫn rất quan tâm hắn, theo ta được biết ma tính của hắn vẫn còn chưa phóng thích, hiện nay hắn đang tìm kiếm ngàn năm thất yêu." Tin tức của Cửu Hoàng thực rất linh thông, không có gì là không biết, từ hắn có thể biết được Mạt Đồng đã tìm ra bốn yêu, thu thập được nội đan của chúng.

"Ta không biết……" Nam nhân không yên lòng trả lời Cửu Hoàng. Y chợt cảm giác được Cửu Hoàng ở rất gần mình, nam nhân nghi hoặc quay đầu, đang muốn hỏi lại Cửu Hoàng, "Ngươi muốn làm……"

Lời nói của nam nhân còn chưa trọn vẹn, Cửu Hoàng đã hàm lấy đôi môi y……

117. Chương 117

Cửu Hoàng ôm chặt lấy nam nhân đã lâu không gặp, lại phát hiện nam nhân toàn thân cứng ngắc, hắn nhẹ nhàng trác một chút lên đôi môi của nam nhân, rất nhanh liền đã ly khai môi y: "Ngươi tốt nhất vẫn là đừng nhìn, để tránh đến lúc đó ngươi lại thất vọng, Mạt Đồng sẽ không làm chuyện gì tốt đẹp đâu." Dứt lời, thừa dịp thời điểm nam nhân còn đang giương mắt nhìn mình, hắn lần thứ hai áp lên đôi môi đang mở ra của nam nhân, môi nam nhân thực mềm mại, giữa làn môi lại không ngừng tản ra hơi thở ấm áp.

Cửu Hoàng hôn nam nhân đến không nghĩ muốn buông ra, nam nhân ngồi ở nóc nhà tùy ý hắn hôn, đôi môi của hai người dán cùng một chỗ. Đối phương xao mở đôi môi của nam nhân, đầu lưỡi tham nhập khoang miệng của y, đầu lưỡi vừa ẩm nóng vừa linh hoạt lướt qua răng nanh của nam nhân, liếm lộng môi dưới nóng ẩm của nam nhân, dần trườn đến khơi mào lưỡi của y……

Thanh âm hai bên không ngừng giao triền khiến cho tim nam nhân bắt đầu gia tốc, chóp mũi trắng nõn của Cửu Hoàng dán tại má nam nhân, hắn khiêu khích mút vào đôi môi của nam nhân, nam nhân muốn đẩy cũng đẩy không ra. Nụ hôn của Cửu Hoàng, có thể gọi là nhu hòa, vì vậy mà nam nhân không chán ghét cũng không tái giãy dụa, thẳng đến khi Cửu Hoàng buông ra đôi môi của y, nam nhân cũng đã khí tức bất ổn mà nhìn chằm chằm vào Cửu Hoàng.

Nụ hôn này ôn nhu đến như vậy, làm cho nam nhân có lỗi giác tựa như được che chở, chính là cả hai đều cùng là nam nhân lại như thế nào có thể? Nam nhân hạ suy nghĩ, đối Cửu Hoàng nói lần sau không được làm cái chuyện dạng này nữa. Cửu Hoàng bởi vì "Cảnh cáo" có chút trì độn của nam nhân mà cảm thấy được buồn cười, thế nhưng hắn cũng không có phản đối, ân một tiếng liền tiếp tục ôm lấy nam nhân.

"Đừng ôm chặt như vậy……" Nam nhân không quen thân mật như vậy, y nhẹ nhàng thùy hạ mi mắt, có chút run rẩy.

"Đừng lộn xộn, sẽ ngã xuống." Cửu Hoàng lười nhác nhắc nhở nam nhân, hắn chậm rãi ôm sát y, khiến cho nam nhân không còn biện pháp lộn xộn nữa mà chỉ có thể tùy ý hắn ôm.

Nam nhân quan tâm chính là tình huống phía dưới……

Trong thời điểm hai người dây dưa, Mạt Đồng đã đem mấy vị "Trưởng lão" có lai lịch đá lăn trên mặt đất, hắn đúng là đang hút linh khí của đám trưởng lão Nham môn đó, quả nhiên đã bị Cửu Hoàng đoán trúng. Mạt Đồng một chút cũng không có nửa điểm hảo ý, hắn cư nhiên ở trước mặt nhiều người như vậy hút công lực của kẻ khác, như thế chẳng khác nào quang minh chính đại đi tìm Nham môn gây phiền phức.

Một cỗ linh quang chói mắt, khí lưu mạnh mẽ hỗn loạn, quán vào lòng bàn tay Mạt Đồng, tiếu âm quỷ dị của Mạt Đồng mang theo vài tia càn rỡ, những người ngã trên mặt đất, muốn đi cũng không thể đứng dậy. Đệ tử của Nham môn đều không thể chịu nổi cổ khí lưu kinh người kia, mà còn lại Phật Hàng cùng Xích Luyện thì chỉ bất động thanh sắc mà nhìn thấy hết thảy sự việc trước mắt.

"Ta nói rồi, bảo ngươi đừng nhìn, là tự ngươi không nghe lời ta nói."

Cửu Hoàng nghiêng đầu nhìn nam nhân mày đã nhíu chặt lại, nhận thấy nam nhân đang muốn la lên ngăn cản Mạt Đồng, hắn thân thủ liền bịt kín lấy miệng của nam nhân, nam nhân chỉ còn có thể phát ra thanh âm "Ô ngô".

Buông ra……

Nam nhân muốn nói nói cũng không thể nói, thẳng đến khi Mạt Đồng hút xong linh khí, mặt nạ của các vị trưởng lão Nham môn rớt xuống trên mặt đất, để lộ ra bên dưới là những khuôn mặt rất trẻ, chỉ là công lực đều đã bị hút hết, tất cả đều thành "Phế nhân".

"Ngươi hôm nay đến quấy rối, hút công lực của mọi người, cừu này kết hạ cùng Nham môn!"

"Ngươi này đại ma đầu, các ngươi nhìn ấn ký trên tay hắn, nói vậy chính là nghiệp chướng năm đó bị Thanh sơn bắt trốn ra rồi!" Kiến thức của các vị trưởng lão Nham môn đúng là rất rộng rãi.

Vài vị trưởng lão đều đã bị trọng thương, Mạt Đồng cũng không phản bác, hắn cũng không ngại ngần mà thừa nhận thân phận của chính mình: "Xem ra các ngươi còn có điểm kiến thức, ta thật sự là từ Thanh sơn xuống, cũng đích thật là ma đầu trong miệng các ngươi, các ngươi một đám phàm nhân, thích nhất chính là giả nhân giả nghĩa giả trang thần thánh, nhìn thấy liền ghê tởm!" Mạt Đồng dùng sức phất ống tay áo, đem tất cả các vị trưởng lão quăng khỏi lôi đài, người bên dưới đang đứng xung quanh liền bỏ chạy tứ tán, có thể nói tình huống đang thực hỗn loạn.

Nam nhân hôm nay kinh tâm vừa xem xong một màn này đã bị Cửu Hoàng mang đi. Cửu Hoàng cũng không muốn khó xử nam nhân, hắn đem nam nhân theo nóc nhà mang đi, vì vậy mà nam nhân cũng không còn có thể nhìn thấy tình hình của Mạt Đồng.

Nam nhân trong lòng thực loạn, y muốn biết tình hình hiện tại của Mạt Đồng, đã không may nhìn thấy, y nhìn đến tình huống như vậy chỉ càng thêm khổ sở, Mạt Đồng hút linh lực của những vị trưởng lão này, chuyện này Nham môn chắc chắn không thể bỏ qua……

Cửu Hoàng nguyên bản muốn mang nam nhân đi tìm một gian khách *** đặt chân, thế nhưng nam nhân lại nói bản thân đã có chỗ ở, nam nhân chính là muốn quay về khách *** của mình, hơn nữa còn đối Cửu Hoàng nói đến những người đồng hành cùng mình, Xích Luyện và Phật Hàng, những việc xảy ra trong thời gian qua y cũng đại khái nói cho Cửu Hoàng. Cửu Hoàng cũng tôn trọng ý kiến của nam nhân, hắn tự mình giúp nam nhân quay trở về khách ***.

"Đến cuối cùng ngươi vẫn không muốn theo ta, ta đây cũng không miễn cưỡng ngươi." Cửu Hoàng đối với nam nhân đang chuẩn bị rời đi thấp giọng nói, hắn lần này đến Diễm thành còn có chuyện khác muốn làm, vì vậy cũng liền không thể cùng nam nhân dây dưa quá lâu, "Ta hy vọng thời điểm lần sau chúng ta gặp mặt, ngươi sẽ đối ta nhiệt tình một chút, "

"……" Nam nhân không nói gì cả, thẳng một đường bước vào khách ***.

Thời điểm nam nhân tỉnh lại đã muốn là buổi tối ngày thứ hai. Xích Luyện ngồi ở bên giường y, thấy nam nhân tỉnh lại hắn liền đem một chén dược đến cấp cho nam nhân, nam nhân bởi vì quá độ mệt nhọc mà mệt ngã.

Ngày ấy ban đêm thời điểm hắn cùng Phật Hàng từ thị trấn trở về, nhìn thấy nam nhân té xỉu ở trong phòng, Phật Hàng liền đi tìm đại phu, còn hắn thì vẫn đều canh giữ ở bên giường nam nhân.

Nhìn đến thần tình suy yếu của nam nhân, trong lòng Xích Luyện có chút cảm giác khác thường chảy qua, chẳng lẽ là bởi vì ngủ cùng một thời gian lâu mà ngủ đến ra cả cảm tình, kia khẳng định không phải, Xích Luyện cũng không phải là kẻ xem trọng sắc dục, đó là bởi vì sự săn sóc trên đường đi đối với hắn, cùng với sự tín nhiệm cùng việc thổ lộ tình cảm thẳng thắn thành khẩn của nam nhân, làm cho Xích Luyện một chút một chút cảm thấy được, nam nhân tựa hồ cũng không phải là đối dung mạo của hắn cảm thấy hứng thú.

Dù sao nhiều năm qua, có không ít những kẻ đáng khinh tham luyến dung mạo của hắn, mà tìm đến tiếp cận hắn, vô luận là nam nhân hay là nữ nhân đều không kẻ nào có một chút ý định tinh khiết, điều này làm cho Xích Luyện không thể không đề phòng.

"Xích huynh đệ đa tạ, ta có thể tự mình làm." Thanh âm của nam nhân có chút khàn khàn, y chậm rãi từ trên giường ngồi dậy.

Xích Luyện không đem dược đưa cho nam nhân, ngược lại lại khó được mà uy nam nhân uống dược, nam nhân thụ sủng nhược kinh* nhìn chằm chằm vào Xích Luyện, lại nhìn nhìn chiếc thìa Xích Luyện đưa tới bên mọi mình. Dưới sự thúc giục của Xích Luyện, nam nhân mới chậm rãi hé miệng uống dược, hô hấp của y rất nhẹ, hai má phiếm lên một vệt hồng bất minh.

*thụ sủng nhược kinh: được ân sủng quá mà lấy làm kinh hãi

Nam nhân từ thủy tới chung đều cảm thấy được Xích Luyện lúc này vừa ôn nhu lại ân cần, đối với vị đại ca bình thường như y vô cùng tốt, cũng không có ghét bỏ xuất thân cùng lai lịch của y, vô luận là lúc trước hay là hiện tại đều đối y rất cẩn thận.

Nam nhân không thấy Phật Hàng, thế nhưng y cũng không hỏi, Xích Luyện dường như biết được ý nghĩ của nam nhân, liền chủ động nói cho nam nhân, người của Nham môn đến thỉnh Phật Hàng hàng ma, bởi vì chưởng môn của Nham môn không có ở đây, biết được Phật Hàng lại đang có mặt, liền thành ý đến mời. Phật Hàng sáng nay liền đã ra môn, đến giờ vẫn chưa trở về. Xích Luyện làm cho nam nhân yên tâm, nam nhân cũng hiểu Phật Hàng sẽ không nhanh như vậy đã trở về.

Nam nhân từ Xích Luyện biết được tình hình xảy ra hôm qua, Mạt Đồng sau khi hút hết công lực của những vị trưởng lão nọ liền đến hoa lâu của Diễm thành, cũng không có ai dám ngăn cản hắn, Nham môn đã hủy bỏ kế hoạch thu nhận đồ đệ ở Diễm thành, hơn nữa còn thông tri cho chưởng môn đến xử lý việc này. Chuyện vừa xảy ra kia ảnh hưởng đến danh dự cùng môn uy của Nham môn không ích.

Xích Luyện kỳ thật đã sớm biết được thân phận của Mạt Đồng, hắn giả vờ hỏi nam nhân: "Vị hắc y nhân tối hôm qua có phải hay không chính là 'biểu đệ' của Trương Tử Yến?"

Nam nhân chần chừ trong chốc lát, sau đó mới gật đầu: "Phải." Bởi vì người nọ là Xích Luyện, cho nên không có gì phải giấu giếm cả.

Nam nhân đối với Xích Luyện luôn vô cùng thành thực, luôn vô cùng thẳng thắn và thành khẩn, một chút giả dối cũng không có. Cũng không quản Xích Luyện có giấu diếm bản thân cái gì. Chỉ cần Xích Luyện hỏi, muốn biết, nam nhân đều sẽ nói tất cả cho hắn. Điều này khiến cho Xích Luyện cảm thấy được bản thân khi trước có chút quá phận.

Động tác của hắn chậm rãi, một muỗng lại một muỗng đút thuốc cho nam nhân.

Tích Duyên uống thuốc xong xuôi mới hỏi Xích Luyện: "Vậy ngươi hẳn cũng biết hiện tại Mạt Đồng đang ở nơi nào?"

Xích Luyện nghi hoặc nhìn nam nhân, nam nhân lại bổ sung một câu: "Đừng hiểu lầm, ta cũng không có ý gì khác. Ta muốn nói là tối hôm qua trước khi ngươi rời đi, Mạt Đồng đã đi về hướng nào……"

"Ta không biết." Xích Luyện chậm chạp lắc đầu, đôi mắt u tĩnh của hắn nhìn thẳng vào song đồng của nam nhân. Đáy mắt của y một mạt tĩnh lặng, khiến cho Xích Luyện có chút không thể nắm bắt được ý nghĩa của y hiện tại.

Y cầm chén thuốc đặt lên bàn, đến lúc này Xích Luyện mới đứng dậy rửa mặt chải đầu.

Sau khi trở về hắn liền cởi y phục ra rồi leo lên giường nam nhân. Hắn đem nam nhân ôm vào trong lòng, để cho nam nhân dựa vào hắn mà nghỉ ngơi. Cánh cửa sổ bên giường rộng mở, đêm nay không có ánh trăng, bên ngoài chỉ có những hạt mưa nhỏ tí tách không ngừng phiêu khởi.

Gió lạnh tràn vào khiến cho nam nhân vội thu mình vào trong chăn. Nhiệt độ ấm ám từ thân thể nam nhân truyền đến khiến cho Xích Luyện thoải mái nhắm lại hai mắt. Cằm của hắn đặt trên đầu vai của nam nhân, đem y ủng vào trong ngực. Cái chết của Diễm Phượng Nhi làm cho Xích Luyện có chút tức giận,

nhưng hắn cũng không đem việc này giận lây qua nam nhân. Đó là chiêu ra uy phủ đầu của Phật Hàng. Quả thật có tác dụng, làm cho Xích Luyện thu liễm lại không ít.

Đôi môi của Xích Luyện chạm lên cần cổ ấm áp của nam nhân, khiến cho yết hầu của y nhẹ co giựt. Nam nhân há miệng thở dốc, thấp giọng thì thào: "Xích huynh đệ, ta hiện tại đã không còn linh lực."

Xen ——

Cửu Hoàng: Đối ta một chút cũng không nhiệt tình……

Phật Hàng: Nhiệt tình của ngươi đối với ta là bình thường thôi -.-

Xích Luyện: Đối ta tối nhiệt tình.

Mạt Đồng: Đi ngang qua =.=

Tích Duyên:……

118. Chương 118

Động tác của Xích Luyện đột ngột dừng lại, hắn chậm rãi mở ra hai mắt. Đôi mắt hẹp dài lộ ra vài tia sắc thái ảm trầm. Nam nhân Tích Duyên này không lẽ đã biết thân phận của hắn?

Nhưng tiếp theo, lại nghe đến Tích Duyên tiếp lời: "Ta không có cách nào để bảo hộ ngươi, bảo hộ Diễm Phượng Nhi…… Thực xin lỗi ngươi, không thể đem các ngươi bình an đến phía nam."

Nam nhân đối việc này vô cùng áy náy. Nếu không phải trong thanh âm của y lộ ra một chút bất an cùng hối tiếc, Xích Luyện đã nghĩ rằng y hẳn đã biết về thân phận của hắn. Bởi vì biểu hiện của nam nhân đối với Xích Luyện một chút cũng không có cảm giác chán ghét, cho nên khi Xích Luyện nghe nam nhân nói như vậy, hắn ngược lại cảm thấy vô cùng cao hứng. Nam nhân càng áy náy, cơ hội của hắn lại càng lớn.

Tuy rằng loại phương pháp này quả thực vô cùng đê tiện, thế nhưng Xích Luyện không muốn nam nhân cứ như vậy mà rời bỏ hắn. Ngẫm thử xem, nếu có một người có thể cam tâm tình nguyện bảo hộ hắn như vậy, đây còn không phải là một chuyện vô cùng tốt hay sao. Tối trọng yếu chính là nam nhân lại luôn đối hắn rất tốt. Nếu là kẻ khác bị hắn có mới nới cũ, chắc chắn sẽ không buồn nhìn mặt hắn nữa.

Chính là nam nhân lại không phải như vậy. Cho dù là lúc Xích Luyện trở về Phong Danh thành, mang theo tân hoan Diễm Phượng nhi. Khi đó hắn cũng không có cố ý muốn gây bất hòa gì với Tích Duyên, thậm chí còn không muốn nhìn thấy nam nhân "làm bộ làm tịch". Chỉ là nam nhân chẳng những không nhăn nhó hay phát giận trước mặt hắn, còn không hề trách cứ vị hiền đệ như hắn ngày trước rời đi không một lời từ giã. Không những thế vào thời điển ôn dịch nghiêm trọng nhất, còn quay trở về tìm đến Xích phủ để xem hắn đã an toàn rời đi hay chưa.

Nam nhân tựa hồ một chút cũng không để ý đến hắn cùng Diễm Phượng Nhi ở chung với nhau. Thậm chí thời điểm Xích Luyện muốn nam nhân, y lại vô cùng ngoan ngoãn nghe lời, còn lo lắng cho sự an toàn của hắn.

Thời gian ban đầu Xích Luyện cảm thấy nam nhân thực buồn cười. Một chút cũng không biết bản thân đang bị lừa, không những vậy còn đối kẻ trêu đùa mình tốt đến vậy. Chính là dần dà cảm giác đó lại thay đổi.

Thời điểm nhìn thấy nam nhân ngất xỉu trong phòng, Xích Luyện không có thờ ơ xoay người mặc kệ, mà lại để cho Phật Hàng đi thỉnh đại phu. Nếu không phải từ đại phu biết được nam nhân là vì mệt nhọc quá độ thì hắn thật sự cũng không phát giác ra. Hắn không quan tâm nam nhân, thế nhưng nam nhân lại luôn quan tâm đến hắn……

Xích Luyện, một xà yêu máu lạnh đối mặt với sự nhân từ, khoan dung cùng ôn nhu bảo hộ của nam nhân, cuối cùng cũng không khỏi bị nam nhân đả động. Hắn không thể không thừa nhận khi hắn nhìn thấy vẻ mặt suy yếu của nam nhân, hắn liền cảm thấy khó chịu……

"Tích đại ca, chúng ta có thể lưu lại Diễm thành nghỉ ngơi thêm mấy ngày rồi sau đó hẵng tiếp tục đi về phía nam. Hôm nay ta đã mướn người gửi thư đến đó, nói rằng chúng ta sẽ đến nơi sau vài ngày nữa, không cần sốt ruột."

Mọi việc cứ chờ đến khi nam nhân nghỉ ngơi tịnh dưỡng cho tốt hẵng nói sau……

"Ta không sao, vẫn là sớm khởi hành thì hơn. Ngươi còn có sinh ý phải làm." Nam nhân cười đến thực ôn nhu. Y nghiêng đầu nhìn Xích Luyện, phát hiện hắn đang lẳng lặng nhìn chăm chú nhìn mình, nam nhân liền có chút sững sờ.

Bị một người như vậy chăm chú nhìn như thế khiến cho nam nhân có chút không quen. Cho dù là thê tử của y cũng chưa bao giờ dùng ánh mắt như vậy nhìn y.

"Ngươi quan trọng hơn." Thanh âm của Xích Luyện rất nhẹ, nhẹ đến nỗi khiến cho nam nhân lầm tưởng là bản thân đã nghe nhầm.

Xích Luyện chế trụ bàn tay của nam nhân, chậm rãi đặt lên má của y một nụ hôn, hai tay vuốt ve trước ngực cùng bụng nam nhân tựa như an ủi. Thân thể của nam nhân không có sự mềm mại ở nữ nhân, cảm giác mềm dẻo và co dãn.

Lời nói của Xích Luyện khiến cho nam nhân ngây ngẩn cả người……

Sau ngày đó, Xích Luyện đối nam nhân tốt lên rất nhiều. Ít nhất hắn cũng không lại lừa gạt nam nhân. Ngoài thân phận của mình hắn, tất cả những chuyện khác của bản thân hắn đều không hề giấu giếm nam nhân. Hắn không có gì để kiêng kị nam nhân cả vì hắn biết cho dù nam nhân có biết chuyện của hắn đi nữa, y cũng sẽ không tùy tiện đi nói lung tung với bất kì ai. Nam nhân là một người rất đơn giản, lại vô cùng thành thật. Điều này khiến cho Xích Luyện rất yên tâm.

Sau khi Phật Hàng cùng Nham môn trở về, liền không nói tiếng nào nhốt mình trong phòng luyện định lực.

Mấy ngày nay nam nhân cùng Xích Luyện ở Diễm thành mua được một ít xiêm y từ bố trang, đương nhiên cũng có cả phần của Phật Hàng. Thế nhưng Phật Hàng trừ bỏ thời điểm dùng cơm mới rời khỏi phòng ra, hầu hết thời gian hắn đều là ở trong phòng. Nam nhân muốn hỏi hắn rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra khi hắn đến Nham môn, thế nhưng đều không tìm được cơ hộp thích hợp để hỏi.

Buổi chiều ngày hôm đó, nam nhân cầm theo y phục mới mua ngày hôm qua nhưng mãi vẫn không có cơ hội đưa cho Phật Hàng. Bởi vì cuộc sống đảo lộn của cư dân nơi Diễm thành cho nên lúc này khách nhân nơi khách *** đều đã chìm sâu vào giấc ngủ. Xích Luyện ở hậu viện cũng đã nghỉ ngơi. Nam nhân vốn định tối nay mới đi, chính là y ngủ không được cho nên y liền chọn bây giờ mà đi.

Quả nhiên như y sở liệu Phật Hàng không hề nghỉ ngơi. Thấy nam nhân xuất hiện Phật Hàng cũng không mở miệng nói gì. Nam nhân cũng không nhiều lời trực tiếp đem y phục đưa cho Phật Hàng, để cho Phật Hàng trước vận vào. Y biết Phật Hàng thích màu trắng trong thuần khiết, cho nên liền cố ý tìm vải dệt màu trắng làm nên một bộ đồ mới. Phật Hàng tựa hồ không nghĩ tới nam nhân lại đi tặng hắn y phục, hắn ngốc lăng một hồi lâu, sau đó mới nhận lấy y phục.

"Y phục này ngươi trước mặc vào, y phục hiện tại của ngươi bẩn, ta thay ngươi đem đi giặt." Nam nhân cũng không chờ Phật Hàng trả lời liền cầm lấy y phục của Phật Hàng rời đi.

Sắc trời lúc này vô cùng u ám. Nam nhân gọi tiểu nhị đem đến mấy thùng nước, rồi sau đó y đem từ trong ra ngoài tầng tầng lớp lớp áo cà sa của Phật Hàng thật cẩn thận giặt sạch. Nam nhân đang làm việc một chút cũng không để ý thấy Phật Hàng đang đứng ở trên lầu theo dõi mình.

Mà Phật Hàng đến là cảm thấy nam nhân quả thực đặc biệt. Từ sau ngày hắn phát sinh quan hệ với nam nhân, nam nhân không hề đối hắn oán giận, cũng không có trách cứ hắn, thậm chí còn đáp ứng để cho hắn muốn gì làm đó.

Chỉ là nam nhân dường như cũng không phải loại người ham sắc dục gì, thậm chí, Phật Hàng còn cảm thấy nam nhân tựa hồ một chút cũng không thích loại chuyện đó. Vì vậy cho nên từ sau ngày đó hắn cũng không chạm qua nam nhân gì.

Nam nhân Tích Duyên này vô luận là đối với Xích Luyện hay là hắn, đều rất tốt……

Hắn khi trước nói muốn đi theo nam nhân, chủ yếu là muốn tiện đường theo dõi động tĩnh của Xích Luyện. Chỉ là gần đây Xích Luyện chẳng những không có làm xằng làm bậy, còn đối với nam nhân tốt lên không ít. Phật Hàng tuy rằng ngày thường không xuất môn, nhưng có một số việc hắn vẫn biết. Thời điểm mỗi lần ba người cùng nhau dùng cơm hắn đều có thể cảm giác được sự khác lạ của Xích Luyện. Cái tên động vật máu lạnh kia thế nhưng lại yêu phải một phàm nhân. Điều này khiến cho Phật Hàng cảm thấy có chút buồn cười. Mà cố tình người nam nhân này, lại là một người phi thường đặc biệt đối với Phật Hàng.

Chỗ đặc biệt chính là nam nhân đã không tiếc mà đem toàn bộ công lực cùng linh khí truyền cho hắn. Đối với một kẻ công lực thâm hậu mà nói, phải vứt đi công lực mình đã khổ tâm tu luyện vài thập niên quả thực là không dễ dàng.

Trọng yếu hơn…..

Tích Duyên là người nam nhân đầu tiên của Phật Hàng. Chuẩn xác mà nói, Tích Duyên là người nam nhân đầu tiên Phật Hàng làm. Tuy rằng Thanh Phong cốc không có ngưỡng cấm dục, thế nhưng Phật Hàng lại chưa từng ôm qua bất kì một nam nhân nào cả. Tư vị của Tích Duyên so với trong tưởng tượng của hắn tốt hơn rất nhiều, quả thực là ngoài dự kiến của hắn. Nếu không phải ngày đó hắn nhìn thấy nam nhân cùng Cửu Hoàng làm chuyện đó ở Trương phủ, hắn cũng sẽ không biết được thân thể của nam nhân có thể lại mẫn cảm đến như vậy.

Liền ngay cả hắn từ trước đến nay khả năng kềm chế đều vô cùng tốt, cũng bị nam nhân nọ hấp dẫn. Hắn không thể không thừa nhận, nam nhân xác thực có điểm không thể không khiến hắn khuất phục.

Phật Hàng đứng ở lan can, một bên suy nghĩ sâu xa, một bên nhìn chăm chú người nam nhân đang ra sức giặt rửa y phục ở dưới lầu.

Nam nhân đem y phục đã được rửa sạch ra phơi nắng cho đến, thẳng đến khi bản thân vừa lòng mới chuẩn bị bước lên lầu. Chỉ có điều khi nam nhân mới vừa tiến đến cầu thang, ngay lập tức đã nhìn thấy Phật Hàng đang đứng ở đầu cầu thang phía trên. Y chùi chùi nước trên tay đi, có chút bất an mà nhìn Phật Hàng……

Phật Hàng vẫn chưa mở miệng nói lời nào. Nam nhân hạ thấp mi mắt, y thấy Phật Hàng không nói gì liền chậm chạp bước lên lầu. Phật Hàng nhìn đến bàn tay của nam nhân, có chút phiếm hồng……

“Tay của ngươi là bị gì?” Phật Hàng gọi lại người nam nhân vừa bước ngang qua hắn. Gặp nam nhân không nói lời nào, hắn liền vươn những ngón tay thon dài cầm lấy bàn tay của nam nhân. Tay của y lạnh vô cùng, Phật Hàng ngay lập tức liền nhận ra bàn tay của nam nhân đã bị đông lạnh đến phát hồng. Hôm nay khí trời chuyển lạnh, ngay cả nước giếng cũng thành lạnh đến thấu xương.

“Không có việc gì, một lát nữa sẽ tốt lên.” Nam nhân muốn rút tay về, lại bị Phật Hàng siết chặt thêm vài phần. Lòng bàn tay của Phật Hàng vô cùng ấm áp, bị bàn tay ôn hòa nọ bao lấy, nam nhân có một loại lỗi giác như bản thân đang được che chở.

Rất nhanh, nam nhân liền rút tay về.

Phật Hàng lại chủ động lên tiếng: "Ngươi vì sao không hỏi ngô đã làm gì khi đến Nham môn?"

"Ngươi muốn nói tự nhiên sẽ nói cho ta biết. Ta nếu hỏi, ngươi không nói, ta hỏi cũng vô dụng." Nam nhân ngẩng đầu nhìn Phật Hàng. Hai người đứng trên hành lang nói chuyện, nam nhân có vẻ vô cùng bình tĩnh.

"Vậy ngươi muốn nghe hay là không nghe ngô nói?"

"Ngươi nếu muốn nói, ta liền sẽ nghe." Nam nhân gật đầu.

Hai người không trở về phòng mà lại đánh một vòng quanh chợ. Sau khi vào đêm, người nơi Diễm thành cũng trở nên đông đúc hơn rất nhiều.

Nam nhân cùng Phật Hàng bước đi trên đường, người tuấn mỹ như Phật Hàng tự nhiên cũng đưa tới không ít ánh nhìn trộm ngó của người qua đường. Chỉ là hắn tựa hồ một chút cũng không ngại, cứ như vậy chậm rãi cùng nam nhân tản bộ. Hai người bất tri bất giác đã tiến đến bờ sông nơi một cánh rừng trúc u tĩnh.

Trên đường, Phật Hàng đã nói cho nam nhân biết mục đích Nham môn đến thỉnh hắn. Người của Nham môn biết được Phật Hàng từng là đệ tử của Thanh Phong cốc, muốn mời Phật Hàng gia nhập Nham môn để cho hắn có thể thay bọn họ hàng ma. Chính là Phật Hàng lại cự tuyệt. Hắn đối với chuyện của Nham môn một chút cũng không hứng thú, càng thêm sẽ không gia nhập Nham môn. Nam nhân sau khi nghe xong cũng không nói lời nào.

Nhưng đến cuối cùng lại cảm thấy rất hối hận. Đành rằng Phật Hàng sẽ không phải giao thủ cùng Mạt Đồng thế nhưng nam nhân nhớ Phật Hàng từng nói hắn muốn tìm lại Phục Ma Ấn, chỉ có điều lại không rõ phải tìm thứ bảo vật của Thanh Phong cốc này ở nơi nào.

Nam nhân chỉ thuận miệng hỏi một câu, lại không ngờ Phật Hàng cứ như vậy mà đem việc nọ toàn bộ nói cho y. Đến nay tuy vẫn chưa tra ra được nơi của Phục Ma Ấn, thế nhưng Phật Hàng một chút cũng không cảm thấy sốt ruột, hắn hiện nay không thiếu nhất chính là thời gian.

"Hi vọng ngươi có thể sớm ngày thay sư môn của ngươi báo thù."

Phật Hàng dừng cước bộ nhìn Tích Duyên: "Mấy ngày này thời điểm không có ngô, Xích Luyện có chạm vào ngươi?" Câu hỏi của hắn thực sự rất trực tiếp, khiến cho nam nhân không khỏi có chút xấu hổ.

119. Chương 119

Nam nhân không trả lời.

Nhận thấy sự xấu hổ cùng bất an của nam nhân, Phật Hàng cũng không tiếp tục truy vấn. Hai người sau đó không nói với nhau nửa lời nào, mỗi người đều ôm theo tâm sự mà quay trở về khách ***. Lúc này người trong khách *** rất đông đúc, hoặc là đang dùng bữa hoặc là trên đường xuất môn, nhiều đến độ xô đẩy một lúc nam nhân cùng Phật Hàng đã bị chia rẽ sang hai hướng.

Thời điểm nam nhân bước lên lầu, Phật Hàng liếc mắt nhìn y một cái. Hắn như có như không mà nói với nam nhân: "Ngô không muốn hắn gặp ngươi, ngươi tốt nhất nên học cách cự tuyệt hắn."

Nam nhân có chút khó hiểu, y nhìn Phật Hàng một lúc rồi mới trầm mặt lên lầu. Nam nhân không trả lời, cũng không cần phải trả lời.

Sau hôm đó, ba người lưu lại Diễm thành hai ngày liền khởi hành rời đi. Trên đường đi lại bị người của Nham môn cản lại, nói muốn thỉnh bọn họ đến Nham môn thượng tọa, thuận tiện thương thảo chuyện trừ ma. Phật Hàng trực tiếp cự tuyệt, Xích Luyện vẫn ngồi ở trong xe không hề lên tiếng, còn nam nhân thì điều khiển xe rời đi. Phật Hàng cưỡi ngựa đi bên cạnh y.

Người của Nham môn vẫn tiếp tục đi theo bọn họ, khiến cho Phật Hàng vô cùng tức giận. Hắn nắm chặt dây cương, từ trên cao nhìn xuống một hàng để tử Nham môn: "Chuyện của Nham môn các ngươi, đi mà tìm chưởng môn của các ngươi. Tìm đến ngô làm gì? Muốn ngô thay các ngươi trừ ma, các ngươi quả thực cũng biết ngồi mát ăn bát vàng a."

"Chưởng môn có việc phải làm, nói rằng trước mời ngài hỗ trợ, chúng ta đến đây chính là đang giúp đỡ các vị trưởng lão. Mấy vị bị đả thương ngày ấy là phân đường trưởng lão, tổng đàn sau khi biết việc liền phái người tới giải quyết. Chỉ là muốn cho thêm phần chắc chắn ổn định thế cục cho nên mới thỉnh ngày ra tay trợ giúp." Đệ tử Nham môn dựa theo phân phó của chưởng môn mà làm việc. Mỗi người đệ tử này đều là vô trần bạch y.

"Ngô không quen biết chưởng môn của các ngươi, cũng không nhớ cùng chưởng môn của các ngươi có giao tình gì, đừng ở đó trở ngại nhóm ngô." Phật Hàng khó chịu nhíu mày. Hắn kéo ngựa đi về phía trước, làm lơ cả đám người nọ đi.

Đệ tử Nham môn vẫn tiếp tục ngăn Phật Hàng lại: "Chưởng môn nói, ngươi nếu giúp hắn lần này, hắn liền đem Phục Ma Ấn đã bị mất trộm của Thanh Phong cốc hoàn quy nguyên chủ."

Một câu nói này so với bất kì lời nào khác đả động đến Phật Hàng không ít. Hắn không chỉ dừng cước bộ, mà còn quay đầu lại nhìn nam nhân, tựa hồ là đang xin ý kiến của nam nhân. Nam nhân gật đầu ra hiệu một mình y có thể đưa Xích Luyện bình an trở về, Phật Hàng cứ yên tâm mà đi. Thời điểm rời đi, Phật Hàng không nói lời nào, hắn chỉ nhìn thật sâu vào mắt nam nhân sau đó liền cùng đám đệ tử của Nham môn rời đi.

Nam nhân cùng Xích Luyện ly khai Diễm thành, một lần đi này tốn hơn nửa tháng. Khoảng thời gian gần một tháng từ Diễm thành đến phía nam, xóc nảy gặp phải trên đường cũng chẳng tính là gì.

Những ngày này nam nhân đều ở chung một chỗ với Xích Luyện. Tình cảm giữa hai người có thể xem như

là tăng lên không ít. Đã không còn sự "quấy rầy" của Phật Hàng nữa, hành động của Xích Luyện liền càng thêm không chút cố kỵ. Thời điểm hắn ôm, nam nhân cũng không hề cự tuyệt hắn. Sự ôn nhu cùng quan tâm của nam nhân khiến cho hắn cảm thấy vô cùng thoải mái và an tâm. Vì thế hắn cũng không lo rằng nam nhân tiếp cận hắn là vì bất kì mục đích gì khác.

Mà mấy ngày nay dọc theo đường đi, nam nhân nghe được không ít tin đồn về Nham môn cùng Phật Hàng. Nói rằng Phật Hàng đả thương ma đầu, thế nhưng đến cuối cùng ma đầu lại đào tẩu mất. Người của Nham môn dựa theo ước định đem Phục Ma Ấn trả lại cho Phật Hàng. Chỉ là sau đó Phật Hàng cũng không có đến tìm y cho nên y cũng không biết Phật Hàng hiện tại là đang ở đâu.

Phật Hàng và Mạt Đồng từng nói muốn đi theo y, chính là hiện giờ hai người đang ở chỗ nào đều không rõ, nam nhân cũng không biết được bọn họ hiện tại có tốt hay không. Thời tiết theo mùa dọc đường đi bắt đầu chuyển lạnh, Xích Luyện cũng vì vậy mà thường xuyên không xuống xe. Đại bộ phận thời gian Xích Luyện đều chìm vào giấc ngủ, nam nhân cũng không muốn làm phiền hắn. Xích Luyện bởi vì mệt mỏi do đi đường dài cho nên đêm trước khi đến được thành trấn phía nam, nam nhân đã cùng Xích Luyện ngủ trong xe.

Thời điểm đi ngang qua thành trấn, nam nhân mua không ít vật phẩm, trên xe cũng đã có sẵn lương khô và chăn đơn.

Ban đêm Xích Luyện đều ôm nam nhân ngủ, điều này khiến cho nam nhân cảm thấy Xích Luyện càng ngày lại càng ỷ lại vào y.

Bất quá y cũng chỉ có mỗi một người hiền đệ này, cho nên cứ như vậy mà dung túng hắn. Bởi vì gần đó không có thành trấn cho nên xe ngựa chỉ có thể dừng lại ở trong rừng. Trời bên ngoài đang đổ mưa, không khí ẩm thấp lại lãnh lẽo. Giọt mưa không ngừng gõ lên trần xe, phát ra những tiếng tí tách nho nhỏ. Xích Luyện rúc người trong chăn, đem nam nhân ôm vào trong ngực. Hắn chậm chạp vùi đầu vào cần cổ ấm áp của nam nhân, động tác đến là thập phần lười biếng.

"Thoải mái." Xích Luyện nhẹ giọng rầm rì.

Nam nhân không nói gì nhắm lại hai mắt. Xích Luyện cởi bỏ y phục của y, thân thể của hai người dán cùng một chỗ. Hắn tận tình hưởng thụ nhiệt độ của cơ thể nam nhân. Nam nhân cảm thấy Xích Luyện càng ngày càng trở nên lười biếng, ngay cả ngữ khí khi nói chuyện cũng đều chậm lại. Mỗi lần thời điểm Xích Luyện nói chuyện với nam nhân, hắn đều là khép hờ hai đôi mắt mà nhìn y, nhìn qua thực là……

Sau đó lại làm ra một số động tác mờ ám, tay hắn không ngừng sờ tới sờ lui trên thân nam nhân, y cũng không động đậy gì, cứ như là thói quen bình thường, lâu lâu sẽ ngẫu nhiên mở mắt chỉnh chăn lại giùm cho Xích Luyện.

"Tích đại ca, ngươi thật tốt, ngươi nếu là nữ tử, ta liền sẽ cưới ngươi về." Đôi mắt u tĩnh của Xích Luyện hàm chứa tiếu ý. Hắn mệt mỏi chớp mắt mấy cái, hôn lên khóe môi của nam nhân, "Đáng tiếc ngươi lại là nam nhân, không những vậy lại còn đã cưới vợ, bằng không……" Hắn còn thật sự đưa mắt nhìn chằm chằm vào nam nhân, cũng không nói thêm bất kì lời nào.

"Bằng không thế nào?" Nam nhân ngủ đến mơ mơ màng màng, thuận miệng hỏi một câu.

Xích Luyện không trả lời, chỉ tiến đến cho nam nhân một cái hôn thật sâu lại vô cùng ôn nhu. Nam nhân đang mơ màng bất an động mấy cái, sau đó cũng dịu xuống ngoan ngoãn tiếp nhận nụ hôn của hắn.

Thời tiết càng lạnh, Xích Luyện lại càng muốn ngủ. Xà đều phải ngủ đông. Bất quá nam nhân tựa như một cái lò sưởi ấm nằm ở ngay bên người hắn, ít nhất cũng khiến cho hắn bớt đi chút tứ chi rã rời. Hắn kiên trì cùng nam nhân tán gẫu trong chốc lát liền chìm vào giấc ngủ. Xích Luyện chưa từng trải qua những ngày an ổn như vậy, tựa như có nam nhân ở bên cạnh liền khiến cho hắn cảm thấy an toàn. Tính cách ôn nhu của nam nhân cùng thân thể ấm áp, tóm lại nam nhân ở trong mắt Xích Luyện chính là một chữ hảo.

Sau khi đến biên thành phía nam biên, dựa theo con đường Xích Luyện chỉ điểm, nam nhân đem Xích Luyện hộ tống trở bề Xích phủ. Biên thành so với suy nghĩ của nam nhân phồn hoa hơn hẳn, y chưa bao giờ đặt chân đến nơi này. nNam nhân thế mới biết Xích phủ ở biên thành rất có danh tiếng, là một phú gia kinh thương. Mà Xích phủ ở nơi biên thành này so với Xích phủ ở Phong Danh thành còn lớn hơn và xa hoa hơn rất nhiều.

Sau khi Tích Duyên đưa Xích Luyện trở về, để cho hạ nhân Xích phủ giúp Xích Luyện trở về phòng nghỉ ngơi, y chờ đến khi Xích Luyện chìm vào giấc ngủ mới hỏi gia đinh của Xích phủ nếu có biết về một hộ nhân gia từ biên thành đến vào mấy ngày trước, gia đinh lập tức gật đầu nói có.

Gia đinh nọ dù cho đang chà lau bàn ghế vẫn trả lời Tích Duyên: "Trước đây không lâu có một hộ nhân gia từ biên thành đến, bất quá lại không phải cái gì Trương phủ mà ngài nói, mà là Mạt phủ."

"Mạt phủ?" Nam nhân nhăn mi.

"Mạt phủ này ở ngay mặt đường phía bắc đối diện với Đại Nham Miếu. Nói đến thật đúng là kỳ quái, chủ nhân của nơi này chọn chỗ nào ở lại không chọn cứ phải chọn trúng chỗ đó, cứ như vậy mà đối nghịch với Nham môn." Vị gia đinh nọ nhỏ giọng đích thì thầm. Nam nhân không có nghe tiếp, hướng gia đinh nói rằng nếu Xích Luyện tỉnh thì nói y đã hồi phủ. Nam nhân nói xong liền li khai, một đường hỏi han đến thẳng Đại Nham Miếu.

Vừa đến được Đại Nham Miếu liền thấy được nơi gọi Mạt phủ. Bởi vì sắc trời đã ngã tối cho nên có hai gia đinh từ bên trong bước ra đốt đèn. Tích Duyên cũng không cảm thấy được có gì đặc biệt, đang chuẩn bị rời đi lại nhìn thấy Trương quản gia từ trong Mạt phủ bước ra. Trương quản gia nhìn Tích Duyên đến vi lăng, tiếp theo liền tập tức bước đến, thỉnh nam nhân vào trong phủ. Sau đó một phen nước mắt nước mũi kể lể với Tích Duyên rằng Mạt thiếu gia nói muốn thay đổi tên của phủ, cáo trạng với y rằng Mạt thiếu gia không nghe lời.

"Mạt Đồng đã trở lại?" Tích Duyên có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Mạt Đồng cư nhiên lại đến nơi trước mình.

"Mạt thiếu gia trở về đã được một đoạn thời gian, hắn nói tên của Trương phủ nghe không lọt tai cho nên liền đổi thành tên của hắn. Hơn nữa cô gia ngươi lại không có ở đây, chúng hạ nhân như ta không có tư

cách gì để nói chuyện với hắn." Trương quản gia đưa nam nhân vào phòng khách. Hạ nhân trong nhà nhìn thấy cô gia đã bình an đã trở lại, đều vội trước vội sau tiến đến thăm hỏi y.

"Mạt Đồng đang ở đâu?" Tích Duyên sau khi rửa mặt chải đầu, thay đổi y phục sạch sẽ liền hướng quản gia hỏi chuyện của Trương Tử Yến cùng Mạt Đồng. Y từ quản gia biết được, Trương Tử Yến mỗi ngày đều đến Di lâu các phu nhân có tiền đánh mã điếi, mỗi ngày đều nhàn nhã trôi qua. Còn Mạt Đồng lại mỗi ngày đều đến thanh lâu, trở về liền uống rượu.

Nam nhân nhăn mi, thời điểm y không có, nhà liền không ra nhà, ăn uống chơi bời phung phí, Mạt Đồng tìm nữ nhân chưa tính, còn thay đổi cả biển tên của Trương phủ.

Để Mạt phủ ở đối diện với Đại Nham Miếu, này rõ ràng chính là khiên khích Nham môn. Nam nhân lệnh hạ nhân lui xuống, một mình ngồi ở đại đường đợi Mạt Đồng trở về. Người đầu tiên trở về chính là Trương Tử Yến. Y cùng thê tử của mình ôn lại chuyện cũ, Trương Tử Yến cứ như vậy mà ôm lấy nam nhân nhất quyết không để cho nam nhân rời đi. Nam nhân thật sự không có biện pháp cùng nàng sinh hoạt vợ chồng cho nên chỉ có thể dỗ dành Trương Tử Yến đi ngủ.

Đến nửa đêm, Mạt Đồng mới từ bên ngoài trở về, mang theo một thân mùi rượu, còn pha lẫn hương khí của nữ nhân. Đại đường hôm nay không đốt đèn khiến cho cả người Tích Duyên như được bao phủ trong bóng đêm.

"Ngươi còn biết trở về, ta ngày trước đồng ý để ngươi lưu lại Trương phủ, không phải để cho ngươi thay đổi tên của Trương phủ ta." Nam nhân bất mãn mở miệng, thanh âm của y mang theo một chút trách cứ.

Thân ảnh của Mạt Đồng dừng lại, nam nhân ngay lập tức cảm nhận được một bóng đen ở gần kề trước mặt. Y muốn đứng lên, lại bị Mạt Đồng nhấn trở lại trên ghế. Một cỗ mùi rượu mãnh liệt đánh úp đến, trong bóng đêm chỉ có thể cảm giác được hơi thở của Mạt Đồng gần kề……

Nam nhân mới vừa ngẩng đầu, đôi môi của hắn ngay lập tức đã bị chặn lại. Một ngụm rượu mạnh khiến cho nam nhân sặc đến thở không nổi. Nam nhân bị bất thình lình cường hôn, cỗ rượu kia nóng vô cùng, tựa như đem toàn bộ thóa dịch nơi yết hầu nam nhân đốt sạch. Y tay chân muốn đẩy ra Mạt Đồng, Mạt Đồng lại thuận thế đem rượu đổ sạch ở trên người nam nhân. Y cả người đều bị rượu làm ướt, thứ chất lỏng nóng rực kia khiến cho da thịt của y như bị đốt cháy, đau đớn vô cùng.

"Ngươi còn bò được trở về, ta cứ nghĩ ngươi có vị Xích huynh đệ kia rồi liền ngay cả thê tử của bản thân cũng không cần nữa!" Mạt Đồng ngậm lấy đôi môi của nam nhân, một bên hôn nam nhân, một bên bất mãn chất vấn y, "Tư vị của dã nam nhân, cảm giác như thế nào?"

120. Chương 120

"Ngươi nói bậy bạ gì đó…" Tích Duyên giãy dụa suy nghĩ đẩy ra Mạt Đồng, Mạt Đồng để bình rượu đặt lên bàn, hắn không để ý cập nam nhân đích phản kháng, hung hăn theo cổ nam nhân một đường hôn đến ngực

nam nhân, hắn kéo thắt lưng, đem nam nhân ấn ngã vào ghế trên, đôi môi mút vào da thịt nam nhân, đầu lưỡi hương rượu liếm trên da nam nhân

"Ta nói bậy? Ngươi ở bên ngoài cùng dã nam nhân ôm ấp ấp, mặc kệ thê tử của mình, ngươi biện minh nói tốt chính mình, ta nói thực có sai sao?" Mạt Đồng một bên cởi bỏ quần áo nam nhân trước ngực, một bên quở trách nam nhân "Hành vi phạm tội", nam nhân bị hắn cứng họng không nói gì, rất khó phản bác Mạt Đồng trong lời nói, hắn thật là bỏ lại thê tử tìm Xích Luyện.

Xích Luyện là ta huynh đệ kết nghĩa……" Nam nhân bắt lấy cái tay của Mạt Đồng hướng cái hông, hắn vừa định khép lại quần áo, chợt nghe đến "Tê" một tiếng, hắn phía trước mới thay bộ đồ mới bị mạt đồng xé nát, hắn cả người bị kềm chế ở ghế, bị Mạt Đồng ngăn chận, cảm giác được mạt đồng đôi môi cùng đầu lưỡi không ngừng chạy ở trên người hắn.

Cái gì anh em kết nghĩa, ngươi nghĩ rằng ta và ngươi còn không biết các ngươi về điểm này?" Mạt đồng một mặt phản bác nam nhân, một mặt đem nam nhân quần áo cả đều lột ra, ngữ khí của hắn thật giận dử,"Ngươi cùng hắn chưa ngủ với nhau đúng không?"

Ân." Nam nhân cũng không phủ nhận. "Vậy ngươi còn có gì tư cách chất vấn ta? Ân? Như thế nào không trả lời? Biết chính mình giàm pha bại lộ, đã nghĩ trầm mặc chống chế?" Mạt đồng không nặng không nhẹ vỗ vài cái nam nhân hai má, theo vừa rồi bắt đầu hắn cũng rất nhằm vào nam nhân," Xích Luyện huynh đệ của ngươi đem ngươi trở thành ngu ngốc đùa giởn, ngươi còn đối hắn chết tâm, hắn nếu là ngày nào đó ngoạn chán, đem ngươi bỏ rơi, ngươi cho dù là khóc mắt bị mù, hắn sẽ không liếc nhìn ngươi một cái."

"……" Nam nhân không nói gì, hắn cảm thấy được Mạt Đồng hôm nay tựa hồ uống có chút quá, Mạt Đồng khí lực rất lớn, hắn có chút không chấp nhận. Nam nhân cũng là mới trở về, hắn cả ngày đều còn không có chợp mắt, hắn một mực đại đường lý chờ Mạt Đồng trở về, nguyên bản nghĩ cùng nhau hảo nói chuyện, chưa nghĩ tới cùng là cảnh tượng lần này, nam nhân cảm thấy được có chút trái tim băng giá.

Nam nhân nắm chặc chính mình quần khố, hắn run rẩy hỏi:"Ngươi vì sao phải đem tên phủ, đổi Mạt phủ, ngươi muốn chiếm đất!" Chuyện khác nam nhân đều không so đo, chính là Trương phủ chính là Trương phủ, vì sao phải đổi Mạt phủ, này không phải tương đương Mạt Đồng chiếm nhà của hắn.

Mạt Đồng để cái trán ở cái trán của nam nhân, hắn có chút tỏ vẻ bốc đồng:"Ngươi đều là của ta, sửa cái tên có gì không thể, huống chi ngươi lại không phải họ Trương." "……" Nam nhân biết rõ nếu là làm cho Mạt Đồng sửa lại, hắn nhất định là trăm triệu không đồng ý, vì thế nam nhân cũng không nhiều lời nữa.

Nam nhân nắm chặc chính mình quần khố, hắn run rẩy hỏi:"Ngươi vì sao phải đem tên phủ, đổi Mạt phủ, ngươi muốn chiếm đất!" Chuyện khác nam nhân đều không so đo, chính là Trương phủ chính là Trương phủ, vì sao phải đổi Mạt phủ, này không phải tương đương Mạt Đồng chiếm nhà của hắn.

Mạt Đồng thấy nam nhân không nói chuyện, hắn chẳng những cởi nam nhân quần áo, còn muốn xé quần nam nhân xuống, nam nhân dắt quần khố không chịu buôn, hắn khiêu khích cắn cắn bả vai của nam nhân, nam nhân mẫn cảm "Ân" vài tiếng, nam nhân buông tay hắn liền xé quẦn của nam nhân xuống, nam nhân thân thể đang run rẩy, hắn tứ chi cùng giãy dụa, lại đều là phí công. Hai người lôi kéo, nam nhân ném tới trên mặt đất, Mạt Đồng cưỡi ở trên hắn, đem hắn ngăn chận, hắn một bàn tay xoa nắn mông nam nhân,

một bàn tay dùng sức nắn trước ngực mẫn cảm điểm nam nhân ……

Nam nhân khó nhịn phát phát ra giọng trầm ngâm thấp, thanh âm của hắn rất nhỏ, hắn không dám quá lớn tiếng, trong phủ tùy thời có hạ nhân đi qua đại đường, tuy rằng hiện nay đã vào đêm, hắn cũng không muốn kinh động người quý phủ, nếu là bị người chứng kiến, hắn không mặt mũi gặp người. Mạt Đồng biết nam nhân lúc này băn khoăn cùng lo lắng, hắn chính là xem chuẩn nam nhân không dám lên tiếng, hắn cúi đầu không để ý nam nhân cự tuyệt, dùng đầu lưỡi rượu liếm trên thân nam nhân, nam nhân tóc mai đều đã ươn ướt, hắn cả người bị áp đảo ở lạnh như băng trên mặt đất, Mạt Đồng bàn tay ở trên người của hắn vuốt ve, không…chút nào thương tiếc.

Còn thường thường vuốt ve nam nhân mẫn cảm, chống cự lúc sau, nam nhân vẫn là bị xâm nhập, bị chiếm lấy, hắn chỉ có thể chịu phận bất hạnh nằm ở dưới thân Mạt Đồng, nắm chặc quần áo Mạt Đồng, nhận Mạt Đồng đòi lấy, tiếp nhận dục vọng của Mạt Đồng, bởi vì thời tiết rất lạnh, toàn thân trên dưới đều bại lộ ở trong không khí lạnh nam nhân không ngừng run rẩy ……

Mạt Đồng đưa nhập vào cơ thể nam nhân, cùng lúc thở ra một hơi thỏa mản, nam nhân bên trong thấp nóng nội vách tường bao trùm hắn, hắn nặng nề mà động nam nhân vài cái, nam nhân cau mày phát ra nghẹn ngào thanh âm của, thanh âm kia rất nhỏ, cũng rất đủ để cho Mạt Đồng nghe thấy. Sau mãnh liệt va chạm làm cho nam nhân chỉ có thể đưa đầu dài chôn ở ngực Mạc Đồng, hắn rên rỉ không đến mức lớn đến cả người trong phủ đều nghe thấy, mặt đất lạnh như băng cùng kịch liệt đập vào với nóng lạnh với vào cảm xúc với nhau, khiến cho nam nhân run rẩy bật khóc, hắn vòng quanh ở bên hông chân của Mạt Đồng, cùng với cánh tay bị cách tay của Mạt Đồng khống chế, đều run rẩy ……

Mạt Đồng đùa nghịch thân thể nam nhân, hắn ở trên thân nam nhân phát tiết rất nhiều lần, nam nhân bị đặt ở trên sàn nhà, vô luận là từ ngay mặt chính hay vẫn là theo quay lại tiến vào nam nhân đều run rẩy, làm đến cuối cùng nam nhân ngay cả chính mình cũng không biết tiết nhiều ít, nhưng hắn rất rõ ràng nhớ rõ Mạt Đồng làm cho hắn quỳ rạp trên mặt đất, Mạt Đồng từ phía sau tiến vào hắn,rồi ghé vào lỗ tai hắn hỏi một câu:"Cái nam nhân kia là ai?" Cái kia nam nhân là ai…… Tích duyên cũng không biết Mạt Đồng hỏi ai, hắn đành phải lắc đầu, tỏ vẻ không biết……

Nam nhân phản ứng chọc giận Mạt Đồng,Mạt Đồng đở thắt lưng nam nhân, không để ý nam nhân cự tuyệt cùng phản kháng, một chút một chút nửa với nam nhân đêm khuya, tại đây gần như cuồng loạn hoan ái, nam nhân trên tay khửu tay cùng tất cái đều trầy da lớn nhỏ, khoái cảm lại xâm nhập hắn thần trí, tuy rằng bị Mạt Đồng ép, hắn trướng thật sự khó chịu, chỉ dần dần hắn thích ứng kia đập vào, chính là Mạt Đồng một chút so với một chút xâm nhập tiến vào, khiến cho nam nhân hảo kích thích không thể hô hấp thuận khí

Nam nhân phản ứng chọc giận Mạt Đồng,Mạt Đồng đở thắt lưng nam nhân, không để ý nam nhân cự tuyệt cùng phản kháng, một chút một chút nửa với nam nhân đêm khuya, tại đây gần như cuồng loạn hoan ái, nam nhân trên tay khửu tay cùng tất cái đều trầy da lớn nhỏ, khoái cảm lại xâm nhập hắn thần trí, tuy rằng bị Mạt Đồng ép, hắn trướng thật sự khó chịu, chỉ dần dần hắn thích ứng kia đập vào, chính là Mạt Đồng một chút so với một chút xâm nhập tiến vào, khiến cho nam nhân hảo kích thích không thể hô hấp thuận khí

Nam nhân bị áp, ngay cả thở đều trở nên không thông thuận, ở đại đường tình cảm mãnh liệt đi qua, Mạt Đồng tựa hồ không tính toán buông tha hắn, đem nam nhân trên mặt đất bế đứng lên, đi nhanh hướng đi dục trì Mạt Phủ Nam nhân cả người trần trụi, mà Mạt Đồng lại mặc chỉnh tề, trên đường có hạ nhân

trong phòng đi ra, thời điểm đi qua ở hậu viện, nam nhân thực xấu hổ, hắn không có mặc quần áo, chỉ có thể thống khổ lấy tay che mặt, mà mạt đồng lại không...chút nào tránh ôm nam nhân hướng dục trì đi đến, Trương phủ hạ nhân chứng kiến loại này quỷ dị trường hợp đều không dám ra tiếng.

Nam nhân bị ôm tới dục trì, nam nhân được Mạt Đồng đẩy xuống, nam nhân uống mấy ngụm nước, hắn đứng ở như vậy trong dục trì không nhìn Mạt Đồng, nam nhân biết Mạt Đồng ở cõi quần áo, cảm giác được Mạt Đồng nước động tĩnh nhỏ, nam nhân cũng không ngẩng đầu, thẳng đến Mạt Đồng tới gần hắn, hắn mới lấy tay che mặt…… "Ngươi che mặt làm cái gì, bắt lấy tay ra." Mạt Đồng một bên nén giận không hiểu suy nghỉ nam nhân, một bên kéo ra tay che mặt mặt nam nhân," lúc này hai mắt ướt át nhìn thấy ta, ta mới có tinh lực tiếp tục thương ngươi……" Mạt Đồng nói đến một nửa liền ngây ngẩn cả người, bởi vì hắn chứng kiến từ trước đến nay đều bình tĩnh nam nhân, trên mặt xuất hiện biểu tình khổ sở

Mạt Đồng thất thần, nhìn nam nhân trong chốc lát, phát hiện nam nhân sắc mặt không tốt, hắn cũng không có lại tiếp tục tức giận nam nhân, hắn chính là làm nam nhân nhìn thấy hắn, nam nhân không muốn nhìn hắn…… "Ta ở Diễm Thành thời điểm, gặp lại ngươi." Mạt đồng nâng lên nam nhân cằm, làm cho nam nhân nhìn thấy hắn, hắn đáy mắt tràn ngập tức giận, nhưng hắn vẫn là tận lực bình tĩnh nói cho nam nhân, hắn nói chứng kiến hết thảy,"Ngươi cùng cái kia đầu bạc nam nhân tại trên nóc nhà làm thực xin lỗi chuyện của ngươi, ta đều thấy, ngươi cho ta là người mù?"

Nam nhân bất an nháy một cái mắt, hắn hai tròng mắt phiếm hồng, hắn có thể cảm giác được phía trước bị dục vọng Mạt Đồng nhập vào thân thể, có chất lỏng xuất ra, cảm giác được mạt đồng đưa tay ôm hắn, hắn mới kinh ngạc nhìn về phía mạt đồng. Mạt Đồng đầu để ở cái trán nam nhân, hắn nói chuyện hơi thở cùng mặt nước tràn ngập hơi nước, đã ươn ướt nam nhân hai má, nam nhân trầm mặc, lại nghe đến mạt đồng tiếp tục hỏi hắn:"Ngươi nếu không trả lời ta, ta liền làm ngươi đến khi trả lời ta mới thôi, ngươi có biết, ta nói là làm được, ta còn có thể lại nhiều đến vài lần." Hắn thấp giọng uy hiếp nam nhân, nhân tiện tối sờ sờ mông.

Lông mi nam nhân khẻ lại, hắn cũng không e ngại mạt đồng uy hiếp, nhưng là hắn vẫn là chi tiết đem sự tình nói cho Mạt Đồng, hắn cẩn thận, trừ bỏ cùng Cửu Hoàng phát sinh quan hệ chuyện tình hắn không nói cho mạt đồng, mặt khác nên, đều đã nói, còn hơn Mạt Đồng, hắn biết Cửu Hoàng sớm một ngày, chính là khi đó cửu hoàng bị đánh trở về nguyên thể mà thôi. Nghe xong nam nhân trong lời nói, Mạt Đồng cũng không còn hỏi lại, ngón tay của hắn vào trong cơ thể nam nhân, nhận thấy được nam nhân âm thầm chống cự, hắn cũng chỉ là nói:"Đừng lộn xộn." Mạt đồng đi ở nam nhân lưu lại trong cơ thể gì đó rửa sạch sạch sẽ, nam nhân ánh mắt nhìn chằm chằm mặt nước, vẫn không nói chuyện, chỉ Mạt Đồng hơi thở phun ở trên mặt của hắn, làm cho mặt của hắn càng ngày càng hồng……

Như vậy bị người ôm, rửa sạch thân thể, nam nhân rất không quen, nếu là hắn thần trí không rõ ràng, không đến mức giống bây giờ xấu hổ, nhưng hắn hiện tại cố tình cũng rất thanh tỉnh, có thể cảm giác được Mạt Đồng đích ngón tay ở trong cơ thể hắn mài, thẳng đến Mạt Đồng rửa sạch sẽ trong cơ thể hắn gì đó, hắn mới hoàn toàn thở dài nhẹ nhõm một hơi,lập tức hắn càng dưới bị nâng lên. Hắn chứng kiến Mạt Đồng trong mắt tức giận, hắn biết Mạt Đồng lại vì chuyện tình Cưu Hoàng sinh khí, hắn nghĩ đến Mạt Đồng muốn đánh hắn, ngay tại nam nhân nhắm mắt lại một khắc

121. Chương 121

Nam nhân lại nghe Mạt Đồng thoả hiệp nói:" ngươi không được có thêm người thứ tư." Mạt Đồng buông ra cằm nam nhân, hắn xoay người đi ở bên cạnh dục trì nghỉ ngơi, tựa hồ nam nhân không có biểu cảm gì.

Lần đầu tiên là Xích Luyện……

Lần thứ hai là Phật Hàng……

Lần thứ ba là Cửu Hoàng……

Nam nhân nghĩ muốn đưa tay nắm lấy bả vai Mạt Đồng, nhưng thấy trên lưng Mạt Đồng có một hàng liệt liệt hàng ma kinh văn,khi dừng động tác, muốn nói thế nào giải thích nhưng cũng chỉ là đổ thêm dầu vào lửa, nam nhân thu hồi tay không lại, chính là nhẹ nhàng một tiếng "Ân", xem như tin tưởng Mạt Đồng trong lời nói.

Hắn biết Mạt Đồng nói là Xích Luyện cùng Cửu Hoàng còn có Phật Hàng, Phật Hàng bị thương lúc ở Trương phủ, Mạt Đồng liền hiểu lầm Phật Hàng cùng với hắn trong lúc đó có quan hệ, cũng là bởi vì vậy khi đó Mạt Đồng mới ly khai Trương phủ.Mà Xích Luyện cùng chuyện của nam nhân, có lẽ là quá rõ ràng, hơn nữa nam nhân cũng chính mình thừa nhận với Mạt Đồng ; Mà nam nhân cùng Cửu Hoàng hôn môi lại bị Mạt Đồng chứng kiến……

Tuy rằng Mạt Đồng không nói thẳng, nam nhân cũng hiểu ý tứ của Mạt Đồng, vì thế nam nhân không nói tiếp nửa. Đêm nay, Mạt Đồng ôm nam nhân đem tới phòng tân hôn.(phòng tân hôn ấy ah!!!hehe)Chuẩn xác nói là phòng mới, tân bàn phủ đệ, Mạt Đồng cho người hầu bố trí phòng mới, dựa theo tình huống xem, nam nhân chỉ biết Mạt Đồng là muốn cùng hắn trụ một, phòng bày trí đỏ rực, tựa như thành thân hỉ phòng, Mạt Đồng cởi áo nam nhân, sẽ đem nam nhân áp tới trên giường, làm suốt một đêm.(ai đồng ý rằng anh Đồng rất lãng mạng không? Mao rất thích anh công này)

Qua đêm nay, Trương phủ cao thấp trừ bỏ Trương Tử Yến ở ngoài,hầu hết tất cả mọi người đều biết Mạt Đồng cùng nam nhân quan hệ, chính là tất cả mọi người trong lòng biết rõ mà không nói ra mà thôi, nam nhân cũng chỉ có thể giả vờ không biết, mà Trương phủ cứ như vậy biến thành Mạt phủ, chính là bên trong sinh ý cùng tiền khố cái chìa khóa, vẫn là người Trương gia quản lý, Mạt Đồng cũng như thế hiểu việc này, hắn yếu bạc thời điểm nam nhân tự nhiên sẽ cho, về phần Trương phủ cùng này thương hộ lui tới hắn mới mặc kệ.

Trừ bỏ phủ đệ tên thay đổi ngoài ý muốn, mặt khác tựa hồ cái gì cũng chưa thay đổi, nam nhân cũng hỏi qua Mạt Đồng vì sao trước đó không lâu muốn chạy đi Diễm Thành gây sự, Mạt Đồng cũng là kể lại hàm hàm hồ hồ nói vài câu, nói cái gì Nham môn quá kiêu ngạo linh tinh, chỉ nam nhân cảm thấy lúc này không đơn giản như vậy, nam nhân cảm thấy được Mạt Đồng là hút công lực của người mới cố ý tiến đến tra tìm, chính là Mạt Đồng không thừa nhận, hắn bất an truy vấn.

Mà ngay tại nam nhân về nhà trong khoảng thời gian này, nam nhân phát hiện Trương Tử Yến mỗi ngày muốn đi ra cửa đánh mã điếu, nam nhân cũng chưa bao giờ ngăn cản, hắn ngẫu nhiên nhắc nhở Trương Tử Yến vài câu đánh bạc sẻ nghiện, mà Trương Tử Yến cũng luôn không nam nhân bên người có tịch mịch, tìm

mấy tỷ muội chơi đùa bài so sánh có niềm vui, nam nhân căn cứ thua thiệt Trương Tử Yến tâm tình cũng càng thêm là dung túng nàng.

Trương tử yến mỗi ngày đi sớm về trễ, thời gian không cùng nam nhân gặp mặt, ăn cơm đều là bên ngoài cùng bọn tỷ muội cùng nhau, vừa mới đến Biên thành không lâu, liền có tiền với phu nhân hỗn thật sự quen thuộc, Tích Duyên cũng không như thế nào bất kể nàng, mà Mạt Đồng cũng thường xuyên đi ra ngoài, nam nhân cũng không biết hắn đi ra ngoài ta đã làm gì, chỉ mỗi lần trở về trên người đều có tro bụi, so sánh với là thử dùng ngự phong thuật, đi lộ trình rất xa, nam nhân cũng không biết Mạt Đồng xuất môn mục đích cùng với ý nghĩa đó, nhưng hắn cũng không thể hảo mở miệng hỏi……

Dù sao Mạt Đồng còn có chuyện của mình muốn làm, không có khả năng mỗi ngày đều ở lại trong nhà không đi ra, như vậy nam nhân ngược lại sẻ cảm thấy được càng kỳ quái, nhưng chỉ với Mạt Đồng lại thời gian liền gặp đối nam nhân động tay động chân, có nhiều lần nam nhân đến trong phòng bếp cấp Trương Tử Yến đôn canh, đã bị mạt đồng lâu không thấy vừa vặn, có thể nghĩ Mạt Đồng là sẽ không như vậy dễ dàng hãy bỏ qua hắn, mặc kệ là ở dục trì, vẫn là phòng ngủ, lại hoặc là thư phòng, phòng bếp, đại đường…… Vô luận ở nơi nào, Mạt Đồng luôn luôn cơ hội, luôn luôn phương pháp, đều ôm đến nam nhân.(a Đồng máu quá ah!!!)

Mạt Đồng thường xuyên tìm nam nhân làm tình, hơn nữa làm một lần chính là một lần tới gần sáng, gây sức ép nam nhân ngày thứ hai thực không tinh thần, mà nam nhân ngày gần đây trừ phi đi xã giao Trương phủ buôn bán ở ngoài, sẽ không làm cái khác, hắn cho Trương quản gia đến xích phủ tặng thuốc bổ, hơn nữa chuyển lời hắn hôm nay bận rộn không có thời gian đến thăm Xích luyện.

Nam nhân là thật vội, vội vàng nghỉ ngơi, Mạt Đồng mỗi lần là đều đến đã khuya, làm cho hắn thực không tinh thần, hắn không muốn đi đàm buôn bán trong lúc này có vẻ ủ rũ, như vậy đối phương hội cảm thấy được hắn không thành ý.

Mà thường thường nam nhân trong thời gian nghỉ ngơi, Mạt Đồng đến nơi buôn bán để tích kinh nghiệm, nam nhân thật sự là không có biện pháp, bất quá làm cho nam nhân cảm thấy thoải mái chính là Mạt Đồng ít nhất còn biết cho hạ nhân cấp cho nam nhân đôn thuốc bổ, nếu không tìm đã bị hắn lăng qua lang lại mất mạng……

Vừa Mạt Đồng đối nam nhân trừ bỏ lâu lâu ôm một cái, tựa hồ sẽ không làm mặt khác.

Có mấy lần làm xong lúc sau, Mạt Đồng ngồi ở bên giường uống rượu, nam nhân hỏi chuyện hắn là đang tìm ngàn năm thất yêu, Mạt Đồng cũng không…chút nào giấu diếm gật đầu nói, hơn nữa còn thẳng thắn nói cho nam nhân, hắn đã có nội đan lủ yêu, thiếu hai cái nội đan yêu nghiệt, nam nhân cũng biết ngàn năm thất yêu nội đan có thể gia tăng công lực.

“Ngươi muốn nhiều như vậy nội đan để làm cái gì?”

“Ngươi đừng hỏi nhiều như vậy, ta tự nhiên có dùng.” Mạt đồng hôn nam nhân vài hôn môi nồng nhiệt, liếm láp hảo mền, ôm nam nhân nhắm mắt, tình cảm mãnh liệt lúc sau mệt mỏi, nam nhân đắc ý thức, nam nhân cũng dựa vào vai Mạt Đồng chậm rãi ngủ.

lúc sau Nam nhân kia, nam nhân cơ hồ rất ít hỏi đến Mạt Đồng về chuyện, Mạt Đồng muốn nói điều này làm cho nói cho hắn, có một số việc không cần hắn mở miệng Mạt Đồng cũng sẽ chủ động nói với hắn.

Nếu là Mạt Đồng không nghĩ nói, hắn hỏi cũng chỉ là tự thảo mất mặt, nam nhân mấy ngày nay trừ bỏ cùng Trương phủ có quan hệ này lão thương gia gặp mặt, còn lại thời gian chủ yếu đều là ở quý phủ không có đi ra ngoài, một nơi như Xích Luyện nơi đó hắn đều vội không rảnh đã đi, Trương phủ từng là phong danh thành nhà giàu nhất, có rất nhiều làm ăn muốn tiếp cận, nam nhân mới đầu không hiểu, chỉ chậm rãi cũng minh bạch rồi trong đó lõi đời, hắn là ở thô nhân, muốn hắn làm buôn bán, chính xác rất khó, nhưng là vì Trương gia cao thấp, hắn không thể không gánh vác khởi trọng trách này.

Gần đây theo phương bắc vận đến đây nhiều bảo vật, có rất nhiều thương hộ lão bản trước cường suy nghi muốn mua, Tích Duyên cũng nhận được thư mời, bị thỉnh tới biên thành lớn nhất tửu Thường Lý, trân bảo đương nhiên là giới cao giả, đêm đó đã đi không ít trong thành nhà giàu, tích duyên bản không tính toán đi, chỉ ngẫm lại nếu là đắc tội thương khách thần bí, về sau Trương gia về buôn bán một ít gặp đến không thuận lợi, mang vẻ mặt xem lễ tâm tình, nam nhân thay đổi một thân quần áo tao nhả, vẫn là nên đi.

thời điểm hắn xuất môn, Mạt Đồng cũng theo hắn đi ra môn, chính là hai người đi phương hướng bất đồng, nam nhân không có hỏi Mạt Đồng đi làm việc gì, nhưng hắn lại nói cho Mạt Đồng hôm nay muốn đi tham gia một bửa tiệc trong thành phú thương, đi đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ trở về, hắn cũng biết Mạt Đồng đến tột cùng sẻ không có nghe.

Trương gia chủ yếu là buôn lá trà, Trương gia lão gia đã chết lúc sau liền phai nhạt, Tích Duyên làm Trương gia anh lúc sau cũng không biết rất nhiều, hơn nữa Phong Danh thành lại ôn dịch lây nhiểm, buôn bán đều bị gác lại, thẳng đến gần đây Tích Duyên mới đưa Trương gia trở về đương xưa, một tiệm buôn lá trà nhở xưa, rất nhiều người lão khách hàng đều đối Tích Duyên rất là tán thưởng.

Tích Duyên bề bộn nhiều việc, muốn chiếu cố Trương gia, còn phải bận tâm đến Mạt Đồng, ngẫu nhiên còn muốn ngẫm lại Phật Hàng tình hình giờ như thế nào, thậm chí là Xích Luyện hôm nay hay không bình an cũng chỉ có thể từ Trương quản gia trong miệng biết được, nhưng lại muồn lo lắng ngươi Nham môn có thể hay không tìm tới, hắn băn khoăn rất nhiều, lại hay là muốn đi gặp mặt, Mạt Đồng gần đây coi như thành thật, làm cho nam nhân thoải mái không ít.

Tích Duyên dựa theo thiệp mời trên, đi tới tửu Phường, nơi này Tửu phường lớn nhất biên thành thật là rượu tốt đều là xuất từ nơi này, Mạt Đồng cũng là khách quen tửu Phường này.

Tích Duyên thấy được rất nhiều người quen, hắn trong thời gian tham gia, nhân tài đến đây một nửa, hắn cùng thương khách chuyện phiếm vài câu, phần lớn mọi người biết được nhà hắn có vợ yêu xinh đẹp, đều phi thường hâm mộ, nhưng là không ai biết lúc trước Trương Tử Yến bị lão hổ tinh bắt đi, cũng sớm đã không phải cái gì hoa cúc khuê nữ, có người cảm thấy được Tích Duyên bị tổn thất nặng, tối coi tiền như rác, chỉ tất cả đều chỉ có thể buồn, dù sao Trương phủ cũng không có thể đắc tội, buôn bán tràng thượng chính là chú ý một cái hòa khí.

Tửu Phường Lý An sắp xếp một cái sân rất lớn, cấp các vị thưởng thức bảo bối, sân bãi là ngoài trời, ban đêm thật lạnh, nam nhân từ nhà xí lúc đi ra, ở phía sau viện đụng tới cùng là đến Xích Luyện.

"Tích đại ca, ngươi cũng đến đây, ta nghĩ đến ngươi không thích trường hợp này." Xích Luyện thong thả đi đến bên Tích Duyên, khóe miệng ý cười thực đạm, u tĩnh hai tròng mắt trung lộ ra vài tia quang,"Ta vốn là đêm nay muốn sau khi kết thúc, đến chỗ ở của ngươi đi thăm của ngươi, ngươi cho Trương quản gia cho ta đưa tới thuốc bổ, ta đều ăn." Hắn mặc hoa lệ đỏ thẫm áo choàng, nhìn qua trắng nõn, lại đẹp mắt.

"Ăn thì tốt rồi." Nam nhân cười rộ lên thực ôn nhu, lộ ra một bình dị gần gũi hơi thở, nam nhân hướng Xích Luyện thuyết minh nguyên nhân tới nơi đây, Xích luyện gật đầu tỏ vẻ sớm biết nam nhân không thích trường hợp này, hắn hôm nay mới nam nhân cùng đi.

Có Xích Luyện bên người, nam nhân trái lại cảm thấy được loại địa phương này kỳ thật cũng không rất nhàm chán, hai người rất nhanh tìm vị trí ngồi xuống, phía trước rất tranh cãi ầm ĩ, hai người tìm nơi yên tỉnh, bên này ít nhất không huyên náo, rất nhanh hôm nay mời các vị tiến đến chủ nhân xuất hiện ở tổng nhân trước mặt, một thân như tuyết áo trắng anh tuấn nam tử xuất hiện ở tổng nhân trong mắt.

Cửu Hoàng……

Nam Nhân lập tức liền nhận ra hắn, mà Cửu Hoàng phía sau đi theo nâng hai cái thật lớn ***g sắt nam nhân, nam nhân không ngờ tới mời hắn tới đây nhân chính là Cửu Hoàng, rất nhanh kia ***g sắt thượng bố bị xốc lên, xuất hiện ở mọi người trong mắt bảo bối, dĩ nhiên là……

Dĩ nhiên là……

Một con nam giới hồ yêu cùng một chỉ nữ tính miêu yêu……

Nam nhân mở to hai mắt, đây là đêm nay muốn mua bảo bối……

Hơn nữa này hai bán hóa thú yêu nghiệt, còn không bảo an dùng dã trảo phao ***g sắt, thân thể trần truồng không có…chút nào che thân, mặt nhân cũng không chỉ chưa từng sợ hãi, ngược lại phía sau tiếp trước muốn được đến này hai yêu nghiệt……

Từ lúc nào, phàm nhân cũng bắt đầu " nuôi" Yêu nghiệt làm sủng vật, có lẽ là mọi người muốn hồ yêu da thịt trắng noãn, cùng miêu yêu kia dễ thương đa tình đôi mắt cấp mê hoặc, chứng kiến loại này, phàm nhân mua yêu tinh quỷ trường hợp dị thường, nam nhân trong khoảng thời gian ngắn lại không thể nói được tiếng nào……

Lúc này.

Nam nhân rõ ràng cảm giác được, trong đám người có một đạo ánh mắt, đang lẳng lặng nhìn chăm chú vào hắn, ở nam nhân cùng Cửu Hoàng tầm mắt chạm đến trong thời gian hiểu rỏ, nam nhân mới phát hiện Cửu Hoàng sớm thấy hắn……

122. Chương 122

Đôi mắt của Cửu Hoàng hàm chứa tươi cười, Tích Duyên lễ độ hướng Cửu Hoàng gật đầu, hắn phát hiện Xích Luyện cảm thấy hứng thú nhìn chằm chằm nữ miêu yêu trong ***g sắt, miêu nữ kia cực kỳ quyến rũ, dáng người lả lướt, diện mạo kiều mị, bộ ngực trắng ngần mê người, là nam nhân đều sẽ cảm thấy hứng thú với miêu nữ này, hắn không nói một lời, chậm rãi uống một ngụm rượu.

Nhưng hắn vẫn cảm giác được có người nhìn hắn chăm chú, hắn cũng không nhìn Cửu Hoàng nữa, mà vùi đầu uống rượu, muốn loại tụ hội này nhanh lên chấm dứt, kinh ngạc, tức giận, kinh ngạc, toàn bộ cảm xúc bất an rối rắm cùng một chỗ, loại trường diện này làm cho hắn phản cảm, chỉ nghe nói yêu ăn thịt người, lại chưa nghe nói người dưỡng yêu, yêu nghiệt trời sinh tính *** loạn, cho dù mua về cũng không làm được chuyện gì tốt.

"Tích đại ca, ngươi làm sao vậy?". Xích Luyện nhận thấy nam nhân không thích hợp, y quan tâm hỏi nam nhân, lòng bàn tay lạnh lẽo của y sờ lên trán của nam nhân, cảm nhận độ ấm của nam nhân, "Chẳng lẽ có chỗ nào không thoải mái?".

"Không có".

Nam nhân lắc đầu, hắn đẩy tay Xích Luyện ra. Xích Luyện nhìn hắn một chút, đưa tay ôm hắn, hắn sợ tới mức ngồi xa ra một chút: "Đây là bên ngoài, sẽ có người nhìn thấy, Xích huynh đệ ngươi đừng làm như vậy".

"Được". Xích Luyện đáp ứng nam nhân, miệng y nhếch lên nụ cười nhàn nhạt, thực thanh nhã…

Có được câu trả lời thuyết phục của Xích Luyện thì nam nhân mới yên tâm, mà các tùy tòng phụ trách công việc của Cửu Hoàng nói cho mọi người một ít hạng mục công việc cần chú ý để chuẩn bị mua "sủng vật", hắn cũng không có tâm tư nghe, cho đến lúc có người bắt đầu ra giá hắn mới thanh tỉnh lại, bởi vì hắn cũng nhìn thấy Xích Luyện ra giá cao, hắn sửng sốt vài giây nhưng lập tức nghĩ nếu là muốn mua sủng vật hắn cũng không có quyền ngăn cản, hắn cũng liền không ngăn cản.

Đây là cái gọi là bảo vật…

Đối với phàm nhân mà nói, yêu tinh xinh đẹp thật là có thể kích thích dụng vọng của con người, hắn cũng có thể hiểu được, hơn nữa hai yêu nghiệt kia hình như bị thuần hóa qua hết sức dịu ngoan, hắn nhìn về phía Cửu Hoàng, phát hiện Cửu Hoàng ngồi ở phía trước uống trà, tư thái biếng nhác của y dẫn tới chú ý của không ít người, đương nhiên tiêu điểm của đại chúng vẫn như trước là ở hai yêu tinh kia.

"Hôm nay tặng riêng hai bảo bối từ kinh thành đến, nếu các vị vừa ý xin mời ra giá, bảo bối khó cầu cho nên hôm nay ai ra giá cao thì hai bảo bối này thuộc về người đó". Cửu Hoàng một bên ẩm trà một bên liếc mắt nhìn mọi người, người bên dưới đói khát, thèm nhỏ dãi liền kiềm chế không được, ra giá ngày càng cao.

Nam nhân nhìn thoáng qua hồ yêu trong ***g sắt, hồ yêu cuộn tròn thân thể, điềm đạm đáng yêu nhìn chằm chằm hắn, tuy rằng cùng là nam tính nhưng yêu tinh này lại có dung nhan tuyệt mỹ…. Hắn lẳng lặng

nhìn, gần đến thời khắc cuối cùng, ma xui quỷ khiến hắn ra giá cho nên mọi người kỳ lạ đánh giá hắn, Xích Luyện cùng Cửu Hoàng đều mím môi nhìn hắn.

"Như thế nào?". Nam nhân thấp giọng bày tỏ "Ta không thể ra giá sao?". Hắn hỏi thật sự bình tĩnh, nhưng mà câu nói biểu thị không lo lắng này của hắn làm cho tất cả mọi người không muốn cùng hắn tranh chấp. Trương phủ có tiền như vậy, ai có thể đoạt được ….

Cửu Hoàng chậm rì rì nói với nam nhân: "Ngươi đã ra giá cao, ta cũng sẽ không không bán cho ngươi, nếu không ai tranh với ngươi thì con yêu hồ này là của ngươi".

Hắn hối hận cũng không kịp, hắn không muốn mua……

Nhưng hiện tại nhất định phải mua……

Rơi vào đường cùng, nam nhân đành phải gật đầu, cuối cùng Xích Luyện cũng không đoạt được miêu nữ mà bị lão bản của kỹ viện nổi danh ở thành Tây là Thanh Thiểu mua mất, những người khác không có phần, nhưng mà miêu nữ đi thanh lâu thì sinh ý của thanh lâu khẳng định sẽ phát triển không ngừng so với thành Nam.

Xích Luyện rất bất mãn với việc nam nhân muốn mua hồ yêu, y nhìn chằm chằm hồ ly tinh trong ***g sắt, nói với nam nhân: "Tích đại ca, ngươi mua y làm cái gì?". Chẳng lẽ tham luyến sắc đẹp của con hồ ly này? Nhưng mà nam nhân không phải là người chỉ nhìn vẻ ngoài của người khác.

Nam nhân khó xử nhìn ***g sắt, mời Xích Luyện tới một bên, khó xử nói với Xích Luyện: "Xích huynh đệ, ta không thể mang con hò ly này về quý phủ, ngươi thay ta chiếu cố y được không?".

Xích Luyện nhìn nam nhân trong chốc lát, không rõ nam nhân nghĩ cái gì, nhưng nhìn đến biểu tình khó xử của nam nhân, y vẫn gật đầu đáp ứng, rất nhanh y tìm người tới đem ***g sắt khiêng về Xích phủ.

Tân khách của tửu phường cũng đều rời đi, mà lúc nam nhân đến phòng thu chi tính tiền thì Cửu Hoàng còn chưa rời đi, dường như cố ý chờ hắn, ánh sáng trên lầu các của tửu phường không quá sáng tỏ, mọi người trong tửu phường đang ở phía sau vội thu thập này nọ, trên lầu các ngoại trừ một tiểu nhị kết toán cũng chỉ còn lại một mình Cửu Hoàng, hắn trả ngân phiếu xong liền chuẩn bị rời đi.

Cửu Hoàng chặn nam nhân lại…

Mà lúc này, tiểu nhị phòng thu chi cũng thực thức thời nói với Cửu Hoàng: "Lão bản, ngài nếu đang vội thì tiểu nhân đi xuống trước".

Cửu Hoàng gật gật đầu, lúc tiểu nhị kia đi ra ngoài còn đóng cửa lại, nam nhân nhìn thấy tình huống này thì cảm thấy không thoải mái, nhưng trong lòng lại có nhiều phần nghi hoặc hơn, tửu phương này là của Cửu Hoàng mở sao?

“Ngươi lần đầu tiên đến tửu phường của ta, ta vốn hẳn là chiêu đãi ngươi thật tốt, đáng tiếc hôm nay ở dưới nhiều người quá nên không tiện nói chuyện cùng ngươi”. Cửu Hoàng quan sát biểu tình của nam nhân, y phát hiện nam nhân hơi nhíu mày nên y tạm dừng một lát, tiếp theo liền tỏ vẻ: “Ngươi vẫn ở cùng một chỗ với xà yêu?”.

Vấn đề bất thình lình làm cho nam nhân có chút hoa mắt chóng mặt, hắn vẫn là phủ nhận: “Xích huynh đệ không phải xà yêu, ngươi đừng nói bậy, hôm nay ở kinh thành ngươi công khai buôn bán yêu tinh, ngươi cũng biết nếu yêu tinh đả thương người thì hậu quả thật nghiêm trọng.

“Yên tâm”. Cửu Hoàng mời nam nhân ngồi xuống, lại rót một ly trà cho nam nhân, phát hiện nam nhân không muốn uống, y vẫn là nói sự việc cho nam nhân biết: “Hai yêu tinh kia không có pháp lực, căn bản là không đả thương người được, bên bán sẽ theo dõi, hơn nữa loại sự tình này trước kia Thanh Phong cũ đã làm từ lâu”. Không có gì ngạc nhiên chỉ là nam nhân không muốn tiếp thu mà thôi.

“Nhưng việc này…”

“Ngươi cũng mua một con đấy thôi”. Bị một câu của Cửu Hoàng làm nghẹn họng, nam nhân nói không nên lời.

“Ta là thấy con hồ yêu kia đáng thương”.

“Vậy xem như xong”. Cửu Hoàng khép mắt lại, không muốn nghe giải thích nhiều, tuy rằng y ở tại Tuyết Sơn nhưng y đã đặt chân đến rất nhiều nơi tốt hơn so với tửu phường này, tửu phường này là sản nghiệp nhiều năm trước y lập ra ở kinh thành, rất nhiều nơi đều có tửu phường của y, y không ở Tuyết Sơn thì cũng có người thay y để ý làm tốt mọi thứ, y chỉ cần ra tiền thì sẽ có người thay y ra sức.

Nam nhân cùng y không có gì để nói, nam nhân muốn rời đi nhưng y không cho nam nhân đi.

“Ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?”. Nam nhân trực tiếp hỏi Cửu Hoàng, hắn không biết hắn cùng Cửu Hoàng có chuyện gì để nói nữa, nói là bằng hữu thì quan hệ của bọn họ chưa đến bước đó. Nhưng nếu nói không quan hệ thì hai người đã làm chuyện phu thê, làm cho nam cảm thấy thực xấu hổ, hắn không biết phải dùng loại thân phận nào để đối mặt với Cửu Hoàng.

“Ngươi có việc phải đi gấp sao?”. Cửu Hoàng hỏi nam nhân nhưng thấy nam nhân không trả lời, y tiếp tục ngỏ lời: ”Nếu như ngươi không có việc gì, liền ngồi cùng ta một chút được không? Vài ngày trước ta từ nơi khác tới Biên thành vì để gặp ngươi, chẳng lẽ ngươimột chút cũng không cảm nhận được ư?”. Y nói thật đứng đắn nhưng nam nhân lại không biết y nói thật hay giả.

“Gặp ta?

Vì sao phải gặp ta…..

Nam nhân cũng không trực tiếp hỏi ra, hắn chỉ là không quá tin tưởng Cửu Hoàng liên tục tìm kiếm hắn, chẳng lẽ bởi vì hai lần hiểu lầm kia của hắn cùng Cửu Hoàng sao? Hắn thực nghi hoặc, cũng không muốn dây dưa không rõ cùng Cửu Hoàng, nhưng cuối cùng hắn vẫn ngồi xuống.

Cửu Hoàng từ trong ***g ngực lấy ra một cái hộp gấm đưa cho Tích Duyên, Tích Duyên không nhận, y liền nhét vào trong tay Tích Duyên, "Đây là lễ vật tặng cho ngươi, coi như là nhận lỗi cho mấy lần hiểu lầm trước". Y biết Tích Duyên rất để ý, chỉ có như vậy Tích Duyên mới không thể không để ý tới y nữa,, giống Tích Duyên người nam nhân thành thật lại trì độn cần người khác cho hắn một cái bậc thang.

Tích Duyên nhận lễ vật Cửu Hoàng đưa cho hắn, hắn cũng không mở ra xem liền tỏ vẻ cảm tạ, kiểu nhận quà này làm cho hắn cảm thấy Cửu Hoàng dường như gác quan hệ với hắn qua một bên.

Bất quá như vậy cũng tốt…..

Nam nhân nhận lấy lễ vật, bồi Cửu Hoàng ngồi trong chốc lát, hắn cùng với Cửu Hoàng không có gì để nói, nhưng Cửu Hoàng lại nói cho hắn một tin tức, vài ngày trước y thấy Phật Hàng ở Thanh Phong cốc cũ hơn nữa cũng nghe thấy một ít tin tức môn phái, Nham môn trao đổi Hàng Ma ấn đoạt từ xà yêu với Phật Hàng, Phật Hàng dường như cố ý đi Thanh Sơn tìm chưởng môn Thanh Sơn hỗ trợ cùng nhau đối phó xà yêu.

"Xích Luyện rất lợi hại, hiện tại nếu không hàng phục y, tiếp qua không lâu nữa sẽ rất khó khăn, qua không bao lâu nữa là y có thể thành tiên,đến lúc đó Phật Hàng muốn báo thù căn bản là không có khả năng". Cửu Hoàng một bên nhắc nhở nam nhân, một bên uống trà, lá trà có hương vị thơm ngát, y thực thích loại hương vị này.

"Ngươi nói cho ta biết chuyện này có tác dụng gì". Sắc mặt nam nhân không tốt lắm, hắn trì độn không nghe ra ám chỉ của Cửu Hoàng.

Cửu Hoàng đứng lên đi đến phía sau của nam nhân, y chậm rãi đưa tay ôm nam nhân vào trong lòng, nam nhân đang muốn giãy dụa lại cảm giác được hơi thở của Cửu Hoàng phả vào lỗ tai hắn, lập tức liền cảm giác được một vật mềm mại dán lên lỗ tai hắn…..

"Ta chỉ là không muốn nhìn thấy ngươi lún sâu vào, Xích Luyện sớm hay muộn phải vứt bỏ ngươi, Xích Luyện không có khả năng vì ngươi buông tha cho cả ngàn năm tu hành". Thanh âm của Cửu Hoàng vang lên ở bên tai nam nhân, nhiệt khí lờ mờ kia chiu vào lỗ tai của nam nhân.

Nam nhân rất rõ ràng Cửu Hoàng là nhắc nhở mình….

Cũng là cảnh cáo mình….

Nam nhân muốn phản bác, môi Cửu Hoàng lập tức liền áp qua…

123. Chương 123

Đôi môi của Cửu Hoàng còn chưa dán lên môi của nam nhân thì động tác muốn hôn nam nhân của y liền dừng lại. Sắc mặt của nam nhân không tốt lắm, nam nhân mẫn cảm nghiêng đầu, y nguyên bản rất muốn liếm hôn cổ nam nhân lại vào lúc này buông nam nhân ra, y mở cửa ý bảo nam nhân có thể đi rồi,y phân phó hạ nhân đưa nam nhân hồi phủ, lúc nam nhân rời đi y tỏ ý trong khoảng thời gian này y sẽ ở Biên thành, cho nên nếu hắn có rảnh có thể đến tìm y tiêu khiển.

Nam nhân miễn cưỡng gật đầu, hắn không muốn thân cận quá cùng Cửu Hoàng, bởi vì trải qua hai lần trước làm cho trí nhớ hắn khắc sâu, mỗi lần hắn nhìn thấy Cửu Hoàng sẽ cảm thấy rất xấu hổ, mà cố tình Cửu Hoàng lại đối với hắn rất tốt, hắn thật không hiểu, hắn vô đức vô năng, cũng không phải là nam nhân có dung nhan tuyệt diễm, Cửu Hoàng ngoại trừ cùng hắn đã làm chuyện phu thê thì bọn họ cũng không có giao tình gì, cũng không hiểu biết đối phương cho nên hắn cảm thấy được quan hệ của bọn họ nên một vừa hai phải.

Sau khi từ nơi của Cửu Hoàng trở về, Mạt Đồng ở ngay tại trong phòng chờ nam nhân, đêm nay y thực quy củ chỉ ôm nam nhân ngủ, cái gì cũng không có làm, nam nhân cũng thoải mái không ít, trong đầu nam nhân đều là lời khuyên của Cửu Hoàng, làm thế nào cũng không ngủ được. Tối nay gió rất lớn, bóng cây bên ngoài không ngừng lay động, nam nhân ngủ thẳng đến nửa đêm, nghe thấy có người đẩy cửa vào hắn lập tức mở mắt ra….

Ngoài màn truyền đến âm thanh khẽ gọi của Trương Tử Yến: “Phu quân, ta ngủ không được, tối nay cùng ngươi cùng giường được không?”. Lập tức hắn nhìn thấy thân ảnh của nàng tới gần.

Hắn cùng mạt Đồng chưa mặc quần áo, mỗi đêm Mạt Đồng đều ôm hắn trần trụi mà ngủ, hiện giờ nếu bị nàng nhìn thấy cảnh tượng này ắt phải đưa tới một hồi tai họa… Hắn đang muốn đưa tay nắm chặt màn, Mạt Đồng lại nắm được tay của hắn, hắn cả kinh, màn bị xốc lên lập tức trong phòng là một mảnh lặng như tờ.

Trương Tử Yến khoác áo ngủ đứng ở bên giường, nàng ăn mặc thật phong phanh, làm một nữ nhân nhìn thấy trượng phu của mình cùng một người nam nhân khác ôm nhau ngủ có thể hiểu được biểu tình của nàng ta.

Chỉ có điều, may mắn hai người đều đắp chăn, nhìn không thấy được tình trạng dưới chăn, hắn nhìn thấy nàng lùi hai bước có vẻ có chút kinh ngạc, hắn lại không biết Mạt Đồng sớm đã tỉnh.

“Phu quân, ta quấy rầy ngươi nghỉ ngơi rồi, ta không biết Mạt Đồng ở chỗ ngươi, ta…….ta về phòng trước……”. Trương Tử Yến hoang mang rối loạn, giương mắt nhìn Mạt Đồng, dưới ánh mắt nguy hiểm của mạt Đồng thì nàng gần như là chạy trối chết, nam nhân còn chưa nói chuyện cùng nàng, phản ứng của nàng làm hắn cảm thấy rất kỳ quái.

Có cái gì đáng sợ ư?

Hắn không rõ……

Hắn lại không biết vì sao Trương Tử Yến kích động như thế, lúc hắn quay đầu lại mạt Đồng đã nhắm hai mắt lại, hắn đẩy tay của Mạt Đồng ra, hắn còn tưởng Mạt Đồng vẫn đang ngủ, lại không biết Mạt Đồng đã sớm tỉnh. Đêm nay, hắn sửng sốt cả đêm không ngủ.

Hắn cảm thấy chuyện này cần phải giả thích 1 chút cùng Tử Yến, sáng sớm ngày mai hắn tìm đến Trương Tử Yến nhưng lại không giống với trong tưởng tượng của hắn, hắn vốn cho rằng nàng sẽ rất tức giận, nhưng mà nàng chẳng những không tức giận, còn săn sóc nói tối hôm qua không nên lỗ mãng đi đến trong phòng của Tích Duyên, nên nói trước với hắn rồi mới đi đến, càng tỏ vẻ lần sau sẽ không còn chuyện như vậy, hắn bị lời nói của nàng ta biến thành áy náy lại tự trách, nàng là thê tử mà hắn cưới hỏi đàng hoàng…..

Sự việc tối hôm qua, hắn không muốn lại phát sinh lần thứ hai, hắn tỏ vẻ bắt đầu từ hôm nay liền ở cùng Trương Tử Yến, lúc này hắn cũng không thể chiếu cố Mạt Đống. Hắn không thể lạnh nhạt với thê tử của mình, hắn là một người nam nhân phải làm tròn trách nhiệm của người trượng phu, trong lúc đó hắn cùng Mạt Đồng không nên tiếp tục làm những chuyện nãy nữa, lần này hắn tự mình làm ra quyết định.

Nam nhân vì Trương gia, vì Trương Tử Yến lao tâm lao lực, sinh ý trà phô của Trương gia phải làm, hắn tìm một đại *** (cửa tiệm lớn) ở trong thành, Trương Tử Yến rất đại *** này, *** này dưới lầu là trà phô, lầu hai là trà lâu, hậu viện còn có phòng cho tiểu nhị cùng kho hàng, hơn nữa trên lầu các có thể thưởng thức cảnh đẹp của Biên thành.

Nam nhân rất nhanh liền xử lý thỏa đáng sự tình tìm ***, bởi vì hắn có cảm giác áy náy sâu sắc đối với Trương Tử Yến, hắn cũng không nói với Mạt Đồng, ban đêm liền một mình tới phòng của nàng. Hắn vốn nên làm như thế, như vậy mới là phu thê, bọn họ thành thân lâu như vậy, số lần hắn cùng nàng chung phòng đếm trên đầu ngón tay, sau lưng Mạt Đồng làm quyết định, ba ngày liên tiếp hắn không có trở về phòng ngủ, sáng sớm phải đi trà phô, điều này làm cho Mạt Đồng không có cách nào chạm mặt với hắn, tự nhiên cũng vô pháp chất vấn hắn.

Tuy rằng hắn cùng nàng ở chung, nhưng là trong sinh hoạt phu thê của hai người lại luôn là nàng chủ động, hắn thực bị động, hắn thậm chí cảm thấy có thể tránh thì tránh. Hắn từ nhỏ lớn lên ở Thanh Sơn, đến tuổi thì phải tu luyện tập võ, hơn nữa trên núi cũng không có ngoại nhân, xung quanh đều là nam nhân cho nên đối với Tích Duyên mà nói hắn không có khái niệm gì về nữ nhân, nhưng mà nếu như hắn thú (cưới) Trương Tử Yến rồi thì hắn sẽ đối đãi nàng thật tốt.

Mấy ngày nay nam nhân đều đi sớm về muộn, cố ý không gặp mặt cùng Mạt Đồng, Mạt Đồng cũng nhận thấy được nam nhân bất mãn với mình, y biết nam nhân là vì chống đối y. Nam nhân đang kháng cự y, bởi vì gần đây y có chút rối rắm cùng Nham môn, y cũng không có thời gian tìm nam nhân gây phiền toái, thậm chí gần đây giảm bớt số lần trở về Mạt phủ, nam nhân là từ miệng của Trương quản gia mà biết được việc này, nam nhân cảm thấy không sao cả, dù sao Mạt Đồng cũng không xem nơi này là nhà của mình, mà chính hắn đối với Mạt Đồng mà nói cũng không biết là cái gì…

Ý tưởng của nam nhân rất đơn giản, hắn không thích làm sự tình biến thành rất phức tạp, huống chi Mạt Đồng là ma cũng sẽ không vĩnh viễn ở lại nơi này của hắn, sớm hay muộn cũng có một ngày Mạt Đồng phải rời đi. Cho nên hắn chưa bao giờ sẽ tâm sự với Mạt Đồng, cũng là bởi vì cảm thấy Mạt Đồng sẽ ngại hắn phiền phức, mà một mặt khác sẽ cảm thấy rất tức cười, mục đích Mạt Đồng tìm tới hắn, hắn cũng

không nguyện ý suy nghĩ, hắn cũng không cảm thấy Mạt Đồng sẽ coi trọng hắn hoặc là mê luyến thân thể hắn, hắn chỉ cần trên dưới Trương phủ đều bình an là được.

Hôm nay trà phô chính thức khai trương.

Mọi người trong thành đến chúc mừng, Xích luyện đã tới từ rất sớm, lúc Xích Luyện tới mang theo con hồ yêu, hồ yêu mặc y phục hóa thành hình người giấu đi lỗ tai cùng đuôi, nhìn qua là một nam tử thật thanh tú, y một đường đi theo Xích Luyện nắm lấy góc áo của Xích Luyện, y dường như rất sợ phàm nhân xa lạ.

"Tiểu hồ ly, ngươi không cần sợ hãi, bọn họ sẽ không thương tổn ngươi". Miệng nam nhân cười, hắn đưa tay sờ sờ đầu hồ ly, hồ ly lộ ra biểu tình điềm đạm đáng yêu, hắn nhìn thấy liền cảm thấy rất tức cười, hắn quay đầu nói với Xích Luyện một thân hồng y (đồ màu đỏ), "Xích huynh đệ, ngươi đi lên trên lầu đi, nơi này nhiều người, để tránh làm y sợ".

Xích Luyện liếc mắt nhìn nam nhân một cái, vốn muốn tâm sự cùng nam nhân, nhưng mà nhìn đến nam nhân còn phải tiếp khách, thật sự là quá bận, y liền gật gật đầu mang theo tiểu hồ ly lên lầu.

Nam nhân phát hiện Xích Luyện dường như rất mệt mỏi, hơn nữa động tác đi đường cũng chậm một chút so với bình thường, nhìn qua thực mệt mỏi, tiểu hồ ly đi theo phía sau Xích Luyện quay đầu lại nhìn về phía nam nhân.

Nam nhân bớt thời giờ bảo tổng quản đem một bình trà nóng lên cho Xích Luyện, giúp Xích Luyện làm ấm thân mình, uống một chút đồ nóng có vẻ tốt hơn, nam nhân vội vàng tiếp khách nhân, mà Trương Tử Yến còn đang đứng ở ngoài cửa trông ngóng giống như là chờ ai, hắn không rảnh đi chiếu cố nàng, trà thương Nam Bắc lui tới đều đến trà phô của hắn góp náo nhiệt, *** tiểu nhị vội tới tay đều nhũn.

Nam nhân còn mời rất nhiều thương hộ tửu lâu trong thành đến ẩm trà, thuận tiện có thể tìm thêm nhiều nguồn tiêu thụ, hiệu quả đích xác không tồi, chủ yếu là trà công của Trương phủ có tay nghề. Trà phô Trương gia vội đến khí thế ngất trời, mà tửu phường của Cửu Hoàng ở chỗ cách trà phô không xa tự nhiên cũng nhìn đến cảnh tượng náo nhiệt này, Cửu Hoàng đứng ở trên lầu tửu phường nhìn ra ngoài một hồi, lúc sau sai người tặng một phần đại lễ cho nam nhân.

Phần đại lễ này nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, nam nhân sẽ cung cấp cho y một năm trà thượng đẳng, hơn nữa mỗi tháng đều phải phái người vận chuyển đi phương Bắc, quý phủ của y. Có sinh ý làm nam nhân đương nhiên là tiếp, nhưng mà sinh ý của Cửu Hoàng làm không tốt lắm, tiền đi lại rất nhiều, hắn đang do dự muốn tiếp hay không, dù sao việc buôn bán cũng không có thể để thâm hụt tiền.

Cửu Hoàng lại tự mình đăng môn mà đến (tự mình tới tận cửa) chúc mừng trà phô khai trương đại cát, y biết băn khoăn trong lòng nam nhân thì liền tỏ vẻ hào phóng: "Tiền đi lại ta ra, ngươi liền không băn khoăn đi?".

"Thành giao". Nam nhân gật đầu, liền đã không có băn khoăn, hắn mở cửa làm sinh ý cũng sẽ không nhằm vào ai.

Cửu Hoàng ngồi ở trà phô uống trà, y cũng không có sốt ruột rời đi, mà khách thương Nam Bắc ở tứ phía đều chào hỏi y, y cũng chỉ gật đầu lấy lệ cũng không cùng ai bắt chuyện, hai mắt liền nhìn chằm chằm nam nhân đang bận rộn, cũng không bận tâm ánh mắt tứ phía xung quanh, nam nhân cảm thấy không thoải mái có cảm giác bị người nhìn chòng chọc.

"Trương lão bản, nhà ngươi có kiều thê (vợ trẻ đẹp), thật sự là hảo phúc khí". Cửu Hoàng thản nhiên nhìn chăm chú vào nam nhân, nam nhân ngây ra một lúc, lập tức trên mặt y lộ ra ý cười.

Trương Tử Yến vẫn như trước đứng ở ngoài cửa chờ đợi, nam nhân để *** tiểu nhị tiếp đón khách nhân, hắn đi đến hỏi nàng: "Hôm nay ngươi làm sao vậy? Ngươi đang đợi ai?".

Nàng nhìn về phía phu quân mình, ra vẻ có chút khó xử: "Phu quân, ta biết chuyện khai trương trà phô ngươi chưa thông tri cho Mạt Đồng, sáng nay lúc y xuất môn, ta nói cho y để hôm nay y tới".

"Mạt Đồng sẽ không tới, y rất bận nên không có thời gian quản trà phô của chúng ta". Nam nhân kéo nàng trở về trà phô, Mạt Đồng phải vội vàng tìm nội đan của hai con yêu còn lại,căn bản không có thời gian để ý tới hắn.

"Phu quân, ngươi cùng Mạt Đồng không phải huynh đệ tương giao sao?".

"……". Nam nhân không trả lời.

"Ban đêm ngươi cùng hắn ngủ cùng giường, trà phô khai trương vì sao ngươi không thông tri y……". Nàng ý thức được mình nói sai rồi liền lập tức ngậm miệng lại.

124. Chương 124

Nam nhân không xác định Cửu Hoàng có nghe thấy không, hắn để tiểu nhị đưa Trương Tử Yến về phủ trước, một nữ nhân kỳ thật không nên xuất đầu lộ diện như thế, hắn cơ bản không định cho nàng đến, mà sáng nay nàng cố ý đến xem, hắn cũng không thể ngăn trở, hiện nay hắn không có thời gian chiếu cố nàng, hắn liền để *** tiểu nhị đưa nàng về.

Về phần nàng nói Mạt Đồng sẽ đến, nam nhân biết Mạt Đồng sẽ không đến, sự thật chứng minh hắn đúng cho tới lúc đóng cửa Mạt Đồng đều không có đến, *** tiểu nhị đều đi đường ở phía sau, chỉ có hắn ở phòng thu chi thu thập sổ sách, hắn đang chuẩn bị lên lầu đi tìm Xích luyện cùng tiểu hồ ly lại phát hiện Cửu Hoàng còn chưa rời đi, lúc trước nam nhân quá chú tâm vào công việc cho nên vẫn không có để ý tới Cửu Hoàng.

"Ta phải đóng cửa trà phô". Nam nhân khách khí báo Cửu Hoàng biết.

“Ngươi sao lại vội vã đuổi ta đi như vậy, ngươi còn chưa có ăn cơm đi? Ta biết thành Đông có một gian tửu lâu rất đặc sắc, không bằng tối nay cùng nhau ăn cơm”. Y đưa tay bắt lấy cổ tay nam nhân,để tránh nam nhân nhân cơ hội trốn tránh y.

“Ta về nhà ăn”. Nam nhân cự tuyệt.

Cửu Hoàng chậm rãi đến gần nam nhân, nam nhân theo bản năng lùi về phía sau, nam nhân rõ ràng nghe được Cửu Hoàng nói 3 chữ: “Không cho phép”. Rất cường thế.

“Ta còn có bằng hữu chờ ta ở trên lầu, ta không tiện cùng ngươi đi uống rượu”. Nam nhân biểu lộ thái độ.

Cửu Hoàng cũng quấn riết: “Để bằng hữu của ngươi đi cùng, ta không ngại thêm mấy người”. Y rất chào phóng, nhưng y cũng rất tò mò, vì sao nam nhân vẫn cự tuyệt y, liền ngay cả làm bằng hữu cũng không chịu……

Nam nhân còn muốn cự tuyệt nhưng Cửu hoàng khẽ nhíu mày, tay y thuận tiện xoa bên hông nam nhân, “Ta cũng sẽ không ăn ngươi, vì sao ngươi sợ ta như thế, phản cảm cùng ta tiếp xúc như vậy, ngươi chính là lo lắng sẽ thích ta ư?”. Y hạ thấp thanh âm ở bên tai nam nhân nhẹ giọng nói khẽ, trong tiếng nói lộ ra một tia dụ hoặc, nam nhân cảm giác được bàn tay ấm áp của Cửu Hoàng thong thả xoa nắn bên hông mình.

“Hôm nay, ta muốn nói rõ cùng ngươi ”. Tích Duyên không có sợ hãi, hắn thực nghiêm túc nhìn về phía Cửu Hoàng, tuy rằng bị ôm nhưng hắn có vẻ vô cùng lãnh tĩnh (lạnh lùng +bĩnh tĩnh), “Ta không thích làm chuyện này cùng nam nhân, hôm nay ngươi cũng thấy ta có thê tử, có gia thất (gia đình), nếu ngươi muốn tìm người chơi đùa hoặc là muốn phát tiết *** thì ngươi có thể đi nơi khác tìm người…..”.

Lần đầu tiên nam nhân cự tuyệt trước mặt Cửu Hoàng hắn rất nghiêm túc nói rất nghiêm chỉnh, hắn cũng không phải nói giỡn, hắn không muốn lại tiếp tục dây dưa như vậy……

Cửu Hoàng nhìn nam nhân nửa ngày mới mở miệng nói với nam nhân: “Ta đã tới kỳ động dục”. Y nói rất thoải mái, rất tự nhiên không có một chút xấu hổ cùng giấu diếm.

“……..”. Nam nhân trầm mặc, ánh mắt hắn dừng lại trên mặt Cửu Hoàng, đôi mắt của Cửu Hoàng rất thẳng thắn thành khẩn nhìn chăm chú vào hắn, làm cho hắn không biết mở miệng như thế nào.

“Trong khoảng thời gian này, ta rất hy vọng ngươi có thể ở bên cạnh ta, lần trước là lần có cảm giác tuyệt nhất, ta rất thích”. Cửu Hoàng nói trắng ra (nói thẳng ko quanh co), làm cho nam nhân không biết làm sao.

“Ngươi không phải mua một vị cô nương sao?”.

“……..”.

“Nàng có thể giúp ngươi tiết dục”. Nam nhân rất tức giận, hắn nên sớm nghĩ đến tại sao Cửu Hoàng lại tìm mọi cách lấy lòng mình như thế, đơn giản là để làm chuyện này.

“Nàng không được”. Cửu Hoàng siết chặt cánh tay, ôm sát nam nhân.

“Nàng không được, ta có thể?”. Nam nhân nở nụ cười, nhưng trong mắt hắn lại lộ ra vài phần thống khổ, quả nhiên không phải vật thuộc sở hữu của mình sẽ không quý trọng, Cửu Hoàng đang muốn mở miệng phủ nhận nhưng nam nhân lại giành trước, “Ngươi đừng nói nữa, ta không muốn lại nghe ngươi nói chuyện, ta sẽ không bồi ngươi đi ăn cơm, về sau xin ngươi cũng đừng đến tìm ta, chuyện trước kia, ta không muốn nhắc lại”.

“……”. Cửu Hoàng nhìn chăm chú nam nhân đã lộ vẻ bị tổn thương tinh thần.

“Cho nên……”. Nam nhân ngừng một chút, tiếp tục nói, “Cho nên ngươi cũng quên đi…..”.

Cửu Hoàng không nói được một lời nhìn chằm chằm nam nhân, nam nhân cũng không biết Cửu Hoàng đang suy nghĩ cái gì.

“Lời muốn nói ta đã nói xong, mời ngươi rời đi”. Nam nhân hạ lệnh đuổi khách, hắn chậm rãi đẩy bàn tay Cửu Hoàng đang đặt ở bên hông mình ra, nhưng Cửu Hoàng lại không bỏ ra.

Nam nhân nào đâu biết rằng cho tới bây giờ Cửu Hoàng chưa từng bị người cự tuyệt qua, bị cự tuyệt một lần cũng còn rất mới mẻ.

Đối với nam nhân mang đến cho y thể nghiệm khác biệt trước nay chưa bao giờ có, hai lần trước tuy rằng là hiểu lầm nhưng mà Cửu Hoàng không cảm thấy hối hận, ngược lại thường thường nhớ tới biểu tình của nam nhân khi bị làm cho tới khóc, nam nhân không thích kêu loạn, nam nhân rất kiềm nén, rên rỉ trêu chọc lòng người, làm cho người ta thật lâu chưa hoàn hồn. Còn có ánh mắt không biết làm sao của nam nhân cùng với thân thể mẫn cảm đều làm cho ký ức của y còn rất mới. Y chưa bao giờ ôm qua đồng tính (người cùng giới tính nhá), nam nhân cho y cảm giác bất đồng, làm cho y thủy chung đều không quên được. Cho dù là đoạn ngày y trở về Tuyết Sơn, trong đầu y cũng chốc chốc lại hiện ra bộ dáng của nam nhân, loại cảm này rất khó hình dung…….(a iu thúc roài mà chưa nhận ra)

Y là thực tủy biết vị…. (a ăn thúc 1 lần là nghiện)

“Thực ra ta cũng không phải chỉ vì làm loại chuyện này mới đến tìm ngươi, ngươi đừng có hiểu lầm ý tứ của ta, ta muốn kết giao bằng hữu cùng ngươi,nếu không ta cũng sẽ không làm phiền ngươi nhiều lần như vậy”. Tay của y quấn quanh trên thắt lưng của nam nhân, tay y hạnh kiểm xấu chạy trên người nam nhân, y thuận thế áp thân thể của nam nhân tại trên ngăn tủ của phòng thu chi, tập kích bất ngờ trong nháy mắt này làm nam nhân sắp bị ép tới không thở nổi.

Động tác của Cửu Hoàng thực ôn nhu nhưng nam nhân lại không giãy ra được, hắn chỉ có thể đối mặt với Cửu Hoàng, cũng nhìn chăm chú vào khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc của Cửu Hoàng, đặc biệt đáy

mắt của Cửu Hoàng lộ ra vài tia biếng nhác, Cửu Hoàng không chút để ý ngửi mùi quen thuộc trên thân thể nam nhân, đầu lưỡi của y cũng xẹt qua lỗ tai nam nhân một chút, theo cổ nam nhân liếm xuống dưới, động tác của y thực ôn nhu giống như âu yếm tình nhân.

"Ngươi nói nhiều như vậy, để ta biết suy nghĩ trong lòng ngươi, thật tốt a". Thanh âm trầm thấp dễ nghe của Cửu Hoàng vang lên ở bên tai nam nhân, Cửu Hoàng nhẹ nhàng ngậm vành tai của nam nhân chậm rãi mút vào.

Hơi thở nóng bỏng tập kích thần trí của nam nhân, hô hấp của hắn cũng nặng thêmrất nhiều, hắn cảm giác được tay của Cửu Hoàng ôn nhu trượt vào trong y phục hắn, hắn bị sờ đến hai chân như nhũn ra. Tự hắn cũng hiểu thân thể của mình rất mẫn cảm, bị Cửu Hoàng sờ như vậy hắn hoàn toàn không chịu nổi.

Cửu Hoàng thực vừa lòng thân thể của nam nhân, đương nhiên y càng thích xem biểu tình nhẫn nại của nam nhân, còn hơn giả vờ cao trào rên rĩ phóng đãng, thô tục, *** loạn, nam nhân thành thục lộ ra biểu tình bất đắc dĩ cùng ẩn nhẫn càng làm cho hưng trí của y thêm tăng vọt, lúc y chạm vào nam nhân cũng không phải đơn thuần muốn làm tình mà trong đó dường như còn mang theo một chút tình cảm khác ở bên trong…….

"Ta rất hài lòng với biểu hiện của ngươi đêm nay". Bởi vì đêm nay nam nhân nói với y rất nhiều, động tác của Cửu Hoàng rất nhẹ nhàng, y đè ép nam nhân, không cho nam nhân nhúc nhích.

Cưu Hoàng vừa thong thả cởi bỏ xiêm y của nam nhân, vừa ôn nhu vuốt ve thân thể nam nhân, y hoàn toàn không cho nam nhân cơ hội phản kháng, môi y nhanh chóng hôn môi nam nhân, làm cho nam nhân mất đi cơ hội nói chuyện. Chuyện tới nước này, nam nhân cũng không muốn lại làm ra phản kháng vô vị. Bị thượng một lần cùng bị thượng một trăm lần cơ bản không có khác nhau, như lời Mạt Đồng nói chính là làm kỹ nữ còn đòi lập đền thờ danh tiết.

Phản kháng vô vị cũng không có ý nghĩa gì, nhưng nam nhân cũng không hối hận lúc nãy đã nói những lời đó, hắn chỉ là chân thật nói ra suy nghĩ cùng cảm thụ của mình, thế nhưng lời nói của hắn phản hiệu quả, Cửu Hoàng chẳng những không mất hứng thú với hắn ngược lại trở nên càng mãnh liệt.

Nam nhân bị Cửu Hoàng hôn đến không thở nổi, đầu lưỡi ẩm ướt, nóng bỏng của Cửu Hoàng khiêu khích đầu lưỡi của hắn, môi Cửu Hoàng rất nóng rất nóng giống như muốn hòa tan môi hắn, hơi thở của hắn rất hỗn loạn, độ ấm của môi tăng liên tục, mũi thở ra hơi thở của hai người trong "triền miên" hôn sâu trở nên nóng rực, Cửu Hoàng thở ra hơi thở nóng bỏng đều phả lên trên mặt hắn, nóng đến độ muốn làm bỏng làn da hắn.

Môi nam nhân bị cắn khẽ, đầu lưỡi bị mút lúc mạnh lúc nhẹ, Cửu Hoàng cảm giác được sự biến hóa của thân thể nam nhân, thân thể nam nhân đã thả lỏng rất nhiều so với hồi nãy. Mà lúc này, năm ngón tay thon dài của Cửu Hoàng ôn nhu xoa hai má nam nhân, y cố định cằm nam nhân, cùng hơi nghiêng nghiêng đầu, nhẹ nhàng ngậm đôi môi nóng bỏng của nam nhân, đầu lưỡi dây dưa cùng đầu lưỡi ẩm ướt, nóng bỏng của nam nhân, y hôn sâu nam nhân, đầu lưỡi hai người giao triền cùng một chỗ, bờ môi phát ra tiếng nước *** mĩ, nước bọt ướt át làm dịu môi nhau……

Đầu lưỡi Cửu Hoàng liếm qua răng nam nhân, đầu lưỡi y chạm đến điểm mẫn cảm trong miệng nam nhân,

đầu lưỡi ẩm ướt quấn quanh lưỡi nam nhân, chậm rãi ma sát, di chuyển nhẹ nhàng, xúc cảm cực nóng giống như ngọn lửa cắn nuốt đôi môi nam nhân.

Nam nhân không phản kháng, cũng không nhúc nhích, hắn nhận mệnh nhận nụ hôn nóng cháy này, trên người Cửu Hoàng là mùi hương mà hắn biết rõ, hai tay hắn để trên ngực Cửu Hoàng, cho dù là cách y phục hắn cũng có thể cảm giác được độ ấm từ thân thể Cửu Hoàng truyền đến, mà hai tay Cửu Hoàng theo thắt lưng hắn, vuốt ve thân thể mềm dẻo của hắn, đôi tay ôn nhu ở trên người hắn không ngừng di chuyển….

Y bào của nam nhân bị xốc lên lộ ra thân thể rắn chắc, bởi vì hắn hàng năm đều luyện võ cho nên dáng người rắn chắc, hắn yếu ớt bị đè lên cửa gỗ của phòng thu chi, trong đầu hắn một mảnh lộn xộn bị một loạt động tác của Cửu Hoàng khiến suy nghĩ của hắn không tỉnh táo lắm, hắn gần như đã quên Xích Luyện vẫn còn ở trên lầu, tâm tình hắn bị Cửu Hoàng trêu chọc đến khó có thể tự mình điều khiển.

Thân thể hắn quá mức mẫn cảm, chỉ cần hơi khiêu khích một chút thì hắn sẽ có cảm giác.

125. Chương 125: (h)

Đầu lưỡi Cửu Hoàng từ trong miệng nam nhân rút ra, nam nhân không còn thấy khó thở, Cửu Hoàng thưởng thức bộ dáng nam nhân thở hổn hển, lúc này y có lại cảm giác tự hào không thể hiểu được. Thật ra ngày ấy lúc ở tửu phường y đã muốn ôm nam nhân, nhưng mà lo lắng đến suy nghĩ của nam nhân nên y đã không chạm vào nam nhân, hơn nữa còn có hảo tâm phái người tiễn nam nhân rời đi, mà hiện giờ nam nhân mở 1 gian trà phô cách tửu phường không xa, đúng là gần quan được ban lộc (quen vs người có chức quyền nên hưởng ké chút lợi lộc), dầu gì thì y cũng phải đến chúc mừng nam nhân khai trương đại cát.

Mà lúc y nhìn thấy nam nhân, tầm mắt y liền không rời đi được, bộ dáng nam nhân bận rộn, nghiêm túc cùng với khó xử y đều thấy, y thích biểu tình phong phú trên mặt nam nhân, đều tốt hơn so với bây giờ cho dù nam nhân đang bị vuốt ve, vẻ mặt nam nhân dao động trong mắt y cũng mê người đến cực điểm. Tay y lưu loát vói vào trong quần nam nhân, nam nhân liền lập tức cảm giác được bán tay y chạm vào bên đùi trong hắn.

Lúc này ——

Một dòng điện xẹt qua trong đầu nam nhân, hắn giữ tay Cửu Hoàng lại, ra vẻ khó xử: “Trên lầu còn có người……”. Hắn khép mi mắt, hán bất an, hắn sợ hãi, nhưng cảm giác bất đắt dĩ này đều nhờ công —— bàn tay Cửu Hoàng đang còn vuốt ve qua lại trên đùi hắn. Thân thể hắn đang run rẩy, sự bình tĩnh lạnh nhạt ngày thường của hắn đã sớm bị đập nát

“Ta biết”. Y rất lãnh tĩnh trả lời.

“Ngươi biết?”.

"Người trên lầu là Xích Luyện cùng con tiểu hồ ly, ta sớm đã cảm nhận được". Cửu Hoàng biếng nhác liếc mắt nhìn lên lầu một cái, liền dời tầm mắt xuống trên người nam nhân, "Ngươi có thể yên tâm, bọn họ căn bản sẽ không xuống dưới". Y rất khẳng định nói với nam nhân, thật ra y đã sớm cảm giác được sự tồn tại của Xích Luyện, Xích Luyện cũng có thể cảm giác được sự tồn tại của y, chỉ là tránh xung đột nên y không có ý lên lầu, Xích Luyện cũng không có ý xuống lầu, sự đối lập này ngược lại tác thành y cùng 1 chỗ với nam nhân.

"Ngươi……". Lời của nam nhân còn chưa nói ra thì phân thân của hắn đã bị cầm. Đầu ngón tay Cửu Hoàng nhẹ nhàng xẹt qua linh khẩu của phân thân, nó đã sớm cương ở trong tay Cửu Hoàng dần to ra, run rẩy rơi xuống nhiệt dịch trong suốt…

Một cỗ cảm giác quen thuộc từ lưng nam nhân truyền đến gáy, hắn kiềm nén lại khó chịu, cuối cùng nhịn không được tiết ra, tuy rằng thanh âm của hắn rất nhỏ nhưng Cửu Hoàng nghe rõ ràng, sự mất mặt của hắn cũng sớm bị Cửu Hoàng thấy hết, hắn cũng không cần để ý nữa. Nhưng mà, muốn làm thì mau làm, cần gì khiêu khích hắn như thế làm cho hắn khó chịu lại bất an.

Ngón tay hắn trở nên trắng bệch chậm rãi nắm lấy tay Cửu Hoàng, nam nhân nắm ngón tay Cửu Hoàng, đôi mắt Cửu Hoàng mỉm cười ngước mắt lên nhìn về phía nam nhân, "Ngươi không thích ta sờ ngươi? Hay là ngươi càng thích ta dùng miệng, dùng đầu lưỡi liếm thân thể của ngươi?". Cửu Hoàng hạ giọng hỏi nam nhân, chóp mũi trắng nõn nhẹ nhàng cọ qua chóp mũi nam nhân, cái mũi thẳng, thanh mảnh cọ tới lui trên mũi nam nhân, hành động mập mờ của Cửu Hoàng khiến hắn hơi sững sờ.

"Không phải……". Nam nhân phủ định giả thiết tục tĩu của Cửu Hoàng, "Ta không có……". Hắn không có, hắn hoàn toàn không có, hắn chưa từng có qua loại ý tưởng hạ lưu này. Hắn chỉ muốn Cửu Hoàng rời đi nhanh lên, đừng tạo sự hoang mang cho hắn.

Mái tóc dài trắng như tuyết của Cửu Hoàng trong bóng đêm dễ làm người khác chú ý, hai mắt y tràn ngập hơi thở mê muội làm cho nam nhân có chút nhìn không rõ, môi y dán tại bên tai nam nhân, y một bên liếm hôn lỗ tai mẫn cảm của nam nhân, một bên thấp giọng hỏi nam nhân, "Ngươi không cần sốt ruột cự tuyệt ta, chờ một chút nữa ngươi sẽ rất thoải mái".

Cửu Hoàng vén vạt áo nam nhân lên, thuận tiện chậm rãi cởi quần của nam nhân quả xuống, khi ngón tay y xâm nhập vào thân thể nam nhân, cả thân thể nam nhân đều buộc chặt lại, y hôn nam nhân mấy cái, để nam nhân đưa lưng về phía y, như vậy tay y càng thêm thuận lợi ra vào cơ thể cực nóng của nam nhân.

Nội vách tường mềm mại ngậm lấy ngón tay y, nội bích chặt chẽ cùng ẩm ướt làm cho Cửu Hoàng yêu thích không buông tay, y dán ở bên tai nam nhân khẽ thì thầm, một cỗ nhiệt khí bao phủ hai má nam nhân, đã ươn ướt lỗ tai cùng hai gò má nam nhân, cảm giác được ngón tay Cửu Hoàng tăng thêm từ một thành ba ngón thong thả đẩy vào rút ra, nam nhân cảm giác được hình dáng ngón tay rất rõ ràng, mỗi lần tiến nhập đều làm cho hai chân nam nhân run rẩy, y phục nam nhân cũng theo đó rơi xuống mặt đất.

Ngực Cửu Hoàng cực nóng dán lên sau lưng hắn, Cửu Hoàng ôm nam nhân vào trong ngực, trước ngực trần trụi của hắn chạm vào quầy gỗ đặt sổ sách, cảm xúc lạnh như băng kích thích hai điểm trước ngực hắn.

Nam nhân bị Cửu Hoàng ôm như vậy đè trên ngăn tủ, tiếp nhận ngón tay thon dài khuếch trương cùng

tiến vào, bên trong sự ôn nhu, nhẹ nhàng của Cửu Hoàng còn chứa sự cường thế……. Hắn nghiêng đầu, bị hôn đến thất điên bát đảo (cuống quýt và lộn xộn đến cực độ vì hoảng hốt – theo vi.wiktionary), hai tay hắn chống tủ gỗ để không cho thân thể mình trượt xuống. Phòng thu chi của trà phô không có đốt đèn chỉ có thể thấy lờ mờ đồ vật ở bốn phía.

Cửu Hoàng đối xử với nam nhân như thế hoàn toàn là xuất phát từ bản năng thú tính, y quan sát nam nhân cả ngày, phát hiện nam nhân bình thường cùng người khác bình dị gần gũi, cũng sẽ không nổi giận, bất kể với ai cũng rất tốt, mà cố tình người như thế liền dễ dàng bị người khi dễ, nhưng cũng có lúc nam nhân một mình phụ trách công việc, y thấy may mắn khi nam nhân mất đi linh lực, nếu không bây giờ nam nhân nhất định sẽ không ngoan ngoãn mặc y bài bố. Mà cho dù nam nhân trì độn cũng biết rõ tối nay mình trốn không thoát.

Cửu Hoàng đương nhiên cũng sẽ không lại buông tha nam nhân, đều đã làm đến bước này thì không có khả năng dừng lại, nam nhân cảm nhận được phía sau có một vật nóng bỏng để ở bên trong đùi hắn. Hơi thở hắn phun ở trên ngăn tủ thở ra sương mù lờ mờ, rất nhanh liền cảm giác được ngón tay chôn sâu trong cơ thể hắn chậm rãi rút ra ngoài, bí huyệt hắn cũng tự nhiên mà buộc chặt lại, lập tức dục vọng cực nóng của Cửu Hoàng sớm vận sức chờ phát động, dựa vào sự bôi trơn trong cơ thể nam nhân mà thuận lợi đẩy vào thân thể nam nhân, dục vọng của Cửu Hoàng đem bí huyệt nam nhân đang co rút lại lần thứ hai bị căng ra, ngạnh khí (cái ấy ấy của a Chín) trong cơ thể nam nhân dần bành trướng, trở nên vừa thô vừa cứng ở nội bích ẩm ướt chặt chẽ đâm chọc.

Dục vọng của Cửu Hoàng thực nóng……

Thật thô…….

Huyệt khẩu của nam nhân căng cứng, các nếp uốn thật nhỏ đều bị kéo căng ra, huyệt khẩu phiếm hồng còn không ngừng phun ra nuốt vào dục vọng nóng bỏng, dục vọng giữa hai chăn hắn đã có phản ứng từ lâu cùng với sư tiến vào lúc sâu lúc nông của Cửu Hoàng, đỉnh dục vọng hắn run rẩy tiết nhiệt dịch, nhiệt dịch từ trong đùi hắn chậm rãi chảy xuống nhìn từ trên dị thường *** mĩ……. Hắn nhịn sự kích động xuống, hắn không có rên rỉ, hắn không có hé răng, tại dưới trùng kích khi chậm khi nhanh của Cửu Hoàng, dù ý thức hắn kiên định nhưng thần trí bắt đầu ta rả dần.

Nóng quá…….

Trong cơ thể giống như có lửa đang thiêu đốt, tay nam nhân chống ngăn tủ đều vì khoái cảm thình lình xảy ra mà run rẩy……

Nam nhân cảm thấy rất kỳ quái, hắn luôn không có biện pháp chống cự lại Cửu Hoàng, lúc Cửu Hoàng ghé vào lỗ tai hắn thì thầm, hắn đều sắp tê dại, loại cảm giác này giống như ma âm quấn quanh, cho dù hắn không nguyện ý cuối cùng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, hắn tự nói với bản thân không thích loại cảm giác này nhưng thân thể hắn trả lời rất thành thật: hắn không chán ghét cảm giác này.

“Ngươi rất thích đúng không?”. Cửu Hoàng giống như hiểu được suy nghĩ nam nhân, y giữ chặt thắt lưng nam nhân, ôn nhu thẳng tiến vào chỗ sâu trong nam nhân, hai chân nam nhân mềm nhũn, y liền ôm nam nhânngồi xuống.

Cửu Hoàng ngồi trên ghế tại quầy phòng thu chi, nam nhân liền ngã ngồi trên người Cửu Hoàng như vậy, thân thể trần trụi của nam nhân cực nóng đến đáng sợ, bị *** châm lửa nóng, mỗi khi Cửu Hoàng chạm vào hắn một chút thì hắn đều sẽ hơi run rẩy mẫn cảm vô cùng.

"Ngươi đừng…….Ân……". Nam nhân kinh hô (hoảng sợ la lên), đột nhiên thay đổi tư thế, hắn chỉ có nuốt dục vọng của Cửu Hoàng càng sâu thêm, cuối cùng hắn biết tại sao Cửu Hoàng ghé vào lỗ tai hắn thì thầm, ờ lúc hắn không phát hiện Cửu Hoàng hạ chú cho hắn, ngực hắn hiện ra ấn ký màu bạc mơ hồ, một vòng chú ấn ẩn vào trong cơ thể hắn.

Cửu Hoàng vung tay áo thiết hạ một cái kết giới chắn ở phòng thu chi: "Yên tâm, bên ngoài không nghe được thanh âm của ngươi, mặc kệ là người phương nào tiến đến đều không nhìn thấy chúng ta, cũng sẽ không quấy rầy đến chúng ta".

Một tay Cửu Hoàng ôm thắt lưng nam nhân, một tay vuốt ve đùi nam nhân, y cố ý không đụng vào dụng vọng của nam nhân, vươn đầu lưỡi liếm lưng nam nhân, bên hông nam nhân tê đại, dục vọng chôn sâu trong cơ thể nam nhân còn không ngừng co rút, thân thể hắn theo động tác của Cửu Hoàng thoải mái phập phồng vận động.

"Ngươi hạ chú với ta?". Lúc này nam nhân mới dám lên tiếng, trước đó hắn đều chịu đựng vì lo lắng bị người khác nghe được.

"Sẽ không thương tổn thân thể ngươi, đây là thôi tình chú chỉ làm ngươi thoải mái". Cửu Hoàng liếm lưng nam nhân, đầu lưỡi nóng ướt của y chậm rãi trượt trên da thịt nam nhân, các vết liếm ẩm ướt kia dần lạnh đi, kích thích làn da nam nhân, giống như dẫn đường làm nam nhân rất nhanh phát ra tiếng rên rỉ.

Cửu Hoàng nhận thấy hắn rất không cam tâm tình nguyện, y xoay người nam nhân lại, y chế trụ nam nhân, khiến nam nhân quy củ khóa ngồi trên người y, mặt hai người đối diện nhau, nam nhân càng không thể trốn tránh được.

Thôi tình chú…….

126. Chương 126

Nghe tên là hiểu ngay đây là *** tà chú, không biết do tác dụng của chú văn hay biến hóa của bản thân nam nhân, thân thể hắn như mềm oặt xuống, hắn vốn không nên như vậy nhưng mỗi lần gặp chuyện đáng xấu hổ này thì đành chịu.

Đối với Xích Luyện, nam nhân không thể nói được gì, còn Mạt Đồng hắn không dám mở miệng, Trương gia trên dưới có rất nhiều người bị Mạt Đồng khống chế, hắn không thể chống lại. Còn lần với Phật Hàng thì coi như là "gieo gió gặt bão" cũng không thể chống cự, pháp lực của hắn không đánh lại Phật Hàng, nếu Xích Luyện biết việc này thì sẽ nhìn hắn như thế nào?!

Đến lượt Cửu Hoàng, hắn sớm biết tại sao Cửu Hoàng đến, đơn giản là muốn cùng hắn làm chuyện này, quả thực hắn có thể phản kháng, cùng lắm thì bị đánh tàn bạo một chút cuối cùng thành tan rã trong không vui, cả hai đến chết không gặp lại, thế nhưng nếu Cửu Hoàng động pháp (dùng pháp thuật quánh nhau vs thúc)thì hắn cơ bản là không thể làm gì được, dù sao đi nữa thì cuối cùng cũng phải nhẫn nhịn, phàm nhân không cùng thiên đấu (người trần không nên quánh nhau vs thần tiên), đạo lý này hắn còn hiểu.

Hắn cũng không phải tiểu quan trong thanh lâu lại luôn bị người khác xem thành đồ đê tiện, lại không phải người ai cũng có thể làm chồng, nhưng cố tình bị treo lên danh hiệu đáng hổ thẹn "Ai cũng có thể làm chồng", hắn không có số mệnh tốt như vậy, cũng không phải là thiên nhân có thần lực (người trời có sức mạnh ghê gớm) không gì không làm được, hắn chấp nhận số mệnh, chẳng lẽ cũng là sai lầm sao? Chẳng lẽ phải cố sống cố chết chống lại mới được coi là có cốt khí (không chịu khuất phục), mới được coi là có khí khái nam tử?! Nếu là thế hắn tuyệt đối không làm được, hắn chẳng hề hèn yếu cũng không tự ti, chẳng qua là tình thế bắt buộc.

Cửu Hoàng chậm rãi lay động thắt lưng lôi kéo nam nhân cùng vận động, y thong thả chuyển động phần eo, đâm dục vọng thật sâu vào trong cơ thể nóng ướt của nam nhân, tư vị mất hồn khiến cho y cảm thấy sung sướng bội phần. Nam nhân cúi đầu nhắm chặt hai mắt, y chạm nhẹ đầu vào trán nam nhân, hai tay mơn trớn vuốt ve thân thể mềm dẻo của nam nhân, động tác tiến vào càng lúc càng nhanh, trong ôn hòa mang theo vài phần kịch liệt, tiếng rên rỉ của nam nhân càng lúc càng nhiều.

Cửu Hoàng hài lòng hôn môi nam nhân, "Ta không thích miễn cưỡng người khác, làm như vậy ngươi mới ngoan ngoãn nghe lời, ta cũng không muốn dùng chú với ngươi, lần sau ta hy vọng ngươi sẽ chủ động phối hợp với ta".

Nam nhân tưởng chừng như bị Cửu Hoàng làm tức chết…

Còn có lần sau?!

Nam nhân nhớ tới mình cũng đang bất ổn, thôi tình chú đang phát huy công hiệu, không khỏi tự mình động như có như không đón ý hùa theo Cửu Hoàng, Cửu Hoàng cử động nhanh hơn, đâm chọc đến hắn không thở nổi, sức nóng với sự ma sát, va chạm của cơ thể đan xen vào nhau tạo ra tiếng "phốc phốc" (nhóp nhép???), đôi mắt hắn ướt át nhìn Cửu Hoàng chăm chú, môi 2 người gần kề nhau, hắn hít vào hơi thở của Cửu Hoàng, cả phối đều là hương vị quen thuộc, hắn tại dưới trùng kích liên tục này cũng không khống chế được run rẩy, ngâm nga.

Cũng không biết qua bao lâu, cả người nam nhân ướt đẫm mồ hôi, không nhớ rõ đã thay đổi bao nhiêu tư thế chỉ biết vào lúc này 2 chân đang mở ra, nằm trên bàn tiếp nhận dục vọng của Cửu Hoàng, vật cứng cực nóng kia nhiều lần ra vào trong cơ thể hắn, huyệt khẩu bị ma sát có chút sưng. Nghiên mực, văn chỉ trên bàn bị hắn làm cho nhăn nhúm, dưới bụng phát ra khoái cảm, "gãi ngứa" trái tim hắn, cái loại cảm giác lay động, căng cứng, ngứa không chịu nổi khiến cho hắn rơi vào hoàn cảnh khó chịu nổi.

Cửu Hoàng nằm sấp trên người nam nhân, y chuyển động mang đến cho nam nhân đau đớn cùng khoái cảm, khiến nam nhân nắm chặt văn chỉ trên bàn, cái bàn của phòng thu chi bị đâm cho lay động, khi Cửu Hoàng tiến vào có thể xem như ôn nhu nhưng lực đạo cũng không nhỏ, mỗi khi đâm đến chỗ mẫn cảm của nam nhân, làm cho nam nhân bật ra tiếng rên rỉ theo bản năng.

Nam nhân không chịu đựng nổi nữa rồi…

Dục vọng nam nhân vốn rất khó khống chế, hơn nữa kỹ thuật Cửu Hoàng cao siêu, hắn cơ bản không kháng cự được, từng đợt cảm giác tê dại lan tràn đến tứ chi hắn, ngón tay hắn càng trắng bệch, cũng do khoái cảm mãnh liệt thổi quét tạo thành rung động tinh tế.

Trong phòng thu chi của trà phô Trương gia, 2 thân ảnh dây dưa không rõ trong bóng đêm có vẻ triền miên lại khó phân, vì bày kết giới nên bên ngoài tuyệt nhiên không nghe được âm thanh gì, lúc này nếu có người trên lầu đi xuống hoặc có tiểu nhị đến đây lấy đồ đạc cũng không nhìn thấy hai người. Cùng việc dục vọng phóng xuất chú văn trên ngực nam nhân chậm rãi biến mất, 2 người cùng lúc lên đỉnh, cổ nhiệt dịch rót vào cơ thể nam nhân, Cửu Hoàng biếng nhác cúi đầu, chóp mũi trắng nõn trượt từ tấm lưng đầy mồ hôi của nam nhân đến cần cổ chậm rãi cọ xát.

Chờ hai người ổn định hơi thở xong, Cửu Hoàng mới đứng lên từ người nam nhân, y lau sạch niêm dịch trên thân thể cả hai, cũng nhặt y phục của nam nhân rơi dưới đất lên đưa cho nam nhân. Nam nhân không nói lời nào mặc y phục, y tinh mắt phát hiện tay nam nhân đang run rẩy, y phục nam nhân không chỉnh còn y sớm đã chỉnh tề, tình huống của nam nhân vô cùng quẫn bách (ngượng ngùng, khó khăn, khốn cùng) so với y.

Cửu Hoàng nắm tay nam nhân, động tác thong thả thay nam nhân đeo đai lưng, nam nhân theo dõi động tác của Cửu Hoàng, lại chậm chạp chưa lên tiếng, bầu không khí yên tĩnh tới quỷ dị.

“Ngươi làm cũng làm xong rồi, ngươi có thể đi rồi”. Nam nhân mệt mỏi đẩy tay Cửu Hoàng ra, thân thể lung lay sắp đổ, chống bàn, “Ngươi không cần phải làm như vậy, ta có thể tự mình mặc y phục”

“Ta không có ý khác”.

Nam nhân không muốn nhìn Cửu Hoàng, dục triều trên mặt cũng dần rút đi, hắn mời Cửu Hoàng mau chóng rời đi, nếu Xích Luyện chờ lâu tất nhiên sẽ ngờ cực vô căn cứ, hắn không muốn Xích Luyện nhìn thấy bộ dáng hắn cùng Cửu Hoàng dây dưa không rõ. Hắn không muộn bị bằng hữu (bạn bè) duy nhất, cũng là huynh đệ kết bái (anh em kết nghĩa) duy nhất xem thường…

Nơi nam nhân bị xỏ xuyên qua có chút sưng, mặc y phục xong sửa sang lại đồ đạc trên bàn, Cửu Hoàng cũng đã giải khai kết giới, Cửu Hoàng nhìn đến bộ dáng bối rối của nam nhân thì trong lòng kỳ thật cung không cao hứng lắm, y hoàn toàn hy vọng nâm nhân có thể tự nguyện để y ôm nhưng điều này hơi chút khó khăn, tuy thân thể nam nhân mẫn cảm nhưng rất kháng cự khi bị người khác đối đãi như thế.

Cửu Hoàng nắm tay nam nhân, rõ ràng cảm giác được nam nhân muốn rút tay về, y xiết chặt tay nam nhân, ” Ngươi có muốn biết vì sao lúc trước ta nói muốn dẫn ngươi đi Tuyết Sơn không?”

Nam nhân giật giật môi, trả lời Cửu Hoàng, “Không biết”.

“Ta thích cảm giác ở cùng một chỗ với ngươi, ta thấy rất thoải mái, chưa từng có ai có thể cho ta cảm giác

như vậy". Bất kể là ở phương diện nào, y thấy nam nhân rất khác biệt so với người khác, thấy nam nhân sững sờ, y thử đưa tay ôm nam nhân, "Ngươi hiểu ý của ta chứ, ta không phải vì muốn làm chuyện này mới đến dây dưa ngươi". Hai tay y ấm áp ủ kín đôi tay lạnh lẽo của nam nhân, xoa nắn lòng bàn tay nam nhân, nhẹ nhàng mà nhéo nhéo.

Nam nhân nghĩ tới 1 vạn loại khả năng cự tuyệt ý nghĩ Cửu Hoàng coi trọng hắn, kinh ngạc nghiêng đầu, má 2 người dán vào nhau, thần sắc hắn phức tạp trừng mắt nhìn, hơi thở của Cửu Hoàng tản ra bên môi hắn làm cho lòng hắn loạn thành một đoàn.

Lúc này.

Ngoài cửa sổ gió thổi mạnh, bóng cây không ngừng lay động, liền ngay cả cửa sổ trà phô cũng bị thổi mở, một trận âm phong thổi vào, tiếp theo liền nhìn đến 1 nữ quỷ tóc tai bù xù theo cửa sổ đi vào trà phô, trên người nữ quỷ nhỏ nước, bộ mặt vô cùng dữ tợn, xung quanh nàng che kín hắc khí, oán khí của nàng rất nặng.

"Nam nhân không có ai tốt cả, lúc yêu ngươi thì nói lời đường mật, không yêu thì có thể giết ngươi, Nho lang sao ngươi có thể nhẫn tâm phụ tình ta…". Nữ quỷ kia bò vào, tiếng kêu thảm thiết, thê lương của nàng quanh quẩn ở trà phô, nữ quỷ âm ngoan nở nụ cười, "Lại có người đến, các ngươi đều theo ta xuống âm ty đi…". Nữ quỷ đi rất nhanh, mau chóng đi tới bên Tích Duyên, hơi thở hôi hám làm hắn muốn ói, Cửu Hoàng nhíu mày một chưởng đánh qua, một đạo ngân quang hiện lên trước mặt Tích Duyên, trong chớp mắt nữ quỷ kêu thảm hóa thành hư ảo.

Người trên lầu nghe được động tĩnh mới đi xuống, Xích Luyện vừa nhìn đã biết xảy ra chuyện gì, tiểu hồ ly túm y phục Xích Luyện đi theo phía sau Xích Luyện.

"Vừa rồi đa tạ ngươi".

"Không cần khách khí". Cửu Hoàng đốt nến, y bĩnh tĩnh nhìn về hướng nam nhân, "Trà phô của ngươi âm khí rất nặng, liên quan đến địa thế ở đây, trước kia nơi này là nhà của 1 phú hộ, chính là tên lên làm phò mã dây dưa với nữ quỷ, đã giết nữ nhân kia, nữ quỷ vừa rồi dù sao cũng là hoa khôi nổi danh của Biên thành".

"Ngươi biết rất rõ a". Xích Luyện lạnh nhạt mở miệng.

Cửu Hoàng trả lời rất tự nhiên:"Đều nghe nói mà thôi".

Nam nhân vẫn nói lời cảm tạ với Cửu Hoàng, Cửu Hoàng rất đường hoàng mời 3 người đến tửu lâu, Xích Luyện cũng vui vẻ nhận lời, tiểu hồ ly nói đã đói bụng, nam nhân cũng vô pháp cự tuyệt lời mời của Cửu Hoàng. Vì thế, bốn người đi đến tửu lâu.

Gian tửu lâu này vô cùng lịch sự, tao nhã, các bàn đặt cạnh nhau ở trên lầu hay dưới lầu đều dùng bình phong tinh mỹ (tinh xảo, xinh đẹp) ngăn cách, phòng trên lầu trang nhã, tráng lệ, một bàn xà yến (rắn

toàn tập, aka Chín thật thâm nho)bày trước mắt, sắc mặt của nam nhân cùng Xích Luyện rất khó xem, Cửu Hoàng khách sáo hàn huyên vài câu cùng Xích Luyện, sắc mặt Xích Luyện càng ngày càng kém, tiểu hồ ly lại vùi đầu tự mình ăn, nam nhân nhìn thấy Cửu Hoàng đạt được ý đồ khẽ cười, nam nhân tức giận vỗ bàn, lại phát hiện ánh mắt ba người đều hướng về phía hắn.

Lảm nhảm:

Thúc Tích Duyên bênh Xích Luyện chằm chằm lun, thiên vị ghia

Tui lại thích aka Chín nhất (tung bông cho a vs màn tiệc rắn).

Tội nghiệp ẻm hồ ly ăn cho dữ dzô đi cưng rùi bít tay của Xích Luyện.

127. Chương 127

"Có gì không hài lòng?". Cửu Hoàng ngữ khí biếng nhác hỏi nam nhân.

"Không có…". Nam nhân nhìn chằm chằm 1 bàn xà yến, không biết nên làm gì.

Trong đôi mắt Cửu Hoàng lộ ra vài ý cười, y múc 1 chén canh rắn cho nam nhân: "Nếu không có không vừa lòng vậy thì ăn đi, hôm nay ngươi cũng vất vả rồi phải ăn nhiều một chút mới được".

Nam nhân hút khí, do dự hạ giọng nói một câu: "Ăn cơm…". Hắn cầm ly rượu uống mấy ngụm, Cửu Hoàng biếng nhác nở nụ cười hài lòng, Xích Luyện lại nhìn chằm chằm tiểu hồ ly đang ăn canh rắn.

Sắc mặt Xích Luyện có thể ví như tro tàn, nam nhân thấy thần sắc của Xích Luyện, gọi tiểu nhị mang một chén cháo trắng tới, Xích Luyện không ăn canh rắn thì hắn cũng không ăn, ngược lại Cửu Hoàng cùng tiểu hồ ly ăn rất ngon miệng, bữa cơm này ăn đến Xích Luyện mặt sắp tái xanh rồi, Cửu Hoàng cùng hắn tiễn Xích Luyện cùng tiểu hồ ly hồi phủ, lúc sau hắn mới cùng Cửu Hoàng mỗi người đi một hướng.

Nam nhân cự tuyệt đề nghị tiễn hắn hồi phủ của Cửu Hoàng, sở dĩ Cửu Hoàng cùng nam nhân tiễn Xích Luyện hồi phủ vì không muốn nam nhân tiếp cận quá mức với Xích Luyện, đêm nay Cửu Hoàng rất cao hứng, con xà yêu kia không ít lần cùng y giao thủ, y làm xà yến có thể giảm nhuệ khí của nó, mà sau khi cùng nam nhân ly biệt, y không có rời đi ngay mà đi theo phía sau nam nhân, đến tận lúc nam nhân bình an hồi phủ thì y mới yên tâm rời đi. Nhưng mà lúc y thấy đại Nham miếu ở đối diện phủ đệ nam nhân thì bất mãn nhíu mày, trong mắt y Nham môn hoàn toàn là tà giáo, dựa vào danh nghĩa bắt quỷ giúp dân chúng dung túng yêu nghiệt trên thế gian. Trong mắt y, người "Nham môn" đều là đồ lường gạt dân chúng.

Sau khi nam nhân hồi phủ, từ miệng Trương quản gia biết được Mạt Đồng đi thanh lâu ở Bắc phố, hắn cũng không muốn quản Mạt Đồng, hắn quay lại phòng Trương Tử Yến, một đêm này hắn ôm thê tử ngủ.

Thế nhưng tiệc vui chóng tàn, nam nhân biết sớm hay muộn sẽ có ngày Mạt Đồng đến tìm hắn, hoàng hôn ngày hôm đó hắn làm xong công việc của một ngày, dặn tiểu nhị đóng cửa trà phô, Trương quản gia liền vội vội vàng vàng đến nói cho hắn biết trong phủ có chuyện xảy ra, hắn lập tức chạy về phủ, vừa vào nhà liền thấy Trương Tử Yến khóc đến đau lòng.

"Phu quân, phu quân!". Trương Tử Yến lao vào trong lòng nam nhân, khóc đến thương tâm muốn chết, hắng giọng đau lòng nói vói nam nhân: "Ngươi đã về, ngươi không để ý Mạt Đồng, y…. Mạt Đồng y….".

Lập tức cảm giác được không thích hợp, nam nhân nắm chặt cánh tay Trương Tử Yến, vừa an ủi vừa hỏi nàng: "Mạt Đồng đối với người làm gì sao? Nếu y mạo phạm ngươi, cho dù ta liều cái mạng này,ta cũng nhất định thay ngươi đòi lại công đạo!".

"Không phải". Trương Tử Yến khóc nhìn phu quân mình, "Mạt Đồng y không mạo phạm ta, nhưng mà y dẫn một miêu nữ từ thanh lâu về, nữ nhân kia là yêu nghiệt". Nàng khóc đến thương tâm.

Cái gì?

Mạt Đồng muốn làm hắn tức chết phải không?

Hắn từng cùng Mạt Đồng nói qua, muốn ngoạn nữ nhân thì tự mình đi thanh lâu đừng đem nữ nhân mang về phủ, hiện nay không những mang nữ nhân trở về mà còn là một con nữ yêu nữa! Không cần nghĩ cũng biết miêu nữ mà Trương Tử Yến nói đến chính là con miêu nữ mà Cửu Hoàng lúc trước bán tới thanh lâu, nếu không Biên thành thái bình này cũng sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện yêu nghiệt.

Trương quản gia thương tâm nói với nam nhân: "Mạt thiếu gia đem nữ yêu kia vào trong phòng y, bay giờ nên làm thế nào đây". Trên dưới Trương gia ngoài Trương Tử Yến ra đều biết quan hệ của nam nhân cùng Mạt Đồng, hiện giờ mọi người đều để ý sắc mặt nam nhân, thở mạnh đều không dám.

Tốt lắm, tốt lắm….

Mạt Đồng vậy mà mang nữ yêu vào trong phòng, chắn chắn sẽ làm một ít chuyện dơ bẩn, đột nhiên nam nhân rất muốn ói, chỉ cần mỗi khi nghĩ Mạt Đồng ôm qua nữ nhân thanh lâu lại quay về ôm hắn, cái loại tư vị làm cho hắn mắc ói. Sự nhẫn nại của hắn cũng có giới hạn, Mạt Đồng lại nhiều lần khiêu chiến cực hạn của hắn, cho dù hắn tốt tính lại bình tĩnh cũng vô pháp tha thứ cho Mạt Đồng lại lần nữa khiêu khích, hắn có thể dễ dàng tha thứ việc Mạt Đồng ở lại phủ hắn, hắn cũng có thể chịu đựng Mạt Đồng động tay động chân với hắn nhưng tuyệt đối không thể chịu được Mạt Đồng mang người ngoài về phủ làm loạn. Hắn gần như dùng hết sức lực một cước đá văng cửa phòng Mạt Đồng…

Trương quản gia cùng Trương Tử Yến đều bị khí thế của nam nhân dọa sợ, hắn không cần nghĩ liền vọt vào, Trương quản qua ngăn hạ nhân ngoài cửa xem náo nhiệt, còn Trương Tử Yến cũng đứng ở cửa không dám vào.

Trong phòng.

Vạn linh lô của Mạt Đồng đặt trên bàn, sương khói mây tím lượn lờ, mây tím thanh nhã lượn lờ trong không khí, cạnh giường có y phục rơi rớt trên mặt đất, nam nhân xốc màn lên…

Miêu nữ toàn thân trần trụi dán trên người Mạt Đồng, đôi tai xù lông cùng đuôi đặc trưng đều lộ ra, y một tay ôm thắt lưng, một tay xoa bộ ngực nở nang trắng nõn của miêu nữ, thấy nam nhân xốc màn lên, y không lung túng ngược lại khóe miệng hơi cười tà, tròng mắt đen và sâu thẳm lại tràn ngập hàn ý.

Trái tim nam nhân co rút, một cỗ cảm giác khó chịu không hiểu nảy lên trong lòng hắn, hắn gần như là lập tức liền đưa tay tát Mạt Đồng một cái, người đứng ngoài cửa nghe tiếng bạt tai đều sợ tới mức hút không khí. Miêu nữ sợ tới mức co rúm lại, Mạt Đồng sững sờ nhìn chằm chằm nam nhân, dường như y chưa bao giờ nghĩ tới nam nhân sẽ động thủ đánh mình, mặt y hơi đỏ, mắt sáng như sao nhìn chằm chằm nam nhân.

"Ngươi dám đánh ta?!". Mạt Đồng khó có thể tin nổi.

"….". Đánh, liền đánh.

Mạt Đồng đẩy miêu nữ ra, cầm y phục mặc vào liền lập tức xuống giường, y lập tức bảo Trương quản gia đem miêu nữ trả về thanh lâu, thuận tay y đóng mạnh cửa phòng lại, không cho bất cứ ai vào, y nhốt nam nhân trong phòng, ngang ngược không cho nam nhân đi ra.

"Ngươi dám đánh ta?".

"Ta đánh ngươi thì sao, ta nói rồi, ngươi có thể đi thanh lâu tìm kỹ nữ". Nam nhân ngừng một chút, hắn chỉ miêu nữ mềm nhũn trên giường cảnh cáo Mạt Đồng, "Chuyện của ngươi, ta cũng không muốn quản, ngươi muốn làm gì thì đi ra ngoài mà làm, đừng mang về phủ". Những chuyện khác hắn đều thuận theo Mạt Đồng, nhưng mà Mạt Đồng cố tình muốn khiêu chiến điểm cực hạn của hắn.

Mạt Đồng giơ tay lên muốn tát nam nhân, nam nhân không sợ chút nào, giống như muốn cùng y liều mạng, ngẩng mặt lên, "Ngươi đánh a, ngươi dứt khoát một chưởng đánh chết ta đi, so với việc sống ghê tởm như ta còn tốt hơn". Động tác chế trụ hắn của của Mạt Đồng làm cho thanh âm hắn nhỏ đi, yếu ớt.

Mạt Đồng đổi tay nắm cằm nam nhân: "Ngươi cảm thấy ta thật là ghê tởm?".

Nam nhân không thừa nhận cũng không phủ nhận, thái độ hắn như thế càng làm Mạt Đồng tức giận thêm, y nhéo nhéo cằm nam nhân, khen ngợi sự can đảm của nam nhân: "Ngươi đừng quên bây giờ ngươi không có pháp lực, ngươi đấu không lại ta".

"…". Nam nhân khó chịu gạt tay Mạt Đồng ra, lần này hắn thật sự nổi giận: "Trước đây, ta lưu ngươi lại là không muốn ngươi làm xằng làm bậy, ngươi đối ta làm chuyện vốn thế nhân không chấp nhận được, ta hảo tâm thu lưu (nhận nui, giúp đỡ ẻm), ngươi chẳng những không báo đáp còn nơi nơi xằng bậy, ta hy vọng ngươi đi theo chính đạo, ngươi lại cố tình…".

“Ngươi câm miệng”. Mặc mâu (mắt đen như mực) của Mạt Đồng lẳng lặng nhìn chằm chằm nam nhân, “Ngươi tốt nhất đừng theo ta nói [chính đạo], [tà đạo], cái gì là [chính], cái gì là [tà], ngươi dùng lương tâm của mình nói cho ta biết, rốt cuộc ngươi phân rõ được không?”

Nam nhân vô lực ngồi xuống, hắn bị Mạt Đồng phản kích biến thành nói không nên lời, Mạt Đồng cũng không bận tâm bên ngoài có người đứng xem hai tay y nắm hai má nam nhân, làm cho nam nhân đang ngồi ở ghế phải ngẩng đầu lên nhìn y chăm chú.

“Ta nói cho ngươi hay, cái mà các ngươi gọi là Nham môn, cái gọi là chính đạo cùng xà yêu cấu kết lừa bịp bá tánh trong thiên hạ, ngươi có biết không?”. Đôi mắt đen như mực của Mạt Đồng màu càng nồng đậm hơn, y lẳng lặng nhìn chằm chằm nam nhân không có nửa điểm trốn tránh, lời nói của y không hoảng không nhân từ không ngừng nói cho hắn biết một bí mật kinh thiên (kinh hãi, đáng sợ).

Thấy nam nhân lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, Mạt Đồng đạt được thắng lợi nở nụ cười: “Ngươi cho là ta vô duyên vô cớ đi hấp công lực của mấy người Nham môn đó? Cái gọi là chính đạo lừa đời lấy tiếng, ngươi cho rằng khi ở Phong Danh thành vây quét yêu nghiệt, chỉ cần nhờ lực lượng của một mình xà yêu có thể dùng huyễn thuật lừa mọi người?”.

“….”.

“Nếu không phải xà yêu âm thầm cấu kết cùng Nham môn, một mình xà yêu có thể đánh bại đám đạo sĩ thối của Thanh Phong cốc cùng Bạch Vân Quan Thanh Sơn không?. Mấy ngày nay Mạt Đồng thường xuyên không ở trong phủ, ở bên ngoài y cũng tra (điều tra, tìm hiểu) được một số chuyện.

“…..”. Nam nhân vẻ mặt rất phức tạp.

“Nham môn nổi lên cũng là lúc Thanh Phong cốc cùng Bạch Vân Quan sụp đổ, xà yêu cùng người Nham môn sớm đã cấu kết với nhau, xà yêu giúp Nham môn thành nghiệp lớn, Nham môn giúp xà yêu diệt trừ Thanh Sơn. Mà Hàng ma ấn của Thanh Phong cốc cũng không phải là đệ tử Nham môn từ người xà yêu đoạt được như lời bên ngoài nói, thực ra Hàng ma ấn là lễ vật xà yêu đưa cho môn chủ Nham môn, Nham môn muốn mượn sức Phật Hàng dùng Hàng ma ấn làm mồi chiêu dụ Phật Hàng đến thu phục ta, đây là cái ngươi gọi là chính đạo, [trảo quỷ, không thu yêu] đây là chuyện ma quỷ gì?”. Mạt Đồng cảm thấy vô cùng tức cười,

Tích Duyên

còn đối tốt với con xà yêu kia như vậy, còn thủy chung không chịu tin tưởng Xích Luyện thật là xà yêu, y tức giận nhéo nhéo mặt

Tích Duyên

, “Ta vì ngươi đi chính đạo,vậy ngươi có thể vì ta mà an phận thủ thân không?”.

"…".

"Tại sao lại không nói? Ngươi không thể làm được?". Mạt Đồng nâng cằm Tích Duyên lên, tát một cái lên mặt Tích Duyên, "Ngươi đồ đê tiện không cho phép ta đi thanh lâu, cũng không cho ta chạm vào ngươi, không phải Xích Luyện mà là nam nhân tóc bạc kia, ngươi cho là chuyện này ta không biết sao?". Tích Duyên chưa kịp trốn tránh, Mạt Đồng liền tát Tích Duyên mấy cái.

Mạt Đồng bị chọc giận….

128. Chương 128

Nam nhân té lăn trên đất, trên mặt hắn đau đớn bỏng rát, miệng hắn ngập tràn mùi máu, khóe miệng hắn còn vương tơ máu, hắn vịn bàn từ dưới đất đứng lên, lỗ tai rung lên ong ong.

Nam nhân thấy Mạt Đồng lấy ra một cái hộp gấm ném mạnh trước mặt hắn: "Viên [hồi linh châu] này vốn là lễ vật tặng cho ngươi mừng ngươi khai trương trà phô, đây chính là thánh phẩm tốt nhất giúp ngươi khôi phục cùng linh khí, ta thiên tân vạn khổ (trăm cay nghìn đắng), tìm Quỷ vương thỉnh cầu rất lâu y mới nguyện ý tặng cho ta, đáng tiếc hiện tại vô dụng". Nam nhân chưa kịp cầm lấy,y đã một cước hung hăng đạp vỡ hồi linh châu trân quý.

"…." Nam nhân lau vết máu bên miệng, hàm dưới hắn bị tay Mạt Đồng mạnh mẽ chế trụ, hắn giật giật môi, "Ngươi vốn là không cần làm nhiều như vậy, đến tột cùng ngươi vẫn đối xử với ta như vậy, toàn bộ lại có ý nghĩa gì …". Nam nhân cảm thấy mình đang khóc bởi vì hai má hắn bất tri bất giác (không thể nhận thấy, không ý thức, vô tình) đã ươn ướt.

"Ta nói rồi không cần lại có lần thứ tư". Hai mắt Mạt Đồng tràn ngập tà khí gắt gao nhìn chằm chằm nam nhân.

"…."

"Một lần nữa ngươi lại chạm đến cực hạn của ta, ngươi dùng lương tâm trả lời ta, ta đối với ngươi có chỗ nào không tốt sao?"

"…."

"Ngươi như thế nào không làm….ta thất vọng?" Thanh âm dễ nghe của Mạt Đồng có chút khàn khàn, trong đôi mát y tràn ngập lửa giận đan xen nhau, cổ tức giận kéo theo tà khí mãnh liệt giống như muốn giết chết nam nhân, y bóp cổ nam nhân, nước mắt nam nhân không ngừng rơi, nam nhân lại không có phát ra nửa điểm hút không khí, hai mắt nam nhân phiếm hồng tràn ngập khó chịu.

"Ngày hôm ấy ngươi đến trà phô?" Tích Duyên chấn động (sợ hãi, kinh hoảng, hoảng hốt) nói, đối mặt với câu hỏi trắng trợn của Mạt Đồng, hắn rơi vào hoàn cảnh quẫn bách, chuyện đêm đó vậy mà bị nhìn thấy.

"Nếu ta không đi thì sẽ không thưởng thức đến bộ dáng ngươi bị nam nhân khác làm đến mê loạn, trừ ta ra thì cùng người khác làm chuyện này ngươi thực thích đúng không? Ngươi thoải mái không? Ngươi vui vẻ không?" Mạt Đồng hỏi rất nhiều, y vung tay hất cằm Tích Duyên ra, y đưa tay đẩy mở vạt áo bị Tích Duyên nắm đến nhăn nhúm, tùy ý Tích Duyên giữ chặt ra sao y đều có cách làm cho Tích Duyên buông ra, y dồn Tích Duyên tới bên giường, "Ta thật muốn cứ một chưởng đánh chết ngươi, chết thật sạch sẽ!" Đêm đó lúc y đi trà phô đều thấy hết mọi chuyện, tuy rằng bày kết giới nhưng loại huyễn thuật này đối với y mà nói gần như là không có hiệu quả, đêm đó Tích Duyên bị Cửu Hoàng làm đến thần chí mơ hồ.

Tích Duyên bất lực lùi ra sau, Mạt Đồng từng bước tới gần: "Làm sao vậy Tích thúc? Nói ngươi mấy câu ngươi liền chịu không nổi? Vậy lúc ngươi làm chuyện rất có lỗi với ta ngươi có nghĩ tới cảm thụ của ta"

Mạt Đồng châm chọc đối với nam nhân gọi "Tích thúc", lời nói kịch kiệt của y giống như thanh chủy thủ sắc nhọn cắm vào trái tim nam nhân làm tâm hắn bị thương nặng, hắn biết chuyện đêm đó ở trà phô nhất định là bị Mạt Đồng nhìn thấy…

Mà giờ phút này nam nhân bị chỉ trích liên tiếp, y phục hắn cũng bị xé nát một cách không thương tiếc, dưới ánh mắt xem thường của Mạt Đồng quần hắn bị kéo xuống, hắn vô cùng khuất nhục co rút người lại, bây giờ hắn ngay cả khóc đều khóc không được.

Gót chân nam nhân bị nắm, bị Mạt Đồng kéo đến, hai chân bị tách ra hết cỡ, y không chút thương tiếc vỗ mông nam nhân, trong lòng nam nhân vô cùng khó chịu lại không mở miệng cầu xin tha thứ, đêm nay thể xác và tinh thần nam nhân đều tan vỡ, rất khó chịu đựng được, bị Mạt Đồng đối đãi vô tình, lặp lại việc thao lộng (bị XXOO liên tục), tôn nghiêm còn sót lại của nam nhân bị chà đạp không thương tiếc.

"Cuộc sống tốt đẹp ngươi không muốn, cố tình muốn đi ra ngoài câu tam đáp tứ(đi câu giai), hôm nay ta làm ngươi hiểu rõ ngươi là người như thế nào!" Mạt Đồng tức giận ngăn chận nam nhân đang giãy giụa, khí lực y rất lớn nhéo đến trên người nam nhân nơi nơi đều là ứ thanh, cho dù nam nhân kiên cường đến đâu thì sự lăng trì thống khổ này đánh sâu vào vẫn làm hắn đau đớn kêu ra tiếng.

Trên dưới Trương phủ không ai dám ngăn cản,cũng không ai dám đi vào, nam nhân nghe tiếng khóc la của Trương Tử Yến, nghe tiếng mắng chửi của Mạt Đồng, đầu tóc của hắn bị nắm lên, trước đó Mạt Đồng mới chạm qua nữ nhân hiện tại lại cùng hắn hoan ái, nam nhân nhịn không được ói ra, Mạt Đồng liên tục xâm phạm nam nhân, khiến am nhân bày ra đủ loại tư thế đáng thẹn, nhìn chằm chằm nam nhân giống như đánh giá món đồ chơi, mỗi một câu của Mạt Đồng đều làm thương tổn nam nhân.

Nam nhân không còn lời nào để nói, hắn phản kháng cũng phản kháng qua, ngoại trừ cuối cùng bị đánh vẫn là bị đánh, hắn không nói được một lời nhìn động tác của Mạt Đồng, hắn biết sau đêm nay quan hệ của cả hai sẽ tan vỡ, Mạt Đồng ôm hắn, mắng hắn, xâm phạm hắn, không để ý cảm thụ của hắn, hết rồi, hết rồi, mọi thứ đều hết rồi….

Lúc nam nhân tỉnh lại, mắt hắn đều sưng lên, Mạt Đồng cũng không giống như trước rời đi mà ngủ bên cạnh hắn, đây đã đêm hôm sau. Hắn thức dậy làm động đến Mạt Đồng. Mạt Đồng mở mắt, nguy hiểm

nhìn vào cả người hắn đang trần trụi, trên người hắn các dấu vết đều là chứng cớ của buổi tối giao triền kịch liệt, tay Mạt Đồng xoa đùi hắn, hắn run rẩy, hắn sợ hãi, hắn không muốn lại bị đánh. Toàn thân hắn đều bủn rủn vô lực, cả người sắp nát ra, hắn há miệng thở dốc muốn nói chuyện lại phát hiện giọng mình khàn khàn khó nghe, hắn chỉ đành ngậm miệng lại.

"Muốn nói gì cứ việc nói thẳng, không cần do do dự dự, ta nhìn cũng thấy phiền". "Mạt Đồng ngồi dậy, tay vuốt ve chân nam nhân, từ trên chân trượt xuống sau thắt lưng nam nhân, bàn tay y vuốt ve qua lại trên lưng nam nhân, "Ngươi cũng không phải nữ nhân, đừng bày ra bộ dáng đáng thương hề hề kia, tối hôm qua ngươi kêu đến mất hồn như vậy, chỉ sợ thê tử ngươi cũng nghe rõ ràng".

Nam nhân giật giật thân thể, hất tay Mạt Đồng ra, hắn không có khí lực lấy chăn che thân thể mình, hắn tận lực không nhìn tới ánh mắt khinh rẻ của Mạt Đồng.

"Những lời ngươi nói tối hôm qua đều là thật?"

"Lời nào?" Mạt Đồng đưa tay gảy gảy mái tóc đen như mực của y, sợi tóc mềm mại bay bay rơi nhẹ lên chú văn màu đen trên lưng y.

"Nham môn cấu kết cùng xà yêu…."

"Đúng vậy" Mạt Đồng gật đầu không hề giấu diếm chút nào, trong lúc y đi tìm nội đan nghe được không ít tin tức.

"Ngươi thu thập nội đan?" Nam nhân theo sau hỏi một câu.

Đôi mắt Mạt Đồng lóe lên, y đưa tay quay mặt nam nhân lại, để nam nhân đối mặt với y, "Như thế nào? Ngươi cũng sẽ quan tâm ta?" Thấy nam nhân trầm mặc không nói, y lại không muốn thương tổn nam nhân, y đưa tay ôm nam nhân vào trong ngực, động tác của y rõ ràng đã ôn nhu hơn rất nhiều, thân thể nam nhân dán qua lập tức liền cảm nhận được nhiệt độ cơ thể ấm áp của Mạt Đồng.

"Còn chưa đủ, còn thiếu một viên nội đan của thụ yêu nghìn năm". Mạt Đồng nghiêng đầu, hôn 2 má nam nhân, nam nhân rất muốn đẩy Mạt Đồng ra nhưng hai tay lại bị nắm chặt.

Nam nhân giống như con kiến…..

"Viên nội đan của thụ yêu nghìn năm ở chỗ Phật Hàng" Nam nhân không chút suy nghĩ liền thốt ra, nói xong liền hối hận.

"Ta biết, ngươi đúng là thành thật, liền loại chuyện như vầy cũng nói cho ta biết, ngươi không sợ ta đi tìm y phiền toái?" Mạt Đồng bá đạo ngăn chận nam nhân, trên người nam nhân rất đau nhưng lại không phát ra một chút thanh âm thống khổ nào, y dùng chăn đem hai người bao lấy, trong chăn không gian chật chội tràn đầy hơi thở ấm áp của cả hai.

Nam nhân giật giật môi:"Chuyện sớm hay muộn…." Hắn lảng tránh tầm mắt của Mạt Đồng.

Nhưng là cỗ hơi thở ôn hòa này làm trong lòng nam nhân truyền đến một trận đau đớn, môi Mạt Đồng quanh quẩn ở chớp mũi hắn, hơi nóng đem hắn bao phủ bên trong đó, đã ươn ướt hai má hắn.

Mạt Đồng tổn thương Tích Duyên đây là chuyện thật không thể xóa bỏ, trong lòng hắn có bóng ma không nhỏ, Mạt Đồng nhìn hắn một lát, nói với hắn:"Dáng vẻ của ngươi bây giờ thật xấu, nhưng đừng lo cơ thể của ngươi rất tốt, so vơi tiểu quan trong kỹ viện còn chặt hơn". Mạt Đồng thương tổn hắn nặng nề, hắn không còn lời nào để nói. Hắn trầm mặc càng làm Mạt Đồng thêm tức giận, y là ma tôn, bao nhiêu nữ nhân, nam nhân, bao nhiêu yêu tinh xinh đẹp chờ y lâm hạnh, y thật chưa thấy qua người không thú vị như Tích Duyên!

"Như thế nào?" Mạt Đồng xiết chặt cánh tay nam nhân, "Ngươi cảm thấy ta nói sai hay là vũ nhục ngươi". Thanh âm nam nhân khàn khàn phun ra một chữ, đỏ mắt nhìn về phía Mạt Đồng, "Ngươi buông ra, ta muốn đi trà phô, hôm nay còn rất nhiều việc cần xử lý…". Lời nam nhân còn chưa nói xong liền bị Mạt Đồng hôn, nói là hôn còn không bằng nói là cắn. Nụ hôn trừng phạt kia giống cảnh cáo nam nhân đây là kết cục phản kháng lại.

Nam nhân không phản kháng, không giãy dụa, chỉ có như vậy mới không bị đánh, sẽ không liên lụy đến người trong phủ, Mạt Đồng hôn nam nhân đủ rồi, sờ đủ, ôm đủ mới thỏa mãn rời giường, y biểu thị gần đây phải đi xa một thời gian.

"Ngươi đi đâu?" Nam nhân khẽ hỏi, hắn cũng không hy vọng Mạt Đồng đi hại người.

"Đi Thanh Phong cốc". Mạt Đồng rất thẳng thắn.

Nam nhân biết Mạt Đòng nhất định muốn đi tìm Phật Hàng lấy nội đan thụ yêu nghàn năm, hắn cũng không lên tiếng nữa, hắn không cản được, không có quyền, không lập trường để ngăn cản, tối hôm qua hắn bị đánh rất thảm, bây giờ trên người vẫn còn đau, hắn đã sớm biết sẽ có hậu quả như vậy, nhưng là tối hôm qua không thể chịu đựng được mới xúc động tát Mạt Đồng một cái.

Hắn rất khó chịu, trong lòng có một vướng mắc, trước mặt Mạt Đồng hắn đã muốn không có thể diện gì nhưng hắn vẫn hy vọng Mạt Đồng đừng hại người, đừng phạm sai lầm.

"Không phải nói trà phô có việc sao? Vậy còn không nhanh lên". Mạt Đồng một phen kéo chăn trên người nam nhân, y ngồi cuối giường ôm nam nhân, dùng chăn bao lấy cơ thể nam nhân, ôm nam nhân tới phòng tắm trong nội viện.

Thân thể nam nhân cứng ngắc, mạt Đồng nhận ra phản ứng của nam nhân, y để nam nhân tự mình tắm, xong việc y liền rời Mạt phủ, nam nhân không biết lần này Mạt Đồng đi mất bao lâu, hắn không tiện mở miệng hỏi Mạt Đồng cũng không nói, Mạt Đồng ngay cả câu "tái kiến" chưa nói đã đi, hắn cũng không thấy Mạt Đồng lúc rời đi, hắn cúi đầu suy nghĩ, trong đáy mắt tràn ngập hơi nước, khí tức.

Hắn cùng Mạt Đồng vừa quen thuộc như vậy, cũng vừa xa lạ như vậy…

129. Chương 129

Mạt Đồng vừa đi liền đi mất 3 tháng.

Trong 3 tháng này Mạt Đồng chưa từng trở về phủ lần nào, nam nhân cũng hiểu bản tính Mạt Đồng bất hảo (aka lưu manh) rất khó mà sống yên 1 chỗ, hắn cũng sớm biết Mạt Đồng sẽ không vĩnh viễn ở lại chỗ hắn. Chẳng qua không nghĩ tới Mạt Đồng sẽ đi đột nhiên như vậy, nam nhân cho rằng lần này Mạt Đồng sẽ không bao giờ quay về nữa.

Mà lúc trải qua một đêm cuồng loạn kia sau, người trong phủ đều biết quan hệ của Mạt Đồng cùng nam nhân, nhưng mà Trương Tử Yến cũng không có "chán ghét" nam nhân, người Trương gia vẫn đối đãi với hắn như trước kia. Hắn vốn quyết định rời đi Trương gia, hắn không có mặt mũi nào đối mặt với trên dưới Trương gia, nhưng mà người Trương phủ dường như đều hiểu, thông cảm cho nỗi khổ của hắn.

Hôm nay Trương Tử Yến cảm thấy thân thể không khỏe, nam nhân mang nàng đi y quán, đại phu báo cho nam nhân một cái tin tốt: Trương Tử Yến mang thai.

Nam nhân phi thường cao hứng bởi vì hắn sẽ làm phụ thân, tin tức này làm cho hắn bỏ ý niệm rời đi trong đầu, nếu hắn đi rồi liền thành người bội tình bạc nghĩa, Trương Tử Yến mang thai chính là một việc vui, người Trương Phủ cũng vì thế mà mở tiệc chúc mừng, hơn nữa còn ở trong thành phát gạo cho người nghèo, mà trong mấy ngày này ngoại trừ Cửu Hoàng ngẫu nhiên sẽ đến trà phô tìm hắn uống trà liền không có ai khác đến tìm hắn cả, đoạn thời gian này hắn cũng không có thời gian tìm Xích Luyện tâm sự, hắn phải để ý đến cửa hàng hơn nữa sau khi đóng cửa tiệm còn phải về nhà bồi Trương Tử Yến đang mang thai.

Hắn cũng không muốn đi nghe người bên ngoài truyền nhau chuyện đấu đá của các môn phái, hắn không muốn để ý tới, không muốn biết tin tức của Mạt Đồng, nói hắn trốn tránh cũng tốt như thế nào cũng đều tốt, hiện nay thái bình thịnh thế biên thành yên ổn phồn vinh, hắn không muốn nghĩ đến chuyện khác, đời này hắn liền tại Biên thành hảo hảo bồi thê tử, cùng hài tử của hắn trải qua cả đời, tất cả chuyện làm sai trước đây hắn vô pháp xóa sạch, hắn chỉ có thể từ sau ngày hôm nay sống thật tốt.

Quan hệ của Cửu Hoàng cùng nam nhân cũng dần dần có chuyển biến tốt đẹp, bởi vì y thi thoảng sẽ đến trà phô của nam nhân, còn luôn sẽ tặng chút lễ vật cho nam nhân, nam nhân căn bản không muốn nhận nhưng mỗi lần lại từ chối không được, mấy ngày này Cửu Hoàng cũng không làm gì với hắn, điều này làm cho hắn dần buông lỏng cảnh giác, trong lúc ở cùng Cửu Hoàng cũng trò chuyện không ít đề tài.

Nhưng mà nam nhân cũng không hiểu mình là môi tinh (sao chổi = kẻ xúi quẩy, xui xẻo) hay như thế nào mà những ngày yên bình luôn không được bao lâu, thời điểm Trương Tử Yến mang thai 5 tháng hắn phân phó hạ nhân thay biển cho phủ đệ, đổi "Mạt phủ" trở về "Trương phủ", trong những ngày Mạt Đồng rời đi, hắn sống rất an bình như những người bình thường, tất cả chuyện trước đây đều giống như một giấc mộng.

Ngày hôm đó Cửu Hoàng cùng nam nhân ở trà phô ẩm trà, bởi vì sắp đến lúc đóng cửa tiệm, trong tiệm cũng không có người đến đặt hàng.

"Thuốc bổ ta tặng cho ngươi, người dùng hết chưa?". Cửu Hoàng có chút đăm chiêu hỏi nam nhân, ngón tay y thon dài thong thả cọ xát chén trà bên cạnh.

"Dùng rồi". Nam nhân thành thật gật đầu, lễ vật Cửu Hoàng tặng hắn hơn phân nửa đều là thuốc bổ linh tinh, hắn có thể dùng cơ bản đều dùng, trời hôm nay lạnh như thế dùng chút thuốc bổ rất có ích đối với thân thể, bỏ đi rất lãng phí.

"Ân, dùng là tốt rồi, đối với thân thể ngươi rất có lợi". Dược liệu này cũng không phải là dược liệu bình thường, có thể bổ dương, âm khí trên người nam nhân quá nặng đối với thân thể không tốt, y liếc mắt nhìn nam nhân một cái liền hỏi: "Mạt Đồng rời phủ ngươi đã mấy tháng, y chưa từng trở về lần nào phải không?". Cửu Hoàng tin tức thực linh thông, cái gọi là có tiền có thể sử quỷ thôi ma (giống vs câu có tiền mua tiên cũng được bên mik), nam nhân không nói cho y thì y cũng có thể tra đến rõ ràng.

Tay cầm chén trà của nam nhân khựng lại, hắn trầm mặc trong chốc lát mới mở miệng: "Mạt Đồng chưa từng trở về lần nào".

"Mấy tháng trước, Phật Hàng cùng Mạt Đồng đánh nhau, cả 2 đều bị thương".

"...". Nam nhân không muốn nghe.

Nhưng mà Cửu Hoàng lại tiếp tục nói: "Hiện giờ Phật Hàng ở Hoằng Pháp tự chữa thương, mà Mạt Đồng không biết đi về đâu". Tình huống cụ thể y cũng không nắm rõ, y uống trà, thần thái biếng nhác nói với nam nhân," Hai người bọn họ trúng gian kế của Nham môn cùng xà yêu, thật đúng là chuyện tốt, làm cho 2 người bọn họ đánh nhau đánh đến ta chếtt ngươi sống, đến lúc đó ngư ông đắc lợi là Nham môn cùng xà yêu". Ngữ khí y lộ vẻ mệt mỏi, miễn cưỡng nhưng lại vô cùng dễ nghe.

Nam nhân chỉ nghe cũng chưa mở miệng lên tiếng. Cửu Hoàng biết rất nhiều chuyện, y cũng không keo kiệt chút nào mang tin tức y biết nói cho nam nhân.

Hôm nay Cửu Hoàng mặc y phục hoa mỹ, viền quanh cổ áo cùng tay áo đều bọc nhung mao, y phục thuần trắng thêu hoa văn màu vàng mảnh hoa lệ lại quý khí, một đầu tóc y màu trắng dài xõa tự nhiên, buông rơi rối tung ở sau người, ánh mắt y tản ra hơi thở biếng nhác, y nhấp một ngụm trà thấy nam nhân đang nhìn mình, trong đôi mắt y mang theo vài tia lười biếng lại mơ hồ lộ ra ý cười ôn nhu.

Nam nhân không thừa nhận cũng không được, khuôn mặt Cửu Hoàng không cần tô điểm cũng đã rất anh tuấn bất phàm. Hôm nay 2 người hàn huyên rất nhiều, sau khi đóng cửa tiệm còn đi tửu lâu dự tiệc tối, 2 người đã nhận lời một thương hộ trong thành mời đến dự tiệc, đêm đó nam nhân bị mời rất nhiều rượu, sau khi nam nhân bị rót mấy hũ rượu liền có chút say, thời điểm hắn cùng Cửu Hoàng đi ra tử lâu bước chân hắn có chút lảo đảo.

Một chiếc xe ngựa tinh xảo màu đỏ tươi theo xa xa vọt tới, thế tới xé gió rào rạt cùng tiếng vó ngựa cuồng loạn như một cơn lốc thổi quét đến. Ba con tuấn mã chạy như điên kéo theo một chiếc xe ngựa điêu long trụ phượng (chạm rồng khắc phượng), đầu xe treo hai ngọn đèn màu đỏ tươi nhìn qua thực hoa lệ lại yêu dị, bên hông xe ngự có chữ "Nham".

Là người Nham môn….

Chiếc xe ngựa đột nhiên xông tới làm cho nam nhân sửng sốt, lúc chỉ mành treo chuông Cửu Hoàng nhanh chóng vươn tay kéo nam nhân lại, một góc xe ngựa cắt qua góc áo nam nhân, nam nhân chỉ cảm thấy xe ngựa kia như một trận gió mạnh mẽ thổi nhanh qua trước mắt hắn, trong thời gian vài giây ngắn ngủi xe ngựa liền biến mất ở đầu đường.

Nam nhân ngây người, tốc độ kia quá nhanh, nếu đụng vào người thì hắn liền mất mạng. Cửu Hoàng bình tĩnh ôm nam nhân, nếu không phải vừa rồi y phản ứng mau thì nam nhân đã bị đánh bay, sau khi chờ nam nhân đứng vững thì y liền buông nam nhân ra, y biết nam nhân không thích cùng y tiếp xúc thân thể.

"Ngay cả môn chủ Nham môn đều đến đây, chỉ sợ Biên thành sẽ xảy ra đại sự". Cửu Hoàng có chút ngẩn người nhìn về địa phương xe ngựa biến mất, thanh âm y rơi vào tai nam nhân.

Nam nhân thuận thế nhìn lại, sớm đã không thấy bóng dáng xe ngựa, môn chủ Nham môn? Chính là người vừa rồi trong xe ngựa kia phải không? Thời điểm trước lúc xe ngựa vọt qua nam nhân gió nhấc lên màn xe ngựa, hắn mơ hồ nhìn thấy một nam tử đeo hoa văn mặt nạ ngồi trong xe, một thân y phục đỏ tươi cực kỳ bắt mắt…

Nếu thân hình nam tử kia không có vẻ tinh tế thướt tha của nữ nhân thì nam nhânnhất định sẽ nghĩ đến người trong xe là nữ nhân. Không biết hắn uống nhiều lắm hay là bị làm sao mà đầu hắn ẩn ẩn đau, hắn đưa tay để Cửu Hoàng đỡ hắn, bàn tay Cửu Hoàng ấm áp truyền đến độ ấm làm cho hắn thực an tâm.

"Đa tạ".

"Ta tiễn ngươi hồi phủ". Cửu Hoàng đưa tay ôm thân thể nam nhân lung lay sắp đổ, nam nhân không có né tránh, hắn cự tuyệt Cửu Hoàng đưa hắn hồi phủ, bây giờ hắn chưa muốn trở về, nếu trương Tử Yến thấy hắn uống thành như vậy nhất định sẽ lo nghĩ, vì không muốn làm thê tử lo lắng nên hắn quyết định không muốn về sớm.

Nam nhân do dự nửa ngày mới nói với Cửu Hoàng: "Bây giờ ta chưa muốn trở về, chúng ta đi dạo một chút, qua một lát lại trở về….". Hắn muốn chờ tan mùi rượu mới quay về.

Trong mắt Cửu Hoàng hàm chứa tươi cười, y vui mừng ngỏ lời: "Vậy ra ngoài thành đi dạo một chút, ta xem ngươi ngày thường không ở trà phô thì chính là quay về Trương phủ, cũng không có cơ hội ra ngoài nhìn ngắm". Y cũng không đợi nam nhân đáp lại liền đỡ nam nhân hướng cửa thành đi tới, nam nhân cũng không có cự tuyệt càng không ngăn Cửu Hoàng đỡ hắn.

Thời tiết mặc dù lạnh nhưng tay Cửu Hoàng rất ấm áp. Hai người chậm rãi tản bộ, trong thành đã là đêm dài nhân tĩnh, bóng đêm dày đặc đến nỗi làm cho người ta cảm thấy như trời sắp sập xuống, gió lạnh mùa đông thổi mạnh làm hai gò má có chút bỏng rát, tay hai người đan xen cùng một chỗ, bao phủ trong ống tay áo lông xù của Cửu Hoàng. Nam nhân liếc nhìn Cửu Hoàng một cái, phát hiện trên mặt Cửu Hoàng tuy không có biểu tình dư thừa gì nhưng đáy mắt lại lộ ra tiếu ý ôn nhu, đôi mắt mê người kia nhìn hắn chăm chú.

Cửu Hoàng ngữ khí ôn nhu hỏi nam nhân: "Lạnh không?".

Lạnh không….

Lời nói đã từng nghe như thế này lại chạm vào tâm nam nhân, hắn chăm chú nhìn về phía Cửu Hoàng, không tự chủ siết chặt tay Cửu Hoàng, "Ta không lạnh, tay ngươi rất ấm áp".

Cửu Hoàng cười rộ lên nhìn rất đẹp, cái loại tươi cười phát ra từ nội tâm làm cho nam nhân có chút thất thần, lần đầu tiên hắn nhìn thấy Cửu Hoàng đối hắn cười thực lòng, khó tránh khỏi có chút sửng sốt.

Hai người bước chậm trong rừng cây, ban đêm thực tĩnh lặng, tiếng bước chân thực rõ ràng, 2 người nói chuyện phiếm, nam nhân cảm thấy càng đi càng nóng nhưng mà thời tiết rõ ràng thực rét lạnh, ban đêm sương mù bao phủ trong rừng cây, nam nhân khác thường cảm thấy rất nóng, cho đến khi giọt mưa lạnh như băng gõ trên mặt nam nhân mới khiến cho hắn tỉnh rượu không ít.

Nam nhân chậm rãi ngẩng đầu nhìn thấy bầu trời rơi rụng hoa tuyết cùng mảnh rừng mai trước mắt làm đáy mắt bình tĩnh của hắn có vài phần xao động. Hoa mai cùng bông tuyết bay lả tả, hoa bị sương tuyết hỗn loạn đánh gãy phiêu tán ở trong mưa phùn gió lạnh, nguyên lai hoa mai ngoài thành đều đã nở rộ rồi, hắn đã lâu không có ra khỏi thành, cũng không biết ngoài thành có cảnh đẹp như vậy.

Cửu Hoàng cởi ngoại sam che trên đầu hai người, vạt áo y dính không ít đóa hoa, mưa tuyết rơi rất lớn, y sam nam nhân đều bị ướt, 2 người tìm được tiểu đình nghỉ mát giữa hồ sen để trú mưa, đường nhỏ vùng ngoại ô ban đêm không người tự nhiên là tối đen một mảnh, nơi đặt chân cũng khó tìm.

Y phục cả 2 đều bị ướt, Cửu Hoàng đụng đến thân thể nóng bỏng của nam nhân, y thấy thân thể nam nhân mẫn cảm run rẩy liền lập tức rụt tay về.

Trong bóng đêm.

Nam nhân nghe Cửu Hoàng ghé vào lỗ tai hắn thì thầm: "Thân thể của ngươi rất nóng, có phải có chỗ nào không thoải mái, muốn ta xem giúp ngươi hay không?". Y quan tâm hỏi nam nhân, hơi thở đảo qua cổ nam nhân, thanh âm y rõ ràng dễ nghe khiến cho cả người nam nhân vốn đã nóng lại càng nóng thêm.

Liền ngay cả nam nhân từ trước đến nay tâm đều bình tĩnh lại không hiểu làm sao tim đập nhanh hơn.

130. Chương 130

Cho dù bị mưa tuyết lạnh như băng làm ướt nam nhân cũng không cảm thấy lạnh, bàn tay Cửu Hoàng đụng tới cánh tay hắn, hắn chỉ cảm thấy chỗ bị Cửu Hoàng đụng vào càng ngày càng nóng, mà trong khoảng thời gian Mạt Đồng rời đi, hắn cũng chưa từng tiếp xúc với người khác, hắn cũng không phải thủ thân vì Mạt Đồng, đêm đó Mạt Đồng đối xử thô bạo như vậy với hắn nên đã để lại bóng ma rất sâu trong lòng hắn.

Ngoài đình mưa rất lớn, thanh âm giọt mưa cọ rửa đất đai cực kỳ rõ ràng, nam nhân ngồi ở đình nghỉ mát, thân thể vốn nóng rực lại lạnh lẽo, cảm giác lúc nóng lúc lạnh làm hắn khó chịu, Cửu Hoàng cũng đã nhận ra phản ứng của nam nhân, hắn cảm thấy thực xấu hổ, đêm qua hắn để hạ nhân nấu thuốc bổ Cửu Hoàng đưa cho hắn, Trương Tử Yến ăn một chút rồi không ăn nữa, còn lại một nồi, hắn thấy bỏ đi lại lãng phí, dù sao đây là một mảnh tâm ý của Cửu Hoàng, hắn liền ăn hết toàn bộ thuốc bổ này, hơn nữa tối nay uống nhiều rượu đại bổ như vậy chắc là bổ quá rồi.

Nhưng hắn lại xấu hổ không dám nói cho Cửu Hoàng biết nguyên nhân hắn lúc nóng lúc lạnh, hắn ngồi ở đình nghỉ mát, mỗi khi cảm giác được Cửu Hoàng tới gần hoặc nói chuyện với hắn thì hắn bắt đầu trở nên không yên lòng, tuy rằng nơi đây thực tối nhưng khi mắt thích ứng với bóng tối vẫn có thể thấy rõ biểu tình giờ phút này của Cửu Hoàng.

Ánh mắt biếng nhác của Cửu Hoàng từ hai má nam nhân chậm rãi trượt xuống cổ lại chậm rãi dời xuống, ánh mắt y từng chút từng chút di chuyển, liền giống như một đôi tay từng tấc từng tấc vuốt ve thân thể nam nhân.

“Ngươi đang nhìn cái gì?”.

“Không nhìn gì cả”.

Ánh mắt Cửu Hoàng dừng lại ở hai điểm như ẩn như hiện trước ngực nam nhân, nam nhân không chút nào nhận thấy có gì khác thường, cũng vô pháp hiểu được ánh mắt ẩn chứa sự nóng bỏng kia của Cửu Hoàng.

Nam nhân cúi đầu “ân” một tiếng, cũng không phải lấy lệ mà thanh âm kia còn rất nhu thuận, hắn lấy ngoại sam của Cửu Hoàng liền vắt vài cái còn giũ nước ra.

Nam nhân đặt y phục lại trên vai Cửu Hoàng: “Nhiều nước như vậy, y phục ướt sũng mặc ở trên người ngày mai nhất định sẽ sinh bệnh, hiện tại vắt bớt liên tốt hơn chút “. Tuy rằng y phục vẫn còn ướt nhưng so với ướt sũng vẫn tốt hơn.

Cửu Hoàng im lặng không lên tiếng nhìn nam nhân, nam nhân liền im lặng ngồi bên cạnh, không có oán giận, không có không kiên nhẫn, tư tưởng nam nhân thực thành thục hơn nữa làm việc thực ổn trọng lại còn rất có lễ độ, tại đoạn thời gian ở chung với nhau Cửu Hoàng cảm thấy nam nhân không thích nói nhiều, nhưng nam nhân lại nguyện ý bồi y nói chuyện phiếm.

Mỗi lần y đi trà phô của nam nhân uống trà, nam nhân sẽ phân phó tiểu nhị pha trà ngon cho y, hơn nữa thời điểm nam nhân trao đổi với thương khách rất nghiêm túc, làm việc hiệu quả và lợi ích cũng cao, nam nhân thực chịu khó tâm địa lại tốt, rất nhiều thương khách đều cảm thấy nam nhân thành thật, danh tiếng bên ngoài lại tốt mới nguyện ý tiếp tục cùng Trương phủ hợp tác.

Hiện tại so ra vẫn tốt hơn, nam nhân đang giúp y chải tóc còn giúp y lau nước trên mặt, tóc Cửu Hoàng chưa bao giờ cho ai đụng vào, nếu là người khác thì đã sớm ăn mấy quyền của y, chính là nhìn đến vẻ mặt nam nhân chăm chú cùng động tác chải chuốt cẩn thận thì y liền im lặng chăm chú nhìn nam nhân, nam nhân ngồi gần lại y một chút, cảm giác được nam nhân đến gần mang đến cố hơi nóng thản nhiên cùng nhiệt độ cơ thể khiến cho hạ phúc y nóng rực, Cửu Hoàng nghĩ muốn như vậy ôm lấy nam nhân đem hắn đặt ở dưới thân.

Chính là không được…

Cửu Hoàng không muốn làm cho nam nhân lại lẳng tránh y, tuy rằng dục vọng của y bị khơi mào, nhưng y vẫn bất động thanh sắc (tỉnh rụi) nhìn chăm chú nam nhân, khuôn mặt nam nhân bình thương khi cười rộ lên lại ôn nhu sinh động, nam nhân vắt khăn tay y đưa cho, nhìn thấy bên mặt y dính bọt nước liền đưa tay thay y lau đi, động tác lơ đãng này làm dao động ý chí của y.

Cửu Hoàng đưa tay nắm lấy tay nam nhân, thân thể nam nhân chấn động rõ ràng, hắn lảng tránh muốn rút tay về nhưng tay hắn bị Cửu Hoàng nắm rất chặt, hắn không rút lại được.

"Sao….làm sao vậy?". Nam nhân thấp giọng hỏi, nơi đây mưa bụi tràn ngập, ban đêm gió tuyết đan xen, thanh âm hắn có vẻ vô cùng rõ ràng.

Tay nam nhân từ cực nóng dần biến lạnh lẽo, Cửu Hoàng nắm tay nam nhân, làm cho bàn tay nam nhân tự dán trên người chính mình, chậm rãi theo thân thể hắn đi xuống, lòng bàn tay hắn xẹt qua ngực Cửu Hoàng, độ ấm kia làm cho tim hắn đập bất ổn, 2 người trong lúc này trở nên im lặng dị thường, âm thanh một tiếng mưa rơi giống như gõ vào tận tim hắn. Mà giọt mưa rơi xuống hồ nước cùng cọ rửa đất đai giống như dòng nước lũ cọ rửa ý thức nam nhân.

Cửu Hoàng dẫn dụ nam nhân, làm cho bàn tay nam nhân lạnh lẽo tự đụng vào thân thể cực nóng của chính mình, lúc hắn đụng tới dục vọng đã sớm bành trướng giữa 2 chân Cửu Hoàng thì hắn giống như bị phỏng, cảm giác cực nóng làm cho tim hắn đập nhanh, hắn muốn rút tay về nhưng Cửu Hoàng không cho. Ngược lại Cửu Hoàng càng thêm dùng sức giữ chặt tay nam nhân, bàn tay nam nhân bao trùm tại nơi vật thể vừa nóng lại vừa cứng, cho dù là cách y phục cũng có thể rõ ràng đụng đến hình thái dục vọng giữa 2 chân Cửu Hoàng.

"Đừng như vậy".

Nam nhân coi như lý trí ngăn cản, nhưng hắn trước sau khí lực đều không bằng Cửu Hoàng, hắn đụng đến vật kia tuy rằng y phục ướt nhưng nó vẫn rất nóng, lòng hắn rối loạn. Tiếp theo, Cửu Hoàng muốn làm cái gì cũng là rõ ràng. Thấy nam nhân cúi đầu, lông mi bị nước tuyết làm ướt ở trong gió lạnh nhẹ nhàng rung động, trong mắt nam nhân do dự, bất an, rối loạn, nhìn thấy nam nhân lộ ra vẻ mặt như vậy Cửu Hoàng có chút ngây người, nam nhân chỉ có thời điểm bị xâm phạm mới có thể lộ ra loại vẻ mặt này làm y không

khống chế được dục vọng.

Thực mê người…..

Không giống với sự gợi cảm cùng phong vận của nữ nhân, nam nhân phát ra lực hấp dẫn khó có thể kháng cự từ nội thể, hơi thở ôn hòa kia vô hạn khoan dung cùng ôn nhu luôn làm cho người ta muốn đi thân cận, thậm chí là đùa giỡn…..

Cửu Hoàng rất muốn cứ như vậy mà cởi y phục nam nhân ra, đặt nam nhân ở dưới thân, dùng sức xâm phạm, làm cho nam nhân khóc, làm cho nam nhân cầu xin tha thứ, làm cho nam nhân chủ động nói muốn, nhưng mà không được, y không muốn tổn thương nam nhân, còn hơn cả khoải cảm nhất thời cùng tình cảm mãnh liệt, y càng thích nam nhânlà xuất phát từ nội tâm cần y, không chỉ là ham muốn sắc dục ở trước mắt.

Cửu Hoàng áp dụng thế công ôn nhu, tuy rằng y ở phương diện này rất mạnh mẽ, cũng không giỏi theo đuổi người khác, y làm cho nam nhân sờ dục vọng của y, hành vi của y hoàn toàn là xuất phát từ việc dẫn dụ nam nhân.

"Nó biến lớn". Thanh âm Cửu Hoàng trầm thấp quanh quẩn ở bên tai nam nhân.

"Nam nhân không yên lòng "ân" một tiếng, thân thể hắn lúc lạnh lúc nóng, trên mặt nóng bỏng muốn chết, bị gió lạnh thổi cũng bị cọ nóng rát.

"Vậy bây giờ làm thế nào đây?". Ánh mắt Cửu Hoàng ở trên người nam nhân tự do di chuyển, mỗi một lời nói của y đều giống như đang khiêu khích nam nhân, "Ngươi giúp ta được không?".

"…..". Tay nam nhân đang run rẩy.

Loại yêu cầu này cũng quá trực tiếp làm nam nhân không biết đáp lại như thế nào, hắn lắc đầu cự tuyệt yêu cầu của Cửu Hoàng, nhưng là tay hắn vẫn bị Cửu Hoàng giữ lại, hắn rút cũng rút không ra.

Nam nhân nghẹn nửa ngày mới thốt ra một câu: "Ngươi tự mình làm….".

Cửu Hoàng không trả lời nam nhân, y ngồi bên người nam nhân, thấy nam nhân bị ướt mưa y phục dán lên người gần như nhìn thấu, hai điểm trước ngực nam nhân như ẩn như hiện hơn nữa ánh mắt nam nhân hơi nước mông lung, vẻ mặt vô thố cùng bất đắc dĩ khiến Cửu Hoàng trở nên miệng khô lưỡi khô.

"Ngươi cũng biết tại sao nó trở nên nóng như vậy, cứng như vậy?". Cửu Hoàng cố ý thả chậm thanh âm, biếng nhác hỏi nam nhân, vẫn đề rõ ràng này làm hắnthực xấu hổ nhưng Cửu Hoàng lại có vẻ tự nhiên vô cùng, giống như hỏi hắn ăn cơm hay chưa. Loại vấn đề này đương nhiên nam nhân sẽ không trả lời, hắn trầm mặc không nói gì, chỉ cảm thấy lòng bàn tay đụng vào vật kia nó càng ngày càng nóng, Cửu Hoàng lôi kéo tay hắn nhẹ nhàng ma sát dục vọng kia.

Thấy nam nhân không nói chuyện Cửu Hoàng tiếp tục nói: "Đều là bởi vì ngươi". Y nói chuyện thực trực tiếp làm cho nam nhân xấu hổ không thôi.

Nam nhân thành thật lập tức vì chính mình thanh minh: "Ta cái gì cũng chưa làm, tại sao nói vì ta…..". Hắn cũng không phải tự nguyện muốn sờ chỗ kia của Cửu Hoàng, là Cửu Hoàng khiến hắn sờ, hắn không nghĩ sờ cũng không muốn sờ.

Cửu Hoàng cắt ngang lời giải thích của nam nhân, y tiếp tục hỏi nam nhân: "Nó nóng hay không?"

"Ân…..". Nam nhân thành thật trả lời.

"Sờ lên cảm giác không tệ đi?". Ngón tay y thon dài vuốt ve mu bàn tay nam nhân, kéo ngón tay nam nhân xoa dục vọng y cương cứng, thấy nam nhân không nói lời nào y tiếp tục hỏi, " Có muốn tiếp cận nhìn nó không?". Y lại bắt đầu dẫn dụ nam nam nhân, trong thanh âm biếng nhác lộ ra vô hạn ám muội.

Nhìn nó?

Nhìn dục vọng của y?

Còn tiếp cận nó, trong đầu nam nhân hỗn loạn như biến thành 1 đám tương hồ, tuy rằng hắn biết Cửu hoàng nói chuyện rất thẳng thắn nhưng không nghĩ tới Cửu Hoàngthế nhưng lại sẽ hỏi hắn vấn đề cảm thấy thẹn này, còn rất nghiêm túc như vậy….

Nam nhân nhướng mắt nhìn về phía Cửu Hoàng, phát hiện mắt Cửu Hoàng nhìn hắn chăm chú, hơi thở biếng nhác quen thuộc trong mắt làm cho hắn sửng sốt một chút, lúc sau hắn mới ngỏ lời: "Không xem".

Hắn là nam nhân Cửu Hoàng cũng là nam nhân, Cửu Hoàng có hắn cũng có, có cái gì đẹp, huống chi loại trưng cầu sắc dục này làm Tích Duyên cảm thấy xấu hổ rất nhiều lại cảm thấy không biết làm sao.

Ban đêm rất lạnh, bên ngoài mưa tuyết còn đang rơi, mưa bụi mông lung tràn ngập bốn phía, nam nhân cảm thấy chính mình dường như bị phong hàn, hắn lúc nóng lúc lạnh rất không thoải mái,hơn nữa người hắn bị ướt, y phục dán trên người vừa lạnh lẽo vừa ẩm ướt khiến hắn rất không thoải mái.

Nam nhân xấu hổ quay đầu: " Ta muốn hồi phủ".

"Bên ngoài mưa tuyết lớn như vậy, chờ tuyết ngừng lại trở về, ngươi nếu cảm thấy lạnh ta liền ôm ngươi". Cửu Hoàng thẳng thắn, thanh âm y biếng nhác lại thong thả không giống như đang đùa giỡn nam nhân.

Cửu Hoàng khiến nam nhân nhẹ nhàng cầm dục vọng của y, lấy lòng bàn tay cao thấp hoạt động, ánh mắt y tiếp tục di chuyển ở trên người nam nhân, mới đầu nam nhân còn không hề phát hiện,dần đàn phát hiện thấy có gì đó khác thường, ánh mắt Cửu Hoàng nhìn hắn trở nên thực trầm, mà ánh mắt kia ở trên người

hắn tự do, thong thả di chuyển, có vẻ tràn ngập hơi thở sắc dục, ánh mắt Cửu Hoàng khiến cho hắn mấy lần muốn dùng tay che lại thân thể của chính mình.

131. Chương 131

Thế nhưng nếu Tích Duyên lấy tay che thân thể sẽ có vẻ kỳ quái. Hắn thay đổi suy nghĩ, dù sao hắn cùng với Cửu Hoàng đều là nam nhân, hơn nữa Cửu Hoàng cái gì nên xem đều đã xem, hắn cùng không cần làm ra vẻ che dấu.

Tay nam nhân bị bắt vuốt ve dục vọng Cửu Hoàng, thân thể hắn từ lạnh lại biến nóng, cái loại cảm giác này thực cực đoan, hắn không thích ứng không thoải mái, cảm giác khó chịu lan tràn trong lòng. Mà Cửu Hoàng cũng nhận thấy được nam nhân dường như không thoải mái, y vươn tay nhẹ nhàng ôm nam nhân vào lòng.

Đầu ngón tay nam nhân đang run rẩy, đầu óc hắn giống như phát sốt, một đầu nóng hầm hập, tay hắn cũng không tự chủ được mà chậm rãi di chuyển, hắn có chút vô lực.

Cửu Hoàng ngậm vành tai nam nhân, thấp giọng hỏi nam nhân: “Có muốn nếm thử chút hương vị của nó?”.

“Ân?”.

Nam nhân nghi hoặc nhìn về phía Cửu Hoàng, hắn có chút hồ đồ, hắn rất không rõ ý tứ của Cửu Hoàng, chỉ thấy Cửu Hoàng đứng dậy cũng buông tay hắn ra, hắn cuối cùng không cần nắm dục vọng của Cửu Hoàng, còn không đợi hắn ngồi vững, hắn liền cảm giác được bàn tay ấm áp của Cửu Hoàng chậm rãi đỡ gáy hắn.

Nam nhân giương mắt liền nhìn đến Cửu Hoàng đang đứng ở trước mặt, giây tiếp theo Cửu Hoàng cởi dây lưng của chính mình, dục vọng cực nóng giữa 2 chân vọt ra nhẹ nhàng mà để ở trên gương mặt lạnh lẽo của hắn. Nam nhân ngây ngẩn cả người, Cửu Hoàng cúi đầu, tóc dài che phủ hắn, Cửu Hoàng đỡ chính mình dục vọng chậm rãi ma sát hai má hắn, hành vi rõ ràng này khiến cho tim hắn đập chậm nửa nhịp.

“Ngươi có ý gì?”. Nam nhân xấu hổ dùng hai tay ngăn Cửu Hoàng lại, thực ra ý tứ của Cửu Hoàng cực kỳ rõ ràng, hắn đương nhiên cũng hiểu rõ, khiến hắn có chút buồn bực.

Cửu Hoàng tự nhiên đẩy tay nam nhân ra, một tay y đỡ gáy nam nhân, tay còn lại thong thả vuốt ve cổ nam nhân, y cúi đầu thưởng thức vẻ mặt do dự của nam nhân, dục vọng y dán trên mặt nam nhân ma sát như có như không, nam nhân chỉ cảm thấy trên mặt băng hỏa giao hòa, tay hắn run rẩy cầm cổ tay của Cửu Hoàng.

Mà Cửu Hoàng cúi đầu nhìn đến nam nhân vô lực, trong nháy mắt y thấp giọng hỏi nam nhân: “Muốn ăn

không?". Y tự đỡ dục vọng của bản thân, dùng phần đỉnh nhẹ nhàng xẹt qua môi dưới nam nhân.

Nam nhân không trốn tránh được, đầu hắn bị cố định, toàn thân hắn ướt lạnh không có khí lực gì, cảm giác lúc nóng lúc lạnh làm cho hắn bị dày vò, hắn nhướn mắt lên hướng phía Cửu Hoàng, hai tròng mắt Cửu Hoàng biến lại màu lam nhạt, đương nhiên hắn biết đây là dấu hiệu tới kỳ động dục của Cửu Hoàng, hai mắt Cửu Hoàng biếng nhác nheo lại lẳng lặng nhìn chăm chú hắn.

"Nếu muốn ăn vậy mở miệng ra". Ánh mắt Cửu Hoàng quanh quẩn ở trên mặt nam nhân, thấy nam nhân lộ ra vẻ mặt bàng hoàng, dục vọng của y trở nên càng nóng càng cứng.

"Ta nghĩ ngươi sẽ không muốn gặp ta, tại sao ngươi lại muốn làm loại sự tình này, ta đem ngươi trở thành bằng hữu, ngươi lại đối đãi ta như thế này". Đôi môi nam nhân đang run rẩy, sắc mặt hắn không tốt, thanh âm có vẻ vô lực lại tiều tụy.

Mà hiện giờ Cửu Hoàng cũng không nghe vào tai nam nhân nói cái gì, dục vọng bị khơi mào hơn nữa kì động dục tới rồi, y không thể chú ý nhiều như vậy, y chỉ để ý thành công khiêu khích nam nhân.

"Ta cũng chưa nói qua không chạm vào ngươi, làm bằng hữu cũng có thể làm loại sự tình này". Tay Cửu Hoàng vuốt ve cổ nam nhân, theo cổ nam nhân ôn nhu chạm đến cằm nam nhân, y thuận thế nâng cằm nam nhân lên, làm cho ánh mắt hỗn loạn của nam nhân không thể lại trốn tránh, "Chỉ cần ngươi không ngại ta cũng không để ý, sẽ không ai biết, đây là bí mật thuộc về 2 chúng ta".

Cửu Hoàng dẫn dụ nam nhân, ngón tay y ma sát cằm nam nhân, ngón tay y thon dài đâm vào trong miệng nam nhân, cạy mở môi nam nhân, ngay lúc nam nhân hất thần 1 chút thì dục vọng y đã chậm rãi để vào trong miệng nam nhân, miệng nam nhân vừa ướt lại vừa nóng gắt gao bao lấy dục vọng y, y đỡ đầu nam nhân, làm cho nam nhân phun ra nuốt vào dục vọng của y, động tác y ôn nhu lại mang theo cường thế làm cho nam nhân không thể nào trốn tránh được, một tay y giữ chặt gáy nam nhân, tay còn lại bóp hàm dưới nam nhân, làm cho nam nhân hé miệng tiếp nhận sự xâm nhập của dục vọng kia….

Hơi thở nam nhân thực nóng, 2 tay hắn lại lạnh lẽo, lần này hắn rất tỉnh táo, hắn thậm chí có thể cảm giác được tần suất nảy lên của dục vọng kia trong miệng, vật thể cực nóng ma sát đầu lưỡi hắn, đâm vào trong miệng hắn, chậm rãi đâm sâu vào yết hầu hắn, hắn "Xèo xèo ô ô" muốn nói chuyện, miệng đều đầy hương vị của Cửu Hoàng, tư vị chua xót lan tràn tới đầu lưỡi.

Cửu Hoàng hỏi nam nhân: "Ăn ngon không?".

Ngón tay nam nhân trở nên cứng ngắc, hắn nhíu mày, dục vọng của Cửu Hoàng đâm chọc 1 trận ở miệng hắn, cũng để hắn ngậm trong chốc lát mới rút nó ra, tiếp theo ngón tay Cửu Hoàng lại duỗi vào miệng hắn, bảo hắn liếm ướt, vô luận Cửu Hoàng hỏi hắn như thế nào thì hắn cũng không trả lời, Cửu Hoàng cũng không có bắt buộc nam nhân.

Môi nam nhân ướt đẫm dính nước bọt của Cửu Hoàng, xuất phát từ bản năng hắn liếm liếm miệng, đôi mắt màu lam nhạt của Cửu Hoàng dần đậm hơn, y khom lưng nâng 2 chân nam nhân lên, y chen vào giữa 2 chân nam nhân, quỳ gối trên ghế, 2 tay y chống lên lan can sau lưng nam nhân, nâng 2 chân nam nhân

lên ôm vào lòng.

Nam nhân không có cự tuyệt Cửu Hoàng bởi vì hắn biết kì động dục của Cửu Hoàng tới rồi, nếu như ngoài miệng nói không muốn làm thì khẳng định là không được, tới bước này rồi hắn rõ ràng kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, Cửu Hoàng vùi đầu liếm hôn cổ hắn, 2 người bị ướt mưa ôm nhau, hắn cảm giác được ngón tay Cửu Hoàng chậm rãi kéo quần hắn xuống, vật thể cực nóng kia đỉnh vào giữa 2 chân hắn, khiêu khích cọ xát tại huyệt khẩu đang co rút của hắn.

Chờ khi dục vọng của Cửu Hoàng hoàn toàn tiến vào thân thể hắn thì nam nhân cảm thấy thân thể mình sắp nứt vỡ, thời điểm dã thú động dục bình thường sẽ không để ý đến cảm thụ của đối phương, nhưng mà Cửu Hoàng vẫn là tận lực khắc chế tình tự của y, ôn hòa đối đãi nam nhân, tuy rằng hành vi y thực cường thế nhưng không có thương tổn đến nam nhân, y áp chế nam nhân, làm cho dục vọng y càng thêm đi sâu vào, thân thể nam nhân thực rắn chắc, làn da nam nhân cực kỳ mềm mại, trơn nhẵn lại sờ lên cực kỳ có cảm giác.

Nam nhân chỉ cảm thấy dục vọng thô to của Cửu Hoàng trong cơ thể hắn co rúm, vật cứng ma sát nội vách tường của hắn, miệng hắn phun ra hơi thở liền biến thành làn sương mù mỏng, có thể thấy được không khí lạnh ẩm bốn phía là cỡ nào bức người. Cửu Hoàng bế nam nhân đứng lên, cũng để nam nhân khóa ngồi trên người y, y cúi đầu ngậm nhũ tiêm nam nhân, cách y phục ướt át dùng đầu lưỡi khiêu khích, tỉ mỉ ma sát…

Bị khoang miệng ấm áp bao phủ, hơn nữa dưới thân bị đâm chọc sâu vào làm nam nhân nhợt nhạt hút không khí, trên người hắn rất lạnh, không khí lại rất lạnh, trong cơ thể lại giống như có lửa đang thiêu đốt, dục vọng hắn để ở bụng Cửu Hoàng, cho dù hắn lãnh cảm ra sao, lảng tránh dục vọng ra sao, dục hỏa bị khơi mào thủy chung không khống chế được.

Đôi mắt Cửu Hoàng bén nhọn (chỗ nì ta chém) chăm chú nhìn nam nhân: “Cảm giác được không? Ngươi nếu không thoải mái ta liền dừng lại”. Miệng y nói như vậy nhưng mà thực tế càng thêm dùng sức ôm nam nhân.

Nhưng mà cái này coi như cho nam nhân một loại an ủi, hắn là loại người như vậy, càng là ôn nhu, càng là đối tốt với hắn, hắn lại càng không đành lòng, càng là không có biện pháp cự tuyệt.

Cửu Hoàng đĩnh động phần eo tiến vào thân thể nam nhân, nam nhân ngồi trên đùi y, địa phương y phục cả 2 khép hờ dính chặt cùng một chỗ, theo tần suất co rúm càng lúc càng nhanh nam nhân nắm chặt bả vai y, tuy rằng trước mắt rất tối nhưng vẫn có thể thấy rõ bộ vị tư mật của 2 người, dục vọng phủ đầy nhiệt dịch có vẻ thực dễ chịu, dục vọng kia từng chút từng chút đâm vào thân thể nam nhân, làm cho cả 2 chặt chẽ tương liên cùng 1 chỗ, nam nhân phun ra hơi thở đã ươn ướt bên mặt y, hơi thở như sương mù làm đôi mắt nam nhân mông lung.

Cửu Hoàng không ngừng ghé vào lỗ tai nam nhân nói nhỏ: “Rất nóng, ngậm đến ta đều nhanh hòa tan”. Đôi mắt y màu lam nhạt, vẻ mặt biếng nhác rất là mê người.

Nam nhân trừ bỏ hừ vài tiếng ra cũng không có phát ra rên rỉ phóng đãng, hắn cũng sẽ không phát ra cái loại âm thanh tu nhân (xấu hổ mún chít) này, một khắc trước khi Cửu Hoàng phóng thích, hạ phúc nam

nhân buộc chặt, nhịn không được kêu lên 1 tiếng đau đớn, hắn nắm chặt đầu vai Cửu Hoàng, cùng với việc đạt cao trào, điểm mẫn cảm trong cơ thể hắn bị dục vọng cùng ngón tay Cửu Hoàng trêu chọc, cái loại cảm giác này làm cho hắn tê dại đến xương cốt đều nhanh mềm nhũn…

"Kì động dục tới rồi?".

"Ân". Đối mặt với nam nhân thấp giọng hỏi, Cửu Hoàng mệt mỏi gật đầu, rất nhanh dục vọng y thức tỉnh ngay tại trong cơ thể nam nhân, y ôm nam nhân lại làm vài lần.

"Ngươi như thế nào…..".

"Ta còn muốn làm". (aka 9 trâu qué).

Cửu Hoàng để nam nhân ghé vào trên lan can, y từ phía sau tiến vào nam nhân, đến lúc nam nhân đứng không vững thì y mới ôm nam nhân tới trên người, để 2 chân nam nhân kẹp lấy thắt lưng y, cả người nam nhân dường như đều treo trên người y, y phục cả 2 rơi rụng lộn xộn ướt đẫm trong gió rất lạnh, mà nam nhân bị ngoài lạnh trong nóng trong cơ thể của chính mình khiến cho hắn mấy lần nghẹn lời, hắn chưa từng trải qua tình sự kịch liệt như vậy, cho dù là ở vùng ngoại ô rét lạnh hắn cũng bị làm ra một thân đầy mồ hôi.

Trước trước, sau sau, đứng, ôm, ngồi, nằm úp sắp, toàn bộ đều làm qua, lưng nam nhân dựa vào cây cột, 1 chân bị Cửu Hoàng nâng lên, y cứ như vậy đối mặt tiến vào nam nhân, khiến hai tay nam nhân vòng quanh lưng cùng cổ y, chỉ có thể nhờ y làm điểm chống đỡ nam nhân mới không chật vật ngã trên mặt đất.

Bốn phía trống không, không có bóng người, giữa mưa tuyết sương mù có hoa mai bay xuống, không khí ướt lạnh bao phủ 2 người, trong đình chỉ nghe thấy 2 thanh âm……

"Không nên đụng tới nơi đó…..".

"Đem chân mở ra, rộng một chút ngươi sẽ càng thoải mái……".

Một cái thanh âm bất đắc dĩ lại áp lực, một cái thanh âm trầm thấp lại ái muội,trong đó thanh âm thở dốc hỗn loạn cho dù là tiếng mưa rơi cũng vô pháp che lại, vốn đề nghị bất đắc dĩ kia tại dưới hoàn cảnh này khi 2 người thấp giọng nói chuyên với nhau lại nghe lên càng như là tán tỉnh trong mưa.

132. Chương 132

Cửu Hoàng tuổi trẻ thể lực rất tốt, y ôm nam nhân làm được tận hứng, thẳng đến khi nam nhân không khí lực thì y mới buông nam nhân ra. Y thay nam nhân lau sạch thân thể. Tình cảm mãnh liệt qua đi 2 người ít nhiều đều có chút mệt mỏi, nam nhân không nói được 1 lời nhìn Cửu Hoàng, Cửu Hoàng im lặng tựa vào

bên người nam nhân, đôi mắt màu lam của y chậm rãi khôi phục màu sắc cũ, 2 người tựa vào nhau nghỉ ngơi, y cởi áo khoác lên đầu nam nhân, cũng im lặng không lên tiếng thay nam nhân mặc quần, liền cõng nam nhân đang sững sờ lên lưng đi ra khỏi tiểu đình.

Điên cuồng trước đó khiến nam nhân mệt mỏi không chịu nổi, hắn hiện giờ một chút khí lực đều không có, cả người bị mệt mỏi bao phủ, hắn lại không giống Cửu Hoàng trẻ tuổi khí thịnh, chỉ sợ sau khi trở về hắn phải ăn chút thuốc bổ mới có thể bổ trở về.

"Bây giờ chúng ta đi đâu?". Nam nhân ghé vào đầu vai Cửu Hoàng nghi hoặc nhìn khuôn mặt anh tuấn của Cửu Hoàng.

"Ngươi mệt mỏi rồi, ta tiễn ngươi hồi phủ.". Cửu Hoàng cõng nam nhân, bảo nam nhân nghỉ ngơi thật tốt đi, trên bầu trời bông tuyết bay lả tả, nam nhân nhắm mắt lại lẳng lặng dựa vào đầu vai Cửu Hoàng.

Ngực Cửu Hoàng truyền đến độ ấm sưởi ấm thân thể nam nhân, ngoại sam của Cửu Hoàng thay nam nhân ngăn cản gió tuyết, nam nhân tựa vào đầu vai Cửu Hoàng an tâm mà ngủ…..

Thời điểm nam nhân tỉnh lại đã ở Trương phủ, Cửu Hoàng không biết đã rời đi khi nào, Trương quản gia biết nam nhân tỉnh lại thì lập tức vội vội vàng vàng từ bên ngoài tiến vào.

"Cô gia đã xảy ra chuyện".

Tay nam nhân xoa xoa huyệt thái dương đột nhiên dừng lại, hắn ngẩng đầu:"Xảy ra chuyện gì?".

"Đêm qua thời điểm người không ở phủ, tiểu thư nghe nói Mạt thiếu gia trở về Biên thành còn đi kỹ viện ở Bắc phố, nàng cố ý muốn đi tìm Mạt thiếu gia, hôm nay đường trơn trượt nàng không cẩn thận bị ngã, người lại không ở trong phủ, ta sai gia đinh đi mời đại phu cho nàng".

"Vậy tình huống của Tử Yến hiện tại như thế nào?".

"Đại phu nói người lớn thì an toàn còn hài tử thì không còn". Trương quản gia lão lệ tung hoành, dùng tay áo lau nước mắt, "Đều do lão phu vô dụng, nếu lão phu ngăn cản tiểu thư nàng sẽ không bị ngã, hơn nữa đêm qua thời điểm người trở về mệt đến nỗi đã ngủ rồi, Cửu gia phân phó đừng đánh thức người, Cửu gia đưa người về lúc sau liền rời đi, ta cũng không thể đánh thức người".

Nhất thời nam nhân một trận đầu váng mắt hoa, hài tử của Trương Tử Yến đã không còn, hài tử của bọn họ đã không còn, nếu tối qua hắn trở về sớm Trương Tử Yến sẽ không cần phải đi ra ngoài, như vậy tối hôm qua nếu hắn không cùng Cửu Hoàng đi ngoại thành thì hài tử của hắn có thể hoàn hảo sống tốt trong bụng Trương Tử Yến, hắn ổn định thân thể lung lay sắp đổ, hắn để Trương quản gia dẫn hắn đến gặp Trương Tử Yến.

Trương Tử Yến nhìn thấy nam nhân liền khóc, một mực giải thích cùng hắn, hắn vẫn là an ủi nàng, thấy

dung nhan nàng tiều tụy nên hắn cũng không nhẫn tâm nói cái gì, hài tử không còn có thể lại sinh, chỉ cần nàng bình an thì tốt rồi. Nam nhân sai hạ nhân nấu thuốc bổ cho Trương Tử Yến, sau khi hắn an ủi nàng ngủ thì mới gọi Trương quản gia đến đại đường.

"Trương quản gia, ta có việc muốn hỏi ngươi".

"Cô gia, người có chuyện không ngại nói thẳng". Lão quản gia cung kính trả lời.

"Vừa rồi ngươi nói nàng cố ý muốn đi tìm Mạt Đồng?".

"Này…..". Lão quản gia do dự nhưng sau khi nhìn đến ánh mắt truy hỏi của nam nhân, lão vẫn thành thật trả lời, "Cô gia, người đừng đa nghi, thật ra sự tình là như vầy, hôm qua có gã sai vặt trong phủ ở Bắc phố nhìn thấy Mạt thiếu gia, còn nhìn đến Mạt thiếu gia đi kỹ viện, ai ngờ việc này rơi vào tai tiểu thư, nàng liền khăng khăng nói đi nhìn một cái".

"……". Nam nhân không rõ vì sao Trương Tử Yến phải đi tìm Mạt Đồng?

"Lão phu khuyên không được, cũng không biết vì sao tiểu thư cố tình muốn đi tìm Mạt thiếu gia, đêm qua bên ngoài vừa có gió lại có tuyết, tiểu thư ngã mất hài tử, lão phu cũng là vô cùng đau đớn". Trương quản gia lão lệ tung hoành nói xong sự việc xảy ra tối hôm qua, sau khi nam nhân nghe xong trong lòng chua xót không chịu nổi, nếu đêm qua hắn trở về sớm liền sẽ không phát sinh loại sự tình này.

Sau đó nam nhân liền rất ít đi ra ngoài, Cửu Hoàng vài lần tới cửa tìm hắn, hắn cũng không có đuổi người từ cửa mà vẫn chiêu đãi đối phương thật tốt, Cửu Hoàng vẫn mang thuốc bổ đến, không phải đưa cho nam nhân mà là đưa cho Trương Tử Yến, tin tức Trương Tử Yến sinh non rất nhanh liền truyền khắp Biên thành, người có tâm đều tới cửa thăm.

Mà Xích Luyện lâu ngày không thấy cũng phái người đem một ít thuốc bổ tới, nam nhân từ người trong Xích phủ mới biết Xích Luyện bị bệnh nằm nhiều ngày ở nhà, những ngày trời lạnh nam nhân liền sai người tặng một ít chăn đơn cùng đại bào tuyết điêu đem qua, tuy rằng biết Xích phủ khẳng định không thiếu mấy thứ này nhưng đây coi như một mảnh tâm ý của hắn.

Đoạn thời gian Trương tử Yến điều dưỡng thì nam nhân căn bản không ra ngoài, hắn ngoại trừ ở trà phô chính là ở nhà, cho dù biết Xích Luyện bị bệnh thì hắn cũng lấy không ra thời gian đi thăm, hơn nữa Cửu Hoàng thường xuyên đến phủ hắn làm khách, hắn muốn đi cũng không được, chỉ có thể phái người trong phủ đem vật phẩm đến Xích phủ, mà hắn bận ở trong phủ chiếu cố Trương Tử yến cùng chiêu đãi Cửu Hoàng.

Trong lúc đó nam nhân cùng Cửu Hoàng tồn tại 1 bí mật chung, đêm đó nam nhân đối Cửu Hoàng "bội tình bạc nghĩa" (?????), tuy nói hắn là người bị áp nhưng loại cảm giác yêu đương vụng trộm này làm cho hắn cảm thấy mình rất có lỗi với Trương Tử yến, Cửu Hoàng hiểu rất rõ tâm tư nam nhân, nam nhân không thích y sẽ không nhắc đến, chỉ có như vậy mới có thể bảo trì quan hệ cùng nam nhân.

Cửu Hoàng cũng không biểu hiện công khai, không ngại nam nhân có thê tử, y hiểu nhiều quy củ, hiểu được tránh đi lời nói làm nam nhân trong lòng không vui, lúc nam nhân cùng Cửu Hoàng ở chung với nhau khiến nam nhân thoải mái không ít.

Sau đó nam nhân vẫn là nhịn không được hỏi Trương Tử Yến ngày ấy vì sao phải đi tìm Mạt Đồng, nhưng mỗi lần nhắc tới đề tài này nàng cũng không nguyện ý trả lời hoặc là liền khóc, đến cuối cùng hắn cũng không tiếp tục truy cứu, tuy rằng hắn biết Mạt Đồng đã trở lại, nhưng mà Mạt Đồng dường như không có tính toán quay lại phủ hắn, hắn cũng không lưu ý tin tức về Mạt Đồng.

Nhưng mà cuối cùng Trương Tử Yến vẫn nói cho nam nhân biết nguyên nhân: "Phu quân, ngươi phải tin tưởng ta, ta đối với ngươi là trung trinh như một, ngày ấy ta thấy ngươi đã muộn mà chưa về lại nghe thấy Mạt Đồng về tới Biên thành, ta nghĩ ngươi bị hắn bắt đi cho nên……" (lý do siu củ chuối).

"Tốt lắm đừng nói nữa, ta đều hiểu mà". Nam nhân an ủi vỗ lưng Trương Tử Yến, nước mắt nàng thấm ướt vạt áo hắn, nàng khóc đến nỗi làm cho tâm hắn thực loạn.

"Lúc trước ta đối tốt với mạt Đồng như vậy, xem hắn như hài tử của mình, không cần biết hắn lớn lên thành người ra sao đều được cả, hơn nữa bộ dạng lại anh tuấn như vậy, chính là không nghĩ tới y sẽ đối với ngươi làm ra chuyện như vậy". Nàng khóc đến thương tâm muốn chết, nước mắt rơi thành sông. (có ai tin được bánh bèo này hông, tui là tui hông tin bả rồi đó =.= #).

"……". Nam nhân câm nín.

"Phu quân, trước khi gả làm thê tử ngươi thì ta đã thất thân (bị bóc tem), lúc trước ngươi không chê ta, cưới ta, cuộc đời này ta liền theo ngươi".

"Ân"

"Phu quân, thiếp cầu ngươi một việc".

"Ngươi nói đi"

"Về sau ngươi đừng cùng Mạt Đồng gặp mặt nữa……". Ngày thường Trương Tử Yến vốn xinh đẹp nay vừa khóc lại lê hoa đái vũ.

"Ân". Nam nhân đáp ứng yêu cầu của thê tử, hiện nay quan hệ của hắn cùng Mạt Đồng gặp lại chi bằng không gặp, Mạt Đồng mang đến cho hắn bóng ma rất lớn, hắn cũng không muốn giẫm lên vết xe đổ, cho nên hắn sẽ không lưu ý tất cả tin tức về Mạt Đồng, cuộc sống quy củ của hắn đều quay chung quanh Trương phủ mà triển khai.

Thân thể Trương Tử Yến đã tốt lên nhiều, nàng cũng cùng Cửu Hoàng ở trong phủ chạm mặt vài lần, lúc sau thậm chí phát triển thành Cửu Hoàng mời phu thê họ ăn cơm, nàng ta rất thích ý, còn lại có thể lảng

tránh nam nhân đều trốn tránh, khi thật sự không còn biện pháp mới trở về, mà Cửu Hoàng lại không cố kỵ chút nào hào phóng tặng đồ cho nam nhân, cho Trương Tử Yến.

Nam nhân lén tìm Cửu Hoàng nói chuyện rất nhiều lần, bảo y không cần tặng lễ vật nữa nhưng mà y lại làm không biết mệt, lại tiếp tục tặng, cuối cùng nam nhân cũng không khuyên nữa, nhưng mà cái gọi là cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn, Cửu Hoàng đến Trương phủ làm khách, Trương Tử Yến rất hoan nghênh, thậm chí có đôi khi thời điểm nam nhân không có mặt nàng cũng sẽ thay hắn chiêu đãi Cửu Hoàng.

"Son này đều là từ phương Bắc chuyển tới, đều là cống phẩm thượng đẳng, không biết phu nhân có thích không". Ngày hôm đó nam nhân mới hồi phủ liền nhìn đến Cửu Hoàng sai người mang một đống lớn đồ vật đến tặng, liền ngay cả Trương Tử Yến đã quen với việc này cũng mừng rỡ cười toe toét, ai bảo Cửu Hoàng vừa suất(đẹp trai) lại nhiều tiền, đối với người khác lại ôn nhu săn sóc.

Nam nhân cười từ bên ngoài tiến vào, Trương Tử Yến thấy hắn trở về liền lập tức nói cho hắn hôm nay Cửu Hoàng tặng thật nhiều lễ vật, nam nhân cũng chỉ là gật đầu hướng Cửu Hoàng tỏ vẻ cảm tạ. Đêm nay Trương Tử Yến ăn mặc phiêu lượng xinh đẹp đi ra ngoài, nàng nói cùng nhóm thiên kim nhà các phú hộ hẹn đánh bài, nam nhân cũng không ngăn cản, để cho nàng đi, Cửu Hoàng ở lại bồi nam nhân dùng bữa.

"Hôm nay ta thu được tin tức nói môn chủ Nham môn lần này đến biên thành là vì thu thập Mạt Đồng". Ở thời điểm ăn cơm Cửu Hoàng nói cho nam nhân biết 1 ít tin tức, "Ta nghĩ ngươi hẳn là đã biết chuyện Mạt Đồng trở về, đêm mai giờ tý là thời điểm âm khí yếu nhất, thời điểm kia người Nham môn nếu là muốn đối phó Mạt Đồng liền thực dễ dàng".

Nam nhân không có mở miệng nhưng Cửu Hoàng vẫn nhìn hắn chăm chú, tựa hồ muốn từ vẻ mặt của hắn tìm ra cái gì đó, đáng tiếc trên mặt hắn ngoài tươi cười đạm mạc thì cái gì đều không có……

"Ngươi không tính toán đi xem sao?".

"Không đi". Nam nhân trả lời thực kiên định.

"Ta tra qua, Mạt Đồng trừ bỏ hấp qua linh khí trưởng lão Nham môn thì sau đó cũng chưa làm qua chuyện xấu thương thiên hại lí". Cửu Hoàng rót cho nam nhân 1 chén rượu, đôi mắt y biếng nhác lộ ra hơi thở miễn cưỡng, "Y cùng xà yêu khác nhau, ta cảm thấy y còn có thể quay về chính đạo".

"……".

"Ngươi thật sự không đi?".

"Không đi". Nam nhân lại trả lời giống như cũ, Cửu Hoàng cũng không khuyên nữa.

Chính là

Cách ngày nam nhân lại đi vào kỹ viện nổi danh ở Bắc phố, Thanh Lâu.

Nam nhân một mình đứng ở cửa do dự trong chốc lát mới đi vào, hắn vốn không muốn tới nhưng mà sau khi đóng cửa trà phô, đi tới đi tới liền đi đến nơi này làm cho hắn thực bất đắc dĩ. Hắn thật muốn tự tát mình 1 cái.

Nam nhân rõ ràng không muốn quản Mạt Đồng rồi lại cố tình đến nơi này, hắn còn không bỏ xuống được Mạt Đồng, lại nói như thế nào Mạt Đồng cũng không làm chuyên xấu gì, nếu phải bỏ mặc Mạt Đồng thì hắn đúng là không làm được, hắn thực mâu thuẫn nhưng hắn vẫn là đến đây, hắn vừa đến Thanh Lâu liền gọi miêu yêu.

"Thực xin lỗi khách quan, nàng đã bị người khác bao hạ".

"Phòng miêu nữ ở đâu? Ngươi chỉ cần mang ta đến đó thì số bạc này là của ngươi". Nam nhân nhét 1 túi bạc cho tú bà, tú bà đương nhiên nhận ra hắn là trà phô đại lão bản, bà ta cũng không dám chậm trễ liền nói cho hắn biết số phòng của miêu nữ.

Nam nhân liền tự mình đi……

Hắn là đến tìm người không phải đến phiêu kỹ, xuyên qua đám người cảnh xuân tươi đẹp hắn đi lên lầu, tại nơi ca vũ phong nguyệt hắn một thân tố y có vẻ cực kỳ thanh nhã.

Lúc này bên cạnh hắn có người đi qua, dùng sức đụng vào hắn 1 chút, 1 nam tử mặc y phục lục sắc cau mày liền hướng hắn mắng mỏ.

"Ngươi có phải bị bệnh phải không, đứng ở trước cửa phòng người khác làm gì, ngươi muốn vào liền đi mau chút, không đi vào liền cút xa ra 1 chút đừng đứng ở chỗ này chắn đường". Nam nhân hướng Tích Duyên bày sắc mặt, là tiểu quan nổi danh ở Thanh Lâu, A Cầm.

133. Chương 133

Tiểu quan này là hồng bài của lâu, hồng bài nói chuyện tự nhiên kiêu ngạo, nam nhân từ mặt đất đứng lên đưa tay kéo tiểu quan kiêu căng kia từ trên mặt đất đứng lên, tiểu quan kia liếc nam nhân vài lần liền muốn đi, nam nhân gọi y lại: "Xin dừng bước".

"Làm cái gì". Tiểu quan kia không kiên nhẫn, xắn tay áo, "Muốn đánh nhau à?".

"Ta không có ý đó". Nam nhân biết tiểu quan đều yêu tiền, hắn cầm chút bạc đưa tiểu quan để tiểu quan truyền tin cho Mạt Đồng, "Ngươi đi nói cho người trong phòng này, đêm nay sẽ có người sẽ đến đối phó y, bảo y tự mình cẩn thận". Hắn đưa bạc để tiểu quan cầm, hắn liền vội vàng rời đi, hắn biết rõ tuy rằng Mạt

Đồng trời sinh tính tình bất hảo nhưng tâm địa kỳ thật cũng không xấu. Nếu không có như thế thì hắn cũng sẽ không tới đây.

Nam nhân mới vừa bước ra đại môn Thanh Lâu liền nhìn thấy đệ tử Nham môn lại vội vàng chạy vào Thanh Lâu, không nghĩ tới họ tới nhanh như vậy, hắn dừng bước, hắn vừa mới nâng mắt lên liền nhìn thấy người mặc 1 thân y phục đỏ tươi chậm rãi đi qua người hắn, trên mặt người nọ mang chiếc mặt nạ quen thuộc, một đầu tóc đen dài đều sắp chạm đến gót chân……

Sau khi người nọ nhìn đến nam nhân sau, rõ ràng sững sờ 1 chút…….

Hồng y nhân đứng trước mặt nam nhân, nam nhân quan sát hắn ta, dưới mặt nạ kia là đôi mắt sáng ngời, mà cổ người này trắng nõn lộ ra ngoài, trên mặt nạ có đồ đằng hoa văn tinh xảo, 1 thân y phục đỏ tươi khiến cho vô số người liếc mắt, khách nhân trong Thanh Lâu bị đuổi ra nhìn đến người này tinh thần dâng trào, thật sự là rất khó làm cho người ta không chú ý hắn ta.

Người này…..

Là ai……

Nam nhân nhớ lại vài ngày trước đó hắn suýt bị xe ngựa của môn chủ Nham môn đụng vào, khi đó người trong xe không phải là vị nam tử ở trước mặt đeo mặt nạ này sao……

"Môn chủ, khách làng chơi đều bị đuổi đi hết rồi". Trưởng lão Nham môn cung kính hồi bẩm hồng y nam tử, nhưng hồng y nam tử chỉ gật gật đầu ý bảo đã biết, nhưng ánh mắt hắn lại 1 khắc cũng không dời khỏi thân ảnh của nam nhân.

Nam nhân cũng nhìn hồng y nhân. Người này quả nhiên là môn chủ Nham môn….

Nhưng mà nam nhân không nghĩ tới môn chủ Nham môn lại trẻ tuổi như vậy, người này trước mắt thân hình cùng làn da cùng lắm chỉ ngoài 20 tuổi mà thôi……

Nam nhân lo lắng rước lấy phiền toái, hắn không tính xem người Nham môn "thu thập" Mạt Đồng, xoay người rời đi hiện trường, hắn chỉ có thể làm đến đây, hắn đã báo tin cho Mạt Đồng, về phần Mạt Đồng có đi hay không thì đó là việc Mạt Đồng tự mình quyết định.

Nam nhân đi chưa được vài bước, chợt nghe phía sau truyền đến 1 thanh âm đầy nội lực

"Đứng lại…….".

Hai chân nam nhân giống như bị đóng đinh trên mặt đất, cả người hắn đều không thể đi tới nữa, thanh âm đầy nội lực nghe mông mông lung lung lại làm cho trong lòng hắn rơi vào tình trạng một mảnh lộn xộn.

Bởi vì thanh âm kia nghe rất quen tai.

Mà lúc này thanh âm quen tai kia lại tiếp tục vang lên —

"Ta nói ngươi đứng lại……".

Nam nhân mới vừa nhấc chân còn muốn chạy, lại nghe đến mệnh lệnh vô lễ như thế thì lập tức sửng sốt.

"Ngươi là Liễu Tích Vân……"

Thanh âm kia tiếp tục vang lên, nghe xưng hô quen thuộc như thế chân nam nhân quả thật không nhấc bước nỗi nữa, hắn rốt cuộc đi không nỗi nữa. Trong chớp mắt thân hình môn chủ Nham môn chớp lên liền ngăn ở ngăn ở trước mặt hắn.

Nam nhân mở miệng: "Phiền ngươi tránh ra một chút, ngươi nhận sai người". Bên ngoài hắn lãnh tĩnh nhưng nội tâm rung chuyển.

"Ngươi gạt ta".

Sau mặt nạ phát ra thanh âm vô cùng quen thuộc, thanh âm này, ngữ khí này đánh thức trí nhớ mà nam nhân chôn sâu, lần này môn chủ Nham không dùng nội lực mà là mặt đối mặt cùng nam nhân nói chuyện với nhau.

Thấy nam nhân không trả lời y, y trầm mặc trong chốc lát mới liền nhẹ giọng nói: "Ngươi không thừa nhận cũng không sao, ta biết là ngươi".

Nam nhân cả kinh. Người này vừa rồi làm sao biết được tên thật của hắn, hơn nữa thanh âm người này cùng người kia cực kỳ giống nhau…….

Nam nhân nhìn người trước mắt, vẻ mặt hắn biến đổi không ngừng: "Rốt cuộc ngươi là ai? Ngươi làm sao biết……". Làm sao biết được tên thật của hắn, hắn khó có thể tin nhìn môn chủ Nham môn trước mắt.

Nam nhân từng bước lùi ra sau, khách làng chơi bốn phía đều tránh ra, môn chủ Nham môn từng bước tới gần, nam nhân cũng không biết khuôn mặt sau mặt nạ kia có biểu tình gì.

"Môn chủ". Người Nham môn gọi hồng y nhân một tiếng, hồng y nhân dường như nhận thấy được lúc này không cần phí lời, y liếc mắt nhìn nam nhân một cái, dừng một chút xoay người vào kỹ viện.

Chẳng được bao lâu liền nhìn đến kỹ viện dấy lên một cỗ linh diễm, tất cả đệ tử Nham môn đều trấn giữ ở bên ngoài, nam nhân nhìn đến loại tình huống này cảm thấy không ổn. Nhưng nam nhân đoán môn chủ

Nham môn dường như chính là người kia…….

Nam nhân sững sờ một hồi lâu, hắn chưa bao giờ nghĩ người kia thế nhưng lại rời khỏi Thanh Sơn, ngược lại tự lập môn hộ, người kia xuất hiện làm cho hắn bất an, nếu thật là người kia thì chuyện này lại có ý nghĩa gì?

Không qua bao lâu cổ linh diễm kia cùng với tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế dần dần biến mất, thời điểm môn chủ Nham môn đi ra cầm viên châu trong tay ném cho Nham môn hộ pháp.

Nam nhân liếc mắt một liền nhìn ra đó là nội đan của miêu yêu.

Nham hộ pháp tiến lên cung kính hỏi giáo chủ: '"Giáo chủ, có hàng phục được ma đầu đó không?".

Môn chủ Nham môn nhìn thoán qua nam nhân ở bên này liền phun ra hai chữ: "Chạy rồi". Y vung tay áo, xoay người lên xe ngựa.

Thời điểm xe ngựa đi qua bên người nam nhân thì chậm rãi ngừng lại, người bên trong xe nhấc màn xe lên, ném linh phù ra cho nam nhân, nam nhân đưa tay đón lấy.

Môn chủ Nham môn ngữ khí lạnh nhạt tỏ ý: "Ngươi nhận thức được cũng tốt, không nhận thức cũng thế, linh phù này cho ngươi, giữ nó cho tốt, nó có thể bảo hộ ngươi bình an". Sau mặt nạ phát ra thanh âm nam nhân đã quen thuộc, giọng nói không quá rõ ràng nhưng lời nói ra lại phi thường rõ ràng.

Sau đó đoàn người Nham môn liền ở dưới cái nhìn chăm chú của nam nhân dần dần đi xa. Môn chủ Nham môn căn bản không có tính toán nói nhiều cùng nam nhân, nam nhân đưa mắt nhìn linh phù trong lòng bàn tay, linh phù này là đạo phù trừ tà của Bạch Vân Quan, hơn nữa loại họa pháp này trong thiên hạ cũng chỉ có Nham Vân mới có thể…….

Nham Vân…….

Hiện tại nam nhân có thể khẳng định môn chủ Nham môn chính là người kia, người đã từng là đồng môn của hắn, cũng là cháu của sư phụ hắn, là 1 trong những đệ tử mà hắn tâm đắc nhất, Nham Vân. Thời thế thật sự là biến đổi thất thường, đêm nay cũng không có kích khởi đến khúc mắc trong lòng hắn, chuyện quá khứ đã qua, hiện nay đồng môn (ng‘ cùng môn phái) cũng chỉ là người qua đường thôi. Phù chú Nham Vân cho hắn coi như là còn nhớ đến tình nghĩa với hắn, bọn họ sớm đã không có quan hệ gì, lúc trước thời điểm hắn bị trục xuất khỏi Bạch Vân Quan thì hắn cùng Nham Vân không còn quan hệ gì…….

Gặp nhau đêm nay làm nam nhân gợi nhớ lại chuyện cũ.

Tích Duyên vốn tên là Liễu Tích Vân, từ nhỏ lớn lên ở Thanh Sơn, là đệ tử nhập thất, do không có thiên phú dị bẩm hắn liền chỉ có thể càng cố gắng so với người khác, từ nhỏ hắn liền khắc khổ tập võ chuyên tâm tu luyện, cho đến thời điểm thiếu niên mới được chưởng môn tán thưởng, sư phụ thực coi trọng hắn hơn

nữa còn tự mình dạy hắn, giúp hắn thành tài còn giao cho hắn 2 đồ đệ có thiên tư trí tuệ rất tốt, khi đó hắn rất có phong độ đối nhân xử thế của 1 vị sư phụ.

Hắn có 2 đồ đệ, 2 đồ đệ này do tuổi nhỏ so với hắn rất nhiều, bình thường "Sư thúc, sư thúc" gọi luôn miệng, 2 nam hài vừa lúc chưa có tên nên nam nhân liền đặt tên cho 2 người, 1 người tên là Nham Vân, 1 người tên là Liễu Phong. Tính cách Nham Vân hướng ngoại, kiên cường, Liễu Phong lại là nội liễm, khiêm nhường. Bạch Vân Quan có 2 đệ tử tâm đắc nhất chính là 2 người, chẳng những có được chân truyền của hắn mà còn còn có thể kế thừa chức vị chưởng môn. Từ lúc hắn lên làm chưởng môn thì Nham Vân cùng Liễu Phong bắt đầu bất hòa.

Chỉ có nam nhân mới biết được giữa Nham Vân cùng Liễu Phong tại sao xuất hiện mâu thuẫn, lúc trước Nham Vân ái mộ Liễu Phong, Liễu Phong đối Nham Vân không thèm đế ý, hắn nhiều lần hòa giải mà không có biện pháp, tranh đấu chức vị chưởng môn, làm cho giao tình vốn rất tốt của Liễu Phong cùng Nham Vân trở nên xích mích vì lợi ích, hắn thực hối hận lúc trước không nên cùng lúc đề cử 2 người họ làm người kế tục cho mình, như vậy sẽ không xuất hiện hiểu lầm không cần thiết này.

Mà cuối cùng nam nhân vì 1 số chuyện bất hảo (xấu) mà bị trục xuất khỏi Bạch Vân Quan, khi hắn rời đi Bạch Vân Quan liền không còn biết tin tức gì của Thanh Sơn nữa. Nhưng mà không nghĩ tới Nham Vân thế nhưng tự lập môn hộ. Hắn cũng không muốn nhớ lại những chuyện bất hảo cùng quá khứ bất đắc dĩ, những năm gần đây hắn ở bên ngoài phiêu bạc hắn bỏ đi tên cũ, tự đặt cho mình 1 cái tên mới.

Trước khi nam nhân rời đi, hắn biết chức chưởng môn do Liễu Phong tiếp quản, hắn cũng biết Nham Vân chán ghét mình cho nên hắn cũng không mong chờ gặp mặt cùng Nham Vân, trên đường hồi phủ hắn suy nghĩ rất nhiều nhưng cuối cùng hắn vẫn là ném linh phù Nham Vân cho mình đi.

Từ khoảnh khắc hắn rời đi Thanh Sơn, rời đi Bạch Vân Quan thì hắn nhất định sẽ không dùng cái tên Liễu Tích Vân lần nữa, hiện tại hắn là Tích Duyên, là cô gia của Trương phủ, lão bản Trương gia trà phô, là dân chúng bình thường của Biên thành. Dĩ nhiên hắn đã bỏ đi thân phận trước đây rồi, hắn cũng không muốn nhớ lại sự tình trước kia, dĩ nhiên đều lãng quên hết tất cả những sự tình và người trong quá khứ.

Kể từ ngày ấy trở đi, 1 một đoạn thời gian thật dài không có nghe đến tin tức của Nham môn.

Hôm nay Trương Tử Yến muốn nam nhân cùng nàng cùng đi miếu quan Âm ngoài thành cầu tự, làm trượng phu hắn dĩ nhiên là đi cùng nàng rồi.

Trương Tử Yến ở trong miếu Quan Âm cầu phúc, nam nhân liền chờ ở ngoài miếu, miếu Quan Âm được xây dựng trên núi lớn rất yên tĩnh. Nam nhân ở vùng xung quanh đi lòng vòng, phát hiện địa phương cách miếu Quan Âm không xa có 1 ngôi nhà đơn độc, có hàng rào gỗ vây quanh nhà trúc nhìn qua thực sạch sẽ, dường như có người ở đây thường xuyên, gần đó còn có giếng nước thiên nhiên, nơi này thực u tĩnh làm cho người ta toàn tâm thả lỏng.

Nam nhân đi vào nhà, mới vừa bước vào cửa đã bị 1 một cỗ hấp lực mạnh mẻ hút vào, hắn chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên một cái thì hắn đã té ở trong phòng, mới vừa ngẩng đầu lên liền nhìn đến một nam tử anh tuấn thân trên trần trụi đứng ở trước mặt hắn…….

"Mạt Đồng…….".

Nam nhân không nghĩ tới ở nơi đây sẽ gặp Mạt Đồng, hắn có vẻ có chút vô thố. Mạt Đồng nhìn đến nam nhân xuất hiện lúc này cũng là cực kỳ khó hiểu cùng nghi hoặc, lúc trước y bị Phật Hàng đả thương, thương thế chưa lành lại gặp người Nham môn tập kích, nếu không phải tiểu quan kia nhắc nhở y đêm đó sẽ có người đối phó y thì y cũng sẽ không còn cái mạng này, nếu là đêm đó thật sự cứng đối cứng thì y không phải đối thủ môn chủ Nham môn.

Nếu không phải tiểu quan tên A Cầm cứu y, còn đưa y đến chỗ này tị nạn thì y đã sớm mất mạng, y bị thương rất nặng lại gặp người Nham môn tập kích, tuy rằng y lấy được nội đan thụ yêu ngàn năm nhưng mà hiện tại y cũng cũng không có năng lực luyện nội đan thất yêu, y vốn định dưỡng thương tốt rồi lại quay về Tích phủ 1 chuyến, nhìn xem tình huống hiện tại của nam nhân như thế nào, không nghĩ tới hôm nay sẽ ở nhìn thấy nam nhân.

Mạt Đồng thấy người đến là nam nhân, y liền kéo nam nhân dậy từ trên trên mặt đất, nam nhân cũng nói ý đồ hôm nay đến, nam nhân cũng không biết Mạt Đồng sẽ tị nạn ở gần miếu Quan Âm…….

134. Chương 134

"Hiện tại ta bị thương, ngươi hẳn là rất vui phải không?". Mạt Đồng cũng không chào đón nam nhân, cũng không nhìn nam nhân, ở chỗ này y cũng không có cái gì để chiêu đãi nam nhân, trường bào hoa lệ màu đen của y để ở trên giường, thân trên y trần trụi, mà trên cánh tay cùng với trên người đều quấn quanh băng vải, trong phòng tràn ngập mùi thảo dược nhàn nhạt.

"Không có…….".

"Không có?". Lúc này Mạt Đồng mới nhìn nam nhân 1 cái, "Thực ra trong lòng ngươi đang thầm vui vẻ, ta nói đúng không?".

"Không có……". Nam nhân phủ nhận……..Hắn cũng không có nhẫn tâm như vậy, ích kỷ như vậy, đáng ghê tởm như vậy…….

"Ngươi không phải hy vọng ta đời này đều đừng trở về tìm ngươi, đỡ phải cho ngươi nhiều phiền toái?". Sắc mặt Mạt Đồng không tốt lắm, y từng bước một tới gần nam nhân, "Ngươi tại sao không nhìn ta, bị ta nói trúng? Chột dạ?".

"Không có……..".

Nam nhân cũng không lui lại bởi vì hắn đã ở cạnh cửa sớm đã không có đường lui rồi. Hắn cũng không phải là người giả dối như vậy. Mạt Đồng ở phủ hắn, muốn đi thì đi, muốn ở liền ở, hắn chưa bao giờ ngăn cản gì cả. Ngoại trừ, Mạt Đồng mang nữ nhân hồi phủ làm loạn thì hắn không cho phép chuyện như vậy

phát sinh, hắn cũng có điểm cực hạn của mình, có sự kiên trì của mình.

"Ta bảo ngươi nhìn ta". Mạt Đồng nâng cằm nam nhân lên, cưỡng chế không cho nam nhân cúi đầu, nam nhân nhắm mắt lại không muốn xem biểu tình giờ phút này của Mạt Đồng, y có chút tức giận bởi vì khi nam nhân nhìn đến y không biểu hiện kinh hỉ lại có biểu hiện kinh ngạc, mà kinh ngạc kia cũng chỉ là chợt lóe qua trong mắt, y ở trong lòng nam nhân chẳng lẽ liền không đáng giá xu nào?

Mạt Đồng đưa tay đóng cửa lại, nam nhân cảm giác được cửa bị đóng lại, nam nhân mới vừa mở 2 mắt ra liền nhìn đến ngón tay Mạt Đồng để bên cạnh cánh cửa, đóng cửa.

Nam nhân ngước mắt nhìn Mạt Đồng, "Ngươi đừng luôn áp đặt ý nghĩ của ngươi lên đầu ta, ta cũng không có ý đó, ngày ấy sau khi ngươi đi, thấy ngươi lâu rồi mà chưa về, ta cho rằng ngươi sẽ không về nữa cho nên ta mới thay biển hiệu, mấy tháng qua ngươi chưa bao giờ hồi phủ, ngươi có thể trách ta sao?".

"Ngươi đang oán giận sao?". Mạt Đồng hứng thú nhìn chăm chú vào nam nhân, y nguy hiểm nheo lại hai mắt lại, "Sao lại có thể trách ta? Nếu như ta không bị thương, ta đã sớm trở về gặp ngươi". Thanh âm Mạt Đồng thả nhẹ vài phần, ngón tay y nhẹ nhàng ma sát cằm nam nhân.

Nam nhân hất tay Mạt Đồng ra: "Hiện tại ngươi sống 1 mình, có quen không, nếu ngươi cần vật phẩm sinh hoạt hằng ngày, ta có thể cho người đưa tới cho ngươi, chỉ cần ngươi không chê".

Mạt Đồng nghe từng câu nói bình thản của nam nhân, trên người y tràn ngập vị thuốc đông y nhàn nhạt, y dùng tay đóng cửa, nam nhân không đi được chỉ có thể nhìn y, y nhìn chằm chằm nam nhân nửa ngày, nhìn đến nam nhân không có sợ hãi, y mới không âm hiểm nhìn nam nhân như vậy, y không có buông tay ngược lại là tiến lên từng bước đến gần nam nhân.

Mạt Đồng không chạm vào nam nhân nhưng hơi thở lại rất gần gũi, vẻ mặt nam nhân bình tĩnh nhìn chăm chú vào y, tuy rằng trải qua lần trước làm cho nam nhân khổ sở một trận muốn chết nhưng mà bây giờ đó đã là chuyện trong quá khứ rồi.

"Ta cái gì cũng không thiếu". Mạt Đồng cự tuyệt ý tốt của nam nhân, khóe miệng y lộ ra vài tiếu ý khinh thường.

Nam nhân cảm thấy mình "nhiệt tình" quá mức rồi, hắn chỉ nói vài câu đơn giản liền chuẩn bị rời đi, hắn cũng đã nhìn ra Mạt Đồng không hoan nghênh hắn.

"Ta đi trước, nếu ngươi có khó khăn gì có thể tới tìm ta, nếu ta có thể giúp thì ta nhất định giúp ngươi".

"Không cần".

Thái độ của Mạt Đồng rất không tốt, cá tính y bất hảo, nam nhân cũng đã nếm qua, nam nhân cũng không tiện cùng Mạt Đồng dây dưa nhiều, nếu Mạt Đồng đã nói không cần thì đã đến lúc hắn rời đi.

Nam nhân đang chuẩn bị rời đi, cửa phòng trúc bị bị người đẩy ra —

"Mạt Đồng, hôm nay ta cố ý đi tửu phường mua cho ngươi mấy bình rượu……". Nam tử 1 thân y phục lục sắc từ bên ngoài tiến vào, nam nhân lập tức nhận ra người này là hồng bài tiểu quan A Cầm của Thanh Lâu.

Khi A Cầm nhìn thấy nam nhân lập tức liền ngừng nói, sắc mặt đang từ vui vẻ chuyển qua bình thản, y ôm bình rượu vào phòng, Mạt Đồng thấy y đến thì cả người trở nên cao hứng……

Nhìn đến loại trường hợp này, nam nhân rời khỏi phòng, hắn nói một câu "cáo từ" liền rời đi phòng trúc, xem ra là hắn lo lắng nhiều rồi, cho dù không có hắn chiếu cố thì Mạt Đồng cũng sống rất tốt, hôm nay hắn thật sự không nên tới miếu Quan Âm, thời điểm hắn trở lại miếu Quan Âm thì Trương Tử Yến vừa vặn cầu phúc xong, sau khi hắn cùng nàng hồi phủ liền bệnh nặng một hồi.

Chuyện này làm Trương phủ bận bịu đến chết đi được, mà ở mấy ngày nam nhân sinh bệnh này Cửu Hoàng đến phủ thăm hắn, phát hiện hắn bị sơn quỷ ám, thấy bộ dáng tiều tụy của hắn làm Cửu Hoàng không chịu nỗi. Sơn quỷ kia không giống bọn quỷ bình thường, ký sinh trên người phàm nhân rất khó trừ.

Cửu Hoàng vẽ vài đạo phù chú cho nam nhân uống vào nhưng như trước không thấy hiệu quả, từ lúc nam nhân từ miếu Quan Âm trở về thì tinh thần cũng rất kém, hắn sắc mặt tái nhợt ngồi ở trong màn thực không tinh thần, hắn phân phó hạ nhân đừng tới gần, Trương Tử Yến cũng không dám tới gần hắn, chỉ có Cửu Hoàng ở trong phòng bồi nam nhân, Cửu Hoàng thường xuyên cả đêm không ngủ, từ khi nam nhân bị sơn quỷ bám thì dường như mỗi đêm y đều ở lại ở Trương phủ, không ai dám vào quấy rầy, nhưng khi tới nửa đêm trong phòng phát ra âm thanh rên rĩ thống khổ của lệ quỷ, mọi người trong Trương phủ sợ tới mức ban đêm không dám đi ra ngoài, sơn quỷ ký sinh trong cơ thể nam nhân chính là không bức ra được.

Cửu Hoàng im lặng ngồi ở bên giường, mệt mỏi ôm nam nhân vẻ mặt tiều tụy, trán nam nhân rất nóng nhưng tay chân lại rất lạnh lẽo, nam nhân vẫn cảm thấy rất lạnh, cho dù là đắp mấy cái chăn lông thật dày thì vẫn lạnh đến phát run, Cửu Hoàng chỉ có thể ôm hắn, mỗi đêm sơn quỷ kia sẽ tác quái, nam nhân đều sẽ lộn xộn không ngừng, Cửu Hoàng đành phải dùng chú văn ngăn chặn oán linh xao động trong cơ thể nam nhân.

Ngày hôm đó Cửu Hoàng chưa đến, nam nhân ngồi ở trên giường lạnh đến run rẩy, mấy ngày nay Biên thành đều có những trận tuyết lớn rơi xuống, tuyết này giống như vô tận không ngừng rơi, vốn ở phía Nam rất ít có tuyết rơi nhưng năm nay lại ngoại lệ, chẳng những gió tuyết cùng đến còn rơi không ngừng, tuy rằng nam nhân bệnh nhẹ nằm trên giường nhưng vẫn là phân phó Trương quản gia đi trợ giúp quan phủ phát lương thực cứu trợ thiên tai.

Mà nam nhân lo lắng Trương Tử Yến bị mình dọa đến, hôm qua hắn đã phái người đem nàng ta đi Hoằng Pháp Tự tĩnh dưỡng, không chỉ có thể an dưỡng mà còn còn có thể trừ khử lệ khí.

Đây cũng không còn cách nào……

Tạm thời hắn quyết định đem Trương Tử Yến đi nơi khác, hơn nữa Biên thành khí hậu dị thường, nhất

định sẽ xảy ra chuyện lớn……..

Nam nhân ngồi ở trên giường, nghe được cửa bị người đẩy ra, hắn cũng không nhúc nhích, còn tưởng hôm nay Cửu Hoàng đến sớm, nhưng khi màn bị xốc lên, đập vào trước mắt hắn là dung nhan anh tuấn vô cùng, khác biệt với khí chất biếng nhác của Cửu Hoàng, người trước mắt mặc 1 thân đại bào xích hồ, dung nhan trắng nõn lộ ra vài phần yêu dị.

Khuôn mặt kia tinh xảo đến nỗi có chút quá mức……..

Đôi mắt hẹp, dài có vẻ có chút yêu mị, con mắt sâu thẳm tĩnh mịch đến đáng sợ, nam nhân nhìn thấy y xuất hiện liền chậm rãi híp mở đôi mắt…….

"Xích huynh đệ……". Nam nhân không nghĩ người đến chính là Xích Luyện, hắn có vẻ có chút khẩn trương, hắn lo lắng không thể khống chế được sơn quỷ trong cơ thể mình, làm hại tới Xích Luyện.

Xích Luyện ngồi xuống ở bên giường, ánh sáng trong phòng hôn ám (mờ mịt, lờ mờ), sắc mặt nam nhân rất kém, Xích Luyện sờ sờ tay nam nhân, phát hiện 2 tay nam nhân lạnh lẽo, y lập tức liền biết vì sao.

"Tích đại ca, đa tạ ngươi vài ngày trước phái người tặng thuốc bổ cho ta, [bệnh] của ta vừa khỏi liền tới thăm ngươi". Năm ngón tay Xích Luyện lộ vẻ tái nhợt để lên mu bàn tay nam nhân, y hoãn thanh tỏ vẻ:"Vừa rồi nghe Trương quản gia nói ngươi bị bệnh, liền tiến vào xem ngươi". Y biểu lộ ý đồ đến đây, thần thái nam nhân tiều tụy làm cho y nhịn không được nhìn nam nhân thêm mấy lần.

"Ta không sao, yên tâm đi". Nam nhân thấp giọng trả lời.

"Tay ngươi rất lạnh".

Xích Luyện cảm nhận độ ấm mu bàn tay nam nhân, mà thân thể y vốn lạnh lẽo trong lòng bàn tay đã có một chút độ ấm ấm áp, y nuốt nội đan xích hồ do đó công lực tăng nhiều, xích hồ là tính hỏa có thể chống hàn, nếu không có nội đan kia tương trợ hiện nay y còn đang ngủ đông, mấy ngày nay Biên thành tuyết lớn kéo dài, khẳng định có người đang làm phép.

Xích Luyện biết nam nhân rất lạnh, Xích Luyện ngồi ở bên cạnh hắn, ôm hắn vào trong ngực, thật giống như Cửu Hoàng ôm hắn, giật mình cảm giác dường như đan xen nhau, tay hắn lạnh lẽo, do dự vói vào đại bào xích hồ của Xích Luyện, Xích Luyện không có phản kháng thuận thế ôm lấy nam nhân, hai tay hắn để ở bên hông Xích Luyện, bị áo lông thật dày bọc lấy…….

Nam nhân cúi đầu, lông mi rủ xuống che dấu xao động trong mắt hắn, hơi thở Xích Luyện phả bên môi hắn, nhưng mà khoảng cách như vậy lại có vẻ càng thêm mờ ám, Xích Luyện bất động thanh sắc nhìn chằm chằm nam nhân, đôi mắt Xích Luyện u tĩnh như hồ sâu, thâm thúy mê người.

"Làm sao vậy, Xích huynh đệ?".

"Sắc mặt của ngươi không tốt". Xích Luyện chỉ ra thần sắc nam nhân không tốt, y cởi đại bào xích hồ ra, ôm nam nhân vào trong ngực, môi y dán vào má nam nhân, mỗi một lần y nói chuyện, mỗi một lần môi y di chuyển, mỗi một lần thở ra hơi thở đều khiến cho bình tĩnh trong mắt nam nhân rung động với mức độ khác nhau, hơi thở ấm áp của Xích Luyện kích thích làn da nam nhân.

Nam nhân nhắm mắt lại, tuy rằng hắn rất muốn đẩy Xích Luyện ra, bảo Xích Luyện mau hồi phủ đừng ở tại chỗ này, bởi vì hắn không biết mình khi nào sẽ phát tác, sơn quỷ trong cơ thể còn chưa trừ, nhưng mà trên người Xích Luyện thực mềm mại, kiện đại bào xích hồ kia rất ấm áp làm cho hắn không muốn buông Xích Luyện ra, hắn run rẩy ôm thắt lưng Xích Luyện.

Xích Luyện tỏ vẻ không sao cả, y đã nghe nói chuyện nam nhân bị sơn quỷ bám lên người, tay y vuốt ve phía sau lưng nam nhân, nam nhân cảm giác có ảo tưởng bị khiêu khích.

"Không sao, ta ở cùng ngươi một lúc". Xích Luyện thong thả tỏ vẻ không sao, y dựa sát vào nam nhân, nam nhân lui về phía sau, nam nhân không có sức chống cự đối với dung nhan tinh mỹ tuyệt luân (siêu đẹp) của Xích Luyện.

Thời điểm khuôn mặt hoàn mỹ vô cùng kia lần thứ hai để sát vào nam nhân, hắn không có lại né tránh, đôi môi mềm mại của Xích Luyện hôn lên đôi môi run rẩy của nam nhân, cảm xúc ấm áp kia rất thoải mái……

Xích Luyện vuốt ve phía sau lưng nam nhân, y cảm giác được trong cơ thể nam nhân có linh thể đang xao động, mà linh thể kia nhưng không phải là "sơn quỷ" như lời nam nhân mà là địa linh để gia tăng yêu lực.

135. Chương 135

Xích Luyện hôn môi nam nhân, y không thích xúc cảm lạnh lẻo kia lắm, thân thể nam nhân đang run rẩy, y nghiêng đầu, y hôn rất sâu, thời điểm y hôn đến nam nhân mơ mơ màng màng, lặng yên không một tiếng động hút địa linh từ trong miệng nam nhân ra, nuốt vào trong bụng. Tiêu hóa địa linh có thể gia tăng pháp lực của y, hôm nay y cảm thấy mình đến rất đúng lúc, đánh bậy đánh bạ có thể thu được đại bổ cho mình, lúc vừa hôn thì y cũng tiêu hóa nó gần xong.

Mấy ngày nay tuy nói Xích Luyện ở phủ y "ngủ đông", nhưng mà y đều biết rõ tình huống của nam nhân như trong lòng bàn tay, kể cả Cửu Hoàng thường xuyên đến qua đêm ở phủ nam nhân, y đều biết hết loại chuyện cực kỳ riêng tư này.

Môi Xích Luyện tách khỏi môi nam nhân, môi nam nhân đỏ ửng lên nhìn qua rất đẹp, y nhịn không được hôn nam nhân thêm mấy cái, khiến cho nam nhân có chút thẹn thùng, nam nhân muốn lùi lại nhưng bị y thuận thế áp đảo lên trên giường mềm mại……

Nam nhân vẫn là rất lạnh, bị Xích Luyện ôm hắn cảm thấy ấm ấp hơn nhiều, Xích Luyện cởi đại bào xích hồ lót ở dưới thân nam nhân, y cùng với nam nhân quấn cùng 1 cái chăn, y vuốt ve thân thể nam nhân, chậm rãi đưa tay cởi quần nam nhân xuống, trong chăn rất ấm áp, đệm chăn thật dày kia bao phủ hai

người trong bóng đêm. Theo sự chuyển động của bàn tay Xích Luyện thì hô hấp của nam nhân trở nên dồn dập, Xích Luyện đè lên người hắn khiến cho thân thể hắn vốn đang rét run thì cảm giác được vài phần ấm áp, trong bóng đêm ai cũng không nhìn thấy ai, chỉ có thể dựa vào cảm giác.

"Tích đại ca, ta muốn ôm ngươi, được không?". Xích Luyện cúi đầu hôn môi nam nhân.

"……".

Nam nhân không có trả lời, Xích Luyện liền tự động xem sự im lặng này là nam nhan ngầm đồng ý, nụ hôn của y rơi trên môi nam nhân, thong thả hôn cằm nam nhân, cảm giác được hô hấp của nam nhân càng ngày càng nặng nề, nam nhân bất an giật giật, chăn hở ra 1 chút thì không khí lạnh liền chui vào trong chăn khiến cho nam nhân chỉ có thể càng thêm càng thêm tới gần y, dùng nhiệt độ cơ thể y để sưởi ấm.

Xích Luyện biết nam nhân rất lạnh, y kéo chăn chặt hơn khiến cho không khí trong chăn càng thêm loãng, hơi thở phun ra từ miệng y kích thích nam nhân.

"Tích đại ca, ngươi cảm giác ấm hơn chưa?". Xích Luyện mập mờ hỏi nam nhân, dưới thân nam nhân là đại bào xích hồ, lông tơ đâm vào thân thể nam nhân, y phục nam nhân đều bị Xích Luyện tiện tay ném ở đầu giường.

Nam nhân chỉ nói khẽ với Xích Luyện 3 chữ: " Sẽ cảm lạnh……". Thanh âm hắn không cao không thấp, dường như đang kháng nghị Xích Luyện cởi xuống y phục hắn, đây là thân thể hắn a.

"Sẽ không cảm lạnh". Xích Luyện để nam nhân ngồi dậy, hắn run rẩy ngồi dậy, hắn dựa lưng vào đầu giường, trên trên đỉnh đầu trùm chăn, lưng hắn đè lên chăn không cho gió lạnh xâm nhập.

Trong bóng đêm nam nhân nghe thấy Xích Luyện cười ám muội, y đều hút sạch toàn bộ yêu khí lưu lại trên thân nam nhân, lúc trước nam nhân còn vì sơn quỷ mà rét run thì bây giờ thân thể nóng lên, khi hôn nhau trên thân nam nhân cũng toát ra mồ hôi……

Nam nhân nghe Xích Luyện thong thả nói một câu: "Tích đại ca, trong khoảng thời gian này không gặp ta rất nhớ ngươi".

Suốt 1 canh giờ tiếp theo, Xích Luyện thân mật khăng khít ôm nam nhân, tuy rằng bọn họ là huynh đệ kết bái nhưng có phu thê chi gian. Nam nhân bình tĩnh hơn, trong thời gian này hắn bình thường sẽ không nói chuyện cùng Xích Luyện, nhưng mà thời điểm Xích Luyện hỏi chuyện hắn thì hắn thỉnh thoảng gật đầu trả lời.

Xích Luyện lo lắng nam nhân bị lạnh, dùng áo lông lót dưới người nam nhân. Trong khoảng thời gian này tới nay y đều ở phủ y ngủ đông, nếu không phải y trong lúc vô tình phát hiện nam nhân mua con tiểu hồ ly kia, thật ra nó là xích hồ bị che pháp lực, nên biết rằng nội đan xích hồ đối với hàn thể (cơ thể lun lạnh lẽo)chính là trân phẩm vô thượng (đồ quý giá nhất), y vừa nghĩ vừa hôn nam nhân, nếu như nam nhân biết được hiện tại da hồ dưới thân nam nhân là của tiểu hồ ly thì không biết y sẽ nhìn đến trên mặt nam nhân

sẽ có loại biểu tình ngoạn mục như thế nào. Nhưng mà y không định nói cho nam nhân biết, khi nam nhân hỏi tiểu hồ ly bây giờ như thế nào, y chỉ trả lời nó sống rất tốt…….

Lúc này Xích Luyện vừa suy nghĩ vừa nằm lên người nam nhân nghỉ ngơi, nam nhân mệt mỏi nằm ở trên giường, y kéo chăn che lại thân thể nam nhân, bởi vì quá mệt y có chút buồn ngủ, y thực hưởng thụ nửa híp hai tròng mắt, cúi đầu nhẹ nhàng hôn môi nam nhân 1 chút.

Xích Luyện không có biện pháp đối với nam nhân.

Nhưng vào lúc này, cửa phòng bị đẩy ra ————

Lúc này mỗi ngày Cửu Hoàng đều đến Trương Phủ thăm hỏi nam nhân, vừa lúc nhìn đến 1 màn này

Lảm nhảm:

Em tiểu hồ ly đã bị mần thịt làm áo khoác, thương ẻm thía, tui là tui kho thik anh Luyện tí nào nha, cái đồ tàn bạo vô nhân đạo nhưng Tích thúc luôn thiên vị anh này nha

Tui ủng hộ aka Chín, bọn nào có ý nghĩ giống tui thì cùng tui lập hội anti aka Luyện & hội bấn aka Chín nào

136. Chương 136

Nam nhân mơ mơ màng màng, căn bản là không biết có người đến đây, Cửu Hoàng mặt không chút thay đổi nhìn chăm chú vào hai người, Xích Luyện nửa híp hai tròng mắt, Xích Luyện đang nâng mặt nam nhân để ngăn không cho nam nhân nhìn ra bên ngoài, y thong thả hôn môi nam nhân, làm cho hơi thở nam nhân dần dần trở nên hỗn loạn, y rất dễ dàng liền thành công dời đi tầm mắt nam nhân.

Hô hấp nam nhân ấm áp phun ở hai má Xích Luyện, môi Xích Luyện rất mềm khiến cho nam nhân vốn đang buồn ngủ trong nụ hôn từ tốn này dần dần mất đi ý thức…….

Thời điểm Xích Luyện buông nam nhân ra, nam nhân đãbị y làm miên thuật(miên=ngủ ;thuật = làm phép) ngủ an ổn, lúc này Cửu Hoàng đứng ở cạnh cửa sắc mặt lạnh đến đáng sợ, con ngươi biếng nhác của y lộ ra hàn ý sâu không thấy đáy.

“Cút ra đây”. Ngữ khí Cửu Hoàng lạnh như băng giống như thanh kiếm sắc bén, rất nguy hiểm, y ra lệnh cho Xích Luyện xuống giường, chẳng qua đối mặt thái độ Cửu Hoàng không tốt như vậy nhưng thật ra Xích Luyện không để tâm, Xích Luyện chậm rãi mặc y phục liền chậm rì rì xuống giường, ở trong mắt Cửu Hoàng rõ ràng là Xích Luyện đang khiêu khích y.

"Làm sao? Tức giận?". Xích Luyện đắc ý nở nụ cười, y đã gặp Cửu Hoàng mấy lần, y vừa chỉnh lý y phục của mình lại tiện tay kéo chăn đắp kỹ lên người nam nhân, "Tích đại ca đang ngủ, ngươi đừng đánh thức hắn, nếu không hắn sẽ ngượng ngùng, đến lúc đó sẽ rất khó xử". Y một nửa nhắc nhở, một nửa khoe khoang, đương nhiên càng nhiều chính là đắc ý.

"Ngươi đừng đắc ý". Cửu Hoàng hừ lạnh, "Nếu Tích Duyên biết ngươi là xà yêu, hắn sẽ không để ý ngươi nữa".

"Đây không phải chỉ là lời nói của ngươi sao, ta mới vừa tặng 1 kiện đại bào cho hắn, hắn thích đến nỗi đi ngủ đều phải ôm". Thật ra Xích Luyện nói bừa thôi, y cũng không có đem y phục đưa cho nam nhân, y cũng không tính toán đưa cho nam nhân, nhưng mà câu này đã đủ để cho Cửu Hoàng tức giận.

Bởi vì Cửu Hoàng cũng nhìn thấy đại bào xích hồ kia để ở dưới người nam nhân, y có chút kinh ngạc, Xích Luyện thế nhưng cởi bỏ phong ấn của xích hồ, còn giết xích hồ, nhưng nghĩ lại mà xem nếu Xích Luyện không nuốt nội đan của xích hồ thì bây giờ cũng sẽ không đứng ở nơi đây, nhưng lại nghĩ máu Xích Luyện rất lạnh lẽo nên làm chuyện này cũng không kỳ quái.

Hai người không đánh thức nam nhân liền đi tới đại đường, đã không có y phục chống lạnh Xích Luyện cảm thấy lạnh lẽo, Trương quản gia thế nhưng rất hiểu chuyện tặng Xích Luyện 1 kiện áo lông để cho y mặc, áo lông màu đỏ tươi là màu y thích nhất, da y vừa trắng vừa mềm nhưng lại lộ ra vài tia khí tức yêu dị, hơn nữa thần thái y điềm tĩnh cùng khí chất tao nhã làm cho rất nhiều người trong phủ lén lút thảo luận về y.

Trương quản gia cũng biết Cửu Hoàng cùng Xích Luyện đều là bằng hữu của Tích Duyên, đương nhiên không dám chậm trễ đến hai vị tán gẫu đến "cao hứng", thấy thế lão cũng không dám quấy rầy, hai người ngồi ở đại đường ẩm trà.

Nhiệt độ không khí bên ngoài rất lạnh, liền làm cho bên trong thở ra hơi thở đều biến thành sương trắng, trong chén trà nhiệt khí từ từ tràn ra, trừ bỏ bên ngoài đều là cảnh tuyết cùng sương mù, tất cả hình ảnh giống như đứng yên.

Đèn treo ở mái hiên tiểu lâu màu đỏ sậm, ở trong gió lạnh đồ sộ sừng sững, ánh nến lắc la lắc lư có vẻ có chút yêu dị, trong Trương phủ rất yên tĩnh, yên tĩnh đến nghe rõ thanh âm uống trà.

Cửu Hoàng đặt chén trà xuống, y biếng nhác nói với Xích Luyện tao nhã, " Rõ ràng là yêu nghiệt, nếu muốn đi đường tắt thành tiên, ngươi tới thiên đình rồi cũng sẽ bị đuổi xuống dưới, nếu như muốn thành tiên thì ngươi nên tu luyện mấy trăm năm nữa đi".

"Không nhọc ngươi lo lắng". Xích Luyện mặc áo lông nửa dựa vào trên ghế, y ý vị thâm trường (hứng thú, thú vị) cười lên, lộ ra vài tia giảo hoạt, "Hôm nay ngươi tới đúng lúc, Nham Vân nhờ ta báo tin cho ngươi, để ngươi nói cho Liễu Phong, y đã tìm được người mà Liễu Phong muốn gặp, nếu Liễu Phong muốn gặp người kia thì đem khẩu quyết thanh hồn kiếm pháp đến trao đổi".

"……". Cửu Hoàng nhíu mày, "Việc của phàm nhân, ngươi cũng can thiệp?".

"Đang ở thế gian, tham dự việc phàm trần, đạo lý này ngươi hẳn là so với ta rõ ràng hơn". Xích Luyện không chút hoang mang nở nụ cười, y để Trương quản gia châm trà cho Cửu Hoàng, lúc sau chờ quản gia rời đi mới tiếp tục nói, "Ta và ngươi khác nhau, đạo bất đồng bất tương vi mưu (không cùng chí hướng, quan niệm thì không thể cùng nhau hợp tác, làm việc được), đạo lý này tất cả mọi người đều hiểu, ta đối với Tích đại ca cũng không phải như ngươi nghĩ……"

Nói xong lời cuối cùng thanh âm Xích Luyện trở nên rất thấp, dường như y không muốn nói tiếp, y nhấp một ngụm trà nóng, trên mặt y bình tĩnh như cũ, mà mặt Cửu Hoàng không chút thay đổi theo dõi Xích Luyện.

"Ngươi muốn gạt ta đi khỏi Biên thành".

"Ngươi thủ ở đây cũng vô dụng". Xích Luyện nhìn sắc trời bên ngoài, miệng y thở ra sương trắng, lờ mờ bay ra ở trong gió, "Biên thành thời tiết dị thường, nếu không phải có người ở muốn tìm cách đối phó ta, thì đó là điềm báo có đại kiếp nạn buông xuống nhân gian".

Cửu Hoàng nâng mắt lên, cẩn thận suy ngẫm lời nói của Xích Luyện, y chậm rãi trả lời:"Liễu Phong không có biện pháp, hiện tại Nham môn lớn nhất, Bạch Vân Quan cũng chỉ là quá khứ". Nói đến việc này, khi Bạch Vân Quan bị phá, yêu ma bị phóng thích, đây không phải là thiên ý (ý trời) sao, trong mắt y cho dù Liễu phong có 3 đầu 6 tay nhưng sau khi Bạch Vân Quan bại vong, Liễu Phong cũng sẽ không xen vào việc này nữa, mà hiện giờ y ở lại Biên thành cũng chỉ là chú ý hướng đi của xà yêu mà thôi.

Cái gọi là hại người liền nên bị trừng phạt, nếu như cứu người thì đó là một vấn đề khác, nhưng gần đây y quan sát Xích Luyện rất ít tiếp xúc cùng phàm nhân, Cửu Hoàng thấy dường như Xích Luyện lo lắng ô nhiễm "tiên cốt" của mình, ngoại trừ Xích Luyện cùng chưởng môn Nham môn, cùng với nam nhân tiếp xúc ra, ít cùng phàm nhân nói chuyện với nhau, thậm chí bắt đầu xa lánh phàm nhân…….

Cửu Hoàng không phát hiện gần đây Xích Luyện có làm chuyện xấu gì cho nên y đối với Xích Luyện cũng khách khí rất nhiều, có lẽ là trước khi Xích Luyện phi thăng muốn cải biến một chút tội nghiệt của mình, muốn thay đổi cũng không cần phải nhiều lời nữa, nhưng mà y không hy vọng Xích Luyện cùng nam nhân thân cận quá, ykhông thích người khác chạm vào nam nhân, lúc trước y nhìn đến 1 màn kia đã chứng minh quan hệ của nam nhân cùng Xích Luyện rồi, mặc dù đã làm xong chỉ là không tận mắt nhìn thấy mà thôi.

Nhưng mà biểu tình của nam nhân dường như không giống chán ghét Xích Luyện…….

Cửu Hoàng có chút đăm chiêu uống trà nóng, mỗi một động tác, mỗi một tư thái, mỗi một ánh mắt của y lộ ra khí tức biếng nhác vô hạn khiến gười xem thực thư thái…….

Hai người "tâm bình khí hòa" (bình tĩnh hòa nhã) hàn huyên tán gẫu (tám chuyện) về chuyện thời tiết Biên thành dị tượng, tuy rằng 2 người rất ít nhắc tới chuyện môn phái nhưng Cửu Hoàng vẫn là tỏ vẻ sẽ thay môn chủ Nham môn truyền đạt tin tức cho Liễu Phong, cái gọi là chính đạo cùng tà đạo chẳng qua là lập trường bất đồng mà thôi.

Cho tới bây giờ 2 người chưa từng có buổi uống trà cùng nhau như vậy, nếu không phải nể mặt nam nhân

đời này cũng không có thể có cơ hội này, bất kể là Xích Luyện hay Cửu Hoàng thì ai cũng không nguyện ý ở phủ nam nhân tranh cãi ồn ào, ai cũng không nguyện ý khiến nam nhân khó xử, nói trắng ra 2 người ai cũng không nguyện ý buông tay, chỉ có thể nước giếng không phạm nước sông.

Xích Luyện cũng có thể ra lệnh cho Cửu Hoàng, không cho phép Cửu Hoàng đến phủ nam nhân, mà Cửu Hoàng cũng không có thể can thiệp việc nam nhân cùng Xích Luyện lui tới, 2 người đều có băn khoăn, đều không thể ngăn trở đối phương.

"Lần trước đa tạ ngươi mời ta ăn xà yến, đến bây giờ ta vẫn nhớ kĩ không quên".

"Không cần khách khí, hôm nay ngươi cho ta một hồi [kinh hỉ]". Cửu Hoàng ôn hòa trả lời Xích Luyện, tuy rằng vẻ mặt Cửu Hoàng mệt mỏi nhưng là không khó nhìn ra tức giận trong mắt y.

Trong lúc đó không khí giữa 2 người yên lặng quỷ dị, không khí bốn phía lạnh đến làm cho người ta sợ hãi, giống như theo ngữ khí 2 người, tâm tình 2 người, cùng với sắc mặt tái mét của người kia mà chậm rãi rơi chậm lại…….

Không khí có chút ma mị, ánh nến màu đỏ sậm yêu dị, ngoại trừ sự lạnh lẽo bình thường là sự yên tĩnh, tuyết lớn bao phủ cả Biên thành, đêm nay Cửu Hoàng cùng Xích Luyện cùng rời đi.

Trước khi đi Xích Luyện vẫn mang đại bào xích hồ đi, bởi vậy mà bị Cửu Hoàng khinh bỉ một phen: "Xà chính là xà, không có áo lông xích hồ, băng thiên tuyết địa (băng tuyết ngập trời) này ngươi chỗ nào cũng không đi được".

Xích Luyện vô cùng nhạy bén, y đương nhiên biết Cửu Hoàng đang cười nhạo mình, "Nếu ngươi tới nơi cực nóng, ngươi cũng như ta thôi, chính là thuộc tính khác nhau chẳng có gì lạ".

"Nếu ta nói ta không hy vọng ngươi lại đến Trương phủ, ngươi sẽ làm như thế nào?". Cửu Hoàng mặc áo lông thỏ hơi mỏng, trường bào màu trắng, cùng mái tóc dài tuyết trắng của y giống như cùng cảnh tuyết dung hợp, y mệt mỏi nhìn chằm chằm Xích Luyện.

Xích Luyện hỏi lại: "Vậy nói ngược lại, ta không thích ngươi đến đó nhiều, vậy ngươi sẽ làm sao?".

Đã muốn sẽ không trả lời, đáp án của cả 2 đều giống nhau, lúc này từ bỏ dĩ nhiên là không có khả năng, 2 người liền mỗi người đi một ngã, Xích Luyện trở về Xích phủ, Cửu Hoàng trở về tửu phường, nhưng mà Cửu Hoàng không hài lòng với chuyện này, không qua bao lâu y tìm đến nam nhân, thời điểm khi y lại nhìn đến nam nhân, nam nhân mặc áo lông rất dày đang từ trà phô Trương gia đi ra.

Bởi vì thời tiết rét lạnh, ban đêm đều cơ hồ không bóng người, nam nhân nhìn thấy Cửu Hoàng đến đây thì rất cao hứng, bởi vì hôm nay Trương Tử Yến ở nơi khác an dưỡng, từ khi hắn trở về đều chỉ có 1 mình, hơn nữa dường như Xích Luyện rất bận rộn nên hắn không tiện đi tìm Xích Luyện, thấy Cửu Hoàng thì tâm tình hắn trở nên tốt hơn nhiều. Bởi vì lúc trước thời điểm hắn bị sơn quỷ bám đều là Cửu Hoàng chiếu cố hắn, thời điểm hắn tỉnh lại không còn cảm thấy lạnh thấu xương, hắn cảm thấy phù chú Cửu Hoàng cho

hắn uống đã có tác dụng loại bỏ sơn quỷ, hơn nữa ngày ấy khi tỉnh lại hắn nghe Trương quản gia nói Cửu Hoàng đến, nhưng mà lúc sau liền cùng Xích Luyện cùng nhau rời đi, 2 người còn "hữu thuyết hữu tiếu" (cười nói vui vẻ T-T""""), lúc này hắn mới nhẹ nhõm, cảm thấy Cửu Hoàng hẳn là cái gì cũng không biết.

Nam nhân cũng không phải muốn lừa gạt Cửu Hoàng, chỉ là hắn không hy vọng cái loại bộ dáng này của mình bị bất kỳ ai nhìn thấy, cho dù lài ai thì cũng sẽ rất xấu hổ.

Khi Cửu Hoàng nhìn thấy nam nhân, y cũng không có nhắc tới chuyện đêm đó, nam nhân hỏi ngày ấy Cửu Hoàng có đến Trương phủ không, Cửu Hoàng gật đầu nói mình chính xác có đi Trương phủ, hơn nữa thời điểm y đến nam nhân đã ngủ rồi, Cửu Hoàng không muốn quấy rầy hắn nghỉ ngơi, đêm đó Cửu Hoàng cùng Xích Luyện hàn huyên vài câu liền trở về, lúc hắn nghe xong càng thêm yên tâm, Cửu Hoàng cũng không có giải thích nhiều, trước đây hắn còn cảm thấy Cửu Hoàng đối với Xích Luyện có chút thành kiến, hiện nay hắn nhắc tới Xích Luyện thì Cửu Hoàng lại không có phản ứng gì. Đây cũng coi như là 1 việc tốt đi.

Ít nhất Cửu Hoàng cùng Xích Luyện không có nháo xảy ra chuyện gì, ngày ấy nam nhân vốn nên bảo Xích Luyện rời đi trước nhưng mà hắn là chủ nhà cũng không thể đuổi Xích Luyện rời đi, mà mỗi ngày Cửu Hoàng đều phải đến Trương phủ, nếu có thể hắn vẫn hy vọng bọn họ không cần chạm mặt, ít nhất giảm bớt rất nhiều phiền toái.

Hôm nay Cửu Hoàng đến tìm nam nhân, kỳ thật trong lòng nam nhân rất cao hứng, Cửu Hoàng mang hắn đến tửu lâu, 2 người như trước đây nói chuyện phiếm, uống rượu, ăn cơm, cảm giác phi thường vui sướng, cảnh tuyết Biên thành ban đêm cũng thực mê người, chỉ là thời tiết rất lạnh, đa số mọi người không ra khỏi nhà, căn bản không có cơ hội thưởng thức cảnh tuyết nơi này.

Ban đêm.

Thời điểm Cửu Hoàng tiễn nam nhân hồi phủ, y đứng ở cửa không vào, nam nhân mời hắn vào nhà ngồi nhưng y chỉ lắc đầu.

"Hôm nay ngươi có việc gì cần nói với ta không?". Nam nhân cảm thấy có gì đó bất thường, hắn thực bình tĩnh hỏi Cửu Hoàng, "Ngươi nếu có chuyện gì thì cứ nói thẳng không cần như thế này……".

Cửu Hoàng ôm nam nhân, có tuyết rơi trên vai y, nam nhân tùy ý cho y ôm không nói gì, một lát sau mới nghe được y ghé vào lỗ tai nam nhân nói: "Ta phải đi về". Thanh âm y thực rõ ràng, thực dễ nghe, nhiệt khí từ miệng y thở ra làm ấm 1 chút vành tai cùng với hai gò má nam nhân.

" Ân". Nam nhân nhẹ nhàng trả lời.

Cửu Hoàng nhìn nam nhân 1 lúc, hắn có chút nghi hoặc nhìn Cửu Hoàng, thời điểm hắn đang chuẩn bị rời đi thì Cửu Hoàng mới ôm sát thắt lưng nhấn, hôn lên đôi môi hắn……..

Nam nhân chưa kịp trốn tránh thì vừa vặn bị hôn, hôn ngân* của Cửu Hoàng nóng rực, hắn còn chưa lấy lại tinh thần thì đôi môi đã bị cạy ra, môi Cửu Hoàng thực dày nhưng lại cực nóng đến đáng sợ giống như

phải đem môi cùng đầu lưỡi hắn đều hòa tan, trằn trọc dây dưa ở thời tiết rét lạnh, nhưng không có cảm giác nóng rực bị phỏng mà ngược lại tăng thêm vài phần ôn nhu.

* hôn ngân: dấu hôn

Nam nhân nhẹ nhàng mà đẩy Cửu Hoàng ra, "Rốt cuộc phát sinh chuyện gì?". Hắn cảm thấy Cửu Hoàng có chút kỳ quái, hắn không khẳng định lắm hỏi tình huống của Cửu Hoàng.

Cửu Hoàng vân vê môi, đôi mắt nâu nhạt nhìn chằm chằm nam nhân nửa ngày mới chậm rãi mở miệng trả lời nam nhân," Ta phải đi về, quay về Tuyết Sơn".

Nam nhân sửng sốt một chút nhưng lập tức vẫn lộ ra ý cười " Vậy tốt rồi, nhà của ngươi vốn ở phương Bắc, tửu phường ở đây cũng chỉ là địa phương dừng chân, hiện tại thời tiết Biên thành cũng kỳ quái, ngươi trở về cũng tốt". Nam nhân chần chờ gật gật đầu, biểu tình trên mặt hắn thực bình tĩnh.

Cửu Hoàng cũng chỉ là lẳng lặng nhìn nam nhân, "Ngươi không có gì muốn nói với ta sao? Lần này ta đi rồi, ta cũng không biết cũng không biết tới khi nào mới trở về, bởi vì trên đường còn muốn đi Thanh Sơn một chuyến, người khác nhờ ta mang tin tức cho chưởng môn Bạch Vân Quan". Cửu Hoàng nhưng thật ra không 1 chút nào giấu diếm bởi vì đối phương là là nam nhân, biết nam nhân không có tâm cơ Cửu Hoàng liền không cần giấu diếm điều gì với nam nhân.

Chưởng môn Bạch Vân Quan……..

Nam nhân nghe mấy chữ này thì ánh mắt bất an xao động……..

137. Chương 137

Nhưng rất nhanh nam nhân liền khôi phục bình tĩnh. Mà Cửu Hoàng sở dĩ rất thẳng thắn có lẽ là do y đối với nam nhân yên tâm, cho nên mới có cảm nghĩ như thế. Khi nghe thấy lời nói của Cửu Hoàng thì nam nhân ngẩn người một hồi lâu mới chậm rãi gật đầu.

Hắn không có nhìn Cửu Hoàng, cũng không biết dùng biểu tình gì đối mặt Cửu Hoàng, hắn từng bước lui về phía sau tạo ra khoảng cách giữa 2 người, trên lông mi hắn có sương mỏng đông cứng lại, làn sương mỏng bên miệng Cửu Hoàng ở trong ban đêm cực kỳ rõ ràng.

"Vậy ngươi đi đi, qua mấy ngày nữa ta có thể cũng……..". Lời nam nhân còn chưa nói xong, Cửu Hoàng nâng mắt lên nhìn hắn vài lần, đem hắn bế lên bậc thang, khiến hắn đứng ở trên bậc thang, hắn kinh hoảng cúi đầu nhìn Cửu Hoàng, vừa lúc đón nhận đôi môi Cửu Hoàng nghênh diện mà đến.

* nghênh diện: đối diện, ngay trước mặt.

Nhưng rất nhanh tay Cửu Hoàng do độ ấm thân thể nam nhân mà nóng lên.

"Cửu……". Nam nhân hôn đến không nói nên lời, từ "Hoàng" còn chưa ra khỏi miệng thì bên môi lại bị cạy mở.

"Ân?". Cửu Hoàng biếng nhác lên tiếng, cảm giác nam nhân lại lui ra phía sau, y một đường ôm nam nhân, hôn nam nhân, 2 người vừa ôm hôn vừa lui ra phía sau bậc thang.

Bên ngoài gió tuyết rất lớn, đại môn Trương phủ đóng chặt, hai ngọn đèn ***g màu đỏ lay động, bởi vì bốn bề vắng lặng nên ở đây có vẻ rất vắng vẻ, rất yên tĩnh, hơn nữa đối diện Trương phủ là Đại Nham miếu khá nguy nga, không khí bốn phía có vẻ có chút âm lãnh hơn nữa gió tuyết đan xen nơi này lại không người, Cửu Hoàng cũng không cần kiêng nể gì hôn nam nhân, ôn nhu làm cho nam nhân không có nửa điểm sức chống cự.

Nam nhân muốn nói đừng như vậy, tuy rằng nơi này bốn bề vắng lặng nhưng mà đây vốn là bên ngoài, bị đồn đại kỳ thật cũng không tốt lắm, nhưng mà Cửu Hoàng hôn hắn khiến hắn không thể mở miệng, cảm giác tay Cửu Hoàng vạch y phục hắn ra.

"Lạnh……". Nam nhân nhíu mày.

"Vậy ôm chặt một chút". Hai tay Cửu Hoàng ôm thắt lưng nam nhân, xiết chặt áo lông thật dày mặc trên thân nam nhân, cơn gió lạnh khẽ thổi mái tóc trắng thật dài của Cửu Hoàng, sợi tóc trắng như tuyết trong gió lay động……

Chóp mũi Cửu Hoàng nhẹ nhàng chạm vào hai má hơi lạnh của nam nhân, Cửu Hoàng ôm sát hắn, vừa hỏi hắn, trò chuyện với nhau vừa nhẹ nhàng cọ 2 má hắn…….

Động tác Cửu Hoàng rất nhẹ…….Khiến tâm nam nhân hoảng loạn 1 chút……..

Cửu Hoàng nhìn nam nhân thì nghĩ tới màn "ân ái" ngày đó của nam nhân cùng Xích Luyện, thời điểm Xích Luyện ôm nam nhân thì nam nhân có vẻ có chút vô lực. Cửu Hoàng nhìn nam nhân 1 lát, hôn 1 cái lên môi nam nhân, thần thái biếng nhác đối với nam nhân nói: "Ta thật sự rất muốn đem ngươi rửa…….".

Rửa…….

Những lời này của Cửu Hoàng rốt cuộc có ý gì…….

"Có ý gì?". Nam nhân bất an nhìn về phía Cửu Hoàng.

Trong lòng nam nhân bị đâm mấy cái, Cửu Hoàng nói như vậy là đã biết chuyện gì phải không? Hắn nhìn Cửu Hoàng, hắn không quá hy vọng Cửu Hoàng biết sự tình này, bởi vì nó vốn đã không phải là chuyện

tốt gì, tâm tình hắn phút chốc trở nên phức tạp, hắn cũng không phải muốn lừa gạt Cửu Hoàng, đó là bởi vì hắn đối với Cửu Hoàng cũng không bài xích, đời này hắn vốn sẽ không sẽ không có mấy người bằng hữu, tuy rằng quan hệ của Cửu Hoàng với hắn càng phức tạp so với bằng hữu, nhưng dùng lương tâm mà nói thì thật ra Cửu Hoàng ngoại trừ sẽ "dụ dỗ" hắn làm chuyện này, cũng không có tổn thương hắn, thậm chí đối với hắn có thể nói là rất tốt, cho dù hắn cô đơn, bình tĩnh, lại bình tĩnh, hắn không có biện pháp làm như không thấy.

Thật ra trong lòng hắn hiểu rõ, hắn cũng nhìn thấy được, cũng cảm giác được Cửu Hoàng đối hắn rất tốt, tốt hơn so với hiện tại, thời điểm Cửu Hoàng hỏi hắn cũng thực ôn hòa, lông mi hắn run rẩy, thời tiết rất lạnh, không khí có chút gay mũi, vốn hắn muốn mời Cửu Hoàng vào nhà uống chén trà nóng rồi hẵng đi, nhưng mà không nghĩ tới Cửu Hoàng hôn hắn. Thời điểm hắn đang sững sờ, môi Cửu Hoàng rời khỏi môi hắn…….

"Ngươi không đi vào làm một lần?". Nam nhân ngước mắt lên, bình tĩnh nhìn Cửu Hoàng, sắc mặt nam nhân do mời vừa hôn môi mà trở nên có chút hồng nhuận, môi nam nhân bị hôn đến có chút ửng hồng.

"Ngươi là [mời] ta?". Cửu Hoàng mệt mỏi nhìn chăm chú vào đôi mắt nam nhân, mái tóc trắng của y lay động trong gió lạnh, nam nhân giúp y gạt ra vài sợi tóc rơi trên cằm.

Nam nhân có chút cùng từ*, hắn nghe ra ý tứ lời nói của Cửu Hoàng, hắn nhanh chóng lùi vài bước: "Ý của ta là nếu ngươi không muốn uống trà thì ta đây cáo từ trước…….". Nam nhân cảm thấy mình càng giải thích càng dư thừa, hắn hướng phía Cửu Hoàng lễ độ gật gật đầu, liền xoay người đẩy cửa ra.

*cùng từ: từ nghữ nghèo nàn, ko biết dùng từ nào để nói

Giây tiếp theo ————

Nam nhân liền cảm giác được phía sau có 1 cỗ nhiệt khí tới gần, hắn chỉ cảm thấy thân hình nhoáng lên một cái, trong chớp mắt đã bị Cửu Hoàng dùng pháp thuật đưa vào phòng ngủ.

Cửu Hoàng đặt nam nhân ở trên giường, nam nhân dở khóc dở cười: "Ta không có ý đó, ta nói uống trà, đừng, đừng sờ, buông tay……".

Cửu Hoàng cúi đầu chôn ở cổ nam nhân cọ xát: "Uống như vầy cũng giống nhau". Cửu Hoàng thuận tay liền cởi y phục nam nhân xuống, nam nhân muốn đứng lên, Cửu Hoàng liền chặn ở đầu giường, nam nhân chỉ có thể ngoài miệng ngăn cản Cửu Hoàng.

Sớm biết thì hắn sẽ không mời Cửu Hoàng đi vào uống trà……

Nam nhân thực bất đắc dĩ, nhưng đêm nay hắn vẫn là không có thể tránh được vận mệnh bị áp, nhưng mà Cửu Hoàng ôn nhu khiến hắn không bài xích, thời tiết rất lạnh nhưng trong chăn rất ấm áp, 2 người dựa vào nhau, cùng nhau ngủ thật sự an ổn, một đêm không mộng mị thẳng đến bình minh.

Khi Cửu Hoàng đi rồi, nam nhân xử lý tốt sự tình trong phủ cùng trà phô, hơn nữa an bài tốt mọi việc xong, hắn thuê 1 cỗ kiệu, 1 mình đi đón Trương Tử Yến về nhà, từ Biên thành đến Hoằng Pháp Tự phải đi qua miếu Quan Âm, hắn ở tửu phường lấy theo 1 ít rượu, thời điểm hắn xuất hành thì cho người đưa đi miếu Quan Âm.

Bên ngoài lạnh lẽo, sắc trời tối rất sớm, gió tuyết đầy trời phủ kín mặt đất, 4 kiệu phu nâng cỗ kiệu chạy đi, mà xa phu giúp mang rượu cũng đi theo ở sau kiệu, nam nhân mặc bạch y, bên ngoài khoác 1 kiện trường bào lông thỏ thật dài, tóc dùng dây lụa buộc hờ trên đầu, cả người hắn nhìn sạch sẽ lại có thể diện, đi ở bên ngoài sẽ không làm Trương gia mất mặt, để Trương gia tăng thể diện, lần này thời điểm nam nhân đi ra ngoài đều an bài sự tình thỏa đáng, hắn cũng tin tưởng năng lực làm việc của Trương quản gia nên không còn băn khoăn gì.

Hắn vén màn lên nhìn về phía vùng ngoại ô, sắc trời dần dần tối, trên bầu trời tuyết lớn bay như lông ngỗng, trong đất trời đều phủ kín màu trắng xóa, trước khi đi hắn phân phó Trương quản gia thay hắn đem chút hạ lễ đi phủ Hà viên ngoại chúc mừng Ngọc Li mang thai, thật ra hắn rất thích hài tử, chỉ là hắn không có phúc khí ôm hài tử, hơn nữa Ngọc Li là "muội muội" của Xích Luyện nên hắn cảm thấy phải tặng chút quà chúc mừng, hắn cũng không quên bên phía Xích Luyện, bởi vì lập tức sẽ đến lễ mừng năm mới.

Hắn cũng phân phó Trương quản gia tặng một ít trà thượng phẩm đi, đương nhiên cũng tặng kèm hỏa lò mà hắn cố ý tìm công tượng* làm, hắn biết Xích Luyện sợ lạnh, mà ngày thường hắn không có nhiều thời gian đi Xích phủ thăm Xích Luyện nên hắn để Trương quản gia đi thay hắn.

*công tượng: thợ thủ công

Hơn nữa còn có sự tình quan trọng hơn chờ hắn đi xử lý, trước mắt mà nói không có gì sự tình gì quan trọng hơn so với việc đón Trương Tử Yến về, nam nhân lo lắng Trương Tử Yến sẽ cô đơn, lúc trước cố ý cho Trương Tử Yến mang theo 2 nha hoàn, thời điểm nhàn rỗi còn có thể nói chuyện phiếm, như thế đỡ cô đơn hơn. Phân phó dặn dò xa phu cẩn thận chút bởi vì này trên đường rất trơn trượt, nếu rượu bị vỡ thì cũng không sao, trên đường tìm người rất phiền toái.

Đi mất 1 chút thời gian mới đến nơi Mạt Đồng ở, nơi đây đặc biệt vắng vẻ, cửa nhà trúc đóng chặt, bên trong không có ánh sáng, nam nhân cũng không định đi vào, nơi đây còn lạnh hơn so với trong thành, mấy kiệu phu kia bị lạnh đến run cầm cập, hắn cũng không muốn trì hoãn thời gian, hắn xuống kiệu bảo kiệu phu đi phía trước chờ hắn, hắn đưa tiền đưa cho tiểu nhị của tửu phường, liền cho tiểu nhị rời đi, hôm nay trời lạnh đến đóng băng nên ai cũng không muốn đi ra ngoài, tiểu nhị biết cô gia Trương gia tốt bụng nói lời cảm tạ xong liền rời đi.

Một xe liệt rượu* để lại ở bên ngoài sân, nam nhân cũng không định đi vào, nếu hiện tại Mạt Đồng nhìn thấy hắn thì nói không chừng sẽ lại "vũ nhục" hắn, hắn chỉ là thuận đường tới đây mang cho Mạt Đồng chút rượu, thời điểm lần trước tới phát hiện trong phòng không có rượu, hơn nữa tiểu quan tên A Cầm ngày ấy tuy rằng mang theo rượu đến nhưng là số lượng quá ít.

* Liệt rượu: rượu mạnh

Nam nhân biết rõ tửu lượng của Mạt Đồng cho nên hôm nay mới làm ra quyết định này, hắn ở bên ngoài

phòng đứng 1 lát liền định rời đi, nhưng vào lúc này phía sau đột nhiên có người đụng vào hắn một chút. Hắn đứng không vững liền lập tức ngã trên mặt đất, tuyết trên mặt đất đông cứng trên tay hắn…….

Nam nhân còn chưa kịp đứng lên, chợt nghe đến một thanh âm cao vút nổi giận đùng đùng đổ ập xuống mắng hắn: "Mạt Đồng không muốn gặp lại ngươi, ngươi lại đến đây làm cái gì?".

Tiểu quan ăn mặc sặc sỡ, đứng ở trước mặt nam nhân từ trên cao nhìn xuống nam nhân, nam nhân biết y, nam nhân liền nghĩ muốn rời đi, nam nhân biết A Cầm không thích mình lắm, nam nhân cũng không muốn ở lại lâu.

"Ta tặng vài thứ đến, bây giờ ta đi ngay". Nam nhân nói xong liền chuẩn bị đi.

A Cầm không vừa lòng ngăn nam nhân lại:" Lần sau ngươi đừng tới nữa, Mạt Đồng không muốn gặp ngươi, y nói y nhìn thấy ngươi liền cảm thấy rất chán ghét, ngươi vừa già lại xấu, hơn nữa trên giường giống cái người chết, không kêu lại không rên rỉ, ngay cả tán tỉnh cũng không biết……". Y nói rất nhiều, về phần lúc sau y nói cái gì thì nam nhân một câu cũng không có nghe đi vào.

Đáy mắt bình tĩnh của nam nhân có chút dao động nhưng hắn cũng chỉ là cúi đầu "nga" 1 tiếng, hắn nghe lời nói của A Cầm thì trong lòng hơi có chút khó chịu, bất kể có đúng hay không Mạt Đồng nói những lời này, những lời này liền giống như khắc họa nam nhân, hắn cũng lớn tuổi, không có cách nào so với A Cầm đang hết sức sáng sủa, rực rỡ.

"Ngươi người này sao vô lễ như thế, ta đang nói chuyện với ngươi mà ngươi chỉ "nga" một tiếng?". A Cầm ngăn cản nam nhân, từ nhỏ A Cầm lớn lên ở Thanh Lâu, mà tiểu quan ở nơi này tính tình có chút nóng nảy, đối nam nhân cũng là không khách khí, "Lần sau ngươi đừng tới đây nữa, ngươi đem rượu tới làm cái gì, nghĩ muốn nịnh bợ quan hệ hay là muốn vãn hồi* Mạt Đồng, hiện tại Mạt Đồng không muốn lại nhìn thấy ngươi, ngươi đem mấy thứ này tới có ích gì". Tiểu quan kia ôm 1 vò rượu liền ném xuống đất.

* vãn hồi: bù đắp, xoay chuyển, thu lại

Vò rượu kia rơi vỡ nát, mảnh vỡ bắn tung tóe cắt bị thương mu bàn tay A Cầm, nam nhân đứng không nhúc nhích, nam nhân liếc mắt nhìn kỹ A Cầm 1 cái, người này bộ dáng cũng không sai, mi thanh mục tú*, nhưng thật ra tính tình không tốt lắm. A Cầm tức giận đến phát run đẩy nam nhân ra, nam nhân lập tức lui ra phía sau vài bước, mà lúc này cửa nhà trúc mở, nam nhân còn chưa kịp phản ứng nhìn đến bộ dáng a Cầm lung lay sắp đổ, còn lộ ra một bộ bộ dáng tựa hồ là nam nhân bắt nạt y.

* mi thanh mục tú: mày xinh mắt đẹp túm lại là e nó mặt mày sáng sủa, xinh đẹp

Thân ảnh mạt Đồng nháy mắt tiến đến gần, y kéo A Cầm lại, nhìn đến tay A Cầm bị thương thì y liền nhíu mày, nam nhân cho dù nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch. Nam nhân không tự giác lui lại mấy bước, mùi rượu trên người hắn có chút gay mũi, mà đối loại tình huống này hắn cũng không giỏi giải thích, vẫn là không cần giải thích vẫn tốt hơn.

A Cấm đến gần bên tai Mạt Đồng thì thầm vài câu, Mạt Đồng mím môi không nói 1 lời nhìn chăm chú vào nam nhân, nam nhân nghĩ muốn mở miệng nói chuyện, nhưng lại cảm thấy được có chút dư thừa, nam nhân đứng ở tại chỗ không biết làm như thế nào như thế nào cho phải.

"Ta……."

Lời nam nhân còn chưa nói xong, A Cầm liền thương tâm đối Mạt Đồng nói, "Hôm nay ta cố tình đi tửu phường mua cho ngươi 1 xe rượu, ai ngờ thời điểm trở về nhìn đến người này lén lút đứng ở cửa nhìn trộm, ta hỏi hắn tới làm cái gì, hắn chẳng những không thèm nhìn còn đẩy ta, làm hại ta đụng vỡ 1 vò rượu làm tay của ta bị thương". Y nói đích thực rõ ràng, hợp lý giống như đều là lỗi của nam nhân.

Sắc mặt mạt Đồng dần dần lạnh lùng, đồng tử đen như mực lộ ra hàn ý đến tận xương, thân thể nam nhân do rét lạnh mà trở nên có chút run rẩy……

Nghe được lời nói vô lại của A Cầm, tâm nam nhân triệt để lạnh hơn phân nửa…..

138. Chương 138

Mạt Đồng nhìn chằm chằm nam nhân, nhìn 1 lúc y mới nghiêng đầu nhìn a Cầm, nghe a Cầm thao thao bất tuyệt* trách móc, sắc mặt Mạt Đồng càng ngày càng khó coi, mà tay chân nam nhân cũng dần dần trở nên lạnh lẻo.

* Thao thao bất tuyệt: nói liên tục

Mạt Đồng không có để ý nam nhân mà là nhìn chằm chằm tay a Cầm, "Ngươi bị thương". Ngữ khí y lạnh nhạt có chút bất thường.

Mạt Đồng liếc mắt nhìn nam nhân một cái rồi nói với a Cầm, "Ngươi đi vào trước". Y tuyệt không khách khí ra lệnh cho a Cầm, a Cẩm ỷ vào mình là ân nhân cứu mạng của Mạt Đồng, ở trước mặt Mạt Đồng kiêu ngạo, tiểu quan này nhiều nhất chỉ hơn 20 tuổi mà từ nhỏ ở Thanh Lâu lăn lộn, ứng phó nam nhân là bản lĩnh của y.

Đáng tiếc Mạt Đồng cũng không phải người thường, Mạt Đồng không bị hắn lừa, nhưng A Cầm vô cùng hiểu sắc mặt khách nhân lại đoán không ra tâm tư Mạt Đồng, y thấy Mạt Đồng không có mắng nam nhân, cũng không có để ý tới nam nhân, y liền càng thêm không kiêng nể gì vu hãm * nam nhân, y nói có chút khó nghe, nam nhân vẫn là chịu đựng không có phản bác.

* vu hãm: vu cáo, hãm hại

Ngược lại Mạt Đồng lạnh lùng nhìn chằm chằm a Cầm, sắc mặt, ánh mắt Mạt Đồng càng ngày càng

lạnh…….

Môi Mạt Đồng giật giật, lạnh lùng mở miệng: “Ngươi nói đủ chưa, nói xong liền cút vào nhà cho ta”. Ngữ khí y một chút cũng không khách khí, y tránh khỏi a Cầm đang dựa tới khiến a Cầm trở nên có chút khó xử…….

“Mạt Đồng, ngươi làm sao vậy?”.

A Cầm lộ ra ánh mắt thương tâm, trên tay y còn chảy máu, Mạt Đồng nhìn y, lấy khăn tay trên tay y giúp y buộc lại Mạt Đồng bảo y đi vào nhà. A Cầm cũng không dám không đi,y thành thật trở về phòng ở.

Mạt Đồng mặc một thân hắc bào hoa mỹ, con ngươi mặc màu tràn ngập sinh khí cùng tà khí, sắc mặt y so với lúc trước hòa hoãn rất nhiều. Bông tuyết bay lả tả giữa 2 người, tiếp theo là 1 một đoạn thời gian im lặng thật dài…….

Sau khi trầm mặc nửa ngày.

Nam nhân mới mở miệng nói chuyện: “Không phải ta”.

Mạt Đồng không nói chuyện mà đi tới chỗ nam nhân, nam nhân trở nên có chút khẩn trương, hắn nhớ lại đã từng bị Mạt Đồng cho ăn tát, trong lòng hắn đột nhiên xiết chặt lại.

Nam nhân lui ra phía sau……

Bởi vì nam nhân không muốn vô duyên vô cớ bị đánh…….

Mạt Đồng quan sát đến biểu tình nam nhân, từ lúc a Cầm bắt đầu trách mắng “hành vi phạm tội” của nam nhân thì y liền 1 mực lưu ý biểu tình nam nhân, nam nhân không có giải thích, không có kích động phản bác, chính là ngẫu nhiên rũ mắt, che dấu xao động trong mắt…….

Thấy Mạt Đồng từng chút từng chút tới gần, tim nam nhân đạp mạnh hơn, thời điểm Mạt Đồng đi đến phía trước hắn, hắn chỉ cảm thấy hai tay bị đông lạnh cứng ngắc.

“Thật sự không phải ta……..”. Nam nhân mở miệng, liền ngay cả nhiệt khí bên miệng hắn có vẻ có chút nặng trĩu.

“……”. Mạt Đồng không lên tiếng chỉ mím môi, quan sát biểu tình của nam nhân, thấy nam nhân lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ lại vô thố, Mạt Đồng nghiêng đầu không dấu vết thở dài một hơi.

“Ta không đẩy a Cầm, ta chỉ là đi ngang qua……”. Nam nhân thực bất đắc dĩ, hắn biết chính mình giải

thích không rõ ràng lắm nhưng hắn có quyền chứng minh hắn trong sạch, nhưng hắn cũng không có nói cho Mạt Đồng rượu là là hắn đưa tới.

Thật lâu sau đó.

Mạt Đồng mới mở miệng: "Ta biết ngươi không làm". Y biểu lộ thái độ, y biết từ khoảnh khắc nam nhân xuất hiện thì y liền cảm giác được, hơn nữa dựa theo tính cách nam nhân thì hắn sẽ không sẽ không làm ra loại sự tình này, nhưng mà lúc trước a Cầm đã cứu y, y mới chỉ là bảo A Cầm cút đi, nếu đổi là người khác thì y đã sớm động thủ.

Nam nhân có chút bất ngờ nâng mắt lên nhìn hướng Mạt Đồng, Mạt Đồng lại là nhìn chằm chằm 1 xe rượu kia, y quay đầu lại nhìn về phía nam nhân: "Tốn không ít bạc đi? Một mình ngươi đưa tới?".

"Không phải, là sai tiểu nhị của tửu phường đưa tới". Nam nhân vẫn là thành thật trả lời, nếu đồ hắn muốn tặng đều đã đưa đến thì cũng là thời điểm hắn rời đi.

Nam nhân đi chưa được mấy bước, chợt nghe phía sau truyền đến thanh âm Mạt Đồng:"Hôm nay trời lạnh cóng ngươi muốn đi đâu? Ngươi phải đi xa sao?". Mạt Đồng nhìn thấy xa xa đứng vài vị kiệu phu, xem ra nam nhân là muốn đi khá xa, bằng không nam nhân sẽ không ngồi kiệu, chính là y muốn nghe nam nhân tự mình nói cho y biết.

Nam nhân cũng không kiêng dè: "Ân, phải đi ra ngoài, ta đi miếu ở trấn bên cạnh đón Tử Yến hồi phủ, nàng ở đó an dưỡng đã đã nhiều ngày, vài ngày trước ta bận chuyện trong phủ không có thời gian chiếu cố nàng". Hắn cũng không có nói cho Mạt Đồng chuyện hắn bị sơn quỷ bám, đều là chuyện quá khứ hắn cũng không muốn nhắc lại

Mạt Đồng không nói gì. Nam nhân nói vài câu đơn giản liền muốn cáo từ, Mạt Đồng đi vài bước ngăn lại ở trước người nam nhân.

"Còn có chuyện gì?". Nam nhân rất lạnh, địa phương trên người bị rượu bắn tới 1 mảnh lạnh lẽo, hắn thấy Mạt Đồng không nói 1 lời nào liền bình tĩnh mở miệng: "Nếu ngươi không thích, không muốn, có thể nói không cần, nếu ngươi chán ghét ta thì ta đây sẽ không hề xuất hiện là được, hôm nay cũng là đi ngang qua nơi đây mới thuận đường tặng rượu đến……."

Nguyên bản thấy nam nhân tặng rượu đến, Mạt Đồng còn có chút cao hứng nhưng nghe nam nhân vừa nói như thế thì Mạt Đồng lại cao hứng không nổi nữa, nam nhân chính là "thuận đường" mang 1 chút tới đây…….

" Thuận đường" kia khiến Mạt Đồng rất không thoải mái…….

"Khi a Cầm nói với ngươi những lời đó, ta cũng không có nói, ta cũng không cảm thấy ngươi già". Mạt Đồng dán sát vào nam nhân, y thực tự nhiên kéo tay nam nhân đang trốn tránh, cầm tay nam nhân ở trong tay mình nhéo nhéo, y cảm thấy tay nam nhân thực lạnh, lộ ra vài tia hàn khí, mà khi nhìn đến bộ

dáng nam nhân lắc lư xin lỗi, thần sắc y cũng hòa hoãn rất nhiều, "Ngược lại ngươi còn rất hợp ý ta, lại sẽ rên rỉ, lại sẽ kêu, mỗi 1 lần đều thẹn thùng như vậy……".

"……". Nam nhân câm nín, hắn nghe không hiểu Mạt Đồng đang khen hắn hay là châm chọc hắn.

Thấy lông mi nam nhân bất mãn run rẩy một chút, khóe miệng Mạt Đồng hiện ra vài tia ý cười, mà lúc này nam nhân đã lui đến không thể lui nữa, đã đụng vào thành hàng rào.

Tuy rằng nam nhân mặt ngoài vẫn là bình tĩnh nhưng trong lòng bối rối không thể nói, Mạt Đồng ngăn nam nhân lại ở phía sau hàng rào, ở cự li gần nhìn nam nhân, thịt mỡ đưa tới cửa nếu trốn mất thật là đáng tiếc.

"Ta xem khí sắc ngươi cũng không tệ lắm, mấy ngày qua sống rất thoải mái đi?". Mạt Đồng ngầm châm biếm nam nhân, bên người nam nhân có nhiều người, nam nhân đương nhiên cũng nghe ra sự ám chỉ trong đó.

"……"

"Tại sao không nói lời nào, thật là ta nói trúng, hay là ngươi xấu hổ không dám thừa nhận?". Mạt Đồng ngửi ngửi mùi rượu trên thân nam nhân, loại liệt rượu này thực hấp dẫn y, mà y nhận thấy nam nhân vì gió lạnh thổi tới vào người mà run rẩy, nam nhân không trả lời, y cũng không lại bức bách nam nhân.

Nam nhân ngừng nửa ngày, mới mở miệng ————

"Thương thế của ngươi tốt lên nhiều chưa?". Nguyên bản nam nhân định mời đại phu khám cho Mạt Đồng, nhưng nghĩ lại đến lúc đó Mạt Đồng khẳng định sẽ cười nhạo hắn, hơn nữa Mạt Đồng sẽ nói y không cần đại phu vì thế hắn liền bỏ ý niệm trong đầu này, vốn hắn đáp ứng Trương Tử Yến không gặp Mạt Đồng nữa, nhưng mà a Cầm xuất hiện làm đảo loạn tất cả.

"Không cần ngươi quan tâm".

"Ta chỉ là thuận miệng hỏi một chút". Nam nhân bình tĩnh trả lời, Mạt Đồng tức giận đến nỗi thiếu chút nữa là cho nam nhân 1 cái tát,nam nhân còn muốn nói chuyện nhưng Mạt Đồng cười lạnh một tiếng, nắm tay kéo nam nhân đi, lấy nụ hôn cường thế phủ kín đôi môi nam nhân muốn nói chuyện.

Thế hôn của Mạt Đồng rất mạnh mẽ, thổi bay thần trí nam nhân, hắn bị Mạt Đồng ép vào trong ngực, sờ đến xoa đi, môi gần như dính cùng 1 chỗ, đầu lưỡi quấn quanh, hôn vừa sâu lại gấp, hôn bất thình lình, tới vừa vội lại cuồng loạn, tim hắn muốn nhảy ra khỏi cuống họng, bên cạnh còn có người đang nhìn, hắn muốn nhắc nhở Mạt Đồng nhưng không cách nào mở miệng nói chuyện.

Tuyết trên đất lạnh đến nỗi làm người ta phát run, bông tuyết rơi xuống ở đầu vai nam nhân, làm ướt y phục, y phục hắn bị gió tuyết biến thành rất ẩm ướt, ẩm ướt lạnh lẽo thấu xương……

Tiểu quan trong phòng mở cửa đi ra: “Cái nam nhân kia đi rồi sao?”. A Cầm mới vừa mở cửa ra nhìn đến 2 người “đánh nhau” trong tuyết.

Nam nhân nhợt nhạt thở ra một hơi, hắn cùng Mạt Đồng không hẹn mà cùng nhìn về 1 phía, hắn đưa tay muốn đẩy mạt Đồng ra, Mạt Đồng khóa trên người hắn, giữ chặt 2 tay hắn, tuyệt không cho hắn có cơ hội xoay người.

“Được lắm!”. A Cầm nhìn 2 người 1 lúc, cao hứng vỗ tay, “Đánh hắn, đánh chết hắn, Mạt Đồng ngươi nhất định giáo huấn hắn thật tôys, để tránh hắn lại đến quấy rầy ngươi!”. Y giựt dây Mạt Đồng đánh nam nhân, mà nam nhân có chút mờ mịt.

Tiếp theo Mạt Đồng nắm cằm nam nhân, sáp đến gần nam nhân, miệng y hàm chứa vài tia tà tiếu, y thấp giọng đối nam nhân nói: “A Cầm cũng hy vọng ta đánh ngươi một chút, y thật vất vả tìm được 1 nam nhân bằng lòng thay y chuộc thân, y trẻ tuổi như vậy, công phu trên giường tốt như vậy, nhưng mà người đoạt nam nhân của y lại lớn tuổi, bộ dạng không đẹp bằng y, ngươi nói y có thể không sinh khí sao?”. Mạt Đồng vừa thấp giọng nói xong vừa quan sát biểu tình nam nhân.

Phát hiện trong mắt nam nhân có tức giận, Mạt Đồng tiếp tục nói: ” Nhưng mà không sao, ta liền thích ngươi như vậy, ngày mai ta trở về [Mạt phủ]”.

“Nhưng mà……”. Nam nhân có chút trở tay không kịp nhìn về phía Mạt Đồng, Mạt Đồng có phải quyết định quá đột ngột hay không? Hắn có loại lỗi giác bị trêu đùa……

“Ta đã quyết định rồi, không có nhưng nhị gì hết, trừ phi ngươi không muốn ta trở về, bằng không ngươi liền câm miệng cho ta, coi như ngươi ngầm thừa nhận”. Mạt Đồng cắt ngang lời nói của nam nhân, thương thế của y tốt lên rất nhiều rồi, cũng là thời điểm hồi phủ, trước đó y còn cố ý nhấn mạnh 2 chữ “Mạt phủ” giống như là tuyên bố nam nhân thuộc quyền sở hữu của y.

Địa phương nguy hiểm nhất chính là địa phương an toàn nhất.

Thật ra lúc đầu Mạt Đồng đã nghĩ trở về nhưng nếu y bị thương quay về thì nam nhân nhất định sẽ lo lắng, cho nên y lựa chọn dừng chân ở Thanh Lâu, sở dĩ y tức giận là là bởi vì y đi lâu như vậy thế nhưng nam nhân cũng không hỏi thăm tin tức của y, thậm chí thời điểm nhìn thấy y lại lộ ra vẻ mặt sợ hãi, vốn y định sau khi thương thế lành quay về phủ một chuyến, nhưng mà nam nhân chẳng coi trọng sự tồn tại của y khiến y rất căm tức, y chưa từng có bị coi nhẹ như vậy

Bên ngoài tuyết lớn bay bay, trên lưng Mạt Đồng bị tuyết ngấm ướt, nam nhân mặt đối mặt cùng Mạt Đồng, lưng hắn dựa trên hàng rào trúc, tuyết bị nhiệt độ cơ thể hắn hòa tan, không ngừng thấm vào người hắn, hắn lạnh đến nỗi muốn thét chói tai.

Mà cảnh tượng lúc này ————

Ở góc nhìn của a Cầm, Mạt Đồng là đang cảnh cáo nam nhân, bởi vì Mạt Đồng đưa lưng về phía a Cầm

nên cho dù hiện tại Mạt Đồng hôn nam nhân thì a Cầm căn bản cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nam nhân giật giật thân thể, Mạt Đồng đều bốc hỏa mà a Cầm còn đứng ở cửa phòng trúc chờ đợi thưởng thức trò hề nam nhân bị đánh đến mặt mũi bầm dập.

Mạt Đồng quay đầu nói với a Cầm, "Ngươi vào phòng trước đi, bên ngoài lạnh lẽo ta sẽ giúp nguơi [thu thập] hắn". Ngữ khí của y rất vững vàng, thời điểm khi y quay đầu lại "trừng trị" thì a Cầm tự giác quay về phòng.

A Cầm cũng không dám không nghe lời của Mạt Đồng, thời điểm lúc trước nghe được Mạt Đồng nói muốn giáo huấn nam nhân thì a Cầm vô cùng cao hứng, y đã muốn xem nam nhân bị Mạt Đồng đánh hung ác một chút. Mạt Đồng cũng không có đánh nam nhân.

Mạt Đồng sờ sờ tay lạnh như băng nam nhân, thản nhiên hỏi: "Rất lạnh?". Vừa nói y vừa sờ nam nhân một chút, nhưng mà nam nhân không có động tác gì.

"Ân……".

Lông mi nam nhân kết 1 lớp sương mỏng ở trong gió lạnh nhẹ rung rung……

139. Chương 139

Nam nhân ngồi ở trong tuyết, y phục đếu bị thấm ướt, tuyết trên mặt đất vừa lạnh vừa thấm vào người.

Hơn nữa tuyết rơi không ngừng trên người cả 2, tóc nam nhân đều bị nước tuyết làm ướt, Mạt Đồng có chút trẻ con trêu cợt hắn, ý vị thâm trường* hỏi hắn một chút "có muốn hay không", chính là có dụng ý khác ôm sát thắt lưng hắn, hôn môi hắn.

* Ý vị thâm trường: hứng thú, thú vị

Nhưng vào lúc này ————

Mạt Đồng buông tay đang cầm tay nam nhân ra, khiến tay nam nhân ôm thắt lưng y, nam nhân bình tĩnh liếc mắt nhìn y 1 cái, cuối cùng vẫn là ôm thắt lưng y……

Hai người dựa vào nhau ấm áp không ít……

Mạt Đồng đang nâng mặt nam nhân khiến nam nhân nhìn thẳng vào y, nam nhân không có biện pháp

đành phải nhìn y, nhưng mà hắn chỉ là ngẩng đầu.

Mặt nam nhân bị Mạt Đồng nâng lên, Mạt Đồng hôn sâu……

"Buông ra……". Nam nhân run rẩy ra lệnh cho Mạt Đồng.

Mạt Đồng ngậm môi nam nhân, vừa hôn nam nhân vừa cảnh cáo nam nhân, "Lại thừa lời thì ta ngay tại nơi này cho ngươi đau chết". Y đang hù dọa nam nhân……

Mạt Đồng thấy nam nhân cúi đầu không nhìn mình mà hờn dỗi nhìn chỗ khác, Mạt Đồng đột nhiên nói: "Ngày ấy sau khi ngươi đi rồi, ta nghĩ nghĩ đến ngươi sẽ không đến lần nữa, bây giờ nhìn thấy ngươi thì ta thực bất ngờ, ta cho rằng ngươi không muốn gặp ta".

Nam nhân trước sau cũng không nói chuyện, môi hắn đang run rẩy, hắn rất lạnh, lạnh đến thân thể đều nhanh cứng ngắc……..

Nam nhân chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên một cái ————

Cảnh tượng nháy mắt thay đổi, Mạt Đồng đặt hắn ở đống rơm ở phía sau nhà trúc, mỗi lần hắn muốn đứng lên đều bị Mạt Đồng chặn lại, không cần Mạt Đồng nói rõ thì hắn cũng biết tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì.

Mất trọng lực chống đỡ cả người nam nhân đều bị áp đảo ở bên trong rơm rạ, chỉ có 1 kiện áo khoác lông thỏ lót dưới người hắn, Mạt Đồng thấp giọng niệm 1 câu chú văn, chú văn màu đen liên tục từ miệng Mạt Đồng tràn ra, trong nháy bóng tối bao trùm cả 2, đem 2 người cùng bên ngoài ngăn cách hình thành kết giới.

Ngăn cản gió tuyết cùng rét lạnh, cũng đem nơi đây cùng bên ngoài chia cách thành 2 thế giới……

Thời điểm kết giới biến mất chính là thời điểm "giải thoát" của nam nhân.

Nam nhân không thể hất bàn tay Mạt Đồng ra, hắn muốn nhanh chóng rời đi tìm địa phương ấm áp, thời điểm khi hắn nghĩ đến Mạt Đồng còn muốn động thủ "giáo huấn" hắn thì Mạt Đồng đưa y phục cho hắn, lập tức hắn có cảm giác trên mặt bị hôn 1 cái, hắn cùng Mạt Đồng ở chung lâu như vậy, khi đó Mạt Đồng cơ hồ mỗi ngày phải làm loại chuyện này, chỉ là không kịch liệt bằng so với lần này, hắn chậm rãi mặc y phục, mới vừa đứng lên lại thiếu điều muốn ngã trên mặt đất.

Mạt Đồng sớm mặc chỉnh tề ôm nam nhân, y đưa nam nhân đưa vào trong nhà trúc nam nhân có chút kinh ngạc bởi vì tiểu quan kia còn ở trong phòng……

Sau khi vào nhà, Mạt Đồng ném nam nhâ tới trên giường, tiểu quan kia bị Mạt Đồng đuổi ra ngoài: "Ngươi

đi về trước, tự mình nên làm gì thì làm đi, hôm nay ta có việc muốn làm, không có thời gian cùng ngươi tán gẫu". Nói xong y liền đóng cửa lại, tiểu quan lại không dám không nghe lời, tiểu quan a Cầm náo loạn trước cửa một trận, tự rước lấy mất mặt rời đi.

Ý định bò xuống giường nam nhân đều có, Mạt Đồng đóng cửa không làm được chuyện tốt gì, hắn nghĩ Mạt Đồng còn muốn lại đến vài lần, quả nhiên Mạt Đồng lại làm hắn thêm mấy lần, hắn cảm thấy thắt lưng mình đều sắp gãy rồi nhưng hắn rõ ràng cảm giác được dường như Mạt Đồng đang trừng phạt hắn…….

Nam nhân ngủ mơ mơ màng, thời điểm khi hắn tỉnh lại thì hắn đang ở bên trong kiệu, y phục trên người hắn có chút loạn, rất rõ ràng là Mạt Đồng giúp hắn mặc, thân thể hắn coi như xử lý sạch sẽ, chỉ là y phục có chút bẩn loạn, hắn nhớ rõ Mạt Đồng nói với hắn sẽ về Trương phủ, nhưng aCầm kia thì hắn kiên quyết không cho Mạt Đồng mang về Trương phủ, đó là cực hạn của hắn.

Nam nhân nhớ rõ thời điểm hắn nghe được bí mật của Mạt Đồng nói ra……

"Thật ra ta không thích nam nhân". (nam nhân là chỉ các a giai chứ ko phải Tích thúc nhá)

"Ngươi là nữ nhân thì là có thể dựng dục (mang thai, có bầu) ma thai……".

"Còn a Cầm thì y muốn ta giúp y chuộc thân……"

Nam nhân mơ hồ nhớ rõ đêm đó Mạt Đồng đối hắn nói rất nhiều, nhưng không nhớ rõ lắm, lúc này cỗ kiệu đã vững vàng dừng ở trước mặt Hoằng Pháp Tự, hắn xuống kiệu, kiệu phu liền rời đi đỉnh núi gió tuyết.

Hoằng Pháp Tự này bên dưới đều là rừng cây khô, mấy dặm xung quanh chùa đều không có người ở, vô cùng hoang vắng, trên bầu trời tuyết lớn như lông ngỗng phiêu tán, đều tự nhiên…….

Nam nhân thở dài một hơi, hắn nhíu mày, tạm thời để chuyện Mạt Đồng qua 1 bên, hắn không muốn làm Trương Tử Yến lo lắng, hắn đạp lên tuyết đọng thật dày vào chùa. Bởi vì không muốn làm thê tử lo lắng, đầu tiên hắn cũng không có đi tìm nàng mà là nhờ chủ trì an bài cho hắn 1 phòng, hắn nhờ tiểu tăng trong chùa mang cho hắn y phục sạch sẽ cùng nước ấm đến, hắn cũng quyên cho chùa 1 ít tiền, hắn tắm rửa xong liền thay tăng bào sạch sẽ.

"Đa tạ, tiểu sư phụ ngươi cứ đi làm việc của ngươi đi, hôm nay liền làm phiền ngươi". Nam nhân thực khách khí, hắn mỉm cười, tươi cười kia thực ôn nhu, "Nếu ta có việc gấp sẽ gọi ngươi, làm phiền".

"Thí chủ, chủ trì nói đêm nay phải hàng yêu, nếu như ngươi nghe được thanh âm kỳ quái đừng đi ra ngoài". Tiểu hòa thượng thành thật nói cho nam nhân chuyện đã xảy ra trong tự hôm nay, nói là yêu nghiệt tác quái, tiểu hòa thượng cẩn thận nhắc nhở nam nhân, "Thí chủ, gian phòng ngươi ngủ này là của nhị sư huynh ta Vô Tranh, trong phòng Vô Tranh sư huynh có pháp khí trừ yêu, ngươi ở phòng này tương đối an toàn, gần đây sư huynh theo an bài của chủ trì ở cùng ta, cho nên thí chủ ngươi liền yên tâm ở đây, chỉ cần không ra ngoài cửa phòng thì yêu nghiệt liền không vào được".

"Tình huống hiện nay của thê tử ta như thế nào?". Nam nhân có chút lo lắng.

"Thí chủ yên tâm, nàng thực an toàn, nàng ở tại Dưỡng Sinh các, nơi đó có 3 vị cao tăng, phương diện an toàn tuyệt đối không thành vấn đề". Tiểu hòa thượng nói xong liền rời đi, nam nhân trằn trọc không ngủ được.

Nam nhân đắp chăn nghỉ ngơi, đành phải dưỡng đủ tinh thần ngày mai gặp lại Trương Tử Yến, thời điểm hắn đang ngủ mơ mơ màng màng cửa phòng bị mở ra…….

Một cỗ mùi rượu nóng rực tấn công tới cùng gió lạnh thấu xương xông vào phòng, tiếp theo chợt nghe đến thanh âm đóng cửa cùng thanh âm cước bộ tán loạn đang thong thả tới gần……

Tầm nhìn rất tối, nam nhân không thấy rõ lắm biểu tình đối phương, miệng của hắn bị một đôi bàn tay to bàn tay to che lại, hắn dùng sức đứng lên…….

Khí lực đối phương rất lớn, che miệng nam nhân lại……

Không cho nam nhân kêu lên, hắn ngửi được một cỗ mùi rượu mãnh liệt, đối phương khẳng định uống không ít rượu, đụng đến ngón tay thực thon dài của đối phương, trong bóng đêm xúc cảm thực chân thật.

"Đừng ồn". Đối phương mở miệng, nam nhân cảm thấy thanh âm có chút quen tai.

Là lỗi giác sao?

Thanh âm này như thế nào nghe có chút giống Phật Hàng…….

140. Chương 140

Nam nhân cũng vô pháp xác định, nhưng mà hắn không thấy rõ lắm mặt đối phương, hắn không xác định đối phương muốn làm cái gì, hắn chỉbiết được đối phương nghĩ muốn đối làm cái gì đến tận lúc đối phương kéo y phục hắn, cởi quần hắn…….

"Ngô, ân…….".

"Vô Tranh, đêm nay ngô cùng ngươi ngủ…….". Đối phương dán sát vào hắn, nhiệt tức (hơi thở nóng bỏng) tràn ngập mùi rượu phun trên mặt hắn, cả người hắn đều trở nên cứng ngắc.

Ngô? (ngô = ta, Phật Hoàng dùng ngô để tự xưng)

Đối phương nói "Ngô"?

Loại cảm giác quen thuộc không cần nói cũng biết hiện ra trong trí nhớ nam nhân, thời điểm hắn đang không thể xác định, ngoài cửa sổ một đạo tia chớp dồn dập chiếu sáng phòng, ngay tại trong vài giây ngắn ngủn hắn thấy rõ ràng bộ dáng đối phương……

Mái tóc dài ngân sắc (màu bạc) kia……..

Dung nhan tuấn mỹ kia……..

Tất cả đều quen thuộc với hắn……..

Nam nhân có thể thực khẳng định đích xác đối phương chính là Phật Hàng lâu rồi không gặp……..

Phật Hàng……

Nam nhân muốn kêu lên nhưng mà kêu không ra tiếng, miệng hắn bị che lại, hắn giãy dụa có vẻ có chút yếu ớt, Phật Hàng không biết uống bao nhiêu rượu, mùi rượu đầy người còn bộ dáng say khướt, quan trọng hơn là dường như Phật Hàng đem hắn trở thành Vô Tranh, bây giờ Phật Hàng đang say căn bản là không biết người đang nằm trên giường không phải Vô Tranh mà là Tích Duyên.

Tay Phật Hàng cởi y phục nam nhân đột nhiên ngừng lại, y ngã vào trên người nam nhân, 1 một bàn tay che miệng nam nhân, một bàn tay gắt gao vòng quanh thắt lưng nam nhân.

"Ngô, ân……".

Nam nhân muốn nói nhưng chỉ có thể phát ra thanh âm ngô ngô ân ân, nghe lên ngược lại có vẻ ái muội, dường như Phật Hàng không định làm gì, y liền nằm ở bên người nam nhân……..

"Đừng ồn, chủ trì ở Đông các hàng yêu, bên kia ngô không ở được, đêm nay ngô ngủ trong phòng ngươi". Phật Hàng nhận thấy đối phương bất động, y mới chậm rãi buông lỏng tay đang che miệng nam nhân.

Nam nhân không lên tiếng, hắn hướng bên cạnh xê dịch, Phật Hàng kéo chăn lên người chính mình, tự ngủ cũng không lại phản ứng nam nhân, chỉ là nam nhân cũng không biết Phật Hàng do nguyên nhân gì mà uống nhiều rượu như vậy.

Nam nhân chậm rãi ngồi dậy, rốt cuộc hắn có cần nói cho Phật Hàng hắn không phải Vô Tranh hay không……..?

Ban đêm Phật Hàng thường xuyên tìm đến Vô Tranh sao? Vừa rồi Phật Hàng vì sao phải cởi y phục hắn?

Là bởi vì uống rượu không biết chính mình đang làm cái gì đang làm cái gì, hay là nghĩ hắn là Vô Tranh…….

Nam nhân nghĩ 1 lát mới thấp giọng mở miệng: "Ta không phải Vô Tranh". Thanh âm hắn trong bóng đêm dị thường rõ ràng, Phật Hàng không có nói nữa dường như đang ngủ, chỉ là tay y ôm nam nhân càng chặt hơn.

Đêm nay nam nhân cả đêm không ngủ, hắn mở to 2 mắt theo dõi Phật Hàng, hắn thực bình tĩnh, đáng tiếc hắn không có nhìn đến Phật Hàng kinh ngạc hoặc là biểu tình kinh ngạc, khi Phật Hàng thấy Tích Duyên nằm bên người thì trên mặt y không có biểu tình dư thừa, trấn định giống như sớm biết người bên cạnh không phải Vô Tranh mà là nam nhân, điều này làm cho nam nhân rất nghi hoặc.

Nam nhân đẩy tay Phật Hàng đặt ở bên hông hắn ra, hắn chậm rãi đứng dậy mặc ngoại y vào, hắn vừa đeo đai lưng vừa nói với Phật Hàng: "Tối hôm qua Vô Tranh ở Đông các giúp chủ trì hàng yêu, mấy ngày nay phòng y đều nhường cho ta ở, nếu ngươi muốn tìm y liền đi đến đó". Nam nhân thản nhiên mở miệng, ngữ khí hắn bình tĩnh như cũ.

Phật Hàng không nói 1 lời gì ngồi ở trên giường, y phục của y có chút lộn xộn, tóc y rơi tự nhiên sau vai, khí sắc trên khuôn mặt tuấn mỹ của y không tốt lắm, tối hôm qua y uống rượu hóa ô, mấy ngày trước đó y bị Mạt Đồng đả thương, trong cơ thể bị ma khí xâm nhập, chủ trì để y uống rượu hóa ô có thể thanh trừ ma khí trong cơ thể.

Tối hôm qua là lần cuối cùng Phật Hàng uống cái loại rượu này, ma khí trong cơ thể đã thanh trừ toàn bộ, mỗi lần uống loại rượu này y đều rất không thoải mái, tối hôm qua Đông các có yêu nghiệt, y liền tới chỗ Vô Tranh, nhưng mà tối hôm qua trong mộng y giống như nhìn thấy nam nhân, y không xác định đó không phải mộng không nhưng hôm nay khi phát hiện người bên cạnh là nam nhânthì y liền biết tối hôm qua không phải mộng, y cũng không biết nên làm cái gì, mà dường như nam nhân không thích bộ dáng của y, y nhìn chằm chằm nam nhân nửa ngày rồi mới xuống giường.

Hai người cũng không nói chuyện tối hôm qua, Phật Hàng chỉnh lý y phục, cũng rất thẳng thắng hỏi nam nhân: "Ngô nghe nói Trương Tử Yến ở Hoằng Pháp Tự, lần này ngươi đến đón nàng hồi phủ?".

"Ân". Nam nhân gật đầu" Ma đầu trong phủ ngươi ở chỗ ta cướp đi nội đan của thụ yêu, nếu y hấp thu nội đan thất yêu, hậu quả sẽ rất phiền toái ". Phật Hàng có chút căm tức, tuy rằng trong tay y có phục ma ấn, kỳ thật không thể vận dụng, phương pháp lực lượng không đủ, chẳng qua ma đầu kia cũng bị thương không nhẹ.

"Ân". Nam nhân vẫn gật đầu, cũng nói nguyên nhân mình tới Hoằng Pháp Tự, hắn không muốn làm cho Phật Hàng hiểu lầm, về chuyện nhầm lẫn tối hôm qua thì hắn không muốn nhắc lại.

Phật Hàng cùng Vô Tranh có quan hệ gì thì nam nhân không có hứng thú biết, hắn đến là có việc cần làm chứ không phải vì Phật Hàng mà đến, nếu không phải tối hôm qua ở chỗ này gặp Phật Hàng thì hắn gần như quên mất là Phật Hàng được chủ trì đại sư Hoằng Pháp Tự cứu.

Nam nhân cùng Phật Hàng chạm mặt cũng không có cảm giác xấu hổ, 2 người hàn huyên tán gẫu tình

huống hôm nay, sau khi Phật Hàng được chủ trì Hoằng Pháp Tự cứu liền vẫn ở lại trong chùa dưỡng thương, Hoằng Pháp Tự là ngôi chùa nổi tiếng nhất ở phía nam, lúc trước Phật Hàng đánh nhau với Mạt Đồng ở Thanh Phong cốc thì đều lưỡng bại câu thương (cả 2 cùng bị thương nặng), nếu không phải chủ trì cứu Phật Hàng, còn mang Phật Hàng về phía Nam thì chỉ sợ Phật Hàng cũng sẽ không bình phục nhanh như vậy, cũng không có biện pháp nhanh như vậy gặp lại nam nhân, chỉ là dưới loại tình huống này gặp lại có chút không như ý.

Từ trong trong sương phòng đi ra, 2 người đi qua hậu viện của ngôi chùa, đi vào phòng ăn trong chùa, nơi đây là địa phương dành cho khách hành hương dùng bữa, bố trí đơn giản nhưng lại không mất đại khí. Xà nhà trong chùa rất cao, có vẻ thực trống trải, gió lạnh thổi vào có vẻ có chút trong trẻo nhưng lạnh lùng, mà lúc này các hòa thượng ở tiền điện đều đang ở trên khóa sớm, thanh âm niệm tụng kinh Phật liên tục không ngừng lượn lờ trên vùng trời Hoằng Pháp Tự.

Bên ngoài tuyết chưa ngừng rơi, nam nhân mặc thực đơn bạc, có tiểu hòa thượng đem đến cho khách hành hương áo bông thật dày, nam nhân mặc vào y phục mới ngừng run rẩy.

Mà Phật Hàng tựa hồ không sợ lạnh, y mặc rất ít mà sắc mặt bình thường, không có chút dấu hiệu bị đông lạnh, y không có uống cháo mà uống trà, y nhắm mắt lại điều tức, nam nhân ngồi ở đối diện y, nam nhân uống một ngụm cháo nóng hầm hập, ăn mấy miếng bánh mì, nam nhân thường thường nhìn về phía y chỉ là cái gì cũng chưa nói.

Bởi vì Hoằng Pháp Tự phải đóng cửa đối phó yêu nghiệt cho nên tối hôm qua phong chùa (niêm phong chùa không cho ai vào hoặc ra), gần đây căn bản là không có khách hành hương chỉ có vài vị lão nhân vài ngày trước đó lên núi dâng hương đang dùng bữa.

"Thời tiết quỷ quái này muốn đông chết bộ xương già này của chúng ta". So sánh sự im lặng giữa nam nhân cùng Phật Hàng thì vài vị lão nhân ăn mặc đều có vẻ sang trọng lại trái ngược: "Ta sống đến từng tuổi này vẫn là lần thứ hai gặp qua tuyết lớn như vậy, thời điểm lão thái gia ta nói Biên thành có tuyết rơi nhất định có đại kiếp nạn, ngay cả ở trong chùa đều có yêu nghiệt tới".

"Tối hôm qua chúng ta ở Tây các nghe thấy bên Đông các kia rất ồn ào, nghe nói sau chùa có 1 một gốc cây hoa mai hóa thành yêu nghiệt, trước đó vài ngày chạy ra khỏi chùa, tối hôm qua vào chùa trộm kinh thư nên bị bắt".

"Thế đạo này, yêu cũng nhiều, quỷ cũng nhiều, thiên tai bệnh dịch lại liên tiếp không ngừng, nhân gian tất yếu gặp chuyện không may".

Mấy lão nhân kia thở dài, thanh âm đã trải qua tang thương quanh quẩn trong thiện đường.

Phật Hàng mở mắt nhìn nhìn vài vị lão nhân, sau đó quay đầu hỏi nam nhân, "Nơi đây không yên ổn, ngươi định ở lại bao lâu?". Phật Hàng tràn ngập ngạo khí (kiêu ngạo), y nói chuyện thực sắc bén, đâm thẳng trọng điểm.

"Qua 2 ngày nữa chờ tuyết rơi nhỏ hơn ta liền trở về". Nam nhân không giấu diếm chút nào, hắn cũng muốn

biết Phật Hàng định ở trong này ngốc bao lâu vì thế hắn liền mở miệng, "Vậy ngươi định khi nào rời đi?".

Phật Hàng không trả lời nam nhân, nam nhân cũng không hỏi lại, thời điểm nam nhân đang chuẩn bị mở miệng thì từ bên ngoài đi vào mấy hòa thượng, trong đó có 1 hòa thượng bộ dạng có chút lớn tuổi, hắn cười cùng các sư đệ đi vào từ bên ngoài, chính là diện mạo người nọ lớn lên thực tuấn lãng.

Mà hòa thượng kia nhìn thấy Phật Hàng liền cười đi tới, nam nhân nhìn ra người này 25, 26 tuổi, so với các hòa thượng tuổi còn nhỏ khác thì nhìn qua phải lớn hơn một chút. Người này cười rộ lên như ngộ xuân phong (nụ cười rạng rỡ như gió mùa xuân).

"Xin chào Phật Hàng thí chủ, đêm qua ta theo chủ trì đi Đông các hàng yêu, không thể đi tìm ngươi chơi cờ, ngươi đừng lưu tâm". Hòa thượng kia cười rộ lên thực anh tuấn, trên tay hắn đeo 1 chuỗi Phật châu, ăn mặc thực mộc mạc.

"Không sao cả". Phật Hàng lạnh lùng trong trẻo trả lời.

Nam nhân kinh giác (cảm giác kinh hoảng), người này còn cùng Phật Hàng thân quen như thế, nhưng nghĩ lại mà xem Phật Hàng ở đây lâu như vậy cũng có thể có bằng hữu, nam nhân chủ động tiếp đón bọn họ, có vẻ tự nhiên hào phóng, rất có lễ độ.

Khi nam nhân biết được đối phương là Vô Tranh là người mà tối hôm qua đem phòng cho mình, hắn ngược lại liếc mắt nhìn Phật Hàng 1 cái, nhìn qua Phật Hàng cùng Vô Tranh là bằng hữu rất tốt, hắncùng Vô Tranh hàn huyên vài câu thì phát hiện Vô Tranh này cùng thế gian vô tranh (ko tranh chấp với đời), theo lời Vô Tranh nói thì từ lúc Phật Hàng đến đây thì Vô Tranh liền thường xuyên cùng Phật Hàng chơi cờ, có đôi khi Phật Hàng sẽ ngủ ở phòng Vô Tranh, bởi vì thời điểm trước đây Phật Hàng đến chùa thì hòa thượng trong chùa đều sợ Phật Hàng, chỉ có Vô Tranh cùng Phật Hàng nói chuyện với nhau.

Sau khi Vô Tranh đi rồi, nam nhân tỏ vẻ phải mau đến gặp Trương Tử Yến, Phật Hàng không nói 1 lời nhìn nam nhân, giải thích cũng không phải mà không giải thích cũng không phải, cuối cùng nam nhân đi rồi thì y còn chưa có nghẹn ra nửa chữ nào.

Tối hôm qua uống rượu rồi đi phòng Vô Tranh, nhưng sau khi Phật Hàng vào phòng thì y liền cảm thấy mình sinh ra ảo giác, y cảm thấy tối hôm qua Vô Tranh biến thành Tích Duyên, y cùng Tích Duyên nằm đưa lưng vào nhau, chỉ là y nhịn xuống, nếu là sớm biết rằng tối hôm qua là Tích Duyên thì y căn bản là sẽ không nhẫn nại, khuôn mặt tuấn mỹ của y ở băng thiên tuyết địa (băng tuyết ngập trời)có vẻ dị thường tuấn mỹ, bên môi y thở ra nhiệt khí dấu không được tiếc nuối trong mắt y ……

Bình thường Phật Hàng ngủ cùng Vô Tranh đều do chủ trì an bài, bởi vì trong phòng Vô Tranh có pháp khí trấn yêu, chủ trì luôn luôn để y đi phòng Vô Tranh ngủ, ban đêm có thể quan sát một chút huống của y, chỉ là mỗi lần đều là y ngủ trên giường, Vô Tranh trên mặt đất, tối hôm qua y thiếu chút nữa liền làm sai, nhưng y cũng đều không phải là bụng đói ăn quàng, cái gì đều nuốt trôi, hiện tại biết tối hôm qua là là nam nhân không phải là Vô Tranh thì y rất hối hận không có xé nát y phục của nam nhân.

Phật Hàng nhìn chằm chằm địa phương nam nhân rời đi, ý vị thâm trường nở nụ cười……

Nam nhân theo tiểu hòa thượng đi vào địa phương Trương Tử Yến an dưỡng, nơi này ở hậu viện của Hoằng Pháp Tự, thuận tiện cho việc ngăn cách với tiền điện cho nên các hòa thượng tụng kinh cũng không quấy rầy được. Trong lúc hắn đi gặp qua phương trượng, mua thêm dầu vừng, đi thăm viếng tượng Phật, mới đến nơi đây cùng Trương Tử Yến gặp mặt, nếu đã đến chùa thì cần tuân thủ quy củ trong chùa.

Hôm nay Trương Tử Yến mặc cẩm tú (gấm) áo bông thật dày, váy dài chấm đất, cực kỳ thanh nhã, trên mặt trang điểm tự nhiên càng làm nàng thêm xinh đẹp, đầu nàng búi tóc đoan trang mà cao nhã, khí sắc cũng tốt hơn nhiều so với trước đó, nàng đang ngồi ở tiểu đình thêu hoa, 2 nha hoàn ở phía sau gọt trái cây cho nàng, nàng thấy phu quân đã nhiều ngày không gặp xuất hiện trước mắt, nàng buông đồ thêu trong tay ra, cao hứng nghênh đón hắn.

"Phu quân, ngươi xem đi, 1 mình ta trừ bỏ thêu hoa, chính là ngắm tuyết, thật nhàm chán". Trương Tử Yến nắm tay nam nhân, nàng kéo hắn vào, 2 nha hoàn nhìn đến nam nhân xuất hiện, cung kính hô một tiếng "Cô gia", nam nhân gật gật đầu, 2 tiểu nha đầu liền đi nơi khác chơi đùa, hiểu chuyện quấy rầy 2 người.

Nam nhân đối Trương Tử Yến là nói gì nghe nấy, hắn bồi Trương Tử Yến hàn huyên trong chốc lát, hôm nay hán đều ở cùng Trương Tử Yến, đã vào đêm bên ngoài tuyết càng rơi xuống càng lớn, chủ trì để 2 người đến hậu điện dùng bữa, Trương Tử Yến thân mật kéo nam nhân đi vào.

Hậu điện là địa phương cung cấp cho khách hành hương cùng chủ trì gặp mặt, cũng là nơi tụ hội trong chùa, hôm nay có hôm nay có trai yến (tiệc chay) đang tổ chức, thời điểm nam nhân đến bị người trong chùa an bài ngồi ở phía trước. Nam nhân cùng với Phật Hàng, chủ trì cùng với nhóm cao tăng trong chùa ngồi cùng nhau, mà Trương Tử Yến ngồi ở bên cạnh hắn, rất nhiều hòa thượng cũng không dám nhìn Trương Tử Yến, tất cả mọi người sợ phạm giới.

Chủ trì trái lại không ngại, để mọi người tùy ý dùng bữa, lần này nam nhân biết được tối hôm qua yêu nghiệt kia đã bị thu phục, yêu nghiệt quấy rối trong chùa là chuyện rất nghiêm trọng, vì thế cả ngày hôm nay trong chùa đều đang thanh trừ nghiệp chướng, hôm nay đặc biệt tổ chức trai yến cổ vũ mọi người.

Phật Hàng thấy nam nhân ngồi bên cạnh y, một mực nhìn y, y liền ngẩng đầu nhìn nam nhân, "Ngươi không nhìn thê tử ngươi, ngươi nhìn ngô làm cái gì? Trên người ngô có chỗ nào hấp dẫn ngươi?". Đôi mắt y dừng ở trên người nam nhân, nam nhân đang muốn nhìn qua chỗ khác lại cảm giác được tay Phật Hàng chậm rãi sờ chân hắn.

Nam nhân sợ tới mức thiếu chút nữa làm rơi chén…….

141. Chương 141

"Phu quân, ngươi làm sao vậy?". Trương Tử Yến quan tâm hỏi," Có phải không thoải mái hay không?".

"Không có việc gì……". Nam nhân lắc đầu, hắn nhẹ nhàng khép kín hai chân, nhưng mà Phật Hàng lại dám tách 2 chân hắn ra, hắn có chút có chút tức giận liếc Phật Hàng 1 cái.

Vẻ mặt Phật Hàng lại trấn định hỏi lại nam nhân: "Sư muội ngô là quan tâm ngươi, nếu ngươi không thoải mái ở đâu liền trực tiếp nói cho sư muội ngô, lại nói như thế nào các ngươi cũng là phu thê, không cần đa lễ như vậy".

"……"

Thấy nam nhân không nói lời nào, Phật Hàng lộ ra ngạo mạn tươi cười với Trương Tử Yến, "Sư muội, ngươi nói ngô nói có đúng không?".

Trương Tử Yến nhìn Phật Hàng cười với nàng, hồn đã đánh mất một nửa, nàng ngay lập tức gật đầu phụ họa y, "Sư huynh nói rất đúng".

Trương Tử Yến từ trước đến nay đều hào phóng, thời điểm đối mặt Phật Hàng nói chuyện lại cực kỳ ngại ngùng.

Trong lòng nam nhân không thoải mái, thê tử mình thế nhưng vì 1 câu nói của Phật Hàng mà đỏ mặt, đây còn thể thống gì!

Tay Phật Hàng khoát lên trên đùi nam nhân, thế nhưng vẻ mặt y vẫn là bình tĩnh, giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra, khăn trải bàn thật dài che lại tình huống dưới bàn, các cao tăng vừa dùng bữa vừa thảo luận hiện tượng thiên văn quái dị gần đây, Trương Tử Yến cùng cao tăng bên cạnh đàm luận việc yêu nghiệt gấy rối trong chùa đêm qua.

Đều không có chú ý tới tình huống bên này, Phật Hàng cùng nam nhân ngồi rất gần, nam nhân ăn một miếng đồ chay thì hắn chợt nghe Phật Hàng ghé vào lỗ tai hắn nói, "Đũa ngươi có bôi dược, như thế này sẽ phát tác".

Gần đây Phật Hàng ở đây thật sự là buồn muốn hỏng mất, đối mặt với một đống hòa thượng, y không quá thích chùa chiền, trước kia tuy rằng ở Thanh Phong cốc cũng là Phật gia nghiêm túc, nhưng mà môn quy cũng không nhiều so với trong chùa như vậy, nơi đó phong cảnh tuyệt đẹp làm sao giống ở trong chùa được, nghiêm túc làm cho người ta làm cho người ta thở không nổi.

Nam nhân liền bị kinh hách không nhỏ, hắn không thể tin nhìn về phía Phật Hàng, "Ngươi nói cái gì?".

Dược……

Ở trên đũa bôi thôi tình dược…….

Đáy lòng Phật Hàng đang cười, rất khó nhìn đến bộ dáng nam nhân chấn kinh, y là hù dọa nam nhân, y căn bản là không làm mấy thứ đó, nhưng y không định nói sự thật này cho nam nhân, y còn nghiêm túc gật gật đầu: "Bôi". Y tiếp tục hù dọa nam nhân…….

Cả người nam nhân run rẩy một chút, hướng miệng mình mạnh mẽ uống mấy ngụm nước, Phật Hàng bất động thanh sắc (tỉnh bơ) nhìn nam nhân, y thiếu chút nữa bị hành động của nam nhân khiến cho cười ra tiếng.

"Phu quân, ngươi rất khát nước sao?". Trương Tử Yến tranh thủ đưa 1 chén nước cho nam nhân, "Ta cho ngươi chén nước này, ngươi uống từ từ thôi".

Nam nhân uống nước xong, lo lắng nhìn về phía Phật Hàng, nếu phát tác thì hắn làm sao bây giờ? Trong lòng hắn hốt hoảng, lúc này Phật Hàng không để ý tới hắn, hắn muốn nói chuyện cùng Phật Hàng, Phật Hàng liền quay đầu cùng chủ trì nói chuyện với nhau, hắn thậm chí nghĩ đến Phật Hàng cố ý, hắn càng sốt ruột thì Phật Hàng càng không thèm nhìn hắn, dưới tình huống không có biện pháp hắn bất đắc dĩ nhẹ nhàng kéo ống tay áo Phật Hàng một chút……..

Lần này Phật Hàng quay đầu nhìn về phía nam nhân, y thắng, nhìn thấy nam nhân lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, trên mặt y vẫn bình tĩnh như cũ, y tiến đến bên tai nam nhân thấp giọng nói với nam nhân, "Có muốn ngô giúp ngươi giải quyết hay không?".

"……". Nam nhân sửng sốt một chút.

Phật Hàng lại quay đầu đi nói chuyện cùng chủ trì, nam nhân nghĩ muốn kéo y, cảm giác được tay Phật Hàng để ở trên đùi mình, cả người nam nhân đều căng thẳng, vì tay Phật Hàng đặt ở trên đùi hắn, hắn muốn gọi nhưng không dám gọi, không thể kêu, hắn chỉ có thể làm bộ cái gì cũng không biết, tiếp tục ăn cơm, tiếp tục gắp rau cho Trương Tử Yến.

Nam nhân chống đỡ…….

"Tích đại thúc, ngươi có chỗ nào không thoải mái sao?". Lúc này Phật Hàng quay đầu, thưởng thức vẻ mặt nam nhân ẩn nhẫn.

"Không có việc gì……". Nam nhân thấp giọng trả lời, hắn không dám làm động tác quá lớn, để tránh khiến cho người bên ngoài chú ý.

Nam nhân chuyên chú ăn cơm liền ăn đến không suy nghĩ gì nữa, người khác nói cái gì hắn cũng không nghe rõ, lực chú ý của hắn hoàn toàn để ở chỗ Phật Hàng, hắn thật lo lắng Phật Hàng làm ra hành động quá phận, sau khi kết thúc hai chân hắn đều như nhũn ra, hắn cảm thấy không thoải mái, hắn chống đỡ đến sau khi ăn xong mới dùng đôi chân mềm nhũn đưa Trương Tử Yến trở về chỗ an dưỡng nghỉ ngơi.

Thời điểm Phật Hàng ăn cơm chiếm hết tiện nghi của nam nhân, nam nhân có chút cảm giác muốn chạy trốn khỏi hiện trường. Dù sao bị thanh niên nhỏ tuổi hơn so với mình trêu cợt, hắn là 1 nam tử hán nói ra sẽ bị người coi như trò cười.

Trên đường trở về phòng.

Nam nhân đi trên hành lang có ánh sáng u ám, dù sao chùa này cũng làm cho người ta có cảm giác rét căm căm, đèn ***g màu đỏ treo ở 2 đầu hành lang, trên bầu trời tuyết bay bay, ban đêm tiếng gió gào thét, không khí lạnh đến có chút gay mũi, hắn siết chặt y phục thật dày trên người, thời điểm đi qua Tàng Kinh các hắn mới vừa ngẩng đầu……..liền ngây ngẩn cả người ——

Một vị nam tử đeo mặc nạ mặc y phục đỏ tươi, trong tay cầm 1 thiết liên (xích sắt) rất to, cuối thiết liên kéo quỷ xa (xe) đầy lệ quỷ, ở trong gió tuyết cưỡi gió bay đi, thân pháp người này nhẹ nhàng, pháp lực cao cường.

Người nọ tựa hồ nhận thấy được phía dưới có người, y hướng nam nhân nhìn lại, mặt nạ tinh xảo kia vô cùng nhìn quen mắt, 1 đầu tóc đen rất dài lộn xộn bay khẽ trong gió…….

"Nham Vân……". Nam nhân nhìn tới có chút xuất thần, Nham Vân ngừng thân hình một chút, lập tức quỷ xa chứa đầy oan quỷ cũng ngừng lại.

Bốn phía lượn lờ Phật âm, 1 xe oán quỷ cuồng loạn giống như muốn xông ra khỏi xe, dùng sức va chạm cũi xe, bốn phía quỷ xa đều dán đầy linh phù, nhìn qua thực quỷ dị.

"Liễu Tích Vân, trên người ngươi có lệ khí, ngươi biết không?". Nham Vân nhắc nhở nam nhân, thanh âm y bình tĩnh lại hiển nhiên, sau khi y thành lập Nham môn liền không dùng chân diện mục (khuôn mặt thật) gặp người khác.

Nam nhân lắc đầu.

"Ta đưa cho ngươi phù chú, vì sao ngươi vứt đi?". Nham Vân pháp lực cao cường, y vững vàng đứng ở không trung, dưới chân trống không không có vật gì chống đỡ lại đứng ổn định, thoải mái, gió mạnh thổi bay y phục của y, hồng y tóc đen ở trong gió tuyết theo gió lay động…….

"Giữ lại cũng vô dụng nên vứt đi".

Nam nhân định rời đi lại nghe Nham Vân nói với hắn, "Ta biết ma đầu kia ở phủ ngươi, cũng biết quan hệ của ngươi cùng y tựa hồ không tồi, bất quá trước đó ta nói cho ngươi biết nội đan thất yêu trên tay y, ta nhất định sẽ lấy đi, đến lúc đó nếu ngươi ngăn cản ta…….".

Nam nhân ngẩng đầu thần sắc bất an nhìn về phía Nham Vân, nghe Nham Vân gằn từng tiếng thong thả tỏ thái độ: "Đến lúc đó ta sẽ không sẽ không thủ hạ lưu tình". Lúc trước y dụ Phật Hàng đi đối phó Mạt Đồng, đó là muốn cho bọn họ đánh nhau, chờ đến khi có đầy đủ nội đan thất yêu thì y liền trực tiếp cướp lấy, như vậy sẽ bớt đi nhiều chuyện phiền toái.

Khi nội đan ngàn năm thất yêu tập trung lại, đó chính là vô thượng trân phẩm trăm năm khó tìm, ngàn năm khó cầu, tinh thần khí đều có thể gia tăng còn có thể giúp tăng trưởng pháp lực, gia tăng đạo hạnh, đừng nói là Mạt Đồng liền ngay cả Phật Hàng, Xích Luyện cùng với giáo chúng toàn bộ Nham môn, thế cho nên chưởng môn Thanh Sơn cùng lão lừa ngốc của Hoằng Pháp Tự ……. Tóm lại là các đạo nhân mã

đều muốn có.

Nham Vân thản nhiên mở miệng nhắc nhở nam nhân:" Ngươi nghe hiểu không?".

Nam nhân đứng ở trong mưa gió tay chân lạnh lẻo, khóe miệng hắn tràn ra một tia cười khổ: "Có khi nào ngươi đối ta thủ hạ lưu tình, cho tới bây giờ ngươi đều không có……". Hắn nhìn thoáng qua Nham Vân đang phát ngốc, liền xoay người đi vào hành lang, hốc mắt hắn có chút nóng lên, khí lạnh kia đâm vào mũi hắn phát đau, không đến 1 lát hắn chợt nghe thanh âm thiết liên kéo quỷ xa di chuyển, mới xác định Nham Vân đi rồi.

Nham Vân chưa bao giờ mặc y phục màu đỏ tươi, nam nhân bấm ngón tay tính, năm nay vừa vặn là năm phạm kị (xui xẻo, phạm vào điều kiêng kị) nên 1 năm này Nham Vân phải mặc hồng y chắn tai, hôm nay qua giờ tý Nham Vân liền thêm 1 tuổi, liền không cần lại có cố kỵ (kiêng cử) việc này, hắn cúi đầu nhớ lại, vừa mới xoay người liền đụng phải Phật Hàng đang đi đối điện tới.

Phật Hàng giơ tay tóm nam nhân, khiến nam nhân đứng vững, hắn nhìn Phật Hàng, đẩy tay Phật Hàng muốn sờ mông hắn ra, Phật Hàng tựa tiếu phi tiếu (cười mà không cười) nhìn chằm chằm hắn, hắn xấu hổ đẩy Phật Hàng ra.

"Đã trễ thế này ngươi còn chưa ngủ". Nam nhân thuận miệng hỏi một câu, nhưng nghe lên lại làm cho người ta hiểu lầm hắn ân cần.

Phật Hàng tiến lên trước 2 bước, nam nhân không hề động, hắn cảm giác được hơi thở Phật Hàng cách hắn rất gần, mà khuôn mặt tuấn tú của Phật Hàng ở ngay trước mắt hắn, cặp mắt kia nhìn chăm chú vào hắn, ánh mắt Phật Hàng nóng rực muốn đẩy hắn xuống, thực trực tiếp……

"Ngươi cũng như ta còn chưa ngủ, ngô vừa rồi đến phòng Vô Tranh phát hiện ngươi còn chưa còn chưa trở về, ngô không phải cố ý đi ra tìm ngươi sao?". Phật Hàng dựa sát vào nam nhân, ngay khi hắn nghĩ Phật Hàng muốn hôn môi hắn thì Phật Hàng lại chậm rãi lùi lại, nhiệt khí kia, hơi thở quen thuộc kia khiến thần kinh hắn kéo căng.

"Ngươi tìm ta làm cái gì?". Nam nhân mới vừa hỏi ra khỏi miệng liền bắt đầu hối hận.

"Ngươi cảm thấy ngô là tới tìm ngươi làm cái gì?". Quả nhiên Phật Hàng thực thẳng thắn hỏi vặn lại nam nhân, nam nhân nói không nên lời, ngọn đèn trên hành lang thực hôn ám, màu đỏ sậm lộ ra yêu dị cùng mờ ám……

"Không biết". Nam nhân thấp giọng trả lời.

Phật Hàng di chuyển đến phía sau nam nhân, đến gần bên tai nam nhân, "Ngươi cảm thấy ngô có thể tìm ngươi làm cái gì?". Đôi môi y dán tại bên tai nam nhân, nhiệt khí mập mờ thổi tới bên tai nam nhân, bên tai nam nhân bắt đầu ửng đỏ.

Nam nhân không nhúc nhích, cảm thấy Phật Hàng căn bản không nghĩ chuyện tốt gì nhưng hắn vẫn trả lời: "Ta không biết". Thanh âm hắn rất nhẹ, hắn biết Phật Hàng là cố ý hỏi hắn như vậy, muốn làm hắn xấu hổ.

Phật Hàng ở trong chùa buồn muốn hỏng rồi, thật vất vả nhìn thấy nam nhân, làm sao có thể buông tha nam nhân như vậy, tay y bò lên lưng nam nhân, cảm giác lưng nam nhân cứng ngắc, y cơ hồ là từ phía sau nam nhân ôm nam nhân ôm vào ***g ngực, nam nhân bị ôm bất thình lình thì sợ tới mức cả người mãnh liệt run lên.

Phật Hàng cứ như vậy mà ôm nam nhân, nam nhân nghe y cười khẽ do đạt được ý đồ, cằm của y tựa trên vai nam nhân, mái tóc dài màu ngân bạch cùng tóc đen của nam nhân dây dưa cùng một chỗ, trên hành lang không có ai, đèn ***g đang lay động, ánh sáng rất hôn ám, mơ hồ có thể nghe được thanh âm niệm kinh Phật xa xa, bên ngoài hành lang tuyết lớn đang rơi, gió lạnh thổi hai má nam nhân có chút đau đớn, bên môi Phật Hàng thở ra hơi thở làm dịu hai má nam nhân.

"Tích đại thúc, ngươi nói, ngươi khẳng định biết ngô tìm ngươi làm cái gì". Động tác của Phật Hàng rất khẽ, ôm thân thể nam nhân, ý bảo nam nhân nhanh lên trả lời vấn đề của y.

Thấy nam nhân lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ lại bàng hoàng thì Phật Hàng liền luyến tiếc buông nam nhân ra như vậy, y có chút hoài nghi chính mình có phải hay không ở chùa ngốc lâu qua rồi nên nhìn thấy nam nhân vài lần rồi mà còn cảm thấy rất mới mẻ, thời điểm y ở trong này dưỡng thương ngẫu nhiên còn có thể nhớ tới nam nhân, nếu là nam nhân tại nơi này bồi y, không chừng còn có thể nấu canh cho y uống.

Nam nhân không thích xưng hô này, hắn dù sao cảm thấy 3 chữ "Tích đại thúc" này từ miệng Phật Hàng nói ra hình như là Phật Hàng đang trêu chọc hắn.

Vì thế ——

Nam nhân liền mở miệng: "Ngươi không cần gọi ta là đại thúc, gọi ta……".

"Không gọi ngươi là Tích đại thúc thì ngô gọi ngươi là gì?". Nhưng mà lời nam nhân còn chưa nói xong, Phật Hàng liền lập tức cắt ngang lời hắn, 2 tay Phật Hàng vuốt ve tay hắn, nhận thấy được tay hắn mất tự nhiên cứng ngắc, Phật Hàng kéo 2 tay hắn lạnh lẽo, kéo tay hắn tay kéo ra phía sau Phật Hàng, Phật Hàng cười khẽ đến gần bên tai hắn nói: "Khó có thể nào ngươi muốn cho ngô gọi ngươi là nương tử, hay là ngươi hy vọng ngô gọi ngươi hiền thê……". Phật Hàng cười rất khẽ, đôi môi Phật Hàng như có như không dán tại bên mặt hắn, rất gần rất gần rất gần……..

Nam nhân bị Phật Hàng nói tới có chút tức giận, hắnkhông giỏi cùng người khác tranh cãi nhưng hắn vẫn nói: "Ta không có nghĩ như vậy, cũng không có ý đó, ngươi không cần đem việc ngươi muốn ném lên đầu ta".

"Thật là không muốn sao?". Thanh âm Phật Hàng hạ thấp, vẻ mặt y bình tĩnh, mắt nhìn chăm chú vào mặt nam nhân, thấy nam nhân không trả lời y, y liền nắm hai tay nam nhân lạnh lẽo ở lòng bàn tay xoa xoa, nam nhân vẫn là không để ý tới y, y cũng không để ý, y chỉ là cười khẽ nói với nam nhân: "Hôm nay

thời điểm dùng bữa ở thiện đường, ngươi căn bản không có trúng thôi tình dược".

"……".

"Nhưng mà……". Phật Hàng cố ý kéo dài ngữ khí nói với nam nhân, " Thế nhưng ngươi cũng có cảm giác như thật lại còn tiết thiệt nhiều……". Y vừa ở bên tai nam nhân nói lời nói khiến nam nhân xấu hổ bất an, vừa cầm tay nam nhân nhéo nhéo……

"……".

"Ngươi căn bản là không có bị hạ dược". Phật Hàng lại nhắc nhở nam nhân, thanh âm y cười khẽ lộ ra vài tia mờ ám, y không hỏi nam nhân, cằm y tựa trên vai nam nhân, ngửi mùi vị trên thân nam nhân. Nhàn nhạt……

Nhiệt độ cơ thể nam nhân rất dễ chịu, Phật Hàng cầm tay nam nhân trong tay, nam nhân không hề nhúc nhích nhưng mà lòng hắn có chút loạn, nhiệt độ 2 tay Phật Hàng rất ấm áp khiến hắn rối loạn không có cách nào tự hỏi……

Không có trúng thôi tình dược……

Hắn không có trúng thôi tình dược……

Nhưng mà thời điểm kia hắn rõ ràng bắn……

Sự thật rõ ràng đã muốn xảy ra trước mắt, Phật Hàng hù dọa hắn, trêu đùa hắn, lần này hắn hoàn toàn bị biến thành người câm, Phật Hàng giống như rất thích trêu cợt hắn……

Nam nhân nghiêng đầu nhìn về phía Phật Hàng, Phật Hàng cũng nhìn chăm chú vào hắn, lúc này chỗ rẽ ở hành lang truyền tới 1 thanh âm già nua ——

"A di đà phật……"

142. Chương 142

Lão hòa thượng quét dọn Tàng Kinh các cầm cái chổi chậm rãi đi qua bên cạnh 2 người, Phật Hoàng đã sớm buông nam nhân ra, nam nhân gật gật đầu với lão hòa thượng, lão hòa thượng kia vội vàng đi qua hành lang, nam nhân không để ý tới Phật Hàng mà trở về phòng Vô Tranh, hắn mới vừa ngủ thì cửa bị đẩy ra.

Phật Hàng từ ngoài đi vào, nam nhân từ trên giường ngồi dậy: “Ngươi lại đây làm cái gì?”.

“Trụ trì bảo ngô đêm nay ngủ trong phòng Vô Tranh”. Một câu của Phật Hàng làm nam nhân nghẹn họng không thể nào cãi lại, hắn cũng chỉ có thể để Phật Hàng ở lại, Phật Hàng thực quy củ không có ý đồ làm ra chuyện vượt rào.

Một tháng sau đó, nam nhân đều ở Hoằng Pháp Tự vượt qua, Phật Hàng cùng hắn cùng ăn cùng ở, 2 người ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, phía Nam tuyết chưa ngừng rơi, rơi liền mấy tháng, thân thể Trương Tử Yến đã sớm bình phục hoàn toàn, hắn định 2 ngày nữa trở về Biên thành, Phật Hàng cũng định trở về cùng hắn.

Ngày hôm đó thời điểm dùng bữa chỉ có hai người Phật Hàng cùng nam nhân, bởi vì không có người ngoài nam nhân liền nói chuyện Mạt Đồng ở phủ hắn cho Phật Hàng biết, kỳ thật hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý, cùng với đến lúc đó bị Phật Hàng phát hiện thì còn không bằng hắn nói trước, đối với hắn mà nói việc này không có gì cần giấu diếm.

Hắn không quản được Mạt Đồng

Hắn cũng không quản được Phật Hàng.

Vì tránh cho đến lúc đó gặp mặt xấu hổ hoặc là xung đột, nói trước cho Phật Hàng biết coi như nhắc nhở Phật Hàng đến lúc đó đừng làm ầm ĩ, mới đầu nam nhân còn tưởng rằng Phật Hàng nghe xong sau sẽ trách mắng hắn, sẽ chỉ trích hắn cùng với ma đầu thông đồng làm bậy, nhưng là tình huống thực tế tốt hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng, Phật Hàng bình tĩnh kì lạ dường như đã sớm biết, chỉ là gật gật đầu, không có nói nhiều.

Kỳ thật nam nhân cũng không rõ tại sao Phật Hàng muốn theo hắn trở về, tuy rằng Phật Hàng nói qua,”Ngô là người của ngươi” nhưng hắn có loại cảm giác ràng buộc cao nhân.

Phật Hàng không nên ở lại bên người hắn……..

“Ta có thê tử”. Nam nhân thường xuyên nhắc nhở Phật Hàng.

Phật Hàng cũng luôn ôn hoà trả lời: “Vậy thì sao, ngươi liền coi ngô trở thành thực khách (ng‘ ăn bám) của Trương phủ là được, ngô thực khách này còn có thể thay ngươi miễn phí trảo yêu”.

“Phủ ta không có yêu quái”.

“Hiện tại không có, không có nghĩa là về sau không có”. Phật Hàng luôn cường ngạnh trả lời, không để cho nam nhân phản bác, Phật Hàng rất cao ngạo, là thiên chi kiêu tử cao cao tại thượng.

Phật Hàng từng là đệ tử mà Thanh Phong cốc tâm đắc nhất, cho dù là gặp rủi ro lại như trước không mất đi ngạo khí vốn có, nam nhân cũng vấp phải nhiều trắc trở đối với việc này, cá tính Phật Hàng làm cho hắn đoán không ra, có đôi khi Phật Hàng có thể trêu đùa hắn trong chốc lát, lại có đôi khi Phật Hàng sẽ xụ mặt, cũng có thời điểm Phật Hàng có thể cả ngày cũng không nói chuyện với hắn.

Chính là giữa 2 người thì Phật Hàng giống như thói quen, cũng sẽ không cảm thấy xấu hổ, từ đêm đó trên hành lang y trêu đùa nam nhân, sau dẫn tới nam nhân mất hứng, một đoạn thời gian dài y sẽ không trêu nam nhân như vậy nữa, bởi vì khi nam nhân nhìn đến y lại mang theo vẻ mặt cảnh giác khiến y rất khó chịu.

Trong khoảng thời gian này sống chung với nhau coi như hòa hợp, nam nhân cũng sẽ không so đo với Phật Hàng, cho dù là thời điểm ban đêm đi ngủ Phật Hàng cũng là quy củ, bọn họ không có làm chuyện đó, cũng không cần che đậy.

Nam nhân đáp ứng Phật Hàng cùng hắn hồi phủ, coi như mời một vị cao nhân trấn trạch, cũng có thể biến thành khắc chế Mạt Đồng 1 chút, khiến Mạt Đồng bớt điên cuồng ngang ngược.

Đêm trước khi đi khỏi chùa, nam nhân từ bên Trương Tử Yến trở về, hắn dù sao vẫn cảm thấy trong chùa có chút bất thường, âm lãnh đến đáng sợ, hơn nữa bình thường các hòa thượng đều ở phía sau niệm kinh, nhưng mà hôm nay lại không có, trong chùa im lặng đáng sợ, hắn đi lâu như vậy mà ngay cả bóng dáng của 1 hòa thượng cũng chưa nhìn thấy.

Nam nhân cảm thấy bất thường, thời điểm khi hắn đi đến tiền điện nhìn đến trên bậc thang có rất nhiều vết máu hòa tan cùng nước tuyết chậm rãi chảy xuống cầu thang, bước chân hắn nhanh hơn, hắn mới vừa đi lên cầu thang thì hai chân liền giống như bị cố định trên mặt đất, thi thể hòa thượng nằm đầy trong đại điện, bộ mặt đều khá dữ tợn, bị chết rất thống khổ.

Nguy rồi……..

Nam nhân lập tức quay đầu trở về tìm Trương Tử Yến, dọc theo đường đi im lặng quỷ dị chỉ nghe thấy tiếng bước chân dồn dập của hắn, hắn vừa đến địa phương Trương Tử Yến ở thì lại không thấy người, cửa phòng mở toang, thi thể của 2 nha hoàn nằm trên mặt đất, thất khổng đổ máu, tử trạng phi thường thê thảm, hắn tìm xung quanh nhưng không thấy Trương Tử Yến, hắn vô cùng sốt ruột.

Nhưng vào lúc này ——

Nam nhân nghe thấy bên Tàng Kinh các truyền đến tiếng nữ nhân tiếng thét chói tai, hắn lập tức liền lao đến, Phật Hàng vốn đang ngủ trong phòng cũng đi đến, 2 người ở bên ngoài Tàng Kinh các chạm trán. Phật Hàng cũng ngửi được mùi máu tươi trôi nổi trong không khí, trong chùa đã xảy ra chuyện.

“Tiền điện đã xảy ra chuyện, đã chết rất nhiều tăng nhân”. Nam nhân nói giản lược tình huống vừa rồi cùng Phật Hàng một chút, hiện tại hắn thực lo lắng an toàn của Trương Tử Yến.

Phật Hàng cũng ngửi được mùi máu tươi trôi nổi trong không khí, sau khi xác định nam nhân không sao, y liền một mình vào Tàng Kinh các, y để nam nhân ở bên ngoài tiếp ứng, y đi vào 1 lúc thì Trương Tử Yến đã bị ném ra, nam nhân lập tức đón được Trương Tử Yến đang hốt hoảng lo sợ…….

Trương Tử Yến sợ tới mức hoa dung thất sắc, khóc đến nỗi trôi hết lớp trang điểm, nàng run rẩy bổ nhào vào trong lòng nam nhân, "Bên trong……. Bên trong có yêu quái, rất nhiều……Rất nhiều cái đầu……..". Trương Tử Yến lầm bầm lải nhải kể lại, càng không ngừng lặp lại mấy câu kia, hắn phát hiện nàng có chút bất thường, hắn liền ôm chặt nàng.

Tinh thần Trương Tử yến có chút mơ hồ, nam nhân lại lo lắng tình huống bên trong, chỉ nhìn thấy bên trong hiện lên vài đạo linh quang mãnh liệt, nghe thấy tiếng đồ đạc sụp đổ cùng thanh âm giao chiến, hắn muốn đi vào nhưng lại lại lo lắng gây trở ngại cho Phật Hàng, tiếp theo chỉ nghe một tiếng "ầm ầm" thì đại môn Tàng Kinh các bị đánh vỡ, 1 con cự mãng (ẻm mãng xà bự) kêu thảm té trên mặt đất…….

Yêu vật…….

Trương Tử Yến thét chói tai, nam nhân bịt kín mắt nàng, quái vật kia từ trên trên mặt đất bò lên, Phật Hàng giơ tay ở không trung vẽ ra vài đạo Phật chú, dưới chân y Phật ấn xoay tròn nháy mắt khuếch tán 4 phía, y vung 2 tay bắn Phật ấn màu bạc ra, Phật ấn ùn ùn kéo đến đánh vào cự mãng 9 đầu…….

Mặt đất bị nổ thành 1 cái hố sâu…….

Thân pháp Phật Hàng rất nhẹ nhàng, thân hình y chợt lóe liền bắt lấy cánh tay nam nhân, nam nhân chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên một cái liền bị mang đi khỏi Tàng Kinh các, phía sau truyền đến tiếng kêu thê thảm của yêu vật…….

"Mau đi tìm phương trượng". Nam nhân kéo Trương Tử Yến đang lầm bầm lải nhải, lo lắng nắm lấy cánh tay Phật Hàng, "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì xảy ra chuyện gì, Hoằng Pháp Tự tại sao có yêu vật xuất hiện".

"Phía sau chùa có vạn ma quật (nơi phong ấn vạn ma), hòa thượng Hoằng Pháp Tự mỗi ngày đều phải tụng kinh trấn áp ma vật của vạn ma quật, chắc là hôm nay âm khí quá nặng, ma khí quá mạnh khiến yêu vật chạy ra". Thần sắc Phật Hàng nghiêm túc đi tới đứng bên cạnh nam nhân, y mang theo nam nhân xuyên qua hành lang thẳng đến phòng phương trượng, nếu ngăn chặn trễ thì hậu quả không thể lường được.

Phương trượng đại sư đang cùng vài vị cao tăng thương nghị (trao đổi) sự tình, Phật Hàng cùng nam nhân xông vào cắt ngang mọi người, bên này còn không biết tiền điện phát sinh thảm kịch, nam nhân nói việc này với phương trượng.

Phật Hàng thản nhiên bổ sung một câu: "Không ở trước giờ tý phong bế ma khí của vạn ma quật, đến lúc đó sẽ có càng nhiều yêu vật chạy ra". Dứt lời y nhìn thoáng qua Trương Tử Yến lầm bầm lải nhải không khỏi nhíu mày.

Phương trượng mang theo vài vị cao tăng đi ra ngoài, cũng để Vô Tranh cùng với các đồ đệ đạo hạnh cao

khác canh giữ ở ngoài cửa bảo vệ khách hành hương, Phật Hàng xoa xoa máu trên người, y liếc mắt nhìn nam nhân 1 cái, lại liếc mắt nhìn Trương Tử Yến 1 cái, nam nhânđang rót trà cho Trương Tử Yến an ủi nàng uống trà, chỉ là chân tay nàng bất ổn không ngừng run rẩy ngay cả trà đều đánh đổ.

Tay nam nhân nhặt các mảnh vở trên đất, Phật Hàng lập tức liền kéo nam nhân lại đây, mắt hắn chạm vào tầm mắt Phật Hàng, Phật Hàng hạ thấp thanh âm nói với, "Nàng hình như không bình thường". Tầm mắt Phật Hàng lướt qua đầu vai nam nhân nhìn về phía Trương Tử Yến thần kinh có vấn đề.

Tích Duyên nhướn mắt nhìn về phía Phật Hàng, hắn không nói chuyện chỉ là "ân" 1 tiếng, thời điểm vừa rồi Trương Tử Yến bị Phật Hàng ném ra thì hắn liền phát hiện nàng bất thường, ánh mắt hắn có chút ửng đỏ không biết nên làm như thế nào, Phật Hàng cầm tay hắn nhẹ nhàng nhéo nhéo, tay hắn rất lạnh lẽo, thần sắc đều là lo lắng.

"Đừng bắt ta, đừngbắt ta, ta mang thai, ngươi đừng bắt ta, quái vật tránh ra……". Trương Tử Yến càng không ngừng xua tay, miệng nàng nói: "Mạt Đồng cứu cứu ta…… Cứu ta…… Ô ô……". Nàng không gọi tên nam nhân mà là Mạt Đồng, điều này làm cho điều này làm cho nam nhân có chút kinh ngạc.

"Ta đây". Nam nhân thực trấn định vươn tay tùy ý Trương Tử Yến nắm chặt lấy, nàng vẫn gọi tên Mạt Đồng, hắn cúi đầu nhìn nàng không ngừng run rẩy, hắn khó chịu nói không nên lời, Phật Hàng an ủi ôm bả vai hắn, lúc sau Phật Hàng liền tự giác đi ra ngoài, Phật Hàng đứng ngay ở cửa.

Nam nhân để Trương Tử Yến nghỉ ngơi trước, nàng nắm chặt hắn không buông ra, hắn ngồi bên cạnh nàng do dự mà mở miệng: "Hài tử trong bụng ngươi có phải của ta không?".

Trương Tử Yến liếc mắt nhìn nam nhân 1 cái, "Ân…… Hài tử là của Mạt Đồng……. Nhưng mà……. Mạt Đồng như thế nào ngay cả hài tử cũng không cần a……". Thanh âm Trương Tử Yến nói chuyện thực hàm hồ (mơ hồ, không rõ ràng), ánh mắt mơ hồ bất định nhìn qua rất có vấn đề.

Tâm nam nhân đều lạnh…….

Trương Tử Yến vẫn lập lại thì nam nhân mới biết được nàng cùng Mạt Đồng đã sớm có loại quan hệ này trước khi gặp hắn, tâm tình hắn rất phức tạp, còn hơn cả phẫn nộ chính là càng bi thương, thế nhưng cảm thấy chính mình rất tức cười, là hắn qua trì độn hay sao? Hắn thế nhưng dẫn sói vào nhà, bây giờ hắn đã biết nàng lúc trước vì sao liều chết cũng muốn bảo hộ Mạt Đồng, nơi chốn suy nghĩ vì Mạt Đồng, thì ra là thế…….

Sau khi nam nhân để Trương Tử Yến ngủ, Phật Hàng nhìn thấy hốc mắt nam nhân phiếm hồng, y liền biết nam nhân muốn khóc, y thở dài một hơi đưa bả vai cho nam nhân, nam nhân do chịu đả kích gấp bội mà đặt đầu ở trên vai Phật Hàng, bả vai nam nhân run rẩy rất nhỏ, đầu vai Phật Hàng có chút ướt át, y chậm rãi đưa tay ôm sát nam nhân……

Nam nhân khóc……. Tâm Phật Hàng cũng rối loạn……

143. Chương 143

Qua nhiều năm đây là lần đầu tiên nam nhân mới cảm thấy bất lực như vậy, cho dù là trước đây đêm cùng Trương Tử Yến thành thân bị người không biết tên cường bạo, cho dù thời điểm hắn bị trục xuất khỏi Bạch Vân Quan thì hắn đều không có giống hiện tại khổ sở như vậy, rất khó chịu, hắn rất đau lòng, hắn không muốn chỉ trích ai, muốn trách thì trách chính hắn.

Nam nhân nắm chặt vạt áo Phật Hàng, đầu của hắn để trên vai Phật Hàng, hắn không khóc ra tiếng nhưng Phật Hàng lại cảm giác được hắn đang khóc, bởi vì hắn y phục của Phật Hàng bị nước mắt hắn thấm ướt, Phật Hàng để hắn dựa vào mình, Phật Hàng giơ tay an ủi vuốt ve lưng hắn, Phật Hàng chưa bao giờ sẽ để ý tới chết sống của người khác mà lần này lại bất thường an ủi hắn vài câu.

Lời Phật Hàng nói đâm đúng miệng vết thương. Y sẽ không an ủi người khác, chưa từng có an ủi ai, từ nhỏ lớn lên ở Thanh Phong cốc rất ít khi đi ra khỏi cốc, thời điểm ở trong cốc ngoại trừ luyện công thì rất ít cùng người trong cốc nói chuyện với nhau, bởi vì tư chất y tốt nên khó tránh khỏi bị người khác ghen tị, y cũng không cần cùng những người đó nói chuyện với nhau, thế cho nên y không có bằng hữu nào.

Ngoại trừ cốc chủ ra thì Phật Hàng rất ít tiếp xúc cùng với người khác, y không giỏi an ủi người khác cũng không biết an ủi người khác, mà thời điểm y nhìn thấy nam nhân thương tâm thì y rất muốn nói cái gì đó để nam nhân đừng thương tâm……..

Đêm nay Phật Hàng bồi nam nhân ngủ ở hành lang 1 đêm, y ũng không có nhiều lời, y chỉ là ở cùng nam nhân, sáng sớm ngày hôm sau phương trượng để Vô Tranh tiễn 3 người trở về Biên thành, Hoằng Pháp Tự rất nguy hiểm.

Dọc theo đường đi đều có hòa thượng hộ tống nên rất nhanh liền an toàn đến Biên thành, sau khi nói lời cảm ơn nam nhân tiễn các hòa thượng kia rời đi, trước khi đi các hòa thượng tỏ ý đêm qua phương trượng đã phong ấn vạn ma quật, chỉ là nhóm cao tăng phải ở lại ngoài vạn ma quật niệm kinh trấn áp yêu vật, nếu không âm khí kia bùng nổ thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi 3 người trở lại Biên thành, tuyết ở Biên thành vẫn rất lớn như cũ, 3 người đạp tuyết trở lại Trương phủ, ban đêm rất lạnh, đèn ***g ở đại môn Trương phủ vẫn sáng như cũ, đèn ***g ở trong gió lạnh lắc lư không ngừng như cũ

Trương Tử Yến bị thất tâm phong (bệnh điên), dọc theo đường đi đều nắm chặt vạt áo của nam nhân, miệng luôn lầm bầm không biết đang nói gì, dọc theo đường đi Phật Hàng đều không lên tiếng, nam nhân rất khó xử, hắn thậm chí không muốn quay về Trương phủ, Phật Hàng gõ cửa.

Rất nhanh Trương quản gia liền mặc y phục đi ra mở cửa, sau khi nhìn đến Trương Tử Yến điên điên khùng khùng thì lo lắng nhìn về phía nam nhân, nam nhân kể sơ lại sự tình 1 lần, Trương quản gia đỡ Trương Tử Yến vào nhà, trước khi đi khó xử nói cho nam nhân biết Mạt Đồng đã trở lại phủ, ở trong phủ nghỉ ngơi mấy ngày nay cũng không mang nữ nhân về.

Trên dưới Trương phủ đều rất sợ Mạt Đồng, không có người nào dám đuổi Mạt Đồng đi, Phật Hàng cùng nam nhân vào Trương phủ, Mạt Đồng khoác trường bào từ trong phòng khách đi ra, bộ dáng mới vừa tỉnh ngủ. Khi nhìn thấy nam nhân cùng Phật Hàng đi cùng nhau thì Mạt Đồng chậm rãi dừng bước, tâm tình vốn vội vàng muốn gặp nam nhân cũng bị đập nát không còn một mảnh.

Mấy ngày nay Mạt Đồng ở trong phủ tĩnh dưỡng, thậm chí ngẫu nhiên thay nam nhân trông coi phô tử (cửa tiệm), không có đi tìm nữ nhân giải sầu, nhiều nhất đi tửu phường uống chút rượu mà thôi, không có làm chuyện gì quá đáng. Nhưng mà nam nhân lại mang theo Phật Hàng trở về là có ý gì? Để Phật Hàng tớithu thập y sao? Hay là tìm được Phật Hàng làm chỗ dựa vững chắc thì nghĩ có thể thoát khỏi y? Đánh phủ đầu y? (dẫn mặt ẻm)

Sắc mặt Mạt Đồng trở nên rất khó coi, khi y cùng lúc nhìn thấy nam nhân cùng Phật Hàng thì 2 người cũng đã nhìn thấy Mạt Đồng, Phật Hàng mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm Mạt Đồng, miệng khẽ cười lạnh. Phật Hàng rất không ưa mạt Đồng, ma đầu này đã cùng y giao thủ (quánh nhau), y không có chút xíu sợ hãi nào chỉ là nhìn thấy ánh mắt Mạt Đồng dừng ở trên người nam nhân thì y rất không thoải mái, y không hy vọng có ai dùng loại ánh mắt nóng rực này nhìn chăm chú vào nam nhân, nhưng lại là làm trò trước mặt y.

Mà sau khi nam nhânnhìn thấy Mạt Đồng thì bản năng hướng bên người Phật Hàng nhích lại gần, Phật Hàng thuận thế ôm bả vai nam nhân, nam nhân không nhúc nhích, lại nghe thấy Phật Hàng nói với hắn 1 câu: “Đừng sợ”.

Đúng vậy…….

Nam nhân rất sợ Mạt Đồng, ngày ấy Mạt Đồng đối hắn như vậy, hắn không có biện pháp cho rằng chuyện gì cũng chưa phát sinh, một tháng hắn ở Hoằng Pháp Tự suy nghĩ rất nhiều, nhưng mà hắn vẫn là không biết khi trở về cần phải đối mặt Mạt Đồng như thế nào, hơn nữa trước đó Trương Tử Yến mang thai là hài tử của Mạt Đồng, hắn thật sự là không thể tiếp thu được, rất hoang đường.

Thật là rất hoang đường…….

NAm nhân nắm chặt y phục Phật Hàng, hắn không muốn tới gần Mạt Đồng, mà trong mắt Mạt Đồng càng bùng cháy sự tức giận, thân thể hắn không ngừng run rẩy, hơn nữa ban đêm hắn lại càng run rẩy hơn nữa.

“Làm sao vậy?”.

“Không có việc gì, đi vào trước”.

Nam nhân lắc đầu, sắc mặt hắn thật không tốt, thời tiết rét lạnh khiến cho tay hắn đông lạnh, thấy sắc mặt Mạt Đồng càng ngày càng khó coi nên hắn vẫn là nói cho Mạt Đồng biết chuyện Phật Hàng sẽ ở lại Trương phủ.

Nguyên bản nghĩ đến Mạt Đồng sẽ động thủ thế nhưng y lại nhìn nam nhân 1 lúc, rất sảng khoái đáp ứng:

“Được, không thành vấn đề”. Y giống như chủ nhân của Trương phủ gật đầu đồng ý cho Phật Hàng ở lại.

Phật Hàng cười lạnh một tiếng: “Ngô cũng không cần hỏi ý kiến của ngươi, chỉ là nói cho ngươi biết mà thôi, cũng không phải trưng cầu ý kiến của ngươi, hơn nữa ngươi cũng không phải là chủ nhân Trương phủ, ngươi có đồng ý hay không cũng không quan trọng”. Y không khách khí, y mang nam nhân đi ra đại đường, khi nam nhân đi qua bên người Mạt Đồng cũng không dám nhìn Mạt Đồng.

Ở trước mặt Mạt Đồng thì nam nhân đã sớm không có mặt mũi, phần xấu xí nhất, khó coi nhất, mất mặt nhất đều bị Mạt Đồng xem qua, trong lòng hắn dĩ nhiên sợ hãi nhưng bên ngoài hắn vẫn cố gắng hết sức duy trì bình tĩnh, bởi vì hắn không muốn càng mất mặt ở trước mặt Mạt Đồng.

“Trương Tử Yến, nữ nhân kia điên rồi?”. Mạt Đồng đi theo phía sau, chậm rãi vào nội đường, ngữ khí bình thản khiến nam nhân có chút tức giận.

“Ân……”. Nam nhân gật đầu, nói nguyên nhân Trương Tử Yến bị dọa điên rồi.

“Nữ nhân kia điên rồi, dường như ngươi rất cao hứng?”. Phật Hàng đâm đúng trọng tâm, lời nói của y khiến tim nam nhân co rút, nam nhân không tự chủ được nhìn về phía Mạt Đồng, mà bộ dáng Mạt Đồng không quan tâm.

“Nàng điên hay không điên đều không liên quan tới ta”. Mạt Đồng tỏ thái độ, thời điểm y trả lời, ánh mắt chưa từng rời khỏi người nam nhân, “Nếu ngươi thương tâm thì không có biện pháp, vận mệnh nàng đã như vậy, không liên quan tới ta và ngươi”.

Rốt cuộc Mạt Đồng còn có lương tâm hay không……

Nam nhân không để ý tới Mạt Đồng, hắn mang Phật Hàng đi nghỉ ngơi, an bài tốt nơi ở cho Phật Hàng, hơn nữa phân phó người hầu nấu nước tắm cho Phật Hàng, cả quá trình Mạt Đồng đều đi theo phía sau hắn, nhưng Phật Hàng lại xem Mạt Đồng như không tồn tại, Phật Hàng tiếp tục cùng hắn nói chuyện với nhau, hai người biểu hiện thật sự tự nhiên, hơn một tháng cùng phòng ít nhiều có chút “cảm tình”, giữa 2 người kỳ thật cũng không xa lạ.

Sau khi từ phòng Phật Hàng đi ra thì Mạt Đồng vẫn đi theo nam nhân, hắn muốn đi tắm rửa nhưng là ngại Mạt Đồng ở bên cạnh nên đành phải đứng ở cạnh dục trì(hồ tắm, bể tắm), cũng không biết có nên cởi y phục hay không.

“Cởi a, tại sao lại không cởi y phục ra?”. Mạt Đồng từng bước một đến cạnh nam nhân, tóc y xõa sau lưng, trường bào màu đen ném trên mặt đất, khuôn mặt y rất tinh xảo (đẹp + tinh tế), con ngươi màu đen tựa hồ hàm chứa vài phần cười nhạo cùng châm chọc, cả người y giống như hòa vào trong bóng đêm.

Y phục nam nhân rất ẩm ướt, bị nước tuyết thấm ướt, tay chân hắn lạnh lẽo, hắn cầm y phục để thay, thấy Mạt Đồng tới gần thì ngay cả khí lực lui về phía sau hắn đều không có. Hắn lùi cũng vô dụng……Bất kể hắn trốn như thế nào đều trốn không thoát được, nếu hắn lộ ra sợ hãi hoặc là bộ dáng sợ hãi thì hắn

càng có vẻ càng thêm tức cười, càng thêm không có khí khái……..

"Ta muốn tắm rửa". Nam nhân thấp giọng nói, ý hắn là mời Mạt Đồng đi ra ngoài.

Mạt Đồng đi đến trước mặt nam nhân thì ngừng lại, khoảng cách giữa hai người rất gần, ánh mắt hắn có chút mơ hồ, hắn không dám nhìn thẳng vào Mạt Đồng, rất nhanh hắn chợt nghe thanh âm trào phúng của Mạt Đồng vang lên ở bên tai: "Như thế nào? Có phải hay không rất muốn bị ôm, nhìn bộ dáng ngươi thiếu ngược, kỳ thật ngươi rất muốn làm phải không?"

"Ngươi……".

Mạt Đồng hoàn toàn chính là xuyên tạc ý tứ của nam nhân……

"Muốn thì nói ra, dù sao một tháng qua ta nghẹn đến mức hoảng, vừa lúc mọi người giải quyết nhu cầu cho nhau". Mạt Đồng châm chọc nở nụ cười, y là một nửa nói thật, một nửa nói dối, y dùng lời nói đâm bị thương nam nhân.

Nam nhân trầm mặc nửa ngày mới mở miệng: "Ta không muốn làm loại chuyện này, ngươi đừng dùng ngữ khí hạ lưu như thế nói chuyện với ta, ta ác cảm". Thanh âm hắn không lớn nhưng có thể khiến Mạt Đồng nghe rõ ràng.

"Ngươi ác cảm?". Mạt Đồng giơ tay nhéo nhéo cằm nam nhân, y không phải không có ra vẻ châm chọc: "Nhưng thật ra ta cảm thấy ngươi rất thích ta [hạ lưu] như vậy, bằng không ai tới thỏa mãn sự đói khát của ngươi?".

"…….". Nam nhân nhắm mắt lại, hắn căn bản không muốn nghe Mạt Đồng nói chuyện.

Người này……..

Nam nhân căn bản không có biện pháp cùng Mạt Đồng nói chuyện với nhau, hôm nay Mạt Đồng một mực đả kích hắn, khinh bỉ hắn, cười nhạo hắn, không có giữ lại 1 chút thể diện nào cho hắn…….

Mạt Đồng thấy nam nhân không nói lời nào, biết nam nhân đang phản kháng y, y bắt đầu khẩu bất trạch ngôn (nói chuyện tùy tiện không suy nghĩ) đối phó nam nhân: "Hòa thượng kia có thể thỏa mãn ngươi? Thật ra ngươi không biết đi, ta nói cho ngươi một bí mật……". Nói xong y cố ý ngừng 1 chút, còn ra vẻ thần bí tiến đến bên tai nam nhân, ngậm một chút vành tai nam nhân, nam nhân không có kinh hoảng trốn tránh.

"……". Nam nhân có dự cảm không tốt lan tràn ở trong lòng, hắn biết rõ Mạt Đồng sẽ không nói chuyện gì tốt.

Quả nhiên ——

Chỉ nghe đến Mạt Đồng tiếp tục bổ sung vài câu: "Trương Tử Yến thích Phật Hàng vô cùng, nói không chừng hòa thượng kia sẽ ở thời điểm ngươi không có mặt cùng thê tử xinh đẹp kia của ngươi ở cùng 1 chỗ".

"……".

"Đến lúc đó cho dù ngươi khóc chết, ngươi cũng khóc không vãn hồi được". Ngữ khí Mạt Đồng trở nên nguy hiểm, y đưa tay gẩy tóc nam nhân một chút, thay nam nhân chỉnh lý y phục 1 chút, "Ngươi dẫn Phật Hàng về để thị uy với ta hay là như thế nào?". Thanh âm y trở nên lạnh hơn 1 chút, đáy mắt y sâu và đen hiện lên vài tia hơi thở tà nộ đan xen…….

"Phật Hàng có thể vì Trương phủ thu yêu, bảo hộ Trương phủ……". Nam nhân không muốn giải thích nhiều.

"Là bảo hộ ngươi hay là bảo hộ Trương phủ?". Độ ấm trong đáy mắt Mạt Đồng dần dần biến mất, y nguyên bản còn ẩn ẩn mỉm cười, thanh âm giận dữ cũng lập tức chuyển biến nguy hiểm, y nguy hiểm nheo lại hai tròng mắt, lạnh giọng chất vấn nam nhân, "Ngươi dẫn Phật Hàng trở về rốt cuộc là muốn Phật Hàng thu thập ta, hay là thuận tiện cho Phật Hàng làm ngươi?".

Sắc mặt nam nhân trắng bệch nhìn chằm chằm Mạt Đồng, tay Mạt Đồng vốn thay hắn chỉnh lý tà áo thì bây giờ 2 tay dùng sức gắt gao nắm chặt tà áo hắn, Mạt Đồng rất dùng sức, không khó phát hiện Mạt Đồng tức giận, Mạt Đồng đè hắn thở không nổi.

Nhưng mà nhưng vào lúc này ——

Cửa phòng tắm bị người đạp bay……

144. Chương 144

Hai người không hẹn mà cùng thuận thế nhìn lại, Phật Hàng bảo hạ nhân dẫn y đến dục trì (bể tắm) của Trương phủ, xưa nay Phật Hàng đều rất thích sạch sẽ, mà khi nhìn thấy loại hình ảnh này thì y rất bình tĩnh, trên mặt y không có biểu tình dư thừa nào, y phân phó hạ nhân đặt y phục xuống liền có thể đi ra, mà Mạt Đồng thấy Phật Hàng xuất hiện lúc này thì Mạt Đồng liền buông nam nhân ra, thay nam nhân chỉnh lý y phục 1 chút.

Nam nhân nhìn Mạt Đồng, Mạt Đồng đứng rất gần hắn, nhưng mà hắn lại thấy khoảng cách giữa bọn họ lại rất xa, Mạt Đồng tranh thủ liếc hắn 1 cái, dường như đang quan sát phản ứng của hắn.

"Ngô không có thói quen dùng thùng gỗ tắm rửa cho nên bảo hạ nhân Trương phủ mang ngô đến phòng tắm". Phật Hàng đi đến, ở trong bóng tối 1 mạt ngân sắc rất chói mắt……

Trong phòng tắm cắm 1 hàng nến, ánh sáng rất hôn ám, tình cảnh của nam nhân rất gian nan, Phật Hàng là tới tắm rửa, Mạt Đồng dường như không có ý rời đi. Phật Hàng không lên tiếng, Mạt Đồng cũng trầm mặc, nam nhân lại nín thở chờ đợi.

Nam nhân đang chờ đợi cái gì thì ngay cả chính hắn cũng không rõ ràng, chuyện tiếp theo xảy ra làm cho hắn bất ngờ, tuy rằng Phật Hàng cùng Mạt Đồng lập trường khác nhau, giữa 2 người có xung đột nghiêm trọng, nhưng mà bây giờ cũng không có ở trước mặt hắn lộ rõ ra, đều lấy tĩnh chế động, 2 người đều kiềm chế, dù sao đang ở phủ của hắn, nói trắng ra 1 câu thì tất cả tất cả mọi người là "thực khách", nếu tranh cãi ầm ĩ cũng không tốt. Nhưng mà Mạt Đồng cùng Phật Hàng đều không có ý muốn đi ra ngoài, hắn nắm chặt y phục trong tay, hắn thấp giọng đối Phật Hàng nói: "Ngươi tắm trước đi, xong rồi thì ta tắm sau". Dứt lời hắn muốn đi ra ngoài.

Phật Hàng không phản đối, y cũng không kiêng dè bắt đầu cởi đai lưng, đai lưng màu bạc trong bóng đêm có chút chói mắt, nam nhân vừa mới chuẩn bị thì đã bị một cỗ lực lượng ở phía sau kéo trở về. Nam nhân mất đà, cả người ngã trong lòng Mạt Đồng, thân thể hắn cứng ngắc, hắn muốn giãy ra nhưng Mạt Đồng ôm chặt hắn không buông, thắt lưng hắn bị Mạt Đồng ôm chặt……

"Buông". Nam nhân tỏ vẻ bình tĩnh.

"Đừng hòng". Trong mắt Mạt Đồng lộ ra tà ý, y ôm chặt nam nhân, y mới mặc kệ Phật Hàng có ở bên cạnh hay không, y cũng không để ý tới tầm mắt của Phật Hàng, y ngay cả tâm tình muốn tát nam nhân 1 cái đều có thì làm sao quản được nhiều như vậy.

Không khí rất quái lạ……..Khiến cho nam nhân bất an…….

"Ngươi nghe không hiểu?". Phật Hàng mở miệng, "Hắn bảo ngươi buông tay ra". Ngữ khí y rất cường thế, tràn ngập ngạo khí, y cũng không thèm nhìn Mạt Đồng, tự mình làm chuyện của mình.

Tích Duyên nóng nảy. Việc này tựa hồ không tốt lắm, Mạt Đồng đến gần hắn, ở bên tai hắn châm chọc, "Ngươi cùng Phật Hàng đã làm đúng không, nếu không Phật Hàng sẽ không che chở ngươi như thế, sau lưng ta rốt cuộc ngươi còn có bao nhiêu nam nhân khác?".

"……". Tích Duyên không biết trả lời như thế nào, hôm nay hắn biết Mạt Đồng sẽ không dễ dàng buông tha hắn như vậy, cảm giác được tay Mạt Đồng trượt vào trong y phục hắn, hắn nghẹn ngào cự tuyệt: "Đừng……".

Mạt Đồng lại làm trò trước mặt Phật Hàng, bắt đầu động tay động chân với nam nhân, tay Mạt Đồng vói vào y phục hắn, 2 tay hắn bị Mạt Đồng nắm lấy, cả người bị Mạt Đồng ôm vào trong ngực để mặc cho người khác làm thịt, Phật Hàng nhíu mày, Phật Hàng vốn không chút để ý nhưng bây giờ mắt lại hiện lên quang mang hỗn độn lại nguy hiểm.

Mạt Đồng muốn làm cái gì?

Nam nhân chưa kịp phản ứng lại thì môi Mạt Đồng liền hôn lên cổ hắn, chẳng lẽ Mạt Đồng muốn làm hắn ở trước mặt Phật Hàng, hắn bắt đầu bất an giãy dụa, mà Phật Hàng đứng ở địa phương cách bọn họ không xa nhìn đến loại tình huống này thì đương nhiên là lập tức ngăn cản.

Phật Hàng kéo nam nhân tới bên người mình, Mạt Đồng nắm y phục nam nhân xé nát từ sau lưng, nam nhân tức giận đến phát run, hắn đang muốn nói chuyện thì nhìn đến 2 luồng ánh sáng nhanh chóng hiện lên……

Tiếp theo thân pháp Phật Hàng cùng Mạt Đồng cấp tốc biến hóa, động tác hai người rất nhanh, nam nhân gần như không nhìn rõ chiêu thức của bọn họ, một đạo cường quang bắn lại đây làm hắn né tránh lui về phía sau, ai ngờ hắn trượt chân, cả người hắn rơi vào trong nước, hắn bị uống vài ngụm nước, tiếp theo cảm giác một cỗ cường lực đưa hắn từ trong nước kéo ra.

Cuối cùng hai người cũng dừng tay……

Nam nhân chật vật té trên mặt đất, hắn căn bản là không biết ai kéo hắn lên, y phục hắn đều ướt đẫm, tóc cũng rối tung rủ xuống hơn nữa y phục hắn bị xé nát, Mạt Đồng đau lòng dừng tay, Mạt Đồng cũng không muốn thương tổn hắn, nhưng mà Mạt Đồng không thể không tức giận, hắn thế nhưng lại mang Phật Hàng hồi phủ.

Nam nhân biết rõ lúc trước là Phật Hàng đả thương y, chẳng lẽ hắn liền chán ghét y như vậy, dưới ánh mắt âm lãnh của Mạt Đồng nhìn chăm chú thì nam nhân dứt khoát cởi y phục ra, Mạt Đồng thấy 1 màn như vậy thì trong mắt y muốn bốc lửa, ngược lại Phật Hàng có vẻ càng bình tĩnh hơn, Phật Hàng nhìn thấy động tác của nam nhân thì đáy mắt có quang mang ám muội chậm rãi lưu chuyển…….

Dường như là cùng 1 lúc 2 kiện trường bào rơi ở trên vai nam nhân, hắn chỉnh lý y phục xong liền vội vội vàng vàng rời khỏi dục trì, hắn rất khó xử, hắn trừ bỏ trốn thì hắn không biết phải làm gì, hắn thật sự rất sợ Mạt Đồng sẽ đối hắn làm ra chuyện quá trớn, hơn nữa hắn càng không hi vọng bị Phật Hàng nhìn thấy, hắn bị kinh hách không nhẹ.

Kết thúc 1 màn này nam nhân mấy ngày ngủ không an ổn, Mạt Đồng cùng Phật Hàng luôn luôn làm ầm ĩ, 1 tháng này hoa viên sửa chữa 3 lần, khiến hạ nhân dọn dẹp rồi lại dọn dẹp thì cũng sẽ lại trở về như cũ, thời điểm ăn cơm ngay cả thức ăn đều tranh đoạt, bọn họ gần như thật sự là không có biện pháp.

Bất quá còn may là mấy ngày gần đây số lần hai người đánh nhau giảm bớt so với trước đây, nam nhân nhìn mà đau đầu, mà sau khi Trương Tử Yến bị điên vẫn không đi ra ngoài, hắn mỗi ngày đều chiếu cố nàng, thỉnh thoảng Mạt Đồng đến xem nàng. Nhưng mà sau khi Trương Tử Yến trở về liền bệnh không dậy nổi nằm trên giường suốt, càng ngày càng suy yếu, hắn không tiếc hao tài tốn lực tìm danh y khắp Biên thành chữa trị cho nàng nhưng đều không chữa được.

Sau khi Trương Tử yến điên rồi thì gánh nặng của nam nhân càng thêm nặng nề, trong lòng hắn rất buồn rất rối loạn, hơn nữa Phật Hàng cùng Mạt Đồng làm cho hắn phiền càng thêm phiền…….

Lần đầu tiên nam nhân ở bên ngoài uống rượu, hắn uống hơn 10 vò rượu mới trở về, thời điểm hắn hồi phủ

lung lay lảo đảo, bạc trên người đều bị người khác cướp sạch, y phục hắn lộn xộn té lăn trên đất, miệng đầy tuyết, hắn lung lay đứng lên tiếp tục đi phía trước, khi hắn đụng đến đại môn Trương phủ thì hắn đã bị thương, y phục cũng rách nát lộn xộn. Hắn mệt mỏi quá…….

Rét lạnh thấu xương quét sạch ý thức nam nhân, hắn không biết là ai mở cửa, trước mắt hắn đều rất mơ hồ, thân thể hắn lung lay thiếu chút nữa lại ngã trên mặt đất.

May mắn Trương quản gia kịp thời đỡ nam nhân, "Cô gia, ngươi cẩn thận một chút, để ý nhìn đường, ngươi sao lại uống say như vậy, ôi trời ơi bây giờ phải làm sao mới tốt đây……". Trương quản gia đỡ nam nhân đang lung la lung lay, dìu nam nhân tới đại đường.

Phật Hàng cũng vừa từ bên ngoài trở về, thấy nam nhân uống say khướt, y để Trương quản gia trở về nghỉ ngơi, y đỡ nam nhân trở về phòng, dọc theo đường đi nam nhân đều đều dựa trên người y, nam nhân không có khí lực cũng không biết là ai đỡ mình đi, miệng nam nhâm lẩm bẩm lải nhải phát tiết bất mãn thường ngày, cả người nam nhân đầy mùi rượu, cuối cùng y bế nam nhân lên, đỡ phải sau đó nam nhân đi 1 chút lại muốn té trên mặt đất, hoặc là mềm nhũn dán trên người y không chịu đi.

"Thật sự là phiền toái, nếu đêm nay ngươi gặp Mạt Đồng thì ngươi liền phiền toái, may mắn là ngươi gặp ngô". Phật Hàng ôm nam nhân, y không chút hoang mang, nam nhân vùi đầu trên vai y, ngửi được một cỗ hương khí hoa sen nhàn nhạt.

Nam nhân hàm hàm hồ hồ oán giận: "Ta rất khó xử……. Khó xử…….". Thanh âm hắn nói chuyện rất nhỏ, nói chuyện không đầu không đuôi.

"Ngô làm ngươi khó xử cho nên hôm nay ngươi không ở trong phủ". Phật Hàng cùng Mạt Đồng cũng không muốn gặp đối phương, nhưng hai bên đều là "khách nhân" của nam nhân, gần đây người kia bắt đầu lảng tránh người nọ, để tránh dẫn phát xung đột làm cho nam nhân khó xử.

"Ân……".

Nam nhân hừ mũi nhẹ nhàng mà "ân" một tiếng, cuối cùng cũng không biết Phật Hàng có nghe được hay không, Phật hàng ôm nam nhân trở về phòng, mơi vừa đẩy cửa phòng nam nhân ra liền thấy Mạt Đồng đang ngồi ở trong phòng. Phật Hàng thả nam nhân xuống, nam nhân nghiêng ngả lảo đảo vào phòng, Mạt Đồng thấy nam nhân uống say khướt khó tránh khỏi cũng không hài lòng,nói nam nhân vài câu, có thể nghĩ nam nhân căn bản là nghe không vào.

"Mệt…….". Nam nhân say khướt nói thầm, "Đáng ghét…….". Trong đầu hắn hỗn loạn, nhiều việc gây áp lực cho hắn khiến hắn không chỗ phát tiết, không thể nào giải quyết.

Mạt Đồng có chút không vui nở nụ cười: "Ngươi mệt? Ngươi phiền?".

"Ân…….". Nam nhân đều hất bay các đồ vật trên bàn xuống đất, con mẹ nó, hắn chưa bao giờ mắng chửi thô tục, chỉ có thời điểm uống rượu hắn mới có dũng khí ở trong lòng mắng 1 chút……

Mạt Đồng đứng ở trong phòng thấy nam nhân say khướt, khóe miệng y nhếch lên cười trào phúng, mà Phật Hàng cũng không có đi đến ngăn cản nam nhân, Phật Hàng nghĩ nam nhân cần phải phát tiết ra.

Nhưng mà quan hệ của nam nhân cùng Mạt Đồng rất không đơn giản, ngày đầu tiên Phật Hàng đến Trương phủ đã biết, ngày ấy ở dục trì Mạt Đồng đối nam nhân làm cái gì thì y đều thấy rõ rõ ràng ràng.

Mà lúc này 2 người cũng không nguyện ý rời đi, biết nam nhân bắt đầu cởi y phục, vốn Mạt Đồng còn cười nhạo nam nhân tức cười thì ánh mắt y lập tức liền thay đổi, mà hai tròng mắt Phật Hàng cũng không tự giác co lại……

Hình dáng cơ thể nam nhân rất rắn chắc, đường nét cơ thể rất đẹp, cả phòng đột nhiên im lặng, đôi mắt của 2 người gắt gao nhìn chằm chằm nam nhân, nam nhân không coi ai ra gì say khướt ngã trên giường, bởi vì thời tiết nên nhiệt độ không khí rất thấp, khí lạnh không ngừng kích thích làn da hắn, hắn túm được cái chăn(= cái mền) giống như bắt được rơm rạ cứu mạng, chậm rãi cọ xát…….

Nam nhân không cọ còn tốt, vừa cọ lại đem Phật Hàng đều cọ ra lửa.

Khóe miệng Mạt Đồng hàm chứa một tia tà tà ý cười, y liếc mắt nhìn Phật Hàng 1 cái, “Chẳng qua chỉ xem mà còn có cảm giác, định lực của ngươi bất qua cũng chỉ như vậy, [Thanh Phong cốc đại đệ tử]”. Mạt Đồng cố ý nhấn mạnh giọng nói, hàm chứa ý tứ châm chọc sâu sắc.

“Xem ra ngươi không có phúc hưởng dụng nội đan ngàn năm thất yêu”. Ngữ khí Phật Hàng sắc bén chọc thẳng trọng điểm, tuyệt không yếu thế.

Nam nhân uống rượu lung tung đắp chăn cho tốt, bởi vì uống rượu cho nên rất khó chịu, hắn vùi đầu trong chăn khó chịu than nhẹ, thanh âm kia ở trong phòng yên tĩnh dị thường rõ ràng…….

Trong thanh âm than nhẹ kia lộ ra vài phần khó chịu, vài phần bất an, vài phần không thoải mái……

Trong phòng không có thanh âm bước chân di chuyển, không khí trở nên rất quỷ dị, một trận âm phong thổi qua, ngọn nến trong phòng bị dập tắt…….

Nhất thời cả phòng tối đen. Cửa phòng đóng chặt, không có dấu hiệu ai đi ra, không bao lâu trong phòng truyền đến tiếng thở dốc rất nhỏ, nó vừa trầm lại kiềm nén, sâu kín quanh quẩn ở hành lang u ám……

Ngày hôm sau, thời điểm nam nhântỉnh rượu thì cả người đều sắp nát nhừ, trên người hắn xuất hiện rất nhiều ứ thanh, hắn chỉ nhớ rõ sự tình uống rượu tối hôm qua, chuyện sau đó hắn hoàn toàn không nhớ rõ, ga trải giường cũng là sạch sẽ, chăn cũng rất ấm áp. Nhưng mà hắn dù sao cũng cảm thấy nơi đó bất thường……Cái địa phương kia giống như có chút sưng lên?

Tối hôm qua là Phật Hàng? Hay là Mạt Đồng đưa hắn trở về phòng sao? Nam nhân nghĩ nghĩ, nghĩ không ra, hắn cũng không mong muốn tự tìm phiền não, tối hôm qua hắn uống rượu ngã cả người đều bị thương,

sáng sớm hắn phải đi dược hiệu mời đại phu, đại phu dùng biểu tình kỳ quái nhìn chăm chú vào hắn.

"Trương gia cô gia, tối hôm qua Trương phu nhân rất kịch liệt nga?". Đại phu cẩn thận hỏi, nam nhân không hiểu được ý tứ của đại phu, lung tung gật đầu, nhưng lập tức hiểu ra, lại nhìn đến biểu tình đại phu cười như không cười, đại phu bốc cho hắn thuốc bổ cùng thuốc trị ngoại thương, thời điểm hắn cầm thuốc từ y quán đi ra cảm giác hối hận sâu sắc.

Tối hôm qua hắn không phải là chính mình phóng túng mượn rượu giải sầu…….

Nhưng mà tối hôm qua cùng hắn hát sinh quan hệ chính là ai, nam nhân căn bản là không biết lại không dám đi hỏi, khiến cho thời điểm mỗi ngày dùng bữa hắn sẽ quan sát biểu tình của Phật Hàng cùng Mạt Đồng. nhưng luôn nhìn không ra manh mối gì, chỉ là gần đây Phật Hàng ban ngày sẽ không ở trong phủ, mà thái độ Mạt Đồng đối Phật Hàng cũng hơi chút chuyển biến tốt một ít, ít nhất không phải hơi một tí liền châm chọc hắn, nhưng kỳ quái chính là…… Gần đây không khí giữa Phật Hàng cùng Mạt Đồng thật sự là yên bình quá mức, hiện tượng tốt đẹp này giống như chuyện hắn say rượu loạn tính chơi đùa tiểu nhị…….

Gần đây lúc rãnh rỗi nam nhân phải đi bồi Trương Tử Yến, nhưng mà Trương Tử Yến điên điên khùng khùng gần đây cũng không nói chuyện, thấy Mạt Đồng cũng không có phản ứng chỉ có thời điểm nhìn thấy Phật hàng mới gọi 1 tiếng "sư huynh". Vì thế hắn liền thường xuyên để Phật Hàng đến đây, làm cho Trương Tử Yến có chút phản ứng, nhưng mà Phật Hàng không thích luôn tìm cớ đi ra ngoài, hắn không biết ban ngày Phật Hàng đi ra ngoài làm cái gì, hắn từ miệng Mạt Đồng biết được ban ngày Phật Hàng phải đi giúp các phú hộ thu yêu, mà thỉnh thoảng Mạt Đồng mới đi ra ngoài, phần lớn thời gian đều hậu viện uống rượu.

Thời gian này nam nhân từng hỏi Mạt Đồng chuyện nội đan ngàn năm thất yêu, nhưng Mạt Đồng tỏ vẻ hiện tại y không có biện pháp hấp thu linh lực nội đan, y giấu nội đan ở địa phương không ai có thể nghĩ đến. Nam nhân cũng không có thể truy vấn nhiều hơn bởi vì biết càng nhiều thì càng bất lợi đối với chính mình. Mấy lần hắn đều muốn hỏi Mạt Đồng đêm hắn uống rượu kia cuối cùng có xảy ra chuyện gì đặc biệt hay không, nhưng là mỗi lần chuẩn bị nói thì đều không thốt lên được.

Mà mỗi lần nhìn thấy Phật Hàng từ bên ngoài trở về thì nam nhân đều muốn hỏi thử một chút, nhưng là mỗi lần đang chuẩn bị nói thì Phật Hàng sẽ ngắt lời hắn, hơn nữa nói cho hắn biết hôm nay Phật Hàng ở bên ngoài có người chờ thu yêu. Tuy rằng những ngày như thế nhìn qua có chút yên bình, nhưng là hòa bình cũng không tồn tại mãi mãi, chỉ là sự tình tới có chút đột nhiên làm cho nam nhân có chút không kịp trở tay…….

Buổi chiều ngày hôm đó, nam nhân mới từ trà phô về nhà, trên đường hắn mua 1 cái chong chóng, Trương Tử Yến thích vật này, khi nàng nhìn thấy chong chóng sẽ có phản ứng, gần đây tâm tình hắn coi như không tồi, bởi vì mạt Đồng không có gây rối nên hắn cũng yên tâm, tay hắn cầm chong chóng hướng phủ đi, rất nhanh đi đến trước cửa phủ thì hắn nhìn đến rất nhiều người Nham môn đứng chắn ở trước đại môn của Trương gia.

145. Chương 145

Nam nhân xuyên qua đám người đi vào Trương phủ, đệ tử Nham môn đối việc này không có ngăn trở gì, vừa mới vào Trương phủ thì hắn liền thấy Mạt Đồng cùng Phật Hàng đứng ở trong đại đường, một vị nam tử mặc trường bào tử y ngồi ở trong đại thính uống trà nhưng là ngồi ở vị trí của chủ nhà, trường bào tử y làm sáng màu da y.

Dung mạo tuấn tú lộ ra vài phần lạnh lẽo, vẻ mặt y rất lạnh lùng, khuôn mặt quen thuộc này cùng với thái độ lãnh đạm này, cùng đôi mắt chứa hàn ý kia khiến toàn thân nam nhân lạnh như băng…….

Lần này Nham Vân thay hồng y tiên diễm thành trường bào tử y, ngay cả mặt nạ trên mặt đều tháo xuống, ngày kỵ của Nham Vân đã qua không cần lại mặc hồng y, chỉ là nam nhân không rõ, từ trước đến nay Nham Vân không bao giờ đem hắn để ở trong mắt, tại sao lại xuất hiện ở phủ hắn, hơn nữa lại không ra tay với Mạt Đồng.

Nam nhân đưa chong chóng cho quản gia, hắn bước nhanh đi quakinh ngạc nhìn Phật Hàng cùng Mạt Đồng, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?". Nói xong hắn nhìn về phía Nham Vân đang bỏ chén trà xuống.

"Sư thúc, ngươi đã trở lại". Nham Vân vừa đung tay ngoạn ban chỉ tử ngọc* vừa dùng ngữ khí ôn hoà nói với nam nhân," Hôm nay ta là tới tìm ngươi không phải tìm bọn họ".

* Ban chỉ [ ]: "Vốn là nhẫn ngọc đeo trên ngón cái lúc bắn tên, sau trở thành đồ trang sức." – cái của a Vưn có màu tím (nguồn: chikarin11906.wordpress.com)

"Tìm ta có việc gì?". Nam nhân xoay người lại nhìn về phía Nham Vân, hắn cảm thấy cách gọi của Nham Vân đối hắn rất châm chọc, "Giữa chúng ta không có gì có thể nói". Hắn muốn mời Nham Vân rời đi nhưng mà Nham Vân ngồi yên không đi, đại môn Trương phủ bị đệ tử Nham môn chặn lại.

"Trương phủ của ngươi chắn ở đối diện Đại Nham phủ, cản trở phong thuỷ Biên thành, phá địa mạch Biên thành khiến hiện tại Biên thành tuyết lớn không ngừng". Nham Vân ngắn gọn rõ ràng nói rõ ý đồ hôm nay y đến, cho dù là nam nhân đã trở lại thì y vẫn là một bộ tư thái chủ nhân, ngồi không nhúc nhích, nam nhân lại không dám đuổi y đi.

Sau khi nam nhân nghe xong lời nói của Nham Vân thì hắn liếc mắt nhìn Mạt Đồng 1 cái, mà lần này tầm mắt của Mạt Đồng lại tránh đi không có nhìn hắn. Trương phủ này là Mạt Đồng tìm người xây dựng…….

Phá địa mạch khiến âm khí tràn ngập Biên thành, khiến tuyết lớn không ngừng, thế cho nên ngay cả yêu nghiệt ở vạn ma quật sau Hoằng Pháp Tự đều rục rịch……

Nam nhân rất tức giận, địa mạch bị phá hỏng là chuyện rất nghiêm trọng, Phật Hàng đi ra ngoài sơ tán đệ tử Nham môn, Mạt Đồng đứng ở bên cạnh hắn bất động thanh sắc (tỉnh bơ) đánh giá Nham vân. Hắn để Mạt Đồng đi vào trong trước, hắn có chuyện muốn 1 mình nói với Nham Vân, tuy rằng Mạt Đồng không muốn nhưng loại sự tình này cương quá thì y cũng không muốn rước lấy phiền toái, nếu Nham Vân là tới tìm nam nhân, đã nói lên hôm nay không định đối phó mình.

“Hiện tại không người có chuyện gì ngươi nói mau đi”. Nam nhânkhông muốn Nham Vân ở lại lâu, hắn không muốn cùng Nham Vân lôi kéo quan hệ gì, “Nói xong liền đi, đây là phủ của ta, nếu ngươi muốn bắt Mạt Đồng thì mời ra bên ngoài làm, chứ đừng nháo trong phủ ta”.

“Ta không định bắt Mạt Đồng, ta chỉ muốn nội đan trên tay Mạt Đồng”. Nham Vân rất thẳng thắn nói với nam nhân, nhưng mà hôm nay y cũng không phải vì nội đan mà đến mà là vì địa mạch mà đến, “Trong vòng 3 ngày Trương phủ phải dời đi, áp chế địa mạch sẽ tạo ra khe nứt Ma giới”. Đến lúc đó cho dù là đại la thần tiên cũng thu không hết yêu nghiệt.

” Ngươi muốn ta dời đi?”. Nam nhân kinh ngạc.

“Ân”. Nham Vân gật đầu, lông mi y rất dài trong gió nhẹ nhàng lay động một chút, y nhìn nam nhân mấy lần tiếp tục nói, “Ngươi, Trương phủ đều phải dời đi”.

Nam nhân nghĩ nghĩ cuối cùng vẫn là gật đầu: “Được, ta đáp ứng ngươi, như vậy ngươi không gặp ta thì cũng sẽ không cần phiền lòng như vậy”.

Nham Vân nhìn chằm chằm nam nhân không nói gì.

Nam nhân từ từ ngồi xuống, hắn để Trương quản gia châm thêm trà cho Nham Vân, hắn khẽ trừng mắt nhìn Nham Vân, giấu cảm xúc ở đáy mắt, “Thời điểm ngoại trừ Liễu Phong tiễn ta xuống núi, ngươi nhưng không có đến tiễn ta, ngươi rất chán ghét ta? Chẳng lẽ ngươi chưa từng có đem trở thành sư thúc ngươi mà đối đãi……”.

Thanh âm nam nhân rất nhẹ, miệng hắn cười rộ lên có chút bất đắc dĩ, Nham Vân không nói lời nào, hắn tiếp tục nói: “Năm đó ta đặt tên cho các ngươi là Nham Vân cùng Liễu Phong, Liễu Phong theo họ ta, ngươi theo tên ta, ta hy vọng các ngươi có thể hòa thuận ở chung, không nghĩ tới hiện giờ ngươi thế nhưng tự lập môn hộ, ta biết ngươi hận ta cho nên ta sẽ mau chóng biến mất”.

Nam nhân cười rộ lên thực bất đắc dĩ nhưng là hắn đang cười, cười đến thực thoải mái, chỉ là tươi cười kia không che dấu được sự thương cảm…….

Cái này xem như là hợp với tâm ý của Nham Vân đi?

“Nói xong?”. Nam nhân thấy Nham Vân không nói gì, hắn mời Nham Vân đi ra ngoài,” Nếu nói xong vậy ngươi đi đi, nếu phu nhân ta xuất hiện nhất định sẽ quấy nhiễu ngươi”.

“Ngươi thú thê?”. (cưới vợ)

“Ân”.

Nham Vân thật không ngờ nam nhân lại thành thân, y nghiêm túc nhìn chằm chằm nam nhân 1 lúc, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường, nam nhân không ngại nói cho Nham Vân biết hắn thú thê.

Nham Vân trầm mặc nhìn nam nhân, nam nhân cười có chút xấu hổ:,"Chỉ là gần đây phu nhân ta bị yêu nghiệt tập kích bị dọa thành bệnh điên……". Hắn nói xong lời cuối cùng thì không nói được nữa, ánh mắt hắn rất bất an. Hắn cũng không đa sầu đa cảm, mà hắn chỉ là có chút bất an. Dù sao loại chuyện này nói ra trước mặt Nham Vân, bị áp lực nhìn chằm chằm khinh bỉ, nhưng hắn không muốn nói dối.

Từ trước đến nay nam nhân đều rất thành thật, cũng do hắn rất thành thật nên bị thiệt thòi không ít, nhưng hắn vẫn không muốn thay đổi bản thân, hắn có nguyên tắc của mình, có kiên trì của mình.

"Ân, vậy thật sự đáng tiếc a". Ngữ khí Nham Vân đạm mạc, nói không rõ cái gì, càng thêm đoán không ra tâm tư hiện tại của y, nam nhân cũng chỉ có thể đoán đoán mà thôi.

Nam nhân đứng lên tiễn Nham Vân đến đại môn Trương phủ, đệ tử Nham Vân đều lùi lại đứng chờ ở bên ngoài cỗ kiệu, Nham Vân đứng ở trước đại môn Trương phủ đứng đó một lúc lâu, y cũng không có liền nhanh chóng rời đi như vậy.

"Còn có chuyện gì?".

"Lần này ta tới vì nội đan ngàn năm thất yêu, bây giờ Mạt Đồng chưa có khả năng hấp thu tinh hoa nội đan, sắp tới Mạt Đồng có thể còn tìm 1 nữ nhân mang ma thai, Mạt Đồng muốn tìm một vật tinh lọc cơ thể mới có thể hấp thu linh khí, nếu ngươi không muốn sau này Biên thành đại loạn, ta khuyên ngươi gần đây đừng để y đi ra ngoài để tránh hậu hoạn vô cùng".

"Không phiền ngươi lo lắng". Nam nhân lạnh lùng, bình tĩnh trả lời Nham Vân, bông tuyết rơi xuống dừng ở đầu vai hắn.

Nham Vân phun ra nhiệt khí mỏng manh, y nhìn thấy bông tuyết trên vai nam nhân, y vươn ngón tay thon dài thay nam nhân phủi tuyết trên vai xuống, "Sư thúc nhiều năm như vậy không gặp ngươi, ngươi vẫn giống như trước đây dễ dàng tin tưởng người khác, nhưng lại để cho tà ma ngoại đạo ở phủ ngươi, như vậy sẽ rất rất nguy hiểm". Lời y nói khiến người ta hiểu lầm đó là sự quan tâm nhưng ngữ khí y vẫn đạm mạc như cũ.

Ánh mắt nam nhân dao động một chút, động tác hắn rất nhẹ tránh được tay Nham Vân, Nham Vân cũng không để ý xoay người lên kiệu của Nham môn, sau khi người Nham môn đi rồi thì hắn đứng ở cửa ngẩn người 1 hồi, cho đến khi cỗ kiệu biến mất ở trong tuyết lớn thì hắn mới xoay người vào nhà.

Hai ngày sau đó Trương phủ dời đi, sau khi Trương Tử Yến điên rồi thì trong phủ cũng quạnh quẽ rất nhiều, nam nhân quyết định giải tán hạ nhân Trương phủ chỉ để lại Trương quản gia, trà phô sinh ý (việc buôn bán) vẫn làm, chỉ là gần đây việc buôn bán không tốt lắm, trong *** vắng vẻ, lạnh lẽo, hơn nữa hắn không muốn phô trương quá mức nên tìm 1 gian nhà dân, Trương gia ở Biên thành tốt nhất không cần quá phô trương, hơn nữa như vậy cũng có thể không khiến cho Nham môn chú ý, hắn thật muốn có thể đi bao xa liền đi xa bấy nhiêu, nhìn tình huống của Trương Tử Yến,hắn thật sự không có biện pháp.

Bởi vì Trương phủ dời đi nên nam nhân không có thời gian xem Mạt Đồng, hắn nhờ Phật Hàng nhìn chằm chằm Mạt Đồng, đừng để Mạt Đồng đi quá xa, trong khoảng thời gian này nếu không phải Phật Hàng giúp hắn nhìn chằm chằm Mạt Đồng thì hắn có thể sẽ mệt chết, Trương Tử Yến bệnh càng ngày càng nghiêm trọng, hắn sai người đi kinh thành mời đại phu nhưng mà không trị được nên hắn cũng đành từ bỏ.

Nhưng mà Mạt Đồng lại mang theo Phật Hàng đi hoa phố, thời điểm khi nam nhân thấy Mạt Đồng cùng Phật Hàng bị mỹ nữ vây quanh thì hắn rất lạnh tĩnh(lạnh lùng + bình tĩnh), nam nhân ngồi ở 1 bên nhìn……

Hôm nay nam nhân vốn cùng đổ phường lão bản nói chuyện cung ứng trà, không nghĩ tới sẽ ở nơi trăng hoa này nhìn đến Phật Hàng cùng Mạt Đồng, điều này khiến hắn cảm thấy rất bất ngờ còn có chút xấu hổ.

Nam nhân không phải đến chơi đùa mà là đến đàm sinh ý (thảo luận việc buôn bán), mà đổ phường lão bản ngồi ở đối diện hắn là 1 nam nhân xấp xỉ tuổi hắn, cười rộ lên có chút đáng khinh. Hắn cũng không muốn cùng phường lão bản đến loại địa phương này đàm sinh ý, mà đối phương nói muốn đặt hàng rất nhiều, hơn nữa gã ta muốn uống rượu nên mới đến thanh lâu này.

Lâu này mỹ nữ rất nhiều, nam nhân không muốn có người bồi càng miễn bàn để người ta hầu hạ, đổ phường lão bản cũng không tìm nữ nhân mà chỉ để nam nhân bồi gã uống rượu.

"Nghe nói thê tử của Tích huynh rất xinh đẹp, nhưng gần đây nghe nói bị trúng tà, thê tử của Tích huynh có khỏe không?".

"May mắn là gần đây tinh thần nàng tốt hơn nhiều".

"Vậy ngươi có từng nghĩ qua sẽ tìm 1 bạn đời khác không?". Đổ phường lão bản nhận thấy chính mình thất thố (có lỗi) nên hắn thay nam nhân rót rượu, "Tích huynh đừng hiểu lầm, cũng không phải cũng không phải nói thê tử ngươi không tốt, chỉ là kéo dài tiếp như vậy cũng không tốt lắm đâu".

"Chuyện này về sau hẵng nói". Nam nhân mỉm cười.

Nam nhân nhìn thấy trên lầu Phật Hàng cùng Mạt Đồng ngồi cùng 1 bàn, có 4, 5 cô nương, Mạt Đồng trái ôm phải ấp, Phật Hàng mặt không chút thay đổi uống rượu, trên lầu thật sự náo nhiệt khiến cho khách nhân thường xuyên liếc nhìn. Nam nhân ngồi ở trong góc dưới lầu, hắn cũng không hy vọng hai người phát hiện hắn, hắn không yên lòng nhìn trên lầu nghe phường lão bản nói chuyện, đổ phường lão bản vẫn đang rót rượu cho hắn.

Trên lầu truyền đến từng đợt thanh âm nữ nhân trêu đùa, thanh âm vui cười đùa giỡn.

"Ai dô ~ Đây không phải là Mạt Đồng thiếu gia của chúng ta đến đây sao, hôm nay như thế nào cũng không tìm ta ~!". Đầu bài tiểu quan A Cầm từng bước đong đưa đi từ dưới lầu lên, các nữ nhân thấy y xuất hiện cùng không nói gì.

A Cầm cười tủm tỉm chen qua, Mạt Đồng có chút không kiên nhẫn không thèm nhìn y, nhưng vẫn là gọi tú bà tới, ném một túi bạc lớn cho tú bà, "Ta chuộc thân cho y, ngươi trả khế bán thân cho y".

Tú bà kia cười toe toét, ngay lập tức sai người đi lấy khế bán thân, bởi vì Mạt Đồng đưa không phải là bạc mà là vàng, Mạt Đồng có phải định đem A Cầm về phủ không?

Nam nhân có chút lo lắng, đến lúc đó nếu A Cầm đi Trương phủ khẳng định sẽ nháo ra chuyện.

Mạt Đồng không có phản ứng với A Cầm mà vẫn ôm 2 nữ nhân kia, vốn A Cầm còn đang rất cảm động trở nên có chút tức giận: "Tại sao ngươi luôn đối ta xa cách? Ta đối với ngươi tốt như vậy, thời điểm ngươi bị thương ta còn ta còn tặng rượu cho ngươi, thời điểm lúc trước ngươi bị người đuổi giết cũng là ta báo tin cho ngươi, vì sao ngươi luôn cự tuyệt ta?".

"Ta không thích nam nhân". Mạt Đồng thản nhiên trả lời, y ôm 2 hai nữ nhân bên người tự mình trò chuyện, Phật Hàng làm như cái gì cũng chưa thấy, tự mình uống rượu.

Nam nhân cũng không biết khi nào quan hệ của Mạt Đồng cùng Phật Hàng trở nên tốt như vậy. Hai người lại có thể dưới tình huống không có mặt hắn có thể ngồi ngồi cùng bàn uống rượu, cùng nhau tới Thanh Lâu "tiêu khiển" (giải trí). Hắn ngồi ở dưới lầu uống rượu, hắn vừa nghe đổ phường lão bản nói chuyện với hắn, vừa nhìn tình huống ở trên lầu, a Cầm ở trên lầu náo loạn lên, dường như sau khi Mạt Đồng thay y chuộc thân thì không muốn mang y theo bên người.

"Ngô quản không được chuyện của ngươi, chính ngươi tự giải quyết, nếu Tích đại thúc biết ngươi mang 1 tiểu quan trở về thì nhất định sẽ tức giận, ha ha". Phật Hàng lạnh lùng nở nụ cười, cười đến có chút vui sướng khi người gặp họa.

"Ngươi ít ở trong này nháo, khế bán thân cho ngươi, ngươi đi đi đừng làm trở ngại khách nhân của chúng ta". Tú bà bắt đầu mắng a Cầm, mấy hộ viện (bảo vệ)chạy lên lầu, muốn đem a Cầm kéo đi đi ra ngoài.

" iểu quan kia thật đáng thương bị nam nhân vứt bỏ, đến, Tích huynh chúng ta uống thêm mấy chén". Đổ phường lão bản dứt khoát khuyên Tích Duyên uống rượu, hắn cũng không từ chối được. Chẳng được bao lâu trên lầu nháo đi lên.

"Là ngươi báo tin cho Mạt Đồng sao?". A Cầm a, tuy rằng ngươi từng hồng bài trong lâu nhưng ta có thể biết được ngươi nói dối. Tú bà không chịu nổi a Cầm làm ầm ĩ, để người ta mang a Cầm kéo đi ra ngoài, " Ngày ấy rõ ràng Trương gia cô gia đến tìm Mạt Đồng thiếu gia……".

Nghe được lời nói kinh người của tú bà, Phật Hàng nhướn mắt nhìn Mạt Đồng mấy cái, chén rượu trong tay Mạt Đồng mất ổn định rơi xuống, rơi trên mặt đất vỡ nát, sắc mặt A Cầm nháy mắt sợ tới mức trắng bệch……

146. Chương 146

Nam nhân thu hồi tầm mắt, những lời tiếp theo hắn cũng không nghe rõ, không bao lâu a Cầm bị người lôi ra ngoài, hắn cũng không biết tại sao mà đầu óc choáng váng hay do Thanh Lâu rất ồn, hắn không quen đi nơi trăng hoa này, đổ phường lão bản tựa hồ cũng tận hứng đề nghị đi về.

Mới ra khỏi Thanh Lâu gió lạnh liền đánh úp lại, nam nhânnhịn không được hắt xì 1 cái, nhưng chẳng được bao lâu hắn liền cảm thấy thân thể nóng lên, cổ cũng rất ngứa, hắn vịn bảng hiệu ở ven đường, chóng mặt thấy không rõ đường đi. Đổ phường lão bản kia đỡ nam nhân, thuê 1 xe ngựa gần đó, nam nhân vốn cho rằng đổ phường lão bản muốn đưa hắn hồi phủ, nhưng khi xe dừng trong rừng cây thì hắn nhận thấy bất thường…….

Trên người nam nhân rất ngứa, hắn không ngừng gãi cổ……

" Tích huynh, nghe nói ngươi có long dương chi phích (thik giai), tiểu đệ rất hiếu kì nam nhân cùng nam nhân làm như thế nào, hôm nay nếu có chút mạo phạm ngươi cũng đừng trách ta". Đổ phường lão bản bắt được Tích Duyên đang trốn tránh, vừa cười cười đến đáng khinh vừa cởi y phục Tích Duyên ra, còn cười đến vẻ mặt rất đáng khinh, rất là ghê tởm, "Nghe nói nhà ngươi có thê tử xinh đẹp vô song từng là đệ nhất mĩ nhân của Phong Danh thành, trong phủ ngươi còn có 2 vị mĩ nam trẻ tuổi ra vào, mĩ nam hắc y kia chính là thường xuyên ở Thanh Lâu nói ngươi rất bình thường nhưng chỉ cần chớp mắt 1 cái thì buổi tối liền trở nên rất phóng khoáng, hôm nay ta cũng muốn thử xem một chút……".

Tích Duyên tức giận đá đổ phường lão bản 1 cái, đổ phường lão bản kia cũng tức giận xắn tay áo muốn đánh hắn, hắn cũng không nghĩ đến đổ phường lão bản vừa mới còn rất bình thường thế nhưng có loại này ý tưởng hạ lưu này. Hắn không có sức lực, y phục hắn bị kéo lung tung, lúc trước trong rượu kia hạ dược khiến hiện tại hắn rất không thoải mái, thân thể của hắn đang nóng lên nóng lên, cả người đều rất ngứa……

"Xin ngươi tự trọng, ta không biết ngươi ở nơi nào nghe được lời đồn, xin ngươi tôn trọng ta!". Tích Duyên vô lực đẩy tay đổ phường lão bản ra, bên trong xe ngựa chật hẹp không có đủ không gian cho hắn trốn tránh.

"Hôm nay ~ ngươi là chạy không thoát!".

Thời điểm khi y phục của Tích Duyên sắp bị đổ phường lão bản xé nát thì 1 cỗ lực lượng mạnh mẻ đem đổ phường lão bản kéo ra ngoài, tiếp theo nghe được thanh âm hét thảm một tiếng cùng hốt hoảng chạy trốn. Hắn vừa định xuống xe đã bị một cỗ lực lượng đè lại, đầu của hắn rất choáng, rất không thoải mái, giật mình nhìn thấy thân ảnh ngân sắc của Phật Hàng xuất hiện ở trước mắt hắn, phía sau còn có 1 thân ảnh màu đen đi theo dường như là Mạt Đồng……

Thùng xe ngựa bị Phật Hàng cùng nam nhân che kín, hắn đụng đến tay Phật Hàng lạnh lẻo giống như bắt được rơm rạ cứu mạng…….

"Phật……. Phật Hàng?". Nam nhân cũng không xác định có phải chính mình sinh ra ảo giác hay không.

“Là ngô”.

Phật Hàng cùng Mạt Đồng vốn ở Thanh Lâu uống rượu lại thấy nam nhân cùng đổ phường lão bản, đổ phường lão bản kia thường xuyên lui tơi nơi trăng hoa nhưng lại thích ngoạn nam nhân, không ít lần ở Thanh Lâu gặp lão, vì thế hai người liền theo tới.

“Hắn giống như bị hạ dược”. Mạt Đồng nhìn thoáng qua nam nhân ngã trong xe ngựa, sắc mặt nam nhân xấu hổ, ánh mắt có chút mê ly, y phục bị xé rách còn hồn nhiên không biết. Mạt Đồng chen qua, y bế nam nhân lên…….

“Hắn giống như đang kiềm nén……”. Phật Hàng chậm rãi nói với Mạt Đồng, kế tiếp Phật Hàng cúi người xuống nâng cằm nam nhân lên, để mặt nam nhân đối mặt mình, ánh mắt nam nhân rất hỗn loạn, đại mùa đông mà trên trán còn có mồ hôi, nam nhân khó chịu run rẩy bộ dáng rất thống khổ, Phật Hàng đẩy đẩy đầu Mạt Đồng để môi Mạt Đồng dời khỏi cổ nam nhân, “Hắn giống như bị người hạ dược, ngươi đi ra ngoài, ngô đến giải quyết”. (A ăn gì khôn thía)

“Ngươi đùa a?”. Mạt Đồng bất mãn Phật Hàng muốn độc chiếm, y ôm sát nam nhân, “Ngươi đi ra ngoài mới đúng, đừng cản trở chúng ta……”.

“Câm……. Câm miệng……”. Nam nhân giống như cảm giác được bọn họ nói chuyện, miệng thấp giọng quát lớn, ngữ khí hắn rất vô lực, rất khó chịu, cái loại này cảm giác vừa nóng vừa ngứa này tràn đầy nội tâm hắn.

Thật là khó chịu……

Nam nhân rất khát nước, hắn mở miệng nhưng lại không nói được……..

Nam nhân hoàn toàn không khống chế được chính mình…….

Cảm giác tê dại kia khiến toàn thân hắn mất đi khí lực…….

Trên môi lạnh lẻo khiến nam nhân rất thoải mái, tay Phật Hàng cố định cằm nam nhân, khiến nam nhân ngẩng đầu nhận nụ hôn sâu của y, thế hôn của y rất mạnh mẽ khiến nam nhân có chút hít thở không được, chỉ là phần xúc cảm hơi lạnh kia khiến hắn như có như không đáp lại. Nam nhân cảm giác được trên cổ có hơi thở nóng rẫy quanh quẩn, kế tiếp cảm giác được đầu lưỡi trơn ướt di chuyển ở trên cổ hắn.

Người phía sau liếm hôn cổ nam nhân, những nụ hôn rời rạc từ cổ hắn lên mặt hắn, tiếp theo vành tai hắn bị đối phương ngậm trong miệng…….

Thần chí hắn mơ hồ, hoàn toàn không rõ ràng người trước mắt là ai……..

Miệng hắn hàm hàm hồ hồ nói chuyện, ánh mắt hắn rất mơ màng, hắn thống khổ nghẹn ngào cũng thay đổi dần thay đổi thành thanh âm thở hổn hển yếu ớt……

Mạt Đồng úp tay vào ngực nam nhân, rót linh khí vào trong cơ thể nam nhân, Phật Hàng lại đến gần đôi môi nam nhân đang phả ra hơi thở nóng rẫy, Phật Hàng đọc mấy câu chú văn rót linh khí rót vào trong miệng nam nhân, linh khí kia lờ mờ như sương khói khiến nam nhân đang lộn xộn yên tĩnh lại, Phật Hàng sáp đến thuận thế hôn môi nam nhân……

Nam nhân đang bị dày vò liên tục nên ý thức càng ngày càng mơ hồ, thời điểm khi hắn tỉnh lại thì hắn vẫn ở ở trong xe ngựa, tóc Phật Hàng tản mác,mà Mạt Đồng ở bên ngoài đánh xe, trên đường xóc nảy khiến thân thể vẫn là không ngừng run rẩy, Phật Hàng đang ôm hắn. Thắt lưng hắn mỏi nhừ. Phật Hàng ngẩng đầu nhìn hắn.

Nam nhân xấu hổ cúi đầu: "Lần trước ta uống rượu, đêm hôm đó người ôm ta chính là ngươi?". Thanh âm hắn thực khàn khàn lộ ra vài phần bất đắc dĩ……

147. Chương 147

Phật Hàng ngước mắt lên nhìn về phía nam nhân: "Ngươi hy vọng là ta sao?". Nhiệt khí bên miệng Phật Hàng phả ở bên môi hắn, hắn không có né tránh.

"Đó là ngươi?". Nam nhân vẫn còn mang theo nghi hoặc hỏi, hắn kéo y phục, Phật Hàng giúp hắn buộc tốt vạt áo.

Nam nhân không nói chuyện.

"Nếu ngươi hy vọng là ta thì chính là ta". Phật Hàng đáp phi sở vấn (hỏi 1 đằng, trả lời 1 nẻo), "Nếu ngươi không hy vọng là ta thì không phải ta". Lời y rất 3 phải cái nào cũng được khiến nam nhân phân không rõ rốt cuộc có phải y hay không……

Nam nhân cũng không hỏi lại……

Phật Hàng ôm càng chặt hơn, hôn cũng sâu hơn, nam nhân tràn ngập hơi thở thành thục, Phật Hàng hôn hắn rất sâu khiến hắn không thể bứt ra. Tim hắn đập rất nhanh, bất an nhảy lên……

Sau đó cái gọi là thực tủy biết vị (ăn 1 lần là ghiền), Phật Hàng cùng Mạt Đồng đã trải nghiệm rất rõ, 2 người luôn luôn tìm nam nhân, cho dù là hắn cự tuyệt thì Phật Hàng vẫn quay lại phòng hắn, sau lần sự kiện kê đơn nam nhân không bài xích Mạt Đồng lắm nhưng có đôi khi Mạt Đồng cường ngạnh đến trong phòng hắn, nhưng là càng nhiều thời điểm đều là ba người cùng phòng. Hắn không thể tiếp tục như thế này nữa……

Mỗi lần toàn thân nam nhân đều như nhũn ra nằm ở trên giường nghỉ ngơi, hơn nữa gần đây không thể để Mạt Đồng đi ra ngoài, Mạt Đồng liền có nhiều thời gian "gây sức ép" hắn, chỉ là Mạt Đồng không có nói đến chuyện y suýt nữa bị lừa cũng không có nhắc tới a Cầm, không có nói chuyện về ma thai, hắn cũng không muốn truy cứu hài tử trong bụng Trương Tử yến là của mình hay của Mạt Đồng.

Hài tử đều đã mất rồi, Trương Tử Yến cũng đã điên rồi, hiện tại dây dưa nhiều cũng không có ý nghĩa, nếu biết chân tướng (sự thật) sẽ rất khó chịu thì nam nhân tình nguyện không nghe. Hắn không muốn nhắc lại chuyện cũ, có lẽ trong lòng sớm đã có cân nhắc, không phải không muốn đem sự tình nói rõ ràng, có 1 có một số việc nói rõ ra ngược lại sẽ trở thành 1 loại gánh nặng.

Nhưng mà gần đây nam nhân không để ý tới Mạt Đồng, đối xử với Mạt Đồng như người mới quen, thái độ này của hắn khiến Phật Hàng phi thường vừa lòng, mà khiến Mạt Đồng vô cùng tức giận, Mạt Đồng cũng hiểu được tuy rằng y cùng nam nhân có quan hệ thân thể nhưng mà nam nhân đối y bài xích rất rõ ràng, còn tốt hơn so với bây giờ nam nhân nguyện ý cùng Phật Hàng tắm rửa mà không muốn cùng y tắm rửa.

Điều này khiến Mạt Đồng rất lưu tâm, từ trước đến giờ người bên cạnh y cũng sẽ không đối y như thế, điều này khiến y luôn luôn cao cao tại thượng (ng‘ có địa vị, chỉ tay 5 ngón) có chút không kiên nhẫn.

Nam nhân là phàm nhân…….

Y là ma…….

Vốn không phải người đồng hành cần gì cưỡng cầu cùng một chỗ, cho dù nam nhân không cự tuyệt cùng y ân ái, nhưng loạichống cự yếu ớt này còn hơn nam nhân đối y tranh cái kịch liệt càng thêm khó giải quyết.

Đương nhiên nam nhân sẽ không giống người đàn bà chanh chua mắng y, tối đa nam nhân chỉ biết nhắc nhở y "đừng quá phận", mà mỗi lần cho dù là sau khi hoan ái xong thì nam nhân cũng sẽ không ở lại trên giường y nghỉ ngơi, điều này khiến y cảm giác bản thân giống như 1 cái……nam sủng?!.

Điều này khiến Mạt Đồng phi thường bất mãn. Tuy rằng y biết nam nhân đối y ác cảm, nhưng nam nhân lại chưa bao giờ cự tuyệt y, đương nhiên nếu nam nhân cự tuyệt y thì y vẫn làm nam nhân, nhưng mà loại thái độ không nóng không lạnh này của nam nhân khiến y có chút sốt ruột…….

Đêm ngày hôm đó, Phật Hàng đi ra ngoài làm việc, hiện tại Biên thành bị yêu ma quỷ quái quấy nhiễu, dân chúng không tìm được người Nham môn thì sẽ tìm Phật Hàng đến giúp đỡ, mà gần đây Nham Vân bảo hộ phong thủy biên thành, nếu Mạt Đồng không ở Biên thành nói không chừng tình huống sẽ tốt hơn, Mạt Đồng thừa dịp thời điểm Phật Hàng vắng mặt tự đi tới phòng nam nhân.

Nam nhân mới vừa chiếu cố Trương Tử Yến xong, từ biệt viện trở về liền nhìn thấy Mạt Đồng ngồi ở trên giường hắn uống rượu, hắn tựa hồ đã quen rồi, hắn không muốn nói chuyện với Mạt Đồng. Hắn đi đến bên giường, Mạt Đồng giơ tay ôm hắn, không nói hai lời liền đè hắn trên giường.

"Hôm nay mệt muốn chết đi được, chúng ta không làm được không?". Mạt Đồng nhìn chằm chằm nam

nhân, y nhấp một ngụm rượu nắm cằm nam nhân, đem rượu đẩy vào miệng nam nhân.

Nam nhân không có cự tuyệt…….Hắn uống mấy ngụm rượu Mạt Đồng uy(đút,cho ăn), mặc kệ Mạt Đồng hỏi hắn như thế nào thì hắn cũng không nói chuyện cùng Mạt Đồng, chỉ là sẽ không né tránh Mạt Đồng cầu hoan, bởi vì hắn biết lảng tránh cũng không có tác dụng, kết quả đều giống nhau.

Sau khi làm xong chuyện nên làm, nam nhân ngồi ở bên giường mặc y phục, mới vừa mặc xong y phục thì đã bị Mạt Đồng lột ra, tới tới lui lui vài lần hắn chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn Mạt Đồng.

"Ngươi muốn thế nào?".

"Là ngươi muốn thế nào mới đúng?". Kiên nhẫn của Mạt Đồng từng chút từng chút biến mất, y chụp bình rượu hờn dỗi uống mấy ngụm rượu, "Chẳng lẽ ngươi thích Phật Hàng?".

"Ngươi nói bậy bạ gì đó". Nam nhân thực bình tĩnh, chỉ là bất đắc dĩ trong lòng người khác không thể biết được, Mạt Đồng luôn vặn vẹo ý tứ của hắn.

"Ngươi không thích Phật Hàng mà còn cùng Phật Hàng làm?". Mạt Đồng buông vò rượu kêu loảng xoảng, y đang phát giận với nam nhân, "Ngươi không thích Phật Hàng, ngươi để Phật Hàng ở lại phủ ngươi, còn đem Phật Hàng mang về đây, còn để ta cùng y cùng làm ngươi?".

"Ngươi cũng thế, ngươi không thích ta, ngươi còn không phải như ta có thể không có tình yêu cùng ta làm chuyện này……". Nam nhân nói ra suy nghĩ của mình, lấy y phục đang để ở bên giường mặc vào từng cái một, lúc này hắn không nhìn thấy vẻ mặt của Mạt Đồng, hắn cúi đầu chỉnh sửa lại y phục, không có nghe thấy Mạt Đồng đáp lại.

Một lát sau nam nhân muốn rời đi, Mạt Đồng nắm lấy y phục hắn kéo hắn trở về, hắn bị Mạt Đồng ôm cổ, Mạt Đồng ôm hắn rất chặt làm hắn có chút hít thở không được.

"Ta mệt mỏi". Nam nhân thấp giọng nói một câu, hắn muốn đẩy tay Mạt Đồng ra nhưng mà ngược lại bị Mạt Đồng ôm càng chặt.

"Cuối cùng ngươi đem ta trở thành cái gì?". Mạt Đồng ôm chặt nam nhân, rượu rơi trên mặt đất, cả phòng đều là mùi liệt rượu, trong phòng rất yên tĩnh, ánh nến có vẻ rất yêu dị.

Nam nhân trầm mặc trong chốc lát……mới chậm rãi mở miệng: "Vậy ngươi lại đem ta trở thành cái gì?". Hắn cũng muốn biết……

Mạt Đồng xem hắn như là 1 công cụ tiết dục hay là 1 món đồ chơi lúc này cảm thấy mới mẻ, hoặc là bởi vì không thể ra phủ không thể đi Thanh Lâu nên dùng hắn giải quyết vấn đề, trong mắt hắn Mạt Đồng tựa hồ chính là "tiện đường" mà thôi.

“Ta xem ngươi là……”. Mạt Đồng ôm nam nhân, tựa hồ chưa biết dùng từ nào để nói, y lập lại vài lần nhưng vẫn không nghĩ ra từ miêu tả thích hợp, có lẽ chính y cũng căn bản là không biết.

Tuy rằng Mạt Đồng không có trả lời được, nhưng đêm này nam nhân muốn trốn cũng không thể trốn được, sau đó Mạt Đồng cũng không có đối hắn làm chuyện gì, chỉ là gắt gao ôm hắn, không cho hắn đi, cả đêm hắn đều không có ngủ. Hôm sau Mạt Đồng đi theo hắn như hình với bóng, cứ như vậy qua vài ngày thời điểm hắn tại kho hàng của trà phô kiểm kê trà cuối cùng chịu không nổi.

Mạt Động dựa vào trên ghế uống rượu, nam nhân buông sổ sách hỏi y: “Ta có việc muốn hỏi ngươi”.

“Nói”. Mạt Đồng ôm vò rượu hỏi nam nhân, “Có muốn uống không, ta dùng miệng đút ngươi uống”. Y đi đến trước mặt nam nhân, phát hiện nam nhân muốn lùi ra sau, y đưa tay kéo nam nhân lại. Bút lông trong tay nam nhân rơi xuống đất.

“Lần trước uống rượu, đêm đó……”. Nam nhân có chút không muốn hỏi, nhưng thấy Mạt Đồng đang nhìn hắn chăm chú thì hắn đành phải tiếp tục nói, ” Người đêm đó có phải ngươi không?”.

Mạt Đồng nhìn chằm chằm nam nhân 1 lúc mới trả lời: “Ngươi hy vọng là ta thì chính là ta”. Đáy mắt y lộ ra tà khí, khóe miệng cười tà……

Mạt Đồng trả lời giống y đúc với Phật Hàng khiến nam nhân không biết tiếp tục như thế nào, Mạt Đồng cùng Phật Hàng dường như đã ước định câu trả lời trước khiến hắn không có tâm tình, cũng không muốn tiếp tục hỏi lại. Mạt Đồng hôn môi hắn một chút rồi thả hắn ra, bên môi hắn lưu lại mùi rượu, hắn nhặt lên bút rơi trên đất lên tiếp tục công việc phân loại thống kê trà, làm xong mới cùng Mạt Đồng hồi phủ.

Vài ngày sau đó, nam nhân mang theo chút lễ vật tự mình đến Xích phủ thăm Xích Luyện, lần trước hắn mua con tiểu hồ ly vẫn để ở nơi Xích Luyện, cũng không tốt nếu cứ để tiểu hồ ly ở Xích phủ quấy rầy Xích Luyện, hơn nữa Xích Luyện giúp hắn chiếu cố tiểu hồ ly lâu như vậy thì hắn mang theo một ít lễ vật đến cửa thăm hỏi cũng là bình thường, hơn nữa tiểu hồ ly đáng yêu như vậy, Trương Tử Yến nhìn thấy chắc chắn thích, nói không chừng có thể bồi nàng giải sầu, hiện tại mỗi ngày nàng đều nằm ở trên giường, bệnh rất nặng nếu nhìn thấy tiểu hồ ly sẽ rất thích.

Nam nhân cảm thấy rất có lỗi với Trương Tử Yến cho nên có thể bù đắp lại hắn tận lực làm tốt……

” Tích đại ca, hôm nay ngươi sao lại rảnh rỗi nhín thời gian đến gặp ta?”. Xích Luyện từ trong viện đi đến đại đường, y mặc rất dày, trên người mặc áo da hồ to nhìn qua khoan thai lại hoa lệ.

“Lúc trước phủ ta có chút chuyện không có thời gian tớiđây, hôm nay là đặc biệt tới cảm tạ ngươi thay ta chiếu cố tiểu hồ ly, tiện thể ta còn muốn đón tiểu hồ ly về bồi Tử Yến giải sầu”. Nam nhân rất thành thật không chút nào che dấu nói ra ý đồ hắn đến.

“Nga”. Xích Luyện nhẹ nhàng mà “nga” một tiếng, con ngươi y tịch mịch không có chút gợn sóng, y rất trấn định tỏ ý, “Ta thấy tiểu hồ ly đáng thương, ta liền thả nó đi, Tích đại ca ngươi sẽ không giận ta chứ?”.

Y thử hỏi nam nhân, lãnh tĩnh(lạnh lùng + bình tĩnh), thờ ơ, trầm ổn, tuyệt không như là đang nói dối.

"Không……". Nam nhân ngồi xuống uống trà, chỉ là hắn cảm thấy có chút bất ngờ, nhưng nếu Xích Luyện có phần thiện tâm thả tiểu hồ ly thì đương nhiên hắn không có dị nghị gì.

" Tích đại ca, ngươi xem như vầy được không,ta trả lại số bạc ngươi mua tiểu hồ ly cho ngươi có được không?". Xích Luyện suy nghĩ biện pháp khiến nam nhân dễ chịu chút.

Nhưng nam nhân đâu có cần số bạc này…… Hắn kiên quyết không đồng ý.

"Nếu thả thì thôi". Nam nhân nở nụ cười, khóe miệng tươi cười ôn nhu lại hiền lành.

Khóe miệng Xích Luyện hàm chứa nụ cười thản nhiên, y đi đến bên người nam nhân, y giơ tay sờ sờ tay nam nhân, phát hiện tay nam nhân lạnh lẻo hắn liền nói: "Ta có vật này muốn tặng cho ngươi".

Tim nam nhân đập mạnh hơn chút, tay Xích Luyện rất ấm áp……

"Tặng cho ta?". Nam nhân có chút thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ).

Xích Luyện sai hạ nhân mang đồ vật cầm đến, hạ nhân đem cái hộp đặt ở bên cạnh hắn, Xích Luyện để hắn mở hộp ra xem, hắn có chút chờ mong mở hộp ra bởi vì đây là lần đầu tiên Xích Luyện tặng lễ vật cho hắn…….

Trong hộp gấm tinh xảo kia đặt 1 đôi găng tay tinh xảo bằng da rắn…… (ẹc a lột da xong để dành làm đồ tặng thúc ak T-T)

148. Chương 148

Nhìn đến đôi găng tay kia thì nam nhân liếc mắt nhìn Xích Luyện 1 cái tỏ vẻ cảm ơn, hắn rất thích, đóng hộp lại cùng Xích Luyện hàn huyên 1 lát, hắn thấy sắc trời không còn sớm, hắn còn phải hồi phủ chiếu cố Trương Tử Yến liền chuẩn bị đứng dậy cáo từ.

"Ngày mai ta để Trương quản gia đến tặng cho ngươi chút trà, mấy ngày nay ta không đi ra ngoài được, nếu Xích huynh đệ muốn tìm ta uống rượu thì đi đến trà phô là được, hôm nay ta cáo từ trước". Nam nhân đứng lên, thật cẩn thận đem lễ vật Xích Luyện đưa cho hắn cầm chắc.

"Từ từ". Xích Luyện đứng lên thong thả đi đến bên người nam nhân, "Tích đại ca nghe nói trong phủ ngươi có 2 vị thực khách, chuyện này cả Biên thành đều biết, cho rằng 2 vị kia là [biểu đệ] của Trương Tử Yến, cho rằng ngươi mời được [cao nhân], vài ngày trước đổ phường lão bản ở đầu phố nơi nơi nói ngươi có long

dương chi phích…….". Thấy sắc mặt nam nhân càng ngày càng khó coi, Xích Luyện cũng không có lại nói tiếp, y an ủi xoa xoa bả vai nam nhân, 1 lúc sau mới nói, "Tích đại ca, nhiều ngày không gặp ngươi, ta rất nhớ ngươi, ngươi liền bồi ta thêm chút nữa đi". Ngữ khí y rất ôn nhu khiến nam nhân không thể nào cự tuyệt.

"Được". Tích Duyên thấp giọng đáp ứng, Xích Luyện sai hạ nhân chuẩn bị bữa tối, hắn khó tránh mở miệng hỏi: "Đổ phường lão bản kia còn nói cái gì?".

"Y nói ngươi ở trong phủ dưỡng (nuôi) nam nhân, hiện tại ở Biên thành rất nhiều người đều biết phủ ngươi có 2 vị [thực khách], hơn nữa có quan hệ sâu sắc với ngươi". Xích Luyện không chút nào kiêng kị nói ra, y ngồi bên cạnh Tích Duyên, đưa tay cầm tay Tích Duyên, nhẹ nhàng nắm tay Tích Duyên trong lòng bàn tay mình, Tích Duyên muốn rút tay về nhưng lại không có chút khí lực.

Quan hệ sâu sắc…….

Chính xác là như vậy……

Nam nhân không nghĩ đến đổ phường lão bản kia sẽ nơi nơi làm bại hoại thanh danh hắn, sau khi hắn nghe Xích Luyện nói ra những lời này thì trong 1 lúc hắn không thể tiêu hóa được, hắn chậm rãi rút tay về, hắn cũng không biết Xích Luyện sẽ đối hắn như thế nào, cũng không hiểu được ý tưởng của Xích Luyện ra sao, nhưng mà hắn rất để ý chuyện này hắn.

Hiện nay mọi người ở Biên thành đã biết, gần đây sinh ý trà phô của hắn càng lúc càng ảm đạm, hắn đã muốn chuẩn bị đóng cửa trà phô, chỉ là so với dự tính của hắn sớm rất nhiều, sự tình đến rất bất thình lình, một khi thanh danh bị hủy thì bất kể là thật hay giả đều có một ít người chẳng phân biệt được trắng đen hùa theo gây rối, hắn cũng không muốn lại làm mất mặt Trương gia.

Cho dù đối mặt Xích Luyện thì nam nhân cũng trở thành không lời nào để nói, hắn rất lo lắng Xích Luyện sẽ cười nhạo hắn, sẽ khinh bỉ hắn, sẽ xem thường hắn, thậm chí sẽ giống những người bên ngoài đó. Đây coi là việc riêng của hắn cùng người khác không liên can, chỉ sợ 1 ngày nào đó hắn tạo ra thị phi, trước tiên hắn trầm mặc không nói gì hết, cũng sẽ không có người tin tưởng hắn.

Xích Luyện liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm tư nam nhân, y chậm rãi đưa tay vuốt ve lưng nam nhân: "Tích đại ca, nếu ngươi có khó khăn thì ngươi có thể nói với ta, ta có thể giúp ngươi".

Nam nhân ngước mắt lên nhìn về phía Xích Luyện: "Vậy…….". Hắn muốn nói lại thôi.

Đôi mắt u tĩnh của Xích Luyện lẳng lặng nhìn chăm chú vào nam nhân, đang chờ hắn nói tiếp, hắn đấu tranh tư tưởng 1 lúc mới nói: "Chuyện Tử Yến điên rồi chắc ngươi đã biết, ngươi biết thương khách ở kinh thành nhiều, có thể thay ta tìm một ít đại phu, ta muốn…….". Tiếp theo hắn sẽ không có nhiều lời nữa. Hắn muốn cái gì thì Xích Luyện hiểu rất rõ.

"Thật ra lúc trước ta đã phái người thay ngươi đi tìm danh y, chỉ là sau khi đại phu nghe bệnh trạng xong

đều nói không có biện pháp". Xích Luyện cũng không phải không muốn thay nam nhân đi tìm, nhưng trước khi nam nhân đến thì y cũng đã phái người đi tìm đều là không có biện pháp, nếu bị tổn thương nhẹ hơn còn có thể trị, chứ bệnh điên này không thể trị được. Sau khi nam nhân nghe xong thì cũng không thể nói gì hơn, hắn đã tận lực……. (làm hết sức, hết khả năng có thể)

"Nếu ngươi cảm thấy ở Trương phủ bất tiện, bất cứ lúc nào ngươi đều đến phủ ta ở". Xích Luyện rất hào phóng mời nam nhân đến phủ y ở tạm, miệng y cười nhạt, nhạt đến nỗi dường như nhìn không thấy, "Đương nhiên ngươi cũng phải bằng lòng mới được".

"Nếu ta đi rồi thì Tử Yến không ai chiếu cố". Nam nhân cúi đầu sờ sờ cái hộp để ở trên đùi, thấp giọng khéo léo từ chối Xích Luyện, " Ý tốt của Xích huynh đệ, tâm ta nhận ".

Nam nhân cũng không dám ngốc lâu, hắn lo lắng trong phủ xảy ra chuyện, dù sao hắn không ở trong phủ thì Mạt Đồng chính là nhân vật nguy hiểm, không biết sẽ đối Trương Tử Yến làm ra chuyện gì, thời điểm đi về hắn đi rất nhanh lúc đi qua địa điểm cũ của Trương phủ thấy đệ tử Nham môn tìm một ít thợ đang phá hủy nhà cửa đi.

" Ngươi nói không có việc gì lại tìm chuyện, cái tai họa kia xây nhà ở đây chẳng những phá phong thủy mà lão bà cũng điên rồi, thật sự là tổn nhân bất lợi kỷ!"(hại người hại mình)

"Còn dám chống đối Đại Nham miếu, lần này nhờ vận khí hắn tốt nên môn chủ không truy cứu, nếu đổi là người khác thì phế hắn rồi!".

"Nghe nói Trương phủ cô gia có long dương chi phích, không biết là thật hay giả……". Đệ tử Nham môn vừa đứng giám sát cửa tán gẫu, thúc giục nam nhân nhanh chân rời đi hơn.

Long dương chi phích…….

Tai họa……..

Tay nam nhân siết chặt cái hộp, hắn giả vờ chưa nghe thấy gì hết, chỉ là dọc theo đường đi hắn đều đi không ngừng nghỉ, mí mắt hắn vẫn giật giật, hắn rất bất an, hắn còn chưa đến gần cửa Trương phủ chợt nghe thấy Trương quản vội vội vàng vàng từ trong phủ đi ra.

"Cô gia, cuối cùng ngươi đã trở lại, tiểu thư không thấy!". Trương quản gia hoang mang rối loạn mở miệng đem sự tình nói ra, nam nhân có chút sốt ruột hướng trong phòng chạy tới.

Trên giường Trương Tử Yến rất lộn xộn, lập tức nam nhân liền hỏi Trương quản gia, "Hôm nay Mạt Đồng có ở trong phủ không?".

"Sáng sớm hôm nay y đã đi ra ngoài, Phật công tử đi theo y ra ngoài, vừa rồi tiểu thư còn đang tốt đẹp như thế nào đột nhiên đã không thấy tăm hơi?". Lão quản gia rất bất đắc dĩ.

"Ta đi ra ngoài tìm xem". Nam nhân yên tâm rồi, chỉ cần chỉ cần không phải Mạt Đồng làm, Trương Tử Yến hẳn là sẽ không chạy đi quá xa, hắn cất tốt lễ vật Xích Luyện cho hắn rồi mới đi ra ngoài.

Nam nhân khoác 1 kiện áo lông, hắn cầm cái dù Trương quản gia đưa cho hắn, bởi vì thời tiết rét lạnh nên người ở trên đường rất thưa thớt, gió lạnh thổi hai má hắn nhói đau, hắn bung dù đạp lên tuyết tìm kiếm tung tích Trương Tử Yến. Sắc trời dần dần tối sầm, trên đường rất vắng lạnh ngay cả đèn ***g cũng chưa thắp, bởi vì địa mạch bị phá nên gió tuyết tràn ngập Biên thành vẫn như cũ chưa dừng lại, hắn tìm mấy canh giờ, 2 tay cùng 2 gò má đều bị đông lạnh đến đỏ bừng, hắn đi 1 chút lại ngừng 1 chút tìm kiếm, không buông tha một chút manh mối.

"Tử Yến……". Nam nhân gọi vài tiếng không có ai trả lời.

Mà lúc này nam nhân đã đi đến địa điểm củ của Trương phủ, chính là gần Đại Nham miếu, đệ tử Nham môn an bài thợ rời khỏi Trương phủ cũ, chỉ còn lại có 2,3 đệ tử gác đêm, Trương phủ rất lớn trong 1 lúc không thể dỡ bỏ hoàn toàn, hắn cũng không để ý sẽ bị người cười nhạo hay không, hắn hỏi đệ tử Nham môn có nhìn thấy 1 nữ nhân điên khùng hay không, may mắn đệ tử Nham môn nói với hắn vừa rồi có 1 người người trẻ tuổi mang theo 1 nữ nhân điên điên khùng khùng đi hướng Đại Nham miếu.

Cuối cùng nam nhân tìm 1 hồi lâu mới ở trong Đại Nham miếu tìm được Trương Tử Yến bị đông lạnh đến phát run, chỉ là nàng ta ở cùng 1 chỗ với a Cầm.

"Bà nương điên này ngay cả nam nhân của mình đều quản không tốt, phu quân ngươi chạy đến Thanh Lâu đoạt nam nhân của ta, ta thật vất vả tìm được 1 người có thể chuộc thân cho ta làm chỗ dựa vững chắc, đã bị hắn phá hoại". A Cầm xắn tay áo tát Trương Tử Yến mấy cái, nàng ta khóc lên, nàng ăn mặc mỏng manh, bởi vì nàng rất đẹp cho nên cho dù khóc cũng là lê hoa đái vũ (Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái).

"Ngươi dừng tay". Không ngờ a Cầm vậy mà đưa Trương Tử Yến đến loại địa phương này, rõ ràng a Cầm đang trả thù hắn……

A Cầm thấy Tích Duyên xuất hiện, y đá góc áo Trương Tử Yến, từ trong ngực lấy ra 1 thanh chủy thủ (dao găm) để ở trên cổ Trương Tử Yến, khẽ vẽ vài đường trên đó, nơi đó không chịu nổi y gây sức ép như vậy lập tức chảy máu, Trương Tử Yến khóc lợi hại hơn khiến lòng Tích Duyên đau đớn, dù ai thấy đều sẽ khổ sở. Tích Duyên cũng không phải ý chí sắt đá……..

A Cầm nói: "Nếu không có ngươi thì ta cũng sẽ không rơi xuống tình cảnh hôm nay, những người đó đoạt tiền cuộc thân Mạt Đồng cho ta, còn cưỡng gian ta! Đều là ngươi không tốt, nếu Mạt Đồng để ta đi theo y thì ta sẽ không bị làm nhục, đây đều là ngươi bức (dồn ép, bức bách) ta". A Cầm không muốn nói nhiều, bịt miệng Trương Tử Yến lại, dùng sức đâm nàng 1 đao, nàng ta lập tức mở to hai mắt, toàn thân Tích Duyên đều lạnh lẽo…….

Thấy Trương Tử Yến ngã vào trong vũng máu, Tích Duyên căn bản một chút biện pháp đều không có, giờ phút này hắn mới biết được chính mình vô năng cỡ nào, ngay cả cơ hội cứu Trương Tử Yến hắn đều không có. Cả người hắn đều sững sờ……. Cái loại cảm giác này rất khó chịu, hắn không cách nào hình dung, chỉ

là trơ mắt nhìn thấy thê tử bị a Cầm sát hại, một chút biện pháp hắn đều không có, lúc này người Nham môn đi đến bắt giữ a Cầm đưa đi nha môn.

"Ha ha ha ha, đã chết đã chết! Ta giết thê tử ngươi! Ta giết cả nhà ngươi! Ngươi đồ không biết liêm sỉ! Không biết xấu hổ, thối tha!". A Cầm vừa mắng vừa bị lôi ra ngoài, đệ tử Nham môn đánh ngất a Cầm đang ồn ào.

Tích Duyên cảm thấy bản thân không thể hô hấp, hắn run rẩy lui lại mấy bước, vô lực dựa vào cột nhà, thanh âm 4 phía rất ầm ĩ, rất hỗn loạn, có người vỗ vai hắn không biết đang nói cái gì, trên mặt đất máu đỏ sẫm 1 mảnh, hắn chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, hắn khó chịu ôm đầu hôn mê bất tỉnh…….

Thời điểm khi Tích Duyên tỉnh lại thì hắn đã ở Trương phủ, Mạt Đồng cùng Phật Hàng ngồi ở trên giường, thấy hắn tỉnh lại thì Phật Hàng sai hạ nhân bưng trà nóng tới, Mạt Đồng đỡ hắn ngồi dậy, để hắn dựa vào trên người Mạt Đồng ……

"Ta ngủ mấy ngày?". Tích Duyên chầm chậm nhấp 1 ngụm trà Phật Hàng đưa, hương trà nhàn nhạt ở môi hắn tỏa ra, cảm giác Mạt Đồng đang sờ chân hắn, hắn chậm rãi hất tay Mạt Đồng ra. Người này có chịu để yên cho hắn không…….

Mạt Đồng không lên tiếng, Mạt Đồng cúi đầu dựa vào vai Tích Duyên, 2 tay Mạt Đồng vòng qua dưới nách hắn, ôm hắn vào lòng, hắn rất mệt mỏi, đầu choáng váng, ánh sáng trong phòng hôn ám, đêm khuya có chút ẩm ướt lạnh lẽo, hắn kéo chặt chăn, hai chân hắn lạnh như băng chậm rãi ấm lên.

"Ngươi đã ngủ mấy ngày rồi, ngày ấy ngươi ngất xỉu ở Đại Nham miếu, đệ tử Nham môn đưa ngươi trở về". Phật Hàng thổi trà nóng một chút, ánh mắt y dừng ở khuôn mặt tiều tụy của Tích Duyên, chén trà bên cạnh chạm vào môi Tích Duyên, Tích Duyên nhợt nhạt uống mấy ngụm, y tiếp tục nói với Tích Duyên, "Còn có, hôm qua ngô thu được tin tức của Vô Tranh, nói vạn ma quật sắp giữ không được".

"Vậy phiền toái…….".

"Uống nữa không?".

"Không". Tích Duyên lắc đầu, cũng tỏ ý, "Đa tạ".

Mạt Đồng vươn ngón tay nhẹ nhàng mà lau môi Tích Duyên, lau sạch nước dính bên môi Tích Duyên, "Vạn ma quật bị phá là chuyện sớm hay muộn, cần gì vì thế mà phiền não nhiều". Nụ cười y hàm chứa sự bén nhọn.

"Ngô biết ngay là ngươi làm".

Mạt Đồng trầm mặc 1 lúc mới mở miệng: "Không phải ta". Thanh âm y trầm tĩnh không giống như là đang nói dối.

Tích Duyên nghiêng đầu nhìn Mạt Đồng, muốn nhìn một chút biểu tình lúc này của y nhưng y lại ôm sát hắn, kề tai hắn nói, "Ta thừa nhận, lúc trước đè đoạn địa mạch kia là ta làm, kia chỉ là phá phong thủyNham môn, không cho người Nham môn kiêu ngạo như vậy mà thôi, cũng không ảnh hưởng đến Biên thành, căn bản không có giống Nham Vân nói nghiêm trọng như vậy, ngươi không cho ta đi ra ngoài, nhưng không cho ngươi oan uổng ta.". Hơi thở nóng bỏng của Mạt Đồng khi nói chuyện đều rót vào bên tai hắn khiến hắn bất an giật giật.

Phật Hàng bán tín bán nghi liếc Mạt Đồng 1 cái, tầm mắt một lần nữa trở lại trên mặt Tích Duyên, y không có lại tiếp tục đề tài kia, y giơ tay nâng mặt Tích Duyên lên, nhéo nhéo cằm Tích Duyên……

"Xem ra vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, đầu óc không bị thương tổn gì là tốt nhất". Ngón tay Phật Hàng cọ cọ cằm Tích Duyên, Tích Duyên giơ tay chụp lấy tay Phật Hàng.

"Buông tay……". Tích Duyên bị 2 người kẹp ở giữa, đương nhiên động tác Phật Hàng rất nhẹ, động tác Mạt Đồng hơi chút mạnh 1 chút, Mạt Đồng thích sờ thắt lưng Tích Duyên, Phật Hoàng bóp bóp tay Tích Duyên……

Tích Duyên gần như muốn khóc…….

149. Chương 149

Mạt Đồng cùng Phật Hàng đều không có nhắc tới chuyện của Trương Tử Yến, bọn họ không muốn nam nhân mới tỉnh lại thì lại bị đả kích, trong lúc nam nhân đang hôn mê thì hậu sự của Trương Tử Yến đều đã làm tốt.

Nam nhân cảm giác được tay Phật Hàng bịt kín bàn chân lạnh lẻo của hắn, hắn không dấu vết thở ra, đôi mắt Mạt Đồng chớp nhẹ, thấy vậy mi mắt hắn nhẹ nhàng mà run lên một chút, Mạt Đồng biết hắn có cảm giác, Mạt Đồng hôn má hắn mà Phật Hàng chỉ ngẩng đầu liếc nhìn hắn 1 cái rồi nhẹ nhàng nhéo nhéo chân hắn……

Phật Hàng chỉ là nhéo nhéo, bóp a bóp. ngón tay y ở trên mu bàn chân nam nhân nhẹ nhàng xoa tới xoa lui, hình như là y cố ý, hắn xấu hổ rụt chân lại thì Phật Hàng lại đút hắn uống mấy ngụm nước, bảo hắn đi ngủ.

Nam nhân là do mệt mỏi mà gục ngã, nhiều đả kích nặng nề làm cho hắn chống đỡ không nổi, hắn liền nghĩ cứ ngủ mãi như vậy, cả đời cũng không phải tỉnh lại, nỗi đau mất thê tử với hắn mà nói là đả kích nhưng cũng là chấm dứt……

"Ngô đã nhiều ngày ở trong phủ nên phải đi ra ngoài vài ngày, Vô Tranh nói bên Hoằng Pháp Tự cần giúp đỡ, qua mấy ngày ngô sẽ trở lại". Một đêm nọ, Phật Hàng nói với nam nhân như vậy, nam nhân gật đầu đồng ý.

Mà đêm hôm sau, Mạt Đồng cùng giống vậy tỏ vẻ phải đi ra ngoài, nam nhân cũng gật đầu đồng ý, về phần dặn dò của Nham Vân thì hắn đã sớm ném ra sau đầu, mà Mạt Đồng cũng không nói đi nơi nào và cũng không nói khi nào trở về.

Nam nhân cảm thấy cứ tiếp tục như thế này thì không ổn, sau khi đi bái tế Trương Tử Yến thì hắn làm 1 quyết định trọng đại, hắn giải tán hạ nhân Trương phủ, để lại Trương Phủ cho Trương quản gia dưỡng lão, mà bản thân hắn không đem theo bất cứ thứ gì, không lấy bất cứ thứ gì đi tới Xích phủ, hắn cũng không phải tới cọ cơm ăn mà là đến chào từ biệt.

Hiện nay nam nhân không thích hợp ở lại Biên thành…….

Nam nhân chỉ có 1 bao hành trang, thay bộ y phục mà lúc ban đầu đến Trương phủ đã mặc, tuy rằng thời tiết lạnh lẽo nhưng hắn vẫn chịu được, hắn không muốn mang theo đồ của Trương phủ, hắn muốn mình tới như thế nào thì đi như thế đó…….

Thời điểm trước khi nam nhân đi, lão quản gia liền ra tiễn hắn. Mà khi hắn đi tới Xích phủ, do hắn thay y phục cũ của mình, nhìn qua rất giản dị, có hơi chút tầm thường, nhìn rất nghèo nàn.

Tiểu tư của Xích phủ không nhận ra nam nhân là cô gia Trương phủ nên không cho hắn vào Xích phủ, trước khi đi ngay cả lần gặp mặt Xích Luyện cuối cùng hắn cũng không gặp được, trong bao hành trang hắn mang theo lễ vật Xích Luyện tặng hắn, hắn không nỡ đeo nó mà vẫn để trong hộp.

Mà lần này trước khi hắn rời khỏi Trương phủ thì hắn nói cho lão quản gia, nếu thời điểm Mạt Đồng cùng Phật Hàng trở về hỏi hắn đi đâu thì nói hắn quay về "nhà" đi.

Ban đêm nam nhân đi khỏi Biên thành, thời điểm hắn đi thì trên người chỉ mang theo 1 ít bạc vụn, còn không biết có thể dùng đến khi nào, hắn không muốn ở lại Biên thành, bởi vì Nham Vân đã ở Biên thành ……

Nam nhân nhớ rõ, người kia từng nói —— "Ngươi đi đi, đi được bao xa thì đi bấy xa, đi đến địa phương ta không nhìn thấy ngươi…….".

Nam nhân đang đi trên đường thì nhớ lại lúc hắn bị bị trục xuất khỏi môn phái, Nham Vân đối hắn nói câu cuối cùng làm hắn rất thương tâm, chỉ là hắn lại nở nụ cười nhưng mà tươi cười kia lộ ra mấy phần bất đắc dĩ ……

Lần này nam nhân quyết định đi tới Tuyết Sơn 1 chuyến, bởi vì chuyện trà phô Trương gia đóng cửa không ai thông báo cho Cửu Hoàng nên hắn quyết định đi tới đó…….

Nam nhân đi 7 ngày mới đi ra ngoại ô bBên thành, chỉ là hắn không ngờ ngoài Biên thành tuyết lớn vẫn tràn ngập như cũ, giống như cả thế gian đều đang có tuyết rơi, điều này làm cho hắn ẩn ẩn bất an …….

Năm ngày sau thì cuối cùng nam nhân đi tới thành trấn, hắn tìm một gian khách *** bình thường ở lại, thành nhỏ này phong cảnh rất đẹp, là thành trấn nổi tiếng về cảnh đêm, ban đêm hắn ngủ không được liền đi dạo vài vòng trong trấn, ban đêm là một mảnh đèn đuốc sang trưng của hàng trăm nhà, cảnh tượng dày đặc của đèn ***g cao cao, bờ sông còn có tiểu hài tử thả hoa đăng. Phía trước còn có hội hoa đăng.

Nam nhân mới vừa đi lên cầu thì chợt nghe bên cạnh truyền đến tiếng bước chân dồn dập, 1 người nữ tử khuôn mặt xinh đẹp mặc lục y sốt ruột lại bất đắc dĩ hướng phía trước mặt hô lên: "Cửu gia, ngươi đừng đi nhanh như vậy, từ từ tiểu Thúy……".

Nam nhân cũng không để ý lắm, hắn nhìn thấy mọi người trên cầu thả hoa đăng xuống nước, hắn mới vừa đi vài bước liền đụng phải 1 vật thể mềm mại, đối phương vòng tay lại ôm cả người hắn vào trong lòng.

Nam nhân mới vừa ngẩng đầu, hắn còn không có thấy rõ ràng bộ dáng đối phương thì một cái bóng đen đè ép lại đây, đôi môi hắn lập tức đã bị lấp kín, hơi thở quen thuộc kia nhảy mắt bao phủ hắn, hai tay hắn bị đối phương nắm chặt, liền đứng ở trên đường hôn nhau làm dọa chạy rất nhiều người qua đường, trong chốc lát trên cầu vắng tanh chỉ còn lại 2 người……

Nam nhân muốn đẩy đối phương ra nhưng đối phương lại nắm chặt hai tay của hắn, kéo tay hắn ra sau lưng làm cho hắn không thể nào trốn tránh được, hắn liếc mắt một cái liền nhận ra người hiện tại đang ôm hắn, hôn hắn là Cửu Hoàng…….

Cửu Hoàng nghiêng đầu, đầu lưỡi cạy mở hàm răng nam nhân ra, hắn "ngô" một tiếng, cảm giác được động tác của Cửu Hoàng nhẹ lại, hắn cũng không có lại cự tuyệt……..Cảm xúc ấm ấp làm cho hắn không thể nào trốn tránh.

Đầu lưỡi Cửu Hoàng rất mềm, rất nóng, ôn nhu hôn nam nhân, hắn có loại lỗi giác bị che chở, hơi thở Cửu Hoàng bao phủ hắn, ấm áp lại quen thuộc, không biết là hôn kĩ của Cửu Hoàng cao siêu hay là hắn quá mệt mỏi, hắn thả lỏng thân thể, tùy ý để Cửu Hoàng hôn, chỉ là ôm ấp ấm áp này làm cho hắn có chút lưu luyến.

Mà Cửu Hoàng vốn muốn chạy tới Biên thành đi tìm nam nhân, không ngờ nhanh như vậy liền gặp nam nhân, y phục của hắn rất đơn bạc, hơn nữa thân ảnh cô đơn nhìn qua rất tịch mịch làm cho người ta muốn ôm hắn, hôn hắn, che chở hắn, Cửu Hoàng không biết hắn đã xảy ra chuyện gì nhưng nhìn qua tình huống của hắn không tốt lắm…… Vì thế Cửu Hoàng hôn nam nhân, xuất phát từ ý tưởng chân chính trong nội tâm y, y không chỉ làm rất tự nhiên, dùng hành động nói cho nam nhân, y muốn nam nhân.

Khi Cửu Hoàng buông môi nam nhân ra thì nam nhân thấp giọng nói một câu: "Đang ở trên đường, mọi người bị dọa chạy". Ngữ khí hắn khe khẽ có chút bất đắc dĩ.

Nam nhân như vậy thì Cửu Hoàng càng thích. Cửu Hoàng quay về Tuyết Sơn giải quyết xong mọi việc liền lập tức trở về tìm nam nhân, trong lòng y nhớ thương nam nhân, thời điểm trước khi y đi liền không nỡ rời xa nam nhân, bởi vì xà yêu ở Biên thành nên y lo lắng nam nhân bị lừa, chỉ ngại là y có việc phải làm nên không thể mang nam nhân đi cùng, y biết điều này không thực hiện được. Nam nhân có thê tử, có gia đình, không thể nói đi là đi.

“Điều đó có gì quan trọng, chỉ cần thích là được”. Hai tay Cửu Hoàng vuốt ve cánh tay nam nhân, chạm đến y phục mỏng manh của nam nhân thì y nhíu mày, “Tại sao ngươi lại mặc ít như vậy?”.

“Ta không chuẩn bị y phục đã đi ra ngoài nên không biết bên ngoài lạnh như vậy”. Nam nhân thành thật trả lời.

“Cửu gia……”. Tiểu Thúy đứng ở đầu cầu gọi Cửu Hoàng, nàng không dám tới gần, che mắt đối hai người nói, “Các ngươi từ từ tán gẫu, ta canh chừng cho các ngươi”. Vậy cần gì che mắt lại……

Cần xem thì đều đã xem xong rồi, mọi người sợ tới mức không dám đi qua cầu, nam nhân cùng nam nhân hôn nhau là kỳ quái cỡ nào a, huống hồ Cửu Hoàng 1 đầu đầy tóc trắng, ngày thường lộ ra mạo tuấn mỹ kinh vi thiên nhân (ý chỉ là phi thường kinh ngạc khi nhìn thấy hoặc nghe thấy người nào đó, nghĩ đến chỉ có thần tiên mới có thể như thế), rất nhiều người nghĩ y là yêu quái…….

Cửu Hoàng nhìn thấy nam nhân cầm 1 bao hành trang thì bất an kéo y phục hắn, Cửu Hoàng biết hắn khẳng định đã xảy ra chuyện, Cửu Hoàng không có lập tức hỏi hắn mà mời hắn đi khách ***.

“Ta sẽ không đi, ta đã đặt khách *** rồi, ta…….Ta đã trả tiền rồi”. Gần như hiện tại trên người không có nhiều bạc cho nên phải tiết kiệm, hắn đã trả tiền rồi nên sẽ không tới chỗ Cửu Hoàng ở, hơn nữa cũng không tiện, còn có tiểu Thúy ở đó.

“Ta đến chỗ ngươi trọ là được, dù sao ta cũng có nhiều thời gian rãnh rỗi”. Cửu Hoàng tự mình quyết định, không để ý tới nam nhân có đồng ý hay không, y thật sự để nam nhân dẫn y tới khách ***, nam nhân do dự nhưng vẫn đồng ý, chỉ là tiểu Thúy một đường đi theo hai người bọn họ.

“Vị kia cô nương tên tiểu Thúy kia chính là cô nương bán thân chôn cha ngươi mua ở Phong Danh thành?”. Nam nhân chỉ cảm thấy cô nương kia nhìn rất quen mắt, hình như chính là người lúc trước.

“Có thể nhận ra được thì nhãn lực của ngươi không tồi”. Cửu Hoàng cũng không để ý đang ở ngoài đường liền ôm nam nhân, nam nhân hất tay y ra, ít nhiều vẫn là có chút lảng tránh.

” Ân, nhận ra được, lúc trước liền nhìn ra vị cô nương kia lớn lên không tệ”.

“Ngươi nói như vậy……”. Cửu Hoàng đến gần bên tai nam nhân, ôn nhu nói, “Ta sẽ ghen tị”. Thanh âm y rất có từ tính, trầm thấp lại dễ nghe.

Nam nhân mẫn cảm tránh được, khi Cửu Hoàng nói chuyện thì hơi thở của Cửu Hoàng phả lên lổ tai hắn rất ngứa, hắn gãi gãi cổ có chút xấu hổ ngỏ lời: “Đang ở ngoài đường không nên làm như vậy, những lời này ngươi để dành nói với người khác đi, ta không thích nghe”. Hắn cười có chút khó xử, hắn sẽ không nói chuyện yêu đương.

Nam nhân không hiểu cái gì là tình thú, Cửu Hoàng cũng không miễn cưỡng, hắn không thích thì Cửu

Hoàng không nói, tuy rằng không hiểu rất rõ hắn nhưng tâm tư hắn cũng rất dễ dàng có thể nhìn ra. Hình như hắn không thích gần gũi cùng người khác, nhưng nếu y cố ý muốn dây dưa thì nam nhân cũng sẽ không cự tuyệt, chỉ là y không thích nhất chính là miễn cưỡng người khác.

"Ngươi không cần đa tâm (quá nhạy cảm), tiểu Thúy là người hầu của ta, ta sẽ không làm gì với nàng, cũng không muốn làm gì với nàng". Cửu Hoàng tỏ thái độ.

"Ta không có đa tâm".

"Vậy là tốt rồi". Cửu Hoàng đưa tay bắt lấy bàn tay lạnh lẻo của nam nhân, y nắm chặt nó không buông, "Cho dù ta làm cái gì thì ta cũng chỉ sẽ làm với ngươi".

Nam nhân không nói gì bởi vì tay Cửu Hoàng rất ấm áp, tay hắn lạnh như băng bị tay Cửu Hoàng nắm chặt, trên đường có người nhìn nhưng mà Cửu Hoàng cũng không để ý nên hắn cũng chỉ có thể lặng lẽ đi qua dòng người.

Một đầu tóc trắng rất dài của Cửu Hoàng thả ở sau lưng, mỗi khi y bước đi tóc xuôi theo động tác của y mà bay lên, trong màn đêm là 1 mảnh màu trắng cực kỳ bắt mắt……. Cửu Hoàng lớn lên rất tuấn tú, cho tới bây giờ nam nhân cũng không phủ nhận mà hắn cũng không hiểu rõ cuối cùng tại sao Cửu Hoàng đối tốt với hắn như vậy, hắn vô đức vô năng (không có phẩm chất, khả năng gì) nên có chút hổ thẹn. Hắn ở khách *** rất bình thường, đương nhiên cũng có thể nói rất đơn sơ, dù sao rất rẻ bởi vì hắn không có có nhiều tiền ở nơi sang trọng hơn, hắn cũng không cầm tiền của Trương gia đi. Hắn không thể……Hắn không có mặt mũi lấy……

Khi Cửu Hoàng nhìn thấy cửa khách *** thì y chỉ là có chút bất ngờ, khách *** rất đơn sơ, ngay cả nước trà đều không có, chỉ có một tiểu nhị lười biếng tựa vào cạnh cửa, trên lầu chỉ có ba gian, nam nhân 1 gian, bên trong cũng chỉ có để ván giường, cái gì đều không có. Đây mà cũng xem là khách *** sao?

"Để ngươi chê cười, trên người ta không có nhiều bạc, chỉ có thể ở khách *** như vậy". Thật ra vừa rồi nam nhân không muốn cho Cửu Hoàng đến, chỗ hắn ở không tốt, lo lắng ủy khuất Cửu Hoàng, nhưng mà Cửu Hoàng cố ý muốn tới thì hắn cũng không từ chối được, nhìn thấy Cửu Hoàng ở trong phòng ngồi không xong mà đứng cũng không được thì hắn lại càng xấu hổ.

Cửu Hoàng nhìn nhìn phòng ở, không khí ẩm ướt như vậy căn bản là không dành cho người ở, y liền trực tiếp muốn nam nhân đến chỗ y, "Ngươi vẫn nên đi tới chỗ ta thì tốt hơn, dù sao ta ở bên kia rất rộng rãi".

"Không được". Nam nhân lắc đầu, hắn không muốn làm phiền Cửu Hoàng.

Cửu Hoàng nhìn nam nhân 1 lát thì y chậm rãi tiêu sái đi tới bên nam nhân, làm cho nam nhân cúi đầu tựa vào trên người y: "Ta không biết ngươi đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết tại sao ngươi lại ở đây 1 mình, nếu ngươi nguyện ý nói cho ta biết thì ta sẽ chăm chú lắng nghe".

"Không có gì……".

“Thật ra xuất phát từ nội tâm ta chân chính muốn nghe, ta hy vọng ngươi nói cho ta biết, ta muốn biết trong khoảng thời gian này ta rời đi cuối cùng phát sinh chuyện gì”. Cửu Hoàng ngồi ở bên người nam nhân, đôi mắt y nhìn chăm chú vào vẻ mặt do dự của nam nhân, “Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là chính ngươi nguyện ý muốn nói cho ta biết”.

150. Chương 150

“……”

“Không nói cũng không sao, chờ khi nào ngươi muốn nói cho ta biết thì ta lại nghe”. Cửu Hoàng ôm ôm bả vai nam nhân, an ủi hôn lên đôi mắt bất an của nam nhân, y đã thay nam nhân quyết định tốt, “Từ giờ trở đi, ngươi ở cùng ta, không cho nói [không muốn], ta khác biệt”.

Cửu Hoàng không có biện pháp mặc kệ nam nhân như vậy, y mang nam nhân rời khỏi khách *** này, hơn nữa đưa chút bạc cho tiểu Thúy để nàng mua 2 bộ y phục cho nam nhân, nam nhân cảm thấy rất có lỗi, vốn không muốn làm phiền y nhưng cuối cùng vẫn làm phiền y……

Cửu Hoàng đưa nam nhân tới khách *** y trọ, khách *** này cùng cái khách *** vừa rồi thật là khác 1 trời 1 vực, có thể dùng từ lộng lẫy để hình dung. Ngọn đèn trên lầu rất u ám, đèn ***g đỏ sẫm ở hành lang có chút yêu dị, y nắm bàn tay lạnh như băng của nam nhân, mang nam nhân lên lầu.

“Khách *** này có chút kỳ quái”. Nam nhân bất an.

“Lão bản khách *** này là hoa yêu, cho nên ngươi ở đây có thể thấy hoa ở khắp nơi, vách tường trang trí chủ yếu là hoa, nhưng mà y sắp thành tiên nên ngươi không cần lo lắng, cả đời hắn làm việc thiện không làm việc ác”. Cửu Hoàng đẩy cửa phòng ra, phả vào mặt là mùi hoa dễ chịu.

“Ân”. Nam nhân gật đầu.

Yêu cũng có người tốt kẻ xấu, hắn không cần lo lắng, hắn tin tưởng Cửu Hoàng……

Cửu Hoàng đóng cửa lại, ánh sáng trong phòng rất u ám, trên bàn có 1 ngọn nến nhỏ, phòng này rất lớn, còn chia làm phòng trong phòng ngoài, nam nhân mới vừa ngồi xuống không lâu thì tiểu Thúy mang y phục đến, Cửu Hoàng bảo nàng đi ngủ đi, nàng liền ngoan ngoãn đi ngủ, Cửu Hoàng cầm y phục đi vào, sai tiểu nhị chuẩn bị tốt nước ấm.

Cửu Hoàng để nam nhân đi tới mộc dũng đặt ở cách gian, nam nhân mới vừa cởi y phục 1 nửa thì liền cảm giác được phía sau có người tới gần……

Cửu Hoàng chậm rãi đến gần nam nhân, y vốn muốn lấy y phục cho nam nhân thay, nhưng thời điểm nhìn

thấy nam nhân cởi y phục thì y có chút khống chế không được, y để y phục lên trên bàn bên cạnh, từng bước một đi tới chỗ nam nhân……

Cửu Hoàng đi đến phía sau nam nhân thì giơ tay ôm lấy nam nhân, nam nhân mới vừa cởi y phục được 1 nửa thì gặp loại tình huống này nên hắn có vẻ có chút khẩn trương.

"Ngươi mặc quá ít". Cửu Hoàng có chút đau lòng, y đứng ở phía sau nam nhân, ôm chặt nam nhân, thân thể nam nhân lạnh lẻo run nhè nhẹ.

"Không sao, ta không lạnh". Hai tay nam nhân đỡ dục dũng bên cạnh, hắn thấp giọng trả lời có vẻ nhu thuận lại lắng nghe, hắn thành thục lại ôn nhu, hắn không muốn người khác vì hắn mà lo lắng, cố hết sức làm cho chính mình thoạt nhìn không có việc gì nhưng thật ra hắn rất lạnh, lạnh đến run rẩy và rất buồn ngủ.

Cửu Hoàng cúi đầu chôn ở cổ nam nhân, ngữ khí y thản nhiên hỏi nam nhân: "Ngươi đói bụng không? Chắc lâu rồi chưa ăn gì phải không……". Y đưa tay sờ sờ bụng nam nhân, chậm rãi di chuyển đụng đến dạ dày nam nhân, dạ dày nam nhân đang rục rịch, bụng kêu ùng ục.

"Ân……". Nam nhân có chút quẫn bách gật đầu.

Cửu Hoàng lấy ra 1 cái hộp, bên trong có 1 đóa tuyết liên, y ngậm 1 cánh tuyết liên đút vào trong miệng nam nhân, vừa vặn nam nhân không có lảng tránh, cánh tuyết liên hơi lạnh ở giữa môi 2 người hòa tan…….

Trong mắt Cửu Hoàng lộ ra khí tức biếng nhác, đôi môi y rất mềm mại, đầu lưỡi nóng ẩm không ngừng trêu chọc răng môi nam nhân, ngậm, mân mê, hôn dù nhanh nhưng rất ôn nhu……

Nam nhân không thể nào chống cự……

Cửu Hoàng rất nhiệt tình giúp nam nhân tắm rửa.

"Lần này ngươi 1 mình đi khỏi Biên thành, vậy ngươi chuẩn bị đi đâu?". Cửu Hoàng dùng tấm vải bố cạnh dục dũng giúp nam nhân chà lau thân thể, động tác của y rất thong thả.

Nam nhân ngập ngừng 1 lúc mới chậm rãi mở miệng: "Ta vốn định đi Tuyết Sơn tìm ngươi, bởi vì trà phô đóng cửa, về sau không có cách nào tặng trà cho ngươi". Hắn cảm thấy cứ đi như vậy có chút không có trách nhiệm, nhưng hắn không có lựa chọn khác, hắn vốn không thuộc về nơi đó, ở lại nơi đó chỉ có thể làm đầu đề câu chuyện cho người ta chế giễu mà thôi. Còn làm sỉ nhục thanh danh Trương gia……

Cửu Hoàng nghe thấy nam nhân nói là chuẩn bị đi Tuyết Sơn thì ngược lại y rất cao hứng: "Vậy hiện tại gặp được ta chẳng phải là đúng lúc, dù sao ngươi cũng không vội quay về nên ngươi theo ta về Tuyết Sơn là tốt rồi".

“Không tốt lắm……”. Nam nhân lắc đầu.

Hai tay Cửu Hoàng ôm sát lưng nam nhân, y nghiêng đầu, hai má nhẹ nhàng mà dán tại trên mặt nam nhân, liền thay nam nhân quyết định: “Liền quyết định như vậy”.

Cửu Hoàng thay nam nhân quyết định. Quyết định của y khiến nam nhân sửng sốt mất 1 lúc, nam nhân thật không ngờ y trực tiếp quyết định như vậy. Ánh mắt 2 người giao nhau, nam nhân ngẩng đầu thấy y nhìn mình thâm tình. Sau khi giúp nam nhân tắm rửa xong thì y liền ôm nam nhân, dùng miệng từng miếng từng miếng đút nam nhân ăn cơm, y không ngại phiền tự mình dùng miệng đút nam nhân ăn cơm.

Nam nhân cực kỳ không quen……Nhưng mà Cửu Hoàng dỗ hắn 2 câu thì hắn lại mềm lòng.

Cửu Hoàng ôm nam nhân, đặt hắn ở trên giường mềm mại, giũ 1 cái chăn rất dày đắp cho hắn và thấp giọng yêu cầu: “Ngươi cùng ta về Tuyết Sơn đi, ta có thể bảo hộ ngươi, không để ngươi bị tổn thương”. Thanh âm Cửu Hoàng biếng nhác xuyên qua tầng tầng hơi nước chạm vào tim nam nhân……..

Ôi a Chín dịu dàng, tâm lý quá, thúc iu a í lun đi, e ủng hộ a hết mình lun, cố lên a cưa đổ thúc Tích đi

151. Chương 151

Cửu Hoàng vừa rồi nói —— muốn dẫn hắn trở về?

Dẫn hắn về Tuyết Sơn đi?

Điều này làm cho nam nhân có chút sửng sốt, hắn không trả lời ngay mà Cửu Hoàng cũng không có truy hỏi. Cửu Hoàng tự động coi sự trầm mặc của hắn là đồng ý, Cửu Hoàng ôm hắn, sau khi đút hắn ăn cơm xong, Cửu Hoàng để hắn lên giường đi ngủ, đêm hôm nay hai người ngủ cùng nhau, Cửu Hoàng dịu dàng ôm hắn, hắn cũng cảm giác được thân thể Cửu Hoàng rất ấm áp, tựa vào bên người Cửu Hoàng giống như có thể ngăn trở rét lạnh làm cho hắn rất an tâm.

Nửa tháng sau đó nam nhân gần như đều trọ ở khách *** này, ngoại trừ ăn cơm thì Cửu Hoàng sẽ lôi kéo hắn hoan ái, hắn đối phó Cửu Hoàng không được nên luôn bị Cửu Hoàng áp đảo, mỗi lần Cửu Hoàng đều ôn nhu dỗ hắn, dỗ đến thân thể hắn như nhũn ra, không có khí lực chống cự, hắn rất mềm lòng, người khác nói vài câu dễ nghe hoặc là đối xử ôn nhu thì hắn liền không chống cự được.

Mà hình như Cửu Hoàng nắm rõ nhược điểm của nam nhân trong long bàn tay, y cùng nam nhân tại khách *** triền miên hơn nửa tháng, nam nhân gần như không đi ra ngoài, y cũng không cho nam nhân có cơ hội đi ra ngoài, lúc y rãnh rỗi liền ôm nam nhân giống như muốn trên dưới toàn thân nam nhân đều thấm đẫm hương vị của y, nhưng mà nam nhân lại phối hợp không có cự tuyệt y. Giống như mượn cái này để rửa sạch ký ức trong quá khứ…….

Nam nhân nằm sấp trên giường, cái chăn rất dày quấn quanh hông hắn, màn giường rơi rụng lung tung, Cửu Hoàng đè trên lưng hắn, vươn đầu lưỡi ra liếm lưng hắn, làn da hắn rất nhẵn bóng, đầu lưỡi nóng ướt của Cửu Hoàng từ lưng hắn từ từ trượt lên cần cổ hắn, hô hấp cực nóng phun lên cổ hắn, ngứa a…….

Cửu Hoàng nhìn nam nhân không chớp mắt, nam nhân có chút chịu không nổi ánh mắt mãnh liệt như vậy.

"Ngươi nhìn ta làm gì?". Nam nhân quay đầu bất mãn hỏi Cửu Hoàng, đôi mắt hắn có chút ửng đỏ. "Ngươi nằm xuống nghỉ ngơi đi, ngươi cũng mệt mỏi rồi".

Cửu Hoàng vuốt vuốt tóc, đi đến hôn môi nam nhân, hôn một chút lên đôi mắt ửng đỏ của nam nhân: "Ta không nhìn ngươi vậy ta nhìn ai bây giờ". Trong thanh âm khàn khàn của y lộ ra nồng đậm ái muội.

Nam nhân không còn gì để nói, vốn sẽ không quen việc Cửu Hoàng hỏi hắn như vậy nên bị biến thành á khẩu không trả lời được, đương nhiên Cửu Hoàng cũng chưa cho hắn cơ hội nói chuyện liền trực tiếp đè hắn lên trên giường, dây dưa hôn môi hắn.

Nam nhân không giỏi ăn nói, hắn muốn đẩy Cửu Hoàng ra nhưng tay hắn bị năm ngón tay thon dài của Cửu Hoàng nắm chặt. Mười ngón tay của 2 người đan xen nhau…….

Hơn nửa tháng này, phần lớn thời gian trôi qua nam nhân đều ở trong phòng, 2 người cũng không phải là mối tình đầu của nhau nhưng lại phảng phất như mới nếm thử trái cấm xong, hắn vẫn bị áp nhưng Cửu Hoàng ôn nhu làm cho hắn ở giữa trời đông giá rét lạnh như băng tìm được một tia ấm áp, ít nhất Cửu Hoàng chưa từng thương tổn hắn.

Nam nhân không có tư cách cự tuyệt…….

Nếu nam nhân chỉ cùng 1 mình Cửu Hoàng đồng sàng thì rất hoàn hảo nhưng người có quan hệ với hắn lại cố tình không chỉ 1 mình Cửu Hoàng, càng nhiều thì càng có vẻ bản thân hắn rẻ mạt. Hắn không muốn bị người ta nói hắn có thể lên giường với bất kì ai, nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại không có cơ hội phản bác, ngay cả chính bản thân hắn còn cảm thấy nhục nhã, rất may là hắn đã sớm bị trục xuất khỏi Thanh Sơn, không có làm bẩn danh dự Bạch Vân Quan của Thanh Sơn.

Nam nhân cùng Cửu Hoàng ở khách *** triền miên 1 đoạn thời gian dài, tiểu Thúy lại không dám tới quấy rầy, Cửu Hoàng xem như "ăn uống no đủ", nhưng mà sự ôn nhu của y thì nam nhân cũng không bài xích, hơn nữa dưới lời mời của y thì nam nhân đồng ý đi Tuyết Sơn làm khách.

Bởi vì nam nhân căn bản là không có địa phương để đi, hắn vốn định trở lại Thanh Sơn 1 chuyến, nhưng Cửu Hoàng trực tiếp can thiệp vào làm xáo trộn dự định ban đầu của hắn, từ nhỏ hắn lớn lên ở Thanh Sơn, nhiều năm như vậy không có trở về,cũng không biết nơi đó bây giờ có diện mạo ra sao.

Hai người cưỡi chung 1 con ngựa, Cửu Hoàng ôm nam nhân, 1 tay y vòng qua dưới nách nam nhân và cầm dây cương, tay kia của y thì luồn vào áo bông dày của nam nhân sờ mó…….

Cửu Hoàng lười biếng tựa vào trên vai nam nhân, nửa híp hai tròng mắt nghỉ ngơi. Nam nhân kéo dây cương, chậm rãi thúc ngựa mà Cửu Hoàng lại thuê 1 chiếc xe ngựa cho tiểu Thúy, để nàng ta đi ở phía trước, 2 người cùng cưỡi 1 con ngựa đi sau xe ngựa. Sương lạnh phủ kín sơn dã, gió lạnh lay động áo lông của 2 người, giữa núi càng lộ vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhiệt khí bên miệng hai người thở ra có thể thấy rõ ràng, Cửu Hoàng nửa híp con ngươi, lười biếng ôm chặt hắn.

"Sẽ có người đi ngang qua nên ngươi buông tay ra, để người khác thấy sẽ không tốt". Nam nhân bình tĩnh nhắc nhở Cửu Hoàng, ngữ khí hắn rất bình tĩnh, hình như đã quen với việc Cửu Hoàng đối hắn hạnh kiểm xấu (cư xử xấu, ý bẩu a hay sờ mó, ôm ấp thúc)

"Không sao cả". Cửu Hoàng thản nhiên mở miệng, sương mù theo gió phả vào mặt nam nhân, y phải tới gần bên tai nam nhân nói chuyện, "Ngươi đều cứng thành như vậy. Nếu ta không giúp ngươi xuất ra thì ngươi sẽ chịu không nổi". Một câu này của Cửu Hoàng ngược lại khiến nam nhân thấy xấu hổ.

"Đêm nay đẹp quá……". Thanh âm Cửu Hoàng khe khẽ, trên người hai người đều mặc áo khoác lông. Một đầu tóc bạc của Cửu Hoàng bay tự do trong gió lạnh.

"Đêm nay không có nhiều sương mù……". Nam nhân nghiêng đầu nhìn về phía Cửu Hoàng, không cẩn thận chạm phải đôi môi của Cửu Hoàng. Hắn có chút ngượng ngùng quay đầu lại.

"Ở cùng 1 chỗ với ta thì không cần xấu hổ gì cả". Đôi môi Cửu Hoàng ở trên cổ nam nhân, liếm liếm cổ nam nhân, hàng lông mi rậm của y che lại đôi mắt biếng nhác. Miệng y hàm chứa nụ cười dịu dàng.

Nam nhân mới vừa lau khô hẳn bản thân thì hắn nghe Cửu Hoàng ở bên tai "Này" một tiếng, hắn từ từ quay đầu nghi hoặc nhìn về phía Cửu Hoàng, chóp mũi hai người đụng phải nhau……

"Núi lạnh đường xa, cẩn thận một chút, gần đây có yêu nghiệt". Cửu Hoàng cảm giác được bốn phía có yêu khí, y nhắc nhở nam nhân, bởi vì hiện tại toàn bộ công lực của nam nhân không có, y chỉ có thể bảo hộ nam nhân.

"Ân".

Nam nhân quan sát một chút, bốn phía tối như mực nhìn không rõ lắm, đằng trước xe ngựa treo phong linh (chuông gió) đi trên đường xóc nảy phát ra tiếng vang nhỏ, hai bên đầu xe treo đèn ***g, chiếu sáng đường đi phía trước, tuyết bao phủ rừng cây âm u, 1 cái đường nhỏ uốn lượn vẫn tối đen không thấy điểm cuối, tiếng vó ngựa lanh lảnh có vẻ cực rõ ràng.

Phía trước thấp thoáng có ngã rẽ, có 1 nữ nhân mặc trường bào xanh đen đứng đó, tóc dài rơi rụng ở sau người, trên tay nàng cầm dù giấy, thấy bọn nam nhân liền đi qua, nữ nhân kia từ từ giơ tay lên.

Nam nhân cưỡi ngựa đi trước xe ngựa, nữ nhân đứng ở phía trước gần ngã rẽ, xa phu vội vàng kìm ngựa, lại bị nữ nhân lam y ở chỗ rẽ làm cho sợ tới mức phát run, mà tiểu Thúy ngủ ở trong xe lại hồn nhiên không phát giác.

"Xa phu, ngươi đừng có ngừng xe như thế này. Trực tiếp đi lối rẽ phía trái kia, không nên nhìn cái nữ nhân kia, coi như không phát hiện". Nam nhân quay đầu lại nói điểm mấu chốt cho xa phu, xa phu cúi đầu đánh xe không dám nhìn nữ nhân kia.

"Nhị vị công tử xin dừng bước".

Nữ nhân lam y kia từ sâu trong yết hầu phát ra thanh âm khủng bố, âm thanh rất trầm, rất quỷ dị, dung mạo nàng đoan chính thanh nhã nhưng sắc mặt lại tái nhợt, đôi môi đỏ tươi nhìn qua rất quỷ dị, thanh âm của nàng làm cho da đầu người ta run lên.

Đây là con nữ quỷ…….

Nam nhân từng thu phục rất nhiều yêu nghiệt, hắn cũng không sợ hãi khi nhìn thấy quỷ này, nữ quỷ này đêm khuya đứng ở giữa sơn dã không người, chung quy muốn mê hoặc thương khách qua đường.

Cửu Hoàng nhắm mắt, thản nhiên mở miệng: "Có chuyện gì?". Y đang hỏi nữ quỷ, mà nam nhân liền giữ chặt ngựa, nhìn nhìn chỗ rẽ trên đường kia, xe ngựa không dừng lại vẫn chậm rãi đi hướng phía trước.

"Hai vị công tử, tiểu nữ vốn là người ở Mãn Lâu, lang quân như ý của ta bị bắt đi lính, thành hoang loạn chiến hắn còn chưa trở về, ta ở đây chờ hắn".

Nữ quỷ kia cười rất âm trầm, đôi tay tái nhợt xoa chân Cửu Hoàng, "Dương khí của 2 vị công tử rất sung túc, có thể chia cho tiểu nữ tử một chút để ta tiếp tục chờ phu quân ta".

Thành hoang loạn chiến…….Đó là chuyện cách đây mấy trăm năm trước. Nữ quỷ ở đây đợi mấy trăm năm, có cổ hàn khí từ lòng bàn chân nam nhân tràn lên lưng, hắn muốn nhanh rời đi.

Cửu Hoàng nhíu mày, mà lúc này nam nhân dùng roi ngựa hất tay nữ quỷ ra, động tác nữ quỷ kia rất mạnh bạo, nàng ta bay ở giữa không trung, phía dưới y phục thường thường không nhìn thấy chân nàng…….

"Cô nương, ngươi cũng biết con đường này là đi thông U thành?". Nơi này cách Tuyết Sơn còn rất xa rất xa, đường đi rất dài, nam nhân không quen đường nên đành phải hỏi nữ quỷ này.

Hơn nữa nơi đây dị thường âm lãnh. Âm khí rất nặng …….

"Hai vị công tử nếu không muốn cho thì tiểu nữ cũng sẽ không miễn cưỡng, đi hướng bên phải là được". Nữ quỷ cười đến quyến rũ, nói xong bay ra sau biến mất ở giữa sơn dã trống trải. Rất quỷ dị…….

Nam nhân rùng mình, lúc này Cửu Hoàng mới mở mắt, y kéo dây cương, đạp nhẹ lên thân ngựa, chạy nhanh đuổi theo xe ngựa: "Đi phía bên trái, đừng đi hướng bên phải!".

“Mau, đuổi kịp”. Nam nhân hướng xa phu quát một tiếng.

Giữa sơn dã âm u có thể nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập, trong rừng cây này bị người thiết lập mê trận, con tuấn mã màu đen chở 2 người chạy như điên, 1 đầu tóc trắng của Cửu Hoàng bay giữa không trung, không khí rất âm u.

Cửu Hoàng niệm vài câu chú văn, vươn ngón tay tìm một đạo linh phù màu vàng. Y giật giật ngón tay, vung ngón tay, linh phù kia liền nhẹ nhàng “vèo” 1 tiếng dán lên xe ngựa, 1 đạo linh quang màu vàng nhanh chóng vây quanh xe ngựa hình thành vòng bảo hộ, xa phu nhìn đến cảnh tượng trước mắt tất cả đều là quỷ thì sợ tới mức tiểu ra quần.

Nam nhân kéo ngựa ngừng lại: “Chẳng lẽ chúng ta đi lầm đường?”. Làm sao nơi nơi đều là quỷ, vì sao lại đi tới quỷ trấn……..”.

“Không đi nhầm, vừa rồi ngã rẽ bên phải căn bản là không thể đi, bên phải là đường tới hoàng tuyền (âm phủ)”. Cửu Hoàng để xe ngựa đuổi kịp, y cầm dây cương để cho ngựa từ từ đi tới, y xuyên qua đường cái đầy oan hồn, xe ngựa đứng ở cửa âm trang, trước mặt không có đường.

Xa phu trên xe ngựa vừa khóc vừa chảy nước mũi, tiểu Thúy bị ồn ào mà tỉnh, tiểu Thúy sợ tới mức phát run, trốn ở trong xe ngựa căn bản là không dám đi ra, mà Cửu Hoàng ôm nam nhân, đôi mắt biếng nhác đang nhìn chằm chằm đại môn âm phủ…… (âm phủ này là cái phủ đệ chỉ có người đã chết chứ không phải âm phủ của Diêm Vương nhé)

Kẽo kẹt ——

Đại môn mở, từ bên trong đi ra 1 nữ quỷ lam y nhìn có chút nhìn quen mắt, nam nhân liếc mắt một cái liền nhận ra nàng là nữ quỷ gặp lúc nãy ở trong núi chờ phu quân. Hắn không khỏi nắm chặt dây cương…….

“Mấy vị đi đến nhanh như vậy a, so với dự tính phải đến trước mấy canh giờ, hoan nghênh đi vào quỷ trấn U Sơn, ha ha……..”. Nữ quỷ lam y cười rất quỷ dị, nam nhân dùng tay áo yếu ớt che miệng, thân ảnh bay bay giữa không trung chậm rãi dịch ra nhường đường, “Hai vị công tử, chủ tử nhà ta chờ các ngươi thật lâu!”. Nữ quỷ kia ý bảo hai người đi vào.

Mà lúc này, quỷ bốn phía bắt đầu chậm rãi tới gần bọn họ, xa phu kia cùng tiểu Thúy đều bị dọa hôn mê bất tỉnh, kết giới trong xe ngựa giúp bọn họ không bị thương tổn. Ý nam nhân bảo Cửu Hoàng xuống ngựa, Cửu Hoàng rất không tình nguyện nhưng vẫn xuống ngựa.

Cửu Hoàng chỉnh lý y phục xong thì đưa tay kéo nam nhân xuống ngựa, y ôm thân thể nam nhân đang bất ổn, thản nhiên nhìn về phía nữ quỷ có bộ mặt tái nhợt kia: “Chủ tử của ngươi là ai?”.

“Vì sao phải dẫn chúng ta tới đây?”. Câu này là nam nhân hỏi, quỷ trấn này âm khí bức người. Lạnh buốt đông lạnh đến thấu xương.

Nữ quỷ kia cười đến có chút quỷ dị, nàng giật giật miệng, khóe miệng cùng khóe mắt bắt đầu đổ máu: "Chủ tử ta là……..". Thanh âm của nàng phát ra từ sâu trong cổ họng, thanh âm kéo rất dài, cực kỳ âm lãnh……

Nam nhân nhíu mày, quỷ kia bắt đầu đổ huyết lệ (nước mắt máu), nói vậy đây là giờ chết của nàng trước đây……

Trong lòng nam nhân cảm thấy nghi hoặc gấp bội, chủ tử của nữ quỷ này đến tột cùng là ai…….

Vì sao phải dẫn dụ bọn họ đến đây…….

152. Chương 152

Bên trong âm phủ (âm phủ này là cái phủ đệ chỉ có người đã chết chứ không phải âm phủ của Diêm Vương nhé)

Nam nhân bất an ngồi ở trong phủ, Cửu Hoàng ngồi bên cạnh hắn, mà sau khi nữ quỷ kia dẫn bọn họ vào liền lui xuống. Chủ nhân mà nữ quỷ nói lúc này đang ngồi ở vị trí cao cao của chủ nhà.

Trong âm phủ cũng không âm trầm như vậy, đại đường có mấy chỗ đặt hỏa lô(bếp lửa) tinh xảo, đèn ***g đỏ thẫm dưới mái hiên chiếu sáng hành lang sâu thẳm, trong phòng không có thanh âm.

Nam nhân căn bản là không dám nhìn người nọ, hắn hoàn toàn không nghĩ tới chủ nhân nơi này dĩ nhiên là…….Nham Vân…….

Mà lúc này Nham Vân đang ngồi ở trên vị trí chủ nhà, tay y nhẹ nhàng mà để trên tay ghế. Lấy tay chống đầu, tay y chỉ chạm đến huyệt Thái Dương, hai mắt y chậm rãi đánh giá Cửu Hoàng, ánh mắt y trước sau như một lạnh nhạt, trên mặt không có biểu tình dư thừa, chung quy làm cho người ta đoán không ra tâm tình của y.

Nham Vân một thân trường bào màu tím tinh xảo mà hoa mỹ, bên ngoài thêu hoa văn tinh tế, trên trường bào màu tím của y thêu hoa văn hình hoa xinh đẹp, trước ngực y là 1 đóa mẫu đơn màu vàng, trên ngón tay y đeo ban chỉ màu xanh biếc nhẹ nhàng vỗ về tay ghế hình đầu hổ, tóc y thả tự nhiên trước người, vẻ mặt y lạnh nhạt nhìn chằm chằm nam nhân. (mặc sến zị chài áo đầy hoa hòe hoa sói)

Nham Vân là cháu của sư phụ nam nhân, đồng thời cũng là do hắn 1 tay nuôi lớn, lúc trước thời điểm ở Bạch Vân Quan, hắn cũng rất xem trọng Nham Vân, Nham Vân thiên tư trí tuệ học gì cũng phi thường mau. Thường xuyên lén tìm hắn xin chỉ dạy, tính cách Nham Vân rất cương liệt, rất mạnh mẽ. Đối với chuyện gì đều phải làm được tốt nhất, hơn nữa cho tới bây giờ cũng không chịu thua.

Nhiều năm trôi qua như vậy làm cho Nham Vân thu liễm tính tình, lúc trước thời điểm nam nhân bị trục xuất khỏi Bạch Vân Quan, chỉ có Liễu Phong đến tiễn hắn, Nham Vân từ đầu đến cuối cũng không xuất hiện, hơn nữa lúc trước Nham Vân bởi vì một sự tình mà chán ghét hắn, bài xích hắn, mà hôm nay hắn lại kinh ngạc vì sao Nham Vân phải chủ động tìm hắn.

Lúc trước thời điểm ở Hoằng Pháp Tự gặp Nham Vân thì y cũng chỉ là cảnh cáo nam nhân, không có cùng hắn nói nhiều lắm, hiện giờ đây là vì sao?!

Nam nhân biết Nham Vân đối với xấu đẹp có tư tưởng đối lập mãnh liệt, đối với sự vật tốt đẹp thì y sẽ thích, sẽ nghiêm túc đối đãi, mà đối với thứ xấu xí thì y cũng không thèm nhìn, liền giống như nam nhân cùng với Liễu Phong ở trong mắt y, Liễu Phong là nước thánh không thể chạm vào mà nam nhân chỉ là nước bùn không chút nào thu hút mà thôi…….

Nam nhân rất hoang mang, cúi đầu, không nhìn Nham Vân bởi vì hắn biết không cần phải ……., hắn đang chờ đợi Nham Vân mở miệng.

Vẻ mặt Cửu Hoàng lười biếng ngồi bên cạnh nam nhân, 1 đầu tóc trắng của y thả sau lưng, trên người y mặc 1 kiện áo lông thuần trắng, cả người nhìn qua rất ung dung lại sang quý…….

Không ai nói chuyện, giống như đều đang chờ đợi ai mở miệng trước đánh vỡ sự trầm mặc.

Cửu Hoàng đánh giá Nham vân 1 lúc thì thản nhiên mở miệng: “Ta nói, ta giống như từng gặp ngươi, ngươi là không phải là người của Bạch Vân Quan chứ?”. Y nhớ rõ, từng ở Bạch Vân Quan hình như từng có nhìn thấy người này…….

“Ân”. Nham Vân gật đầu nhưng y ngừng một chút, nói: ” Phải nói là trước kia, hiện tại không phải. Hiện tại ta không phải đệ tử của Bạch Vân Quan”. Y ngồi trên tấm da hổ, tay ghế điêu khắc gỗ hình đầu hổ, tay y chỉ nhẹ nhàng mà gõ gõ, lư hương bên cạnh trên bàn chậm rãi tản ra sương khói 3 màu đỏ, xanh, vàng, đó là đàn hương trấn quỷ.

Nham Vân tự báo gia môn, không chút nào giấu diếm nói cho Cửu Hoàng thân phận của y, y là môn chủ Nham Môn nên không cần che che dấu dấu, hiện tại khắp thiên hạ thế lực Nham môn lớn nhất, danh vọng của Nham môn còn cao hơn rất nhiều Bạch Vân Quan trước kia. “Ngươi chính là kẻ [trảo quỷ không thu yêu], không ngờ môn chủ Nham môn cũng từng là người của Bạch Vân Quan”. Tuy rằng hôm nay Cửu Hoàng mới biết rõ thân phận của môn chủ Nham Vân, nhưng mà y chưa bao giờ cảm thấy Nham môn là danh môn chính phái, “Ngươi đã là môn chủ Nham môn, vì sao sẽ ở quỷ trấn này? Vừa rồi nữ quỷ kia còn nói ngươi là chủ nhân của nàng?”. Cửu Hoàng ôn hoà chất vấn Nham Vân.

Đúng vậy……. Là chất vấn nên ngữ khí Cửu Hoàng không tốt lắm…….

Nam nhân có chút bất an nắm tay Cửu Hoàng để y đừng nói nữa, nhưng y lại quay đầu thấp giọng hỏi Nham Vân 1 câu: “Xin hỏi, ngươi tìm chúng ta đến có chuyện gì…….”.

“Ta là tìm hắn, không phải tìm ngươi “. Nham Vân đứng lên, không chút hoang mang đi đến bên người Tích Duyên, “Ta có chuyện muốn mời ngươi hỗ trợ, ngươi nguyện ý giúp ta không?”.

Nham Vân tìm nam nhân hỗ trợ?

“Lúc trước ta cắm thanh kiếm này ở đây, hiện tại ta không thể rút nó ra, do ngươi rút nó ra thì thích hợp nhất”. Nham Vân gằn từng tiếng nói cho nam nhân biết, thấy bộ dáng nam nhân sững sờ, y mời nam nhân lên đài tứ phương.

Nam nhân có chút kinh ngạc nhìn về phía Nham Vân: “Thanh kiếm này là ngươi mang ra từ Thanh Sơn?”. Thanh kiếm này ngoại trừ nam nhân ra thì căn bản không có ai có thể lấy đi, thế nhưng Nham Vân có thể…….

“Ân”. Nham Vân xoay người đưa lưng về phía Cửu Hoàng, chặn tầm mắt Cửu Hoàng cùng nam nhân, y đối mặt với nam nhân, nhìn nam nhân nói, “Chỉ là hiện tại ta không thể rút nó ra”.

“Vì sao phải rút nó ra?”. Mấy lần cúi đầu suy nghĩ, nhìn thoáng qua mặt đất, mặt đất lan tràn quỷ khí, “Kiếm này ta không thể rút, ngươi cũng biết hậu quả khi rút nó ra, đến lúc đó quỷ khí khuếch tán thì ngươi làm sao thu thập cục diện?”.

“Nếu không rút, kiếm này sẽ bị quỷ khí ăn mòn, đến lúc đó biến thành ma kiếm”. Nham Vân chậm rãi đến gần nam nhân, ” Ngươi có biết sau khi ngươi rời đi Biên thành đã xảy ra chuyện gì không?”.

“Không biết……”. Nam nhân bất an nhưng hắn vẫn bình tĩnh nhìn chăm chú Nham Vân, ánh mắt Nham Vân từ trên mặt hắn từ từ chuyển qua trên người hắn, Nham Vân ý vị thâm trường tỏ vẻ, “Mạt Đồng, tự mình đến tìm ta, y cho rằng ta đã bắt ngươi……”

Tuyết đang rơi xuống…… Bốn phía rất yên tĩnh…….

Nam nhân đang chờ lời nói tiếp theo của Nham Vân: “Mạt Đồng cưỡng ép nuốt nội đan ngàn năm thất yêu, hiện tại công lực tăng nhiều, không có thanh kiếm này thì ta đối phó y không có phần thắng”.

Cửu Hoàng đứng ở dưới bậc thang, quan sát tình huống 4 phía, đứng ở góc độ này của y mà nhìn thì chỉ biết là nam nhân đang nói chuyện cùng Nham Vân, nhưng nghe không rõ lắm bọn họ đang nói cái gì…….

Trong lòng nam nhân rối loạn, cuối cùng hắn nên rút? Hay là không rút?

“Rút thanh kiếm ra nếu không kiếm sẽ bị phản phệ, đây là thanh kiếm tốt”. Cửu Hoàng đứng ở dưới nhắc nhở nam nhân, nam nhân liếc Nham Vân một cái, tiếp theo lại nghe Cửu Hoàng nói, “Không nhổ ra được cũng sẽ không ảnh hưởng đến quỷ khí lan tràn, ta có thể trấn trụ quỷ khí, rút đi”. Trong mắt Cửu Hoàng lộ ra vài tia mệt mỏi, hơi Cửu Hoàng thở ra khi nói chuyện biến thành sương mù hơi mỏng.

Giơ tay rút kiếm, 2 ngón tay Nham Vân kết ấn, động tác hai tay cấp tốc biến hóa, dưới chân y triển khai một cái linh ấn quay nhanh bao phủ y cùng nam nhân ở bên trong.

"Mau rút đi…….". Nham Vân lên tiếng nhắc nhở nam nhân. Trong khoảng thời gian ngắn, gió to nổi lên, thổi vạt áo 3 người cuộn lên, tóc bay lên…….

Nam nhân giơ tay cầm chuôi kiếm, Thanh Hồn kiếm cảm giác được nam nhân tới gần, quang mang ở thân kiếm lưu chuyển đồng thời phát ra âm thanh cộng hưởng chói tai, khi nam nhân cầm nó…….

Nhất thời ——

Quang mang ở thân kiếm tăng vọt, hào quang của thanh kiếm khiến nam nhân đành phải nghiêng đầu, hắn nghe được Nham Vân ở bên tai bảo hắn "rút", hắn dùng sức muốn rút Thanh Hồn kiếm ra nhưng hắn không rút ra được…….

Ngay thời điểm nam nhân đang sốt ruột thì bàn tay Nham Vân đưa qua, cầm chặt tay hắn, ổn định thân hình hắn, đồng thời Nham Vân lại cũng dùng lực rút kiếm…….

Tay 2 người đan xen nhau, quang mang tăng vọt kia phát ra uy lực, tay 2 người bị thương tổn do giá rét, 2 người đồng thời rút tay lại, hào quang kia nháy mắt biến mất, thanh kiếm vô thanh vô tức (im hơi lặng tiếng) cắm ở trên đất, mu bàn tay Nham Vân để sau người, mà tay nam nhân đang run rẩy.

"Thế nhưng ngay cả ngươi cũng không rút ra được". Nham Vân có chút thất vọng, y mân miệng nhìn thanh kiếm, có chút đăm chiêu nói: "Ta nghĩ ngươi có thể làm được, rốt cuộc linh lực của ngươi cho ai, lúc trước ta muốn ngươi cho ta 1 chút thì ngươi cũng không bằng lòng, thế nhưng hiện tại ngươi đều đem chúng cho người khác, Liễu Tích Duyên, ngươi nói ta nên hận ngươi hay là cảm kích ngươi?".

Lần này Nham Vân gọi tên đầy đủ của nam nhân, thanh âm đối thoại của 2 người không lớn nên Cửu Hoàng không nghe thấy.

"Hiện tại ta đã không phải chủ nhân của nó, từ lúc ta rời đi Thanh Sơn thì ta đã không phải.". Bàn tay nam nhân run rẩy giấu ở trong tay áo, hắn không muốn Nham Vân nhìn thấy tay hắn bị thương.

Ánh mắt Nham Vân dừng ở trên mặt có vẻ cô đơn của nam nhân, y không nói nữa, Cửu Hoàng đã đi lên rồi, nhìn thoáng qua hai người rồi lại nhìn thoáng qua Thanh Hồn kiếm……

"Xem ra thanh kiếm này phải nhận chủ nhân……".

Nham Vân "ân" 1 tiếng rồi nhìn về phía nam nhân: "Chủ nhân thanh kiếm này chính là Tích Duyên, hiện tại ngay cả hắn cũng rút không ra được, vậy chỉ có thể tuân theo thiên mệnh (ý trời)".

"Ân……".

Nam nhân cúi đầu lên tiếng, thấy Nham Vân chuẩn bị rời đi thì hắn lại mở miệng gọi Nham Vân lại: "Làm phiền ngươi tiếp đãi tốt hai người đi tới cùng chúng ta, sáng sớm ngày mai chúng ta liền rời đi, nếu không giúp được ngươi thì chúng ta ở lại cũng không có tác dụng, chúng ta sẽ không ở lại lâu……".

"Sốt ruột làm cái gì?". Nham Vân quay đầu lại nhìn về phía bọn họ, "Các ngươi có thể yên tâm, ác quỷ đều bị ta áp chế dưới thanh kiếm, hiện tại đám quỷ ở bên ngoài sẽ không hại người, bọn họ chỉ là u linh trôi nổi ở không trung mà thôi, sẽ không tấn công người sống, chỉ biết dọa người nên có thể yên tâm ở lại, còn Cửu Hoàng muốn đi thì ta không cản".

"Ta thì sao?". Nam nhân vội vàng hỏi, bởi vì hắn không muốn ở lại đây……

Bởi vì nhìn thấy Nham Vân thì sẽ khiến cho nam nhân nhớ tới một ít chuyện cũ……. Chuyện cũ không thoải mái……

153. Chương 153

"Ngươi muốn đi thì phải chờ Liễu Phong tới đây đã rồi mới đi được". Dứt lời Nham Vân liền xoay người rời đi.

Vẻ mặt nam nhân khó coi nhìn chằm chằm địa phương Nham Vân rời đi, lúc đầu ngoại trừ Nham Vân để hắn rút kiếm, mục đích quan trọng hơn là muốn dùng hắn dẫn dụ Liễu Phong tới nơi này mà thôi…….

"Không có việc gì chứ?". Cửu Hoàng đưa tay xoa tay nam nhân.

"Không, không có thương tổn đến gân cốt".

Lập tức nam nhân liền cảm giác được Cửu Hoàng vận công chữa thương cho hắn, tay hắn bị cầm ở trong tay Cửu Hoàng, xúc cảm lạnh như băng dần dần chuyển biến thành dòng nước ấm ấm áp.

Giữa gió tuyết, thanh kiếm ẩn ẩn tản ra quang mang u lãnh, mà dưới sự dẫn đường của nữ quỷ kia thì nam nhân cùng Cửu Hoàng trở về phòng, ở trong âm phủ cũng không giống ở mặt ngoài rách nát, hoang phế, cũ kỹ như vậy ngược lại khá xa hoa lại uy nghiêm, sau khi nữ quỷ kia rời khỏi thì hắn để Cửu Hoàng nghỉ ngơi trước, hắn bị thương nên Cửu Hoàng cũng không chạm vào hắn.

Ngọn nến trong phòng có hình hoa sen, hai người vốn định ở cùng 1 phòng, như vậy có thể chiếu cố lẫn nhau, dù sao trong âm phủ này âm khí quá nặng nên nếu hai người ở cùng một chỗ thì khá an toàn. Hơn nữa nam nhân không có linh lực nên Cửu Hoàng căn bản sẽ không để cho hắn đi ở phòng khác, tình huống ôm hắn ngủ càng là 1 chuyện rất tuyệt còn tốt hơn so với hiện tại Cửu Hoàng đặt hắn ở trên giường, vuốt

ve thân thể mẫn cảm của hắn, khiến toàn thân hắn như nhũn ra, miệng rên rỉ khe khẽ, đây cũng là chuyện không tệ lắm…….

Nửa tháng này, mỗi đêm Cửu Hoàng đều phải ôm nam nhân, hơn nữa vừa ôm thì ôm rất lâu, mỗi lần sau khi Cửu Hoàng ôm hắn xong thì sẽ ôm hắn ngủ luôn, hắn muốn cự tuyệt cũng khó……..

Hơn nữa Cửu Hoàng thỉnh thoảng sẽ lộ ra cái đuôi thật dài cùng cái lổ tai lông xù, giống như bây giờ cái đuôi của y đang quấn quanh chân nam nhân, chậm rãi cọ cọ, y đè lên người nam nhân, đầu của y để ở gần mặt nam nhâm, cái lổ tai lông xù ở trên mặt nam nhân cọ tới cọ lui…….

Cửu Hoàng là 1 con sư tử đực, tinh lực mạnh mẽ, dư thừa là điều bình thường, chỉ là nam nhân bị y làm có chút vô lực, nhưng may mắn y xem như ôn nhu không đến mức làm cho nam nhân không chịu nổi.

Cửu Hoàng nhắm mắt vừa nghỉ ngơi vừa hỏi nam nhân: “Nham Vân này, ngươi từng quen biết y phải không?”. Cửu Hoàng cảm giác được thân thể nam nhân cứng ngắc.

Nam nhân khẽ đáp lại, “Ân……”. Hắn biết Nham Vân.

Từ rất sớm trước đây đã quen biết, nam nhân không định giấu diếm Cửu Hoàng, hắn thừa nhận Nham Vân là người quen cũ, loại chuyện này Cửu Hoàng sớm hay muộn cũng sẽ biết, nếu từ trong miệng người khác nói cho Cửu Hoàng biết thì còn không bằng tự hắn nói ra, ít nhất sẽ không bị bóp méo.

Những chuyện khác thì nam nhân cũng không nói gì…….

Nam nhân không có nói cho Cửu Hoàng biết hắn là tiền chưởng môn của Bạch Vân Quan, hắn chỉ thừa nhận hắn biết Nham Vân, chuyện trong quá khứ hắn không muốn nhắc lại, những điều không nên nhớ lại này hắn không muốn khơi ra, mà Cửu Hoàng quan sát thấy nam nhân hình như không muốn nhắc tới Nham Vân nên y cũng không nhắc lại, y ngẩng đầu, cái cằm tinh xảo để ở dưới hàm nam nhân.

“Để ta ôm ngươi 1 lần nữa, ngươi có nguyện ý hay không?”. Đôi mắt Cửu Hoàng nhìn chăm chú vào nam nhân, nam nhân nghiêng không nhìn y, còn dứt khoát nhắm hai mắt lại.

Cửu Hoàng biết nam nhân ngầm đồng ý. Y cúi đầu hôn má nam nhân…….

Vừa cúi đầu thưởng thức nam nhân bị làm đến 2 má đầy mồ hôi, “Thoải mái không?”.

“……”. Nam nhân không trả lời.

Nam nhân nhớ cảm giác cả người đều bị hơi thở ấm áp của Cửu Hoàng bao phủ, 1 đầu tóc trắng của y rơi tự nhiên, rơi trên đỉnh đầu của nam nhân, y vươn lưỡi liếm môi nam nhân. Bất kể làm bao nhiêu lần thì nam nhân đều giống như xử nữ, lúc này ánh mắt đỏ ửng cùng bất an chớp lên đều tăng thêm vài phần tình

thú khiến y không dứt ra được.

"Ta nói sẽ bảo hộ ngươi thì ta nhất định sẽ mang ngươi bình an đi ra ngoài". Cửu Hoàng ngậm đầu lưỡi nam nhân, vừa hôn nam nhân vừa khẽ nói, "Ngươi yên tâm, cho dù Mạt Đồng nuốt nội đan thất yêu ngàn năm thì trong 1 lúc cũng không hấp thu được, cho dù Mạt Đồng định làm trò, dựa theo cá tính của Mạt Đồng cũng sẽ không giống xà yêu gây họa cho nhân gian như vậy".

Đến lúc đó thì Cửu Hoàng rất yên tâm, y cũng nghe Liễu Phong nói qua ma tính của Mạt Đồng bị phong bế nên sẽ không thương tổn phàm nhân.

Nam nhân không nói chuyện.

"Còn thanh kiếm này rút không ra thì cũng không sao……". Không nhổ thì cũng chỉ mất đi 1 thanh kiếm tốt mà thôi.

Rút…….Thì cũng có chỗ dùng……..Nhưng chỉ có lợi cho Nham Vân thôi……

Nếu thanh kiếm kia rơi vào trong tay chính đạo thì còn may, chứ nếu rơi vào trong tay tà đạo thì rất phiền phức, không nhổ cũng thế, đối với Cửu Hoàng cùng nam nhân cũng không có thiệt hại gì. Bọn họ chỉ là bị mời đến hỗ trợ, còn giúp không được thì không cần nói nữa.

Nam nhân nghi hoặc: "Vậy tại sao lúc nãy lại để ta đi rút kiếm?".

"Đó là nói cho Nham Vân nghe, nếu ngươi không rút thì Nham Vân làm sao đi xuống đài, song nếu ngươi thật sự là rút được thanh kiếm kia ra thì ta không biết thu thập cục diện ra sao, ta không có biện pháp trấn áp quỷ khí nơi này, Nham Vân không thể, ta cũng không có thể". Cửu Hoàng nắm bàn tay bị thương của nam nhân, để ở bên môi hôn một chút, "Ta chỉ không ngờ ngươi thật sự sẽ đi rút kiếm, cũng không ngờ thanh kiếm này lại là của ngươi……".

"……".

"Theo ta biết thì thanh kiếm kia là của tiền chưởng môn của Bạch Vân Quan".

"……".

Cửu Hoàng lẳng lặng nhìn chằm chằm nam nhân: "Ngươi có việc giấu ta".

Nam nhân bị Cửu Hoàng nhìn thấu. Trước kia thời điểm hắn nói cho Cửu Hoàng thì Cửu Hoàng nghe rất chăm chú, đương nhiên là có chút sự tình hắn không nói, hắn chỉ nói với Cửu Hoàng là hắn từ nhỏ ở Thanh Sơn, sau khi lớn lên tiếp nhận chức vụ chưởng môn, thu nhận theo 2 đồ đệ, sau đó do vi phạm môn quy nên hắn hạ sơn rời đi…….

"Thì ra là thế, ta đây thật đúng là có mắt như mù". Bên miệng Cửu Hoàng lộ ra nụ cười biếng nhác, y ôm sát nam nhân.

Đôi mắt nam nhân ôn hòa nhìn chằm chằm cái lổ tai lông mềm mịn như nhung của Cửu Hoàng, hắn muốn sờ thử 1 chút nhưng lại ngại mở miệng.

Đầu lưỡi Cửu Hoàng rút ra khỏi miệng nam nhân, bên môi hắn ướt át, hơi thở nóng bỏng phun ra làm cho tâm hắn loạn như ma, đồng thời động tác của Cửu Hoàng cũng chậm lại một ít: "Muốn sờ lỗ tai của ta?".

Nam nhân ngượng ngùng nói: "Ta không có ý đó, ngươi……". Hắn còn chưa có nói xong thì Cửu Hoàng cũng đã kéo tay hắn qua sờ lên lỗ tai lông xù của Cửu Hoàng……

Khi đầu ngón tay nam nhân chạm vào cái lổ tai mềm mại kia thì cái lổ tai nhẹ nhàng mà giật giật, xúc cảm mềm mại kia rất thoải mái, hắn biết hiện tại Cửu Hoàng bị vây trong trạng thái bán thú, nơi này âm khí quá nặng làm cho Cửu Hoàng không thể duy trì hình người, dục vọng Cửu Hoàng nhẹ nhàng mà trượt ra khỏi dũng đạo nóng ướt của hắn, thời điểm hắn thở ra thì nó lại đâm mạnh vào, đôi môi hai người cũng một lần nữa quấn quít với nhau, giữa đôi môi ôn nhu là hô hấp cực nóng giống như hòa tan lẫn nhau.

Đêm nay Cửu Hoàng coi như có tiết chế, khi bộ dáng bán thú của y bị nam nhân nhìn thấy thì từ lúc đó đến tối hôm qua cái đuôi của y đều quấn quanh chân nam nhân, thời điểm mỗi lần ngủ đều sẽ ôm nam nhân, hô hấp ấm áp của y ở ngay bên tai nam nhân, rất ổn định……

Ngủ rất sâu……

Nam nhân không dám lộn xộn, nếu đánh thức Cửu Hoàng thì tránh không được lại bị làm 1 lần nữa, hắn nhắm mắt lại nghỉ ngơi, đắp chăn cho Cửu Hoàng, bởi vì đây là địa bàn của Nham Vân, hơn nữa có Thanh Hồn kiếm trấn thủ nên hắn cũng không có suy nghĩ lo lắng nhiều, nhưng mà hôm nay Nham Vân nói Liễu Phong đã tới Mãnh Quỷ trấn, hắn không biết Nham Vân có mưu đồ gì.

Đêm nay nam nhân có chút mất ngủ, thời điểm trời tờ mờ sáng thì hắn mới ngủ……

Hôm sau bởi vì âm khí của Mãnh Quỷ trấn quá nặng nên ban ngày cũng như đêm tối, dục vọng ở trong cơ thể nam nhân không biết bị rút ra khi nào, hắn mơ mơ màng màng cảm giác được vật thể rất nặng đè lên trên người hắn……

Nam nhân chậm rãi trở mình thì đụng đến 1 vật thể lông xù, cảm giác được xúc cảm không đúng, hắn chậm chạp mở mắt ra, tầm mắt có chút mông lung, mũi hắn chạm phải vật thể lông xù……

Chờ nam nhân nhìn rõ vật trước mắt thì tim hắn đập bịch bịch, người ôm hắn trước mặt …… Không, phải nói là ôm hắn chính là 1 con bạch sư (sư tử trắng)cả người lông xù, chân nó khoát lên bên hông hắn, đầu nó xù bông dựa vào đầu hắn làm mặt hắn ngứa ngáy.

Toàn bộ sự buồn ngủ của nam nhân biến mất……

Hơi thở con bạch sư này rất nặng nề, ngủ ngủ mà còn dùng cái mũi cùng đầu nhẹ nhàng mà cọ cọ mặt hắn, cái lổ tai nhẹ nhàng mà giật giật, chân bạch sư rất nặng, đệm thịt chạm vào hắn khiến tim hắn đập nhanh hơn.

Động vật nguy hiểm ngủ cùng với hắn, phỏng chừng không ai có thể giống nam nhân như vậy, sáng sớm mở to mắt liền nhìn đến người ngủ bên cạnh là 1 con dã thú thì không thể không hoảng hốt mà gào lên. Sự kinh ngạc của hắn rất nhanh đã bị lý trí thay thế, hắn biết, Cửu Hoàng biến trở về nguyên hình……..

Lúc trước thời điểm nam nhân bị Cửu Hoàng hiểu lầm cho rằng hắn là tiểu quan thì hắn liền mơ hồ cảm giác được Cửu Hoàng chính con bạch sư mà thời điểm lúc trước hắn đi cứu Trương Tử Yến gặp ở trong hang ổ của lão hổ tinh, chỉ là không có cơ hội nghiệm chứng mà thôi.

"Ngươi tỉnh tỉnh……..". Nam nhân do dự vươn tay nhẹ nhàng mà chọt chọt cái chân Cửu Hoàng hoàn toàn bị thú hóa, kinh nghiệm nói cho nam nhân biết nguyên nhân Cửu Hoàng thú hóa có liên quan tới âm khí ở đây.

Cửu Hoàng từ từ mở mắt ra, phát hiện chính mình khôi phục nguyên hình, y không có kinh ngạc, chân ydùng sức đẩy a đẩy nam nhân, làm cho nam nhân tựa vào trong lòng y, bộ lông y rất dày cùng xúc cảm mềm mại ấm áp làm cho thân thể nam nhân run rẩy một chút.

Sau khi Cửu Hoàng thú hóa thì thân thể rất to lớn, y gần như ôm cả người nam nhân vào trong ngực, nam nhân bảo y đừng lộn xộn bởi vì giường phát ra thanh âm kẽo kẹt.

"Không cần lo lắng, qua vài ngày ta sẽ khôi phục". Cửu Hoàng duỗi lưỡi liếm bả vai nam nhân, con ngươi mệt mỏi của y biến thành màu lam nhạt, rất mê người…….

"Nơi này âm khí rất nặng, cuối cùng chúng ta còn phải ở lại đây bao lâu nữa?".

154. Chương 154

"Không sao cả, có ta ở đây". Tuy rằng Cửu Hoàng thú hóa nhưng y vẫn nói tiếng người, đầu y để ở trên đầu nam nhân, nam nhân cũng không có lại truy hỏi nữa.

Rất rõ ràng…….

Nham Vân nói phải đợi Liễu Phong tới đây, mọi người "tập trung 1 chỗ", sẽ để nam nhân rời đi. Nghiêm khắc mà nói, trước khi Liễu Phong chưa tới thì bọn họ sẽ không có thể đi, mà nam nhân cả ngày cũng chưa bước ra khỏi phòng, tuy rằng Cửu Hoàng thú hóa nhưng vẫn ở cùng hắn, không phải dùng đầu lưỡi liếm

bả vai hắn thì chính là dùng chân chạm hắn.

Cho tới khi người của Nham môn đến mời bọn họ đi ra ngoài ăn cơm thì Cửu Hoàng mới buông nam nhân ra, móng vuốt của y xoa bụng nam nhân, "Ta không đi, ngươi đi đi, bảo bọn họ đưa đồ ăn tới trong phòng, ta như vậy không tiện đi ra ngoài".

Nam nhân do dự 1 lát thì chậm rãi gật đầu, hắn theo đệ tử Nham môn đi ra dùng bữa ở hậu viện, hắn thế mới biết trong phủ này chẳng những có quỷ mà còn có người, không hề ít đệ tử Nham môn túc trực ở trong này, chỉ là âm phủ là nơi khá hẻo lánh, âm phủ này rất lớn, lớn đến nỗi giống như là đi hoài không hết, mà phía sau âm phủ tất cả đều là núi, núi kéo dài liên tục nhìn không thấy điểm cuối.

Đây xem như 1 căn cứ địa nho nhỏ của Nham môn, đương nhiên người cùng quỷ ở đây đều làm việc cho Nham môn, nam nhân cám ơn tiểu huynh đệ dẫn đường, hơn nữa nhờ y đem đồ ăn tới trong phòng, đêm nay dùng bữa ở hậu viện chỉ có 2 người là nam nhân cùng Nham Vân, thấy nam nhân xuất hiện một mình thì Nham Vân có chút bất ngờ nhưng không có hỏi nhiều.

Nam nhân mới vừa ngồi xuống thì chủ động nói với Nham Vân nguyên nhân Cửu Hoàng không tới, "Cửu Hoàng không thoải mái, không tiện đi ra ngoài, vừa rồi ta đã nhờ người đưa đồ ăn đến cho y, cám ơn đêm nay ngươi đã chiêu đãi".

"Không cần khách khí, hôm qua 2 người theo các ngươi tới, ta đã sai đệ tử đưa bọn họ đi Phong Danh thành, nếu họ ở lại thì không ai có thể chiếu cố cho họ". Nham Vân không có ngẩng lên nhưng y vẫn nói chuyện cùng nam nhân.

"Đa tạ……..".

Vô luận như thế nào nam nhân vẫn tỏ vẻ cảm ơn, ít nhất không cần liên lụy người vô tội.

Hai người im lặng không tiếng động ăn cơm chiều, đêm nay thức ăn rất ngon miệng, nam nhân lại ăn không ra vị gì, nhưng mà hình như Nham Vân cũng không có ý định nói chuyện cùng hắn, 2 người tự mình ăn, im lặng cũng không cảm thấy khó xử, điều này làm cho hắn nhớ lại đoạn ngày hắn ở Thanh Sơn, ở Bạch Vân Quan, Nham Vân cũng coi hắn như không khí.

Nam nhân ăn được 1 nửa, có chút nhịn không được ——

"Hôm qua…… Hôm qua……". Thanh âm nam nhân không lớn, có chút trầm thấp, "Hôm qua tại sao ngươi lừa ta rút kiếm, cho dù Mạt Đồng nuốt nội đan thất yêu ngàn năm cũng sẽ không làm chuyện thương thiên hại lí, ngươi để ta rút kiếm chính là lấy cớ mời ta tới mà thôi".

Nham Vân cũng không thèm nhìn tới nam nhân, chậm rãi tự mình ăn cơm.

"Ngươi khiến Liễu Phong tới đây có dụng ý gì?. Nam nhân truy hỏi.

Nham Vân ngẩng đầu nhìn nam nhân, cũng không chút nào giấu diếm thừa nhận: "Ngươi so với trước kia thông minh rất nhiều, ta lừa ngươi thì sao nào, nếu ta nói thẳng muốn ngươi thay ta rút kiếm, ngươi sẽ bằng lòng sao?". Y hợp tình hợp lý hỏi lại nam nhân.

Nam nhân lặng im.

"Ta để Liễu Phong tới gặp ngươi, ngươi phải cao hứng mới đúng". Nham Vân nhìn chằm chằm nam nhân, ngón tay y thon dài cầm đôi đũa, ngón tay y trắng nõn lại thon dài, nhìn rất đẹp.

Nam nhân không muốn tranh cãi với Nham Vân. Đối mặt với chất vấn của Nham Vân thì tay hắn hơi run rẩy, hắn chua xót nhai thức ăn, ăn không thấy vị gì: "Hôm qua ngươi có bị thương không……"

"Tàm tạm, không chết được". Nham Vân gắp rau cho nam nhân, gắp món nam nhân không thích ăn nhất, nam nhân nhìn đồ ăn trong chén, biết Nham Vân cố ý nhưng nam nhân không nói gì mà vẫn ăn.

Nam nhân ổn định cảm xúc của mình, nhưng vẫn không ổn định được thanh âm hắn run rẩy: "Khi nào Liễu Phong tới?"

"Sao? Đã không chịu nổi muốn gặp tình nhân cũ như vậy a?". Nham Vân mặt không chút thay đổi ăn đồ ăn, đôi đũa y với vào trong chén nam nhân, gắp thức ăn cho vào bát nam nhân, gắp toàn bộ đồ ăn cho nam nhân…….Đều là món nam nhân không thích ăn hoặc là món ăn vào sẽ bị nổi mẩn đỏ…….

Miệng nam nhân ngậm 1 ít cơm, chua xót làm cho hắn không nuốt xuống được, hắn liếc mắt nhìn Nham Vân 1 cái thì từ từ rũ mắt xuống, che lại thần tình trong mắt, lúc này không ai biết hắn suy nghĩ cái gì.

"Ta cùng Liễu Phong không có gì……". Nam nhân khẽ giải thích, và 1 miếng cơm, mặc kệ thích ăn, mặc kệ đồ ăn có làm mẩn ngứa hay không thì đều nhai hết, quả thật không có vị gì.

"Đúng, không có gì". Nham Vân gật gật đầu, lại gắp đồ ăn cho nam nhân, món này nam nhân chưa chưa ăn bao giờ, y liếc nhìn nam nhân 1 cái, không sao cả nói: "Không có gì cũng có thể lên giường, vậy đúng là chính xác không có gì".

Nam nhân không nói nên lời nhìn Nham Vân, một chữ hắn đều nói không được, hai mắt hắn rất đỏ, cũng không thấy 1 giọt nước mắt, hắn khẩn trương giữ chặt chén cơm, hắn chỉ chật vật như thế khi ở trước mặt Nham Vân…….Chịu không nổi như thế…….

"Mấy năm nay ta đi, ngươi sống có tốt không?". Nam nhân gần như là cứng miệng nói ra những lời này, hắn rất muốn biết Nham Vân cùng Liễu Phong sống có tốt không, dù sao đều là hắn tự tay nuôi lớn, tuy rằng thời điểm hắn đi rất luyến tiếc, nhưng mà ngại Nham Vân rất chán ghét hắn nên hắn cũng không có nói nhiều với Liễu Phong lắm. Hắn không muốn Nham Vân hiểu lầm, hắn biết rõ thành kiến của Nham Vân đối với hắn.

“Ta sống rất tốt, bằng không hôm nay cũng sẽ không cùng ngươi ngồi ăn cơm cùng bàn”. Nham Vân rất thẳng thắn trả lời nam nhân, y sống rất tốt, chẳng những thành lập Nham môn mà còn làm cho Thanh Sơn bại vong (thất bại + suy tàn), sự nghiệp của y có thể nói là thuận buồm xuôi gió (công việc trôi chảy, thuận lợi, không gặp trở ngại, khó khăn), ở trong mắt y nếu không đủ tàn nhẫn thì làm không được việc lớn, y đối nhân xử thế (đối xử với mọi người ở đời) chưa bao giờ nể tình. Lời nói của y mơ hồ lộ ra ý tứ hàm xúc không tốt, y là nhắm vào nam nhân.

Nam nhân chưa bao giờ so đo với Nham Vân, hắn vừa định nói chuyện thì đã bị Nham Vân cắt ngang: “Ăn a, sao lại không ăn, sợ ta kê đơn vào đồ ăn sao?”.

“……”. Sắc mặt nam nhân nhục nhã.

“Sao?”. Nham Vân bất động thanh sắc (tỉnh bơ) đánh giá sự khó xử trên mặt nam nhân, “Ta mới vừa nhắc tới Liễu Phong thì ngươi kích động đến nỗi đánh rơi chén cơm, muốn y như vậy thì vì sao không đi tìm y, ta thấy ngươi thành thật mà cũng giả dối, nói 1 đằng làm 1 nẻo”.

Xuyên tạc……. Hoàn toàn là xuyên tạc

Nham Vân hoàn toàn xuyên tạc ý của nam nhân. Khiến hắn ngay cả cơ hội giải thích đều không có, lời Nham Vân nói nhẹ nhàng bâng quơ nhưng đã có chút tổn thương đến hắn, hắn không nói lời nào cũng không có nghĩa nghe không hiểu sự châm chọc của Nham Vân.

” Ta……”.

Miệng Nam nhân không có chút hương vị gì, ói cũng không được mà nuốt cũng không xong, hắn vừa định phản bác thì thấy Nham Vân đưa tay lại đây, giúp hắn nhặt chén cơm lên bảo hắn tiếp tục ăn cơm.

“Mấy ngày trước, phu nhân Trương Tử Yến của ngươi chết ở trong Đại Nham môn ở Biên thành, đệ tử bên dưới của ta đều nói âm hồn phu nhân ngươi không tan, hồn phách quanh quẩn ở trong đại điện, ta siêu độ cho nàng ta, để nàng ta xuống âm phủ đi đầu thai”. Nham Vân tự rót cho mình 1 chén rượu, thanh âm rót rượu kia dị thường rõ ràng, tiếp theo lại nghe ngữ khí Nham Vân lạnh nhạt ra vẻ, “Chắc hẳn bây giờ nàng đã đầu thai”.

“……”.

Nam nhân bỏ chén đũa xuống, hắn căn bản là ăn không vô, nhưng hắn vẫn cám ơn Nham Vân siêu độ giúp Trương Tử Yến, mặc dù nhanh nhưng mà như vậy cũng tốt, hy vọng lần này nàng ta có thể tìm được người thành tâm chờ nàng, tuy rằng hắn cũng chân thành đối tốt với nàng, nhưng mà giữa 2 người khuyết thiếu duyên phận, nhất định không thể cùng một chỗ.

“Đa tạ ngươi”.

Nham Vân không nói chuyện, dùng đũa đẩy một mâm đồ ăn đến trước mặt nam nhân, nam nhân nhìn thoáng qua mới chậm rãi nói: "Ta ăn no rồi……". Nam nhân không muốn ăn mà cũng ăn không vô.

Nham Vân cũng không phản đối, y chưa ăn xong thì nam nhân chưa đi được, nam nhân ngồi yên không nhúc nhích, chẳng được bao lâu thì nam nhân cảm thấy được trên người rất ngứa, trên tay nổi lên 1 chút mẩn đỏ…….

Nam nhân giấu tay trong tay áo, không muốn để cho Nham Vân nhìn thấy, bởi vì hắn đã đủ chật vật rồi nên muốn ở trước mặt Nham Vân giữ lại 1 chút tôn nghiêm, chỉ đơn giản như vậy thôi…….

"Liễu Tích Vân, lúc trước ngươi giao Thanh Hồn kiếm phổ cho Liễu Phong, ta thấy ngươi đã nhìn nhầm, chẳng những y không làm Bạch Vân Quan hiển hách, vinh quang mà còn làm Bạch Vân Quan biến thành bại vong". Nham Vân tự múc cho mình 1 chén canh, cầm ở trong tay từ từ khuấy mấy cái, vừa nhàn nhã nhấm nháp vừa ý vị thâm trường ra vẻ, "Ngươi đã nhìn nhầm". Y đang chễ giễu nam nhân……

Nham Vân gọi thẳng nguyên danh của nam nhân, điều này làm cho hắn rất khó chịu, hắn đã sớm không cần cái tên kia mà Nham Vân cố ý gọi hắn như vậy, đối hắn mà nói có chút châm chọc nhưng hắn lại không thể dị nghị gì bởi vì đó là vốn là tên của hắn, cho dù hắn đổi tên thì hắn vẫn là hắn.

"Ta đã nhìn nhầm……". Nam nhân thấp giọng hàm hồ nói một câu thì ngậm chặt miệng không thèm nói (nhắc) lại, hắn quả thực không ngờ Liễu Phong lại khiến cho Bạch Vân Quan rơi xuống nông nổi này.

Hai người ngồi ở tiểu đình hậu viện dùng bữa, vườn hoa bốn phía đều héo rũ nhưng hoa sen trong hồ lại nở rộ trong tuyết, có linh khí nhàn nhạt quanh quẩn ở bên cạnh ao, hỗn hợp sương mù, hơi nước làm dịu hoa sen trong hồ, nhìn qua thực yêu dị, cho dù là trên trên bầu trời tuyết đang rơi nhưng không ảnh hưởng hoa sen nở rộ như cũ.

Nam nhân đang đợi. Nham Vân uống canh xong thì cũng không để nam nhân đi, trên vai Nham Vân khoác 1 kiện áo lông chồn, nam nhân mặc 1 kiện áo lông nhưng vẫn ngăn không được âm khí cùng giá lạnh nơi này.

"Nham Vân, ta muốn trở về phòng, ta lo lắng cho Cửu Hoàng 1 mình ở trong phòng". Quả thật nam nhân rất lo lắng, nếu Cửu Hoàng dọa đến người đưa cơm thì không xong. Dù sao hiện tại Cửu Hoàng là thú hình, nếu người Nham Môn nhìn thấy, quấy nhiễu đến Nham Vân sẽ không tốt lắm.

Nham Vân đột nhiên mở miệng: "Con sư tử kia có quan hệ gì với ngươi?". Y bỏ chén trong tay xuống, căn bản là không nhìn nam nhân, y lấy khắn tay lau lau miệng.

Nam nhân sửng sốt một chút, không ngờ Nham Vân đã biết, nhưng hắn rất nhanh liền nói:"Y là bằng hữu của ta……". Ngoại trừ điều này thì hắn cũng không biết nói như thế nào, khó có thể nào nói cho Nham Vân rằng mỗi đêm Cửu Hoàng với hắn ngủ cùng nhau, còn muốn làm chuyện mà giữa phu thê mới làm, hắn tuyệt đối nói không nên lời, nếu là như vậy thì Nham Vân chắc chắn càng thêm xem thường hắn.

"Trước khi Liễu Phong tới, nếu ngươi viết kiếm phổ cho ta thì ta sẽ không cần để Liễu Phong tới đây 1 chuyến". Nham Vân nhìn chăm chú vào nam nhân mấy lần, nam nhân vẫn cúi đầu, liền ngay cả Nham Vân cũng thấy không rõ lắm thần sắc trong mắt nam nhân.

"Tính tình ngươi quá nóng nảy, không thích hợp luyện Thanh Hồn kiếm pháp……". Nam nhân chính là nói thật, lúc trước thời điểm hắn ra quyết định, có một nửa là lo lắng đến tính tình của Nham Vân.

"Ta muốn kiếm phổ".

"Ngươi đến tột cùng là vì sao cố ý muốn kiếm phổ kia, lúc trước……". Nam nhân nói đến một nửa, nhìn thấy Nham Vân bất mãn nhíu mày, nhưng hắn cũng không có đem lời muốn nói nghẹn trong bụng, hắn nói thẳng, "Nếu ngươi muốn kiếm phổ như vậy thì lúc trước vì sao không trực tiếp tìm ta lấy, nếu ngươi mở miệng thì kiếm phổ đã sớm là của ngươi, ta nhớ rõ khi đó ngươi nói nếu như Liễu Phong học xong Thanh Hồn kiếm pháp là có thể bảo hộ ngươi……".

Nham Vân im lặng không lên tiếng nhìn chằm chằm, cố hết sức nhẫn nại nắm lấy cánh tay nam nhân đang run lên, ánh mắt y sâu không thấy đáy khiến nam nhân không thể hiểu được suy nghĩ của y, nam nhân rất khó để mà hiểu được……

Mà đối mặt cái nhìn chăm chú của Nham vân thì nam nhân tiếp tục nói: "Lúc trước…… Chính là ngươi bảo ta cho Liễu Phong……".

155. Chương 155

Hình như Nham Vân không định lại để ý tới nam nhân, y uống vài chén rượu, sai người dọn hết đồ ăn trên bàn, sai người bưng một chén nước thuốc đến cho nam nhân, nam nhân thành thật uống, nam nhân biết đó là chữa mẩn đỏ nhưng hắn không nói gì, cứ dựa theo phân phó của Nham Vân mà đi về, Nham Vân đang thử hắn? Hay là làm khó dễ hắn? Hắn sắp phân không rõ……

Thời điểm nam nhân xoay người nhìn đến thân ảnh Nham Vân biến mất ở phía sau đình viện thì hắn mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, cả người hắn đều vô lực, hắn nhìn nhìn mẩn đỏ trên tay, đã dần dần biến mất, khi hắn đứng trước cửa phòng thì hắn không trực tiếp đẩy cửa đi vào, bởi vì Nham Vân làm hắn hơi bị "trọng thương" nên hắn có chút khó chịu. Hắn đứng ở bên ngoài 1 lúc rồi sắp xếp lại cảm xúc……

Thấy có đệ tử Nham môn đi qua nên hắn gọi đệ tử Nham môn, "Tiểu huynh đệ, làm phiền ngươi nhờ người khác mang chút nước nóng tới, ta muốn tắm rửa". Yêu cầu xem như hơi quá đáng.

Nhưng đệ tử Nham môn vẫn gật đầu, thời điểm nam nhân đi vào phòng phát hiện đồ ăn đưa tới để trên bàn đều không có chạm qua, màn che rất dày buông xuống, che lại động tĩnh trên giường……

Đệ tử Nham môn mang mấy thùng lớn nước nóng đổ vào thùng tắm, nam nhân đang chuẩn bị cám ơn tiểu

huynh đệ thì lại nghe tiếng thở mạnh rất lớn của Cửu Hoàng, giường kêu kẽo kẹt, cái đuôi lông xù của Cửu Hoàng lộ ra……

Nam nhân sợ tới mức run lên. Hắn nhanh chóng ngẩng đầu, nhìn về phía đệ tử Nham môn…….

May mắn tên đệ tử kia không phát hiện, nam nhân đi đến bên giường nhét cái đuôi của Cửu Hoàng vào lại bên trong giường, sau khi đệ tử kia rời khỏi thì hắn mới vén màn ra, hắn mới vừa vén màn ra thì cảm giác được cái mũi Cửu Hoàng đưa lại đây, ẩm ướt, hơn nữa chòm râu làm mặt hắn ngưa ngứa, Cửu Hoàng vẫn hoàn toàn là hình thú.

Vẫn là hình dạng bạch sư, Cửu Hoàng vừa nhúc nhích thì giường liền kêu kẽo kẹt, nam nhân bảo Cửu Hoàng ngủ yên đừng nhúc nhích, hắn tắm rửa một cái, cảm thấy thoải mái rất nhiều, hắn nhìn đến đồ ăn trên bàn thì thầm nghĩ Cửu Hoàng khẳng định sẽ không ăn, để người mang đồ ăn đi vào cũng chỉ là làm cho có mà thôi, Cửu Hoàng ngậm tuyết liên thì có thể bổ sung tinh khí, có thể không cần ăn cái gì.

Thời điểm ngủ buổi tối, nam nhân cũng không biết nên ngủ ra sao, hình thể Cửu Hoàng rất to lớn nhưng lại là hình thú, lông trên người xồm xoàm, đại móng vuốt của Cửu Hoàng đè lên hắn, căn bản là không cho hắn nhúc nhích, móng vuốt giật giật liền kéo hắn vào trong lòng, càng cúi đầu liếm hôn xương quai xanh của hắn, đầu lưỡi nóng ẩm di chuyển trên người hắn……

Nam nhân mới vừa tắm xong nên trên người có mùi hương thơm mát, Cửu Hoàng thấy hắn đang vén màn, bộ dáng lo lắng nghiêng đầu, đầu lưỡi Cửu Hoàng từ bụng hắn liếm xuống dưới, đầu lưỡi nóng ướt lại dày quấn lấy dục vọng hắn, hắn muốn đưa tay đẩy đầu Cửu Hoàng ra, nhưng vừa mới đụng tới bộ lông sư tử mềm mịn kia thì lỗ tai Cửu Hoàng nhẹ nhàng run run…….

Nam nhân sửng sốt hơn nữa ngày, đôi mắt màu lam nhạt của Cửu Hoàng mệt mỏi nhìn chăm chú vào hắn, không khí trở nên rất mờ ám, tấm màn che kín giường, có thể thấy thân ảnh Cửu Hoàng liếm hắn, bởi vì Cửu Hoàng ăn tuyết liên nên trên người có cổ hương khí nhàn nhạt giống trên người Phật Hàng, rất nhạt, rất nhạt, rất dễ chịu.

Nam nhân cảm giác được dục vọng giữa 2 chân bị liếm, đầu lưỡi Cửu Hoàng vừa lớn vừa dày bao vây lấy dục vọng của hắn, liếm, xoa, chòm râu của Cửu Hoàng kích thích hắn, làm thân thể hắn mẫn cảm mà run rẩy, miệng nhịn không được phát ra rên rỉ yếu ớt.

Hơi thở Cửu Hoàng cực nóng giống như muốn làm bị thương dục vọng nam nhân, hắn vừa định lên tiếng ngăn cản thì móng vuốt Cửu Hoàng liền tách chân hắn ra, đầu lưỡi liếm từ ngực lên miệng của hắn, cái đầu sư tử to nóng hầm hập để ngang môi hắn, bờ môi của hắn bị Cửu Hoàng hôn đến ướt át, sáng bóng, hắn cảm giác được hô hấp của Cửu Hoàng càng ngày càng nặng, hắn nhẹ nhàng giật giật thân thể thì đụng tới dục vọng cực nóng như bàn ủi của Cửu Hoàng, nó rất to lớn lại vừa cứng còn rất nóng.

Nam nhân lập tức đứng dậy, nếu Cửu Hoàng động dục thì hắn xong đời…….

"Đừng nhúc nhích".

Cửu Hoàng chộp được dục vọng của nam nhân, đệm thịt của y để ở trên đùi nam nhân, y giật giật thân thể chôn dục vọng vào giữa đùi nam nhân, khiến hai chân nam nhân kẹp lấy dục vọng y, đầu y cố định đầu nam nhân, móng vuốt y giữ chặt 2 chân nam nhân khiến nam nhân kẹp chặt dục vọng của y, y ôm nam nhân vào trong ngực, dục vọng y cọ sát với đùi nam nhân, mỗi khi y cử động một chút thì giường đều đong đưa, nam nhân không dám lộn xộn, nam nhân lo lắng y không khống chế được.

Chỉ cần không đi vào thì làm gì cũng được…….

Nam nhân xem như là thỏa hiệp, Cửu Hoàng ôn nhu ôm hắn, hắn không dám nhìn dục vọng vừa lớn vừa thô giữa 2 chân mình, chỉ cảm thấy phân thân nóng như lửa kia ở giữa hai chân hắn ma xát qua lại, nhưng nó lại cọ xát cùng với dục vọng của hắn, tần suất ra vào càng lúc càng nhanh, đầu Cửu Hoàng vẫn cố định đầu hắn, cọ qua cọ lại.

Tại nơi ra vào liên tục kia, cho dù không có súng thật đạn thật đi vào nhưng phân thân lửa nóng kia dùng sức cọ xát khiến cho nam nhân nắm chặt ga giường, hơn nữa đầu lưỡi dày của Cửu Hoàng liếm lưng, cánh tay, cổ hắn, quanh quẩn ở cần cổ hắn, xúc cảm nóng ướt khiến thân thể hắn vì khoái cảm mà run rẩy……

“Ngô…..Xong rồi a?”. Nam nhân lo lắng hỏi Cửu Hoàng, tốc độ của Cửu Hoàng càng lúc càng nhanh, ở giữa mông hắn đều bị ma sát tới đỏ lên, cảm giác nóng bức kia thổi quét toàn thân hắn.

Hai má nam nhân rất nóng, thân thể đều nóng lên, phân thân dưới bụng rất cứng, phía trước phân thân hắn rơi “nước mắt”, chòm râu Cửu Hoàng liên tục kích thích hắn. Cho đến khi 2 người đều bắn ra……..

Trước 1 giây nhiệt dịch (dịch: chất lỏng, nhiệt: nóng) phun ra thì nam nhân mất kiểm soát nắm chặt chân trước của Cửu Hoàng, chân Cửu Hoàng mềm mại, đệm thịt rất nóng, sờ rất thoải mái, hơn nữa Cửu Hoàng ôm hắn, thân thể lông xù dán lên ** của hắn, hắn “vừa a vừa ư” rên rỉ ra tiếng.

Cửu Hoàng không cho nam nhân đứng dậy, nam nhân không có biện pháp đành phải dựa vào y, nam nhân đối với y vẫn là sư tử nhìn 1 lúc, y mệt mỏi nằm xuống, nam nhân nói cho y biết chuyện Nham Vân biết y là sư tử, y cũng không kinh ngạc, hơn nữa tỏ vẻ biết cũng là chuyện sớm hay muộn, hơn nữa pháp lực Nham Vân cao cường nhất định là sớm đã cảm ứng được.

Từ sau đêm đó, mỗi ngày nam nhân đều dùng bữa với Nham Vân, Cửu Hoàng cần một chút thời gian để khôi phục hình người, nam nhân không tránh khỏi được việc đệ tử Nham môn đưa đồ ăn đến phòng, sau khi từ lần trước Nham Vân khiến hắn ăn mấy món ăn đó thì từ hôm sau đều các món đều thay đổi sạch, đều là món Nham Vân thích ăn, hắn không kén ăn, chỉ cần ăn rồi không bị nổi mẩn đỏ thì có thể ăn hắn đều ăn.

Mà mỗi lần nam nhân muốn gắp đồ ăn cho Nham vân thì đều bị Nham Vân nhìn chăm chú làm hắn rụt tay lại, chỉ lo lắng Nham Vân ghét bỏ hắn bẩn, trên đũa dính nước miếng của hắn……..

Mà buổi tối mỗi ngày khi nam nhân trở về phòng thì Cửu Hoàng đều phải ôm hắn, mấy lần hắn đều muốn mở miệng yêu cầu Cửu Hoàng tiết chế một chút nhưng khi đầu lưỡi nóng ướt của Cửu Hoàng liếm hắn 1 cái thì cái gì hắn cũng đều nói không được…….

Nam nhân rất bất đắc dĩ. Nhưng mà dựa vào Cửu Hoàng có thể giảm bớt sự xâm nhập của âm khí cùng hàn khí, gian phòng ở đây rất hoa lệ (đẹp + rực rỡ), cái gì cũng có nhưng lại rét căm căm, lúc sau hắn nhờ người ta đưa đến một cái hỏa lô(bếp lửa) thì mới cảm giác được ấm áp, chỉ là Cửu Hoàng mỗi ngày đều ở trên giường, dựa vào ăn tuyết liên để gia tăng tinh khí nên hắn có chút lo lắng.

Qua vài ngày mà Liễu Phong vẫn là chưa có tới, hơn nữa trấn này ngoại trừ trong âm phủ thì địa phương khác nơi nơi đều có quỷ hồn lơ lửng, hơn nữa xa phu mà nam nhân thuê trước đó và tiểu Thúy đều bị Nham Vân đưa đi Biên thành, cho dù là muốn chạy trốn thì hắn cũng hoàn toàn không có cơ hội.

Nham Vân mới dùng bữa xong, y đang đứng cạnh hồ sen thưởng thức hoa sen, bông tuyết nhẹ nhàng rơi ở trên mặt nước, tạo ra gợn sóng, hoa sen mọc tràn lên trên cầu, chỉ lộ ra mấy cái đèn, đèn ***g màu đỏ tươi trong đình chiếu ra quang mang đẹp đẽ, làm nổi bật khuôn mặt y, làm vẻ mặt của y nhu hòa đi 1 ít. "Vị bằng hữu kia của ngươi, vì sao luôn không ra khỏi cửa phòng?". Trong tay y bê 1 chén trà, y nhẹ nhàng uống một ngụm, y đặt chén trà ở tay ghế, lan can màu đỏ thắm bị bao phủ dưới ánh sáng màu đỏ tươi có vẻ càng thêm chói mắt".

"Y không tiện đi ra ngoài".

"Cũng không phải nữ nhân thì có gì không tiện?". Nham Vân nghiêng đầu nhìn về phía nam nhân, thấy mi mắt nam nhân run rẩy một chút, y đưa tay phủi tuyết bám trên vai nam nhân xuống, "Sau khi Liễu Phong đi ra, y nghe nói ngươi ở trong này thì trực tiếp từ Thanh Sơn đi tới, đến lúc đó ngươi có thể cảm động ôm y, nói 1 chút mấy năm nay ở bên ngoài ngươi khổ bao nhiêu, ngươi sẽ thấy rõ Liễu Phong sẽ đối ngươi nói nói cái gì".

"Ta sẽ không giả vờ đáng thương……". Nam nhân nói thật, hắn sẽ không nói chuyện mấy năm nay cho Liễu Phong nghe.

"Nếu Liễu Phong biết ngươi thú thê thì ngươi đoán xem y có còn muốn ngươi không?". Nham Vân giơ tay nâng cằm nam nhân lên, y không cho nam nhân cúi đầu, muốn nam nhân nhìn thẳng mắt y.

Nam nhân cùng Liễu Phong không có gì…….

Nam nhân không giải thích rõ được nên hắn đành phải ngậm miệng không nói lời nào, chỉ là hắn càng không nói lời nào thì Nham Vân lại càng nghĩ là hắn đang chột dạ……

Nam nhân đánh trống lảng, hắn vẫn muốn nói chuyện Cửu Hoàng thú hóa cho Nham Vân biết, hắn tin Nham Vân cũng sẽ không có uy hiếp với Cửu Hoàng, tuy rằng mấy năm qua hắn không gặp Nham Vân, nhưng hắn vẫn hiểu rõ cá tính Nham Vân, chỉ là tính tình Nham Vân khó nắm bắt, lần này hắn gặp lại Nham Vân nhưng thật ra hắn cảm thấy trải qua nhiều năm tôi luyện, cùng thời gian ăn mòn thì tính cách Nham Vân trở nên trầm ổn so với trước kia rất nhiều.

"Vậy ngươi tốt nhất đừng để y đi ra ngoài, để tránh dẫn tới phiền toái không cần thiết".

"Ân".

Nam nhân gật gật đầu, hắn chuẩn bị trở về phòng.

"Sư thúc". Bỗng nhiên Nham Vân gọi nam nhân lại, "Sau này ngươi định làm sao?".

Nam nhân dừng bước chân lại.

"Ngươi cảm thấy chính ngươi hại chết thê tử ngươi, ngươi không muốn trở về Trương phủ, ngươi cảm thấy rất có lỗi với người Trương phủ, ngươi cũng không quay về Thanh Sơn được, thiên hạ này rộng lớn nhưng không có chỗ cho ngươi dung thân". Nham Vân nói ra sự lo lắng trong lòng của nam nhân, y nhìn nam nhân, "Chẳng lẽ ngươi định cùng Cửu Hoàng quay về Tuyết Sơn, cả đời đều ở cùng 1 chỗ với y?".

"Ta đã đáp ứng Cửu Hoàng cùng y quay về Tuyết Sơn". Chẳng qua chỉ là tạm thời mà thôi.

"Kế hoạch không có thay đổi, ta biết ngươi là người giữ lời, chỉ là có đôi khi tình huống sẽ do thế cục thay đổi mà khác đi, ngươi đang ở trong nhân gian thì phải để ý thế tục……".

"Ta biết đạo lý này, chỉ là hiện tại ta không có nơi khác để đi, hơn nữa ta cũng muốn đi xem nơi ở của Cửu Hoàng". Sau khi nam nhân nói xong thì không nghe Nham Vân nói tiếp, hắn liền tiếp tục đi hướng phía trước.

Nhưng mới vừa đi chưa được mấy bước……. Chợt nghe Nham Vân nói: "Mấy năm nay thời điểm sư thúc ở bên ngoài ăn gió nằm sương có nhớ tới ta không". Thanh âm y rất lãnh đạm, y xoay người nhìn thấy bóng lưng của nam nhân. Y đụng đổ chén trà.

Nam nhân khẩn trương quay đầu, thấy chén trà bể nằm ở bên cạnh chân Nham Vân, thân hình Nham Vân nhoáng lên một cái liền xuất hiện trước mắt hắn, cả người hắn đều sững sờ do Nham Vân dựa rất gần hắn…….

Nam nhân chỉ có thể ngừng thở, nhìn thấy Nham Vân gần trong gang tấc.

"Trả lời ta".

Nam nhân do dự thật lâu mới thốt ra một chữ: "Có……". Hắn có nhớ chỉ là hắn không thể trở lại Thanh Sơn, nhớ cũng không làm gì được hơn nữa Nham Vân chán ghét hắn như vậy.

Nếu là trước đây thì nam nhân tuyệt đối không dám nói ra…….Chỉ là bây giờ hắn vừa không phải là người của Thanh Sơn cũng không phải chưởng môn Bạch Vân Quan, hắn chỉ là 1 người thường mà thôi, hắn có quyền, có tư cách, có lựa chọn trả lời Nham Vân. Hắn không có lựa chọn giấu diếm, hắn thực thẳng thắn, hắn thực chân thành. Đích thực hắn có nhớ, hắn không muốn nói dối.

"Vậy ngươi nói cho ta biết, tại sao ngươi lại nhớ ta?". Nham Vân thản nhiên hỏi, y nhìn chằm chằm nam nhân, mặt y không có chút tỳ vết nào vẫn hoàn mỹ giống như trước đây.

"Bởi vì……". Nam nhân lùi từng bước ra sau, hắn rất lo lắng nói: "Bởi vì ngươi là đồ đệ của ta……". Hắn do dự thật lâu mới nói ra những lời này, việc này giống như làm hao hết tất cả khí lực của hắn.

Nham Vân lãnh đạm hừ một tiếng, liền xoay người rời đi, nam nhân cũng không để ý, hắn sớm biết rằng Nham Vân chính là loại thái độ này, hắn đã sớm không ôm hy vọng.

Nam nhân không dám…….

Mấy ngày sau, thời điểm ăn cơm Nham Vân không nói chuyện với nam nhân, từ đầu đến cuối Liễu Phong đều không có xuất hiện, nam nhân biết Liễu Phong căn bản là sẽ không đến, nếu Nham Vân dùng hắn để áp chế Liễu Phong đưa kiếm phổ cho mình thì Liễu Phong căn bản là sẽ không để ý tới Nham Vân, Liễu Phong cũng sẽ không dùng kiếm phổ đổi lấy hắn, trước kia trước khi hắn rời khỏi Thanh Sơn thì cho Liễu Phong 7 phần công lực, chỉ để lại cho bản thân 3 phần, sau đó toàn bộ cho Phật Hàng.

Khi đó…….Nam nhân nhớ rõ khi đó Nham Vân thường xuyên nói ——

"Sư thúc, ngươi cảm thấy bộ dạng của Liễu Phong đẹp không?".

" Đẹp……".

"Vậy ta có đẹp không? Hay là Liễu Phong đẹp?".

"Đều đẹp hết…….".

Thời điểm luyện công ở Thanh Sơn thì nam nhân nhớ rõ Nham Vân hỏi hắn như vậy, khi đó Nham Vân mới hơn 10 tuổi, luôn hỏi hắn, bắt hắn so sánh giữa 2 người, Nham Vân rất rối rắm vấn đề này, có thời gian liền hỏi hắn.

……

"Sư thúc, ngày hôm qua ta nói với Liễu Phong là ta thích y, bộ dạng y đẹp thế nhưng lại tát ta 1 cái". Mỗi lần Nham Vân bị Liễu Phong dạy dỗ xong thì sẽ chạy tới cáo trạng cùng nam nhân.

"Đâu, ta xem xem". Mỗi lần nam nhân đều cười ôn nhu, ôm Nham Vân lên trên đùi, bôi dược cho Nham Vân.

"Liễu Phong còn nói ta vô sỉ".

"Về sau ngươi không nên nói với Liễu Phong như vậy, y không thích gần gũi với người khác". Mỗi lần nam nhân sẽ rất ôn nhu nói với Nham Vân, bảo Nham Vân không cần lại đi nhưng mà Nham Vân luôn không nghe, mỗi lần bị thương đều chạy tới chỗ nam nhân.

Nham Vân đối Liễu Phong rất cố chấp, điều này nam nhân có thể nhìn ra, cho dù hắn khuyên như thế nào thì Nham Vân cũng không nghe lời.

……..

"Sư thúc, ta có 1 việc muốn hỏi ngươi, ngươi cảm thấy Liễu Phong tốt?Hay ta tốt?". Một ngày sau khi luyện kiếm xong, Nham Vân còn trẻ liền đi tới trước mặt nam nhân hỏi.

"Đều tốt hết".

"Vậy nếu ngươi phải chọn chưởng môn thì ngươi sẽ chọn ai?".

"Ngươi muốn học Thanh Hồn kiếm pháp, muốn làm chưởng môn sao?".

"Ta không muốn, chỉ cần Liễu Phong làm chưởng môn thì tốt rồi, Liễu Phong quan trọng hơn mọi thứ". Nam nhân nhớ rõ ràng câu trả lời của Nham Vân, chỉ là thời gian trôi qua, cảm tình có chút biến chất, tâm tư cũng không tránh được tự nhiên thay đổi.

…….

Nam nhân trở về phòng như thế nào thì hắn đã quên mất, hắn chỉ biết là Cửu Hoàng ngủ rất ngon, hắn ngồi ở trước bàn thẫn thờ thật lâu thật lâu, nhìn ngọn nến lay động khiến hắn nhớ lại chuyện cũ…….

Nếu không phải sau đó xảy ra chuyện kia thì bây giờ hắn còn là chưởng môn Bạch Vân Quan, Nham Vân cùng Liễu Phong là đồ đệ của hắn, nói không chừng……..

Nham Vân đã sớm toại nguyện ôm được mỹ nhân……..

156. Chương 156

Nam nhân ở âm phủ đợi suốt nửa tháng, nơi này chẳng phân biệt được ban ngày hay đêm tối, hơn nữa âm khí rất nặng, Cửu Hoàng cần bổ sung dương khí nên hắn đành phải mỗi đêm đều cùng Cửu Hoàng ***, hình như Cửu Hoàng chậm rãi thích ứng hoàn cảnh ẩm thấp ở đây nên rất nhanh liền biến trở về hình người, chỉ là mặc kệ Cửu Hoàng là hình người hay hình thú thì Cửu Hoàng vẫn sẽ cùng hắn ngủ cùng giường.

Hơn nữa hình người khá thuận tiện, thời điểm hình thú thì Cửu Hoàng không có cách trực tiếp tiến vào thân thể nam nhân, nếu làm bị thương nam nhân thì y không đành lòng cho nên y vẫn để cho nam nhân dùng 2 chân kẹp lấy dục vọng thô to của hình thú, kẹp tới khi nào y bắn mới thôi, nam nhân thực dịu ngoan, giống như con cừu bị y ôm…….

Có đôi khi thẹn thùng, có đôi khi giận dữ, thậm chí có đôi khi sẽ đẩy y ra, nhưng chỉ cần y ôn nhu một chút thì nam nhân sẽ không chống đỡ được…….

Rồi sau đó Cửu Hoàng sẽ cùng nam nhân dùng bữa cùng Nham Vân, chỉ là Nham Vân cũng không để ý bọn họ, nam nhân sớm biết rằng Nham Vân sẽ có loại phản ứng này, hắn sớm biết Nham Vân là loại ý tưởng này, hắn cũng không để ý, đây là địa phương của Nham Vân nên hắn sẽ tuân theo quy tắc ở đây, chỉ cần Liễu Phong đến đây, mọi người tập trung lại thì hắn có thể cùng Cửu Hoàng rời đi.

Trong lúc bọn họ ở lại trong phủ thì thỉnh thoảng Nham vân sẽ cùng Cửu Hoàng chơi cờ, nam nhân sẽ ngồi xem ở bên cạnh, chơi cờ rồi chơi cờ, chỉ là Nham Vân không thích nói chuyện với nam nhân, ngược lại nói khá nhiều với Cửu Hoàng.

Diện mạo Cửu Hoàng tuấn tú phi phàm, Nham Vân lại đối sự vật và người xinh đẹp khá thân thiện, 2 người từ đầu tiên tán gẫu dần dần phát triển nói chuyện phiếm, nam nhân có đôi khi không chen vào được.

"Quan hệ của ngươi cùng Tích Duyên dường như rất tốt, các ngươi quen nhau như thế nào?". Nham Vân vừa chơi cờ vừa hỏi Cửu Hoàng, ánh mắt y bình tĩnh thật giống như đang hỏi đối phương buổi tối ăn cơm có hợp khẩu vị không.

"Nương tử Tích Duyên bị yêu nghiệt bắt, hắn đi lên trên núi cứu nương tử hắn, chúng ta liền gặp gỡ, khi đó hắn còn chưa cùng nàng thành thân". Cửu Hoàng cười nói cho Nham Vân biết, y nghiêng đầu nhìn về phía nam nhân, tươi cười bên miệng trở nên ám muội, "Ngươi nói phải không?".

"Ân…….". Nam nhân gật đầu, hắn kéo kéo y phục, dù sao vẫn cảm thấy ánh mắt Cửu Hoàng có chút…….nhục dục…… Tuy rằng thực ôn nhu nhưng mà Nham Vân cũng đang nhìn hắn, hơn nữa mặt không chút thay đổi theo dõi hắn.

Nham Vân sai người bê 1 chén trà cho nam nhân, hắn có chút thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), thời tiết rất lạnh, hắn không có biện pháp vẫn ngồi như vậy, tay hắn rất lạnh, tuy rằng mặc rất kín nhưng nơi này lạnh lẽo, không chỉ có sự rét lạnh của mùa đông.

"Đa tạ…….". Nam nhân thấp giọng cảm ơn Nham Vân, nghe thấy Nham Vân lãnh đạm không cao không thấp "Thiết" một tiếng, hắn không có phản bác lại, chỉ là sửng sốt một chút, hắn rũ mắt im lặng uống mấy ngụm trà.

Cửu Hoàng tiếp tục cùng Nham Vân chơi cờ, hơn nữa hàn huyên tán gẫu nam nhân quen Cửu Hoàng như thế nào đến bây giờ, Cửu Hoàng không nói y cùng nam nhân ở trên giường mây mưa thất thường, dưới cái nhìn chằm chằm của nam nhân thì y cũng chỉ nói việc bình thường ở cùng nam nhân, nam nhân nghe y nói, y cũng không để ý "chia sẻ" sự tình này cùng Nham Vân.

Mí mắt Nham Vân cũng không nâng một chút mà lắng nghe, thỉnh thoảng hỏi 1, 2 câu thì Cửu Hoàng sẽ trả lời Nham Vân, nam nhân sốt ruột, hắn rất lo lắng Cửu Hoàng sẽ nói lộ ra hết, hắn một đường khẩn trương muốn chết, mỗi lần thời điểm Cửu Hoàng muốn nói cái gì thì hắn sẽ sợ tới mức làm bộ ho khan, mà hắn cùng với Cửu Hoàng hỗ trợ lẫn nhau khiến Nham Vân phản cảm.

Ngay cả khi Cửu Hoàng thua mấy ván thì cũng không để ý, thấy bộ dáng nam nhân lo lắng, y không dấu vết hít sâu vào, đi đến bên người nam nhân đối nam nhân nói: "Trở về phòng nghỉ ngơi đi?".Y đưa lưng về phía Nham Vân thế cho nên Nham Vân không nhìn thấy tươi cười trên mặt y bây giờ, y đưa tay sờ sờ mặt nam nhân, nhưng hình như kiêng dè Nham Vân ở đây nên y rất nhanh bỏ tay xuống.

Hai người vừa mới chuẩn bị trở về phòng thì mấy đệ tử Nham môn mặc hồng y liền vội vã chạy tới…….

"Môn chủ, bên ngoài có người xông vào âm phủ! Còn đả thương rất nhiều huynh đệ, người nọ nói muốn……. Muốn tìm người tính sổ…… Mấy đệ tử kia run rẩy quỳ trên mặt đất, tự biết không trông coi được âm phủ nên phạm phải tội lớn.

Nam nhân biết mấy người này là mấy môn nhân phụ trách trấn đại môn âm phủ, Nham Vân vững như bàn thạch (vững chãi, kiên định, không có gì lay chuyển nổi) ngồi, sai đám người phía dưới đi chữa thương, 1 cái bóng đen chợt đi vào…….

Khi nam nhân thấy rõ bộ dáng của bóng đen kia thì hắn bất an lui từng bước…….

Người tới dĩ nhiên là Mạt Đồng…….

"Chờ một chút sẽ tìm ngươi tính sổ". Mạt Đồng bất mãn quan sát nam nhân một phen, y tràn ngập tà khí, thấy nam nhân lui về phía sau vài bước, y nhìn thấy Cửu Hoàng ở trong này thì y cực độ bất mãn hừ một tiếng, "Ngươi không trở về Tuyết Sơn mà ở đây làm gì, muốn cướp người của ta rồi chạy đi a, ngươi mơ đi". Y rất không lễ độ chỉ chỉ Cửu Hoàng, liền xoay người lại nhìn nam nhân.

Nham Vân không định ra tay, y tiếp tục chơi cờ, Mạt Đồng vung tay lên hất tung cái bàn, quân cờ liền rơi vào trong hồ nước…….

"Mau trả vạn linh lô lại cho ta". Mạt Đồng đưa tay đòi lô tử từ Nham Vân, y dùng vạn linh lô để bồi bổ, bị Nham Vân cướp mất thì y vốn đã rất tức giận, khi nhìn thấy nam nhân ở đây thì y càng thêm phẫn nộ, hơn nữa vừa rồi y rõ ràng nhìn thấy Cửu Hoàng sờ mặt nam nhân, hơn nữa trước đó 3 người còn nói cười, thấy hình ảnh kia làm y bốc hỏa.

Nam nhân này cũng dám thừa dịp thời điểm y đi ra ngoài làm việc lén trốn đi, buồn cười, hơi quá đáng, nam nhân này đem y trở thành "nam sủng" còn chưa tính lại thừa dịp thời điểm y không có mặt lén thu thập hành trang rời đi, y xem rượu như mạng nhưng do tức giận mà mấy ngày cũng chưa uống 1 giọt rượu.

"Ngươi không làm … ta thất vọng a?". Mạt Đồng liếc mắt nhìn nam nhân một cái, thấy nam nhân lui đến đụng vào cây cột thì y nhíu mày 1 chút, Cửu Hoàng đỡ nam nhân, mày y nhăn càng chặt.

Nhìn thấy nam nhân thì y thiếu chút nữa quên mất chính sự…….

Cửu Hoàng mang nam nhân trở về phòng, Mạt Đồng muốn đuổi theo lên lại bị Nham Vân cản lại, Nham Vân trả lại vạn linh lô cho Mạt Đồng, "Ta không cướp đồ của ngươi, chỉ là mượn dùng 1 chút, ngươi thấy rồi đó nơi này âm khí quá nặng, oan hồn quá nặng, ta dùng lô tử của ngươi hấp thu oán linh vào, giảm bớt âm khí nơi này". Cho dù hấp thu thì âm khí nơi này vẫn rất nặng, nếu không phải Thanh Hồn kiếm trấn thủ ở đây thì căn bản áp chế không được quỷ khí âm lãnh nơi này.

Mạt Đồng cầm lấy vạn linh lô, cầm ở trong tay nặng trịch, hấp thu không ít năng lượng, điều này trái ngược so với dự tính của y, Nham Vân để y ngồi xuống, y cũng không ra tay.

"Lần sau nếu ngươi muốn tới âm phủ, ta tùy thời hoan nghênh, chỉ là không nên động thủ làm bị thương đệ tử của ta, nội đan ngươi cũng nuốt rồi, không có vạn linh lô thay ngươi tinh lọc ma khí thì ngươi không có biện pháp ngăn chặn lực lượng trong cơ thể, cho nên chúng ta hợp tác, dùng lô tử của ngươi giúp hấp thu quỷ khí nơi này của ta, chỉ cần khống chế âm huyệt không bạo phát, chuyện trước đây ta có thể không truy cứu".

Mạt Đồng nghĩ nghĩ liền trả lời: "Có thể".

"Ngươi biết con xà yêu ở Thanh Sơn từ rất lâu rồi phải không?". Nham Vân giương mắt nhìn về phía Mạt Đồng, Mạt Đồng ngồi dựa vào trên lan can, lẳng lặng chờ đợi Nham Vân tiếp tục, "Lúc trước các ngươi bị nhốt trong ngọc tì hưu* nên quan hệ phải rất tốt mới đúng, tại sao ngươi không hợp tác cùng xà yêu?".

"Y là yêu"

"Nhưng ngươi là ma".

"Hiện tại y muốn thành tiên, ta không thành tiên được…….". Mạt Đồng liếc mắt nhìn Nham Vân 1 cái, y cùng với Xích Luyện vốn là đi con đường khác nhau, Xích Luyện có mục đích muốn thành tiên, y muốn ở lại thế gian, y có chuyện mình muốn làm, bọn họ khác nhau.

"Bây giờ lô tử đã trả lại cho ngươi, tạm thời ngươi có thể ở lại nơi này của ta, để lô tử của ngươi hấp thụ nhiều quỷ khí một chút rồi hẵng đi". Nham Vân xoay người chỉnh lý lại y phục, chuẩn bị rời đi, để Mạt Đồng tự do.

"Làm sao ngươi biết, ta thoát ra từ ngọc tì hưu ở Thanh Sơn, xà yêu không thể nói cho ngươi biết việc này, y cũng sẽ không nói ra thân phận của chính y, cho dù ngươi là môn chủ Nham môn thì cũng chỉ là 1 phàm nhân mà thôi, ngươi có biết cũng không có tác dụng gì". Mạt Đồng đứng lên, con ngươi màu mực của Mạt Đồng nhìn chằm chằm Nham Vân.

Nham Vân sai hạ nhân đi lên thu dọn đồ rơi vỡ trên mặt đất, hơn nữa bưng 2 chén trà đến, Mạt Đồng lại không uống trà, sai người mang rượu đến, 2 người đều có thể uống….

Nham Vân so với Mạt Đồng không hề kém 1 chút nào…….

Liền ngay cả Mạt Đồng cũng kinh ngạc về tửu lượng của Nham Vân, giống như y, uống như thế nào đều uống không say……

"Đương nhiên ta biết thân phận của ngươi cùng y, lúc trước thời điểm ở Thanh Sơn là ta dùng kiếm chém ngọc tì hưu thả bọn ngươi ra, bằng không bây giờ các ngươi còn chờ đợi trong cái nơi phong ấn ấy…….".

Nam nhân cùng Cửu Hoàng đều không có rời đi, Cửu Hoàng ở chổ rẽ trên hành lang thiết hạ kết giới, 2 người đều nghe được cuộc trò chuyện của Nham Vân cùng Mạt Đồng, có chút bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng nổi)…….

Cư nhiên là Nham Vân chém ngọc tì hưu…….

Tại sao…….

Nam nhân nhíu mày, tại sao Nham Vân muốn đối nghịch cùng Liễu Phong…….

Cửu Hoàng dẫn nam nhân về phòng để tránh bị Mạt Đồng cùng Nham Vân phát hiện, cả đêm trong đầu nam nhân đều suy nghĩ lời nói của Nham Vân, Nham Vân cùng xà yêu cấu kết, quả nhiên bị Cửu Hoàng nói trúng rồi, hơn nữa hiện tại Mạt Đồng cũng cùng Nham Vân đạt thành hiệp nghị hợp tác, lập tức Liễu Phong sẽ đến đây, nam nhân thật sự hoài nghi, nếu mục đích dẫn Liễu Phong tới…….

Là vì gặp Liễu Phong, hay vẫn là vì kiếm phổ…….

Hay là nói Nham Vân muốn Thanh Hồn kiếm pháp để trấn áp âm khí nơi này…….

May mắn mỗi lần thời điểm nam nhân không nghĩ ra thì Cửu Hoàng sẽ mang trà cho hắn, hơn nữa mỗi lần sẽ nói: "Đừng nghĩ, Nham Vân vừa chính vừa tà, y cấu kết với yêu ma nhưng lại vì dân chúng trảo quỷ, mục đích của y là làm Thanh Sơn sụp đổ, để Nham môn thay thế Bạch Vân Quan, hiện tại y đã làm được, chỉ là y có chút khống chế không được cục diện, quỷ này oán khí quá nặng, nếu âm huyệt bị phá tan thì kiếp nạn sẽ buông xuống".

"…….". Mỗi lần nam nhân đều thấy Cửu Hoàng nói rất đúng.

"Cho nên Nham Vân không ngại để Mạt Đồng hấp thu lực lượng nơi này, cũng muốn bảo vệ bách tính, đây đã không còn biện pháp nào khác rồi". Cửu Hoàng hiểu rõ tất cả, cho dù y là chính đạo, bây giờ y cũng không có thể không nhúng tay, việc này không liên quan đến vấn đề danh dự môn phái mà liên quan đến bách tính trong thiên hạ.

Không quá lâu, nam nhân biết Liễu Phong sẽ không đến đây, Liễu Phong hoàn toàn là có lệ (qua loa) Nham

Vân, cho dù là nói tên Tích Duyên ra thì Liễu Phong cũng không đi khỏi Thanh Sơn, mà lúc trước Nham Vân nói Liễu Phong tới rồi để thử phản ứng của nam nhân, Liễu Phong vốn căn bản là phớt lờ Nham Vân, mà Nham Vân lấy không được kiếm phổ nên y đành phải tìm nam nhân để lấy.

Lần này nam nhân cũng rất sảng khoái đưa kiếm phổ cho Nham Vân…….

Nhưng nếu Nham Vân dùng để trấn áp quỷ khí thì hành động đó không tệ lắm…….

Nam nhân cũng không có vội vả rời đi, hắn cùng Cửu Hoàng thương lượng một chút, quyết định chờ quỷ khí hoàn toàn bị phong bế rồi mới rời đi, mà gần đây Mạt Đồng đều ở trong âm phủ, hắn đến hậu viện nghỉ ngơi cũng liền trở nên rất bất tiện.

"Lần này vì sao lại đáp ứng nhanh như vậy?". Nham Vân ngồi ở trên ghế phủ da hổ, đôi mắt lẳng lặng nhìn chằm chằm kiếm phổ trong tay nam nhân.

"Nó có thể trợ giúp ngươi".

Nham Vân ném kiếm phổ xuống đất, nam nhân nhặt lên đưa cho y: " Cầm". Nam nhân biết y đang cáu kỉnh.

Nham Vân nhìn nam nhân 1 lát mới miễn cưỡng tiếp nhận kiếm phổ: "Nếu ngươi sớm đưa cho ta thì cũng không làm ta mất mặt trước mặt Liễu Phong như vậy, ngươi có biết ta vì để cho y tới nên ta nói ngươi ở chỗ ta, bảo y dùng kiếm phổ đến đổi, ngươi có biết y nói gì không?".

"……". Nam nhân lắc đầu.

Nham Vân cất kỹ kiếm phổ, y trào phúng liếc mắt một cái nhìn nam nhân một cái: "Liễu Phong nói ngươi cùng y không có quan hệ, ngươi không phải người của Bạch Vân Quan, cũng không phải người của Thanh Sơn, y không cần phải dùng kiếm phổ đến đổi ngươi, y bảo ta bỏ ý định này đi, bảo ta không cần đến Thanh Sơn tìm y".

Sắc trời rất tối. Đèn ***g làm 4 phía nổi bật ra quang mang yêu dị…….

Nam nhân "ân" 1 tiếng, trong lòng có cảm giác nói không nên lời, sau khi nghe xong lời nói của Nham Vân thì việc của hắn đã xong, hắn liền nói tiếng cáo từ liền xoay người đi khỏi thính đường.

Nhưng mà ——

Mới vừa đi đến hậu viện thì nam nhân đụng phải 1 người, mới vừa thấy rõ người đến là Mạt Đồng với vẻ mặt bất mãn thì cằm hắn đã bị nắm, bị hôn một cái rất sâu.

“Ngô……”. Đôi môi nam nhân bị ngậm lấy, cảm giác được đầu lưỡi Mạt Đồng trượt vào, hắn liều mạng chống cự, lại giống như cố gắng đáp lại, mà Mạt Đồng đã lâu cũng chưa chạm vào hắn nên lần này hình như muốn đòi lại đầy đủ, ôm để hắn ở trên cửa, dùng sức hôn hắn, hôn vừa sâu vừa nhanh khiến hắn không thở nổi…….

Không có giãy dụa……

Hét lên?

Hét cũng không hét được……

Cắn?

Cắn cũng vô dụng, căn bản là không cơ hội cắn, đầu lưỡi Mạt Đồng quấn lấy lưỡi nam nhân, quấn chặt lấy đầu lưỡi hắn, *** đầu lưỡi hắn, *** môi hắn…….

Hai tay Mạt Đồng không thành thật cởi y phục nam nhân, hắn chỉ có thể “ân a” không nói được gì, Mạt Đồng căn bản là nghe không vào, tay Mạt Đồng vói vào trong quần hắn, dùng sức xoa dục vọng hắn, hắn nức nở một tiếng, bị Mạt Đồng sờ đến đứng không nổi.

Đây là hành lang…….

Không cần như vậy…….

Đừng ở chỗ này…….

Nam nhân căn bản là nói không nên lời, Mạt Đồng ôm hắn, chế trụ 2 tay hắn, một đường hôn, cửa trên hành lang đều bị khiến cho vang lên lạch cạch lạch cạch, Mạt Đồng đỡ thân thể hắn, một đường lướt qua hành lang…….

Màu nhũ tiêm mê người của nam nhân trong gió lạnh……

Nam nhân “ngô” vài tiếng, rên rỉ làm Mạt Đồng hôn hắn càng gấp càng sâu……

“Ta cho ngươi chạy ……”. Mạt Đồng vừa mới buông môi nam nhân ra liền kề sát bên môi nam nhân nói nhỏ vài câu, “Chạy rất xa, ta đều có thể tìm được ngươi”. Hơi thở nóng rực của Mạt Đồng phun ở trên mặt hắn, thân thể hắn dưới sự xoa nắn của Mạt Đồng thì mẫn cảm run rẩy……

Nam nhân đang muốn nói chuyện thì Mạt Đồng trực tiếp nghiêng đầu chặn miệng hắn lại, nụ hôn nóng như lửa lấp kín đến ngay cả hô hấp của hắn đều ngừng lại rồi, Mạt Đồng hôn môi hắn, y phục hắn bị xé nát…….

157. Chương 157

Nơi này là Phật đường……

Mạt Đồng xé nát y phục nam nhân, đè lên người hắn, đại môn Phật đường mở toang ra, hắn té trên bồ đoàn rất dày, Mạt Đồng gắt gao hôn môi hắn, đầu lưỡi nóng ướt quấn quanh đầu lưỡi hắn, 2 tay hắn đẩy Mạt Đồng ra thì lại bị chụp lấy, cố định lên đỉnh đầu, hắn không nghe lời nên bị Mạt Đồng nhẹ nhàng cắn bờ môi của hắn.

Quần của nam nhân bị cởi ra, hô hấp của hắn rất dồn dập, hắn muốn nói chuyện lại chỉ có thể phát ra thanh âm " ân ân ô ô", hắn rất sốt ruột, đây là địa phương của Nham Vân, nếu bị đệ tử Nham môn nhìn thấy thì sẽ không tốt lắm.

Nhưng mà khí lực Mạt Đồng rất lớn, thời điểm Mạt Đồng tiến vào thân thể nam nhân thì hô hấp run rẩy của hắn trở nên nặng nề, hơi thở hai người cực nóng lại thâm sâu, dây dưa giữa 2 đôi môi trở nên càng ngày càng sâu, càng ngày càng khó tách rời, phân thân Mạt Đồng chôn ở trong cơ thể hắn, Mạt Đồng xoa xoa thân thể hắn, chậm rãi đong đưa phần eo……

Làm cho phân thân liên tục ra vào trong tràng bích nóng ướt của nam nhân, trong cơ thể hắn vừa ướt vừa nóng, làn da hắn trơn bóng có chút nóng lên, rất là chọc người động tâm, mà hắn cũng có thể tinh tường cảm giác được dục vọng của Mạt Đồng ở trong cơ thể hắn không ngừng to ra, thậm chí hắn có thể cảm giác được tần suất đập của mạch máu trên dục vọng của Mạt Đồng rất rõ ràng.

Một bàn tay Mạt Đồng giữ chặt 2 tay nam nhân để trên đỉnh đầu, 1 tay chế trụ dục vọng của hắn, Mạt Đồng chuyển động phần eo ở trong tràng bích chặt chẽ của hắn, dùng sức cọ xát, địa phương tương liên của 2 người liên tục rơi ra nhiệt dịch màu trắng, mỗi một lần Mạt Đồng tiến vào đều khiến thân thể hắn bị đẩy lên, Mạt Đồng hôn môi hắn, kịch liệt ra vào, thân thể hắn bị xoa bóp đến vô lực, hơn nữa động tác của Mạt Đồng càng lúc càng nhanh, tiến vào rất sâu làm cho hắn nghẹn ngào lên……

Mạt Đồng hôn nam nhân đủ rồi thì đầu lưỡi y rút khỏi miệng nam nhân, nam nhân bị sặc mà ho khan, môi y dán lên môi nam nhân, bất mãn hỏi: "Lần sau còn chạy trốn nữa không?".

"Khụ khụ……". Nam nhân ho khan.

Thân thể cực nóng mập hợp cùng một chỗ, bộ vị tư mật của hai người gắn liền chặt chẽ cùng một chỗ, trong Phật đường rất nhanh liền truyền ra thanh âm hơi nghẹn ngào của nam nhân, thường thường có tiếng thì thầm nghe rất mờ ám, tình cảm mãnh liệt xen lẫn va chạm cùng thanh âm hôn môi……

"Ta không có chạy, ta bảo Trương quản gia nói cho các ngươi…… Ta đi về nhà……". Nam nhân bị Mạt Đồng đặt ở trên bồ đoàn, dưới sự ra vào mãnh liệt lại nóng rực của Mạt Đồng thì hắn cúi đầu, tận lực giữ bình tĩnh nói, "Ngươi không phải đã tìm đến đây……". Thanh âm hắn nói chuyện rất nhỏ, hắn không muốn do nói lớn mà đưa người khác tới.

"Ngươi nói có vẻ hợp lý nhỉ, lần sau mà chạy thì sẽ không đơn giản như vậy đâu". Mạt Đồng cắn cắn môi nam nhân, y thả tay nam nhân ra, biết nam nhân sẽ không lại phản kháng, y hôn lên môi nam nhân mấy cái, môi nam nhân bị hôn đến ướt át, nam nhân cảm giác được hơi thở của y rất nóng giống như muốn làm môi nam nhân bị bỏng, thanh âm hô hấp của 2 người có thể nghe rõ ràng.

"Ta không có chạy……". Nam nhân nhíu mày 1 chút, bởi vì phỏng chừng Mạt Đồng xâm nhập ra vào, ma sát khu vực mẫn cảm trong cơ thể hắn nên dục vọng cứng rắn kia nhờ dịch ruột non bôi trơn mà tiến vào rất dễ dàng, sự ra vào mang đến khoái cảm khiến cho thân thể mẫn cảm của hắn run rẩy một chút, hắn nắm chặt bả vai Mạt Đồng……

Nam nhân thật sự không có chạy trốn, chỉ là hắn muốn đi ra ngoài 1 thời gian để giải sầu……

Mạt Đồng cũng rõ ràng mặc kệ lời giải thích của nam nhân, ngậm môi hắn, ra vào nhanh hơn khiến đầu hắn đụng vào góc bàn, phân thân hắn ở trong lòng bàn tay của Mạt Đồng trở nên càng ngày càng trướng lên, Mạt Đồng cầm dục vọng của hắn, ngón tay cái kích thích linh khẩu ở trước dục vọng của hắn, hắn nắm chặt y phục Mạt Đồng, y phục của hắn bị Mạt Đồng xé nát, hơn nửa lưng đều lộ ra ngoài, quần bị ném ở 1 bên, áo khoác lông bị để dưới người hắn, Mạt Đồng mở 2 chân hắn ra……

Hạ thân nam nhân bị nhấc lên thuận tiện cho Mạt Đồng tiến vào, huyệt khẩu bị dục vọng của Mạt Đồng nhét đầy không chừa 1 kẽ hở nào, rất gần kề, rất nóng, rất là *** đãng, độ ấm giữa môi 2 người cao hơn……

"Đầu của ta……". Đầu nam nhân đụng vào góc bàn, cống phẩm trên bàn rơi xuống trên mặt đất.

Ánh sáng trong Phật đường rất sáng, bên cạnh thắp 1 hàng nến dài làm nổi bật làn da phiếm hồng của nam nhân, không khí rét lạnh kích thích hắn làm cho hắn run rẩy, bả vai nhẹ nhàng run run, Mạt Đồng ôm hắn đứng lên, để hắn ngồi ở trước bàn thờ tượng Phật, khiến 2 chân hắn kẹp lấy bên hông Mạt Đồng, hắn cúi đầu, Mạt Đồng hôn mặt hắn.

"Còn làm tiếp không?". Mạt Đồng ngẩng đầu hỏi nam nhân, dục vọng của y ở ngay trước huyệt khẩu của nam nhân chậm rãi cọ xát, "Không làm liền ôm ngươi trở về phòng làm, nghe Nham Vân nói ngươi cùng Cửu Hoàng ở cùng 1 phòng, quay về phòng ngươi làm cũng như nhau, chỉ là có nhiều người nhìn thấy, cảm thấy được không?".

Mạt Đồng giả bộ hỏi ý kiến nam nhân, thấy nam nhân do dự nhìn mình chằm chằm thì khóe miệng y tràn ra nụ cười tà khí: "Vì sao không trả lời ta? Bây giờ ta là hỏi ý của ngươi……".

Mạt Đồng đang sờ chân nam nhân, ánh mắt di chuyển trên người nam nhân, y phục nam nhân bị y xé nát, làn da màu mật ong do y phục bị xé mà như ẩn như hiện……

"Ngươi nhìn cái gì?". Nam nhân chịu không được chạm vào mặt Mạt Đồng một chút, hắn nâng má Mạt Đồng lên khiến Mạt Đồng không cần lại nhìn thân thể hắn, làn da Mạt Đồng rất đẹp, cằm dày, xúc cảm khi sờ đến so với trong tưởng tượng của hắn càng tốt hơn, hắn khiến Mạt Đồng ngẩng đầu nhìn hắn, không cần đối hắn "thị gian" *

* thị gian = dùng mắt ý *** Tích thúc

Nếu có thể nam nhân còn muốn lấy tay che mắt Mạt Đồng lại, hắn vừa định giơ tay lên thì đã bị Mạt Đồng nắm lấy bàn tay, Mạt Đồng hối thúc hắn mau trả lời, hắn cộc lốc "ân" 1 tiếng.

Mạt Đồng biết ngay nam nhân sẽ đồng ý.

"Muốn?". Mạt Đồng thấp giọng hỏi, cũng hôn môi nam nhân.

"Ân…….". Nam nhân nhẹ giọng trả lời.

Hai tay Mạt Đồng vuốt dục vọng của nam nhân, trên mặt y căng thẳng tràn ngập tà khí lại đạt được ý đồ nở nụ cười: "Vậy muốn sâu một chút? Hay là nông một chút?".

"……". Nam nhân á khẩu, bị Mạt Đồng hỏi đến không biết làm sao, vấn đề khó mở miệng như vậy bảo hắn làm sao trả lời.

Dục vọng cực nóng của Mạt Đồng để ở giữa hai chân nam nhân, tay y nắm lấy dục vọng của nam nhân, "Muốn nhanh một chút hay là chậm một chút?". Trong khi hỏi thì đỉnh dục vọng của Mạt Đồng chậm rãi xâm nhập vào mật huyệt chật hẹp của nam nhân…….

Cảm giác nóng ẩm bao quanh dục vọng của Mạt Đồng, bàn tay y sít sao bao phủ dục vọng của nam nhân, ngón tay cái kích thích linh khẩu mẫn cảm của nam nhân, nam nhân không nhẫn nhịn mà miệng thở nhẹ ra. Nhưng hắn không trả lời Mạt Đồng.

Vấn đề khó có thể mở miệng như vậy thật sự làm cho hắn không thể nào trả lời, Mạt Đồng muốn làm thì làm, nam nhân đã rất thỏa hiệp rồi, chỉ là vì sao chung quy lại hỏi cái loại vấn đề này, kêu hắn mở miệng như thế nào, hắn gục đầu xuống nên Mạt Đồng thuận thế hôn một cái lên mặt hắn, thanh âm hôn môi rất vang dội, Mạt Đồng cũng không ép hắn, thấy biểu tình này của hắn thì hai tay Mạt Đồng quấn quanh dục vọng của hắn, siết chặt eo hắn, đâm dục vọng vào chỗ sâu nhất của hắn.

Ở trong này khiến cho tâm tình nam nhân bắt đầu sinh ra tội nghiệt khinh nhờn thần linh, tòa tượng Phật kia đứng lặng ở trước mặt bọn họ, bàn thờ không ngừng run run, hắn bảo Mạt Đồng chậm lại 1 chút thì ngược lại tốc độ Mạt Đồng nhanh hơn, hắn bị Mạt Đồng xoa đến xoa đi, 2 tay bị chế trụ chặt chẽ, hắn cảm giác được hô hấp nóng bỏng của Mạt Đồng chạm vào ngực hắn.

Nhũ tiêm nam nhân ở gió lạnh cùng hơi thở nóng rực của Mạt Đồng luân phiên kích thích trở nên cứng rắn, Mạt Đồng dùng răng nhẹ nhàng mà cắn cắn ngực hắn, đầu ngực hắn mềm dẻo lại rất co giãn.

A…….

Nam nhân thiếu chút nữa thực không mặt mũi rên rỉ ra, tiếng rên rỉ của hắn nghẹn lại ở trong cổ họng thì ngược lại biến thành giọng mũi khẽ hừ, dưới sự trùng kích liên tục của Mạt Đồng thì thân thể hắn bất ổn, 2 tay hắn chống đỡ cái bàn, hô hấp nhợt nhạt, miệng Mạt Đồng liền tiến đến bên môi hắn.

"Hiện giờ ngay cả Phật tổ đều đang nhìn ta ôm ngươi, vậy bản thân ngươi rốt cuộc có thích ta đối với ngươi như vậy không?". Mạt Đồng vừa hỏi nam nhân vừa tiến vào nam nhân, nam nhân thấp giọng nói một câu gì đó thì y liền trực tiếp lấp kín miệng nam nhân không cho nam nhân nói nữa.

Hôm nay hai người ở thánh địa Phật đường làm chuyện Mạt Đồng thích làm nhất với nam nhân, Mạt Đồng thỏa mãn ôm hắn trở về phòng, mà hơn nữa là quay về phòng của Mạt Đồng, hắn ngủ rất sâu, Mạt Đồng vì chứng minh mình cùng hắn "trong sạch" lại không muốn để hắn quay về chỗ Cửu Hoàng ngủ nên đêm nay Mạt Đồng liền lôi kéo Cửu Hoàng cùng Nham Vân uống rượu.

Đêm nay Mạt Đồng rất thỏa mãn, ôm nam nhân đủ rồi thì để nam nhân nghỉ ngơi, hình như Nham Vân cùng Cửu Hoàng cũng không để ý cùng y uống rượu, thời điểm ba người nâng chén cộng ẩm thì nam nhân đang nằm ngủ trên giường của Mạt Đồng……

Sau khi từ đêm cuồng loạn kia thì khi ở trong âm phủ Mạt Đồng gặp nham nhân thì tựa như thấy người xa lạ, đặc biệt ở trước mặt Nham Vân cùng Cửu Hoàng thì y căn bản là không nói chuyện cùng nam nhân, mới đầu nam nhân còn cảm thấy kỳ quái, ngày đó rõ ràng thực nhiệt tình mà hiện giờ lại trở nên xa cách như vậy, một lần hắn nghĩ đến ngày đó sau khi Mạt Đồng đã làm cùng hắn thì đã chán hắn, hoặc là cảm thấy không có ý nghĩa, chỉ là ý tưởng hắn rất nhanh đã bị đánh vỡ, chỉ cần là thời điểm không có ai thì Mạt Đồng sẽ trở nên thực nhiệt tình.

Không phải sờ hắn thì chính là ôm hắn, không phải ôm hắn thì chính là hôn hắn……

Tóm lại chuyện "quá phận" thì Mạt Đồng càng làm càng hăng say, đóng cửa lại thì y liền đối nam nhân muốn làm gì thì làm, vài lần nam nhân đều muốn y ngừng lại nhưng mà không phải bị xé nát y phục thì chính là bị đặt ở trên cửa, làm cho cuối cùng biến thành trong phòng làm ra động tĩnh rất lớn, vài lần đệ tử Nham môn đều đến làm phiền Mạt Đồng nhỏ giọng chút.

Đều nghĩ đến Mạt Đồng đang chơi đùa cùng nữ quỷ nhưng mà không biết người trong phòng là Tích Duyên, mỗi lần y đều làm nam nhân ở trong phòng y, sau khi chờ nam nhân ngủ thì y sẽ đi ra ngoài uống rượu.

Mạt Đồng luôn kêu Nham Vân cùng Cửu Hoàng uống cùng, mỗi lần sau khi nam nhân tỉnh lại thì đều phải vội vàng mặc y phục đi về, thời điểm mỗi lần đi qua hoa viên đều nhìn thấy bọn họ uống rượu, Cửu Hoàng nghĩ hắn từ trong phòng đi ra, thỉnh thoảng Nham Vân sẽ để ý liếc mắt nhìn hắn một cái hắn, mà Mạt Đồng không thèm liếc mắt nhìn hắn 1 cái, coi hắn như không khí.

Chỉ có thời điểm lén lút thì Mạt Đồng mới có thể đùa giỡn nam nhân, ôm nam nhân, thật giống như những ngày trước kia ở trong Tích phủ, ban ngày Mạt Đồng luôn rất bình thường nhưng buổi tối thì……

Mà loại chuyện này thì nam nhân căn bản không thể nói với Cửu Hoàng, mà hắn cũng không có thể nói……

Nhưng mà gần đây Cửu Hoàng sẽ không chạm vào nam nhân, thỉnh thoảng cùng nam nhân nói một chút chuyện tình Nham Vân tu luyện kiếm pháp, Nham Vân học rất nhanh, cơ bản đều nắm vững, thời điểm mỗi lần bốn người ngồi cùng bàn ăn cơm là thời điểm nam nhân xấu hổ nhất, đặc biệt dưới cái nhìn chăm chú của Nham Vân thì nam nhân rất chột dạ.

Bất quá may mắn chính là gần đây âm khí ở âm phủ bớt đi 1 ít, vạn linh lô của Mạt Đồng hút rất nhiều âm khí, mà Cửu Hoàng cũng sẽ thi pháp trấn trụ địa thế của âm phủ, Cửu Hoàng làm Ngũ Hành trận trấn áp oán linh trên mặt đất, Nham Vân thì phụ trách nghiên cứu giản phổ*

* giản phổ: thẻ tre dùng để ghi chép

Nhưng mà nam nhân đã có chút ẩn ẩn bất an, hắn bấm tay tính thoán, qua vài ngày nữa chính là thời điểm âm khí nặng nhất, đến lúc đó nếu là có sơ xuất gì thì nơi này chỉ sợ nơi này sẽ nguy hiểm nhất.

Đêm khuya ngày hôm đó.

Hôm nay Mạt Đồng chưa tìm nam nhân, hơn nữa Cửu Hoàng cũng không trở về, nam nhân ra khỏi phòng, đi qua hành lang, quyết định đi tìm Nham Vân nói chuyện, gần đây hắn quan sát một chút địa mạch của Mãnh Quỷ trấn, nơi này nằm ở đỉnh U Sơn, mà cả U Sơn oán khí đều rất nặng, mấy trăm năm trước nơi này từng có rất nhiều tướng sĩ chết trận.

Bên ngoài Mãnh Quỷ trấn chính là sơn dã kéo dài liên tục, đường hoàng tuyền ở đó, quỷ môn đi thông điện diêm vương lại ở nơi này, nhưng mà người như hắn cũng không nhìn thấy, không tìm thấy lối vào. Điều này chứng minh âm khí nơi này rất nặng, nơi nơi đều là du hồn dã quỷ, oán linh tà quỷ.

Phòng của Nham Vân ở nơi sâu nhất cuối hành lang, rất sâu thẳm, hành lang rất dài, thỉnh thoảng sẽ có mấy con oan quỷ bay ra, nam nhân đi rất nhanh, phòng Nham Vân ở một cái sân rất khác biệt, trong viện rất nhiều hàn mai, nam nhân đi qua đình viện lây dính một thân hương khí hoa mai.

Cốc cốc ——

"Nham……Nham Vân……".

Nam nhân đứng ở ngoài cửa gõ cửa, thần sắc trên mặt hắn vẫn ôn hòa như cũ, hắn mới vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy Nham Vân tự mình mở cửa ra, hắn gần như là bị kéo đi vào, chỉ nghe một tiếng "lạch cạch" thì cửa phòng bị đóng chặt lại, từ một khắc Nham Vân mở cửa ra thì hắn liền để ý thấy vạt áo Nham Vân cởi ra, hình như đang chuẩn bị nghỉ ngơi.

"Ta……. Nếu là bất tiện thì ngày mai chúng ta nói sau". Nam nhân theo bản năng nhìn thoáng qua trên giường, màn buông xuống nên không thấy rõ lắm tình huống bên trong.

Nham Vân liếc mắt nhìn nam nhân 1 cái, thản nhiên nói: "Có gì bất tiện, trong phòng lại không có người

khác, ngươi có chuyện liền nói". Trong thanh âm y mang theo một chút trào phúng.

"Ta muốn nói với ngươi, ngươi phải luyện tốt Thanh Hồn kiếm". Nam nhân giương mắt nhìn về phía Nham Vân.

Nham Vân cởi ngọc quan xuống, mái tóc dài đen nhánh rơi xuống, y vươn 5 ngón tay gẩy gẩy tóc, từ trong gương đồng nhìn về phía nam nhân đang đứng: "Ta đã sớm biết rồi không cần ngươi nói".

Nam nhân không nói gì, hắn cũng không biết tại sao Nham Vân lại biết điều này, chắc là Liễu Phong nói cho Nham Vân, "Mấy ngày nữa chính là thời điểm âm khí nặng nhất, ngươi hẳn là cũng đã biết rồi……". Hắn đang nhắc nhở Nham Vân động tác phải nhanh nếu chậm trễ thì phiền toái.

"Ân". Nham Vân đứng lên, vén màn giường lên, bên trong quả thực không có ai, y đứng ở bên giường cởi y phục, nam nhân sửng sốt một chút, mà hình như Nham Vân cảm giác được sự tồn tại của hắn thì nhẹ nhàng nhíu mày một chút, "Nói xong là có thể đi rồi, về sau không cần tùy tiện đến nơi ở của ta, nếu bị người khác nhìn thấy sẽ bị hiểu lầm". Thời điểm y nói chuyện mặt không chút thay đổi, y tự mình làm chuyện của mình……..

Nam nhân sững sờ đứng bên cạnh…….

Nam nhân lo lắng, ở trong mắt Nham Vân thì hắn căn bản không tính là cái gì, hắn mới vừa mở cửa ra chuẩn bị đi ra ngoài thì nghe thấy thanh âm của Nham Vân vang lên ở phía sau ——

"Sư thúc, nếu ngươi không ngại thì đêm nay có thể cùng ta cùng giường". Nham Vân nói xong liền cực châm chọc hừ vài tiếng nở nụ cười, "Ngươi không phải ai cũng đều có thể sao? Ngươi thật đúng là không kiêng ăn, thậm chí có thể ai đến cũng không cự tuyệt…….".

Biểu tình trên mặt nam nhân rất bình tĩnh…….

Chỉ là sắc mặt nam nhân có vẻ thiếu chút huyết sắc……..

Notes: pé Đồng đúng là con nít nha còn chơi trò giả bộ nữa, thấy pé nhiều lúc cũng dễ xương dã man nhưng nhìu lúc làm người khác chỉ mún ném đá thôi

Ầy còn cái thằng Nham Vân sao mà tui mún quánh hội đồng nó quá

158. Chương 158

Nam nhân không muốn cãi cọ cùng Nham Vân, Nham Vân đối hắn có thành kiến rất sâu, hắn hoàn toàn không giải thích rõ ràng được, cho dù giải thích thì Nham Vân cũng sẽ không bởi vì đôi câu vài lời của hắn mà tin tưởng hắn, cho nên hắn cũng không định giải thích, tuy rằng cách nói của Nham Vân làm cho hắn bị tổn thương nhưng hắn cũng chỉ có thể cho rằng cái gì cũng chưa nghe thấy, hắn cảm thấy đêm nay hắn tới có chút dư thừa. Hắn vừa định đi thì trong chớp mắt Nham Vân đi tới trước người hắn, hắn suýt nữa đụng vào Nham Vân.

"Còn có việc?". Nam nhân thấp giọng hỏi Nham Vân, "Điều ta muốn nói đã nói xong, điều ngươi muốn nói thì vừa rồi ta cũng đã nghe qua, tuy rằng khó nghe nhưng cuối cùng có thể làm cho ta hiểu được suy nghĩ của ngươi".

Nam nhân ở trong mắt Nham Vân thủy chung đều là không đáng giá một xu, giống như bùn đất bình thường thê thảm buồn bã……..

"Sư thúc". Nham Vân lại thực châm chọc gọi nam nhân, y giơ tay nắm cằm nam nhân, y khiến nam nhân ngẩng đầu, y không cho phép nam nhân cúi đầu trước mặt y, y ép nam nhân nhìn chăm chú vào y, "Mấy năm nay ngươi hẳn là từng có không ít nam nhân, để cho ta nhìn xem khẩu kỹ nhìn ngươi có tiến bộ hay không".

Nham Vân hoàn toàn coi thường tâm tình nam nhân, đây so với hành vi vũ nhục càng tổn thương người hơn nữa, khóe mắt nam nhân có chút ướt át, khóe miệng lộ ra vài tia chua xót, tuy rằng nam nhân mặt đối mặt cùng Nham Vân nhưng ánh mắt hắn lại nhìn về phía khác……

Nam nhân ngậm miệng, không nói lời nào.

Nham Vân cảm thấy không thú vị, thản nhiên nhìn nam nhân 1 cái, buông nam nhân ra để nam nhân đi ra ngoài, "Bất quá người giống như ngươi vậy thì cũng không biết có thể có bệnh hay không". Nham Vân hừ lạnh vài tiếng nở nụ cười leo lên giường đi ngủ.

Nham Vân là biến thành ghét bỏ nam nhân dơ bẩn……..

Nam nhân cũng không biết bản thân đi ra khỏi phòng Nham Vân như thế nào, đêm nay hắn không có trở về phòng mà hắn ngồi bên cạnh ao hoa sen ở âm phủ suốt một đêm, tuyết liên tục rơi không ngừng, nhẹ nhàng như lông ngỗng chậm rãi rơi xuống, hơi nước bao phủ trên mặt ao hoa sen, bên này ngồi bên cạnh ao từ xa nhìn lại bờ vai của hắn có chút run rẩy……

Suốt một đêm không ngủ hai tròng mắt nam nhân có chút tơ máu.

Lúc trước thời điểm nam nhân ở Bạch Vân Quan trên Thanh Sơn, trước kia Nham Vân rất bám hắn, sau chuyện chỉ điểm kia thì Nham Vân bắt đầu xa cách hắn, chán ghét hắn, thậm chí là phản cảm hắn.

Nếu không phải đêm đó nam nhân uống rượu thì Nham Vân sẽ không nhầm hắn thành Liễu Phong, nếu không phải phía sau núi rất tối thì Nham Vân có thể nhìn rõ hắn không phải Liễu Phong mà là sư thúc, nếu không phải ngày hôm sau sau khi hắn tỉnh lại tiếp nhận sự thật quá nhanh thì Nham Vân cũng sẽ không nghĩ đến là hắn cố ý câu dẫn, nếu không phải ngày đó Liễu Phong xuống núi mua hàng hóa thì sẽ không phát sinh loại chuyện này…….

Khi đó nham nhân nhớ rõ Nham Vân đều là gọi tên Liễu Phong, khi đó hắn cũng nhớ rõ ánh mắt Nham Vân nhìn hắn tràn ngập chán ghét cùng hèn mọn thậm chí là ghê tởm…….

"Tại sao lại là ngươi?". Trong giọng nói Nham Vân tràn ngập tiếc nuối cùng phiền chán.

"Phải……. Là ta……". Khi đó nam nhân làm chưởng môn, thậm chí ở trước mặt Nham Vân đều không ngẩng đầu lên nổi, đầu tiên hắn không muốn nhất chính là xử phạt Nham Vân, mà đó là sai lầm của chưởng môn Bạch Vân Quan.

Nhưng là nam nhân chín chắn lựa chọn chấp nhận sự thật, hắn xử phạt Nham Vân, khiến Nham Vân diện bích tư quá* nhưng mà Nham Vân không bao giờ … nữa giống như trước kia thường lui tới nói chuyện cùng với hắn.

* diện bích tư quá: bị phạt ở trong phòng suy nghĩ về lỗi lầm của bản thân

Nhưng Nham Vân mới nếm thử tư vị hoan ái, vừa chán ghét Tích Duyên vừa muốn tìm hắn, Nham Vân thủy chung đều cho rằng là hắn câu dẫn mình, cho dù hắn là chưởng môn thì Nham Vân cũng không có một chút sợ hãi, vẫn là muốn làm liền làm, mà khi đó hắn cũng không có quyền được nói gì, đây xem như là sự sỉ nhục của môn phái, vì không muốn để Nham Vân lộ ra nên hắn hữu cầu tất ứng*

* hữu cầu tất ứng: muốn gì được nấy

Nhưng mà nam nhân lo lắng hắn chịu đựng không được, mới đầu Nham Vân vẫn là vụng trộm dùng hắn tiết dục, nhưng cùng lúc đuổi theo bước chân của Liễu Phong, lúc trước hắn vì tránh cho cái loại sự tình này lại phát sinh nên quyết định tìm 1 sư mẫu cho bọn họ, nhưng mà người được đưa tới Thanh Sơn làm mối cho hắn đều bị Nham Vân mắng thì mắng, đuổi thì đuổi.

Nam nhân không có cơ hội thành thân…….

Thời điểm lúc đầu Nham Vân còn có thể kiêng kị, nhưng sau đó trong lúc vô tình nam nhân nghe được Nham Vân nói chuyện của bọn họ với bọn đệ tử có quan hệ khá tốt, hắncũng không biết nên làm gì, nhưng mà sự thật nói cho hắn đó là không được, bởi vì tin tức lan truyền nhanh hơn so với suy nghĩ của hắn, tuy rằng hắn làm bộ như không có việc gì, nhưng mà hắn biết đệ tử nghị luận ở sau lưng hắn.

Hơn nữa nói rất khó nghe, khi đó nam nhân còn có dự định hạ sơn nhưng mà hắn vẫn không làm, hắn vừa chịu đựng các đệ tử lén lút thì thầm, phải biết rằng Bạch Vân Quan ở Thanh Sơn xảy ra loại sự tình này chính là vũ nhục môn quy, bôi nhọ môn phái, cơ nghiệp mấy trăm năm không thể hủy ở đời của hắn, hắn

lén tìm Liễu Phong.

Nam nhân quyết định đem chức vị chưởng môn giao cho Liễu Phong, hơn nữa dạy hắn Thanh Hồn kiếm pháp, đoạn thời gian kia hắn mỗi ngày ở cùng một chỗ với Liễu Phong, nhưng Nham Vân đối chuyện này rất không vừa lòng còn chất vấn hắn mấy lần, mà hắn cũng chỉ nói đơn giản là luyện kiếm mà thôi, hắn càng là thẳng thắn, càng là trực tiếp, càng là bình tĩnh thì Nham Vân càng là không tin hắn.

Nam nhân nghe được Nham Vân nói với các đệ tử khác…….

" Nếu tên *** đãng kia đi rồi thì tốt rồi, Liễu Phong sẽ không bị hắn quấn quít lấy, gần đây thời điểm ta gặp mặt cùng Liễu Phong rất ít, đều do hắn không tốt, hắn còn muốn ở Thanh Sơn thú thê sinh tử (cưới vợ sinh con), ta thấy hắn là đang nằm mơ". Khi đó ngữ khí Nham Vân rất chán ghét hắn, hắn thế mới biết thì ra sau lưng Nham Vân gọi hắn như vậy.

Nam nhân không có cách nào, hắn biết Nham Vân đang ép hắn rời đi, cho nên thời điểm hắn truyền vị cho Liễu Phong thì cùng lúc tự trục xuất mình khỏi sư môn, hắn nghĩ Nham Vân sẽ vui vẻ vì hắn truyền vị cho Liễu Phong, nhưng mà lúc ấy Nham Vân căm hận hắn, hắn mặc kệ, hắn đi rồi, thời điểm hắn rời đi Thanh Sơn thì Nham Vân không tới tiễn hắn. Hắn rời đi rất cô độc, cũng rất thoải mái, hắn không oán ai, cũng không trách ai, hắn thực thản nhiên tiếp nhận mọi thứ.

Sự phức tạp giữa Nham Vân với Liễu Phong thì nam nhâm không muốn tham gia, cũng không muốn bị cuốn vào trong đó, Nham Vân thích cái đẹp, không thích xấu, hắn cũng tự mình hiểu lấy, tuy rằng khi đó Nham Vân thường xuyên ôm hắn nhưng mà không có một lần nào thắp đèn, Nham Vân ngại bộ dạng hắn xấu xí, quả thực hắn không phù hợp thẩm mỹ của Nham Vân, Nham Vân không thích hắn thì cũng là bình thường.

Dù sao bộ dạng Nham Vân xuất chúng, tạo nghệ (trình độ) rất cao, qua 1 thời gian nữa nhất định vượt qua nam nhân, thời điểm trước khi hắn đi thì hắn vốn định nói mấy câu với Nham Vân, dù sao hắn đi rồi thì có thể là kiếp này vĩnh viễn không gặp lại, nhưng mà Nham Vân căn bản không để ý tới hắn, mỗi một cái cảnh tượng khi đó hắn đều nhớ rõ ràng, nhưng trong mắt Nham Vân thì lại vĩnh viễn không có hắn.

……..

Từ trước đến nay nam nhân rất kiên cường, cho dù là hắn bị Nham Vân nhận sai thành Liễu Phong thì hắn cũng không có bàng hoàng như thế, cho dù là thời điểm hắn rời đi Thanh Sơn thì hắn cũng không có bất lực như thế…….

Mà giờ này khắc này nam nhân run rẩy ngồi ở bên cạnh ao, bả vai khẽ run run giống như là bị lạnh hoặc như là đang nức nở…….

Cho đến khi nam nhân nghe thấy tiếng gà gáy thì hắn mới biết là đã là ngày hôm sau, nhưng sắc trời vẫn giống như ban đêm, đèn ***g màu đỏ sẫm yêu dị lại quỷ mị, hắn cúi đầu, đột nhiên phía sau có người đưa tay ra ôm lấy hắn.

Thân thể nam nhân nháy mắt cứng ngắc, nhưng rất nhanh bên tai liền truyền đến thanh âm của Cửu Hoàng, "Là ta, tại sao ngươi lại ngồi ở chỗ này, thời tiết lạnh như thế, lạnh phá hủy thì làm sao bây giờ". Y ôm nam nhân vào trong ngực, hốc mắt nam nhân có chút phiếm hồng.

Nam nhân nhẹ nhàng nói 1 câu không có việc gì, cảm giác được Cửu Hòang đến bên người hắn, cũng cầm tay lạnh như băng của hắn, "Vừa rồi ta đã gặp Nham Vân, y nói hôm nay chúng ta có thể rời đi".

Nam nhân ngẩng đầu: "Hôm nay?".

Nhưng mà mấy ngày nữa chính là thời điểm âm khí nặng nhất, lúc này Nham Vân thế nhưng để bọn họ đi……

"Ân, hôm nay". Hai tay Cửu Hoàng bao lấy bàn tay lạnh như băng của nam nhân, lòng bàn tay để cạnh nhau, nhẹ nhàng mà xoa nắn, "Y nói chúng ta ở trong này không giúp được gì nên để cho chúng ta rời đi trước, miễn cho đến lúc đó làm rối loạn trận tuyến, hơn nữa ở bên ngoài cũng có thể tiếp ứng, quan trọng hơn là y đã nắm rõ kiếm phổ, giữ chúng ta lại cũng không có ích gì".

Tuy rằng trước đó nam nhân đã bàn bạc tốt với Cửu Hoàng là chờ âm khí bị áp chế lại rồi mới đi, đó là xuất phát từ lễ độ, mà lần này lần này Nham Vân để cho bọn họ đi, cũng giống như lời Nham Vân nói hắn không có pháp lực không giúp được gì, cho dù là hắn muốn ở lại xem kết quả rồi mới đi nhưng vì không muốn gây trở ngại cho bọn họ nên hắn rời đi cùng Cửu Hoàng.

Rời đi cũng tốt……

Người Nham môn chuẩn bị tốt xe ngựa để bọn họ đi, thời điểm bọn họ đi thì Mạt Đồng đi ra, Mạt Đồng không được vui vẻ cho lắm đứng ở cửa, dặn dò Cửu Hoàng, "Ngươi thay ta chăm sóc cho người của ta, chờ sự tình giải quyết xong thì ta sẽ đi Tuyết Sơn tìm các ngươi". Nếu có thể thì y cũng muốn cùng nam nhân cùng nhau rời đi, nhưng mà y đi không được. Y chỉ có thể bảo Cửu Hoàng thay y chiếu cố nam nhân, tuy rằng không muốn nhưng mà không có cách nào khác.

Trước lúc lên xe ngựa thì Mạt Đồng kéo nam nhân đến một bên, Cửu Hoàng hiểu chuyện nên lên xe trước bởi vì không muốn làm nam nhân khó xử.

Đại môn bên ngoài âm phủ. Ánh lửa nhu hòa chiếu sáng bốn phía, khí sắc Mạt Đồng nhìn qua rất không tốt, nam nhân quan tâm hỏi y mấy câu, Mạt Đồng nói không có việc gì, bảo nam nhân không cần lo lắng.

"Nội đan của ngươi đã tiêu hóa?". Nam nhân bình tĩnh nhìn Mạt Đồng, quả thực hắn rất quan tâm Mạt Đồng, dù sao Mạt Đồng cùng hắn nhận thức lâu như vậy, lẫn nhau đều có hiểu biết nhất định.

Mặc dù đang ở âm phủ nhưng ở trước mặt Nham Vân cùng Cửu Hoàng thì Mạt Đồng không nói nhiều cùng nam nhân, nhưng cũng không đại biểu trước đó bọn họ không thân thiết, nam nhân cùng y rất "thân mật", sự thật đúng là như vậy.

Nghe được nam nhân đang hỏi mình thì Mạt Đồng nở nụ cười, y vươn tay vòng quanh eo nam nhân, tới gần hôn nam nhân, bởi vì hai người đứng ở chỗ rẽ nên người khác đều nhìn không thấy. Y không có trả lời nam nhân, y hôn nam nhân, đầu lưỡi xao mở môi nam nhân, nam nhân cảm giác đầu lưỡi y vói tới, một lúc sau thì ngực y truyền đến đau đớn, y nặng nề hừ vài tiếng nhưng y không có buông nam nhân ra, cùng lúc đó nam nhân cảm giác được có cổ lực lượng từ giữa môi 2 người rót vào trong cơ thể mình…….

Nam nhân ngây ngẩn cả người, tay Mạt Đồng dùng sức kéo nam nhân đến, hai tay hắn nhẹ nhàng để sát tại ngực Mạt Đồng, hắn cảm giác được ngực Mạt Đồng rất nóng. Mạt Đồng thế nhưng lại truyền linh lực cho hắn……

Rốt cuộc Mạt Đồng muốn làm cái gì…….

Nam nhân trừng mắt nhìn, muốn đẩy Mạt Đồng ra thì lại bị ôm càng chặt hơn, Mạt Đồng không thoải mái kêu rên vài tiếng, liền ngay cả hắn cũng cảm giác được hình như Mạt Đồng có gì không khoẻ, Mạt Đồng đem nội đan ngàn năm thất yêu từ miệng mình truyền đến trong thân thể hắn, bảy hạt châu kia trộn lẫn yêu lực cường đại rót vào trong cơ thể hắn.

Môi 2 người không có 1 khe hở, mày Mạt Đồng nhíu chặt cũng chậm rãi giãn ra, đầu lưỡi y nóng ướt quấn quanh cái lưỡi mềm ướt của nam nhân…….

Nam nhân "ân" 1 tiếng thì Mạt Đồng mới buông môi hắn ra, một cỗ linh khí nhàn nhạt biến mất ở giữa môi 2 người, nội đan thất yêu ngàn năm bị đưa vào trong cơ thể nam nhân…….

"Cuối cùng là ngươi bị làm sao vậy? Tại sao? Đột nhiên đem nội đan cho ta?". Nam nhân có chút nói năng lộn xộn, cổ lực lượng kia ở trong cơ thể hắn chậm rãi yên tĩnh lại, hơn nữa không có cảm giác được có gì dị thường…….

Mạt Đồng tìm nội đan lâu như vậy thế nhưng cứ như vậy mà cho hắn?

Nam nhân nhìn thấy bên miệng Mạt Đồng hàm chứa nụ cười tà nhợt nhạt, y giật giật đôi môi: "Bảy viên nội đan kia cùng linh lực trong cơ thể ta bài xích lẫn nhau, ta không thể tiêu hóa, cho dù là dùng vạn linh lô tinh lọc ma khí thì cũng chỉ là khống chế tạm thời thôi, ta không hấp thu được linh khí, đối ta cũng không có một chút trợ giúp". Ngược lại làm cho y rất khó chịu, linh khí trong cơ thể cùng nội đan xung đột làm cho y rất không thoải mái, y dứt khoát đem nội đan cho nam nhân.

Thể chất nam nhân rất đặc thù, tuy nói nội đan kia tràn ngập yêu khí nhưng mà khi vào trong cơ thể hắn thì nguyên bản xao động trở nên yên ổn lại, thật giống như nó bị phong ấn tại trong cơ thể của hắn. Nhưng mà hắn vẫn không dùng được pháp lực……

Nội đan ở trong cơ thể nam nhân cần thời gian tiêu hóa, Mạt Đồng đi tới gần sờ sờ bụng nam nhân, động tác y rất nhẹ, y cúi đầu, đôi mắt mặc mầu dưới hàng mi thật dài lộ ra ý cười.

"Không có bài xích". Nam nhân bắt lấy tay Mạt Đồng, muốn hất nó ra.

“Ngươi thay ta bảo quản”.

“Ân……”.

Nam nhân nghe được Mạt Đồng tiến đến bên tai hắn nói một câu, “Ta không thoải mái, tại sao ngươi hỏi cũng không hỏi ta một câu?”. Thanh âm Mạt Đồng lộ ra một chút vô lực, chắc là vừa rồi thời điểm truyền nội đan tiêu hao không ít linh khí.

Nam nhân do dự nhìn Mạt Đồng, “Ngươi cảm giác đỡ hơn nhiều chưa?”. Nam nhân cảm giác được tay Mạt Đồng đang chậm rãi sờ bụng hắn, Mạt Đồng trả lời hắn một tiếng tỏ vẻ tốt lắm.

“Đi thôi, Cửu Hoàng đang ở trong xe chờ, sau khi sự tình xong xuôi ta sẽ đi Tuyết Sơn đón ngươi”. Mạt Đồng dùng sức hôn một ngụm lên môi nam nhân, rồi đưa nam nhân lên xe.

Nam nhân mới vừa lên xe thì thấy Cửu Hoàng từ từ nhắm hai mắt nghỉ ngơi, hắn không có đánh thức Cửu Hoàng, đối với Mạt Đồng đứng cạnh xe ngựa nói 1 câu “tạm biệt”, đệ tử Nham môn liền đánh xe tiễn bọn họ đi ra.

Nham Vân không tới tiễn nam nhân.

Trong Mãnh Quỷ trấn có rất nhiều du hồn, bởi vì bốn phía xe ngựa đều bày ra pháp trận, hơn nữa có đệ tử Nham môn mở đường nên bọn họ rất an toàn, một đường này trừ bỏ 3 cái đèn ***g trước xe ngựa thì ngoài ra không có ánh sáng khác.

“Ngươi có cảm giác hoặc là phản ứng không khoẻ khác không?”. Cửu Hoàng từ từ mở mắt ra, con ngươi biếng nhác nhìn chăm chú vào nam nhân, y giống như hiểu rõ hết thảy nhìn con ngươi nam nhân lộ ra sự mệt mỏi.

“Ta không sao……”

Nam nhân đoán Cửu Hoàng đã biết chỉ là không có nói rõ ra mà thôi, Cửu Hoàng ôm hắn, để hắn không cần lo lắng, Cửu Hoàng nói qua phải bảo vệ hắn thì nhất định có thể làm được. Hắn dựa vào Cửu Hoàng ngủ, thời điểm khi hắn tỉnh lại thì đã ra khỏi Mãnh Quỷ trấn, đệ tử Nham môn đưa bọn họ đưa đến”Vũ thành”, liền vội vàng rời đi.

Vũ thành sở dĩ có tên gọi như vậy là bởi vì bốn mùa nơi đây có mùa mưa lâu dài, mà gần đây đều là mưa xen lẫn tuyết, bầu trời một mảnh tối như mực, đã bị âm huyệt ảnh hưởng…….

Cả thành trấn có vẻ thực tiêu điều, 2 người tìm 1 khách *** ở lại, thời điểm 2 người dùng bữa, chợt nghe đến trên đường có người kêu thảm thiết, cả lâu đều bị đập vào nghe tiếng “loảng xoảng loảng xoảng”.

Bầu trời lại rơi băng đá xuống……

Đâm bị thương rất nhiều người trên đường……

Nam nhân nhíu mày, cùng Cửu Hoàng đang uống trà đang bình tĩnh xem tình hình dưới lầu, bọn họ ngồi trong một phòng trang nhã ở lầu hai, đột nhiên dưới lầu nghe bốn phía trong đám người có người ở hét lên

"Mau nhìn bầu trời! Có thần tiên!".

"Phật tổ hiển linh!".

Nam nhân theo bản năng nâng mắt lên nhìn về phía bầu trời đêm đen sì, có hào quang màu bạc chói mắt phân bố xẹt qua, lập tức ánh vào mi mắt chính là……. Một vị nam tử tóc bạc thân pháp nhẹ nhàng, dưới chân y đạp gió, gió mạnh thổi vạt áo y cuộn lại, Phật châu trên cổ ẩn ẩn tản ra hào quang…….

Ngón tay y kết Phật ấn, hai mắt chăm chú nhìn niệm tụng Phật hiệu, có phù văn(ký hiệu) màu vàng tràn ra từ khóe miệng y, áo cà sa trên người y cởi ra, 1 tay kéo kiện áo cà sa dần dần to lên ngự phong (cưỡi gió) mà đến. Áo cà sa màu bạc tụ lại pháp lực cường đại, dần dần biến lớn giống như nhìn không thấy giới hạn, rất có xu thế phô thiên cái địa *, cho đến khi chậm rãi bao phủ bầu trời Vũ thành…….

* phô thiên cái địa: trải khắp trời che kín đất, ngụ ý cái thế lớn mạnh.

Ngăn lại băng nhận (trụ băng sắc bén như lưỡi dao) rớt từ bầu trời xuống……

Nam nhân vừa liếc mắt liền nhận ra người đến là Phật Hàng……

Lảm nhảm: edit chương nì xong thì tui mún chém thèng Nham Vân ra thành từng miếng, thèng nì vô cùng bỉ bựa, tội cho Tích thúc quá hà, ôi chỉ có a 9 là lun suy nghĩ, lo lắng hết lòng vs thúc thôi, sao thúc ko bồ kết a í cho rồi

Cuối chương a Hàng xuất hiện hoành tráng ghê ta nơi, chơi nổi lấy ánh sáng làm nền giống tắc kè bông quá ^.^

159. Chương 159

Phật Hàng xuất hiện làm nam nhân cảm thấy rất kinh ngạc, hắn không biết vì sao Phật Hàng sẽ xuất hiện lúc này, nhưng mà hình như pháp lực của Phật Hàng mạnh hơn so với trước kia rất nhiều, áo cà sa màu bạc của y che lại bầu trời, bầu trời truyền đến Phật quang chiếu sáng lên thành trấn…….

Phật Hàng vững vàng đứng ở không trung, y tụng kinh Phật trợ lực, một cái áo cà sa chống đỡ cỗ âm khí cường đại kia, thời điểm y thu hồi áo cà sa mặc lại trên người thì băng nhận đả thương người đều biến mất hết. Thân hình y cấp tốc chớp động, xuyên qua sương tuyết hơi mỏng, tự mình nhảy vào khách ***, thời điểm y nhìn thấy nam nhân thì lộ ra tươi cười, nhợt nhạt mà thản nhiên……..

Thấy nam nhâm nhìn thấy Phật Hàng thì Cửu Hoàng mời Phật Hàng ngồi xuống, nam nhân muốn nói chuyện nhưng Phật Hàng lại mở miệng trước, y nói cho nam nhân hành trình gần đây của y, đầu tiên là y đi vạn ma quật trấn áp ma khí đang rục rịch, mấy vị cao tăng kia còn truyền công lực cho y cho nên hiện tại y so với trước kia càng thêm lợi hại, thời điểm y trở về tìm nam nhân thì Trương quản gia nói nam nhân đã rời đi, y liền một đường tìm kiếm, chính là trùng hợp nhìn thấy nơi này âm khí tăng vọt……..

Không ngờ sẽ ở nơi đây gặp nam nhân, hơn nữa nam nhân ở cùng 1 chỗ với Cửu Hoàng, chỉ là Phật Hàng đối với Cửu Hoàng người này cũng không phản cảm, cũng không để ý Cửu Hoàng đồng hành cùng nam nhân.

"Vậy bây giờ ngươi định đi đâu?". Nam nhân hỏi Phật Hàng, hắn rất bình tĩnh, sau khi trải qua chuyện kia thì hắn đã cảm thấy không sao cả, dù sao người khác đều nhìn hắn như vậy.

"Ngô đi U sơn, ngày mai nơi đó âm khí sẽ bùng nổ, ngô cần phải tới xem". Phật Hàng uống một ngụm rượu, y liếc mắt nhìn Cửu Hoàng 1 cái, "Bây giờ ngươi thay ngô chiếu cố hắn một chút, khi quay lại ngô lại đi tìm các ngươi".

Nam nhân nhíu mày, "Ngươi đừng đi, nơi đó rất nguy hiểm".

Phật Hàng đang muốn mở miệng thì lại nghe Cửu Hoàng bổ sung một câu, "Chúng ta vừa mới đi ra từ nơi đó, nếu hiện tại đi vào, có thể…….". Chín Hoàng không có tiếp tục nói tiếp.

Có thể đi ra liền đừng đi vào……..

"Ngô phải đi". Phật Hàng nhíu mày một chút, có chút bất an tỏ ý, "Phương trượng Hoằng Pháp Tự nói, ngài từ trong gương nhìn thấy mấy ngày sau môn chủ Nham môn cùng Mạt Đồng, còn có xà yêu đều xuất hiện ở nơi đó, phương trượng nói hiện tại âm mạch đang thay đổi vị trí, phải rút thanh kiếm kia ra, phải cắm vào âm mạch mới có thể ổn định âm khí…….".

"Hiện tại thanh kiếm kia đang cắm trên âm mạch". Cửu Hoàng không có ăn cái gì, y ngậm 1 phiến tuyết liên ở miệng, con ngươi biếng nhác rất là mê người, y đảo mắt mỉm cười nhìn về phía nam nhân, "Ngươi ăn từ từ, coi chừng phỏng".

Nam nhân gật gật đầu, hắn cẩn thận ăn một miếng đồ ăn, hắn nhớ tới cái gì ngược lại đối hai người nói: "Mấy ngày trước đây ta vốn định tìm người nói chuyện âm khí bùng nổ, rốt cuộc nên áp chế như thế nào, bởi vì vài ngày trước đó ta để ý Phật đường trong âm phủ có bày pháp trận, hơn nữa phía sau Phật đường kia chính là địa phương cắm kiếm, có Phật quang chiếu…….".

Mà cái pháp trận kia là nam nhân từng dạy Nham Vân, hắn đương nhiên biết bốn phương vị ở âm phủ kia xảy ra sự cố đang bày trận trợ giúp trận pháp, mà 4 địa phương thì trong đó một cái phương vị chính là phòng ngủ của Nham Vân, thời điểm ngày ấy hắn đi khi hắn nhìn giường của Nham Vân thì phát hiện Nham Vân dán bùa trên tường bên cạnh giường.

Ở bốn phương vị xác định đều có ấn phụ trợ, nam nhân cảm thấy hẳn là có thể trấn trụ âm khí cho nên sau đó hắn liền không có lại nói đến chuyện âm khí bùng nổ cùng Nham Vân.

"Cho nên ngươi cảm thấy nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì âm khí hẳn là có thể trấn trụ, cho nên các ngươi mới an tâm rời đi?".

"Không phải". Cửu Hoàng phủ nhận.

Nam nhân thấp giọng bổ sung một câu: "Là Nham Vân bảo chúng ta rời đi……".

Phật Hàng hơi nhíu mày một chút, bỏ chén rượu xuống, y không quá lạc quan nói: "Phương trượng Khắc Hào Tư nói hiện tại âm mạch di chuyển, cho dù có trận pháp cũng không áp chế được".

Phương trượng cho Phật Hàng 1 kiện pháp khí để y giao cho Nham Vân cho nên y phải đi, tuy rằng y không thích cái loại giáo phái đường ngang ngõ tắt Nham môn này, nhưng mà nghe khẩu khí của phương trượng thì hình như Nham Vân so với trong tưởng tượng của y có chút chênh lệch.

Mà lúc này Cửu Hoàng lại nhíu mày, y liếc mắt nhìn nam nhân như đang mất hồn mất vía một cái thì không thèm nói (nhắc) lại, nếu âm khí kia ảnh hưởng thật sự lợi hại như vậy thì hiện tại đệ tử các nơi của Nham môn cùng với các cao nhân đều hẳn là đi tới U sơn Mãnh Quỷ trấn.

"Ngươi nói coi tại sao vị phương trượng kia không tự mình tới?". Cửu Hoàng nghi hoặc nhìn về phía Phật Hàng tuấn mỹ, " Xảy ra loại sự tình này thì y cần phải tự mình đến mới đúng".

"Cao tăng cùng phương trượng của Hoằng Pháp Tự đều bị thương, bọn họ truyền công lực cho ngô, để ngô làm thay bọn họ cho nên ngô phải đi tới đó". Ánh mắt y vốn sắc bén trở nên nhu hòa rất nhiều, thấy nam nhân muốn nói chuyện với mình thì y lại mở miệng trước, "Trước đừng nói, có chuyện gì thì chờ ngô trở về lại nói cho ngô". Hai mắt y nhìn nam nhân, liền nở nụ cười.

Cửu Hoàng có chút đăm chiêu nhíu mày, sau khi Phật Hàng cùng bọn họ ăn uống xong thì hàn huyên cùng bọn họ 1 lát, gần đây nam nhân mệt muốn chết, nam nhân ở trong phòng của khách *** thì ngủ luôn.

Nhưng mà thời điểm nam nhân tỉnh lại thì Phật Hàng cùng Cửu Hoàng đều không thấy……

Nam nhân sửng sốt một hồi lâu mới cầm y phục đi xuống dưới lầu, hắn qua loa mặc y phục xong thì hỏi khách *** lão bản: "Ngươi có nhìn thấy nam nhân tóc bạc đi cùng ta đi ra ngoài không?".

“Buổi sáng hôm nay y thanh toán tiền rồi cùng [thần tiên] ngày hôm qua rời đi”.

Trong óc nam nhân ong ong, khẩn trương túm lấy lão bản, “Vậy…… Vậyy có nói đi đâu không?”. Thân thể hắn đang run rẩy, trong lòng hắn có một cỗ dự cảm không tốt.

“Y nhờ ta giao túi bạc này cho ngươi, y nói y cùng [thần tiên] công tử kia giải quyết sự tình xong sẽ trở lại tìm ngươi, bảo ngươi cứ đi về hướng Bắc đi”.

Nam nhâm cầm lấy túi bạc kia đứng ở trên đường không biết đi con đường nào, hắn biết Cửu Hoàng cùng Phật Hàng cùng nhau trở về U sơn…….

Có lẽ trước đây Cửu Hoàng liền không định rời đi……

Nếu không phải có gánh nặng là hắn đi theo Cửu Hoàng, thời điểm hắn ở âm phủ thì khẳng định sẽ không dẫn hắn rời đi……

Nam nhân không hề nghĩ ngợi dùng bạc mua 1 con ngựa tốt cưỡi trở về, hắn rất khó chịu, trong cơ thể có cổ lực lượng đang tán loạn, hắn chế trụ xúc động muốn nôn ra máu, về tới âm phủ, vừa tới trước đại môn âm phủ, bên người có quỷ hay không, có oán linh hay không thì hắn đã nhìn không thấy, hắn chỉ nhìn thấy có 1 chiếc xe ngựa tinh xảo màu đỏ tươi đứng ở trước đại môn âm phủ.

Nham Vân mới vừa xuống xe ngựa thì nhìn thấy nam nhân mặt không có chút máu cưỡi ngựa đã trở lại, khi nam nhân nhìn thấy y thì biểu tình trên mặt có vẻ thực bình tĩnh, mà Nham Vân phẫn nộ kéo nam nhân xuống ngựa…….

“Không phải ta đã cho ngươi đi rồi sao, tại sao lại trở về”. Nham Vân lạnh lùng nhìn chằm chằm nam nhâm, nắm áo khoác mao nhung của nam nhân, “Ngươi nghe không hiểu lời ta sao, ngươi nói chuyện cho ta”.

Đây là lần đầu tiên từ lúc gặp mặt tới nay Nham Vân đánh Tích Duyên, y rõ ràng đã để cho nam nhân đi rồi nhưng mà nam nhân lại đã trở lại, đây là ý gì? Trở về nhìn y bị xấu mặt? Hay là trở về nhìn y chết như thế nào?

Nam nhân đẩy Nham Vân ra, “Cửu Hoàng cùng Phật Hàng có tới đây không?”.

Nham Vân khó hiểu nhìn nam nhân một cái, bởi vì y cảm giác trong cơ thể nam nhân có cổ lực lượng đang gia tăng không ngừng, y thản nhiên trả lời nam nhân, “Nghe không hiểu ngươi đang nói cái gì, nhưng mà thật không nghĩ tới a, Mạt Đồng thế nhưng chịu đem nội đan thất yêu ngàn năm cho ngươi, không biết ngươi cho y ưu đãi gì”. Sau đó thì liếc mắt nhìn sâu nam nhân một cái.

Nham Vân rõ ràng đã bố trí kết giới trên đường nam nhân rời đi, nam nhân căn bản là không có đường để quay lại, y nhìn nam nhân 1 lát mới mở miệng, “Ngươi đi đường tắt trở về sao?”.

Nam nhân không yên lòng gật đầu, không thấy được Cửu Hoàng cùng Phật Hàng thì hắn thủy chung cũng không yên tâm, hắn ngẩng đầu hỏi: "Cho dù Cửu Hoàng cùng Phật Hàng không có tới thì tại sao Mạt Đồng không ở trong phủ?".

Dưới tình thế cấp bách thời điểm cưỡi ngựa nam nhân cưỡi rất nhanh mà Cửu Hoàng cùng Phật Hàng phải tiết kiệm linh khí nên sẽ không sử dụng thuật ngự phong (cưỡi gió mà đi), nhất định cũng là cưỡi ngựa, nhưng mà dọc theo đường đi trên đường hắn đều không có thấy bọn họ, khẳng định là bởi vì hắn đi đường tắt nên bỏ lỡ…….

Nham Vân mặt nhăn mày nhíu, nam nhân này thật đúng là không sợ chết, hắn đã không có linh lực còn dám một mình đến địa phương nguy hiểm như vậy, hơn nữa đường tắt kia nơi nơi đều là quỷ đằng (dây leo quỷ) bị bò lên sẽ mất mạng, hắn còn độc sấm (1 mình xông tới) mà dám đến.

Ngay cả Nham Vân cũng không biết nam nhân đến tột cùng là vì cái gì mà đến……

Vì Cửu Hoàng?

Hay là vì Phật Hàng trong miệng của nam nhân?

Lại hoặc là vì Mạt Đồng…….

Nham Vân nhắm mắt lại, khóe miệng y lộ ra vài tia tiếu ý trào phúng: "Sư thúc, qua 5 canh giờ nữa thì tới giờ Tý, tối nay giờ Tý âm huyệt sẽ bùng nổ, ta không áp chế được, Mạt Đồng cũng không áp chế được, ngươi đã nguyện ý trở về xem ta chết như thế nào thì ngươi cứ ở lại đi".

"Ngươi không luyện kiếm phổ ta đưa cho ngươi?". Nam nhân có chút tức giận chén trà trong tay hắn rơi trên mặt đất, mà lực lượng đang rục rịch trong cơ thể lúc trước lại yên tĩnh xuống, hắn vẫn không dùng được linh lực, hắn rất sốt ruột, thấy Nham Vân vững như bàn thạch ngồi trên ghế dựa da hổ lớn giống như nhận mệnh. (chấp nhận số phận, bó tay chịu chết)

"Học không được".

Cho dù Nham Vân thông minh thì y vẫn học không được, hơn nữa trong nửa tháng thời gian ngắn ngủn thì y căn bản là không thể học thành.

"Ngươi học không được, ngươi cũng không nguyện ý hỏi ta, vậy lúc trước ngươi còn tìm ta lấy kiếm phổ, ngươi làm nhiều việc như vậy, ngươi rõ ràng muốn……". Nam nhân rất buồn bực, Nham Vân uy hiếp hắn lần nữa còn chưa tính mà còn có loại thái độ này.

Nam nhân biết bản tính của Nham vân là như vậy, hắn cũng biết Nham Vân rất vô tình, hắn nói đến một nửa thì không nói nữa, không phải bởi vì thấy ánh mắt uy hiếp của Nham Vân mà là cảm thấy Nham Vân căn bản không có nghe hắn nói.

Năm đó Nham Vân tuổi còn nhỏ, phát sinh ra lại sự tình này nam nhân làm trưởng bối đầu tiên là tự trách mình, lúc trước thật ra hắn có thể trục xuất Nham Vân khỏi sư môn, nhưng mà cho dù có thể chặn miệng Nham Vân lại thì cũng không có thể ngăn chặn trên dưới Bạch Vân Quan cùng vô số miệng lưỡi của hàng trăm các đệ tử khác, hắn có thể trục xuất Nham Vân khỏi sư môn nhưng hắn có thể trục xuất hết mọi người khỏi sư môn sao?

Dù sao Bạch Vân Quan vĩnh viễn là cần người tuổi trẻ có năng lực kế thừa, hắn cũng lớn tuổi rồi, là thời điểm cũng cần thú thê, là thời điểm cần quên đi quá khứ…….

Nam nhân sớm biết rằng bản tính Nham Vân lãnh đạm, chỉ cần Nham Vân không thích thì y cũng không sẽ quý trọng, càng thêm sẽ không thông cảm.

Nam nhân đi tới đi lui ở trong đại đường, hắn bất an nhìn ngoài cửa, khiến Nham Vân rất không vừa lòng, không bao lâu sau thì Mạt Đồng từ ngoài đi vào, sau khi nhìn thấy nam nhân thì sắc mặt Mạt Đồng trở nên rất khó coi.

“Tại sao ngươi lại quay lại?”.

Nam nhân không nói chuyện nhưng hắn cảm giác được Mạt Đồng tới gần, linh khí trong cơ thể hắn lại bắt đầu xao động giống như muốn bạo phát, khiến trên người hắn rất không thoải mái, thân hình hắn lung lay chống đỡ cạnh bàn.

“Ta hỏi ngươi tại sao quay lại đây?”. Mạt Đồng tức giận, hai tròng mắt y đều lẳng lặng nhìn chằm chằm nam nhân, “Ngươi không biết nơi đây rất nguy hiểm? Còn trở về làm cái gì?”.

“Ta còn có việc chưa có làm xong”.

Nam nhân trả lời, đưa tới tiếng cười nhạo của Nham Vân, “Ân, hắn có chuyện rất quan trọng chưa làm xong, hắn là trở về nhìn ta chết như thế nào, thật khó cho hắn từ xa như vậy chạy về đến, đêm nay ta đây chính là phải chết cho phiêu lượng (đẹp) một chút”.

Nam nhân trầm mặc. Hắn không biết phải nói cái gì…….

Hắn đã trở lại, sẽ trở lại, hắn không sợ chết nhưng mà hắn lo lắng, quan tâm đến những người này…….

Nham Vân âm tình bất định nhìn chằm chằm nam nhân, y kéo kéo vạt áo trường bào tử y, lúc này bóng lông mi bao phủ hai tròng mắt y sâu thẳm, tươi cười bên môi y lộ ra vài tia trào phúng, hình như còn mơ hồ mang theo một chút tự giễu.

Lảm nhảm: cái thằng Nham (hiểm) Vân này đầu óc méo mó, chó gặm lúc nào cũng nghĩ xấu cho thúc, cứ thấy cái bản mẹt nó xuất hiện là tui lại mún lôi dép ra quánh zô mẹt nó cho pa má nó ko nhận ra lun

Tui quyết định gọi nó là Nham hiểm (ngửa mặt lên trời cười to)

Ôi a Chín lun lo nghĩ cho thúc, e iu a quá đi

160. Chương 160

Nham Vân để Mạt Đồng đưa nam nhân tới kiếm đàn…….

Tuyết bay trên bầu trời.

Mạt Đồng ôm nam nhân vào trong ngực, miệng hai người thở ra hơi thở gặp lạnh chuyển biến thành sương mù mỏng, phiêu tán trong gió lạnh, thời tiết lạnh, bốn phía kiếm đàn có hoả lò thiêu đốt, Thanh Hồn kiếm tản ra quang mang trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Thiên địa huyền hoàng.

Mây nhỏ xoay tròn

Gió tuyết tràn ngập trước kiếm đàn, Mạt Đồng ôm nam nhân, y đưa tay sờ sờ bụng nam nhân, kề sát bên tai nam nhân nói: "Ngươi hôn ta, truyền linh khí đã tiêu hóa cho ta……". Nam nhân nghe được thanh âm Mạt Đồng, hắn vừa mới quay qua ……đã bị Mạt Đồng hôn…….

Linh lực tinh lọc trong cơ thể nam nhân chậm rãi tràn ra liên tục từ bên môi……

Mạt Đồng dùng sức hôn nam nhân, y hôn rất vội, hôn thật sự sâu, gắn bó mập hợp, dây dưa triền miên, nam nhân chậm rãi giơ tay kéo lại vạt áo y, y đưa tay chế trụ tay nam nhân, vừa hôn sâu nam nhân vừa nhận linh khí tản mát ra trong cơ thể nam nhân…….

Trong cơ thể nam nhân rất đặc biệt. Mạt Đồng không ngờ nam nhân sẽ tiêu hóa nội đan nhanh như vậy, nhưng mà trong cơ thể nam nhân có cổ linh lực cường đại đang bành trướng, nếu lấy ra trễ có thể sẽ rất nguy hiểm…….

Thân thể nam nhân cũng không có cách nào tiếp thu nhiều linh khí như vậy…….

Nụ hôn của Mạt Đồng không có ngừng lại. Đầu lưỡi trêu chọc môi nam nhân trơn bóng, ẩm ướt. Xúc cảm nóng ướt kia rất chân thật khiến y luyến tiếc buông nam nhân ra, mấy ngày này nam nhân rời đi thì y điều chỉnh tốt chính mình, vài ngày trước thời điểm y quyết định đem nội đan cho nam nhân bảo quản thì cũng không biết nam nhân có thể tiêu hóa linh khí của nội đan, chỉ là có thể xác định nội đan ở trong cơ thể nam nhân sẽ không tổn thương tới nam nhân.

Bởi vì nam nhân không có linh khí nên sẽ không xung đột cùng linh khí của nội đan.

Hai người lấy nụ hôn để dẫn đường linh khí đi vào trong cơ thể Mạt Đồng ……

Mà lúc này Nham Vân mới vừa triệu tập đệ tử xong thì từ đại đường đi tới kiếm đàn. Nhưng mà ——

Nham Vân vừa đi tới kiếm đàn thì nhìn thấy một màn trước mắt này, mặt y mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm hai người đang hôn môi, nam nhân y tôn xưng là "sư thúc" kia giống như suy nghĩ của y, y cảm thấy nam nhân này người nào đều có thể, y có thể, Liễu Phong cũng có thể, Mạt Đồng có thể, Cửu Hoàng cũng có thể, nếu lúc trước đệ tử khác ở Bạch Vân Quan đối nam nhân làm cái loại sự tình này thì nam nhân hẳn là cũng sẽ nghe theo đi?!

Nam nhân ở trong mắt Nham Vân chính là 1 người vô liêm sỉ như vậy, sau khi bị người ta cường thượng thì ngày hôm sau cần phải tát đối phương 1 cái nhưng mà……..

Thời điểm kia nam nhân không có đánh Nham Vân mà chỉ là bình tĩnh nói một câu: "Ngươi tỉnh……".

Nham Vân không thích nam nhân từng được gọi là "sư thúc" này, y không thích, chỉ là không thích, cho dù bọn họ từng có loại quan hệ này thì y vẫn không có biện pháp thích nam nhân này, nam nhân không phù hợp tiêu chuẩn thẩm mỹ của y, cho dù y muốn tìm cũng sẽ tìm dạng như Liễu Phong…….

Nham Vân chán ghét nam nhân. Đồng thời y cũng rõ ràng hiểu được nam nhân không thích y, thậm chí nam nhân sợ y, cho dù nam nhân chưa bao giờ nói nhưng y nhìn ra được, nam nhân là xuất phát từ lễ độ của trưởng bối mới nhường nhịn y như thế, nhưng mà bởi vì nam nhân nhường nhịn làm cho y cảm thấy được chính mình càng vô năng.

Nham Vân thậm chí không thể bảo hộ người mà mình muốn bảo hộ.

Một thân tử y, áo choàng phủ tuyết, vẻ mặt Nham Vân lãnh đạm, chỉ là nhìn chằm chằm hai người hôn đến triền miên, ánh mắt y trong bầu trời đầy tuyết rét lạnh có vẻ vô cùng trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Đủ chưa, ít ở địa phương của ta làm loại sự tình này……".

Mạt Đồng không để ý tới Nham Vân, y ôm hôn nam nhân đủ rồi, mà nam nhân đưa lưng về phía Nham Vân cũng vô pháp biết được biểu tình của Nham Vân, Mạt Đồng hấp thu 1 bộ phận linh khí tinh lọc trong cơ thể nam nhân.

Mạt Đồng mới vừa buông đôi môi nam nhân ra thì nam nhân thấp giọng nói một câu: "Phật Hàng cùng Cửu Hoàng có thể cũng sắp tới……". Phát hiện Mạt Đồng nghi hoặc nhìn hắn, hắn nói ngắn gọn chuyện ngày ấy sau khi hắn rời đi với Mạt Đồng.

Mạt Đồng không nói gì.

Mà sau khi Nham Vân nghe được chân tướng sự tình thì cũng không có nói chuyện, y trước phân phó đệ tử bảo vệ tốt âm phủ cùng Mãnh Quỷ trấn, nếu âm huyệt bị phá tan thì nên đối phó thì đối phó, nên thu thì thu, đáng chết thì giết.

Nam nhân cùng Nham Vân đều không nhìn nhau, cũng không nói chuyện với nhau, nhưng mà âm khí càng ngày càng nặng, sắc trời càng ngày càng tối, ánh lửa yêu dị làm nổi bật khắp nơi vô cùng quỷ dị.

Thanh Hồn kiếm đang bất an kêu gào……

Có quỷ khí từ trong kẽ hở tràn ra…….

Lúc này bên ngoài truyền đến một trận tiếng vó ngựa lộn xộn, đệ tử Nham môn tràn vào âm phủ, phân bố ở các nơi, còn có vài vị trưởng lão Nham môn nhìn quen mắt cũng đều chạy đến kiếm đàn.

Giây tiếp theo chỉ nghe một tiếng nổ "ầm ầm", tiếp theo nghe được tiếng nổ liên tục……..

Mặt đất bắt đầu chấn động kịch liệt giống như có quái vật gì đó muốn từ trong lòng đất thoát xác mà ra, Nham Vân đứng vững vàng, gió mạnh thổi bay mái tóc dài của y, vạt áo đang bị cuộn lên liên tục……

Bốn phía nơi nơi đều là tiếng la tiếng khóc u oán của lũ quỷ, đất trời giống như bị oán khí bao phủ, U sơn là âm mạch mà kiếm đàn chính là đỉnh U sơn, bầu trời có chim ưng bay qua, bốn phía đều bị âm khí vây quanh, cả U sơn đều bao phủ ở bên trong một mảnh quỷ khí.

Mà lúc này 1 chùm Phật quang xuyên thấu mây đen, một Phật ấn màu vàng xoay tròn chậm rãi rớt xuống từ không trung, Phật ấn thật lớn không ngừng xoay tròn, vô số chú văn thật nhỏ giống như quang mang quay chung quanh Phật ấn, hình như lực lượng kia càng lúc càng cường đại, không trung truyền đến Phật âm từ xa xăm làm cho tất cả mọi người ngẩng đầu.

Hai chùm ngân quang (ánh sáng bạc) "vút" 1 cái dừng ở kiếm kiếm đàn, xuất hiện ở trước mắt nam nhân chính là Phật Hàng cùng Cửu Hoàng, 2 người nhìn thấy nam nhân dĩ nhiên rất kinh ngạc nhưng lý trí nói cho bọn họ đây không phải thời điểm truy cứu.

Chú văn kia quấn quanh Phật ấn, chậm rãi xoay quanh trên không kiếm đàn, Phật quang trên người Phật Hàng từ từ biến mất, mà quang hoa thản nhiên quanh thân Cửu Hoàng cũng dần dần biến mất……

Nhìn thấy bọn họ xuất hiện thì thực ra nam nhân một chút đều không cao hứng nổi, hai người kia thế nhưng ở thời điểm hắn ngủ lén rời đi, một mình chạy đến, hắn cũng không muốn thấy bọn họ gặp chuyện không may hoặc là có gì ngoài ý muốn.

Mặt đất rung chuyển, Phật Hàng ném pháp khí trên lưng cho Nham Vân: "Đây là Hỏa Nhận mà phương trượng Hoằng Pháp Tự nhờ ta giao cho ngươi, có thể đối phó yêu ma quỷ quái".

Hỏa Nhận là cực phẩm binh khí, điều này nam nhân cũng biết.

Khi Nham Vân rút Hỏa Nhận ra khỏi tấm vải bọc lấy nó thì trên binh khí kia có quang mang ngọn lửa bùng cháy, đó là một thanh song nhận đao, trước sau đều có lưỡi dao sắc bén, quang hoa màu đỏ tươi quấn quanh lưỡi dao, Hỏa Nhận rất dài, vung lên thanh âm chém gió thực bén nhọn, linh quang màu đỏ tươi giống như quang hỏa lượn lờ bốc cháy.

Nham Vân cầm rất vừa tay…….

Ầm ầm.

Một tiếng nổ.

Mặt đất dưới chân nam nhân nứt ra, 1 bàn tay đen thui với móng vuốt sắc bén từ khe hở trồi lên nắm được chân hắn, một cỗ trọng lực kéo hắnxuống dưới……

Mấy người kinh hãi.

Rầm rầm, ầm ầm.

Khe hở kia mở rộng liên tục, ô khí ở dưới khe hở lan tràn, vô số móng vuốt của yêu nghiệt vói ra ngoài, Mạt Đồng thuận thế chụp lấy cánh tay nam nhân, cả thân thể nam nhân đều bị treo lơ lửng ở trên khe nứt……

Phật Hàng tháo pháp trượng buộc chặt ở sau người: “Ngươi giữ chặt hắn, mau kéo hắn lên”. Y nhẹ nhàng vụt qua, chợt hiện qua, nam nhân chỉ cảm thấy trên lưng bị người khác nắm lấy, đồng thời cảm giác được Mạt Đồng dùng sức kéo mình, hắn bị ném lên trên mặt đất mà Phật Hàng buông y phục hắnra, xoay người nhảy lên trên mặt đất, mặt đất bị tàn phá rất nghiêm trọng.

Chân nam nhân bị chộp bị thương……

Khe nứt đối diện Cửu Hoàng cùng Nham Vân, 2 người cũng tấn công chém giết liên tục yêu ma oan quỷ tràn ra từ khe hở…….

Vô số bóng đen từ khe nứt tràn lên mặt đất bám víu vào bốn phía vách khe nứt, đi ra khỏi kiếm đàn, hắc khí lan tràn nhanh chóng, rất nhanh khuếch tán từ trong âm phủ, lại dần dần kéo dài hướng trấn trên, oan quỷ bị khí quỷ khí ô nhiễm trở nên có lực công kích, dáng vẻ quỷ dị càng trở nên khủng bố dữ tợn…….

“Cẩn thận ——!”.

Nam nhân đẩy Mạt Đồng ra, 1 con ô quỷ đi ra từ khe nứt, giương miệng rộng như bồn máu cắn lại đây, ngay thời điểm sắp chạm tới nam nhân thì Phật Hàng 1 cước đạp con ô quỷ kia đi xuống.

"Trước mang hắn đi ra ngoài, nơi này rất nguy hiểm!". Cửu Hoàng vừa chém giết ô quỷ từ trong vực sâu nứt gẫy bò lên vừa bảo Mạt Đồng mang nam nhân đi ra ngoài.

Trường kiếm trong tay Cửu Hoàng là linh khí ngưng kết lại, quang hoa trắng như tuyết có chút chói mắt, ô quỷ bị linh kiếm của y chém giết biến ảo thành ô khí tan ra trong gió tuyết.

"Nguy rồi".

Nham Vân khẽ niệm chú 1 tiếng, y tính không đúng giờ, âm huyệt bạo phát trước thời hạn. Quỷ khí so với trong tưởng tượng của y còn mạnh hơn nhiều, Hỏa Nhận sắc bén này bị y dùng xuất thần nhập hóa, khí nhận chém giết yêu ma, trên gương mặt tinh xảo của y dính phải máu đen. Y bước đi rất nhanh, thân pháp y rất nhẹ, mà phía bên kia Mạt Đồng rút chiếc roi sắc bén màu đen từ bên hông ra, quất ra ngoài…….

"Đi mau ——!".

"Đi mau ——!". Bên tai truyền đến thanh âm đồng loạt nhắc nhở nam nhân.

"Ta không đi, ta không thể đi, ta cũng không có thể đi……..". Nam nhân lắc đầu, hắn khó khăn đá văng ô quỷ ra, né tránh sự tập kích của ô quỷ, linh khí trong cơ thể hắn đang rục rịch……

Có đệ tử Nham môn từ bên ngoài nhảy lên tế đàn, thật ra đều là chém giết, roi trong tay Mạt Đồng quất kêu "vùn vụt", Phật Hàng nhặt binh khí trên mặt đất lên đưa cho nam nhân 1 thanh kiếm.

"Cầm cho ngô ——!". Phật Hàng nhét thanh kiếm vào trong tay nam nhân.

Nam nhân cầm lấy thanh kiếm, thanh kiếm ở trong tay hắn tản mát ra quang mang, hắn ngạc nhiên phát hiện trong tay có sức mạnh, không kịp nghĩ nhiều hắn cầm kiếm trong tay vung lên, chém lệ quỷ, linh khí tinh lọc trong cơ thể hắn tăng lên……..

Đây đúng là thời cơ tuyệt hảo, nam nhân huy kiếm, chém ô quỷ hướng hắn đánh tới, Mạt Đồng quay đầu, roi quấn lên thắt lưng nam nhân, y kéo nam nhân đến bên người…….

Phật Hàng cũng lách mình nhích lại gần, 1 bọn 3 người kề vai chiến đấu, đối diện khe nứt gãy Nham Vân cùng Cửu Hoàng sử dụng pháp thuật, rầm rầm ầm ầm ——

Nham Vân sử dụng pháp thuật, đầu ngón tay y ở không trung vẽ ra chú văn, y vung chú ấn hướng về phía không trung, linh lực hình thành linh phù rất lớn, vô số tảng đá lớn từ không trung rơi xuống vực sâu, lập tức nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của đám quỷ quái, Cửu Hoàng cũng sử dụng pháp thuật, triệu hồi ra

tuyết lang, 1 con dị thú to lớn từ linh trận trên mặt đất nhảy xổ ra……

Một con tuyết lang thân hình to lớn phát ra tiếng gầm nhẹ của dã thú ——

A ô ——

Tuyết lang rít gào, móng vuốt sắc bén đạp nát vô số ô quỷ, răng nanh nó sắc bén lóe hàn quang, con tuyết lang kia to lớn dị thường, ngẩng đầu liếc mắt nhìn tuyết lang kia một cái thì Cửu Hoàng đã nhảy lên đỉnh đầu tuyết lang, gió lạnh mãnh liệt thổi y bào Cửu Hoàng cuộn lại, tuyết lang kia đạp chết vô số yêu ma, rống ra tiếng kêu của dã thú, chấn đến màng tai nam nhân ong ong.

"Đánh như vậy thì phải đánh tới khi nào, tiếp tục như vậy không phải biện pháp". Mạt Đồng quất roi hỏi Phật Hàng.

"Ngô không biết". Phật Hàng đứng ở tại chỗ bất động, miệng y niệm chú văn, chung quanh thân thể có Phật ấn quấn quanh, chỉ cần ô quỷ tới gần y sẽ tự động bị đánh văng ra.

Dưới chân 3 người đạp lên kim cương trận của Phật Hàng, một vòng phù văn màu vàng như la bàn tản ra trên mặt đất……

Chém giết đang tiếp tục, đầy đất đều là dấu vết bị pháp thuật hoặc là binh khí làm ra vết thương, kết giới trên kiếm đàn có mấy người đang thi pháp, mà đệ tử Nham môn bên ngoài đã từ khắp nới tới giúp đỡ cũng không rảnh rỗi, mà nam nhân biết tiếp tục như vậy không phải biện pháp, âm khí kia chậm rãi liên tục chảy tràn ra, yêu nghiệt ô quỷ sẽ càng ngày càng nhiều. Hơn nữa phía dưới khe nứt này còn không biết có cái gì kỳ quái ở dưới đó.

"Ta đi rút kiếm, các ngươi chống đỡ". Nam nhân lách mình đi đến chỗ cao nhất trên kiếm đàn, hắn ném binh khí trong tay đi, dùng sức nắm lấy Thanh Hồn kiếm tản ra hào quang lạnh như băng.

Nam nhân dùng sức kéo ——

Không nhổ lên được. Nhưng Thanh Hồn kiếm bắt đầu chấn động kịch liệt!

Nam nhân tập trung linh lực, hắn dùng lực rút kiếm, quang mang tăng vọt cùng kiếm khí không ngừng kêu gào, chói đến hắn không thể mở hai mắt, hắn vẫn rút không lên được…….

Tại sao có thể như vậy…….

Không kịp ngẫm nghĩ thì hắn nhìn thấy Phật Hàng xuất hiện ở bên cạnh mình.

"Đừng nói gì, để ngô rút". Không có thời gian giải thích, không có thời gian nói chuyện, tại thời điểm lửa sém lông mày (vô cùng cấp bách) Phật Hàng giơ tay nắm lấy tay nam nhân, Phật ấn màu vàng nháy mắt quấn quanh trên thân kiếm, tốc độ Phật ấn lan tràn nhanh chưa tùng có, Phật Hàng đang muốn dùng sức…….

Nhưng vào lúc này lại ——

Thanh Hồn kiếm mà ai cũng rút lên không được bị Phật Hàng nhẹ nhàng mà rút lên, lập tức liền bị rút ra nhẹ nhàng……

Tất cả mọi người không kịp kinh ngạc thì nhìn thấy một cỗ hắc khí vẩn đục từ chỗ cắm kiếm vọt ra, hướng thẳng lên trời, nam nhân cùng Phật Hàng bị cổ lực lượng mạnh mẽ đẩy văng xuống kiếm đàn…….

Phật Hàng ôm chặt nam nhân, Thanh Hồn kiếm trong tay hai người tràn ngập nhuệ khí cùng linh tính, quang mang cũng càng ngày càng tăng lên…….

Gió tuyết tràn ngập đất trời.

Trên bầu trời hỗn độn lóe ra 1 mạt ánh sáng màu đỏ……Khiến nam nhân cảm thấy nhìn vô cùng quen mắt.

161. Chương 161

Hồng quang (ánh sáng đỏ) yêu dị kia ở trong gió tuyết đầy trời dị thường bắt mắt……..

Một trận pháp la bàn màu đỏ bay nhanh xoay tròn từ trên bầu trời đáp xuống dưới, trực tiếp ép vào khe nứt, hồng quang bốn màu, trong gió tuyết lập tức nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của ô quỷ.

Thanh Hồn kiếm trong tay nam nhân cùng Phật Hàng chấn động liên tục, nếu 1 mình nam nhân rút lên khẳng định không rút lên được, hình như Phật Hàng cùng Thanh Hồn kiếm sinh ra cộng hưởng ăn ý.

Phật Hàng kéo nam nhân từ trên mặt đất đứng lên, bốn phía tiếp tục đánh nhau, trong hồng quang đang tản ra kia chợt hiện ra 1 mạt hồng ảnh mặc trường bào hoa mỹ màu đỏ, nam tử trên mặt đeo mặt nạ màu vàng, từ trong mây mù tràn ngập yêu quái, bay tới kiếm đàn, vững vàng đứng trên mặt đất.

Người tới đeo mặt nạ, không thấy rõ dung mạo của y, chỉ có thể từ hình thể kết luận là vị nam tử…….

Phật Hàng nhìn thấy nam nhân nhíu mày, y kề sát bên tai nam nhân nhanh chóng nói một câu: "Người kia là xà yêu". Y không có nói thẳng tên của xà yêu bởi vì y biết cho dù y nói tên của xà yêu thì nam nhân cũng sẽ không tin y.

Nam nhân nhặt binh khí trên mặt đất lên, ngăn cản yêu nghiệt tiến lên tập kích, Phật Hàng vung Thanh Hồn kiếm, lực lượng thanh kiếm kia rất cường đại, kiếm khí tạo ra dấu vết thật sâu trên mặt đất.

Nam nhân nhìn chằm chằm thân ảnh màu đỏ tươi kia, hắn cảm thấy rất quen thuộc, rất quen thuộc…….

Giống như Xích Luyện…….

Chẳng qua Xích Luyện là huynh đệ kết nghĩa của nam nhân chỉ sẽ không có pháp thuật mà thôi…….

Nam nhân không có nghĩ nhiều, ngăn cản quỷ quái hướng hắn tập kích.

Mà Xích Luyện vừa tới kiếm đàn, trong trường hợp chém giết hỗn loạn ở đây thì lúc này y nhìn thấy Tích Duyên, y không ngờ nam nhân lại xuất hiện ở trong này, y biết nam nhâm mất đi pháp lực, nhưng mà nhìn thấy nam nhân thi triển thủ pháp kiếm thuật cùng quang mang từ thanh kiếm trong tay tản ra thì y biết nam nhân khôi phục linh khí, hơn nữa trong cơ thể nam nhân ẩn chứa lực lượng không nhỏ…….

Đầu tiên Xích Luyện sửng sốt một chút

Tiếp tục như vậy không phải biện pháp, khe nứt sắp nứt ra tiếp, chém giết không hết. Xích Luyện cũng biết mình tới chậm. Hơn nữa Thanh Hồn kiếm đã bị Phật Hàng rút ra, thấy đầu nam nhân đổ đầy mồ hôi, dáng vẻ chống cự ô quỷ, nam nhân như vậy khiến cho Xích Luyện nhịn không được nhìn thêm mấy lần.

Dưới mặt nạ không nhìn rõ biểu tình lúc này của Xích Luyện, may mắn y đa nghi đeo mặt nạ. Nếu nam nhân phát hiện ra thì không tốt…….

Vừa rồi Xích Luyện thi triển trận pháp đã dùng tới mấy tầng công lực của y, linh trận kia bao trùm trên khe nứt hình thành một tầng vòng bảo hộ, ô quỷ phía dưới liều mạng đụng vào tầng kết giới kia, kết giới rất không ổn định, tản ra quang mang màu đỏ sậm, yêu ma quỷ quái trên mặt đất còn chưa tiêu diệt hết…….

Kết giới rất nhanh sẽ bị phá……

Xích Luyện không thể cam đoan có thể cầm cự được bao lâu, vài ngày trước y nhận được thông báo của Nham Vân nói là âm khí muốn bạo phát, y tới hỗ trợ chỉ là không ngờ sẽ nghiêm trọng như thế.

Thân hình Xích Luyện nhoáng lên một cái ——

Xích Luyện như tia chớp xuất hiện bên người Tích Duyên, bên người nam nhân có nhiều quỷ vây xung quanh, chung quanh thân thể Xích Luyện tản ra hồng quang thản nhiên đánh tan tà khí bốn phía…….

Nam nhân nhìn thấy người này xuất hiện ở trước mắt, đầu tiên hắn sửng sốt một chút, nghe thấy đối

phương ý vị thâm trường nở nụ cười, bắt lấy cánh tay hắn, "vèo" 1 cái mang hắn ra khỏi kiếm đàn.

"Ngươi là ai? Tại sao ngươi bắt ta? Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?". Nam nhân sốt ruột lại lo lắng hỏi đối phương, tại sao mang hắn đi khỏi kiếm đàn, hơn nữa bọn họ còn đang ở địa phương nguy hiểm kia…….

Đối phương ôm thắt lưng Tích Duyên, mang Tích Duyên ngự phong mà đi, Tích Duyên không dám lộn xộn, gió mạnh thổi vạt áo 2 người quay cuồng, nếu hắn lộn xộn mà rơi xuống liền tan xương nát thịt…….

Đối phương không trả lời Tích Duyên, hắn sốt ruột lại bàng hoàng chỉ có thể trơ mắt nhìn thấy mình cách kiếm đàn ngày càng xa…….

Kiếm trong tay Tích Duyên vô lực rơi xuống, rơi xuống từ trên không trung. Linh lực trong cơ thể hắn rất không ổn định, hắn đưa tay muốn lột mặt nạ đối phương xuống, 2 tay hắn bị giữ chặt lại, hắn ở trong gió mạnh vùng vẫy phản kháng.

"Ngươi rốt cuộc có ý gì?. Tích Duyên thấy đối phương không để ý tới hắn, hắn lại hỏi, "Đến tột cùng ngươi là người phương nào? Ngươi chính là quen ta? Nói chuyện với ngươi……". Hai tay hắn bị giữ chặt, hắn càng hỏi thì đối phương càng không trả lời, bởi vì hắn lộn xộn nên đối phương chỉ có thể trói chặt hắn từ sau lưng, giữ 2 tay hắn ra phía trước người.

Tích Duyên còn muốn nói chuyện thì đối phương nghiêng người xuôi gió đáp xuống, thân hình hai người ở trong trời đêm nhanh chóng trượt xuống, hắn chỉ có thể nhắm mắt lại, lại nghe bên tai truyền đến thanh âm, "Ta là người tốt, sẽ không thương tổn ngươi, không cần sợ, ta chỉ muốn cứu ngươi mà thôi". Thanh âm do nội lực truyền tới, căn bản nghe không ra tiếng nói thật sự của đối phương.

Đối phương thật là muốn cứu Tích Duyên…….Nên đối phương mới có thể mang hắn đi khỏi nơi đó…… Hơn nữa đối phương liếc nhìn 1 chân của Tích Duyên, chân Tích Duyên đang chảy máu, Tích Duyên bị thương…….

Hơn nữa linh khí trong cơ thể Tích Duyên rất không ổn định, tuy rằng Tích Duyên khôi phục linh khí nhưng vẫn không phải đối thủ của Xích Luyện, Xích Luyện thuận gió đáp xuống, hồng quang chói mắt ở trên bầu trời như sao băng xẹt qua, rơi vào trong 1 gian miếu cổ trên 1 ngọn núi cách U sơn rất xa.

Tích Duyên vừa đứng xuống thì chân mềm nhũn té trên mặt đất, hắn không phải sợ hãi cũng không phải bởi vì vừa rồi phi hành mà bị dọa tới, là chân hắn bị thương, máu nhiễm đỏ vạt áo hắn.

"Hiện tại ngươi phải vô lực mới đúng, còn có thể chống đỡ tới bây giờ thì thật sự là không tệ". Hồng y nhân đeo mặt nạ màu vàng nở nụ cười si ngốc, thanh âm y khiến Tích Duyên không cách nào nhận ra, thấy TÍch Duyên lộ ra biểu tình đành chịu lại khó xử, y đưa tay ôm Tích Duyên tới trước bức tượng, nơi đó có mấy cái bồ đoàn, có thể cho Tích Duyên ngồi.

Tích Duyên có chút kinh ngạc……

Người này rốt cuộc là ai……..

Mang hắn rời khỏi kiếm đàn nhưng đối hắn lại khách khí tới mức đáng giận, không có ý tứ thương tổn hắn……

Trong miếu thắp 2 ngọn nến, đây không phải Phật miếu chỉ là 1 miếu thổ địa bình thường, bài trí bên trong đều thực giản dị, chỉ là không gian vô cùng lớn khiến người ta có cảm giác lạnh buốt.

Tích Duyên ngồi trên bồ đoàn, ánh mắt chậm rãi dừng ở trên người hồng y trước mắt, "Phật Hàng nói ngươi là xà yêu, tại sao ngươi muốn cứu ta?". Hắn cảm thấy mình có chút nói năng lộn xộn.

Hắn muốn hỏi rất nhiều……. Thật sự là không biết hỏi từ đâu…….

Trong mắt Xích Luyện đang cười, y thong thả đi qua đi lại trước mặt Tích Duyên, y mới thong thả nói: "Phật Hàng nói đúng, ta chính là xà yêu nhưng mà ta không phải xà yêu (ý thèng nì bẩu nó là xà iu nhưng hok phải là iu quái hại ng' – tui hỉu zị đó, bợn nào hỉu rõ câu nì hơn thì pm tui sẽ sửa lại), cùng tại sao muốn cứu ngươi không có liên quan gì".

"……".

Thấy sắc mặt nam nhân khó coi nhíu mày, Xích Luyện chậm rãi ngồi xổm xuống, mặt đối mặt với Tích Duyên: "Ta biết tên của ngươi kêu Tích Duyên, ngươi không cần biết tên của ta, ngươi muốn hỏi tốt nhất đều đừng hỏi, ta muốn nói thì ta tự nhiên sẽ nói cho ngươi, còn có bên kiếm đàn thì ngươi không cần lo lắng, ngươi đi cũng không giúp được gì".

Tích Duyên lập tức liền cảm thấy đôi mắt này rất quen thuộc……

"……".

Tích Duyên không có lời nào để nói, thật ra người này nói rất đúng, hắn chính xác không giúp được gì.

"Hiện tại linh lực trong cơ thể ngươi rất không ổn định, nếu ngươi vận động lung tung thì đến lúc đó bị thương là chính mình, ta giúp ngươi không được". Khi Tích Duyên nghe thấy thanh âm của hồng y nhân quả thực rất quỷ dị, thủy chung đều là dùng nội lực truyền âm.

Chân Tích Duyên đang run rẩy, thân thể hắn càng ngày càng vô lực, trên đùi hắn có hắc khí đang lan ra, trên người hắn lây dính ô khí của yêu ma, thân thể hắn là người phàm nên không thể chống lại sự quấy nhiễu của nhiều tà khí, yêu khí, quỷ khí, ma khí, tất cả khí hỗn độn, hơn nữa vừa rồi nơi đó âm khí quá nặng, hắn có thể chống đỡ tới bây giờ thì đã coi như là rất giỏi.

Xích Luyện liếc mắt ngắm chân Tích Duyên một cái, y chậm rãi ngồi xổm xuống, vạch quần Tích Duyên ra,

Tích Duyên vô lực nhìn theo động tác của y, linh lực trong cơ thể xao động khiến nam nhân rất khó chịu.

"Ngươi muốn làm gì?". Tích Duyên há miệng thở dốc, thanh âm rất vô lực.

"Giúp ngươi chữa thương". Xích Luyện trả lời ngắn gọn.

Xích Luyện phát hiện vết thương trên đùi Tích Duyên chảy máu liên tục, trên đùi Tích Duyên có rất nhiều vết thương do lợi kiếm cắt qua hoặc là miệng vết thương nhỏ do phi thạch (đá bay) cắt qua, Tích Duyên nhắm mắt lại, hắn đã phát hiện ánh mắt nóng bỏng, mãnh liệt của đối phương, từ chân hắn chậm rãi di chuyển đến trên vạt áo rộng mở của mình, trên người hắn có mồ hôi, y phục hắn có chút lộn xộn…….

Tóc hắn có chút ẩm ướt…….

Bàn tay Xích Luyện trắng nõn mảnh khảnh chậm rãi bao trùm lên cái chân bị thương của Tích Duyên, trên da thịt màu mật ong có vết máu, trên miệng vết thương của Tích Duyên có ô khí, chỗ tay y lướt qua thì khí tức ô uế đều biến mất, trong lòng bàn tay y ngưng kết chú ấn, y rót linh khí vào miệng vết thương của Tích Duyên, miệng vết thương trên người Tích Duyên rất nhiều nên không thể hồi phục toàn bộ, chỉ là làm vết nứt nghiêm trọng phục hồi như cũ.

Đau quá…….

Thật là khó chịu……..

Hơn nữa khá nóng……..

Thân thể Tích Duyên bứt rứt giãy dụa, đôi mắt Xích Luyện nhìn Tích Duyênchăm chú, y phục y đều bị cọ rớt, y tương kế tựu kế cởi y phục Tích Duyên ra, làm cho y phục Tích Duyên trượt xuống bên hông……..

"Tại sao ngươi cởi y phục của ta ra?".Tích Duyên cảnh giác nhìn Xích Luyện, tayhắn chụp lấy y phục của chính mình nhưng lại bị Xích Luyện kéo rơi xuống đất, "Không cần kéo, ta……..quần của ta…….".

Tích Duyên chưa từng gặp qua tình huống như vậy nên khiến hắn nói chuyện đều có chút thất thường, người này chẳng những đối hắn làm chút chuyện mạc danh kỳ diệu (khó hiểu) mà còn cởi quần hắn, bây giờ còn đang sờ thân thể hắn…….

Hắn đương nhiên biết cái này gọi là trêu ghẹo, hiện tại cả người hắn đều vô lực, nội đan trong cơ thể giống như đang thiêu đốt khiến cho người hắn nóng lên, hắn không khống chế được sức mạnh.

"Ta đã nghĩ cởi y phục của ngươi ra, vì sao không cởi?". Xích Luyện hỏi lại Tích Duyên, hai tròng mắt y chậm rãi nâng lên nhìn về phía Tích Duyên sắc mặt đang phiếm hồng, hai má Tích Duyêncó mồ hôi xẹt qua.

Tích Duyên hơi hơi nhíu mày, đôi môi có chút khô khốc, Xích Luyện lấy ngón tay cởi mặt nạ của y ra, lộ ra đôi môi mềm mỏng cùng chiếc cằm tinh xảo, khi Tích Duyên còn chưa kịp nhìn rõ thì y nghiêng người lên trước chế trụ đôi môi Tích Duyên đang run run…….

Môi Tích Duyên rất mềm, nụ hôn của Xích Luyện làm dịu đôi môi hắn, trong óc hắn giống như nổ tung, hắn không giãy dụa, giống như chấp nhận nụ hôn của đối phương, chỉ cần hắn quằn quại thì đối phương liền ôm sát thân thể hắn, áp hắn dưới thân, chẳng những xoa tới xoa đi giống như muốn ép hắn vào trong thân thể, nhưng lại hôn sít chặt đôi môi hắn, nụ hôn kia từ tốn lại sâu, liếm lộng, gặm cắn đến nỗi môi lưỡi hắn đều có chút sưng đỏ.

"Ngươi bỏ ra……". Lời nói của Tích Duyên còn chưa nói hết thì cảm giác được đối phương áp đảo hắn lên trên mặt đất, lưng hắn dán lên mặt đất lạnh lẽo, cả người hắn rùng mình 1 chút.

Rất bất an…….

Xích Luyện vốn không muốn làm gì đối Tích Duyên, y sờ chân nam nhân, thời điểm chữa trị cho Tích Duyên thì mũi Tích Duyên mơ hồ rên rỉ yếu ớt "hừ" ra, hoàn toàn khơi mào tính dục của y, hơn nữa chân Tích Duyên thon dài cùng thân thể khêu gợi đều hiện ra ở trước mặt y, hơn nữa y đã lâu không có hoan ái cùng Tích Duyên.

Xích Luyện có chút hoài niệm nơi nóng ướt của Tích Duyên, cái loại cảm giác hít thở không thông khi tiến vào này, cảm giác sung sướng tới thấu xương cũng không phải quên dễ dàng như vậy, y muốn nhìn biểu tình khi Tích Duyên cao trào, y rất muốn, hơn nữa khi đôi mắt Tích Duyên ửng đỏ, khi đôi mắt ướt ướt nhìn y, loại biểu tình này thật sự là tuyệt đỉnh, làm cho người ta muốn lập tức muốn Tích Duyên.

"Ngươi yêu nghiệt này thế nhưng làm ra loại sự tình này……". Tích Duyên biết đối phương là xà yêu, hơn nữa vừa rồi xà yêu cũng thừa nhận, chỉ là mỗi lần tức giận mở miệng, cuối cùng thanh âm hắn sẽ trở nên càng ngày càng nhỏ……

Chân hắn bị Xích Luyện vuốt ve, đến bây giờ hắn cũng không biết bây giờ người áp hắn, cường hôn hắn, vuốt ve thân thể hắn là nghĩa đệ tốt của hắn, Xích Luyện…….

162. Chương 162

Dưới ánh nến u ám, 2 thân ảnh trần trụi, dây dưa không rõ, hình ảnh *** mỹ yêu dị kia dưới ánh nến màu đỏ trong bóng tối có vẻ *** loạn, *** loạn vô cùng.

Y phục nam nhân bị quấn ở bên hông, nửa người trên trần trụi lộ ra bên ngoài, quần bị cởi ra, đôi chân thon dài bị mở ra, phân thân bại lộ ra bên ngoài, quần hắn bị ném tới một bên, dưới thắt lưng hắn đặt 1 cái bồ đoàn, cả người đều té trên mặt đất, mặt đất lạnh như băng có chút thấu xương, mà Xích Luyện vùi đầu, ngón tay chọc chọc bí huyệt chật hẹp của hắn…….

Nam nhân muốn vận công lại không vận khí nổi, đan điền trướng đến phát đau, hắn bất an vặn vẹo thân thể, muốn đá văng xà yêu yêu trước mắt ra, trong miệng hắn liên tục bất an hỏi đối phương là ai, ngữ khí hắn bất an giống như hỏi đối phương lại càng như là đang hỏi chính mình…….

Hắn cảm thấy người này giống như Xích Luyện…….

Đặc biệt là cặp mắt kia…….

Nhưng mà nam nhân không thể tin, hắn do dự nhìn chằm chằm đôi mắt thâm thúy sâu không thấy đáy của xà yêu, hắn không xác định được thân phận của xà yêu, bởi vì xà yêu đeo mặt nạ làm cho hắn không thể phân biệt, hơn nữa bản thân hắn vô lực rất là khó chịu, hắn biết xà yêu đang nhìn hắn nhưng hắn lại một chút biện pháp đều không có, hắn giãy dụa qua, đoán qua, toàn bộ cũng không có tác dụng.

"Ngô……". Đôi môi nam nhân bị đè ép, hắn cắn răng không mở miệng ra, ngón tay đối phương trượt vào trong miệng của hắn, cạy mở hàm răng hắn ra, duỗi đầu lưỡi nóng ướt, mềm nhẵn vào, đầu lưỡi hắn đang chống cự lại, hắn chống lại đầu lưỡi nóng ướt của xà yêu, đầu lưỡi 2 người quấn vào nhau, sự phản kháng của hắn khiến Xích Luyện có chút hưng phấn.

Cảm giác như vầy cũng không tệ lắm…….

Đầu lưỡi nam nhân vừa nóng vừa ướt, run rẩy chống cự lại Xích Luyện, nhưng lại thành công sinh ra tác dụng cảm giác giống như là đáp lại, thực ra nam nhân không phải đáp lại mà là chống cự…….

Xích Luyện khóa ngồi ở trên đùi nam nhân, miệng vết thương của nam nhân có chút đau, y cúi người nắm lấy cằm nam nhân, hôn môi nam nhân, hấp thụ linh khí trong cơ thể nam nhân.

Mặt nạ trên mặt Xích Luyện thay đổi vị trí, nam nhân vặn vẹo thân thể trần trụi, giãy dụa, nam nhân không muốn để người lạ đụng vào, cả người hắn vô lực nhưng hắn vẫn đang chống cự.

"Không cần lộn xộn, làm bị thương ngươi thì ta không chịu trách nhiệm". Nam nhân càng chống cự thì xà yêu hôn nam nhân hôn đến càng mãnh liệt, động tác xà yêu thực thong thả, 1 tay y nâng lưng nam nhân lên, 1 tay y vuốt ve thân thể nam nhân, y bóp cặp mông rắn chắc lại mềm dẻo của nam nhân, trên đùi trên người nam nhân đều có vết thương, y bóp mông nam nhân, kích thích đến thân thể nam nhân run rẩy cả người.

Gió lạnh kéo tới, cả người nam nhân đều nổi da gà, hắn muốn nghiêng đầu nhưng hắn cảm giác người đè trên người hắn đang hút linh khí của hắn, đau đớn của thân thể hắn cũng dần dần bớt đi, 2 tay của hắn để ở ngực của xà yêu, môi 2 người sít sao dính vào cùng nhau, đồng thời linh khí rót vào trong cơ thể đối phương, đầu lưỡi nóng ướt của đối phương còn quấn lấy lưỡi hắn…….

Cọ xát…….

……..

Quấy nhiễu……

Va chạm nóng ướt khiến cho hô hấp nam nhân càng ngày càng nặng nề, loại cảm xúc thong thả này cùng hương vị quen thuộc làm cho hắn dần dần ngừng chống cự, cảm giác rất quen thuộc…….

Đối phương cũng nhận thấy nam nhân thả lỏng dần, động tác y hôn nam nhân trở nên nhẹ nhàng rất nhiều, giữa môi 2 người có thản nhiên linh khí tràn ra, nam nhân vô lực nuốt nước miếng, khi đầu lưỡi chạm vào đầu lưỡi nóng ướt của đối phương thì nam nhân run rẩy "ân" 1 tiếng, thanh âm kia rất nhỏ nhưng đủ để cho đối phương nghe rõ, nam nhân giật giật thân thể, mặt đất lạnh như băng làm cho nam nhân khó chịu.

Nam nhân bị hôn tới nỗi toàn thân như nhũn ra, tay hắn chống đỡ ngực xà yêu, chậm rãi từ trước người xà yêu di chuyển chậm rãi hướng về phía trước, hắn dùng tay nắm lấy mặt nạ của xà yêu dùng sức kéo xuống dưới. Nhưng hắn còn không chưa nhìn rõ diện mạo của xà yêu thì ngọn nến trong miếu sơn thần đã bị dập tắt……..

Hắn sắp bị tức chết…….

Mặt nạ rơi trên mặt đất, 2 tay nam nhân bị xà yêu dùng sức chế trụ, 2 sợi linh thừng trói 2 tay hắn, linh khí trong cơ thể hắn bị lấy đi rất nhiều rồi, khi môi xà yêu rời khỏi đôi môi ướt át của hắn thì hắn đã hoàn toàn mất đi khí lực, linh khí trong cơ thể bị hút đi rất nhiều nhưng như vậy làm cho hắn dễ chịu rất nhiều.

"Tốt hơn chưa?". Xà yêu hỏi nam nhân.

Nam nhân không nói gì, trong bóng đêm không tháy rõ dung mạo lẫn nhau.

Nam nhân muốn biết tại sao đối phương vì sao phải mang mặt nạ, tại sao không lấy diện mạo thật gặp người khác, tại sao? Tại sao? Đây là tại sao?

Trong lòng nam nhân bối rối chưa từng có, bởi vì ngón tay đối phương nhẹ nhàng trêu đùa nhũ thủ trước ngực hắn, chậm rãi cọ xát, nhẹ nhàng mà xoa nắn, cho đến khi nhũ tiêm hắn nhô lên…….

Sau khi trầm mặc nửa ngày thì Xích Luyện mới trả lời nam nhân, "Bởi vì ta rất xấu cho nên ta mang mặt nạ, ngươi kéo mặt nạ của ta xuống thì ngươi cũng nhìn không thấy bộ dáng của ta, ngươi vẫn không cần xem bộ mặt thật của ta. Nói không chừng đến lúc đó làm ngươi sợ". Y nói dối lừa nam nhân nhưng mà đây xem như lời nói dối thiện ý, ngón tay y nhéo nhéo nhũ tiêm nam nhân, nghe được thanh âm hút không khí của nam nhân, phân thân dưới thân y sớm bành trướng, đều nhanh bùng nổ……

"Không sợ ngươi xấu…….".

Chỉ sợ nhìn không thấy bộ dáng của ngươi……

Nam nhân rất muốn chứng thật suy đoán của mình…….

Lời nói của nam nhân khiến Xích Luyện nở nụ cười, tốt lắm tốt lắm, nam nhân này thế nhưng không chê y "xấu" mà còn muốn nhìn dáng vẻ của y, nhưng mà y không định để nam nhân nhìn, y xé y phục của mình, dùng mảnh vải bịt mắt nam nhân lại, y cúi xuống bên cạnh môi nam nhân, nhợt nhạt thổi một hơi.

Nam nhân lập tức liền biến ngoan, hai tay lộn xộn chủ động vòng quanh cổ Xích Luyện, tươi cười bên môi Xích Luyện càng sâu sắc, con ngươi u tĩnh kia sâu không thấy đáy.

Xích Luyện cúi đầu…….

Nam nhân chủ động ngẩng đầu lên, hé miệng đợi Xích Luyện hôn……

Môi nam nhân ướt át phát ra màu *** mĩ, đầu lưỡi Xích Luyện vẽ loạn bên ngoài môi nam nhân, đầu lưỡi nam nhân ướt át chậm rãi vươn ra ngoài…….

Đầu lưỡi Xích Luyện để ở đầu lưỡi nam nhân, chậm rãi trượt, đôi môi nam nhân hàm chứa đầu lưỡi Xích Luyện, run rẩy, có chút bất an hôn môi.

Đầu lưỡi Xích Luyện rất nóng ướt nhưng 2 tay y lại lạnh như băng, ngón tay y lạnh lẻo thưởng thức điểm nhô lên trước ngực nam nhân, hơi thở nam nhân càng ngày càng nặng, miệng tràn ra rên rỉ.

"Có muốn để ta ôm ngươi, đem này……". Xích Luyện kéo tay nam nhân qua, khiến tay nam nhân đặt ở trên phân thân y chậm rãi cọ xát, nam nhân rất nghe lời vuốt ve phân thân y, y phát ra tiếng nói khêu gợi hỏi nam nhân, "Đặt nó vào trong thân thể của ngươi, ngươi cảm thấy thế nào?". Y đang trưng cầu ý kiến của nam nhân.

Hai mắt nam nhân bị bịt kín, thần chí cũng bị mê hoặc, hắn há miệng thở dốc, trả lời có chút máy móc: "Muốn". Thanh âm hắn thực rõ ràng, vang vọng trong miếu sơn thần.

Hắn chủ động vươn đầu lưỡi cùng đầu lưỡi Xích Luyện quấn quanh cùng một chỗ, cái loại cảm giác này khiến cho bản năng thân thể của hắn xích đến gần Xích Luyện, Xích Luyện thuận thế ôm hắn, nghe được tiếng ngâm nga khe khẽ của hắn, bàn tay Xích Luyện bóp cơ ngực rắn chắc của hắn, chậm rãi xoa bóp, ngực hắn không giống bộ ngực đầy đặn của nữ nhân nhưng thực sự mềm dẻo.

Nhũ tiêm nam nhân thực mẫn cảm…….

"Có muốn làm?". Xích Luyện nửa ôm nam nhân.

“Muốn……..”. Nam nhân gật đầu.

“Muốn nhiều như thế nào?”. Xích Luyện tránh được nam nhân hôn, tay y chơi đùa nhũ tiêm nam nhân, đôi môi y dán tại bên tai nam nhân, kéo dài giọng hỏi, “Ngươi có bao nhiêu muốn thì mau nói cho ta biết, kỳ thật ta cũng muốn ôm ngươi”. Nam nhân dưới thân y thần chí không rõ.

“Lập tức liền muốn……”. Nam nhân giật giật môi, tay hắn cọ xát phân thân của Xích Luyện, nếu sau khi hắn thanh tỉnh mà biết khi bị mê hoặc đã làm loại sự tình này thì khẳng định sẽ không tiếp thu được…….

“Nhưng mà nếu cứ đi vào như vậy thì sẽ làm ngươi bị thương, ngươi nhẫn nại, nếu không thì chúng ta không làm”. Xích Luyện cố ý nở nụ cười đề nghị, tay nam nhân xoa bóp phân thân y, mà tay y lại duỗi về hướng giữa 2 mông nam nhân.

Nam nhân bị mê hoặc, miệng đột nhiên thốt ra 1 câu: “Ta……. Ta giúp ngươi liếm…….”.

Ngón tay Xích Luyện nhẹ nhàng nắm cầm nam nhân, y thực vừa lòng biểu hiện của nam nhân, chỉ là hiện tại nam nhân không thanh tỉnh khiến y nhiều hoặc ít có một chút thất vọng.

Còn hơn Xích Luyện dùng pháp thuật mê hoặc nam nhân thì y càng hy vọng chính nam nhân nói ra lời nói như vậy, nhưng chuyện này quả thực còn khó hơn so với lên trời, liền ngay cả y cũng không biết thuật mê tâm này có thể duy trì bao lâu, y muốn nắm chặt thời gian…….

Sau khi Xích Luyện hôn đủ rồi thì buông tay nam nhân ra, y chậm rãi đứng lên, hơn nữa để nam nhân ngồi dậy, mặt nam nhân dán tại trên đùi y, thân thể nam nhân thực vô lực dựa vào y, y kéo hai tay nam nhân cởi bỏ nội khố của chính mình, chất lỏng trắng đục trong phân thân y sớm bắn ra ngoài từ trong quần y……

Vật thể cực nóng kia dán tại trên mặt nam nhân, 2 mắt hắn bị bịt kín nên không nhìn thấy cái gì hết, chỉ có thể dựa vào cảm giác mà hé miệng ngậm lấy phân thân ở ngay phía trước. Động tác của hắn thực vụng về. Đôi môi nóng ướt của hắn ngậm lấy phân thân ngay phía trước của Xích Luyện, đầu lưỡi hắn thăm dò, thật cẩn thận liếm một chút, ngay cả đầu khấc phía trước…….

Xích Luyện ghì đầu nam nhân, y cúi đầu nhìn thấy mặt nam nhân phiếm hồng, ” Ngậm cho tốt, ngậm chặt vào, đi vào mới dễ”.

Hình như nam nhân nghe hiểu, khoang miệng nóng ướt bắt đầu cố gắng phun ra nuốt vào phân thân Xích Luyện, đồng thời đầu lưỡi hắn liếm lộng phân thân, hơi thở hắn cũng nặng thêm, thường thường phát ra tiếng khóc khe khẽ như động vật đáng thương.

Khoang miệng ướt át bao vây lấy phân thân tráng kiện, nước miếng nam nhân không nuốt kịp chậm rãi chảy ra từ khóe miệng, phân thân Xích Luyện bị nam nhân ngậm đến vừa cứng lại vừa nóng, dưới sự chỉ đạo của y thì đầu nam nhân chậm rãi di chuyển, phân thân kia bị nam nhân ngậm đến ướt át tỏa sáng, ở trong miệng nam nhân nhẹ nhàng nảy lên, đồng thời nam nhân phun ra nuốt vào phân thân thì 2 tay bị y

giữ lấy.

"Ăn ngon không?". Xích Luyện kéo dài thanh âm của mình hỏi nam nhân.

"Ăn ngon". Nam nhân vẫn là ngốc lăng trả lời.

"Dùng đầu lưỡi liếm, không được dùng răn cắn bị thương ta, ngươi sẽ không có thể thoải mái". Xích Luyện dỗ nam nhân giống như dỗ hài tử, thấy nam nhân nghe lời dựa theo phương pháp của y mà làm thì bên môi y lộ ra nụ cười nhạt, y sờ sờ bả vai nam nhân, kéo dài thanh âm tỏ vẻ, "Ngoan lắm".

Khi phân thân Xích Luyện rời khỏi miệng nam nhân thì miệng hắn đã tê rần, đôi môi hắn ửng đỏ, không tự chủ được liếm liếm môi, động tác vô thức của nam nhân xem ở trong mắt Xích Luyện thì cực kỳ *** đãng.

Xích Luyện không thích mê gian…….. (làm thúc xỉu rồi gian thúc)

Cho nên Xích Luyện lựa chọn chính là mê hoặc nam nhân. Y quỳ gối đối diện dục vọng của nam nhân, 2 chân nam nhân bị y mở rộng ra, ngón tay y sớm khẩn cấp xâm nhập trong cơ thể nam nhân, trong cơ thể nam nhân nóng ướt ngậm lấy ngón tay y đều nhanh hòa tan, 1 tay y cầm dục vọng của nam nhân còn 1 tay xâm nhập vào bên trong mềm mại của nam nhân……..

Xích Luyện vừa xoa bóp dục vọng của nam nhân vừa dùng ngón tay đào móc nội vách tường mẫn cảm trong cơ thể nam nhân……..

Phân thân Xích Luyện để ở bí huyệt của nam nhân, bí huyệt nam nhân mẫn cảm co rút lại, y không vội vàng đi vào mà y thong thả di chuyển trêu chọc bí huyệt của nam nhân, y bế nam nhân từ trên mặt đất đứng lên, y một cước gạt ngã tượng thần lên trên mặt đất, xé màn vải rớt xuống từ nóc nhà trải lên trên mặt đất, y thả nam nhân trần trụi cả người lên.

Chân nam nhân lảo đảo ngã xuống tước tượng thần.

163. Chương 163

Xích Luyện mở chân nam nhân ra, ngón tay vói vào, thấy thân thể nam nhân bất an lộn xộn, miệng phát ra tiếng rên rỉ không biết là thống khổ hay là vui sướng, hình như nam nhân không thích ngón tay y, y rút ngón tay ra, động tác nam nhân tạm dừng, hình như đang chờ đợi cái gì nhưng cảm giác được Xích Luyện không có phản ứng.

Nam nhân đang chuẩn bị nói chuyện thì……

Hai chân nam nhân bị tách ra, 1 vật thể so với ngón tay càng thô, càng lớn hơn nữa, càng nóng, càng cứng rắn chậm rãi đâm vào thân thể hắn, 1 cỗ khoái cảm khó có thể chịu được từ sau lưng hắn tràn lên, thanh âm phát ra từ miệng hắn trở nên có chút khàn khàn, nhưng Xích Luyện biết hắn thực thoải mái vì thế y tiến vào đến chỗ sâu nhất, phân thân bị nam nhân liếm ướt thực thuận lợi liền đi vào bí huyệt nam nhân bị khuếch trương qua.

Trong cơ thể nam nhân nóng ướt khiến cho Xích Luyện phút chốc liên tục lay động thân thể, y ổn định thắt lưng nam nhân, thân thể nam nhân run rẩy liên tục, thế trừu tống này tới dồn dập khiến cho lưng nam nhân chấn động liên tục, miệng phát ra rên rỉ cũng càng khàn khàn, phát ra càng mờ ám…….

"Nhanh quá…….".

"Thích không?. Xích Luyện hỏi nam nhân, đẩy nhanh tốc độ, nghe được giọng nam nhân run rẩy rên rỉ, y bóp mạnh cặp mông nam nhân, cúi người xuống hôn môi nam nhân. Khiến nam nhân ngậm lấy đầu lưỡi của y…….

Thân thể nam nhân vừa mềm vừa nóng, Xích Luyện ôm nam nhân không biết thay đổi bao nhiêu tư thế, phân thân y một khắc không ngừng tiến vào nội vách tường mẫn cảm nóng ướt của nam nhân.

"A a…….". Nam nhân bất an rên rỉ lên, nơi đó thật thoải mái…….

Xích Luyện hình như biết ý tứ của nam nhân, liên tục chạm vào nơi đó của nam nhân, dục vọng nóng bỏng liên tục ma sát nơi kia 1 chút, y hôn mặt nam nhân một chút, môi y chạm môi nam nhân một chút, y hỏi nam nhân, "Không phải ngươi muốn muốn nhìn bộ dáng của ta sao? Hiện tại mở to mắt …….". Y mở mảnh vải bịt mắt nam nhân ra.

Nam nhân mở mắt ra, đôi mắt thích ứng bóng tối nhìn thấy rõ dáng vẻ của Xích Luyện, nhưng y cũng không lo lắng nam nhân sẽ đẩy y ra, bởi vì hiện tại nam nhân bị y dùng yêu thuật mê hoặc, căn bản không biết y là ai.

"Có muốn nhiều hơn không?".

"Muốn……..". Nam nhân mở miệng.

"Vậy ngươi nên biết phải làm như thế nào chứ?".

"……". Nam nhân lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Xích Luyện ôm nam nhân đổi tư thế, để nam nhân ngồi ở trên người y, tự nam nhân liền bắt đầu dùng con đường nóng ướt của mình phun ra nuốt vào dục vọng của y…….

Màu sắc nhũ tiêm trước ngực nam nhân khá mê người, Xích Luyện há miệng ngậm nó vào trong miệng, chậm rãi gặm cắn, con ngươi y u tĩnh cười trộm, nam nhân "chủ động" thật đúng là hiếm có, y nhất định phải hưởng thụ cho tốt……..

Đối thoại của 2 người vừa *** mĩ vừa điên cuồng trừu sáp, cả người nam nhân không có khí lực gì, nguyên bản hắn ngồi ở trên người Xích Luyện, nâng thắt lưng lay động cuối cùng biến thành 2 tay Xích Luyện đỡ hắn, giúp hắn vận động lên xuống, huyệt đạo nóng ướt của hắn phun ra nuốt vào phân thân cực nóng, môi 2 người quấn quít, đầu lưỡi khuấy đảo, cọ xát…….

Nam nhân như vậy thật sự là dị thường *** đãng……

Sau khi Xích Luyện "ăn uống no đủ" thì nhiệt dịch (chất lỏng nóng bỏng) bắn vào trong cơ thể nam nhân, nam nhân bị y xoa nắn đến cả người như nhũn ra, khoảnh khắc y rút thứ ấy ra ngoài thì bí huyệt đột nhiên trống không có cảm giác mất mát khiến nam nhân kẹp chặt hai chân, đồng thời nam nhân có chút thanh tỉnh…….

Nam nhân nhìn thấy người trước mắt đang cúi người xuống, người hôn môi hắn là đôi môi của Xích Luyện, trong đầu hắn có chút hỗn loạn không biết vì sao Xích Luyện sẽ xuất hiện ở trong này nhưng giây tiếp theo lại nghe Xích Luyện đối hắn nói ——

"Ta nói ta rất xấu, ngươi không tin, muốn ta biến ra đuôi rắn cho ngươi xem không, thuận tiện lại cho ngươi thoải mái 1 chút". Xích Luyện bán híp hai tròng mắt, đầu lưỡi liếm sạch mồ hôi trên gương mặt nam nhân.

Nam nhân thanh tỉnh hoàn toàn ——

Đuôi rắn…….

Mà lúc này Xích Luyện căn bản là không biết nam nhân đã thanh tỉnh, y không biết khi nào biến ra đuôi rắn màu đỏ, chậm rãi quấn quanh thắt lưng của nam nhân……

Xúc cảm ướt lạnh khiến cả người nam nhân run rẩy…….

Tại đây trong bóng tối. Gió đêm thổi sa trướng (màn vải mỏng) bay 4 phía, loáng thoáng có thể nhìn thấy thân ảnh của 2 người đang quấn lấy nhau, nam nhân bị đặt ở phía dưới thì cả người đang run rẩy……

Nam nhân thấy rõ ràng mái tóc đen của Xích Luyện bay lên, vạt áo y sam khép hờ chính là……. Một cái đuôi rắn to lớn tráng kiện màu sắc tiên diễm mị nhân…….

Nam nhân không dám nói lời nào, không dám động cũng không dám có quá nhiều biểu tình, cùng quá nhiều phản ứng, hắn không muốn Xích Luyện nhìn ra hắn đã thanh tỉnh, hắn không biết đối mặt Xích Luyện như thế nào.

Xích Luyện là xà yêu……..

Thật là xà yêu……..

Hơn nữa đuôi rắn của Xích Luyện đang chậm rãi quấn chặt thắt lưng cùng dục vọng của hắn, xúc cảm ướt lạnh kia khiến cho đôi mắt nam nhân phiếm hồng, nếu không phải hắn cố gắng khống chế tình tự của chính mình thì phỏng chừng hắn đã khóc mất rồi.

Bình tĩnh, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh……..

Trong lòng nam nhân đang nhắc nhở chính mình, mà khi Xích Luyện vói đầu lưỡi qua thì hắn mở miệng, nhẹ nhàng mà ngậm lấy, động tác của hắn thực ôn nhu, chậm rãi nhẹ mút đầu lưỡi Xích Luyện, không khó phát giác thân thể hắn đang hơi run rẩy.

Tiếp tục hôn, đuôi rắn của Xích Luyện quấn quanh bên hông khêu gợi của nam nhân, đuôi rắn màu yêu diễm chậm rãi quấn quanh trên dục vọng của nam nhân, chậm rãi xoay quanh, chậm rãi siết chặt lại.

Đầu lưỡi Xích Luyện biến thành lưỡi rắn, nam nhân cả kinh nên lập tức rút đầu lưỡi lại, y nở nụ cười hôn nhẹ lên môi nam nhân, ngón tay y lạnh lẻo xoa bóp nhũ tiêm của nam nhân, y cảm giác được nam nhân hút không khí, y cảnh giác ngẩng đầu nhìn liếc mắt nhìn nam nhân một cái, phát hiện đôi mắt nam nhân mê muội nhìn y thì y mới yên tâm.

Một tay Xích Luyện nhấc chân nam nhân lên khiến nhiệt dịch trong cơ thể nam nhân chậm rãi chảy ra từ cửa động, ngón tay y vói vào đâm chọc qua lại, nam nhân đã sớm bắn ra nhiệt dịch nên cả người như nhũn ra, bị ngón tay y đâm chọc thì phát ra rên rỉ yếu ớt, y còn muốn làm nữa nên lại bế nam nhân lên.

Hiện tại nam nhân căn bản là không thể quay lại…….

Hình như Xích Luyện cũng không định quay lại, nam nhân rất sốt ruột nhưng thấy trạng thái thú hóa của Xích Luyện thì hắn chỉ có thể làm bộ tiếp tục bị mê muội phối hợp với Xích Luyện. Cho dù hắn lo lắng ngàn vạn lần nhưng cũng vô ích. Hắn không giúp được gì…….

Đất trời một mảnh hỗn độn, đêm tối buông xuống, khắp nơi yên tĩnh chỉ có U sơn rung chuyển kinh người……..

…….

Thời điểm lúc nam nhân tỉnh lại thì hắn vẫn nhìn thấy Xích Luyện, nhưng mà nơi này đã không phải là miếu sơn thần, đang ở phân đàn thứ 20 của Nham môn ở phía Nam, trong viện Hà Phong ở đỉnh Bàn Long Sơn. Bàn Long Sơn rất cao, đỉnh núi thành dãy, đây chỉ là 1 cái phân đàn của Nham môn mà thôi nhưng rốt cuộc khí thế đã khá hoành tráng, trên đỉnh núi xây điện phủ khí thế.

Phân đà của Nham môn có một ít đệ tử pháp lực cao cường đóng giữ, trong phân đàn phía Nam cất dấu rất nhiều bảo vật cùng pháp khí tuyệt luân, tà khí đều không thể xâm nhập cho nên địa phương này rất an toàn……..

Thời điểm nam nhân tỉnh lại thì thấy Xích Luyện ngồi bên người hắn, Xích Luyện một thân trang phục hoa mỹ, hắn nhớ rõ trước khi hắn hôn mê thì Xích Luyện mặc hồng y mà lúc này đã thay thanh y……..

Nam nhân nhớ rõ Xích Luyện cứu hắn ra từ kiếm đàn, hắn nhớ rõ tại miếu sơn thần thì hắn cùng Xích Luyện hoan ái, khi đó Xích Luyện lộ ra đuôi rắn màu đỏ…….. Xúc cảm ướt lạnh kia quấn quanh hắn, hiện tại ký ức của hắn vẫn còn rất mới mẻ.

"Ngươi tỉnh?".

"Ân……..".

Nam nhân nhẹ nhàng đáp lại một tiếng, Xích Luyện đỡ hắn ngồi dậy trên giường, hắn làm bộ cái gì cũng không biết hỏi Xích Luyện vì sao sẽ ở nơi đây, Xích Luyện nói với hắn…….

"Ta từ Biên thành tới đây bàn sinh ý, thấy ngươi ngất xỉu ở cửa miếu sơn thần, hơn nữa đúng lúc có đệ tử Nham môn đi ngang qua nơi đó bảo ta không được đi phía Nam, nghe nói phía Nam có âm khí bùng nổ, rất nguy hiểm, ta ôm ngươi đang hôn mê đi theo đệ tử Nham môn tới phân đàn của Nham môn". Xích Luyện vốn định không gạt nam nhân nhưng y không thể không gạt được.

"……..". Nam nhân nhìn Xích Luyện chăm chú, không nói gì nhưng mà trong mắt hắn thực bình tĩnh, liền ngay cả Xích Luyện cũng không nhìn ra bây giờ hắn đang suy nghĩ cái gì, đây vẫn là lần đầu tiên Xích Luyện không hiểu được tâm của hắn.

"Làm sao?". Thanh âm Xích Luyện chậm lại, đôi mắt y ẩn ẩn lộ ra yêu mỵ, còn nghiêm túc nhìn chăm chú vào ánh mắt mông lung của nam nhân, "Tích đại ca, ngươi sẽ không phải không tin ta đi?".

"Không…….".

Nam nhân căn bản là không có nghe bởi vì bất kể Xích Luyện nói cái gì thì hắn đều sẽ gật đầu ý bảo hiểu được, sau đó lại tỏ vẻ cám ơn, hắn làm bộ không biết Xích Luyện là xà yêu, hắn nhớ rõ Mạt Đồng từng nói với mình là Nham Vân cấu kết cùng Xích Luyện, hiện tại xem ra quả nhiên là thật, Xích Luyện có thể tự do ra vào phân đàn của Nham môn thì nhất định có quan hệ rất tốt với Nham Vân……..

Nam nhân trầm mặc, đón nhận Xích Luyện đút cho hắn ăn rồi đón nhận Xích Luyện ôm hắn, đón nhận Xích Luyện hôn hắn.

Đương nhiên nam nhân cũng không có quên tình huống của U sơn, Xích Luyện nói cho hắn biết U sơn bị âm khí bao phủ, hơn nữa Nham Vân đã nằm trên giường hơn nửa tháng, tình huống bên kia thì Xích Luyện

cũng chỉ nói nửa chừng rồi thôi, hắn rất sốt ruột nhưng trên người hắn băng bó rất nhiều, chỗ nào cũng đều đi không được, linh khí của hắn vẫn còn.

Đoán chừng ngự phong tới U sơn thì hắn cũng cần một đoạn thời gian để khôi phục linh khí nên căn bản là không giúp được gì.

Xích Luyện cũng chỉ nói với nam nhân…….

"Ngươi nghỉ ngơi cho tốt, ta không biết tình hình bên kia, 1 lát nữa tay giúp ngươi hỏi đệ tử Nham môn là được rồi…….".

Hai ngày trôi qua, Xích Luyện lại nói với nam nhân…….

"Ngày hôm qua ta giúp ngươi hỏi tình hình bên kia, môn chủ Nham môn còn chưa trở về, tình hình của những người khác thì ta không biết…….".

Lại mấy ngày trôi qua nữa, thời điểm Xích Luyện đến đút cơm cho nam nhân thì có chút tiếc nuối nói với nam nhân……

"Theo đệ tử Nham môn trở về từ U sơn nói thì trước khi âm huyệt bị xà yêu phong bế bị phá, lúc sau không biết môn chủ bọn họ dùng phương pháp gì phong bế âm huyệt 1 lần nữa, thương vong phi thường nặng nề, còn có một ít ô quỷ trốn đi khi âm huyệt bùng nổ không có tiêu diệt hết…….". Thời điểm y nói chuyện thì mắt cũng không chớp lấy 1 chút.

Rất rõ ràng có 1 số việc Xích Luyện không muốn nói với nam nhân…….

Nam nhân cũng đã nhận ra cho nên ngày hôm đó hắn thừa dịp thời điểm Xích Luyện chưa tới thì đi ra khỏi phòng, trên mặt đất của tiền viện có 1 ấn bát quái rất lớn…….

Có 1 thiếu niên mặc bạch y đang quét rác, Nham môn không đều là mặc hồng y, mà lúc này 1 vài đệ tử hơi lớn tuổi 1 chút từ hành lang vội vàng đi tới tiền viện. Đều là mặc bạch y…….

Nam nhân có chút khó hiểu, hắn tiện tay túm 1 vị đệ tử hỏi: "Tiểu huynh đệ, vì sao tất cả mọi người đi đứng vội vàng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?".

"Vài ngày trước đó, âm khí bùng nổ nên chưởng môn cùng các cao nhân liên thủ đối kháng chống địch, chưởng môn bất hạnh bỏ mình (aka chết), hơn nữa mấy vị cao nhân khác đều bị trọng thương, có vài vị được an bài nghỉ ngơi ở hậu đường của Nham môn. Hiện tại toàn bộ đệ tử đều phải đến tiền viện tưởng niệm chưởng môn, Nham môn trong 3 ngày đều phải mặc bạch y, không được lớn tiếng ồn ào, nghiêm túc tưởng niệm……". Đệ tử kia nói xong thì vội vàng rời đi.

Nham Vân đã chết……

Nam nhân có chút không thể tin được, hắn cảm giác mới tỉnh lại vậy mà đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất…….

Nam nhân đi tiền điện, thấy rất nhiều đệ tử đang mặc niệm, trong lòng có cảm thụ không nói nên lời, hắn đứng yên thật lâu ở trong này cho tới khi có đệ tử nhắc nhở hắn, tưởng niệm hôm nay đã xong, đệ tử đó nói với hắn mấy ngày sau sẽ còn 1 ít người Nham môn trở về Nham môn bái tế môn chủ, hắn nhìn thoáng qua quan tài trong đại điện.

Hắn nói không nên lời……

164. Chương 164

Theo như lời Nham Vân thì nam nhân không có giá trị gì, Nham Vân cũng không muốn nhìn thấy hắn, ngược lại hắn để đệ tử dẫn hắn đi xem mấy vị cao nhân bị thương. Hắn được đưa tới chỗ dưỡng thương của mấy vị cao nhân.

Nam nhân không nhìn thấy Phật Hàng cùng Mạt Đồng, cũng không có nhìn thấy Cửu Hoàng, hắn thực sốt ruột, hắn ở trong sân đi vài vòng, coi lai lịch của mấy người bị thương khác. Căn bản không phải người hắn muốn tìm.

Không biết bọn họ có an toàn không, nam nhân rất lo lắng, hắn mới đi ra khỏi viện thì đụng phải người muốn gặp, người hắn đụng vào là Phật Hàng, sắc mặt Phật Hàng không tốt lắm, một đầu tóc bạc bay ở sau người, áo cà sa màu bạc trên người thực dễ thấy y một thân không nhiễm thế tục, nhìn qua rất mê người, hơn nữa diện mạo y tuấn mỹ bất phàm càng thêm hấp dẫn ánh mắt người khác.

Nam nhân mới vừa nhìn thấy Phật Hàng thì kích động đến không nói nên lời, Phật Hàng ngoại trừ mặt trắng bệch ra thì không có gì không ổn, đệ tử Nham môn khó hiểu liếc mắt nhìn nam nhân 1 cái liền rời đi. Hai tay Phật Hàng vòng quanh ngực nhìn nam nhân chằm chằm, nam nhân muốn nói chuyện lại sốt ruột đến nói không nên lời, chỉ có thể sốt ruột nhìn Phật Hàng, nói "Ê ê a a" mà người bình thường nghe không hiểu.

Phật Hàng nhìn thấy nam nhân thì hơi nhíu mày,"Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?". Ngữ khí y lãnh đạm, trên mặt không có biểu tình dư thừa.

Sau khi từ ngày bọn họ trở về từ U sơn thì Phật Hàng vẫn ở tại Nham môn, hiển nhiên y không thích "tà giáo" Nham môn này, ngày đầu tiên y tới đây thì nhìn thấy Xích Luyện, từ trong miệng Xích Luyện biết được nam nhân ở nơi này thì y không định rời đi, trong khoảng thời gian này nam nhân hôn mê thì y ngày ngày đều đến thăm nam nhân, chỉ là thời điểm y tới thì nam nhân đang ngủ.

Mà hôm nay Phật Hàng mới đi ra từ phòng nam nhân, chuẩn bị xem thương thế của mấy người khác như thế nào, không ngờ sẽ ở nơi đây nhìn thấy nam nhân, hơn nữa thời điểm nam nhân nhìn thấy y thì ánh mắt đo đỏ, dáng vẻ muốn nói lại không nói nên lời khiến y cảm thấy nam nhân là quan tâm y.

"Ngươi không có bị thương chứ?". Nam nhân nắm cánh tay Phật Hàng, nhìn trái nhìn phải, không khó nhìn ra hắn đang lo lắng.

"Ngô không sao hết". Phật Hàng thản nhiên trả lời một câu, "Nơi này không tiện nói chuyện, đến chỗ ngô đi". Y quen thuộc băng qua hành lang, đưa nam nhân tới biệt viện của y, đây là địa phương những người Nham môn an bài cho y, rất yên tĩnh.

Nam nhân bình tĩnh lại, vừa rồi tình tự của hắn dao động rất lớn. Sau khi xác định Phật Hàng không có việc gì thì hắn do dự mở miệng hỏi Phật Hàng, "Cửu Hoàng cùng Mạt Đồng không có trở về cùng ngươi hay không?".

"Có". Mắt Phật Hàng lẳng lặng nhìn chăm chú vào nam nhân, ánh mắt y nhìn nam nhân với ý xấu, nam nhân không xác định Phật Hàng có sinh khí với hắn hay không. Bởi vì nam nhân đang hỏi những người khác…….

Phật Hàng nhìn nam nhân 1 lát, trong con mắt sắc bén kia của y mơ hồ lộ ra 1 chút tiếu ý, y ngồi ở bàn đá ở trong viện, thấy nam nhân sửng sờ ở một bên, y giơ tay kéo nam nhân lại…….

" Ngươi ngồi ở trên đùi ngô thì ngô nói cho ngươi biết". Phật Hàng liếc mắt nhìn nam nhân một cái, y nắm chặt tay nam nhân, thấy đáy mắt nam nhân có chút dao động, y cảm thấy tay nam nhân rất ấm áp, thấy nam nhân không nhúc nhích thì y chủ động kéo nam nhân qua một chút

"Ta……". Nam nhân đang do dự.

Tay Phật Hàng ôm thắt lưng nam nhân, đầu để trên bụng nam nhân, "Ngươi còn nhớ ngô đã nói qua với ngươi, ngô không cấm dục (ko bị cấm ấy ấy". Thanh âm của y rất dễ nghe, trong đình viện tràn ngập sương mù cũng có vẻ trong trẻo, êm tai như cũ.

"Ân". Nam nhân gật đầu. Hắn đương nhiên nhớ rõ…….

Phật Hàng để nam nhân ngồi ở trên đùi y, nam nhân vốn định ngồi ở ghế đá bên cạnh nhưng lại bị Phật Hàng cứng rắn kéo đến ngồi lên đùi của y, nam nhân đang suy nghĩ thì lại bị y ôm chặt thắt lưng…….

Nam nhân đang chờ Phật Hàng tiếp tục nói chuyện, Phật Hàng nói với nam nhân,"Mấy ngày trước đó Cửu Hoàng thấy ngươi không có việc gì thì tự mình quay về Tuyết Sơn, y có việc phải làm, Mạt Đồng cũng xuống núi làm việc, bọn họ đều bị thương không nặng, ngươi cũng không cần lo lắng nhiều". Phật Hàng vừa nói tung tích của bọn họ vừa kéo tay nam nhân, khiến tay nam nhân cho vào trong quần.

Nam nhân muốn rút tay về thì lại bị Phật Hàng giữ chặt.

"Sắc mặt của ngươi không tốt, không thích hợp làm loại sự tình này, ta trước……". Ta đi về trước, ngày mai lại tới gặp ngươi……

Lời của nam nhân còn chưa nói xong thì đã bị Phật Hàng kéo lại, hắn quay đầu lại nhìn về phía Phật Hàng, "Ta nói……". Còn chưa có nói xong thì môi hắn đã bị hôn.

Phật Hàng chỉ là nhẹ nhànghôn môi nam nhân 1 chút, nói: "Ngô đã nói ngô không cấm dục". Y ôm chặt nam nhân, tay nâng cằm nam nhân lên, vói vào trong y phục của nam nhân.

"Thực ra ngươi không làm cũng được, nếu không không phải thì thời điểm ngươi dưỡng thương ở Hoằng Pháp Tự là vượt qua như thế nào". Nam nhân cũng không phải đang hỏi Phật Hàng mà là đang nói sự thật mà thôi.

Phật Hàng lại mẫn cảm trả lời: "Ngô không làm gì cùng Vô Tranh hết, ngô nói, công lực của ngô là ngươi cho ngô, mạng của ngô cũng là ngươi cứu, ngô phải đi theo ngươi" (a lấy thân trả ơn nhưng mà ko có ai trả ơn cái kiểu đè ng‘ ta xuống đâu a)

"……". Nam nhân còn nghe rất nghiêm túc.

Chỉ là có chút bất ngờ, Phật Hàng vậy mà sẽ nói ra những lời giải thích như vậy, nam nhân không nghĩ nhiều, Phật Hàng cũng thành công tránh được đề tài trong lời nói của nam nhân, Phật Hàng ôm nam nhân, cái gì cũng không có làm.

Nam nhân cúi đầu nhìn Phật Hàng, "Địa phương kia của ngươi giống như đã……". Đã cương cứng.

"Cho dù ngươi không muốn, ngô lại không bức ngươi, ngươi cứ ngồi bồi ngô như vậy, thương thế của ngô cũng chưa có khỏi, vì sao không thấy ngươi quan tâm ngô?". Ngoài miệng Phật Hàng nói không muốn nhưng trong lòng cũng không phải nghĩ như vậy, ở trước mặt nam nhân thì y phải khẩu thị tâm phi (nói 1 đằng làm 1 nẻo) nói bản thân y không muốn ôm nam nhân, nếu không nam nhân sẽ càng ngày càng xa cách y.

Tích Duyên lại không ngốc, hắn đương nhiên biết Phật Hàng có chút không hài lòng, hắn thỏa hiệp đưa tay ra nắm lấy dục vọng của Phật Hàng, chỉ dùng tay chắc là không sao……

Dù sao đều là nam nhân. Làm cũng làm qua, chỉ là giúp đỡ lẫn nhau mà thôi……

Phật Hàng cảm giác được bàn tay Tích Duyên ấm áp bao vây lấy dục vọng của y, động tác của Tích Duyên rất ôn nhu, hơn nữa Tích Duyên luôn cúi đầu nhìn y, ánh mắt luôn luôn nhìn phía dưới của y……

Tích Duyên trực tiếp như vậy lại mang chút cảm giác ngượng ngùng khó có thể phát hiện khiến cho Phật Hàng có chút ngây người, y ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân kề bên, mỗi một cái biểu tình của nam nhân, mỗi một cái chớp mắt thì y đều thấy rõ rõ ràng ràng, mỗi một động tác của nam nhân đều khắc ở trong mắt y, y khẽ cười hỏi nam nhân mấy câu, mỗi lần nam nhân đều là thấp giọng trả lời, đôi mắt xao động không sợ hãi, nam nhân rất bình tĩnh nhưng nam nhân cũng rất ôn nhu.

"Ngày ấy ta bị xà yêu bắt đi, thời điểm tỉnh lại đã ở Nham môn". Nam nhân thấp giọng nói với Phật Hàng, hắn không ngờ Phật Hàng chủ động hỏi hắn, việc này không bằng tự hắn nói ra.

Nam nhân vừa nói, một bên vẫn là chậm rãi hoạt động lên xuống, cảm giác dục vọng của Phật Hàng ở trong tay hắn to lên, đầu ngón tay hắn có chút run rẩy, hắn vẫn "làm hết sức mình" di chuyển lòng bàn tay lên xuống, dục vọng của Phật Hàng rất nóng, rất nóng, hắn nắm nó chậm rãi ma sát ở trong tay, ngay trước đỉnh dục vọng có chất lỏng tràn ra, ngón tay hắn run rẩy cọ xát ngay trước đỉnh dục vọng…….

"Thoải mái……". Phật Hàng ôm chặt nam nhân, đầu của y vùi trước ngực nam nhân, dùng sức ngửi hơi thở trên thân nam nhân, trong làn sương mù trong núi hơi mỏng thì thân ảnh hai người như ẩn như hiện…….

"Vậy ngươi có nhìn thấy bộ dáng của xà yêu không? Ngươi có nghĩ tới Xích huynh đệ của ngươi vì sao sẽ trùng hợp xuất hiện ở Nham môn như vậy không, hơn nữa xà yêu bắt ngươi đi lại đưa ngươi tới Nham môn, chuyện này căn bản là không thể tin nổi, giải thích duy nhất chính là xà yêu chính là Xích huynh đệ của ngươi……". Ánh mắt Phật Hàng di chuyển từng chút từng chút qua trên mặt nam nhân, thấy sắc mặt nam nhân không tốt lắm, y cũng không nói nữa…….

Nam nhân cũng không phải kẻ ngốc…….

Loại vấn đề này đã sớm nghĩ tới…….

Nhưng mà hình như Xích Luyện cảm thấy lừa nam nhân rất dễ…….

Hơn nữa buổi tối ngày đó nam nhân cũng đều thấy rõ rõ rành rành……

Nam nhân chỉ là khẽ yêu cầu một câu: "Đừng nói nữa". Sau đó là một đoạn thời gian trầm mặc rất lâu, nhưng hắn cầm dục vọng của Phật Hàng vẫn hoạt động chậm rãi lên xuống.

Mỗi lần nam nhân đụng tới địa phương thoải mái của Phật Hàng thì y sẽ ôm chặt nam nhân một chút, hô hấp y cực nóng nhiễm ướt trước ngực nam nhân, tay y vẫn ôm eo nam nhân, vuốt ve lưng nam nhân, 1 tay kéo vạt áo của nam nhân, ngón tay tay y vạch y phục che ở trước ngực nam nhân ra, nam nhân lập tức liền cảm giác được hơi thở của y……

Có chút nóng…….

Xúc cảm kia mang theo một chút đau đớn…….

Ngón tay Phật Hàng xoa nhũ tiêm của nam nhân, nam nhân cúi đầu nhìn y, có chút do dự, vừa định hất tay y ra thì y mở miệng ngậm lấy đầu nhũ của nam nhân……

Tay nam nhân hơi dùng sức, dục vọng của Phật Hàng bị hắn xoa bóp ở trong tay, Phật Hàng rất có cảm giác ngậm chặt đầu nhũ của hắn, cùng với động tác của hắn khi nhẹ khi mạnh……

Trong màn sương mù mông lung thì tầm mắt hai người có chút mê mang……

Trầm mặc trong chốc lát ——

Nam nhân khẽ hỏi Phật Hàng, "Nham Vân y……". Hắn muốn nói lại thôi.

Phật Hàng ngừng động tác, y nhả nhũ tiêm nam nhân ra, nhũ tiêm nam nhân bị y hôn đến mẫn cảm lại ướt át, ánh mắt y hơi sắc bén nhìn chăm chú vào nam nhân, hình như đang chờ đợi nam nhân tiếp tục.

"Nham Vân y thật sự……. Thật sự đã chết rồi a……". Nam nhân do dự hỏi ra.

Nam nhân không tin tưởng quá rằng Nham Vân đã chết như vậy……

165. Chương 165

Phật Hàng không có trả lời vấn đề của nam nhân, chỉ là ánh mắt y lạnh lùng trong veo nhìn chăm chú vào nam nhân, tầm mắt ngạo nhân kia khiến nam nhân đứng ở trước mặt y giống như kẻ thấp kém nhất. Cho tới bây giờ Phật Hàng là kiêu ngạo nhìn người, chỉ là thỉnh thoảng sẽ trêu chọc nam nhân 1 chút mà thôi, thậm chí có đôi khi hắn sẽ cảm thấy Phật Hàng rất khó đoán, Phật Hàng rõ ràng luyện nội công Phật gia nhưng lại không cấm dục. Rõ ràng có một thân bão lĩnh lại cố tình muốn đi theo hắn……

Nam nhân cũng nhìn lại Phật Hàng, thanh niên trước mắt có 1 đầu tóc dài màu bạc hiếm thấy, hắn do dự đưa tay sờ sờ tóc của Phật Hàng, rất bóng mượt, rất thoải mái, dung nhan của Phật Hàng rất tuấn mỹ, ánh mắt Phật Hàng luôn lộ ra ngạo khí, đôi mắt Phật Hàng rất có thần, ánh mắt rất sắc bén, mà giờ phút này con ngươi Phật Hàng lại lộ ra một chút ngạo mạn cùng một chút lỗ mảng……

Mũi Phật Hàng rất tinh xảo, rất nhỏ, mà đôi môi cũng rất là đẹp, đôi môi hơi mỏng có màu rất nhạt, khóe miệng Phật Hàng lộ ra tiếu ý hứng thú……

Một đầu tóc bạc của Phật Hàng tô điểm tú quan bảo thạch thuần sắc bạc buộc lên, bởi vì làn da y rất trắng, nhìn qua rất mềm, mái tóc bạc trong sương mù mông lung cũng khá gây chú ý. Một thân áo cà sa hoa lệ màu bạc cùng đường viền hoa văn Phật ấn màu vàng thêu chìm tinh tế, chân y mang giày tinh xảo, thêu hoa văn chìm màu bạc tinh tinh tế, 1 ít hoa văn rất nhạt……Nhìn qua khá hoa mỹ……

Trên cổ Phật Hàng đeo 1 chuỗi Phật châu màu bạc khắc đầy kinh văn ……

Trong thiên hạ này "hòa thượng" ăn mặc hoa mỹ như vậy chỉ sợ chỉ có một người là Phật Hàng mà thôi……

Ngón tay thon dài của Phật Hàng đùa bỡn nhũ tiêm của nam nhân, bởi vì nam nhân nghiêng người ngồi ở trên đùi Phật Hàng nên mỗi một biểu tình của hắn đều rơi vào trong mắt của Phật Hàng.

Còn tốt hơn so với hiện tại ……

Nam nhân cúi đầu nhìn Phật Hàng, tay hắn còn cầm dục vọng của Phật Hàng, tần suất nảy lên của dục vọng trong tay hắn rất rõ ràng, Phật Hàng ôm hắn cũng không nói chuyện.

"Ngươi sao lại dùng loại ánh mắt này nhìn ta, ta cũng không phải là nữ nhân ". Nam nhân nghiêng đầu, nhìn chằm chằm nơi khác, tay hắn lại ôn nhu giúp Phật Hàng giải quyết vấn đề, hắn có chút bất an nhưng đôi mắt hắn lại có vẻ rất bình tĩnh.

"Nhưng mà ôm ngươi so với nữ nhân càng thoải mái hơn". Phật Hàng ngẩng đầu, trên khuôn mặt tuấn mỹ toát ra vẻ thỏa mãn, y ôm chặt nam nhân một chút, nói: "Thì bởi vì ngươi là nam nhân cho nên ngô mới nhìn ngươi, nếu là nữ nhân thì ngô mới không nhìn". Cho tới bây giờ y còn chưa cảm thấy được người nữ nhân nào có thể làm cho y để mắt tới.

Nam nhân nhìn Phật Hàng một cái, thấp giọng hỏi: "Thoải mái không?". Tay hắn sắp mỏi nhừ rồi.

"Còn sớm". Phật Hàng nghe được tiếng hút không khí của nam nhân, y liếc mắt nhìn nam nhân một cái thì đưa môi tới gần ngậm lấy nhũ tiêm đứng thẳng của nam nhân…….

Phật Hàng nghiêng đầu nhìn thấy nam nhân nắm lấy y phục của mình, "Không cần như vậy……". Tuy rằng nơi này là là biệt viện an bài cho Phật Hàng, nhưng nơi này bất cứ lúc nào cũng sẽ có người tới, hơn nữa ở đây là Nham môn…….

Phật Hàng hơi hơi nhíu mày 1 chút, hôn môi nam nhân tỏ vẻ: "Chuyện này không sao hết, ngô không ngại để cho người khác xem". Khẩu khí của y rất ngạo mạn cũng có chút không kiên nhẫn.

"Nhưng mà ta để ý". Tay nam nhân hơi dùng sức bóp tay Phật Hàng.

Phật Hàng ung dung nở nụ cười: "Muốn cho ta tiết sớm, vậy lát nữa ngươi làm sao đây?".

"Ta đi trở về". Nam nhân kéo y phục xong thì muốn chạy đi.

Phật Hàng ôm chặt thắt lưng của nam nhân, hắn đành chịu, bị tóm nên đêm nay đi không được, hắn đành

phải khẩn cầu có thể giúp Phật Hàng nhanh tiết ra, hắn thường thường sẽ hỏi Phật Hàng "được chưa", hoặc là "còn bao lâu nữa", nhưng mà Phật Hàng không tiết ra, hắn càng sốt ruột.

Đây là cố ý? Hay là thủ pháp (kĩ thuật quay tay của thúc) quá kém, thế nhưng lâu như vậy đều không ra được…….

"Ngươi không cần dùng sức kéo sẽ làm bị thương ngô thì ngươi xong đời". Phật Hàng biết nam nhân sốt ruột, còn vừa trêu ghẹo nhắc nhở nam nhân vừa đè lên trên người nam nhân. Tựa đầu lên trên ngực nam nhân, hình như đang nghe tiếng tim đập của nam nhân.

Nam nhân có chút khóc không ra nước mắt……..

Hắn không có kéo…….

Hắn chỉ là có chút khẩn trương, phân thân của Phật Hàng rất thô, rất nóng khiến cho hắn có chút, nói như thế nào a, có chút ngượng ngùng……..

Hơn nữa mái tóc dài màu bạc của Phật Hàng rơi trên ngực hắn, mang theo mùi tuyết liên nhàn nhạt, hương vị kia rất nhẹ, rất rõ ràng, rất dễ chịu.

Nhưng mà Phật Hàng là 1 thanh niên huyết khí phương cương (tinh lực sung mãn) đè trên người Tích Duyên khiến hắn có chút xấu hổ, có chút khó chịu, tuy rằng đều là nam nhân nhưng thủy chung có chút không tốt lắm……..

Phật Hàng đã nhận ra sự bất mãn của Tích Duyên, y ngẩng đầu vừa nhéo nhéo thắt lưng mềm dẻo của Tích Duyên, "Làm sao, lại tức giận sao?".

"Không tức giận……..". Tích Duyên kéo kéo y phục, "Không cần mút nó?"

"Có sao đâu, loại chuyện thân mật này cũng không phải là chỉ có giữa phu thê mới có thể làm, cho dù cùng là nam nhân thì cũng là có cảm tình, là người đều có cảm tình, giữa người với người cần gì để ý là nam hay nữ, chúng sinh ngang hàng". Phật Hàng nhắm mắt lại, thong dong nói khẽ, hiện giờ Tích Duyên trở nên á khẩu không trả lời được.

Trên mặt Tích Duyên lộ ra biểu tình đành chịu, hắn nghiêng đầu hỏi Phật Hàng" Ngươi thật sự muốn đi theo ta sao?".

"……..". Phật Hàng cũng nhìn nam nhân, không nói chuyện.

"Ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?".

"……". Phật Hàng vẫn là không nói gì.

"Hiện tại ta không thích hợp quay về Trương phủ ở Biên thành, ta không phải là cô gia của Trương gia, Tử Yến mất rồi nên ta cũng không có mặt mũi ở lại đó". Những câu nói của nam nhân đều là lời nói thật.

"Ngô biết". Phật Hàng gật đầu, "Ngô quay về Trương phủ thì thấy ngươi không ở đó, mặc dù có chút bất ngờ nhưng gần đây cũng có chút dự cảm, cảm thấy ngươi có thể sẽ rời đi. Nhưng hiện tại để cho ngô tìm được ngươi thì phải nói là ông trời chính là muốn ngô đi theo ngươi".

"Ta vô đức vô năng, ngươi đi theo ta sẽ không tốt đâu". Nam nhân vẫn là dựa theo tình hình thực tế mà nói.

Phật Hàng không nói chuyện, đôi mắt nâu đẹp của y lẳng lặng nhìn chăm chú vào nam nhân, đôi mắt y rất có thần khiến cho tầm mắt nam nhân không thể nào trốn tránh, chỉ có thể nhìn y chăm chú, nhìn y, nhìn y chăm chú……

"Thật sự". Nam nhân lập lại một lần, tỏ vẻ chính mình không có gạt Phật Hàng.

Phật Hàng ôm nam nhân, ngồi trong chốc lát, hưởng thụ nam nhân vì y mà ôn nhu "phục vụ", sau khi hai người trầm mặc thì Phật Hàng mới mở miệng: "Tại sao ngươi không hỏi ngô, bây giờ Thanh Hồn Kiếm ở đâu?". Phật Hàng chuyển đề tài……

"Chắc là Nham Vân dùng Thanh Hồn cộng công lực của y cùng linh khí cắm kiếm vào âm huyệt mới ức chế trận hạo kiếp (đại nạn) này……". Đây là dự đoán của nam nhân.

"Đúng vậy". Phật Hàng gật đầu nhưng sau đó bổ sung một câu: "Đây chỉ là tạm thời, bất quá lâu ngày sẽ lại bùng nổ, nhanh thì mấy tháng, chậm thì có thể mấy trăm năm đều có".

Nam nhân có chút bội phục chính mình, hắn là có thể vừa giúp Phật Hàng giải quyết dục vọng vừa cùng Phật Hàng nói chuyện tình đứng đắn như vậy, hắn liếc mắt nhìn Phật Hàng một cái, Phật Hàng chỉnh lý tốt y phục trước ngực hắn, hôn lên cổ hắn, thân thể hắn mẫn cảm run rẩy……

"Ta nói không nên ở trong này". Nam nhân trừng mắt với Phật Hàng, rụt tay lại.

Phật Hàng thực đứng đắn gật đầu: "Ngươi chọn chỗ đi, ở trong này hay là ở trong phòng?".

"Không cần sờ loạn". Nam nhân muốn giữ chặt tay của Phật Hàng nhưng mà không kéo được.

Nam nhân thở dài, đành phải bất đắc dĩ chấp nhận……

"Không chọn?". Phật Hàng ngẩng đầu nhìn nam nhân khí tức bất ổn, "Ngươi không chọn thì ngô chỉ có thể làm ở chỗ này, dù sao sương mù nhiều như vậy cho dù có người đến cũng không thấy rõ lắm".

Phật Hàng nói rất đúng. Bốn phía sương mù rất nhiều. Cho dù có người đến thì cũng thấy không rõ lắm. Nhưng mà bên ngoài rất lạnh.

Tay nam nhân trượt ra khỏi quần của Phật Hàng, hắn muốn đè lại tay Phật Hàng nhưng mà không được, Phật Hàng nhìn chằm chằm hắn, nhìn thấy ánh mắt hắn bình tĩnh dần dần xao động, từ giận dữ đến bất đắc dĩ, lại tới xấu hổ……..

"Ai sẽ để người khác sờ loại địa phương này của bản thân chứ, ân đừng…….". Lời của nam nhân còn chưa nói xong thì Phật Hàng dùng môi chặn lời nam nhân lại, 1 tay y kéo nam nhân tới.

Nam nhân bị bịt kín miệng tới nỗi nói không nên lời……

Nam nhân nhìn chằm chằm Phật Hàng tuấn mỹ, hắn nhìn không ra ý tưởng của Phật Hàng nhưng Phật Hàng lại cố ý tỏ vẻ phải đi theo hắn, cũng được, trong mắt hắn thì Phật Hàng cũng chỉ là nhất thời xúc động, hoặc là biết ơn cùng đồng tình hắn, kỳ thật khi nào Phật Hàng muốn đi thì đều có thể.

Phật Hàng hôn nam nhân 1 lát, nam nhân thấp giọng nói: "Ngươi muốn ta nói bao nhiêu lần nữa đây, không nên ở bên ngoài, quay về…….". Còn chưa nói xong thì hắn cảm giác được hạ thân chợt lạnh……..

Hắn cảm giác được phân thân của Phật Hàng. Hắnsửng sốt 1 lát, hắn nhìn chăm chú vào Phật Hàng, mà Phật Hàng cũng đang bình tĩnh nhìn hắn chăm chú.

Phật Hàng nhẹ giọng cười khẽ ở bên tai nam nhân, "Cảm giác như thế nào? Chính là thực thoải mái? Thực hưởng thụ? Thực vừa lòng?". Khóe miệng y khẽ nhếch, dán lên bên mặt nam nhân, y ngẩng đầu nhìn nam nhân.

Đáy mắt nam nhân có chút nén giận, hắn cau mày nhìn về phía Phật Hàng, "Ta nói trở về, ta nói không nên làm ở bên ngoài, ta không có thực thoải mái, cũng chưa nói thực hưởng thụ, càng chưa nói thực vừa lòng."

Đây là câu trả lời của hắn với Phật Hàng. Hắn mới vừa nghiêng đầu thì môi in lên mặt Phật Hàng.

"Ngươi chủ động hôn ngô". Phật Hàng kiêu ngạo liếc nam nhân 1 cái, ý vị thâm trường mà tỏ vẻ: "Ngươi lại có thành ý như vậy thì chúng ta vào trong phòng là được".

Nam nhân cao hứng……. Nhưng rất nhanh lại cao hứng không nổi nữa…….

Giữa Phật Hàng cùng nam nhân thân mật khăng khít, hắn cúi người kéo quần lên, Phật Hàng ôm thắt lưng

hắn, thân thể hai người dán chặt vào nhau, hắn không dám động, lập tức hắn chợt nghe bên tai truyền đến tiếng cười khẽ của Phật Hàng…….

Hắn biết mình bị lừa…….

"Tại sao ngươi lại có thể như vậy, ngươi lừa ta……". Mỗi lần nam nhân chưa kịp nói xong thì Phật Hàng đều dùng các loại phương pháp làm cho nam nhân ngậm miệng lại, hắn cảm giác được Phật Hàng ôm thắt lưng hắn, hôn cổ hắn, hắn hết nói nổi luôn rồi.

"Là ngươi nói muốn vào trong phòng, đi mau". Phật Hàng đỡ nam nhân, từng bước một đi hướng phía trước, quần nam nhân đã rơi xuống bên chân mà y phục Phật Hàng chỉnh tề, vạt áo áo cà sa màu bạc của y che lại hai người, trán nam nhân ứa mồ hôi bởi vì……

Bởi vì……Phật Hàng kiềm chế nam nhân chậm chạp đi tới…….

Mỗi một động tác đều làm cho hai chân nam nhân run rẩy, Phật Hàng ngậm lỗ tai hắn, nhìn hắn 1 lát thì mới nói với hắn, "Thật nhanh, đi chậm một chút, nóng nóng, mềm, thật giống như loại cảm giác ngô ôm ngươi, so với loại cảm giác kia còn mãnh liệt hơn". Nói xong nam nhân lại không nhịn được mà tiết ra…….

Loại phương pháp kích thích này nếu nam nhân không tiết ra thì mới có vấn đề. Nhưng mà Phật Hàng còn chưa thõa mãn…….

Hai người đi một trận rồi mới đi trở về trong phòng, nam nhân nhìn thấy cái giường thì quả thực giống như trong bóng đêm thấy được một chút ánh sáng, nhưng mà Phật Hàng cũng không thèm đóng cửa thì đã đè nam nhân ở trên bàn…….

"Cảm giác thế nào?".

"Ta muốn lên trên giường……". Nhất định phải làm thì muốn làm ở chỗ bình thường, bình thường 1 chút.

Nhưng vào lúc này ——

Bên ngoài đột nhiên vang lên một trận tiếng trống dồn dập, Phật Hàng nhíu nhíu mày, đây là thanh âm Nham môn triệu tập đệ tử, chẳng lẽ là tiền điện đã xảy ra chuyện…….

166. Chương 166

Sau khi tiếng trống ngừng lại ——

Nghe được có đệ tử dùng nội lực thông báo với mọi người trong Nham môn: "Tối nay đều phải đến tiền điện, bái tế môn chủ……..". Là thông tri chuyện tình bái tế đêm nay, thanh âm kia rất nhanh liền biến mất.

Bên ngoài đột nhiên vang lên một trận tiếng trống dồn dập, Phật Hàng nhíu nhíu mày, đây là thanh âm Nham môn triệu tập đệ tử, chẳng lẽ là tiền điện đã xảy ra chuyện…….

Phật Hàng khinh thường "thiết" 1 tiếng, y ổn định thắt lưng của nam nhân, 2 tay y sờ soạng thân thể nam nhân, còn không quên va chạm thân dưới mềm mại của nam nhân, cặp mông bị đánh vang ra thanh âm rất vang dội…….

Trong cơ thể nam nhân rất nóng, rất thoải mái……..

Phân thân của Phật Hàng chôn ở trong cơ thể nam nhân, tần suất đâm chọc ra vào rất nhanh, nam nhân nằm sấp trên bàn, miệng nam nhân phát ra rên rỉ khó nhịn, phân thân của Phật Hàng ra vào ma xát trong cơ thể hắn……..

Tần suất đâm chọc kia thật sự rất nhanh, rất nhanh! Cái bàn phát ra tiếng vang đã bị tiếng thở dốc dồn dập của 2 người cùng sự kiềm nén rên rỉ của nam nhân át đi, hắn cảm giác được cặp mông của hắn bị xoa nắn, hắn quay đầu nhìn về phía Phật Hàng.

"Ngươi chậm một chút". Nam nhân nhắc nhở Phật Hàng, hắn hơi hơi nhíu mày, đôi môi không thể khép kín thở hổn hển, cảm giác được tốc độ của Phật Hàng càng lúc càng nhanh, hắn rên rỉ vài tiếng trầm bổng, đè nén không được, hắn bất đắc dĩ bị đè dưới bụng Phật Hàng, "Ta bảo ngươi chậm một chút, tại sao ngươi thô lỗ như thế, ngươi khẩn cấp…… Ân ô ngô……..". Hắn cất cao thanh âm nhưng cuối cùng vẫn là biến thành tiếng rên rỉ khàn khàn. Không có biện pháp……

Không có biện pháp……

Thật sự không có biện pháp……

Nam nhân cảm thấy chính mình có thể nên mạnh mẽ hơn 1 chút, trước kia thời điểm hắn ở Thanh Sơn, ho khan một tiếng đều sẽ có đệ tử run lên, nếu không phải xảy ra chuyện kia tiêu diệt uy tín của hắn thì hiện tại hắn cũng không đến mức như vầy……

Tiếp tục đâm chọc, nam nhân nằm sấp trên bàn bị Phật Hàng bế đứng lên, hai người đứng vững vàng ở giữa phòng, Phật Hàng để nam nhân lấy tay chống lên bàn, động tác của y vẫn không có chậm lại, một tay mạnh mẽ ôm thắt lưng nam nhân, 1 tay xoa dục vọng giữa 2 chân nam nhân, hai người gắn bó chặt chẽ cùng một chỗ……

"Làm nhanh lên, trời sắp tối rồi". Nam nhân áp chế khoái cảm, nghiêng đầu thúc giục Phật Hàng, "Ngươi có thể làm nhanh hơn không? Buổi tối ta còn đi bái tế Nham Vân, ta không thể tới trễ……..".

"Không phải vừa rồi ngươi còn muốn ngô chậm một chút, hiện tại ngươi lại muốn ngô nhanh 1 chút, muốn sao đều do ngươi nói". Phật Hàng hôn bả vai nam nhân, mái tóc dài màu bạc của y rơi trên người nam nhân, khiến cho thân thể mẫn cảm của nam nhân có chút như nhũn ra, y nhấc thắt lưng nam nhân lên, tiến vào nam nhân, từ bả vai nam nhân hôn lên cổ nam nhân……

Xúc cảm nóng ướt liên tục xâm nhập nam nhân, hắn hơi ngẩng đầu, bình thường đáy mắt hắn bình tĩnh nhưng giờ phút này bịt kín một tầng sương mù lờ mờ, mê ly lại hỗn loạn…….

Hình như lại mang theo một chút hưởng thụ…….

"Ngươi……. Ngươi thích ta sao?". Nam nhân ma xui quỷ khiến mở miệng hỏi Phật Hàng, may mắn hắn đưa lưng về phía Phật Hàng nên chưa tới nỗi xấu hổ như vậy, Phật Hàng giống như không có nghe thấy lời hắn nói, hắn lại hỏi lại 1 lần, "Ta hy vọng ngươi có thể trả lời ta, ngươi……. Ngươi rốt cuộc có thích ta không?".

Nam nhân rất do dự, hắn rất băn khoăn nhưng lại rất muốn biết. Nếu không thích còn làm loại chuyện này cũng sẽ không có ý nghĩa, cũng chỉ là đơn thuần tiết dục mà thôi, hắn đoán không ra thì hắn trực tiếp hỏi, bởi vì nơi này không có người ngoài, không cần giấu diếm gì. Hắn có chút mệt mỏi……..

Hắn chơi không nổi trò chơi của người trẻ tuổi, hắn có thể làm cũng chỉ có hỏi trắng ra như vậy, bất kể có phải hay không thì hắn đều muốn biết, trải qua lần sinh tử này thì hắn cảm thấy cái gì quan trọng hơn so với trước mắt, hắn đã hơn 30 tuổi, cũng thành thân, nhưng mà hắn lại không có chân chính nếm thử tình yêu là gì, hắn đối định nghĩa cảm tình có chút mơ hồ.

Bởi vì sư phụ của hắn không có dạy hắn, hơn nữa Thanh Sơn đều là nam đệ tử, từ nhỏ hắn liền ở cùng một đống nam nhân, nghiêm khắc mà nói thì hắn có chút thiếu thốn tình cảm. Hắn cũng muốn oanh oanh liệt liệt yêu đương 1 hồi, nhưng mà ở tuổi này của hắn cũng không có thể có mấy thứ xa xỉ này, dù sao không có tiểu cô nương nào sẽ phí thời gian bồi đại thúc có tuổi này.

Trong mắt Tích Duyên thì Mạt Đồng là ma nên không có khả năng cả đời ở cùng hắn…….

Cơ nghiệp của Cửu Hoàng ở phương Bắc nên không thể vì hắn mà hối hả ngược xuôi, loại tình huống này không tốt lắm……

Mà Xích Luyện đối hắn mà nói xem như một cái ngoài ý muốn, Xích Luyện là huynh đệ kết nghĩa của hắn, là xà yêu, nhưng chưa từng có làm tổn thương hắn, hắn không định vạch trần Xích Luyện……

Bởi vì Tích Duyên có quyết định của chính mình…….Bọn họ đều là thiên chi kiêu tử*, như thế nào sẽ cùng phàm nhân như hắn cùng nhau cả đời, càng thêm sẽ không yêu phàm nhân như hắn, qua mấy năm nữa thì hắn đã già rồi mà bọn họ sẽ không già đi, đây là khoảng cách giữa hắn với bọn họ…….

*thiên chi kiêu tử: [ ]: Con cưng: Đứa con được cha mẹ cưng chiều quá sinh kiêu. Đứa con cưng của ông trời. Vốn ý chỉ tộc người Hồ hùng mạnh ở phương Bắc, sau lại chỉ đứa con do được cha mẹ cưng chiều quá mà sinh hư. (Nguồn: chikarin11906.wordpress.com)

Phật Hàng ngậm vành tai mẫn cảm của nam nhân, tinh tế liếm, y dán tại bên tai nam nhân nói nhỏ: "Ngươi muốn nghe [có] hay là [không]?".

Nam nhân nghiêng đầu nhìn Phật Hàng: "Vậy ngươi muốn nói [có] hay là [không]?". Hai người dựa sát vào nhau, hơi thở cả 2 hòa vào 1 chỗ, thời điểm hắnhỏi thì Phật Hàng dùng sức đâm vào thân thể hắn, hình như ngại vùi chưa đủ sâu nên y liên tục lập lại mấy lần, mới chôn dục vọng vào chỗ sâu nhất của nam nhân. Y ôm nam nhân hít thở, "Lại nóng lại mềm, còn kẹp chặt ngô, ngô rất thích làm cùng ngươi". Phật Hàng hôn mặt nam nhân, thấy lông mi nam nhân run rẩy, y giơ tay vuốt mặt nam nhân, hôn đôi môi nam nhân đang thở hổn hển…….

"Ngô……".

Thiên ngôn vạn ngữ đều dừng lại trên môi, thế hôn của Phật Hàng rất mạnh mẽ, ôm nam nhân từ bên cạnh bàn tới bên giường, thời điểm phân thân cực nóng kia trượt ra khỏi cơ thể nam nhân thì nam nhân giống như thở dài nhẹ nhõm một hơi, y đặt nam nhân ở trên giường, phân thân trực tiếp xâm nhập vào bí huyệt đang co rút, thân thể lửa nóng của hai người dính lấy nhau.

Đôi mắt nam nhân có chút mê ly……

Khi Phật Hàng đâm vào 1 chỗ trong cơ thể nam nhân thì bí huyệt của hắn tự động co rút lại, Phật Hàng ôm hắn, vừa tiến vào hắn vừa ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: "Ngươi thật tốt, tùy thời đều rất chặt……. Mặc kệ làm bao nhiêu lần thì đều giống như xử nữ……". Phật Hàng thoải mái ôm chặt hắn, Phật Hàng ngửi mùi hương trên người hắn, tốc độ đâm chọc của Phật Hàng nhanh hơn.

Cho tới khi trong cơ thể nam nhân chứa đầy nhiệt dịch do Phật Hàng bắn ra thì y mới ngừng động tác, y hết lần này tới lần khác bắn nhiệt dịch trong cơ thể nam nhân, nam nhân thở dốc nhận nhiệt dịch của y, nam nhân lần lượt thừa nhận sự gột rửa của nhiệt dịch, cho tới khi đầu nam nhân đổ đầy mồ hôi ngã vào trong lòng ngực của y, môi y chạm vào 2 má nam nhân, nam nhân mệt mỏi trừng mắt nhìn y.

Nam nhân đang thở dốc…….Khiến cho chính mình bình tĩnh lại, không biết Phật Hàng làm bao lâu, bầu trời bên ngoài đã tối đen, trên núi vào ban đêm rất lạnh, y kéo chăn đắp lên người nam nhân, nam nhân liếc mắt nhìn y một cái, y nhào tới hôn môi nam nhân.

"Ngươi còn chưa có trả lời……".

"Còn cần trả lời sao?". Phật Hàng ngậm môi nam nhân, đầu lưỡi xâm nhập vào trong đôi môi hé mở của nam nhân, cảm giác nóng ướt rất mỹ diệu làm cho người ta có chút say mê, "Ngô không biết đó là cảm giác gì, ngô không thấy ngươi thì sẽ lo lắng".

Thấy ô quỷ bắt được nam nhân thì y sẽ khẩn trương. Thấy nam nhân bị Mạt Đồng ôm thì y sẽ không thoải mái, cho dù y không bằng lòng thì cũng chỉ có tham gia cùng Mạt Đồng, không thể để cho Mạt Đồng chiếm tiện nghi.

Thấy nam nhân toàn thân trần trụi nằm ở trong lòng ngực của chính mình, 2 chân mở rộng, địa phương chặt chẽ kia còn ngậm chặt dục vọng của mình, hơn nữa ánh mắt nam nhân làm cho tim Phật Hàng đập nhanh hơn…….

Muốn vẫn ôm nam nhân, phân thân chôn sâu trong cơ thể nam nhân không muốn rút ra, cho dù địa phương tương liên của hai người có nhiệt dịch rớt xuống liên tục thì Phật Hàng vẫn không muốn rút ra.

Bởi vì nam nhân không thể mang thai cho nên Phật Hàng mới có thể không kiêng nể gì rót nhiệt dịch vào trong cơ thể hắn như vậy, mà chính là như vậy thì trong trong ngoài ngoài của nam nhân đều tràn ngập vị đạo của y, như vậy mới có thể làm cho y cảm giác được nam nhân là thuộc về y…….

"Ân". Nam nhân nghiêm túc gật đầu, hắn hiểu được ý tứ của Phật Hàng, khóe miệng hắn lộ ra một chút tươi cười, "Ta cũng vậy……". Hắn thấp giọng bổ sung một câu, không xác định Phật Hàng có nghe thấy không.

Sau khi 2 người hoan ái xong thì Phật Hàng ôm nam nhân ngủ, không cho nam nhân rời đi, nam nhân dựa vào y, mà y nhìn thấy nam nhân đắp chăn cho y thì khóe miệng y hàm chứa tiếu ý…….Nam nhân là quan tâm y, y biết. Y có thể cảm giác được. Y nhắm mắt lại, hôn lên môi nam nhân, nam nhân không có trốn tránh mà thản nhiên tiếp nhận nụ hôn của y……

Giữa 2 người thân mật hơn. Hiểu rõ tâm tình lẫn nhau, quan hệ của 2 người tiến thêm 1 bước, 2 ngươi dựa vào nhau nghỉ ngơi 1 lát, chờ sau khi Phật Hàng ngủ thì nam nhân chậm rãi đứng dậy, đơn giản rửa sạch thân thể một chút rồi mặc y phục vào.

Nam nhân một thân bạch y có vẻ thoải mái hào phóng, màu trắng thuần không có 1 chút tạp chất, đây là y phục đệ tử Nham môn chuẩn bị cho hắn, bởi vì gần đây vì tế điển môn chủ Nham Vân nên đều phải mặc bạch y. Đây là tập tục. Đây là truyền thống.

Lúc trước thời điểm sư phụ Tích Duyên chết thì cũng là như vậy, hắn phát hiện nhiều quy củ của Nham môn xem ra rất khá giống Bạch Vân Quan, hắn một mình đi vào tiền điện, hắn không có đánh thức Phật Hàng.

Hắn biết Phật Hàng sẽ không đến, Nham Vân cùng Phật Hàng không thân chẳng quen, Phật Hàng sẽ không xuất hiện mà hắn lại khác, hắn là sư phụ của Nham Vân, hắn không thể không đến. Đây là lễ nghi cơ bản làm người, hắn biết.

Tích Duyên đi lên cầu thang thật dài, đi tới đại điện to lớn, hắn đã tới chậm, đệ tử đều đi rồi, ngay cả người gác đêm cũng không còn, hắn nhìn đến cỗ quan tài lạnh lùng im lặng hoa lệ kia, cổ họng có chút nghẹn ngào, cho tới bây giờ hắn không ngờ Nham Vân sẽ đi trước so với hắn, nhưng mà sự tình lần này quá đột nhiên làm cho hắn cảm thấy khó chịu gấp bội, hắn quỳ trên bồ đoàn, đốt nhang cho Nham Vân, đốt vàng mã…….

Trong đại điện vắng vẻ cũng chỉ có 1 mình hắn, thanh âm lách tách của ngọn lửa kia ở trong đại điện trống trải có vẻ đặc biệt vang dội, thân ảnh hắn có chút cô đơn. Hắn liền quỳ như vậy bái tế người chết, tâm tình

vẫn phải duy trì lễ độ. Hắn không nói gì. Hắn không biết nói gì với Nham Vân……

Lúc trước Nham Vân làm tổn thương hắn rất nhiều, hắn ngoại trừ đốt chút tiền giấy cho Nham Vân thì hắn cũng không biết nên nói lời tha thứ cho Nham Vân hay không, dù sao người đã chết, hiện tại hắn nói gì cũng không có tác dụng. Hắn rất coi trọng Nham Vân, có kỳ vọng rất cao với Nham Vân, đồng thời hắn cũng rất nuông chiều Nham Vân.

"Thật ra ta chưa từng có trách ngươi, ngươi ghét bỏ ta xấu cũng tốt, ngươi cảm thấy ta không vừa mắt cũng thế, ta cuối cùng vẫn là sư thúc của ngươi, ta cũng không ngờ sẽ phát sinh chuyện tình như vậy". Tích Duyên vừa đốt vàng mã vừa nhớ lại chuyện cũ, "Ta còn nhớ rõ ngày ấy, Liễu Phong xuống núi đi mua hàng hóa, ngươi thì ở địa phương Liễu Phong thường luyện kiếm chờ Liễu Phong, muốn nhìn kiếm pháp của Liễu Phong có tiến bộ chút nào không……"

"Ngươi cũng biết, ngươi thích uống rượu như vậy, lại mê rượu như vậy, thực ra ta cũng tò mò tại sao ngươi uống không say, thời điểm ta ở rừng trúc chờ Liễu Phong, uống rượu mang cho ngươi, thời điểm kia ta vốn không biết uống rượu, ta thừa nhận ta là say rượu đến có chút hồ đồ, nhưng mà không ngờ đêm đó ngươi sẽ tới rừng trúc tìm Liễu Phong……".

Đúng thật là như vậy……

Tích Duyên uống rượu hắn mang cho Nham Vân, bơi vì mỗi lần hắn mang rượu cho Nham Vân đều là để cho Liễu Phong chuyển cho Nham Vân, hơn nữa muốn dùng danh nghĩa của Liễu Phong mà không phải danh nghĩa của hắn. Bởi vì thân là chưởng môn nên hắn không thể dung túng đệ tử uống rượu…….

Nhưng mà Nham Vân uống không say, rượu yêu rượu, hắn đành phải để Liễu Phong chuyển giùm, như vậy còn có thể tăng thêm tình cảm giữa Liễu Phong với Nham Vân. Tích Duyên rất có tâm, hắn đối với Nham Vân rất tốt, đây là sự thật…….

"Nếu ngày đó ta không có uống rượu, nếu đêm đó ta lên tiếng nói cho ngươi biết ta là sư thúc ngươi mà không phải Liễu Phong, ngươi có thể sẽ không chán ghét ta……". Nam nhân nở nụ cười, cho dù hắn muốn nói thì cũng nói không nên lời.

Nam nhân nhớ rõ buổi tối hôm đó thời điểm Nham Vân cường gian hắn thì miệng đều kêu tên của Liễu Phong, trước đó miệng của hắn bị Nham Vân bịt lại, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ.

"Liễu Phong, ngươi không cần trốn ta……".

"Ô đừng……".

"Liễu Phong là ta không tốt, sư thúc biết ta thích ngươi, hắn không cho ta tới tìm ngươi, nhưng mà ta chịu không được…."

"Ô ân……".

"Ta rất thích ngươi, ngươi chớ có trách ta, ta khống chế không được, qua đêm nay ngươi chính là người của ta, về sau ta sẽ đối xử tốt với ngươi".

"Ngô…….".

Thời điểm nam nhân tỉnh lại nhìn đến loại cảnh tượng *** loạn này, làm chưởng môn đầu tiên là hắn rất trấn định đối Nham Vân nó, "Ngươi tỉnh". Nhưng mà ánh mắt Nham Vân là sự chán ghét mà trước đây hắn chưa từng thấy.

Khi đó nam nhân chỉ biết Nham Vân sẽ không thích hắn, sẽ không lại kính trọng hắn, nhưng mà hắn không ngờ sau đó Nham Vân sẽ muốn đuổi hắn xuống núi, hắn không cần mấy thứ đó, hắn đều có thể không cần tất cả danh lợi, hắn không hy vọng bị người khác hiểu lầm……

"Ta cùng Liễu Phong vốn không phải là loại quan hệ mà ngươi nói, chúng ta trong sạch, không làm gì hết, ngươi có thể vũ nhục ta nhưng không nên bôi nhọ người mà ngươi thích…….". Thanh âm nam nhân trầm ổn nội liễm vang vọng trong trong đại điện, ngữ khí của hắn rất bình tĩnh, khi còn sống Nham Vân không cho hắn cơ hội nói ra, hắn đành phải nói ở trước quan tài của Nham Vân, "Nếu bây giờ còn ngươi còn sống thì khẳng định ngươi sẽ lại không tin ta, lại cho là ta đang gạt ngươi, ở trong mắt ngươi thì ta chính là 1 người không đáng tin, người không chịu trách nhiệm".

Nói rất đúng. Nếu hắn làm trò trước mặt Nham Vân, nói những lời này với Nham Vân thì hắn nhất định sẽ bị tàn nhẫn khinh bỉ, lại bị cười nhạo một phen, không phải hắn chịu đựng mà hắn chỉ là không muốn tranh cãi. Ở trước mặt Nham Vân thì hắn không giải thích bởi vì hắn biết giải thích cũng vô dụng, bởi vì Nham Vân không tin hắn.

Lại nói dù sao thì Nham Vân cũng là người nam nhân đầu tiên của Tích Duyên, hắn không có cách nào quên, cho dù hắn phiêu bạc ở bên ngoài lâu như vậy thì hắn vẫn là không quên được. Đây là nỗi đau của hắn, cũng là vết thương của hắn, đương nhiên tốt hay xấu đều có, chỉ có hiểu lầm giữa bọn họ rất sâu, không phải nói vài câu là có thể nói rõ ra được.

Tích Duyên nhớ rõ có một lần Nham Vân nói mê: "Sư thúc, ngươi đi đi, đi rồi ta không cần phiền não nữa, ta có thể cùng một chỗ với Liễu Phong, Liễu Phong sẽ không luôn luôn nhìn ngươi…….".

Được. Hắn đi……

Hồi tưởng lại trước kia giống như tất cả mới xảy ra ngày hôm qua, rõ ràng nó đã trôi qua rồi nhưng Tích Duyên vẫn không quên được, dù sao Nham Vân ở chung với hắn hơn 10 năm, cũng không phải chỉ là mới 2, 3 ngày thôi. Nhưng mà giữa bọn họ vĩnh viễn đều bị ngăn cách bởi Liễu Phong.

Hắn ngồi trên bồ đoàn, đốt tiền vàng mã cho Nham Vân, hắn nói rất nhiều, khi Nham Vân còn sống thì hắn cũng chưa có thể tán gẫu với Nham Vân, cũng nói ra rất nhiều bí mật, hắn có chút bội phục chính

mình, có thể đối với cái quan tài kia mà nói lâu như vậy, một hồi hắn khóc, 1 hồi thì cười, may mắn bốn phía đều không có ai, nếu không nhất định sẽ nghĩ hắn bị điên.

Hồng quang chiếu sáng khuôn mặt Tích Duyên, mặt hắn không xấu, không suất(đẹp chai), rất bình thường, rất bình thường, hoàn toàn không phù hợp với thẩm mỹ của Nham Vân, nhưng lộ ra sự thành thục (chín chắn) cùng ôn nhu.

"Thật ra ta không trách ngươi, từ biệt ngươi, tới địa phủ rồi cầm tiền mua nhiều đồ ăn ngon, tìm mấy vị cô nương xinh đẹp làm bạn, ngươi ở nhân gian còn chưa thú thê (cưới vợ)…….". Tích Duyên ném tờ tiền giấy vào trong chậu than, hắn một bên lải nhải mấy chuyện linh tinh với Nham Vân, chỉ có lúc này hắn mới nói nhiều vậy, nếu là ở trước mặt Nham Vân thì có lẽ hắn không thể nói ra sự hiểu lầm này.

Hắn ngồi rất lâu, nói rất nhiều. Đột nhiên từ sau lưng hắn có 1 bàn tay vươn ra, đột nhiên bịt miệng hắn lại, một cỗ cường lực từ phía sau đánh úp lại, cả người hắn đều bị người kéo khỏi chỗ quỳ…….

Ai…….

Hắn vô cùng khẩn trương, tim hắn cũng đập nhanh hơn…….

Đã trễ thế này thì ai còn xuất hiện ở linh đường u ám dưới ánh nến hôn ám …….

167. Chương 167

Là ai?

Là Xích Luyện?

Hay là Phật Hoàng?

Xích Luyện căn bản sẽ không đối đãi thô bạo với hắn như vậy!

Hơn nữa……..Phật Hàng còn ngủ ở trong phòng, căn bản sẽ không phải là Phật Hàng, giờ này khắc này người kéo hắn chính là ai…….

Nam nhân bất an mà suy đoán, hắn đưa tay hất tay đối phương ra lại bị đối phương lôihắn tới phía sau cột đá trong đại điện…….

Nam nhân đụng đến ngón tay rất lạnh của đối phương, hắn duỗi chân đá người phía sau, phản thủ chế trụ

mạch môn của đối phương, hắn đang muốn bẻ gẫy tay của đối phương nhưng mạch môn của hắn lại bị khóa trụ chặt chẽ, lưng cũng bị cố định, chân cũng bị đá ngược lại!

Động tác của đối phương rất nhanh, ngón tay đối phương điểm vài cái trên lưng nam nhân muốn phong bế linh khí của hắn. Đáng tiếc khí lực của đối phương không đủ, hắn không nhúc nhích, cảm giác được đối phương có chút buông lỏng, hắn lợi dụng khe hở lách mình di chuyển, thân pháp hắn rất nhanh, đối phương chụp lấy vạt áo hắn, hắn giơ chân đá bay bàn tay của đối phương…….

Thân pháp của đối phương rất nhanh, khi 2 người giao thủ không thấy rõ bộ dáng đối phương lắm, thân pháp như ảo ảnh di động cấp tốc, hai đạo thân ảnh thoáng hiện ở trong đại điện, nam nhân xuất chiêu rất nhanh, đối phương đỡ cũng nhanh.

"Ngươi là ai?". Nam nhân ngưng thần, lòng bàn tay lật lại chém ra một chưởng.

Ầm ——

Một tiếng nổ vang lên ở trong đại điện, hai đạo quang cầu va chạm phát ra vô số ngân quang rạn nứt, mặt đất rung chuyển nhẹ làm dấy lên bụi mù mịt khó mà mở mắt lên nổi …….

Nam nhân khua khua bụi mù, sương khói tan ra, hắn thấy rõ bộ dáng của đối phương……

Người trước mắt mặc 1 thân trường bào tử sắc hoa mỹ thêu hoa văn chìm, bên ngoài mặc 1 kiện đại bào da hổ hiếm có, khoan thai lộng lẫy, loại da hổ vùng địa cực (Bắc or Nam cực) mặc ở trên người nhìn qua cực kỳ xa xỉ, mái tóc đen buông dài tới gối, dung nhan đối phương tinh xảo, ánh mắt bình tĩnh, đôi mắt lãnh đạm bình tĩnh, sắc mặt y lại có vẻ có chút tái nhợt……

"Nham……".

Lời của nam nhân còn chưa nói ra đã bị đối phương bịt kín miệng, lúc này ngoài đại điện truyền tới tiếng bước chân lộn xộn, nam nhân bị kéo đến chỗ âm u, hai người trốn ở sau cột đá khổng lồ, nghe được thanh âm của đệ tử Nham môn tới tuần tra ở bên ngoài.

Vừa rồi tiếng động lớn như vậy khẳng định sẽ đưa tới nhiều đệ tử Nham môn……

Nam nhân sững sờ nhìn chằm chằm người trước mắt, người trước mắt không phải là ai khác mà là Nham Vân…….

Không phải……..Nham Vân đã chết rồi sao?

Tại sao bây giờ lại đứng sờ sờ ở trước mặt hắn, còn bịt miệng hắn lại, từ ngón tay Nham Vân truyền đến độ ấm rất thật, hắn rất kinh ngạc, nếu Nham Vân không chết thì tại sao phải gạt mọi người rằng y đã chết?

Nam nhân nín thở, hơi thở của Nham Vân liền chui vào ngũ tạng lục phủ của hắn, đáy mắt bình tĩnh của hắn có chút dao động, hắn ngay cả chớp mắt đều quên, không chớp mắt nhìn chằm chằm Nham Vân.

Nham Vân lấy tay bịt miệng nam nhân, y hơi hơi nghiêng đầu, nhìn tình huống bên ngoài, bên ngoài có rất nhiều đệ tử đều chạy đến nhưng cũng không dám lớn tiếng ồn ào…….

Hai người tránh ở sau cột đá bên cạnh linh đường, căn bản không có người dám tới gần, nam nhân chậm chạp lùi từng bước, lưng hắn dựa vào cột đá, lần này Nham Vân nhìn hắn một cái.

"Ngươi không chết……". Nam nhân giật giật môi, hắn không có phát ra âm thanh, dùng khẩu hình nói chuyện.

Nham Vân lãnh đạm liếc mắt nhìn nam nhân 1 cái, đồng dạng là không tiếng động giật giật môi: "Để ngươi thất vọng rồi". Thân thể y cùng thân thể nam nhân vẫn duy trì khoảng cách như gần như xa.

"……". Nam nhân cảm thấy chính mình giống như là 1 vở hài kịch, hắn không biết những lời lúc nãy hắn nói thì Nham Vân có nghe được không, nhưng hắn cũng không định hỏi Nham Vân, mà vừa rồi trải qua giao chiến thì hắn cảm giác được công lực của Nham Vân rất yếu, "Tại sao công lực của ngươi yếu như vậy?".

Mới đầu Nham Vân không muốn trả lời nam nhân nhưng phát hiện nam nhân vẫn nhìn y chăm chú, y nhìn nam nhân 1 lát mới trả lời: "Thời điểm phong bế âm huyệt thì hao tổn công lực, linh khí cũng bị giảm đi nhiều". Vẻ mặt y có vẻ lạnh lùng rõ ràng, nam nhân hiểu được, hô hấp của cả 2 rất gần nhau nhưng thân thể không có tiếp xúc…….

"Tại sao ngươi phải giả chết?".

"Thanh lý môn hộ". (xử lý đồ đệ phản bội sư môn, âm mưu đoạt vị, hoặc làm điều sai trái, độc ác)

Nham Vân đơn giản trả lời nam nhân, hai người vẫn giữ nguyên như cũ môi nói chuyện không nghe thấy âm thanh, cho tới khi người bên ngoài đi khỏi, ánh lửa trong linh đường tắt rồi, đệ tử Nham môn đi rồi, đóng đại môn lại thì nam nhân ngẩng đầu xác nhận người đã đi rồi thì hắn mới đi ra. Nham Vân không nói chuyện, nam nhân nhìn y 1 cái: "Thật ra những lời ta nói lúc nãy ngươi đều nghe thấy hết phải không?".

"Không nghe". Nham Vân vẫn lãnh đạm như cũ.

Tay nam nhân đụng tới đại bào da hổ tử sắc trên người Nham Vân, xúc cảm mềm mại trơn mịn khiến hắn mẫn cảm rụt tay lại, hắn không muốn chạm vào Nham Vân để tránh rước lấy một trận châm chọc khiêu khích không cần thiết.

Không có nghe…….

Không nghe cũng không sao, dù sao nam nhân sẽ không nói lại lần thứ 2, để cho tất cả chôn vùi trong bóng đêm thì tốt hơn, hắn gật gật đầu, biết Nham Vân không chết thì hắn dĩ nhiên vui mừng, nhưng mà hắn không thể làm ra bộ dáng vui mừng bởi vì Nham Vân sẽ khinh bỉ hắn, hắn chỉ có thể rất bình tĩnh, rất bình tĩnh, cho dù là Nham Vân cũng không biết được tâm tình lúc nãy của hắn.

Nam nhân dùng thời gian 1 ngày tiêu hóa sự thật Nham Vân không có chết, đêm hôm đó hắn gặp Nham Vân ở đại điện, ban đêm Nham Vân không cho hắn lại đi tế bái để tránh rút dây động rừng*

* rút dây động rừng: làm 1 việc nhưng lại ảnh hưởng tới nhiều việc khác

Được thôi. Sau lúc đó thì nam nhân cũng không có đi qua đại điện, thỉnh thoảng đêm khuya sẽ ở trên đỉnh tụ linh của Nham môn gặp Nham Vân, mấy ngày nay hắn đều đang luyện công, nâng cao tinh khí, cho dù ở đỉnh tụ linh gặp Nham Vân thì hắn cũng chỉ sẽ đơn giản gật đầu mà thôi, bọn họ sẽ không nói chuyện với nhau, hai người bỏ qua hiềm khích, ngồi khoanh chân, đề luyện tinh khí.

Cho tới nửa tháng sau, Nham môn chấm dứt thanh lý môn hộ thì Nham Vân mới khôi phục thân sinh (công bố là a chưa chết), trong thiên hạ không người nào không biết không người không hiểu môn chủ Nham Vân may mắn được Phật Hàng chỉ dẫn, chết rồi mà sống lại.

Trở thành sự tình thú vị mà dân chúng trong thiên hạ tán gẫu hàng ngày, người tới Đại Nham miếu thắp hương bái tế đông không kể xiết, ở thế gian thì tất cả miếu sơn thần cũng không có hương khói cường thịnh như Đại Nham miếu.

Mỗi người lại kính ngưỡng môn chủ Nham môn, mỗi người đều nói y cứu vớt bách tính, ông trời thương tiếc y mới có thể khiến y trở về nhân thế, Nham Vân trở thành đại thánh nhân trong lòng mọi người.

Yêu nghiệt ở phía nam bị dẹp yên, cuộc sống mọi người đều trở lại bình thường, dị tuyết ở phía nam cũng đã biến mất, dần dần thấy được ánh mặt trời yêu nghiệt, cùng sự ấm áp say lòng người.

Nam nhân biết mọi chuyện đều thuận theo ý của Nham Vân, chỉ duy nhất 1 việc khiến Nham Vân bất mãn đó là khi y "chết", các lộ cao nhân đều có đến bái tế y, chỉ duy nhất người mà y muốn gặp lại không tới……

Liễu Phong không tới……

Mỗi lần nam nhân nhìn thấy Nham Vân thì hắn cũng sẽ không mở miệng nói chuyện, hắn tự mình bế khí, nội đan trong cơ thể hắn chậm rãi phóng thích lực lượng, nếu lúc này hắn động khí thì sẽ làm bị thương chính mình, hắn chỉ có tới đỉnh tụ linh luyện khí bởi vì nơi này rất yên tĩnh.

Nơi này rất gần bầu trời, một cái tứ phương đài cao chót vót ở bên trong mây mù, ngưng tụ tinh khí thiên địa, là ngươi tốt để chữa thương, mấy ngày nay mỗi ngày nam nhân đều tới.

"Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?". Đêm nay nam nhân mới vừa kết thúc luyện công thì chợt nghe đến thanh âm chất vấn của Nham Vân, mà bây giờ Nham Vân đứng ở trước mặt hắn, vẫn là khoan thai như vậy, vẫn là lãnh đạm như vậy.

Nham Vân đối hắn vĩnh viễn đều là lạnh lùng 1 cách rõ ràng…….

Nam nhân bình tĩnh hỏi lại Nham Vân, "Ta làm sao? Làm sao lại chọc tới ngươi?". Thanh âm hắn rất bình tĩnh, hắn nhìn thấy trên mặt Nham Vân không có biểu tình dư thừa.

"Mỗi đêm ngươi đều tới nơi này làm gì? Đừng nói với ta là ngươi chỉ đơn thuần tới đây luyện công". Nham Vân từng bước một tiêu sái tới gần nam nhân, mái tóc y vừa dày vừa đen trong gió đêm nhẹ nhàng bay lên…….

"Đúng vậy". Nam nhân rất chắc chắn trả lời Nham Vân, hắn nói xong thấy Nham Vân chuẩn bị cười nhạo hắn, hắn bổ sung một câu, "Ta không phải đến gặp ngươi, hy vọng ngươi không nên hiểu lầm, nếu ngươi cảm thấy không hợp thì ngươi có thể đổi chỗ chữa thương khác".

Sắc mặt Nham Vân biến hóa, y ngừng bước chân lại, nhìn chằm chằm Tích Duyên 1 lát, ánh mắt y lãnh đạm tràn đầy hàn ý, nam nhân này vậy mà trực tiếp bảo y đêm mai đừng đến đây, đây chính là Nham môn, đây chính là là địa phương của y, vậy mà……

Nham Vân ít nhiều có chút không thoải mái, sau khi y đánh giá nam nhân một lúc lâu thì lãnh đạm mở miệng: "Được, cho dù ngươi không phải thì ta vẫn nói cho ngươi biết, ngươi tốt nhất đừng làm loạn ở địa phương của ta, ta không muốn có ai nói Nham môn của ta là nơi *** tà".

"Ngươi có ý gì?"

"Ý trên mặt chữ". Nham Vân hừ lạnh mà cười.

"Ta cùng Phật Hàng qua mấy ngày nữa sẽ rời đi, ngươi không cần lo lắng". Nam nhân chậm chạp nở nụ cười, trong mắt hắn vẫn là bình tĩnh như cũ, "Mấy ngày nay quấy rầy ngươi".

"Nơi này từ trước đến nay đều là của Nham môn chúng ta……". Nham Vân quay đầu nhìn về phía nam nhân, phát hiện nam nhân chỉ là cười cười nhìn y, y giật mình, trong tươi cười của nam nhân hình như thấy được một chút trào phúng khiến y tức giận đến nói không nên lời, y xiết chặt nắm tay, sắc mặt khó coi.

"Cáo từ". Nam nhân vẫn tươi cười như cũ, hướng Nham Vân gật đầu, hắn xoay người rời đi.

Chỉ thấy thân hình nam nhân chớp lên 1 chút thì thân ảnh kia như cuồng phong nháy mắt di chuyển, kéo ra huyễn ảnh thật dài, rất nhanh liền biến mất ở trong bóng đêm tràn ngập sương mù……

Liền ngay cả Nham Vân đều cảm thấy pháp lực của nam nhân tinh tiến (tiến bộ, phát triển) nhiều. Nhưng mà y cảm thấy nam nhân hình như có gì đó khác lạ, trước kia nam nhân sẽ không "chống đối" y như vậy, nhiều lắm là thời điểm y dùng ngôn ngữ vũ nhục nam nhân thì nam nhân chỉ nói vài câu "nga", "ân" hoặc là cúi đầu không nói lời nào, cho tới khi nghe y nói xong mới thôi, nhưng mà lần này nam nhân không có, lá gan của nam nhân biến lớn……

Nham Vân nhìn chằm chằm chỗ nam nhân rời đi, lửa giận không hiểu, nhưng nhưng nghĩ đến những lời ngày ấy nam nhân nói trước quan tài thì trong lòng y chính là một trận phiền táo mạc danh kỳ diệu (khó hiểu)……

Nham Vân nhíu mày ngồi xuống tiếp tục luyện công, nhưng suốt một đêm y đều bởi vì biểu tình hơi cười nhạo của nam nhân mà khó chịu, lòng buồn bã, làm hại y không thể chuyên tâm luyện công.

Mà nam nhân vừa từ đỉnh tụ linh xuống dưới thì hắn bắt đầu khó chịu, khí tức trong cơ thể hắn rất loạn, hắn không muốn đi tìm Phật Hàng, đã trễ thế này Phật Hàng không phải đang luyện công chính là đã nghỉ ngơi, hắn không muốn đi quấy rầy Phật Hàng, và cả Xích Luyện, mấy ngày nay ban ngày đều rất ít khi nhìn thấy Xích Luyện, lại nói tiếp ban ngày Xích Luyện thật rất ít khi đi ra ngoài.

Xích Luyện là xà yêu, đây gần như là bí mật công khai cho nên y có thể tự do ra vào ở Nham môn, chỉ có nam nhân là người cuối cùng biết bí mật áy, nếu không phải ngày ấy hắn tận mắt thấy đuôi rắn của Xích Luyện thì hắn vẫn sẽ tiếp tục tin tưởng Xích Luyện chỉ cần Xích Luyện không nói thì hắn cũng không vạch trần Xích Luyện.

Hắn tự có tính toán. Mấy ngày nay, ban đêm Xích luyện thường xuyên sẽ đến tìm hắn uống rượu, tối nay cũng không ngoại lệ, Xích Luyện ở trong viện tử chờ hắn, rượu và thức ăn trên bàn đều đã dọn xong.

Nam nhân tới……

Hậu đình hoa viên. Hai người nâng chén cộng ẩm, trước đây nam nhân sẽ không uống rượu là bởi vì ở Thanh Sơn uống rượu xong bị say thì mới bắt đầu học uống rượu, hiện tại tửu lượng của hắn rất tốt, mặc dù tửu lượng tốt nhưng sau khi hắn uống nhiều thì sẽ đỏ mặt…….

"Xích huynh đệ, mấy ngày nay ban đêm ngươi mới đi ra, ban đêm không an toàn, ban đêm ngươi vẫn nên nghỉ ngơi ở trong phòng thì tốt hơn". Nam nhân uống 1 chén rượu Xích Luyện rót cho hắn, khóe miệng hắn lộ ra tươi cười, ôn nhu nhìn Xích Luyện, "Hơn nữa, Nham môn có 72 ngục giam giữ oan quỷ, nếu là đi nhầm gặp phải vật ô uế thì không tốt lắm".

Tuy nói trận pháp trấn áp quỷ quái của Nham môn ở nơi này rất đầy đủ, nhưng cẩn thận mấy thì sai sót cũng có thể xảy ra, tuy rằng Xích Luyện là xà yêu nhưng nam nhân vẫn sẽ đứng ở góc độ bằng hữu mà nhắc nhở y.

Cẩn thận…….

Không nên lộ ra chân thân……..

Bên miệng nam nhân lộ ra tươi cười, hắn cầm đôi đũa ăn 1 ít điểm tâm, “Hôm nay thời điểm luyện công ta gặp môn chủ Nham môn, ta nói với hắn mấy ngày nữa ta sẽ rời đi Nham môn, không biết Xích huynh đệ có dự định gì không?”. Hắn uống một ngụm rượu, im lặng nhìn Xích Luyện.

Xích Luyện thong thả lắc đầu: “Trước mắt ta còn chưa có dự định gì”. Đôi mắt y hẹp dài lại lộ ra yêu mỵ nhìn nam nhân không chớp mắt, dưới ánh nến u ám vẻ mặt nam nhân rất nhu hòa.

Nam nhân cười rộ lên sẽ làm cho gương mặt bình thường của hắn trở nên càng thêm sinh động.

Xích Luyện nhìn nam nhân một trận, y đứng lên đi tới bên người nam nhân, nam nhân mới vừa ngẩng đầu đã bị y chậm rãi dùng 2 tay ôm má, theo tới chính là nụ hôn của Xích Luyện……..

Đôi môi dừng ở trên đôi môi hé mở của nam nhân……..

“Ta có việc muốn nói với ngươi”. Xích Luyện hôn nam nhân một chút thì nói tiếp, “Ta hy vọng sau khi ngươi nghe xong thì có thể tha thứ cho ta”.

Nam nhân bình tĩnh nhìn Xích Luyện: “Ngươi nói đi”.

“Ta là xà yêu……..”. Thanh âm Xích Luyện trầm thấp dễ nghe, y đưa tay nắm lấy tay nam nhân, để tay nam nhân trượt vào trong y phục của y, chậm rãi vuốt ve chân y…….

Nam nhân đụng tới không phải là làn da cảm xúc nhẵn mịn mà là xúc cảm mềm dẻo của da rắn……..

168. Chương 168

Xà yêu……..

Cuối cùng Xích Luyện đã thừa nhận thân phận của mình……..

Tay nam nhân chạm đến da rắn dưới người Xích Luyện, xúc cảm mềm dẻo kia không có 1 chút cảm giác ghê tởm. Nhưng mà thân thể Xích Luyện rất lạnh lẻo, bất kể đuôi rắn của y hay là bàn tay đang ôm mặt nam nhân đều lạnh lẻo giống nhau, đôi mắt thâm thúy của y nhìn chăm chú vào nam nhân, hình như đang chờ đợi phản ứng của nam nhân.

Sự tình tới rất đột nhiên nên nhất thời nam nhân không biết phản ứng như thế nào, nhưng hắn vẫn bình

tĩnh nhìn về phía Xích Luyện, "Vậy vì sao lúc trước ngươi phải lừa gạt ta?". Hắn nhìn Xích Luyện, mái tóc đen của Xích Luyện rơi trên bờ vai hắn, mềm mại tinh tế rất thoải mái. Hắn không có buông tay mà là thong thả thử sờ đuôi rắn của Xích Luyện…….

Đây là lần thứ hai hắn tận mắt nhìn thấy chân thân của Xích Luyện…….

Hắn không muốn lừa Xích Luyện, cũng không muốn làm bộ ra bộ dáng sợ hãi, tuy rằng lúc trước hắn rất khiếp sợ nhưng là hắn không thể làm bộ, Xích Luyện cùng hắn cũng có qua "phu thê thân mật", bất kể như thế nào thì hắn cũng không thể ghét bỏ hoặc là bài xích bộ dáng của Xích Luyện. (dại trai quá thúc ui)

Nam nhân đối người đối yêu đều giống nhau, cũng không kỳ thị, chỉ là ác yêu đáng chết, tà ma nên diệt, trong mắt của hắn thì ngoại trừ Xích Luyên gạt hắn là xà yêu thì cũng không có đã làm chuyện gì thương thiên hại lí.

Diệt Thanh Sơn…… Đó là số mệnh…….

Nam nhân đang chờ đợi Xích Luyện trả lời…….

Gió đêm rất nhẹ rất nhẹ. Nhẹ nhàng lay động sa trướng, chậm rãi lay động sợi tóc của 2 người…….

Vạt áo Xích Luyện khép hờ lộ ra da rắn màu đỏ tươi, màu sắc kia sặc sỡ, tiên diễm, hoa văn trên thân rắn ***g vào nhau dưới ánh nến u ám dị thường yêu mỵ.

"Ta sợ làm ngươi sợ".

Đây là câu trả lời của Xích Luyện dành cho nam nhân, 1 chút thật 1 chút giả, thật thật giả giả đúng sai đều phải dựa vào cảm nhận của chính bản thân nam nhân. Nhưng mà vẻ mặt nam nhân bình tĩnh cùng với trong tưởng tượng của Xích Luyện có chút khác biệt, y cho rằng nam nhân sẽ sợ tới mức phát run hoặc là té ngồi trên mặt đất, nhắm mắt lại không dám nhìn y. Mà hiện tại nam nhân lại giơ tay sờ sờ làn da y…….

Trạng thái bán yêu của Xích Luyện thật ra cũng khá là dễ nhìn, ở trong mắt nam nhân thì Xích Luyện là yêu đẹp nhất mà hắn từng gặp qua, hắn cũng từng gặp qua xà yêu khác, nhưng mà đặc biệt giống như Xích Luyện như vậy thì vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, đuôi rắn diễm lệ như liệt hỏa, chậm rãi xoay quanh cùng một chỗ, Xích Luyện liền đứng ở trước mặt hắn……

"Ân". Nam nhân từ từ rút tay về, hắn nhìn chằm chằm Xích Luyện, " Thân thế của ngươi là giả, Xích phủ cũng là giả, chỉ sợ Ngọc Li cũng không phải muội muội ngươi, ta và ngươi kết bái huynh đệ ở trong mắt ngươi rốt cuộc là thật hay là giả?".

Xích Luyện trả lời rất trôi chảy: "Đương nhiên là thật". "Thật sự?". Nam nhân nhìn về phía y, bên miệng lộ ra tươi cười ôn hòa, " Còn có gì nữa không? Ngươi còn che giấu ta cái gì không?". Nam nhân cười nhìn y khiến cho y càng thêm chột dạ.

Xích Luyện rũ mi mắt nhìn chăm chú vào nam nhân, lông mi y che dấu thần sắc nơi đáy mắt: "Lúc trước ta hút linh khí của ngươi để sưởi ấm, vì giữ ngươi lại nên muốn đưa Ngọc Li cho ngươi, nhưng mà ngươi hình như không thích nữ nhân".

"Ta không thích nữ nhân?". Nam nhân nghe thấy ngụy biện tức cười nhất, hắn bình tĩnh nói với Xích Luyện, "Ta là cảm thấy không xứng với nàng, nàng là vị cô nương tốt".

"Nàng là thỏ yêu". Xích Luyện giống như không màng tới gì nữa, nên nói không nên nói thì đều nói ra, "Nhưng mà không ngờ ngươi sẽ thành thân với Trương Tử Yến, thật ra các ngươi cũng không được coi là thành thân".

"Vì sao?". Rõ ràng đã bái đường, vì sao không tính.

"Ngươi còn có nhớ hay không, đêm ngươi thành thân……". Ngón tay Xích Luyện chậm rãi cọ cọ 2 má nam nhân, y để 2 tay nam nhân ôm lấy thắt lưng của y, y nâng mặt nam nhân, khiến nam nhân nhìn chăm chú vào y, "Người đêm đó là ta".

Đáy mắt bình tĩnh của nam nhân có vài tia xao động, 2 tay hắn nhẹ nhàng ôm đuôi rắn của Xích Luyện, lòng bàn tay hắn dán lên da rắn của Xích Luyện, cái loại cảm giác này rất ẩm ướt lạnh lẽo.

"Thời điểm trước kia ngươi nghe ta kể khổ với ngươi thì chẳng phải là ta giống thằng hề sao?". Thanh âm nam nhân có chút run rẩy rất nhỏ, chẳng những là thanh âm hắn mà ngay cả tay hắn đều trở nên lạnh lẻo.

Xích Luyện nhìn thấy nam nhân rủ mắt xuống, không biết nam nhân đang nghĩ gì. Ngón tay Xích Luyện trượt tới cổ nam nhân, y tới gần bên môi nam nhân, gần như muốn dán lên môi nam nhân…….

"Ngươi còn có nhớ hay không, chúng ta cũng bái đường, đêm đó chúng ta động phòng thì cũng không có cái gì không ổn cả". Con ngươi u tĩnh của Xích Luyện tĩnh lặng, y thấp giọng nói xong, hơi thở bên môi đều phun ở trên môi nam nhân. Y nói xong thì hôn đôi môi nam nhân, nam nhân cảm giác được đầu lưỡi của y duỗi vào, chậm rãi khuấy đảo……

Trong đầu nam nhân hiện lên hình ảnh khi đó ——

Khi đó thời điểm hắn giao bái phu thê với Trương Tử Yến……

Ánh mắt hắn lơ đãng lướt qua đầu vai Trương Tử Yến, giao nhau với ánh mắt Xích Luyện, khi đó nam nhân đang dập đầu mà Xích Luyện quả là hướng hắn gật đầu một cái…….

……

Nam nhân bị hôn tới có chút sững sờ, hắn cảm giác được đầu lưỡi Xích Luyện lướt nhẹ qua đầu lưỡi hắn,

chậm rãi, ái muội…….

Mà đầu lưỡi Xích Luyện mang tới xúc cảm lạnh lẻo, y từ từ liếm hôn khoang miệng của nam nhân, quấn quanh đầu lưỡi nóng ướt của nam nhân, giống như đang sưởi ấm…….

Hiện giờ tuyết đã ngừng rơi, Xích Luyện cũng không cần lại ngủ đông, lại càng không cần mặc da hồ rất nặng như vậy. Kết quả là…….

Đai lưng của Xích Luyện rơi xuống mặt đất, y phục lộn xộn rơi rớt, lộ ra cái bụng rắn chắc, thân hình y rất hoàn mỹ, bắt đầu từ thắt lưng y tới đuôi rắn đều là màu sắc tiên diễm, rất trơn rất thô……

Nam nhân bị Xích Luyện hôn, Xích Luyện rất thong thả, tràn ngập tư vị sắc dục…….

Nam nhân cảm giác được bên môi hắn tràn ngập mùi máu, bên miệng Xích Luyện lộ ra răng nanh sắc bén, đầu lưỡi với môi dính chặt vào nhau, không biết là môi ai bị cắn nát, trong lúc thân mật tràn ngập mùi máu nhàn nhạt, tanh ngọt. Mái tóc dài của Xích Luyện thả sau lưng có vẻ có chút lộn xộn, vạt áo hồng sam của y khép hờ, ẩn ẩn lộ ra da rắn tiên diễm, sợi tóc y biến thành màu đỏ có chút lộn xộn lại bị gió thổi tung lên giống như ngọn lửa đang chậm rãi lay động, con ngươi màu đỏ lại yêu dị mê người……

Da Xích Luyện rất trắng hơn nữa tương phản với màu đỏ tươi nên có vẻ càng thêm tinh xảo, cũng không mất đi thần thái của con người, dưới ánh nến u ám yêu dị lại tối con ngươi y nửa nhắm hôn nam nhân tới nỗi hơi thở hỗn loạn.

Môi nam nhân bị cắn vỡ, “Không sao, Xích huynh đệ, hiếm khi thấy ngươi như vậy”. Nam nhân bình tĩnh lau vết máu nhàn nhạt bên miệng, trong mắt hàm chứa tươi cười.

Nhìn thấy mái tóc hỏa hồng (đỏ như lửa), bộ dáng đuôi rắn, mắt đỏ của Xích Luyện thì nam nhân cũng không sợ hãi, mà ngược lại là Xích Luyện bị phản ứng của nam nhân biến thành sửng sốt một chút, y vươn đầu lưỡi liếm môi nam nhân…….

“Ngươi tha thứ cho ta?”.

“……”. Nam nhân không nói chuyện mà chỉ cười.

Nụ cười của nam nhân rất nhạt, nhạt tới nỗi khiến Xích Luyện cũng không hiểu nỗi nam nhân đang suy nghĩ gì, bỗng nhiên y cảm thấy nam nhân ôn nhu trước mắt thật ra bản thân nam nhân rất có chính kiến riêng. Nói không chừng nam nhân đã sớm biết y là xà yêu…….

Con mắt màu đỏ của Xích Luyện không dấu vết chớp 1 chút, y chậm rãi rũ mắt nhìn về phía nam nhân, “Ta là tướng công của ngươi, về sau không cần gọi ta là Xích huynh đệ, hiện tại ngươi nhìn thấy chính là nguyên hình của ta……”.

"……..". Khóe miệng nam nhân bị thương, Xích Luyện hỏi hắn có đau không thì hắn nói không đau, nhưng mà thời điểm hắn nghe được Xích Luyện nói Xích Luyện là "tướng công" của hắn thì hắn không có phản bác……. Cũng không có thừa nhận.

"Vậy ta gọi ngươi là gì?". Nam nhân nghi hoặc nhìn Xích Luyện, thấy Xích Luyện tới gần thì tim nam nhân đập nhanh hơn.

"Gọi [tướng công] thì tốt rồi, ta thích nghe". Đầu Xích Luyện để trên trán nam nhân, thanh âm y rất dễ nghe, rất thong thả cũng rất êm tai.

Nam nhân rất muốn cười. Hắn mỉm cười liếc mắt nhìn Xích Luyện một cái: "Xích huynh đệ, ngươi không cần nói đùa".

"Ta không có nói đùa". Xích Luyện nâng mặt nam nhân, để nam nhân nhìn chăm chú vào y, đuôi rắn của y từ từ bò lên thắt lưng nam nhân, nhìn đến trong mắt nam nhân vốn đang bình tĩnh có chút xao động, y tiếp tục, "Ta rất nghiêm túc, tin tưởng ta, ta không có lừa ngươi……". Y chậm rãi liếm môi nam nhân, rất ái muội, tim nam nhân đập rất nhanh, đầu lưỡi y nóng ướt liếm lộng trên môi nam nhân nhưng mà không hôn……

Hai tay của Xích Luyện đã sờ lên thân thể cực nóng của nam nhân, nam nhân hỏi Xích Luyện: "Kì động dục của ngươi tới rồi sao?".

Động tác Xích Luyện liếm hôn tỉ mỉ môi nam nhân tạm dừng một chút: "Đương nhiên không phải, bởi vì ta thích ngươi nên đêm nay mới quyết định hướng ngươi nói thật". Y nói ra cực kỳ trôi chảy.

Nam nhân thậm chí nghi ngờ Xích Luyện nói dối, hắn thản nhiên lầm bầm lầu bầu một câu: "Phải không?".

"Đương nhiên".

Xích Luyện cảm thấy đêm nay nam nhân rất khó nói chuyện, trước kia nam nhân sẽ không hỏi lại y như vậy, y thậm chí hoài nghi nam nhân đang hoài nghi y nên lấy lí do từ chối, y thậm chí cảm thấy nam nhân không tin y……

"Ngươi cảm thấy bộ dáng hiện tại của ta có đẹp không?". Xích Luyện thấp giọng hỏi nam nhân, y ái muội sờ sờ thân thể nam nhân, đai lưng nam nhân bị y chậm rãi cởi bỏ……

Nam nhân không có bị mê hoặc, hắn nhìn Xích Luyện 1 lát thì cười gật đầu: "Rất đẹp". Thật ra hắn vẫn đều cảm thấy Xích Luyện rất đẹp, bộ dáng yêu hóa lại……..mê người…….Hắn từng gặp qua rất nhiều yêu tinh có bộ dáng xinh đẹp……

Đây là suy nhĩ chân thật trong lòng nam nhân, y bào của hắn rất nhanh đã bị Xích Luyện cởi ra, không khí trở nên vô cùng ái muội, chẳng lẽ Xích Luyện muốn dùng bộ dạng này hoan ái với hắn? Hắn có chút

khó xử nhìn thoáng qua hạ thân của Xích Luyện, hắn thậm chí tìm không thấy phân thân của Xích Luyện nằm ở đâu……

Đây phải làm như thế nào……

Xích Luyện kề sát bên tai nam nhân nói: "Ta muốn làm".

"Nhưng mà……". Nam nhân có chút khó xử.

Nhưng mà phân thân của Xích Luyện ở đâu? Không có phân thân thì phải hoan ái ra sao? Hơn nữa nơi này là là hậu đình viện của Nham môn, bất cứ lúc nào cũng sẽ có người đi tới……

"Ta muốn làm". Xích Luyện lập lại một lần, thanh âm của y rất chậm, động tác cũng rất chậm, tay y cởi dây lưng nam nhân ra, duỗi tay vào.

"Ngô……". Nam nhân lập tức mềm nhũn, hắn đứng dậy, y phục hắn rộng mở, màu nhũ tiêm dưới ánh nến rất mê người khiến Xích Luyện thiếu chút nữa liền nhảy xổ vào hắn, nhưng mà hắn không muốn, lần này hắn không muốn làm để rồi không có lần sau. Hắn không muốn bị cường thượng.

Xích Luyện tự nhiên vây nam nhân ở bên cạnh cái bàn, mông nam nhân đặt ở trên bàn, "Ta muốn cởi quần ngươi ra, ta nói một tiếng với ngươi trước". Để cho nam nhân chuẩn bị tinh thần trước.

Nam nhân biết Xích Luyện cố ý nói như vậy nên nam nhân trả lời Xích Luyện 1 câu: "Không cần rất thô lỗ……". Bởi vì sẽ đau.

"Ôm ta". Hô hấp Xích Luyện có chút trở nên nóng bỏng, y chậm rãi giương mắt nhìn về phía nam nhân sắc mặt có chút ửng đỏ, cảm giác được nam nhân ôm thắt lưng y, y duỗi đầu lưỡi vào trong miệng nam nhân, khuấy 1 vòng quanh miệng nam nhân, ám muội ngậm lấy đôi môi nam nhân, giơ tay từ từ cởi quần nam nhân xuống. Quần nam nhân từ từ rơi xuống đất, chân nam nhân bị y nhấc lên lên bàn, nam nhân cảm giác được dưới thân có cái ẩm ướt lạnh lạnh tráng kiện giống như phân thân để giữa hai chân mình, chậm rãi ma xát……

So với người phàm muốn thô hơn rất nhiều……

Hơn nữa cũng không phải xúc cảm cực nóng mà là khiến người ta thấy lạnh lẽo ẩm ướt……

"Thô quá……". Nam nhân lướt qua đôi môi Xích Luyện, dùng mặt dán tại hai má Xích Luyện, hai má Xích Luyện lạnh lẻo còn 2 má nam nhân nóng bỏng, "Thô như vậy thì không vào được……". Nam nhân nói thật. Quả thật là không vào được.

Xích Luyện giống như bị kích thích trở nên có chút gấp gáp, phía trước phân thân của y phân bố chất lỏng,

cặp mông nam nhân bị chất lỏng ướt át kia biến thành dính dấp nhớp nháp……

Nam nhân bị Xích Luyện sờ mó tới nóng bỏng, cảm giác được 4 ngón tay của Xích Luyện cắm ở trong cơ thể hắn khuyếch trương, đồng thời phân thân của Xích Luyện cọ xát phân thân của hắn, hình dạng kia, xúc cảm tráng kiện kia khiến cho hắn ẩn ẩn rên rỉ ra tiếng……

"Tích đại ca, ta rất thích ngươi, ngươi tha thứ cho ta đi, ta thật sự thích ngươi……". Lời của Xích Luyện vừa nói làm cho toàn thân nam nhân như nhũn ra, ngón tay y rút ra, dục vọng không phải của người thường chậm rãi để vào thân thể nam nhân……..

Trong cơ thể nam nhân nóng ướt bao vây lấy phân thân của Xích Luyện khiến y càng thêm dùng sức sờ mó nam nhân, nam nhân khiến y rất thoải mái, độ ấm kia khiến y yêu thích không buông tay, so với nữ nhân đều thoải mái hơn, hơn nữa khi y yêu hóa thì dục vọng rất mạnh, cũng rất kéo dài, không có nữ nhân có thể chịu được y cho nên gần như y cũng không dùng loại trạng thái này để hoan ái……..

"Kẹt rồi……". Nam nhân thấp giọng nói một câu, hắn vừa định cúi đầu nhìn xem thì ngón tay Xích Luyện nhẹ nhàng nâng cằm hắn lên 1 chút, hôn môi hắn.

Xích Luyện liên tục nói thích, rất thích nam nhân, đâm chọc trong thân thể nam nhân làm cho nam nhân như nhũn ra, làm cho nam nhân run rẩy, y nhấc chân nam nhân lên 1 chút, làm cho chân nam nhân càng dang rộng ra…….

Lời yêu thương của Xích Luyện làm cho trong cơ thể nam nhân tiết ra càng nhiều dịch ruột non, thân thể nam nhân rất mẫn cảm, y lại làm khuyếch trương rất nhiều lần nhưng phân thân của y vẫn không có hoàn toàn đi vào trong cơ thể nam nhân.

Thanh âm nam nhân nửa rên rỉ nửa ngâm nga, chịu đựng sự xâm nhập của Xích Luyện, cảm giác được phân thân thô to khác hẳn với người thường ở trong cơ thể hắn nảy lên, cái loại cảm giác này khó có thể hình dung, so với bình thường càng mãnh liệt, phân thân ướt mềm lạnh như băng kia ở trong cơ thể cực nóng chặt chẽ của hắn dần dần trở nên nóng lên, nóng lên……..

Hô hấp của nam nhân trở nên run rẩy……..

Nam nhân hô hấp dồn dập, dưới sự ra vào liên tục của phân thân tráng kiện của Xích Luyện thì nam nhân nghe được y ghé vào lỗ tai hắn liên tục nỉ non: "Tích đại ca, thật là mềm nha, nóng quá, ta thích ngươi nhất……".

169. Chương 169

Lời nói của Xích Luyện khiến cả người nam nhân như nhũn ra, nhiệt khí ngưa ngứa kia kích thích màng tai hắn, cả thân thể hắn đều rất mẫn cảm mà nóng lên nóng lên, đuôi rắn Xích Luyện rất linh hoạt trơn bóng

quấn quanh chân hắn, cuộn qua thắt lưng hắn, lướt qua đầu vai hắn, quấn chặt 2 người lại cùng 1 chỗ…….

Phân thân tráng kiện kia bị bí huyệt chặt chẽ của nam nhân nhẹ nhàng mà hàm chứa, thân thể hai người ôm ấp cùng một chỗ, theo sự xâm nhập của Xích Luyện, theo đuôi rắn của Xích Luyện chậm rãi siết chặt lại thì thân thể hai người càng dính sát vào nhau, bí huyệt nóng ướt cũng bị tiến vào càng sâu càng sâu……

Hai má lạnh lẻo của Xích Luyện dán tại hai má nóng bỏng của nam nhân từ từ cọ xát, y nhắm mắt hưởng thụ, cảm thụ được sự chặt chẽ nóng ướt say lòng người cùng mê người của nam nhân, đồng thời khi y hưởng thụ cảm giác tuyệt vời thì nam nhân y phục lộn xộn nửa nằm ở trên bàn, đuôi rắn của y quấn quanh nam nhân, 1 chân của nam nhân bị Xích Luyện nhấc lên, y tới sát bên môi nam nhân, thong thả ngậm môi dưới của nam nhân, hạ thân bị va chạm cùng sự đâm chọc trở nên càng ngày càng thường xuyên, mà vẻ mặt hơi nhẫn nại của nam nhân là thứ y yêu nhất…….

Xích Luyện nói xong lời yêu thương thì nam nhân im lặng lắng nghe, cảm giác được xà cái (cái ấy ấy của con rắn) càng ngày càng thô to, trướng đến nỗi chỗ tư mật giữa 2 mông hắn có chút căng lên, mang theo một chút đau đớn rất nhỏ, thân thể hai người dính sát vào nhau, cái loại cảm giác này không thể dùng lời để diễn tả được, khoái cảm nóng ướt thổi quét toàn thân.

Nam nhân cau mày, hơi hơi mở miệng rên rỉ nhợt nhạt, nhiệt độ cơ thể Xích Luyện lạnh lẻo làm cho hắn rất là thoải mái, làm cho hắn muốn nhịn đều nhịn không được, thứ thô to kia khác hẳn với người thường ở trong cơ thể hắn đâm chọc, thân thể Xích Luyện rất mềm mại, lực đạo mềm mại kia đâm vào điểm mẫn cảm trong cơ thể hắn mấy lần, bị va chạm, bị ma sát…….

Bị xâm nhập xâm nhập liên tục liên tục……

Dục vọng tràn lan…….

Nhục dục triền miên…….

Nam nhân bị động tác càng lúc càng nhanh của Xích Luyện đâm tới nỗi rên rỉ trầm thấp vài tiếng, hậu huyệt của hắn bị căng lên, hắn có thể rõ ràng cảm giác được hình dạng phân thân Xích Luyện, phân thân Xích Luyện tiết ra rất nhiều nhiệt dịch, hơn nữa thân thể hắn nóng ướt trơn bóng, khi 2 người cao trào thì phát ra tiếng nước *** mĩ của chất lỏng bị ma xát, hô hấp của hắn chấn động.

“Xích huynh đệ……”.

“Gọi ta [Xích Luyện] hoặc là [tướng công]”. Hơi thở của Xích Luyện cũng thoáng hỗn loạn, nhìn thấy nam nhân nửa nằm ở trên bàn thì dục vọng của y càng tăng vọt lên.

“Như thế này sẽ có người tới”. Nam nhân cảm thấy cái dạng này của Xích Luyện khẳng định sẽ dọa đến người không rõ chân tướng.

"Vậy chúng ta đổi chỗ khác". Xích Luyện rủ mắt nhìn nam nhân, nam nhân trầm mặc không phản đối.

……

Phía Tây Bắc của Nham môn, rừng thúy trúc, trong thánh trì.

Hơi nước của u tuyền (suối nước vắng vẻ) lượn lờ trong núi, mặt nước tỏa ra khí nóng hôi hổi, 4 phía dị thường u tĩnh, tầng tầng lớp lớp rừng trúc vây quanh thánh trì, đây là chỗ tắm rửa riêng của môn chủ, nam nhân cảm thấy không ổn lắm, nhưng mà Xích Luyện trực tiếp đem hắn tới nơi này, có muốn chạy đi cũng không chạy được bởi vì cả đuôi rắn của Xích Luyện đều quấn quanh ở trên người hắn, phân thân còn chôn ở trong cơ thể hắn…….

Bên cạnh thánh trì mây mù lượn lờ như ẩn như hiện thân ảnh quấn quít triền miên của 2 người, đuôi rắn của Xích Luyện buông ở tại trong nước chậm rãi đong đưa, nam nhân nằm trên bờ đón nhận sự ra vào của Xích Luyện, phân thân của Xích Luyện mới đầu lạnh lẻo thì hiện giờ biến thành nóng bỏng, mỗi một lần xâm nhập đều giống như muốn tổn thương bên trong của nam nhân, khoái cảm bức người càng lúc càng lan tỏa.

"Kêu ra đi, không cần chịu đựng". Xích Luyện vừa thấp giọng nói vừa tỉ mỉ liếm hôn môi nam nhân, y cắn môi dưới của nam nhân, môi nam nhân bị y cắn biến thành có chút sưng đỏ.

Giữa hơi nước mông lung, đôi mắt ướt át của nam nhân lại liêu (trêu chọc, câu dẫn) nhân……

"Ta không có nhẫn nại, chỗ này có an toàn không?". Lông mi nam nhân run rẩy rất nhỏ nhưng đáy mắt hắn cũng rất bình tĩnh, ngoại trừ một tia hơi nước ra thì không tìm ra một chút kích động cùng sợ hãi.

"Ân". Mặt Xích Luyện dán vào nam nhân, con ngươi màu đỏ nửa nhắm, nói:"Rất an toàn". Y va chạm dưới thân mềm mại của nam nhân, nghe được rên rỉ yếu ớt của nam nhân thì y rất hưng phấn.

Phân thân Xích Luyện từ trong cơ thể nam nhân rút ra, bắn nhiệt dịch vào giữa hai chân nam nhân, nhiệt dịch nóng bỏng kia từ phân thân nam nhân từ từ tiết ra…….

Phân thân nam nhân không biết đã bắn bao nhiêu lần, đã mềm nhũn rủ xuống, trên bụng hắn, trên đùi hắn đều dính đầy dịch thể, chất lỏng ướt át kia ở trên da thịt màu mật ong của hắn nhìn qua cực kỳ *** loạn…….

Sau khi làm xong thì 2 người ôm nhau dựa vào bên bờ thánh trì, đuôi rắn của Xích Luyện vẫn thả ở trong nước, sương mù ở bốn phía rất nhiều, nhưng cho dù làm xong thì tay của y không rời khỏi người nam nhân mà sờ tới sờ lui, sờ tới cả người nam nhân đều như nhũn ra, lưng run lên, nam nhân mệt mỏi nhìn chăm chú vào y ở bên cạnh.

Xích Luyện phát hiện nam nhân đang nhìn mình thì y hỏi: "Làm sao vậy?". Tay y chậm rãi vuốt ve bên

hông nam nhân, cảm giác được nam nhân mẫn cảm run rẩy, y nghiêng đầu hôn 1 chút 2 má của nam nhân.

Nam nhân thấp giọng nói một câu: "Không có việc gì, ta muốn nhìn ngươi, cũng không biết lần sau thì khi nào mới có thể gặp ngươi". Đôi mắt hắn rất bình tĩnh,mệt mỏi sau cao trào làm cho hắn tăng thêm vài phần cảm tính.

Ngón tay thon dài của Xích Luyện chậm rãi xoay quanh cằm nam nhân, đồng tử màu đỏ lẳng lặng nhìn chằm chằm nam nhân: "Vì sao lại thương cảm như vậy, ngươi muốn gặp ta thì bất kể lúc nào đều có thể". Nói là nói như vậy nhưng sự thật đều không phải là như vậy, hai nơi cách xa nhau như vậy làm sao nói gặp là gặp được.

"Ân". Nam nhân không có phản bác chỉ là nhẹ nhàng mà đáp lại.

Xích Luyện ôm nam nhân sờ soạng 1 lát thì để nam nhân cuỡi ngồi trên eo y, vị trí của nam nhân với y đổi chỗ, nam nhân mở 2 chân có chút đau nhức ra từ từ ngồi lên trên eo y, cặp mông của nam nhân lẳng lặng dán lên da rắn mềm mại trên eo y, xúc cảm này rất mỹ diệu, y phục hai người rộng mở, gần như trần trụi ôm nhau.

Xích Luyện hôn nam nhân 1 lát, y ôm chặt thân thể lửa nóng của nam nhân, nhũ tiêm màu sắc mê người của nam nhân dán tại ngực y, xúc cảm kia thực rõ ràng…….

Nam nhân nhìn Xích Luyện 1 lát thì thấp giọng hỏi: "Nghe nói ngươi muốn thành tiên, chính là sự thật?". Hắn mới vừa hỏi ra miệng thì cảm giác Xích Luyện đang ôm hắn có chút sửng sốt.

"Ai nói". Xích Luyện từ tốn hỏi lại nam nhân.

"Phật Hàng". Nam nhân dừng 1 lát thì nói tiếp, "Cửu Hoàng, Mạt Đồng…..". Bọn họ từng nói qua.

Hai tay Xích Luyện từ lưng nam nhân chậm rãi di chuyển xuống phía dưới, sờ lên cặp mông mềm dẻo của nam nhân, nghe được nam nhân mẫn cảm "ngô" 1 tiếng thì y mới từ tốn trả lời nam nhân: ""Ân, đúng vậy". Y thừa nhận……..

"Vậy ngươi cũng biết Thiên môn (cổng trời) phải năm trăm năm mới mở 1 lần?".

"……". Xích Luyện không nói mà y chỉ nhìn nam nhân chăm chú.

"Ta nghe sư phụ ta nói qua làm thần tiên phải năm trăm năm mới có thể hạ phàm một lần". Khóe miệng nam nhân hàm chứa nụ cười bất đắc dĩ, ngữ khí bình tĩnh bày tỏ, "Một ngày trên trời là 1 năm dưới trần gian, đến lúc đó thì nhân gian đã sớm biến hóa hàng vạn hàng nghìn……". Hắn cũng đã sớm chết rồi…… Làm sao còn có cơ hội gặp lại Xích Luyện, làm sao còn có cơ hội lại nói chuyện cùng Xích Luyện, làm sao còn có thể nâng chén tâm sự cùng Xích Luyện……

"Ngươi đừng suy nghĩ lung tung". Xích Luyện nâng mông nam nhân lên, lần thứ hai dùng phân thân cọ xát bí huyệt của nam nhân, chậm rãi không có đi vào hậu huyệt có chút sưng đỏ của nam nhân, nam nhân còn muốn nói chuyện nhưng Xích Luyện lại nâng mông hắn lên, bắt đầu thong thả vận động, hơn nữa môi che lại miệng nam nhân đang muốn nói chuyện, "Ta nói, ta thích ngươi là thật……".

Ngữ khí Xích Luyện nghe không ra là thật hay là giả, nam nhân cũng phân không rõ đó là thật hay là giả…….

"Ân". Nam nhân bình tĩnh trả lời, cảm giác được đầu lưỡi Xích Luyện duỗi vào trong miệng của hắn, chậm rãi dây dưa, khuấy đảo, dây dưa đầu lưỡi của hắn…….

Xích Luyện trả lời tránh nặng tìm nhẹ, cũng không phải nam nhân không có nghe ra nhưng hắn không truy hỏi, hắn nghĩ đến không còn có thể gặp lại Xích Luyện, khi Xích Luyện tiến vào hắn thì hắn chậm rãi ngồi xuống…….

Phản ứng của nam nhân khiến Xích Luyện rất là kinh hỉ, Xích Luyện nói: "Ta thích ngươi, thích thật sự". Nam nhân cũng rất có cảm giác, thậm chí có một chút chủ động ở bên trong như vậy, không biết là là Xích Luyện nhầm lẫn hay như thế nào mà y cảm giác được nam nhân đang tiếp nhận mình, y thật hy vọng có thể nhìn đến nam nhân chủ động mở ra 2 chân, 2 tay nam nhân tự vạch ra chỗ kia của bản thân, mời y tiến vào…….

Nhưng là nam nhân sẽ không làm ra loại sự tình này……

Xích Luyện cũng chỉ có thể tưởng tượng ở trong đầu 1 chút, nhưng chỉ là động tác ngồi xuống lơ đãng giống như bây giờ của nam nhân thì cũng khiến y trở nên dục hỏa đốt người……

Xích Luyện thấp giọng dán tại bên tai nam nhân khinh thanh tế ngữ (thì tha thì thầm), thỉnh thoảng nam nhân sẽ trả lời y vài câu không thì dùng rên rỉ thay thế, trong mắt nam nhân lần hoan ái này chỉ sợ là lần cuối cùng. Hắn bỏ đi sự rụt rè, chủ động một lần, 2 tay hắn chống lên ngực Xích Luyện, theo động tác hai tay của Xích Luyện thì hắn hùa theo nâng mông ép xuống, cố gắng phun ra nuốt vào phân thân của Xích Luyện……

Hai mắt nam nhân có chút phiếm hồng, mà trong con ngươi u tĩnh của Xích Luyện yên tĩnh nhìn chăm chú vào hắn đang bị dục vọng xâm chiếm, hắn rõ ràng nhìn đến dục hỏa đang thiêu đốt trong mắt Xích Luyện.

"Tích đại ca, ngươi cảm thấy bộ dạng của ta có đẹp không?". Xích Luyện nhìn nam nhân, hỏi nam nhân.

"Rất đẹp". Nam nhân gật đầu.

Xích Luyện đang nắm mông nam nhân kéo nam nhân chậm rãi chuyển động lên xuống, làm cho phân thân của y càng thêm xâm nhập nam nhân, khiến nam nhân run rẩy, khiến nam nhân phát ra rên rỉ thoải mái hơi khóc nức nở……

“Vậy ngươi có muốn ta ở lại bên cạnh ngươi không?”.

“……..”.

Động tác của nam nhân ngừng một giây, hắn không ngờ Xích Luyện sẽ hỏi hắn loại vấn đề này, hắn không biết trả lời như thế nào, ngay thời điểm hắn đang sững sờ thì Xích Luyện chế trụ thắt lưng hắn, đè xuống khiến bí huyệt chật hẹp của hắn nuốt vào phân thân của Xích Luyện.

Nuốt rất sâu…….

Hắn cảm giác được……

“Ngươi thích ta sao?”. Xích Luyện lại hỏi nam nhân.

Nam nhân thấp giọng trả lời: “Không chán ghét……..”. Thanh âm hắn không cao không thấp lại có vẻ thực rõ ràng……..

“Ngươi thích ta đối với ngươi như thế này, hay nếu ngươi không thích thì về sau ta không làm vậy nữa, nếu ngươi thích thì ta tùy thời đều có thể a”. Xích Luyện không hài lòng câu trả lời của nam nhân, y chớp chớp con ngươi màu đỏ, tiến đến bên môi nam nhân, vươn lưỡi rắn liếm khóe miệng nam nhân một chút, “Ta có trách nhiệm đút cái miệng phía dưới của ngươi ăn no”. Trong khi nói chuyện y vừa tiến vào nam nhân vừa dùng ngón tay tái nhợt đâm vào huyệt khẩu phát trướng của nam nhân……

Hai người càng nói càng hạ lưu, càng nói càng *** loạn, Xích Luyện quả thực không khống chế được chính mình, nhìn đến bộ dáng nửa chủ động của nam nhân thì y không có cách nào nói được gì nữa mà chỉ vùi đầu làm việc, y muốn nói gì đó để kích thích nam nhân nhưng mà phần lớn thời gian đều dùng ngôn từ của y *** loạn nam nhân, nếu nam nhân nếu không thấp giọng rên rỉ thì cũng không nói được 1 lời nào.

Biểu tình của nam nhân có chút *** mỹ……

Bị tiến vào liên tục, đâm chọc liên tục, hôn môi liên tục, nam nhân rất khó khống chế được nước bọt của mình không bị nuốt hết, hai người gần như điên cuồng hoan ái, dục vọng trở nên rất rõ ràng…….

“Thật là ướt…..”.

“Ngươi cũng rất nóng”. Nam nhân trả lời Xích Luyện.

“Ta thích ngươi, mở rộng chân ra 1 chút, nói ngươi [muốn]”. Yêu cầu của Xích Luyện càng ngày càng trực tiếp, y vỗ về chân nam nhân, thúc giục nam nhân.

"Ta……". Lời nam nhân còn chưa nói xong thì hắn giật mình ngẩng đầu, lơ đãng nhìn tới nơi cách đó không xa, dưới rừng thúy trúc bị gió đêm lay động hỗn độn, nơi đó có một mạt thân ảnh quen thuộc đứng đó…….

Nam nhân lập tức liền nhận ra người nọ là Nham Vân……..

Nhất thời ——

Nam nhân ngây ngẩn cả người. Máu cả người nam nhân giống như nháy mắt cùng đều cùng đông lại……

Nam nhân không biết Nham Vân xuất hiện khi nào, cũng không biết Nham Vân nghe được bao nhiêu, thấy nhiều hay ít. Mà lúc này mặt Nham Vân không có biểu tình gì mà nhìn chằm chằm hai người gần như trần trụi……..

170. Chương 170

Sắc mặt Nham Vân rất khó coi, rất khó coi, cười nhạo từ khóe miệng y cực kỳ chướng mắt, y không có rời đi mà ngược lại từng bước một chậm rãi hướng bọn họ đi tới……

Xích Luyện phát hiện Tích Duyên nhìn hướng sau lưng mình nên y chậm rãi quay đầu nhìn về phía Nham Vân, sau khi y nhìn thấy người tới là Nham Vân thì vẫn không kinh ngạc, y có vẻ rất bình tĩnh. Y cũng không biết hai người quen biết nhau, y giơ tay chỉnh lý y phục cho nam nhân, vạt áo của y phục nam nhân che lại chỗ kết hợp của 2 người, nhưng phân thân của y vẫn thong thả đâm chọc trong cơ thể nam nhân như cũ.

"Sao ngươi lại tới đây?". Xích Luyện nhìn chằm chằm Nham Vân, cảm thấy có chút mất hứng.

"Dục trì (bể tắm) của ta, tại sao ta không thể tới, chê ta quấy rầy ngươi làm việc?". Nham Vân hừ lạnh nhìn Xích Luyện 1 lát, ngược lại nhìn về phía Tích Duyên đang cưỡi ngồi trên người Xích Luyện, "Nhìn ngươi ngày thường bộ dáng thanh tâm quả dục (ít ham muốn) nhưng không ngờ ngươi lại như thế này……..Ha ha……". Y châm chọc khiêu khích nở nụ cười vài tiếng thì không nói tiếp nữa.

Tích Duyên không nói chuyện, hắn cúi đầu, chậm rãi buộc lại vạt áo trước người, có thể tưởng tượng kế tiếp Nham Vân sẽ nói những gì, có bao nhiêu khó nghe, hắn không muốn nghe nhưng không cách nào đứng dậy như vậy……..

Bởi vì phân thân của Xích Luyện còn chôn ở trong thân thể hắn, hơn nữa hai tay Xích Luyện còn duỗi vào trong y phục của hắn, trước mặt Nham Vân bóp cặp mông của hắn, làm cho bí huyệt của hắn nuốt phân thân Xích Luyện càng sâu…….

Mí mắt Xích Luyện cũng chưa nâng một chút, nói với Nham Vân: "Ngươi tránh đi 1 lát đi".

Nham vân cũng không đồng ý: "Cần gì phải tránh đi, dù sao trước kia ngươi cũng mang rất nhiều nữ nhân trở về làm loại sự tình này, có gì cần tránh đi, dù sao ta lại không ngại, ngươi làm việc của ngươi, ta nhìn là việc của ta". Nham Vân tìm 1 chỗ ngồi xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Tích Duyên.

Tích Duyên cảm giác được……. Nhưng hắn nghe thấy rõ ràng hơn, "Dù sao trước kia ngươi cũng mang nhiều nữ nhân trở về", Nham Vân là nói trước kia Xích Luyện mang nữ nhân trở về hoan ái nhưng còn lại là ở nơi này……

Hắn đột nhiên cảm thấy trong dạ dày cuộn trào 1 hồi, hắn bình tĩnh liếc mắt nhìn Xích Luyện một cái, trên mặt hắn tuy rằng bình tĩnh, lạnh nhạt nhưng trong lòng lại giống như bị người tàn nhẫn quất 1 roi. Xích Luyện đương nhiên đoán được nam nhân đang nghĩ gì nên Xích Luyện lập tức giải thích: "Đó là trước kia, hiện tại ta chỉ có ngươi".

"……".

Nam nhân đã không nghe được sau đó Xích Luyện nói những gì, nói cái gì nữa đều là vô nghĩa, hắn hất tay Xích Luyện đang giữ chân hắn, Xích Luyện có chút sững sờ, vừa mới đang tốt đẹp nhưng hiện tại nam nhân lại có thể cự tuyệt y làm tiếp, hơn nữa hắn từ từ nhấc người lên làm cho phân thân của Xích Luyện trượt ra khỏi bí huyệt ướt át của hắn.

"Xích huynh đệ, trời tối rồi nên ta đi về trước, sáng sớm ngày mai ta phải đi xa". Nam nhân cúi đầu suy nghĩ, ai cũng không thấy rõ vẻ mặt bây giờ của hắn, ngữ khí hắn rất nhu hòa rất bình tĩnh, hắn lấy cái quần ở bên cạnh qua chậm rãi mặc vào, ai hắn cũng không nhìn, tự cố mục chỉnh lý lại y phục của bản thân.

Xích Luyện hận Nham Vân muốn chết…….

Chưa cái gì ra cái gì……

Xích Luyện thậm chí cho rằng lúc này Nham Vân là cố ý hại mình, vạch ra chuyện xấu của mình, thấy động tác nam nhân từ tốn mặc y phục nhưng phân thân giữa háng Xích Luyện vẫn là nóng bỏng, cảm giác nóng rực cùng kích thước kia đều khá kinh người……

Xích Luyện kéo nam nhân, không cho nam nhân đi. Nham Vân ngồi ở bên cạnh nhìn bọn họ, ánh mắt y thủy chung dừng lại trên người nam nhân, thấy sắc mặt nam nhân càng ngày càng khó coi thì nụ cười lạnh ở khóe miệng y càng ngày càng đậm…….

"Ta nói Xích Luyện này, hắn không muốn cũng không sao, dù sao Đông các còn có một vị danh kỹ lần trước ngươi mang tới, dù sao đều để hạ hỏa, nam hay nữ đều giống nhau, làm gì cần tìm hắn, ngươi lại không cầu hắn ". Nham Vân ôn hoà tỏ vẻ, y là "bênh vực kẻ yếu" vì Xích Luyện, hoàn toàn coi thường cảm thụ của nam nhân.

Nham Vân chính là muốn làm cho nam nhân này biết kết cục làm loạn ở Nham môn của y, 2 canh giờ trước y mới dặn dò nam nhân không cần làm loạn ở Nham môn, vừa rồi khiến cho y nhìn đến một màn ghê

tởm……

Chuyện này thật đúng là nếu nam nhân bị thượng còn chưa tính nhưng Xích Luyện là xà hình, thế nhưng cũng có thể cùng dã thú hoan ái, trong lòng nam nhân này rốt cuộc còn có 1 chút liêm sỉ nào không…….

Còn một bộ dáng rất……hưởng thụ…….

Quả thực Xích Luyện không cầu người, Xích Luyện bị Nham Vân đả kích đến không nói nên lời, mà ở trong mắt nam nhân hình như 2 người giống như đồng minh, mà Xích Luyện trầm mặc ở trong mắt hắn càng giống như là lảng tránh.

"Đó là trước kia". Xích Luyện cầm chặt cổ tay nam nhân, "Thật lâu ta không chạm vào nữ nhân, đều là chuyện trước kia, đó là trước kia……". Y lặp lại mấy lần, nhìn thấy nam nhân không có phản ứng thì y có chút sốt ruột. Y hy vọng nam nhân có chút phản ứng với mình……

"Nga". Nam nhân đáp một tiếng, sau đó hắn nhìn Xích Luyện 1 lát thì nói, "Xích huynh đệ, ngươi không cần giải thích với ta, đó là việc riêng của ngươi, không cần công đạo với ta". Hắn có chút cam chịu.

"Giả bộ tốt lắm, ngươi là người đại lương thiện, thật là vĩ đại". Nham Vân ở bên cạnh cảm thán, y xoa tóc 1 chút, thình lình nhìn về phía nam nhân có vẻ mặt khó coi, "Trước kia ngươi có tên là [tiện nhân], hiện tại ngươi làm bộ thanh cao có phần quá muộn, thời điểm Xích Luyện muốn làm ngươi thì ngươi liền mở chân ra là được, cần gì quản nhiều như vậy, dù sao ngươi trời sinh khiếm thao".

"Phải không?". Nam nhân thấp giọng hỏi lại một câu, không biết là đang hỏi ai.

Xích Luyện nhíu mày 1 chút, nhìn qua nhìn lại 2 người 1 lát, Xích Luyện rất trấn định giải thích với nam nhân: "Ngươi không nên nghe Nham Vân hồ ngôn loạn ngữ (nói bậy).……".

"Ta không có hồ ngôn loạn ngữ, trong lòng hắn rõ ràng hiểu rất rõ phải không, [tiện nhân], có phải ai cũng có thể làm phu quân của hắn hay không, trong lòng hắn so với ai khác đều hiểu rõ". Nham Vân ngắt lời Xích Luyện, những câu nói của Nham Vân đều nhằm vào nam nhân, thấy sắc mặt nam nhân trắng bệch, hai tròng mắt phiếm, bộ dáng một bộ sắp khóc thì Nham Vân mới chậm rãi ngậm miệng lại.

Cặp xích mâu kia của Xích Luyện lạnh lùng liếc Nham Vân một cái: "Hắn là người của ta, không liên can tới ngươi, hắn là người thế nào thì không cần ngươi đánh giá, ngươi cũng không có tư cách đánh giá lung tung, tuy rằng ngươi là môn chủ Nham môn nhưng chúng ta là quan hệ hợp tác, ngươi tốt nhất không cần nháo đến tình trạng không thể vãn hồi".

Nam nhân chậm chạp ngẩng đầu, ánh mắt hắn ôn nhu nhìn về phía Xích Luyện, hắn gần như bị câu nói này của Xích Luyện làm cảm động, thời điểm Xích Luyện sáp tới hôn hắn thì lông mi hắn chỉ nhẹ nhàng rung động 1 chút, hờn dỗi tiếp nhận nụ hôn của Xích Luyện……

Mà Nham Vân thì vẫn đứng ở bên cạnh hai người, lạnh lùng nhìn chăm chú vào bọn họ, "Hừ". Nham Vân phất tay áo rời đi, hai người vẫn là làm đến cuối cùng, hoan ái có chút điên cuồng làm cho hai chân nam nhân như nhũn ra.

Khi nam nhân trở lại phòng mình thì hắn cảm giác được trong phòng có người, hắn vừa mới chuẩn bị đốt nến thì cổ tay bị tóm lấy, lực đạo kia mạnh tới dọa người giống như muốn bẻ gẫy tay hắn.

Là Phật Hàng sao……

Nam nhân không rõ lắm bởi vì trong phòng không có cửa sổ cũng không có đèn nên rất tối. Thỉnh thoảng Phật Hàng sẽ đến phòng hắn chờ hắn, hắn không muốn làm, hắn cùng với Xích Luyện ở bờ dục trì làm rất lâu khiến hiện tại hắn có chút lực bất tòng tâm……

"Phật Hàng?'.

"……". Đối phương không có trả lời nhưng mà kéo nam nhân vào trong phòng.

"Ngày mai chúng ta sẽ rời đi, đêm nay nên đi nghỉ sớm đi rồi sáng mai sẽ đi". Nam nhân khéo léo đưa ra đề nghị.

"……". Đối phương vẫn là không nói gì.

Nam nhân cảm giác được đối phương đang cởi y phục của hắn, hắn không có cự tuyệt nhưng mà động tác của đối phương rất thô lỗ, gần như muốn lôi đai lưng hắn ra làm hắn có chút đau.

Hắn nhíu mày 1 chút, không quá thích ứng loại cảm giác này, đôi mắt hắn bình tĩnh nhìn người trước mặt nói: "Lúc nãy ta vừa gặp môn chủ Nham môn……". Thanh âm hắn có chút nhỏ.

"……". Động tác của đối phương tạm dừng hai giây, tiếp theo xé y phục của nam nhân…….

"Ta nói với y chuyện chào từ biệt, y thực nhiệt tình mời chúng ta ở lại thêm mấy ngày nhưng như vậy không tiện lắm, thật ra y là người rất tốt chỉ là độc miệng 1 chút……". Nam nhân nhớ lại lúc nãy hắn bị vũ nhục, quả thực hắn muốn khóc nhưng hắn không có, hắn tiếp tục thấp giọng nói, "Ngươi nói sau khi chúng ta rời đi Nham môn đi tới Thanh Sơn thì sao? Ta muốn đi gặp Liễu Phong……".

"Không cho phép đi". Đối phương lên tiếng.

"Tại sao?". Nam nhân mới vừa hỏi xong thì cảm giác được thanh âm đối phương bất thường, không phải Phật Hàng…….

Nam nhân đột nhiên ngẩng đầu, lại bị tát 1 cái đến nỗi té ở bên giường, lực đạo của bàn tay kia rất nặng, tát đến bên tai hắn ong ong, trong miệng hắn có chút vị máu tanh đang lan tràn, hắn nghe được bên tai có người mắng hắn, hắn rất nhanh liền phân biệt ra chủ nhân của âm thanh đó……Là Nham Vân…….

"Ngươi đồ [tiện nhân] này còn muốn đi tìm Liễu Phong, đi Thanh Sơn, chẳng những dám tranh luận mà còn dám làm cho ta không cần lại đi đỉnh tụ linh, ngươi có thân phận gì, ngươi có tư cách gì bảo ta không cần lại đi tới đó, có phải chuẩn bị mang tình lang đi vào trong đó hẹn hò hay không, ân?". Nham Vân thô lỗ nắm cằm nam nhân khiến nam nhân ngẩng đầu nhìn y.

"Ngươi nói hưu nói vượn".(nói bậy)

"Ta nói bậy?". Thanh âm Nham Vân trở nên càng nguy hiểm, không thấy rõ vẻ mặt bây giờ của y.

Nam nhân cảm giác được lãnh khí nguy hiểm ở bên cạnh, "Đừng tới đây, ngươi tránh ra…….".

Trong bóng đêm, mấy đại huyệt của nam nhân bị điểm trúng, bởi vì phía trước hoan ái quá mức điên cuồng làm cho hắn ngoại trừ mỏi mệt ra thì không có khí lực gì, hắn mệt chết đi, bị làm tới 2 chân như nhũn ra, tứ chi vô lực.

"Ngươi không muốn ta tới thì ta cố tình muốn tới".

"Không nên cởi y phục của ta……".

"Ngươi không muốn ta thay ngươi cởi ra thì ta cố tình thích thay ngươi cởi, ha ha". Nham Vân cười lạnh, dùng sức xé y phục nam nhân đang dùng sức túm, trong bóng tối nam nhân nghe được thanh âm y phục bị xé nát…….

Nghe thanh âm kia mà nam nhân kinh hồn bạt vía, Nham Vân rất thô lỗ, trực tiếp bức hắn tới bên giường, y phục trên người hắn đều bị xé nát.

"Nham Vân…….".

"Gọi ta thân thiết như vậy làm cái gì, ta với ngươi lại không quen". Nham Vân lạnh như băng cười nhạo nam nhân, thanh âm của y giống như 1 cái băng trùy(nhũ băng) đâm vào tâm nam nhân.

Không quen……

Từng ngày ngày đêm đêm thân mật mà không quen sao?

Nam nhân không biết nên nói cái gì, khi Nham Vân xé nát y phục của hắn thì hắn có chút sửng sốt, không

xác định Nham Vân sẽ đối hắn làm cái gì, khi Nham Vân nắm lấy chân của hắn, bức hắn tách 2 chân ra thì cả người hắn đều nhanh tan vỡ, hắn rốt cuộc không thể chịu đựng được đối đãi như vậy, hắn là người, có máu có thịt……..

Cho dù nhẫn bình tĩnh như thế nào, lại lãnh tĩnh như thế nào thì bất quá hắn chỉ là 1 phàm nhân mà thôi, hắn sẽ đau lòng, hắn sẽ bị thương……..

Nam nhân không cảm giác được cái gì, hắn không thấy rõ biểu tình của Nham Vân, hắn cảm giác được tay của Nham Vân chế trụ phân thân của hắn, Nham Vân ghé vào lỗ tai hắn mắng hắn mắng thật sự khó nghe……

Nam nhân giơ tay tát lại Nham Vân 1 cái, hắn dùng lực đá văng Nham Vân ra, cầm lấy chăn trên giường bọc người lại, muốn đi ra ngoài, sắc mặt hắn có chút tái nhợt……..

Nhưng mà Nham Vân đâu có dễ dàng bỏ qua cho nam nhân như vậy, y chặn ở cửa, tùy ý nam nhân đẩy ra sao, đánh đá y ra sao thì y cũng không nhúc nhích, còn tát nam nhân mấy bạt tai mạn, mặt nam nhân bị đánh cho có chút sưng đỏ.

Nhưng càng nhiều là tức giận khôn cùng……

Nham Vân đè nam nhân trở về trên giường, nắm cằm nam nhân: “Nếu ngươi lại lộn xộn thì ta sẽ cho đệ tử đi vào gian ngươi, đến lúc đó xem ngươi còn có thể thanh cao tới đâu”.

“Ngươi đồ súc sinh”. Nam nhân rốt cuộc không thể bình tĩnh nữa, hai tay hắn ngăn lại tay Nham Vân đang duỗi tới để xâm phạm hắn, “Tránh ra! Ta là sư thúc của ngươi! Ngươi không thể như vậy!”.

“Cũng không phải chưa làm qua, thời điểm ta thấy ngươi cùng xà yêu hoan ái thì ngươi rất hưởng thụ, ở trước mặt ta thì giả thanh cao?”. Nham Vân giơ tay giật lấy chăn che trên người nam nhân, toàn thân nam nhân phơi bày ở trước mặt y, đôi mắt y thích ứng bóng tối có thể nhìn rõ thân thể trần trụi của nam nhân, cùng với bộ dáng khóc lóc của nam nhân. Cái này càng thêm kích thích ham muốn lăng nhục nam nhân của y…….

Nam nhân chỉ cảm thấy chính mình bị Nham Vân xoa tới xoa lui, ngón tay y liên tục kéo bóp nhũ tiêm mẫn cảm của nam nhân……

“Ở trong mắt ngươi thì có khi nào ta từng sạch sẽ?”. Nam nhân nghẹn ngào, Nham Vân nghe được thanh âm nức nở của nam nhân, động tác của ngón tay dừng lại ngẩng đầu nhìn nam nhân.

Nam nhân thậm chí nghĩ đến Nham Vân sẽ buông tha cho mình…….

Nhưng mà giây tiếp theo ngón tay Nham Vân trực tiếp cường ngạnh xâm nhập thân thể hắn, giống như vũ nhục hắn, ngón tay loạn co loạn đâm lung tung ở trong cơ thể hắn, hắn bị động tác thô lỗ của Nham Vân

biến thành rất đau.

Nếu là Cửu Hoàng thì nhất định sẽ không đối hắn như vậy……

Cho dù Mạt Đồng có quá phận thì cũng sẽ không vũ nhục hắn như vậy, chà đạp lên tôn nghiêm của hắn…….

Xích Luyện cũng sẽ không thô lỗ như vậy…….

Phật Hàng càng sẽ không đối hắn như vậy…….

Nham Vân liền giống như là một cái ma chướng vây hãm hắn khiến hắn không thể siêu thoát……

Ngón tay kia ở trong cơ thể nam nhân thô lỗ đâm một trận, 4 ngón tay ở trong cơ thể hắn khuấy đảo, bởi vì trước đó đã làm cùng Xích Luyện nên ngón tay rất dễ dàng trượt đi vào, khi hắn nhận thấy Nham Vân còn muốn tăng thêm ngón tay thì hắn hoảng sợ……

Đã 4 ngón rồi mà còn muốn thêm nữa sao……

"Ta không muốn". Nam nhân lắc đầu, hắn nhận ra ý đồ của Nham Vân.

Nắm tay Nham Vân chậm rãi đi vào trong cơ thể nam nhân, cổ tay trắng nõn của y bị bí huyệt của nam nhân chậm rãi nuốt hết, bí huyệt nam nhân bị kéo căng ra, rất căng……

Bây giờ nam nhân ngay cả động cũng không dám động, hô hấp của hắn trở nên cẩn thận, hắn đau quá, rất trướng, nắm tay Nham Vân chậm rãi không có vào thân thể hắn, cái loại cảm giác này khó chịu đến nỗi làm cho hắn ngất xỉu mấy lần. Hai chân hắn mở rộng, bí huyệt hoàn toàn bại lộ trước mắt Nham Vân, mà khi Nham Vân nhìn đến bí huyệt của hắn nuốt hết hoàn toàn nắm tay của mình thì cái loại cảm giác này khiến cho tim Nham Vân dần dần đập nhanh hơn……..

Nam nhân này thế nhưng toàn bộ đều nuốt đi vào……

Nham Vân không chớp mắt nhìn chằm chằm phía dưới của nam nhân, ánh mắt thị gian này làm cho nam nhân có chút khó chịu…….

Trong cơ thể nam nhân dị thường nóng ướt, chặt chẽ lại mềm mại, nắm tay Nham Vân chôn ở trong cơ thể nam nhân, y nhẹ nhàng khẽ động, chợt nghe đến nam nhân rên rỉ, nam nhân bị trêu chọc đến có chút hỗn loạn khiến cho lông mi nam nhân bất an khẽ run rẩy…….

Nham Vân mở chân nam nhân ra, thưởng thức thân thể nam nhân một trận, nắm tay y ở trong cơ thể nóng ướt của nam nhân nhẹ nhàng động hai cái, đôi mắt thích ứng bóng tối nhìn thấy đôi môi nam nhân

run rẩy nhìn y chăm chú, y cũng không muốn liền chấm dứt nhanh như vậy, y chơi đùa 1 lát thì cảm thấy phản ứng của nam nhân nhạt nhẽo nên rút tay khỏi giữa mông của nam nhân, hậu huyệt của nam nhân cấp tốc co lại, khôi phục trạng thái chặt chẽ lúc đầu.

"Ngươi đi ra ngoài……". Nam nhân mới vừa thở dài 1 hơi, nhưng rất nhanh thì hắn cảm giác được hai chân bị tách ra, 1 cái vật thể cứng rắn cực nóng lập tức nhảy vào trong cơ thể hắn, vùi vào chỗ sâu nóng ướt trong cơ thể hắn…… Đó là phân thân của Nham Vân……

Nam nhân còn chưa hít thở xong thì cảm giác được phân thân trong cơ thể bắt đầu lay động liên tục, Nham Vân kéo chân hắn ra, tách 2 chân hắn tới cực hạn, y mạnh mẽ ra vào thân thể rộng mở nam nhân, xâm nhập cường thế mà thô bạo, nam nhân bị đâm đến nỗi hàm răng liên tục va chạm vào nhau, chỉ nghe một trận tiếng va chạm thân thể dồn dập, nam nhân vô lực hỗn loạn rên rỉ.

Thanh âm kia giống như tiếng khóc thảm thiết……

171. Chương 171

"Thả ra……Ân……". Tích Duyên bị đâm đến nói không nên lời, hô hấp của hắn dồn dập, Nham Vân mắt lạnh nhìn hắn chăm chú, giống như đang dùng ánh mắt lăng trì hắn.

"Không thả, thả để cho ngươi đi câu dẫn Liễu Phong sao? Ân? Ngươi còn không biết xấu hổ?". Nham Vân lắc lắc nam nhân, lật người nam nhân lại khiến nam nhân giống cẩu nằm sấp trên giường, y đè trên người nam nhân, thô lỗ tiến vào nam nhân, phân thân y cọ xát điểm mẫn cảm trong thân thể nam nhân, nam nhân mẫn cảm run rẩy, bị y biến thành không thể kêu ra tiếng.

"……".

Sự va chạm của Nham Vân vẫn tiếp tục, thanh âm va chạm vào thân thể vừa vội lại mau, thân thể TÍch Duyên đều run rẩy kịch liệt: Nham……Nham Vân……". Nam nhân nắm chặt ga giường, 2 chân bị giữ chặt, hắn bị xoa bóp đến không có khí lực, hiện tại không phải do hắn nói không muốn.

"Làm gì kêu đến phiến tình như vậy". Nham Vân cười nhạo nam nhân thành thật.

Nam nhân á khẩu. Nham Vân đè nam nhân ở trên giường, mặc kệ nam nhân phản kháng như thế nào, tứ chi cùng sử dụng đánh đá đều vô ích, y tát nam nhân mấy cái nhưng vẫn cố ý đè nam nhân xuống, y tức tới nỗi mặt đỏ bừng……

"Đánh ta, còn dám đánh ta, ta cho ngươi đánh ta, hôm nay ta giết chết ngươi". Nham Vân dán tại bên tai nam nhân cắn vành tai nam nhân, cười lạnh dùng sức tiến vào nam nhân. Cặp mông nam nhân bi bóp, bị vò tàn nhẫn……

Chân Tích Duyên đều rút gân, Nham Vân để hắn nằm sấp, Nham Vân chấn khởi dục vọng, hắn bị Nham Vân xâm phạm tàn nhẫn, phân thân cực nóng giống như bàn ủi xỏ xuyên qua lại trong cơ thể nóng ướt của hắn.

Cái loại cảm giác phức tạp này sắp bức điên hắn……

Tích Duyên thấp giọng do dự nói 1 câu: "Ta không tha thứ cho ngươi……".

Nham Vân nổi trận lôi đình tàn nhẫn vỗ lên chân nam nhân: "Ai cần ngươi tha thứ, ngươi vẫn nên chừa lại chút khí lực, chậm rãi chơi với ta". Y bế nam nhân đứng lên, ôm tới trước gương đồng sau bình phong…….

"Ngươi không nên lại làm sai nữa".

"Ta không có sai". Nham Vân lạnh giọng phản bác lời của nam nhân.

Kế tiếp nam nhân chứng kiến sự tàn khốc cùng lạnh lùng của Nham Vân……

"Sư thúc, ngươi nguyện ý bồi xà yêu ngoạn (= chơi), không muốn ngoạn với ta, điều này rất không công bằng, không phải từ trước đến nay ngươi đều coi trọng sự công bằng sao, vậy dùng phía dưới của ngươi ngậm chặt ta". Ngón tay Nham Vân nhẹ nhàng búng, đốt đèn ***g trước gương đồng, ánh sáng màu đỏ sẫm lập tức chiếm cứ cả phòng…….

Tích Duyên toàn thân trần trụi không có chỗ nào che giấu, hoàn toàn phơi bày ở trước mắt Nham Vân, hắn nhìn chính mình toàn thân trần trụi trong gương đồng, dung nhan tiều tụy kia cùng bình tĩnh mãnh liệt trong mắt trái ngược nhau.

Nham Vân nâng 1 chân Tích Duyên lên khiến cho địa phương kết hợp của 2 người bại lộ ra ở trong mắt y, Tich Duyên cảm thấy máu toàn thân chính mình đều đông lại, liền ngay cả hô hấp đều thiếu chút nữa không có…….

Địa phương tương liên của 2 người có chất lỏng cực nóng từ giữa mông chậm rãi chảy xuống, hắn liên tục ngăn cản tay Nham Vân hoành hành ở trên người hắn, Nham Vân ra vào liên tục, Nham Vân gần như lần nào cũng đâm vào hoàn toàn lại tần nhẫn, tiến vào không chút nào thương tiếc, chất lỏng dính nhớp kia phát ra tiếng vang *** mĩ.

Cầm Nham Vân để ở trên vai nam nhân, y nghiêng đầu tiến đến bên tai nam nhân: "Sư thúc, ngươi rất tiện". Một tay y nâng chân nam nhân lên, tiến vào nam nhân, 1 tay y vòng qua trước người nam nhân ổn định thắt lưng nam nhân.

Thời điểm Nham Vân hoan ái cùng nam nhân thì chưa bao giờ thắp đèn, lần này lại khác, y chưa bao giờ chạm vào phân thân phía trước của nam nhân, y mặc kệ nam nhân là đau hay thoải mái, y chỉ lo cho dục vọng của chính mình. Y dùng lực đâm, đâm càng ngày càng sâu, càng ngày càng nhanh…….

Trong gương toàn thân Tích Duyên trần trụi, lấy tư thái cực kỳ *** mĩ bị Nham Vân thô bạo thượng, y phục Nham Vân chỉnh tề chỉ lộ ra phân thân, phân thân tráng kiện kia ở trong cơ thể chặt chẽ của nam nhân đâm chọc ra vào, địa phương tương liên của 2 người rơi xuống nhiệt dịch đục ngầu, trong không khí tràn ngập hơi thở *** loạn……..

Tất cả đều thấy rõ rõ ràng ràng……..

Lần đầu tiên Nham Vân nhìn thấy trên mặt Tích Duyên lộ ra vẻ mặt bị làm nhuộm đẫm nhẫn nại, y nghĩ đến nam nhân thủy chung đều là ôn hòa như vậy, luôn một bộ bộ dáng bình tĩnh thản nhiên, nhìn khá khó coi, xem cũng chỉ sẽ cảm thấy được càng không thú vị, thần trí y đang suy nghĩ, lông mi dày đặc che lại thần sắc trong mắt y, hình như y đang quan sát biểu tình của nam nhân……..

"Sư thúc". Thanh âm Nham Vân từ đầu tới cuối đều là lạnh lùng lại trầm ổn, sườn mặt y lúc nãy bị Tich Duyên tát mấy cái có chút đỏ lên nhưng vẫn như trước không ảnh hưởng tuấn mạo (khuôn mặt đập chai của nó), "Sư thúc, ngươi thật sự là nam nhân mà ta thấy thấp hèn nhất, *** tiện nhất, vô sỉ nhất, ngươi cho rằng Xích Luyện sẽ đối đãi chân tâm (thật lòng) với ngươi? Xích Luyện làm sao có thể vì ngươi mà không thành tiên?".

"……".

"Ngươi không biết xấu hổ như vậy, mở chân ra ngồi ở trên người Xích Luyện, ngươi ngàn vạn lần đừng nói trước kia ngươi là chưởng môn Bạch Vân Quan, ta sợ ngươi xuống địa phủ thì không có mặt mũi gặp sư tổ". Tay Nham Vân nâng chân Tích Duyên lên, bàn tay xoa ngực nam nhân, y dùng lực xoa nắn bộ ngực co dãn của nam nhân, nam nhân tựa đầu qua 1 bên nhắm mắt lại không nhìn y.

Cả người Tích Duyên gần như đều treo trên người Nham Vân, hắn biết từ trước đến nay Nham Vân đều nhìn hắn không vừa mắt, hắn căn bản là chưa từng trêu chọc qua Nham Vân nhưng hôm nay vẫn gặp phải loại đối đãi này. Khi Nham Vân thấp giọng lạnh lùng trào phúng mắng hắn n lần thì suy nghĩ của hắn trống rỗng, hắn yên lặng nghe, nhìn chằm chằm bản thân mình trong gương, sắc mặt hắn có chút trắng bệch……..

Không nên nhìn…….

Hắn không muốn nhìn……..

Hắn không muốn xem bộ dáng chính mình bị Nham Vân vũ nhục, nhưng mà Nham Vân lại giơ tay chế trụ cằm hắn, hắn mở hai mắt, dáng vẻ bí ẩn kia kích thích hắn rất sâu. Tầm mắt Nham Vân lướt qua đầu vai hắn, dưới ánh sáng hôn ám, Nham Vân nhìn kỹ thân thể trần trụi của hắn, đáy mắt lạnh lùng của Nham Vân lộ ra vài tia hưng phấn khó có thể phát hiện được.

Tuy rằng sắc mặt nam nhân nhục nhã nhưng trong mắt rất bình tĩnh, hắn thấp giọng mở miệng: "Không phải ngươi cảm thấy ta ghê tởm sao? Ngươi còn có thể làm tiếp được sao?". Hắn không có cam chịu, nếu không trốn tránh được thì hắn đối mặt đối đáp.

"Ngươi đúng là ghê tởm chết ta". Nham Vân tiến đến bên tai nam nhân cười nhẹ, trong sự lăng nhục kia hình như còn mơ hồ lộ ra 1 chút ái muội.

Gương đồng trước mắt chậm rãi xuất hiện vết nứt, Nham Vân phất tay áo thì 1 đám phù văn màu vàng bay đầy phòng, phong ấn cả phòng, nội lực của nam nhân chấn mặt gương kia nứt chằng chịt, một chút khí lực cuối cùng của nam nhân đều hoàn toàn biến mất, cả người nam nhân bị Nham Vân đùa nghịch, không có gương cũng không sao, nhìn không được thì sờ là được.

"Sư thúc, đưa tay ra kiểm tra chính mình thật tốt nào". Nham Vân kéo tay nam nhân qua, khiến bàn tay nam nhân hướng về phía địa phương tương liên của 2 người…….

Nam nhân đụng tới địa phương tương liên của 2 người, phân thân cực nóng kia ở trong cơ thể hắn nhanh chóng co rút lại, huyệt khẩu phiếm hồng đang không ngừng phát trướng, phân thân của Nham Vân liên tục xâm nhập trong cơ thể hắn, liên tục co rút, đâm tới trong cơ thể hắn không ngừng nóng lên nóng lên, hơi thở hắn phun ra đều vẩn đục phát nóng.

Tay nam nhân chạm đến hình dạng phân thân của Nham Vân, cái loại cảm giác này làm cho hắn khó có thể nói rõ, ngực phiền muộn tới phát hoảng, ngực kịch liệt nhảy lên, mà bây giờ Nham Vân ôm thân thể nóng lên của nam nhân, tầm mắt y không dấu vết di chuyển trên người nam nhân, làn da màu mật ong, màu nhũ tiêm mê người, cùng màu bí huyệt đỏ tươi, hơn nữa đôi mắt nam nhân ửng đỏ, khóe mắt hơi ướt át cùng đôi môi phun ra hơi thở cực nóng, ánh mắt y càng ngày càng trở nên sâu thẳm…….

"Ngươi cũng không soi gương nhìn xem bộ dáng của ngươi, ngươi lại không có nửa điểm tư sắc, Xích Luyện cũng không bị mù". Thanh âm Nham Vân lạnh lùng lại tràn ngập châm chọc, ngữ khí y lại bình tĩnh nói, "Ngươi có biết tại sao Xích Luyện không tiếc hết thảy muốn thành tiên như vậy không?".

Nam nhân mím môi, không nói chuyện, lông mi hắn rung động.

"Sư thúc, ngươi thông minh như vậy thì hẳn là phải đoán được mới đúng". Nham Vân thả nam nhân lên trên bàn trang điểm, khiến nam nhân đối mặt với y, nam nhân muốn trở người thì hai tay y dùng sức chế trụ chân nam nhân, đẩy nam nhân ngã ra, căn bản không cho nam nhân đứng lên, hai chân nam nhân bị y tách ra đặt ở hai bên sườn, địa phương bí huyệt ở dưới ánh sáng u ám có vẻ sưng đỏ lại ẩm ướt, màu cực kỳ mê người.

Một ngón tay Nham Vân chen vào, theo sự trừu sáp của phân thân thì ngón tay cũng đâm chọc ở trong cơ thể, động tác của y thô lỗ lại mãnh liệt khiến nam nhân khó có thể chịu đựng…….

Khí tức của nam nhân rất suy yếu, thân thể hắn bị Nham Vân đâm tới phát run, chân hắn bị ép tới rút gân, mặc kệ hắn nói cái gì thì Nham Vân căn bản là không nghe, một mực xâm phạm hắn, đập nát ý chí của hắn.

"Ai nhân (người iu) của Xích Luyện ở trên trời, ngươi hẳn là đoán được mà, sư thúc ngươi thật sự là đáng thương, bất kể ngươi làm như thế nào thì cuối cùng Xích Luyện vẫn sẽ rời khỏi ngươi, mệnh ngươi thật xui xẻo". Nham Vân vừa nói cho nam nhân 1 cái tin tức kinh người vừa còn không quên bình phẩm nhân sinh

của nam nhân.

Nam nhân cảm giác được ngón tay cùng phân thân của Nham Vân co rút ở trong cơ thể hắn, khuấy đảo qua lại sắp bức điên hắn, ngay thời điểm Nham Vân dùng sức đâm vào thân thể hắn thì hắn nhịn không được bắn ra, thân thể hắn rất mẫn cảm, cho dù không chạm vào phía trước nhưng mặt sau bị kích thích liên tục cũng có thể làm cho hắn bắn ra, hắn biết kế tiếp Nham Vân sẽ trắng trợn châm chọc hắn…….

Nham Vân rút ngón tay ra, phân thân cũng rút ra khỏi cơ thể nam nhân, hắn ngoài ý muốn không có nghe đến Nham Vân châm chọc, hắn từ từ mở mắt ra, phân thân lửa nóng kia của Nham Vân lần thứ hai tiến vào trong cơ thể của hắn…….

Ngô…….

Kế tiếp là một trận đâm chọc điên cuồng, nam nhân bị đâm tới không nói nên lời, Nham Vân cúi đầu, cúi người ép buộc nam nhân, ánh mắt y dừng ở trên người nam nhân, nam nhân nhắm mắt nhíu mày, miệng mơ hồ phun ra thanh âm, hạ phúc của y càng bành trướng, y tiến vào khiến cho nam nhân không ngừng run rẩy.

Phốc phốc…….

Phân thân tiến vào phát ra tiếng vang *** mĩ tu nhân (làm ng‘ khác cảm thấy xấu hổ), tay nam nhân bất an nắm chặt y phục hoa mỹ của Nham Vân: “Chậm một chút, ta không chịu nổi……..”. Hắn không thể chịu đựng được mà yêu cầu.

Động tác của Nham Vân không có chậm lại, y càng lúc càng cắm vào nhanh hơn, nam nhân cảm thấy bản thân bị lăn qua lộn lại chết đi sống lại mấy lần, nhưng Nham Vân lại cố tình rất hiểu thân thể hắn cần gì, mỗi một lần hắn đều bị đâm tới run rẩy rên rỉ, cho tới khi 1 cỗ nhiệt lưu cực nóng phun vào thân thể hắn……..

Động tác của Nham Vân ngừng lại, y thở dốc nhìn chằm chằm nam nhân, cảm giác được nam nhân bắn lần thứ 2, y giơ tay nắm cằm nam nhân: “Ngươi xem ngươi *** loạn như vậy, không cần chạm vào phía trước của người mà ngươi đều có thể bắn nhiều như vậy, trời sinh……”. Y đột nhiên ngừng nói bởi vì y nhìn đến nam nhân không nói được một lời dán mắt vào y, hốc mắt nam nhân có chút ướt át…….

“Chuyện của ta cùng Xích Luyện không cần ngươi quản, ta đi gặp Liễu Phong cũng là chuyện của riêng ta……..”. Thanh âm Tích Duyên run rẩy, đôi mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm Nham Vân đang thở dốc.

Nham Vân rất nhanh liền khôi phục bình thường, sắc mặt y rất thoải mái, đôi môi phiếm hồng ướt át: “Ái nhân củ Xích Luyện là Thanh Thiên Tôn, Thanh Thiên Tôn ở Kỵ Long Sơn hàng long (đánh bại, thu phục rồng), ngươi có thể so được với y sao? Ngươi có tư cách so với y sao?”.

Nước mắt nam nhân trào ra khỏi hốc mắt, hắn chưa từng có nghĩ tới so sánh với ai, hắn biết Nham Vân đối đãi hắn như vậy là xuất phát từ oán hận cùng chán ghét, tim hắn đang co rút.

Thanh Thiên Tôn……

Chính là Thanh Thiên Tôn tại Kỵ Long Sơn hàng phục nghiệt long, trong sáu vị Thiên Tôn của đạo gia có 1 vị gọi là trảm long Thiên Tôn, người Xích Luyện thích quả thật là đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, hắn không thể nào sánh bằng được…….

Không thể so sánh……

So sánh không được……

Căn bản là không so tới được……

"Ngươi đủ rồi, không cần nói nữa, ta không muốn nghe". Tích Duyên thấp giọng nói vài câu, hắn bị Nham Vân bế đứng lên, đặt hắn lên trên giường mềm mại, hắn nằm lên trên giường chậm rãi kéo chăn che lại thân thể của chính mình…….

Hắn nhắm mắt lại, pháp ấn đầy phòng khiến hắn có chút đầu váng mắt hoa, bụng hắn rất nóng, rất nóng……

Hắn cho rằng Nham Vân làm xong sẽ rời đi, hắn không có nghe thấy thanh âm mở cửa ra mà ngược lại nghe được thanh âm cởi y phục, hắn bình tĩnh mở mắt ra thì nhìn thấy đai lưng của Nham Vân rơi ở trước mắt hắn……

Nham Vân liền đứng ở bên giường từ trên cao nhìn xuống nhìn kỹ nam nhân, Nham Vân thế nhưng đang trần trụi, hắn lập tức liền cảm giác được không tốt, hắn mới vừa ngồi dậy liền nhìn đến tay Nham Vân……

Thả màn xuống…….

Nam nhân có chút sững sờ, Nham Vân khẳng định sẽ không là muốn ngủ đi, bởi vì cho tới bây giờ Nham Vân không bao giờ ngủ cùng hắn, cho dù là sau khi hoan ái thì Nham Vân cũng sẽ lập tức rời đi…….

"Mở chân ra". Nham Vân ra lệnh cho Tích Duyên.

"Không".

Nham Vân nhíu mày, dùng sức mở 2 chân Tích Duyên ra, y quỳ gối trước mặt nam nhân, giơ tay đè lại bụng nam nhân, y dùng lực ép bụng nam nhân, sờ sờ cái bụng bằng phẳng của nam nhân, y sờ soạng một vòng trên bụng nam nhân…….

Nam nhân bình tĩnh nhìn chằm chằm Nham Vân: "Ngươi làm cái gì?".

"……".

"Ta hỏi ngươi làm cái gì……". Nam nhân có chút bất an nhìn Nham Vân, biểu tình của hắn không có chút thay đổi, vẫn bình tĩnh như cũ nhưng mà nội tâm có chút bất an.

Nam nhân hất tay Nham Vân ra thì tay Nham Vân lại sờ soạng đi lên, bụng hắn đang không ngừng nóng lên, hắn rất thoải mái, làm cho trong cơ thể hắn nóng đến khó chịu, hắn chen chân vào đá Nham Vân.

"Lộn xộn cái gì, ngươi cũng không phải nữ nhân, cũng sẽ không mang thai, làm nhiều cũng sẽ không chết được, ồn cái gì mà ồn". Nham Vân lạnh lùng cười nhạo nam nhân, tay y đụng đến nội đan trong cơ thể nam nhân.

Bảy viên nội đan…….Còn chưa phóng thích hoàn toàn năng lượng……

Nam nhân cảm giác được phân thân của Nham Vân lần thứ hai để vào dũng đạo trần đầy nhiệt dịch của hắn, có chất dịch bôi trơn nên Nham Vân rất thuận lợi liền tiến nhập, va chạm cực nóng làm cho hai người lần lượt hút không khí…….

Hợp thể nháy mắt khiến nam nhân cả người như nhũn ra, hắn mẫn cảm run rẩy, Nham Vân đặt hắn ở dưới thân, xoa nắn, xâm phạm vũ nhục…….

Bên hông Nham Vân vòng quanh một vòng ấn kí Phạn văn màu đỏ khó hiểu, trảm hồn ấn kéo dài từ sau thắt lưng đến 2 bên hông, bị mái tóc dài của Nham Vân che lại…….

Giường lớn lay động kịch liệt, 2 thân ảnh quấn quanh cùng một chỗ, nam nhân bị đặt ở dưới thân, hung hăng hung hăng tiến vào.

Ba ba ba……..

Thanh âm da thịt va chạm phá lệ dồn dập vang dội, trong đó xen lẫn tiếng rên rỉ yếu ớt, thanh âm kia rất ảo não, tiếng thở dốc của hai người vô cùng rõ ràng, tất cả đều có vẻ rất *** mĩ…….

Phù chú ở trong phòng xoay vòng, việc hoan ái đang tiếp tục, khe núi ngoài cửa sổ uốn lượn rất quỷ mị lại u tĩnh.

…….

Thời điểm nam nhân tỉnh lại đã là ngày hôm sau, Nham Vân đã sớm đi mất, trên người hắn tràn đầy trọc dịch tối hôm qua, trong cơ thể còn lưu lại nhiệt dịch của Nham Vân……

Hậu huyệt của hắn sưng đỏ, hai chân như nhũn ra, linh huyệt bị che lại trên người hắn đã bị giải khai (phá bỏ), cả phòng hỗn độn không chịu nổi, chăn trên giường cũng là lộn xộn vo thành 1 cục, giường cũng bị võng xuống. Tối hôm qua hắn bị Nham Vân cảnh cáo: "'Không cho phép ngươi đi gặp Liễu Phong".

Nam nhân không có tìm người cầu cứu, hắn mặc y phục đến dục trì rửa sạch thân thể, nhìn thấy bốn bề vắng lặng thì hắn mới xuống nước, hắn mất sức lực rất lớn mới lấy thứ trong cơ thể ra ngoài, yên tâm rửa sạch thân thể, trần trụi ngồi ở bên cạnh dục trì, hắn lấy tuyết liên cao Cửu Hoàng cho hắn từ trong y phục ra, sau đó hắn tự mình bôi dược.

Trường y của nam nhân rộng mở, ngồi ở bên cạnh dục trì ngưng khí. Hắn nhắm mắt điều tức. Đột nhiên ở giữa ——

Trong nước có động tĩnh, đôi mắt chính trực của nam nhân nhìn thấy Nham Vân từ trong nước ngoi lên, tựa vào bên cạnh dục trì đánh giá hắn, hắn lập tức giữ chặt y phục, đứng dậy vội vàng rời đi.

Nam nhân 1 câu cũng không nói cùng Nham Vân, Nham Vân ở trong nước luyện công, không ngờ mới trồi lên thì nhìn thấy nam nhân thân thể trần trụi ngồi ở bên cạnh dục trì, thấy nam nhân rời đi thì y cũng không cản lại.

Nam nhân mặc y phục, hắn cảm thấy bụng nóng lên, rất không thoải mái, loại cảm giác này bắt đầu từ tối hôm qua, hắn vịn lan can trên hành lang một đường đi lên đỉnh tụ linh. Mới vừa đi lên thì hắn cúi gập người ói ra……. Hắn vận khí dùng sức bức bảy viên nội đan ra…….

Bảy viên nôi đan màu sắc khác nhau từ trong miệng hắn trượt ra ngoài, chậm rãi lơ lửng trong không trung, linh quang không có tán đi, hắn cảm giác được thân thể thư thái rất nhiều, tuy rằng bảy viên nội đan là nội nguyên của yêu nghiệt nhưng là trân phẩm vô thượng (hàng hiếm siêu quý), nếu có thể hấp thu linh khí trong đó thì công lực sẽ tăng lên rất nhiều, hắn rủ mắt, tâm niệm khẽ động.

Nam nhân khoanh chân ngồi xuống, miệng niệm tụng khẩu quyết khu phát (xua đuổi) của đạo gia, trán hắn đổ mồi hôi, linh khí trong cơ thể cũng càng ngày càng yếu, cho tới khi hắn nghe được thanh âm vỡ tan của nội đan lơ lửng trong không trung.

Trong nháy mắt quang mang chói mắt phá tan bóng đêm tối tăm, 7 luồng quang mang cường đại quấn quanh trên thân thể nam nhân, cấp tốc xoay tròn hình thành một cái quang cầu thật lớn, lực lượng kia chui vào thân thể của hắn…….

Trong đêm đen 1 cái quang cầu thật lớn có vô số quang mang quấn quanh, thân thể nam nhân bị quang cầu bao vây, chậm rãi lơ lửng trong đêm tối, cường đại linh khí cùng linh quang tách ra tà khí tứ phương…….

Phật Hàng đang ngồi ở sau đình của hoa viên tụng kinh, cùng Xích Luyện đang ở trong phòng uống trà, cùng Nham Vân đang tắm rửa, toàn bộ đều ngẩng đầu nhìn về phía đó, đều cảm giác được có cổ cường đại lực lượng đang hình thành…….

"Phá trận –"

"Phá trận –"

"Phá trận –"

Ở địa phương khác cũng giống vậy, linh khí cường đại vô hình trong đêm tối áp sát, bảy mươi hai chỗ giam giữ quỷ quái của Nham môn bất an gào thét…….

Nham Vân đang ở dục trì chậm rãi mặc y phục vào, có chút đăm chiêu nhìn chằm chằm địa phương tụ tập linh khí…….

Mà Xích Luyện đang uống trà ở trong phòng thì mở cửa ra lẳng lặng nhìn chằm chằm về hướng đó…….

Chỉ có Phật Hàng một lần nữa nhắm mắt lại tiếp tục niệm tụng Kinh văn…….

Thất linh trận bị phá, người phá trận lấy được linh nguyên. Đỉnh tụ linh dưới sự va chạm của linh khí chấn động kịch liệt, gió bụi bốn phía nổi lên, cuồng phong cuốn hoa rơi xuống vô số…….

172. Chương 172

Hào quang dần dần tán đi, thân thể Tích Duyên chầm chậm đáp xuống đỉnh tụ linh, lực lượng của nội đan đã bị hấp thu toàn bộ, hắn cũng cảm giác được trong cơ thể có nội lực cùng linh khí biến hóa rõ ràng…….

Công lực tăng lên, linh khí cũng hoàn toàn quay về, Tích Duyên nhẹ nhàng lắc người, chỉ thấy một đạo huyễn ảnh chạy xuống từ đỉnh tụ linh, chợt xuất hiện trong phòng của chính mình, nhìn thấy phòng lộn xộn thì hắn rất lạnh tĩnh (bình tĩnh + lạnh lùng) thu thập đồ dạc trong phòng, tối hôm qua Nham Vân chơi đùa hắn một cả đêm nên hắn dĩ nhiên quên mất, nhưng mà hôm nay hắn đánh bậy đánh bạ hấp thu hết linh khí, không biết Mạt Đồng có tức giận hay không?!

Dù sao nội đan là Mạt Đồng để tạm ở chỗ hắn…….

Một tháng tiếp theo Tích Duyên cùng Phật Hàng vẫn vượt qua ở Nham môn, không đi Biên thành, Nham Vân luôn tìm Phật Hàng nói chuyện, hắn cũng không biết bọn họ đang nói cái gì, mỗi ngày đều nói, mấy lần hắn hoài nghi là Nham Vân cố ý, nhưng mà hiện tại hắn khôi phục linh lực nên cũng không lo lắng gì hết, hiện tại công lực của Nham Vân bị giảm đi nên Nham Vân cũng không phải là đối thủ của hắn.

Sau lần trước Nham Vân đối hắn làm loại chuyên này thì gần như 2 người khi gặp mặt không nói lời nào, ăn cơm không cùng bàn, hoàn toàn giống như người xa lạ, hắn cũng không muốn nói chuyện cùng Nham

Vân, mà Nham Vân vẫn là không thích hắn.

Nhưng mà nam nhân lại cảm thấy hình như Nham Vân không muốn để cho Phật Hàng rời đi, tìm Phật Hàng thảo luận sự tình, nói liên tục, hơn nữa mỗi lần hắn muốn nghe thì Nham Vân không cho.

Mà mỗi lần Phật Hàng trở về sẽ nói với nam nhân: "Thật ra cũng không có gì, chỉ là nghiên cứu Phật gia tâm pháp mà thôi, ngươi không cần lo lắng, Nham Vân không làm gì được ngô đâu". Sau đó liền ôm nam nhân ngủ, vốn hắn ngủ 1 mình nhưng mà từ sau chuyện lần trước thì hắn đành phải dọn tới chỗ Phật Hàng, cùng nhau ngủ cùng giường.

Bởi vì…… Chỗ Xích Luyện thì hắn cũng không tiện tới……

Chỗ Phật Hàng là an toàn nhất, tuy rằng nam nhân khôi phục linh khí, công lực cũng tăng lên nhưng mà hắn chưa bao giờ khoe khoang pháp lực của chính mình cao cường bao nhiêu, thời điểm nên dùng thì dùng, thời điểm không nên dùng thì hắn tận lực tránh xuất chiêu đả thương người khác.

"Ngươi quyết định phải đi? Hay là muốn ở lại?". Ban đêm nam nhân ngồi ở trong mộc dũng tắm rửa, hắn vừa hưởng thụ hơi nóng ấm áp vây quanh vừa hỏi Phật Hàng, "Hiện giờ Nham môn chiêu mộ nhân tài các nơi, nhất định là Nham Vân muốn tìm người làm việc cho y, nếu ngươi muốn ở lại Nham môn thì nói thẳng ra, ta sẽ không ngăn trở ngươi…..".

Nam nhân cầm khăn tắm chà lau thân thể, Phật Hàng ngồi ở bên cạnh thưởng thức bộ dáng tắm rửa của hắn, hắn mới đầu rất không quen nhưng mà mỗi lần Phật Hàng đều muốn xem, hắn cũng thành thói quen bị Phật Hàng nhìn chăm chú lúc tắm rửa, mỗi lần hắn đều chưa tắm xong thì Phật Hàng sẽ chen vào tắm cùng hắn, hơn nữa mỗi lần tắm đều tắm rất lâu……

"Ngươi không cần tự tiện quyết định thay ngô, ngô cũng không nói muốn ở lại chỗ này, hơn nữa ngô sẽ không làm việc cho ai hết". Thái độ của Phật Hàng đối Nham Vân có chút xem thường, từ trước đến nay y đều rất kiêu ngạo, khinh thường làm việc vì Nham môn, "Ngô chỉ sẽ làm việc thay ngươi, những người khác thì ngô mặc kệ". Y đứng lên đi tới trước, mắt y không chớp một chút mà bắt đầu cởi y phục.

Nam nhân bình tĩnh nhìn Phật Hàng cởi bỏ áo cà sa, hắn cùng Phật Hàng ở cùng một chỗ lâu như vậy, nên xem thì đều xem, nên làm cũng đã làm, nhưng mà Phật Hàng chính trực như vậy, thẳng thắn như vậy ngược lại làm cho hắn cảm thấy có chút xấu hổ, thân thể trần trụi của Phật Hàng hiện ra ở trước mắt hắn, hắn cố ý không nhìn, cho tới khi Phật Hàng ngồi vào dục dũng……

Cái này hắn không thể không xem……

"Ngươi như thế này là đang giễu cợt ta sao?". Nam nhân thấp giọng hỏi Phật Hàng.

"Ngô không có". Phật Hàng phủ nhận.

Nam nhân nở nụ cười……. Tươi cười trên khóe môi nhàn nhạt, có chút vui mừng…….

Phật Hàng lấy khăn tắm trong tay nam nhân qua, giúp nam nhân lau người, cả người y đều dán tại trên người nam nhân, một bàn tay y giúp nam nhân chà lưng, 1 bàn tay bóp mông nam nhân…….

Nếu Phật Hàng thật sự lựa chọn ở lại Nham môn thì thật ra nam nhân cũng không biết bản thân sẽ đi đâu, may mắn Phật Hàng không chọn ở lại Nham môn, hắn thấy có chút may mắn, có chút cảm kích, có chút vui vẻ…….

"Khi nào chúng ta xuống núi rời khỏi Nham môn, nếu ở lại đây lâu dài thì cũng không tiện lắm".

"Vậy mấy ngày nữa thì rời đi". Phật Hàng đi tới trước mặt TÍch Duyên, hôn môi nam nhân, 2 tay y sờ mó thân thể nam nhân, "Ngô hôn ngươi, ngươi không ngại chứ?".

Tích Duyên lắc đầu: "Không ngại". Làm cũng đã làm, hắn còn để ý nhiều như vậy làm cái gì, như vậy chỉ sẽ có vẻ hắn rất làm bộ làm tịch, hắn là nam nhân sẽ không so đo giống nữ nhân như vậy.

"Ngô đem nó vùi vào thân thể của ngươi, vậy ngươi hẳn là cũng sẽ không để ý ngô làm như vậy". Phân thân Phật Hàng dán tại bí huyệt của Tích Duyên thong thả ma xát, Tích Duyên mẫn cảm run rẩy, hai con ngươi đều lộ ra hơi nước mông lung.

TÍch Duyên sửng sốt một hồi lâu mới thấp giọng bày tỏ: "Hiện tại sắc trời còn sớm, tối nay nói sau, giờ tý lại……". Hắn còn chưa nói xong thì Phật Hàng ôm hắn.

Nghỉ ngơi…….

Đầu Phật Hàng tựa trên vai nam nhân mà nghỉ ngơi……

Mái tóc bạc rất dài rủ xuống, chậm rãi rơi tới bên hông nam nhân, nhìn về phía Phật Hàng đang dựa vào vai mình, đôi má 2 người dán cùng nhau, độ ấm kia rất thoải mái, "Nếu ngươi muốn trở về thì ta tùy ngươi trở về nhìn xem". Hắn không định đi gặp Liễu Phong, hiện tại Phật Hàng muốn đi đâu thì hắn đi theo đó, dù sao thiên hạ rộng lớn cũng không phải không có chỗ dung thân.

"Ngươi nguyện ý trở về cùng ngô?. Phật Hàng ngẩng đầu, có chút ngoài ý muốn nhìn về phía nam nhân, đôi mắt y rất có thần, tay chậm rãi sờ soạng thắt lưng nam nhân, "Hiện tại Thanh Phong cốc đã không còn 1 bóng người, ngươi xác định muốn đi?".

"Ân……".

"Nơi đó sẽ rất buồn chán".

Tích Duyên bình tĩnh gật đầu" Ta biết".

Phật Hàng im lặng nhìn chăm chú Tích Duyên 1 lát, nam nhân này chẳng lẽ là muốn cùng y cùng nhau ẩn cư ở Thanh Phong cốc sao? Hay là thật ra chỉ là xuất phát từ tò mò muốn đi xem…….

Rất nhanh Phật Hàng liền phủ định giả thiết thứ hai…….

TÍch Duyên muốn cùng y cùng một chỗ…….

Muốn ẩn cư cùng y……

Đây là ý tưởng duy nhất mà Phật Hàng có thể hiểu được.

Thấy Phật Hàng có chút đăm chiêu nhìn mình thì Tích Duyên nở nụ cười: "Ta không có ý khác, bởi vì đó là địa phương mà ngươi lớn lên từ nhỏ, ta muốn đi xem Thanh Phong cốc đến tột cùng là tiên cảnh như thế nào, trước kia nghe nói Thanh Phong cốc là tiên cảnh chốn nhân gian, ta chưa từng có đi qua cho nên muốn nhìn xem…….".

"…….".

"Nếu ngươi không muốn trở về đó thì không đi cũng được…….".

"Tốt lắm, mấy ngày nữa chúng ta trở về đi, ngô cũng thật lâu không có trở về, tới lúc đó nơi đó chỉ có 2 người chúng ta, chúng ta muốn làm cái gì thì làm cái đó, cũng sẽ không cảm thấy bất tiện". Phật Hàng cười khẽ hôn mặt nam nhân, hai người ngồi ở trong dục dũng, thấp giọng thì thầm nói chuyện phiếm, loại cảm giác này rất tốt, hắn cũng vô cùng thích nói chuyện cùng Phật Hàng.

Hắn có chút xấu hổ…….

"Ngươi nói ngô nói có đúng không?". Tay Phật Hàng sờ sờ phân thân của nam nhân, y ý vị thâm trường (thích thú, hứng thú) nhìn chăm chú vào nam nhân, khóe miệng tươi cười lộ ra ngạo khí.

Nam nhân đẩy đẩy Phật Hàng, "Ngươi chuyên tâm tắm rửa đi, không nên luôn không kiêng nể gì như vậy".

"Ngô vẫn rất chuyên tâm". Phật Hàng cúi đầu ngửi hương vị trên thân nam nhân, mũi y từ cổ nam nhân trượt tới bên mặt nam nhân, trên người y có cổ mùi hoa sen nhàn nhạt, rất dễ chịu…….Khiến nam nhân không thể khước từ……..

Tay Phật Hàng từ phân thân của nam nhân chậm rãi trượt đến trên mông nam nhân: "Chúng ta đã lâu rồi không có làm, ngươi có muốn làm không?". Y ngẩng lên hôn cằm nam nhân, hỏi ý kiến của nam nhân.

“Làm cái gì?”.

Phật Hàng rất có hứng thú hỏi lại nam nhân: “Ngươi nói chúng ta ngoài cọ rửa thân thể thì có thể làm cái gì nữa nào?”.

“……”. Nam nhân trầm mặc, không nói chuyện.

Phật Hàng vừa sờ mông nam nhân vừa vuốt ve lưng nam nhân, còn không quên đề nghị với nam nhân: “Tuy rằng trong mộc dũng rất chật nhưng mà nếu ngươi ngồi vào trên eo ngô, tự mình nâng thắt lưng động động 1 tý thì khẳng định sẽ rất trôi chảy”.

Phật Hàng rất trực tiếp khiến nam nhân liên tưởng đến hình ảnh mà y vừa miêu tả, hắn cảm thấy mình cùng Phật Hàng ở chung lâu ngày thì trở nên càng ngày càng *** loạn, hai má hắn dần dần nóng lên, liền ngay cả đôi môi cũng đang nóng lên……

“Nhìn bộ dáng ánh mắt ẩm ướt của ngươi thì rất giống rất muốn làm cùng ngô”. Ngực Phật Hàng dán lên ngực nam nhân, ngực hai người dán sát nhau nên cảm giác được độ ấm của thân thể lẫn nhau truyền đến.

“Ngươi nói bậy bạ gì đó”. Nam nhân có chút dở khóc dở cười.

“Ngồi vào trên eo ngô đi”. Đôi mắt Phật Hàng gắt gao nhìn chằm chằm nam nhân, vẻ mặt y tràn đầy sự kiêu ngạo……

“……”.

“Tự mình nuốt vào cái kia của ngô đi……”. Phật Hàng vừa định đi tới trước mặt nam nhân, y chưa nói xong thì nam nhân đưa tay đẩy y đang dựa vào mặt mình ra.

Phật Hàng cũng không tức giận mà ngược lại nở nụ cười: “Ngươi phá thất linh trận, hấp thu linh khí, nếu cảm thấy không khỏe thì ta có thể thay ngươi hút linh khí ra”. Tay y không an phận sờ sờ mông nam nhân.

“Ân”.

“Vậy……”. Phật Hàng giương mắt nhìn về phía nam nhân, không bỏ qua hỏi, “Vậy rốt cuộc muốn tự mình ngồi vào trên eo ngô hay không”. Lời của y còn chưa nói xong thì nam nhân đã muốn đứng dậy rời đi, y vội vàng ôm nam nhân lại……

Nam nhân bất đắc dĩ nở nụ cười, hắn nửa thật nửa giả nói với Phật Hàng: “Ngươi mau buông tay, cẩn thận ta dùng nội lực chấn vỡ mộc dũng”.

“Tùy ý”. Phật Hàng gắt gao ôm nam nhân, “Dù sao ngô không chịu thiệt, chúng ta có thể từ nơi này chậm rãi một chút từng bước một làm tới trên giường luôn……”.

Nam nhân nghe được lời nói của Phật Hàng thì sắc mặt từng chút từng chút đỏ lên……

Hai tay Phật Hàng vòng quanh thắt lưng nam nhân, hai tay y sờ mó trên người nam nhân, ánh mắt dao động ở giữa hai chân nam nhân, y giơ tay cầm phân thân giữa 2 chân nam nhân……. Nắm ở trong tay nhẹ nhàng xoa bóp…….

Lông mi nam nhân nhẹ nhàng run rẩy 1 chút, trong mộc dũng tràn ngập hơi nước xung quanh 2 người, tầm mắt hai người mơ hồ, Phật Hàng cúi đầu nhìn giữa hai chân nam nhân, 2 tay y đồng thời xoa nắn phân thân mẫn cảm giữa hai chân nam nhân.

Trước khi tắm rửa Phật Hàng đã cởi bỏ phát quan (cái vấn tóc í) tinh mỹ, mái tóc bạc của y bóng mượt thả xuống khiến nam nhân nhịn không được giơ tay sờ soạng vài cái, y nhận thấy được động tác của nam nhân thì đầu tiên là sửng sốt một chút, lại giương mắt nhìn về phía nam nhân phát hiện nam nhân đã rụt tay lại, y tóm được tay nam nhân, đầu ngón tay nam nhân hơi run rẩy 1 chút…….

Nam nhân nhìn chăm chú vào Phật Hàng, ngón tay y thon dài lại linh hoạt, y chế trụ tay nam nhân, nam nhân tùy ý y lôi kéo, ngón tay hai người ***g vào nhau rất tự nhiên lại tùy tính, 1 cái cánh tay y tùy ý khoát lên mép mộc dũng, y ngồi ở bên người nam nhân dựa lưng vào mộc dũng, tay kia thì nắm phân thân nam nhân đang dần dần nóng lên nóng lên…….

Phật Hàng nửa híp mắt ái muội nhìn chăm chú nam nhân khiến hai má nam nhân trở nên ửng hồng, nhìn thấy đôi mắt hai tròng mắt ướt át nhìn lại y thì y cười khẽ vài tiếng, giật giật môi: “Mấy ngày nay thời điểm ngô ngồi tụng kinh thì trong đầu đều là thân ảnh của ngươi, ngươi nói ngô cứ tiếp tục như vậy thì tu vi khẳng định sẽ thụt lùi, ngô nên làm cái gì bây giờ?”. Nhích lại gần nam nhân, hôn môi nam nhân……

Đáy mắt bình tĩnh của nam nhân có 1 chút xao động, hắn giơ tay để lên bả vai của Phật Hàng, làm cho Phật Hàng còn chưa hôn tới môi hắn thì ngừng lại, ánh mắt hắn nhu hòa nhìn Phật Hàng…….

Phật Hàng cũng nhìn nam nhân, gần đây thời điểm y luyện công luôn không thể tĩnh tâm, hơn nữa cho dù là thời điểm ngồi tụng kinh thì trong đầu đều là thân ảnh của nam nhân, y không thể gạt bỏ ma chướng trong lòng, hơn nữa mỗi khi nhớ lại tình cảnh nam nhân hoan ái cùng y thì trong lòng y vậy mà 1 hồi khó nhịn, hơn nữa thời điểm mỗi lần ăn xong, cùng nam nhân ngồi cùng bàn ăn cơm đều có thể làm cho y suy nghĩ đủ các kiểu, y thế nhưng ở trong đầu đùa nghịch nam nhân……..

Đây là biểu hiện không tốt…….

Nguy, tiếp tục như vậy thì tu vi của y sẽ trở nên càng ngày càng thấp nhưng mà y lại nhịn không được tham luyến hơi ấm của nam nhân, làm sao bây giờ? Đối với Phật Hàng mà nói đây là vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.

Hai người nhìn nhau 1 lát thì Phật Hàng vẫn hôn nam nhân, lòng bàn tay y nắm phân thân của nam nhân mà cọ xát, thế hôn của y rất mạnh mẽ, y không có hôn qua ai ngoài nam nhân, y hôn rất sâu rất dùng sức, mút chặt đôi môi nam nhân, đầu lưỡi cọ xát đầu lưỡi nóng ướt của nam nhân, khoang miệng nam nhân cực nóng, trong sự mật thiết của hai người tràn ngập mùi tuyết liên nhàn nhạt……

Đó là vị đạo của Phật Hàng……

Nam nhân bảo Phật Hàng hôn nhẹ 1 chút, môi Phật Hàng lưu lại bên môi nam nhân, y bất mãn cắn môi nam nhân một ngụm, bên môi nóng ướt cùng xúc cảm mềm mại nóng ướt khiến cho nam nhân mẫn cảm "ân" vài tiếng.

"[Ân] rất là dễ nghe". Tay Phật Hàng cầm tay nam nhân, hôn môi nam nhân một chút, y dựa vào mộc dũng xem phản ứng của nam nhân, nhân tiện thưởng thức vẻ mặt thẹn thùng một chút của nam nhân.

Nam nhân cảm giác được tay Phật Hàng bắt đầu dùng sức, hắn cúi đầu chôn ở đầu vai của Phật Hàng, hạ phúc một trận phun trào, hắn kêu rên một tiếng thì bắn ở tại trong lòng bàn tay của Phật Hàng……

Hai ngày tiếp theo nam nhân đều không bước chân ra khỏi cửa phòng, ban đêm chung quanh Nham môn đều có thể nghe được tiếng la khóc của oan quỷ nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tới tâm tình ôm nam nhân của Phật Hàng……

Thật vất vả có cơ hội ở cùng 1 chỗ nên đương nhiên phải nắm chắc lấy, nam nhân mới đầu không rên rỉ nhưng cuối cùng vẫn là phát ra rên rỉ, nhưng mà thời điểm Phật Hàng làm cái loại sự tình này thì rất đúng mực, cũng rất hiểu nhu cầu của hắn thời điểm nên nhanh thì nhanh, thời điểm nên chậm thì chậm, biết chỗ nào có thể làm cho hắn thoải mái, làm cho toàn thân hắn như nhũn ra.

Phật Hàng biết nam nhân khôi phục linh lực nhưng cơ bản nam nhân không biết dùng thế nào, điểm ấy phi thường tốt vì nó thuận tiện cho y ôm nam nhân, nếu nam nhân đánh nhau với y thì có thể y sẽ bất phân thắng bại với nam nhân. Nhưng là loại hoan ái lao lực này căn bản là nam nhân không có hứng thú nhưng vẫn rất phối hợp với y, quả thực là có hữu cầu tất ứng (đòi gì được nấy), hai ngày này y cảm thấy tuyệt vời đến cực điểm.

Phật Hàng ôm nam nhân đã ngủ say, lẳng lặng nhìn chằm chằm mặt nam nhân, tuy rằng nói diện mạo nam nhân bình thường, hơn nữa tuổi cũng lớn hơn so với y rất nhiều, thời điểm đầu tiên y nhìn thấy nam nhân thì cảm thấy nam nhân rất bình thường, rất dung tục……

Nhưng sau lại chậm rãi phát hiện nam nhân cũng không phải như vậy, sau khi trải qua nhiều sự tình như vậy thì lần đầu tiên Phật Hàng nghiêm túc nghĩ lại, nếu lúc trước không phải nam nhân thu lưu (thu nhận & giúp đỡ) y, cứu y, còn đem công lực cho y thì hiện tại chỉ sợ không có Phật Hàng rồi.

Phật Hàng nhẹ nhàng nghiêng đầu, hôn nam nhân đang ngủ say, nam nhân bị đầu lưỡi của y trêu chọc tới tỉnh lại, nam nhân ngủ mơ mắt nhập nhèm nhìn chăm chú sườn mặt tinh xảo của Phật Hàng, vị đạo trên người y cùng hương khí của Cửu Hoàng rất giống nhau, sau đó nam nhân tùy ý y hôn, đôi môi cực nóng, hô hấp nóng rực, độ ấm giữa môi 2 người liên tục tăng lên, xúc cảm nóng ướt khiến cho nam nhân mẫn

cảm hừ nhẹ.

Bên trong sa trướng (màn mỏng) truyền ra từng đợt thanh âm hôn môi khiến kẻ khác mặt đỏ tim đập……..

Phật Hàng ngậm lấy đôi môi nam nhân…….

Phật Hàng còn nghiêm túc hỏi nam nhân: "Ngươi có cảm thấy ngô đi theo ngươi như vậy thì rất không có bản lĩnh hay không?".

Lời của nam nhân bị kẹt trong miệng do bị Phật Hàng hôn, hắn bị đè dưới người Phật Hàng, chăn che lại thân thể hai người, dung nhan tuấn mỹ của Phật Hàng dán sát hắn, chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào, độ ấm giữa môi làm cho tim hắn đập nhanh liên tục, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm như vậy của hắn thì tu vi cùng tạo hóa (vận may, phúc khí) của Phật Hàng đều cao, chỉ là chưa tới thời điểm mà thôi…….

Đêm nay hắn ngủ rất sâu.

Sau đó 2 người thương lượng một chút, quyết định trước tiên rời đi, nam nhân cũng không muốn ở lại chỗ này, ở trong này hắn rất không tự do, nới này dù sao cũng là địa phương của Nham Vân, gần đây hắn không nói chuyện cùng với Nham Vân, buổi tối Xích Luyện thỉnh thoảng tìm hắn uống rượu nhưng Xích Luyện cũng không làm cái gì với hắn, từ sau lần trước làm ở bên cạnh thánh trì thì Xích Luyện vốn không chạm vào hắn nữa. Đều là uống rượu nói chuyện phiếm.

Đêm ngày hôm đó giống như thường ngày Xích Luyện mời nam nhân đi uống rượu, địa điểm lần này ở là ở dưới thác nước nhỏ ở hậu sơn Nham môn, hồ nước nơi này rất mát mẻ, bên hồ kiến tạo (xây dựng, làm ra) bàn đá, trên bàn bày đầy rượu.

Nam nhân nhíu mày 1 chút. Tối nay Xích Luyện là muốn cùng hắn không say không về sao? Uống nhiều rượu như vậy sẽ có hại với cơ thể……..

Hình như Xích Luyện đã đợi rất lâu, nam nhân đặt chân lên bãi cỏ, chậm rãi đi qua, Xích Luyện nhìn thấy nam nhân xuất hiện thì khóe miệng y hàm chứa tươi cười thản nhiên, trong bóng đêm y phục đỏ tươi của y có chút yêu diễm……

"Tích đại ca, hình như ngươi đang có tâm sự?".

Nam nhân bình tĩnh nhìn chăm chú vào Xích Luyện, hắn trầm mặc 1 lát thì mới mở miệng hỏi Xích Luyện, "Ngươi thật sự có ái nhân (người iu) sao?".

Xích Luyện gật đầu.

"Là ai?". Nam nhân lại hỏi.

Xích Luyện sửng sốt một chút, y nhìn về phía nam nhân, cảm thấy đêm nay nam nhân có chút khác thường nhưng y vẫn nói: "Lần trước ta đã từng nói qua".

Nam nhân không nói chuyện. Lần trước nói qua nên lần này sẽ không nguyện ý nói?

Xích Luyện khẳng định nói: "Ngươi có tâm sự".

"……".

"……"

"Rốt cuộc làm sao vậy?".

"……"

"Ngươi không ngại thì nói cho ta biết". Xích Luyện nhìn nam nhân.

"Không có gì". Nam nhân cầm 1 vò rượu, uống một hớp lớn, "Vài ngày trước vốn định rời đi Nham môn, nhưng mà Nham Vân luôn tìm Phật Hàng nói chuyện, gần đây chuyện cũng nói xong rồi, ngày mai ta cùng với Phật Hàng liền phải rời khỏi".

"Ân".

Xích Luyện chậm rãi gật đầu, hình như không muốn giữ nam nhân lại, y rót rượu vào trong chén, khẽ nhấp, khóe mắt yêu mỵ của y ở trong bóng đêm có vẻ càng phát ra yêu dị, nam nhân nhìn mặt y chăm chú 1 hồi thì chậm rãi rủ mắt xuống.

"Không biết ngày mai từ biệt thì khi nào mới gặp lại được, sáng nay có rượu sáng nay say*, đêm nay chúng ta không say không về". Nam nhân thấp giọng nói vài câu, trong mắt hắn đang cười nhưng hắn không nhìn Xích Luyện thế cho nên bỏ lỡ tiếu ý bên miệng dần dần đậm hơn ở bên miệng của Xích Luyện……

* Là 1 câu trích từ nguyên tác Tự Khiển của La Ẩn

173. Chương 173

Hai người uống hết rượu trên bàn, nam nhân có chút chóng mặt, tửu lượng của hắn rất tốt nhưng mà rượu rất mạnh, có phần làm cho hắn có chút hoa mắt mà Xích Luyện lại cực kỳ tỉnh táo.

"Ngày ấy, ngày ấy……". Nam nhân nhìn về phía Xích Luyện, đôi mắt hắn có chút men say, thanh âm hắn cũng có chút bất ổn, "Ngày ấy Nham Vân nói với ta rằng ngươi muốn thành tiên là vì đi tìm ái nhân của ngươi……". Hắn nhìn về phía Xích Luyện, trừ bỏ một chút men say thì hết thảy đều có vẻ rất bình tĩnh.

Xích Luyện không ngờ nam nhân lại nói như thế, y trầm mặc một lát thì mới gật đầu: "Đúng vậy".

Nam nhân gần như là lập tức nở nụ cười: "Chúc mừng ngươi, ngươi hẳn là sắp phi thăng, ta biết ban ngày ngươi không ra ngoài mà ban đêm mới đi ra thì như vậy có thể làm giảm bớt nhân khí tiếp cận……".

Xích Luyện nhìn nam nhân chăm chú, ánh mắt lẳng lặng dừng ở trên mặt nam nhân, "Tích đại ca, ngươi muốn nói cái gì thì có thể nói thẳng ra". Y thong thả đứng lên, đi tới đỡ nam nhân.

"Tại sao ngươi còn muốn gặp ta?". Nam nhân thấp giọng hỏi Xích Luyện, hắn chỉ liếc mắt nhìn Xích Luyện một cái thì chủ động dời tầm mắt tới chỗ khác, "Ngươi phải phi thăng thì tốt nhất tránh nhân khí, tại sao còn muốn gặp ta, hơn nữa……Tại sao còn muốn nói những lời đó……". Chẳng lẽ chính là vì có thể làm cho khi hoan ái ta ra sức một chút, chủ động một chút, tự động hiến thân.

"……". Xích Luyện chẳng nói câu nào nhìn nam nhân chăm chú, nhìn thấy trong mắt nam nhân có men say, tình tự của y thế nhưng theo biểu tình trên mặt nam nhân mà thay đổi……. Khi thì khổ sở, khi thì bất đắc dĩ…….

"Nếu chính miệng ngươi nói cho ta biết ngươi thích người khác, hoặc là ngươi không nói với ta những lời hư tình giả ý thì ta sẽ dễ chịu một chút". Nam nhân không có cự tuyệt Xích Luyện đỡ hắn, tay Xích Luyện rất lạnh lẻo, đụng tới làn da hắn khiến cho hắn mẫn cảm run rẩy.

"……".

Nam nhân ý thức được chính mình có chút say, hình như có chút thất thố, hắn tỏ vẻ rất có lỗi, "Xích huynh đệ, thật ngượng ngùng hôm nay khiến ngươi chê cười rồi, lời ta vừa nói ra thì ngươi không cần để ở trong lòng".

"……"

"Tại sao ngươi một câu cũng không nói". Nam nhân giương mắt nhìn về phía Xích Luyện không nói được một lời nào, là đã không muốn nói chuyện cùng hắn hay vẫn cảm thấy không cần thiết phải tiếp tục…….

Nam nhân rất muốn nghe Xích Luyện phủ nhận nhưng Xích Luyện lại thong thả mà tỏ vẻ: "Ngươi say". Xích Luyện ôm thắt lưng hắn, hắn hất tay Xích Luyện ra, không nên lại chạm vào hắn.

"Dương khí trên người ta sẽ ngăn cản ngươi thành tiên". Lần đầu tiên nam nhân từ chối Xích Luyện.

“Không sao hết”. Xích Luyện ôm nam nhân.

“Có a”. Nam nhân đẩy Xích Luyện ra, hắn không muốn cản trở Xích Luyện, “Ngươi đã muốn quyết định thì không nên mềm lòng, như vậy đối với ngươi hay đối ta sẽ tốt hơn”.

Xích Luyện mân môi nhìn nam nhân, nam nhân lung lay lảo đảo đi hướng phía trước mặt, y thong thả đi theo phía sau nam nhân, nam nhân không biết là đang nghĩ cái gì, một lát thì cười, một lát lại lắc đầu.

Hắn cho rằng bọn họ là tri kỷ……

Hắn cho rằng bọn họ không giấu diếm gì với nhau……

Hắn cho rằng trong mắt chính mình có Xích Luyện, trong mắt Xích Luyện sẽ có hắn…….

Bất quá nhân sinh chính là như vậy, làm sao mọi chuyện đều là chuyện hài lòng được, nam nhân cũng không giận ai, hắn cũng không óan giận gì hết, chính hắn cũng không sạch sẽ nên còn đòi hỏi người khác như thế nào được…….

“Xích huynh đệ tiễn ta tới đây là được, tiễn quân ngàn dặm cuối cũng cũng phải từ biệt…….”. Nam nhân dừng bước, Xích Luyện cũng dừng bước, “Chúng ta từ biệt ở đây là được rồi…….”.

“…….”. Xích Luyện vẫn là không nói gì.

Thân ảnh nam nhân chợt biến mất, bay đi như một đạo tia chớp, biến mất ở phía sau núi sương mù lượn lờ, thanh âm thác nước vô cùng rõ ràng, Xích Luyện có chút đăm chiêu nhíu mày, thanh âm nước chảy giống như nước lũ cọ rửa tâm Xích Luyện.

Xích Luyện rất lo lắng…….

Xích Luyện vốn là tìm nam nhân uống rượu giải sầu, không ngờ Nham Vân đã nói nguyên nhân y muốn thành tiên với nam nhân, y cũng không muốn nam nhân biết chuyện này. Thanh Thiên Tôn là ái nhân (ng‘ iu) của y……Y đương nhiên phải trở về thiên đình, hiện tại y là yêu, cũng không đại biểu về sau cũng là yêu.

……

Nam nhân đứng ở trong rừng trúc ngẩn người, hắn không có trực tiếp trở về, nếu hắn trực tiếp trở về thì Phật Hàng khẳng định sẽ hỏi hắn tại sao uống nhiều như vậy, một mình hắn ngồi ở trong rừng trúc chờ mùi rượu tán đi……

Thời điểm vài phút ngắn ngủi thì nam nhân nhìn thấy mấy con oan quỷ trồi lên từ mặt đất, bên này thậm chí không có địa giới cho nên oan quỷ hoành hành, chỉ một lúc là có thể thấy một con. Hắn liên tiếp siêu độ vài con, cho tới khi bốn phía không có tà linh……. Hắn tùy ý mông lung ngồi…….

Bóng dáng một người lãnh lãnh thanh thanh (im ắng, yên tĩnh) có vẻ rất cô đơn, hắn có lực lượng, dù công lực lại tăng lên, trong chuyện cảm tình thì cũng không dùng linh lực giải quyết được……

Lần này thật sự kết thúc…….

Hắn đang suy nghĩ lại, hắn biết chính mình có sai, hắn không muốn có linh lực, hắn thầm nghĩ làm người thường, trải qua cuộc sống của người thường, hắn cần linh lực làm cái gì?

Linh lực lại không thể làm cơm ăn?

Lại không thể tìm nương tử cho hắn, cũng không có thể sinh nhi tử cho hắn…….

Hắn đã lớn tuổi, không giống người trẻ tuổi khí thịnh thích tranh danh đoạt lợi, tâm nguyện của hắn chính là muốn tìm 1 người đối đãi chân tâm với hắn, tại sao lại khó như vậy chứ…….

Nếu không phải trước đó Nham Vân ngăn cản hắn thành thân thì hiện tại nhi tử của hắn đã lớn rồi……. Cũng không giống như bây giờ, ngay cả một cái nhà đều không có.

Đột nhiên phía sau có người ôm lấy hắn…….

Nam nhân sửng sốt nửa ngày, cho rằng người phía sau là Phật Hàng, hắn có chút xấu hổ tỏ vẻ: “Sao ngươi lại chạy tới, vừa rồi ta cùng Xích huynh đệ uống một chút rượu cho nên ngồi ở đây, đang chuẩn bị trở về…….”.

“……”. Người phía sau cũng không nói gì, hai tay siết chặt ôm nam nhân vào trong ngực…….

Nam nhân không có giãy dụa…….

Nam nhân mới vừa rủ mắt xuống thì nhìn thấyngười ôm hắn không phải mặc áo cà sa màu bạc mà là mặc hồng sam màu sắc diễm lệ, hắn lập tức liền biết người đến là Xích Luyện…….

Nam nhân không muốn nhúc nhích, không muốn nói chuyện. Hắn không biết tại sao Xích Luyện sẽ đuổi theo, hắn cảm thấy rất mệt mỏi……

Xích Luyện ôm rất chặt nhưng lại không nói lời nào, liền như vậy im lặng ôm nam nhân, chỉ cần nam nhân hơi hơi động đậy thì cánh tay y lại siết chặt hơn giống như là sợ nam nhân sẽ chạy trốn hoặc biến mất.

Sau khi trầm mặc một lát thì nam nhân mở miệng trước: "Xích huynh đệ, ngươi ôm ta thở không nổi". Hắn đưa tay muốn hất tay Xích Luyện ra thì lại bị Xích Luyện lẳng lặng nắm lấy, Xích Luyện không cho hắn giãy giụa……

"Ngươi nên gọi ta là [tướng công] hoặc là [phu quân]……". Xích Luyện dán tại bên tai nam nhân mà yêu cầu, thanh âm y rất thong thả, tràn ngập sắc tình vô hình.

"Xích huynh đệ, ngươi không nên lại trêu cợt ta, ta không chịu nổi lại bị dằn vặt". Những câu nam nhân nói đều là lời nói thật, tuy rằng Xích Luyện có thể không thích nghe nhưng hắn vẫn nói, "Ngươi đang làm gì, ngươi căn bản không cần đuổi theo……".

Xích Luyện không nói được một lời ôm chặt nam nhân, gắt gao ôm không buông tay, lúc sau qua thật lâu thì hắn mới nghe được Xích Luyện ghé vào lỗ tai hắn nói ba chữ: "Rất xin lỗi".

Rất xin lỗi…….

Ba chữ đơn giản làm cho nam nhân trở nên chân tay luống cuống, hắn nên đối mặt như thế nào, là mỉm cười nói không sao hay vẫn tần nhẫn tát Xích Luyện một cái, hiện giờ hắn cùng Xích Luyện gặp nhau còn không bằng đừng gặp…….

"Chúc ngươi sớm ngày thành tiên, tìm được người mà ngươi muốn tìm".

Xích Luyện vẫn ôm chặt nam nhân như cũ, y trầm mặc thật lâu mới chầm chậm mở miệng: "Ta có thể chờ một trăm năm ngươi già đi rồi sau đó mới đi". Ngữ khí của y rất từ tốn, tiếng nói trầm thấp dễ nghe.

Nam nhân do dự nghi hoặc nửa ngày mới khéo léo từ chối: "Không cần". Hắn bình tĩnh lắc đầu.

"Tại sao?".

"……"

Đôi mắt thâm thúy của Xích Luyện bình tĩnh nhìn nam nhân chăm chú, sau khi tiếp thu sự cự tuyệt vô thanh của nam nhân thì y mới chậm rãi buông lỏng nam nhân ra…….Y vốn có thể không đuổi theo nhưng là y sợ chính mình hối hận…….

Nhưng mà nam nhân dường như lại hạ quyết tâm cự tuyệt y, điều này làm cho Xích Luyện chưa bao giờ bị cự tuyệt qua có chút khó có thể tin, y nghĩ tới chỉ cần y giữ lại thì nam nhân sẽ ở lại bên cạnh y……. Nhưng trên thực tế, y hình như tự tin quá mức rồi…….

"Vậy đêm nay……". Xích Luyện lách tới trước người nam nhân, y chậm rãi nói, "Đêm nay tới chỗ ta được không?". Y ôm thắt lưng nam nhân, nghiêm túc nhìn nam nhân sắc mặt không tốt lắm.

Trong lòng Xích Luyện có chút nôn nóng…….

Xích Luyện không hy vọng nghe được cự tuyệt của nam nhân, cái loại tâm tình khẩn trương bối rối khó hiểu này y chưa bao giờ từng có, đáy lòng y không thích chấm dứt cùng nam nhân như vậy, nhưng mà hình như tâm ý nam nhân đã quyết, cự tuyệt y, cố ý cự tuyệt y…….

"Xích huynh đệ, ta nghĩ ta phải nói rõ ràng một chút, chúng ta không cần lại tiếp tục, nếu về sau vô duyên gặp lại thì ngươi quên ta đi". Nam nhân thấp giọng nói, tiếng nói nhẹ bay ở trong bóng đêm rất lạnh lẽo.

Sắc mặt Xích Luyện từng chút từng chút trở nên khó coi……..

"Nếu ngày khác lại gặp lại thì ta sẽ xem ngươi là huynh đệ kết bái tốt nhất của ta, nhưng mà chuyện hoang đường này chúng ta không thể lại làm……". Nam nhân thấp giọng bày tỏ, vì không cho chính mình thoạt nhìn rất thảm thương nên hắn cười.

"Đây thật là suy nghĩ trong lòng ngươi sao?".

"……"

"Ngươi không muốn ở cùng ta sao?"

"……"

"Ngươi thích Phật Hàng?".

"……"

Đối mặt vấn đề của Xích Luyện thì nam nhân vẫn không trả lời.

"Ta nói thích ngươi, là thật tình, cũng không phải lừa ngươi". Xích Luyện cầm tay nam nhân, càng ngày càng vội…….

"……"

"Thời điểm cùng một chỗ với ngươi thì ta chưa bao giờ nghĩ tới người khác, tại sao ngươi không tin ta".

Đôi mắt nam nhân bình tĩnh nhìn đôi mắt xinh đẹp của Xích Luyện, thản nhiên tỏ vẻ: "Nếu ngươi muốn linh khí trên người ta thì thật ra có thể nói thẳng, không cần dụng tâm như vậy, nói nhiều lời trái lòng như vậy…….".

Thực tâm của Xích Luyện làm cho hắntin tưởng như thế nào?

Cho dù tin…….Thì có thể làm gì?

Sau khi phong hoa tuyết nguyệt (tình cảm nam nữ theo QT ca ca, còn có giải thích khác, b nào muốn tìm hiểu thêm thì click vào đây), còn không phải hoa trong gương, trăng trong nước công dã tràng…….

Xích Luyện nhìn thấy khóe mắt nam nhân ửng đỏ lại ướt át, y đương nhiên biết tâm tình giờ phút này của nam nhân, y muốn an ủi nam nhân, y muốn ôm chặt nam nhân, y không muốn làm cho nam nhân khổ sở nhưng y lại cảm giác được nam nhân đang từng chút từng chút dùng sức thoát khỏi y.

Xích Luyện nhìn thấy nam nhân nhưng không bắt được……

Lần này nam nhân thật sự phải rời khỏi y, Xích Luyện cầm tay nam nhân, y siết chặt tay lại, lo lắng nam nhân tùy thời sẽ rời khỏi, y còn có rất nhiều điều chưa nói ra, rất nhiều chuyện chưa có làm.

“Ngươi đi không được, Nham Vân sẽ không cho ngươi rời đi”.

“Ta có thể đi”. Nam nhân thấp giọng tỏ ý, “Nham Vân sẽ không muốn ta ở lại, y đang chiêu tập (tuyển) môn sinh, không có thời gian để ý tới người ngoài như ta, hơn nữa ta đã ở đây lâu rồi, ta không phải người Nham môn, cũng không thích hợp ở lại nơi đây, Xích huynh đệ ngươi không cần lo lắng thay ta”.

“Đêm nay ngươi bồi ta đi, ngươi muốn cái gì ta đều đáp ứng ngươi”.

“Cái gì đều đáp ứng ta sao?”. Nam nhân ngẩng lên nhìn về phía Xích Luyện, tâm tình của hắn rất phức tạp, Xích Luyện là huynh đệ kết nghĩa của hắn, quan hệ của bọn họ phức tạp tới nỗi ngay cả hắn đều định nghĩa không rõ…….

“Đương nhiên……”. Xích Luyện chậm rãi hôn lên môi nam nhân.

Hai người liền ôm nhau như vậy, ở trong rừng trúc hôn nhau nguyên đêm, nói chính xác là cả một đêm Xích Luyện đều lẳng lặng ôm nam nhân như vậy, hôn nam nhân, thường thường thì thầm ở bên tai nam nhân, nam nhân tùy ý y ôm, yên lặng lắng nghe, hai người hôn triền miên cho tới sáng sớm hôm sau……

Loại quan hệ này của nam nhân cùng Xích Luyện khiến hắn không thể đối Xích Luyện một chút cảm giác đều không có, hắn rất quan tâm Xích Luyện, liền giống như quan tâm Cửu Hoàng cùng Mạt Đồng, lúc trước thời điểm Phật Hàng đi âm huyệt thì tâm tình hắn cũng rất phức tạp. Xích Luyện tác động tới hắn.

Miệng nam nhân bị hôn tới có chút sưng đỏ, đầu lưỡi Xích Luyện liếm môi nam nhân, “Tích đại ca, nếu ngày khác có duyên gặp lại……”. Lời Xích Luyện còn chưa nói xong thì bên cạnh truyền đến một trận ho khan không nóng không lạnh.

Hai người theo tiếng ho mà nhìn lại thì phát hiện người tới đúng là Nham Vân.

"Hình như ta tới không đúng lúc a, quấy rầy các ngươi nói chuyện yêu đương ". Trong mắt Nham Vân lãnh đạm nhìn một cái không sót gì, ánh mắt y nhìn lướt qua thần sắc khó chịu trên mặt của nam nhân, thình lình hừ một tiếng.

Nam nhân nhìn thấy Nham Vân xuất hiện thì hắn nhíu mày.

Xích Luyện ngẩng đầu nhìn Nham Vân, "Ngươi tìm ta có chuyện gì?".

"Ta không phải tìm ngươi". Nham Vân cười lạnh, chỉ chỉ nam nhân, "Ta tìm hắn".

174. Chương 174

Sau khi Tích Duyên đứng lên hướng Xích Luyện nói lời từ biệt thì trấn định theo Nham Vân rời đi, hôm nay Nham Vân không đến tìm hắn thì hắn cũng sẽ tự mình đi tìm Nham Vân bởi vì hắn muốn chào từ biệt Nham Vân.

Hai người một trước một sau đi trên hành lang, đi qua kiến trúc khí thế vĩ đại, Nham Vân dẫn nam nhân đi vào tàng thư các của y, nơi này vô cùng yên tĩnh, trên đường không có nửa cái bóng người nào.

Bên cạnh thư các chính là phù hiệu đại môn ngục quỷ ở Nham môn của Nham Vân, đây là một trong 72 ngục quỷ, bị phù tường (bức tường có phù chú) cùng linh trận phong ấn lại, nam nhân theo Nham Vân chậm rãi đi vào thư các.

Nơi này rất yên tĩnh nên khá tiện cho việc nói chuyện.

Vừa mới vào cửa thì cửa phía sau lưng nam nhân liền tự động đóng lại, trong thư các có rất nhiều giá sách bằng gỗ, thư tịch (sách vở) chất đống thật dày, Nham Vân không chút để ý đi lên lầu hai. Nam nhân đi theo. Hai người cũng không nói chuyện, cho tới khi Nham Vân ra hiệu cho nam nhân ngồi xuống.

Công lực của Nham Vân đã giảm đi, hiện tại căn bản là không phải là đối thủ của nam nhân nên hắn cũng không lo lắng Nham Vân sẽ làm gì với mình, chỉ là hắn không muốn nghe những lời nói khó nghe này.

Nham Vân thản nhiên liếc mắt nhìn nam nhân một cái, "Nghe nói ngươi muốn cùng Phật Hàng rời đi Nham môn, chuẩn bị đi đâu?". Y có chút đăm chiêu nhíu mày.

"Ngươi tìm ta nếu chỉ vì hỏi chuyện này thì thật ra không cần đưa ta tới địa phương bí ẩn như vậy, ta cùng Phật Hàng muốn đi Thanh Phong cốc, đây không phải là chuyện bí mật gì". Nam nhân đứng lên, hắn

không muốn ở đây lâu.

Mí mắt Nham Vân cũng chưa nâng một chút, ra lệnh cho nam nhân: "Ngồi xuống".

Nam nhân không tức giận, cảm giác hình như Nham Vân còn có lời muốn nói thì nam nhân nói: "Không cần khách khí, ta đứng cũng được".

"Mạt Đồng biết ngươi phải đi, hôm qua Mạt Đồng tìm người truyền lời nói ngươi trước cứ ở lại". Nham Vân ngẩng lên nhìn về phía vẻ mặt trở nên do dự của nam nhân, đáy mắt Nham Vân mang theo vài phần tiếu ý châm chọc, "Ta chỉ là phụ trách truyền lại ý của Mạt Đồng cho ngươi mà thôi, nhưng thật ra ta hy vọng ngươi đi càng xa càng tốt".

Nghe được lời nói của Nham Vân thì nam nhân có chút do dự.

Nham Vân đứng lên, cười lạnh đến gần nam nhân: "Hơn nữa hôm nay Cửu Hoàng cũng tìm người truyền lời, nói ngươi tạm thời không nên cùng Phật Hàng rời đi Nham môn". Y đang cười, cười nhưng làm cho đáy lòng nam nhân đều phát lạnh.

"Tại sao?".

Tích Duyên không chút nào lảng tránh nhìn chăm chú vào Nham Vân, nhìn thấy Nham Vân tới gần thì hắn cũng không chút trốn tránh, hai người đứng mặt đối mặt, tuy rằng khoảng cách gần nhưng tâm đều rất xa.

"Ngươi có thể không tin ta".

"……".

"Muốn đi hay ở lại đều tùy ngươi, ta chỉ ta chỉ là phụ trách nói cho ngươi biết nam nhân của ngươi muốn ngươi ở lại". Nham Vân cười lạnh có vẻ cực kỳ châm chọc, nhìn thấy Tích Duyên lộ ra sự do dự thì y biết tâm Tích Duyên đang rối loạn.

Nham Vân từng bước một tới gần nam nhân, nhìn gần vẻ mặt khó xử của nam nhân……

Nam nhân từng bước một lui về phía sau, đụng phải giá gỗ ở phía sau, hắn muốn lui cũng không thể lui nữa, Nham Vân vươn hai tay giữ vững giá gỗ khiến cả người hắn hoàn toàn bị bao vây giữa đôi tay của Nham Vân……

"Sư thúc". Nham Vân châm chọc gọi nam nhân, y thậm chí có thể cảm giác rõ ràng hơi thở của nam nhân, "Ngươi không thể biết Phật Hàng là người như thế nào đâu?".

“Phật Hàng là cao đồ (học trò giỏi) của Thanh Phong cốc”. Nam nhân bình tĩnh trả lời câu hỏi của Nham Vân.

Nham Vân cười lạnh không nói gì, nhìn thấy nam nhân nhíu mày thì giọng điệu y lạnh lùng nói với nam nhân: “Nếu ngươi cứ đi cùng Phật Hàng cứ như vậy thì về sau khẳng định ngươi sẽ hối hận, đến lúc đó khóc thì cũng không ai sẽ để ý tới ngươi”.

Nam nhân nhìn Nham Vân, thấp giọng gằn từng tiếng nói, “Ta không muốn ở lại chỗ này”. Mặc kệ có thể hối hận hay không thì hắn cũng không muốn ở lại Nham môn, hắn không muốn nhìn sắc mặt Nham Vân mà sống.

Nham Vân nhìn thấy thái độ kiên định của nam nhân, hai tay nam nhân chống ở ngực y đẩy y ra, thậm chí thời điểm nam nhân đi xuống lâu còn không có quay đầu lại, nam nhân dứt khoát rời khỏi thư các.

Nham Vân mới vừa đứng vững, muốn nam nhân đứng lại thì thân ảnh của nam nhân đã sớm biến mất……

Nam nhân đi rồi. Nham Vân bất mãn hừ một tiếng, hơi hơi nhíu mày.

…….

Nửa tháng sau.

Sau khi từ ngày đó thì Phật Hàng cùng nam nhân rời khỏi Nham môn, hai người cỡi ngựa trở lại Thanh Phong cốc, không có bất luận kẻ nào ngăn trở bọn họ, thời điểm nam nhân rời đi rất tiêu sái (tự nhiên, phóng khoáng).

Đêm ngày hôm đó, nam nhân buồn ngủ nằm ở rừng hoa đào ở Thanh Phong cốc nghỉ ngơi, hắn thoải mái nằm ở trên chiếc ghế rộng, bàn đá bên cạnh bày đầy điểm tâm cùng rượu…….

Đều là nam nhân tự mình làm, bốn bề Thanh Phong cốc không có ai, Phật Hàng đang luyện công không có thời gian bồi hắn, hắn rảnh rỗi dứt khoát đi dạo trong cốc, thỉnh thoảng thay Thanh Phong cốc thu yêu cho thôn dân.

Thời điểm nam nhân đi khỏi Nham môn thì Xích Luyện giao một vạn (= 10 ngàn) u hồn cho hắn, hắn liền đem chìa khóa cái hộp u hồn cho Phật Hàng, hiện tại để ở trong đại điện Thanh Phong cốc.

Nam nhân mới vừa tỉnh ngủ thì có thôn dân tìm đến, nói mời giúp bắt yêu, loại chuyện này thường xuyên phát sinh nên mỗi lần hắn cũng không từ chối, ngày qua ngày cứ yên ổn trôi qua như vậy, lại trôi qua ba tháng.

Nam nhân cùng Phật Hàng thật giống như ái nhân rất thân mật, giống người nhà sống cùng nhau, chính

là “nhà” này rất lớn rất lớn, cả Thanh Phong cốc là của bọn họ……..

Nam nhân sẽ cùng Phật Hàng hoan ái, Phật Hàng cầu hoan thì hắn sẽ không cự tuyệt, nơi này chỉ có hai người bọn họ, tuy rằng rất yên tĩnh có đôi khi có vẻ rất lạnh lẽo, càng là bốn bề vắng lặng thì Phật Hàng càng là chịu không nổi.

Ngoại trừ luyện công ra thì thời điểm còn lại thì Phật Hàng chủ yếu đều là đè trên thân nam nhân vượt qua, thân thể nam nhân rất mẫn cảm, chỉ cần y không làm đau nam nhân thì nam nhân đều có thể chịu được.

Công lực của nam nhân đang không ngừng tăng lên mà tu vi của Phật Hàng quả thật thụt lùi cấp tốc, mỗi lần hắn muốn Phật Hàng tu luyện chăm chỉ thì Phật Hàng sẽ cởi y phục hắn ra, vừa làm vừa nói với hắn

“Ngô không thành Phật được”.

“……”

“Đã sớm định trước đời này ngô không thành Phật được”. Đầu ngón tay Phật Hàng gảy nhũ tiêm bị hôn tới ướt át đỏ lên của nam nhân, phản ứng mẫn cảm của nam nhân khiến y yêu thích không buông tay.

Bên suối Thanh Phong cốc, thân thể hai người quấn quít dây dưa cùng 1 chỗ, mái tóc bạc của Phật Hàng rơi trong nước, lưng nam nhân tựa vào bờ suối, một tay y chống trên bờ còn một tay nâng một chân nam nhân lên khiến chân nam nhân vòng qua eo y, như vậy thuận tiện cho y tiến vào, phân thân của y bị nam nhân cầm……..

Động tác của nam nhân rất nhẹ…….

Rất mềm mại…….

Cọ xát lên xuống phân thân nóng bỏng giữa hai chân Phật Hàng, trán y đặt lên trán nam nhân, hơi thở cả 2 hòa vào nhau, tràn đầy hương vị của đối phương.

Phật Hàng hôn môi nam nhân một chút: “Tốt lắm, chờ một chút ngô muốn đi vào từ từ, như vậy ngươi sẽ càng thoải mái”. Y cười khẽ, có chút xấu xa lại lộ ra chút ngạo khí không cho phép phản bác.

Người này thật sự là……

Nam nhân đành phải run rẩy buông lỏng tay ra, phân thân của Phật Hàng để ở giữa hai chân hắn, xúc cảm cực nóng kia khiến hắn rên rỉ vài tiếng, Phật Hàng thưởng thức biểu tình khó nhịn của hắn…….

Bộ dáng của nam nhân ở trong mắt Phật Hàng thoạt nhìn đang rất muốn làm. Lông mi đang run run, liền ngay cả đôi môi cũng vì thế mà run rẩy, mà đôi mắt ướt át kia rõ ràng là đang yêu cầu y nhanh lên tiến vào thân thể nam nhân…….

Biểu tình nhẫn nại của nam nhân ở trong mắt Phật Hàng trở nên vô cùng ái muội. Nam nhân cảm giác được phân thân của Phật Hàng để ở tại huyệt khẩu, nhờ nước suối làm ướt thì y chậm rãi đẩy phân thân của y vào dũng đạo chặt chẽ nóng ướt của hắn…….

Nội vách tường của nam nhân tự nhiên co rút lại, chậm rãi bao vây phân thân nóng rực của Phật Hàng, động tác của y rất thong thả, y nhìn chăm chú vẻ mặt nam nhân khi bị xâm nhập.

Hơi thở hỗn loạn bên môi nam nhân nóng rực, hắn nhắm mắt lại.

"Ngô sa đọa ngay tại trên người ngươi, phía dưới của ngươi thật sự rất chặt, nóng quá……". Phật Hàng vân vê đôi môi nam nhân, đầu lưỡi duỗi vào khoang miệng nóng ướt của nam nhân, tìm kiếm đầu lưỡi mềm mại của nam nhân.

Phân thân ở trong cơ thể nam nhân đâm chọc ra vào…….

Phật Hàng không thành Phật được cho nên tu luyện cũng vô dụng……Nhưng mà nam nhân không ủng hộ sự ngụy biện của y.

Lúc này ——

Nam nhân nhận thấy được mặt nước sau lưng Phật Hàng hình như có tà khí đang lén lút, nhưng cổ tà khí này trong nháy mắt liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, hắn nghĩ đó là mình nhầm lẫn rồi.

Trong Thanh Phong cốc này chỉ có hai người bọn họ, mấy ngày nay hai người đã rất tự do, rất phóng túng, cho nên Phật Hàng ít kiêng kị, thời điểm muốn làm thì y liền ôm nam nhân, thỉnh thoảng nam nhân sẽ đẩy y ra, nhưng chỉ cần động tác của y không quá phận thì nam nhân đều sẽ không cự tuyệt.

Nam nhân nghĩ tới có thể ngay tại Thanh Phong cốc vượt qua một đoạn ngày nhàn nhã tự tại, nhưng mà sự thật thường thường không như ý nguyện trong tưởng tượng, hôm nay có rất nhiều yêu quái bao bao vây Thanh Phong cốc, hình như Thanh Phong cốc có âm khí tụ tập, có cổ tà khí như ẩn như hiện, lượn lờ ở bốn phía Thanh Phong cốc, gần đây nam nhân cũng cảm giác được mặt đất thường xuyên chấn động.

Nhưng mỗi lần nam nhân hỏi Phật Hàng thì y đều nói nam nhân suy nghĩ nhiều, hoặc là nói nam nhân có vẻ rất nhàm chán nên sinh ra ảo giác, cho nên cần bồi y hoạt động nhiều "hoạt động gân cốt"…….

Mỗi lần Phật Hàng làm đều sẽ đổi địa phương: "Hôm nay chúng ta làm ở bên suối, sẽ không đi hoa viên, ngô thích ngươi ngồi ở trên người ngô, tư thế tự mình động thắt lưng ". Thời điểm ăn cơm y còn nghiêm túc đưa ra đề nghị như vậy, nam nhân chụp lại bàn tay y vói qua sờ mó thân thể mình.

Nam nhân bất đắc dĩ thở dài một hơi, săn sóc múc 1 chén canh cho Phật Hàng: "Ngươi không phát hiện gần đây Thanh Phong cốc có nhiều quỷ quái yêu nghiệt hơn sao?".

Phật Hàng lắc đầu.

"Mỗi ngày ngươi đều luyện công, tu vi của ngươi giảm xuống không ít, đến tột cùng ngươi đang luyện nội công gì?". Nam nhân vừa gắp rau vừa hỏi Phật Hàng, ngữ khí của hắn rất bình tĩnh.

Hai người giống như là người nhà bình thường ăn cơm vừa ấm áp vừa hòa thuận, nhưng đối mặt câu hỏi của nam nhân thì Phật Hàng luôn rất nghiêm túc trả lời: "Tâm pháp của Phật gia".

"Tâm pháp gì mà vô dụng thế?".

Động tác ăn canh của Phật Hàng dừng một chút.

Nam nhân nở nụ cười: "Ta không phải nói ngươi vô dụng, ngươi không cần đa tâm". (quá nhạy cảm)

Phật Hàng trầm mặc, không thèm nói (nhắc) lại, dưới đáy lòng nam nhân âm thầm thở dài.

Sau khi ăn cơm chiều thì hai người so chiêu, thân pháp của nam nhân rất nhanh, rất nhẹ, nhoáng lên một cái liền biến mất ở trước mắt Phật Hàng……

Rì rào ——

Thanh âm xé gió vang lên ở trong rừng cây, thân ảnh hai người như huyễn ảnh xuyên qua trên cây, dòng khí mạnh mẻ kia xẹt qua vô số đóa hoa, trên vạt áo nam nhân dính đầy phấn hoa……

Nam nhân xoay người quay lại, hắn chụp lấy y phục của Phật Hàng, kéo 1 cái thì Phật Hàng té lăn trên đất……

Nam nhân vội vàng tới đỡ Phật Hàng lên. Tình hình này không tốt, hắn chỉ là nhẹ nhàng kéo Phật Hàng một chút, công lực cùng tu vi của Phật Hàng đều đang thoái hóa cấp tốc, đây là biểu hiện không tốt, hắn đành phải lo lắng đỡ Phật Hàng.

"Mau đứng lên, vừa nãy ta không cố ý……. A……". Nam nhân vốn đưa tay để đỡ Phật Hàng thì lại bị Phật Hàng kéo té trên mặt đất, lập tức Phật Hàng liền chặn đôi môi nam nhân lại, xoay người chặn nam nhân lại.

Nam nhân bị đè trên cỏ, mà ngay tại thời điểm hai người đang do dự thì hắn cảm giác được có một vật cứng chọc vào giữa hai chân hắn, trông đôi mắt bình tĩnh của hắn toát ra thần tình bất đắc dĩ.

Nam nhân thở dài: “Ngươi tu luyện nội công Phật gia, coi trọng lục căn thanh tịnh, sao ngươi có thể *** tà như thế”.

Bất đắc dĩ…….

Cực kỳ bất đắc dĩ…….

“Ngô không phải người xuất gia, không phải hòa thượng, ngô chỉ tu luyện tâm pháp Phật gia mà thôi, không cần thiết tuân thủ phá (xấu, tồi tệ) điều lệ này”. Phật Hàng nhấn mạnh 1mộtlần nữa, y giơ tay lột sạch nam nhân, thời điểm y tiến vào nam nhân thì đôi môi nam nhân đều đang run rẩy……

Phật Hàng để hai chân nam nhân quấn quanh ở trên lưng y, y tiến vào làm cho thân thể nam nhân run rẩy, giật mình, nam nhân nhìn đến không trung có cổ tà khí xẹt qua…….

Nam nhân sửng sốt một lát, cảm giác được Phật Hàng tiến vào càng lúc càng nhanh, trong cơ thể càng ngày càng nóng, hắn có chút đăm chiêu hỏi Phật Hàng một câu: “Ngươi có cất kỹ hắc tỏa (cái chìa khóa đen) không?”.

Phật Hàng liếc mắt nhìn nam nhân một cái, ngạo nghễ gật đầu: “Ân…….”.

Nam nhân không thèm nói (nhắc) lại, tùy ý Phật Hàng ôm hắn làm, phân thân của Phật Hàng chôn sâu trong cơ thể hắn, loại chuyện này hai người thường xuyên làm, Phật Hàng rãnh rỗi liền quấn lấy hắn làm làm làm…….

Cho nên hai người đều rất hiểu, rất quen thuộc thân thể lẫn nhau…….

Vừa rồi đó là ảo giác sao?

Cổ tà khí kia rất cường đại, rơi vào trong Thanh Phong cốc, nam nhân có chút đăm chiêu tự hỏi, gần đây mỗi đêm thì Phật Hàng quấn quít hắn, không cho hắn có cơ hội nghỉ ngơi một mình.

Ba ngày sau, Thanh Phong cốc bị mây đen bao phủ, ban ngày như đêm tối, pháp lực của nam nhân cũng bị cổ tà khí cường đại ép tới không thể thi triển, hắn tìm Phật Hàng phản ánh rất nhiều, nói tình huống này có chút kỳ quái.

“Phật Hàng, ngươi nên đi ra ngoài nhìn xem”.

“Không có gì hay mà xem”.

…….

Phật Hàng luôn phản đối, nói không có cảm giác được.

Bảy ngày liên tiếp tà khí kia đều rót vào trong kính hồ ở Thanh Phong cốc, có yêu ma quỷ quái chạy vào Thanh Phong cốc, gần đây nam nhân diệt nhiều yêu nghiệt, nhưng tiếp tục như vậy thì không phải biện pháp, cổ tà khí này mạnh hơn rất nhiều so với cổ lực lượng của âm huyệt kia, hắn có chút sốt ruột đi tới đi lui trong phòng, hôm nay hắn không có nhìn thấy thân ảnh của Phật Hàng.

Bình thường lúc này Phật Hàng đều phải trở về ăn cơm, nhưng mà nam nhân đợi mấy ngày thì y cũng đều không có trở về, mấy lần nam nhân muốn đi tìm y nhưng lại sợ hai người bỏ lỡ nhau.

Nam nhân nhìn sắc trời, không trung mây đen hỗn độn, hắn bấm ngón tay tính ngày, là ngày yêu họa hàng thế (tai họa từ yêu ma quỷ quái rơi xuống), hay là…….

Hay là……..

Địa điểm ngay tại Thanh Phong cốc……

Nam nhân vừa tới nơi đây thì 1 trận cuồng phong thổi mở tung cửa sổ, 1 đạo cực quang bay vào trong phòng, miệng hắn bị bịt lại, thân pháp của đối phương cực nhanh, trong chớp mắt hắn đã bị lôi đi.

Nam nhân ngửi được hương vị quen thuộc trên người đối phương thì lập tức nhận ra người che miệng hắn là ai.

“Tích đại ca, là ta”. Thanh âm quen thuộc của Xích Luyện bên tai, miệng y thở ra nhiệt tức kích thích màng tai nam nhân, ngực nam nhân bị đụng mạnh 1 chút.

Xích Luyện ……

Xích Luyện tới đây……

Lông mi của nam nhân hơi hơi run lên, đáy mắt bình tĩnh của y hơi chút ẩm ướt…….

“Ta đến xem ngươi”. Xích Luyện thấp giọng ở bên tai nam nhân từ tốn nói: “Mấy ngày này ngươi không ở bên người ta, ta rất nhớ ngươi”. Hơi thở y khiến cổ nam nhân rất ngứa.

Toàn thân nam nhân cứng ngắc, hình như tất cả động tác đều cứng lại, thân thể hắn dán chặt vào ngực Xích Luyện: “Ta…….”.

“Xuỵt, đừng lên tiếng”. Ngón tay trắng nõn của Xích Luyện ấn lên đôi môi của nam nhân, ngăn cản nam nhân mở miệng nói chuyện.

"……"

"Hiện tại Thanh Phong cốc bị tà khí bao vây".

Nam nhân không biết, hiện giờ bên ngoài quần yêu xuất hiện ở bốn phía, vạn linh xuất hiện, sát khí bốn phía, tà khí bức người.

Không trung một mảnh hỗn độn.

Mây đen kéo tới, tà phong (gió mang tà khí) mãnh liệt

Chính khí bị phá, yêu ma loạn vũ. (yêu ma ra sức hoành hành).

Linh quang, yêu phong, lóe lên cuồng loạn, thanh âm quỷ gào thét, yêu phẫn nộ bao vây toàn bộ Thanh Phong cốc.

Xích Luyện nói với nam nhân rằng tà khí nổi lên, nhân gian chắc chắn đại loạn.

Nam nhân yên lặng lắng nghe, không nói gì, Xích Luyện nhìn thấy nam nhân nhíu mày suy tư, y chậm rãi tới gần, y muốn ôm nam nhân, nhưng nam nhân lại lui ra phía sau nên y đành phải rụt tay lại.

"Tích đại ca, ta là tới đón ngươi rời đi, hiện tại Thanh Phong cốc không thể ở được".

"Đi đâu?".

"Đi địa phương an toàn". Lòng bàn tay Xích Luyện lạnh như băng chậm rãi bao trùm cánh tay cực nóng của nam nhân.

"Nhưng mà không thấy Phật Hàng". Nam nhân có chút sốt ruột.

Nam nhân bị Xích Luyện đè ở trên giường, y cúi đầu nhìn nam nhân, nghe được nam nhân nhắc tới "Phật Hàng" thì y nhíu mày, y thong thả tỏ vẻ: "Phật Hàng có thể đã không còn".

"Có ý gì?". Nam nhân muốn đẩy Xích Luyện ra.

Xích Luyện đè nam nhân lại: "Ngươi hãy nghe ta nói, Phật Hàng bị……". Lời y còn chưa nói xong thì đại môn bị người từ bên ngoài lần thứ hai hung hăng đạp bay ra.

Bên ngoài linh quang chớp động, ô linh toán loạn.

Mà lúc này trong tay Nham Vân nắm Hỏa Nhận, đầy người là máu xông vào, y nhíu mày nhìn chằm chằm hai người đang "ân ái" trên giường, nháy mắt sắc mặt y trở nên khó coi, mà Hỏa Nhận trong tay y đang tản phát ra quang mang trong trẻo nhưng lạnh lùng……

"Nơi đây không nên ở lâu, đi mau".

Ba người nhanh chóng rời khỏi phòng, ba đạo linh quang xẹt qua đêm tối, ba người đứng sừng sững ở phía trên Thiên Phật lâu ở Thanh Phong cốc, bốn phía tà khí tụ tập, chỉ có nơi đây bị Phật quang bao phủ.

Nam nhân có chút khó có thể tin nhìn mọi thứ trước mắt, vài ngày trước còn khá tốt, hôm nay tà khí nổi lên ở Thanh Phong cốc, giống như cái ma ngục.

Nam nhân rất lo lắng sự an nguy của Phật Hàng, hắn nhìn thoáng qua Nham Vân ở bên cạnh, Nham Vân bị thương……

Trên người Nham Vân có rất nhiều miệng vết thương, chảy rất nhiều máu, gương mặt tinh xảo kia có vẻ có chút tái nhợt, y ngồi dựa vào nóc nhà, lấy tay che miệng vết thương trên người, y đau đớn nhíu mày.

Lập tức nam nhân liền nhìn ra miệng vết thương này là bị tà khí gây ra, hắn lập tức phong bế mấy đại huyệt trên người Nham Vân để cầm máu, Nham Vân đẩy hắn ra: "Đừng chạm vào ta".

"……". Nam nhân đành phải rụt tay lại.

Nham Vân nhìn nam nhân 1 lát thì mới không chút hoang mang tỏ vẻ: "Trên người ta có tà khí".

"Ngươi bị ai đả thương mà bị thương nặng như vậy?". Nam nhân ngồi xuống hỏi Nham Vân, Hỏa Nhận cảm giác được nam nhân tới gần nên không ngừng kêu gào.

"Bị……".

Nham Vân vừa định nói thì chợt nghe từ xa xa truyền đến một tiếng nổ, một cỗ tà khí truyền ra từ đường thủy, phun thẳng lên phía chân trời, phù văn màu đen tản ra bốn phía hình thành một cái lưới lớn bao phủ Thanh Phong cốc……

175. Chương 175

Cái này mà tốt cái nỗi gì?

Cổ hắc khí kia đánh úp lại hướng bọn họ, bao phủ ba người, tà khí cường đại kia khiến cho pháp lực của mấy người đều không thể thi triển, thánh quang của Thiên Phật lâu bị hắc khí cắn nuốt, bọn họ không thể ngăn cản cổ lực lượng này.

Đạo cao một thước, ma cao một trượng. (theo mik hỉu là cái thiện luôn chiến thắng cái ác)

Hiện giờ ba người lâm vào khốn cảnh, mà lúc này Tích Duyên mới biết được hình như Xích Luyện cùng Nham Vân cố ý tới đây áp chế tà khí, nhưng mà hình như tà khí cường đại hơn rất nhiều so với tưởng tượng của bọn họ.

Thương thế của Nham Vân rất nghiêm trọng, ba người đành phải trước tiên lui vào Thiên Phật lâu.

Trong Thiên Phật Lâu vàng son lộng lẫy, đại khí to lớn của bích hoạ tượng Phật che kín hết bên trong lâu, ánh nến chiếu trong lâu sáng tới nỗi kim quang rực rỡ, hắc khí không tiêu tan, ba người không thể đi ra ngoài.

Ba người bị nhốt ở trong lâu, mà nam nhân lo lắng an nguy của Phật Hàng đồng thời cũng lo lắng thương thế của Nham Vân, vết thương của Nham Vân thì ngay cả Xích Luyện cũng vô pháp dùng linh khí trị liệu thay Nham Vân.

Hắn dùng cao tuyết liên bôi lên trên miệng vết thương của Nham Vân, xé y phục băng bó cho Nham Vân, thời điểm ban đầu Nham Vân rất khó chịu khi Tích Duyên băng bó giúp y, y không muốn nhận lấy ý tốt của Tích Duyên.

Nhưng hình như Tích Duyên biết được ý đồ của Nham Vân, hắn dùng thanh âm chỉ có hai người có thể nghe được thấp giọng nói một câu: “Không cần lộn xộn, ta cũng không muốn ngươi bị thương”.

Nham Vân không nói gì.

Nam nhân cúi đầu xử lý miệng vết thương cho Nham Vân, Xích Luyện nói phải đi ra ngoài nhìn xem, hắn còn chưa kịp ngăn cản thì Xích Luyện đã biến mất ở Thiên Phật lâu, y còn dùng nội lực dặn dò nam nhân, không nên bước ra khỏi Thiên Phật lâu nửa bước, y phong ấn Thiên Phật lâu lại, chờ sau khi nam nhân băng bó tốt miệng vết thương cho Nham Vân thì nam nhân ngồi xuống bên cạnh. Trong lòng hắn rất là lo âu.

“Lo lắng cho Xích Luyện?”. Nham Vân cũng không thèm nhìn tới nam nhân mà hỏi.

“……”.

“Hay là lo lắng cho Phật Hàng?”. Thấy nam nhân không trả lời thì Nham Vân lại hỏi.

Nam nhân ngẩng đầu nhìn Nham Vân, không có trả lời câu hỏi của y, y ngồi dựa ở bên cạnh, ánh mắt lãnh đạm nhìn nam nhân chăm chú, nếu hiện giờ nếu không gặp phải cục diện này thì hai người khẳng định sẽ không im lặng ngồi cùng nhau như vậy, hơn nữa hiếm khi y không có châm chọc nam nhân, cũng không có cười nhạo nam nhân, y chỉ là lẳng lặng nhìn nam nhân chăm chú.

Ánh nến trong Thiên Phật lâu càng ngày càng tối, cho tới khi bị gió thổi tắt, từng đợt từng đợt khói nhẹ theo gió tản đi bốn phía…….

Nam nhân do dự hỏi Nham Vân ở bên cạnh: “Thời điểm các ngươi đi Thanh Phong cốc, có nhìn thấy Phật Hàng không?”. Thanh âm hắn rất trầm thấp, tâm của hắn cũng rất loạn.

“Không có”. Nham Vân lắc đầu, không có nhìn nam nhân.

Hai người sóng vai ngồi cùng nhau nhưng vẫn duy trì khoảng cách nhất định, miệng vết thương trên người Nham Vân tạm thời cầm máu, mà lúc này ai cũng không biết tình hình bên ngoài.

Thánh quang trong Thiên Phật lâu biến mất, bên ngoài lâu bị tà khí bao phủ.

“Rốt cuộc phát sinh chuyện gì?”. Nam nhân quay đầu hỏi Nham Vân, nhìn thấy bộ dáng Nham Vân vì đau đớn mà khẽ nhíu mày thì ngữ khí của hắn cũng lập tức nhẹ đi một chút, “Rốt cuộc ai đánh ngươi bị thương, thương nặng như vậy mà ngay cả…….”.

Nham Vân trầm mặc, hình như đang chờ lới nói tiếp theo của nam nhân, nam nhân lo lắng nhìn y một cái, thản nhiên ngỏ lời: “Linh lực của ngươi đã biến mất……”.

Nham Vân nhắm mắt lại không muốn nói chuyện. Đối với một môn chủ mà nói linh lực biến mất là chuyện tình thảm thương cỡ nào, sau này y phải phục chúng như thế nào, từng khí thịnh biết đi đâu tìm lại, y cũng tự biết sự thật y không thể áp chế linh lực để nó trôi mất……

Nam nhân thấy Nham Vân không trả lời thì cũng không hỏi lại. Sau khi trầm mặc rất lâu thì hắn mới nghe được thanh âm hơi lộ vẻ vô lực của Nham Vân vang lên, “Tà đế hiện thế, pháp lực của ta không đủ, không ngăn cản được”.

Tà đế……

Nam nhân có chút đăm chiêu nhìn chằm chằm Nham Vân, y phục của Nham Vân đều trượt tới bên hông, miệng vết thương của y đã băng bó tốt lắm rồi, nam nhân đưa cho y mảnh vải để y lau vết máu trên mặt.

Nham Vân dựa vào tường, nhẹ nhàng mà giật giật môi: “Ta vô lực”. Đôi mắt lãnh đạm của y nhìn chằm

chằm nam nhân, ngực y chậm rãi phập phồng. Nam nhân thở dài một hơi, giơ tay xoa xoa vết máu trên mặt y, động tác của nam nhân rất nhẹ khiến y có chút sững sờ, tầm mắt y dừng ở chỗ vạt áo của nam nhân bị xé ra, không biết suy nghĩ cái gì.

Nam nhân lau sạch vết máu trên mặt Nham Vân, hắn vừa định rút tay lại thì bị Nham Vân chụp lấy, tay Nham Vân thực lạnh như băng, hành động của Nham Vân khiến hắn cảm thấy kinh ngạc, biến thành hắn tiến thối lưỡng nan.

"Ngươi làm sao vậy?". Nam nhân do dự hỏi Nham Vân.

Nham Vân nhíu mày hình như đang cảm ứng cái gì, y nghiêng đầu cảm nhận một lát, y thản nhiên đối nam nhân nói: "Liễu Phong tới đây". Ngữ khí lạnh nhạt của y không che dấu được vui sướng trong nội tâm của y.

Nham Vân để nam nhân đỡ y đi ra ngoài, nam nhân im lặng không lên tiếng dìu y tới hành lang, để y vịn lan can đứng vững, bên ngoài tà phong tàn sát bừa bãi, không nhìn thấy bóng kiếm rơi xuống từ không trung……

Nam nhân không lên tiếng, hắn nhìn thấy đáy mắt Nham Vân không che dấu được sự vui sướng, hắn rủ mắt xuống một chút, quả nhiên bất kể là trước đây hay là hiện tại thì trong mắt Nham Vân vĩnh viễn đều chỉ có Liễu Phong.

Hắn không nói nửa chữ nào.

"Sao nào? Không phải ngươi rất muốn gặp Liễu Phong sao? Y tới đây thì sao ngược lại ngươi mất hứng?". Nham Vân cười lạnh nghiêng đầu, nhìn về phía vẻ mặt bình tĩnh của nam nhân.

"Liễu Phong không sao là tốt rồi, ta chỉ muốn xem mấy năm nay y sống như thế nào, dù sao từng là sư đồ". Nam nhân rất bình tĩnh, hắn cúi đầu suy nghĩ khiến Nham Vân nhìn không thấu ý tưởng của hắn.

Một hồi sư đồ……

Nham Vân không ngờ nam nhân lại lãnh đạm như thế, y nghĩ nam nhân nhìn thấy Liễu Phong sẽ lộ ra tâm tình mừng như điên, nhưng mà nam nhân không có, bình thường thản nhiên không có quá vui mừng.

Trong ấn tượng của Nham Vân mỗi lần nam nhân nghe được tên "Liễu Phong" thì ánh mắt đều dao động mà hiện giờ chỉ liếc mắt một cái, y mở miệng ngậm miệng đều là Liễu Phong khiến ánh mắt nam nhân cũng dần dần rối loạn……

Nham Vân nghĩ nam nhân sẽ tức giận nhưng nam nhân lại thấp giọng nói một câu: "Ta biết ngươi thích Liễu Phong, nhưng cũng không cần niệm tới niệm lui như vậy, Liễu Phong xuất hiện thì ta sẽ tự động biến mất……".

"……"

Nam nhân nhìn về phía Nham Vân, từ tốn bày tỏ: "Như vậy ngươi sẽ không cần lo ngại". Hắn giương mắt bình tĩnh nhìn về phía Nham Vân, nói ra những lời đã sớm muốn nói ra, hắn cùng Liễu Phong là quan hệ sư đồ trong sạch rõ ràng, hắn không biết tại sao Nham Vân luôn hiểu lầm hắn, hiểu lầm rất sâu, tích tụ rất nhiều năm nên hắn không thể giải thích, cũng không muốn đi giải thích.

Nhưng mà mỗi lần có người nhắc tới Liễu Phong thì hắn sẽ liên tưởng đến Nham Vân, hắn muốn bình tĩnh thì cũng bình tĩnh không được, hắn muốn quên cũng rất khó, hắn nói xong lời muốn nói, muốn nhìn bộ dáng một bộ muốn phát tác của Nham Vân, hắn cũng không muốn nhiều lời xoay người trở về Thiên Phật lâu, bỏ Nham Vân đứng một mình trên hành lang, nơi này là tầng cao nhất của Thiên Phật lâu, có thể nhìn thấy rõ nhiều loại hoa nở rộ ở Thanh Phong cốc đang bị hắc khí cắn nuốt từng chút một……

Đột nhiên trời giáng linh tuyết.

Một cỗ ma khí thiên ngoại (ngoài bầu trời) ùn ùn kéo tới đập vào phong ấn tà linh, cùng với hình thành huyễn ảnh linh kiếm như bài sơn đảo hải (dời núi lấp biển), trùng kích vào kết giới bao phủ trên không Thanh Phong cốc……

Mà tà khí thoát ra từ diễm đàm (ao, hồ xinh đẹp) ở Thanh Phong cốc bị Xích Luyện hóa thân chân thân huyền xà giống như thần long ngăn chặn lại, cự đại xà cuộn tròn bốn phía diễm đàm, liên tục co lại giống như muốn xiết nát cả diễm đàm, mặt đất có vết nứt, gợn nước đang xao động, trên thân rắn màu đỏ che kín đồ đằng yêu dị lại thần bí…….

Trên không diễm đàm có một bộ đại huyền hỏa ấn kí (con dấu lửa đen khổng lồ),đó là trận pháp áp tà, có tà khí bị nhốt trụ, ở trong trận pháp chạy tán loạn, ý đồ phá tan trận pháp, xé nát trói buộc…….

Vạn kiếm, tường tuyết, ma khí, hơn nữa hàng ngàn hàng vạn chú ấn kim sắc bao trùm trên không phong ấn tà linh, đang không ngừng trùng kích, áp chế, ý đồ trảm phá (chém nát) tà khí.

Liễu Phong cùng Cửu Hoàng còn có Mạt Đồng đều đến đây, Nham Vân vừa nhìn thì biết ba người ở bên ngoài hợp lực đột phá, y nghĩ lại nghĩ tới cái gì, khóe miệng gợi lên một mạt tiếu ý ý vị thâm trường.

Nham Vân cũng không định nói việc này cho nam nhân.

Mà nam nhân đang ngồi tĩnh tư (im lặng suy nghĩ) ở trong Thiên Phật lâu, thật ra cũng không biết huống bên ngoài.

Trong thiên địa bị tà khí bao phủ, tối tới nỗi quỷ dị lại rét lạnh, nguyên bản là mùa xuân tháng 3 nhưng đại tuyết lại tung bay……

Liền ngay cả Thiên Phật lâu cũng bị chấn động, không biết bên ngoài có thể ngăn cản được bao lâu, nam

nhân ngồi ở trung tâm Phật ấn, nhìn thấy Nham Vân từ bên ngoài nghiêng ngả lảo đảo đi vào, hắn cởi áo khoác choàng lên người Nham Vân.

Nham Vân cũng không có cảm kích mà nói trên thân nam nhân có cổ hôi thối…….

Nam nhân muốn cầm lại y phục thì lại nghe Nham Vân châm chọc nói: "Sao nào? Lại muốn lấy lại, ngươi đừng làm bộ ở trước mặt ta, ta mới không cần ngươi giả từ bi, ta ghét nhất chính là loại người khẩu thị tâm phi giống ngươi".

"Ta không có". Ngón tay nam nhân siết chặt, hắn kéo y phục, thấy Nham Vân không buông tay thì hắn đành phải từ từ buông lỏng tay ra, hắn trầm ngâm tỏ ý, "Tùy ngươi nghĩ ta như thế nào, ta không có chính là không có. Ta không có làm, ngươi lại càng muốn nói ta làm, trước đây là ngươi áp đặt cho ta, ngươi sao có thể hùng hồn nói ta không thành thực như vậy……".

Hắn không muốn cải cọ nhưng hắn lại nhịn không được mà cãi lại, thanh âm hắn rất thấp, cũng không nhìn Nham Vân, ngón tay lạnh lẻo cảu hắn đang run rẩy, đáy mắt bình tĩnh nhưng trong lòng không bình tĩnh, bề ngoài bình tĩnh, nhưng không phải là không có chạm đến nội tâm…….

Hắn không nói lời nào.

Nham Vân không nóng không lạnh hừ một tiếng, y ý vị thâm trường liếc mắt nhìn nam nhân một cái, đột nhiên y tới gần nam nhân, giơ tay sờ lên chân nam nhân, nam nhân kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Nham Vân đang chậm rãi tới gần mình…….

Nham Vân muốn làm cái gì?

Nam nhân nghi hoặc nhìn Nham Vân.

Nham Vân chậm rãi tới gần nam nhân, đồng thời y cũng thay đổi ngữ khí coi như là nhu hòa nói với nam nhân: "Sư thúc, ta hy vọng ngươi đáp ứng ta hai việc, ngươi thấy có được hay không?".

Nam nhân bị đè ở trên tường, hắn cảm giác được nhiệt lượng truyền đến từ người Nham Vân, hơi thở của Nham Vân làm cho hắn có chút hỗn loạn, trong đầu hắn hiện lên hình ảnh một màn từng bị vũ nhục kia, trên mặt hắn trở nên có chút khó coi…….

"Ngươi nói". Nam nhân do dự gật đầu.

Nếu không phải Nham Vân cách hắn quá gần thì hắn có thể sẽ không đáp ứng nhanh như vậy, hơi thở của Nham Vân ngay tại bên môi hắn, làm hỗn loạn tâm thần hắn, hắn cúi đầu suy nghĩ, không nhìn Nham Vân.

Y phục của Nham Vân tuột xuống bên hông, tùy ý khoác y phục của nam nhân ở trên người chính mình, y không có khí lực, một tay chống tường sau lưng nam nhân, một tay ôm thắt lưng nam nhân……

Động tác thân mật như vậy khiến nam nhân có chút khó có thể tin, hơn nữa Nham Vân dựa sát vào người hắn, đôi môi gần như sắp dán lên người hắn, hắn đành phải nghiêng đầu không nhìn.

Nam nhân nghe đượcNham Vân hơi cười nhạo nói với mình: "Ta không cho phép ngươi thích Liễu Phong, cũng khôngcho phép ở trước mặt ta ân ái cùng Xích Luyện, ngươi có biết ta không quen nhìn chuyện tình bẩn thỉu nhất không, ngươi đừng để ta càng lúc càng chán ghét ngươi, sư thúc ngươi nói ta nói có đúng không?". Y gần như dán tại bên tai nam nhân, thấp giọng nói, cổ nhiệt khí kia quấy nhiễu khiến nam nhân thật bất đắc dĩ.

"Đúng……". Nam nhân thấp giọng trả lời, không nhìn vẻ mặt suy yếu của Nham Vân, "Ta xác thực không sạch sẽ, ta ngủ qua cùng rất nhiều người, ta nói như vậy thì ngươi vui sao?".

"……."

"Ngươi hài lòng chứ?".

Nam nhân bình tĩnh nói thầm, trong Thiên Phật lâu tối tăm lại cực rõ ràng, hắn cảm giác được tay Nham Vân ôm hắn dần dần siết chặt, tim hắn đập rất nhanh, hơi thở của Nham Vân quanh quẩn bên hắn, vô hạn trầm mặc biến thành sợ hãi trong bóng đêm, hắn không muốn nhìn biểu tình bây giờ của Nham Vân, hắn lo lắng nhìn thấy sự cười nhạo cùng châm chọc, vậy nhìn chi bằng không nhìn, hắn không muốn khiến bản thân trở nên càng hèn mọn ở trước mặt Nham Vân, hơi thở huyết tinh nhàn nhạt trong không khí, nhưng vài tia tanh ngọt này……

"Xem ra ngươi còn biết tự mình hiểu lấy". Nham Vân lạnh nhạt nở nụ cười, trong tiếng cười của y lộ ra trào phúng rõ ràng, bởi vì bị thương nên hô hấp của y có chút bất ổn.

"Đương nhiên".

"Ta đây coi như ngươi đáp ứng ta, ngươi phải nhớ kỹ những lời ngươi nói hôm nay".

Khi đang nói chyện…….

Hơi thở ái muội của Nham Vân tới gần nam nhân…….

176. Chương 176

"Ân……".

Tích Duyên chậm chạp nhíu mày gật đầu, vốn hắn cùng Liễu Phong trong sạch, cũng không để ý cư xử của Nham Vân ra sao, tới khi Nham Vân nói hắn đừng thân thiết cùng Xích Luyện ở trước mặt Nham Vân, thật ra hắn cũng không muốn cho Nham Vân nhìn thấy, mỗi lần Nham Vân sẽ dùng các loại ngôn ngữ thương tổn hắn……

Nam nhân có thể vô điều kiện đáp ứng Nham Vân, nếu như vậy có thể làm Nham Vân cho dễ chịu, hình như Nham Vân không có ý tứ buông tay, rất miễn cưỡng siết chặt thắt lưng hắn, hắn thậm chí nghĩ đến Nham Vân sắp ngã quỵ ở trên người mình, Nham Vân vẫn đang kiên trì nhìn hắn.

Hắn vừa mới xoay đầu qua……thì Nham Vân kéo hắn đi, trong bóng đêm tầm mắt hắn có chút mơ hồ, hơi thở Nham Vân áp tới……

Cằm hắn bị hôn…….

Một vật thể mềm mại cùng một trận nhiệt tức rất nhỏ chạm vào cằm hắn……

Cả người hắn giống như bị sét đánh ngây ngẩn cả người!

Bởi vì…….

Bởi vì Nham Vân bị thương đang nghiêng đầu hôn cằm hắn, đôi môi mềm mại dán lên cằm hắn, đầu lưỡi trơn ướt liếm lộng hắn, nụ hôn không chút hoang mang kia khiến thân thể hắn mẫn cảm mà run rẩy…….

Nham Vân chưa từng có làm ra loại hành động này đối hắn, thậm chí cho tới bây giờ Nham Vân đều không có hôn qua hắn, nụ hôn nóng ướt khiến cằm hắn nóng lên nóng lên, hô hấp cũng trở nên hơi hơi dồn dập……

Nham Vân chưa từng có đối đãi với hắn như vậy, khiến nam nhân có chút không kịp phản ứng…….

"Sư thúc, tim ngươi đập rất nhanh". Đôi môi Nham Vân dán lên cằm nam nhân, đầu lưỡi y từ cằm nam nhân chậm rãi liếm qua hàm dưới của nam nhân……

Thân thể nam nhân đang run rẩy, ánh mắt trở nên không ổn định, cảm giác được tay Nham Vân chậm rãi trượt tới bên hông hắn, duỗi vào trong y phục hắn.

Nam nhân lại không thể đẩy Nham Vân ra, nếu hắn đẩy Nham Vân ra thì Nham Vân nhất định sẽ ngã sấp xuống, hắn chỉ có thể đứng bất động, nghe Nham Vân nói chuyện với hắn, cảm giác được đầu lưỡi Nham Vân không chút hoang mang liếm lộng cằm hắn…….

Xúc cảm nóng ướt kia khiến cho nam nhân có chút chân tay luống cuống, hắn nhẹ nhàng giơ tay muốn đẩy Nham Vân ra, nhận thấy được thân thể Nham Vân đang trượt xuống nên hắn đành phải ngược lại giơ tay chụp lấy Nham Vân.

Cả người Nham Vân đều dựa vào trên người hắn, hắn chỉ cần đưa tay giữ chắc Nham Vân, mùi máu tươi trong không khí càng ngày càng đậm, hắn cảm giác được ngực có chút dính ướt nong nóng, miệng vết thương của Nham Vân nứt ra rồi nhưng Nham Vân lại bình tĩnh giống như không có việc gì, cả người đều dựa vào trên người hắn, hắn dìu Nham Vân tới bên cạnh ngồi xuống.

Máu đỏ tươi kia chảy ra thấm qua băng vải, nhiễm đỏ vạt áo Nham Vân, nam nhân cau mày đưa tay đè ngực y lại, y không lên tiếng nhìn chằm chằm nam nhân.

Trong tay nam nhân tập trung linh khí, hắn đang giúp Nham Vân chữa thương, nhưng máu đỏ tươi không ngừng từ vết nứt tràn ra, sắc mặt Nham Vân trắng bệch tựa vào trên ghế, không muốn nói chuyện.

Bên ngoài rất loạn.

Trong Thiên Phật lâu cũng không thái bình, Nham Vân bị thương rất nặng, nam nhân cố sức giúp y cầm máu khiến cho cả người chính mình lây dính máu tanh, ngoại sam của hắn choàng trên vai Nham Vân, bên ngoài gió rất lớn, tay hắn lạnh như băng lại đông cứng, hắn đang do dự, do dự muốn chuyển một ít linh lực cho Nham Vân, xem sắc mặt Nham Vân trắng bệch thì hắn có chút không đành lòng.

"Ngươi nhìn ta làm gì?". Nham Vân lãnh đạm cười nhạo nam nhân, đáy mắt y tràn đầy thần sắc lãnh đạm, y đối Tích Duyên thủy chung đều lãnh đạm, luôn châm chọc khiêu khích, cho dù là thời điểm hoan ái thì cũng luôn tự mình hưởng thụ chứ chưa bao giờ sẽ để ý tới cảm thụ của Tích Duyên.

Nhưng ở trong mắt Tích Duyên thì Nham Vân không có tuyệt tình như thế, dù sao Nham Vân cũng là đồ đệ của hắn, hắn biết cá tính của Nham Vân, hơn nữa Nham Vân là nam nhân đầu tiên của hắn…….

Hắn không muốn làm chuyện tuyệt tình như vậy…….

Đối mặt chất vấn của Nham Vân thì nam nhân không có trả lời, ngược lại đánh trống lảng, hắn lẳng lặng ngồi ở bên người Nham Vân, hắn cảm giác được Nham Vân đang nhìn hắn, hắn do dự ngồi một lát, "Ngươi có muốn linh khí hay không……". Thanh âm hắn có chút mơ hồ, hình như chính mình đều đang do dự.

"Sao? Hiện tại ngươi đang hỏi ý kiến của ta sao?". Nham Vân cười nhẹ một tiếng, y giơ tay che kín mu bàn tay của nam nhân, đầu ngón tay nam nhân run rẩy một chút, nghe được y ghé vào lỗ tai mình ôn hoà nói, "Vậy nếu ta nói ta muốn thì ngươi sẽ cho ta sao?". Y nhìn chằm chằm nam nhân, tay y thực vô lực, thanh âm cũng thực mệt mỏi.

"Ân". Nam nhân cũng không kiêng dè mà gật đầu, động tác của hắn rất nhẹ, nhẹ tới nỗi khiến Nham Vân suýt nữa tưởng ảo giác, sự thản nhiên cùng trực tiếp của nam nhân ngược lại làm cho Nham Vân có chút kinh ngạc.

Nham Vân không biết nam nhân có dạng tâm tình gì khi nguyện ý đem linh khí cho y, hoặc là nam nhân muốn dùng linh khí để đền bù cái gì, y hoài nghi nhìn chằm chằm nam nhân, tay y vô lực trùm kín mu bàn tay dính đầy máu tươi của nam nhân…….

Tay nam nhân thật lạnh như băng, hắn không có nhìn Nham Vân, Nham Vân muốn xiết chặt tay hắn nhưng không có khí lực, ngay cả động tác chớp mắt thì Nham Vân đều thả chậm, mà hắn không nói gì, hình như đang chờ đợi Nham Vân trả lời.

"Nếu ngươi tự nguyện thì ngươi đem linh khí cho ta, ta không ngại nhận thứ tốt của ngươi".

"Ta có điều kiện". Nam nhân thấp giọng yêu cầu.

Hình như Nham Vân đã sớm đoán trước được, y gật đầu: "Ngươi nói, bất kể cái gì ta đều có thể đáp ứng ngươi, chỉ cần ngươi cho ta linh khí". Y chỉ biết nam nhân sẽ không tốt như vậy tự nguyện đem linh khí cho y, cho dù nam nhân lạnh nhạt tới đâu, nếu không so đo y làm chuyện đó với nam nhân, nam nhân không có khả năng đối y tốt như vậy. Ngoại trừ…….Nam nhân thích y.

Yêu cầu của nam nhân rất đơn giản, chính là Nham Vân không cần đối hắn làm lại chuyện đó, tuy rằng nói ra loại yêu cầu này có chút kỳ quái, có chút không biết tự lượng sức mình, còn có chút tổn thương tự tôn của Nham Vân, nhưng Nham Vân vẫn là nhịn xuống xúc động muốn chửi hắn tự tin quá mức, gật đầu đáp ứng yêu cầu "không biết tự lượng sức mình" của hắn, rất nhanh Nham Vân tiếp nhận được linh khí truyền qua từ lòng bàn tay của hắn.

Nam nhân chỉ chia 1 chút khiến Nham Vân có thể khôi phục lực lượng tinh thần khí của y, cũng không phải vô tư kính dâng linh khí trong cơ thể cho y, Nham Vân hơi hòa hoãn một chút, có tinh thần hơn nhiều, nhưng vẫn như người thường hơi suy yếu một chút.

Thắt lưng Nham Vân rất đau…….

Nhìn thấy nam nhân muốn đi thì y chụp lấy tay nam nhân, không cho nam nhân đi:" Dìu ta tới bên trong đi, tà khí lập tức sẽ chui vào trong lâu……". Nam nhân đỡ y đi tới mật thất, ngồi xuống giường tĩnh tâm phủ đầy kim văn ở bên trong.

Nam nhân đốt nến, cũng để Nham Vân ngồi xuống.

"Đóng cửa".

Ý Nham Vân bảo nam nhân đóng cửa, đều đóng cửa lại, dùng linh lực phong bế đại môn, mật thất này rất lớn, trên vách tường đầy tượng Phật uy nghiêm, bốn phía đều thờ phụng tượng Phật ánh vàng rực rỡ, chắc tà khí không thể xâm lấn nơi đây.

Nham Vân nằm xuống nghỉ ngơi, nam nhân ngồi xuống bên cạnh.

Nam nhân nhắm mắt lại điều tức, thời điểm ngưng khí không thể bị quấy rầy, nơi này khá yên tĩnh, hắn phải nhanh hồi phục chút mới được, nhưng vào lúc này hắn cảm giác được Nham Vân dán lên lưng hắn, hai tay trượt xuống chân hắn, cằm Nham Vân dể tại đầu vai hắn, hô hấp nhẹ nhàng phun ở cần cổ hắn.

Khí tức nam nhân hỗn loạn…….

"Ngươi làm cái gì?". Nam nhân căn bản là không dám lộn xộn, khí tức trong cơ thể hắn đang tán loạn.

Nham Vân không để ý tới nam nhân, y giơ tay chậm rãi mở vạt áo nam nhân ra, nam nhân rõ ràng cảm giác được tay y duỗi vào trong y phục mình, tay y lạnh lẻo không hề kiên nhẫn xoa nắn…….

"Ngươi đáp ứng ta rồi, không chạm vào ta, sao ngươi có thể đổi ý?". Nam nhân ổn định khí tức hỗn loạn trong cơ thể, hắn giơ tay tóm lấy tay Nham Vân, Nham Vân cường ngạnh cởi khố đầu (quần lót) của hắn ra.

Hắn không thể động.

Nham Vân ghé vào lỗ tai nam nhân nói: "Ngươi cũng như thế, ngươi nói cho ta linh khí, ngươi chỉ cho ta một chút như vậy, còn muốn yêu cầu ta đáp ứng ngươi?". Y không chút hoang mang nói, giơ tay cởi quần nam nhân ra…….

"……". Nam nhân á khẩu.

"Không phải ngươi nói cần công bằng sao, hiện tại cho ngươi cơ hội bù lại, ngươi nên cảm ơn ta". Tay Nham Vân đang tàn sát bừa bãi, mặc kệ là ai thì ở thời điểm y đang chơi đùa cũng không có thể quấy rầy, y biết nam nhân không thể động nên sờ soạng nam nhân.

Nam nhân vẫn không nhúc nhích nằm ở trên giường, Nham Vân lấy tay chống đầu, nằm nghiêng bên cạnh nam nhân, ngón tay đùa bỡn vạt áo nam nhân: "Sư thúc, ngươi chưa bao giờ nói dối, tại sao hôm nay muốn bẫy ta?".

Điều này sao có thể coi là bẫy rập chứ……

Tích Duyên có miệng mà khó trả lời, đành phải nói: "Ta không có". Hắn biết Nham Vân thích bóp méo ý tứ thực lòng của hắn, hắn không muốn lại giải thích, nhìn thấy Nham Vân dựa tới đây thì tim hắn đập rất nhanh.

Cái loại cảm giác này thật giống như quay lại rất nhiều năm trước, thời điểm Nham Vân cùng hắn đồng sàng cộng chẩm (aka ngủ chung), bên ngoài giao chiến kịch liệt nhưng trong mật thất lại có một phen quang cảnh khác.

Nham Vân đưa tay lật mặt nam nhân qua, khiến nam nhân nhìn y: "Sư thúc, ngươi nói nếu Xích Luyện hoặc là Phật Hàng nhìn thấy ngươi cùng ta……. Chính là sẽ có tâm tình như thế nào?".

Nham Vân đặt giả thiết hỏi nam nhân. Nhìn thấy vẻ mặt nam nhân nhục nhã thì y lại gần hơn một chút, hô hấp của hai người rất gần rất gần, nam nhân thậm chí cảm thấy được chỉ còn thiếu một chút nữa là chạm tới môi y.

Nam nhân bình tĩnh nhắm mắt lại, trong lòng lại tràn đầy bất an, cho dù hắn trấn định ra sao thì cũng không che dấu được tiếng tim đập, không thể lừa gạt được Nham Vân.

Hắn đoán được Nham Vân muốn làm cái gì, hắn bất an, bàng hoàng, rất nhanh hắn liền cảm giác được một tay Nham Vân cởi nút buộc quần của hắn ra: "Sư thúc, hiện tại ngươi tốt nhất không cần lộn xộn, nếu là bị thương tĩnh mạch thì sẽ không còn mạng gặp lại Liễu Phong". Nham Vân vừa làm bộ đứng đắn khuyên bảo nam nhân vừa không chút để ý cởi y phục nam nhân ra.

"Nếu Liễu Phong nhìn thấy thì ngươi sẽ không có cơ hội". Nam nhân đột nhiên mở miệng, hắn hy vọng như vậy có thể ngăn cản Nham Vân, cảm giác được Nham Vân ngừng động tác lại, hắn giống như thấy được hy vọng, hắn tiếp tục nói, "Nếu ngươi thật tình thích Liễu Phong thì sẽ không lại làm loại chuyện này, nếu Liễu Phong nhìn thấy ngươi đối ta như vậy thì sau này ngươi muốn cùng một chỗ với Liễu Phong sẽ rất khó……"

"……"

"Liễu Phong sẽ không dễ dàng tha thứ cho người trong lòng mình có quan hệ cùng người khác, huống chi……". Nam nhân do dự, cuối cùng vẫn là cắn răng nói ra, "Ngươi đã chán ghét ta, tại sao luôn sẽ đối ta làm loại sự tình này".

"Ai nói ta chán ghét ngươi?". Nham Vân gần như lập tức hỏi vặn lại, nhanh tới nỗi ngay cả chính y cũng không ý thức được.

Nam nhân chậm rãi mở mắt ra, dưới ánh nến yếu ớt hắn nhìn thấy rõ dung nhan của Nham Vân, trên mặt Nham Vân vẫn trắng bệch như cũ lưu lại vết máu nhàn nhạt, nhìn qua thực suy yếu, nhưng Nham Vân vẫn kiên trì nói chuyện cùng hắn……

Mà ở trong mắt Nham Vân bộ dáng bất an lại bàng hoàng bây giờ của nam nhân, cùng nam nhân bình thường bình tĩnh có chút chênh lệch, có lẽ là bởi vì nội tức nam nhân rối loạn, có lẽ là bởi vì nam nhân lo lắng bị y vũ nhục, lại hoặc là nam nhân sợ hãi để lộ tâm sự của mình.

"Ngươi đang sợ hãi". Nham Vân thấp giọng nở nụ cười, ngón tay y chậm rãi lướt qua cánh tay nam nhân, lướt qua ngực nam nhân, y cảm giác được nam nhân đang hút không khí, đang run rẩy.

"Ngươi……. Ngươi nói bậy". Nam nhân phản bác.

“Ta không có ý muốn chạm vào ngươi, chỉ là nhẹ nhàng chạm ngươi một chút thì ngươi cho rằng ta muốn đối ngươi làm gì, sư thúc, tư tưởng của ngươi thực phức tạp”. Ánh mắt Nham Vân chớp chớp nhìn bộ ngực rộng mở của nam nhân, chậm rãi hướng lên trên, chậm rãi nhìn chằm chằm thần tình hai má mềm mại của nam nhân, “Trước kia ngươi sẽ không như vậy, ai dạy ngươi? Xích Luyện? Phật Hàng? Hay là Cửu Hoàng?”.

“Không……”.

Đối mặt đùa giỡn của Nham Vân khiến cho nam nhân dở khóc dở cười, trước kia Nham Vân cũng sẽ không nói chuyện với hắn như vậy, hắn không biết là nên khóc hay cười, thời điểm trước kia Nham Vân muốn hắn, thời điểm không muốn hắn thì cũng rất ít phản ứng hắn, hiện tại thế nhưng biết “đùa giỡn” hắn, không biết là chuyện tốt hay là chuyện xấu, nhưng hắn lại cảm thấy được thực kinh ngạc……

Nam nhân đang cố gắng khống chế khí tức tán loạn trong cơ thể, Nham Vân biết nam nhân không thể khôi phục hoạt động được nhanh như vậy, trong đoạn thời gian này y dùng hết ngôn ngữ “đùa giỡn” nam nhân, có đôi khi nam nhân sẽ nghe, có đôi khi không nghe, nhưng mỗi khi nhìn thấy y tới gần thì nam nhân đều sẽ nhắm mắt lại, điều này làm cho y cảm thấy được rất tưc cười, nam nhân này sẽ không khờ dại đến nỗi nghĩ y muốn hôn nam nhân chứ?

Hay là…… trong nội tâm nam nhân, thật ra chờ mong y hôn nam nhân?

Nham Vân đang suy đoán nhưng là không biết suy nghĩ dưới đáy lòng nam nhân, đôi mắt y lãnh đạm rất bình tĩnh, y lẳng lặng nhìn nam nhân một lát, cái gì cũng không có làm.

“Ngươi nhắm mắt lại làm cái gì, ta cũng sẽ không hôn môi ngươi”. Nham Vân giơ tay ôm thắt lưng nam nhân, ôm nam nhân vào trong ngực y, ngay thời điểm nam nhân kinh ngạc với hành động của y thì y đột nhiên đối, “Có người vào được”.

Nam nhân vừa định nói chuyện thì lại nhìn thấy sắc mặt Nham Vân đột nhiên thay đổi, y đối nam nhân nói: ”Không đúng, là tà linh dũng mãnh vào Thiên Phật tháp……”. Y vừa dứt lời thì cảm giác được có vật thể gì đó va chạm đại môn của mật thất.

“Tà khí rất mạnh”.

Nam nhân bị cổ tà khí kia áp chế rất khó chịu, Nham Vân kéo hắn tới chỗ sâu nhất, hai người tựa vào sau lưng kim Phật, hy vọng nhờ Phật quang ngăn cản tà khí…….

Ầm ầm ——

Rầm rầm ——

Mật thất đang lay động, chấn động không ngừng, nam nhân không động đậy được, hắn cảm giác được tay

Nham Vân đặt ở trên lưng hắn, bất đồng nảy lên, hắn cảm giác được Nham Vân dần dần ôm sát hắn…….

Phong ấn nam nhân bố trí sắp bị phá vỡ…….

Nham Vân cúi đầu vùi trên cổ nam nhân, hai tay dùng sức ôm sát nam nhân đang bất động, thân thể kia truyền đến xúc cảm cực nóng, cùng lay động cuồng loạn bên trong khiến tim nam nhân đập nhanh hơn.

"Đừng như vậy". Nam nhân bất an.

Tay Nham Vân sờ soạng trên người nam nhân, "Không sao hết". Thanh âm y nhỏ đi rất nhiều…….

"Ngô……".

"Rất kích thích?". Nham Vân nở nụ cười, một tay y sờ về phía chân nam nhân, "Loại thời điểm này, ta cảm thấy ngươi chắc là rất thích". Y thấp giọng nói, nhiệt khí phun vào trong lổ tai nam nhân.

"Đừng…….". Nam nhân đang run rẩy.

Động tác của Nham Vân ngừng lại, ôm chặt nam nhân, y dán tại bên tai nam nhân, dùng thanh âm chỉ có hai người mới có thể nghe được nói với nam nhân: "Sư thúc, tà đế đến đây".

177. Chương 177

Tà đế đến đây…….

Gần như đồng thời khi Nham Vân nói chuyện thì đại môn của mật thất bị tà khí mở ra, phong ấn cũng bị phá tan hoàn toàn, vài đạo linh quang chợt bắn ra phá nát đại môn chắc chắn của mật thất.

Tà khí dũng mãnh vào vào bên trong. Phật quang bị cản lại, lúc sáng lúc tối chớp lóe, Tích Duyên nghe được tiếng bước chân hữu lực, chậm rãi hướng bên này bọn họ đi tới, Nham Vân cũng tự động ôm chặt Tích Duyên. Thân thể Nham Vân chắn ở bên ngoài, thay Tích Duyên chặn tà khí.

"Ngươi không nên manh động". Nam nhân nhắc nhở Nham Vân.

Tay Nham Vân đặt ở trên bí huyệt của nam nhân: "Rõ ràng là ngươi kẹp chặt ta". Y phủ nhận chính mình sờ thân thể nam nhân, nhưng tay y còn muốn đi xuống, khiến nam nhân chân tay luống cuống.

Bóng đen đi tới đây, nam nhân nhìn thấy một nam tử toàn thân hắc bào, thân pháp rất nhanh di động tới trước mặt bọn họ, hắn không thể nhúc nhích, pháp lực của Nham Vân không có…….

Cái này có gì mà tốt đây. Ngay thời điểm hai người đều cảm thấy không có hy vọng gì thì bóng đen lại đứng ở trước mặt bọn họ, hắc khí bốn phía nháy mắt tiêu tán, nam tử kia phát ra tiếng cười khẽ quỷ dị.

"Ngươi là ai?". Tích Duyên do dự hỏi thân phận người tới.

Nham Vân nhẹ nhàng nhéo chân nam nhân một chút, "Này cần gì phải hỏi?". Nham Vân cười nhạo nam nhân trì độn, nhưng không có trực tiếp mắng nam nhân, y hỏi vặn lại khiến nam nhân nháy mắt á khẩu.

Là tà đế……

"Bổn tọa là tà đế". Khi nói chuyện hắc y nam tử kéo mạo tử (nón) trên đầu thấp xuống, cả người y chìm trong bóng tối, hoàn toàn không thấy rõ dung mạo thật của y. Nghe không ra thanh âm chân thật của y.

Nham Vân mân miệng nhìn chằm chằm tà đế, y ôm sát nam nhân, cũng không có mở miệng nói chuyện, mà trong lòng nam nhân trở nên bất an, áp lực cường đại như vậy khiến nam nhân không thể nào mở miệng được…….

Mà kim Phật kia căn bản không ngăn cản được tà khí của tà đế, bên ngoài bầy yêu loạn vũ, tà khí bức người, khí thế sát (giết) nhân, khiến người không thể chống đỡ được.

Tà đế vung ống tay áo lên, Nham Vân bị một cỗ khí lực mạnh mẻ hất bay ra ngoài, Nham Vân đụng vào tượng Phật, nam nhân có chút lo lắng, mà tà đế nhìn thấy sắc mặt Nham Vân trắng bệch, bộ dáng khóe môi lộ ra tơ máu thì y cuồng tiếu…….

"Bổn tọa muốn ngươi chết thì ngươi phải chết, nhưng mà hôm nay tâm tình bổn tọa không tồi, chỉ cần ngươi giao ra lệnh bài môn chủ của Nham môn thì bổn tọa có thể thả ngươi một con đường sống". Tà đế trên cao nhìn xuống đứng ở phía trước hai người, y chỉ hướng nam nhân nhìn thoáng qua, ngược lại từng bước một đi hướng Nham Vân bị trọng thương, y muốn chính là Thần Hỏa ấn của môn chủ Nham môn.

"Muốn Thần Hỏa ấn?". Nham Vân mặt trắng bệch ngồi dậy, y dựa vào tượng Phật thản nhiên nở nụ cười, "Muốn lệnh bài của môn chủ Nham môn, ta thấy ngươi đang nằm mơ". Y không cam lòng yếu thế, chết thì chết, y không sợ.

"Y nói bổn tọa nằm mơ, ngươi cảm thấy sao?". Tà đế cười khẽ dừng bước, nghiêng đầu nhìn về phía Tích Duyên toàn thân không thể nhúc nhích ngồi ở góc, "Hiện tại y không có quyền lên tiếng, ngươi thay y trả lời bổn tọa".

Nam nhân liếc mắt nhìn Nham Vân một cái, Nham Vân kiên trì không giao ấn ký, hắn do dự một lát mới ngẩng đầu nói: "Ta không nhúc nhích được, nếu có thể động, có thể thay ngươi tìm". Hắn tương kế tựu kế.

Nham Vân lại tức giận: "Ngươi câm miệng cho ta". Y đang cảnh cáo nam nhân, không cần tự tiện quyết định thay y.

"Ngươi câm miệng cho bổn tọa, hiện tại bổn tọa không có hỏi ngươi, ngươi không có quyền nói chuyện". Tà đế đứng ở giữa hai người, y khẽ hừ một tiếng, Nham Vân bị tà khí áp sát khiến cho khóe miệng tràn ra tơ máu đỏ tươi, tơ máu kia ở trên mặt tái nhợt của Nham Vân có vẻ yêu diễm dị thường, Nham Vân rất khó chịu, muốn mắng tà đế chơi trò lạnh lùng gì, lại bị tát mấy cái.

Lực đạo cái tát kia cách không kéo tới, đánh Nham Vân té ngữa trên mặt đất, có thể nhìn thấy dấu ngón tay làm cho người ta sợ hãi hiện ra trên mặt trắng nõn bị đánh của Nham Vân, cho dù là Nham Vân đang chảy máu nhưng Nham Vân cũng quật cường không chút nào khuất phục.

Nam nhân cũng không nhẫn tâm nhìn nữa.

Đây là tội gì?

Liền vì bảo vệ cho Thần Hỏa ấn mà không cần mạng sao, người không còn thì sẽ không có hy vọng, Thần Hỏa ấn không có thì còn có thể cướp về, nam nhân không biết Nham Vân đang kiên trì cái gì……

Chẳng lẽ liền vì có thể xứng đôi với Liễu Phong…….

Chẳng lẽ Nham Vân cần một cái thân phận xứng đôi với Liễu Phong? Cho nên mới kiên trì như thế sao? Tại sao bị đánh nghiêm trọng như vậy mà còn không chịu nói, còn không chịu buông tay?

Tất cả những cái này đáng giá sao?

Nhìn thấy Nham Vân bị tà đế vung tay áo phiên chưởng chơi đùa tới lui, tà đế cười khẽ hoàn toàn không nhìn thấy vẻ mặt bây giờ của y, y một thân hắc bào hoa mỹ, đầu đội y mạo kéo thật sự thấp, rất thấp…….

Bóng tối bao phủ cả người tà đế, trên tay y cũng đeo găng tay đen thêu hoa văn chìm màu vàng, hơn nữa một thân trường sam màu đen hoa mỹ thực rất đặc biệt…….

Thanh âm nói chuyện của tà đế cũng rất kỳ quái, nghe không ra tiếng nói chân thật của y, nhưng mà sức mạnh của y phi thường cường đại, chẳng những có thể cưỡng chế trận pháp bên ngoài mà còn có thể đứng ở chỗ này uy hiếp bọn họ…….

"Ngươi không cần lại đánh Nham Vân, ta nói cho ngươi Thần Hỏa ấn ở đâu……". Nam nhân nhất thời xúc động khẩn cấp kêu lên, tà đế chậm rãi nhìn về phía hắn, hình như đang chờ đợi hắn trả lời, mà Nham Vân một bộ biểu tình căm tức nhìn hắn chòng chọc, "Nếu ngươi nói thì ta sẽ không để yên cho ngươi đâu", hắn rất khó xử, vì Nham Vân không bị đánh nữa nên hắn không nhìn Nham Vân, cũng không nhìn tà đế, hắn thấp giọng mở miệng tỏ ý: "Ta cũng rất muốn nói cho ngươi biết Thần Hỏa ấn ở đâu nhưng mà thật sự không biết, nếu ta biết thì ta đã sớm nói cho ngươi……".

Nam nhân cảm thấy được chính mình đang nói lời vô nghĩa, hắn khó xử liếc mắt nhìn Nham Vân một cái, Nham Vân giành được thắng lợi nở nụ cười, tà đế cũng không tức giận mà y chỉ cười khẽ nhìn chằm chằm nam nhân: "Ngươi đang trêu chọc bổn tọa?".

"Ta không có…….".

Nam nhân dở khóc dở cười, chỉ cần có thể kéo dài một giây thì được một giây, ít nhất vừa rồi Nham Vân ít bị một chút đau đớn, người trước mắt là tà đế chứ không phải là tiểu yêu tiểu ma, cho dù hắn động được thì cũng không phải là đối thủ của đối phương.

"Không nói cho bổn tọa cũng không sao". Tà đế cười đến quái dị, y đi tới bên người Nham Vân, chậm rãi đạp lên tay Nham Vân, "Nếu ngươi không muốn ai đó bị thương thì mau đem nó giao cho bổn tọa".

Tà đế vừa nói vừa dùng sức đạp lên tay Nham Vân, Nham Vân đau tới nỗi sắc mặt trắng bệch, nam nhân căn bản là không nghe thấy bọn họ nói chuyện, chỉ nhìn thấy Nham Vân hướng bên hắn nhìn thoáng qua.

Sau đó Nham Vân thay đổi chủ ý, giao Thần Hỏa ấn cho tà đế…….

"Ngươi thực nghe lời". Tà đế thỏa mãn gật gật đầu, xoay người nhanh chóng lùi về bên người nam nhân, Nham Vân khẩn trương muốn tới gần nam nhân thì lại bị tà đế nhẹ nhàng giật giật ngón tay đẩy té trên mặt đất.

Nam nhân nóng nảy: "Đồ đã đưa cho ngươi, sao ngươi còn làm như vậy, nếu ngươi muốn nhổ cỏ tận gốc thì giết ta trước đi, nếu ngươi……". Lời hắn còn chưa nói xong thì đã bị tà đế nắm cằm khiến hắn sửng sốt một chút.

Bởi vì động tác của tà đế nhẹ hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của hắn nên hắn thậm chí hoài nghi tà đế trước mắt là người hắn biết, nhìn không thấy bộ dáng nên hắn cũng không dám đoán lung tung.

"Nếu ngươi tiếp tục chống đối bổn tọa, thuyết giáo với bổn tọa thì bổn tọa giết tên môn chủ nửa chết nửa sống kia". Tà đế chỉ chỉ Nham Vân, tùy ý, nhẹ nhàng mà hất cằm Tích Duyên một chút.

Tích Duyên nhẫn nại, không nói gì.

Trong lòng Nham Vân hỏa đại (tức xì khói) lại không khí lực để mắng chửi, y tức giận là bởi vì tà đế ở trước mặt y chạm vào Tích Duyên, mà Tích Duyên trì độn này đối phó nữ nhân không được, đối phó nam nhân thật đúng là rất giỏi, y gần như sắp mắng ra miệng, y tức giận tới khóe miệng không ngừng tràn ra tơ máu, nếu y còn có khí lực thì y khẳng định sẽ đạp tà đế, lại hung hăng tát Tích Duyên mấy cái, mắng Tích Duyênchết tới nơi rồi mà còn muốn câu dẫn tà ma, y cảm thấy chính mình sắp nổ tung, y hừ mạnh vài tiếng.

Sư thúc hỗn đãn, sư thúc vô sỉ không biết xấu hổ kia tại sao lại thích câu dẫn người khác như vậy?!

Tà đế bất ngờ ôm Tích Duyên không thể nhúc nhích ra khỏi mật thất, trong chớp mắt liền biến mất ở trước mắt Nham Vân, động tác kia nhanh tới nỗi ngay cả Nham Vân cũng chưa kịp phản ứng……

Nham Vân suýt nữa ói ra máu bỏ mình, thế nhưng hình như tà đế không muốn để Nham Vân đi ra ngoài nên thiết hạ kết giới ở cửa, để lại Nham Vân bị trọng thương ở trong mật thất tự sinh tự diệt.

Sắc mặt Nham Vân trắng bệch nhưng tuyệt không chật vật, cá tính y không cho phép y nhận thua, mặt y không chút thay đổi ngồi xuống, không thể tĩnh tâm khiến y suýt nữa gân mạch đứt đoạn, đời này y chưa từng chật vật như vầy, mối thù này y kết hạ cùng tà đế.

Đêm nay.

Ngực Nham Vân đang khó chịu, buồn bực, trọng thương mà trôi qua…….

Mà sau khi Tích Duyên bị tà đế ôm ra khỏi mật thất, lắc mình đi tới trong rừng hoa đào ở Thanh Phong cốc, nơi này còn chưa bị tà khí ăn mòn, tà đế ném hắn xuống đất thì muốn rời đi.

"Ngươi từ từ, tại sao ngươi đem ta tới đây?". Tích Duyên gọi tà đế lại.

Tà đế dừng bước, chỉ chỉ con đường phía trước: "Tự mình đi phía trước, rời khỏi Thanh Phong cốc".

"Ngươi đến tột cùng là ai?". Nam nhân hoài nghi.

"Bổn tọa không muốn nói lần thứ hai".

"Ta nhận thức ngươi……". Nam nhân thử, hắn dựa vào cây, hai chân có chút như nhũn ra, hắn vẫn không động đậy được, cho dù tà đế để hắn đi thì hắn cũng đi không nổi, hắn nghĩ muốn thử…….

"……."

"Ngươi cũng thế, đúng không?".

"……"

"Cho nên ngươi mới không giết ta, không lẽ ngươi là……".

Tà đế ý vị thâm trường nở nụ cười, tiếng cười của y đánh gãy lời nói tiếp theo của nam nhân, tà đế đưa lưng về phía nam nhân, thân hình bên ngoài cao lớn kia rất hữu hình, y ở dưới tàng cây tầng tầng lớp lớp hoa đào, hoa bay lên cùng linh tuyết rơi xuống trong bầu trời đêm hôn ám là bối cảnh nổi bật nhất, bông

tuyết bay lả tả giống như tâm tình lên xuống thất thường của nam nhân bây giờ.

Tà đế hướng phía trước đi vài bước, nam nhân ổn định khí tức, làm cho thanh âm chính mình tận lực có vẻ bình tĩnh: "Phật Hàng……". Hơi thở nam nhân hỗn loạn nói nhỏ, cơ hồ muốn đứng không vững……

Tà đế dừng chân. Nhưng lại nghe nam nhân tiếp tục nói: "Ngươi đã làm gì Phật Hàng rồi? Ngươi bắt Phật Hàng phải không? Hiện nay Phật Hàng sống hay chết? Ngươi rốt cuộc…… Ngươi rốt cuộc……". Lời nam nhân còn chưa nói xong thì tà đế lắc mình đã quay trở lại, bắt được thân ảnh lung lay sắp đổ.

"Ngươi muốn biết người kia ở đâu như vậy sao?".

"Ân……".

"Rất quan tâm y?".

"Đương nhiên……".

"Hay là ngươi chỉ là thuận miệng hỏi một chút, nếu y đã chết thì tìm một người khác trải qua nửa đời sau?". Tà đế cười khẽ điềm tĩnh hỏi vặn lại nam nhân thần tình suy yếu, tà đế giơ tay ôm thắt lưng nam nhân, cả người hắn đều dán tại trên người tà đế, có thể cảm giác rõ độ ấm thân thể lẫn nhau truyền lại.

"Không phải".

Nam nhân thật sự lo lắng cho Phật Hàng cũng không phải thuận miệng hỏi một chút.

Hình như tà đế đang nhìn nam nhân, một lát sau y mới trả lời nam nhân: "Nếu ta nói không biết thì ngươi có thể sẽ cảm thấy ta đang gạt ngươi, cho nên đáp án này để lại cho chính ngươi đoán đi……". Y kề sát bên tai nam nhân nói, cười khẽ, y cười tới ý vị thâm trường khiến người khác tràn ngập hoài nghi cùng mơ hồ.

"Có ý gì?".

"Nếu ngươi cảm thấy y đã chết thì y đã chết, nếu ngươi cảm thấy y còn sống thì y liền còn sống, là thật hay giả cũng do chính ngươi phán đoán". Tà đế nắm một lọn tóc của nam nhân, y lại trong nháy mắt nhẹ nhàng hất nó ra, "Bổn tọa bận rộn nhiều việc, hiện tại muốn đi thu thập những người bên ngoài, ngươi đi rồi cũng đừng trở về".

"……"

"Về phần người kia mà ngươi hỏi, nếu hữu duyên thì bổn tọa cảm thấy các ngươi nhất định sẽ gặp lại". Từng chữ của tà đế đều ám chỉ, câu câu đều là thiên cơ, y khẽ cười lắc mình rời đi……

Một lần nam nhân cho rằng người trước mắt là Mạt Đồng, nhưng mà lại không giống, y phục của Mạt Đồng không có hoa mỹ như tà đế, hơn nữa ngữ khí nói chuyện cùng phương thức làm việc cũng kác nhau hơn nữa Mạt Đồng không có khí trường tà khí cường đại như tà đế…….

Mạt Đồng là ma.

Tà đế là tà linh chi đế. (vua của tà linh)

Không cần nghĩ cũng biết vạn chúng đệ tử oan hồn ở Thanh Phong cốc đã thoát khỏi khóa linh hạp Xích Luyện phong ấn.

Mà lúc này ——

Không trung có một đạo thanh mang cắt qua kết giới của tà đế, kết giới trên bầu trời vỡ tan mở ra, vỡ thành vô số linh quang cùng với linh tuyết bay xuống…….

Tấn công, tiêu diệt tà linh…….

Thiên trượng quang mang, vô số mũi nhọn lóa mắt đang bay xuống, phía chân trời có hồng quang trùng phá, cự đại linh ấn vọt lên bầu trời đêm, một thanh linh kiếm cự đại chém xuống Thiên Phật tháp…….

Liếc mắt một cái thì nam nhân liền nhận ra đó là Thanh Hồn kiếm…….

Liễu Phong tới rồi, Liễu Phong xuống khỏi Thanh Sơn, tới Thanh Phong cốc, trấn áp tà khí.

Nam nhân trơ mắt nhìn thấy Thiên Phật lâu bị cự kiếm chứa cường đại linh lực chém vào ——

Không nên…….

Không thể như vậy, Nham Vân còn bị tà đế phong ấn ở bên trong……. Nham Vân còn ở bên trong!

Hắn vịn cây muốn hét lên cũng không hét được, kêu cũng kêu không ra tiếng, tuyết lang rống giận trùng phá phía chân trời. Vạn trượng phật quang kia bị tách thành hai nửa tràn ra từ trong tháp, ý đồ xuyên phá tầng tầng tà khí kia…….

Vô số linh trận hướng Thanh Phong cốc áp xuống.

Trong nháy mắt ——

Thanh Phong cốc trở thành luyện ngục linh hải (biển khổ địa ngục), hắn không có sức lực, nếu không phải lúc nãy Nham Vân quấy rối thì bây giờ hắn còn có thể giúp đỡ, hắn đứng đều đứng không vững, té trên mặt đất.

Không biết qua bao lâu, hắn bị tà khí khiến cho mê man, lực chấn động mạnh mẻ kia khiến cho nội tạng sắp nhanh bị chấn nát, cho tới khi một mạt thân ảnh tuyết trắng cùng một thân ảnh đen tuyền dừng ở trước người hắn…….

Hắn khẽ lẩm bẩm: "Phật Hàng?".

"……"

"Tà đế?".

Hắn nhận được đáp án là ——

"Không phải".

"Không phải"

Hai cái thanh âm dễ nghe đồng thời trả lời hắn, hắn cố gắng nhìn rõ hai người trước mắt, trước mắt là hai người hồi lâu không thấy, Mạt Đồng cùng Cửu Hoàng…….

178. Chương 178

Tích Duyên hôn mê bất tỉnh. Hắn không muốn ngất xỉu nhưng mà hắn là phàm thể (cơ thể con người), không thể thừa nhận được nhiều áp lực, như vậy đã tính không tệ, có thể chống đỡ tới khi hai người đó tới mới té xỉu, mà thời điểm khi hắn tỉnh lại thì đã ở trong trúc xá sơn thủy (phòng trúc có phong cảnh núi non, nước bao quanh) của Vạn Đà Phong cách Thanh Phong cốc vài trăm dặm.

Nơi này núi vây quanh tứ phía, có thể nghe thấy thanh âm nước chảy của dòng suối nhỏ, ngoài sơn thủy trúc xá có 2 ngọn đèn ***g làm nổi bật yêu khí tràn ngập nơi đây.

Nam nhân mở mắt ra thì nhìn thấy một đầu tóc trắng của Cửu Hoàng, y im lặng ngồi ở bên giường nam nhân, trong phòng ánh sáng rất u ám làm nổi bật vẻ mặt rất nhu hòa của y, y đỡ nam nhân ngồi dậy, hơn nữa hỏi trạng huống thân thể của nam nhân, nam nhân tỏ vẻ chính mình không có việc gì, y cũng nói cho nam nhân biết tình hình của Thanh Phong cốc, hiện tại Thanh Phong cốc bị tà khí bao phủ.

Bọn họ hợp tác với các đại nhân sĩ chính đạo, liên thủ phong ấn Thanh Phong cốc, áp chế tà khí xuống,

nhưng mà lại không thấy bóng dáng của tà đế, mà Nham Vân được Liễu Phong cứu ra từ trong Thiên Phật tháp, thương thế rất nghiêm trọng, hiện giờ đang ở phòng cách vách nghỉ ngơi, mà thời điểm Mạt Đồng đối chiến cùng tà đế cũng bị trọng thương, Mạt Đồng ở trong trúc xá ở bên cạnh chữa thương, mà sơn thủy trúc xá ở trong núi này là Xích Luyện dùng pháp thuật biến ra, trên người Xích Luyện nhiễm khí tức ô uế nên đang ở phía sau núi tịnh hóa linh thể.

Mà Cửu Hoàng cùng Liễu Phong không có bị thương, lần này là Cửu Hoàng cố ý đi Thanh Sơn mời Liễu Phong xuống núi, y chỉ nói với Liễu Phong là Nham Vân cùng xà yêu đều đi Thanh Phong cốc, mới đầu thì ngay cả Cửu Hoàng cũng cho rằng Liễu Phong đi theo y tới đây là vì hàng phục xà yêu, không ngờ tới thời điểm trọng yếu còn có thể liên thủ cùng xà yêu ngăn chặn tà khí của tà đế.

Mà Cửu Hoàng nhận thấy hình như xà yêu bắt đầu hướng thiện, không biết đây là hiện tượng tốt hay là xấu, xem ra hiện tại thì ngay cả Liễu Phong cũng không biết có nên bắt xà yêu hay không.

Mà tuyết lang của Cửu Hoàng cũng bị thương, tuy rằng y không có bị thương nhưng y vẫn phụ trách chiếu cố nam nhân, Nham Vân có Liễu Phong chiếu cố, mà y thì thủy chung canh giữ ở bên giường nam nhân…….

Nhìn thấy nam nhân tỉnh lại thì y mới yên tâm, mà sau khi nam nhân nghe Cửu Hoàng nói xong chân tướng sự tình hắn cũng thở dài một hơi, xem ra hắn chỉ cần tất cả mọi người không có việc gì là tốt nhất rồi.

Tà khí ở Thanh Phong cốc đột nhiên nổi lên khiến hắn cũng trở tay không kịp, mà khiến hắn phiền não chính là Phật Hàng.

Mà lúc này hình như Cửu Hoàng biết nam nhân đang suy nghĩ cái gì, y giúp nam nhân kéo chăn, mệt mỏi nói tình hình của Phật Hàng với nam nhân: “Còn Phật Hàng, hiện tại y đang nghỉ ngơi trong phòng đối diện”.

“Cái gì?”. Nam nhân nghi hoặc nhìn về phía Cửu Hoàng, tưởng cái lổ tai của chính mình nghe lầm.

Vừa rồi Cửu Hoàng nói tới…….Phật Hàng?

Cửu Hoàng thật khẳng định nói với nam nhân: “Ngươi không có nghe lầm, Phật Hàng nghỉ ngơi ở trong phòng đối diện, là Xích Luyện mang Phật Hàng về, Phật Hàng đương nhiên ở Thanh Phong Cốc tu hành, tà khí làm Phật Hàng ngất đi, tu vi của Phật Hàng gần như đã không còn, may mắn chính là không có nguy hiểm tới mạng sống”.

Nam nhân nhẹ nhàng gật gật đầu, “Vậy là tốt rồi”. Trong lòng hắn vô cùng vui sướng, tìm được Phật Hàng rồi vậy là tốt rồi, rất tốt rồi, đây là kết quả hắn muốn gặp nhất.

Mấy ngày tiếp theo thì tất cả mọi người đang dưỡng thương, nhưng mà Cửu Hoàng bất kể là nam nhân ăn cơm hay là ngủ thì y đều ở bên người nam nhân, mà những người khác đều chữa thương, cũng không tiện mang thương tích xuất hiện ở trước mặt nam nhân.

Nam nhân cũng không có nhìn thấy Nham Vân, bởi vì Liễu Phong ở đây nên hắn cũng không tốt đi quấy rầy, hơn nữa cửa phòng Mạt Đồng luôn đóng chặt nên hắn cũng không tốt đi xông loạn, Xích Luyện lại ở hậu sơn tu luyện…….

Nam nhân bị thương nên phỏng chừng không đi xa được. Mấy ngày nay, Cửu Hoàng đều ở bên cạnh hắn, điều này khiến cho hắn có chút băn khoăn, dù sao Cửu Hoàng không phải chỉ phụ trách chiếu cố mỗi mình hắn, trong suy nghĩ cua hắn thì Cửu Hoàng có rất nhiều việc cần làm.

Ngày hôm đó Cửu Hoàng, Phật Hàng, còn có Tích Duyên, ba người uống rượu ở trong sân.

Nơi hoang sơn dã lĩnh này không có người, thỉnh thoảng sẽ có oán linh yêu ma bay qua, âm khí nơi này rất nặng nhưng ba người đều là nhiệt huyết nam nhi, dương khí cường thịnh nên cũng không quá để ý.

Ba người tự mình uống rượu của mình, mà rượu này thật ra là chạng vạng (chập tối) hôm nay Cửu Hoàng cùng Phật Hàng mua về từ bên ngoài, ban đêm trong núi có sương mù nên có chút âm lãnh, ẩm ướt.

Đèn ***g trước trúc ốc bị gió đêm thổi nên lay động nhẹ nhàng…….

Phật Hàng ngồi ở đối diện nam nhân, mặt không đổi sắc uống rượu, mái tóc màu bạc của y buộc lên, trên người mặc áo cà sa màu bạc như trước, trên mặt tuấn mỹ của y không có chút tổn thương.

“Ngươi uống ít chút, thương thế của ngươi mới tốt lên thôi”. Nam nhân nhắc nhở Phật Hàng một câu.

“Không có việc gì, ngô tự có chừng mực”. Phật Hàng tự rót cho mình một chén, nhấp một ngụm, y liếc mắt nhìn nam nhân một cái, khóe miệng hiện lên vài tia tiếu ý, y không thèm để ý Cửu Hoàng đang ở đây mà vẫn liếc mắt đưa tình với nam nhân.

Nam nhân nhẹ nhàng rủ mắt xuống, trong mắt có chút cảm xúc xấu hổ, bởi vì vừa rồi Cửu Hoàng xoay người đi lấy rượu, bỏ lỡ màn “biểu diễn” của hai người, sau đó ba người lại hàn huyên chuyện tình ngày ấy.

Cửu Hoàng tỏ ý tất cả mọi người đều an toàn, tà đế đã đi mất cho nên lúc này có thể hảo hảo dưỡng thương, y cũng không có nhắc tới chuyện tình phương Bắc, mà nam nhân cũng không tiện hỏi.

“Ân”.

Nam nhân ngoại trừ gật đầu thì không biết nên nói cái gì, tình huống như vậy có chút xấu hổ, tuy rằng lần này Cửu Hoàng xuất hiện nhưng hắn cũng không có thể xác định Cửu Hoàng có phải tới cứu hắn hay không. Lại hoặc là chỉ là trùng hợp nên thuận tiện cứu hắn.

Mà lúc trước chuyện Cửu Hoàng một mình rời đi Nham môn thì nam nhân cũng không có quên, hắn biết Cửu Hoàng không thể dẫn hắn đi cùng, cũng không có thể hứa hẹn với hắn cái gì, ở trong mắt hắn thì sự

tình phương Bắc đối Cửu Hoàng mà nói là quan trọng nhất, hắn không tiện hỏi gia sự (chuyện nhà) của Cửu Hoàng, ba người đành phải rầu rĩ uống rượu.

Nam nhân nói chuyện cùng Phật Hàng, lại ngẫu nhiên nói một hai câu cùng Cửu Hoàng, Cửu Hoàng cũng không để ý, quan hệ của ba người thì bọn họ đều biết, chỉ để trong lòng mà không nói ra, tuy rằng Phật Hàng cùng Cửu Hoàng ở mặt ngoài không có gì, nhưng là ở chung như vậy, ngồi cùng bàn ăn cơm như vậy, ngồi cùng bàn uống rượu vẫn là thử thách với nam nhân.

Dưới cái nhìn nhìn chăm chú của Phật Hàng thì nam nhân chậm rãi nhìn về phía Cửu Hoàng: "Nếu phương Bắc của ngươi còn có việc thì đi trước đi, dù sao hiện giờ đã an toàn, để tránh trì hoãn ngươi……". Hắn bình tĩnh tỏ vẻ cảm tạ (cảm ơn), đối với lần này bọn họ tiến đến cứu giúp thì hắn phi thường cảm kích, nhưng mà hiện tại đã an toàn thì hắn cũng không nên làm chậm trễ Cửu Hoàng.

Hắn là thực tâm……..

Hơn nữa Phật Hàng cũng an toàn quay về……..

Bất tiện. Đối quan hệ của bọn họ mà nói thì hết thảy đều rất bất tiện, nam nhân cảm thấy may mắn vì Mạt Đồng cùng Xích Luyện chữa thương ở nơi khác, may mắn vì Liễu Phong đang chiếu cố Nham Vân, nếu không hắn sẽ càng thêm xấu hổ……

"Việc này để sau này hẵng nói, gần đây ta rất có thời gian, cho nên có thể nhiều bồi cùng ngươi". Trong mắt Cửu Hoàng hàm chứa tiếu ý thản nhiên, y uống một chén rượu, mái tóc trắng như tuyết theo gió tung bay…….

Y phục thuần trắng kia không nhiễm một hạt bụi, giống như không nhiễm sự trần tục…….

Ba người uống đến không sai biệt lắm thì tất cả mọi người đều tự trở về phòng, bởi vì Cửu Hoàng phải chiếu cố nam nhân cho nên gần như mỗi đêm y đều ngủ cùng nam nhân, chỉ là cái gì đều không có làm, mà tuy rằng Phật Hàng có dị nghị đối việc khác thường này nhưng thấy nam nhân không có phản đối thì Phật Hàng cũng không tốt mở miệng phản đối, hơn nữa hiện tại Phật Hàng bị thương, không tiện làm cái loại này sự tình này cùng nam nhân.

Cửu Hoàng đóng cửa lại, y không lên tiếng thay nam nhân cởi y phục, ôm nam nhân đi tắm rửa, nam nhân có chút nặng không giống thiếu niên mảnh dẻ, thân thể nam nhân thực rắn chắc, vòng eo thực sự mềm dẻo…….

Sau khi Cửu Hoàng giúp nam nhân tắm rửa thì mới ôm nam nhân trở về trên giường. Nam nhân lẳng lặng nhìn Cửu Hoàng, phát hiện mấy ngày không gặp thì công lực của y tăng nhiều.

Cửu Hoàng giơ tay lau bọt nước dính trên mặt nam nhân, ngón tay y trượt xuống cần cổ của nam nhân, nam nhân không hề động, chỉ là lẳng lặng nhìn y, nhìn y tới gần, nam nhân vẫn không hề động. Y không nhẹ không nặng hôn môi nam nhân, xúc cảm ấm áp mềm mại kia làm cho cả hai đều có chút lưu luyến.

“Vừa rồi tại sao muốn đuổi ta đi?”. Cửu Hoàng hôn nam nhân một chút thì rời khỏi đôi môi của nam nhân, hai người vẫn duy trì khoảng cách nhất định, ngón tay cái trắng nõn của y nhẹ nhàng mà xoa xoa môi nam nhân, “Ngươi thật không muốn gặp ta?”. Ánh mắt y lẳng lặng dừng ở trên mặt nam nhân, dưới ánh nến nhu hòa rất là ôn hòa.

“Không phải”. Nam nhân rủ mắt, có chút ngượng ngùng, “Bởi vì ngươi thường ngày bề bộn nhiều việc……”. Cho nên không tốt quấy rầy, nếu là làm chậm trễ sự tình gì của Cửu Hoàng thì hắn sẽ áy náy lắm.

“Không phải ta nói ngươi chờ ta sao?”.

“Tại sao ngươi lại cùng Phật Hàng rời đi?”. Ngón tay Cửu Hoàng chậm rãi vuốt ve môi nam nhân, y muốn hôn nam nhân, nhưng lần này lại bị nam nhân nhẹ nhàng tránh được. nên y chỉ hôn tới được khóe môi nam nhân, chóp mũi trắng nõn của y để trên mặt nam nhân, lông mi nam nhân đang rung rung, đối mặt chất vấn của y thì nam nhân rất bất an.

“Ta cho rằng ngươi sẽ không trở lại, hơn nữa…… Hơn nữa ta cũng không thích hợp ngốc lâu ở Nham môn, nơi đó thủy chung là địa phương của người khác, ta là một ngoại nhân không tiện ở đó”. Nam nhân bình tĩnh nói xong thì cảm giác được đôi môi mềm mại của Cửu Hoàng rời khỏi khóe môi của hắn, khí tức nóng bỏng ở cổ hắn chậm rãi rời đi, hai má hắn trở nên lạnh lẻo.

Mái tóc dài trắng như tuyết của Cửu Hoàng xõa ở trên tay nam nhân, tay y vẫn đang chậm rãi cọ nhẹ hai má nam nhân, động tác sủng nịch (cưng chiều) làm cho nam nhân có chút khó chịu……

“Sắc trời muộn rồi, vẫn nên nghỉ ngơi sớm một chút đi”. Nam nhân đẩy tay Cửu Hoàng ra.

Một lần nữa Cửu Hoàng lấy tay xoa hai má của nam nhân, hắn muốn kéo cũng kéo không ra, lòng hắn rối loạn, nhưng lập tức chợt nghe Cửu Hoàng hỏi hắn: “Ngươi chính là trách ta lúc trước một mình rời đi?”.

“……”.

“Ta biết là ta không đúng, ngày đó ta đáp ứng ngươi, phải bảo vệ ngươi, muốn dẫn ngươi quay về Tuyết Sơn, nhưng mà ta lại một mình rời đi”. Tay Cửu Hoàng từ cổ nam nhân chậm rãi trượt xuống cánh tay, y từ chỗ tay áo nam nhân duỗi vào trong y phục của nam nhân, làm cho nam nhân có chút bất an mà run rẩy.

“Không phải……”. Nam nhân lắc đầu, hắn cũng không phải có ý này.

“Vậy thì tại sao?”.

“Ta là sợ làm ngươi chậm trễ, hơn nữa cơ nghiệp của ngươi ở phương Bắc, chạy qua chạy lại như vậy thật là rất bất tiện, dù sao hiện tại đã không có việc gì, nếu ngươi lại ở lại đây theo giúp ta mà nếu bên kia có việc tìm ngươi thì ngươi không thể trở về kịp được, vậy không tốt……”. Nam nhân ngừng nói bởi vì hắn cảm giác được ngón tay của Cửu Hoàng nắm nhũ tiêm mẫn cảm của hắn…….

Nam nhân bất đắc dĩ nhìn Cửu Hoàng, muốn đưa tay hất tay Cửu Hoàng ra, mà tay kia của Cửu Hoàng thì lại trượt về phía bên hông của hắn, duỗi vào trong quần của hắn, thân thể hắn do khoái cảm mà chấn động nhỏ.

"Nếu ngươi giận ta thì ta cũng không trách ngươi".

"……"

"Khi đó ta xác thực đi rất vội vàng, không có tự mình nói với ngươi, là ta nghĩ không chu toàn (chu đáo, đầy đủ)".

Cửu Hoàng liếc mắt nhìn nam nhân một cái, cảm thấy nam nhân khẩu thị tâm phi, bất kể là ai bị người khác bỏ rơi như vậy thì sẽ tức giận, tuy rằng y nhờ Phật Hàng chuyển lời một tiếng nhưng là một tiếng kia cũng rất không thành ý. Y biết nam nhân khẳng định sẽ tức giận. Cho nên hiện tại y muốn bù lại một chút, nhìn thấy bộ dáng hỗn loạn của nam nhân thì y sáp tới hôn môi nam nhân hai cái, ngay tại thời điểm nam nhân muốn tiếp tục giải thích thì y nghiêng người lên trước, hôn nhanh đôi môi đang khép mở của nam nhân……

Môi nam nhân rất mềm mại, ấp áp, rất nóng ướt. Hai người hôn môi, làm cho tim cả hai đầu đập nhanh hơn, nam nhân bị hôn, lòng bàn tay ấm mềm của Cửu Hoàng xoa xoa thân thể hắn, làm cho thân thể hắn như nhũn ra.

Thanh âm hôn môi làm cho trái tim hắn đập thình thịch…….

Quần hắn bị cọ xuống dưới, hai chân bị biến thành như nhũn ra…….

Cửu Hoàng để nam nhân dựa lưng vào giường, hắn biết ngón tay của Cửu Hoàng chạm tới nơi nào trên thân thể hắn, rất nhanh bả vai cùng lông mi hắn mà bắt đầu bất đồng trình độ mà run rẩy một chút.

"Nơi đó……". Thấp giọng khó nhịn lại run rẩy thì thầm, môi hắn bị nụ hôn của Cửu Hoàng làm ẩm ướt…… Làm cho người ta muốn cắn lên đó 1 ngụm.

Cửu Hoàng theo bình thường bế nam nhân lên, lần này nam nhân vẫn bình tĩnh như cũ, thỉnh thoảng sẽ phát hiện thanh âm kích động của Cửu Hoàng, nam nhân là người rất bảo thủ.

Tối nay ánh trăng nồng đậm.

Tình ý kéo dài. Nhưng mà vào lúc này.

Hắt xì —

Một tiếng vang nhỏ quỷ dị.

Cửa phòng bị người đẩy ra, hai người không hẹn mà cùng nhìn ra ngoài cửa, vừa lúc thấy vẻ mặt phẫn nộ của Nham Vân, cùng vẻ mặt không chút biểu tình của Mạt Đồng.

"Hai người các ngươi sửng sờ ở cửa làm cái gì?".

Bên ngoài truyền đến thanh âm trong trẻo của Liễu Phong, lập tức nghe thấy tiếng bước chân dần dần đến gần.

"Đi ra ngoài".

Đáy mắt Cửu Hoàng hiện lên vài tia lửa giận, y phiền chán đám người này.

Nhưng mà vào giờ phút này khi nam nhân nhìn thấy rõ bộ dáng vẻ mặt không chút cảm xúc của Mạt Đồng, tựa hồ đáy mắt của Mạt Đồng lộ ra khiếp sợ cùng khó có thể tin, mà khi hắn nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Nham Vân thì tim hắn gần như ngừng đập.

Loại thời điểm này thế nhưng lại bị bọn họ nhìn thấy……

Sắc mặt hắn trắng bệch, mặt đều đang run rẩy……..

179. Chương 179

Tích Duyên không ngờ sẽ gặp phải loại tình huống này, hắn không có chuẩn bị gì đã bị người ta nhìn đến loại bộ dáng chật vật này, vô luận là ánh mắt của Mạt Đồng hay là cái nhìn chăm chú của Nham Vân đều làm cho hắn rất xấu hổ.

Trầm mặc trong chốc lát thì hình như Liễu Phong đã đi tới cạnh cửa……

Nham Vân nhường đường, hình như định để Liễu Phong đi vào, y cười âm trầm, hơi châm chọc tỏ vẻ, "Sư thúc, Liễu Phong tới thăm xem thương thế ngươi như thế nào……". Tiếp theo Nham Vân nói mấy câu nhưng trong đầu Tích Duyên trống rỗng mấy lần không có nghe rõ ràng, nhưng từ ảnh ngược trên mặt đất chiếu ra bóng người đang tới gần thì hắn gần như cảm giác được chính mình sắp xong đời rồi.

Hắn không muốn bị người ngoài nhìn đến bộ dáng của chính mình, hắn không thích…….

Nhưng mà vào lúc này thì Mạt Đồng lại bất ngờ cản Liễu Phong đi vào, để cho Nham Vân nhìn thấy loại

tình huống này thì y đã đủ khó chịu, y không muốn lại để cho Liễu Phong nhìn thấy tư thái Tích Duyên bị nam nhân khác ôm.

"Hắn ngủ rồi, nếu muốn thăm hắn, xem thương thế hắn như thế nào thì ngày khác lại đến……". Lập tức liền nghe tiếng bước chân xa dần, Mạt Đồng mang Liễu Phong đi…….

Nham Vân tức giận nhìn chằm chằm bóng dáng rời đi của Mạt Đồng, Liễu Phong cứ bị Mạt Đồng mang đi như vậy, y còn muốn để Liễu Phong nhìn xem nam nhân Tích Duyên này có thể vô sỉ đến như thế nào. Đáng tiếc Mạt Đồng phá hỏng chuyện tốt của y…….

Tích Duyên nhìn Mạt Đồng rời đi nhưng hắn vẫn không có động tác gì, trong lòng có chút cảm kích Mạt Đồng, nhưng hình như Nham Vân cũng không có có ý định rời đi, Nham Vân bất mãn châm chọc Tích Duyên vài câu.

"Thực đáng tiếc, Liễu Phong không có nhìn đến bộ dáng phóng đãng của các ngươi, còn kém một chút thì y là có thể nhận rõ ngươi là cái loại mặt hàng gì". Hai tròng mắt lạnh lùng của Nham Vân tràn đầy giễu cợt.

Nam nhân không có lời nào để nói. Hắn cũng chưa từng có nói qua chính mình rất cao thượng, thực rất giỏi, hắn cũng không cảm thấy chính mình có bản lĩnh gì, cho tới bây giờ cũng không đem chính mình trở thành một hồi sự, hắn chỉ biết Nham Vân sẽ nhục nhã hắn như vậy, hắn không lời nào để nói.

Nham Vân nhìn thấy biểu tình chết lặng của nam nhân thì cảm thấy phản ứng của nam nhân có chút hờ hững, nếu nam nhân có thể khóc lớn hoặc là đại náo một hồi, nhưng chỉ là bộ dáng hờ hững như vậy khiến cho y ngược lại mất hứng, y cũng không có hứng thú ở trong này xem nam nhân hoan ái cùng Cửu Hoàng, y cười lạnh vài tiếng thì xoay người rời đi, y đuổi theo Liễu Phong.

Nam nhân không lời nào để nói.

Bị nhìn thấy bộ dáng chật vật như vậy thì nam nhân chỉ có thể tự nhận xui xẻo, giữa hắn cùng Cửu Hoàng không cần phải giữ kẻ như vậy, nếu lúc này hắn cự tuyệt thì có vẻ già mồm cãi láo, cũng không phải chưa làm qua. Hắn không hề động, chờ đợi Cửu Hoàng làm xong.

Cửu Hoàng kéo màn giường xuống, kéo chăn qua quấn chặt hai người, như vậy nếu là lại có người tiến vào thì cũng không nhìn được tình huống trên giường, y không muốn lại nhìn đến bộ dáng xấu hổ của nam nhân. Y hôn mặt nam nhân, nói với nam nhân: "Đều đi rồi, không có việc gì". Y vừa nói vừa cởi y phục của nam nhân, để nam nhân trần trụi bại lộ ở trước mặt y.

"Làm nhanh lên". Nam nhân thấp giọng yêu cầu Cửu Hoàng, hắn muốn nhanh chấm dứt, hắn không chịu nổi nữa rồi, bị một lần quấy nhiễu như vậy thì hắn căn bản là đề không dậy nổi hứng thú. Muốn Cửu Hoàng nhanh chấm dứt nhưng hắn cũng không biết nói cái gì cho phải.

"Thế nào?".

"Rất nóng……". Nam nhân thấp giọng trả lời Cửu Hoàng, hai má hơi lạnh của Cửu Hoàng dán lên hai gò má nóng bỏng của nam nhân.

"Nhẹ một chút, bên ngoài sẽ nghe thấy".

Cửu Hoàng ôm lấy nam nhân, để nam nhân ngồi ở trên eo y, động tác y rất chậm giúp nam nhân cởi y phục, ném y phục ở bên giường……

Ánh nến rất hôn ám, hơn nữa sa trướng bao phủ nên hai thân ảnh sau màn như ẩn như hiện.

Nam nhân trong lòng thủy chung có một vướng mắc, hắn không biết nên làm làm như thế nào mới có thể cân bằng quan hệ của mọi người, nếu để hắn chọn một người……

Hắn không được chọn…….

Cho dù hắn chọn thì đối phương cũng không nhất định nguyện ý ở cùng hắn, hắn không được chọn, không được lựa chọn đường sống, hắn theo Phật Hàng tới Thanh Phong cốc cũng là nghĩ muốn trải qua những ngày yên bình, cũng không phải nói sẽ cả đời ở cùng Phật Hàng, mặc kệ ai đều được hết, hắn ngẫu nhiên lựa chọn không được, hắn đã sớm nghĩ tốt rồi, nếu là ngày nào đó Phật Hàng nói với hắn muốn thú thê sinh tử (cưới vợ sinh con) thì hắn cũng sẽ gật đầu đáp ứng, hắn không có quyền lợi, cũng không có thể chậm trễ nhân thân đại sự của Phật Hàng, thời điểm đó hắn tự nhiên sẽ rời đi.

Hắn sẽ không biểu đạt cảm tình của chính mình, hắn cũng không biết ăn nói, nếu là người chân chính đối hắn có tâm thì tự nhiên sẽ hiểu được tâm tình của hắn, nếu là người vô tâm thì cho dù hắn nói, hắn làm, hắn giải thích như thế nào thì cũng không có ai hiểu được hắn, hắn không muốn làm trò cười cho người khác, không muốn tới lúc đó trả giá chân tâm rồi đổi lấy lại là hủy hoại vô tình.

Hắn không có nhiều thời gian như vậy, không có cái tâm tình kia để tiêu hao cùng bọn họ, liền bởi vì hắn là phàm nhân, hắn chẳng qua là một người khách qua đường mà thôi, không đáng để ai đối hắn tốt như vậy.

Tiếp qua mấy chục năm nữa thì hắn sẽ không còn nữa, như vậy tốt hơn so với việc Xích Luyện lên thiên đình, Xích Luyện chỉ cần ở trên trời ngốc mấy chục ngày thì ở thế gian hắn sớm đã chết, hắn nhẫn, hắn không thể không nhẫn……

Hắn đang chờ, chờ bọn họ khi nào thì chán ghét hắn, cùng đợi chính mình bị "vứt bỏ", như vậy hắn chân chính yên tĩnh, hắn cũng không cảm thấy tự ti, chỉ là hắn sớm thấy rõ sự thật một chút so với người khác mà thôi, sớm hay muộn đều phải đối mặt, hắn không thể nào trốn tránh bởi vì hắn không có lựa chọn con đường này, mà là lựa chọn sống theo con đường này, vậy nhất định hắn nhẫn, phải đợi, phải chống đỡ rất nhiều so với người khác.

Liền như theo như lời của Nham Vân, cho dù hắn chết thì cũng không mặt mũi ở dưới đó gặp sư tổ…….

Cửu Hoàng phát hiện nam nhân thất thần, y vỗ nhẹ nhẹ cặp mông của nam nhân, "Ngươi đang suy nghĩ cái gì?". Y ngẩng đầu nhìn hướng nam nhân, phát hiện trong mắt nam nhân có chút ẩm ướt. Y có chút đau lòng.

Cửu Hoàng không biết nam nhân đang suy nghĩ cái gì nhưng rất nhanh nam nhân chậm rãi cúi đầu, do dự chủ động muốn hôn y, y không nhúc nhích đợi cho môi nam nhân dán tới. Trong lòng y có cảm giác hơi chờ mong khó hiểu……

Cửu Hoàng từ khóe môi nam nhân chậm rãi hôn lên hai má nam nhân, cho tới khóe mắt, hôn nhẹ lên nước mắt trên mặt nam nhân, nam nhân ý thức được chính mình thất thố nên hắn thấp giọng nói một câu: "Ngượng ngùng, để ngươi chê cười rồi, ta chỉ là…..chỉ là". Chỉ là cái gì thì hắn cũng không nói ra miệng được.

Cuối cùng nam nhân dứt khoát trầm mặc, hắn cảm giác được Cửu Hoàng ôm hắn, ôm chặt hắn, ôn nhu tiến vào giống như đang an ủi tâm tình của hắn, khiến tâm tình hắn dần dần trở lại bình tĩnh. Cửu Hoàng hôn nhẹ môi hắn.

"Ta có thể nói cho ngươi biết lần trước ta quay về phương Bắc là bởi vì trong phủ của ta có chút chuyện, ta đi gấp, chỉ nhờ Phật Hàng chuyển lời với ngươi, không có tự mình nói với ngươi". Cửu Hoàng ôm bả vai nam nhân, khiến nam nhân càng thêm dựa sát vào y, mấy ngày nay rất nhiều lần y đều muốn ôm nam nhân, chính là ngại nam nhân có thương tích trong người.

"Ta biết". Nam nhân gật đầu.

Cửu Hoàng giơ tay nâng mặt nam nhân lên, ngước mắt nhìn nam nhân: "Ngươi nghĩ rằng ta bỏ ngươi lại rồi đi mất, ta không phải là người không chịu trách nhiệm như vậy, tuy rằng ngươi là phàm nhân nhưng là ta thích ngươi". Y rủ mắt, liếc mắt nhìn nam nhân một cái.

Trong bóng đêm.

Nam nhân thấp giọng nói chuyện với Cửu Hoàng, khoảng cách của hai người phi thường gần, thật ra hắn rất đơn giản, hắn cũng không có oán giận qua ai.

Lúc trước Cửu Hoàng rời đi thì nam nhân cũng biết là y có việc muốn làm, hắn sẽ không truy cứu, sẽ không so đo, nhưng mà phản ứng của Cửu Hoàng đối hắn hình như còn muốn lưu tâm hơn so với trong tưởng tượng của hắn.

Cửu Hoàng còn muốn làm nhưng mà cửa bị mở ra, một cỗ cuồng phong thổi bay sa trướng, chỉ nghe loảng xoảng một tiếng thì cửa bị đóng lại, sa trướng bị nhấc lên, Mạt Đồng như huyễn ảnh xuất hiện ở bên giường.

Mạt Đồng lạnh lùng thản nhiên nói một câu: "Còn ôm chưa đủ sao?". Y giơ tay hất tay Cửu Hoàng đặt ở bên hông nam nhân ra, nam nhân nhìn thấy y xuất hiện thì kéo chăn che kín mặt lại.

Thật ra nam nhân cũng không muốn làm như vậy nhưng hắn không nuốn bị Mạt Đồng lại nhìn thấy bộ dạng này của hắn, hắn ngủ ở bên người Cửu Hoàng nhưng lại phải nhận cái nhìn chăm chú của Mạt Đồng.

Mà thời điểm Mạt Đồng nhìn đến loại hành động này của nam nhân thì sự tức giận của y bớt đi một chút, y tới bên giường đưa tay đẩy ra chăn của nam nhân, y cúi đầu nhìn về phía nam nhân, một bàn tay nâng cằm của nam nhân lên, "Ta nói rồi, không cần lại có lần thứ tư, ngươi chính là đem lời nói của ta trở thành gió bên tai, nếu không phải vừa rồi ta thay ngươi ngăn trở ngoại nhân thì bộ dáng hôm nay của ngươi, thân thể của ngươi đã sớm bị người khác xem hết". Ngón tay y nắm cằm nam nhân, ép nam nhân nhìn y.

Cửu Hoàng bình tĩnh nằm ở bên cạnh, y há miệng thở dốc, đôi môi ôn nhu phun ra tiếng rít gào của dã thú, thanh âm kia thực tràn ngập nguy hiểm làm cho nam nhân run rẩy……

Lại nói như thế nào thì Cửu Hoàng cùng Mạt Đồng cũng từng hợp lực tác chiến, như thế nào cũng phải nhìn rõ ràng tình huống mới động thủ lần nữa, Mạt Đồng không có khả năng đạp Cửu Hoàng bay xuống giường, Mạt Đồng cũng không thể mang nam nhân đi, mà Cửu Hoàng không có khả năng đuổi Mạt Đồng đi, Cửu Hoàng cũng không có thể để cho Mạt Đồng lại tiếp tục ôm nam nhân, hai người đều giằng co, khiến cho nam nhân thực khó xử.

"Ta…..Ta thấy……. Có chuyện gì vẫn là ngày mai rồi nói sau". Nam nhân nhẹ nhàng kéo chăn, hắn quấn nguyên tấm chăn muốn xuống giường, Cửu Hoàng cùng Mạt Đồng đều im lặng không lên tiếng nhìn nam nhân.

Nam nhân mới vừa đứng lên…….Thì Cửu Hoàng kéo một góc chăn, cái chăn trên người trên thân nam nhân "Xoạch" một cái rơi xuống mặt đất……Con ngươi biếng nhác của Cửu Hoàng có chút sững sờ.

Mạt Đồng nguy hiểm nheo lại hai tròng mắt, con ngươi bình tĩnh của nam nhân xuất hiện dao động trước nay chưa từng có, hỗn loạn…….

180. Chương 180

Bất an, hỗn loạn, xao động đánh úp lên tâm tình của Tích Duyên……

Nhìn thấy Mạt Đồng leo lên giường thì tim Tích Duyên đập rất nhanh, hắn giống như đoán được kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, Mạt Đồng nhìn đến hình ảnh này thì quả thực muốn điên rồi, lúc này y không thích hợp chất vấn quan hệ của nam nhân cùng Cửu Hoàng, thời điểm ở âm phủ thì y đã sớm đoán được.

Bộ dáng Tích Duyên liếc mắt đưa tình cùng Cửu Hoàng, không khí ái muội kia y như thế nào lại không nhìn ra được, chỉ là y không vạch trần mà thôi, nhưng mà hôm nay khiến Mạt Đồng hoàn toàn triệt để thấy rõ.

Mạt Đồng tận mắt thấy Tích Duyên cùng nam nhân khác ôm ôm ấp ấp ở trước mặt mình, hơn nữa thời

điểm phía trước bọn họ xông nhầm vào thì bất đắc dĩ cùng hỗn loạn trên mặt Tích Duyên khiến cho y có chút ghen tị với Cửu Hoàng……..

"Đừng khiến ta tức giận, ta vì tới cứu ngươi mà thiếu chút nữa mạng đều không còn, ngươi không thể làm cho ta tức giận". Mạt Đồng nâng cằm Tích Duyên lên, nói khẽ vớiTích Duyên, "Đợi lát nữa ta sẽ ôn nhu chút……..". Y cúi đầu hôn môi Tích Duyên, Tích Duyên mở mắt nhìn y, Cửu Hoàng thì làm cho hô hấp Tích Duyên cực nóng lại nóng bỏng, ánh mắt Tích Duyên có chút bất an lại dao động.

Lời của Mạt Đồng có ý gì thì nam nhân hiểu rất rõ, Cửu Hoàng ôm nam nhân, ôm nam nhân vào trong ngực, hôn cái lổ tai nóng bỏng của nam nhân.

Cửu Hoàng ôm chặt nam nhân, trong con ngươi của y lộ ra mấy phần mệt mỏi, y hôn khẽ từ hai má nam nhân tới cần cổ của nam nhân.

Cửu Hoàng không có ý nhượng bộ.

Mạt Đồng cũng không có ý rút lui.

Một đêm này nam nhân trải qua dị thường hỗn loạn, bị liên tục đâm sâu mãnh liệt cùng ôm ấp ôn nhu, cùng với vô số hôn môi.

Một đêm kia vô cùng hỗn loạn, cho dù là bây giờ đã là mấy ngày sau nhưng khi nam nhân hồi tưởng lại đêm hoang đường đó thì hắn cũng chỉ có thể lắc đầu thở dài, sau đêm đó thì quan hệ của Mạt Đồng cùng Cửu Hoàng trở nên tốt hơn một chút so với trước kia, hắn nhìn thấy bọn họ thường xuyên uống rượu cùng nhau, thỉnh thoảng Mạt Đồng sẽ ở trước mặt hắn nhắc tới chuyện tình đêm đó, hơn nữa nói đêm đó hắn rất nhiệt tình, kêu rất lớn, còn ôm Mạt Đồng nói, "không đủ, không đủ", "còn muốn, còn muốn" linh tinh…….

Nam nhân nghe mà quả thực không thể tin được, mà mỗi khi thời điểm kia thì Mạt Đồng sẽ nhào qua hôn hai má đỏ ửng của hắn, khiến cho hắn vốn cá tính lạnh nhạt cả ngày kinh hồn táng đảm.

Mà Cửu Hoàng biết nam nhân không thích người khác ở ban ngày nhắc tới chuyện tình đêm đó nên y từ lúc bắt đầu liền ngậm miệng, y biết nam nhân không thích nên y không nói.

Nơi này không có sẵn đồ ăn, thỉnh thoảng là Mạt Đồng bắt được thú hoang ở trong núi, thỉnh thoảng là Cửu Hoàng cùng Phật Hàng đi ra ngoài mua, nơi này cách thành trấn rất xa, Cửu Hoàng có pháp thuật ngự phong đi rất nhanh, Cửu Hoàng sẽ luôn mang theo Phật Hàng, hình như tận lực không muốn một mình Phật Hàng ở chung cùng nam nhân, so với Mạt Đồng thì Cửu Hoàng càng lo lắng Phật Hàng sẽ bắt tâm của nam nhân làm tù binh.

Mà đoạn thời gian này thì Nham Vân cùng Liễu Phong cũng không ra ngoài, hình như hai người không cần ăn gì, hai người là tích cốc tu hành, mà từ lúc đó cho tới bây giờ nam nhân cũng không có cơ hội gặp Xích Luyện, Xích Luyện tu hành ở trong núi, Mạt Đồng không cho hắn loạn đi lại bởi vì núi rừng nơi này âm khí rất nặng, tuy rằng hắncó pháp thuật nhưng nhiều một chuyện không bằng ít đi một chuyện.

Chờ thương thế bọn họ tốt lên nhiều thì đoán chừng là thời điểm mọi người ly biệt, thương của Nham Vân vẫn chưa đỡ, mặc dù có Liễu Phong chiếu cố nhưng vẫn đang không có chuyển biến tốt đẹp. Tuy rằng không phải thực nghiêm trọng, nhưng không có hồi phục thì không phải hiện tượng tốt.

Nam nhân vẫn không có đi gặp Nham Vân nhưng mà hắn có hỏi tình huống của Nham Vân từ Cửu Hoàng, biết được bây giờ Nham Vân vẫn khỏe, khi có thời gian thì hắn sẽ đi rừng trúc luyện công, tuy rằng kiếm pháp của hắn thật lâu không dùng nhưng không có thụt lùi như vậy là tốt rồi, hôm nay hắn chỉ dùng trúc làm kiếm, hắn ở trong rừng trúc luyện kiếm, thấy sắc trời không còn sớm nên hắn đang chuẩn bị trở về……

Mới vừa xoay người thì nhìn thấy Nham Vân một thân tử bào, thần tình châm chọc đứng ở cách đó không xa, bởi vì hắn mới vừa luyện kiếm xong nên đầu hắn đầy mồ hôi, y phục cũng bị ướt.

Phía sau có chút ướt át, nhìn qua có chút chật vật, mà trong rừng trúc cũng chỉ có một mình nam nhân tu luyện, bình thường buổi chiều Cửu Hoàng cùng Phật Hàng đều ở trong rừng trúc hưu nhàn độ nhật (nhàn nhã qua ngày) thì hôm nay lại đi ra ngoài mua rượu, mà mỗi ngày Mạt Đồng đều canh giữ ở đây thì lại ngủ trong trúc xá.

Tích Duyên nhìn thấy Nham Vân xuất hiện thì hắn nhất thời kinh ngạc, sau đó trong mắt lại khôi phục bình tĩnh như cũ, nhìn thấy bộ dáng hoàn hảo không tổn hao gì của Nham Vân thì hắn cũng yên tâm.

Hắn xoa xoa mồ hôi trên trán, đưa tay đặt trúc kiếm lên bàn, hắn chỉ là lễ độ hướng Nham Vân gật gật đầu, liền hướng phương hướng khác rời đi.

Tiếu ý trào phúng trên mặt Nham Vân trong nháy mắt đông cứng lại. Nam nhân này thế nhưng tránh y, thế nhưng cũng không thèm liếc mắt nhìn tới y mộtcái liền đi hướng khác, ở trong mắt y thì biểu hiện của Tích Duyên chính là hoàn toàn không có để y vào trong mắt.

Tích Duyên đi tới giữa rừng trúc, Nham Vân không cam lòng chạy đuổi theo, y cảm thấy Tích Duyên không nên đi như vậy, TÍch Duyên thế nhưng ngay cả hỏi cũng không hỏi thương thế của y, y liền ngay cả lời cười nhạo còn chưa nói ra thì nam nhân đã bước đi!

Đây là tình huống gì?

Nam nhân tại đang thị uy với y sao?

Đây là đang khiêu chiến tính nhẫn nại của y sao?

Trong mắt lãnh đạm của Nham Vân tràn đầy lãnh ý, y bước nhanh tiến lên ngăn cản nam nhân, nam nhân nhìn y một cái, tựa hồ đang chờ đợi y nói chuyện, y bị ánh mắt bình tĩnh của nam nhân nhìn mà cảm thấy có chút không được tự nhiên.

"Sư thúc, không ngờ ngươi còn chưa có chết". Đôi mắt lạnh lùng, lãnh đạm của Nham Vân nhìn chòng chọc

nam nhân, cười nhạo bên khóe môi y khiến nam nhân không muốn nhìn nữa, "Không ngờ mạng ngươi thật đúng là lớn a, cái loại khốn cảnh này cũng có thể được cứu ra, buổi tối mấy ngày hôm trước cùng con dã thú kia làm tình thực thích đi, đừng cho là ta đi rồi sẽ không biết, lúc sau Mạt Đồng tìm ngươi thì ta cũng biết".

"Ân". Nam nhân không biết nói cái gì nên chỉ gật đầu " ân" một tiếng, hắn không biết tại sao Nham Vân sẽ biết nhiều như vậy, nhưng thực tế hắn đã bị nhìn thấy rồi nên cũng không cần che giấu nữa.

Nếu Nham Vân muốn biết như vậy…….Thì hắn cũng không định phủ nhận…….

"Ngươi còn dám [ân]". Nham Vân lạnh lùng nở nụ cười, y đi tới bên người nam nhân, ở bên người nam nhân thờ ơ lượn một vòng: " Ngươi có biết tại sao lâu như vậy mà Liễu Phong cũng không tới gặp ngươi sao?".

Nam nhân chậm chạp lắc đầu: "Ta không biết".

"Vậy ngươi muốn biết tại sao không?". Nham Vân vui sướng khi người gặp họa nhìn chòng chọc nam nhân.

"Ta không muốn nghe". Nam nhân vẫn là lắc đầu.

Nham Vân không thèm để ý lời của nam nhân, con ngươi lãnh đạm của y chứa đầy cười nhạo nói với nam nhân, "Bởi vì buổi tối ngày đó, thời điểm ngươi cùng Cửu Hoàng còn có Mạt Đồng làm cái loại sự tình này ở trong phòng thì ta cùng Liễu Phong đứng ở bên cửa sổ thưởng thức bộ dáng ngươi bị người cưỡi tới *** loạn, cuối cùng Liễu Phong đã thấy rõ mặt nạ xấu xí của ngươi".

Nham Vân cười đáng giận đến cực điểm…….

Nam nhân nhìn Nham Vân nhưng lại nói không nên lời…….

181. Chương 181

Tích Duyên không ngờ chuyện đêm đó bị Nham Vân cùng Liễu Phong nhìn thấy, hoặc là nói Nham Vân cố ý mang Liễu Phong quay lại để Liễu Phong nhìn thấy bộ dáng chật vật của hắn, chuyện tới nước này thì hắn cũng không muốn lại giải thích.

"Ngươi có biết Liễu Phong coi xong màn biểu diễn của ngươi thì nói câu đầu tiên là gì không?".

Đối mặt câu hỏi của Nham Vân thì nam nhân chỉ có thể chậm rãi lắc đầu: "Không biết……". Thật ra hắn cũng không muốn biết, mặc kệ Liễu Phong nói gì thì đối hắn mà nói cũng không quan trọng.

Nhưng Nham Vân cố tình muốn nói cho nam nhân biết, y nhìn nam nhân một lát thì cười lạnh nói với nam nhân: "Liễu Phong nói — ghê tởm!". Thời điểm y nói xong còn cố ý nhấn mạnh hai chữ "ghê tởm".

"……"

"Thế nào, bị đồ đệ chính mình coi trọng nhất nói [ghê tởm], loại tư vị này có phải rất mỹ diệu hay không?". Nham Vân ung dung nở nụ cười.

Ghê tởm…….

Nhìn thấy nam nhân khó chịu thì Nham Vân vỗ vỗ bờ vai của nam nhân, lãnh đạm tỏ vẻ: "Bất quá ta còn thật sự phải cám ơn ngươi…….". Y nhìn chằm chằm nam nhân, cười đến vẻ mặt ý vị thâm trường.

Nam nhân chậm chạp giật giật vai, tránh được tay của Nham Vân. Động tác rất nhỏ của nam nhân khiến cho Nham Vân bất mãn, y đang muốn tiếp tục vũ nhục nam nhân thì một trận tà phong thổi lại đây, ngọn gió âm lãnh kia xen lẫn rét lạnh thấu xương……

Không trung nháy mắt bị mây đen bao phủ, lá trúc bay trong gió to dị thường hiu quạnh, từng đợt khí tức âm lãnh nhanh chóng tới gần…….

Toàn thân nam nhân cảnh giác động tĩnh bốn phía, nhưng rất nhanh âm khí đã đi qua khỏi bọn họ, một trận âm phong qua đường này làm cho hắn rùng mình, sau khi xác định âm khí tiêu tán thì hắn mới rời đi.

Nham Vân vẫn đi theo phía sau hắn, cũng không nói gì, hắn cũng không có hỏi tại sao Nham Vân muốn đi theo hắn, bởi vì con đường này là con đường tất nhiên để quay về trúc xá, hắn bất an mà đi, đường xuống núi vừa dốc lại trơn ướt, một chân hắn đạp lên khoảng không, suýt nữa ngã trên mặt đất, chỉ cảm thấy phía sau có người kéo hắn một phen, rơi vào một cái ôm ấp ôn nhu. Hắn sửng sốt một chút.

Tuy rằng người phía sau liền đẩy hắn ra, hơn nữa để hắn tự mình đứng vững, hắn biết là Nham Vân, sau đó hắn chỉ thấp giọng nói cám ơn nhưng Nham Vân lại tóm lấy tay áo hắn, không cho hắn đi.

"Còn có chuyện gì?".

" Sư thúc". Nham Vân nhìn chằm chằm nam nhân một lát thì hình như nhớ tới cái gì, y lãnh đạm tỏ vẻ: "Thời điểm trước đây ta luyện công ở trên núi, Hỏa Nhận rơi ở dưới huyền nhai, ngươi đi thay ta lấy về".

Nam nhân nhẹ nhàng kéo ống tay áo bị Nham Vân túm, hắn bình tĩnh nhìn về phía Nham Vân: "Ta đã không phải là sư thúc của ngươi, ngươi để Liễu Phong thay ngươi lấy về, ta phải về……".

Lời nam nhân còn chưa nói xong thì Nham Vân đè hắn lên trên thạch bích, "Có đi hay không?". Nham Vân tiếp tục truy hỏi hắn.

Nhiệt khí đánh úp lại làm cho thân thể nam nhân có chút cứng ngắc, hắn như trước tỏ vẻ không đi, muốn đi tìm Liễu Phong mà đi, hắn phải sớm đi trở về, nếu Cửu Hoàng cùng Phật Hàng không nhìn thấy hắn thì khẳng định sẽ thực lo lắng, hơn nữa Mạt Đồng không nhìn thấy nhân ảnh của hắn thì nhất định sẽ bão nổi, hắn không muốn lại dính líu gì với Nham Vân.

"Ta không đi, ta còn có việc phải làm". Đối mặt Nham Vân luôn mãi truy vấn thì nam nhân vẫn là đưa ra đáp án như cũ.

"Vội vàng trở về lăn lộn trên giường". Nham Vân bắt đầu châm chọc khiêu khích, nhìn thấy nam nhân đi vài bước rồi dừng lại thì khóe miệng y hiện lên vài tia tiếu ý vì đạt được ý đồ, y ung dung tiêu sái tiến lên đối nam nhân nói: "Sư thúc, ngươi cũng biết Thần Hỏa lệnh của ta bị tà đế lấy đi, nếu Hỏa Nhận của ta lại cũng đánh mất thì ta thật sự không có biện pháp lại một lần nữa đoạt lại Nham môn".

"……". Nam nhân bình tĩnh nhìn Nham Vân, chờ đợi Nham Vân tiếp tục nói tiếp.

"Hiện tại ta không có pháp lực, liền ngay cả nội công cũng đều mất hết, Hỏa Nhận chính là vũ khí duy nhất của ta, tuy rằng hiện tại ta không thể khống chế nó, nhưng nó bị ta làm rơi……". Nham Vân áp sát nhìn nam nhân.

"……"

"Ngươi giúp ta một lần cuối cùng, ngươi thay ta nhặt, về sau ta sẽ không lại làm phiền ngươi". Nham Vân đưa ra hứa hẹn nhưng mà nam nhân đối lời nói của y thì nghi ngờ rất nhiều, tại sao cố tình muốn hắnđi nhặt?

Hơn nữa lời của Nham Vân thì nam nhân không tin tưởng Nham Vân sẽ không lại làm phiền hắn, lần trước Nham Vân cũng đã hứa sẽ không lại chạm vào hắn nhưng cuối cùng vẫn là đối hắn động tay động chân, hắn thực hoài nghi độ tin cậy trong lời nói của Nham Vân.

Nhưng dưới cái nhìn chăm chú của Nham Vân thì nam nhân tự hỏi một lát mới bình tĩnh trả lời y: "Ta có thể giúp ngươi một lần cuối cùng, từ nay về sau chúng ta không có quan hệ gì nữa".

Nham Vân nhìn nam nhân chòng chọc, không có trả lời.

Nam nhân thản nhiên cùng trực tiếp làm cho Nham Vân cảm thấy có chút bất khả tư nghị (khó tin), đây là điều y muốn nhưng mà thời điểm nam nhân nói ra thì tâm tình y vốn phải cao hứng lại có vẻ bình tĩnh thần kỳ, y im lặng không lên tiếng nhìn nam nhân mấy cái, buông nam nhân ra, đưa nam nhân tới địa phương đánh rơi Hỏa Nhận.

Trên vách núi. Gió mạnh thổi bay trường bào của nam nhân, vạt áo hai người bị gió thổi cuộn lên, sợi tóc bị gió núi thổi trúng tung bay lộn xộn.

Sơn thế nơi này dốc đứng, mặt đất lại rất trơn, chỉ cần không cẩn thận sẽ ngã xuống, nam nhân rốt cục biết tại sao Nham Vân cố ý muốn hắn tới nhặt Hỏa Nhận mà không cho Liễu Phong tới.

Bởi vì nơi này rất nguy hiểm……

Nham Vân khẳng định sẽ không để cho Liễu Phong mạo hiểm, hơn nữa những người khác khẳng định sẽ không đến giúp Nham Vân nhặt vũ khí, ngoại trừ hắn thì sẽ không có ai để y chọn, nam nhân đánh giá bốn phía một chút, bởi vì địa thế rất cao rất dốc, dưới chân đều là mây mù lượn lờ, cùng với ngọn núi kéo dài không dứt, đứng ở vách núi ngay cả hô hấp đều trở nên nặng nề.

Nam nhân giương mắt nhìn về phía Nham Vân: "Hỏa Nhận ở chỗ nào?".

"Phía dưới ngươi". Nham Vân đứng ở cạnh vách núi, bình tĩnh thò người ra nhìn nhìn dưới vách núi, tuy rằng y không có pháp lực nhưng y cũng không sợ hãi chút nào, ngược lại nam nhân kéo y lại.

Nam nhân chậm chạp từng bước đi tới phía trước, hơi hơi thò người ra nhìn nhìn phía dưới, Hỏa Nhận của Nham Vân cắm ở đống loạn thạch ở giữa mỏm núi đá dài, phía dưới rất cao, rất dốc, hắn có chút choáng váng đầu.

Nham Vân đứng ở phía sau nam nhân, không có động tĩnh gì.

"Rất cao, nhặt không được". Nam nhân lắc đầu, tỏ vẻ không được.

"Không được bàn lùi, đều đi đến nơi này rồi, ngươi đã đáp ứng rồi thì phải giúp ta đi nhặt nó". Nham Vân tiến lên từng bước, đột nhiên đưa tay ôm nam nhân, không cho phép nam nhân lùi ra phía sau, hai người đứng ở cạnh huyền nhai, tình hình phi thường nguy cấp, bên chân nam nhân có bùn cát rơi xuống.

Sơn thế nơi này so với địa thế nam nhân ngự kiếm phi hành còn muốn cao hơn vài lần, nếu sử dụng pháp lực đi xuống, hơn nữa dòng khí ảnh hưởng thì hắn thủy chung sẽ ngã xuống dưới.

Nham Vân dồn ép nam nhân đứng ở cạnh huyền nhai, không cho phép hắn lui về phía sau, hắn muốn dùng sức hất tay Nham Vân đang ôm thắt lưng hắn ra nhưng mà khí lực Nham Vân rất lớn, gắt gao ôm hắn, đẩy không ra.

Bên tai truyền đến hơi thở ấm áp của Nham Vân, nam nhân nghe được Nham Vân đang cười, cười đến thực thư sướng, rất đắc ý: "Sư thúc, ngươi sao có thể nói mà không giữ lời, nếu ngươi không đi nhặt thì hôm nay cũng đừng mong đi trở về". Nói xong, y lại hướng phía trước xê dịch từng bước, cả thân thể y đều dán lên sau lưng nam nhân, thân thể nam nhân nhẹ nhàng bị đẩy về về phía trước một chút.

Tích Duyên choáng váng đầu, nhắm hai mắt lại, hắn rất muốn bảo Nham Vân buông hắn ra, không cần đối hắn như vậy, nhưng mà cho dù hắn nói gì thì Nham Vân cũng sẽ không nghe hắn, trong óc hắn ong ong, hoàn toàn không biết nên ứng đối như thế nào.

Gió trên đỉnh núi rất lớn, rất cuồng, thổi trúng y bào hai người cùng sợi tóc đều bị cuộn lại kịch liệt, TÍch Duyên gắt gao cầm lấy bàn tay Nham Vân đặt bên hông hắn, hắn lo lắng mình tùy thời sẽ ngã xuống, vách huyền nhai có đá núi rất nhỏ rơi xuống, hô hấp cùng nhịp tim của hắn đều trở nên vô cùng nặng nề, Hỏa Nhận dưới vực tản ra quang mang trong trẻo nhưng lạnh lùng.

"Sư thúc, tim của ngươi đập rất nhanh". Thanh âm Nham Vân trầm thấp, lộ ra một chút vui sướng khi người gặp họa, tay y đụng đến ngực nam nhân, y cách y phục của nam nhân đụng đến bờ ngực nóng bỏng của nam nhân, tiếng tim đập vừa mạnh mẽ vừa nhanh kia phá lệ rõ ràng.

"……"

"Không phải là ngươi đang sợ hãi chứ?". Nhiệt tức của Nham Vân không ngừng xâm nhập màng tai của nam nhân.

"……". Nếu nói là không sợ chút nào thì đó là giả, nam nhân đích thật là sợ hãi nhưng hắn lại một chữ cũng không có nói.

"Ngươi là không phải……". Nham Vân đắc ý cười, y tạm dừng một chút, đôi môi dán tại bên tai nam nhân, cố ý hạ giọng tiếp tục nói: "Sợ ta đẩy ngươi xuống……".

Nham Vân cười quỷ dị…….

Lời nói cùng phản ứng của Nham Vân khiến cho tim của nam nhân muốn vọt ra ngoài.

"Không có đường đi xuống, cho dù ta muốn giúp ngươi thì cũng không giúp được ngươi, không đường đi xuống thì ta căn bản không nhặt được Hỏa Nhận". Nam nhân cảm thấy thanh âm của chính mình đều đang run rẩy, hắn cảm giác được hình như Nham Vân còn muốn tiến lên, nếu Nham Vân tiến lên trước 1 chút nữa thì hắn sẽ ngã xuống, hắn khẩn cấp kêu Nham Vân ngừng lại, "Không nên!".

Nam nhân hét thất thanh khiến cho động tác của Nham Vân dừng lại, Nham Vân không nói gì, chỉ nghe đến thanh âm của nam nhân tiếp tục vang lên: "Ta thay ngươi nhặt…… Là được, chỉ cần ngươi tìm được đường có thể đi xuống". Hắn vẫn là thỏa hiệp.

Nham Vân buông nam nhân ra, y chỉ cho nam nhân một cái đường đi, cũng là đường duy nhất có thể đi xuống, chỉ có thể đi xuống, hắn đáp ứng Nham Vân rồi, cái đường kia cũng không tính quá khó đi.

Nham Vân đứng ở cạnh huyền nhai, nam nhân nhìn y một chút rồi đi xuống vách đá dựng đứng, hắn mới vừa đi xuống thì đường sụp xuống khiến cho hắn một thân bụi bặm…….

Hai má hắn dán trên vách đá, hắn nói cho chính mình phải bình tĩnh. Đường đi nơi này rất hẹp, không nên nói là đường mà phải nói là ngay cả đường đều không có, chỉ có thể chứa một một người lách mình đứng thẳng. Nam nhân chỉ có thể áp chế sự sợ hãi, từng bước một chậm rãi đi qua. Chân hắn đang run rẩy, cao

như vầy mà té xuống thì nhất định thi cốt vô tồn. (chết mất xác)

Khó trách Nham Vân không cho Liễu Phong tới, không cho Liễu Phong tới là đúng, hắn dừng chân, mắt thấy sắp tới gần Hỏa Nhận nhưng trước mặt có vài bước không có đường đi.

"Không có đường đi". Nam nhân ngẩng đầu nhìn hướng Nham Vân đứng trên vực, vừa lúc đối diện hai tròng mắt lạnh lùng của Nham Vân, vốn đang muốn nói một chút gì đó nhưng nhìn đến vẻ mặt lãnh đạm của Nham Vân thì cái gì hắn cũng nói không nên lời.

"Bước qua đi". Nham Vân đứng ở trên chỉ huy ra lệnh cho nam nhân, "Còn kém một chút là tới gần rồi".

Bước qua đi. Nói thì rất dễ. Phía dưới là vực sâu vạn trượng, nếu bước sai một bước, hoặc là đứng không vững thì hắn hoàn toàn xong đời.

Nhưng lúc này nam nhân căn bản không có thời gian đau buồn cho chính mình, hắn kiên trì bước qua, hắn vừa qua khỏi thì đường phía sau gần như sụp đổ toàn bộ, hắn nhảy qua, chậm rãi đi hai bước, đưa tay đụng đến Hỏa Nhận.

"Mau rút nó ra, đưa cho ta". Không lo lắng cho nam nhân mà hình như Nham Vân càng lo lắng an toàn của Hỏa Nhận.

Hắn cầm Hỏa Nhận trong tay, chậm rãi kéo Hỏa Nhận trong đám loạn thạch ra.

Nham Vân xem như cao hứng, lập tức bảo cho nam nhân đưa Hỏa Nhận cho y, nhưng mà khoảng cách hai người quá xa, căn bản là lấy không được, y có chút tức giận, hai chân nam nhân như nhũn ra, cơ hồ đứng không được, hơn nữa nham thạch dưới chân rơi xuống.

Dưới tình huống không có biện pháp nam nhân cầm lưỡi đao của Hỏa Nhận, Hỏa Nhận thực sắc bén, tay hắn lập tức bị cắt đứt nhưng hắn cũng không quản được nhiều như vậy, hắn đưa Hỏa Nhận cho Nham Vân.

Nham Vân dùng tay cầm lấy lưỡi đao của Hỏa Nhận, máu tươi từ lưỡi đao của Hỏa Nhận chậm rãi chảy xuống, y dùng lực kéo Hỏa Nhận lên, gần như cả người y ghé vào vách núi.

Một lần nữa lấy lại được Hỏa Nhận nên tâm tình của Nham Vân rất tốt, y khích lệ nam nhân mấy câu, nhìn thấy nam nhân đưa tay ra yêu cầu y kéo nam nhân lên nhưng hình như y không có ý định cứu nam nhân.

"Sư thúc, ta phải sớm trở về một chút, miễn cho Liễu Phong phải chờ lâu đến lúc đó khẳng định sẽ lo lắng cho ta, tự ngươi từ từ trèo lên đây đi, ta đi về trước". Nham Vân cầm Hỏa Nhận, vỗ vỗ bụi bặm trên người thì một mình rời đi bỏ lại nam nhân đang đứng ở dưới vách núi.

Nham Vân muốn chính là Hỏa Nhận. Chỉ là Hỏa Nhận mà thôi.

Nham Vân đi khỏi vách núi, nam nhân đứng ở đó, trước sau đều không có đường đi, tay hắn lại bị thương nên căn bản không đi được, hắn sớm nên đoán được Nham Vân sẽ như vậy nhưng mà hắn cảm thấy Nham Vân hẳn là có thể còn có một chút nhân tính, đáng tiếc hắn sai rồi, cho tới bây giờ nhân tính của Nham Vân cũng sẽ không bày ra đối với hắn, có lẽ Nham Vân chính là muốn hắn chết.

Nếu hắn chết đi thì sẽ không gây cản trở Nham Vân ở cùng Liễu Phong. Hai chân nam nhân như nhũn ra không dám nhìn xuống dưới cũng không dám động, hắn hy vọng có người sẽ tới cứu hắn, nhưng đợi thật lâu thật lâu cho tới đêm khuya thì cũng không có ai tới.

Gió trên núi rất lớn, đầu nam nhân trống rỗng, hắn rốt cuộc đã thanh toán xong với Nham Vân, như vậy cũng tốt, về sau bớt phiền não, khi hắn nghe được tiếng nham thạch dưới chân mình có dấu hiệu sụp xuống thì tâm hắn cũng tứ phân ngũ liệt (chia 5 xẻ 7) theo thanh âm kia.

Chỉ nghe "ầm" một tiếng thì nham thạch hắn dẫm dưới chân sụp đổ xuống.

Mà lúc này có một dây mây rắn chắc dừng ở trước mặt nam nhân, hắn phản ứng rất nhanh, lập tức túm lấy dây mây kia, người bên trên dùng sức kéo hắn lên.

Thời điểm sắp lên tới trên vách núi thì một bàn tay trắng nõn tóm lấy cánh tay của hắn, dùng sức kéo hắn lên, khi hắn thấy rõ bộ dáng của người trước mắt thì hắn sửng sốt 1 chút.

Cũng liền bởi vì hắn thất thần một chút khiến cho thân thể đối phương trượt xuống theo hắn, nửa người trên của đối phương đều treo ở bên ngoài vách núi, nhìn thấy hắn ngẩn người thì đối phương mắng hắn mấy câu.

Người tới cứu hắn vậy mà lại là Nham Vân. Nam nhân không biết tại sao Nham Vân lại quay lại đây, dây mây rớt xuống, một tay Nham Vân cầm lấy tay hắn, tay hắn còn chưa chạm tới vách đá, cả thân thể đều lơ lửng ở không trung.

"Phát ngốc cái gì, mau nắm chặt, ta mới không muốn chết cùng ngươi". Nham Vân thản nhiên hừ vài tiếng, y gắt gao túm nam nhân kéo lên trên, nam nhân đã không có khí lực gì.

Nam nhân cầm lấy tay Nham Vân. Hắn đã muốn buông xuôi.

"Ngươi buông". Nam nhân không nhìn Nham Vân.

"……". Nham Vân mân môi, gắt gao nhìn chằm chằm nam nhân, không nói lời nào.

"Buông tay".

"……"

"Không cần ngươi cứu". Nam nhân cảm thấy hiện tại so với chết còn khó chịu hơn, tâm của hắn đã sớm bị Nham Vân bóp nát, tại sao còn phải bị giày xéo như vậy, hắn không cần Nham Vân cứu. Hắn không cần bố thí, không cần sự thương hại.

"Ngươi câm miệng cho ta". Nham Vân dùng sức kéo nam nhân hướng về phía trước, y cảm thấy nam nhân đang tức giận mới nói vậy, nhưng là thân thể vô lực của nam nhân lại đang càng không ngừng trượt xuống phía dưới.

Nam nhân thấp giọng nói một câu, "Buông tay là ngươi có thể không còn băn khoăn nữa".

"Ngươi nói cái gì?". Nham Vân không ngờ nam nhân sẽ nói nói như vậy, y có chút hoài nghi có phải chính mình nghe lầm hay không.

"Buông tay là ngươi là có thể ở cùng một chỗ với Liễu Phong". Nam nhân lập lại một lần, ngữ khí của hắn rất bình tĩnh, sinh tử trước mặt nhưng hắn căn bản là không sợ hãi.

Trong nháy mắt như vậy Nham Vân dao động, y thậm chí thật sự nghĩ buông tay như vậy, làm cho nam nhân ngã xuống, nếu tiếp tục như vậy thì hai người sẽ ngã xuống hết, liền ngay cả y đều cảm thấy được chính mình sắp không có khí lực, nhưng khi y nghe được miệng nam nhân nhẹ nhàng nói một câu: "Ta hận ngươi". Thời điểm đó ma xui quỷ khiến y không để ý sự giãy dụa của nam nhân mà dùng sức kéo nam nhân hoàn toàn lên khỏi huyền nhai.

Nham Vân giành được sự sống thì cười nhạo vỗ vỗ hai má nóng bỏng của nam nhân, "Muốn chết cũng không dễ dàng như vậy đâu". Làn da của nam nhân rất nóng, nhưng nhìn thấy nam nhân không thèm nhìn y thì y cũng cười không nổi.

Nam nhân ngồi dưới đất, đầu đầy mồ hôi mà nghiêng đầu không nhìn Nham Vân, cũng không để ý tới Nham Vân, hơn nữa không nói chuyện cùng Nham Vân, hiện tại hắn cái gì cũng không muốn nói, trải qua sự việc vừa rồi làm cho hắn vạn phần sợ hãi, tứ chi hắn bủn rủn không có khí lực.

Hai người trầm mặc ngồi thật lâu ở vách núi hiểm trở, gió to khiến thân thể nam nhân phát run, hắn đang hoảng sợ nên một lát trên người rét run, càng nóng.

Sương mù ban đêm rất dày nên Nham Vân không thấy rõ biểu tình lúc này của nam nhân, bóng đêm mập mờ chỉ có ánh trăng tản mát nên chỉ thấy mơ hồ đường xuống núi trở về trúc xá, tay y đặt ở bả vai nam nhân, còn nam nhân thủy chung không thèm nhìn y.

Phía sau hai người truyền đến tiếng bước chân. Hai người gần như đồng thời quay đầu lại nhìn về người ở phía sau, trong sương mù mịt mù thấy một tuyệt sắc nam tử mặc trường bào hoa mỹ màu xanh nhạt, chậm rãi hướng bọn họ đi tới.

Người tới một thân trang phục trang nhã, trên người không có bội sức (đeo đồ trang sức) gì, liền ngay cả ngọc quan cũng không có, một đầu tóc dài bóng mượt mềm mại buông xõa, gió đêm nhẹ nhàng mà lay động góc áo của y.

Điểm đáng chú ý nhất không phải bởi vì y ăn mặc tao nhã bao nhiêu mà là khuôn mặt tuyệt sắc khó có thể hình dung, khóe miệng y cười rộ lên hơi có lúm đồng tiền, rất nhỏ rất nhỏ…….

Con ngươi trong trẻo của Liễu Phong nhìn chằm chằm Tích Duyên cùng Nham Vân, dưới khóe mắt y có một viên lệ chí (nốt ruồi hình giọt nước mắt) nhìn qua càng tăng thêm vài phần mê người.

Nếu Tích Duyên không nhìn Liễu Phong lớn lên từ nhỏ thì hắn khẳng định sẽ nghĩ tới người đến là thần tiên.

Tuổi của Liễu Phong lớn hơn Nham Vân, từ lúc còn nhỏ thì Liễu Phong hoàn toàn khác biệt với Nham Vân, khi đó Nham Vân phi thường thích thân cận nam nhân, còn Liễu Phong lại cự tuyệt thân cận hắn, đây là chỗ khác biệt của 2 người, hắn thấy Liễu Phong xuất hiện thì trên mặt cũng không xuất hiện bao nhiêu biểu tình.

Ngược lại là Nham Vân lập tức liền dừng lại hướng Liễu Phong đi đến: "Sao ngươi lại tới đây? Không phải nói đã nói rõ là ngươi ở lại trúc xá chờ ta sao?". Ngữ khí của y chậm lại rất nhiều, là sự ôn nhu mà nam nhân chưa bao giờ nghe được.

"Ta thấy ngươi lâu như vậy còn chưa trở về thì nghĩ đi ra ngoài tìm ngươi". Liễu Phong khinh thanh đạm ngữ (nhẹ giọng lạnh nhạt) trả lời nhưng ngược lại làm cho Nham Vân thực vừa lòng lại cao hứng.

Nam nhân mệt mỏi ngồi dưới đất, hắn cảm thấy chính mình giống như rất là dư thừa.

182. Chương 182

Đây là Nham Vân thích Liễu Phong, nam nhân nhìn nhìn chính mình, mùi mồ hôi khó ngửi đầy người, làm cho chính mình cũng cảm thấy không chịu nổi, hắn chậm rãi đứng lên từ mặt đất.

Liễu Phong nhìn thấy nam nhân chật vật thì bình thản hỏi một câu: "Liễu Tích Vân, ngươi không sao chứ?". Y đánh giá nam nhân một phen, phát hiện y phục nam nhân bị rách, trên tay có vết máu.

" Ta không sao". Nam nhân lắc đầu.

Nam nhân cũng không có thấy kỳ quái tại sao Liễu Phong không gọi hắn là "sư thúc" mà trực tiếp gọi tên của hắn, bởi vì hắn đã không phải người của Bạch Vân Quan, Liễu Phong đương nhiên không cần phải …….gọi hắn là sư thúc.

Nham Vân chỉ là lẳng lặng nhìn chăm chú vào nam nhân, lúc này y không nói gì.

Liễu Phong liếc mắt nhìn Nham Vân một cái: "Trên người ngươi sao lại dơ như vậy? Ngươi lăn trên mặt đất sao?". Ánh mắt y dừng ở trên người Nham Vân, y giơ tay giúp Nham Vân vỗ vỗ bụi bặm trên người.

Nam nhân cũng không thèm nhìn tới hai người, bước qua hai người trực tiếp đi tới rừng trúc.

Khóe mắt Nham Vân nhìn thấy hai chân đang run rẩy của nam nhân, y im lặng không lên tiếng nhìn chằm chằm khuôn mặt tuyệt sắc của Liễu Phong, trong lòng cũng nghĩ tới cái khác 1 chút.

" Mấy người kia đều đi ra ngoài tìm Liễu Tích Vân, tới bây giờ còn chưa trở về, chúng ta vẫn là sớm trở về một chút đi, để tránh đến lúc đó lại vuột mất nhau". Liễu Phong nhìn thoáng qua thì xoay người đi.

Đường xuống núi rất trơn, nam nhân suýt nữa mấy lần ngã sấp xuống nhưng hắn lại không muốn đi chậm lại. Chỉ có thể từng bước hồi hộp đi xuống phía trước, thật vất vả đi đến trên con đường vững chải, gió giữa rừng trúc có chút âm trắc, máu trên tay hắn đã khô lại, trong rừng cây rất tối, trong rừng cây tối đen kia phát ra ẩn ẩn hồng quang.

Nam nhân dừng chân lại, nhìn thấy đoàn hồng quang kia bay nhẹ tới. Từ khoảng cách của hồng quang càng ngày càng gần thì hắn phát hiện hỏa quang kia lại là linh khí phát ra từ Hỏa Nhận của Nham Vân, Hỏa Nhận kia tự mình lại đây, lơ lửng ở trước mặt nam nhân, phát ra tiếng cộng hưởng chói tai. Hình như nó yêu cầu nam nhân cầm nó.

Nam nhân lắc đầu.

Hình như Hỏa Nhận kia có linh tính, vì nam nhân chiếu sáng đường đi phía trước. Nhìn thấy loại tình huống này thì nam nhân dừng chân, vươn tay ra. Hỏa Nhận kia liền tự mình bay đến trong lòng bàn tay của hắn, hắn nhẹ nhàng nắm chặt chuôi đao.

Mà đúng lúc đó Nham Vân cùng Liễu Phong đi tới nhìn thấy một màn nam nhân cầm Hỏa Nhận, nhìn thấy Hỏa Nhận đang tản ra hào quang, Nham Vân nhíu mày, Hỏa Nhận sẽ không tùy tiện để cho người khác cầm lấy.

" Ngươi đang làm cái gì?".

" Ta không có làm cái gì". Nam nhân bình tĩnh trả lời.

"Tại sao cầm Hỏa Nhận của ta, nó chính là rất có linh tính, không thích chạm vào thứ dơ bẩn". Nham Vân lãnh đạm đi lên, đưa tay cầm Hỏa Nhận đang ở trong tay của nam nhân, lúc này y muốn lấy lại Hỏa Nhận từ trong tay nam nhân vào.

Nam nhân không nói chuyện, hắn không dơ, chỉ là trên tay hắn có chút vết máu mà thôi.

Khi hai người cùng cầm Hỏa Nhận thì nó kích phát ra quang mang vạn trượng, một đạo tiếng lợi khí xé gió, nháy mắt rít gào lao tới, tiếng vang đao phong mãnh liệt phá không (xé nát không khí), chấn động lá trúc trong rừng cây, hai đạo hỏa quang đao phong mãnh liệt từ hai sườn bắn nhanh ra. Một tiếng nổ, mặt đất nứt ra.

Liễu Phong bị lợi khí gây chút thương tích, Hỏa Nhận hấp thu máu của nam nhân cùng Nham Vân thế nhưng khai phong (e nó thăng cấp)

Hỏa Nhận khai phong. Cuồng phong rít gào, sát khí mãnh liệt tới tận trời.

Gần như là cùng 1 lúc thì 2 người buông tay ra.

Hỏa Nhận lơ lửng ở giữa không trung, bay nhanh, xoay tròn, hình thành linh bàn màu đỏ thật lớn, linh lực vô hình kia đang tập tung bị Hỏa Nhận hấp thu.

Gió to thổi tới nam nhân không mở hai mắt ra được, Nham Vân che chắn cho Liễu Phong, đưa tay che kín 2 mắt của Liễu Phong cho tới khi gió to ngừng lại, Hỏa Nhận im lặng lơ lửng ở không trung. Hỏa quang ở thân đao cũng dần dần biến mất.

Hỏa Nhận rơi xuống trước mặt Nham Vân, nhìn thấy loại tình huống này thì tất cả mọi người biết Hỏa Nhận khai phong, uy lực càng thêm cường đại so với trước kia, nhưng Nham Vân không ngờ tới đó lại là công lao của nam nhân.

Nham Vân thuận thế cầm Hỏa Nhận cùng Liễu Phong trở về trúc xá, Liễu Phong quay đầu liếc mắt nhìn nam nhân một cái, nam nhân đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, nam nhân nhìn nhìn tay của mình, miệng vết thương thế nhưng khỏi hẳn.

Vừa rồi cùng lúc Hỏa Nhận khai phong hình như nó giúp nam nhân chữa thương, nó là cực phẩm vũ khí, uy lực một chút cũng không thua Thanh Hồn Kiếm, hơn nữa rất có linh tính.

Thời điểm nam nhân chậm rãi trở lại trúc xá thì nhìn thấy Liễu Phong cùng Nham Vân đang nướng gà rừng, hai người đang uống rượu, Nham Vân nhìn thấy nam nhân đã trở lại thì y uống một ngụm rượu, "nhổ" vào thịt gà nướng 1 ngụm.

"Ngươi làm cái gì?". Liễu Phong đẩy Nham Vân ra, trên mặt vân đạm phong khinh (chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác hay nhẹ nhàng thanh thản) lộ ra vài tia tức giận, "Đây không phải nướng cho ngươi, ngươi tự mình uống rượu là được, không cần quấy rối ".

Nham Vân chậm rãi uống một ngụm rượu, y không để ý đến lời của Liễu Phong nhưng ánh mắt y thủy chung dừng ở trên người nam nhân.

Nam nhân đi qua đi lại trong trúc xá 2 vòng, phát hiện không thấy mọi người, hắn từ Liễu Phong biết được Phật Hàng cùng Cửu Hoàng mua rượu trở về thấy hắn không có ở đây thì đi ra ngoài tìm hắn, mà Mạt Đồng vừa tỉnh không nhìn thấy hắn thì cũng đi ra ngoài tìm hắn.

Nam nhân có chút á khẩu.

" Ngươi liền ở lại đây đi, không nên đi ra ngoài để tránh bọn họ trở về không nhìn thấy ngươi, tới lúc đó khẳng định tìm ta đánh nhau". Liễu Phong thản nhiên nói xong thì ánh mắt bay trở về trên người Nham Vân.

Gần như cùng lúc tầm mắt của Nham Vân lập tức từ trên người nam nhân chuyển dời đến trên người của Liễu Phong, hai người không biết đang nói gì, bởi vì nam nhân đứng xa nên cũng không nghe rõ lắm. Nam nhân cũng không muốn ở bên ngoài "quấy rầy" bọn họ nên hắn trở về phòng, khóa cửa. Hắn rất muốn tắm rửa nhưng là điều kiện nơi này không cho phép, trên người hắn có 1 cỗ mùi mồ hôi nồng nặc, bởi vì lúc này đổ rất nhiều mồ hôi, y phục hắn đều dính ở trên người.

Mà lúc này nam nhân nhìn thấy có y phục để thay khi tắm, khẳng định là thời điểm Cửu Hoàng cùng Phật Hàng đi thành trấn mua, hắn cầm y phục đi ra ngoài muốn tìm cái hồ để tắm. Hắn mới vừa mở cửa thì nhìn thấy Liễu Phong cầm gà nướng đứng ở cửa, hắn nhìn Liếu Phong 1 lát mới chậm rãi hỏi: "Ngươi tìm ta có chuyện gì sao?".

" Ngươi còn chưa ăn cái gì nữa, ta nướng gà cho ngươi". Liễu Phong đưa gà nướng cho nam nhân, nhìn thấy nam nhân nhìn chằm chằm gà nướng mà không có ý muốn cầm lấy thì y chậm rãi tỏ vẻ: "Vừa rồi ta đã rửa nó lại rồi, ngươi có thể yên tâm ăn".

"Cảm ơn". Nam nhân cầm gà nướng, lộ ra tươi cười nhợt nhạt, "Ta đặt ở trong phòng trước, chờ một chút trở về lại ăn, ta muốn đi tắm rửa một cái". Hắn lấy lá sen sạch sẽ bao tốt gà nướng, đặt ở trên bàn trong phòng.

Liễu Phong thản nhiên tỏ vẻ: "Cách sau núi không xa có 1 cái hồ". Y chỉ nơi đó cho nam nhân, để nam nhân sớm đi rồi trở về, ban đêm ở đây vẫn là rất nguy hiểm, y nghĩ nghĩ vẫn là cảm thấy nên đi cùng nam nhân thì tốt hơn nhưng nam nhân lại trực tiếp cự tuyệt, bởi vì không tiện lắm, hơn nữa Nham Vân khẳng định sẽ tìm nam nhân gây phiền toái.

Nam nhân không nói chuyện nhiều với Liễu phong, hắn cầm y phục sạch sẽ đi khỏi trúc xá. Thời điểm hắn tắm rửa xong trở về thì Nham Vân cùng Liễu Phong còn đang uống rượu. Hắn im lặng không lên tiếng trở về phòng.

Không bao lâu sau thì Cửu Hoàng cùng Phật Hàng trở lại, nam nhân tỏ vẻ về sau Cửu Hoàng vẫn nên đi phòng cách vách mà ngủ, Cửu Hoàng cũng đồng ý, như vậy sẽ tốt hơn đối tất cả mọi người, thời điểm Mạt Đồng trở về thì Cửu Hoàng gọi Mạt Đồng tới 1 bên nên Mạt Đồng không có phát hỏa với nam nhân.

" Ngươi đi đâu?". Phật Hàng hỏi nam nhân, y nhìn thoáng qua gà nướng trên bàn, "Ai nướng cho ngươi".

"Lúc nãy ta ở trên núi giúp Nham Vân nhặt Hỏa Nhận cho nên về trễ, gà nướng này là Liễu Phong nướng, bất quá đã nguội". Nam nhân cũng ăn không vào bởi vì có nước miếng của Nham Vân.

"Trong núi này có rất nhiều gà rừng tu luyện thành tinh, không nên ăn mấy thứ này". Phật Hàng cầm lấy gà nướng, trực tiếp ném ra cửa sổ, "Ăn đồ ngô mua cho người này, mới ở trên chợ mua cho ngươi".

Phật Hàng từ trong ngực lấy ra 1 bao đồ đưa cho nam nhân, bên trong có bánh nướng, có bánh bao, còn có hồ lô đường, nam nhân có chút cười khổ, Phật Hàng thế nhưng sẽ mua cho hắn mấy thứ này. Bất quá hắn vẫn là thật cao hứng.

Phật Hàng để nam nhân ngồi xuống ăn uống, cửa trúc xá khép hờ, mơ hồ có thể nghe được thanh âm nói chuyện uống rượu của 4 người bên ngoài, y không định đi ra ngoài uống rượu cùng bọn họ, y bồi ở bên người nam nhân, xem nam nhân ăn uống.

Nam nhân ăn một cái bánh nướng, hắn nhìn thấy Phật Hàng cầm lấy xâu mứt quả kia để cạnh khóe miệng của hắn, hắn không chút suy nghĩ liền há mồm, nhẹ nhàng ngậm vào miệng.

Phật Hàng đang đút cho nam nhân ăn.

"Ăn ngon không?".

" Ân". Nam nhân chậm rãi gật đầu.

Tay Phật Hàng trắng nõn cầm mứt quả màu tiên diễm kia, nam nhân ngậm mứt quả cảm thấy rất ngọt nhưng đột nhiên nam nhân lại cảm giác được ánh mắt của Phật Hàng trở nên có chút kỳ quái. Có chút giống biểu tình thời điểm mỗi lần sẽ đối nam nhân làm chuyện đó.

Nam nhân cầm mứt quả trong tay Phật Hàng, tỏ vẻ vẫn là tự mình ăn thì hơn, hắn dùng răng cắn, cũng không phải dùng miệng ngậm, bởi vì hắn cũng nhận thấy được vẻ mặt Phật Hàng rất cổ quái, hình như có chút tiếc nuối.

Trên mặt nam nhân xuất hiện thần sắc rối rắm, hắn ăn mấy miếng rồi thôi, hắn hỏi Phật Hàng tình huống hôm nay, Phật Hàng cùng Cửu Hoàng thế nhưng trở về Thanh Phong cốc tìm hắn. Tìm không thấy thì quay ngược về đây, nếu là trở về lại nhìn không thấy thì 2 người định đi ra ngoài tìm, hắn tỏ vẻ không cần bởi vì này loại sự tình này mà đi ra tìm hắn, trong u sơn thì hắn sẽ không bị thương. Hơn nữa bình thường hắn sẽ không đi xa, trên cơ bản hắn đều là ở trong núi luyện công.

Nam nhân nói chuyện tình hôm nay với Phật Hàng, nhưng hắn cũng không nói đoạn bị Nham Vân vứt bỏ ở vách núi, sau khi Phật Hàng nghe xong thì nhìn hắn một hồi, ôm hắn mấy cái, vốn nghĩ muốn hôn hắn nhưng nhìn thấy hắn mệt như vậy thì thôi.

Phật Hàng có chút lo lắng bản thân không khống chế được, đến lúc đó làm nam nhân bị thương sẽ không

tốt lắm, y đặt đồ ăn xong xuôi thì để nam nhân nghỉ ngơi cho tốt, y liền đi ra ngoài uống rượu cùng bọn họ.

Lúc sau Cửu Hoàng cùng Mạt Đồng cũng hỏi nam nhân tình huống đêm đó, hắn đều nói chi tiết, chưa bao giờ giấu diếm cái gì, chính là chuyện không thoải mái này thì hắn sẽ tự động xem nhẹ.

Mạt Đồng nói với nam nhân nói: "Lần sau không nên lại như vậy, thời điểm ngươi muốn đi ra ngoài thì gọi ta, có ta ở đây thủy chung đều an toàn hơn một chút". Mỗi lần y đều ôm nam nhân nói như vậy.

"Ta có linh lực, ta có thể tự bảo vệ mình, ngươi không cần nghĩ ta vô năng như vậy, cho dù là chuyện khó khăn ra sao thì ta đều có thể vượt qua". Mỗi lần nam nhân đều trả lời như vậy, nếu Mạt Đồng lại truy vấn hắn thì hắn sẽ rót rượu cho Mạt Đồng, Mạt Đồng cũng không nói gì.

Mà Cửu Hoàng cũng sẽ thường xuyên dặn dò nam nhân nói: "Trong núi có yêu quái, không cần thiết ……thì không nên đi ra ngoài, ta biết ngươi có pháp lực nhưng mà ta sẽ lo lắng".

Mỗi lần Cửu Hoàng sẽ hôn tới nam nhân nói không nên lời, cuối cùng nam nhân dưới sự dặn dò luân phiên của Mạt Đồng cùng Cửu Hoàng khiến cho hắn không biết nên làm gì nữa, cuối cùng hắn không ra khỏi cửa, mỗi ngày đều ở trong trúc xá, ngay cả luyện kiếm cũng ở trong trúc xá luyện.

Nhưng như vậy khó tránh khỏi sẽ chạm mặt cùng Nham Vân, chỉ cần mỗi lần Nham Vân cùng Liễu Phong đi ra thì nam nhân rời đi trở về phòng, cũng không phải hắn trốn tránh Nham Vân mà là hắn là không muốn gặp Nham Vân. Hắn không có gì để nói cùng Nham Vân, mà hắn cũng biết tuy rằng Bạch Vân Quan bị Nham Vân tiêu diệt nhưng dường như Liễu Phong không có trách cứ Nham Vân, hắn không hiểu được suy nghĩ của Liễu Phong, cũng không muốn đi tìm hiểu. Chính là mỗi ngày như vậy khiến cho hắn cảm thấy rất không tự do, nếu Thanh Phong cốc không bị hủy thì thật là tốt biết bao.

Mà gần đây thời điểm mỗi lần Phật Hàng cùng Cửu Hoàng đi ra ngoài mua rượu đều sẽ mang về các loại đồ ăn cho nam nhân, mà Cửu Hoàng cũng phi thường vui vẻ mua thêm y phục cho nam nhân. Chung quy cảm thấy nam nhân ăn mặc rất mộc mạc, nhưng Cửu Hoàng biết nam nhân thích y phục tao nhã chứ không phải hoa lệ, Cửu Hoàng chọn lựa y phục cho nam nhân đều màu trắng thuần tới không thể trắng hơn được nữa.

Mỗi lần nam nhân nhìn thấy Cửu Hoàng mua y phục mới cho mình thì hắn đều sẽ tỏ vẻ hắn đủ y phục để mặc rồi, về sau không cần lại mua nữa, mà gần đây Mạt Đồng cũng luôn tới hiệu thuốc bắc mua chút thuốc bổ kỳ quái cho hắn, mà thuốc bổ này giống như đều là loại đại bổ gì đó, hắn không bằng lòng ăn lắm, ăn nhiều thượng hoả (nóng trong ng‘), mà mỗi lần Mạt Đồng đều sẽ vừa đấm vừa xoa khiến hắn ăn.

Mấy ngày này nam nhân đều không có nhìn thấy Xích Luyện, hắn hỏi qua tình huống hiện tại của Xích Luyện như thế nào thì mỗi lần Mạt Đồng đều nói với hắn rằng Xích Luyện đang tu luyện không nên quấy rầy. Hắn cũng không hỏi lại được, chỉ cần Xích huynh đệ không sao là tốt rồi, hắn vốn đã "chấm dứt" với Xích Luyện, ngày ấy Xích Luyện tới Thanh Phong cốc cứu hắn thì hắn rất cảm kích(biết ơn).

Nhưng là ngọi trừ cảm kích ra thì nam nhân cũng không làm được gì, chỉ có thể hy vọng thời điểm gặp mặt lần sau tự mình nói lời cám ơn, gần đây hắn đềutrải qua ở trong trúc xá, mà bởi vì chức vị môn chủ của

Nham Vân bị đoạt nên không có nơi khác để đi, cũng chỉ có thể ở lại trúc xá, nhưng mà hắn thường xuyên nghe được Nham Vân oán giận nói với Liễu Phong rằng hoàn cảnh nơi này quá kém. Mỗi lần như vậy thì hắn sẽ đi chỗ khác. Có một lần trong lúc vô tình hắn nghe được Liễu Phong nói chuyện cùng Nham Vân —"Ngươi định khi nào rời đi?"

"……"

" Là trực tiếp trở lại Thanh Sơn sao?".

"……"

" Ngươi thật sự không muốn giúp ta?". Nham Vân bực mình nhưng ngữ khí nói chuyện với Liễu Phong vẫn rất ôn hòa, chỉ có chút oán giận.

"Qua mấy ngày nữa ta sẽ đi, ngoại trừ Thanh Sơn thì ta sẽ không đi đâu cả, ta sẽ không tham dự ân oán của ngươi, chuyện Nham môn của ngươi thì đừng hy vọng ta giúp ngươi". Liễu Phong thản nhiên nói xong, trên mặt không có biểu tình dư thừa gì.

"Nếu tà đế lại xuất hiện thì làm sao đây?".

"Tự ngươi nghĩ biện pháp".

" Vậy lúc trước ngươi cần gì tới Thanh Phong cốc cứu ta? Ngươi rốt cuộc có ý gì?". Nham Vân có chút bực mình, nhưng ngữ khí lại có chút bất đắc dĩ. y tạm dừng một chút, thanh âm biến lạnh rất nhiều, "Không cần nói cho ta biết, ngươi là bởi vì Liễu Tích Vân mà đến, ta cũng nhớ rõ lúc trước ngươi nói với ta rằng ngươi không muốn hắn ở lại Thanh Sơn gây trở ngại cho ngươi".

" Khi nào ta từng nói qua hắn gây trở ngại ta?".

"Ngươi chưa nói nhưng trên mặt viết như vậy".

" Không cần áp đặt ý tưởng của ngươi lên ta, đừng cho là ta không biết chuyện giữa ngươi cùng Liễu Tích Vân, ta mặc kệ chuyện của ngươi, tự ngươi đi giải quyết, chuyện ngươi hủy Thanh Sơn ta có thể niệm tình cũ mà không truy cứu". Liễu Phong cũng không phải rất cự tuyệt.

Nhưng Nham Vân cũng rất quyết tuyệt: "Ngươi cái gì cũng không biết". Y hừ một tiếng.

"Ta đã sớm biết chuyện của ngươi cùng Liễu Tích Vân, ngày đó ngươi bỏ hắn lại dưới huyền nhai, ngươi nghĩ rằng ta không nhìn ra a, ta sẽ ngốc như vậy sao". Liễu Phong tạm dừng một chút, thản nhiên tiếp tục, "Liễu Tích Vân có tâm địa tốt, không so đo với ngươi, cũng không vạch trần ngươi, ngươi rốt cuộc còn có lương tâm không, tuy rằng lúc trước hắn phạm sai lầm, nhưng cũng là ngươi làm hại, ta có thể tha thứ

hắn, dù sao hắn truyền thụ võ công cho ta, dưỡng dục ta thành người, chỉ là chúng ta xuất thân cùng 1 nơi nhưng ta và ngươi còn kém xa hắn lắm" (tui thấy tên khỉ gió (aka Phong) này giả tạo dã man lun).

" Ta không có bỏ hắn lại". Nham Vân phản bác.

Liễu Phong coi thường Nham Vân.

Đây cũng là điều Nham Vân kiêng kị nhất, cho nên y diệt Bạch Vân Quan, hơn nữa tự lập môn hộ, y chính là muốn làm cho Liễu Phong biết y cũng không phải không có tài cán gì, cũng không kém so với Tích Duyên. Y bị vạch trần.

" Ta ngang ngược với ngươi như vậy, ngươi nói ngươi thích ta nhưng ta thấy ngươi thích Liễu Tích Vân mới đúng". Liễu Phong nở nụ cười, "Ngươi chẳng qua cảm thấy cách ăn mặc của ta cùng Liễu Tích Vân khi còn trẻ rất giống mà thôi"(thèng nì nó nói quá chuẩn lun).

"Không phải".

"Có phải hay không tự ngươi hiểu rõ".

" Không phải". Nham Vân phủ nhận.

" Không phải thì không phải, ngươi lớn tiếng như vậy làm cái gì, chột dạ cũng không nên biểu hiện rõ ràng như vậy". Liễu Phong bực mình, ngữ khí y thản nhiên lộ ra vài phần xem thường.

Nam nhân cũng vừa nghe thì cho qua luôn, hắn không muốn nghe nhưng mà lỗ tai không thể che lại, thân pháp hắn rất nhẹ, có thể khiến Liễu Phong không thể phát hiện, hắn trở về phòng.

Vừa mới vào phòng — liền nhìn thấy tà đế một thân hắc bào hoa mỹ đang đứng ở trong phòng u ám, bóng tối bao phủ cả người y, vành nón kim tuyến hoa mỹ kia……..

Khăn trùm đầu tinh xảo. Hơn nữa phối hợp với mạo tử (cái nón), y phục hoa mỹ thật sự hợp, rất hợp, nhưng vừa nhìn thì nam nhân đã nhận ra người này là tà đế. Mủi chân nam nhân điểm 1 cái, muốn phi thân lui về phía sau.

Loảng xoảng ——

Nam nhân đụng vào cánh cửa đã đóng lại nhanh chóng, một cỗ tà khí mạnh mẽ nháy mắt bùng lên, tà khí kia nháy mắt vây quanh trúc xá, thân pháp nam nhân cực nhanh đá văng cửa ra. Cửa trúc bay ra ngoài đập lên trên người Nham Vân (xứng đáng nha)

Tà đế nở nụ cười quỷ dị: "Liễu Tích Vân, tiền chưởng môn của Bạch Vân Thanh Sơn, đây mới là đối thủ của bản tôn, bản tôn để ngươi lại cuối cùng quả nhiên là lựa chọn chính xác".

Nam nhân nhẹ nhàng bay ra ngoài, thủ pháp của hắn biến hóa rất nhanh, nháy mắt ngưng kết một thanh trường kiếm linh khí……..

183. Chương 183

Ầm ——

Thanh âm xé gió điên cuồng gào thét xông tới, kiếm khí cắt qua mặt đất, thanh âm mãnh liệt chói tai kia làm cho Liễu Phong cùng Nham Vân che nhanh lỗ tai lại, lần trước là nam nhân bị Nham Vân nhiễu loạn chân khí nên không thể động nhưng lần này thì khác, thương thế của hắn tốt lắm rồi nên đương nhiên sẽ không bị người tùy ý sắp xếp.

Chỉ thấy mấy đạo linh quang hiện lên, cây trúc 4 phía phát ra thanh âm đứt gẫy, kiếm khí điên cuồng gào thét giống như quang mang, xoay quanh bốn phía, thân hình nam nhân ổn định, hắn vung trường kiếm trong tay, thân pháp của tà đế rất quỷ mị, di chyển như huyễn ảnh, hai người giao thủ kích thích âm khí tứ phương tụ tập, rất nhiều yêu nghiệt oan hồn ẩn núp trong rừng cây đi ra……..

Nam nhân không rảnh dành thời gian cho việc khác. Hắn chỉ có thể toàn lực ứng phó, chuyên tâm ứng đối tà đế, động tác của hắn rất nhanh, tốc độ di chuyển thân ảnh của hai người giống như huyễn ảnh, làm trong rừng cây nhanh chóng đông lạnh.

Chỉ nghe thấy ba ba ba ba, thanh âm đao kiếm chạm vào nhau cùng cây trúc đứt gãy, tiếp theo liền nhìn thấy 1 cây trúc bay lên rồi rơi xuống, hỗn độn thành một mảnh, tiếng vang xé gió cùng tiếng đánh nhau, cùng với thanh âm kiếm khí thét dài……..

Nam nhân niệm khẩu quyết, trường kiếm trong tay nhanh chóng bay ra ngoài, thanh kiếm này biến ảo thành quang ảnh vô hình, mạnh mẽ chém hướng tà đế, tà đế vẫy tay đánh úp lại kiếm khí.

Kiếm khí kia nháy mắt tấn công ngược lại, nam nhân đúng lúc tránh được kiếm quang kia, mặt đất bị kiếm khí kéo ra dấu vết rất dài, nam nhân đứng trên mặt đất, dưới chân hắn đạp lên linh trận, trường kiếm bay trở về trong tay hắn.

Lúc này trong rừng trúc có yêu quái đi ra từ lòng đất, địa yêu giơ tay túm lấy chân nam nhân, đồng thời ngay khi nam nhân chém yêu thì tà đế chậm rãi đáp xuống mặt đất, hình như y không định động thủ với nam nhân, thu hồi lại linh lực trong tay như hắc diễm (ngọn lửa đen), y chắp 2 tay sau lưng, nghiêng người đứng ở tại chỗ, bóng tối bao phủ cả người y.

Hoàn toàn không nhìn rõ bộ dáng của tà đế, tối nay gió rất điên cuồng, rừng trúc bị thổi làm lá rơi "lả tả",

y bào bị cuộn lên, sợi tóc tung bay trong gió, ánh trăng bị che khuất, âm phong thổi tới một trận xào xạc, lá trúc bay tán loạn, cắt qua góc áo của nam nhân, yêu khí, sát khí dần dần khuếch tán, khuếch tán.

"Bổn tọa cảm thấy thân thủ của ngươi không tồi, cá tính đương nhiên cũng không sai……". Tà đế nở nụ cười, y kéo vành nón, y chậm rãi tới gần nam nhân, "Ngươi bị trục xuất khỏi Bạch Vân Quan, có từng hận qua người của Bạch Vân Quan?".

" Ngươi hãy bớt sàm ngôn đi". Nam nhân không muốn nói nhiều với tà đế, thấy tà đế tới gần thì hắn đứng ở tại chỗ không hề động, hắn cảnh giác tỏ vẻ, "Tuy rằng ngươi [cứu] ta khỏi Thiên Phật lâu nhưng ta không rõ mục đích của ngươi là gì?".

" Lý do của bổn tọa rất đơn giản, ngươi thông minh như thế, bổn tọa cảm thấy ngộ tính (nhận thức, hiểu biết) của ngươi rất cao, đạo lý đơn giản như vậy sẽ không không hiểu được". Tà đế dừng chân, hơi hơi ngẩng đầu 1 chút, hình như đang quan sát vẻ mặt của nam nhân, nhưng nam nhân lại không nhìn rõ mặt của tà đế bị bóng tối bao trùm kia, chỉ nghe tà đế tiếp tục nói, "Hiện tại bên người bổn tọa không có trợ thủ đắc lực……".

" Ngươi mơ tưởng". Nam nhân huy kiếm chỉ hướng tà đế, hắn đương nhiên hiểu được ý của tà đế, hắn sẽ không bị tà ma lợi dụng, cho dù hiện tại hắn không phải chưởng môn của Bạch Vân Quan thì hắn cũng không nguyện ý làm chuyện vi họa(làm hại) nhân gian.

"Ngươi không cần nhanh chóng quyết định cự tuyệt bổn tọa như thế, bổn tọa biết trong lòng ngươi có oán hận".

"Ta không có". Nam nhân phủ nhận.

" Ngươi có". Tà đế thực khẳng định mà cười khẽ lên, y vươn đầu ngón tay chậm rãi đẩy ra mũi kiếm mà nam nhân chĩa vào y, " Ngươi không có khả năng không có oán hận, một thân pháp lực của ngươi hoàn toàn không có đất dụng võ, ngươi cam tâm sao?".

"……"

" Tuy rằng ngươi không muốn thừa nhận nhưng đây đều là sự thật, ngươi vốn có thể trở thành chưởng môn cường đại nhất của Bạch Vân Quan, có thể được người trong thiên hạ ủng hộ, nhưng mà hôm nay ngươi lại lựa chọn con đường này……".

"……". Cổ kiếm khí mạnh mẻ của trường kiếm trong tay nam nhân dần dần ảm đạm xuống, hắn thu hồi kiếm, hình như đang thật sự nghe tà đế nói, hắn nhắm mắt lại, trong lòng niệm chú văn.

Nháy mắt dưới chân nam nhân phóng ra trận pháp ngưng thần, mặc dù hai người đang nói chuyện với nhau nhưng đang âm thầm đấu pháp, tà đế đang nhiễu loạn thần chí của nam nhân, nam nhân nhắm mắt, bốn phía thân thể dấy lên ngưng hỏa u ám……..

” Ngươi không cần tốn thời gian đấu võ mồm”.

Nam nhân dùng nội lực tuyên bố ý tứ của mình, hắn sẽ không bị tà đế mê hoặc, hắn nhíu mày, trong miệng liên tục niệm tĩnh tâm quyết của đạo gia, mà lúc này mảnh rừng trúc này đã bị linh khí cường đại phong tỏa.

” Hiện tại ngươi không có một chút thành tựu, thậm chí ngay cả thê tử của chính mình cũng vô pháp bảo vệ……”. Tà đế chậm rãi nói từng câu từng câu, y đi tới bên người nam nhân, vững vàng dẫm vào trong trận pháp của nam nhân.

“Nếu ngươi theo chính đạo thì ngươi nhất định sẽ có một phen thành tựu”. Nam nhân khuyên bảo tà đế theo chính đạo.

Tà đế không để ý tới nam nhân mà tiếp tục nói: “Ngươi cảm thấy 1 người ngay cả thê tử của chính mình đều không thể bảo vệ được thì có được coi là 1 nam nhân sao? Còn xứng làm 1 trượng phu sao?”.

” Ngươi không cần đấu võ mồm nhiều”. Nam nhân không bị quấy nhiễu, hắn đã có chuẩn bị.

” Ngươi nên vứt bỏ tất cả, vứt bỏ người đùa bỡn ngươi……”. Tà đế vừa không chút để ý cười khẽ vừa chậm rãi tiến lên, y vòng qua phía sau nam nhân, bốn phía thân thể nam nhân phát ra linh khí cản bản không ngăn được tà đế.

Nam nhân nhíu mày bởi vì hắn cảm giác được tay của tà đế trượt bên hông hắn, một cái vật thể ôn nhu như có như không dán lên lỗ tai hắn, hình như đang khiêu khích hắn…….

Khiến cho hào quang linh trận của nam nhân hơi hơi yếu bớt…….

Đây là tình huống gì thế?

Toàn thân nam nhân đều khẩn trương lên, tà đế đang chậm rãi vuốt ve bên hông hắn, sau đó dán tại bên tai hắn, nói liên tục, ý đồ làm tan rả trận pháp của hắn.

” Ngươi đi theo bổn tọa, thay bổn tọa làm việc, đến lúc đó ngươi muốn bao nhiêu nữ nhân hoặc là muốn bao nhiêu nam nhân thì bổn tọa đều có thể thỏa mãn ngươi, hơn nữa thay ngươi thực hiện nguyện vọng của ngươi……”.

“……”

” Như thế nào? Điều kiện của bổn tọa rất hấp dẫn, nếu ngươi đáp ứng bổn tọa, tương lai bổn tọa được nhân gian thì không thể thiếu phần của ngươi……”.

"……".

Tà đế ôm sát nam nhân, hai tay sờ tới sờ lui trên người nam nhân, y hạ thấp thanh âm dán tại bên tai nam nhân, ám muội nói nhỏ: "Cùng bổn tọa rơi vào ma đạo, ngươi muốn cái gì thì bổn tọa đều có thể thỏa mãn ngươi……". Thanh âm của y rất thấp, rất ái muội, lộ ra một cỗ ma lực làm cho người ta không thể kháng cự được…….

Trận pháp của nam nhân bị phá, trận pháp dưới chân biến mất, hắn suýt nữa bởi vì trận pháp bị phá mà bị thương, hắn phản bác tà đế, giơ tay muốn hất tay của tà đế ra.

Nhưng hình như tà đế không để tâm vẫn ôm chặt lấy nam nhân, y ở bên tai nam nhân tiếp tục nói: "Ngươi nuốt nội đan ngàn năm thất yêu nên sớm hay muộn ngươi cũng bị yêu hóa, hiện tại ngươi dùng chính là yêu khí, linh lực của yêu nghiệt, ngươi còn dám nói ngươi là chính đạo, đi theo bổn tọa không có gì không tốt, năng lực của ngươi chỉ có ở bên người bổn tọa mới có thể thi triển".

" Ngươi chỉ nói bậy".

Tay của tà đế bịt kín bụng nam nhân, lập tức nam nhân chợt nghe tà đế ghé vào lỗ tai hắn tỏ vẻ: "Vậy bổn tọa liền giúp ngươi một phen, cho ngươi nhận rõ chính mình, nhận rõ số mệnh của ngươi".

" Buông!".

Cùng lúc nam nhân quát bảo ngưng lại thì trong tay tà đế ngưng kết ra một cái pháp ấn, pháp ấn màu đen kia chui vào thân thể của nam nhân, nam nhân lập tức cảm giác linh khí trong cơ thể đang xao động. Hình như muốn điên cuồng gào thét phun trào ra…….

Nhưng khi nghe đến âm thanh ngăn lại, không muốn của nam nhân cùng giãy dụa bất an thì tà đế vẫn là thu tay lại, y buông nam nhân ra, trong bóng đêm không thấy rõ mặt y lắm, nam nhân có chút không thoải mái vịn cây trúc.

Tà đế nói với nam nhân: "Bỏ đi, hôm nay tới đây thôi, có một ngày sớm hay muộn thì ngươi sẽ nhận rõ chính mình". Y lắc mình rời khỏi rừng trúc, cổ tà khí kia cũng chậm rãi tiêu tán…….

"Ngươi không được phép đi". Nam nhân lớn tiếng ngăn cản tà đế, hắn bất mãn hô một câu, "Ngươi nói rõ ràng cho ta!". Cùng lúc hắn đang nói thì tà đế đã biến mất.

Trong rừng trúc khôi phục yên tĩnh, tà khí dần dần tiêu tán, quỷ quái cũng đều rút khỏi, lúc này ở xa xa kiếm quang của Liễu Phong cùng quang mang phát ra từ hỏa nhận cũng biến mất.

Ban đêm sương mù ở âm sơn (núi có nhiều âm khí) rất dày đặc, có chút mê nhãn(làm mắt không nhìn thấy), đã trải qua chuyện vừa rồi nam nhân cảm thấy có chút phát lạnh, linh khí tán loạn trong cơ thể hắn đã ổn định lại, nhưng hắn cũng không có để lời nói của tà đế ở trong lòng.

Một lát sau nam nhân phủi phủi bụi bặm trên người, hắn đang chuẩn bị trở về, vừa mới xoay người thì nhìn thấy Nham Vân lạnh lùng đi tới chỗ hắn, hắn cùng Nham Vân không có gì để nói, hắn chỉ thản nhiên nói một câu, "Trở về đi, tà đế đã đi rồi".

Nhưng Nham Vân lại chặn nam nhân lại, không cho nam nhân rời đi, nam nhân hất tay y ra muốn đi tiếp nhưng bị y tóm lấy cánh tay mình, lạnh lùng kéo nam nhân lại.

Nam nhân rất khó chịu: "Nói chuyện với ngươi cũng đã nói rồi, không cần động tay động chân". Hắn nhìn về phía Nham Vân, phát hiện Nham Vân cũng đang dán mắt vào mình, ánh mắt lạnh lùng kia làm người khác rét lạnh.

" Liễu Phong bị thương".

"Chuyện đó liên quan gì tới ta, ngươi vẫn là nhanh trở về chiếu cố Liễu Phong đi". Nam nhân thản nhiên nở nụ cười, hắn cảm thấy lời nói của Nham Vân còn tức cười hơn so với chuyện cười mà hắn đã từng nghe. Cho dù Liễu Phong bị thương thì hắn cũng giúp được gì, chẳng lẽ Nham Vân còn muốn đem chuyện Liễu Phong bị thương đổ lên đầu hắn sao?

Nam nhân mất hứng mà nhíu mày, hắn hất tay Nham Vân ra: "Xin ngươi không cần túm lấy ta, chuyện ngươi bỏ ta lại ở sơn nhai thì ta không so đo với ngươi, hơn nữa ta cũng thay ngươi nhặt Hỏa Nhận, cho nên về sau có chuyện gì thì ngươi không cần lại tìm ta".

"Buông ra ư .....". Nham Vân muốn mắng nam nhân "thối lắm" nhưng cho tới bây giờ y chưa từng mắng chửi người khác, nhưng y thế nhưng thiếu chút nữa mắng ra. Vừa rồi y chém yêu quái xong, Liễu Phong muốn y tới đây xem tình hình của nam nhân, tuy rằng y không có pháp lực nhưng vẫn dùng Hỏa Nhận được, chiêu thức vẫn xài được, giết mấy con tiểu yêu, tiểu quỷ vẫn được, dù sao chức môn chủ này y không phải là làm không công.

Nhưng mà Nham Vân nhìn thấy nam nhân thực mỏi mệt vịn cây trúc thì trong lòng có chút khó chịu, có thể bình an thoát thân từ trên tay tà đế thì nam nhân vẫn có chút bản lĩnh, y không phủ nhận pháp lực của nam nhân rất lợi hại, nhưng ở trước mặt y thì nam nhân luôn một bộ bộ dáng lạnh lùng thản nhiên, cho tới bây giờ đều là người khác cung kính đối với y, ngoại trừ Liễu Phong ra thì không ai cho y loại sắc mặt này.

Liễu Phong thì không cần nói, cho tới bây giờ Nham Van chỉ thích những thứ xinh đẹp, từ nhỏ y cùng Liễu Phong lớn lên cùng nhau, nói như thế nào cũng có chút cảm tình. Nhưng mà cái buổi tối rất nhiều năm trước kia, y tìm Liễu Phong, rốt cục cố lấy dũng khí thổ lộ, nhưng mà ai biết người đêm đó căn bản không phải là Liễu Phong mà là Liễu Tích Vân, là sư thúc của y. Lúc ấy y không chấp nhận được, bởi vì chênh lệch quá lớn so với trong tưởng tượng của y.

Hơn nữa cái thời điểm kia nam nhân thường xuyên đều nhắc nhở y, khiến y không cần tìm Liễu Phong, hình như lo lắng y gây trở ngại đến Liễu Phong luyện công, nhưng Nham Vân xem ra nam nhân là cố ý, y khó chịu, cho tới thời điểm y ôm nam nhân lần nữa thì nam nhân cũng không phản kháng gì hết, điều này làm cho y có loại cảm giác thắng lợi khó dùng từ nào diễn tả được. Bởi vì nam nhân là chưởng môn, chưởng môn thì sao, vẫn là mỗi ngày bị y đặt ở dưới thân, cái loại cảm giác khống chế tất cả mọi thứ này

khiến cho y không chán ghét, ngược lại còn thực thích……. Nhưng là y thủy chung đều nói với chính mình, cho dù y cùng nam nhân có quan hệ nhưng trong lòng y vẫn thích Liễu Phong nhất.

Mà bây giờ nam nhan đang muốn đi qua bên người y, y còn dùng Liễu Phong gây chú ý với nam nhân, vừa rồi lời của nam nhân khiến y rất khó chịu, cái gì là goi là "bỏ lại nam nhân ở trên sơn nhai", cái gì gọi là "không muốn so đo cùng ngươi", cái gì gọi là "về sau có chuyện gì không cần nói với ta", mỗi một câu nói của nam nhân đều làm cho Nham Vân bất mãn, thậm chí là khó chịu.

Y cũng không biết đến tột cùng là y bị phát cái thần kinh gi, chỉ bởi vì lời nói của nam nhân mà căm tức, hình như nam nhân chính là bởi vì chuyện tình ở huyền nhai mà tức giận, Nham Vân cũng không muốn giải thích nhiều, Liễu Phong không chạm vào Hỏa Nhận được, trước khi y để nam nhân đi nhặt thì y đã sớm gọi Liễu Phong thử qua, Liễu Phong căn bản là không thể tới gần.

Đêm đó y chỉ là hù dọa nam nhân mà thôi, y cũng không có quay về chỗ Liễu Phong mà y chỉ là tìm dây mây, y tìm thật lâu trong rừng trúc, trong cả núi này mới ở bờ u đàm (hồ) mới tìm được một gốc cây cổ thụ, thế cho nên thời điểm y trở về huyền nhai cứu nam nhân thì ngay cả Hỏa Nhận cũng không cầm, dù sao cũng không khác biệt, hình như nam nhân không quá nguyện ý nói nhiều với y, mà Nham Vân kiêu ngạo nên cũng không cho phép mình giải thích với nam nhân.

Đêm nay y không có cản nam nhân, dù sao bọn họ lại không có quan hệ gì, Nham Vân cũng không có ý tưởng gì, cũng không có biểu thị gì, chỉ là đau đầu cả 1 đêm, bởi vì trước đó y bị cửa văng vào người nên rất khó chịu, hơn nữa thái độ lạnh lùng thản nhiên của nam nhân khiến y mấy lần muốn xông tới cho nam nhân mấy bạt tai, nam nhân luôn có khả năng vô hình khiến y giận dữ.

Nham Vân uống rất nhiều rượu nhưng khốn kiếp là uống mãi mà không say, từ nhỏ tới lớn y chưa bao giờ say qua nhưng y cũng thấy kỳ quái, đêm nay trăng tròn tới nỗi khiến y phi thường khó chịu, thắt lưng đau tới nổi y không đứng dậy được, chỉ có thể nằm sấp ở bên ngoài, cuối cùng vẫn là Liễu Phong ôm y trở về phòng, nam nhân không hỏi y 1 tiếng, 1 câu cho nên khi y đi qua bên người nam nhân thì lãnh đạm "hừ" vài tiếng.

Nam nhân vẫn là không để ý tới Nham Vân.

Sau đêm đó tà đế sẽ không có xuất hiện ở trước mặt nam nhân, cũng không có tới trúc xá…….

Đêm đó Liễu Phong đích thật là bị thương, nhưng mà chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, yêu nghiệt này căn bản không đối phó được Liễu Phong, nếu không phải phải bảo vệ Nham Vân thì Liễu Phong cũng sẽ không bị thương.

Nam nhân đem tuyết liên cao cho Liễu Phong để Liễu Phong tự dùng, mà Liễu Phong lại tỏ vẻ có đệ tử phi thư (thư buộc vào chân chim gửi đi) nóiThanh Sơn có việc cần nên y phải rời đi ngay lập tức, nam nhân đương nhiên là gật đầu, mà Nham Vân cũng rất là bất mãn, nam nhân nguyên bản nghĩ đến Nham Vân sẽ rời đi cùng Liễu Phong, nhưng mà thời điểm Liễu Phong đi thì Nham Vân không đi cùng.

Mà Cửu Hoàng cùng Mạt Đồng thỉnh thoảng sẽ thừa dịp thời điểm Phật Hàng tới hậu sơn tắm rửa thì tìm

cơ hội "động tay động chân" với nam nhân, hắn không quá thích ba người cùng nhau làm. Nhưng là còn không đến mức làm cho hắn khó chịu, tuy rằng thời điểm mới đầu có chút trướng, nhưng là may mắn năng lực thích ứng của hắn rất nhanh, rất nhanh có thể dung nạp được 2 người, nhưng là hắn lại cảm thấy rất kỳ quái.

Sau mỗi lần làm xong nam nhân đều không có tinh thần so với trước khi làm, hắn cảm thấy gần đây hình như là hút yêu khí của Cửu Hoàng cùng Mạt Đồng, mỗi lần Cửu Hoàng cùng Mạt Đồng hình như không quá để ý, ngược lại cảm thấy nam nhân càng làm tinh thần càng tốt nên luôn thừa dịp Phật Hàng vắng mặt làm nhiều thêm mấy lần, mà thời điểm mỗi lần Cửu Hoàng cùng Mạt Động đi mua rượu thì Phật Hàng sẽ biến mất một chút, sau đó lại tái xuất hiện ở bên trong trúc xá của nam nhân, nam nhân đương nhiên biết y muốn làm cái gì, nhưng mỗi lần y làm xong thì sau đó sẽ ôm nam nhân, sờ bụng nam nhân……

Nam nhân có loại cảm giác phi thường kỳ quái, vì thế sau khi làm xong lần này, thời điểm Phật Hàng sờ bụng hắn, khiến cho hắn có loại ảo giác, ngày ấy tà đế cũng là sờ bụng hắn giống như vậy…….

""Ngươi sờ cái gì?". Nam nhân hỏi Phật Hàng.

"Không sờ cái gì". Phật Hàng sẽ cười khẽ trả lời, sau đó đè nam nhân xuống, lại làm thêm lần nữa, tóm lại mỗi lần đều giải quyết xong trước khi Cửu Hoàng cùng Mạt Đồng trở về.

Mà thời điểm mỗi khi Phật Hàng bắt đầu sờ bụng nam nhân thì nam nhân sẽ im lặng không lên tiếng nhìn chằm chằm y, một đầu tóc bạc của y, khuôn mặt tuấn mỹ, thời điểm không nói lời nào thì tinh xảo vô cùng, thời điểm nói chuyện cũng thực làm người khác chú ý.

"Tại sao gần đây ngươi luôn thích làm như vậy?". Nam nhân nhíu mày, hắn mơ hồ nhận thấy được ý tưởng của Phật Hàng.

"Không có gì".

"Ngươi chính là muốn có hài tử sao?". Nam nhân nói thẳng ra.

Phật Hàng giương mắt liếc nam nhân 1 cái: "Ngươi lại không thể sinh".

"Ngươi có thể tìm 1 nữ nhân sinh". Nam nhân gần như là thốt ra, hắn không quá thích Phật Hàng xem hắn giống như nữ nhân, hắn là nam nhân, không phải nữ nhân.

Từ đó về sau sau khi Phật Hàng làm xong thì không bao giờ … sờ bụng nam nhân nữa, nam nhân không thích, cho dù y muốn thì cũng sẽ không để nam nhân phát hiện ra, mà mỗi lần nam nhân đều cảm giác được thời điểm y làm chuyện này thực ra sức, nhưng lại luôn bắn toàn bộ nhiệt dịch ở trong cơ thể nam nhân, khiến cho mấy lần nam nhân đều đạp y xuống giường.

Bởi vì hiện tại Phật Hàng không có pháp lực, cho nên phần lớn thời gian nam nhân sẽ ở cùng 1 chỗ với y,

mà mỗi lúc hai người nói chuyện phiếm cùng nhau hoặc là uống trà thì luôn có thể gặp được Nham Vân.

Nam nhân rất rõ ràng cảm giác được Nham Vân thực chán ghét Phật Hàng, mỗi lần Phật Hàng nói chuyện thì Nham Vân đều chen ngang, hơn nữa Phật Hàng cũng không để ý tới Nham Vân, thỉnh thoảng cười khẽ châm chọc Nham Vân vài câu. Nham Vân luôn một đầu hờn dỗi quay về trúc xá uống rượu.

Bởi vì Nham Vân cũng không có linh lực, hơn nữa Liễu Phong lại rời đi, Nham Vân cùng Mạt Đồng còn có Cửu Hoàng cùng với Phật Hàng, tuy rằng bọn họ từng có chung kẻ thù, nhưng là trước kia Nham Vân đoạt lấy vạn linh lô của Mạt Đồng nên Mạt Đồng tự nhiên không quá thích phản ứng Nham Vân, mà quan hệ của Cửu Hoàng cùng Liễu Phong tốt như vậy mà Nham Vân lại diệt Bạch Vân Quan nên Cửu Hoàng tự nhiên không có đối tốt với Nham Vân, tới quan hệ của Phật Hàng cùng Nham Vân thì bởi vì nam nhân mà thường xuyên cãi nhau, phi thường khó chịu, đơn giản mà nói Nham Vân bị xa lánh …… (edit đoạn nì mà thấy sướng quá trời, cứ típ tục hít le thằng Nham Hiểm này đi)

Nhưng Nham Vân là môn chủ của Nham môn, mới sẽ không để ý tới đám người nhàm chán này, hôm nay thời điểm nam nhân thay Mạt Đồng lên núi bắt quỷ bổ linh thì gặp Nham Vân đang luyện kiếm trong rừng trúc.

Bởi vì Nham Vân không có linh lực nên bị vây khốn, chỉ có chiêu thức cũng không phát huy được tác dụng.

" Ngươi không định chỉ điểm ta hai câu?". Nham Vân thu hồi Hỏa Nhận, chậm rãi hướng nam nhân đi tới, trong mắt y thập phần hờ hững như cũ, "Hôm nay sao có thời gian ra khỏi căn phòng kia vậy, ta thấy ngày thường ngươi cùng Phật Hàng ở bên trong rất sung sướng, thanh âm lớn tới nổi ngay cả trong phòng ta cũng có thể nghe được".

Nam nhân không thèm để ý tới lời nói của Nham Vân, trực tiếp chỉ điểm hai câu: " Ngươi nên luyện khí trước, bằng không linh lực không thể khôi phục".

Nham Vân quan sát nam nhân 1 lát mới lạnh lùng mở miệng: "Ta nói cho ngươi biết thật ra Phật Hàng là……". Y còn chưa nói xong thì một cỗ âm khí thổi tới……

184. Chương 184

Có quỷ, là sơn quỷ.

" Có chuyện gì lát nữa nói sau, hiện tại ta phải bắt sơn quỷ, trong núi có nhiều yêu nghiệt, ta đi trước đây". Nam nhân chỉ thản nhiên nói vài câu như vậy, nhìn thấy sơn quỷ liền lắc mình đuổi theo, sơn quỷ kia thực giảo hoạt, luôn thoắt ẩn thoắt hiện, hắn đuổi tới cạnh ôn tuyền (suối nước nóng) mới bắt được sơn quỷ.

Trong núi này hiếm khi nhìn thấy 1 cái ôn tuyền nên nam nhân có chút cao hứng, bởi vì mỗi ngày đều tắm nước lạnh khiến cho chân hắn có chút đau nhức, mà ôn tuyền này vừa vặn có thể để hắn tắm rửa. Hắn

ngồi bên cạnh ao 1 lát, thấy bốn bề vắng lặng mới cởi y phục rồi, ngâm người xuống nước.

Sương mù lượn lờ 4 phía, hoa đào nở rộ bên cạnh ao, thỉnh thoảng có 1 ít đóa hoa bị gió cuốn rơi xuống ở trong nước tạo thành gợn sóng tròn tròn. Hắn tựa vào bờ ao, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Đột nhiên —— Nước suối bắt đầu xao động.

Nam nhân từ từ mở mắt ra, thấy một cái vật thể yêu dị thô to màu đỏ tươi nhấp nhô di chuyển ở trong làn nước cạn, ẩn ẩn sự mê hoặc đầy tà mị…….

Đúng là một loại yêu mỵ nói không nên lời……

Nam nhân liếc mắt một cái liền nhận ra đó là đuôi rắn của Xích Luyện…….

" Xích……". Lời của nam nhân còn chưa nói xong thì cảm giác được thân rắn của Xích Luyện quấn quanh trên chân, quấn quanh thắt lưng hắn, cho tới khi nghe được phía sau có thanh âm của vật gì đó nổi lên trên mặt nước, tiếp theo cả người hắn rơi vào ôm ấp ấm áp.

Lông mi thật dài của Xích Luyện dính bọt nước, y ôm lấy thân thể của nam nhân, thấp giọng hỏi nam nhân: "Sao ngươi lại tới đây?". Nam nhân xuất hiện làm cho y cảm thấy bất ngờ.

"Ta không biết ngươi ở trong này, ta không phải cố ý quấy rầy ngươi tu hành, ngươi tiếp tục làm việc của ngươi đi, không cần để ý tới ta". Nam nhân rủ mắt, hơi nước tràn ngập che dấu thần tình trong mắt hắn, cảm giác được thân thể Xích Luyện dán lên người hắn khiến hắn trở nên có chút khẩn trương không hiểu ra sao, bởi vì kiểu tiếp xúc này đã lâu chưa có trải qua……

Khi Xích Luyện nói xong thì hơi thở của y tập kích bên tai nam nhân, khiến nam nhân vô tình nhẹ nhàng nghiêng đầu tránh đi, nam nhân đưa tay đẩy tay y đang ôm mình ra nhưng là y không hề động, chỉ là im lặng dán lên lưng nam nhân, lẳng lặng nhìn chằm chằm 1 bên mặt của nam nhân.

Xích Luyện từ tốn nói 1 câu: "Thì ra ngươi không phải tới gặp ta". Ngữ khí của y mơ hồ lộ ra một chút mất mát, nam nhân lại cho đây là lỗi giác của mình.

"Ta……". Sau khi không biết nói gì 1 lúc thì nam nhân bình tĩnh tỏ vẻ, "Xích huynh đệ, tu luyện cho tốt đi, ta đi về trước, hôm nay quấy rầy ngươi rồi". Hắn không biết nên nói như thế nào, hắn không muốn gây trở ngại cho Xích Luyện, cũng không muốn Xích Luyện hiểu lầm, cho nên hắn vẫn sớm rời đi thì tốt hơn, để tránh lúc sau lại đi không được.

Nam nhân muốn lên bờ nhưng phát hiện Xích Luyện nhìn chằm chằm hắn, ngay vào lúc hắn chần chờ ngắn ngủi thì Xích Luyện một lần nữa ôm sát hắn, bộ dáng hình như không muốn để cho hắn đi khỏi. Hắn cũng không biết nên làm sao nữa, hắn xoay người muốn nói 1 chút gì đó, nhưng còn chưa nói chuyện thì đã bị Xích Luyện thong thả để ở bên cạnh ao, sợi tóc của Xích Luyện thực ẩm ướt, trên mặt có chút vệt nước,

trên lông mi dính bọt nước, trán Xích Luyện chạm vào trán hắn, bán híp hai tròng mắt lẳng lặng nhìn chăm chú đôi môi nhếch lên của hắn.

"Tích đại ca, ngươi đi như vậy có hơi vô tình". Xích Luyện không chút hoang mang chậm rãi nói một câu, 1 tay y vòng qua bụng nam nhân, ôm sát thân thể rắn chắc của nam nhân.

Nam nhân "ân" một tiếng, cảm giác được thân thể của Xích Luyện truyền đến vấn đề, hắn có chút ngượng ngùng bởi vì hắn biết ý nghĩa của dạng tiếp xúc này……

Tay Xích Luyện dính nước vuốt ve hai má của nam nhân, ngón tay cái của y nhẹ nhàng cọ xát môi dưới nóng lên của nam nhân, khoảng cách gần như vậy khiến nam nhân rất xấu hổ còn có chút bất đắc dĩ.

"Lần trước là ngươi tự nguyện, lần này thì sao?". Ánh mắt của Xích Luyện từ đôi môi nam nhân, từng chút từng chút nhìn về phía đôi mắt bình tĩnh của nam nhân, mặc dù trong mắt nam nhân bình tĩnh nhưng tiến tim đập của hắn lại tiết lộ tâm tình lúc này của hắn.

Nam nhân rất khẩn trương……

Xích Luyện cũng cảm giác được, y an ủi vuốt ve lưng nam nhân, hình như nam nhân muốn nói gì đó nhưng thủy chung đều không có nói ra khỏi miệng được, y cũng rất có kiên nhẫn mà một mực chờ đợi.

" Mấy ngày nay ngươi đều ngâm ở trong nước a, chẳng lẽ ngươi thấy không khỏe sao?. Nam nhân có chút lo lắng trạng huống của Xích Luyện, thấy Xích Luyện lắc đầu thì hắn mân môi nhìn Xích Luyện 1 lát mới bình tĩnh nói, "Ngươi chính là cảm thấy……. Người nào cũng đều có thể ôm ta sao?". Hắn rốt cục hỏi ra miệng, tuy rằng thực xấu hổ nhưng hắn muốn biết suy nghĩ của Xích Luyện.

Hình như Xích Luyện không ngờ nam nhân sẽ trực tiếp như thế, y lẳng lặng nhìn chằm chằm nam nhân nửa ngày mới chậm rãi lắc đầu: "Không có".

" Không có là tốt rồi, nếu ngay cả ngươi cũng cảm thấy như thế thì ta đây liền thật sự không mặt mũi gặp người". Nam nhân gật đầu một cái, nhờ cá tính thản nhiên của hắn khiến cho hắn giảm bớt nhiều phiền não. Hắn không quá để ý tới cái nhìn của người khác với hắn, chỉ cần ý nghĩ của bản thân hắn thôi, dù sao hắn cùng không sống vì người khác, cuộc sống của hắn thì hắn tự mình nắm bắt. Chỉ là Xích Luyện là huynh đệ kết bái của hắn nên hắn rất muốn biết cái nhìn của Xích Luyện đối hắn.

Xích Luyện nhìn thấy nam nhân cười với y thì y cho rằng nam nhân đồng ý nên y chậm rãi sáp tới, ngậm đôi môi nam nhân, xúc cảm ướt lạnh kia khiến nam nhân sửng sốt một chút nhưng chỉ lát sau thì đã quen rồi, hai tay y ôm nam nhân, để lưng nam nhân tựa lên bờ ao, đầu lưỡi y khiêu mở đôi môi nam nhân…….

Đầu lưỡi mềm mại trơn ướt kia chậm rãi duỗi vào trong miệng của nam nhân, khoang miệng hắn ấm áp lại mềm mại, đầu lưỡi mềm ướt cực nóng kia bị đầu lưỡi Xích Luyện nhẹ nhàng trêu chọc, tay Xích Luyện vuốt ve thân thể hắn, từ phía sau lưng hắn chậm rãi trượt xuống cặp mông rắn chắc lại mềm dẻo của hắn.

” Cũng không thể được sao?”. Xích Luyện ngậm môi nam nhân, vừa hôn nam nhân vừa hỏi nam nhân, nam nhân không nói chuyện, y nhẹ nhàng mà mà xoa nắn cặp mông của nam nhân, xúc cảm thực thoải mái, thực thoải mái.

Xích Luyện thường thường sẽ nói 2, 3 câu với nam nhân, bởi vì y hôn nam nhân nên thanh âm hàm hàm hồ hồ nói chuyện cùng nam nhân, thỉnh thoảng nam nhân sẽ “ân” 1 tiếng, hoặc là nhẹ nhàng mà gật đầu, bởi vì động tác của y chưa quá phận nên nam nhân nói còn có thể chịu được, hơn nữa y khiêu khích nơi mẫn cảm trên thân thể của nam nhân nói khiến cho nam nhân nói rất nhanh liền cương…….

Phân thân của nam nhân chạm vào trên đuôi rắn của Xích Luyện, y đưa tay cầm phân thân của nam nhân, vừa thay nam nhân thong thả chà xát phân thân mà ngón tay y lại không ngừng kích thích đỉnh phân thân của nam nhân, khóe mắt nam nhân nhuộm đẫm *** mà trở nên có chút ướt át, hai tay nam nhân khoát lên trên cánh tay của y, môi nam nhân bị y ngậm, liếm……

Đầu lưỡi bị liếm lộng, bị quấn lấy, bị ma xát ái muội, gắt gao quấn quanh cùng một chỗ, Xích Luyện nghiêng đầu hôn chặt đôi môi nam nhân, nụ hôn sâu, triền miên lại tràn ngập dục vọng…….

Nam nhân vốn muốn nói là từ bỏ nhưng khi lúc hắn cảm giác được hơi thở của Xích Luyện tới gần thì cái gì hắn đều nói không ra khỏi miệng được, bởi vì đối phương là Xích Luyện, là huynh đệ kết bái của hắn.

Hiển nhiên lần trước đã nói rất rõ ràng nhưng nam nhân thật sự sợ hãi gặp mặt Xích Luyện, hắn lo lắng sẽ phát triển trở thành loại tình huống hiện tại này, đuôi rắn của Xích Luyện quấn quanh trên vai hắn, quấn chặt 2 người cùng một chỗ, Xích Luyện vừa hôn hắn vừa vuốt ve hắn, 1 tay còn lại vuốt ve bên trong đùi của hắn……

Xích Luyện tách 2 chân nam nhân ra, làm lộ ra bí huyệt của nam nhân, nam nhân đẩy bả vai của y 1 chút, đôi môi hai người liền tách ra, đôi môi nam nhân bị hôn tới nóng đỏ lên, môi trên của y cũng dần dần biến đỏ, y vẫn nhìn nam nhân như cũ, y phát hiện nam nhân giống như có chút khẩn trương, y khẽ an ủi nam nhân vài câu. Nhưng động tác của ngón tay y vẫn không có ngừng lại, y chạm vào bí huyệt của nam nhân, xúc cảm thật nhỏ của nếp uốn kia thực rõ ràng, y hôn môi nam nhân một chút, tốc độ trong tay nhanh hơn khiến hô hấp của nam nhân trở nên nặng nề, ngón tay y lập tức đam vào bí huyệt của nam nhân, thong thả từng chút từng chút xâm nhập vào cơ thể nam nhân.

Xúc cảm ấm áp gắt gao bao vây lấy ngón tay của Xích Luyện, có thể nghĩ nếu là đổi thành phân thân của y tiến vào thì sẽ bị siết chặt ra sao, mặt nam nhân nhẹ nhàng dán tại trên mặt y, đuôi rắn của y quấn quanh nam nhân, cảm giác được ngón tay của y để ở trong cơ thể đang không ngừng tăng thêm thì nam nhân run rẩy hít không khí, cảm giác được 4 ngón tay xâm nhập trong cơ thể mình, không ngừng chạm đến điểm mẫn cảm trong cơ thể mình, xúc cảm bị xâm nhập quá mức rõ ràng.

Tiếng rên rỉ của nam nhân cũng thốt ra…….

Xích Luyện rút ngón tay ra, nam nhân bị y ôm tới bên cạnh ao, y để nam nhân trần trụi ngồi ở trên bờ, y vẫn ở dưới nước như cũ, mùi hơi nước thản nhiên tràn ngập bờ ao, cảnh tượng lá rụng, hoa bay trước mắt tựa như ảo mộng.

Hai tay Xích Luyện nhẹ nhàng, chậm rãi cọ xát phân thân của nam nhân, y cúi đầu hôn nhẹ lên phân thân của nam nhân, ngẩng đầu nhìn nam nhân sắc mặt ửng đỏ: "Tích đại ca, mở ra chân, để cho ta nhìn kỹ ngươi nào". Thanh âm y tràn ngập mị hoặc, y đang dụ dỗ nam nhân "phạm sai lầm".

"Đừng nhìn……". Nam nhân thấp giọng trả lời Xích Luyện, hơn nữa nhanh chóng khép 2 chân lại, nhưng hắn có thể rõ ràng cảm giác được Xích Luyện đang nhìn chằm chằm hắn, hơn nữa tầm mắt của Xích Luyện lần lượt thay đổi di chuyển từ cổ hắn chậm rãi xuống phía dưới, không bao lâu thì hắn cảm giác được hai tay Xích Luyện che kín phân thân hắn, tần suất hoạt động nhanh hơn.

Bị hai tay bao vây lấy, cái loại cảm xúc này từ bụng nam nhân chậm rãi dâng lên phía trên, Xích Luyện cúi đầu, đầu lưỡi liếm lên chân nam nhân, cảm giác được thân thể nam nhân đang run rẩy, y liếm đùi trong của nam nhân, một đường liếm hôn tới phân thân của nam nhân, phân thân của nam nhân vừa nóng lại vừa cứng, y lẳng lặng liếc mắt nhìn nam nhân một cái rồi thản nhiên nói một câu "rất có tinh thần" liền vươn đầu lưỡi ướt mềm liếm lộng đỉnh phân phân mẫn cảm của nam nhân, một khắc kia nam nhân cảm thấy chính mình sắp bắn……

Nam nhân nở nụ cười: "Xích huynh đệ, sao ngươi có thể làm loại chuyện này?". Nơi đó bẩn như vậy, sao có thể liếm được, nhưng hình như Xích Luyện không ngại, đầu lưỡi đảo qua đảo lại trên đỉnh phân thân của nam nhân, đảo quanh…….

Chân nam nhân đang run rẩy.

"Vậy ngươi liền mở chân ra báo đáp ta đi, ngươi cảm thấy được không?". Khóe miệng Xích Luyện tươi cười nhàn nhạt gần như nhìn không thấy, y hôn đỉnh phân thân của nam nhân một chút, cảm giác được nam nhân run rẩy càng thêm lợi hại, y phải khiến cho nam nhân thoải mái, tuy rằng y chưa từng có làm loại chuyện này đối người khác nhưng là vẫn khá thuần thục.

Xích Luyện cười rộ lên rất có lực sát thương, trong đầu nam nhân có chút choáng váng, bởi vì y lại bắt đầu liếm phân thân của nam nhân, một chút chậm rãi, chậm rãi từ dưới lên trên, lại nhẹ nhàng đảo quanh đỉnh phân thân…….

Cho tới bây giờ nam nhân chư từng trải qua cảm giác thoải mái như vậy, hắn có chút hưởng thụ sự "phục vụ" của Xích Luyện, ngón tay hắn chọc vào búi tóc của Xích Luyện, hắn bán híp hai tròng mắt, ánh mắt có chút hỗn loạn, đầu khẽ ngửa ra, dưới bụng nóng ướt khiến cho miệng hắn vô tình phun ra rên rỉ, không thể phủ nhận nó thật sự thực thoải mái.

Nam nhân mấy lần thiếu điều chút nữa bị liếm mà bắn ra, tuy rằng hắn cũng có thể kiên trì lâu nhưng như thế nào cũng không chống lại nổi Xích Luyện tuổi trẻ khí thịnh, miệng Xích Luyện rất chặt, nam nhân rốt cục biết vì sao thời điểm mỗi lần làm như vậy với Cửu Hoàng thì Cửu Hoàng đều là một bộ biểu tình hưởng thụ, làm xong Cửu Hoàng còn ôm mình không buông, lúc sau còn muốn dùng sức hôn môi nam nhân.

Đương nhiên nam nhân không định hôn môi Xích Luyện bởi vì Xích Luyện sẽ tự mình hôn nam nhân…….

Xích Luyện ngậm cả phân thân nam nhân vào trong miệng, nam nhân cảm giác được phân thân của mình

bị bao vây lấy, cái loại cảm giác này khiến hắn thực thư sướng: "Xích huynh đệ chậm một chút, không cần sâu như vậy……". Hắn lo lắng như thế này nhất thời không chịu được mà bắn ở trong miệng của Xích Luyện, đến lúc đó càng xấu hổ.

"Ngươi giống như rất thoải mái".

" Ân". Nam nhân cúi đầu đáp lại, hắn thừa nhận đích xác rất thoải mái.

Xích Luyện nhướn mày liếc mắt nhìn nam nhân một cái, phân thân của nam nhân "phốc" 1 tiếng trượt ra khỏi miệng y, phân thân của nam nhân rất có tinh thần, y hôn phân thân nam nhân mấy cái khiến nam nhân suýt nữa bắn lên mặt y.

"Ngươi thư thái rồi nhưng ta còn chưa được thoải mái, mau làm cho ta đi". Xích Luyện buông lỏng phân thân nam nhân đang run rẩy và đang nhỏ vài giọt nhiệt dịch, y chậm rãi tách chân nam nhân ra.

Nguyên bản thái độ của nam nhân cường ngạnh nhưng bị Xích Luyện làm hòa tan, hắn chậm rãi mở chân ra, bí huyệt màu mê người lộ ra trước mặt Xích Luyện, gần như là lập tức ánh mắt của Xích Luyện trở nên cực nóng khiến hô hấp của hắn trở nên có chút càng thêm dồn dập, đôi mắt yêu mỵ tràn ngập sắc dục khiến cho hắn rơi vào mê mang.

Xích Luyện cúi đầu tới gần đùi nam nhân, quan sát bí huyệt của nam nhân, ngón tay y nhẹ nhàng gảy, nam nhân cúi đầu bình tĩnh nhìn y, y thưởng thức 1 lát thì chậm rãi giương mắt nhìn về phía nam nhân, hiện tại y chỉ im lặng nhìn nam nhân, bộ dáng bình tĩnh lại thản nhiên của nam nhân khiến y thật sự là thích tới cực điểm.

" Ngươi cái dạng này làm sao mà thành tiên được? Thất tình không diệt, lục dục không trừ, ta thấy cho dù ngươi tu luyện thêm mấy trăm năm nữa thì cũng sợ là khó có thể đắc đạo thăng tiên". Nam nhân thấp giọng nói với Xích Luyện, mái tóc đen của y xõa trong nước, rơi trên vai của Xích Luyện, hắn nghiêng người vuốt ve đuôi rắn của Xích Luyện, thật giống như âu yếm vuốt lông cho sủng vật.

Nam nhân chính là nói thật……. Cũng không có kiêng kị gì, từ trước đến nay cái gì cần nói thì hắn cũng đã nói với Xích Luyện, tuy nói như vậy có thể sẽ đắc tội Xích Luyện nhưng là hắn không muốn nói chuyện kiểu che che giấu giấu, sự thật chính là sự thật.

Mà sau khi Xích Luyện nghe nam nhân nói xong thì chẳng những không tức giận mà ngược lại còn dùng ngón tay xâm nhập vào thân thể nam nhân, ở bên trong thân thể nóng ướt của nam nhân thong thả có rút, nhẹ nhàng mát xa…….

"Không sao, dù sao đều đã lâu như vậy, lâu thêm 1 chút cũng không sao hết". Xích Luyện ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân, nam nhân đang cúi đầu, cái đuôi của y quấn lấy nam nhân, y thuận thế nghiêng đầu hôn hai má nam nhân một chút, "Ít nhất phải đợi sau khi ngươi trăm tuổi ta lại rời đi, nói không chừng tới lúc đó chúng ta còn có thể gặp mặt ở nơi đó". Ngón tay y chỉ lên không trung.

"Ta là 1 phàm nhân nên không thể thành tiên được". Nam nhân thật sự khó có thể tưởng tượng tới lúc hắn 70, 8 tuổi rồi mà còn có 1 người thanh niên tuấn mỹ trẻ tuổi đi theo bên người thì thật khó coi, hắn cũng không nghĩ nhiều nữa, "Thật ra ngươi cũng không cần chờ lâu như vậy, thời điểm nên đi thì phải đi". Thời điểm hắn nói lời này thì bình tĩnh giống như đang nói "thời điểm nên ăn cơm thì phải đi ăn cơm, thời điểm nên ngủ thì phải đi ngủ".

Xích Luyện không có nghe tiếp lời nói của nam nhân mà trực tiếp chuyển đề tài: "Đã 3 ngón tay rồi, có muốn thêm cái thứ 4 không hay là đổi thứ khác?". Y vừa thấp giọng hỏi nam nhân vừa ái muội nhìn chằm chằm bí huyệt đang ngậm lấy ngón tay của y.

Màu sắc huyệt khẩu của nam nhân thực mê người, phun ra nuốt vào ngón tay của y, bên trong nóng ướt mềm mại tới nỗi quả thực khó có thể tưởng tượng được, nam nhân đương nhiên sẽ không trả lời câu hỏi của y, miệng Xích Luyện muốn dán qua, nam nhân nhẹ nhàng mà đẩy 1 bên mặt của y ra, ngăn trở động tác của y.

"Sao vậy?".

Nam nhân nói với Xích Luyện: "Đừng dùng miệng ". Bởi vì có chút bẩn……

"Vậy dùng tay được không?". Xích Luyện kéo thân mình nam nhân thấp xuống, để nam nhân nửa dựa vào trên người y, y ái muội áp sát môi nam nhân, nhẹ nhàng cắn đôi môi nóng bỏng của nam nhân, "Trả lời ta, được hay không được?".

"Không được".

Xích Luyện nghe được câu trả lời có chút giận dỗi của nam nhân thì nụ cười thản nhiên của y càng sâu thêm, ngón tay y rút ra khỏi cơ thể nam nhân, hai tay liền nắm cặp mông của nam nhân.

"Vậy dùng thứ càng thô của ta đâm vào thì nhất định ngươi sẽ thích, sẽ làm ngươi thực thoải mái, thực thoải mái……". Thong thả vuốt ve nam nhân, y ôm nam nhân trở lại trong nước, hơi thở của hai người rất gần, rất gần nhưng không có nóng bỏng dữ dội, chỉ là vẫn duy trì khoảng cách ái muội như có như không, hơi nước làm mờ mắt kiaái muội bao phủ hai người.

Xích Luyện vừa xoa nắn mông nam nhân vừa nhìn chằm chằm vẻ vẻ mặt của nam nhân, y nâng 1 chân của nam nhân lên, hai tay tách cặp mông của nam nhân ra, nam nhân theo bản năng nhích tới gần y, trán hai người chạm vào nhau, hô hấp cực nóng giống như muốn làm phỏng môi của đối phương, tiếng tim đập mãnh liệt đánh sâu vào thần chí của nam nhân.

Thực thoải mái ……

Phân thân của Xích Luyện đâm vào bí huyệt đã nới rộng của nam nhân, phân thân tráng kiện kia chậm rãi chậm rãi ra vào, nội bích nóng ướt mẫn cảm của nam nhân đang siết chặt.

Hai người không hẹn mà cùng hút không khí …….

"Thô quá". Hai tay nam nhân vòng qua người Xích Luyện, giữ chặt bờ vai của Xích Luyện, đầu ngón tay của nam nhân có chút trắng bệch, may mắn nước suối rất nóng làm cho hắn không đến mức lạnh tới phát run, nhưng chân hắn lại bởi vì bị nâng lên mà hơi run rẩy.

Xích Luyện ôm sát lưng của nam nhân: "Thô mới thoải mái". Y nói ra rất tự nhiên, y ôm nam nhân, hôn lưng nam nhân, đuôi rắn vòng qua từ thắt lưng nam nhân tới bả vai của nam nhân, hai người gắt gao dính cùng một chỗ.

Nam nhân nhìn Xích Luyện 1 lát thì do dự mà mở miệng: "Trước kia ta từng nuôi xà (rắn)……".

"Vậy thì sao?". Xích Luyện hôn môi nam nhân một cái, ở dưới nước nhéo mông nam nhân 1 cái, "Có gì ngươi cứ nói".

Nam nhân muốn nói —— không phải xà cái (phân thân) đều có 2 cái sao?

Con ngươi u tĩnh của Xích Luyện không hề xao động nhìn chăm chú nam nhân 1 lát mới chậm rãi nói: "Ta lo lắng làm ngươi bị thương, không dùng chúng nó cùng lúc". Y là xà, thời điểm xà thể thì y có 2 cái phân thân…….

Hơn nữa mỗi cái đều thực thô…….

Đây là biểu tượng của tất cả hùng xà (rắn đực), Xích Luyện dĩ nhiên có, cho dù y thích hoan ái cùng nam nhân nhưng y không muốn làm bị thương nam nhân, từ trước đến nay y cũng không thích nhìn thấy bộ dáng cự tuyệt của nam nhân. Quan trọng nhất là nếu y dọa nam nhân sợ thì không tốt, vậy sẽ không có lần sau. Y không muốn không có lần sau, y muốn tiếp tục dây dưa không rõ cùng nam nhân.

Nam nhân cũng hiểu được ý tứ của Xích Luyện, phân thân của Xích Luyện xâm nhập nội bích cực nóng của nam nhân, xúc cảm vừa ẩm ướt lại nóng lại chặt khiến cho lông mi dính bọt nước của Xích Luyện nhân cao trào mà nhẹ nhàng run rẩy….

185. Chương 185

Xích Luyện ái muội hàm chứa môi của nam nhân, đầu lưỡi liếm qua đôi môi nam nhân: "Bất quá nếu ngươi muốn thì ta cũng sẽ thỏa mãn ngươi, chỉ cần nơi đó của ngươi có thể chứa được nhiều như vậy, ta khẳng định sẽ cực lực phối hợp ngươi".

Hơi thở của Xích Luyện kích thích làm môi nam nhân ngưa ngứa……

Chỉ cần có thể chứa nổi…….

Liền hai xà cái cùng cắm vào…….

Độ ấm kia, mức thô to kia đều làm cho nam nhân cảm giác được sự đâm chọc mãnh liệt, phân thân của Xích Luyện đâm chọc ra vào trong cơ thể nam nhân, sóng nước đang bập bềnh, y vuốt ngực nam nhân, ngay khi nam nhân cảm giác được phân thân của y chạm vào chỗ làm cho người ta phát cuồng thì tiếng rên rỉ của nam nhân trở nên trầm thấp lại.

Cùng lúc đó nam nhân cảm giác được có vật cực nóng để ở giữa 2 chân hắn, 1 cái phân thân khác của Xích Luyện cũng dựng đứng để ở giữa 2 chân hắn, độ ấm nóng bỏng, nóng rực kia khiến cho hắn sững sờ nhìn chằm chằm Xích Luyện.

" Muốn hay không?". Xích Luyện hỏi nam nhân.

"……". Thần tình trong mắt của nam nhân đang xao động.

"Có muốn thứ càng thô, càng lớn hơn nữa khiến ngươi càng ướt, càng mềm, để ngươi kêu càng dễ nghe hơn không?". Trong khóe mắt, khóe miệng Xích Luyện hàm chứa tươi cười thản nhiên, y lại đang dụ dỗ nam nhân.

"……". Nam nhân không nói gì. Hắn rõ ràng cảm giác được tần suất trừu tặng trong cơ thể mình, hơn nữa vật thể cực nóng để ở giữa hai chân hắn, khiến cho hắn vốn bởi vì cực nóng mà hô hấp trở nên nặng nề, trở nên càng thêm nặng nề.

Xích Luyện tiến đến bên tai nam nhân thấp giọng nói một câu: "Thật ra thử cũng được". Y dứt lời thì nhìn nam nhân 1 lúc, thấy nam nhân không có phản ứng gì thì y chế trụ cặp mông của nam nhân, chậm rãi chen ngón tay vào địa phương tương liên của 2 người, 2 ngón tay tiến vào từ phía sau của nam nhân, thong thả khuếch trương cẩn thận.

Có nước chảy vào thân thể của nam nhân khiến hắn khó chịu mà nhíu mày, mỗi lần như vậy thì Xích Luyện sẽ hôn hắn, làm cho toàn thân hắn như nhũn ra để dời đi lực chú ý.

Thời gian trôi qua rất chậm, ngón tay Xích Luyện rút ra khỏi thân thể của nam nhân, tiếp theo nam nhân liền cảm giác được 2 xà cái cùng nhau chậm rãi xâm nhập trong cơ thể hắn, quá trình này cần thời gian rất dài, nhưng may mắn có nước ấm làm dịu, hơn nữa kỹ thuật của Xích Luyện cao siêu nên làm cho hắn không đến mức quá khó chịu.

Tuy rằng có hơi đau, có chút trướng nhưng vẫn còn chịu được, chính là làm ở dưới nước càng thêm thuận lợi hơn so với bình thường, có nước ấm trợ giúp.

Xích Luyện hôn cổ nam nhân, cái đuôi quấn chặt thân thể nam nhân, thân thể cực nóng của nam nhân

khiến cho y cảm thấy thực thoải mái, thực mê hồn, càng thoải mái hơn so với bất kì nữ nhân nào, tuy rằng ngày thường nam nhân lạnh lùng thản nhiên, luôn một bộ bộ dáng cấm dục nhưng là mỗi lần thời điểm y ôm nam nhân thì đều có chút mất tự chủ ham muốn càng nhiều.

Y nâng hai chân của nam nhân lên, hai chân của nam nhân khoát lên trên cánh tay y, y đưa tay chế trụ thắt lưng của nam nhân, khiến cho cả người nam nhân đều treo ở trên người y, đuôi rắn của Xích Luyện vòng qua lưng nam nhân, lướt qua đầu vai nam nhân, quấn quanh hai người gắt gao cùng một chỗ, đuôi rắn tùy tiện siết chặt thì phân thân của y càng thêm xâm nhập bên trong nóng ướt của nam nhân…….

Xích Luyện nghe được tiếng rên rỉ của nam nhân, tiếng rên rỉ cùng với thanh âm thở dốc bất ổn tràn ngập, nam nhân rõ ràng cảm giác được phân thân của y đang va chạm cặp mông của mình, va chạm lúc sâu lúc nông làm cho tiếng rên rỉ của nam nhân trở nên lớn hơn nữa, hơi nước tràn ngập mặt nước, mơ hồ có thể nhìn đến thân ảnh của nhân xà (người rắn).

Tính dục của xà rất mạnh, rất kéo dài, Xích Luyện có thể duy trì thật lâu thật lâu, tốc độ ổn định cùng lực va chạm ái muội khiến cho nam nhân hút không khí, rên rỉ, trong đó còn kèm theo tiếng khóc rất nhỏ, không biết là thống khổ hay là vui sướng, mỗi khi phân thân của Xích Luyện đỉnh tới chỗ mẩn cảm của nam nhân, kích thích làm cho nam nhân run rẩy, qua thật lâu thật lâu, sự triền miên này giống như không có điểm dừng, trên khuôn mặt mỏi mệt của nam nhân nhiễm thượng màu sắc *** khiến cho Xích Luyện thất thần mất 1 lát…….

Cho tới ban đêm thì Xích Luyện rốt cuộc mới phun nhiệt dịch trong cơ thể nam nhân, sợi tóc nam nhân dính bọt nước, trên thân thể màu mật ong của hắn có bọt nước rơi xuống liên tục, nhiệt dịch trong cơ thể vừa nhiều lại nóng khiến cho hắn "ân" mấy tiếng, thanh âm của hắn rơi vào trong tai Xích Luyện lại đặc biệt dụ hoặc, Xích Luyện nhìn chằm chằm đôi môi đỏ hồng đang run rẩy của hắn, mắt hắn có chút ướt át, Xích Luyện vươn đầu lưỡi liếm môi hắn, xúc cảm kia làm cho hắn cảm thấy ẩm ướt, ngứa ngứa, lập tức hắn mỏi mệt tiếp nhận nụ hôn sâu của Xích Luyện…….

Sau mấy canh giờ thì nam nhân ngồi ở bên cạnh ao mặc quần, Xích Luyện ở phía sau hắn thong thả hôn lưng hắn, Xích Luyện ôm hắn, hình như không muốn hắn rời đi, hắn cũng không có sốt ruột tùy ý để Xích Luyện ôm đủ, liếm đủ, hôn đủ thì hắn mới thong thả mặc xong y phục, hắn đứng ở bên cạnh ao đeo đai lưng, Xích Luyện tỏ vẻ hy vọng lần sau hắn lại đến đây tìm Xích Luyện.

"Ngươi phải tu hành bao lâu?". Nam nhân cúi đầu nhìn về phía Xích Luyện ở trong nước, thân trên của Xích Luyện trần trụi còn ở dưới là đuôi rắn, cái đuôi của Xích Luyện linh hoạt lúc ẩn lúc hiện ở trong nước.

Xích Luyện ngẩng đầu, con ngươi u tĩnh lẳng lặng nhìn chăm chú vào vẻ mặt có chút mỏi mệt của nam nhân: "Không biết, Tích đại ca, khi nào ngươi rảnh rỗi thì đến gặp ta". Y nhìn nam nhân khiến nam nhân hơi đỏ mặt.

Nam nhân thản nhiên gật gật đầu: "Vậy hôm nay ta đi về trước, ngươi tu hành tốt đi". Hắn nhẹ nhàng mà phủi phủi bùn đất trên người, nhìn thấy tươi cười nhợt nhạt nơi khóe miệng của Xích Luyện thì trước khi đi hắn xoay người mỉm cười với Xích Luyện.

…….

Trận hoan ái này làm cho nam nhân mệt mỏi không chịu nổi, thời điểm hắn xuống núi trở về sơn thủy trúc xá thì 2 chân hơi run rẩy, sắc trời đã khuya, bốn phía nơi nơi đều là ma trơi đang di chuyển, thỉnh thoảng sẽ có sói tru cùng quỷ kêu, hắn chưa bao giờ sợ mấy thứ đó, hắn không bị chúng quấy nhiễu mà vẫn tiếp tục đi hướng trúc xá, trước trúc xá có treo mấy trản đèn ***g, hồng quang u ám kia có vẻ có chút yêu dị, hòa vào sương mù mờ mịt trong núi.

Thời điểm nam nhân trở về thì thấy 1 mình Nham Vân ngồi ở bên ngoài, vừa nướng gà vừa uống rượu: "Ngươi chạy đi chết ở đâu mà muộn như vậy mới trở về?". Thanh âm lạnh lùng của Nham Vân vang lên……

Trong đống lửa vang lên tiếng "lép bép", nam nhân dừng chân nhìn Nham Vân 1 cái, không giấu diếm mà nói: "Gặp Xích huynh đệ, Cửu Hoàng cùng Mạt Đồng có trở về chưa?".

"Lúc ngươi chưa về thì chủ trì của Hoằng Pháp Tự tới, Cửu Hoàng cùng Mạt Đồng theo chủ trì đi Thanh Phong cốc giải quyết vấn đề". Nham Vân uống một ngụm rượu, lạnh lùng liếc mắt nhìn nam nhân một cái, "Ngươi hỏi nhiều như vậy thì ngươi cũng không giúp được gì đâu, hỏi cũng như không".

Sở dĩ Nham Vân không đi cũng là bởi vì không giúp được gì, nam nhân không định để ý tới Nham Vân, nhưng thời điểm nam nhân chuẩn bị trở về phòng thì Nham Vân gọi hắn lại…….

"Ngươi đã ăn gì chưa?". Nham Vân bất ngờ hỏi nam nhân nhưng y vẫn bình tĩnh lãnh đạm như cũ.

Nam nhân không trả lời…….

"Chưa thì tới đây ăn cùng ta". Vừa xoay gà nướng vừa lãnh đạm nhắc nhở nam nhân: "Hôm nay bọn họ chỉ mua rượu, vốn chuẩn bị muộn chút mới đi mua đồ ăn, nhưng mà Cửu Hoàng cùng Mạt Đồng bị chủ trì kêu đi rồi, hôm nay trong phòng ngươi không có đồ ăn gì hết".

"Không cần khách khí, ta chịu được".

"Ngươi đứng lại". Nham Vân đứng lên đi tới bên cạnh nam nhân, y cầm gà nướng đi tới trước mặt nam nhân, giơ tay đưa nó qua, "Cho ngươi". Y lạnh lùng như băng, bộ dáng thản nhiên làm cho nam nhân không biết y đang suy nghĩ cái gì.

Nam nhân không cầm mà hoài nghi hỏi: "Cho ta để làm gì?".

"Ăn".

Nham Vân bực mình nói, bởi vì nam nhân lùi lại không cầm gà nướng nên y lại đưa qua thêm 1 chút, còn kém trực tiếp nhét gà nướng vào trong tay nam nhân, nam nhân bình tĩnh nhìn y 1 lát mới nhẹ nhàng đẩy tay y ra.

” Ngươi có ý gì? Là ghét bỏ đồ của ta? Hay là sợ ta hạ độc?”. Sắc mặt Nham Vân nháy mắt trở nên khó coi, y biết nam nhân vẫn còn tức giận sự tình ngày ấy, ngày ấy y để nam nhân mạo hiểm đi nhặt Hỏa Nhận thì đích xác có chút quá đáng. Nhưng mà y sẽ trả công cho nam nhân.

“Không có ý gì cả”. Nam nhân lắc đầu, thản nhiên nói một câu, “Bởi vì trên người ta không có gì để trao đổi đồ ăn với ngươi”.

Ngươi nghĩ rằng ta muốn làm gì ngươi nên mới nướng đồ ăn cho ngươi sao?”. Con mắt lạnh lùng của Nham Vân nhìn chằm chằm nam nhân, nam nhân này thật là xem thường y quá rồi. Y sao sẽ vì làm cái loại chuyện này mà nướng đồ ăn cho nam nhân chứ, đó là bởi vì thời điểm hôm nay y luyện công vì cảm tạ nam nhân đã chỉ điểm nên làm cho nam nhân thứ này.

Nham Vân cũng không muốn giải thích, y kéo tay nam nhân, chuẩn bị nhét gà nướng vào tay nam nhân nhưng nam nhân lại tránh được: “Ngươi vẫn nên giữ lại để tự ăn, ta về phòng trước, ngươi cũng sớm nghỉ ngơi đi”. Từ trước đến nay hắn đều thực khách khí, nhưng mà hắn không muốn tiếp nhận ý tốt của Nham Vân rồi lại phải mở 2 chân ra để trả lại. Cho nên vẫn là không cần ăn.

…….

Nam nhân đẩy cửa phòng ra, đầu tiên mắt liền nhìn đến Phật Hàng 1 đầu tóc bạc nằm nghỉ ở trên giường hắn, hắn phóng nhẹ động tác, hắn chậm rãi đóng cửa lại, khi đóng cửa thì hắn nhìn thấy Nham Vân ném con gà nướng vào đống lửa, sau đó thì cầm 1 bình rượu trở về phòng, hắn sửng sốt một chút mới hoàn toàn khép kín cửa.

Nam nhân không đánh thức Phật Hàng, hắn chậm rãi đi tới bên giường, chậm rãi ngồi xuống, bởi vì Phật Hàng không có tu vi nên không cảm giác được động tĩnh của hắn, hắn thay Phật Hàng đắp chăn……..

Vẻ mặt khi ngủ của Phật Hàng thực tinh xảo, y nghiêng đầu, vài sợi tóc lộn xộn rối tung rơi bên mặt y, cổ áo y rộng mở, bộ dáng khi ngủ của y mất đi vài phần ngạo khí của thường ngày.

Thực im lặng…….

Nam nhân nhìn Phật Hàng 1 lát, lo lắng y bị cảm lạnh nên đưa tay khép áo y lại, y hình như bị nam nhân làm tỉnh dậy, tay nam nhân bị tay y tóm lấy…….

Đôi mắt Phật Hàng vẫn nhắm lại như cũ, y có chút rất buồn ngủ hỏi nam nhân: “Sao muộn như vậy mới trở về?”.

Nam nhân không che dấu mà nói thật: “Bởi vì hôm nay lên núi bắt sơn quỷ, thuận đường tắm luôn, còn gặp Xích Luyện”.

Phật Hàng kéo nam nhân một phen, khiến nam nhân ngã vào trong lòng ngực của y, nam nhân hơi muốn

cười nhưng bởi vì mỏi mệt quá mức nên nam nhân cũng không có đẩy y ra, thân thể của y rất ấm áp, nam nhân tựa vào trong ngực của y thì thấy rất an tâm.

Phật Hàng liền ôm nam nhân ngủ 1 lát, cho tới khi ngủ đủ rồi mới buông nam nhân ra rồi ngồi lên.

Nam nhân đứng ở bên giường cởi bỏ ngoại y, tùy ý bỏ bên giường, Phật Hàng im lặng không lên tiếng mà ôm nam nhân nằm xuống, nam nhân kéo chăn đắp lên người, Phật Hàng thì ngủ ở bên người hắn.

" Ngủ".

Nam nhân thấp giọng nói một câu thì nhắm mắt lại nghỉ ngơi, hắn nghe được tiếng cười khẽ của Phật Hàng, hắn kéo chăn đắp cho cả 2, nhưng Phật Hàng vẫn chưa ngủ.

"Một chút nữa ngô phải đi ra ngoài". Phật Hàng ôm nam nhân, cảm giác được thân thể của nam nhân rất nóng, hai người liền chỉ ngủ, nhìn thấy nam nhân mở mắt ra nhìn mình thì y nói tiếp: "Ngô đi chợ mua thêm đồ ăn cho mấy ngày nữa, Cửu Hoàng đi làm việc rồi, ngô không có pháp lực nên chỉ có thể đi ra ngoài, phải đi rất xa, nếu không ngày mai nhất định không trở về kịp". Y vừa cười khẽ giải thích mục đích của mình vừa sáp tới hôn mặt nam nhân.

"Ta đi cùng ngươi". Nam nhân hơi lo lắng.

"Không cần,ta tự đi". Phật Hàng để nam nhân nghỉ ngơi, y ôm nam nhân ngủ 1 lát, cho tới khi nam nhân ngủ rồi thì y mới đứng dậy, mặc y phục đi ra ngoài.

Nam nhân ngủ rất sâu, cửa bị 1 trận âm phong va vào, đèn ***g trước trúc xá bị gió thổi tắt…….

Nham Vân cũng không muốn lại suy nghĩ nữa, y buông vò rượu, mới vừa ngủ thì chợt nghe trong phòng cách vách của nam nhân truyền đến thanh âm kỳ quái…….

Nham Vân lập tức cảnh giác ngồi dậy. Y cẩn thận nghe thanh âm kia, hình như là tiếng thở dốc nặng nề, thanh âm kia rất kỳ quái, trong đó tựa hồ còn mang theo vài phần giãy dụa, y biết nam nhân nghỉ ngơi 1 mình ở trúc xá, bởi vì trước đó y nghe được động tĩnh khi Phật Hàng rời đi, nhưng mà thanh âm lúc này rất kỳ quái, không giống như là thanh âm phát ra khi làm chuyện kia…….

Nham Vân cảnh giác cầm Hỏa Nhận trên bàn, chậm rãi mở cửa đi ra ngoài, y thả nhẹ bước chân, càng tới gần phòng của nam nhân thì tiếng thở dốc nặng nề kia càng phát ra rõ ràng.

Nham Vân đẩy cửa phòng nam nhân ra rồi trực tiếp đi vào, thanh âm kia vẫn đang tiếp tục, trong phòng nam nhân có ma trơi màu xanh đang lay động, Hỏa Nhận trong tay y đang chấn động……

Nham Vân đi qua, y cảnh giác dùng 1 phần của Hỏa Nhận chậm rãi vén màn giường lên…….

Tiếng thở dốc nặng nề lại sâu kia giống như thanh âm quỷ dị phát ra từ sâu trong cổ họng, nháy mắt trở nên càng thêm rõ ràng, lúc nhấc màn lên thì Nham Vân nhìn thấy 1 đôi mắt tản ra ánh sáng u ám lẳng lặng nhìn y chằm chằm, cặp mắt kia giống như cặp mắt của dã thú ẩn núp trong bóng đêm……

Từ trước đến nay Nham Vân đều bình tĩnh nhưng lại vào lúc này lùi ra phía sau từng bước……..

Bởi vì Nham Vân nhìn thấy…… Hình ảnh khiến cho y khiếp sợ lại khó có thể tin.

186. Chương 186

Thanh âm thở dốc trầm thấp lại khủng bố như dã thú quẩn quanh trong căn phòng u ám……..

Mấy lần cái đuôi hồ li mao mao nhung nhung (lông xù mềm mượt) nhẹ nhàng lắc lư bên giường, 1 miêu trảo (chân mèo) mao nhung màu đen với ra từ trong giường, tiếp theo cái chân thứ 2 cũng duỗi ra……..

Trường bào đen như mực rơi trên mặt đất, trên đầu có 1 cặp sừng ngưu (trâu)đen thẫm có độ cong đẹp cực kỳ……..

Lúc này nam nhân đã trở nên khác thường, nhưng nam nhân vẫn là nam nhân, chân mày hắn càng trở nên yêu dị, lông mi dày màu đen khép hờ, con ngươi dị sắc ánh lên yêu quang, trên đỉnh mũi là đôi mắt thâm thúy, khóe mắt hắn tràn ngập hơi thở yêu mỵ, 2 cái răng nanh sắc bén bên môi hắn lóe hàn quang……..

Cặp u mâu tản ra quang mang nguy hiểm, dã tính trong bóng đêm……

Tóc vốn màu đen của nam nhân dưới tác dụng của yêu lực trở nên rất dài, đen như mực lại bóng mượt, dưới ánh sáng xanh lét của ma trơi càng dị thường nổi bật, hắn chậm rãi từ trên giường đi xuống, trong miệng hắn phát ra tiếng gầm khủng bố của dã thú, thở dốc nặng nề lại chậm chạp kia tràn ngập trong căn phòng u ám.

Chín cái đuôi màu đen kéo lê trên mặt đất, nam nhân thong thả bò xuống giường, ngũ quan của hắn vốn bình thường nhưng lúc này lại tăng thêm vài phần hấp dẫn không dùng lời tả được……

Nham Vân thấy thế thì bất an lùi mấy bước, cho tới khi đụng vào tường trúc…….

Phản ứng đầu tiên của Nham Vân là nghĩ chính mình gặp quái vật, nhưng người trước mắt này rõ ràng là sư thúc Tích Duyên của y, nhưng mà trên đầu người trước mắt có 1 đôi sừng ngưu, phía sau là chín cái đuôi dài, hơn nữa lại là miêu trảo nha, lại có răng nanh, còn có thú đồng (mắt của động vật) tản ra u quang nguy hiểm.

Trong chớp mắt nam nhân trở nên vô cùng yêu dị, hắn đã đi tới bên chân Nham Vân, tiếng thở dốc càng ngày càng nặng nề, Nham Vân khó có thể tin nhìn chằm chằm hắn, hắn chỉ cầm lấy vạt áo của hắn lên 1 chút để bò tới.

Lợi trảo sắc nhọn cắt qua y phục của Nham Vân, Hỏa Nhận trong tay Nham Vân chấn động liên tục, hiện tại y lại không thể hành động thiếu suy nghĩ, nam nhân từ từ đứng lên, nam nhân cúi đầu ngửi khí tức trên người y. Y muốn chạy đi.

Móng vuốt của nam nhân dùng sức cắm vào tường cản Nham Vân lại, hắn không cho phép Nham Vân rời đi: "Ta đã lâu chưa thấy qua nam nhân, ở đây lại có 1 kẻ suất (chai đẹp) như vậy……". Hắn quỷ dị nở nụ cười, tiếng thở dốc vẫn tồn tại như trước, thanh âm kia không phải của nam nhân, giống như là thiệt nhiều thanh âm hợp cùng một chỗ, thực quỷ dị, tràn ngập hơi thở yêu dị.

Nham Vân khinh thường nở nụ cười, y nhíu mày, y biết nam nhân bị yêu hóa nhưng y lại đành chịu, lại không thể đánh nam nhân, lại chạy không thoát, chỉ có thể đứng ở tại chỗ, lạnh lùng nhìn chằm chằm nam nhân.

Nam nhân vươn yêu trảo khều cằm Nham Vân: "Dương khí của ngươi rất nặng, chia cho ta một chút". Y quỷ dị nở nụ cười, lợi trảo ở đầu ngón tay hắn nhẹ nhàng lướt qua hai má của Nham Vân nhưng không có làm Nham Vân bị thương.

" Ngươi thanh tỉnh một chút". Nham Vân lạnh giọng nhắc nhở nam nhân.

Nam nhân căn bản là không thèm nhìn Nham Vân, móng vuốt của hắn chậm rãi di chuyển xuống phía dưới, xẹt qua y phục của Nham Vân, ánh mắt của hắn dừng ở da thịt lộ ra của Nham Vân, hắn ngẩng đầu liếc mắt nhìn Nham Vân một cái, miệng hắn phát ra tiếng thở dốc khủng bố lại nặng nề, thanh âm kia khiến Nham Vân rất khó chịu.

Nham Vân bắt đầu không kiên nhẫn: "Ngươi kêu cái gì mà kêu, cấm kêu, câm miệng cho ta". Thái độ của y rất xấu, nam nhân sau khi yêu hóa trở nên có loại cảm giác xa lạ nói không nên lời.

" Ta thiếu dương khí nên mới thở gấp như vậy, muốn ta câm miệng……". Móng vuốt của nam nhân cắt qua y phục của Nham Vân, tay hắn từ ngực Nham Vân chậm rãi mò tới bên hông, cơ hồ cả người hắn đều dán tại trên người Nham Vân, nhìn thấy trong mắt Nham Vân hiện lên vài tia kinh ngạc thì đôi môi hắn chủ động lại gần bên môi Nham Vân: "Vậy ngươi liền cho ta dương khí của ngươi thì ta sẽ không thở hổn hển……".

Thanh âm của nam nhân thực quỷ dị.

Nham Vân im lặng không lên tiếng nhìn nam nhân chằm chằm, sau khi nam nhân yêu hóa thì tựa hồ khác với trước, có lẽ chờ sau khi nam nhân thanh tỉnh sẽ khôi phục lại như trước kia, nhưng mà hiện tại tình huống có chút vượt qua phạm vi khống chế của Nham Vân.

Nam nhân kéo tay Nham Vân qua, để tay Nham Vân chậm rãi vòng quanh thắt lưng của hắn, Nham Vân không có cự tuyệt sự dụ dỗ của hắn, Nham Vân đụng đến xúc cảm cực nóng bên hông của hắn, làn da của hắn thực trơn thực mềm khiến Nham Vân không tự chủ được mà ôm sát hắn.

Miệng nam nhân phát ra tiếng cười quỷ dị: "Xem ra ngươi thực nguyện ý cho ta dương khí, vậy ngươi liền hôn ta, dùng sức hôn ta, để ta nếm thử vị đạo của ngươi……". Hắn thong thả nói xong thì thở hổn hển rồi cười, thanh âm kia ở trong phòng u ám có vẻ quỷ dị vô hạn.

Nhìn thấy "quái vật" trước mắt này thì Nham Vân có chút nói không nên lời, trong con ngươi đạm mạc của y có vài phần xao động, nếu là trước kia nam nhân tuyệt đối sẽ không dùng loại ngữ khí này, loại tư thái này, loại cảm giác này nói chuyện cùng y ……

Nham Vân thất thần 1 lát, nhưng hơi thở ấm áp giữa môi nam nhân cùng xúc cảm tuyệt vời kia lại làm cho y thực mâu thuẫn, nhưng thật ra bộ dáng hiện tại của nam nhân lại phù hợp thẩm mỹ của y, hơn nữa nam nhân có tình thú hơn so với trước kia, tuy rằng nam nhân không thanh tỉnh lắm nhưng là y cũng không phản cảm, khó có thể tin từ lúc ban đầu dần dần chuyển thành bình tĩnh.

"Ôm chặt". Nam nhân như có như không dán bên môi Nham Vân, ra lệnh cho Nham Vân, cảm giác được tay của Nham Vân đang đặt ở bên hông hắn dần dần siết chặt, hắn nở nụ cười, "Ngươi nghe lời như vậy làm cho ta thực kinh ngạc, bộ dạng ngươi coi như không tồi, bất quá qua đêm nay ngươi có thể hảo hảo nghỉ ngơi" Thanh âm hắn rất thấp, lộ ra vài phần quỷ dị.

Hỏa Nhận của Nham Vân rơi trên mặt đất, hai tay y ôm sát nam nhân, nam nhân đạp lên Hỏa Nhận, một cước đá Hỏa Nhận rơi xuống giường, chân mày yêu dị dụ nhân của nam nhân lộ ra vài tia mê người.

"Chúng ta bắt đầu từ đây a?". Móng vuốt đã yêu hóa của nam nhân chậm rãi vuốt ve sau cổ Nham Vân, móng vuốt của hắn nhẹ nhàng mà trêu chọc sợi tóc sau gáy của Nham Vân.

Thở dốc của nam nhân càng nặng nề hơn, hơi thở lại càng nóng rực, chạm vào bên môi Nham Vân khiến cho đôi môi Nham Vân có chút nóng lên, hơi thở của 2 người hòa vào nhau, thân thể của nam nhân dán lên trước ngực trần trụi của Nham Vân, chậm rãi muội cọ xát, nam nhân quấn quanh hai tay Nham Vân đang ôm hắn.

"Ngươi cảm thấy nên bắt đầu ở đây thì chúng ta bắt đầu từ nơi này". Nham Vân thấp giọng trả lời, y thế nhưng có chút không chống cự được sự "câu dẫn" của nam nhân, nhìn thấy một mặt của nam nhân như thế thì y cảm thấy chính mình có cái gì đó đang sôi trào, mỗi một lần nam nhân tới gần làm cho tim y đập nhanh lên, nam nhân như vậy làm cho y có chút không khống chế được……

Đương nhiên khả năng tự kiềm chế của Nham Vân vẫn rất tốt cho nên y không có lập tức bổ nhào vào nam nhân, mà giơ tay vuốt ve thân thể của nam nhân, nam nhân nhẹ nhàng nở nụ cười, tựa hồ thực thoải mái, cơ hồ dán ở trên người y, sừng ngưu trên đầu nam nhân đối diện bên mặt y, xúc cảm lạnh lẻo kia làm cho y có chút thanh tỉnh.

Nham Vân ngừng động tác trên tay lại, nam nhân giương mắt nhìn y: "Ngươi đang hối hận sao?". Cặp thú

trảo của nam nhân vuốt ve thân thể của Nham Vân, dần dần biến thành tay người nhưng trên cánh tay vẫn là da lông của dã thú, móng tay nam nhân trở nên sắc nhọn, dài giống như miêu yêu.

Nam nhân trầm mặc trong chốc lát, cảm giác được tay Nham Vân muốn rút lại, đuôi hồ li của hắn quấn chặt tay Nham Vân, hắn muốn dương khí, hắn rất thống khổ, rất khó chịu……..

"Không có hối hận, chỉ là ngươi không có tình thú lắm nên ta không thích". Nham Vân hiếm khi cười, hiện tại y đột nhiên có chút muốn nhìn bộ dáng điên cuồng của nam nhân. Cho dù là ở thời điểm nam nhân không thanh tỉnh thì y cũng muốn coi.

Nam nhân cũng cười lên, nhưng mà thanh âm của hắn rất khác thường, có vẻ vô cùng kỳ quái, nếu nói người đang cười còn không bằng nên nói là dã thú đang thấp gào: "Ta thực không tình thú thì sao ngươi cũng có thể cứng như vậy, ta cũng cũng không thể hiểu được nha, ngươi thực thích ta, chỉ nhìn, sờ ta thôi mà ngươi có thể cương".

Nam nhân từ tốn nói khiến cho Nham Vân có chút buồn bực, y đang muốn phát hỏa thì cảm giác được nam nhân cởi đai lưng của y ra, tay trực tiếp duỗi vào trong nội khố của y, xoa nắn phân thân của y……..

Chân Nham Vân mềm nhũn, y hút không khí.

Tóm được tay của nam nhân nhưng bàn tay của nam nhân lại bao vây phân thân cực nóng lại cứng rắn của y, Nham Vân cơ hồ muốn hất tay nam nhân ra, thế nhưng khiến y khó xử, y không thể không thừa nhận nam nhân dán tại trên người sờ tới sờ lui, cọ xát ái muội thì cũng đủ làm cho nơi đó của y cực nóng như lửa, dục vọng của y bị khơi mào thành công, mà lúc này nam nhân muốn trực tiếp ăn y.

"Cứng như vậy, nóng như vậy, nếu bắn khẳng định rất nhiều, vị đạo kia không biết ngon không?".

"……". Nham Vân không nói được một lời nhìn chằm chằm nam nhân, đôi mắt y trong bóng đêm có vẻ có chút sáng như tuyết.

"Đặc hay không đặc?". Con ngươi yêu dị của nam nhân lẳng lặng nhìn chằm chằm Nham Vân.

"……". Hô hấp của Nham Vân trở nên nặng nề, nặng nề thêm.

"Dương khí có đủ cho ta tiêu hóa không?". Nam nhân vừa nói vừa cúi đầu nhìn về phía phân thân của Nham Vân, ngón tay hắn xẹt qua quần của Nham Vân, phân thân của Nham Vân rơi vào trong mắt hắn, hắn cầm ở trong tay, xoa tới xoa lui, chính là xoa nắn lung tung như vậy, hơn nữa ngôn ngữ lơ đãng của hắn khiến Nham Vân suýt bắn ra.

Nham Vân muốn đẩy nam nhân ra nhưng bị nam nhân đè lên, hắn xoay người chế trụ tay của Nham Vân, 1 tay hắn xoa nắn lên xuống phân thân của Nham Vân, 1 tay chậm rãi cởi đai lưng của chính mình, cởi ra y phục của chính mình, bụng hắn hiện ra một cái pháp ấn thất yêu màu đỏ, Nham Vân lập tức biết đã xảy

ra chuyện gì.

Khi nam nhân nói chuyện cùng Nham Vân thì đã bất tri bất giác (vô tình) hấp thụ dương khí của y, môi hai người như có như không dán tại cùng nhau, khoảng cách kia thực ái muội, thực quỷ dị làm cho trong lòng người ta ngứa ngáy, y đang muốn cắn lên đó 1 ngụm thì lại nhìn thấy đầu lưỡi của nam nhâm liếm môi một chút, đầu lưỡi của nam nhân nhẹ nhàng mà đảo qua môi y. Xúc cảm mềm mại lại cực nóng kia khiến y sửng sốt.

"Có muốn ăn đầu lưỡi của ta không?". Tiếng thở dốc quỷ dị của nam nhân yếu bớt, hắn buông lỏng phân thân của Nham Vân ra, hai tay từ bụng Nham Vân vuốt ve lên bả vai của Nham Vân, hắn chậm rãi muốn thay Nham Vân cởi áo.

Nhưng nghe được Nham Vân lãnh đạm nói một câu: "Cởi quần là được rồi".

Nam nhân nở nụ cười, trong mắt hắn lộ ra vài phần cười nhạo lại mang theo một chút thắng lợi: "Nhanh như vậy đã khẩn cấp muốn bị ta thượng sao? Dương khí của ngươi làm cho ta khôi phục thật nhanh……".

Nghe nam nhân nói thế thì Nham Vân giống như bị tạt 1 chậu nước lạnh, tất cả nhiệt tình đều bị xối đi mất, y lạnh lùng hỏi: "Ngươi nói ngươi muốn thượng ta?". Nói đùa gì vậy y như vậy lại cũng có thể bị nam nhân thượng sao, ánh mắt của y lạnh tới cực điểm, y nghĩ đến nam nhân là muốn mở chân ra để chiêu đãi y, nguyên lai nam nhân là đánh chủ ý này, khó trách "nhiệt tình" như vậy, nghĩ thiệt là đẹp quá đi.

Nam nhân giống như nghe được 1 câu chuyện cười: "Không phải ta thượng ngươi thì chẳng lẽ ngươi muốn thượng ta sao?". Tay hắn sờ về hướng bí huyệt của Nham Vân……

Đôi mắt lạnh như băng của Nham Vân lẳng lặng nhìn nam nhân 1 lát, trong lòng lại tính toán,y dứt khoát nói: "Ta thích ngắm người ta hợp ý cho nên ngươi cởi trước đi".

Nam nhân chỉ là cười nhưng không có động tác gì.

Nham Vân tiến đến bên tai nam nhân, hai tay vuốt ve lưng nam nhân: "Ta sẽ thỏa mãn ngươi, ngươi bất quá chỉ là muốn dương khí thì ta cho ngươi là được". Y vuốt ve nam nhân nhưng trong mắt lại lóe hàn quang.

Nham Vân liếc mắt ngắm Hỏa Nhận bên giường 1 cái thì Hỏa Nhận dựng đứng lên, y không dấu vết làm một động tác, hình như Hỏa Nhận giống như có linh tính dựa theo ý tứ của y lại vô thanh vô tức (im hơi lặng tiếng) đổ xuống.

Nam nhân cảm giác được động tĩnh của Hỏa Nhận nên hắn lập tức liền đoán được ý tưởng của Nham Vân, tiếng cười của hắn thực trầm lắng lại thực khủng bố, lại thực tiện: "Ngươi muốn thượng ta cũng không phải không thể, ta sợ ngươi không kiên trì được, ngươi xem ngươi lập tức sẽ bắn". Hắn cầm phân thân của Nham Vân, đầu ngón tay tăng tốc vỗ về chơi đùa đầu mút phân thân của Nham Vân, liên thục kích thích nơi đó, Nham Vân vẫn cố chịu đựng.

” Ngươi nghĩ lại 1 chút đi khi thứ đó của ta trong trong thân thể của ngươi ma xát qua lại sẽ có cảm giác gì, ngươi nhất định sẽ cảm thấy thực thích”. Nham Vân cười lạnh, muốn thử gợi lại trí nhớ của nam nhân, làm cho nam nhân thanh tỉnh nhưng thấy nam nhân không có phản ứng thì y tiếp tục nói: “Nó càng lúc càng tiến vào càng sâu, thao lộng địa phương sẽ làm ngươi phát cuồng kia”.

” Không cảm giác”. Nam nhân lắc đầu, tóc đen của y nhẹ nhàng bay lên, thú mâu kia trở nên có chút không kiên nhẫn, “Vậy ngươi suy nghĩ một chút đi, ta đang liếm ngươi……”. Hắn vừa mới nói xong thì Nham Vân bắn.

Chất lỏng nóng bỏng kia bắn tới trên cánh tay của nam nhân, xúc cảm của cổ nhiệt tức kia giống như muốn làm phỏng làn da của hắn.

Nham Vân tức giận. Y thế nhưng chỉ là nghe một chút mà thôi liền bắn như vậy, khinh địch như vậy nên bị nam nhân cười nhạo, y thật muốn mắng chửi người, nếu có thể y còn muốn đánh người, tát nam nhân mấy cái.

Nam nhân nở nụ cười, Nham Vân đã thua. Hắn không định lại tiếp tục bồi Nham Vân, vừa rồi hắn đã hút đủ dương khí rồi, hắn buông ra Nham Vân muốn phát hỏa ra, xoay người di chuyển tới bên giường, lưu loát xoay người cầm lấy Hỏa Nhận…….

Nham Vân ở một bên nhanh chóng chỉnh lý hảo y sam, đang chuẩn bị tới ngăn nam nhân lại.

Nam nhân mới vừa cúi người, còn chứa chạm tới Hỏa Nhận thì cảm giác được trên lưng truyền đến một trận đau nhức, hắn té trên mặt đất, nghe được trên lưng tựa hồ có tiếng xương cốt nứt vỡ răng rắc ——

Nham Vân nhìn chằm chằm nam nhân, nghe được miệng nam nhân phát ra tiếng gầm của dã thú, thanh âm khủng bố kia còn muốn khủng bố hơn mấy lần so với hơn trước đó, lập tức chỉ nghe “Graooo” một tiếng…….

Trên lưng của nam nhân cấp tốc mọc ra 1 đôi cánh chim màu đen rất lớn, đôi cánh khổng lồ cấp tốc vươn rộng ra, nháy mắt che kín phòng, chỉ nghe một tiếng nổ, khi cánh chim duỗi ra hoàn toàn thì nháy mắt trúc xá ầm ầm sụp đổ……

Này con mẹ nó…… Rốt cuộc là quái vật gì……

Con ngươi lãnh đạm của Nham Vân lần thứ hai lộ ra sự xao động, theo sự phân tích của y thì nam nhân hấp thu linh khí của thất yêu nên bị thất yêu đồng hóa, nhưng kẻ này không giống nam nhân lắm, y không thích cái dạng này của nam nhân, y hy vọng nam nhân có thể nhanh tỉnh táo lại, nếu Phật Hàng trở về thì y không biết ăn nói ra sao.

Nam nhân đứng lên, từng bước một tới gần Nham Vân. Nham Vân lại từng bước một lùi về phía sau. Hắn chưa thanh tỉnh nên hiện tại hắn căn bản không nhận ra Nham Vân.

Nham Vân cảm thấy tình cảnh hiện giờ gay go rồi nhưng một chút cảm giác sợ hãi y đều không có, y chỉ chỉ có thể lui từng bước tính từng bước, nam nhân bức y tới huyền nhai rồi, y đứng ở bên cạnh huyền nhai, đã không còn đường lui……..

Hai mắt Nham Vân đỏ ngầu, căm tức nói với nam nhân: "Ngươi liền muốn ta chết như vậy sao?".

Lúc này nam nhân chỉ cười, không nói lời nào.

Không có nhận được trả lời của nam nhân thì Nham Vân tiếp tục hỏi: "Sư thúc, ngươi liền muốn khiến ta nhảy xuống như vậy sao?". Chỉ là lần này ngữ khí của y trở nên trầm thấp một ít…….

Nam nhân từ từ tới gần Nham Vân, y đứng ở bên cạnh huyền nhai, trước sau đều không có đường lui, y rốt cục cảm nhận được tâm tình ngày ấy nam nhân một mình đứng ở huyền nhai……Y ngẩng đầu nhìn hướng nam nhân, đôi cánh chim khổng lồ trên lưng nam nhân chậm rãi khép lại, nam nhân thong thả tỏ vẻ: "Ngươi đã hy vọng ta để ngươi nhảy xuống như vậy thì ngươi liền nhảy xuống đi…….".

Tiếng cười của nam nhân kéo dài lại trầm thấp, yêu dị……

187. Chương 187

Trên mặt đất đầy dây mây, dây mây kia quấn quanh chân của Nham Vân, bò lên thân thể y, chậm rãi chế trụ y, con ngươi lãnh đạm của y nhìn chằm chằm nam nhân, y mân môi không nói 1 lời, trong mắt là bất mãn không nói nên lời.

Một cỗ lực lượng cường đại kéo Nham Vân tới bên người nam nhân, dây mây kia chậm rãi buông lỏng ra, nhanh chóng biến mất……

Hai người đứng ở huyền nhai gió thổi bay y sam, lông chim đen tuyền trên đôi cánh sau lưng nam nhân bị gió thổi bay lộn xộn, tóc đen của nam nhân nhẹ nhàng tung bay, nam nhân cau mày đánh giá Nham Vân.

" Hiện tại nếu ngươi nhảy xuống thì ai cho ta dương khí, vừa rồi thời điểm mọc cánh dương khí của ta lại hao tổn 1 phần". Nam nhân cũng không kiêng dè, hắn chưa thõa mãn, "Muốn nhảy thì cũng phải chờ ta hút đủ đã rồi lại nhảy". Hắn đưa tay vuốt ve thân thể của Nham Vân, độ ấm truyền đến từ ngực của Nham Vân rất ấm tay, 2 người cao ngang nhau, hắn hơi hơi cúi đầu áp môi vào cần cổ của Nham Vân……

Nam nhân muốn trực tiếp ăn Nham Vân, như vậy hắn là sẽ rất bổ, hắn há mồm đang muốn làm như vậy thì Nham Vân lại đẩy hắn một chút, Nham Vân giơ tay kéo mặt hắn quay lại.

Nam nhân hỏi Nham Vân: "Sao?".

"Chẳng qua muốn dương khí thôi nên phương pháp gì đều được phải không?". Ánh mắt của Nham Vân từng chút từng chút từ đôi mắt của nam nhân chậm rãi di động đến 2 cái răng nanh bên môi của nam nhân…….

Nam nhân gật đầu: "Ân". Cho nên ăn Nham Vân cũng có thể.

Hai tay của Nham Vân từ thân trên trần trụi của nam nhân vuốt ve đến bên hông của nam nhân, ánh mắt nam nhân theo tay của y chậm rãi di động, nam nhân rủ mắt, khóe miệng hàm chứa tươi cười, tiếng cười của nam nhân hơi khinh miệt, y đột nhiên dùng sức kéo nam nhân qua, thân thể hai người dán chặt cùng 1 chỗ, nam nhân giương mắt nhìn về phía y, vừa lúc chống lại đôi mắt tràn ngập nguy hiểm của y…….

Giây tiếp theo đôi môi của nam nhân bị đôi môi của Nham Vân gắt gao ngăn chặn, va chạm nóng rực kia làm cho cả người hắn ngây một chút, hai tay Nham Vân ôm sát thắt lưng của hắn, thế hôn của Nham Vân rất mạnh mẽ, hoàn toàn không để ý tới phản ứng của hắn, dùng sức mút đôi môi của hắn, đầu lưỡi Nham Vân khiêu mở đôi môi của hắn ra, đầu lưỡi đảo qua hàm răng của hắn, khuấy đảo khoang miệng mẫn cảm của hắn, lông mi hắn run lên một chút, cảm giác được đầu lưỡi bị quấn quanh, bị ma xát, bị sục sạo, bị gảy lên……

Một tay Nham Vân ôm thắt lưng của nam nhân, 1 tay đỡ gáy của nam nhân, y nghiêng dùng sức hôn sâu, nụ hôn cuồng loạn lại nóng rực này khiến hơi thở của nam nhân trở nên dồn dập, nam nhân chậm rãi giật giật môi cắn ngược lại y một chút, dương khí của y chậm rãi từ nụ hôn theo hô hấp cực nóng truyền vào thân thể của nam nhân…….

Nụ hôn vừa sâu lại vừa vội, thình thoảng 2 người phát ra tiếng hừ nhẹ trầm thấp, dục hỏa của hai người dâng lên, hơi thở thực hỗn loạn, đôi môi cực nóng dán tại cùng nhau, đầu lưỡi nóng ướt khuấy đảo, cọ xát lẫn nhau, khóa cùng một chỗ thong thả dây dưa, hai má của nam nhân dần dần nóng lên, đáy mắt của Nham Vân bịt kín khí tức *** trầm trọng.

Nam nhân giơ tay xoa lưng của Nham Vân, hai tay của hắn vói vào trong y bào của Nham Vân, hai tay vuốt ve thân thể của Nham Vân, động tác của hắn làm cho Nham Vân cảm thấy rất mới mẻ, Nham Vân cũng vuốt ve hắn như vậy, chỉ thấy thân thể mẫn cảm của hắn rất nhanh mà bắt đầu run rẩy, như nhũn ra, hơi thở cũng trở nên càng hỗn loạn.

Hai người hôn sâu tới không thể phân, vào lúc này Nham Vân lại buông lỏng đôi môi nam nhân ra, đây là lần đầu tiên y hôn nam nhân, không ngờ miệng nam nhân lại nóng, lại mềm như vậy, y không cố ý vào lúc này buông lỏng nam nhân ra, nhìn thấy nam nhân cúi đầu suy nghĩ, chậm rãi liếm liếm miệng, hình như đang nhấm nháp hương vị của y.

Lập tức chợt nghe nam nhân đánh giá: "Hương vị cũng không tệ lắm".

"Vậy có muốn càng nhiều thêm không?". Nham Vân sáp qua, đơn thuần hôn môi nam nhân một chút, rất nhanh thì rời khỏi đôi môi của nam nhân, thấy ánh mắt sâu thẳm của nam nhân nhìn y chăm chú thì y lại bổ sung một câu. "Ta nói chính là linh lực, muốn càng nhiều thì ta liền cho ngươi ".

Nam nhân quái dị cười mấy tiếng: "Muốn……". Dứt lời hắn hơi hơi giơ môi lên, tiến đến bên môi của Nham

Vân.

Nham Vân im lặng không lên tiếng nhìn nam nhân 1 cái, môi lần thứ hai áp qua thỏa mãn yêu cầu của nam nhân, lập tức nam nhân cảm thụ được thế hôn càng mạnh hơn so với phía trước, nam nhân không hiểu cho nên nở nụ cười, Nham Vân có chút thất bại nhíu mày một chút nhưng ngược lại y càng thêm dùng sức ôm sát nam nhân, giống như muốn vò nát nam nhân, mãnh liệt đoạt lấy.

Gió trên vách núi rất lớn, thổi y bào hai người tung lên, sợi tóc khẽ bay lên…….

Trong mây mù mịt mù trên đỉnh sơn nhai thỉnh thoảng truyền đến tiếng thở dốc ồ ồ cùng rên rỉ ái muội, cùng với tiếng thân thể va chạm, trong đó còn kèm theo tiếng cười quỷ dị của nam nhân.

……

Thời điểm nam nhân tỉnh lại thì hắn đang nằm sấp trên người Nham Vân. Trên người Nham Vân chỉ mặc 1 kiện nội sam đơn bạc, trên thân nam nhân khoác ngoại y của Nham Vân…….

Gió trên huyền nhai rất lớn thổi trúng nam nhân đang không thanh tỉnh lắm, hắn có chút không rõ ràng lắm tình huống bây giờ, hắn hoàn toàn không nhớ rõ tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hắn vừa định đứng lên thì lại kinh ngạc phát hiện phân thân của Nham Vân đang chôn ở trong thân thể hắn…….

Động tác nhỏ của nam nhân đánh thức Nham Vân, nam nhân có chút trố mắt nhìn chằm chằm Nham Vân, Nham Vân nhìn thấy nam nhân khôi phục bình thường thì cũng sửng sốt một chút nhưng y rất nhanh liền khôi phục bình thường, y cảm giác được thân thể của nam nhân đang run rẩy, y có chút muốn mở miệng mắng người, nam nhân một bộ bị cưỡng gian làm cho y thực căm tức, tối hôm qua đó là ngươi tình ta nguyện, hơn nữa dương khí của y bị nam nhân hút đi nhiều nha.

Thân thể của nam nhân hơi run rẩy, khi hắn phục hồi tinh thần lại thì gần như lập tức đứng lên, hắn kéo chặt y phục, cảm giác được có nhiệt dịch trong cơ thể trượt ra, hắn quả thực muốn tìm cái hố nhảy xuống rồi lấp lại, sao hắn lại phát sinh loại chuyện này cùng Nham Vân chứ, hắn chỉ nhớ rõ tối hôm qua ngủ ở trong phòng, cái khác thì hắn cũng không nhớ rõ.

Nham Vân nhìn thấy sắc mặt không tốt của nam nhân thì y chỉnh lý y phục của mình, y từ trên mặt đất đứng lên, đi tới gần nam nhân một chút.

Hiện tại nam nhân đã khôi phục thành bộ dáng trước kia, tối hôm qua hắn thực yêu dị mà hiện tại hắn khôi phục thái độ bình thường của ngày xưa.

Hiện giờ nam nhân nhìn qua thực thuận mắt …….

Nham Vân đánh giá nam nhân 1 phen, nhớ lại sự nhiệt tình của nam nhân tối hôm qua thì y đột nhiên lại cảm thấy có chút đáng tiếc, sự thay đổi của nam nhân làm cho y cảm thấy có chút mâu thuẫn.

” Hiện tại ngươi đừng tới đây, ta thực loạn, tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”. Phản ứng của nam nhân có hơi lớn, hắn có chút bàng hoàng lùi về phía sau, trước khi hắn còn chưa biết rõ ràng chân tướng sự tình thì hắn không muốn nói nhiều cùng Nham Vân.

Nam nhân lùi mấy bước, 1 chân hắn đạp vào khoảng không suýt nữa thì ngã xuống, may mắn Nham Vân kịp thời tiến lên kéo hắn lại, Nham Vân ôm sát hắn vào trong ngực, cảm giác được thân thể của hắn run rẩy thì Nham Vân không nói gì hừ lạnh, cười 1 cái.

” Tối hôm qua ngươi nhiệt tình như vậy mà hôm nay liền trở nên lạnh lùng như thế, chuyện tối hôm qua ngươi cũng không nhớ rõ sao?”.

“……”.

” Không nhớ rõ cũng không sao, ta có thể từ từ kể lại cho ngươi……”. Nham Vân tiến đến bên tai nam nhân nói rất nhiều rất nhiều, toàn bộ nam nhân đều không nhớ được, hắn chỉ cảm thấy toàn thân bủn rủn tới sắp rã ra rồi, phía sau của hắn hơi sưng lên, cầm đau muốn chết, hắn không nhớ rõ tối hôm qua kịch liệt bao nhiêu, nhưng là trên người cả 2 đều che kín dấu hôn.

Không nhớ rõ. Hoàn toàn không nhớ rõ. Nam nhân căn bản không nhớ được gì cả, hắn cùng Nham Vân như thế nào lại biến thành như vậy, hơn nữa nghe Nham Vân nói tối hôm qua hắn còn giống như thực chủ động, hắn hỗn loạn nhìn chằm chằm Nham Vân trước mắt, người mà đã “điên cuồng ” với hắn tối hôm qua…….

” Ta sẽ không như vậy”. Nam nhân phủ nhận, “Ngươi nói bậy”. Hắn muốn đẩy Nham Vân ra nhưng động tác không thể quá mạnh, huyền nhai này rất nguy hiểm, Nham Vân vẫn mang hắn trở về trúc xá.

Nam nhân nhìn thấy trúc xá sụp đổ thì hỏi Nham Vân đã xảy ra chuyện gì, Nham Vân hồi tưởng lại rồi nghĩ nghĩ mới nói với nam nhân nói: “Tối hôm qua có quái vật tới đây làm sụp trúc xá nên đưa ngươi đi lánh nạn trên vách núi, chuyện này chẳng lẽ ngươi cũng quên?”.

Nam nhân bán tín bán nghi nhìn chằm chằm Nham Vân.

Nham Vân cũng không có lại giải thích nữa, nam nhân tại phế tích tìm 2 kiện y phục, ném 1 kiện cho Nham Vân để y thay, hai người đi bờ sông tẩy rửa thân thể, trở về thu dọn trúc xá 1 chút, chỉ còn lại gian trúc xá của Phật Hàng không bị sụp, các phòng khác đều sụp hết, Nham Vân ngồi nghỉ ngơi ở bên ngoài, sắc mặt Nham Vân không tốt lắm, tối hôm qua nam nhân hút dương khí của y khiến hiện tại khí huyết của y không đủ.

Nam nhân tại rất muốn hỏi Nham Vân chuyện tình tối hôm qua nhưng là hắn lo lắng lại sẽ nghe được lời nói vô sỉ của Nham Vân, nhưng bất kể ra sao thì tối hôm qua bọn họ đích thật là làm loại chuyện đó.

Không nên. Thật sự là không nên. Hắn vốn muốn cùng Nham Vân cắt đứt sạch sẽ, nhưng mà lại có quan hệ thân thể, điều này làm cho nam nhân có chút khó chịu, nhưng sự thật chính là sự thật, hắn không thay

đổi được.

Cho tới ban đêm Phật Hàng còn chưa trở về, nam nhân tại sớm liền nghỉ ngơi, ngủ thẳng tới nửa đêm thì hắn cảm giác có người đang hôn môi hắn, mút đầu lưỡi của hắn…….

Chăn của hắn bị đẩy ra, thân thể bị vuốt ve. Nam nhân tưởng Phật Hàng đã trở lại, hàm hồ nói một câu gì đó, hắn bất an kéo chặt y phục, bởi vì trên người hắn có rất nhiều dấu vết do Nham Vân lưu lại, nhưng đối phương tựa hồ đoán được ý đồ của hắn nên đối phương đè hắn lại, hôn sâu nóng ướt này giằng co thật lâu.

Nam nhân cảm giác được đối phương sờ chân hắn, tách chân hắn ra, ngón tay xâm nhập trong cơ thể hắn, hình như đối phương có chút vội vàng, chẳng được bao lâu liền khẩn cấp cắm phân thân vào thân thể hắn, xúc cảm cực nóng cùng tần suất va chạm cực rõ ràng, phân thân ma xát sâu trong nội bích mẫn cảm của hắn.

Hơi thở của đối phương phun trên cổ nam nhân, hắn nghiêng đầu tiếp tục nghỉ ngơi, thân thể hắn đều mệt tới sắp nát ra nhưng hắn không có cự tuyệt đối phương cầu hoan.

Va chạm trong cơ thể càng lúc càng nhanh, thanh âm va chạm trở nên càng vang dội, nhờ dịch ruột non làm dịu khiến cho trừu sáp trở nên càng thêm thông thuận, niêm dịch kia bị cọ xát tạo ra tiếng nước *** mĩ, thanh âm kia ở trong phòng u ám có vẻ dị thường rõ ràng, theo va chạm nhanh hơn thì miệng nam nhân tràn ra rên rỉ.

Ba ba ba ba ba ba ——

Tiếng va chạm trong trẻo kia kích thích màng tai của nam nhân, thanh âm giường trúc lay động cọt kẹt, đối phương hôn môi hắn, tần suất va chạm không có giảm tốc độ.

Trong phòng u ám, phía sau màn mỏng trên giường lớn ……

Một nam nhân toàn thân trần trụi nhắm mắt, miệng rên rỉ, hai chân hắn giang rộng ra, thân thể màu mật ong kia che kín dấu hôn, thanh niên đè ở trên người hắn, vừa cường lực lay động thắt lưng tiến vào nam nhân vừa lẳng lặng thưởng thức tư thái không hề phòng bị của nam nhân…….

Đối phương gấp 2 chân nam nhân lại rồi đặt nó trên ngực nam nhân, làm cho hạ thân nam nhân lơ lửng, toàn thân nam nhân tùy ý để người trên người nam nhâm bài bố…….

Nam nhân chỉ cảm thấy bí huyệt bị xâm nhập xâm nhập liên tục, thanh âm do thân thể bị va chạm trở nên càng ngày càng vang, tần suất đâm chọc cũng trở nên dồn dập, hắn nhíu mày.

” Đừng nhanh như vậy……”. Nam nhân thấp giọng nói một câu, tay của đối phương ở trên người hắn không ngừng xoa bóp, chân của hắn bị đối phương chế trụ, hai chân giang rộng ra…….

Địa phương kết hợp cùng một chỗ của 2 người có thể nhìn thấy rõ ràng…….Bí huyệt của nam nhân có chút sưng đỏ, phân thân tráng kiện kia thong thả ra vào bí huyệt của hắn, theo động tác người trên người hắn thì bí huyệt của hắn phun ra nuốt vào phân thân nóng bỏng kia……..

Đôi môi của nam nhân được buông lỏng ra, đầu lưỡi trơn ướt chậm rãi liếm qua nhũ tiêm của hắn, hút nhũ tiêm của hắn vào miệng, ái muội thở hổn hển, con ngươi đạm mạc kia bình tĩnh nhìn chăm chú vào hắn rồi khẽ nhíu mày…….

Nam nhân bảo người trên người mình đừng nhanh như vậy, nhưng mà tần suất đâm chọc ở phía dưới lại càng nhanh hơn. Hắn trằn trọc giật giật thân mình, hắn chậm rãi nắm chặt cái chăn dưới thân, hắn cau mày tiếp nhận sự trùng kích liên tục, cho tới khi hắn nghe được đối phương cúi đầu rên 1 tiếng thì trong cơ thể bị nhiệt dịch nóng bỏng lấp đầy.

Nam nhân cảm giác được chân được buông ra thì tư thế cơ thể bị thay đổi, phân thân của đối phương chôn ở trong cơ thể hắn, hắn 1 lật lại cảm giác được ngực đối phương dán lên trên lưng hắn, xúc cảm ấm áp kia làm cho hắn an tĩnh 1 chút, đối phương không có lại động, hai người nghiêng người ngã vào trên giường, toàn thân hắn trần trụi nằm ở phía trong giường…….

Tay của đối phương vòng qua dưới nách nam nhân, xoa nắn nhũ tiêm của hắn, đầu lưỡi nóng ướt liếm hôn cổ hắn, cho tới khi hắn cảm giác được phân thân trong cơ thể mình trướng lên lần thứ hai, lại bắt đầu động lên, va chạm cặp mông của hắn, việc trừu tặng trở nên càng thêm thông thuận, tiếng chất lỏng ma sát phốc phốc thực *** mĩ.

Trừu cắm đang tiếp tục, nam nhân tiếp nhận cho tới khi hắn bị làm tới đầu đổ đầy mồ hôi, trong cơ thể vọt lên một cỗ xúc cảm vừa ngứa lại tê dại, cái loại cảm giác này làm cho tứ chi hắn đều run lên, liền ngay cả thanh âm trở nên yếu ớt ái muội…….

Nhanh quá……. Nhưng lại rất nóng, trừu sáp nóng rực kia càng lúc càng sâu, tốc độ rút ra cắm vào rất nhanh làm cho nam nhân muốn thét chói tai, điểm mẫn cảm trong cơ thể bị kích thích nên không ngừng co rút, hắn nghe được tiếng đối phương thoải mái thở dài, hình như đang cảm thán sự mềm mại trong cơ thể hắn và xúc cảm tuyệt vời, hắn bị sự di chuyển mạnh mẻ này đánh thức.

Hắn vốn không muốn mở mắt ra nhưng là cách làm của đối phương như vậy thì hắn có mấy cái mạng ở không đủ xài, phân thân kia đâm sâu trong cơ thể hắn, thân thể hắn run rẩy kịch liệt……..

Nam nhân thấp giọng nói một câu với người phía sau: “Ngươi không cần như vậy, ta không thoải mái”. Hắn mệt mỏi trừng mắt nhìn, cảm giác được sự đâm chọc chậm lại, hắn lại lần nữa nhắm lại hai mắt.

Nam nhân cũng nhớ rõ chính mình bắn mấy lần, người nọ ở giống như bắn mấy lần trong cơ thể hắn, mỗi lần hắn đều muốn quát đối phương không nên bắn nhiệt dịch kia vào trong thân thể hắn, nhưng mà mỗi lần đối phương cũng không nghe, đến cuối cùng đều phát tán nhiệt dịch trong cơ thể hắn, cảm giác chất lỏng kia tràn ra từ cửa động thực rõ ràng, giữa mông hắn bị biến thành ướt át dính nhớp…….

Sau khi làm xong thì phân thân của đối phương trượt ra khỏi cơ thể nam nhân, phân thân để ở giữa 2 chân

nam nhân khiến 2 chân hắn vô ý thức nham nhẹ nhàng mà kẹp lấy phân thân kia, hắn nhẹ nhàng giật giật người, người phía sau nhẹ tay xoa bộ ngực sự mềm dẻo của hắn…….

" Không cần náo loạn, ta mệt chết đi được". Nam nhân hất tay đối phương ra, nhưng tay đối phương rất nhanh lại bò lên.

Nam nhân xoay người, buồn ngủ nồng đậm nói mớ vài câu: "Ngươi đã trở lại thì tốt rồi, thời điểm ngươi vắng mặt thì ta không biết ở chung như thế nào cùng Nham Vân……".

Nam nhân cảm thấy thực xấu hổ…….

Đối phương sửng sốt một chút, không có động tác gì, sau khi qua thật lâu thì nam nhân nhận thấy đối phương không hề nhúc nhích nhưng nghe thấy đối phương lạnh lùng nói một câu ——

"Ta không phải Phật Hàng".

Thanh âm này thì nam nhân vô cùng quen thuộc, hắn từ từ mở mắt ra, lúc này mới phát hiện người vừa rồi hoan ái cùng chính mình dĩ nhiên là Nham Vân…….

Bởi vì Nham Vân chưa bao giờ hôn hắn cho nên ngay từ đầu nam nhân sẽ không có phòng bị, nhưng mà không ngờ sự thật dĩ nhiên là như thế, thân thể trần trụi của Nham Vân nằm ở bên người hắn, cái chăn mềm mại che bên hông hai người.

Nhìn thấy con ngươi lãnh đạm của Nham Vân thì nam nhân sửng sốt một hồi lâu, không cất tiếng nói được, biểu tình trên mặt hắn vô cùng bình tĩnh nhưng sóng to gió lớn cuồn cuộn trong lòng.

"Ngươi không biết ở chung cùng ta như thế nào sao?". Nham Vân lấy tay chống dầu, y rủ mắt xuống, nhìn chằm chằm nam nhân, " Ngươi ở chung cùng ta nhiều năm như vậy mà thế nhưng ngươi nói không biết ở chung cùng ta như thế nào, hiện tại không phải rất tốt sao, ta thấy ngươi rất bình tĩnh". Tay y chậm rãi xoa thắt lưng của nam nhân, phát hiện nam nhân nhíu mày một chút, y không có thu tay lại.

Nam nhân chậm chạp nhích về phía sau, động tác của hắn làm chăn bị kéo theo, động tĩnh thật nhỏ kia làm cho đáy mắt luôn duy trì bình tĩnh của hắn có vài phần xao động, hắn chịu không nổi bị quấy nhiễu, sự bình tĩnh của hắn tùy thời sẽ bị vỡ nát.

Theo sự di chuyển của nam nhân thì Nham Vân cũng nghiêng người lên phía trước, ý của Nham Vân chính là "Ngươi động thì cũng cũng động, ngươi lui ra sau thì ta nhích lên phía trước", y muốn coi nam nhân có thể lùi được tới đâu.

Cho tới khi lưng nam nhân chạm vào tường trúc thì ngực Nham Vân dán lên bờ ngực trần trụi che kín dấu hôn của nam nhân, trên cổ, ngực, lưng, nơi nơi đều là dấu hôn, liền ngay cả nơi bí mật đều là ấn ký do Nham Vân lưu lại, nam nhân kéo chăn muốn che lại dấu vết trên người nhưng hắn mới vừa ngẩng đầu liền

nhìn thấy Nham Vân đang nhìn thân thể hắn……

"Không cần che". Nham Vân chậm rãi giơ tay đẩy chăn của nam nhân ra, khiến cho thân thể của nam nhân bại lộ ở trước mắt y, y vừa thỏa mãn thưởng thức dấu hôn trên thân nam nhân vừa thản nhiên tỏ vẻ, "Tối hôm qua ngươi cũng không phải là bộ dáng hiện tại này, tối hôm qua ngươi thật sự là thực nhiệt tình".

Nham Vân giơ tay vuốt ve thân thể của nam nhân: "Cho tới bây giờ ta chưa từng thấy qua cái bộ dáng kia của ngươi, hiện tại linh khí trong cơ thể ngươi vẫn rất không ổn định, hiện tại ngươi hẳn là không khí lực đá ta xuống giường".

Nham Vân vuốt ve thắt lưng của nam nhân, cảm giác được nam nhân đang run rẩy, y chậm rãi giương mắt nhìn về phía nam nhân…….

Nhưng nam nhân lại nói: "Ngươi nói bậy bạ gì đó, ta không nhớ rõ chuyện tối hôm qua ta nhưng là không đến mức giống như ngươi nói như vậy".

Nam nhân trở người lại bị Nham Vân tóm lấy tay, Nham Vân không phải thực dùng sức cầm tay nam nhân, nam nhân rụt tay lại nhưng Nham Vân kéo hắn rồi đẩy chăn ra, dấu hôn trên người Nham Vân kéo dài từ cổ cho tới bụng.

Nam nhân lập tức rụt tay lại, tiếp theo chợt nghe Nham Vân nói: "Tối hôm qua là ngươi làm đó". Y nói rất bình tĩnh nhưng lời này của y giống như tảng đá khổng lồ đè lên đầu nam nhân.

Hắn làm ư? Nam nhân không tin nhưng nơi này không có ai khác cả, không phải hắn làm thì ai làm, chuyện đó thật sự chứng minh dấu vết này đích thật là hắn làm. Mà lúc này Nham Vân nhìn thấy con ngươi của nam nhân có xao động rất nhỏ thì y đưa tay kéo chăn qua, che cả 2 lại, tầm mắt của nam nhân nháy mắt bị bóng tối bao vây.

Lập tức nam nhân cảm giác được một cỗ nhiệt khí hướng bên môi hắn đánh úp lại, Nham Vân hôn lên môi của nam nhân, môi nam nhân bị đôi môi mềm mại của Nham Vân hôn siết lấy, thân thể của nam nhân cứng ngắc……..

Kẹt ——

Bên ngoài cửa trúc phát ra tiếng vang quỷ dị, hình như có người đi vào…….

188. Chương 188

Hỏa Nhận tản ra hồng quang, chậm rãi nhẹ nhàng di chuyển từ bên ngoài vào trong trúc xá, đứng sừng sững ở đầu giường chậm rãi xoay tròn, ánh sáng phòng trong trúc nhất thời sáng hơn rất nhiều, âm khí bốn

phía cũng đang tan đi, quỷ hỏa bị chính khí áp chế nên biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, Hỏa Nhận im lặng đứng sừng sững bên giường, nhìn trộm hai người trên giường 1 lát rồi lại di chuyển tới trước cửa trúc.

Hỏa Nhận lơ lửng trong không trung, lẳng lặng xoay tròn, bên ngoài là một mảnh yên tĩnh, trên núi sau khi vào đêm thì sương mù dày đặc, thỉnh thoảng có thể nghe thấy thanh âm côn trùng kêu vang. Mà trong chăn chỉ có thể nghe thấy tiếng môi lưỡi quấn quít cùng tiếng thở dốc cực bất ổn của 2 người, khi thì dồn dập khi thì thong thả, không khí trong chăn cực nóng khiến cho hai má nam nhân đang không ngừng nóng lên nóng lên.

Hơn nữa chỗ dung thân thập phần chật hẹp, tứ chi cả 2 chạm vào nhau, khó tránh khỏi sẽ gặp chút ma xát trên thân thể, nam nhân cảm giác được Nham Vân ôm hắn vào trong ngực, hắn đang giãy dụa nhưng mà tay Nham Vân giữ gáy hắn, gắt gao khóa môi hắn làm cho hắn cảm thấy kỳ quái bởi vì Nham Vân chưa bao giờ hôn hắn.

Nam nhân cũng hiểu rõ lúc trước Nham Vân thực xem thường hắn, thậm chí là ghét bỏ hắn. Nhưng mà hắn cũng không cảm thấy trải qua tối hôm qua thì có thể làm cho Nham Vân thay đổi suy nghĩ về hắn, tuy rằng hắn không có ký ức về tối hôm qua nhưng vẫn có thể tưởng tượng sự điên cuồng của tối hôm qua, kia cũng không đại biểu cho cái gì, hắn biết từ trước đến nay Nham Vân đối tính dục cùng yêu phân chia rất rõ ràng……

Hai tay của nam nhân bị giữ chặt, gập lại ở trước ngực, cho tới khi Nham Vân hôn đủ rồi thì mới buông ra, nam nhân kéo chăn lau lau miệng, hơi thở của hắn thực hỗn loạn, hắn không quen thân mật như vậy cùng Nham Vân bởi vì sau này Nham Vân sẽ dùng chuyện này cười nhạo hắn, hoặc là nói cho người khác biết, nói hắn là 1 nam nhân không biết xấu hổ.

Nam nhân cũng không muốn lại gặp phải chuyện như vậy cho nên sau khi Nham Vân buông hắn ra thì hắn lập tức đứng dậy, muốn mặc y phục nhưng Nham Vân như thế nào có thể sẽ để hắn dễ dàng đạt được mục đích như vậy.

Nham Vân một phen kéo lấy y phục của nam nhân nhẹ nhàng để ở bên giường, đặt ở phía sau của y, không cho nam nhân lấy đi: “Ngươi không cần sốt ruột như thế, có lẽ sáng sớm ngày mai Phật Hàng mới có thể trở về, không cần lo lắng Phật Hàng sẽ nhìn thấy cái dạng này của ngươi, ta cũng sẽ không nói bí mật của chúng ta với người khác”. Y ý vị thâm trường (hứng thú) giương mắt nhìn nam nhân……..

Bí mật. Đó là bí mặt giữa y cùng nam nhân nên đương nhiên Nham Vân cũng sẽ không nói bí mật tối hôm qua cho nam nhân đang tỉnh táo, mà đồng dạng quan hệ của y cùng nam nhân thì y cũng sẽ không nói cho bất luận kẻ nào, đây là bí mật thược về giữa 2 người.

” Ngươi không nói vậy thì tốt rồi”. Nam nhân gật đầu, trong lòng hắn hơi lo âu, nhưng là ở ngoài mặt thì hắn không thể để lộ ra, Nham Vân ngồi dậy ôm hắn.

Động tác của Nham Vân làm cho nam nhân có chút ……

” Ta không muốn làm”. Nam nhân cự tuyệt Nham Vân.

Nham Vân nhìn nam nhân 1 lát mới lãnh đạm tỏ vẻ: “Ta chưa nói muốn làm tiếp, ngươi khẩn trương làm gì, ta chỉ ôm ngươi một chút mà chẳng lẽ cũng không được sao?”. Y cũng không định tiếp tục, hiện tại nam nhân cùng nam nhân sau khi đã yêu hóa quả thực khác nhau 1 trời 1 vực, tối hôm qua vừa nhiệt tình lại chủ động, hiện tại tuyệt không nhiệt tình.

Nham Vân hơi nhíu mày, y buông nam nhân ra, tự mình lại nằm xuống ngủ, y giơ tay ôm chân nam nhân, nam nhân hất tay y ra rồi chậm rãi nằm xuống nghỉ ngơi.

Đi không được.

Tránh không được.

Vậy đành phải đối mặt.

Nam nhân nhắm mắt lại không nhìn Nham Vân, nhưng hình như tâm tình Nham Vân rất tốt nên nói chuyện với nam nhân: “Ngươi thật sự giống như rất không thích ta, ta nhớ rõ mới trước đây ngươi thích ta nhất, hiện tại như thế nào vẫn lấy loại biểu tình khó coi này đối ta, sẽ làm tâm tình của ta trở nên rất xấu nha”.

“……”.

Ta nói chuyện với ngươi, ngươi đừng giả chết với ta”.

“……”.

“Cho dù ngươi không muốn trả lời ta thì ta biết ngươi nghe được”. Ánh mắt Nham Vân từ 2 má nam nhân chậm rãi di chuyển tới cổ, ngực, bụng nam nhân…….

Đối mặt Nham Vân gắt gao ép hỏi thì nam nhân chỉ thấp giọng nói một câu: “Trước đây ngươi thực nghe lời”.

Sau khi lớn lên lại không nghe lời nữa…….

Nhưng lại luôn ngỗ nghịch, còn đối nam nhân làm chuyện tình quá phận như vậy…….

Nơi nơi trên người của nam nhân đều là dấu vết do y để lại, Nham Vân thực vừa lòng, nếu để nam nhân khác của nam nhân nhìn thấy thì nhất định sẽ thực khiếp sợ, y vừa nghĩ vừa áp môi lên……

Nham Vân cúi đầu chôn ở ngực của nam nhân, dùng sức hấp (mút) nhũ tiêm của nam nhân, cho tới khi nơi kia bị hấp tới đỏ lại sưng thì y mới chậm rãi chậm rãi buông ra, bốn phía nhũ tiêm của nam nhân nơi nơi đều là ngân tích (dấu hôn,mút, cắn).

"Ngươi hấp thế là đủ rồi đó". Nam nhân lấy tay đẩy đầu Nham Vân ra, nhìn thấy Nham Vân lộ ra vẻ mặt bất mãn thì nam nhân cũng nhíu mày, "Ngươi vẫn không hiểu chuyện như vậy, nên nói ta đã nói, làm cũng làm rồi, ngươi không nghe lời ta, ngươi cảm thấy là ta sai, ngươi tự có suy nghĩ của chính ngươi nên ta không thể can thiệp nhưng mà ngươi không thể đối ta làm loại sự tình này lần nữa".

"Ngươi có thể cự tuyệt ta". Nham Vân lẳng lặng nhìn nam nhân chăm chú, y giơ tay muốn sờ thắt lưng của nam nhân nhưng lại bị nam nhân đánh bộp 1 cái hất ngược về.

"Có tác dụng sao?". Nam nhân hỏi lại.

Nham Vân thong thả lắc đầu, y đè lên thân thể của nam nhân: "Vô dụng". Cự tuyệt không có tác dụng gì cả, cho dù cự tuyệt thì qua không được bao lâu vẫn là lại sẽ bị áp đảo bằng các cách khác nhau.

"Ta không muốn nghe ngươi nói lời vô nghĩa". Nam nhân nhắm mắt không muốn nhìn Nham Vân, "Ta hy vọng ngươi đừng gặp ta nữa, ta không thích tiếp xúc cùng ngươi, ngươi làm cho ta cảm thấy chính mình đáng thương lại thật đáng buồn……".

"…….". Lúc này đổi lại là Nham Vân nói không ra lời, không ngờ nội tâm của nam nhân dĩ nhiên có ý nghĩ như vậy, y cũng cảm giác được nam nhân bài xích y, cho dù nam nhân cùng y hoan ái nhưng không trao tâm cho y.

Loại tình huống này làm cho Nham Vân cảm thấy rất khó chịu, lời của nam nhân làm cho y cảm thấy càng thêm bất ổn, sự tình trở nên có chút loạn lên. Y nói không nên lời.

Nam nhân lại tiếp tục nói: "Cho dù không có ngươi thì ta cũng có thể sống tốt, mấy năm nay ta đều như vậy, ta có thể thú thê, ta có thể sinh tồn, ta có thể cùng người ta thích sống cùng nhau". Không có Nham Vân thì nam nhân cũng sống rất tốt, hắn muốn để Nham Vân biết rằng hắn không vô dụng.

" Ngươi thích ai?".

"……"

" Phật Hàng?".

"……"

"Cửu Hoàng?"

"……..".

"Hay là Mạt Đồng? Lại hoặc là Xích Luyện? Nam nhân của ngươi nhiều tới 1 bàn tay đếm không đủ, sư thúc sau khi ngươi rời khỏi Thanh Sơn thì ngươi liền làm loại hoạt động này sao?". Nham Vân cách nam nhân rất gần, hơi thở khi y nói chuyện toàn bộ phun lên trên mặt của nam nhân, nam nhân vẫn ngủ không nhúc nhích, không muốn nói nhiều.

Thấy nam nhân không trả lời thì Nham Vân vẫn hỏi, lặp lại, liên tục hỏi, nam nhân không để ý tới y thì y cũng không từ bỏ, chỉ là y không nhìn thấy mặt của nam nhân nhưng y vẫn truy vấn.

Nam nhân bị hỏi tới mất kiên nhẫn: "Là ai không quan trọng, ta chỉ muốn có cuộc sống an bình, thời điểm lúc trước ta rời đi Thanh Sơn thì thật ra ta cũng có tư tâm, ta quá mệt mỏi, Thanh Sơn cần nhân tài vĩ đại đảm nhiệm, không thích hợp làm chưởng môn. Lúc trước ngươi nhầm ta thành Liễu Phong thì chúng ta đã bôi nhọ môn phái, ta không nên ở đó nữa, ta cô phụ (không xứng với) kỳ vọng của sư phụ nhưng mà như vậy cũng tốt, ta có thể thoải mái".

Tư tâm của nam nhân……

Hắn ích kỷ, hắn chính là muốn có cuộc sống yên bình, cho dù khiến hắn mất chức chưởng môn thì cũng không sao cả, Nham Vân thật giống như một mặt gương chiếu ra vô số khuyết điểm của nam nhân.

Cuối cùng Nham Vân chậm rãi nói một câu: "Ngươi cần gì hạ thấp chính mình". Y kéo chăn, đắp chăn che tới đỉnh đầu của hai người, nam nhân không có động tác gì, y dựa vào nam nhân rồi dần dần ngủ…….

Nam nhân hất chăn ra, nhìn về phía Hỏa Nhận cạnh cửa, Hỏa Nhận kia rất có linh tính, chậm rãi chuyển động một chút, hắn có chút đăm chiêu nhìn thoáng qua Nham Vân đang mấp máy đôi mắt, lại nhìn thanh Hỏa Nhận này. Hỏa Nhận thế nhưng đang canh gác cho bọn họ. (e Nhận siu kute)

Nam nhân không có đẩy Nham Vân ra, hắn cũng không có khí lực đạp Nham Vân xuống giường, đêm nay hắn nằm mơ rất nhiều, đều là ký ức ngày xưa, cho tới mấy ngày sau thì hắn vẫn cảm thấy hành động ngày ấy của Nham Vân thực khác thường, bởi vì Nham Vân chưa bao giờ ngủ cùng giường với hắn, cho dù là hoan ái thì cũng là làm xong rồi rời đi, tình huống đêm đó làm cho hắn có chút giật mình.

Sau ngày ấy thì Phật Hàng trở về, y mang về rất nhiều đồ ăn, ước chừng đủ cho 3 người bọn họ ăn hơn nửa tháng.

Mà nam nhân nhớ rõ thời điểm ngày ấy chính mình tỉnh lại thì Nham Vân không có ngủ ở bên cạnh hắn mà là chặt trúc luyện công ở bên ngoài, hơn nữa trên bàn còn để gà rừng đã nướng tốt, lần này hắn không có từ chối mà ăn đồ ăn Nham Vân làm cho hắn, bởi vì 2 ngày rồi hắn chưa ăn cơm nên rất đói bụng, khiến cho hắn cảm thấy hương vị của con gà kia còn ngon hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của hắn.

Phật Hàng đã trở lại thì như vậy là tốt nhất, cũng liền có nghĩa là Nham Vân sẽ không lại "càn rỡ" nữa, Phật Hàng cùng Nham Vân vốn không vừa mắt lẫn nhau, nam nhân cũng không biết Nham Vân dùng

phương pháp gì làm quan hệ của y cùng Phật Hàng tốt lên, thậm chí thỉnh thoảng còn có thể cùng nhau uống rượu, nhưng mà sau khi Phật Hàng trở về thì chuyện giải thích trúc xá sập liền đổ lên người Nham Vân.

Nam nhân từ đầu tới cuối đều chỉ nói vài câu: "Chuyện ngày ấy thì ta cũng không rõ lắm, ta không thanh tỉnh lắm, Nham Vân khá rõ ràng tình huống lúc đó". Thanh âm của hắn rất thấp, cũng rất thành thực…….

Nam nhân đích xác không biết tình huống lúc đó, đều là nghe từ miệng của Nham Vân, hắn không biết giải thích lắm, vẫn là nên để Nham Vân nói tất cả, chỉ có Nham Vân nói thì mới biết rõ được.

Sau khi Phật Hàng trở về thì Nham Vân ít tiếp xúc cùng nam nhân, mỗi ngày Nham Vân lên núi luyện công mà mỗi ngày nam nhân đều ở trong tr úc xá luyện nội công, Phật Hàng luôn ngồi nghỉ ngơi ở trong phòng.

Phật Hàng đối chuyện bên ngoài không nhắc tới 1 chữ nào, lâu ngày nam nhân cũng không truy vấn nữa, nhưng mà khiến nam nhân cảm thấy yên tâm chính là Phật Hàng không có chạm vào hắn, dấu vết trên người của hắn cũng dần dần biến mất.

Ba người ở chung nửa tháng nhưng mà thời gian nói chuyện của 3 người cũng không nhiều lắm, đều luyện công cùng nghỉ ngơi dưỡng thân, đều đang cực lực bình phục, linh lực của Phật Hàng cùng Nham Vân khôi phục một chút.

Tu vi của Phật Hàng vẫn không có như cũ.

Nam nhân cũng bình phục rất nhanh, cho tới 1 đêm kia, chân trời có thần quang hiện ra, bao phủ không trung, thật lâu không tiêu tan giống như muốn chiếu sáng đêm tối……

Thất sắc quang mang chói mắt kia bắn ra bốn phía như ánh mặt trời rọi sáng thế gian……

Không bao lâu sau thì nam nhân chợt nghe Phật Hàng nói: "Ta cùng Nham Vân muốn đi Tu La cảnh để gia tăng công lực, tu luyện pháp thuật, ngươi liền ở tại chỗ này đi, 1 ngày kia rồi ngô sẽ trở về".

" Ân".

Nam nhân gật đầu, hắn biết Phật Hàng tiếp tục như vậy không phải biện pháp, hắn cũng không muốn làm trở ngại việc tu hành của Phật Hàng nên hắn nhanh chóng đáp ứng Phật Hàng, để Phật Hàng yên tâm mà đi.

Bên miệng Phật Hàng hàm chứa tiếu ý, y đưa tay nhéo tay nam nhân một chút: "Mỗi ngày ngươi đều phải nghĩ tới ngô thì ngô có thể sớm trở về một chút, vài thứ kia ngô mua cho ngươi thì cũng đủ ngươi ăn nửa tháng". Y nhẹ nhàng vân vê ngón tay của nam nhân trong ở lòng bàn tay càng lúc càng chặt.

Ngân phát (tóc màu bạc) của Phật Hàng thực chói mắt, thời điểm cùng một chỗ với Phật Hàng thì nam nhân rất thoải mái, hắn chậm rãi gật đầu, nhưng nhanh chóng rút tay về bởi vì Nham Vân đang ở bên cạnh, hai người cũng không thân thiết lắm.

Nham Vân đứng bên cạnh không có biểu tình gì nhiều, không biết y đang suy nghĩ cái gì, y chậm rãi quấn băng vải quanh tay, thời điểm buổi sáng y luyện công thì tay bị thương, chỉ có thể tự mình băng bó.

Ban đêm thời điểm Phật Hàng đi ra ngoài đốt đèn ***g thì nam nhân cũng chuẩn bị đi ra ngoài 1 chút, bởi vì một mình ở cùng Nham Vân khiến hắn cảm thấy thực áp lực, nhưng Nham Vân lại gọi hắn lại……

" Lần này ngươi có muốn đi cùng chúng ta không?". Nham Vân cúi đầu nhìn bàn tay đã băng bó tốt của chính mình, y giơ tay lên nhìn mấy cái thì nói: "Nơi này cũng đủ nhàm chán, ngay cả nửa cái bóng người đều không có, 1 mình ngươi ở lại đây rất cô đơn phải không?". Y nở nụ cười, y đi tới bên người nam nhân, bế nam nhân lên, vốn định ôm nam nhân lên giường nhưng lo lắng Phật Hàng trở về quá nhanh, y cũng chỉ có thể ôm nam nhân đặt ở trên bàn.

Pháp lực của nam nhân đã khôi phục nên sao có thể cho phép Nham Vân xằng bậy với hắn, Nham Vân nhất thời kích động quên việc này, muốn kéo y sam của nam nhân xuống, nam nhân quát ngưng lại mấy lần nhưng Nham Vân cũng không nghe.

Nam nhân vừa nhấc chân ——

Nham Vân trực tiếp bị đạp bay ra ngoài, đụng vào trên người Phật Hàng, từ trước đến nay Nham Vân đều lãnh đạm đang muốn giận dữ nhưng nam nhân lại đi ra bờ sông tắm rửa……. Thế cho nên Nham Vân bỏ lỡ cơ hội đùa giỡn nam nhân.

Nam nhân nhớ rõ ngày Phật Hàng cùng Nham Vân đi thì trời mưa to, thanh âm mưa to cọ rửa vạn vật phá lệ rõ ràng, hắn đứng ở dưới mái hiên trúc xá nhìn 2 người rời đi cho tới khi thân ảnh của hai người biến mất.

Nham Vân cùng Phật Hàng đi rồi thì chỉ còn 1 mình nam nhân, mọi thứ đều phẳng phất thực im lặng…….

Lúc này nơi sơn dã này chỉ có một mình nam nhân sống, sẽ không lại có người đến quấy rầy hắn như vậy cũng là chuyện tốt, sau khi nam nhân tiễn Phật Hàng cùng Nham Vân đi thì một đoạn thời gian rất dài đều không có tin tức của hai người, hắn cơ hồ cắt đứt tất cả liên lạc với bên ngoài, hắn nhớ rõ đêm trước khi đi Phật Hàng im lặng ôm hắn ngủ cả đêm, mà thời điểm Nham Vân tiêu sái đi thì cũng chỉ là thản nhiên liếc mắt nhìn hắn một cái.

Trong nửa tháng tiếp theo thì coi như là nửa tháng yên tĩnh nhất trong cuộc đời của nam nhân, hắn 1 mình ở trong núi, luyện công, ăn cơm, tắm rửa, ngủ, không có ai tới.

Yên tĩnh.

Rất yên tĩnh.

Thời điểm không có việc gì thì nam nhân ngồi ngẩn người ở trên giường hoặc là ngủ, chỉ là phụ cận thỉnh thoảng sẽ có yêu nghiệt xuất hiện, nên thu thì hắn đều thu, nửa tháng này hắn cơ hồ cũng không nói quá 1 câu…… Bởi vì không có ai thì sao nói chuyện được.

Tuy rằng thực yên tĩnh nhưng là rất tịch mịch, mỗi ngày nam nhân ngoại trừ luyện công, ăn cơm, ngủ thì chính là ngẩn người, đồ ăn bị ăn hết rất nhanh, hắn tự bắt gà rừng rồi nướng lên ăn.

Cũng bởi vậy hắn giao thiệp với một ít người buôn bán trên chợ, nữ nhân của Mộc gia đầu phố nhìn thấy nam nhân lớn tuổi, thành thật, làm việc lại kiên định, tuy rằng hắn có chút lớn tuổi nhưng nữ nhân Mộc gia này vẫn thích hắn, đi tìm bà mối làm mai mình với hắn.

Nam nhân đương nhiên không đồng ý, nhưng sau khi khước từ nhiều lần thì nữ nhân Mộc gia kia lại dính chặt lấy hắn, mỗi lần hắn đi tới chợ thì nữ nhân Mộc gia sẽ kéo hắn đi dạo phố.

Gia thế Mộc gia này cũng không nhỏ, nghe nói là con cháu của Lỗ Ban, coi như là thế gia bắt quỷ, nam nhân cũng không dám lại đi trèo cao, nhiều lắm cũng chỉ có thể bị nhiệt tình của nữ nhân nhà thợ mộc đả động (làm cảm động, xúc động)nhưng vẫn xem nagf là tiểu muội (e gái) mà thôi.

Nam nhân không tiếp nhận được.

Nam nhân không muốn làm hại đời người khác nữa.

"Tích đại ca, qua mấy ngày nữa thì biểu tỷ (chị họ) của ta sẽ thành hôn (lấy chồng), ngươi đến uống rượu mừng nha, mọi người cùng nhau náo nhiệt náo nhiệt". Mộc Phàm Phương chân tình mời nam nhân tới uống rượu mừng, trong mắt nàng thì về sau mọi người chính là người một nhà nên không cần kiêng dè gì hết, tuy rằng hiện tại nam nhân cự tuyệt nhưng ở trong mắt Mộc Phàm Phương thì một ngày nào đó nam nhân sẽ đáp ứng (đồng ý). Nàng thích nam nhân thành thục ổn trọng.

"Không tốt lắm, ta là ngoại nhân (người ngoài), không tiện đâu". Nam nhân khéo léo từ chối.

"Ngươi chính là ghét bỏ cha ta là thợ mộc?". (bản QT nó ghỉ thía, bảo là nhà chuyên bắt quỷ lúc này lại nói cha là thợ mộc???)

"Ngươi đừng hiểu lầm, ta không có ý đó, nhà ngươi là thế gia bắt quỷ, danh vọng ở trên trấn rất cao, ta chỉ là cảm thấy một ngoại nhân giống ta như vậy đi uống rượu mừng của biểu tỷ ngươi hình như không tốt lắm, rất làm phiền". Nam nhân thực khách khí……..

Nam nhân thủy chung cảm thấy làm như vậy không tốt lắm, nhưng dưới yêu cầu mãnh liệt của Mộc Phàm Phương thì hắn vẫn đáp ứng. Bởi vì Mộc Phàm Phương sắp khóc rồi……..

Nam nhân rất lễ độ, biết đi uống rượu mừng cần tặng lễ vật, một đoạn thời gian tiếp theo hắn đều liều mạng chặt trúc kéo tới chợ bán, bởi vì hắn không có bạc cho nên chỉ có thể tự mình kiếm.

Ngay tại thời điểm nam nhân cầm bạc lão bản đưa cho hắn thì ——

Bả vai của nam nhân bị hung hăng đụng phải một chút, bạc trên tay hắn rơi tứ tung, hắn ngẩng đầu muốn bắt người nọ nói phải trái……..

Lúc này đối phương nói một câu lạnh như băng: "Chó ngoan không cản đường……..". Thanh âm quen thuộc kia lạnh tới cực điểm, mang theo vài phần trào phúng lẫn kiêu ngạo……..

189. Chương 189

Đối mặt khí thế nhục mạ hung hãn cùng chỉ trích của đối phương thì đáy mắt bình tĩnh của nam nhân khẽ cười và nói: "Chó ngoan không đụng người". Hắn ăn miếng trả miếng, ăn miếng trả miếng, khiến đối phương tức giận đến muốn đánh hắn. Hắn càng bình tĩnh thì đối phương càng tức giận.

Nam nhân nhận thức (biết) thanh niên ăn mặc gọn gàng hoa lệ lượng (sáng chói)lệ (đẹp) trước mắt này, mà lúc này thanh niên kia không kiên nhẫn quay đầu, nhìn thẳng nam nhân: "Ngươi……..". Thanh âm của thanh niên nhất thời nghẹn ở trong cổ họng, nhưng rất nhanh thanh niên kia liền chuyển từ tức giận sang mỉm cười.

Nam nhân liếc mắt một cái liền nhận ra người đụng mình chính là Mạt Đồng, nhưng mà khiến hắn có chút bất ngờ là Mạt Đồng cười xấu xa giơ tay kéo hắn, hắn vỗ bay tay Mạt Đồng ra, cúi người nhặt bạc rơi trên mặt đất.

"Không phải ngươi ở trong núi sao?". Mạt Đồng kéo nam nhân đứng lên, người đi trên đường rất nhiều, y đưa nam nhân tới đầu ngõ, "Sao ngươi lại đi ra?".

Nam nhân cất kỹ bạc hắn vất vả mới kiếm được, thản nhiên tỏ vẻ: "Đi ra đi ra ngoài 1 chút, trong núi rất buồn". Hắn vỗ vỗ bụi bặm trên vai, chậm rãi chỉnh lý y phục một chút.

Sự xuất hiện của Mạt Đồng khiến cho người qua đường bình thường liếc nhìn, một thân trường bào hoa mỹ của y rất bắt mắt, hơn nữa khuôn mặt y anh tuấn tới khó dùng từ diễn tả được, nếu không ai nhìn mới kỳ quái.

Thời điểm đối mặt Mạt Đồng thì nam nhân thực thản nhiên, nhìn thấy Mạt Đồng trở về thì trong lòng hắn tất nhiên cao hứng, nhưng hắn lại không thể biểu hiện rõ ra được, nếu Mạt Đồng không trở về vì hắn thì hắn tự mình đa tình, hắn còn mặt mũi nào mà gặp người a.

” Trở về có việc sao?”. Nam nhân thấp giọng hỏi Mạt Đồng.

” Ân”. Mạt Đồng cũng thẳng thắn, y đương nhiên biết nam nhân đang nghĩ gì, cho nên trước khi nam nhân còn chưa mở miệng hỏi thì y chủ động nói chuyện xảy ra ở Thanh Phong cốc với nam nhân, tà khí ở Thanh Phong cốc bị pháp ấn của phương trượng đại sư phong bế lại, trong mấy năm sẽ không bị phá, cho nên mấy ngày nay có thể an tâm làm việc.

Nam nhân lại hỏi: “Lần này trở về ngươi định ở lại bao lâu?”.

” Lần này trở về thì ta không đi nữa”. Con ngươi đen như mực của Mạt Đồng lẳng lặng nhìn nam nhân chăm chú, nam nhân bình tĩnh nhìn lại y, nhìn thấy nam nhân bình tĩnh như thế thì ngược lại y an tâm, nam nhân không có tức giận, không có bởi vì bọn họ rời đi mà tức giận, nhìn thấy nam nhân sống tốt như vậy thì y cũng vô cùng cao hứng.

Nghe thấy Mạt Đồng nói không đi thì nam nhân cũng chỉ là gật gật đầu, đêm nay hai người không có trở về trong núi mà ở tại khách *** trong chợ, bởi vì Mạt Đồng nói trong núi rất bất tiện, không thích trở về địa phương không có lấy 1 bóng người kia cho nên muốn nam nhân bồi y ngủ lại khách ***, nam nhân cũng không có phản đối.

Chợ đêm thực náo nhiệt nhưng nam nhân lại ở lại trong phòng, hôm nay thời điểm mới vừa ăn cơm xong thì Mạt Đồng ra ngoài mua rượu, nam nhân ở lại khách *** nghỉ ngơi. Gần đây thời điểm mỗi lần nam nhân đi chợ thì vị Mộc cô nương kia đều ở trước Trúc Liêu phô chờ hắn khiến hắn hơi ngượng ngùng.

Nam nhân nghĩ nên cự tuyệt Mộc Phàm Phương kia như thế nào, nhưng mỗi lần gặp Mộc Phàm Phương thì đều bị nhiệt tình của nàng khiến cho không mở miệng được, thật ra hắn cũng không phải không có uyển cự (khéo léo từ chối) qua nhưng Mộc Phàm Phương thực kiên trì.

Nam nhân thoải mái ngồi nghỉ ngơi trong dục dũng, ánh sáng trong phòng thực hôn ám.

Nam nhân lẳng lặng ngồi dựa vào……..

Nam nhân nhớ rõ trước đó Mạt Đồng nói với hắn rằng Cửu Hoàng quay về Tuyết sơn, hắn không biết tình hình bên Tuyết sơn, nhưng hắn biết đối Cửu Hoàng mà nói không có gì quan trọng hơn so với Tuyết sơn, nó chính là gia hương của Cửu Hoàng.

Nam nhân tắm rửa xong, thấy Mạt Đồng còn chưa trở về thì hắn mặc y phục vào rồi ra khỏi khách ***, hắn nhờ tiểu nhị truyền lời cho Mạt Đồng là hắn đi về trước, cũng lễ độ tỏ vẻ mấy ngày nữa hắn sẽ lại tới thăm hỏi.

Nam nhân có chỗ ở của chính mình, huống chi hắn cảm giác được lần này Mạt Đồng trở về không phải vì hắn, hơn nữa Mạt Đồng nói đi mua rượu nhưng đi 2 canh giờ còn chưa trở về, hắn cũng không tốt lại ở khách *** hoài mà không đi.

Thời điểm nam nhân đi tới chợ thì quầy hàng ven đường đều đóng cửa, trên ngã tư đường một mảnh hiu quạnh, chỉ có đèn ***g mơ hồ treo dươi mái hiên của mấy hộ đại phủ…….

Bốn phía thực tối. Nam nhân cầm đèn ***g chậm rãi băng qua chợ, tửu phường đã sớm đóng cửa, đáy mắt hắn là một mảnh bình tĩnh, hắn đứng ở trước tửu phường nhìn 1 lát, đại môn đóng chặt, nếu Mạt Đồng chính là đi mua rượu thì hẳn đã sớm trở về. Nhưng chuyện này cũng không quan trọng, hắn biết rõ Mạt Đồng tuyệt đối sẽ không xảy chuyện gì hết, có lẽ Mạt Đồng chỉ là muốn để hắn tự mình rời đi nên mới bỏ 1 mình hắn ở lại khách ***.

Nam nhân cũng lười suy nghĩ, hắn cũng lười quản, dù sao hắn đã cáo từ (từ biệt, chia tay) rồi, hắn cầm đèn ***g đi vào rừng cây, mới vừa đi được vài bước thì chợt nghe có người kêu "cứu mạng".

Nam nhân đi theo tiếng kêu, phát hiện thanh âm này rất quen thuộc, rất nhanh hắn liền nhìn thấy 1 nữ tử mặc y sam vàng đang khóc: "Mộc cô nương, sao nàng lại ở đây?".

" Tích đại ca, Tích đại ca, cuối cùng ta cũng tìm được ngươi, nhà ngươi sao lại ở địa phương hoang vắng như vậy, vừa rồi ta nhìn thấy quỷ làm ta sợ muốn chết!". Mộc Phàm Phương cơ hồ lập tức nhào vào trong lòng nam nhân, sợ tới mức nước mắt nước mũi làm ướt hết áo nam nhân, tuy rằng nam nữ thụ thụ bất thân nhưng nam nhân vẫn không có đẩy nàng ra, bởi vì hắn cảm giác được Mộc Phàm Phương đang run rẩy.

Tay nam nhân chậm rãi vỗ vỗ lưng của Mộc Phàm Phương, thử an ủi Mộc Phàm Phương: "Đã trễ thế này, 1 mình nàng tới loại địa phương này làm gì? Sau khi vào đêm trong núi có rất nhiều quỷ quái thường lui tới, rất nguy hiểm, cha ngươi biết sẽ lo lắng đó". Hắn bất đắc dĩ.

" Ta……Ta tới tìm ngươi……". Mộc Phàm Phương đột nhiên nói rất nhỏ, nàng nắm chặt tay nam nhân, "Tích đại ca, hôm nay thời điểm ta đi Trúc Liêu phô thì lão bản nói ngươi đã đi rồi, ta hướng y hỏi thăm chỗ ở của ngươi, ta cũng chỉ muốn gặp ngươi 1 chút thôi".

Tuy rằng nhà Mộc Phàm Phương là thế gia trảo quỷ nhưng tài nghệ thu quỷ là truyền nam không truyền nữ.

Nam nhân nhìn thoáng qua giỏ trúc trong tay Mộc Phàm Phương: "Nàng cầm cái gì trong tay vậy?". Ngữ khí hắn ôn hòa hỏi Mộc Phàm Phương đang chấn kinh.

"Là quế hoa cao* làm cho ngươi".

Mộc Phàm Phương thật đúng là có tâm khiến cho nam nhân có chút không đành lòng, nhưng hắn biết ró là không thể, hắn vẫn lễ độ đưa Mộc Phàm Phương trở về Mộc phủ, hơn nữa nhận ý tốt của Mộc Phàm Phương.

" Tích đại ca, ngươi vào trong ngồi 1 lát đi".

” Không được, ta phải đi về, lần sau ban đêm đừng đi ra ngoài, nàng – 1 cô nương đi đêm rất nguy hiểm, nếu nàng có chuyện tìm ta thì nhắn với lão bản *** Trúc Liêu là được rồi”. Nam nhân uyển chuyển cự tuyệt Mộc Phàm Phương nhưng ngữ khí của hắn nhu hòa, một chút cũng không đả thương người, cho tới khi Mộc Phàm Phương vào Mộc Phủ thì hắn mới xoay người rời đi.

Ban đêm ở trấn trên có người điểm canh, nam nhân đột nhiên cảm giác được một cỗ âm khí hướng phía sau lưng hắn đánh úp lại, hắn nhanh chóng vẽ ra một đạo trận pháp, 1 cái u ấn màu lam xoay tròn từ sau lưng hắn mở rộng 4 phía, tà khí kia nháy mắt bị bắn ngược lại, trận pháp đang xoay tròn mở rộng, ngăn cách nam nhân cùng địa giới phía sau.

Nam nhân xoay người, không nhìn thấy bóng người, hắn phất tay áo tản trận pháp: “Mạt Đồng, ngươi xuất hiện đi, ta biết là ngươi”. Thanh âm hắn không cao không thấp.

Trong chớp mắt 1 cỗ hắc diễm vọt tới, nam nhân chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên một cái, bị đưa tới trước cửa Nham miếu ở trấn trên, bởi vì nơi đây thực hẻo lánh, ban đêm ngay cả người điểm canh cũng sẽ không đi qua đây.

“Ta bảo ngươi ở khách *** chờ ta, sao ngươi lại bỏ đi như vậy, ngươi cho là ngươi để *** tiểu nhị nói những lời đó với ta thì ta sẽ không tức giận sao?”.

” Ta thấy ngươi muộn rồi mà chưa về, ta ở lại cũng không tiện”. Nam nhân không kiêng kị chút nào nhìn Mạt Đồng chăm chú, phát hiện trong con ngươi mặc mầu của Mạt Đồng lộ ra vài tia tức giận.

Hình như Mạt Đồng đang tức giận……

Nam nhân thấy vẻ mặt Mạt Đồng không hờn giận, ngược lại hắn chậm rãi nở nụ cười: “Ta nghĩ ngươi muốn ta rời đi cho nên ta mới đi, bởi vì ngươi vẫn chưa trở lại, mua rượu cũng sẽ không mua lâu như vậy”. Hắn nghĩ Mạt Đồng ám chỉ chính mình, hắn không có khả năng không biết xấu hổ mặt dày ở lại, tuy rằng Mạt Đồng mời hắn tới khách *** kia cũng có thể xuất phát từ lễ độ, sự tình cũng không phải phức tạp như vậy, hắn cũng thực thoải mái.

” Ngươi cảm thấy ta muốn ngươi tự rời đi sao?”. Mạt Đồng hỏi lại nam nhân, 2 tay y phân biệt tóm lấy cổ tay nam nhân, “Nếu ta muốn đuổi ngươi đi thì cần gì mang ngươi tới khách ***, ta mang đá nện chân chính mình ư?”.

Tay của Mạt Đồng chậm rãi trượt hướng cánh tay nam nhân, nam nhân muốn hất tay y ra, ngữ khí nam nhân nhẹ nhàng nói với y: “Ngươi khiến cho ta rất ngứa”. Thanh âm nam nhân thực trầm ổn, lộ ra thành thục cùng ổn trọng.

“Rất ngứa?”. Thanh âm của Mạt Đồng biến thấp, 2 tay của y xoa lưng nam nhân, nhẹ nhàng xoa xoa, y đi tới trước mặt nam nhân, vẻ mặt tràn ngập tà khí hỏi, “Ngứa ở đâu, ta thay ngươi gãi”, y muốn dời sự chú ý của nam nhân, nam nhân không cần rối rắm với vấn đề kia nữa, y đích xác không có muốn vứt bỏ nam nhân.

"Ý tứ của ngươi không phải thực rõ ràng sao? Tyy rằng ta không biết tai sao ngươi lại quay lại tìm ta…….". Nam nhân tạm dừng 1 lát lại chậm rãi tỏ ý, "Nếu ngươi thực không có loại ý tưởng này thì lần này cho dù ta đa tâm (quá nhạy cảm)…….".

Nam nhân không đa tâm cũng không được, hắn đã trải qua nhiều chuyện như vậy chịu qua thất bại cũng không ít, hắn cũng không cảm thấy thất vọng mà chỉ là không ôm kỳ vọng gì mà thôi.

Nam nhân cũng không cũng không chờ mong gì……

Mạt Đồng bày tỏtrước đó không quay về khách *** là bởi vì tới tửu lâu bên kia thành Nam mua đồ ăn khuya cho nam nhân, y ở đó do dự thật lâu, khi đó mới phát hiện y cũng không biết nam nhân thích ăn gì, nhưng thời điểm y đóng gói các loại chiêu bài đồ ăn (các món nổi tiếng của tiệm đó) mang về lại phát hiện nam nhân đã đi rồi.

Y liền lập tức đuổi theo tới đây, tiến lên gọi nam nhân thì nhìn thấy 1 nữ nhân gục ở trong lòng nam nhân, tựa hồ còn thực thân mật, càng làm cho y tức giận là nam nhân thế nhưng đưa nữ nhân kia về nhà, nhưng Mạt Đồng cũng biết nam nhân tâm địa tốt cho nên y cũng không so đo, nhưng là…….nam nhân thế nhưng lại nhận lễ vật của nũa nhân đó! Điểm ấy làm cho y thực sinh khí. Hơn nữa nam nhân lại hiểu lầm ý tứ của y, y cảm thấy chính mình cùng nam nhân vẫn có khoảng cách, y nghĩ muốn thử để nam nhân mở lòng với mình, y vừa nghĩ vừa lấy giỏ trúc trong tay nam nhân.

"Đây là cái gì?". Mạt Đồng liếc mắt nhìn nam nhân một cái.

Nam nhân bình tĩnh trả lời Mạt Đồng: "Là điểm tâm Mộc cô nương làm cho ta".

Mạt Đồng đưa tay mở giỏ trúc ra, nhìn thấy quế hoa cao bên trong thì y giơ tay ném giỏ trúc ra thật xa, động tác của y thực bá đạo, mà nam nhân cũng chỉ là bình tĩnh nhìn y. Nam nhân không nói gì.

"Ngươi không cần ăn đồ nàng ta làm, ta mua đồ ăn ngon cho ngươi, trở về ăn no thì thôi". Tay Mạt Đồng chế trụ lòng bàn tay của nam nhân, y nắm chặt tay nam nhân, kéo nam nhân thong thả đi hướng khách ***, trên đường y còn không quên nhắc nhở nam nhân, "Nữ nhân kia thích ngươi, ngươi tốt nhất tìm thời điểm nói rõ với nàng ta là ngươi cùng một chỗ với ta".

Chuyện này không cần Mạt Đồng nhắc nhở thì nam nhân cũng biết, chỉ là điểm tâm ném xuống có chút đáng tiếc, lãng phí một mảnh tâm ý của Mộc cô nương, Mạt Đồng nắm tay nam nhân từ từ đi tới phía trước…….

Bốn phía không có một bóng người, chỉ có thể nghe thấy tiếng điểm canh xa xa.

Cho tới khi trở lại khách *** thì Mạt Đồng cũng không có buông tay nam nhân ra, mấy lần nam nhân muốn rút tay lại nhưng đều bị y nắm chặt một lần nữa, nam nhân nhìn thấy đồ ăn khuya đầy bàn thì cũng không biết nên nói cái gì, nam nhân ăn một chút, y vẫn ngồi ở bên cạnh nam nhân, thường thường nhắc nhở nam nhân phải phân rõ giới hạn cùng nữ nhân kia.

Nhìn thấy nam nhân không có phản đối thì Mạt Đồng bớt giận rất nhiều. Thời điểm y trở về trước đó thì thật ra Cửu Hoàng đi cùng y, Cửu Hoàng cũng không có quay về Tuyết sơn, thật ra Cửu Hoàng trở về trúc xá nhưng y không muốn nói cho nam nhân biết.

Mạt Đồng cũng không muốn cho nam nhân trở về gặp Cửu Hoàng.

Mạt Đồng muốn một mình cùng 1 chỗ với nam nhân……

Bởi vì từ lúc rời khỏi Mạt phủ thì bọn họ sẽ không có cơ hội gặp gỡ đơn độc, y biết những chuyện y làm trước kia rất có lỗi với nam nhân, thời điểm kia y còn rất u mê, không hiểu lắm cảm tình của phàm nhân, nhưng mà hiện tại y sẽ thử tìm hiểu nam nhân.

Thời điểm nghỉ ngơi ban đêm thì Mạt Đồng thoải mái nằm ở trên giường, trong tay y ôm một vò rượu, ánh mắt dừng trên người nam nhân, tâm tình của y rất tốt, bởi vì đã lâu không có ở chung một mình cùng nam nhân, trong mắt y thì Cửu Hoàng, Xích Luyện, Phật Hàng, Nham Vân đều rất chướng mắt, y giơ tay vỗ vỗ giường, ý bảo nam nhân nằm xuống nghỉ ngơi.

" Ngươi không cởi y phục sao?". Nam nhân đứng ở bên giường từ trên cao nhìn xuống, nhìn Mạt Đồng chăm chú.

"Cởi, sao lại không cởi a". Sau khi Mạt Đồng nghe được lời nói của nam nhân thì buông bình rượu xuống, cởi ngoại y, thời điểm y nằm xuống còn bổ sung một câu, "Nhưng là ta càng thích nhìn ngươi cởi a".

"……".

Nam nhân không nói chuyện. Hắn chỉ giúp Mạt Đồng treo y phục, hắn đứng ở bên giường cởi vạt áo của chính mình, thong dong cởi bỏ ngoại y…….

Nam nhân ngồi ở bên giường 1 lát, hình như đang chuẩn bị tâm lý, hắn đương nhiên biết Mạt Đồng không phải chỉ là đơn thuần ngủ như vậy, thời điểm hắn nằm xuống thì Mạt Đồng đắp chăn cho hắn.

Điều này làm cho nam nhân không tự chủ được liếc mắt nhìn Mạt Đồng một cái: "Ngươi còn chưa ngủ a?". Hắn thấp giọng hỏi Mạt Đồng, thanh âm của hắn thực ôn hòa, thanh tuyến bình tĩnh lại trầm ổn.

" Ngủ không được, còn có chuyện chưa làm". Tay của Mạt Đồng khoát lên bên hông của nam nhân, cảm giác vấn đề truyền tới từ thân thể của nam nhân, nam nhân cầm bình rượu Mạt Đồng đưa cho mình, để cái bình lên trên mặt đất.

Mạt Đồng ôm chặt nam nhân: "Trên người ngươi rất nóng, ngươi mặc nhiều như vậy không nóng sao?". Y giơ tay đẩy y phục của nam nhân ra, làm cho ngực của nam nhân lộ ra ngoài…….

Nam nhân tóm lấy tay Mạt Đồng, hẳn kể chuyện tình gần đây cho Mạt Đồng, chỉ là chuyện Phật Hàng cùng Nham Vân đi Tu La cảnh luyện công sau khi Mạt Đồng nghe xong thì 1 lúc lâu không nói gì.

Mạt Đồng chỉ ôm nam nhân, thay nam nhân khép y phục lại, kéo chăn, dựa vào nam nhân: "Như vậy tốt nhất, ta tình nguyện để 1 mình ngươi ở nơi nào đó, cũng không nguyện ý ngươi cùng ăn cùng ở với người khác, nhưng lại…….".

Mạt Đồng ngừng nói bởi vì y thấy nam nhân nhắm hai mắt lại, y không muốn quấy rầy nam nhân ngủ, nãy giờ y không nói gì, sau khi nghe được tiếng hít thở ổn định của nam nhân thì y mới ôm sát nam nhân, cũng im lặng ngủ, hôm nay thời điểm y gặp nam nhân liền cảm thấy khí sắc của nam nhân rất tốt, điều này làm cho y yên tâm rất nhiều.

Mạt Đồng là ma tôn, y có có rất nhiều đối thủ. Hơn nữa đối thủ của y đều muốn cướp nam nhân đi.

Mạt Đồng cũng chưa từng có để ý một người như vậy, nhưng nam nhân là ngoại lệ, y biết nam nhân đối y mà nói là không giống với nữ nhân thanh lâu……

Hơn nữa tất cả mọi người đang không ngừng biến cường, Mạt Đồng đương nhiên cũng sẽ không dậm chan tại chỗ, chỉ có trở nên càng mạnh mới có thể độc chiếm nam nhân, y nhưng thật ra rất rõ ràng những người đó đều có chủ ý này. Cho nên mới sẽ bỏ lại nam nhân đi làm chuyện của mình, phủ nhận cho dù đạt được tâm của nam nhân thì cũng chưa chắc có được nam nhân, muốn làm được vẹn toàn đôi bên cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy…….

Mạt Đồng nhắm 2 mắt lại, chỉ ôm nam nhân ngủ.

Mà lúc này nam nhân lại chậm rãi mở mắt ra, hắn chỉ là nhìn khuôn mặt của Mạt Đồng, quan hệ của người này với hắn thì nói mười ngày nửa tháng cũng không nói xong…….

Nam nhân hơi hơi thở dài một hơi, dần dần ngủ mất.

…….

Mấy ngày tiếp theo nam nhân ở tại khách ***, tuy rằng rất nhiều lần nam nhân đều tỏ vẻ phải đi về nhưng Mạt Đồng luôn luôn có biện pháp làm cho hắn ở lại, mấy ngày nay Mạt Đồng đều không có chạm vào hắn, đối hắn rất lễ độ, chỉ là thỉnh thoảng sờ lưng hắn 1 chút, tóm lại sẽ không quá phận là được, điều này làm cho hắn cảm thấy thực nhẹ nhàng.

Nam nhân ở khách *** nửa tháng đều không có quay về trúc xá, lúc nào Mạt Đồng cũng khắc khắc đều ở cùng hắn, chậm rãi trò chuyện cùng hắn, Mạt Đồng thực hay nói, đối hắn coi như tốt, hắn cũng không bài xích Mạt Đồng.

Chính là ở lâu thì nam nhân cảm thấy chính mình là 1 người nhàn rỗi, lại luôn ở trong này ăn không ngồi

rồi, tuy rằng Mạt Đồng đối chuyện này không ngại nhưng chính hắn lại cảm thấy không tốt. Hơn nữa gần đay hắn đều không có đi chặt trúc, không có để dành tiền được, càng thêm không có cơ hội gặp mặt cùng Mộc cô nương, hơn nữa hắn còn chưa mua lễ vật để đi tham gia hỉ yến…….

Nam nhân thiếu ngân lượng.

……..

Ngày hôm đó vừa lúc trước hỉ yến một ngày thì thời điểm nam nhân ở trên đường phố gặp Mộc Phàm Phương, Mộc Phàm Phương còn cố ý đem thiệp mời cho hắn, hơn nữa nói hắn nhất định phải đi, hắn không từ chối được, cũng không có cơ hội từ chối, bởi vì thời điểm hắn ngẩng đầu thì Mộc Phàm Phương đã cao hứng chạy đi xa rồi, hắn gọi cũng không gọi trở lại được.

Mới vừa vào đêm không lâu thì nam nhân đi ra bố trang (tiệm bán quần áo), Mạt Đồng bảo hắn tới bố trang thử y phục, bố trang này lớn nhất ở trấn trên, Mạt Đồng nhìn thấy hắn tới thì vẻ mặt Mạt Đồng vốn nguyên bản chán muốn chết lập tức đứng lên đi tới hướng hắn, mang hắn vào phòng thay y phục của bố trang.

Y để nam nhân tự thử y phục, y vén rèm lên đi ra ngoài, nam nhân không biết tại sao Mạt Đồng mang mình tới đây nên đứng yên không nhúc nhích, thời điểm y quay lại thì trong tay y cầm mấy bộ y phục mới.

" Vài ngay trước ta yêu cầu họ làm cho ngươi, ngươi thử xem". Mạt Đồng cầm y phục ướm thử lên người nam nhân.

Nam nhân không thử mà nói: "Ta có thể không mặc vừa, lại chưa đo qua".

"Mau thay đi, ta biết dáng người của ngươi, hơn nữa ta đều biết rõ mỗi một địa phương toàn thân cao thấp của ngươi". Y vừa thúc giục nam nhân vừa cúi đầu cầm 1 đống y phục.

Nam nhân dựa theo phân phó của Mạt Đồng mà cởi y phục, hắn thấp giọng nói: "Mạt Đồng, ta có 1 việc muốn nhờ ngươi giúp, không biết ngươi tiện hay không, ta biết muốn đi tham gia hỉ yến phải có lễ vật, ta muốn mượn ngươi 1 chút bạc đi mua hạ lễ……".

Mạt Đồng còn nghiêm túc đếm y phục.

Nam nhân cũng không biết Mạt Đồng có nghe thấy không. Đôi mắt bình tĩnh của hắn nhìn Mạt Đồng, ánh mắt của hắn thực ôn nhuyễn (ấm áp + mềm mại), ngữ khí cũng là lộ ra sự thành thục ổn trọng của nam nhân (chỉ người đàn ông trưởng thành chứ ko phải chỉ thúc Duyên nhá) và thành khẩn: "Ta cần bạc……..".

Thanh âm của nam nhân rất nhỏ…….

Mạt Đồng ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân, phát hiện nam nhân đã cởi sạch…….

Nam nhân đang lẳng lặng nhìn Mạt Đồng…….

190. Chương 190

Mà lúc này y phục Mạt Đồng cầm trên tay rơi xuống, nam nhân lập tức giơ tay đón được, rơi trên mặt đất dơ thì đáng tiếc, nam nhân cầm y phục nhìn nhìn, phát hiện y phục này thực trắng thực trắng, nam nhân cúi đầu không biết đang nghĩ gì, Mạt Đồng sáp qua, hôn nhẹ lên hai má nam nhân, Mạt Đồng ôm cả thắt lưng nam nhân, hai người thân mật vô cùng.

Mạt Đồng chỉ là đơn thuần hôn nam nhân một chút, đôi môi y liền rời khỏi 2 má của nam nhân, đầu của y nhẹ nhàng dựa vào đầu nam nhân, tuy là môi y rời khỏi nam nhân nhưng 2 tay y vẫn dính chặt lấy nam nhân như cũ.

Nam nhân chậm chạp giương mắt nhìn về phía Mạt Đồng, ngữ khí của hắn phi thường ôn hòa: "Rốt cuộc ngươi có nghe ta nói gì không? Ta muốn mượn 1 chút ngân lượng của ngươi, ngươi cho mượn hay không?". Hắn cảm giác được tay của Mạt Đồng từ lưng hắn chạm rãi trượt xuống, từ từ chạm vào chỗ mẫn cảm trên thân thể hắn…….

"Cho, đương nhiên cho mượn". Mạt Đồng suy nghĩ một chút, cảm thấy được dùng từ có chút không ổn y lập tức sửa miệng nói, "Không cần nói mượn khó nghe như vậy, ngươi muốn bạc thì ta cho ngươi là được, ngươi muốn bao nhiêu ta đều có thể cho ngươi". Tay y trượt tới bên hông nam nhân, nhẹ nhàng nhéo nhéo phần eo mềm dẻo của nam nhân, giữa hai người lộ ra một cỗ ái muội nồng đậm.

" Đa tạ". Nam nhân cao hứng trả lời, nghĩ tới có thể mua hạ lễ rồi thì hắn cầm 1 bộ nội sam mới lên.

Nam nhân chỉ mặc 1 kiện áo đơn, ngay cả quần đều còn không nhớ mặc vào, hắn phát hiện Mạt Đồng đứng ở dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình, hắn ngẩng đầu liếc mắt nhìn Mạt Đồng 1 cái, hất tay Mạt Đồng để bên hông hắn ra.

"Đưa quần cho ta". Tay nam nhân hướng Mạt Đồng đòi quần, vạt áo nội sam của hắn thật dài khép hờ, địa phương ẩn ẩn hiện hiện làm cho Mạt Đồng có chút miệng khô lưỡi khô.

"Không mặc thì đẹp hơn". Mạt Đồng để y phục ở cạnh cửa trúc, nam nhân định đi lấy y phục thì bị Mạt Đồng chặn lại, hai tay của Mạt Đồng chậm rãi trượt trên thắt lưng của nam nhân……

" Là ngươi để ta tới thử y phục, thật ra cũng không cần tốn kém như vậy, y phục của bố trang này rất mắc, tùy tiện mua 1 kiện vừa người là được, không cần làm theo yêu cầu……". Nam nhân muốn chuyển đề tài, hắn nói 1 câu thì Mạt Đồng lại dựa sát vào hắn 1 chút, khiến cho thanh âm của hắn dần dần nhỏ lại, cuối cùng lời nói của hắn bị Mạt Đồng chặn ở trên môi.

Nam nhân không hề động, Mạt Đồng chủ động tới gần hắn, thân thể của hai người dán cùng một chỗ, y phục đơn bạc của hắn khép hờ, hắn giơ tay nhẹ nhàng chống ngực của Mạt Đồng, 1 tay Mạt Đồng túm lấy tay hắn còn tay kia thì xoa xoa lưng hắn, để hắn thả lỏng, để hắn đừng khẩn trương…….

Có lẽ là lâu rồi không làm cùng nam nhân nên Mạt Đồng trở nên có chút khó nhịn, y cường thế hôn môi nam nhân, rất nhanh khiến cho nam nhân thả lỏng thân thể, môi y dây dưa với môi nam nhân, thân thể cả 2 dán chặt lấy nhau, hơi của cả 2, hương vị, nhiệt độ cơ thể, tất cả đều cảm ứng rõ ràng được, cảm giác sự tồn tại chân thật của cả 2.

Nam nhân vốn muốn nói không nên ở trong này, dù sao nơi này là thương phô, nếu bị người phát hiện thì sẽ rất khó coi. Nhưng khi tình nùng ý mật rồi thì luôn sẽ coi nhẹ hết thảy bên người, hiện giờ trong mắt Mạt Đồng chỉ có nam nhân, tâm tình muốn ôm nam nhân mãnh liệt đã chiếm cứ hết thảy.

Mạt Đồng từ hôn thử rồi lớn mật hơn, lại đến cường thế như cắn nuốt mãnh liệt, đôi môi xúc cảm mềm mại rõ ràng cùng đầu lưỡi nóng ướt linh hoạt không ngừng kích thích cảm quan (cơ quan cảm giác) của nam nhân.

Cực nóng……

Trơn ướt……..

Nụ hôn cường thế bá đạo, Mạt Đồng hút chặt đôi môi của nam nhân, hôn rất sâu, trống ngực của 2 người cùng hơi thở đều đang biến hóa liên tục, hơi thở cực nóng của y phun phun trên mặt nam nhân, hơi thở nóng ngứa kia bao phủ nam nhân, bởi vì trước đó nam nhân khát nước nên uống 1 chén ô mai ở ven đường cho nên miệng ngọt……..

Hai tay của Mạt Đồng vuốt ve thân thể rắn chắc của nam nhân, mái tóc đen mềm mượt của y rơi ở trên người nam nhân, y hôn vừa sâu lại vừa vội, tim nam nhân đập càng lúc càng nhanh.

Mạt Đồng buông lỏng môi nam nhân ra, đôi môi y dán tại bên môi ướt át của nam nhân, vân vê ma xát 2 cái: “Một thời gian dài ta không ôm ngươi, hôm nay giải quyết ngay ở đây cũng tốt lắm, ta chờ không nổi nữa rồi”. Y hơi hơi nghiêng đầu ngậm đôi môi của nam nhân, liếm lộng khẽ khuấy đảo, 1 tay y ôm thắt lưng của nam nhân còn 1 tay đùa bỡn nhũ tiêm mê người trước ngực của nam nhân.

Nhũ tiêm của nam nhân thực mềm mại, hắn cảm giác được ngón tay của Mạt Đồng ma xát điểm mẫn cảm của hắn, khi thì nhẹ niết, khi thì gảy, hắn tóm lấy tay của Mạt Đồng.

” Không thích?”. Mạt Đồng bá đạo ôm nam nhân, để nam nhân tựa vào cẩm liêu mềm mại phủ kín trên tường, y ái muội dán vào người nam nhân, không chút hoang mang xoa nắn thân thể của nam nhân.

Nam nhân không trả lời, hắn cảm giác được đầu ngón tay của Mạt Đồng đang xoa nhủ thủ mẫn cảm (đầu nhũ) của hắn, hắn thế nhưng nói không ra lời, cái loại cảm giác thoải mái chậm rãi trở nên mãnh liệt…….

Bên hông của nam nhân bị mò tới tê dại, thân thể hắn thả lỏng tới có chút như nhũn ra, đôi mắt hắn lộ ra vài phần ướt át, môi của Mạt Đồng từ môi của hắn trượt tới cổ hắn, hai tay còn không quên sờ tới sờ lui ở trên thân hắn, làn da của hắn thực trơn mềm, Mạt Đồng quả thực là yêu thích không buông tay, nhất là khi nghe được hắn không hề báo trước mà rên rỉ yếu ớt, trong lòng Mạt Đồng tràn ngập cảm giác thỏa mãn, trong lòng của Mạt Đồng thủy chung đều có dục vọng chiếm hữu rất mạnh, đồng thời Mạt Đồng cũng thích nhìn bộ dáng thỏa mãn của hắn……

" Không nên cử động, để cho ta liếm".Mạt Đồng ngẩng đầu nhẹ nhàng hôn mi mắt đang run rẩy của nam nhan 1 chút, đầu lưỡi của y từ hai má nam nhân chậm rãi linh hoạt trượt ……

" Ngươi muốn liếm cái gì?". Nam nhân có chút không thanh tỉnh lắm, hắn còn chưa kịp phản ứng thì cảm giác được đầu lưỡi của Mạt Đồng trượt tới xương quai xanh của hắn, lại trượt xuống phía dưới, hắn cảm giác được Mạt Đồng cách nội sam đơn bạc liếm hôn điểm mẫn cảm trước ngực của hắn, cách vải dệt có thể cảm giác được xúc cảm rõ ràng đầu lưỡi nóng ướt của Mạt Đồng.

Nam nhân cúi đầu liền nhìn thấy đầu lưỡi của Mạt Đồng đang đảo quanh thủ thủ của hắn, tuy rằng cách quần áo nhưng xúc cảm kia vẫn thực rõ ràng, hắn giơ tay tóm lấy tay của Mạt Đồng, muốn Mạt Đồng ngừng 1 chút.

"Y phục ướt rồi, ta còn chưa thử, như thế này không công đạo với lão bản được". Nam nhân nghĩ muốn đẩy tay Mạt Đồng ra, Mạt Đồng lại ôm hắn càng chặt, Mạt Đồng bá đạo ôm cả người hắn.

Mạt Đồng tranh thủ ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân: "Ta đã trả tiền hết rồi, đều mua cho ngươi, ướt thì ướt không sao hết". Ngón tay y thay thế đôi môi của y, nhẹ nhàng xoa nắn điểm mẫn cảm trước ngực của nam nhân, tay kia của y thì chậm rãi trượt về phía giữa hai chân của nam nhân, nhẹ nhàng xoa nắn phân thân giữa hai chân của nam nhân.

Phân thân của nam nhân rất nhanh phát trướng ngay tại trong tay của Mạt Đồng, nhũ thủ của hắn cũng bị làm cho trướng lên và phiếm hồng, cái loại cảm giác này làm cho hắn mấy lần phun ra rên rỉ, hắn cúi đầu suy nghĩ, cảm giác được hơi thở bên môi của Mạt Đồng như có như không phun ở bên môi của hắn, đáy mắt bình tĩnh của hắn cũng có xao động, Mạt Đồng cũng nhận ra phản ứng của thân thể hắn…….

Thân thể của nam nhân thực thành thực……

"Sao ngươi lại có nhiều bạc như vậy?". Nam nhân thấp giọng hỏi Mạt Đồng, mỗi lần hắn hô hấp đều hút vào hơi thở của Mạt Đồng, "Nêu không muốn nói thì cũng không sao cả".

"…….".

Nam nhân thấp giọng nói: "Ngươi có thể không trả lời ta".

Mạt Đồng cũng không nói chuyện, y không muốn trả lời, từ trước đến nay y cũng không thiếu bạc, trước kia y tiêu xài gia tài của nam nhân, khi đó y sẽ không suy nghĩ thay nam nhân, bất quá hiện tại y sẽ không

dùng bạc của nam nhân mà nam nhân cũng không có bạc cho y dùng, về sau y dưỡng (nuôi) nam nhân là được, nam nhân cũng không cần quan tâm chút sự tình này.

"Nếu ngươi muốn biết như vậy thì ta cũng có thể nói cho ngươi". Mạt Đồng nhìn về phía nam nhân, nhìn thấy nam nhân gật đầu thì y nói, sau khi nam nhân nghe xong thì cũng không có biểu hiện gì, nam nhân cũng sẽ không lại lo lắng nữa.

Sau khi trầm mặc một lúc lâu ——

Nam nhân nói: "Chuyện quá khứ không cần nhắc lại". Hắn thực thản nhiên, hắn trực tiếp hỏi Mạt Đồng, hắn hỏi và Mạt Đồng trả lời liên tục.

Mạt Đồng không nói nữa, y hôn nam nhân 1 lát, để nam nhân xoay lưng qua, ngực của y dán tại trên tường, ngón tay của y mượn nước bọt của nam nhân trượt vào trong cơ thể của nam nhân.

" Mỗi lần làm cùng ngươi thì phản ứng của ngươi đều giống như xử nử, rõ ràng có kinh nghiệm như vậy nhưng vẫn là bộ dáng ngây ngô như vậy". Mạt Đồng chế trụ thắt lưng của nam nhân, cởi bỏ nội khố của chính mình, phân thân chậm rãi ma xát ở trước bí huyệt của nam nhân, hơi thở của nam nhân càng ngày càng nặng nề, hai tay mở song mông của nam nhân ra, phân thân nóng rực của y vọt vào trong cơ thể của nam nhân……..

Mạt Đồng dùng lực đè cặp mông của nam nhân, huyệt khẩu nóng ướt chật hẹp của nam nhân gắt gao hàm chứa phân thân của y, y vùi rất sâu, cảm giác được nam nhân thoải mái mà run rẩy, y nhấc thắt lưng nam nhân lên, bắt đầu va chạm thân thể của nam nhân trên diện rộng…….

Đáy mắt bình tĩnh của nam nhân đang rung động, miệng hắn theo sự xâm nhập của Mạt Đồng thì thỉnh thoảng phát ra thở dốc rên rỉ, Mạt Đồng vừa nói chuyện cùng hắn vừa ái muội vuốt ve thân thể hắn, vừa ái muội thì thầm bên tai hắn, đầu lưỡi của Mạt Đồng trượt trên mặt của hắn, liếm hôn mồ hôi của hắn, miệng hắn hơi hơi mở phun ra rên rỉ……..

Thanh âm da thịt va chạm làm hai má của nam nhân nóng lên, nói thông thường là nam nhân đỏ mặt, nhưng Mạt Đồng va chạm rất nhanh, hơn nữa Mạt Đồng liên tục hỏi nam nhân "Muốn hay không muốn", "Có đủ sâu hay không", "có thích hay không", cho dù nam nhân bình tĩnh như thế nào thì cũng vô pháp trấn định được, 2 lỗ tai của hắn trở nên nóng bỏng, nóng bỏng.

" Có phải chỗ này hay không?". Mạt Đồng hỏi nam nhân.

" Ân…….". Nam nhân thấp giọng trả lời.

" Ngươi cái dạng này không thể ôm nữ nhân được đâu, ngươi mau tìm dịp nói rõ ràng cùng nữ nhân kia, hôm nay nữ nhân kia tới khách *** tìm ngươi". Hai tay Mạt Đồng ôm nam nhân, y tựa đầu vào gáy của nam nhân, y dùng lực cường thế tiến vào nam nhân.

Tuy rằng biên độ Mạt Đồng tiến vào rất lớn, cũng thực dùng sức, hơn nữa mỗi một lần đều đụng vào địa phương làm cho nam nhân run rẩy nhưng trận hoan ái này không có làm nam nhân bị thương……

" Ta sẽ không lại thú thê, ta cùng Mộc cô nương chỉ là bằng hữu (bạn bè), ta chỉ xem nàng như tiểu muội (e gái) mà đối đãi". Nam nhân nói đúng sự thật, hai tay của hắn chống trên tường, nhận trùng kích do Mạt Đồng mang tới.

" Tiểu muội?". Mạt Đồng hôn cổ của nam nhân, đầu lưỡi của y trượt trên làn da của nam nhân, đáy mắt sâu và đen của y lộ ra vài phần tà ý, "Ngươi xem nàng là tiểu muội nhưng mà nữ nhân kia lại xem ngươi là tình lang (ng‘ iu)". Y dùng sức đâm phân thân vào thân thể của nam nhân, thanh âm nam nhân run rẩy, eo của nam nhân bủn rủn vô cùng…….

Nam nhân cũng tự biết. Không cần Mạt Đồng nói thì hắn cũng biết. Cho nên hắn không có phản bác lời của Mạt Đồng, hắn cảm giác Mạt Đồng càng lúc càng ôm chặt hắn, tốc độ va chạm càng lúc càng nhanh, hai người giằng co thật lâu thật lâu tại trong phòng thay y phục chật hẹp, Mạt Đồng ôm chặt hắn, không biết thay đổi bao nhiêu tư thế, hắn bị Mạt Đồng hôn tới đôi môi đều nóng lên…….

Sau khi từ bố trang trở về thì Mạt Đồng điềm mật (ngọt ngào, hạnh phúc) cả 1 đêm cùng nam nhân tại khách ***, nam nhân đối Mạt Đồng quả thực là hữu cầu tất ứng (đòi gì được đó), các loại tư thế đều làm theo, điều này làm Mạt Đồng vui tới muốn chết, nhìn thấy bộ dáng nam nhân tiếp nhận mình thì trong lòng y rất thỏa mãn. Kỳ thật y cũng không thích nam nhân (chỉ đàn ông nhé) nhưng bởi vì đối phương là Tích Duyên nên y cũng sẽ không để ý.

Rất nhiều nữ yêu câu dẫn (dụ dỗ, quyến rũ) Mạt Đồng nhưng y cũng không thấy hứng thú lắm, đêm nay nam nhân thực dịu ngoan, cũng thực thản nhiên, nam nhân tiếp nhận nụ hôn của y, sự tiến vào của y…….

Ánh sáng trong phòng ở khách *** thực u ám, sau sa trướng có 2 thân thể trần trụi như ẩn như hiện, màn giường lay động, giường lớn cũng thường thường lắc lư 2, 3 cái.

Thân thể nam nhân thành thục cùng tiếng thở dốc tràn ngập lộ ra hơi thở *** mỹ nồng đậm……

"Sâu hay không sâu?". Mạt Đồng gặm môi của nam nhân một chút, phân thân của y cắm sâu bên trong nam nhân, lại dùng lực đâm vào bí huyệt của nam nhân 2 cái, thân thể của nam nhân bị động tác của y làm di chuyển về phía trước…….

Nam nhân thản nhiên trả lời: "Rất sâu……". Thanh âm của hắn rất thấp, hỗn loạn kèm vài phần khó nhịn.

" Ngươi hút ta rất chặt, lại nuốt hết toàn bộ, bên trong ngươi cực nóng, ngươi xem ngươi đều thích tới nói không ra lời, trong thân thể của ngươi rất ướt……". Mạt Đồng mở rộng 2 chân của nam nhân ra, thuận tiện cho y đi sâu vào nam nhân, y liên tục hỏi những câu khiến nam nhân xấu hổ, nam nhân có đôi khi sẽ trả lời y, có đôi khi sẽ không trả lời y.

Mạt Đồng biết nam nhân thực thích bởi vì y cảm giác được nam nhân ngậm y càng lúc càng chặt, y động

trên diện rộng vài cái, phân thân của nam nhân trở nên càng ngày càng có cảm giác…….

Ngay tại thời điểm nam nhân sắp bắn thì Mạt Đồng đột nhiên rút phân thân ra, nam nhân run rẩy hút không khí, nắm chặt cánh tay của Mạt Đồng……..

" Đột nhiên dừng lại như vậy thì ngươi còn có cảm giác thoải mái không?". Nam nhân ổn định hô hấp hỏi Mạt Đồng, cảm giác phân thân sắp phun trào làm cho hắn bất an giật giật, hắn cảm giác được phân thân của Mạt Đồng rút ra khỏi thân thể hắn, hắn thấp giọng nói một câu, "Ngươi như vậy làm cho ta rất khó chịu…….".

Nam nhân rất khó chịu……..

Phân thân không phát tiết được làm cho nam nhân rất khó chịu……..

Nam nhân nắm chặt cánh tay của Mạt Đồng, Mạt Đồng nhẫn nại cúi đầu hôn môi nam nhân: "Ta lập tức liền cho ngươi, ánh mắt của ngươi thực ướt át giống như đang câu dẫn ta, bảo ta nhanh lên một chút". Y cười gian, khóe miệng lộ ra tà khí thản nhiên…….

" Ngươi……". Lời của nam nhân còn chưa nói xong thì cảm giác được phân thân của Mạt Đồng bất ngờ xâm nhập thân thể hắn, tiếp theo cặp mông của hắn bị chế trụ, kế tiếp hắn cảm nhận được chính là trừu tặng mãnh liệt, cực nóng lại cuồng nhiệt.

Giường đều sắp sụp rồi.

Hai chân của nam nhân mở thật rộng, địa phương tương liên của 2 người phát ra tiếng ma xát *** mĩ, hắn chống người ngồi dậy, 1 tay Mạt Đồng bóp mông hắn còn 1 tay sờ soạng cơ bụng rắn chắc của hắn……..

Nam nhân mẫn cảm run rẩy.

"Đừng bắn ở bên trong". Nam nhân nhắc nhở Mạt Đồng.

Cùng lúc đó 2 người đạt cao trào, nhiệt dịch của Mạt Đồng bắn vào trong cơ thể của nam nhân, nam nhân cảm giác được chất lỏng dũng mãnh bắn vào, hắn mẫn cảm kẹp chặt song mông, động tác vô ý thức của hắn làm cho phân thân của Mạt Đồng càng trượt sâu vào bên trong……

Sau khi làm xong thì nam nhân nằm nghỉ ngơi ở trên giường mà 1 tay của Mạt Đồng để bên đầu nam nhân còn 1 tay để bên eo nam nhân, đường cong duyên dáng phần lưng của y bị nhìn thấy không sót 1 cái gì, mái tóc dài màu đen của y hơi che khuất hàng ma kinh trên lưng y, y chậm rãi xoa nắn thân thể của nam nhân, phân thân chôn sâu bên trong nam nhân không có rút ra…….

"Ta muốn nghỉ ngơi, ngày mai còn có chuyện muốn làm, ngươi cũng sớm nghỉ ngơi đi". Nam nhân nhắc nhở

Mạt Đồng phải biết tiết chế.

Mạt Đồng cúi đầu hôn môi nam nhân, chặn được lời nói của nam nhân nhưng không che được xuân sắc đầy phòng, y tiếp tục ôm chặt nam nhân không buông tay, nam nhân cũng không đẩy y ra. Bởi vì y không có thương tổn nam nhân. Cũng không có làm đau nam nhân. Dù sao nam nhân ở chung cùng y lâu như vậy, ít nhiều vẫn là có chút cảm tình.

Nam nhân cảm thấy không cần thiết cự tuyệt, cũng không phải chưa làm qua, nếu khước từ lại có vẻ già mồm cãi láo, hơn nữa bầu không khí lúc nãy rất tốt……..

Sờ cũng sờ rồi.

Hôn cũng hôn rồi.

Làm cũng làm rồi.

Không có gì cần kiêng kị nữa.

Trước đó Mạt Đồng cùng nam nhân coi như hài hòa, tuy rằng thân phận bất đồng(khác nhau), địa vị bất đồng, tình cảnh bất đồng, tính cách bất đồng nhưng hai người coi như là không có mâu thuẫn gì. Tuy rằng Mạt Đồng có chút bá đạo nhưng tính cách của nam nhân ôn hòa nên nam nhân liền nhường nhịn y.

Mạt Đồng biết nam nhân muốn đi uống rượu mừng nên y cũng không có đi theo, nam nhân mang theo hạ lễ cùng Mộc Phàm Phương đi hỉ yến, dọc đường Mộc Phàm Phương đều dính lấy nam nhân.

Nam nhân trò chuyện với nàng rất nhiều: “Mộc cô nương, ta không thích hợp với nàng”. Hắn thực trực tiếp

“Vì sao?”.

“Bởi vì ta có gia sự (việc nhà, gia cảnh)“. Nam nhân uyển chuyển cự tuyệt nàng.

“Lần trước nghe ngươi nói không phải thê tử của ngươi đã ly thế (chết) sao?”. Mộc Phàm Phương không từ bỏ.

Nam nhân bị nghẹn tới không nói được nhưng thái độ của hắn thực kiên quyết, Mộc Phàm Phương cũng không để ý, hắn lo lắng nhất chính là loại thái độ này bởi vì Mạt Đồng cũng là dùng loại thái độ này đối hắn.

Gia nghiệp của Trang phủ rất lớn, kết thân tự nhiên vô cùng phô trương, nam nhân đứng ở trong đám người dự lễ, sau khi vào đêm thì mọi người đều uống rượu ở trong sân.

Trang gia viện tử (sân) bày mấy chục cái bàn, bên ngoài Trang phủ còn đang phát lương thực cho người nghèo khổ ở trấn trên, nhất phái cảnh tượng náo nhiệt, Mộc Phàm Phương uống nhiều ngã vào trên người nam nhân ngủ.

Nam nhân để nàng gối đầu lên chân mình, lấy áo đắp cho nàng, hắn tiếp tục ngồi uống rượu, còn chưa nháo động phòng nên chưa thể rời đi được, nếu đi thì thất lễ với chủ nhân. Hắn bỏ qua màn bái đường. Hắn vẫn không có nhìn thấy chú rể cùng tân nương tử, tâm tình hắn rất tốt nên uống khá nhiều. Cho tới đêm khuya hắn mới mang Mộc Phàm Phương về Mộc phủ an toàn.

Nam nhân vì chấm dứt tư tâm của Mộc Phàm Phương mà hắn cố ý đi bái kiến phụ thân của Mộc Phàm Phương, nói rõ sự tình. May mắn đối phương thông tình đạt lý hiểu được khó xử của hắn, đồng ý về sau hảo hảo quản giáo nữ nhân nhà mình, cử chỉ này của hắn cũng là bất đắc dĩ, đây cũng coi như giải quyết xong tâm sự của hắn.

Thời điểm nam nhân trở lại khách *** thì phát hiện khách *** rất âm trầm, âm khí rất nặng lại tối đen, hắn bình tĩnh đứng 1 hồi, nhìn du hồn đứng ở chỗ quẹo cầu thang……..

Hắn bước nhanh đi trở về phòng, phát hiện Mạt Đồng đang dùng vạn linh lô luyện công, luc này không thể bị quấy nhiễu, tạm thời nam nhân ra khỏi phòng trước, tới viện tử dưới lầu nhìn 1 chút.

Không đúng. Có âm khí……..

Lập tức nam nhân chợt nghe thấy tiếng cười quỷ dị, một cỗ tà khí từ chân trời cấp tốc truyền đến, tà đế ám dạ như mị (u ám nhưng mị hoặc) xuất hiện ở trước mặt hắn…….

“Lại là ngươi”. Nam nhân nhíu mày.

191. Chương 191

Nam nhân lắc đầu. Hắn tuyệt đối sẽ không đáp ứng tà đế, cho dù hắn mặc kệ chuyện của chính phái nhưng sẽ không rơi vào ma đạo, hắn biết rõ lập trường của chính mình, thực hiểu biết nhu cầu của chính mình.

Nam nhân cũng biết rõ tà đế sẽ không thương tổn hắn bởi vì mấy lần gặp trước hắn phát hiện tà đế không có ác ý đối hắn, tuy rằng là như vậy nhưng hắn cũng sẽ không vi phạm ý nguyện của chính mình.

Tà đế liền đứng cách nam nhân không xa, thân ảnh y chớp lên, nháy mắt di chuyển tới trước mặt của nam nhân, nam nhân cũng không lùi bước, hai người đứng đối diện. Nam nhân rất lãnh tĩnh, thực bình tĩnh.

Tà đế khẽ cười nói: “Chẳng lẽ ngươi bởi vì người trên lầu kia mới cự tuyệt bổn tọa sao?”. Thanh âm của y rất nhẹ, lộ ra một tia khí tức nguy hiểm, cái loại cảm giác này thực quỷ dị, thực âm lãnh.

Bóng đêm đen như mực. Ánh sáng trong viện u ám, bốn phía bị âm khí bao phủ, tà khí chậm rãi mượn sức bóng đêm, truyền đi từng đợt từng đợt âm phong, sợi tóc của nam nhân bị thổi bay, lá rụng trên mặt đất bị cuốn lăn lộn, phát ra tiếng vang lả tả.

"Ta chỉ muốn cuộc sống yên bình, ta không thể giúp ngươi đạt thành bá nghiệp, ngươi có thể tìm chọn những người khác, ta không thích hợp cái loại cuộc sống này". Nam nhân thực thẳng thắn nói với tà đế.

"Cuộc sống yên bình……". Tà đế nhẹ nhàng nở nụ cười, y không có lại tiếp tục khuyên bảo nam nhân, sau 1 đoạn thời gian trầm mặc thật dài thì hai người giống như đều đang giằng co, cuối cùng tà đế lại thấp giọng mơ hồ nói một câu: "Cuộc sống mà ngươi muốn ta sẽ cùng ngươi".

Nam nhân có chút không hiểu nhìn về phía tà đế, hắn cảm thấy được cảm thấy người này hắn hẳn là nhận thức, từ thời điểm gặp mặt lần đầu tiên thì hắn đã có loại cảm giác mãnh liệt này. Nhưng mà nam nhân hi vọng không có bằng chứng mà loạn đoán thân phận của tà đế……

"Lời này của nên nói cho nữ nhân ngươi thích nghe mà không phải ta, ta cùng với ngươi không có chút quan hệ, xin ngươi không nên dùng từ hàm hồ như vậy, ái muội bất chính tùy tiện thay ta quyết định". Thanh âm của nam nhân rất nhẹ, thực tự nhiên, hắn thấy thực thông suốt nên ngữ khí nói chuyện tự nhiên cũng là nhẹ bổng, làm cho người ta nghe xong cảm thấy được hắn rất thẳng thắn.

Tà đế kéo thấp mũ, tự nhiên tỏ ý: "Ngươi thật đúng là thẳng thắn, bất quá ta thích ngươi như vậy".

Nam nhân nhíu mày.

Tà đế nói chuyện luôn lộ ra một cỗ ái muội, giống như là vô hình dẫn dụ hắn, hắn thất thần một lát thì tà đế đã bức hắn tới góc tường trong viện tử.

"Ngươi muốn thế nào?". Nam nhân không rõ ý tứ của tà đế.

Tà đế bị bao phủ trong bóng đêm, khẽ cười: "Ta mang ngươi đi một chỗ, ngươi tự quyết định". Y giơ tay tóm lấy cánh tay của nam nhân, chỉ thấy quang quang mang hiện lên ngã tư đường u ám……

Nam nhân bị đưa tới 1 ngọn núi cách đó mấy trăm dặm, tấm bia đá khắc 2 chữ to "Hoành Đỉnh" bắt mắt, nơi này khắp núi đều là cây liễu.

Nam nhân nhìn mây mù lượn lờ trên đỉnh núi, có một tòa kiến trúc to lớn đứng sừng sững, nơi này tựa hồ là địa phương tà đế ở, hắn có chút chần chờ, hắn không muốn đi tới nhưng tà đế lại xoay người giơ tay cầm tay của hắn, nắm chặt, không cho hắn cơ hội giẫy ra, tà đế đi thực nhẹ nhàng, trường sam đen như mực bị gió thổi cuộn lại……

Nam nhân ngửi thấy 1 cỗ mùi tuyết liên quen thuộc……

Nam nhân trầm mặc, tùy ý tà đế đưa hắn tới đại điện hùng vĩ trên đỉnh, tà đế đứng ở đỉnh núi để nam nhân nhìn nhìn, nam nhân dừng bước nhìn thế gian vạn vật thu hết vào đáy mắt. Rất có khí thế quân lâm thiên hạ.

"Ngươi dẫn ta đến chỉ để xem cái này thôi sao, ta không có hứng thú với cái này". Trên mặt nam nhân mang theo tươi cười ôn hòa, hắn một chút cũng không có sợ hãi tà đế trước mắt, "Đây là ngươi thích chứ không phải ta thích".

"Nhưng mà ta muốn cùng nhau có được với ngươi". Tà đế nhẹ nhàng nhéo tay của nam nhân 1 chút, nam nhân không rút tay về cũng không trả lời, tà đế mang nam nhân xuyên qua đại điện, đương nhiên cũng có nhiều yêu nghiệt đều là sở dụng của tà đế (làm việc cho aka tà đế), nơi này liền giống như một tòa cung điện thật lớn.

Nam nhân im lặng không lên tiếng được tà đế đưa đi ra đình viện, đi tới 1 địa phương có địa thế rộng lớn, mặt đất che kín ấn ký Phạn văn, bốn phía trống trải không người, 1 phù tường (bức tường dán phù chú) linh động phiêu phù ở không trung……..

"Lại đây". Tà đế lên tiếng kêu nam nhân.

Nam nhân nhìn tà đế 1 lát mới chậm rãi đi qua, tà đế chỉ chỉ phù tường: "Ngươi hãy tự xem đến tột cùng ngươi có bộ dáng gì, mặt tường này sẽ làm ngươi nhìn rõ chính mình".

Nam nhân nhìn về phía mặt tường kia……..

Trên tường hiện ra một cái bộ dáng quỷ dị, nam nhân cho rằng chính mình nhìn thấy quái vật, hắn lùi mấy bước nhưng động tác của quái vật cùng hắn giống nhau như đúc, đó đích thật là hắn.

"Rốt cuộc sao lại thế này?". Nam nhân nhìn về phía tà đế.

"Yêu lực gây nên".

Tà đế đi đến phía sau nam nhân, ôm nam nhân, một lần nữa đưa nam nhân tới trước mặt tường, ép nam nhân nhìn về phía mặt tường kia: "Ngươi xem đi, nếu 1 mặt này của ngươi bị những người đó nhìn thấy thì bọn họ còn muốn ngươi nữa không?".

"……..".

Nam nhân không nói gì, hắn biết rõ chắc chắn là linh lực trong cơ thể đang làm cho hắn có một chút biến hóa, bất quá đây chỉ là tạm thời, thứ kỳ quái này sẽ chậm rãi biến mất. Nói như thế nào thì hắn cũng là chưởng môn, chút thường thức (hiểu biết, kiến thức) ấy vẫn phải có.

"Vậy ngươi nhìn thấy loại bộ dáng này của ta thì ngươi còn muốn ta sao?". Nam nhân nghiêng đầu nhìn về phía tà đế, tà đế cúi đầu vùi vào cổ của nam nhân, nam nhân cảm giác được tay của tà đế để ở bên hông hắn siết chặt hơn 1 chút, nam nhân tiếp tục nói, "Quái vật kia xấu như vậy nhưng ngươi sẵn lòng để loại quái vật này đi theo bên người thì không sợ tổn hại anh minh của ngươi sao?".

Thanh âm của nam nhân thực lãnh đạm, thực nhẹ……

Tà đế hôn cổ của nam nhân, nam nhân có chút bất ngờ, không ngờ y sẽ đột nhiên làm loại chuyện này với nam nhân, y một đường hôn đến bên tai của nam nhân, y cười khẽ nói với nam nhân: "Nếu ngươi thích bổn tọa ôm ngươi giống như ôm nữ nhân như vậy thì cũng không có vấn đề gì, bổn tọa sẽ cực lực phối hợp ngươi". Y vừa cười khẽ ở bên tai nam nhân nói chuyện với nam nhân vừa sờ soạng thân thể của nam nhân……

Nam nhân trầm mặc 1 lát, hắn nhanh chóng đưa tay xốc lên mạo tử của tà đế, tà đế chụp được tay của hắn, nắm 2 tay của hắn để ở bên hông của hắn.

"Muốn nhìn bộ dáng của bổn tọa thì cứ nói thẳng là được, ngươi cũng không phải chưa từng gặp bổn tọa". Tà đế hôn cổ của nam nhân, nam nhân cảm giác được một cỗ nóng ướt đánh úp lại.

Tà đế tự cởi mạo tử ra, một đầu tóc dài màu bạc tuôn ra……

Tóc dài màu bạc tron mềm bóng loáng chậm rãi lay động ở trong gió đêm, tà đế ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân, nam nhân đang lẳng lặng theo dõi tà đế, trong con ngươi bình tĩnh của nam nhân lộ ra vài phần thâm ý.

"Phật Hàng……". Nam nhân bình tĩnh nhìn về phía Phật Hàng, phỏng đoán của hắn thế nhưng thành sự thật, tâm tình của hắn thực phức tạp, hắn vốn nên kinh ngạc, nên chất vấn, nhưng mà hiện tại hắn không nói được gì, lòng của hắn thực loạn.

Phật Hàng là tà đế.

"Ngươi hy vọng ta gọi ngươi là [tà đế] hay là [Phật Hàng]?".

"Tùy ý". Phật Hàng ôm nam nhân không buông tay, y cúi đầu chôn ở trong cổ của nam nhân, ngửi hương vị trên thân nam nhân, "Toàn thân cao thấp của ngươi đều tràn ngập hương vị của người khác, tối hôm qua ta có đi khách *** tìm ngươi, ngươi cảm thấy ngô cùng Mạt Đồng thì ai quan trọng hơn đối với ngươi?". Tay y chậm rãi sờ bụng nam nhân, ngừng suy nghĩ mà cười khẽ hỏi nam nhân.

Phật Hàng đã thấy hết……

"Đều giống nhau". Nam nhân không cần (phải) nghĩ ngợi mà trả lời Phật Hàng, ngược lại hắn hỏi Phật Hàng: "Nhưng mà ngươi như thế nào sẽ biến thành tà đế, tu vi của ngươi rõ ràng đã thoái hóa, linh lực

cũng không có, vì sao……".

Phật Hàng tràn ngập ngạo khí liếc mắt nhìn nam nhân một cái, tay y buông lỏng ra nam nhân ra, thực minh xác (rõ ràng, đúng đắn) thực trực tiếp nói với nam nhân: "Tu vi thoái hóa kỳ thật là tà lực đang tăng lên".

"Vậy hiện tại ngươi muốn như thế nào?". Nam nhân nở nụ cười.

"Linh lực trong cơ thể của ngươi thì ngươi căn bản không khống chế được, ý của ngô thì ngươi hẳn là hiểu được". Phật Hàng di chuyển tới trước người của nam nhân, sợi tóc cùng y phục của y bị gió cuộn lên, y đưa tay tóm lấy tay của nam nhân, "Nếu ngươi bị yêu hóa thì ngươi sẽ không nhớ được ngô, đến lúc đó ngô đối với ngươi mà nói chỉ là người xa lạ, trừ phi…….".

Nam nhân nhìn Phật Hàng, hiểu được ý tứ của Phật Hàng: "Nếu ngươi muốn lực lượng này thì ngươi cứ lấy đi, dù sao ta giữ lại cũng không có tác dụng". Hắn thực thản nhiên, cũng rất dứt khoát.

"Thật sự?".

Nam nhân chỉ lẳng lặng nhìn Phật Hàng, một lát sau mới gật đầu tỏ vẻ có thể. Tuy rằng lúc trước hắn rất muốn có linh lực nhưng mà có linh lực thì phiền não cũng nhiều. Hắn không có đại nghiệp gì, không có cũng không sao cả.

"Ngươi trăm phương nghìn kế muốn ta đi theo ngươi chính là muốn thứ này của ta, kỳ thật ngươi cũng không cần tốn công phí sức nhiều như vậy, chỉ cần ngươi nói ngươi muốn thì có lẽ ta sẽ không lập tức đáp ứng ngươi nhưng nếu 1 ngày nào đó ta cao hứng thì ta cũng sẽ cho ngươi, ngươi cũng không cần thiết làm như vậy đâu".

Trước đó ý tưởng Phật Hàng muốn nam nhân đi theo y là thật, bất quá này coi như là nhất cử lưỡng tiện (1 công đôi việc), cảm tình y đối nam nhân cũng không giả dối chỉ là không biết mở miệng như thế nào.

Nam nhân đã cho y linh khí. Lần này cũng nguyện ý cho y, chính là điểm này trong lòng của Phật Hàng cũng thừa nhận cảm tình của nam nhân đối y, y đỡ lấy nam nhân, hôn xuống, nếu y không hút công lực của nam nhân……

Nam nhân sẽ biến thành quái vật……

Nam nhân thật sự liền y như lời của mình đem công lực cho Phật Hàng, lúc trước hắn cưỡng chế phá thất yêu trận, hấp thu linh khí, khi đó hắn chỉ muốn kiềm chế Nham Vân thôi, hiện tại Nham Vân cũng không có linh khí, hơn nữa Nham Vân cũng không ở bên cạnh hắn nữa rồi, hắn giữ linh khí cũng vô dụng, thôi thôi, ai muốn thì cứ lấy đi.

Phật Hàng hấp rất nhanh, nam nhân thật sự mỏi mệt, cho tới khi một chút linh khí trong thân thể hắn

cũng không còn thì hắn mới mở miệng hỏi Phật Hàng: "Hiện tại Nham Vân ở đâu?".

"Không chết được". Phật Hàng lạnh lùng trả lời nam nhân, nhìn thấy nam nhân còn đang nhìn y thì y còn nghiêm túc tỏ vẻ, "Ta không biết rõ tình huống của Nham Vân lắm". Y không thích nam nhân nhắc tới Nham Vân, nam nhân cũng không hỏi lại bởi vì Phật Hàng cũng không biết, bởi vì trước đó Phật Hàng không có đi Tu La cảnh mà là Nham Vân đi 1 mình.

Nam nhân tinh tường tỏ vẻ không can thiệp vào việc của Phật Hàng, hiện tại cái gì hắn cũng không quản, hắn trải qua cuộc sống của chính mình, hắn để Phật Hàng đưa hắn trở về, thời điểm hai người trở lại khách *** thì đã là đêm khuya.

Mạo tử của Phật Hàng đội lên đầu một lần nữa, sau ngày ấy Mạt Đồng truy vấn vì sao linh khí của nam nhân biến mất, mỗi lần nam nhân đều lắc đầu và nói không có cũng không sao.

Qua 1 thời gian Mạt Đồng biết nam nhân không muốn nói nên không hỏi nữa.

Trong mắt của nam nhân có linh khí hay không đều không sao cả, hắn đã cho Phật Hàng 1 lần, lần này cho … một lần nữa thì cũng không khác biệt, lúc trước thời điểm không có linh khí thì hắn cũng sống được. Linh lực lại không thể làm cơm ăn.

Hiện tại nam nhân cái gì cũng không quản, hắn sống cuộc sống của chính mình, thỉnh thoảng hắn từ chối gặp Mộc Phàm Phương nhưng Mộc Phàm Phương vẫn xem hắn là đại ca mà đối đãi, mà Mạt Đồng ở trong thành mua một cái tòa nhà lớn để cho hắn ở.

Tích phủ……..

Lần này Mạt Đồng để cho nam nhân đặt tên, nam nhân thực hài lòng, hắn có thể an cư ở trong thành là chuyện tốt, bất quá chuyện này cần cảm tạ bạc của Mạt Đồng. Nơi này là chân chính là nhà thuộc về 2 người bọn họ.

Nam nhân không có lại trở về trở về trúc xá, hắn lạc địa sinh căn (bám rễ), tâm tính của hắn rất đạm, hắn 1 không ham phú quý, 2 không muốn rước lấy thị phi. Cuộc sống an an phận phận, yên bình lại thoải mái.

Nam nhân mặc kệ chuyện tình yêu ma gây họa bên ngoài, hắn chỉ nghe nghe là tốt rồi, cũng không phải thực để ý. Có người nói môn chủ của Nham môn đã chết, đệ tử Nham môn bị trục xuất (lưu đày), hiện tại thế gian không có Nham môn, cơ hồ là ở mấy tháng ngắn ngủn sau đó thì Nham Vân đã thành quá khứ, mà thế gian không ai chủ trì (giữ gìn, bảo vệ) nên yêu ma tàn sát bừa bãi, trăm quỷ hoành hành.

Nhưng là có Mộc gia trấn ở đây nên cơ bản không có quỷ quái, có quỷ đều bị thu.

Ngày hôm đó Mộc gia có dạ yến, mời nam nhân tới dự, hắn phân vân vì do phụ thân của Mộc Phàm Phương mời cho nên hắn cũng không từ chối được, hắn để Mạt Đồng tự ở nhà xướng ca, nói buổi tối có

chuyện gì phải đi ra ngoài một chút, Mạt Đồng bảo hắn sớm về nhà một chút, hắn gật đầu đáp ứng liền đi tới Mộc phủ.

Hắn mang theo 1 ít lễ vật đi bái phỏng (thăm hỏi), tới rồi mới biết được dĩ nhiên là là gia yến của Mộc gia, Mộc Phàm Phương thế mà dám mời hắn tham dự, phụ thân của Mộc Phàm Phương vì cảm tạ lần trước hắn mang Mộc Phàm hồi phủ cũng liền mời hắn đến đây.

Mộc gia là1 đại gia tộc, rất nhiều thân thích tới đây, mà hai vị hôm nam nhân đi uống rượu mừng tân hôn cũng tới đây, Mộc lão gia đối nam nhân rất tốt, tiếp đón lại thực chu đáo.

Nam nhân đang ở cùng Mộc gia lão gia, mà lúc này một vị thanh niên mặc trường sam tử sắc hoa mĩ, đầu cài phát quan màu vàng tinh xảo chậm rãi đi tới hướng bên này……

"Cữu cữu (cậu), hôm nay là gia yến vì sao sẽ có người ngoài, vị này chính là ai?". Một thanh âm dễ nghe lộ ra sự lãnh đạm vang lên, thanh âm quen thuộc này khiến cho nam nhân ngẩng đầu nhìn nhìn người đang đứng trước mặt…….

Đáy mắt bình tĩnh của nam nhân hiện lên vài tia kinh ngạc, hắn nhìn thấy không phải ai khác mà chính là —— Nham Vân!

Nham Vân diện vô biểu tình (mặt than, mặt đơ) nhìn chằm chằm nam nhân, mà lúc này 1 nữ nhân mặc y phục hồng nhạt, diện mạo xinh đẹp đi tới……..

"Phu quân, sao ngươi lại có thể vô lễ đối khách nhân như thế……". Nữ nhân kia đang làm nũng với Nham Vân, còn tranh thủ liếc mắt tỏ vẻ xin lỗi nam nhân 1 cái, lúc sau lại che miệng nở nụ cười, "Ngươi chính là vị Tích đại ca mà Phàm Phương thường xuyên nhắc tới đi, thật sự là ngưỡng mộ đại danh đã lâu". Nữ nhân này nùng trang (trang điểm đậm) xinh đẹp, cách ăn mặc thật sự thoải mái.

Tươi đẹp như…..

Hơn nữa nàng thế nhưng kêu Nham Vân là phu quân…….

Nam nhân đánh giá hai người qua lại, đáy mắt bình tĩnh của hắn có vài phần rạn nứt, sau nửa canh giờ thì Nham Vân không có nói chuyện với hắn nữa, chỉ là nhìn hắn chằm chằm.

Nam nhân làm bộ cái gì cũng không thấy, cũng làm bộ không biết Nham Vân. Mà hắn từ trong miệng Mộc gia lão gia biết được vừa rồi diễm phụ (người phụ nữ xinh đẹp) cùng Nham Vân chính là Trang gia mà lần trước hắn đi uống rượu mừng kia…….

Nữ nhân kia kêu Mẫn Nhi là thê tử Nham Vân mới thú (cưới) không lâu.

Sự tình tới rất đột nhiên làm cho nam nhân có chút trở tay không kịp, nhưng Mộc Phàm Phương lại nói với hắn bởi vì thời điểm phụ thân của Trang Mẫn Nhi đi qua Tu La cảnh cứu được Nham Vân đang bị thương sắp chết, hơn nữa Trang Mẫn Nhi chiếu cố Nham Vân rất nhiều nên Nham Vân đáp ứng thú Trang Mẫn Nhi.

Hiện tại nửa điểm công lực Nham Vân đều không có, hơn nữa chân cũng què……

192. Chương 192

Nam nhân phát hiện phát hiện Nham Vân đi đường khập khiễng nhưng hắn không nhìn kỹ, cũng nhìn không ra, hơn nữa thương của Nham Vân còn chưa lành, trong thời gian ngắn ngủn này thế nhưng đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Thời điểm ăn cơm Mộc Phàm Phương gắp rau cho Tích Duyên, mà Nham Vân cùng Trang Mân Nhi ngồi ở đối diện, y nhìn nam nhân suốt, y không ngờ sẽ gặp lại nam nhân như vậy, trong khoảng thời gian này xảy ra rất nhiều việc, y từ trong chỗ chết mà sống lại, còn thú thê, thành gia.

Nhưng mà sau khi Nham Vân gặp nam nhân thì có chút đột nhiên…….

Hai người tựa hồ đều không định nhận thức cùng đối phương, cả phòng ăn vui vẻ lại hòa thuận, bộ dạng thê tử Trang Mẫn Nhi của Nham Vân rất xinh đẹp, nam nhân tranh thủ liếc mắt nhìn nữ nhân kia một cái……

Trang Mẫn Nhi mặc trường sam hồng nhạt, trâm cài đầu thực tinh xảo, đồ trang sức cũng khá hoa mỹ, nàng trang điểm đậm nhưng một chút cũng không ảnh hưởng tới sắc đẹp của nàng, sẽ không có vẻ tục tằng mà ngược lại có vẻ thập phần xinh đẹp, làn da của nàng trắng nõn, các ngón tay đều mềm mịn trắng nõn…….

Nam nhân đột nhiên phát hiện Nham Vân đang bất mãn nhìn hắn chằm chằm, hắn cúi đầu không nhìn nữa, tái nhìn nội nhân (vợ) của người khác là chuyện không lễ độ, cho tới thời điểm hắn đi về thì Nham Vân cũng cũng không nói chuyện cùng hắn.

Người Mộc gia ôn chuyện, nam nhân hướng Mộc gia lão gia nói còn có việc nên về trước.

Mộc Phàm Phương có vẻ có chút tiếc nuối nhưng cảm giác nam nhân đối nàng xa cách, nàng cũng biết nam nhân sẽ không thích nàng nên có vẻ có chút thất vọng.

Mà khi nam nhân một mình đi ra khỏi Mộc phủ thì sắc trời đã khuya, bên ngoài không có đèn, hắn cầm theo đèn ***g đi ra khỏi Mộc phủ, hắn đi qua ngỏ tắt nhỏ, đi hướng Tích phủ, Tích phủ ngay tại đối diện Trang phủ……

Mà hôm nay nam nhân mới biết được Nham Vân thế nhưng thành cô gia của Trang phủ…….

Nham Vân không phải thích Liễu Phong nhất sao?

Nam nhân cho rằng cho dù Nham Vân thành thân thì đoán chừng cũng không quên Liễu Phong được…….

Nam nhân không ngờ Nham Vân sẽ thành gia (lập gia đình), hắn vừa đi vừa suy nghĩ, không nhìn đường nên không cẩn thận đụng vào tấm ván gỗ xe ven đường, cả người hắn ngã trên mặt đất.

Nam nhân tâm thần không yên, đang chuẩn bị đứng lên thì phát hiện một đôi hài cẩm tú tinh xảo (vải, lụa thêu tay) xuất hiện ở trước mặt, theo hoa mỹ phục sức nhìn lên trên thì nhìn thấy…… Đúng là Nham Vân diện vô biểu tình (mặt đơ)…….

Nam nhân cứng ngắc ở tại chỗ.

Nham Vân tới làm cái gì? Vì sao Nham Vân xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ còn nghĩ muốn vũ nhục nam nhân một chút?

" Chúc…… Chúc mừng ngươi……". Nam nhân ngay cả nói chuyện cũng không nói rõ ràng được, câu đầu tiên hắn nói là chúc mừng bởi vì hắn không biết nói gì cùng Nham Vân, hắn sẽ không hỏi tại sao Nham Vân lại đuổi theo tới đây bởi vì hắn biết Nham Vân sẽ không cho hắn đáp án tốt đẹp gì.

" Chúc mừng ta cái gì? Chúc mừng ta nhanh như vậy có thể gặp lại ngươi?". Nham Vân tiến lên đỡ nam nhân đứng dậy, nam nhân ổn định cước bộ, cảm thấy có chút xấu hổ, nam nhân chỉ có thể cười cười xin lỗi.

" Chúc mừng ngươi thành thân, cưới một vị nương tử xinh đẹp như vậy". Ngữ khí của nam nhân thực ôn thuận, từ trước đến nay hắn đều thực ôn nhu, cho dù ra sao vẫn bình tĩnh như vậy, đều ôn hòa vô cùng.

" Ngươi là thực tâm nói hay là nói khách khí?".

"……".

" Trả lời". Nham Vân thúc giục nam nhân.

"Là thật tâm". Nam nhân trả lời.

Nam nhân vỗ vỗ bụi bặm trên người liền hướng Nham Vân cáo từ, hắn chậm rãi tỏ vẻ: "Nếu ngươi không có việc gì thì ta đi về trước, ngươi mau trở về đi thôi, phu nhân…….phu nhân của ngươi còn chưa rời yến (bữa tiệc), một mình ngươi đi ra cũng không thỏa đáng……". Hắn nói xong thì thấy Nham Vân không có phản ứng gì, tựa hồ cũng không muốn nói gì, hắn mới rời đi.

Lúc này Nham Vân mới nói một câu với nam nhân: “Không phải là ngươi thực xem thường ta?”.

” Không có”. Nam nhân lắc đầu.

” Ngươi cảm thấy phu nhân của ta đẹp không?”. Nham Vân tiến lên vài bước đuổi kịp cước bộ của nam nhân, y tùy ý tỏ vẻ, “Ta không cần đi trở về, ta đã dặn dò lại rồi”.

“Ân”. Nam nhân gật đầu.

Nam nhân không có cười nhạo Nham Vân, Nham Vân cảm thấy có chút ngoài ý muốn bởi vì y cảm thấy nam nhân hẳn là thực chán ghét y, nhìn thấy hiện tại y gặp nạn, nếu đổi thành người khác có thể sẽ cho y thêm 2 đạp nhưng mà nam nhân sẽ không làm như vậy, ở trong mắt nam nhân cho dù y quá phận như thế nào thì thủy chung là nam nhân nuôi lớn, nam nhân cũng có 1 bộ phận trách nhiệm rất lớn trong đó.

Hai người tâm sự nặng nề mà đi đến cửa nhà, Nham Vân nhìn thoáng qua môn biển (tấm biển treo trên cửa) Tích Phủ, y đã đoán được, y không nhìn nam nhân mà ngược lại hỏi: “Ngươi ở cùng ai?”.

” Mạt Đồng”.

Nham Vân cười phốc một tiếng: “Ta cho rằng ngươi sẽ ở cùng Phật Hàng, nếu không thì cũng có thể là Cửu Hoàng, nguyên lai chọn tới chọn đi thì ngươi vẫn chọn 1 kẻ hư hỏng nhất”.

” Ta không có linh khí, cũng không quản được chuyện hàng ma hàng yêu”. (thu, giết yêu ma). Cho nên là yêu hay là ma thì sớm đã không quan trọng nữa rồi. Quan trọng là … có đối xử tốt với hắn không…….

Nham Vân có chút kinh ngạc nhìn nam nhân, biết nam nhân sẽ không nói dối, biết được linh khí của nam nhân biến mất thì y có chút bất ngờ, như vậy nói cách khác nam nhân sẽ không lại biến thành bộ dáng yêu dị đêm đó…….

Nham Vân đột nhiên rất muốn cười to. Chỉ có 1 mình y gặp qua bộ dáng đêm đó của nam nhân, y cũng sẽ không quên buổi tối ngày đó nam nhân nhiệt tình cỡ nào…….

” Ngươi cũng biết nếu Thiên môn (cổng trời) mở ra, Xích Luyện đã tu đến viên mãn thì sẽ thành tiên đi?”. Nham Vân hỏi nam nhân.

“…….”. Nam nhân chưa đáp lại.

” Còn có Phật Hàng rất có vấn đề, nếu ngươi ở bên người y thì cũng nên cẩn thận”. Nham Vân nhắc nhở nam nhân.

"……"

Tuy rằng một câu nam nhân cũng chưa nói nhưng hắn đã sớm biết, hắn chỉ có thể nghe Nham Vân nói hết thì mới gật đầu.

" Ngươi nói nhiều như vậy cũng không thay đổi được gì". Nam nhân thản nhiên nở nụ cười, đáy mắt của hắn tràn đầy thần tình nhu hòa, hắn ôn hòa tỏ ý, "Tòa nhà này là Mạt Đồng mua, thời điểm y cao hứng thì nơi này có thể kêu Tích phủ, thời điểm mất hứng có thể kêu khác, y cũng tùy thời có thể đuổi ta đi……..".

Lần này đổi thành Nham Vân không thể nói gì.

" Đương nhiên ta cũng có thể tự mình đi, ngươi cảm thấy ta nên đi tới đâu? Là giống ngươi tìm 1 nữ nhân để thú hay vẫn tiếp tục ở tại trúc xá trong cái núi hoang sống qua ngày?". Nam nhân nhìn thoáng qua đại môn Tích phủ đang đóng chặt, trong mắt hắn lộ ra vài phần thương cảm, "Ta đi tới đâu đều sẽ bị tìm ra, tuy rằng hiện tại ta ở nơi này, trên người không có bạc nhưng ta cũng cũng không phải bạch trụ". (ở miễn phí không làm gì).

Tuy rằng tấm thân này của nam nhân cũng không đáng giá, khuôn mặt cũng không xinh đẹp như tiểu quan thanh lâu, nhưng muốn ngủ ngủ (í thúc là ngủ rùi XXOO í) vẫn là có thể, trừ bỏ ngủ cùng Mạt Đồng thì hắn còn có thể liều mạng làm việc, bởi vì chỉ có như vậy hắn mới có thể cảm thấy không mắc nợ ai.

Nam nhân cũng không muốn giả vờ thanh cao. Hắn chỉ là 1 người nam nhân bình thường mà thôi, cũng không phải danh môn vọng tộc, cũng không phải thiếu niên mềm mại, ngủ liền ngủ, cũng không có gì cần kiêng dè, mặc dù có chút cảm thấy thẹn nhưng hắn cũng không có thể bịa đặt.

" Ta đi vào". Nam nhân gật đầu một cái với Nham Vân liền không chút hoang mang trở về Tích phủ.

Lời của nam nhân đều là lời thật lòng, hắn ở nơi này cũng không phải bạch trụ, rất nhiều chuyện tình hắn cũng không có khả năng khống chế, hắn mềm lòng, hắn vô năng, hắn yếu đuối……Hắn vô dụng. Hắn thật sự vô dụng, một chút hữu dụng cũng không có, tác dụng duy nhất của hắn là để cho người khác tiết dục!

Trước kia nam nhân bị Nham Vân xem như Liễu Phongg mà ôm.

Sau lại là Xích Luyện vì thành tiên mà hút linh khí của hắn.

Sau lại Cửu Hoàng động dục cũng ôm hắn, liền bởi vì người khác không chịu nổi nhưng nam nhân chịu được. (mí đầu thía thôi nhưng h ca í iu thúc thật lòng mừ)

Mạt Đồng khiến cho nam nhân có nhà nhưng không thể quay về, nhà cũng chẳng phải là nhà…….

Liền ngay cả Phật Hàng từng không màng danh lợi cũng rơi vào ma đạo, người duy nhất không có thương

tổn qua nam nhân chính là Phật Hàng, nhưng mà hiện tại Phật Hàng đã có chuyện cần phải làm…….

Quyền thế địa vị chẳng lẽ liền nặng như vậy sao? Chẳng lẽ không có những thứ này sẽ không có thể sống, không thể sống sao? Nam nhân cảm thấy khoảng cách giữa bọn họ quá lớn quá lớn, ở trên người bọn họ trừ bỏ ích kỷ cùng lợi ích thì hắn cơ hồ nhìn không thấy một chút tình yêu nào, hắn đi thực gian nan, hắn từng nghĩ tới, cũng lo lắng qua tương lai……

Nam nhân cũng không phải không có tưởng tượng qua tương lai của bọn họ, hắn thầm nghĩ tới, nếu trong bọn họ có người thẳng thắn nói với hắn muốn vĩnh viễn cùng hắn cùng một chỗ, kiếp nầy kiếp sau cũng không sẽ ruồng bỏ hắn, sẽ không cô phụ hắn……Thì hắn cũng nhất định sẽ nghĩa vô phản cố (dứt khoát đồng ý luôn), toàn tâm toàn ý đối đãi người kia, nhưng mà cho tới bây giờ hắn đều không có đợi được những lời này, nhận được cũng chỉ là những câu gió thoảng mây bay mà thôi. Trừ bỏ lợi dụng thì hắn không cảm giác được cái gì khác, cho dù có ấm áp ngắn ngủi thì cũng sẽ bị sự thật tàn khốc dẫm nát, hắn là người, hắn cũng không phải không có cảm tình.

Cho dù hắn bình tĩnh ra sao, bình tĩnh đến đâu thì cũng sẽ có thời điểm bùng nổ, nam nhân cảm thấy chính mình sắp đứng không nổi nữa rồi, hắn ngồi ở đại đường rất lâu. Liền động hắn cũng không muốn động một chút nào hết.

Nam nhân biết mình không hoàn mĩ, cũng biết mình đã nhiều tuổi, không so được với những nam nữ tuổi trẻ khác, hắn không cần cầu toàn bộ bọn họ đều ở cùng hắn nhưng ít nhất chỉ cần 1 người là được. Nhưng mà hắn tự đánh giá cao chính mình rồi thế nhưng 1 người đều không có.

Nam nhân ngồi ở bên ngoài cho tới hừng đông thì hắn mới chỉnh đốn tốt hảo tâm tình quay về phòng của chính mình, hắn cùng Mạt Đồng chia phòng ngủ, nhưng mà thỉnh thoảng buổi tối Mạt Đồng sẽ tới ôm hắn.

Cuộc sống của 2 người liền giống như đoạn thời gian trước kia ở Trương phủ, người hầu của Tích Phủ đều là Mạt Đồng chiêu tập ở trấn trên, tuy rằng Tích phủ rất lớn nhưng lại không bị thiếu nhân khí.

Thường xuyên sẽ có một ít người kỳ quái tới tìm Mạt Đồng, nói chính xác không phải là người mà là yêu, là yêu ma quỷ quái hơi chút có địa vị, biết được Mạt Đồng ở lại trấn trên nên đều mang theo hạ lễ tới cửa bái phỏng.

Yêu ma quỷ quái cũng có quy củ của chính mình, cùng con người giống nhau đều là cần tạo quan hệ.

Hàng năm Tích phủ đều tràn ngập âm khí khiến cho Trang phủ đặt 2 môn thần uy vũ ở trước cửa phủ đệ của mình cùng thạch sư trấn áp tà linh, trên môn biển của phủ đệ còn đặt kính bát quái chiếu yêu.

Nam nhân cũng vẫn khôn nói cho Mạt Đồng biết chuyện Nham Vân chính là cô gia của Trang phủ, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, mà Tích phủ cũng khá khí thế, bốn phía Tích phủ đều là Tà thần yêu thú khắc bằng đá, trên mái hiên có 1 con thạch long (rồng đá), không biết Mạt Đồng từ nơi nào làm ra linh hổ hai đầu hung mãnh đặt ở trước đại môn của Tích phủ.

Cơ hồ không ai dám xông vào Tích phủ, người muốn đi vào Tích phủ đều phải trải qua thông báo, sẽ có hai vị đại hán hộ viện chuyên môn đến khiêng lão hổ đi, lúc này mới có thể đi vào.

Mà cơ hồ mỗi ngày Tích phủ đều có yêu ma quỷ quái đến bái phỏng, nam nhân chưa bao giờ can thiệp chuyện của Mạt Đồng, tùy Mạt Đồng thôi, chỉ là thường ngày thời điểm hắn không có việc gì thì sẽ buôn bán duyên trên chợ, thỉnh thoảng Mộc Phàm Phương sẽ đến mời hắn đi uống trà thì hắn cũng đều đi, bởi vì hắn đã nói rõ ràng cùng Mộc Phàm Phương, Mộc Phàm Phương cũng tỏ vẻ có thể lý giải(hiểu) hắn. Hắn có thêm 1 bằng hữu.

Mà gần đây thường xuyên sẽ có một ít sơn tinh yêu quái tặng một ít mỹ nữ cho Mạt Đồng, những nữ nhân này thực tự do ra vào Tích phủ, nam nhân chưa bao giờ hỏi Mạt Đồng bởi vì Mạt Đồng đều sẽ mang những nữ nhân này đi.

Gần đây Mạt Đồng cũng phát hiện nam nhân không thích nói chuyện cùng y, bởi vì những yêu quái muốn tìm y hỗ trợ sẽ tặng chút nữ tử xinh đẹp cho y, biết điều sẽ tặng rượu ngon cho y.

Tuy rằng nam nhân không nói ra nhưng Mạt Đồng cũng hiểu được nên kiêng dè một chút thì tốt hơn, y cùng nam nhân thật vất vả mới có cuộc sống hiện tại, y cũng không muốn bị quấy rầy.

Mỗi khi Mạt Đồng ôm nam nhân thì nam nhân cũng không nói chuyện với y, cũng sẽ không trả lời câu hỏi của y, tuy rằng sau đó nam nhân vẫn sai người nấu canh tẩm bổ cho y nhưng y cảm thấy nam nhân không cao hứng lắm.

" Ngươi có ý kiến gì với ta thì cứ nói thẳng ra đi, hay là ngươi không quen ở đây?". Mỗi lần Mạt Đồng đều trực tiếp hỏi nam nhân.

Từ trước đến nay nam nhân đều thực hiền hoà, cũng chỉ là dùng ngữ khí ôn hòa trả lời: "Thật ra nơi này rất tốt, tốt hơn nhiều so với địa phương ta ở trước kia……".

Cho tới bây giờ nam nhân đều không muốn gì nhiều, hiện tại đã muốn thực thỏa mãn…….

193. Chương 193

Lâu ngày Mạt Đồng cũng không nam nhân gặp mặt cùng nữ nhân Mộc phủ kia bởi vì y biết nam nhân sẽ không tái thú (cưới vợ nữa), biết nam nhân sẽ không xằng bậy, y đối nam nhân thực yên tâm.

Chính là thời điểm hai người làm tình thì nam nhân cũng không chủ động, không giống như lần trước, cũng sẽ không nói linh tinh "Sâu quá, sâu quá", nhiều lắm chỉ hừ 2 cái.

Mạt Đồng có đôi khi cảm thấy nam nhân đang tẫn nghĩa vụ (làm cho có, làm vì nghĩa vụ), bởi vì nam

nhân ở chỗ của y cho nên muốn dùng thân thể đến đổi, nhưng y có đôi khi cảm thấy nếu nam nhân thực sự có loại ý tưởng này thì vậy không ổn.

Nếu nam nhân có thể sinh hài tử cho y thì có thể sẽ không giống như vậy, Mạt Đồng ngồi ở trước bàn tự hỏi như thế nào làm cho nam nhân mang thai, tuy rằng việc này nói ra có chút ly kỳ nhưng kỳ thật nam nhân mang thai cũng không phải không có cách. (seo đây ko phải sinh tử văn nhể, thiệt mún nhìn thấy thúc Duyên sinh con quá đế kaka).

Huyền thiên lục đạo cũng đều là nam thể nhưng 1 người trong đó có thể thụ thai. Nhưng mà phải làm như thế nào thì Mạt Đồng còn chưa biết.

Mạt Đồng có chút buồn rầu, nếu nam nhân biết ý tưởng của y thì khẳng định sẽ không nguyện ý, y cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, dù sao chuyện nam nhân thụ thai cũng quá ly kỳ (khác thường, lạ lùng).

Nếu nam nhân là nữ nhân thì Mạt Đồng sẽ không cần lo âu, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, sinh cho y 18 đứa……..

Như khi Mạt Đồng làm cái loại hoan ái kịch liệt này, mỗi lần đều khiến cho nơi đó của nam nhân tràn đầy. Y nghĩ, ái muội cười nhẹ vài tiếng. Y uống một ngụm trà do nam nhân pha, hoàn toàn không có nghe con hồ yêu bên cạnh đang nói cái gì.

Gần đây y làm nhiều chuyện sau lưng nam nhân, vài ngày trước Phật Hàng tìm y, y cũng biết Phật Hàng chính là đế, y cùng Phật Hàng không có khúc mắc gì, hai người lại từng cộng hưởng (cùng XXOO thúc) nam nhân, y cùng Phật Hàng kết minh cũng không khó gì.

Phật Hàng muốn nắm nhân gian trong tay, sẽ đối phó Xích Luyện.

Mạt Đồng cũng tán thành cách làm của Phật Hàng, nói diệt trừ Xích Luyện thì y khẳng định tán thành 2 tay, hơn nữa y đã đã sớm xem xà yêu không vừa mắt. Cái loại yêu nghiệt này mà cũng có thể thành tiên.

Mạt Đồng cảm thấy thực buồn cười, thế gian này đã sớm hỗn loạn vô cùng, yêu phi (không phải) yêu, ma phi ma, phật phi phật……

Về phần Cửu Hoàng chỉ sợ là đã trở về phương Bắc, Mạt Đồng giả mạo bút tích của nam nhân rồi sai người đưa thư cho Cửu Hoàng, bảo Cửu Hoàng không cần đợi nữa, nam nhân đã có lựa chọn rồi, nam nhân chọn Mạt Đồng…….

Cửu Hoàng trở về phương Bắc.

Nham Vân là 1 phế nhân.

Xích Luyện truy đuổi (mưu cầu, theo đuổi) thành tiên, hiện tại chỉ sợ đã thăng thiên rồi.

Mà hiện tại Phật Hàng đã kết minh cùng y. (y ở đây chỉ Mạt Đồng – lúc này ẻm đang tự nói).

Mạt Đồng vừa có chút đăm chiêu tự hỏi buổi tối nên làm như thế nào để nam nhân cao hứng một chút vừa thờ ơ thưởng thức linh châu hồ yêu đưa cho y.

Ánh mắt hồ yêu rất tốt, thấy Mạt Đồng không phản ứng gì với chính mình thì liền cáo từ.

Mà lúc này nam nhân đang từ bên ngoài hồi phủ, 2 linh hổ uy mãnh trước cửa Tích phủ nhìn thấy hắn trở về liền chủ động nhường đường, hôm nay tâm tình hắn rất tốt, hắn giơ tay sờ sờ đầu của linh hổ, hai linh hổ kia vốn hung mãnh trở nên dịu ngoan, chen tới bên người hắn cọ tới cọ lui.

Nam nhân mới vừa ở chợ mua mấy khối thịt tươi nên ném cho ném cho hổ, linh hổ vui mừng đi ăn thịt, hắn đưa đồ hôm nay cho đám dọa người này (ý bảo 2 ẻm hổ này chiên dọa khách tới nhà), bởi vì thời tiết dần dần nóng lên nên hắn mua thêm một ít y phục mát mẻ, còn mua mấy đại đỉnh (cái vạc bự) để đặt khối băng, bố trí trong hầm băng của Tích phủ.

Nam nhân vội tới đầu đổ đầy mồ hôi nhưng hôm nay tâm tình hắn tốt, bởi vì hôm nay là sinh thần (sinh nhật) của hắn, hắn tự mua mì thọ* cho mình, Mạt Đồng nhìn thấy hắn trở về liền mang trừ tà châu mà hồ yêu đưa cho mình tặng cho hắn.

Nam nhân nhìn thấy trong hộp gấm là 1 linh châu bảy màu tỏa sáng, nghi hoặc nhìn về phía Mạt Đồng: “Hôm nay cũng không phải ngày đặc biệt gì, vì sao ngươi đột nhiên tặng đồ cho ta?”.

Viên linh châu này là dùng để trừ tà, khiến quỷ không thể tới gần nam nhân.

” Ta tặng đồ cho ngươi thì không cần chọn ngày, hiện tại ngươi không có linh khí, đeo nó thì an toàn hơn”. Mạt Đồng ôm nam nhân, để nam nhân ngồi ở trên đùi y.

Nam nhân có chút không quen như vậy, hắn nhịn xuống xấu hổ xấu hổ: “Đa tạ”.

“Không cần cảm ơn”. Mạt Đồng đứng đắn trả lời nam nhân khiến nam nhân liếc y mấy cái, đôi mắt của y đen tuyền, mơ hồ lộ ra một cỗ tà khí.

” Hôm nay ta mua vài bộ y phục cho ngươi, cũng không biết có vừa người hay không”.

Nam nhân vừa nói xong thì Mạt Đồng bế nam nhân lên, nam nhân rất nặng, Mạt Đồng hôn nam nhân 1 cái thì ngậm đôi môi nóng bỏng của nam nhân, thấp giọng nói: “Hiện tại liền mặc thử là được, từ từ thử, thử từng bộ 1, dù sao chúng ta có rất nhiều thời gian……”. Y hôn nam nhân mấy cái thì ôm nam nhân vào nhà.

Hai canh giờ sau thì nam nhân mặc y phục từ trong phòng đi ra, hắn tự mình đi phòng bếp nấu 1 chén mì thọ cho chính mình, bởi vì bình thường Mạt Đồng không ăn đồ ăn của phàm nhân (con người), hắn sẽ không chuẩn bị phần cho Mạt Đồng.

Khi Mạt Đồng vừa uống rượu vừa đi tới đại đường thì nhìn thấy 1 mình nam nhân im lặng ngồi ăn mì, nhưng lại ăn rất ngon, y ngồi vào bên cạnh nam nhân, nam nhân biết y tới nhưng cũng không ngẩng đầu nhìn y.

Mạt Đồng thấy nam nhân không để ý tới y thì sáp qua hôn 1 cái lên mặt nam nhân, mái tóc đen dài của y rơi trên đùi của nam nhân, cặp mát đen láy lẳng lặng nhìn nam nhân chăm chú…….

Lúc này nam nhân mới ngẩng đầu nhìn Mạt Đồng: “Còn có chuyện gì? Y phục ngươi đều thử qua, còn muốn…… Còn muốn thế nào?”. Nam nhân phát hiện khi Mạt Đồng nhìn mình thì ánh mắt lộ ra một chút ái muội khiến hắn có chút nói lắp.

” Ta cũng muốn ăn”. Mạt Đồng rủ mắt, thản nhiên nhìn thoáng qua mì sợi thơm ngào ngạt trong bát, lông mi của y rất phiêu lượng (aka đẹp), khép hờ che đi con ngươi đen láy mê người của y.

“Ta đi nấu cho ngươi “. Nam nhân cũng không ngại phiền.

” Không cần, cần gì phiền toái như vậy, chúng ta cùng ăn một chén là được”. Mạt Đồng lắc đầu, y giương mắt nhìn về phía đôi môi trơn bóng của nam nhân, nam nhân nhìn thấy nụ cười ái muội của y.

” Vậy ngươi ăn đi”. Nam nhân nhẹ nhàng đẩy bát (cái chén, cái tô) đũa tới trước mặt Mạt Đồng, để Mạt Đồng ăn trước.

Mạt Đồng lại đẩy trở về: “Ngươi ăn trước, ta ăn sau”.

Nam nhân cũng không khách sáo nữa, hắn tự cố mục bản thân cúi đầu ăn mì, hắn ăn 1 miếng thì ra hiệu để Mạt Đồng cầm chiếc đũa, Mạt Đồng cũng lắc đầu tỏ vẻ không cần, ngay tại thời điểm hắn nghi hoặc thì Mạt Đồng sáp qua hôn môi hắn, cả người hắn chấn động, chiếc đũa rơi ở trên bàn, trong mắt của hắn có chút hỗn loạn.

Ăn như vậy khiến cho nam nhân rất khó xử…….

Sau khi Mạt Đồng hôn xong thì liếm liếm miệng, chọt đôi môi phiếm hồng của nam nhân một chút: “Để ta uy (đút) ngươi ăn”. Y cũng dựa theo phương pháp đồng dạng uy nam nhân, tới tới lui lui vài lần, nam nhân thế nhưng đỏ mặt.

Nam nhân cảm thấy rất ngượng ngùng, hắn chưa từng có ăn kiểu này, có chút xấu hổ, mỗi khi thời điểm Mạt Đồng hôn hắn thì tim hắn đều trở nên đập không ổn định.

“Muốn uống rượu không?”. Mạt Đồng ôm nam nhân, để nam nhân dựa vào y.

Nam nhân nhìn Mạt Đồng một cái, ôn hòa “ân” 1 tiếng, hắn cho rằng Mạt Đồng sẽ rót rượu cho hắn nhưng mà Mạt Đồng lại dùng miệng uy hắn, hắn bị Mạt Đồng ôm vào trong ngực, đôi môi của Mạt Đồng dán lên đôi môi mềm mại của hắn……

Liệt rượu (rượu mạnh) từ yết hầu của nam nhân chảy xuống, hắn nuốt từ từ, liệt rượu làm đầu lưỡi tê liệt, làm cho đôi môi của hắn trở nên nóng bỏng, đầu lưỡi cũng cay nóng…….

Nam nhân cúi đầu suy nghĩ, khép lại đôi mắt đỏ ửng, hắn tùy ý Mạt Đồng hôn, đầu lưỡi của Mạt Đồng trêu chọc đôi môi hắn, đôi môi Mạt Đồng ái muội cọ cọ môi của hắn.

Mạt Đồng trằn trọc hôn nam nhân, giữa môi khó tránh khỏi sẽ phát ra thanh âm ái muội, nam nhân chậm chạp nắm chặt vạt áo của y, y uy nam nhân mấy ngụm rượu, nhìn thấy sắc mặt nam nhân phiếm hồng thì y buông lỏng nam nhân ra……

Mạt Đồng cứ ôm nam nhân như vậy, để nam nhân ngồi ở trên đùi y, kỳ thật nam nhân cảm thấy rất ngượng ngùng nhưng y lại ngẩng đầu hỏi nam nhân: “Ngươi mất hứng sao?”.

” Không”. Nam nhân lắc đầu.

Khoảng cách của 2 người rất gần, thực ám muội

“Kia vì sao còn một bộ bộ dáng rầu rĩ không vui, ta sẽ cho rằng ngươi không thoải mái”. Y ái muội hôn môi nam nhân vài cái, chạm một chút rồi lại rời khỏi, đôi môi của y liên tục chạm vào môi của nam nhân mấy cái.

” Ta nào có mất hứng, chỉ là có chút mệt mỏi”. Ánh mắt ôn hòa của nam nhân dừng ở khuôn mặt anh tuấn của Mạt Đồng, hắn lẳng lặng nhìn Mạt Đồng, đồng thời hắn cảm giác được tay của Mạt Đồng trượt vào trong áo của hắn……

Mạt Đồng ngẩng đầu, phát hiện phát hiện sắc mặt nam nhân phiếm hồng, đôi môi ẩm ướt sáng bóng, hai người vốn dựa vào nhau rất sát, khi nói chuyện đều có thể rõ ràng cảm giác được hơi thở của lẫn nhau, khí lưu ái muội tuôn ra, Mạt Đồng chậm rãi sáp qua, đang chuẩn bị hôn nam nhân…….

Mà lúc này cạnh cửa truyền đến một trận tiếng ho nhẹ, cắt ngang đôi môi hai người sắp chạm vào nhau.

Nam nhân chậm chạp đẩy Mạt Đồng ra rồi đứng lên, hắn thuận thế nhìn đến cạnh cửa trước, nhìn đến 1 người 1 thân hắc bào hoa mỹ, đang bất động thanh sắc (tỉnh bơ) đứng ở cạnh cửa, bóng tối bao phủ toàn thân, người tới nhìn thấy hai người dừng hành động ái muội thì mới chậm rãi đi ra từ trong bóng tối, người tới đúng là Phật Hàng một thân trang phục của tà đế…….

Phật Hàng không có lộ diện như cũ, trên đầu của y vẫn đội mạo (nón, mũ), nam nhân cũng không biết biểu tình lúc này của Phật Hàng, hắn biết gần đây Mạt Đồng cùng Phật Hàng rất thân thiết, nhưng việc này hắn cũng không nghĩ muốn quản.

" Hôm nay ngươi tới đây tìm Mạt Đồng đàm sự tình?". Nam nhân lễ phép tiếp đón một câu với Phật Hàng, hắn chỉ là thuận miệng hỏi một chút.

Phật Hàng gật đầu, trả lời một tiếng: "Ân, đương nhiên còn muốn đa tạ ngươi vài ngày trước đem linh lực cho bổn tọa". Lời của y vừa nói ra thì toàn thân nam nhân đều trở nên khẩn trương.

Mạt Đồng mất hứng.

" Các ngươi nói chuyện đi, ta đi rửa bát". Nam nhân dọn bát rời đi, nếu không rời đi thì khẳng định Mạt Đồng sẽ truy nguyên (truy tìm nguồn gốc), tuy rằng biết Phật Hàng sẽ nói nguyên nhân cho Mạt Đồng nhưng việc này hắn không muốn tự mình nói.

Nam nhân cầm chén để vào phòng tẩy rửa thì hạ nhân trong phủ tới bẩm báo: "Tích gia, Trang phủ đối diện có người tới bái phỏng, nói là mang đồ cho ngài, thỉnh ngài tự mình đi ra ngoài nhìn một cái".

Trang phủ……

Nam nhân bỏ việc cần làm lại, đi nghênh đón "khách nhân", mà lúc này bởi vì đã là đêm khuya, trong đại đường từ lâu đã không có ai, Mạt Đồng và Phật Hàng đã sớm nơi khác đàm sự tình.

Nam nhân mới vừa đi ra Tích phủ thì nhìn thấy linh hổ đang phát ra hung mãnh rít gào hướng người đứng dưới thềm đá, hắn phất tay ý bảo linh hổ không cần loạn rống, hắn chậm rãi đi xuống bậc thang.

Nham Vân đứng ở dưới thềm đá, dưới chân y đạp lên bát quái ấn, Trang phủ cùng Tích phủ có một bát quái ấn làm đường ranh giới giữa 2 phủ, y mặc một thân tử bào ám hoa (thêu hoa văn chìm) thâm màu (áo tím đậm), y sam cẩm tú bằng lụa hoa mỹ, sáng mềm lại tinh xảo, trước ngực y có 1 cái khóa mẫu đơn không lớn không nhỏ, 1 đầu tóc đen dài của y nhẹ nhàng phiêu dật, theo gió đêm chậm rãi đong đưa……

Hai tay Nham Vân để ở sau người, y sốt ruột đứng ở nơi đó, nam nhân nhìn thấy người tới là y thì cảm thấy có chút kỳ quái, bởi vì từ sau lần gia yến của Mộc phủ thì y cùng nam nhân căn bản là chưa từng gặp lại, tuy rằng thường thường ở trước cửa phủ đệ thấy Nham Vân cùng Trang Mẫn nhi, đều chỉ gặp thoáng qua, không có trao đổi gì.

Nam nhân cũng không rõ hôm nay Nham Vân tìm hắn rốt cuộc có chuyện gì, Nham Vân đứng ở trong bóng đêm, 1 thân tử bào thâm ám hoa mỹ có vẻ thực hợp với màu da của Nham Vân, sắc mặt của Nham Vân có chút tái nhợt, tựa hồ còn không có hoàn toàn khang phục.

Mà Nham Vân nhìn thấy nam nhân đang chậm chạp đi qua thì bất mãn nhíu mày 1 chút.

“Ngươi có việc gì sao?”. Nam nhân lễ phép hỏi.

Nham Vân từ phía sau lấy ra túi giấy đỏ được buộc chặt bằng dây thừng đưa cho nam nhân: “Cầm”. Y đang ra lệnh với nam nhân, nhưng ngữ khí lãnh đạm vô cùng, thấy nam nhân không tiếp thì y trực tiếp nhét ở trong tay của nam nhân.

“Đây là cái gì?”.

” Ngươi xem thì chẳng phải sẽ biết”. Nham Vân vừa nói vừa liếc mắt ngắm hai linh hổ trước cửa Tích phủ sau lưng nam nhân một cái. “Hai đầu súc sinh thực ồn ào”. Y mới vừa nói xong thì chợt nghe đến hai linh hổ tê rống rít gào lên.

” Rống cái gì mà rống, chủ nhân nhà ngươi cũng chưa lên tiếng, đối khách nhân vô lễ như vậy?”. Khóe miệng Nham Vân nhếch lên một mạt cười lạnh, đáy mắt lạnh lùng cũng là một mảnh lãnh ý.

Hai linh hổ không ồn ào nữa mà bực bội đảo quanh ở tại chỗ.

Nam nhân nhìn thoáng qua trong túi là quả trứng đỏ đã chín, hắn cảm thấy có chút ngoài ý muốn, Nham Vân thế nhưng nhớ rõ hôm nay là sinh thần của hắn, tay hắn niết cái túi có chút cứng ngắc. Hốc mắt hắn nóng lên, lại có chút nói không ra lời.

“Làm sao vậy?”. Nham Vân cười nhạo nam nhân, chậm rãi đến gần nam nhân một chút, đưa tay nâng cằm nam nhân lên, khiến đôi mắt của nam nhân nhìn về phía y, “Cảm động tới nỗi nói không ra lời?”. Y nhìn kỹ đôi mắt ôn nhuận của nam nhân, con mắt của nam nhân ẩm ướt, nhuận nhuận……

“……”. Nam nhân nhất thời á khẩu.

“Sư thúc, nước mắt của ngươi đều sắp rớt ra”. Nham Vân nhìn nam nhân vài lần, phát hiện khóe mắt nam nhân có chút phiếm hồng, khóe miệng y hiện lên vài tia tiếu ý lãnh đạm, sau đó thản nhiên nói, “Chúc mừng ngươi vừa già thêm 1 tuổi”.

Nham Vân đang trào phúng nam nhân, ngón tay y nắm cằm của nam nhân, nhìn thấy ánh mắt nam nhân đo đỏ thì y nhịn không được muốn nói chút gì đó để kích thích một chút nam nhân luôn lạnh nhạt này.

“Đa tạ”. Tay nam nhân cầm cái túi, thấp giọng nói lời cảm tạ với Nham Vân, thanh âm của hắn bất ổn, Nham Vân nhìn thấy cái dạng này của hắn thì cũng không định lại tiếp tục.

Lúc này Nham Vân đột nhiên hỏi nam nhân ——

“Muốn đi Đông thành một chút hay không?”. Thanh âm của Nham Vân không chút hoang mang, bay bổng, nghe lên có chút vô vị.

Đề nghị của Nham Vân nam nhân sửng sốt một hồi lâu, Nham Vân chưa bao giờ mời hắn, lần này có chút khác thường, hắn hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lí.

Hắn rốt cuộc……

Nên đi?

Hay là không đi?

194. Chương 194

Nam nhân nhìn thoáng qua chân của Nham Vân: "Ngươi bất tiện thì đừng đi, đêm đã khuya vẫn là trở về sớm nghỉ ngơi một chút". Hắn uyển cự Nham Vân.

Nham Vân còn muốn tiếp tục nhưng quản gia của Trang phủ vội vội vàng vàng đi ra muốn Nham Vân trở về xem xem, nói là lúc Trang Mẫn nhi uống canh hạt sen không cẩn thận làm rơi bát, mu bàn tay bị cắt qua. Nham Vân cũng chỉ có thể đi trở về.

Nam nhân nhìn ra được thời điểm Nham Vân đi đường có một chút khập khiễng, sau khi hắn hồi phủ thì trực tiếp quay về phòng của chính mình nghỉ ngơi, trứng đỏ Nham Vân tặng hắn thì hắn ăn hết.

Chính là trước kia đều là hắn làm cho Nham Vân, mà đây là lần đầu tiên trong cuộc đời nam nhân có người vì hắn làm bao hồng trứng chim (trứng đỏ để trong túi đỏ)*, hắn có chút nghi hoặc, có chút cảm động lại có chút khó có thể tin…….

Tâm tình của nam nhân cũng trở nên phức tạp.

……

Mấy ngày sau thời tiết càng ngày càng nóng, hôm nay nam nhân mặc 1 kiện đơn y màu trắng, ở trong sân đốn củi, thời điểm hắn không có việc gì sẽ rèn luyện sức khỏe, dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, không bằng làm chút gì đó.

Bởi vì hôm nay Mạt Đồng đi ra ngoài, bởi vì sơn quỷ vương mời Mạt Đồng đi uống rượu, Mạt Đồng nói âm khí nơi đó quá nặng không thích hợp để nam nhân đi, kỳ thật nam nhân cũng không định đi.

Thời điểm hơi tối thì nam nhân cảm giác được một cỗ âm khí lạnh lẽo thổi tới làm lưng hắn phát lạnh, cổ hắn ngưa ngứa giống như có cái gì kỳ quái đảo qua. Hắn giơ tay sờ sờ, quay đầu liếc mắt nhìn phía sau một cái, thấy phía sau không có một bóng người. Hắn vừa mới quay đầu lại…… Thì lại cảm giác được có cái gì

đang liếm cổ hắn, hắn nhìn tới nhìn lui mấy lần đều không có bất luận kẻ nào, cho tới khi hắn tiếng cười quen thuộc truyền đến bên tai.

Là Phật Hàng ——

Nam nhân lập tức liền nhận ra chủ nhân của thanh âm này, lúc này hắn liền cảm thấy hai tay của Phật Hàng ôm sát hắn, ôm cả người hắn ôm vào trong ngực, ngân phát (tóc bạc) của Phật Hàng rủ ở trên người hắn.

Hôm nay Phật Hàng mặc chính là kiện áo cà sa màu bạc cực kỳ hoa mỹ ngày xưa, một thân màu bạc cực kỳ gây chú ý……

Nam nhân nghiêng đầu nhìn Phật Hàng, Phật Hàng thuận thế lấp kín môi hắn, hôn hắn rất sâu rất gắt gao, búa trong tay hắn rơi xuống đất, rò ràng trời vẫn còn sáng mà Phật Hàng không chút nào kiêng kị hôn hắn ở tiền viện, tùy thời đều có thể bị hạ nhân trong phủ nhìn thấy.

Phật Hàng cường thế xâm chiếm đôi môi của nam nhân, nụ hôn tới đột nhiên làm cho nam nhân có chút trố mắt, nhưng sau phút ngẩn ngơ ngắn ngủi thì trong mắt nam nhân khôi phục bình tĩnh như cũ.

Hai tay của Phật Hàng duỗi vào trong y phục của nam nhân, y bào của nam nhân nháy mắt liền bị mở ra, hắn nhíu mày một chút, hắn cảm giác được đầu lưỡi của Phật Hàng vói vào trong miệng của hắn.

Đầu lưỡi mềm ướt của Phật Hàng đẩy đôi môi của nam nhân ra, vói vào khoang miệng ấm áp của nam nhân, trở mình quấn đầu lưỡi mềm nhẵn kia, cực ái muội, đồng thời hai tay của Phật Hàng trượt trên thân thể mẫn cảm của nam nhân.

" Ngô, ân". Nam nhân bị Phật Hàng mò tới phát ra tiếng hừ nhẹ rất nhỏ, hai tay hắn có chút như nhũn ra mà Phật Hàng cũng cảm giác được hô hấp của hắn rõ ràng trở nên nóng bỏng.

Có cảm giác……

Phật Hàng buông lỏng môi nam nhân ra, cằm của y gác trên vai nam nhân, môi nam nhân bị y hôn tới có một chút phát đau, nam nhân liếc mắt nhìn Phật Hàng một cái. Phát hiện ánh mắt của Phật Hàng lướt qua đầu vai hắn, từ trên vai hắn chậm rãi chuyển xuống dưới……

" Hôm nay ngươi tới đây tìm Mạt Đồng ư, hôm nay y không ở trong phủ, y đi ra ngoài uống rượu, nếu ngươi có sự tình trọng yếu có thể đợi y, nếu không quá trọng yếu vậy ngày khác lại đến……". Nam nhân chậm chạp giơ tay chỉnh lý tốt y phục.

" Hôm nay ngô đặc biệt tới gặp ngươi, không phải tìm Mạt Đồng". Phật Hàng cười khẽ ở bên tai nam nhân, trong thanh âm của y lộ ra một cỗ ngạo khí, tay y nhấc vạt áo của nam nhân lên, từ dưới sờ soạng lên……

” Tìm ta?”. Nam nhân nghi hoặc nhìn về phía Phật Hàng.

Bởi vì mỗi lần Phật Hàng tới đều là tìm Mạt Đồng, cơ bản cũng không tìm đến hắn, cho dù là hai người gặp mặt thì chỉ là gật đầu chào hỏi mà thôi, từ sau lần hắn cho linh khí thì Phật Hàng sẽ không một mình đi tìm hắn, cũng không có nhắc lại chuyện muốn hắn đi theo Phật Hàng.

Nam nhân nghĩ đến Phật Hàng sẽ không tìm hắn bởi vì hiện tại Phật Hàng có rất nhiều việc cần hoàn thành, cũng không thanh nhàn giống như trước. Hắn hỏi Phật Hàng tìm hắn có việc gì thì Phật Hàng nói tới gặp hắn, hắn cũng không có thúc giục Phật Hàng rời đi, lần nàyPhật Hàng dùng thân phận Phật Hàng (í là anh dùng thân phận của mình trước đây là Phật Hàng chứ không phải tà đế).

Mấy ngày nay Phật Hàng chiếm Nham môn. Mà lần trước y mang nam nhân đi nơi đó thật ra chính là tổng đà của Nham môn, chính là “Đại Nham cung” đổi thành “Tà hoàng điện” mà thôi, từ sau lần đó thì y cũng sẽ không nhắc tới sự tình này với nam nhân.

” Ta cho rằng ngươi sẽ không tới tìm ta, ta cho rằng chúng ta đã không có quan hệ gì nữa rồi”. Nam nhân rủ mắt, nhặt búa trên mặt đất lên rồi cất đi.

Phật Hàng đứng ở phía sau nam nhân, nhìn thấy nam nhân đang nhặt củi thì y đưa tay kéo nam nhân đứng lên: “Ngô cũng chưa nói qua không cần ngươi”. Y ôm nam nhân, nói chuyện với nam nhân.

“……”

” Ngươi chính là còn nghi ngờ chuyện lần trước ta hút đi linh khí của ngươi?”. Phật Hàng đang cầm mặt của nam nhân, khiến nam nhân nhìn y, ánh mắt của nam nhân thực hỗn loạn, y nhìn nam nhân 1 lát mới giải thích, “Nếu ngô không hút đi linh khí của ngươi thì ngươi sẽ yêu hóa, ngươi sẽ biến thành quái vật, ngươi sẽ không nhớ rõ ngô”.

“……”

” Cho tới bây giờ ngô đều không có lừa ngươi, ngô cũng sớm nói qua ngô không thành Phật được”. Phật Hàng nhìn nam nhân chăm chú, y cũng muốn mang nam nhân đi nhưng mà y biết hiện tại y không mang nam nhân đi được, hơn nữa y cũng không muốn nam nhân đi cùng y 1 lát, 1 lát lại đi cùng Mạt Đồng, lần sau lại đi cùng Cửu Hoàng, y biết nam nhân muốn cuộc sống yên ổn.

Mỗi lần Phật Hàng tới đây thì đều cảm giác được nam nhân ở trong này cũng không tệ lắm, nam nhân thật vất vả mới sống yên ổn, y cũng không muốn đảo loạn cuộc sống hiện tại của nam nhân…….

” Ngươi là giải thích với ta? Hay là cố ý đến cảm tạ ta?”. Nam nhân mời Phật Hàng vào phòng uống trà, Phật Hàng cũng không muốn đi vào, nam nhân thấy Phật Hàng không nhúc nhích thì hắn cũng không cưỡng cầu.

“Cả hai”.

Đối mặt Phật Hàng anh tuấn thì nam nhân chậm rãi nói” “Đều là quá khứ, không có việc gì, ta sẽ không vì sự tình này mà làm cho chính mình không thoải mái, ngươi cũng mau quên đi”. Thanh âm của hắn rất nhẹ, thực đạm, thực ôn nhu…….

Phật Hàng túm lấy nam nhân đang muốn rời đi, y một phen ôm nam nhân vào trong ngực, y ôm rất chặt, nam nhân cảm thấy mình sắp thở không nổi, nam nhân đang muốn phát hỏa nhưng nghe được y nói một câu: “Ngô cho rằng giữa chúng ta có cảm tình”.

” Ân”.

Phật Hàng ôm nam nhân, không cho nam nhân đi: “Ngươi không cần như vậy, ngươi càng là như vậy thì ngô càng khó qua”. Y chưa từng có trải qua như vậy, y không thích loại cảm giác này. Y cảm thấy nam nhân đối y rất lãnh đạm. Y rất không thoải mái.

“Ta đã nói…….”. Tay nam nhân xoa lưng của Phật Hàng, an ủi vỗ vỗ vai Phật Hàng, “Ngươi yên tâm đi làm chuyện của ngươi, ta sẽ hảo hảo chiếu cố chính mình”.

Có đôi khi Phật Hàng cảm thấy nam nhân đĩnh ngoan (rất tàn nhẫn), luôn có thể lạnh nhạt như vậy tỏ vẻ chính mình không sao cả, nhưng mà lời nói của nam nhân làm cho Phật Hàng không quá thoải mái, y cảm thấy nam nhân đang đuổi y đi.

Kỳ thật Phật Hàng có thể bắt nam nhân đi, trói tay chân của nam nhân lại, nhốt nam nhân tại trong mật thất, lại một ngày một đêm ôm nam nhân, thao (XXOO)tới nam nhân chết đi sống lại, làm cho nam nhân không nghe lời trở nên nghe lời, làm cho nam nhân không hài lòng trở nên vừa lòng…….

Nhưng mà đầu óc của Phật Hàng rất tỉnh táo, chỉ có người đầu có vấn đề mới sẽ đối đãi nam nhân như vậy, như vậy chẳng những không có biện pháp xoay chuyển nam nhân mà còn có thể làm cho tâm nam nhân sinh oán niệm. Y thích nhìn bộ dáng thẹn thùng của nam nhân mà không phải bộ dáng thương tâm của nam nhân.

Buổi tối hôm nay Phật Hàng mời nam nhân đi tửu lâu uống rượu, nam nhân thu thập một chút rồi đi, hai người đi Phúc Mãn Lâu trong thành, hai người cùng đi vào, tửu lâu này chỉ tiếp đãi khách quen hơn nữa rất mắc.

Nam nhân muốn nói đổi nhà khác cũng được, gian tửu lâu ở cửa thành kia cũng không tồi, rất thực dụng, hơn nữa món chay rất ngon. Nhưng Phật Hàng có rất nhiều bạc nên không để ý điểm này, nam nhân cũng biết từ trước đến nay trên người y đều có rất nhiều bạc, trước kia nam nhân chưa từng gặp qua “hòa thượng” có tiền như vậy. Y tựa hồ thường tới nơi này, *** tiểu nhị dẫn 2 người lên lầu.

Kiện áo cà sa màu bạc của Phật Hàng dưới ánh nến có vẻ thực ôn nhu, tuy rằng nam nhân ăn mặc mộc mạc nhưng y phục của hắn đều có giá trị xa xỉ, đều là Mạt Đồng dùng nhiều tiền đặt làm, nhìn qua rất có

đẳng cấp.

Hai người một trước một sau lên lầu, dẫn tới không ít người liếc nhìn, đều châu đầu ghé tai nghị luận "hòa thượng " tuấn mỹ kia cùng Tích gia của Tích phủ, bởi vì bề ngoài Tích phủ quá mức uy mãnh, người trong thành cơ bản đều nhận ra Tích phủ có vị Tích gia, trước cửa phủ đệ của người khác nhiều nhất chỉ là 1 con chó săn, trước cửa Tích phủ là 2 đầu lão hổ hung mãnh.

Hơn nữa chuyện ái muội của thiên kim Mộc gia cùng Tích Duyên thì rất nhiều người trấn trên đều biết, đều nói Tích Duyên kỳ quái, vài ngày trước đó còn bày cây trúc bán ở trấn trên, không bao lâu liền phát tài.

" Nghe nói trong phủ vị Tích gia kia có vị đệ đệ diện mạo anh tuấn, đệ đệ hắn thực thích tới kỹ viện uống hoa tửu (uống rượu có kỹ nữ hầu)".

" Ra tay thật sự xa hoa, lần trước còn mời toàn trường".

Dưới lầu có người khe khẽ nói nhỏ, Phật Hàng đưa tay kéo nam nhân vào trong một nhã gian trên lầu các, hôm nay Phật Hàng mời nam nhan ra ngoài vì không hy vọng Mạt Đồng đột nhiên trở về quấy rầy tới bọn họ.

Hai người hàn huyên thật lâu, trên cơ bản cái gì Phật Hàng đều nói cho nam nhân biết, nam nhân cũng chỉ nghe, chưa bao giờ tham dự chuyện tình của v, đêm nay hai người uống không ít rượu.

" Phu quân, chúng ta đến 1 nhã gian ngồi đi". Dưới lầu truyền đến thanh âm của một nữ nhân, cùng với vài tiếng cười khẽ đắc ý, nam nhân cùng nữ nhân chậm rãi đi lên.

Nam nhân lập tức liền nhận ra mỹ nữ ăn mặc yêu diễm kia là Trang Mẫn nhi, Nham Vân vẻ mặt không kiên nhẫn từ từ đi lên, khi Nham Vân nhìn thấy nam nhân thì rõ ràng sửng sốt một chút.

Trên mặt của Nham Vân biến hóa rồi biến hóa, y đánh giá Phật Hàng vài lần, hướng nam nhân nói một câu: "Thật trùng hợp".

"Đúng lúc". Nam nhân chỉ ôn hòa gật gật đầu, Nham Vân ngồi đối diện bàn của họ, Trang Mẫn nhi nhìn thấy Tích Duyên thì cũng hướng Tích Duyên gật đầu, Tích Duyên hữu hảo (hữu nghị, lễ độ) hơi nâng chén uống rượu.

"Ngươi nhận thức nữ nhân kia?". Phật Hàng quay đầu nhìn về phía nam nhân.

" Nàng là thê tử của Nham Vân".

Nam nhân nói chuyện tình thành thân của Nham Vân cho Phật Hàng, Phật Hàng lại ý vị thâm trường cười khẽ lên, y đưa tay ôm chầm nam nhân, quang minh chính đại hôn hai má của nam nhân một chút, ngược

lại tâm tình rât tốt thấp giọng hỏi nam nhân: “Ngươi muốn uống máu yến (chim yến,chim én) hay không, rất dễ chịu……..”. Y vừa ái muội cười khẽ hỏi nam nhân vừa đưa tay với vào trong y sam của nam nhân.

Bởi vì Trang Mẫn nhi ngồi đưa lưng về phía hai người cho nên không nhìn thấy động tác của hai người, mà hai người hôn môi, trao đổi, tất cả chuyện mờ ám đều rơi vào trong mắt Nham Vân

Trong đôi mắt bình tĩnh của nam nhân có vài tia dao động, hắn cũng không có nhận thấy được Nham vân đang nhìn hắn, hắn giơ tay tóm lấy tay của Phật Hàng, hắn nhéo tay của Phật Hàng, không nói chuyện.

Phật Hàng biết nam nhân thẹn thùng, y rút tay lại, ngược lại bắt đầu vuốt ve lưng của nam nhân, y lập tức liền cảm giác được lưng của nam nhân cứng ngắc, sắc mặt cũng dần dần trở nên đỏ ửng…….

Phật Hàng không có lúc nào là không khiêu khích nam nhân, sự mờ ám của hai người làm cho Nham Vân rất khó chịu, Nham Vân ngồi ở đối diện nhìn thấy nam nhân sắc mặt phiếm hồng nhìn Phật Hàng chăm chú, Phật Hàng lại thường thường tiến đến bên tai nam nhân nói cái gì đó.

Ba ——

Nham Vân thẳng tay quăng đôi đũa xuống rồi rời đi, động tác của Nham Vân dọa tới Trang Mẫn nhi, nữ nhân kia thấy phu quân mình xuống lầu thì nàng cũng khẩn trương đi theo, nam nhân còn không biết đã xảy ra chuyện gì, nam nhân đi tới bên cạnh thang lầu nhìn về phía dưới lầu, Trang Mẫn nhi khóc sướt mướt túm Nham vân, Nham Vân cơ hồ kéo nàng ra khỏi Phúc Mãn lâu.

Nam nhân nhíu mày, Phật Hàng kéo tay nam nhân, áp nam nhân ở trên lan can gỗ, Phật Hàng ôm nam nhân, lạnh lùng nhìn chằm chằm trò hề dưới lầu, khóe miệng nhếch lên tiếu ý vì đạt được ý đồ.

” Cuối cùng cũng im lặng”. Phật Hàng thấp giọng nói khẽ bên tai nam nhân, y đưa tay sờ mó nam nhân, cái mũi rất tinh tế chôn ở trong cổ của nam nhân chậm rãi ma xát.

Hô hấp của nam nhân đang run run. Hai chân đang phát run. Tim cũng dần dần đập nhanh hơn…….

” Nơi này không ai, không cần sợ sẽ bị nhìn thấy”. Phật Hàng tiên phát chế nhân(đánh phủ đầu) xóa bỏ ý niệm muốn cự tuyệt trong đầu của nam nhân, hai tay của y với vào trong y sam của nam nhân, xoa nắn thân thể mẫn cảm của nam nhân.

Rất nhanh Phật Hàng chợt nghe đến nam nhân phát ra thanh âm thở hổn hển trầm thấp, thanh âm kia càng thêm kích thích y, 1 tay y vuốt ve phân thân của nam nhân còn tay kia nhẹ nhàng xoa bóp mông của nam nhân……..

Hai tay nam nhân nắm chặt lan can gỗ, hắn nghiêng đầu muốn nói gì đó nhưng Phật Hàng liền hôn môi hắn, chặn lại lời hắn muốn nói, nụ hôn tế mật (dày đặt, nhỏ vụn) của Phật Hàng từ môi hắn di chuyển về phía trước…….

Đôi môi chóp mũi, cái trán và phân thân của nam nhân ở trong tay Phật Hàng dần dần nóng lên trướng lên, nam nhân chậm chạp lắc đầu, có chút thở dốc, nhưng Phật Hàng lại nói khẽ với nam nhân mấy câu thì ngón tay chậm rãi vói vào trong cơ thể chặt chẽ của nam nhân.

Địa phương kia bị nới rộng ra, bị ngón tay xâm nhập, hai chân bị đè ép đè ép tới mềm nhũn, hai tay chống lan can gỗ, phân thân ở hạ thân bị xoa nắn, phân thân dưới bụng trở nên vừa cứng lại vừa nóng.

Phân thân của nam nhân ở trong tay Phật Hàng không ngừng trướng lên, ngón tay của Phật Hàng ma sát qua lại đỉnh phân thân mẫn cảm của hắn, hơn nữa thân thể hắn không ngừng bị ngón tay mở rộng, hắn cảm giác được ngón tay của Phật Hàng đang mát xa nội bích mẫn cảm của hắn, bí huyệt của hắn phun ra nuốt vào ngón tay của Phật Hàng, ngón tay của Phật Hàng càng ngày càng xâm nhập bí huyệt của hắn.

Đụng đến chỗ mẫn cảm của hắn, nhẹ nhàng xoay tròn, toàn thân nam nhân cứng ngắc kẹp chặt ngón tay của Phật Hàng, hắn nghiêng đầu đưa tay muốn ngăn cản Phật Hàng, khí lực trên người hắn giống như bị hút đi.

Giáp công trước sau khiến nam nhân vô lực tựa vào trên người Phật Hàng, nam nhân nghiêng đầu, Phật Hàng cười khẽ hôn môi nam nhân, Phật Hàng thích nhất xem bộ dáng động tình của nam nhân.

"Nhẫn chút nữa, ngô sẽ làm ngươi càng thích, ngô sẽ xâm nhập càng sâu……". Phật Hàng ngậm vành tai của nam nhân, ngón tay trắng nõn của y theo lời nói của y mà chậm rãi xâm nhập bí huyệt của nam nhân.

Ngón tay của Phật Hàng linh hoạt trượt qua trượt lại trong mật huyệt ấm áp của nam nhân, ngón tay y đâm tới địa phương mẫn cảm của nam nhân, địa phương kia có thể làm cho toàn thân nam nhân như nhũn ra, có thể làm cho trong cơ thể nam nhân phân bố càng nhiều nhiệt dịch, càng thêm có thể khiến cho song mông nam nhân ướt át phát ra tiếng nước "ái muội", nam nhân thấp giọng nói chuyện, chầm chậm thở dốc, cùng với rên rỉ như có như không.

" Không cần xằng bậy".

Phật Hàng cắn lỗ tai của nam nhân, cười khẽ nói: "Ngô nào có xằng bậy?".

" Không cần sờ…….". Thân thể nam nhân đang run rẩy, hơi thở của hắn thực hỗn loạn.

" Không sờ chỗ nào? Ân?". Phật Hàng thấp giọng hỏi nam nhân, y ngậm vành tai nóng lên của nam nhân.

Hô hấp của nam nhân đang run rẩy, đáy mắt bình tĩnh của hắn bị sự ái muội của Phật Hàng khiến cho hơi xao động, ánh mắt của hắn hơi chớp lên, hắn hơi nhíu mày một chút, hoàn toàn bị Phật Hàng mò, xoa nắn tới nói không nên lời.

Hiện giờ thời tiết đã có chút nóng, thân thể của hai người thiếp hợp cùng một chỗ, theo *** dâng lên thì thân thể của hai người đều đang không ngừng nóng lên nóng lên, nam nhân cúi đầu thở dốc…….

Đôi môi của nam nhân bị Phật Hàng hôn tới phiếm hồng, da thịt màu mật ong của hắn từng chút từng chút phơi bày dưới ánh sáng u ám, đèn ***g trong lâu và đăng trướng đều là sắc ấm, nhu hòa mà không chói mắt.

" Tích Duyên". Phật Hàng gọi tên của nam nhân, thanh âm của y thực dễ nghe, y cảm giác được thân thể của nam nhân sửng sốt một chút, y tiếp tục ở bên tai nam nhân ái muội nói: "Nếu ngươi thích ngô gọi ngươi như vậy thì về sau ngô trực tiếp gọi tên của ngươi". Sau đó y liền gọi tên của nam nhân mấy lần, giọng nói của y thực dễ nghe xen lẫn 1 chút cười khẽ.

Nam nhân đang muốn nói chuyện thì Phật Hàng tiến đến bên tai hắn "xuỵt" 1 tiếng thì thân mật dán sát bên tai hắn, dùng thanh âm chỉ có hai người có thể nghe thấy nói: "Đừng nói gì mà hãy nghe thanh âm này một chút……". Y nói xong hôn cổ của nam nhân một chút, đầu lưỡi liếm qua mồ hôi của nam nhân.

Nam nhân cảm giác thực nóng ướt……

Phía dưới thực ẩm ướt……

Hai người an tĩnh lại, chỉ có thể nghe thấy thanh âm hô hấp cùng tiếng nước *** mĩ phát ra khi ngón tay ra vào trong cơ thể nam nhân, khố tử của nam nhân trượt xuống chân, phân thân của hắn ở trong tay của Phật Hàng trướng tới phiếm hồng, run rẩy sắp bùng nổ…….

Khoái cảm ở hạ phúc cùng trong cơ thể bùng lên làm cho chân nam nhân mềm nhũn, hai tay của hắn chống trên lan can gỗ, bởi vì nơi này là là 1 trong những nhã gian cao nhất, cơ bản nếu không ai gọi tiểu nhị đi lên gọi thêm đồ ăn thì sẽ không có người đi lên quấy rầy khách quý, nơi này chỉ có 2 cái bàn, Nham Vân cùng Trương Mẫn nhi rời khỏi thì nơi này liền còn lại hai người bọn họ.

Ngay tại thời điểm nam nhân sắp phóng thích thì Phật Hàng đột nhiên buông lỏng nam nhân ra.

" Đừng như vậy, ngươi làm cái gì vậy?". Nam nhân nắm chặt y phục của Phật Hàng.

Phật Hàng hôn bên mặt ướt át của nam nhân một chút: "Ngô muốn cho ngươi càng thoải mái". Thanh âm của y ám muội tới nỗi làm cho da đầu nam nhân run run lên, ngón tay của y còn chôn ở trong cơ thể của nam nhân.

Phật Hàng rủ mắt, nhìn thấy phân thân của nam nhân trướng rất lớn, cao cao đứng thẳng: "Không nhỏ nhỉ, nếu ngươi dùng nó để sáp (cắm, xuyên vào) nữ nhân thì nữ nhân cũng sẽ thực thoải mái". Y đang khích lệ nam nhân.

" Ngươi đừng nói bậy, ta cũng sẽ không tái thú". Nam nhân nghiêng đầu nhìn Phật Hàng, sắc mặt hắn ửng hồng, "Vì sao mỗi lần ngươi đều như vậy, thời điểm làm loại sự tình này ngươi sẽ không có thể bình thường chút được sao?".

" Vậy ngươi không thú thì [gả] cho ta là được". Ba ngón tay của Phật Hàng chậm rãi cong lại trong cơ thể nam nhân, biết nam nhân mất hứng nên y lại ái muội bổ sung một câu, "Ngươi [thú] ta cũng được".

Ánh mắt nam nhân phức tạp nhìn Phật Hàng 1 lát, cảm giác được ngón tay chạm vào địa phương ở trong cơ thể làm cho chân hắn mềm nhũn, hắn trầm mặc trong chốc lát mới mở miệng…….

" Lúc trước ngươi cũng nói ngươi muốn đi theo ta, hiện tại ngươi có bản lĩnh, ngươi cũng vứt bỏ ta như vậy".

Nam nhân cảm giác được ngón tay của Phật Hàng tạm dừng……

195. Chương 195

Con ngươi nâu nhạt của Phật Hàng lẳng lặng nhìn chăm chú vào nam nhân, nam nhân nghiêng đầu không nói chuyện, hắn cũng không lại nhìn Phật Hàng.

Nhưng rất nhanh ——

Nam nhân lại cảm giác được ngón tay của Phật Hàng đang chuyển động, lập tức nghe đượcPhật Hàng kề sát bên tai hắn nói: "Ngươi đang oán giận". Thật ra Phật Hàng cũng có thể lý giải (hiểu) tâm tình của nam nhân, y biết nam nhân không phải cố ý nói cho y nghe, y biết nam nhân đang nói sự thật.

Nam nhân lắc đầu tỏ vẻ mình không có oán giận.

"Ngô sẽ đi theo ngươi, cả đời cả đời đi theo ngươi, không cho ngươi rời khỏi ngô". Tâm tình của Phật Hàng rất tốt, y nở nụ cười, 1 tay y ôm thắt lưng của nam nhân, 1 tay kích thích phía sau của nam nhân, "Ngón tay của ngô bị ngươi ngậm chặt như vậy thì ngô cũng không muốn rời khỏi ngươi, tin tưởng ngô, những thứ này đều chỉ là tạm thời mà thôi".

Nam nhân bị đụng tới địa phương kia nên nhịn không được "a" 1 tiếng.

Phật Hàng ôm nam nhân đang ngây người tới bên cạnh bàn, cũng chậm rãi đưa tay kéo cái ghế lại…….

Phật Hàng ngồi ở trên ghế, y hỏi nam nhân đêm nay đã ăn no chưa, nam nhân nói lửng dạ, y đưa tay thay nam nhân mặc khố tử vào, để nam nhân xoay người ngồi ở trên người y.

Nam nhân muốn đứng lên nhưng Phật Hàng lại ôm chặt thắt lưng của hắn: "Bên trên và phía dưới cùng nhau ăn được không?". Hai tay của Phật Hàng âu yếm thân thể của nam nhân, y cởi đai lưng của nam nhân ra, vắt ở cái ghế bên cạnh.

Nam nhân bị Phật Hàng sờ tới cả người không khí lực, hắn vô lực dựa vào Phật Hàng, tay của Phật Hàng không khắc nào rời khỏi người hắn, hắn không có khí lực đứng lên, hắn cũng không biết Phật Hàng học được kỹ thuật tốt như vậy ở đâu.

Mỗi lần nam nhân muốn nói chuyện thì Phật Hàng đều sẽ dùng các loại hoa quả chặn miệng của nam nhân lại, sẽ phủ đôi môi của chính y lên đó, lấp kín môi của nam nhân làm cho nam nhân không thể nói chuyện, chỉ nhấm nháp môi của nam nhân cùng hoa quả, cùng với đầu lưỡi mềm mại kia……

Vạt áo của nam nhân bị buông thỏng cởi 1 nửa, Phật Hàng kéo y phục của nam nhân khỏi vai, để y phục của vai phải chậm rãi trượt xuống dưới, y giương mắt nhìn về phía nam nhân……

Ánh mắt nhu hòa của nam nhân nhìn Phật Hàng, Phật Hàng nhìn thấy trong mắt của nam nhân ướt át xao động, tựa hồ hơi bất an,tay y giữ bàn tay của nam nhân vươn tới để cản y lại, cũng cúi đầu cúi đầu đầu vai của nam nhân 1 chút.

" Ta không thuộc về ai cả". Nam nhân vô lực dựa vào Phật Hàng, thấp giọng nói vài câu, "Ta chỉ thuộc về chính mình, ngươi muốn đi theo ta hay ngươi không muốn đi theo ta thì ta đều không cản được, chỉ là hy vọng ngươi không cần dễ dàng hứa hẹn như vậy". Tiếng nói trầm ổn của hắn có vẻ hơi trầm thấp, mang theo một chút run rẩy bởi vì *** bùng lên.

Bên mặt anh tuấn của Phật Hàng dán lên hai má nóng bỏng của đích, y nghiêng đầu hôn cái lổ tai nam nhân một chút, ở bên tai nam nhân thấp giọng nói: "Ngươi là của ngô, vĩnh viễn đều vậy".

Tâm tình của nam nhân có chút phức tạp.

Phật Hàng rủ mắt, trong hai tròng sắc bén mắt lộ ra sự ái muội……

Phật Hàng để nam nhân y sam lộn xộn ngồi ở trên người của y, tay y vén vạt áo của nam nhân lên…….

Nam nhân nhắm hai mắt, hơi hơi nhíu này, hai má bị *** nhuộm đẫm dưới ánh sáng hôn ám có vẻ có chút mị hoặc, hai tay của Phật Hàng rất thành thạo khiêu khích thân thể mẫn cảm lại mềm dẻo của nam nhân.

Hai chân của Phật Hàng hơi hơi run run, để nam nhân ngồi ở trên người y, vừa ngồi lên hơi lắc lư 1 chút thì nam nhân cảm giác được có một vật thể cực nóng để ở giữa song mông của hắn…….

" Mau bắn đi". Phật Hàng tiến đến bên người của nam nhân, thấp giọng kích thích nam nhân, "Không cần nhẫn, muốn bắn thì bắn đi". Y chỉ là sờ nam nhân thôi mà nam nhân đã phi thường có cảm giác.

" Không……. Không nhẫn". Nam nhân có chút nói lắp, hắn nhăn mặt nhíu mày, nắm chặt áo cà sa hoa mỹ của Phật Hàng.

Phật Hàng để nam nhân xoay mặt lại đây, y ngậm 1 khối mật đào, cắn nát đút vào trong miệng của nam nhân, nước mật kia chậm rãi chảy ra giữa môi của 2 người, đầu lưỡi quấn quít, dây dưa, ma xát đầu lưỡi ướt mềm cực nóng của nam nhân…….

Thời tiết rất nóng, nam nhân cảm thấy sắp bị hôn tới thở không được nữa rồi, cái loại cảm giác cực nóng lại ngọt ngào này làm cho khoái cảm ở hạ phúc của hắn trở nên càng thêm mãnh liệt, cho dù Phật Hàng không chạm vào phân thân của hắn, chỉ sờ thân thể hắn mà hắn cũng bắt đầu run rẩy, cái loại cảm giác này quá mạnh mẻ làm cho trong óc của hắn rơi vào bên trong một mảnh hỗn độn.

Hỗn loạn vô cùng…….

Nhưng *** lại từng cơn từng cơn đánh úp lại…….

Phật Hàng kề sát bên tai nam nhân nói rất nhiều, nam nhan còn nghe chăm chú.

Y phục của nam nhân bị Phật Hàng kéo tới bên hông…….

Bên tay phải của nam nhân cởi sạch, cánh tay trái còn ở trông ống tay áo, thân thể bên phải đều lộ ở bên ngoài, nhũ (vú) trái cũng như có như không lộ ra bên ngoài, khố tử của hắn đã bị kéo xuống đầu gối……

" Ngọt hay không ngọt?". Phật Hàng tiến đến bên môi của nam nhân, hôn một cái lên đôi môi ướt át của nam nhân, "Hương vị như thế nào?". Mỗi lần y đều sẽ hỏi cảm tưởng của nam nhân, bất quá mỗi lần nam nhân cũng sẽ không trả lời y, nhiều nhất chỉ là gật đầu hoặc là lắc đầu.

Nhưng mà lần này nam nhân không có trả lời Phật Hàng, chỉ thấp giọng nói: "Ta muốn uống nước, khát nước". Nam nhân bị dục hỏa đốt người nên cảm thấy rất nóng, nhất là thời điểm bị Phật Hàng ôm thì hắn cảm thấy chính mình giống như sắp bị thiêu cháy.

Phật Hàng minh bạch liếc mắt nhìn nam nhân một cái, y dán tại bên tai nam nhân hỏi nam nhân: "Có phải thực nóng hay không?". Thanh âm của y tràn ngập hấp dẫn vô hình……

" Ân". Nam nhân thành thực gật đầu.

Phật Hàng đưa tay cầm một khối băng, ngậm vào trong miệng của chính mình, y kéo tay của nam nhân qua, để cánh tay nam nhân khoát lên trên vai y…….

Phật Hàng ngẩng đầu lên, giữ chạt cái gáy của nam nhân, lần thứ hai phủ kín đôi môi của nam nhân…….

Lạnh lẻo giữa môi của 2 người chậm rãi hòa tan trong miệng, nam nhân chậm chạp nuốt mấy ngụm nước đá bị hòa tan, nhưng sau khi khối băng kia tan ra, cái hôn lãnh nhiệt (vừa nóng vừa lạnh) kia biến hóa, đầu lưỡi không ngừng ma xát đảo lộn khấy đảo, cái hôn trở nên càng cực nóng…….

Hơn nữa hai tay của Phật Hàng sờ mó thân thể của nam nhân, y thừa cơ nam nhân không chú ý cầm hai khối băng trượt lên nhũ tiêm màu mê người của nam nhân, nam nhân "ân" mấy tiếng.

Nam nhân nhíu mày, có chút khó chịu: "Không cần xằng bậy……". Hắn bị hôn, thanh âm nói chuyện của hắn hàm hàm hồ hồ, động tác của Phật Hàng khiến cho hắn thân thể của hắn lập tức có phản ứng mãnh liệt, phân thân của hắn trướng tới có chút đỏ lên, không ngừng rơi ra nhiệt dịch…….

" Không có xằng bậy, ngô rất đứng đắn". Phật Hàng ngậm môi của nam nhân, vô hạn ái muội cười khẽ, ngón tay cầm khối băng trượt vòng quanh trên nhũ tiêm của nam nhân…….

Cho tới khi nhũ tiêm của nam nhân bị đông lạnh đỏ lên, tản ra màu sắc hồng nhuận, khối băng hoàn toàn tan ra, trên người hắn nơi nơi đều là vệt nước, hai tay của Phật Hàng sờ mó thân thể hắn.

Phật Hàng ngậm môi của nam nhân, thấp giọng hỏi nam nhân: "Có muốn cái thực thô kia không?".

" Cái gì thực thô kia?". Nam nhân làm bộ như không biết, hắn không nhìn Phật Hàng, hai má trở nên nóng bỏng nóng bỏng: "Ta…… Ta không biết ngươi đang nói cái gì……".

"Vậy có muốn bị tiến vào?". Phật Hàng thay đổi cách hỏi, ngón tay y nhẹ nhàng ma xát nhũ tiêm mẫn cảm của nam nhân, thấy nam nhân không trả lời thì y cúi đầu ngậm nhũ tiêm ôn nhuận của nam nhân.

Nam nhân nhẫn nại, không nói chuyện, không rên rỉ.

Hai tay của Phật Hàng cọ xát qua lại trên người của nam nhân, cọ xát nhũ tiêm đứng thẳng của hắn, khi hai tay của Phật Hàng trượt xuống song mông của hắn, thời điểm chậm rãi đè ép thì Phật Hàng nhẹ nhàng cắn nhũ tiêm của hắn một chút, hắn chịu không nổi nhiều kích thích nặng như vậy nên lập tức bắn ra…….

Nam nhân thở hổn hển, hơi thở cực nóng đều phun ở giữa môi của Phật Hàng, Phật Hàng lại đút nam nhân một khối băng, sau khi phóng thích thì nam nhân có chút mệt mỏi, cả người hắn dính ướt……

Phật Hàng vẫn hôn nam nhân…….

Nam nhân hơi hơi thở dốc, cho tới khi Phật Hàng cởi khố đầu ra, vùi phân thân cực nóng đứng thẳng vào trong cơ thể nóng rực của nam nhân, nam nhân nắm chặt áo cà sa của Phật Hàng.

Cái đó của Phật Hàng thực thô…….

Lập tức liền không có toàn bộ đi vào trong cơ thể của nam nhân, Phật Hàng tách 2 chân của nam nhân ra, để nam nhân mở 2 chân ra khóa ngồi ở trên người y, địa phương mập hợp của 2 người có thể thấy rõ ràng, chặt chẽ không thể phân, tiếp nối cùng một chỗ, y dán tại bên tai nam nhân nói gì đó khiến đáy mắt mỏi mệt của nam nhân có chút xao động.

“Chặt quá”. Phật Hàng khen ngợi nam nhân.

“……”. Hai má nam nhân nóng lên, rất nhanh liền cảm giác được côn thịt của Phật Hàng nảy lên ở trong cơ thể, phân thân cực nóng từng chút từng chút tiến vào hắn, ma xát bên trong mẫn cảm của hắn, xoay tròn ở địa phương mẫn cảm của hắn.

Phật Hàng giữ vững thắt lưng thắt lưng của nam nhân, y đĩnh động phần eo tiến vào bên trong cực nóng của nam nhân, phía sau của nam nhân thực nóng thực nóng, lại khá chặt, kẹp tới y phi thường vừa lòng.

Rất muốn vùi phân thân bành trướng càng sâu càng sâu vào trong cơ thể của nam nhân, y muốn nhìn bộ dáng động tình của nam nhân, càng muốn nhìn tư thái nam nhân chủ động mở 2 chân ra phun ra nuốt vào phân thân của y, càng muốn nhìn bộ dáng nam nhân bởi vì khoái cảm tăng vọt mà trở nên phát cuồng……

Đương nhiên suy nghĩ chỉ là suy nghĩ, nam nhân khẳng định sẽ không làm ra cái loại tư thái *** đãng này, Phật Hàng cho dù vừa hôn vừa tiến vào nam nhân thì vẫn còn có thể vừa hỏi nam nhân một ít vấn đề trắng trợn.

Làm cho nam nhân khó mà tin được, Phật Hàng là đệ tử Phật gia, liếc mắt nhìn lại một cái thì Phật Hàng càng như là công tử ca một thân tà khí đang đùa giỡn con gái nhà lành. Nam nhân thực bất đắc dĩ.

Phật Hàng hôn môi nam nhân, động tác trừu sáp nhanh hơn, mỗi khi y tiến vào đều thực dùng sức, đều có thể làm cho nam nhân thoải mái tới run rẩy, thanh âm thân thể va chạm không ngừng kích thích nam nhân.

Nam nhân mới vừa bắn xong nhưng dưới sự đùa nghịch của Phật Hàng thì không qua bao lâu hắn lại có cảm giác……

” Nói ngươi thật thoải mái?”. Phật Hàng hài lòng ôm nam nhân, dùng sức hôn môi nam nhân 1 chút.

Nam nhân nghiêng đầu, thấp giọng trả lời 1 câu: “Thoải mái cái đầu ngươi……”. Hắn muốn niết (bóp, nhéo, ngắt) Phật Hàng, Phật Hàng lại nở nụ cười, giữ vững thắt lưng của hắn, tiến công liên tiếp khiến cho hắn nói không nên lời.

Mỗi một lần đều làm cho nam nhân tự động siết chặt nội bích, mỗi một lần Phật Hàng rút ra đều cảm giác được nam nhân đang chủ động hút lấy y, đương nhiên đây đều là bởi vì y đỉnh rất đúng chỗ……

Nam nhân muốn khép chân lại, vốn hắn y sam lộn xộn, hơn nữa hai chân mở ra, mỗi một lần Phật Hàng tiến vào thì hắn đều có thể thấy rõ ràng, tư thái này rất *** loạn.

Nam nhân kéo y phục 1 chút, muốn khép chân lại nhưng lại bị Phật Hàng dùng sức mở rộng ra, hơn nữa trừu sáp mãnh liệt trong cơ thể làm cho hắn không kêu ra tiếng được, hắn nghẹn ngào vài tiếng, nghiêng đầu nhìn về phía Phật Hàng y sam cũng lộn xộn như vậy……

” Chậm một chút”. Nam nhân dường như thỏa hiệp, yêu cầu Phật Hàng chậm một chút.

Phật Hàng tạm dừng động tác, y ôm nam nhân im lặng ngồi một hồi, đợi cho sau khi nam nhân ổn định hơi thở thì y lại bắt đầu động lên, lúc này đây còn mãnh liệt hơn hồi nãy nữa, làm rất nhanh, động tác của y làm cho thân thể của nam nhân không ngừng nhấp nhô lên xuống, y đỉnh từng chút từng chút tới nỗi nam nhân phát ra tiếng rên rỉ……

“Nói mau, nói duyên thực thoải mái”. Phật Hàng kề sát bên tai nam nhân ái muội yêu cầu, y cười đến thực hăng say, điều này kích thích nam nhân thật sâu, nam nhân thật xấu hổ.

“……”. Nam nhân trầm mặc, loại lời nói này làm sao hắn có thể nói ra được chứ.

” Nói ngươi rất thích”. Phật Hàng cũng không để ý tới nam nhân sẽ giận y hay không mà tiếp tục hỏi nam nhân.

“……”. Lời nói xấu hổ như vậy thì với tính cách của nam nhân khẳng định sẽ không nói được, nhưng hình như Phật Hàng thực thích ở thời điểm làm tình yêu cầu hắn nói 1 chút lời nói trắng trợn như vậy.

Hình như như vậy thì Phật Hàng mới có thể thỏa mãn……

” Nói ngươi thực thích bị ngô sáp, rất thích bị thao lộng như vậy, rất thích bị sáp……”. Hai tay của Phật Hàng vuốt ve trong đùi của nam nhân, hơn nữa va chạm trong cơ thể làm cho phân thân của nam nhân bành trướng tới sắp bùng nổ.

” Câm miệng……”. Nam nhân nhịn không được mà mở miệng.

Hình như Phật Hàng không có nghe được lời của nam nhân, còn không biết chán hỏi: “Tích Duyên, ngươi nói mau, nói ngươi thích bị ngô sáp”. Y cười khẽ, mở chân của nam nhân càng rộng ra…….

” Không cần hơn nữa……”. Nam nhân thấp giọng nói, thanh âm của hắn khàn khàn run rẩy, thân thể nóng tới làm cho Phật Hàng ôm sát hắn.

“Thật là chặt, kẹp tới ngô thật thoải mái”. Phật Hàng vừa nhẹ nói những lời ái muội vừa dùng sức xoa cặp mông của nam nhân, nam nhân quay đầu lại muốn trách cứ y thì y lập tức hôn môi của nam nhân, y va chạm thân thể của nam nhân nhanh hơn làm cho thân thể của nam nhân ở trên người y nhấp nhô ái muội, làm cho cho nam nhân phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt.

Dưới ngọn đèn lờ mờ, hết thảy đều có vẻ ái muội như vậy, động tĩnh của Phật Hàng rất lớn, ghế bị y lắc lư chấn động kịch liệt, cái bàn cũng bị đẩy mạnh nhưng chính là không ai dám đi lên quấy rầy.

” Ngô yêu……”.

Phật Hàng ngậm đôi môi của nam nhân, ái muôi gọi nam nhân một tiếng, y di chuyển thắt lưng chạm vào địa phương làm cho nam nhân run rẩy mà phát cuồng kia, nam nhân kêu lên một tiếng rồi lại bắn……..

Hậu huyệt của nam nhân co chặt lại, nội bích nóng ướt gắt gao hút lấy côn thịt cực nóng của Phật Hàng, phân thân của Phật Hàng ở trong cơ thể nam nhân trừu tặng mãnh liệt mấy cái, đâm vào chỗ sâu bên trong của nam nhân, nhiệt dịch bắn vào nháy mắt kéo nam nhân cao trào lần thứ hai, hắn nhíu mày, miệng không báo hiệu trước phun ra rên rỉ dễ nghe.

" Thực êm tai". Ngón tay của Phật Hàng nắm cằm của nam nhân, y nhẹ nhàng hôn cằm của nam nhân 1 chút, nhưng y không có buông nam nhân ra, y xoa xoa thân thể của nam nhân, hôn cổ của nam nhân, "Bên trong ngươi nóng quá, ngô không muốn đi ra……". Y nở nụ cười, tiếng cười kia rất nhẹ rất nhẹ, lộ ra một chút ngạo khí, nhưng thanh âm này lại vô cùng dễ nghe……..

Nam nhân mệt mỏi tựa vào trên người Phật Hàng, tùy ý Phật Hàng vuốt ve, hôn môi, địa phương tương liên của hai người có nhiệt dịch nhỏ xuống, y sam của nam nhân thực lộn xộn, gần như sắp trần trụi……..

Nam nhân chính là mở rộng 2 chân như vậy ngồi ở trên người Phật Hàng, có vẻ phi thường *** loạn, rồi lại dị thường *** mĩ, làn da của hắn thực trơn bóng làm cho Phật Hàng sờ liên tục, cả người hắn như nhũn ra nghiêng đầu, mắt hắn dính vài sợi tóc, trên trán có chút ướt mồ hôi, đôi mắt lại là ướt át như vậy.

Phật Hàng hận không thể áp đảo nam nhân ở trên bàn, làm cho hai chân nam nhân mở ra tới cực hạn, hung hăng dùng sức hoàn toàn xỏ xuyên qua nam nhân, làm cho toàn thân nam nhân đều dính đầy nước bọt của y……..

Cả đầu óc của Phật Hàng đều là ý tưởng *** loạn, y cho nam nhan vô lực 1 cái hôn ướt át, nam nhân cho rằng đã xong nhưng Phật Hàng lại ôm hắn tới bên cửa sổ, để hắn ngồi ở trên ghế bên cửa sổ…….

" Ngươi làm cái gì?". Nam nhân cảnh giác nhìn Phật Hàng.

Phân thân của Phật Hàng chọc chọc ở cửa bí huyệt của nam nhân, ái muội ma xát: "Ngô muốn đi vào". Nói xong phân thân của y vùi vào thân thể của nam nhân, y đứng, nam nhân ngồi nhưng độ cao này vừa vặn thích hợp.

Tầng lầu cách vách truyền tới thanh âm đánh đàn, Phật Hàng ngại cái quần của nam nhân vướng víu nên trực tiếp xé nát quần của nam nhân, y tách 2 chân của nam nhân ra, để nam nhân nhìn thấy phân thân của y tiến vào…….

Ngón tay của Phật Hàng cọ xát bốn phía bí huyệt của nam nhân, phân thân của y không ngừng xâm nhập xâm nhập nam nhân, nhiệt dịch trong cơ thể của nam nhân liên tục chảy ra, y cúi người xuống, đặt lưng nam nhân lên trên lan can gỗ, y va chạm thân thể mềm mại của nam nhân……..

" Không……. Không cần như vậy……. Ta thấy kì quái quá……..". Nam nhân thấp giọng nói, đôi môi của hắn dán lên môi của Phật Hàng, bên môi của Phật Hàng nhếch lên 1 mạt cười khẽ.

Nam nhân cảm giác được Phật Hàng dùng sức đong đưa, phân thân của Phật Hàng càng ngày càng xâm nhập hắn, làm cho tứ chi hắn như nhũn ra, liền ngay cả cổ khoái cảm kia càng ngày càng mãnh liệt, cũng cùng với động tác va chạm của Phật Hàng thì nó không ngừng lan tràn trong thân thể của nam nhân…….

Nam nhân run rẩy, nhịn không được nói một câu: "Đừng…….muốn hỏng rồi…….".

" Là ngươi bị ta đâm hỏng?". Thời điểm Phật Hàng tiến vào nam nhân còn không quên ái muối sờ nắn qua lại chân của nam nhân.

Đầu nam nhân đổ đầy mồ hôi, thấp giọng trả lời: "Ngươi đừng dùng sức như vậy, không phải ta muốn hỏng…….mà là lan can sắp bị ngươi làm hỏng rồi……..".

Lan can phía sau nam nhân bị đong đưa tới có chút lỏng lẻo ra, biết Phật Hàng đang cố ý vặn vẹo ý tứ của hắn, hắn không hề giải thích.

Phật Hàng cũng không có lại trêu đùa nam nhân, phân thân của y vùi vào sâu bên trong của nam nhân, chân nam nhân đang bất an mà khép lại, Phật Hàng cúi đầu hôn sâu nam nhân 1 cái……..

Lúc này ngoài cửa sổ hoa bay đầy…….

Tiếng đàn xa thẳm kia trầm bổng ở bên tai của 2 người, triền miên, sâu xa, thâm tình tới cực điểm……

" Ngô yêu, thật là chặt".

"Ngươi yêu ai". Nam nhân phản bác Phật Hàng, lại bị Phật Hàng trừu sáp mạnh mẽ mấy cái khiến cho thở dốc liên tục……..

Phật Hàng khéo léo dùng lực va chạm thân thể của nam nhân, ái muội hỏi nam nhân, môi của nam nhân đang run rẩy, đôi mắt nam nhân ôn nhuận: "Tích Duyên, ngươi yêu ngô không?". Tiếng nói của y vốn lộ ra một cỗ ngạo khí nhưng bây giờ trở nên vô hạn ái muội…….

196. Chương 196

Nam nhân trầm mặc nhìn Phật Hàng chăm chú, không có trả lời câu hỏi của Phật Hàng, áo cà sa của Phật Hàng bị vén lên, nam nhân đụng tới cơ bụng của Phật Hàng, tim của nam nhân đập rất nhanh.

Phật Hàng hôn nam nhân, tỉ mỉ liếm lộng đầu lưỡi của nam nhân, thanh âm rên rỉ phát ra từ xoang mũi của nam nhân nghe ở trong tai của Phật Hàng quả thực là tiếng trời, làm cho Phật Hàng có loại ảo giác tốt đẹp chính là nam nhân đang mời gọi y.

Phật Hàng thực thích nghe nam nhân phát ra thanh âm kiềm nén, nói dễ nghe là rên rỉ, nói khó nghe chính là kêu giường, tóm lại y thực thích thanh âm "ân ân ngô ngô" của nam nhân.

Mặc kệ nam nhân rên hay không rên thì y đều thích, đương nhiên rên vài tiếng là tốt nhất, như vậy ít nhiều làm cho trong lòng Phật Hàng có chút cảm giác thỏa mãn, mỗi lần y thượng nam nhân thì đều hy vọng người dưới thân càng vong tình, càng *** loạn, đó liền tốt nhất.

Phật Hàng đè nặng nam nhân, y để nam nhân cúi đầu nhìn phân thân của y xâm nhập, rút ra, y hôn hai má nóng lên của nam nhân, vừa dùng sức xâm nhập bên trong ấm áp của nam nhân vừa kề sát bên tai nam nhân thì thầm làm cho nam nhân vừa bất đắc dĩ vừa tức giận, y đang không ngừng trừu sáp nam nhân, không ngừng trêu chọc ý chí của nam nhân.

Nam nhân như có như không hùa theo, dị thường trêu chọc lòng người, Phật Hàng trừu tặng mãnh liệt một trận, bắn nhiệt dịch nóng bỏng vào trong cơ thể chặt chẽ lại nóng ướt của nam nhân.

Phật Hàng nâng cằm nam nhân lên, phân thân sau khi phát tiết qua ở trong thân thể của nam nhân đâm chọc qua lại mấy cái, nhìn thấy hai má nam nhân ửng đỏ, bộ dáng thở dốc liên tục thì y cúi đầu hôn lên đôi môi của nam nhân, đêm nay y xem như tận hứng, bởi vì quần của nam nhân bị y xé nát nên thời điểm trở về dọc theo đường đi nam nhân đều che che lấp dấu dấu.

Nhưng mà hiện nay đã là đêm khuya, trong trấn gần như không ai ở bên ngoài, thành trấn ban đêm có vẻ có chút quạnh quẽ, nam nhân cúi đầu, xấu hổ đi ở phía trước, Phật Hàng cầm vạt áo của nam nhân, bay theo phía sau của nam nhân…….

Phật Hàng không đi mà bay, chân của y lơ lửng, hoàn toàn là dựa vào linh lực di chuyển ở không trung, nam nhân muốn kéo vạt áo lại nhưng lại bị Phật Hàng nắm càng chặt.

" Làm sao vậy, ngô yêu nên ngươi tức giận a". Phật Hàng giống con diều bị nam nhân "dắt" đi, y cười khẽ bay lên trước ôm nam nhân, lại nghe đến nam nhân thở dài một hơi.

" Không nên kéo vạt áo, vạt áo lỏng ra thì y phục sẽ rớt xuống". Nam nhân bình tĩnh nhắc nhở Phật Hàng, cảm giác được Phật Hàng hôn hai má hắn 1 cái, bốn bề vắng lặng nên Phật Hàng lại bắt đầu động tay động chân với hắn.

Cho tới khi nam nhân đi tới cửa Tích phủ thì Phật Hàng mới chậm rãi đáp xuống từ không trung, đạp lên mặt đất, nam nhân nói muốn đi vào thì y ngăn cản không cho vào, vốn y định mang nam nhân đi khách *** ở một đêm, thuận đường có thể tự ôn chuyện, nhưng nam nhân không đồng ý nên y cũng đành phải từ bỏ, y biết nam nhân sẽ không đi theo y.

Y cũng không miễn cưỡng, y cũng không có thể bức bách nam nhân, hai người đứng ở cửa Tích phủ giằng co 1 lát thì Phật Hàng hù dọa nam nhân nói y muốn đi vào cùng nam nhân, buổi tối còn muốn ngủ cùng nam nhân, nếu Mạt Đồng không muốn thì y đá Mạt Đồng ra, hoặc là ba người cũng có thể cùng nhau, nhưng nhìn thấy nam nhân hơi nhíu mày thì y ngược lại tỏ vẻ chỉ nói giỡn mà thôi, lúc này nam nhân mới yên lòng, y luôn hù dọa nam nhân, tiếp tục như vậy thì nam nhân sớm hay muộn sẽ bị hù chết…….

"Không nên đùa giỡn như như vậy, ta không thích". Nam nhân thấp giọng nói, nhấc chân muốn đi vào nhưng Phật Hàng lại "ân" 1 tiếng, kéo nam nhân lại hôn đủ mới thả nam nhân ra.

"Gần đây ngô đều ở tại trấn trên, hướng Đông ngoại ô ở Khinh Phong Duyệt viện bên cạnh hồ sen, ngươi có rảnh thì tới tìm ngô, ngô có thời gian sẽ đến gặp ngươi". Phật Hàng cười khẽ nhìn về phía nam nhân đang đóng cửa, nhìn thấy nam nhân gật gật đầu, tiếu ý của Phật Hàng càng sâu, sợi tóc màu bạc dưới ánh trăng mông lung của Phật Hàng nhẹ nhàng lay động trong gió đêm, cả người y đều chìm bên trong ánh trăng mông lung, quanh thân tản ra ánh sáng màu xanh nhạt mê người……..

Sau khi nam nhân đóng cửa lại thì sửng sốt mất 1 lát, thái độ đêm nay của Phật Hàng làm cho hắn cảm thấy Phật Hàng giống như chưa từng thay đổi, thời điểm nam nhân hồi phủ thì Mạt Đồng còn chưa trở về.

Nhiều ngày rồi Mạt Đồng không hồi phủ, chỉ phái người trở về truyền lời, nói y qua mấy ngày nữa sẽ trở về, nam nhân cũng biết y có chuyện gì đó phải làm nên cũng không để ý, ban đêm ngày hôm đó thời tiết trở nên càng ngày càng nóng……

Nam nhân ngồi ở trong viện hóng mát, trong tay hắn cầm 1 cây quạt, cả ngày hôm nay hắn đều bồi Mộc Phàm Phương đi dạo chợ, thời điểm hắn hồi phủ thì nhìn thấy Nham Vân cùng Trang Mẫn nhi đang từ bên ngoài trở về, Mộc Phàm Phương trực tiếp tới Trang phủ ăn cơm tối, Nham Vân nhìn thấy nam nhân thì 1 câu cũng chưa nói, căn bản là không thèm nhìn nam nhân, nam nhân vốn muốn chào hỏi Nham Vân nhưng nhìn thấy bộ dáng lảng tránh của Nham Vân thì hắn cũng không tốt quấy rầy.

Thời điểm nam nhân ở hậu viện hóng mát thì chợt nghe Trang phủ đối diện truyền đến từng đợt tiếng thét chói tai: "A —— có quỷ! Cứu mạng a!". Tiếng vang bén nhọn kia chọc thủng trời cao, hắn lập tức liền nhận ra đó là tiếng kêu hoảng sợ do Mộc Phàm Phương phát ra, xen lẫn tiếng khóc kinh hoảng.

Nam nhân xoay người đứng lên, hắn bước nhanh ra khỏi Tích phủ, hắn nhanh chóng cởi dây xích cổ của 1 con linh hổ ra, hắn hô một tiếng "đi", con linh hổ kia nhảy vào Trang phủ……

Nam nhân cũng đi theo xông vào Trang phủ, hắn mới vừa đi vào thì nhìn thấy Mộc Phàm Phương cùng Trang Mẫn nhi trốn ở phía sau Nham Vân, vẻ mặt Nham Vân trấn định nhìn chằm chằm quỷ không da bò đầy đất.

" Đi". Nam nhân vỗ lưng linh hổ 1 chút, linh hổ liền hung mãnh nhào đầu về phía trước, kịp thời ngăn cản con quỷ tổn thương Nham Vân, Nham Vân nhìn thấy linh hổ xuất hiện thì vẻ mặt cũng trấn định như cũ.

Nham Vân lẳng lặng nhìn nam nhân đột nhiên xuất hiện ở Trang phủ…….

Áo của nam nhân có chút ướt át. Con linh hổ kia nhanh chóng thu thập xong con viêm quỷ không da, yêu nghiệt này thế nhưng chui ra từ dưới đất…….

Viêm quỷ là loại quỷ ở nơi phi thường nóng, phần lớn bọn chúng đều là bị đốt cháy tới chết, hôm nay không khí khác thường như thế, hơn nữa gần đây yêu nghiệt rất mạo hiểm, tình huống này có chút không ổn.

Trang phủ còn bày trận, viêm quỷ này sao có thể vào được, nói vậy tình thế có chút nghiêm trọng, sau khi linh hổ diệt trừ viêm quỷ này thì muốn tấn công Nham Vân, nam nhân kéo xích sắt của linh hổ lại.

"Tích đại ca……".

Mộc Phàm Phương muốn tiến lên nhào vào trong lòng của nam nhân nhưng mà linh hổ kia nổi giận gầm lên một tiếng (ẻm canh thúc giùm chủ nhơn nhà ẻm, em ku te quớ, mún nui 1 ẻm như dzầy quá xá), gần như chấn tới người chung quanh đều nhượng bộ lùi lại, chỉ có Nham Vân từ đầu tới cuối đều đứng vững vàng.

"Mộc cô nương, nàng cẩn thận, tạm thời không nên tới gần„ linh hổ sẽ làm nàng bị thương". Nam nhân ngược lại nhìn về phía Trang Mẫn nhi cùng Nham Vân, hắn giải thích tình huống vừa rồi, tỏ vẻ là xuất phát từ hảo ý, hơn nữa Mộc Phàm Phương lại là bằng hữu của hắn, Mộc Phàm Phương cảm động một trận, Trang Mẫn nhi cũng là một trận cảm kích.

Bởi vì Trang phủ không có cao đường (cha mẹ), vài lần cũng chỉ tỏ vẻ đối Trang Mẫn nhi cùng Nham Vân: "Quấy rầy của các ngươi rồi, ngượng ngùng, hy vọng không làm các vị sợ, Tích mỗ cáo từ đi trước". Hắn nói xong liền nắm linh hổ hung mãnh rời di.

Nham Vân chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm nam nhân rời đi, cái gì cũng chưa nói, giờ phút này trong đôi mắt xinh đẹp của y sâu không thấy đáy, làm cho người ta đoán không ra y suy nghĩ cái gì.

Sau khi nam nhân trở về thì xích linh hổ lại, không khí rất nóng, vừa rồi động vừa động như vậy làm cho hắn toát mồ hôi, hắn ngồi nghỉ ngơi ở hậu viện, cảm thấy không khí thực loãng.

Đêm nay Mạt Đồng lại không trở về nhưng sai người của Đường Thủy *** ở trấn mang đồ tới cho nam nhân, mua một ít đường tổ yến ướp lạnh cho nam nhân, hắn vốn có chút tức giận, lâu như vậy mà Mạt Đồng không trở về, nhưng Mạt Đồng còn biết để làm cho người ta mang thuốc bổ ướp lạnh tới cho hắn…….

Nhưng mà vèo 1 cái 3 ngày đã trôi qua mà Mạt Đồng còn chưa trở về……

Nam nhân có chút ngồi không yên, bởi vì trước đó hắn đều sinh hoạt cùng Mạt Đồng, Mạt Đồng không trở lại phủ tổng cảm thấy có chút gì đó bất thường……

Nam nhân rất không quen. Hơn nữa mỗi ngày đều có yêu ma quỷ quái tìm đến Mạt Đồng, mấy ngày nay hắn cũng không biết đã từ chối bao nhiêu nhóm người tới cửa xin giúp đỡ, hắn cũng là không có biện pháp, hắn không muốn cửa sau có một đám yêu quái dòm ngó.

Ngày hôm đó nam nhân đang chuẩn bị tống cổ nhóm yêu ma quỷ quái này thì 1 cái thiệp mời dọa người được đưa tới Tích phủ, mời hắn tới hoa phố ở ngoài trấn uống rượu, một mình hắn được hẹn đi vào Túy Hương lâu.

Tú bà lập tức liền thỉnh hắn tới trên lầu, nam nhân tưởng là Mạt Đồng, bởi vì chỉ có Mạt Đồng mới thích loại yên hoa liễu hạng ôn nhu này nhất, hắn vừa mới vào phòng thì tú bà đóng cửa đi ra ngoài.

Trong phòng im lặng tới đáng sợ, không có nữ nhân nào, chỉ có một bàn rượu và thức ăn, nam nhân chậm chạp hướng phía trước đi 2 bước, nhìn đến trên bàn có một chén thuốc bổ ướp lạnh thì hắn uống luôn.

Bởi vì rất nóng, trong phòng rất oi bức, ánh sáng lại vô cùng ái muội, đỏ rực, nhìn qua có chút yêu dị.

Nam nhân tưởng Mạt Đồng mời hắn tới, hắn cũng không có khách khí, hắn ngồi xuống uống chút rượu, nhìn chung quanh căn phòng một chút, hắn bỏ chén rượu xuống, chậm rãi đi tới buồng trong…….

Nam nhân mới vừa đi vào thì ngây ngẩn cả người.

Nam nhân nhìn thấy không phải là Mạt Đồng…….

Phía sau trướng màu đỏ kia có 1 mộc dũng thật lớn……..

Một vị thanh niên làn da trắng nõn, khuôn mặt tinh xảo, mái tóc rối tung tùy ý ngồi ở trong dũng, nhìn thấy nam nhân xuất hiện thì đôi mắt u tĩnh thâm thúy như hồ sâu của đối phương có một tia dao động khó có thể phát hiện, mà nam nhân lập tức liền nhận ra người này là huynh đệ kết nghĩa của hắn.

" Xích huynh đệ…….". Nam nhân có chút kinh ngạc, Xích Luyện lại mời hắn tới, hơn nữa khi Xích Luyện nhìn thấy hắn tới thì cũng không có chút biểu tình cao hứng, ở trong mắt hắn thì Xích Luyện từ đầu tới cuối đều sâu kín nhìn chăm chú vào hắn.

" Tích đại ca, đã lâu không gặp, khí sắc của ngươi càng ngày càng tốt". Hai tay của Xích Luyện khoát lên cạnh dục dũng, con ngươi u tĩnh của y bình tĩnh nhìn chăm chú vào đôi mắt hơi hỗn loạn của nam nhân.

" Ngươi cũng vậy". Nam nhân hữu hảo nở nụ cười, chỉ là tươi cười của hắn có chút xấu hổ, "Xích huynh đệ, không biết hôm nay ngươi gọi ta tới đây có chuyện gì?". Ánh mắt của hắn có chút lảng tránh bởi vì Xích Luyện đang tắm rửa.

" Chúng ta đã lâu không gặp, ngươi gặp ta chẳng lẽ không thấy cao hứng 1 chút nào sao?". Con ngươi thâm thúy của Xích Luyện u tĩnh tới đáng sợ, khóe mắt chân mày lộ ra một cỗ yêu mị.

" Không phải". Nam nhân lắc đầu, hắn chỉ là cảm thấy kỳ quái, "Không phải ngươi đã thành tiên, đi tìm người kia mà ngươi yêu nhất sao, vì sao bây giờ còn sẽ xuất hiện tại trấn nhỏ như mắt muỗi này……..?". Đây là nghi hoặc trong lòng của hắn, hắn nghĩ đến Xích Luyện đã rời đi, nhưng mà hiện tại người này lại hoàn hảo không tổn hao gì một lần nữa xuất hiện ở trước mặt hắn.

" Trần duyên của ta chưa dứt". Xích Luyện đơn giản trả lời vấn đề của nam nhân, y biết nghi hoặc trong

lòng nam nhân.

" Nga". Nam nhân nhẹ nhàng lên tiếng.

Bởi vì Xích Luyện đang tắm rửa nên nam nhân không tốt quấy rầy, hắn liền nói ở bên ngoài chờ Xích Luyện, nhưng vào lúc này Xích Luyện lại yêu cầu hắn: "Tích đại ca, ngươi thay ta đem y sam trên giường tới đây được không?".

"Được". Nam nhân để y phục lên trên ghế cạnh dục dũng, hắn liếc mắt nhìn Xích Luyện 1 cái, phát hiện Xích Luyện đang bất động thanh sắc (tỉnh bơ) dán mắt vào hắn, "Ngươi bảo ta đến loại địa phương này để làm gì?".

Xích Luyện đột nhiên đứng lên, tầm mắt nam nhân lảng ra chỗ khác, Xích Luyện trước mắt vừa lau thân thể vừa nói: "Ta biết ngươi không thích nơi yên hoa, nhưng mà loại địa phương này an toàn nhất". Y ra khỏi dục dũng, đứng ở trước mặt nam nhân chậm rãi mặc y phục, động tác của y rất chậm rất chậm, nhưng ánh mắt nhưng vẫn đều dừng lại ở trên người của nam nhân.

Xích Luyện rất nhanh liền phát hiện nam nhân đang đổ mồ hôi.

" Nơi này nóng quá, ta đi ra ngoài chờ ngươi". Nam nhân rất khó chịu, hắn đi ra nội thất, Xích Luyện chậm rãi đi theo phía sau hắn, y sam của Xích Luyện có chút lộn xộn……

Nam nhân nhìn y một hồi lâu, hình như Xích Luyện cố ý không mặc chỉnh tề, nam nhân suy nghĩ nửa ngày mới đi tiến lên thấp giọng nói một câu với Xích Luyện, "Xích huynh đệ, ngươi vẫn nên mặc tốt y phục đi để tránh cảm lạnh".

Xích Luyện chậm rãi phủ kín tay của nam nhân: "Tích đại ca, ta rất nhớ ngươi".

Nam nhân giương mắt nhìn Xích Luyện, không nói gì, hắn chỉ cảm thấy Xích Luyện cầm tay hắn, tay của Xích Luyện rất lạnh lẻo, nhưng không khí hôm nay lại làm cho ngực hắn khó chịu.

" Ta cũng rất nhớ ngươi, Xích huynh đệ, chúng ta đã lâu không có uống rượu nói chuyện phiếm cùng nhau". Trên mặt nam nhân lộ vẻ tươi cười ôn hòa, hắn chưa bao giờ cự tuyệt nói chuyện phiếm cùng Xích Luyện.

Hôm nay Xích Luyện tìm hắn chắc hẳn cũng là ôn chuyện, ý tưởng của nam nhân rất đứng đắn, hắn cảm thấy Xích Luyện khẳng định cũng nghĩ đến nhìn hắn 1 cái, hắn nói cho Xích Luyện chuyện gần đây phụ cận có rất nhiều viêm quỷ.

"Việc này ngươi không cần lo lắng, sẽ có người xử lý". Xích Luyện rót rượu cho nam nhân, con ngươi u tĩnh của y lẳng lặng nhìn dáng vẻ hai má ôn nhuận của nam nhân, "Ngày ngày sống thoải mái là được".

Thanh âm của Xích Luyện luôn thong thả như vậy, tuy rằng dễ nghe, cũng phi thường êm tai nhưng luôn miễn cưỡng, nghe vào tai có chút thờ ơ……"

"Những ngày ta rời đi ngươi sống có tốt hay không?".

Tốt hay không…….

Nam nhân không biết nên trả lời như thế nào, hắn trầm mặc trong chốc lát mới thản nhiên nói nhỏ: "Xích huynh đệ, ngươi không cần lo lắng cho ta, ta sống rất tốt, rất thỏa mãn".

" Lần này ta có thể ở cùng ngươi thật lâu". Xích Luyện cầm tay của nam nhân, y chậm rãi xiết chặt tay của nam nhân, làm cho nam nhân không thể rụt tay lại, "Ta còn chưa thể thành tiên được, còn có việc chưa làm xong".

"Nham Vân nói ngươi đã phi thăng".

" Không có". Xích Luyện nhìn nam nhân, y nâng chén đưa tới trong tay của nam nhân, "Đến, đêm nay chúng ta hảo hảo uống vài chén, hảo hảo tán gẫu, trong khoảng thời gian này ngươi đã làm những gì vậy……".

"……". Nam nhân cảm thấy Xích Luyện có chút bất thường.

Lập tức nam nhân chợt nghe đến Xích Luyện chậm rãi nói: "Tích đại ca, trong khoảng thời gian ta không có ở đây ngươi cùng bao nhiêu nam nhân ngủ qua rồi, bồi bao nhiêu người hoan ái?". Thanh âm thong thả của y lộ ra vài phần hơi thở nguy hiểm như có như không.

Cùng bao nhiêu nam nhân ngủ qua?

Bị bao nhiêu nam nhân thượng qua?

Bị bao nhiêu nam nhân áp qua?

Lời của Xích Luyện làm nam nhân bị chấn động không nhỏ……

Hốc mắt của nam nhân nháy mắt bốc lên 1 cổ ẩm ướt, tâm tình của hắn khó có thể hình dung, không chỗ nào che giấu xấu hổ cùng bất an, chén rượu trong tay của hắn rơi trên mặt đất…….

Tay của hắn bất an mà run rẩy…….

Notes: lại mún xách dao chém thằng Luyện nì rùi, càng edit càng mún băm mí thằng tra công trong truyện nì ra quá (dạo nì mik bạo lực ghia ta nơi he he)

197. Chương 197

Bên ngoài thanh lâu là một mảnh náo nhiệt, trong thanh lâu tươi đẹp thanh bình, trong phòng lại tĩnh lặng tới quỷ dị, nam nhân không có trả lời, hắn bưng một chén thuốc bổ ướp lạnh uống mấy ngụm, hắn không có trả lời Xích Luyện, hắn không cần phải trả lời, nếu Xích Luyện muốn biết, nên biết thì Xích Luyện đã sớm biết, hắn nói nhiều cũng vô ích.

Xích Luyện chậm rãi đưa tay cầm tay của nam nhân, nam nhân muốn rút tay về nhưng lại bị nắm gắt gao: "Tích đại ca, ngươi tức giận?". Ngữ khí y thập phần thong thả.

"……".

Xích Luyện ngồi xuống bên người nam nhân, giơ tay ôm lưng của nam nhân: "Tích đại ca, vừa rồi ta chỉ nói đùa với ngươi, ngàn vạn lần ngươi đừng để ở trong lòng……".

Nam nhân chỉ lắc đầu.

Xích Luyện cảm thấy chính mình có hơi quá đáng, y chậm rãi nắm chặt tay của nam nhân, con ngươi u tĩnh lẳng lặng nhìn chằm chằm nam nhân mắt không chớp lấy 1 cái: "Ta là sợ hãi, nếu ngày nào đó ngươi có người khác, không để ý tới ta, ta đây nên làm thế nào cho phải?". Ngữ khí y thong thả hỏi nam nhân, tay y nhẹ nhàng mà an ủi cọ cọ bờ ngực ướt át của nam nhân.

Nam nhân vốn rất nóng thì cảm thấy được một trận phát lạnh, tuy rằng như vậy nhưng hắn vẫn hữu hảo nhìn về phía Xích Luyện, " Xích huynh đệ, ngươi tội gì nói nghiêm trọng như vậy, ngươi sớm hay muộn đều phải thành tiên".

Xích Luyện gắp đồ ăn cho nam nhân, y trấn định an ủi nam nhân: "Đó là chuyện sau này, hiện tại ta không đi".

Nam nhân do dự ăn đồ ăn Xích Luyện gắp cho hắn, hắn bình tĩnh nhìn về phía Xích Luyện: "Vậy ngươi định ở lại trấn trên bao lâu? Hay là nói ngươi định vẫn ở tại bên trong thanh lâu này?".

"Ta định vẫn ở nơi này, bởi vì nơi này khá an toàn". Xích Luyện bồi nam nhan uống, chờ ngực của nam nhân ướt đẫm thì y mới thong thả lặp lại, "Tạm thời ta không rời đi".

Tạm thời…….

Hết thảy đều chỉ là tạm thời…….

Nam nhân không có tiếp tục truy vấn, hắn chỉ trầm mặc gật gật đầu, hắn rất muốn hỏi lần này Xích Luyện có thấy Thanh Thiên Tôn hay không nhưng lại lo lắng Xích Luyện sẽ để bụng nên hắn vẫn không có hỏi ra miệng, đêm nay hắn bồi Xích Luyện uống rất nhiều, bởi vì tửu lượng hắn tốt nên cũng không phải dễ dàng say, sau khi uống rượu xong thì Xích Luyện muốn hắn ở lại.

" Tích đại ca, đã trễ thế này, ngươi nghỉ ngơi ngay tại nơi này đi, ngày mai lại trở về". Xích Luyện muốn giữ nam nhân lại nhưng nam nhân hình như có chút không quá nguyện ý.

" Sắc trời muộn rồi, ta nên sớm đi trở về, ngươi cũng đi nghỉ ngơi sớm đi". Nam nhân cự tuyệt Xích Luyện, hắn không biết đêm nay ở lại sẽ là cái dạng kết quả gì.

Xích Luyện hẳn là sẽ chê cười hắn, cười nam nhân rất dễ dàng liền cùng người khác trên giường, người khác chỉ mời hắn uống rượu mà thôi là hắn có thể mở chân ra nằm ở trên giường của người khác, như vậy sẽ chỉ làm Xích Luyện càng ngày càng xem thường hắn, cho dù hắn rất tưởng niệm (nhớ) huynh đệ kết bái Xích Luyện này, cho dù chỉ là nói chuyện phiếm đơn thuần thì hắn cũng không có thể ở lại.

Xích Luyện cầm lấy tay hắn, nam nhân dùng sức rút về: "Ta thật sự phải đi về, ngươi nghỉ ngơi đi, không cần tiễn ta, ta tự trở về là được, ta còn muốn đi trà trang đầu phố mua chút trà mang về".

"Vậy ngày mai ngươi có rảnh không?". Xích Luyện mời nam nhân, y cản nam nhân lại, chậm rãi nói, " Nếu ngày mai có thời gian thì chúng ta đi thi quán ngồi được không?".

" Ta không biết ngâm thơ…….". Nam nhân có vẻ có chút xấu hổ, hắn là 1 võ phu(con nhà võ) nên không có ham mê phong nhã này.

" Chúng ta đi cưỡi…….". Xích Luyện còn chưa nói xong thì nam nhân liền ngắt lời y, "Không được, Xích huynh đệ, ngày mai ta có việc, ngươi tìm những người khác đi cùng ngươi đi". Nam hân hiển nhiên có chút lảng tránh.

"Không sao, vậy khi nào ngươi có thời gian?". Xích Luyện cũng không từ bỏ, con ngươi u tĩnh của y không chớp nhìn chằm chằm nam nhân đang thập phần khó xử, y cũng cảm giác được nam nhân đang trốn tránh y.

"Không có lúc nào có thời gian cả". Nam nhân thấp giọng trả lời.

"Vậy khi nào ngươi có thời gian thì khi đó chúng ta đi, dù sao thời gian của ta rất nhiều". Xích Luyện chắn ở trước mặt của nam nhân, nam nhân đi bước nào thì y chắn bước đó, hiển nhiên là không muốn để nam nhân rời đi.

Xích Luyện đã biểu hiện phi thường rõ ràng rồi, y chính là muốn làm cho nam nhân ở lại, nhưng nam nhân

lại thủy chung kiên trì, trước kia nam nhân cũng sẽ không cự tuyệt y, lần này nam nhân thế nhưng cự tuyệt y.

Trước kia nam nhân ôn hòa cười với y, sau đó gật đầu nói được, hôm sau sẽ ăn mặc rất chỉnh tề, hết mình bồi y đi dạo, mà lần này nam nhân lại chỉ trầm mặc nhìn y, trong con ngươi bình tĩnh của nam nhân có chút bất đắc dĩ, có chút bất an, có chút ôn nhuận, liền ngay cả Xích Luyện cũng trở nên thật cẩn thận, chú ý lời nói của chính mình, lo lắng nam nhân tùy thời sẽ khóc.

" Xích huynh đệ, ngươi nên tìm những người khác đi cùng ngươi đi, về sau ta cũng sẽ không có thời gian, quý phủ của ta bề bộn nhiều việc, rất nhiều chuyện cần trông nom……". Nam nhân còn nghiêm túc nhìn Xích Luyện, hắn chậm rãi đẩy cái tay kia nắm hắn ra, mặc dù có chút không muốn nhưng đau dài không bằng đau ngắn, "Về sau chúng ta vẫn là không cần gặp lại……".

Sắc mặt của Xích Luyện trở nên rất khó coi, y chậm rãi hỏi nam nhân: "Vậy xem như ta tìm ngươi uống rượu nói chuyện phiếm cũng không được sao?".

" Ân". Nam nhân gật đầu, không có chần chờ.

" Đây là vì sao?". Xích Luyện nắm chặt ống tay áo của nam nhân, cho dù là nam nhân muốn hất cũng không hất ra, dùng sức túm rất chặt, "Mới không có bao nhiêu ngày mà thôi thì ngươi liền thay lòng đổi dạ, ngươi không muốn gặp ta?".

"……".

" Tích đại ca, ngươi thật sự không nghĩ ta sẽ tìm ngươi?". Xích Luyện từng câu từng câu ép hỏi, nam nhân chậm rãi lui về phía sau, y bức nam nhân tới bên giường, nam nhân ngã ngồi ở trên giường mềm mại, nam nhân muốn đứng lên thì y lại che ở trước mặt nam nhân, chậm rãi đè nam nhân ở trên giường, "Ngươi một chút cũng không lưu luyến? Hay là ta đối với ngươi không tốt?".

" Xích huynh đệ, ngươi không cần như vậy, có chuyện hảo hảo nói, ngươi không cần cởi……". Nam nhân giơ tay muốn ngăn cản Xích Luyện, Xích Luyện lại xé nát áo của hắn, hắn muốn ngăn cản nhưng hai má đã bị nắm lấy, Xích Luyện cúi đầu đem môi tiến đến bên môi của hắn, tim của hắn trở nên đập rất nhanh, "Xích huynh đệ, ta cũng không phải cái loại người như ngươi nghĩ……".

Xích Luyện tạm dừng ở bên môi của nam nhân một chút, nhưng rất nhanh y lấp kín môi của nam nhân, y đè nam nhân ở trên giường, dùng sức hôn nam nhân.

Nóng ướt đột kích, nam nhân bất an giãy dụa lên ——

Nam nhân dùng sức đẩy Xích Luyện ra nhưng căn bản là đẩy không ra, Xích Luyện vừa hôn hắn vừa dùng sức xé nát y sam của hắn, làn da màu mạch của hắn lộ ra bên ngoài, quần của hắn cũng bị xé nát, hắn biết hiện tại Xích Luyện có chút không tỉnh táo, hắn vừa đẩy Xích Luyện vừa dùng ngôn từ (lời nói) ngăn lại hành vi của Xích Luyện.

Bởi vì Xích Luyện đang hôn hắn nên làm cho thanh âm khuyên can của nam nhân hàm hàm hồ hồ, hắn biết giãy dụa vô dụng, khi Xích Luyện đè chặt hắn thì hắn dần dần im lặng lại.

Xích Luyện đè ở trên người nam nhân, nhận thấy nam nhân hình như thỏa hiệp thì động tác của y cũng chậm lại, y rời khỏi đôi môi của nam nhân, đôi môi của nam nhân bị y hôn tới thật sự ướt át.

Xích Luyện ngồi ở trên eo của nam nhân, cúi đầu nhìn chăm chú vào nam nhân đang bất mãn: "Không muốn làm như vậy?".

Nam nhân gật đầu.

" Vì sao người khác có thể mà ta lại không thể?". Xích Luyện vô tâm nói lời thực đả thương người, y đè chặt nam nhân, nam nhân muốn xoay người nhưng y cũng không cho, "Tích đại ca, ngươi trả lời ta trước". Bằng không hôm nay y sẽ không để nam nhân rời đi, y cũng không muốn như vậy nhưng thái độ của nam nhân làm cho y cảm thấy rất khó chịu.

Nam nhân không nói chuyện, Xích Luyện nhất định không cho hắn đi, mấy lần nam nhân muốn trở người nhưng đều bị Xích Luyện đè ép xuống, Xích Luyện hôn hắn, xé nát y sam trên người hắn rồi ném tới chỗ thật xa.

Nam nhân toàn thân trần trụi bị đè ở trên giường, sớm biết sẽ thành ra như vầy thì hắn khẳng định sẽ không tới, nếu biết đối phương là Xích Luyện thì hắn cũng tuyệt đối sẽ không tới.

" Hôm nay ta không biết là ngươi hẹn ta tới nơi này, nếu biết thì ta sẽ không tới……". Nam nhân nói ra suy nghĩ trong lòng, hắn muốn đẩy tay Xích Luyện để bên hông hắn ra, ở trong lòng hắn thì lần trước hắn hoan ái cùng Xích Luyện ở trong ôn tuyền kia đã là 1 lần cuối cùng, hắn biết Xích Luyện sớm hay muộn đều phải rời khỏi nhân gian, đuổi theo tìm kiếm ái nhân của chính mình.

Nam nhân cũng rất tự biết mình biết người, hắn không muốn trở thành chướng ngại của người khác, hắn cũng không muốn tiếp tục dây dưa không rõ như vậy, hắn cảm thấy hắn đã nói rất rõ ràng với Xích Luyện.

Hắn thật sự hy vọng nếu Xích Luyện phải biến mất thì biến mất hoàn toàn một chút, không cần hay thay đổi bất định như vậy, Xích Luyện bảo hắn khi hắn có thời gian thì đi tới bên suối tìm Xích Luyện, nhưng lúc hắn tình cờ tới nơi đó thì Xích Luyện đã sớm không có ở đó, nói không khó chịu là giả, nhưng hắn biết khổ sở cũng không có tác dụng gì, Xích Luyện sớm hay muộn đều phải đi.

Đau dài không bằng đau ngắn.

Xích Luyện ngồi ở trên người hắn không nói gì, nam nhân trầm mặc trong chốc lát mới giương mắt nhìn về phía Xích Luyện sắc mặt tái nhợt: "Xích huynh đệ, nếu ngươi thật muốn làm, vậy làm đi……".

" Thật sự?". Xích Luyện hoài nghi, cúi đầu hôn nam nhân, "Ngươi đừng nói với ta rằng đây là 1 lần cuối

cùng".

Nam nhân sửng sốt một chút, thật đúng là bị Xích Luyện nói trúng rồi, hắn bình tĩnh nói: "Ân, ngươi muốn làm liền làm, không làm thì để cho ta đi, nếu ngươi muốn làm thì lần này là 1 lần cuối cùng". Hắn nghiêng đầu, không muốn để Xích Luyện hôn hắn.

Xích Luyện thuận thế liếm hai má của hắn, nam nhân nhắm mắt lại, cảm giác được xúc cảm ướt lạnh bồi hồi ở trên mặt, hắn cảm giác được phân thân của Xích Luyện, rất nhanh liền cảm giác được ngực của Xích Luyện dán lên người hắn…….

Không khí vốn rất oi bức nhưng trên người Xích Luyện có hàn khí, xúc cảm lạnh lẻo kia khiến cho nam nhân nhịn không được mà run rẩy, xúc cảm mềm dẻo của thân thể nam nhân cũng làm cho Xích Luyện cảm thấy thật thoải mái.

Hình như Xích Luyện có chút không nghĩ ra vì sao nam nhân phải cự tuyệt y còn muốn nói lời nói không có đường lui như vậy, là y thật sự làm cho nam nhân thương tâm hay là nam nhân đã không ôm hy vọng đối y nữa rồi.

Xích Luyện một mực hỏi nam nhân vì sao phải như vậy?

Nam nhân cũng chỉ là lắc đầu, nói quan hệ giữa bọn họ không nên lại tiếp tục, tuy rằng đã sai lầm lâu như vậy rồi nhưng thời điểm nên ngừng lại thì vẫn là ngừng đi.

Nam nhân cũng không phải cảm thấy cuộc sống tích cực mà hắn muốn thì Xích Luyện không cho được mà là chỉ sợ Xích Luyện căn bản xem quan hệ giữa bọn họ thành một loại hình thức theo nhu cầu.

Tuy rằng bọn họ cũng nói chuyện phiếm uống rượu nói chuyện trên trời dưới đất cùng nhau nhưng giữa bọn họ có khoảng cách rất lớn, Xích Luyện phải phi thăng, phải tìm kiếm ái nhân, mà hắn lại thầm muốn 1 cuộc sống yên bình.

Bọn họ không có khả năng.

Nhưng nam nhân rất nghi hoặc, vì sao mỗi lần Xích Luyện đều muốn ôm hắn, dùng hết lời ngon tiếng ngọt lừa gạt hắn, hắn rất dễ mềm lòng, mỗi khi Xích Luyện ôm hắn ở trên giường, nói xong lời ngon tiếng ngọt không biết là thật hay giả này thì hắn thỉnh thoảng sẽ quên ngăn cách giữa bọn họ, hắn sẽ không làm chuyện phá hỏng mối quan hệ của người khác.

Xích Luyện có Thanh Thiên Tôn, nam nhân thường xuyên đều cảm thấy có lẽ Xích Luyện chỉ muốn ở thế gian tìm một người nghe lời giống như hắn, 1 bạn giường dễ lừa như hắn mà thôi.

Nhưng chuyện này thật khó mà chịu đựng nổi.

Bất luận Xích Luyện đùa nghịch nam nhân như thế nào thì nam nhân cũng không hé môi, mỗi lần lúc Xích Luyện hỏi cảm giác của nam nhân thì nam nhân đều hơi đỏ mặt, cái loại tư vị này làm cho Xích Luyện hưng phấn vô cùng.

Đêm nay nam nhân vẫn ở lại, hắn nói với chính mình đấy là 1 lần cuối cùng, cũng nói rõ với Xích Luyện đây là một lần cuối cùng, thời điểm Xích Luyện tiến vào hắn, không giống thường ngày thong thả như vậy mà ngược lại có vẻ có chút không để ý tới cảm thụ của hắn, nhưng hắn vẫn là một tiếng cũng không thoát ra khỏi cổ họng, cũng không trách cứ Xích Luyện thô lỗ, nhiều nhất hắn chỉ nhíu mày nhăn mặt 1 chút.

Nam nhân cho rằng nhịn một chút liền trôi qua, nhịn một chút về sau không cần bị dày vò như vậy, nhưng mà Xích Luyện làm không dứt, làm cho hắn có chút ăn không tiêu, hắn cũng không biết chính mình bị thay đổi bao nhiêu tư thế, tuy rằng một chút một chút xâm nhập va chạm kia làm cho hắn khó nhịn hộc ra rên rỉ, nhưng Xích Luyện lại không nói được một lời.

Trong phòng chỉ có thở dốc dồn dập cùng thanh âm da thịt va chạm…….

Nam nhân nằm ở trên giường, Xích Luyện ôm hắn vào trong ngực, thong thả hôn mặt bên của hắn, động tác của Xích Luyện tuyệt không thô lỗ mà ngược lại thực thong thả thực ôn nhu.

Con ngươi u tĩnh của Xích Luyện lẳng lặng nhìn chằm chằm nam nhân thần tình mỏi mệt: “Ngày mai ta tới quý phủ của ngươi tìm ngươi, đêm mai chúng ta lại tụ hội”. Y không phải đang hỏi nam nhân mà là trực tiếp quyết định thay nam nhân.

” Không được”. Nam nhân bình tĩnh lắc đầu, hắn kéo chăn, đắp lên thân thể của mình, “Vừa rồi ta đã nói rất rõ ràng, đêm nay là một lần cuối cùng, về sau chúng ta không cần gặp lại, như vậy đối với ngươi đối ta đều tốt”. Dù luyến tiếc thì cũng phải cắt đứt quan hệ này.

” Đêm mai ta trực tiếp tới quý phủ của ngươi đón ngươi”. Xích Luyện có thể bỏ qua lí do thoái thác của nam nhân, y bắt đầu tiếp tục nói chuyện với nam nhân tiết mục thải sắc (màu sắc rực rỡ) của đêm mai, nam nhân càng nghe càng khó chịu.

Nam nhân mấy lần muốn ngắt lời Xích Luyện nhưng Xích Luyện đều sẽ thật cẩn thận niết tay hắn, tựa hồ không muốn cho hắn nói, hắn chỉ có thể nghe kế hoạch của Xích Luyện.

Lúc sau là một đoạn thời gian trầm mặc rất dài, tiếp theo lại nghe đến thanh âm giường lớn lay động, tiếng thì thầm của nam nhân cùng Xích Luyện, tiếng va chạm cùng một chỗ.

Trong phòng lại im lặng.

Ngọn nến ở trong phòng cháy hết, nam nhân lẳng lặng dựa vào Xích Luyện, Xích Luyện đang hôn vành tai của nam nhân, hai người thực thân mật, thực ái muội, đôi môi kề sát cùng một chỗ, nhưng là…….nhưng là……. bọn họ không phải luyến nhân (tình nhân)…….không phải bằng hữu (bạn bè).

Vậy bọn họ rốt cuộc là cái gì? Liền ngay cả bản thân nam nhân đều không biết rõ được, Xích Luyện vẫn ôm nam nhân, cả đêm cũng chưa ngừng nghỉ qua, biết buổi sáng hôm sau Xích Luyện cũng sẽ không thả nam nhân đi.

Nam nhân biết tính dục của xà rất mạnh nhưng không ngờ Xích Luyện có thể làm lâu như vậy, lần này Xích Luyện không dùng nguyên hình hoan ái cùng hắn mà dùng nhân hình ôm hắn, điều này làm cho hắn không đến mức vất vả như vậy.

Dù sao là một lần cuối cùng nên nam nhân cũng không cần xấu hổ, Xích Luyện để hắn nằm sấp ở trên bàn, từ phía sau tiến vào hắn, để hắn ngồi dựa vào cửa sổ, đối mặt tiến vào hắn, lại ôm hắn tới trong dục dũng, lại làm ở bên trong nước, cuối cùng để hắn cưỡi ngồi ở trên người của Xích Luyện, từ đầu cho tới cuối khi Xích Luyện tiến vào hắn thì hắn đều không có oán giận gì.

Cho tới buổi tối ngày hôm sau thì nam nhân thật sự là bị Xích Luyện làm tới không có khí lực, hắn ngã vào trên người của Xích Luyện liền đang ngủ, Xích Luyện ôm hắn, trên người hai người bọn họ đều ẩm ướt dính dính, Xích Luyện hôn hôn mi mắt của hắn, liếm đi nước mắt trên khóe mắt của hắn, Xích Luyện lau mồ hôi cho hắn, Xích Luyện trầm mặc ôm hắn một hồi lâu.

Xích Luyện chưa từng có khó qua như vậy, y cảm thấy nam nhân hẳn là của y, nhưng y lần này trở về thì hết thảy giống như đều thay đổi, y lẳng lặng nhìn nam nhân đang ngủ say.

Y từng nghĩ tới nếu chính miệng nam nhân nói lời không muốn gặp lại thì Xích Luyện khẳng định sẽ thật cao hứng, bởi vì không cần y "vứt bỏ" nam nhan thì nam nhân cũng sẽ tự động rời đi.

Nhưng mà hôm nay y nghe được những lời đó nhưng y lại cũng thích không nam nhân như vậy, Xích Luyện thậm chí có loại cảm giác bị nam nhân vứt bỏ, nam nhân là của y, ai cũng không đoạt đi được.

Xích Luyện lẳng lặng nhìn nam nhân 1 lát, nam nhân giống như đang gặp ác mộng, miệng khẽ gọi mình, y hôn đôi môi cực nóng của nam nhân, vùi phân thân vào thân thể của nam nhân, tiếp tục đợt tiến công tiếp theo……..

Sau khi nam nhân tỉnh lại đã không biết là lúc nào rồi nhưng câu đầu tiên Xích Luyện nói với hắn là: "Ngươi yên tâm,ta sẽ không vứt bỏ ngươi, về sau ngươi cũng không nên cự tuyệt ta".

Nam nhân lại lắc đầu.

" Vậy ngươi muốn thế nào?". Xích Luyện có hơi mất kiên nhẫn, lời hay y đều nói hết, cho tới bây giờ y không để tâm đối ai như vậy, y cũng không biết hống (dỗ dành) nhân.

Nam nhân nhìn thấy loại thái độ này của Xích Luyện thì nhịn không được nghẹn ngào lên: "Xích huynh đệ, ta không muốn thế nào cả, tuy rằng ta không phải nữ nhân, cũng không thanh nộn (tươi trẻ, mềm mại) như thiếu niên nhưng ta cũng là người……".

” Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?”.

” Ta không phải kỹ nữ cũng không phải nam kĩ”. Nam nhân bình tĩnh nhìn về phía Xích Luyện, hắn nhịn xuống nghẹn ngào, hốc mắt đỏ lên tiếp tục nói: “Có thể ở trong mắt ngươi thì ta không là cái gì quan trọng cả, chỉ cần không cự tuyệt ngươi, mở 2 chân ra thỏa mãn ngươi thì ngươi liền vừa lòng, nhưng mà thời điểm ngươi làm loại chuyện này với ta thì ngươi có nghĩ tới Thanh…….”.

” Thanh Thiên Tôn” 3 chữ này nam nhân còn chưa nói ra miệng thì Xích Luyện bịt kín miệng của nam nhân: “Không cần hơn nữa, ta biết ngươi bị ủy khuất, ta sẽ hảo hảo đối với ngươi”. Thanh âm thong thả của Xích Luyện lộ ra vài phần nghiêm túc.

Nam nhân nghe cũng đã nghe, cũng không nói nữa, bởi vì đây đã không phải lần đầu tiên, ngay từ đầu Xích Luyện đã lừa hắn, hắn không đi so đo, nhưng mà tới lúc này còn muốn lừa hắn nữa.

Nam nhân cùng Xích Luyện dây dưa thật lâu, cuối cùng Xích Luyện vẫn để nam nhân rời đi, y muốn tiễn nam nhân nhưng nam nhân không cho, thời điểm nam nhân trở về là mặc tố y Xích Luyện mua cho hắn.

Thời điểm nam nhân đi ra từ thanh lâu thì Xích Luyện ói ngày mai Xích Luyện sẽ đến tìm hắn, hắn lắc đầu nói không, thời điểm kia hắn một chút cũng không do dự, hiện tại hắn ở cùng một chỗ cùng Mạt Đồng.

Rất nhiều chuyện cũng không tiện lắm.

Nam nhân cho rằng Xích Luyện cố ý muốn tìm hắn như vậy chỉ đơn giản là do cho tới bây giờ Xích Luyện không bị cự tuyệt qua, bị hắn cự tuyệt có chút không phục, muốn cho hắn trở nên càng thêm chật vật không chịu nổi mà thôi.

Nam nhân cũng tự biết mình biết người, hắn biết Xích Luyện chưa bao giờ thiếu bạn giường, muốn xinh đẹp bao nhiêu đều có, cho nên hắn cũng không cần phải lại tự rước lấy nhục tiếp tục cùng Xích Luyện.

Bởi vì tối hôm qua rất kịch liệt nên thời điểm nam nhân đi đường đều đi rất chậm rất chậm, nhưng mà hắn cũng không biết Xích Luyện vẫn đi theo phía sau hắn, bởi vì hắn không dám quay đầu nhìn lại.

Nam nhân sợ chính mình mềm lòng, sợ chính mình do dự…….

Xích Luyện một thân thanh y hoa mĩ, thong thả theo sát ở phía sau của nam nhân, do dự mới vừa vào đêm không lâu, trên đường còn có rất nhiều hàng rong, y nhìn thấy rất nhiều người đều đang chào hỏi cùng nam nhân, có lẽ nhân duyên của nam nhân đều rất không tồi, lại thường xuyên giúp người cần được hỗ trợ, thỉnh thoảng còn miễn phí thay người coi phong thuỷ và vân vân nên đương nhiên được hoan nghênh.

Xích Luyện rất muốn gọi nam nhân lại nhưng lại không biết sau khi gọi nam nhân lại rồi thì nên nói cái gì đối nam nhân, y chỉ yên lặng theo sát ở phía sau nam nhân, cho tới bây giờ y chưa làm qua chuyện tình kỳ quái như vậy, thời điểm nhìn thấy chân nam nhân mềm nhũn tới sắp té thì y đang chuẩn bị tiến lên đỡ

nam nhân.

Nhưng nam nhân lại đụng vào người đang xuống ngựa ở ven đường……..

198. Chương 198

" Xin lỗi, ta không phải cố ý". Nam nhân vội vàng xin lỗi và giải thích, vừa rồi hắn đang suy nghĩ chuyện tình cho nên không nhìn đường.

Nam nhân chậm chạp ngẩng đầu, nhìn về phía người bị đụng vào, nhưng hắn mới vừa ngẩng đầu lên thì đôi môi đã bị hôn —

" Ngô……".

Tiếng hô của nam nhân bị chặn ở miệng, căn bản là không kêu được, đôi môi của hắn bị hôn chặt, lập tức thắt lưng cũng bị người dùng sức ôm. Cửu Hoàng một thân tuyết bạch y bào, đứng ở dưới màn đêm có vẻ cực kỳ bắt mắt, hơn nữa 1 đầu tóc dài trắng như tuyết kia của y cùng dung nhan bất phàm kia đưa tới phần đông ánh mắt, hơn nữa lại hôn nhau ở trên đường, không ít người sợ tới mức nhượng bộ lui binh.

Mà lúc này Xích Luyện ở xa xa nhìn thấy loại tình huống này thì muốn tiến lên ngăn cản, nhưng ngại thể diện của nam nhân, nhìn thấy Cửu Hoàng lại ở trước mặt nhiều người như vậy hôn nam nhân thì Xích Luyện rất khó chịu, Xích Luyện đứng yên ở góc khuất ở cửa thành thật lâu.

Y cho rằng nam nhân là của 1 mình y, nhưng hiện tại xem ra giống như không phải, nam nhân cũng sẽ nhận nụ hôn của người khác, cũng sẽ nhận cái ôm của người khác, lòng của Xích Luyện đang xao động. Nhìn thấy nam nhân bị Cửu Hoàng hôn thì trong lòng y thế nhưng có tư vị nói không nên lời, y không thích loại cảm giác này, y không thích nam nhân người khác chạm vào, con ngươi u tĩnh của y sâu không thấy đáy.

Xích Luyện không thể đi ra ngoài, hiện tại y không thể bại lộ hành tung của chính mình bởi vì tà đế đang nơi nơi tìm y, y không thể để cho người khác ngoại trừ nam nhân biết y đang ở đây.

Nếu có thể y muốn đi đoạt nam nhân nhưng không được. Y không đi được, một khi hành tung của y bị bại lộ, trước khi y chưa thành tiên thì tà đế sẽ cực lực đối phó y, y không muốn bởi vì tà đế tìm tra mà hao tổn công lực phi thăng của chính mình. Xích Luyện thất thần một lát thì Cửu Hoàng đã mang nam nhân đi, y rất không cam tâm, nhưng y biết Cửu Hoàng sẽ không thương tổn nam nhân, trong lòng y cũng an tâm một ít.

Xích Luyện ở cửa thành xoay người trở về thanh lâu, mà trước trà phô trong thành thì Cửu Hoàng đang bồi nam nhân chọn trà.

Nam nhân gặp Cửu Hoàng thì cảm thấy bất ngờ gấp bội nhưng hỏi ra mới biết được, tửu phường bên Cửu Hoàng có chút vấn đề, từ phương Bắc chạy tới nơi đây.

Hơn nữa Cửu Hoàng nghe nói hiện nay nơi này thời tiết dị thường, y cũng thuận đường lại đây xem tình hình, cũng phi thư cho Liễu Phong nói 1 chút tình huống của bên này.

Mà từ lần trước Cửu Hoàng coi thư nam nhân gởi cho y thì y vốn không định rời khỏi trúc xá, nhưng bên phương Bắc đột nhiên phi thư cho y bảo y phải khẩn cấp trở về một chuyến, y đành phải trở về phương Bắc…….

Cửu Hoàng vốn định xử lý chuyện bên này xong thì lại quay về trúc xá một chuyến, xem nam nhân có từng trở về hay không, hoặc là tới địa phương khác đi tìm manh mối, tìm kiếm tung tích của nam nhân. Không ngờ y vừa tới nơi này liền gặp được nam nhân.

Nhưng nam nhân bước chân loạng choạng bất định, khí sắc cả người đều rất kém cỏi, y định mang nam nhân đi khách *** nghỉ ngơi một chút. Nhưng nam nhân lại nói muốn tới trà phô mua trà, y cũng đành bỏ sự tình qua 1 bên trước, trước bồi nam nhân mua hàng hóa quan trọng hơn, thời điểm hai người đi ra từ trà phô thì thiệt nhiều địa phương đều đóng cửa.

Nam nhân cũng biết Cửu Hoàng là đi tới tửu phường xử lý chuyện tình, hắn cũng không muốn làm Cửu Hoàng mất thời gian lâu, mới ra trà phô hắn đã nói tự mình trở về là được nhưng Cửu Hoàng nhìn khí sắc hắn không tốt nên cố ý muốn tiễn hắn.

“Quý phủ của ta không tiện lắm, ngươi vẫn làm chuyện tình của mình thì tốt hơn, ngươi không cần lo lắng cho ta, ta sẽ tự mình trở về”. Nam nhân uyển cự ý tốt của Cửu Hoàng, hắn ở cùng Mạt Đồng, không tiện mời Cửu Hoàng tới Tích phủ ngồi.

“Ngươi ở tại trấn trên này?”. Cửu Hoàng đứng ở cửa trà phô, thần thái biếng nhác nhìn nam nhân mấy lần, “Ngươi trú tại nơi này? Định ở lâu dài ở nơi đây?”.

” Nơi này tốt lắm”. Nam nhân gật đầu thừa nhận, hắn đích thật là định ở lâu dài, tuy rằng địa phương này nhỏ nhưng cái gì cũng có, hơn nữa là 1 trấn nhỏ thực phồn hoa.

“Tửu phường của ta ngay tại cuối phố bên cạnh Phúc Mãn Lâu, mặt tiền cửa hàng rất lớn, ngươi có rảnh có thể đến ngồi”. Cửu Hoàng đang nhiệt tình mời mọc nam nhân, bảo nam nhân có rảnh phải đi chỗ của y.

“Được”. Nam nhân chậm chạp gật đầu, trong tay hắn cầm trà ngon buộc bằng dây thừng, trà này hắn mua cho Mạt Đồng, mấy ngày nay Mạt Đồng không ở trong phủ, ngoại trừ rượu ngon ra lại cực thích loại trà này, tuy rằng hắn mua rượu về cho Mạt Đồng nhưng uống rượu thủy chung không tốt, uống trà vẫn tốt hơn so với uống rượu.

Nam nhân chuẩn bị rời đi nhưng Cửu Hoàng lại cản hắn lại: “Ngươi ở tại nơi nào?”. Thanh âm của Cửu Hoàng có chút thong thả, đáy mắt lộ ra vài phần ủ rũ thản nhiên…….

“Tích phủ ở đầu phố”. Nam nhân nói địa chỉ của phủ đệ cho Cửu Hoàng, hắn vốn không định nói nhưng nếu không nói hắn khẳng định không đi được, hắn nói thì sao, cho dù hắn không nói thì Cửu Hoàng khẳng định rất nhanh sẽ biết cho nên hắn cũng không có giấu diếm.

” Ta đi tửu phường trước, có thời gian sẽ tới tìm ngươi”. Cửu Hoàng thản nhiên nhìn nam nhân mấy lần, nhìn thấy trên mặt nam nhân lộ ra tươi cười ôn hòa thì y đi lên trước, chậm rãi hôn một chút hai má của nam nhân thành thục, “Lần này không cho phép lại chạy trốn, nhất định phải chờ ta, ta sẽ tới tìm ngươi”. Cửu Hoàng thản nhiên nói xong thì xoay người lên ngựa, đáy mắt biếng nhác của y tràn ngập ý cười.

Lần này không cho phép lại chạy trốn?

Lần này……

Nam nhân có chút không hiểu ý tứ của Cửu Hoàng, hắn chưa từng có chạy trốn qua, lúc trước thời điểm hắn ở trúc xá, hắn cho rằng Cửu Hoàng cùng Mạt Đồng làm xong sự tình sẽ trở về nhưng không ai trở về qua.

Nếu không phải lúc trước nam nhân tới trấn trên thì còn không nhất định có thể gặp Mạt Đồng, mà hiện tại càng thêm không có khả năng gặp Cửu Hoàng, hắn cũng không có tâm tình đi miệt mài theo đuổi chuyện này, từ trước đến nay hắn đều đơn giản hóa mọi việc, không thích làm phức tạp hóa sự tình, sự xuất hiện của Cửu Hoàng làm cho hắn kinh ngạc rất nhiều, làm cho hắn có chút cảm động, Cửu Hoàng lại xuất hiện làm cho hắn cảm thấy thật kỳ lạ, ngay cả hắn cũng không biết nên làm như thế nào, quan hệ giữa hắn cùng Cửu Hoàng thực vi diệu, từng suýt nữa hắn liền cùng Cửu Hoàng quay về tuyết sơn.

Mà hiện giờ giữa bọn họ tựa hồ không có ràng buộc rất sâu gì, cho dù là từng triền miên qua, đã làm, hôn qua, ôm qua, trước kia bọn họ cũng thân mật qua, nhưng hiện nay gặp lại thì đã có lỗi giác cảnh còn người mất.

Cửu Hoàng đi làm việc.

Nam nhân hồi phủ.

Hai người đi 2 con đường khác nhau, ánh sáng u ám trên đường trong trẻo nhưng lạnh lùng vô cùng.

Thời điểm nam nhân phủ đệ thì Mạt Đồng đã sớm trở lại trong phủ, thời điểm hắn trở về phòng thì Mạt Đồng đang ôm một vò rượu ngồi dựa ở trên giường củ hắn, cẩm sam hoa mỹ đen như mực dưới ánh nến tản ra nhu lượng bóng loáng, 1 đầu tóc đen mềm mượt như tơ tằm, hơi lộn xộn buông ở sau lưng Mạt Đồng, y bào của Mạt Đồng lỏng lẻo lùng bùng……

Mặc mâu mê người kia bắt đầu từ khi nam nhân trở về phòng liền nhìn chằm chằm vào thân ảnh qua lại di động của nam nhân, nam nhân nhìn thấy y ngồi ở trong phòng thì đơn giản ân cần thăm hỏi một câu nhưng y không có để ý tới nam nhân, nam nhân cũng không phải thực để bụng.

Mạt Đồng ngồi ở trên giường uống rượu, nam nhân đi rót cho y 1 chén trà, vững vàng đặt lên bàn: "Ngươi uống ít rượu thôi, uống trà đối thân thể tốt, lần trước nghe nói ngươi thích mùi của loại trà này nên thời điểm ta từ bên ngoài trở về thuận đường mua 1 ít mang về".

Mạt Đồng có chút đăm chiêu nhìn nam nhân, buổi sáng hôm nay y đã trở lại, thời điểm y hồi phủ y đương nhiên cũng đều đã biết, y im lặng không lên tiếng uống mấy ngụm rượu lớn.

Đôi môi của y bị liệt rượu làm cho phiếm hồng nhưng y lại uống rượu như uống nước, nam nhân bưng nước trà qua đưa cho y, "Cầm". Nam nhân hối y cầm chén trà.

Nhưng Mạt Đồng lại liếc mắt nhìn chén trà một cái, có chút khinh thường mà tỏ vẻ: "Ta không khát nước, ta uống rượu là được". Y cự tuyệt trà nam nhân pha cho y, y cũng không biết trà này là nam nhân đặc biệt đi mua cho y……

Uống rượu không tốt đối thân thể.

Thật ra nam nhân là muốn nói như vậy nhưng nghĩ lại hắn cũng không phải người kia của Mạt Đồng, nếu nói như vậy thì có vẻ quản nhiều quá, hơn nữa sẽ có vẻ hắn thực dong dài.

Chuyện này chỉ nữ nhân mới có thể làm, nam nhân vẫn là lần đầu tiên làm, hắn cho rằng Mạt Đồng sẽ thích nhưng xem ra hình như là hắn sai lầm rồi, Mạt Đồng không uống thì hắn tự uống.

Nam nhân ngồi ở bên giường chậm rãi uống trà, sau khi uống mấy ngụm thì cảm thấy hương vị cũng không tệ lắm, hắn buông chén trà ngồi trở lại bên giường: "Ngươi trở về khi nào vậy?".

"Hôm nay". Cặp mặc mâu kia của Mạt Đồng nhìn kỹ vẻ ôn nhuận trên mặt nam nhân.

"Nam nhân "ân" 1 tiếng, trong lòng hắn có chút chột dạ, thời điểm Mạt Đồng hỏi hắn đi đâu thì hắn nói thẳng hai chữ: "Thanh lâu……". Mấy ngày nay hắn đều ở trong thanh lâu.

"Yêu, ngọn gió nào thổi, ta không ở quý phủ thì ngươi bỏ chạy đi thanh lâu". Mạt Đồng bỏ vò rượu xuống, tới gần nam nhân, trong con ngươi của y lộ ra vài tia nguy hiểm, "Khó trách hôm nay ngươi đối ta tốt như vậy, còn pha trà cho ta".

"……". Nam nhân bị đâm tới chỗ đau, thật ra hắn không có tư tâm, hắn quả thực muốn pha trà cho Mạt Đồng, đúng là muốn mời Mạt Đồng uống trà xong thì trở về nghỉ ngơi, không cần ở lại nơi này của hắn.

Bởi vì nếu ở lại lâu thì chỉ sợ đêm nay Mạt Đồng sẽ không dễ dàng buông tha cho hắn như vậy, mà hiện giờ Mạt Đồng vặn vẹo ý tứ của hắn, hắn muốn giải thích nhưng Mạt Đồng tựa hồ không quá muốn nghe.

Nam nhân trầm mặc trong chốc lát mới chậm rãi mở miệng: "Mấy ngày nay ngươi đi đâu? Ta một người ở

quý phủ, đi ra ngoài một chút cũng không được sao? Ngươi đi ra ngoài uống rượu, đều uống liền mấy ngày mấy đêm, ngươi có đi uống rượu không thì chỉ có chính ngươi biết…….". Hắn đang hỏi lại Mạt Đồng, nói xong lời cuối cùng thì hắn không muốn nói nữa.

Mạt Đồng nghe được nam nhân nói như thế thì ngược lại thư thái (thoải mái, dễ chịu) không ít, nhưng ở trong mắt y thì nam nhân nói chuyện cùng ai đều còn đỡ hơn so với không chịu trao đổi cùng y, y trầm mặc nhìn nam nhân 1 lát, không ngờ nam nhân còn dám chạy tới nơi yên hoa trắng đêm không về, y đột nhiên có chút muốn trêu cợt nam nhân…….

" Vậy ngươi nói nếu ta không phải đi uống rượu thì ta đi làm cái gì?".

"……"

Mạt Đồng tựa vào bên giường, chân cua y chậm rãi đạp lên đùi của nam nhân: "Không phải mới vừa nói rất hăng sao? Không phải mới vừa còn muốn chất vấn ta sao? Hiện tại cho ngươi nói, như thế nào ngược lại không nói?".

" Ngươi bình tĩnh một chút". Tay nam nhân đẩy cái chân vươn tới của Mạt Đồng ra, hắn cảm thấy tất cả mọi người cần bình tĩnh, "Chúng ta ngày mai bàn lại, ta muốn nghỉ ngơi, ngươi quay về trong phòng chính mình đi".

" Ta không đi". Mạt Đồng cười lạnh, chiếm lấy giường của nam nhân còn không chịu còn đi.

"Vậy giường cho ngươi ngủ, ta ngủ trên mặt đất". Nam nhân thỏa hiệp.

Mạt Đồng nhìn thấy nam nhân vội vàng trải chăn ra đất nằm nghỉ, chăn đệm nằm dưới đất mới vừa trải tốt thì Mạt Đồng vỗ vỗ giường nói với nam nhân: "Ngươi lại đây, ta còn chưa nói xong, ngươi đừng ngắt lời".

Nam nhân cho rằng thật có thể xóa bỏ quá khứ, hắn đối Mạt Đồng nói câu "ngủ ngon" linh tinh thì chậm rãi nằm xuống nghỉ ngơi, Mạt Đồng nhìn thấy hắn không thèm nhìn mình thì mặc mâu của Mạt Đồng dần dần biến lạnh…….

Mạt Đồng xoay người xuống giường, đè lên trên người của nam nhân: "Thanh lâu nữ nhân có thể làm ngươi cương sao?.

Nam nhân nhắm mắt lại không để ý tới Mạt Đồng.

" Lần sau đi thanh lâu, nhớ kỹ phải gọi ta đi cùng". Mạt Đồng tiến đến bên tai của nam nhân, vừa tràn ngập ngây ngô liếm cái lổ tai của nam nhân vừa chậm rãi dùng nói chuyện với nam nhân, "Chúng ta có thể kêu thêm vài vị danh kỹ, theo giúp chúng ta hoan ái, nam nữ phối hợp làm việc không phiền lụy, nếu sớm biết rằng ngươi muốn làm nữ nhân nghĩ như vậy thì tasẽ để những nữ yêu này lại, ngươi muốn bao nhiêu có bấy nhiêu…….".

"……"

" Chúng ta có thể cùng nhau ngoạn……". Mạt Đồng cười rất tà ác, thanh âm kia giống như ma chướng quanh quẩn ở bên tai nam nhân.

Mạt Đồng thế nhưng nói ra lời nói không thể tưởng tượng như vậy, vô sỉ như vậy, hạ lưu như vậy, sự tình xấu xa như vậy, y hắn đều nói ra được, điều này làm cho nam nhân thực phản cảm.

Nam nhân bảo Mạt Đồng đừng nói nữa nhưng Mạt Đồng tựa hồ làm không biết mệt, ở bên tai nam nhân thao thao bất tuyệt (nói liên tục), nhìn thấy nam nhân đỏ mặt thì y càng nói càng hạ lưu, càng nói càng hăng say…….

Cho tới khi hai má nam nhân trở nên nóng bỏng nóng bỏng thì Mạt Đồng từng chút từng chút kéo chăn trên người của nam nhân ra, ép nam nhân ngồi xuống, nam nhân từ trên mặt đất ngồi dậy.

Mạt Đồng trực tiếp kéo nam nhân tới trên giường…….

" Ngươi không cần hạ lưu như vậy, ta sẽ không cùng ngươi cùng đi chạm nữ nhân, ngươi sao có thể nói ra lời nói đê tiện, vô sỉ như vậy, ngươi làm cho ta thực……. Ngô…….". Nam nhân bị Mạt Đồng xoa tới xoa lui, làm cho nói còn không nói hoàn chỉnh được đã bị Mạt Đồng hôn tới nói không nên lời, chỉ có thể phát ra thanh âm "ân ân ngô ngô".

" Ai nói ta muốn dẫn ngươi đi chạm nữ nhân……..". Mạt Đồng cởi y sam của nam nhân, nam nhân yêu cầu tắt nến, y tắt ngọn nến dựa theo yêu cầu của nam nhân, như vậy y mới không nhìn thấy dấu vết thản nhiên bị Xích Luyện làm ra trên người nam nhân, vì an toàn nên nam nhân cũng không thể không yêu cầu như vậy, y ôm sát nam nhân, dùng sức hôn…….

Đầu lưỡi của Mạt Đồng trượt ra khỏi miệng của nam nhân, đôi môi của y dán tại môi của nam nhân, bá đạo nói: "Nếu ngươi dám đi thanh lâu cái loại địa phương không đứng đắn này thì ta sẽ tìm mấy phụ nhân (phụ nữ đã có chồng) tới……".

Mạt Đồng tạm dừng một chút.

"……". Nam nhân không nói gì.

Tiếp theo Mạt Đồng tiếp tục bổ sung lời còn chưa nói xong: "Ta tìm mấy người phụ nhân tới, tận mắt nhìn ta ôm ngươi". Mới vừa nói xong thì y bá đạo hôn nam nhân mấy cái…….

199. Chương 199

Nam nhân biết được Mạt Đồng đang nói xằng, cũng không định để ý tới y, nhưng y ôm nam nhân, thời điểm hôn nam nhân thì nam nhân nhịn không được đẩy y ra, y không phòng bị nên thật đúng là bị nam nhân đẩy ra.

Nam nhân xoay người đứng lên, qua loa mặc y sam liền chạy ra bên ngoài, đêm nay hắn vẫn không nên ở trong này, hắn tới phòng của Mạt Đồng ngủ, để Mạt Đồng ngủ ở phòng của hắn.

Nam nhân vừa luống cuống tay chân mặc y phục vừa chạy ra bên ngoài, nhưng thật ra Mạt Đồng không có tức giận, chỉ ôn hoà nói thầm một câu: "Ta cho ngươi chạy……".

Mạt Đồng lắc mình đuổi theo, nam nhân căn bản là chạy bộ, Mạt Đồng tóm lấy nam nhân y phục lộn xộn, giơ tay kéo, thân hình hai người nhoáng lên một cái đã tới dục trì (bể tắm) của Tích phủ.

Mạt Đồng đẩy nam nhân xuống, cả người nam nhân ướt nhẹp nhìn về phía Mạt Đồng, Mạt Đồng lười biếng ngồi ở bên cạnh ao, bảo nam nhân đi tới bên cạnh y, nam nhân chậm chạp bơi qua……..

" Ngươi muốn làm chuyện gì?". Nam nhân thấp giọng hỏi Mạt Đồng, tay hắn nhẹ nhàng mà đặt ở bên cạnh ao.

Mạt Đồng chậm rãi cởi y bào, y nâng cằm nam nhân lên, để nam nhân nhìn y: "Ngươi biết rõ mà còn hỏi, ngươi đương nhiên biết ta muốn làm cái gì, còn cần hỏi sao?".

Mạt Đồng cởi y bào, kéo tay nam nhân qua, để nam nhân thay y cởi bỏ khố đầu(quần lót), nới lỏng đai lưng, y kéo khố đầu xuống, lộ ra phân thân của y.

Nam nhân nhìn Mạt Đồng nhìn một cái: "Cho ta xem nó làm cái gì?". Hắn bình tĩnh nhìn chăm chú vào Mạt Đồng, Mạt Đồng kéo tay hắn chậm rãi xoa nắn phân thân giữa háng của y.

" Ai cho ngươi xem". Mạt Đồng nâng cằm nam nhân lên, cúi đầu hôn mạnh lên môi của nam nhân, "Cho ngươi ăn". Y cười có chút tà ác làm cho nam nhân có chút không muốn để ý tới y.

" Ta không ăn". Nam nhân lắc đầu, hắn muốn lên bờ, lại bị Mạt Đồng giữ chặt.

" Không ăn thì không cho phép đi". Hai tay của Mạt Đồng đang nắm mặt của nam nhân, y duỗi đầu lưỡi vào giữa đôi môi đang hé mở của nam nhân, khuấy đảo quấn quít, vả lại yêu cầu nam nhân: "Cũng không phải chưa làm qua, đừng nói với ta là ngươi ngượng ngùng". Y đang nắm hàm dưới của nam nhân, để nam nhân ngẩng đầu lên nhìn y, nam nhân bộ dáng y sam lộn xộn làm cho hạ phúc của y nổi lên 1 cỗ cảm giác nóng rực…….

Phân thân của Mạt Đồng có phản ứng, y bảo nam nhân nhanh ăn, nam nhân không muốn, cuối cùng y mở

miệng của nam nhân ra, để phân thân vào sâu trong cổ họng của nam nhân.

Môi của nam nhân rất nóng, rất mềm, xúc cảm trong khoang miệng mềm nhẵn, khiến cho Mạt Đồng thực thoải mái, ngón tay của y chậm rãi cọ xát hai má của nam nhân, cảm giác được độ ấm hai má của nam nhân đang không ngừng nóng lên, y lại trêu đùa nam nhân, thỉnh thoảng hỏi nam nhân 1 chút "ăn ngon không", "hương vị như thế nào", "ngọt hay không ngọt" linh tinh.

Biết nam nhân ngậm phân thân của mình nên không thể nói chuyện, Mạt Đồng liền không kiêng nể gì trêu cợt nam nhân, 1 tay y từ cổ của nam nhân chậm rãi đụng đến ngực của nam nhân.

Đầu ngón tay của Mạt Đồng nhẹ nhàng sờ nắn nhũ tiêm của nam nhân, cảm giác được miệng của nam nhân chậm rãi buộc chặt, y không dấu vết hút một hơi…….

Thật thoải mái hơn nữa hô hấp cực nóng của nam nhân phun giữa hai chân của y, ấm áp cùng độ ấm nóng rực của miệng nam nhân làm cho Mạt Đồng không ngừng phát trướng, nhồi đầy miệng của nam nhân…….

Nam nhân phun ra nuốt vào phân thân cực nóng giữa hai chân của Mạt Đồng, vật cứng kia đâm thẳng tới sâu trong cổ họng của hắn, nóng tới đầu lưỡi của hắn đều có một chút đã tê rần, nước miếng nuốt không hết từ khóe miệng của hắn chảy xuống.

Lông mi của nam nhân hơi hơi run run, ẩm ướt ở đáy mắt hắn ở bên cạnh ao tràn ngập hơi nước có vẻ mông mông lung lung, y sam của hắn bị Mạt Đồng cởi sạch, Mạt Đồng thay hắn rửa sạch thân thể, hắn cúi đầu thong thả phun ra nuốt vào phân thân giữa hai chân của Mạt Đồng ……

Thỉnh thoảng nam nhân bởi vì xâm nhập của Mạt Đồng mà phát sinh tiếng kêu rên rất nhỏ, phân thân nóng bỏng kia ở trong miệng hắn trượt qua trượt lại, đâm tới chỗ sâu trong cổ họng của hắn, ma xát tới đôi môi của hắn run lên.

Đêm nay nam nhân vẫn là bị Mạt Đồng tắm rửa sạch sẽ rồi ôm trở về phòng, đương nhiên vẫn là quay về phòng của nam nhân, chính là sau khi Mạt Đồng bắn ở trong miệng nam nhân 1 lần thì cũng không có làm khó nam nhân.

Liền ôm nam nhân ngủ suốt một đêm, mặt trời lên cao còn chưa rời giường, hắn đẩy Mạt Đồng ra, Mạt Đồng lại quấn lên trên người hắn, tay không an phận sờ mó lưng của hắn.

" Lấy rượu cho ta". Đây là câu đầu tiên Mạt Đồng nói với nam nhân khi y tỉnh lại.

Nam nhân đưa một chén trà nóng cho Mạt Đồng, lần này Mạt Đồng lại không có cự tuyệt ngược lại thực hưởng thụ uống mấy ngụm, Mạt Đồng rủ mắt, im lặng uống trà, mới vừa tỉnh ngủ có chút mệt mỏi.

Nam nhân muốn đi ra ngoài gọi người chuẩn bị điểm tâm sáng, Mạt Đồng lại kéo nam nhân lại, nói lần sau không cho phép nam nhân đi thanh lâu cái loại địa phương không đứng đắn này, nam nhân cũng thản

nhiên gật đầu.

Nam nhân nói cho Mạt Đồng thời điểm Mạt Đồng không ở quý phủ có rất nhiều yêu ma quỷ quái tới cửa tìm đến Mạt Đồng, nam nhân để đám yêu này tới cửa sau chờ, đoán chừng bây giờ còn chưa đi.

Nam nhân bảo Mạt Đồng tới đó để ý một chút, yêu càng ngày càng nhiều, tụ tập yêu khí như vậy đối ấn tượng của Tích Phủ không tốt, nếu dọa tới xa phu mang hàng hóa tới liền phiền toái.

Bởi vì Tích phủ mua thêm vật phẩm, đưa hàng hóa tới linh tinh đều đi vào từ cửa sau.

Mạt Đồng lại nằm ở trên giường một hồi, mới thong dong đứng dậy đi tới chỗ sơn tinh yêu quỷ ở phía sau, nam nhân cả ngày cũng không đi ra ngoài, cũng không có việc cần phải đi ra ngoài.

Hai linh hổ trước cửa nhà nam nhân bị nóng tới quỳ rạp trên mặt đất thở, ban đêm hắn hóng mát ở hậu viện, sau khi Mạt Đồng tống cổ đám nữ yêu xinh đẹp, đuổi đám quỷ quái đi thì y sai hạ nhân đi hầm băng lấy chút băng ra, đập nát bỏ ở trong đại đỉnh nam nhân mua về mấy ngày trước, đặt ở nhiều góc trong viện tử(sân nhà).

Có thể giảm bớt cảm giác nóng như thiêu một chút, nam nhân nhắm mắt lại, cầm cây quạt thong thả phe phẩy, Mạt Đồng ngồi uống rượu ở bên cạnh hắn, thỉnh thoảng đưa cho hắn uống, rượu này rất mạnh, hơn nữa thời tiết lại nóng, hắn phất tay tỏ vẻ không muốn uống, Mạt Đồng cũng không ép hắn, Mạt Đồng bảo gia đinh bê đường thủy ướp lạnh tới cho hắn.

“Uống ngon không?”.

“Ngon”. Nam nhân nở nụ cười, khuôn mặt bình thường của hắn khi cười rộ lên có vẻ thực sinh động.

“Xem bộ dáng rất nóng nực của ngươi kìa, ngươi là phàm nhân, khẳng định chịu không nổi loại thời tiết ác liệt này”. Thân trên của Mạt Đồng lại gần trước mắt nam nhân, lẳng lặng nhìn chằm chằm nam nhân 1 lát, phát hiện y sam của nam nhân ướt đẫm, y nhíu mày 1 chút, “Nếu thật sự quá nóng thì ngươi không mặc y sam là được, dù sao trong phủ không có người ngoài”.

Y sáp tới hôn môi nam nhân 1 cái, so sánh với môi của nam nhân nóng bỏng như lửa thì môi của Mạt Đồng lại có vẻ có chút lạnh như băng……..

Mạt Đồng chính là chuồn chuồn lướt nước (hời hợt) hôn nam nhân một chút, nam nhân cũng không có cự tuyệt nụ hôn của y, xúc cảm lạnh lẻo kia ngược lại làm cho nam nhân cảm thấy thực thoải mái, cảm giác mềm mềm lạnh lạnh.

Mạt Đồng ngậm một khối băng trong miệng, cúi đầu đút vào miệng của nam nhân, nam nhân nhắm mắt lại chậm rãi quạt cây quạt, khối băng trong miệng đang chậm rãi tan ra.

” Đêm nay Trang phủ ở đối diện thật sự là náo nhiệt, cả đêm chưa ngừng qua, Mộc gia lão gia cũng đi”. Nam nhân vừa nói vừa quạt, hắn biết đêm nay Trang phủ mời khách, thanh âm rất lớn, thực huyên náo…….

” Mặc kệ chuyện của người khác, ngươi tựu ít đi quản”. Mạt Đồng giơ tay sờ chân của nam nhân, nam nhân lập tức liền mở to mắt nhìn y, y kéo nam nhân lại đây, hai người tựa vào nhau, y sờ ngực của nam nhân, nói với nam nhân, “Đó là chuyện của Trang phủ, không liên quan tới chúng ta, gần đây trấn trên có rất nhiều viêm quỷ, ngươi tốt nhất tốt nhất ít đi ra ngoài”.

” Ta biết”. Nam nhân biết Mạt Đồng lo lắng cho hắn, hắn ngồi dậy, nhẹ nhàng quạt gió, phát hiện Mạt Đồng đang nhìn hắn, hắn ngược lại nở nụ cười. “Ngươi không ra ngoài, ta sẽ không ra ngoài”.

Mạt Đồng cảnh giác liếc mắt nhìn nam nhân một cái: “Có phải nghe ai nói cái gì hay không?”.

” Mấy ngày trước thời điểm ta đi Phúc Mãn Lâu uống rượu, nghe được khách nhân trong lâu nói ngươi thường xuyên đi thanh lâu, hơn nữa ra tay hào phóng, ta nói sai sao? Có chuyện này không?”. Nam nhân bình tĩnh nhìn về phía Mạt Đồng đang chột dạ.

Mạt Đồng vẻ mặt trấn định trả lời nam nhân: “Ta là đi làm việc, ngươi không cần để việc này ở trong lòng……”.

” Ta không có để ở trong lòng, ta chỉ là thuận miệng hỏi một chút thôi”. Nam nhân cũng phi thường bình tĩnh trả lời câu hỏi của Mạt Đồng, hắn phẩy phẩy gió, sợi tóc nhẹ nhàng lay động.

Nghe được nam nhân không để chuyện của mình ở trong lòng thì lần này Mạt Đồng ngược lại lại không quá cao hứng, cái gì kêu không để ở trong lòng, cái gì kêu chính là thuận miệng hỏi một chút.

Mạt Đồng càng nghĩ càng cảm thấy nam nhân không cần y, càng nghĩ càng căm tức, nam nhân đứng dậy đi lấy khăn lau mồ hôi, y liền một tấc cũng không rời đi theo nam nhân, y trầm mặc, nam nhân cũng không nói.

Cho tới khi nam nhân chuẩn bị đi ra ngoài thì Mạt Đồng mới cản nam nhân lại: “Ngươi đi đâu?”.

” Ngươi tránh ra, có chuyện gì lát nữa chúng ta nói sau”. Nam nhân lau lau mồi hôi trên trán, ôn ôn hòa hòa nói chuyện cùng Mạt Đồng nhưng Mạt Đồng vẫn không cho nam nhân đi.

Mạt Đồng trầm mặc nửa ngày mới giữ chặt bả vai của nam nhân, thỏa hiệp nói với nam nhân: “Ta có thể đáp ứng ngươi, từ nay về sau ta sẽ không đi thanh lâu”. Y rất có thành ý, nam nhân thậm chí nhìn đến thực tâm của y.

” Ân”.

Nam nhân gật đầu.

Nam nhân gỡ tay của Mạt Đồng ra, chậm rãi tỏ vẻ: "Ngươi để ta đi ra ngoài dắt linh hổ vào trong, đêm đã khuya, phải đóng cửa phủ". Thật ra hắn cũng không phải muốn đi ra ngoài, hắn chỉ muốn đóng cửa mà thôi.

Lúc này Mạt Đồng mới nhường đường, để nam nhân dắt linh hổ vào nhà, đêm hôm nay Mạt Đồng vẫn muốn lôi kéo nam nhân tới trong phòng của y nghỉ ngơi, nam nhân cũng không cự tuyệt y được.

Đi tới trong phòng ngủ của Mạt Đồng, Mạt Đồng nói với nam nhân rằng y sẽ không lại đi thanh lâu, nam nhân cũng không có tỏ vẻ cao hứng, cũng không có tỏ vẻ mất hứng, nhưng chỉ là thản nhiên nói một câu: "Cái loại địa phương này ngươi tốt nhất ít đi, bí mật khó giữ nếu nhiều người bên ngoài biết sẽ bịa đặt thị phi, ngươi muốn uống rượu có thể đi tửu lâu, ta không hy vọng ngươi lại đi cái loại địa phương này".

Bởi vì Mạt Đồng thường xuyên sẽ ôm nam nhân, tuy rằng hắn chưa từng có ngửi được mùi son phấn của nữ nhân trên người Mạt Đồng nhưng hắn thật sự là không hy vọng có ngày đó.

Mạt Đồng cũng không có phản bác lời của nam nhân, biết nam nhân không thích thì y có thể không đi, y chưa từng có vì ai mà thay đổi chính mình, nhưng y vì nam nhân thì y sẽ kiềm chế.

Thời điểm ngủ Mạt Đồng nhìn chằm chằm nam nhân thật lâu, lúc này mới phát hiện nam nhân ngủ rất say, vừa rồi y lại ôm nam nhân, nam nhân vẫn nói rất nóng, nhưng thời điểm y ôm nam nhân thì hình như nam nhân thực thoải mái, điều này làm cho trong lòng y nhiều nhiều ít ít có chút cảm giác thành tựu.

" Về sau ta không đi cái loại địa phương này, ngươi cũng không cần chạy loạn tới chỗ đó, ngươi ngay tại bên người ta là được". Cằm của Mạt Đồng để ở đầu vai của nam nhân, y lẳng lặng nhìn nam nhân gần trong gang tấc.

Nam nhân nói mê đáp lại: "Ân".

Mạt Đồng thay nam nhân đắp tốt chăn, tay của y sờ cái bụng mềm dẻo của nam nhân, nam nhân nghiêng đầu bất mãn nói thầm hai câu: "Bỏ tay ra, đừng sờ……". Hình như nam nhân đang nằm mơ, miệng còn khôi hài hô, "Đừng……", "Không cần……", "Không muốn làm……" linh tinh, mặc mâu của y nhìn chăm chú vào dung nhan ngủ say của nam nhân.

Mạt Đồng nghiêng người, 1 tay chống đầu, 1 tay cầm tay của nam nhân, hai người cũng không mặc y phục, chăn bông cẩm tú hoa mỹ bao trùm bộ vị dưới thắt lưng của hai người.

Một hàng hàng ma kinh màu đen trên lưng của Mạt Đồng bị tóc đen mềm mại che hờ, thân hình của y thực hoàn mỹ, đường cong lưng cũng phi thường thật là tốt xem.

Nam nhân nghiêng đầu ngủ, Mạt Đồng vén sợi tóc rơi rơi bên hai má của nam nhân, môi của y thấu lên,

hôn đỉnh mũi tinh tế của nam nhân, trên người của nam nhân thực nóng.

Trong phòng để 3 khối băng trong đại đỉnh mới khiến cho nơi đây không có nóng như bên ngoài, nhưng làn da của nam nhân vẫn là nóng bỏng như thế, y nghe nam nhân nói mê.

Đêm nay nam nhân nói mê rất nhiều, Mạt Đồng vẫn nghe, ít nhiều biết được một chút, tuy rằng nam nhân bất mãn bản thân tùy thời đều có thể bị ôm nhưng nam nhân cũng sẽ lo lắng vấn đề thời gian địa điểm, y càng nghe càng cảm thấy được nam nhân ủy khuất, y ôm nam nhân, tiến đến bên tai của nam nhân thấp giọng đùa giỡn nam nhân…….

"Mở chân ra nào để ta hảo đi vào". Đôi mắt mặc mầu của Mạt Đồng nhìn chăm chú vào vẻ mặt biến hóa của nam nhân.

" Không…….".

" Ngươi cũng biết ta là ai?". Mạt Đồng không chớp mắt nhìn chằm chằm nam nhân, y muốn biết người trong mộng của nam nhân là ai, có thể làm cho nam nhân sợ hãi như vậy, bất mãn như vậy, khẩn trương như vậy…….

Hình như giống như đang trải qua chuyện tình đáng sợ gì đó……

Mạt Đồng im lặng ôm nam nhân, mà lần này nam nhân nhưng không có lại trả lời, rất nhanh y chợt nghe tới tiếng hít thở đều đều của nam nhân, nam nhân nặng nề đã ngủ.

Sau đêm nay.

Nam nhân thường xuyên đều cảm giác được Mạt Đồng nhìn hắn, nhưng ánh mắt lại giống như có như không đánh giá hắn, bằng không Mạt Đồng sẽ ở trong viện tử ngẩn người suy nghĩ, hắn rất nhiều lần hỏi Mạt Đồng làm sao vậy nhưng Mạt Đồng đều lắc đầu, cũng chỉ uống rượu, cuối cùng hắn nói thẳng với Mạt Đồng, nếu Mạt Đồng thật sự là muốn đi thanh lâu thì hắn cũng không phản đối.

Nếu chỉ đi thanh lâu uống rượu thì nam nhân cũng không có ngăn trở gì, nhưng Mạt Đồng lại cảm thấy nam nhân hiểu sai ý của y, thật ra y là đang nghĩ về chuyện của nam nhân.

Mạt Đồng cảm thấy nam nhân có tâm sự.

Người có thể làm cho nam nhân sợ hãi như thế, lại bất đắc dĩ rốt cuộc chính là ai…….

……

Thời tiết thật kỳ cục, nam nhân lại nói muốn đi đạo quan ngoại ô phía Tây dâng hương, Mạt Đồng vốn định bồi nam nhân cùng đi nhưng nam nhân cự tuyệt, nghĩ đến trong đạo quan có rất nhiều phù văn, uy lực của phù văn này cũng không nhỏ, Mạt Đồng là ma nếu đi khẳng định sẽ nháo ra chút sự tình, cho nên nam nhân liền đi 1 mình.

Thời điểm nam nhân ngồi xe ngựa đi qua tửu phường, hắn xuống xe đặt một ít liệt rượu cho Mạt Đồng, để cho người ta mang tới Tích phủ, đúng lúc gặp được Cửu Hoàng ở tửu phường.

" Ngươi đây là muốn đi đâu?".

" Đi đạo quan". Nam nhân cũng không có nhiều lời, chỉ trả lời câu hỏi của Cửu Hoàng, nhưng chân trước của hắn mới vừa lên ngựa thì chân sau của Cửu Hoàng liền theo đi lên.

Cửu Hoàng lập tức liền biểu lộ quan điểm của mình: "Ta đi cùng ngươi".

Nam nhân nghĩ dù sao rất nhanh sẽ trở lại, cũng không có cự tuyệt yêu cầu của Cửu Hoàng, dọc theo đường đi hai người đều hàn huyên tán gẫu chuyện dạo này thời tiết dị thường, Cửu Hoàng cũng nói với nam nhân chuyện của y xử lý không sai biệt lắm, vốn định ngày hôm qua đi tìm nam nhân, nhưng mà tới Tích phủ lại phát hiện không có ai trông cửa, hơn nữa đêm đã khuya nên y cũng không có đi quấy rầy.

Bởi vì bây giờ là chạng vạng, tầm mắt trở nên có chút tối mờ, sau khi ra khỏi thành thì ngoại ô phía Tây có rất nhiều sương mù, xe ngựa chậm rãi đi, sơn đạo cũng gập ghềnh.

Sắc trời dần dần tối đen lại, sau khi xe đi một đoạn thời gian thì bên ngoài đã là một mảnh tối đen, đèn ***g đầu xe ngựa lờ mờ chiếu sáng lên đường đi phía trước, xa phu của Tích phủ ngồi ở trước xe ngựa điều khiển ngựa.

Nam nhân cùng Cửu Hoàng ngồi ở trong xe nói chuyện phiếm.

Vừa tới cửa của đạo quan thì nam nhân nhìn thấy xe ngựa của Trang phủ đậu ở đó…….

200. Chương 200

Người tới đạo quan hơn phân nửa là tới cũng tu tích cốc (tu hành không ăn),đương nhiên còn có không ít người xin sâm, thắp hương, xem bói, nam nhân là tới thắp nén hương rồi trở về, cũng thuận đường đi ra hít thở không khí.

Thời tiết sau khi vào đêm cũng phi thường nóng bức, một chút dấu hiệu hạ nhiệt độ đều không có, ngay cả Cửu Hoàng cũng búi tóc lên bằng phát quan màu bạc, làn da của Cửu Hoàng thực trắng, hơn nữa một thân bạch bào như tuyết, nhìn qua thực mát mẻ.

Nam nhân để xa phu chờ ở bên ngoài, hắn thắp hương xong liền đi ra, trước cửa Cửu Tiên Quan có 2 cái đèn ***g màu xanh biếc, âm u có vẻ có chút quỷ dị.

Phạm vi vài dặm đường phụ cận đều không có người ở, đạo quan này thực to lớn, ngày thường người tới dâng hương dâng hoa không dứt.

Nam nhân cùng Cửu Hoàng vừa tới nơi đây liền nhìn đến xe ngựa của Trang phủ cũng đậu ở cửa đạo quan.

Nham Vân xốc màn xe lên xuống xe ngựa, nhìn thấy nam nhân và Cửu Hoàng đã ở nơi đây thì y ngay cả tiếp đón cũng chưa đánh liền vào đạo quan…….

Ngược lại là Trang Mẫn nhi lễ phép chào hỏi Tích Duyên một tiếng, mới theo Nham Vân vào Cửu Tiên Quan.

" Phu quân, ngươi đừng đi nhanh như vậy, từ từ ta…….".

Không cần nam nhân nói rõ thì Cửu Hoàng hẳn là nhìn ra chút gì rồi, y cũng không có hỏi nam nhân nữ nhân đi cùng Nham Vân có quan hệ gì với Nham Vân, bởi vì chuyện của Nham Vân không liên quan tới y, y theo nam nhân đi vào đạo quan.

Sau khi nam nhân dâng hương ở đại điện xong thì cùng Cửu Hoàng đi lòng vòng trong đạo quan.

Hai người nhìn thấy một đám đạo sĩ đang ngồi thiền nên cũng không có quấy rầy, liền đi đường vòng tới hoa viên trước đại điện, trong miếu này không có nóng bức như bên ngoài, hai người cũng muốn ở lâu một lát, trong không khí tràn ngập mùi hương nến…….

Hai người ngồi ở trong sân một hồi, đạo sĩ bưng nước trà cho 2 người, hai người mới vừa ngồi xuống không lâu thì chợt nghe tới đại điện truyền tới thanh âm tranh cãi ầm ĩ ——

Nơi thanh tịnh này lại có người dám huyên náo như thế.

"Tam sư huynh, ngươi đây là muốn đi đâu?".

Thanh âm đáng thương hề hề của 1 tiểu hài tử vang lên, tiếp theo liền nhìn thấy 1 tiểu đạo sĩ túm cánh tay của một người đạo sĩ tuổi còn trẻ, không cho y đi, "Nếu ngươi đi rồi thì chúng ta phải làm sao bây giờ?".

" Buông tay cho lão tử, ngươi tiểu thí hài da lông ngắn này, vẫn là đi nhanh đi, sư huynh trộm nói cho ngươi, vài ngày trước nghe được sư phó nói kiếp nạn tới, chúng ta sắp sửa gặp phải tai ương, không chạy chính là ngốc tử".

” Sư phụ cũng không có chạy mà!”.

” Sư phụ sẽ không sẽ không, người phải trấn thủ nơi này, đây là số mệnh của người, nhưng cũng không phải là số mệnh của chúng ta, mấy ngày trước đại sư huynh cùng nhị sư huynh đều chạy, ta cũng muốn chạy!”. Đạo sĩ trẻ tuổi lôi tiểu đạo sĩ kia đi ra ngoài.

“Tam sư huynh, nếu sư phụ đã biết thì cũng không đi được”. Tiểu đạo sĩ thương tâm khóc.

Đạo sĩ trẻ tuổi bất mãn hất tiểu đạo sĩ ra: “Tiểu sư đệ, ngươi vẫn là đi nhanh đi, sư phụ đã sớm biết được chúng ta sẽ rời đi, ngươi cho là người lão nhân gia không biết rõ sao, người chính là không muốn chúng ta chịu chết vô ích thôi”.

Nói xong đạo sĩ trẻ tuổi liền hừng hực phá cửa đi ra……..

Tiểu đạo sĩ kia đứng lên từ trên mặt đất, nước mắt lưng tròng nhìn về phía nam nhân cùng Cửu Hoàng, thấy tiểu đạo sĩ không giống tiểu hài tử cùng tuổi, bộ dáng đứa nhỏ này chỉ có năm sáu tuổi, nức nở thương tâm.

Tiểu đạo sĩ hé ra mặt bị biến thành bẩn hề hề, tóc cũng bị sư huynh kia của nó làm cho rối bời……..

Sư huynh khác nhìn thấy nó thì cũng không quản nó như thế nào, nam nhân ngoắc bảo nó lại đây.

Cửu Hoàng muốn ngăn cản nam nhân.

Nhưng nam nhân lại nói không có việc gì, hắn thấy tiểu đạo sĩ này đáng thương, hắn liền cho nó một ít bạc, để tiểu đạo sĩ ngày thường đi bên ngoài mua chút hồ lô đường ăn.

” Ta không thể lấy bạc của ngươi, sư phụ nói không được lấy bạc của khách hành hương, bằng không sẽ làm nhục môn phong”.

“Không sao, ta không phải khách hành hương”. Nam nhân muốn nhét bạc vào trong lòng tiểu đạo sĩ, giơ tay thay nó sửa sang lại tóc một chút, vỗ vỗ tro bụi trên người, “Ta muốn xem quẻ”.

“Ta không biết bói toán, sư phụ nói ta còn nhỏ, không cần học mấy thứ đó”.

“Bạc ngươi thu, chúng ta không bói toán, chúng ta chỉ hỏi ngươi mấy vấn đề, ngươi trả lời chi tiết là được, không có làm nhục môn phong của Cửu Tiên Quan”. Lần này người nói chuyện là Cửu Hoàng, y liếc mắt nhìn nam nhân một cái, giao chén trà cho nam nhân, ý bảo nam nhân uống trà, ngược lại y hỏi tiểu đạo sĩ kia, “Vì sao sư huynh ngươi phải rời khỏi miếu Cửu Tiên?”.

Tiểu đạo sĩ kia lại do dự, tiếp theo Cửu Hoàng nói: "Ngươi yên tâm, chúng ta sẽ không nói cho những người khác". Thanh âm của Cửu Hoàng thực biếng nhác, thanh âm dễ nghe hạ xuống rất thấp.

Cái trán của tiểu đạo sĩ kia đang đổ mồ hôi: "Thời tiết nóng bức, vài ngày trước ánh mặt trời kinh hiểm, sư phụ nói đó là điềm xấu hiện ra, Cửu Tiên trấn có đại nạn buông xuống, toàn bộ mọi người trong trấn gặp phải tai ương ngập đầu, đây là truyền lời của sư phó không thể tiết lộ, để tránh khiến cho trấn mệnh khủng hoảng, sư phó cũng không có năng lực giải quyết chuyện này, gần đây thiệt nhiều sư huynh đều chạy".

Nam nhân cùng Cửu Hoàng thong thả liếc nhau, Cửu Hoàng hơi hơi uống một ngụm trà, cho tiểu đạo sĩ ăn mấy khối điểm tâm: "Vậy vì sao ngươi còn không chạy? Ngươi không sợ hãi?".

Tiểu đạo sĩ kia lắc đầu: "Không sợ, sư phụ không đi, ta cũng không đi". Nói xong tiểu đạo sĩ kia bị sư huynh khác kêu trở về ngủ, nam nhân chỉ nhíu mày.

" Không biết là thật hay giả, ta không có thu được tin tức ở phương diện này". Cửu Hoàng buông chén trà, đáy mắt vài phần thâm ý (ý nghĩ sâu xa), trong đôi mắt y luôn lộ ra vài phần khí tức lười biếng.

Thời tiết thực nóng, Cửu Hoàng cũng không thích ứng, hô hấp của y rất không thông thuận, bởi vì y sống ở phương Bắc nhiều năm, quen giá lạnh, làm cho khi y đến vùng hè nóng bức đích thật là làm khó y.

" Không rõ ràng lắm, ta cũng không có nghe người ta nói qua việc này, không thể biết được là thật hay giả". Nam nhân cũng lắc đầu, nhưng xem ra hiện giờ Cửu Tiên Quan này đích thật là quạnh quẽ không ít, ngày thường ban đêm khách hành hương cũng nhiều, hôm nay lại thiếu rất nhiều.

Có lẽ là thời tiết quá nóng, dân chúng đều nghỉ ngơi ở nhà mình, gần đây liền ngay cả quan phủ đã báo nguy có vết nứt, hơn nữa nghe nói còn nóng chết không ít lão nhân, hiện giờ nghĩa trang ở Bắc ngoại ô đều đầy thi thể.

Nam nhân không thể suy tính, hắn không thể đoán trước, hai người nghe xong lời nói của tiểu đạo sĩ thì trong lòng ít ít nhiều nhiều có chút lo âu, nhưng Cửu Hoàng lại bảo nam nhân đừng suy nghĩ nhiều.

Nam nhan dùng ống tay áo lau mồ hôi trên mặt của Cửu Hoàng, Cửu Hoàng nhìn qua còn muốn nóng hơn so với hắn phàm nhân này, tay hắn cảm giác được độ ấm của cái trán cùng hai má của Cửu Hoàng, nóng bỏng nóng bỏng…….

" Sắc trời không còn sớm……". Nam nhân đang chuẩn bị đứng dậy, Cửu Hoàng kéo nam nhân không hề phòng bị lại, để nam nhân ngồi ở trên người, nam nhân ngã ngồi ở trên người của Cửu Hoàng, có chút nghi hoặc nhìn Cửu Hoàng……

Thân thể của 2 người đều rất nóng, cực nóng va chạm cùng cực nóng, cảm giác được tiếng tim đập lẫn nhau tựa hồ đang ẩn ẩn tăng tốc, nam nhân muốn đứng lên lại bị Cửu Hoàng ôn nhu ôm chặt.

” Ngươi ở cùng ai?”. Cửu Hoàng thong thả hỏi nam nhân.

“…….”. Nam nhân không biết trả lời như thế nào.

“Không có bạc mua đại trạch?”. Thấy nam nhân không trả lời, Cửu Hoàng lại thong thả hỏi, “Ngươi ở cùng nữ nhân hay là ở cùng nam nhân khác?”.

“…….”

“Thật ra ngươi không nói thì ta cũng biết”. Ngón tay của Cửu Hoàng chậm rãi xoa tay của nam nhân, nhẹ nhàng chế trụ tay của nam nhân, độ ấm của tay hai người thực cao.

Nam nhân rốt cục mở miệng: “Ta biết cho dù ta không nói thì ngươi cũng có thể biết được, vậy ngươi cần gì hỏi lại ta”.

Tin tức của Cửu Hoàng thực linh thông (thạo tin, nhanh).

Hơn nữa nam nhân thường xuyên đi tửu phường của Cửu Hoàng mua rượu.

Nam nhân lại không thích rượu.

Chỉ có Mạt Đồng thích rượu.

Không cần nam nhân tự mình nói thì tin rằng Cửu Hoàng đã sớm biết…….

Hơn nữa tiểu nhị của tửu phường cũng sẽ nói cho Cửu Hoàng, cho nên nam nhân cũng không muốn nhiều lời, cũng không muốn giải thích, hắn ở cùng Mạt Đồng là sự thật…….

“Thật ra ngươi căn bản là không cần hỏi ta, ngươi biết ta sẽ cho ngươi loại đáp án nào, cuộc sống hiện giờ của ta rất tốt, tốt nhiều lắm so với trước kia nơi nơi bôn ba, hơn nữa ta tuổi lớn, cũng không còn muốn chạy Nam sấm (xông, xông xáo)Bắc”. Nam nhân chỉ muốn tìm cái địa phương yên tĩnh, bình an sống hết đời, hắn không có chí lớn.

” Thật sự tốt?”.

Cửu Hoàng giương mắt nhìn về phía nam nhân, sắc mặt của nam nhân thực bình tĩnh, không có gì không được, cũng không để ý sống cùng ai, chỉ cần người ở bên cạnh nam nhân tôn trọng nam nhân là được.

Nam nhân ngửi được hơi thở thản nhiên trên người của Cửu Hoàng……

Hương vị này làm cho nam nhân nhớ tới Phật Hàng…….

Đương nhiên Cửu Hoàng khác Phật HÀng, tuy rằng Cửu Hoàng cường thế nhưng thực ôn nhu, mà Phật Hàng cũng ngạo khí tận trời, cơ nghiệp của Cửu Hoàng ở phương Bắc, nam nhân rất rõ ràng Cửu Hoàng sẽ không vì hắn mà buông tha cho hết thảy của phương Bắc, đương nhiên hắn cũng không có nghĩ tới muốn Cửu Hoàng vì hắn buông tha cho cái gì, hơn nữa dung mạo Cửu Hoàng anh tuấn, không biết bao nhiêu nữ nhân ái mộ với Cửu Hoàng, hắn cảm thấy Cửu Hoàng thích hắn nam nhân có tuổi như vậy có chút không thể tưởng tượng…….

Tuy rằng Phật Hàng nói qua những lời làm hắn cảm động nhưng nam nhân cũng phi thường rõ ràng, suy nghĩ của Phật Hàng khác với hắn, không phải hắn không nhắc tới mà là hắn cảm thấy tự mình trèo cao không dậy nổi.

Giữa bọn họ có khoảng cách.

Tự nam nhân cũng thực mâu thuẫn, hắn không có khả năng chủ động đi tìm ai, hắn loại tình huống này chỉ có thể đứng ở tại chỗ, không thèm nghĩ nữa, không nhìn tới, không đi bị người chi phối, đây mới là chính hắn.

Đây là lòng tham của nam nhân.

Về phần Mạt Đồng thì nam nhân cũng không có gì có thể nói…….

Nam nhân biết rõ năng lực của Mạt Đồng, thật ra Mạt Đồng cũng có thể giống Phật Hàng hoặc là Cửu Hoàng làm chuyện tự mình muốn làm như vậy, đi làm một phen đại sự nghiệp, nhưng Mạt Đồng lại không làm…….

Ngày thường Mạt Đồng liền uống rượu, hoặc là liền giúp tiểu yêu tiểu quỷ xử lý chút chuyện tình vụn vặt, đây cũng không phải việc 1 ma tôn nên làm, nhưng y không cự tuyệt cũng không có oán giận, cũng không có biểu hiện bất mãn cùng bất an gì trước mặt nam nhân.

Mà Xích Luyện cũng là nhất định phi thăng.

Nam nhân chẳng qua muốn sống cuộc sống yên bình, không muốn xuất hiện nhiều tranh cãi tình cảm lắm, hắn làm sao không hy vọng đều chính là bằng hữu, chính là bọn họ không hề có quan hệ thuần khiết đó.

Tuy rằng nam nhân ở giữa mấy người thật sự mỏi mệt qua, nhưng hắn chưa bao giờ nén giận, không ôm oán, cũng không oán trời trách đất, hắn thanh thanh đạm đạm, tiêu sái theo gió độ nhật (sống qua ngày).

Nam nhân lẳng lặng suy nghĩ, hắn bình tĩnh rủ mắt, nhìn chằm chằm Cửu Hoàng nắm tay hắn, im lặng nghe Cửu Hoàng ghé vào lỗ tai hắn nói chuyện, lời nói của Cửu Hoàng thì hắn nghe rất chăm chú.

Thế nhưng nam nhân ở dưới loại tình huống này còn có thể chăm chú nghe Cửu Hoàng nói chuyện, nếu hắn chỉ có quan hệ với 1 người trong bọn họ thì hắn không cần suy nghĩ, có lẽ sẽ trực tiếp cùng một chỗ cùng người nọ.

Nhưng mà hiện tại không được.

Hắn đều có quan hệ cùng nhiều người như vậy, nếu nam nhân cùng một chỗ cùng ai trong đó, đối phương khẳng định có thời điểm phiền chán, nam nhân cũng thấy nhiều, thời điểm khi người ta mất đi hứng thú đối ai đó thì lời nói khó nghe gì đều có thể nói được, thề non hẹn biển gì đều là giả dối, hắn có quyền lựa chọn, làm người cũng có quyền lợi bảo trì trầm mặc.

Lần này ở trong mắt nam nhân là thị phi, thật thật giả giả cũng không phải quá quan trọng, hết thảy thuận theo tự nhiên là tốt nhất, hắn cũng không nghĩ muốn nhiều lắm, hắn thầm nghĩ cuộc sống yên bình.

Thật cũng tốt.

Giả cũng thế.

Thời gian sẽ chứng minh cho nam nhân xem…….

Nhưng mà ai cũng biết không có trụ cột cảm tình thì không chịu nổi một kích…….

" Ngươi suy nghĩ cái gì?". Cửu Hoàng ôm nam nhân, cầm bàn tay nóng lên của nam nhân, vạt áo của hai người đều bị mồ hôi làm ướt, trong không khí tràn ngập hơi thở nóng rực.

Nam nhân thực bình tĩnh nhìn về phía Cửu Hoàng: "Nếu ngươi nói Cửu Tiên trấn thực sự gặp kiếp nạn, kia có gì mà tốt, hiện tại linh lực ta toàn bộ không có, căn bản là không giúp được gì……".

Mấy lần nam nhân muốn đứng lên nhưng Cửu Hoàng lại không cho hắn cơ hội, hắn cũng chỉ có thể im lặng ngồi, cũng không tranh cãi ầm ĩ, tuy rằng thời tiết nóng nực nhưng tâm tình của hắn cũng rất bình tĩnh…….

"Không cần lo lắng".

" Ta thực lo lắng". Nam nhân cúi đầu nhìn về phía Cửu Hoàng, hắn bình tĩnh nói, "Bởi vì nhà của ta ở đây, ta không hy vọng nó lại bị hủy sạch, ta nghĩ ngươi hẳn là hiểu được tâm tình của ta".

" Ta sẽ báo việc này cho Liễu Phong biết, y sẽ xuống núi để xử lý". Cửu Hoàng nở nụ cười, y kéo tay của nam nhân, môi hôn ngón tay của nam nhân, "Thời tiết ở đây rất nóng, lần đầu tiên ta tuyệt khó chịu đựng như vậy".

Cửu Hoàng chậm rãi giương mắt nhìn về phía nam nhân, trong mắt y tràn ngập mỏi mệt cùng ủ rũ……..

Hơi thở của nam nhân liền phun ở bên môi của Cửu Hoàng, y sáp tới hôn lên đôi môi nóng bỏng của nam nhân, đầu lưỡi nóng ướt của y vói vào trong miệng của nam nhân, ôn nhu trêu chọc đầu lưỡi mềm ướt của nam nhân, hơi thở của hai người hòa vào nhau, môi dán cùng nhau, đầu lưỡi run rẩy, đầu lưỡi của y liếm qua chỗ mẫn cảm của khoang miệng nam nhân……..

Đôi môi của nam nhân nhẹ nhàng mà khép mở, vô ý thức ngậm đầu lưỡi nóng ướt của Cửu Hoàng, hai tròng mắt của hắn khép hờ, mâu quang (ánh sáng trong đôi mắt) ẩn ẩn thoáng hiện, Cửu Hoàng nghiêng đầu hôn sâu hắn……..

Đầu lưỡi khiêu khích cái lưỡi mềm mại kia của nam nhân, ôn hòa đảo qua hàm răng của hắn, ma xát đầu lưỡi của hắn, giữa đôi môi nóng ướt 2 lưỡi giao triền, có thể nhìn rõ tình cảnh đầu lưỡi di chuyển ở khe hở giữa môi 2 người, ái muội tới nỗi làm cho hắn có chút không thở nổi, ở trong loại thời tiết cực nóng *** dâng lên trở nên thập phần gian nan.

Tay của Cửu Hoàng trượt vào trong vạt áo của nam nhân, vừa muốn cởi bỏ khố đại của nam nhân thì chợt nghe tới bên cạnh truyền tới tiếng thét chói tai của nữ nhân ——

Nam nhân lập tức đứng lên từ trên người của Cửu Hoàng, hắn cúi đầu chỉnh lí lại y sam của mình một chút, Cửu Hoàng cũng chậm rãi đứng lên, giơ tay ôm eo của nam nhân……..

Nam nhân có chút không được tự nhiên bởi vì Trang Mẫn nhi cùng Nham Vân mới từ trong đại điện đi ra đang nhìn hai người bọn họ, không biết là thời tiết nóng bức hay là bị vây trong xấu hổ mà hai má của nam nhân nóng như thiêu đốt, trở nên rất đỏ…….

” Trang phu nhân, cho ngươi chê cười rồi”. Nam nhân áy náy nhìn về phía Trang Mẫn nhi, sắc trời thực tối, ánh sáng trong miếu tự cũng thập phần u ám, 1 mình Trang Mẫn nhi sợ tới mức hoa dung thất sắc.

Nam nhân biết chuyện này không giấu diếm được, cũng không định giải thích.

” Tích đại ca, khó trách ngươi vẫn cự tuyệt biểu muội nhà ta, thì ra ngươi thích nam nhân!”. Trang Mẫn nhi kinh ngạc che miệng, khó có thể tin nhìn chằm chằm Tích Duyên cùng Cửu Hoàng.

Trong mắt Trang Mẫn nhi thì phu quân của nàng là nam nhân anh tuấn nhất trên đời này, nhưng mà nhìn thấy diện mạo Cửu Hoàng xuất chúng như thế thì nàng cũng không có nửa phần ánh mắt lưu luyến.

Nam nhân không nói gì.

Cửu Hoàng kéo nam nhân, chậm rãi nói: “Vị này chắc hẳn là phu nhân của Nham Vân, lại nói tiếp ta và phu quân nàng vẫn là sinh tử chi giao (bạn chí cốt), Tích Duyên cùng một chỗ với ta thật lâu, bởi vì đoạn thời gian trước ta trở về quê làm việc, để hắn một mình ở Cửu Tiên trấn, sớm biết rằng Tích Duyên nhà

ta chiêu nhân (hấp dẫn ng‘ khác) như thế thì ta dẫn hắn đi cùng rồi……..”. Ánh mắt biếng nhác của y lẳng lặng dừng ở khuôn mặt bình tĩnh của nam nhân, tưởng niệm sâu…….

” Ngươi cùng Tích đại ca là loại quan hệ này?”. Trang Mẫn nhi có chút hỗn loạn, ngay cả nói chuyện đều lắp bắp.

Cửu Hoàng miễn cưỡng giương mắt, không chút để ý Trang Mẫn nhi nùng trang diễm mạt (trang điểm đậm xinh đẹp) cũng không diễm tục (nhìn ko tục tằn): “Thời điểm ta trở về đã biết biểu muội nhà nàng ái mộ Tích Duyên nhà ta, nhưng mà ta cùng với Tích Duyên sớm có phu thê chi thật, cho nên vẫn xin phu nhân thay ta chuyển cáo (truyền lại, nói lại) cho biểu muội nhà nàng, để biểu muội này tìm người khác, chúc nàng ta sớm ngày tìm được ý trung nhân……..”.

Nam nhân nghiêng đầu, im lặng không lên tiếng nhìn về phía Cửu Hoàng.

Trang Mẫn nhi đã cả kinh nói không nên lời rồi, bởi vì thanh âm của Cửu Hoàng rất êm tai, phi thường dễ nghe, bị Cửu Hoàng nghiêm túc nhìn chăm chú vào như thế bố cáo quyền sở hữu Tích Duyên làm cho Trang Mẫn nhi không khỏi cũng có chút đỏ mặt…….

Từ lúc bắt đầu ban nãy thì Nham Vân không nói được một lời, thấy Trang Mẫn nhi cả kinh nói không nên lời thì y ngược lại không chút hoang mang mà ngữ khí lạnh nhạt mở miệng: “Nhị vị yên tâm, ta nhất định sẽ một chữ không sót chuyển cáo cho chuyển cáo cho tiểu di muội” (chị em gái của vợ).

Trong mắt của Nham Vân lạnh lùng trong veo, có vẻ lãnh đạm vô cùng, phảng phất không khí cực nóng của bốn phía đang cấp tốc hạ nhiệt độ, Cửu Hoàng hài lòng gật gật đầu, nam nhân lại chỉ là bình tĩnh nhìn Nham Vân.

” Đa tạ”. Nam nhân thấp giọng lên tiếng.

Nham Vân chậm rãi dừng lại cước bộ, nhìn về phía nam nhân đầu đổ đầy mồ hôi: “Cửu Tiên Quan là nơi thanh tĩnh, muốn ôm ôm ấp ấp xin quay về quý phủ của chính mình đi, các ngươi không biết xấu hổ cũng không nên gấp gáp như vậy, khách hành hương của Cửu Tiên Quan sẽ để ý, loại chuyện bẩn mắt người khác này vẫn là đóng cửa lại tốt hơn, bằng không tìm cái địa phương vắng vẻ “. Y hừ lạnh vài tiếng, tràn đầy trào phúng cùng khinh thường.

Nham Vân thật sự là nếu không nói thì thôi, hễ nói ra liền một lời kinh người.

Nam nhân nhíu mày.

Cửu Hoàng không giận ngược lại tươi cười, tuy rằng Nham Vân cùng nam nhân đều rất quen thuộc, nhưng y vẫn kéo nam nhân, biếng nhác nhìn về phía Nham vân: “Chuyện này không cần ngươi lo, chúng ta sẽ tìm cái địa phương như vậy, hảo hảo chậm rãi, tỉ mỉ [tán gẫu]”.

Nham Vân bị nghẹn tới nói không ra lời, ánh mắt y thâm trầm nhìn nam nhân mấy lần: “Phu nhân ta chưa thấy qua cảnh đời như thế này, hy vọng hai người đừng khách khí, còn có…….”.

” Còn có cái gì không ngại nói thẳng”. Cửu Hoàng thản nhiên nói khẽ.

Khóe miệng Nham Vân hiện lên vài tia tươi cười ý vị thâm trường, y chậm rãi thở dài một hơi, ngữ khí lạnh nhạt ám phúng (ngầm châm biếm): “Đạo quan không cho phép súc sinh tiến vào, tuy rằng nói ngươi là thánh thú phương Bắc nhưng lại nói như thế nào, ở trong mắt phàm nhân thì ngươi cũng bất quá chính là 1 con súc sinh thôi”.

” Phu quân, chúng ta vẫn là mau hồi phủ chút”.

Trang Mẫn nhi nhẹ nhàng kéo ống tay áo của Nham Vân, để Nham Vân đừng nói nữa, Nham Vân quay đầu cầm tay Trang Mẫn nhi: “Nếu phu nhân mệt mỏi thì chúng ta trở về thôi”.

Trang Mẫn nhi lập tức liền đỏ mặt mà gật đầu, theo Nham Vân đi khỏi.

” Ngươi đừng nghe Nham Vân nói bậy, Nham Vân còn nhỏ, căn bản không hiểu đạo lí đối nhân xử thế”. Nam nhân liền an ủi Cửu Hoàng.

“Ta thấy Nham Vân còn biết nhiều hơn so với ngươi, là ngươi xem nhẹ Nham Vân”. Cửu Hoàng nghiêng người liếm hôn mồ hôi trên hai má của nam nhân, đầu lưỡi của y nóng như lửa, hai má của nam nhân lại là nóng bỏng, nhìn thấy nam nhân không có lảng tránh thì đôi mắt biếng nhác của y nhìn chằm chằm nam nhân: “Ngươi ngàn vạn lần đừng nói Nham Vân còn nhỏ, Nham Vân thông minh hơn hiều so với trong tưởng tượng của ngươi, môn phái Nham môn lớn như vậy mà Nham Vân đều có thể thống lĩnh, Nham Vân chính là nhất thời thất thế mà thôi”.

Nam nhân không nói chuyện. Hắn cũng biết Nham Vân thông minh, trước kia hắn dạy võ công cho Nham Vân cùng Liễu Phong, Nham Vân học rất nhanh, Liễu Phong ít nhất cũng phải mất một ngày mới có thể nhớ kỹ chiêu thức này…….

Hai người cũng không ở lại trong này nổi nữa vì thế liền lên xe ngựa hồi phủ, Cửu Hoàng căn bản là không để ý tới lời nói của Nham vân, y chỉ xem như Nham Vân đang đánh rắm, y sẽ không so đo cùng một cái người què.

Trong xe ngựa.

Cửu Hoàng yên lặng để nam nhân ngồi xuống, y thích nghe nam nhân nói chuyện, nhìn thấy y sáp qua……nam nhân cũng cũng không có tránh đi, y kề sát nhìn nam nhân, nam nhân phảng phất theo thói quen nở nụ cười, “Rất nhiều năm trước từng đi qua, khi đó ta còn rất trẻ, Thiên Cung Sơn của miếu Phong Tuyết, cảnh sắc nơi đó thật sự rất đẹp”.

Nhưng là đời này nam nhân không bao giờ … muốn đi nơi đó lần thứ hai nữa…….

201. Chương 201

Cửu Hoàng sửng sốt một chút. Không ngờ nam nhân đã từng đi qua phương Bắc, vậy đi qua rồi cũng rất tốt, khẳng định biết cái đẹp của phương Bắc, y biết nam nhân khẳng định sẽ thích nơi đó.

Cửu Hoàng chậm rãi ôm sát nam nhân, y liếm đi mồ hôi trên mặt của nam nhân, miễn cưỡng nở nụ cười: "Thì ra ngươi đã đi qua phương Bắc, địa thế bên Thiên Cung Sơn rất hiểm trở".

" Hơn nữa rất nhiều yêu ma".

"Sau này ta mang ngươi đi phương Bắc, tới lúc đó ngươi sẽ ngụ ở phủ của ta". Cửu Hoàng nắm tay của nam nhân, trong lòng bàn tay truyền đến độ ấm mãnh liệt vô cùng, "Ngươi nhất định sẽ thích nơi đó, bởi vì nơi đó rất yên tĩnh, phong cảnh cũng xinh đẹp".

Nam nhân ngồi ổn định ở trong xe, cười ôn hòa nói: "Vậy chờ ngươi làm xong hết mọi chuyện, tới khi đó có cơ hội chúng ta lại đi". Hắn nhìn Cửu Hoàng, Cửu Hoàng tiếp tục nói với hắn chuyện phương Bắc, hắn chỉ im lặng nhìn Cửu Hoàng, thật ra tự hắn cũng không biết "có cơ hội" chính là khi nào.

Xe ngựa ngừng ở cửa sau của Tích phủ, xa phu về nhà mình nghỉ ngơi trước, nam nhân ngồi ở trong xe ngựa không nhúc nhích bởi vì Cửu Hoàng ngủ dựa vào hắn, hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt của Cửu Hoàng…….

" Ngươi tỉnh tỉnh, đã tới nơi rồi". Nam nhân thấp giọng gọi Cửu Hoàng, nhẹ nhàng đẩy Cửu Hoàng một chút.

Cửu Hoàng chậm rãi mở mắt ra nhưng y tiếp tục tiếp tục dựa vào nam nhân, không có ý tứ xuống xe, nam nhân thấy y tỉnh, muốn đứng lên nhưng bị y kéo trở lại.

Cửu Hoàng nhẹ nhàng cầm tay của nam nhân, từng chút từng chút siết chặt lạ: "Chúng ta đã lâu không gặp mặt, ngồi bồi ta thêm 1 lúc nữa đi".

"Được". Nam nhân gật đầu, ngồi ở bên cạnh Cửu Hoàng, cũng không biết nên nói gì, hai người liền lẳng lặng ngồi, cho dù là không nói lời nào thì cũng sẽ không cảm thấy xấu hổ, mỗi lần chia cách cũng không biết khi nào mới có thể gặp mặt.

Thạch điêu của tường ngoài Tích phủ là ai làm?". Cửu Hoàng xốc màn xe lên nhìn nhìn bên ngoài, y chỉ chỉ tường đá chạm khắc tinh tế bên ngoài, "Đây là bách quỷ tường, âm khí rất nặng, cản trở chính khí, ngay cả ta cũng không vào được quý phủ của ngươi".

” Là Mạt Động làm”.

“Sau này ta tìm ngươi như thế nào?”. Cửu Hoàng xoay người lại, chậm rãi ngồi trở lại bên người nam nhân, nhìn thấy mồ hôi của nam nhân chậm rãi chảy xuống, nhìn thấy nam nhân không có trả lời mình thì y tiến đến bên tai nam nhân nói nhỏ, “Chúng ta đã lâu không thân mật, ngươi có nhớ ta không?”.

Nam nhân gật đầu.

Thời điểm Cửu Hoàng rời khỏi trúc xá thì nam nhân rất lo lắng cho an toàn của Cửu Hoàng, bởi vì lúc trước Cửu Hoàng bị phương trượng của Hoằng Pháp Tự mời đi vạn ma quật, phong ấn tà khí.

“Thật giống như không phải tùy thời đều có thể đi ra ngoài”. Cửu Hoàng kéo màn xe xuống, ánh mắt của nam nhân có chút mơ hồ lại, nam nhân có dự cảm Cửu Hoàng hình như muốn ôm hắn.

” Ta tùy thời đều có thể đi ra ngoài”. Nam nhân thành thật trả lời Cửu Hoàng, Mạt Đồng sẽ không không cho hắn đi ra ngoài, chỉ là thời điểm bên ngoài nguy hiểm sẽ nhắc nhở hắn bảo hắn đừng loạn đi ở bên ngoài.

” Chúng ta đây muốn gặp mặt cũng không dễ dàng, cho dù ta nói cho ngươi ta ở đâu, dựa theo cá tính của ngươi thì ngươi cũng sẽ không tới tìm ta”. Cửu Hoàng ôm nam nhân.

Thân thể của 2 người dán vào nhau, vạt áo của nam nhân đều bị mồ hôi làm ướt, chóp mũi trắng nõn của Cửu Hoàng chậm rãi xẹt qua hai má ướt đẫm mồ hôi của nam nhân, y ôn nhu ôm nam nhân, tựa đầu chậm rãi vùi vào trong cổ của nam nhân.

“Ta rất nóng”. Nam nhân giơ tay xoa mặt của Cửu Hoàng, nghĩ muốn đẩy đầu của Cửu Hoàng ra.

Nhưng là Cửu Hoàng lại túm được tay của nam nhân: “Nóng quá thì cởi y sam đi”. Thanh âm của y lười biếng tới cực điểm, lộ ra vài tia trầm thấp dễ nghe.

Nam nhân hiểu được ý của Cửu Hoàng, hắn cũng biết Cửu Hoàng không thích ép buộc người khác, tay của Cửu Hoàng niết tay hắn, biếng nhác nhìn chăm chú vào hắn, hắn cũng ngồi không nhúc nhích, cho tới khi Cửu Hoàng giơ tay chậm rãi cởi y sam của hắn.

” Vì sao lại muốn như vậy?”.

” Như vậy mới có thể thể hiện thân mật của chúng ta, không có cách trở [thẳng thắn thành khẩn gặp lại]”.

” Vì sao nhất định muốn dùng phương thức này biểu đạt, thật ra có rất nhiều phương thức có thể biểu đạt, không nhất định phải như vậy”. Nam nhân giương mắt nhìn về phía Cửu Hoàng, trong đôi mắt của hắn lộ ra vài phần mâu quang mê người, có chút không ổn, có chút thấp ý.

” Ta muốn cảm nhận nhiệt độ cơ thể của ngươi, chẳng lẽ không thể sao?”. Liền chậm rãi cởi vạt áo của nam nhân ra, ánh mắt biếng nhác của y từ y sam rơi xuống của nam nhân thong thả quanh quẩn trên thân thể của nam nhân, Cửu Hoàng nhướn mắt nhìn nam nhân, “Hay là nói ngươi phản cảm ta dùng phương thức này đối đãi ngươi, ngươi không thích?”.

” Không phải”. Nam nhân lắc đầu, hắn nhìn về phía Cửu Hoàng, giơ tay hất tay của Cửu Hoàng ra, “Ngươi cũng rất nóng, vẫn là không cần làm loại sự tình này, sẽ càng khó chịu hơn”.

” Không biết ngươi có nghe nói qua không……”. Cửu Hoàng bám vào bên tai của nam nhân, miễn cưỡng nở nụ cười: “Cái gì kêu là củi khô bốc lửa……”. Y vừa nói vừa chậm rãi cởi y sam của nam nhân, một thân của nam nhân đã bị mồ hôi làm ướt.

Nam nhân không nói gì, hắn yên lặng nhìn chăm chú vào Cửu Hoàng, nhìn thấy Cửu Hoàng sáp tới hôn đôi môi của hắn, hai tay vuốt ve cánh tay của hắn, hắn ngửi được mùi tuyết liên nhàn nhạt trên người của Cửu Hoàng, hương vị trên người của Cửu Hoàng giống hương vị trên người của Phật Hàng, vẻ mặt của hắn trở nên có chút hoảng hốt…….

“Ta……”. Nam nhân do dự một chút, ngữ khí bình tĩnh nói, “Người giống như ta có thể nhận bất kì ai người như thế, ngươi thật sự còn có hứng thú ôm ta?”. Thanh âm của hắn thực bình tĩnh.

Nam nhân cũng không biết phải làm như thế nào, hắn chỉ là nói một chút trạng huống trước mắt với Cửu Hoàng, hắn đều ngủ qua cùng rất nhiều người, đó là sự thật, sự thật không thay đổi được.

“Ngươi nói bậy bạ gì đó?”. Đáy mắt biếng nhác của Cửu Hoàng tràn ngập tức giận, y đang nắm mặt của nam nhân, nước mắt của nam nhân giống như bức rèm che bị cắt đứt trào ra hốc mắt.

“Ngươi hẳn là tìm 1 người xứng đôi cùng ngươi, người nọ không nên là ta”. Thanh âm của nam nhân đang run rẩy, hắn chậm rãi đẩy tay của Cửu Hoàng ra, “Người giống như ta căn bản là không xứng với ngươi”. Hắn chậm chạp kéo y sam lại, tay hắn đang hơi run rẩy. Hắn cũng không nhìn Cửu Hoàng, hắn không có mặt mũi nhìn Cửu Hoàng.

Con ngươi hơi buồn ngủ của Cửu Hoàng đong đưa bất định nhìn chăm chú vào nam nhân: “Vì sao ngươi phải tự hạ thấp mình, cho dù ngươi không muốn làm thì ngươi có thể nói thẳng, ngươi cần gì nói mình như vậy”.

Cửu Hoàng có chút đau lòng nam nhân, sắc mặt của nam nhân trắng bệch, bộ dáng hình như rất khó chịu, nam nhân nhắm hai mắt nhưng nước mắt liên tục rớt xuống, từ trước đến nay nam nhân đều thực kiên cường.

Cho tới bây giờ nam nhân chưa từng khóc qua ở trước mặt ai như vậy, nhưng mà hắn nhịn không được, nước mắt thật giống như khống chế không được mà rơi xuống, hắn lau cũng lau không hết, chùi cũng không chùi sạch được.

" Ta từng nói qua, ta không phải kỹ nữ, cũng không phải nam kĩ, chỉ sợ ta cũng không bằng bọn họ". Nam nhân im lặng nói xong, nước mắt làm mờ hốc mắt, nước mắt từ hai má của hắn chảy xuống, con mắt của hắn đỏ đỏ, xấu hổ cúi đầu, "Cho dù kỹ nữ cũng phải trả mười hai lượng bạc thượng một lần, mà ta lại nửa nén bạc vụn cũng không có".

Cửu Hoàng chỉnh lý tốt y phục cho nam nhân, chậm rãi ôm nam nhân đang khóc, y nhìn thấy bộ dáng thực thương tâm của nam nhân, trong lòng đã ẩn ẩn đau đớn, y ôm chặt nam nhân.

" Nghĩ muốn thượng liền thượng, làm xong người bước đi, ngay cả một chút lưu luyến đều không có, thời điểm muốn làm dỗ ta hai câu là được". Nam nhân thấp giọng nghẹn ngào nói xong cảnh ngộ của mình, hắn là nam nhân, bị đồng tính thượng đã muốn rất khó chịu, nhưng còn bị vũ nhục cùng tổn thương.

Cửu Hoàng trầm mặc.

" Ta thực dễ dàng liền mềm lòng……". Nam nhân khóc.

"……"

" Hơn nữa ta còn dễ lừa……". Nam nhân tự ổn định thanh âm của mình, chậm rãi buộc lại vạt áo của mình, "Chỉ cần người khác nói thêm 2 câu, cho dù là giả thì ta cũng sẽ tin".

"……"

"Ta không đáng ngươi thông cảm, cũng không cần ai tới thương xót, hết thảy đều là ta tự mình tạo thành, tất cả khổ đều do ta tự mình thừa nhận". Nam nhân từ từ nhắm hai mắt, nước mắt nóng bỏng kia từ hai má của hắn rớt xuống, phảng phất giống như muốn làm phỏng da của hắn.

Nam nhân chưa bao giờ trốn tránh, hắn đã sớm tự hiểu tình cảnh của mình, hắn bảo trì trầm mặc, không có nghĩa là hắn không thấy rõ, hắn cảm thấy bản thân sáp chống đỡ không nổi nữa.

Nếu hiện tại ai cho hắn một đao thì tốt rồi……Nam nhân khó chịu tới muốn chết.

" Ta đã nói rồi, ta thực yếu đuối, ta thực vô năng, ta cũng thực vô dụng, nhưng ta chỉ muốn cuộc sống bình thường, làm 1 phàm nhân bình thường, liền ngay cả như vậy ta cũng đã sai".

"Ngươi không sai". Cửu Hoàng ôm chặt nam nhân, y nghe được tiếng cười hơi chua xót của nam nhân, y căn bản là nói không ra lời bởi vì chuyện y làm cũng xúc phạm tới nam nhân.

"Giữa chúng ta đã sớm đoạn tuyệt khi ngươi rời đi trúc xá". Thanh âm của nam nhân run rẩy, bình tĩnh tỏ thái độ, "Ngươi cũng từng nói qua sẽ không lại vứt bỏ ta một người rời đi, nhưng mà thời điểm kia mặc kệ xuất phát từ loại nguyên nhân nào thì ngươi vẫn không chút để ý một mình rời đi, ngươi đã lựa chọn đi rồi

vậy ngươi còn trở về làm gì".

" Thực xin lỗi". Cửu Hoàng thành khẩn giải thích ở bên tai nam nhân.

" Ngươi đi đi, về sau cũng không cần tới tìm ta, sau khi trở lại phương Bắc thì ngươi tìm một vị nương tử xinh đẹp thành thân, giống Nham Vân xây dựng 1 gia đìnhmỹ mãn như vậy".

Như vậy Cửu Hoàng rất nhanh sẽ quên nam nhân đi……

Đêm hôm đó Cửu Hoàng ôm nam nhân im lặng ngồi thật lâu, thật lâu, lâu cho tới khi hai chân của nam nhân đã tê dại, hai người chỉ im lặng ngồi, cái gì cũng không làm, cái gì cũng không nói.

Cho tới khuya nam nhân mới từ trên mã xa đi xuống, Cửu Hoàng cũng một mình tới tửu phường, nam nhân cự tuyệt Cửu Hoàng, nam nhân đứng yên thật lâu ở sau cánh cửa, cho tới khi ánh mắt hết đỏ hắn mới vào phủ.

Từ sau ngày hôm đó nam nhân trở lại Tích phủ thì Cửu Hoàng chẳng những không có không tìm hắn mà còn thường thường tìm người truyền tin đến mời hắn, mỗi lần thư đều bị Mạt Đồng xé nát, bằng không Mạt Đồng liền cố ý giựt giây nam nhân đi gặp Cửu Hoàng. (em nó dỗi nói lẫy í mừ)

" Ngươi chính là thật hy vọng ta đi?". Nam nhân ngồi uống trà ở trong đại đường, thời tiết nóng bức khiến cho hắn ăn mặc thực đơn bạc, hơn nữa mồ hôi làm y phục ẩm ướt, y sam liền có vẻ có chút trong suốt.

"Đi a". Mạt Đồng không chút để ý quát lên.

" Ta đây đi rồi thì ngươi cũng đừng hối hận". Nam nhân mới vừa nói xong, chuẩn bị đứng dậy thì đã bị Mạt Đồng túm trở lại.

Mạt Đồng thích nhất nhìn bộ dáng thanh sam nam nhân ướt đẫm mê người, y ở trong phủ uống rượu xong thì "động tay động chân" với nam nhân, mỗi lần nam nhân đều viện cớ lẳng tránh.

Mạt Đồng cũng nhận thấy được từ lần trước sau khi nam nhân trở về từ Cửu Tiên trấn thì khi có khi không lảng tránh y, cảm giác nhìn được mà không ăn được khiến y dần dần trở nên có chút bực bội.

Mà Phật Hàng thường xuyên đều sẽ lấy thân phận tà đế tìm đến Mạt Đồng thảo luận sự tình, Mạt Đồng thật sự sẽ không lại đi ra khỏi phủ, Tích phủ cũng rất lớn, đi từ tiền viện tới hậu viện cũng tốn nhiều thời gian.

Cho nên cho dù là ở tại trong phủ không đi ra ngoài thì cũng sẽ không cảm thấy nhàm chán, bởi vì 1 khi Mạt Đồng rảnh liền dính chặt lấy nam nhân, hơn nữa thời điểm mỗi lần Phật Hàng tới đều thành thành thật thật đối nam nhân, chỉ có thời điểm Mạt Đồng vắng mặt thì y mới có thể hôn trộm nam nhân mấy

cái, nam nhân luôn né tránh không kịp, lại không dám làm ra động tĩnh quá lớn.

Còn Xích Luyện, thời điểm nam nhân mấy lần kéo linh hổ hồi phủ liền nhìn thấy Xích Luyện ở ngoài cửa, hắn cũng biết không thích hợp, Xích Luyện lại châu đầu cùng Nham Vân.

Xích Luyện trụ lại ở quý phủ của Nham Vân.

Bởi vì đây là chuyện của Trang phủ nên nam nhân cũng không tốt hỏi đến, hơn nữa lần trước Cửu Hoàng ở Cửu Tiên trấn nói những lời đó với Trang Mẫn nhi đã truyền lại cho Mộc Phàm Phương, bởi vì gần đây Mộc Phàm Phương cũng không tới tìm hắn nữa, ngược lại thường xuyên ra vào Trang phủ, thỉnh thoảng phu phụ(vợ chồng) Nham Vân cùng Xích Luyện đi ra ngoài.

Nam nhân gặp bọn họ rất nhiều lần nhưng mọi người phảng phất giống như bạn đồng hành, đều hờ hững đối lẫn nhau, cũng đều không nói một lời, hắn cảm giác được Xích Luyện hình như hiểu được ý tứ của hắn.

Mà tâm tình của Xích Luyện lại khác nam nhân, mỗi lần ban đêm thời điểm nhìn thấy nam nhân cùng Mạt Đồng nắm một đầu linh hổ ra ngoài tản bộ thì đôi mắt vốn u tĩnh của y đều sẽ kích khởi xao động, sắc mặt của y cũng là từng từng từng chút biến trắng, mỗi lần nam nhân nhìn thấy y thì cũng không nói chuyện, cho dù gặp thoáng qua cũng sẽ không có trao đổi ánh mắt.

Mấy lần Xích Luyện đều muốn gọi nam nhân lại, mỗi lần Nham Vân nhìn thấy nam nhân sẽ thình lình hừ một tiếng, mà Mạt Đồng ở bên người nam nhân, ai cũng không tốt hành động thiếu suy nghĩ.

Trong tay Mạt Đồng kéo con linh hổ kia, ngoảnh lại khiêu khích liếc mắt nhìn Xích Luyện một cái, Xích Luyện chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Mạt Đồng, Mạt Đồng không giận phản cười. Mạt Đồng vô cùng thân thiết vòng tay qua eo của nam nhân, tiến đến bên tai của nam nhân hỏi: “Gần đây ngươi sao lại không để ý tới vị Xích huynh đệ kia của ngươi à?”.

“……”

Thấy nam nhân không trả lời thì Mạt Đồng lại hỏi: “Sao Nham Vân lại ở Trang phủ?”. Mạt Đồng rất ít đi ra ngoài, không rõ chuyện tình của Trang phủ đối diện lắm.

“Nham Vân là cô gia của Trang phủ”. Nam nhân thấp giọng trả lời, hất bay bàn tay của Mạt Đồng để ở bên hông của hắn, “Thời tiết nóng như vậy, ngươi tự đi, ta tự đi”

” Ta lại không cảm thấy nóng, hơn nữa hôm qua ta hỏi qua Phật Hàng, Phật Hàng cũng nói không nóng”. Mạt Đồng dắt linh hổ, nhàn nhã bước đi thong thả, bước đi trước, “Thể chất chúng ta khác nhau, ta giảm nhiệt cho ngươi”.

Nam nhan đi xa một chút.

Mạt Đồng dắt linh hổ chậm rãi đi theo phía sau của nam nhân, hai người đi vào rừng trúc, trong trấn nhỏ có 1 hồ nước lớn, cá bên trong đều bị nóng tới tán loạn, nam nhân ngồi nghỉ ngơi ở bên cạnh hồ.

Mạt Đồng ngồi xuống theo, y giơ tay cầm tay của nam nhân: "Sao gần đây ngươi trầm mặc như thế, tay ngươi rất nóng, ngươi làm sao vậy?". Y sờ sờ lòng bàn tay của nam nhân, lại sờ sờ cái trán của nam nhân.

Sắc mặt của nam nhân rất khó coi.

Mạt Đồng ôm chầm bả vai của nam nhan, để cái trán nóng bỏng của nam nhân để ở trên gương mặt lạnh lẻo của y: "Ngươi bị bệnh". Thanh âm của y điềm tĩnh phiêu đãng ở bên tai của nam nhân……

Nam nhân nghe được thanh âm chấn động của xích sắt, linh hổ ngoan ngoãn ngồi ở phía sau của hai người, vầng trăng trên bầu trời hiện giờ trở nên màu cam yêu dị, đây cũng không phải điềm tốt gì.

"Vài ngày trước ta tới Cửu Tiên trấn dâng hương, nghe được đạo sĩ nơi đó nói Cửu Tiên trấn sẽ có kiếp nạn, việc này chính là cái ngươi gọi là……". Nam nhân nhắm mắt bình tĩnh hỏi Mạt Đồng.

Thanh âm của nam nhân có vẻ có chút vô lực……

" Không phải".

" Không phải ngươi vậy chính là Phật Hàng sao?"

" Cũng không phải".

"Vậy là ai?". Nam nhân thấp giọng nỉ non tự nói.

" Ta cũng không biết". Mạt Đồng chậm rãi lắc đầu, y nghiêng đầu nhìn về phía nam nhân sắc mặt hồng nhuận (hồng hào), gió đêm thổi mái tóc đen như mực của y nhẹ nhàng tung bay……

Hai người im lặng ngồi.

Gió đêm rất nhẹ rất nhẹ.

Không khí cực nóng, dễ dàng khiến người xao động, nhưng tâm của nam nhân cũng rất bình tĩnh.

Trong trấn sau khi vào đêm cơ hồ không ai đi ra ngoài, bên ngoài rất nóng, trong không khí tràn ngập dòng khí vô hình mãnh liệt, nam nhân dựa vào Mạt Đồng.

" Tối hôm qua thời điểm ngươi tới chỗ Phật Hàng uống rượu, trong phủ có 7 con hồ yêu tới, tuyên bố muốn tìm ngươi, trong đó 1 con đang mang thai". Khi nam nhân nói chuyện thực bình tĩnh, nhưng thanh âm thanh âm của hắn lại có vẻ có chút vô lực, khi cảm giác được thân thể của Mạt Đồng có chút cứng ngắc thì hắn ngẩng đầu nhìn về phía Mạt Đồng, "Ngươi thành thật nói cho ta biết, bụng của hồ ly kia chính là ngươi làm to lên phải không?".

Notes: Chương này thấy Tích thúc bánh bèo quá, tui mún thúc là cường lên tý chút đi mừ, cường thụ, cường thụ vạn tuế!

202. Chương 202

Mạt Đồng thật sự là có trăm miệng cũng không biện bạch được. Không phải y. Sao y có thể đi ra ngoài xằng bậy sau lưng nam nhân? Y đã lâu cũng chưa đi thanh lâu, hơn nữa y đều chướng mắt yêu nữ này……

Mạt Đồng lắc đầu tỏ vẻ không phải, nhìn thấy nam nhân không nói thì y mới nở nụ cười: "Ngươi ghen?". Y ôm nam nhân, thân thể y rất lạnh làm cho sự bức bối trên thân thể của nam nhân giảm bớt không ít.

" Ngươi cảm thấy được ta giống như vậy à?". Nam nhân hỏi lại Mạt Đồng.

Mạt Đồng ôm nam nhân, không chút để ý trả lời nam nhân: "Không phải ta, không liên quan tới ta, ta không có hứng thú đối hồ yêu, ngươi biết ta cảm thấy hứng thú nhất đối với ngươi mà".

"……"

" Đáng tiếc ngươi không thể sinh, bằng không sinh cho ta 10, 20 đứa". Mạt Đồng nắm cằm của nam nhân, mặc mâu thật sâu nhìn chăm chú vào nam nhân, môi y cách nam nhân rất gần nhưng chính là không hôn lên.

Nam nhân thản nhiên phản bác: "Ta cũng không phải heo mẹ".

Mạt Đồng có chút cười không nổi: "Ta không thích cái dạng này của ngươi, ngươi bị bệnh, không cần nói nhiều". Y ôm nam nhân, bảo nam nhân nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Mạt Đồng đích thật là không có quan hệ với hồ yêu, y biết con hồ yêu này cũng không phải tìm y mà là đến tìm con hồ yêu sắp phi thăng tặng linh châu cho y lần trước.

Con yêu hồ kia phải bỏ vợ bỏ con, chặt đứt thất tình lục dục.

Nam nhân cũng không lại truy vấn.

Mạt Đồng đơn giản nói một chút nguyên nhân cho nam nhân biết, nam nhân cũng cũng không phải người không rõ đạo lý, hắn cũng không có nói thêm nữa, cũng không có suy nghĩ muốn Mạt Đồng giải thích.

Môi của nam nhân thực khô khốc, Mạt Đồng nghiêng đầu hôn lên môi của nam nhân, làm dịu đôi môi của nam nhân, giữa môi phát ra thanh âm làm cho người ta mặt đỏ tim đập, môi của y nhẹ nhàng mân mê môi của nam nhân, nước bọt làm dịu môi của nam nhân 1 chút, thanh âm đôi môi đan xen trở nên có vẻ dị thường vang dội, lúc này bốn bề vắng lặng nên y cũng liền trở nên càng thêm nhiệt tình.

Mạt Đồng đã lâu không có ôm nam nhân, nam nhân không cho y ôm, y bắt đầu hoài niệm cảm giác tuyệt vời khi bị nam nhân bao vây lấy, độ ấm cùng xúc cảm ẩm ướt mềm mại kia làm cho y khó có thể quên, y liếm môi của nam nhân…….

Ngậm đầu lưỡi của nam nhân……

Hơi thở của nam nhân thực nóng thực nặng nề, hơn nữa Mạt Đồng đang vuốt ve chân của hắn, hắn phát ra thanh âm rất nhỏ, cúi đầu, thực làm cho người ta tràn ngập vô hạn tưởng tượng……

Tiếng thở dốc của nam nhân rất nặng, Mạt Đồng nghe được mà có chút khó có thể khống chế được, tay y trượt vào trong y bào của nam nhân, cảm giác được thân thể của nam nhân đang run rẩy, tay của y cới khố đầu của nam nhân, ngón tay thon dài đẹp đẽ vói vào trong khố tử của nam nhân, tay hơi lạnh, bàn tay phủ lên bụng của nam nhân……

Cái địa phương biểu tượng kia của nam nhân thực mềm mại, Mạt Đồng nắm ở lòng bàn tay, làm cho y chậm rãi trở nên có phản ứng…….

Biến nóng.

Biến cứng.

Hơi thở nóng bỏng, nặng nề của nam nhân nhẹ nhàng phun ở trên khuôn mặt tuấn tú của Mạt Đồng…….

Nóng tới hai má của Mạt Đồng nóng lên, nhưng y vẫn nắm địa phương kia, y muốn cho nam nhân càng thêm trầm mê, càng thêm không thể tự thoát ra được, nam nhân toàn thân đều đang nóng lên nóng lên.

Hai gò má của nam nhân thực nóng.

Trong lòng thực loạn.

Nam nhân cũng không rõ tự mình rốt cuộc chấp nhận hay không chấp nhận làm chuyện mà giữa phu thê mới có thể làm với Mạt Đồng, mấy ngày nay hắn đều cự tuyệt Mạt Đồng, nhưng mà hiện tại Mạt Đồng đang cố gắng xoa nắn địa phương kia của hắn…….

Nam nhân rất nhanh phát trướng ngay tại trong tay của Mạt Đồng, đôi môi Mạt Đồng rời khỏi đôi môi bị hôn tới ướt át của nam nhân, nam nhân cúi đầu nhìn chăm chú vào tay của Mạt Đồng……..

Tay của Mạt Đồng đang nắm địa phương mới phóng thích qua nóng rực của nam nhân.

Đôi môi của nam nhân bởi vì chấn động mãnh liệt mà nhẹ nhàng run run……..

Tốc độ trên tay của Mạt Đồng nhanh hơn, nam nhân nhẹ nhàng "ngô" mấy tiếng, y cầm phân thân của nam nhân, chậm rãi sờ tới sờ lui, lên xuống, tốc độ càng lúc càng nhanh làm cho tiếng thở dốc của nam nhân càng ngày càng nặng, nam nhân kêu rên một tiếng, chất lỏng nóng bỏng đều bắn vào trên người của nam nhân, vạt áo lây dính mùi tanh chát thản nhiên.

Nhưng vào lúc này ——

Một cái vật thể lạnh lẻo dán lên hai má nóng bỏng của nam nhân, nam nhân cùng Mạt Đồng đồng thời nhìn về phía người phía sau, Phật Hàng một thân hắc bào, trong tay cầm một cái túi gấm chứa đầy nước đá.

" Cầm". Phật Hàng buông lỏng tay, túi chườm nước đá trong tay tuột xuống.

Nam nhân giơ tay tiếp được: "Đa tạ".

Mạt Đồng thay nam nhân buộc tốt khố đầu, ôm nam nhân đang cầm túi chườm nước đá, bất mãn nhìn về phía Phật Hàng: "Ngươi tới muộn, ngươi hẹn ta tới đây rốt cuộc có chuyện gì?".

Phật Hàng chậm rãi ngồi xuống, y cũng giơ tay ôm nam nhân, cảm giác được nam nhân cùng Mạt Đồng đồng thời sửng sốt, y nhẹ giọng cười nói: "Sao ngươi lại mang Tích Duyên tới, nghĩ muốn thị uy với ngô?".

"Đâu có". Mạt Đồng cười đến quỷ dị, "Ngươi nói gì vậy?". Tuy rằng ngữ khí nói chuyện của 2 người thân tiết, hòa nhã nhưng thật ra là tương đối tranh giành.

" Các ngươi muốn thảo luận sự tình thì cứ thảo luận đi, ta về phủ trước". Nam nhân đứng lên, giơ tay muốn đi dắt linh hổ, nhưng hắn có chút choáng váng đầu, đầu một trận đầu váng mắt hoa.

Cơ hồ là cùng lúc Phật Hàng cùng Mạt Đồng tiến lên đỡ nam nhân, hai người ôm nam nhân ở giữa, ai cũng không chịu buông tay trước, đầu của nam nhân thực choáng, hơi thở của Mạt Đồng ngay tại bên tai hắn, mà chóp mũi của hắn ngửi được hương khí thản nhiên trên người Phật Hàng trước mặt.

Hương vị kia thực thanh tỉnh.

Trong lúc nhất thời cũng khiến cho nam nhân tỉnh táo không ít.

Thân thể của nam nhân thực vô lực, hai chân cũng như nhũn ra, thân thể hắn nóng tới muốn chết, thời tiết oi bức khó chịu, tuy rằng thân thể của Mạt Đồng cùng Phật Hàng giảm nhiệt cho hắn không ít nhưng nhiệt trên thân thể có thể giảm còn choáng váng đầu nhưng không cách nào biến mất.

Mạt Đồng ôm thắt lưng của nam nhân, thấp giọng hỏi: "Chân mềm nhũn?".

" Ân……". Nam nhân chậm chạp gật đầu.

Phật Hàng hất tay của Mạt Đồng ra, ôm nam nhân vào trong lòng mình, nam nhân thập phần kinh ngạc, nam nhân sững sờ nhìn Phật Hàng, hai tay của Mạt Đồng để ở bên hông của nam nhân, thay nam nhân buộc tốt dây lưng.

Mạt Đồng cầm túi chườm nước đá trong tay của nam nhân, xoa hai má nóng bỏng của nam nhân, Phật Hàng phát hiện nam nhân đang nhìn mình sững sờ, ngược lại cười khẽ lên: "Ngô đã nói, Tích Duyên thích ngô".

" Ngươi sai rồi, người hắn thích vĩnh viễn đều là ta". Mạt Đồng cũng không chịu yếu thế mà phản bác, y cúi đầu hôn hai má nóng bỏng của nam nhân 1 chút, tuyên cáo quyền sở hữu nam nhân.

Nam nhân thực đau đầu. Hắn không đẩy Mạt Đồng ra được, cũng không đẩy Phật Hàng ra được.

Phật Hàng giơ tay muốn hất tay Mạt Đồng ra, nhưng Mạt Đồng lại kéo nam nhân lại, dán tại bên tai của nam nhân hỏi nam nhân: "Vì sao ngươi vẫn nhìn Phật Hàng, không cho phép nhìn Phật Hàng".

"Ta không có nhìn ai hết". Nam nhân nghiêng đầu trả lời Mạt Đồng.

Phật Hàng giơ tay kéo cằm nam nhân qua, để nam nhân nhìn y: "Ngô tốt hay Mạt Đồng tốt?". Nhìn không rõ vẻ mặt lúc này của y dưới vành nón của y.

Cả người Phật Hàng đều bao phủ trong bóng đêm, nam nhân cũng biết trả lời như thế nào mới tốt, đột nhiên đối mặt vấn đề như thế, đau đầu nên nam nhân căn bản không thể đưa ra câu trả lời thuyết phục.

" Không nên hỏi ta, ta không biết". Trán của nam nhân rất nóng, tầm mắt của hắn có chút hoảng hốt, vốn mới nãy còn khá tốt nhưng tình huống hiện tại lại không hay lắm.

Phật Hàng cùng Mạt Đồng một trước một sau mang theo nam nhân.

Phật Hàng nắm cằm của nam nhân rồi hôn lên: "Vậy hiện giờ biết rồi chứ?". Y hôn lên môi phát nóng của

nam nhân, Mạt Đồng từ phía sau ôm nam nhân, hôn 2 má của nam nhân.

" Hắn căn bản là không trả lời ngươi, ngươi ít đắc ý". Mạt Đồng nghĩ muốn đẩy Phật Hàng ra, độc chiếm nam nhân, nhưng Phật Hàng lại ôm chặt hơn, hôn nhanh nam nhân, làm cho Mạt Đồng vô kế khả thi (pó tay toàn tập).

Nam nhân nhíu mày bởi vì hắn cảm giác được Mạt Đồng ngậm vành tai của hắn, hai tay xoa thân trước của hắn, hai tay đang di chuyển trên người của hắn.

Nam nhân đương nhiên biết hai người kia muốn làm cái gì, ăn ý như vậy, cộng minh như vậy, đơn giản là muốn cùng nhau ôm hắn, loại chuyện này trước kia cũng có qua cho nên hắn cũng không có rất kinh ngạc.

Mạt Đồng ném xích sắt của linh hổ, để linh hổ đi tới dưới tàng cây chờ, linh hổ kia chậm rì rì rời đi, bên cạnh cái ao lại bốn bề vắng lặng……

Bóng đêm thực trầm.

Tim của nam nhân cũng đập nhanh hơn.

Môi của Phật Hàng có chút lạnh lẻo, đầu lưỡi lộ ra vài tia cảm giác mát lạnh làm cho khoang miệng cực nóng của nam nhân hơi chút giảm bớt vài phần khó chịu, hai tay của Mạt Đồng nóng rực như lửa di chuyển trên thân thể của nam nhân, làm không biết mệt thưởng thức lông mi khẽ run của nam nhân, bộ dáng mâu quang xao động mê người, Mạt Đồng thực thích cái dạng này của nam nhân.

Không chỉ là Mạt Đồng đối cái này mê luyến mà Phật Hàng cũng thầm thích xem nam nhân như thế, vẻ mặt không hề phòng bị lại ôn nhuyễn động lòng người, cào tim cào phổi, nhìn thấy khiến cho người ta muốn đối nam nhân xuống tay……

Nam nhân lơ đãng rơi vào thần thái vi diệu làm cho Mạt Đồng cùng Phật Hàng đều thích vô cùng.

" Thần chí của ngươi lại hỗn loạn một chút thì ngô sẽ càng chủ động một chút". Phật Hàng hôn nam nhân, ngậm đầu lưỡi của nam nhân nói nhỏ, y liều chết hôn nam nhân nồng nhiệt, làm cho Mạt Đồng ghen tị tới mặc mâu mê người đều nhanh phun hỏa.

Mạt Đồng giơ tay cởi đai lưng của nam nhân, ngoại sam của nam nhân bị Mạt Đồng cùng Phật Hàng nhẹ nhàng vén liền rơi xuống trên mặt đất, y sam của nam nhân có chút ướt át, trên người bị mồ hôi làm ướt nhẹp, gió nóng đánh úp lại ngược lại có vẻ mát mẻ vài phần.

Oi bức trong không khí làm cho nam nhân rất khó chịu. Hiện giờ hắn không muốn nói chuyện. Hắn cảm giác được lưỡi của Phật Hàng chui vào trong miệng của hắn, quấn lấy đầu lưỡi của hắn, chậm rãi chuyển động, hô hấp nóng bỏng của hắn phả lên trên mặt của Phật Hàng.

“Thật là nóng”. Mạt Đồng vừa nói vừa hôn cổ của nam nhân, mồ hôi chậm rãi lưu lại, y liếm đi mồ hôi của nam nhân, “Không cần sợ hãi, chúng ta sẽ thực ôn nhu”.

Bóng đen nhoáng lên một cái.

Trong gió thổi tới thanh âm phá vỡ.

Ba người nháy mắt biến mất ở tâm trấn (ở giữa trấn) tới bên cạnh hồ lớn ở Cửu Tiên trấn, linh hổ nằm sấp dưới tàng cây tự liếm hổ trảo của mình, một đôi mắt nhìn chằm chằm cái hồ bên cạnh rừng trúc.

Nơi đó có người.

Từ xa nhìn lại, một người nam nhân bị 2 người hắc y nhân áp tại trung gian, trúc ảnh (bóng trúc) đang chớp lên, nam nhân đồng thời tiếp nhận hai người, giáp công sau lưng làm cho thân thể nam nhân có chút run rẩy.

Y sam, khố tử, tất cả y vật trên người của nam nhân đều rải rác để tại một bên…….

Trên người hắn không mặc gì hết, để Phật Hàng cùng Mạt Đồng sờ soạng đủ thì thôi, Phật Hàng cúi đầu, ngân phát (tóc bạc) rơi ở trên đùi của nam nhân,Phật Hàng hôn đầu vai của hắn, nghe được miệng hắn phát ra không biết là thanh âm thống khổ hay thoải mái thì Phật Hàng cười khẽ lên, dùng sức đâm mấy cái, lấn Mạt Đồng trượt ra ngoài.

Cho tới khi nam nhân kêu rên một tiếng, hắn cũng cảm giác được trong cơ thể đã ươn ướt, là nhiệt dịch của Phật Hàng…….

Nam nhân ngồi ở trên người Mạt Đồng, Mạt Đồng hôn nam nhân, còn mới vừa động trong chốc lát thì Phật Hàng sáp một chân tới, lần thứ hai xâm nhập thân thể của nam nhân, nam nhân mãnh liệt hút không khí.

Nam nhân rất nóng.

Rất nóng.

Làm cho Mạt Đồng cùng Phật Hàng đều cảm thấy được thực phỏng tay, Phật Hàng để nam nhân ngậm 1 khối băng, nam nhân không tỉnh táo, chậm rãi hất đầu, nước miếng chảy xuống từ khóe miệng của nam nhân……..

Mạt Đồng sững sờ nhìn chằm chằm nam nhân, không ngờ nam nhân còn có một mặt “xinh đẹp” như vậy.

Ngoài rưng trúc chỉ có thể mơ hồ nghe được thanh âm truyền đến từ trong rừng trúc làm người khác mặt

đỏ tim đập, thanh âm kia trầm trầm, nặng nề, cùng với tiếng thở mơ màng của kẻ khác, quanh quẩn xa xăm ở bên trong bóng đêm……..

Linh hổ nằm sấp dưới tàng cây lẳng lặng đang ngủ.

Ở chỗ sâu trong rừng trúc thường thường truyền tới thanh âm thì tha thì thầm, mang theo một chút run rẩy, một chút do dự, tràn ngập hơi thở thần bí, gió mát bóng trúc, một đêm khuynh tình.

……..

Thời điểm nam nhân tỉnh lại đã sớm về tới Tích phủ, Mạt Đồng cùng Phật Hàng ở trong hậu viện ẩm trà, mà nam nhân là bị nóng tỉnh, y vật trên người hắn đều thay sạch sẽ.

Chuyện ở rừng trúc nam nhân chỉ nhớ mang máng, tưởng tượng tới hắn ngồi ở trên người Mạt Đồng cùng Phật Hàng như vậy……. hắn liền cảm thấy không khí bốn phía trở nên cực nóng.

Thời điểm ăn cơm nam nhân cũng chưa nói 1 câu với 2 người kia, Mạt Đồng cùng Phật Hàng hình như cũng không để ý, giống như đều đã chuẩn bị tâm lý, mà trong lòng hắn cũng âm thầm nhận thấy được Phật Hàng cùng Mạt Đồng tựa hồ đạt thành hiệp nghị nào đó.

Phật Hàng trụ lại Tích phủ.

Đương nhiên Phật Hàng ra vào Tích phủ đều là mặc áo cà sa màu bạc, trừ phi thời điểm đi ra ngoài làm việc thì y sẽ thay hắc bào, thời gian còn lại đều vẫn là giống cao nhân trên đời vậy, mặc áo cà sa ngồi thiền tại hậu viện.

Đối với chuyện đêm đó ở rừng trúc thì nam nhân cũng không thể nói gì hơn, đêm đó Phật Hàng tìm Mạt Đồng tới đó chính là muốn nói cho Mạt Đồng y muốn trụ(ở) Tích phủ, nếu đã vạch trần thì cũng không cần kiêng kị gì nữa cả.

Gần đây thời tiết rất nóng, mỗi ngày nam nhân đều phải tắm nước lạnh rất nhiều lần, ban đêm lại đặt đại đỉnh chứa đầy băng ở trong phòng, Mạt Đồng cùng Phật Hàng sẽ hắn ngủ.

Như vậy mới làm cho nam nhân không đến mức khó chịu như vậy, hạ nhân trong nhà cũng đều chịu không nổi, hắn bảo làm cho người ta nâng nhiều băng tới trong phòng hạ nhân, mới hơi chút có điều bớt nóng.

Lần này trên đường nam nhân tới Mộc phủ bái phỏng Mộc lão gia thì nhìn thấy Cửu Hoàng đã nhiều ngày không gặp, sắc mặt của Cửu Hoàng rất khó coi, y ngồi ở trong xe ngựa nóng tới không động đậy.

Trên mã xa đặt băng đỉnh.

" Lên xe". Cửu Hoàng mệt mỏi nhìn nam nhân đầu đổ đầy mồ hôi, y vô lực thản nhiên nói một câu, "Ta có lời nghĩ muốn nói 1 mình với ngươi, rất quan trọng, rất quan trọng……".

Cửu Hoàng thực vô lực (không có sức).

Hình như rất khó chịu nhưng Cửu Hoàng vẫn trấn định nói chuyện với nam nhân, mặc dù có vẻ vô lực nhưng không ảnh hưởng khí chất của y, y lẳng lặng nhìn chằm chằm nam nhân, trong đôi mắt tràn ngập khí tức mệt mỏi……

203. Chương 203

Lúc này nam nhân nhìn thấy Cửu Hoàng thì tâm tình có vẻ rất là lộn xộn, hắn một chút đều bình tĩnh không được bởi vì Cửu Hoàng tựa hồ rất khó chịu, thời tiết nóng bức khiến cho hắn vốn lạnh nhạt cũng trở nên lo lắng, nhìn thấy sắc mặt Cửu Hoàng khó coi yêu cầu hắn lên xe ngựa thì hắn không biết làm như thế nào cho phải, hắn vốn có thể làm như cái gì cũng chưa nhìn thấy, cứ như vậy rời khỏi bỏ đi nhưng hắn vẫn lên xe ngựa của Cửu Hoàng.

Không vì cái gì khác, nam nhân chỉ muốn nghe Cửu Hoàng còn muốn nói chút gì với hắn……

Nhưng nam nhân cảm thấy tình huống của Cửu Hoàng không tốt lắm, bởi vì từ lúc hắn lên xe cho tới bây giờ thì Cửu Hoàng chỉ dựa người hít thở, mấy lần muốn nói chuyện đều không nói ra miệng được.

Xe ngựa chạy tới nghĩa trang phía Bắc ngoại ô, chậm rãi dừng lại, hôm nay sắc trời không tốt lắm, bầu trời mây đen dầy đặc, tựa hồ lập tức phải hạ mưa to, nam nhân vốn định đi Mộc phủ thăm hỏi Mộc lão gia một chút, gần đây thời tiết dị thường, không biết có phải do quỷ quái tác loạn hay không, nhưng duyên xem ra tạm thời hắn không đi được.

Sau khi nam nhân đỡ Cửu Hoàng xuống xe thì để xa phu đánh xe ngựa đi, bởi vì âm khí nơi đây rất nặng, nếu xa phu ở lại chỉ sợ cũng sẽ oán trách, hắn dứt khoát để xa phu đánh xe ngựa đi.

Nam nhân biết vì sao Cửu Hoàng muốn tới nghĩa trang, bởi vì âm khí có thể hơi ngăn cản không khí cực nóng, hắn đỡ Cửu Hoàng vào nghĩa trang, nghĩa trang này chất đầy quan tài, không ai gác đêm.

Đằng sau nghĩa trang là 1 bãi tha ma.

Bốn phía hoang vắng không người, trong phạm vi mấy dặm đều một chút cũng không có người ở, loại địa phương này âm khí rất nặng, là địa phương yêu ma quỷ quái thích lui tới nhất, nam nhân rất cẩn thận quan sát bốn phía.

Vừa mới đi vào nghĩa trang phía Bắc ngoại ô này thì cảm giác được từng đợt âm khí kéo tới, giảm bớt hơi

thở cực nóng, nam nhân xoa xoa mồ hôi trên trán, đỡ Cửu Hoàng tới cạnh quan tài.

"Nơi đây không có ghế ngồi, ngươi ngồi tạm ở đây đi". Nam nhân nhìn thoáng qua quan tài thấp bên người Cửu Hoàng, không có ghế ngồi, ngồi quan tài cũng thế.

Tuy rằng bất kính đối người chết nhưng nam nhân đã quỳ lạy quan tài kia, để Cửu Hoàng ngồi xuống. Dọc theo đường đi Cửu Hoàng thần thái lười biếng nhìn chăm chú vào nam nam nhân, y rất nóng, nóng tới không nhấc dậy nổi tinh thần, thời tiết nơi này khiến cho y rất khó sống, y không ngờ phàm nhân còn có thể chịu được ở lại "lò nướng" nóng rực này, y là thần thú phương Bắc, sống ở địa phương rét lạnh, muốn y trải qua loại thời tiết ác liệt này thì đích thật là làm khó y.

Nam nhân đứng ở bên cạnh Cửu Hoàng, nhìn Cửu Hoàng miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn hắn, hắn theo bản năng giơ tay thay Cửu Hoàng lau lau mồ hôi trên mặt, hai người trầm mặc trong chốc lát, hắn mở miệng trước ——

"Chuyện của ngươi đều xong xuôi?". Nam nhân bình tĩnh nhìn Cửu Hoàng, chậm rãi cuộn ống tay áo của chính mình lại, hắn rất quen thuộc, nếu có thể hắn nghĩ muốn cởi quần áo trên người ra.

"Ân". Cửu Hoàng chậm rãi gật đầu.

Nam nhân chậm rãi ngồi xuống bên người Cửu Hoàng: "Ngươi có chuyện gì muốn nói với ta thế, ta cho rằng ngày ấy……. Ta đã nói rất rõ ràng……". Nhớ lại ngày ấy, hắn cảm thấy thực hổ thẹn, hắn thế nhưng khóc ở trước mặt Cửu Hoàng, có câu nam nhi đổ máu không đổ lệ, nhưng là lúc ấy hắn vẫn không nhịn xuống được.

Trong nghĩa trang thực yên lặng.

Quan tài đều sắp xếp chỉnh tề, nhưng phía trước có một linh đường rất lớn, đốt mấy ly nến, tầm mắt có chút lờ mờ, ngoài nghĩa trang có mưa phùn bay bay.

Nam nhân im lặng ngồi, hắn đang chờ đợi Cửu Hoàng khôi phục thể lực, Cửu Hoàng đang điều tức, hắn cũng không có thể quấy rầy, cho tới nửa canh giờ sau thì Cửu Hoàng mới khôi phục…….

"Tích Duyên……". Cửu Hoàng có chút mệt mỏi nhìn nam nhân, đáy mắt mệt mỏi lộ ra nồng đậm tình tố ý vị thâm trường, "Ngày ấy ~ những lời ngươi nói ta đều suy nghĩ cẩn thận".

"Thì tính sao". Ngữ khí nam nhân thực ôn hòa.

Cửu Hoàng giơ tay túm lấy tay của nam nhân, tiếng nói dễ nghe của y lộ ra vài phần bất đắc dĩ nhàn nhạt: "Ngươi cho ta 1 cơ hội nữa đi, ta sẽ đối tốt với ngươi, sẽ không lại vì chuyện khác mà xem nhẹ cảm thụ của ngươi". Đây là lần đầu tiên Cửu Hoàng nói loại lời nói này với người khác, y nói không trôi chảy lắm nhưng thực nghiêm túc, thực nghiêm túc.

Nam nhân có chút không kịp phản ứng. Hắn không ngờ Cửu Hoàng sẽ nói những lời như vậy, hắn biết Cửu Hoàng thực ôn nhu nhưng chưa bao giờ biết Cửu Hoàng sẽ nhân nhượng ai như thế, ngoại trừ "nhân nhượng" thì hắn không nghĩ ra từ khác để hình dung lời nói hôm nay của Cửu Hoàng.

Nếu những lời này sớm nói với nam nhân thì hắn có lẽ sẽ vui cực mà khóc, nhưng là hiện tại rất nhiều chuyện cũng đã thay đổi, hắn đã muốn trở nên càng ngày càng xem thường chính mình.

Nam nhân không thể nhận Cửu Hoàng……

Tình cảnh của hắn không cho phép hắn làm như vậy, nam nhân hiểu được ý tứ của Cửu Hoàng, hắn cũng hiểu ý tưởng của Cửu Hoàng, nhưng là không thể, hắn đã ở cùng Phật Hàng, Mạt Đồng nên hắn không thể lại nhận Cửu Hoàng……

"Ta chỉ nói lúc này thôi, ngươi rất tốt". Cửu Hoàng giơ tay vòng qua thắt lưng của nam nhân, kéo nam nhân tới trong lòng của y, "Ta thích ngươi, ta xuống khỏi Tuyết Sơn cũng là vì tìm ngươi……".

Làn da của Cửu Hoàng rất trắng, bởi vì hàng năm dùng tuyết liên thuần chất bồi bổ khiến cho da y đẹp hơn rất nhiều so với phàm nhân. Mặt của y, dung nhan anh tuấn của y, càng ngày càng tinh xảo, càng ngày càng khiến người khó có thể quên.

"Ta không đáng để ngươi dụng tâm như thế, ta vô đức vô năng, lại không có bản lĩnh gì". Nam nhân thấp giọng biểu đạt suy nghĩ trong đáy lòng của chính mình, hắn không muốn làm chậm trễ Cửu Hoàng.

"Không phải". Cửu Hoàng chậm rãi lắc đầu, đáy mắt của y sâu không thấy đáy, "Ta muốn ngươi ở cùng một chỗ với ta, ta sẽ đối với ngươi rất tốt so với trước kia, nếu ngươi không muốn hoan ái thì ta cũng sẽ không miễn cưỡng ngươi".

"Vì sao ngươi còn không rời đi Cửu Tiên trấn?". Nam nhân nghĩ muốn chuyển hướng đề tài nhưng phát hiện Cửu Hoàng nhìn hắn chằm chằm, trong con ngươi kia mang theo một chút khốn ý (bao vây, vây hãm) cũng lộ ra vài phần khí tức nguy hiểm……

Cửu Hoàng tức giận bởi vì nam nhân lảng tránh cùng bất đắc dĩ, ánh mắt của y lúc mới đầu còn hữu hảo, dần dần trở nên có chút lạnh lùng, nam nhân nhìn thấy biến hóa của Cửu Hoàng thì căn bản là nói không nên lời.

Cửu Hoàng nhìn chằm chằm nam nhân, không ngờ Tích Duyên nam nhân thành thật này thế nhưng tại loại thời điểm này đuổi y đi, y không muốn rời đi, hiện tại y đi cũng đi không được, thời tiết nơi này nóng như thiêu, hơn nữa —— kì động dục của y tới rồi. Y không đi được.

Không có nam nhân, y không chịu đựng nỗi, vô luận như thế nào Cửu Hoàng đều phải giữ nam nhân lại, y không muốn nam nhân lại bị người khác cướp đi từ bên người y, nam nhân vốn chính là của y……

Mấy ngày nay y đều có mời nam nhân đi ra nhưng mỗi lần nam nhân cũng sẽ không tới gặp y, thậm chí là ngay cả hồi âm cũng không chịu, Cửu Hoàng đợi hơn nửa tháng mà nam nhân vẫn là không chịu gặp y.

Thậm chí có đôi khi y cảm thấy có phải nam nhân đã quên y hay không, nam nhân kêu Tích Duyên này làm cho Cửu Hoàng nóng ruột nóng gan, y chưa từng có qua cảm giác tưởng niệm một người như vậy.

Hôm nay thời điểm khi y nhìn thấy nam nhân thì y rất cao hứng, nhưng khi y mời nam nhân lên xe ngựa thì biểu tình do dự của nam nhân khiến y có chút khó chịu, ở trong ấn tượng của Cửu Hoàng thì nam nhân hẳn là không chút do dự lên xe, trước kia thời điểm kì động dục của y tới thì nam nhân đều sẽ thay y giải quyết dục vọng, y rất tưởng niệm Tích Duyên ôn nhu kia.

"Lời nói của ngươi thật sự là càng ngày càng ít". Cửu Hoàng lên tiếng tỏ thái độ, y nhìn bốn phía chung quanh 1 chút, phát hiện nam nhân đang sững sờ thì y nhẹ nhàng ôm sát nam nhân, "Mấy ngày nay, ngươi có nhớ tới ta không?". Mâu quang sâu thẳm của y nhìn chăm chú vào nam nhân, chờ đợi câu trả lời của nam nhân.

Nam nhân sẽ không nói dối nên thành thật gật gật đầu.

Cửu Hoàng ôm nam nhân tới trên đùi của y, nam nhân không thích loại tư thế ngồi này, nhưng y lại thích loại cảm giác khống chế ưu việt này, nam nhân liền không có đẩy y ra.

Cửu Hoàng lại truy vấn tiếp: "Vậy vì sao ngươi không gặp ta?".

"Gặp cùng không gặp thì kết quả đều giống nhau, nếu ta gặp ngươi thì giữa chúng ta liền không đoạn tuyệt sạch được, nếu ta không gặp ngươi thì ít nhất ta cảm thấy chính mình không dễ dàng như vậy đã leo lên giường của người khác".

Ít nhất như vậy nam nhân mới sẽ không cảm thấy chính mình rất không có sĩ diện, nói thật có khi hắn thực xem thường chính mình, hắn đường đường 1 nam tử hán hcẳng những bị yêu ma áp mà còn mập hợp cùng thú loại.

Nam nhân thấy Cửu Hoàng không nói chuyện thì hắn thản nhiên nở nụ cười: "Ta muốn chừa chút ấn tượng tốt cho ngươi, ta không muốn bị người xem thành cái loại người không biết xấu hổ này".

Nam nhân vẫn là có tôn nghiêm (danh dự).

Hơn nữa nam nhân phi thường tự biết mình biết người, biết cái gì chính mình không nên muốn, không nên cầu, biết chính mình nên làm cái gì, hắn thỏa mãn, biết không hy vọng xa vời thì sẽ không có thất vọng.

Tuy rằng trước đó nam nhân hạ quyết tâm không gặp Cửu Hoàng, nhưng vận mệnh trêu người, hôm nay lại cố tình khiến hắn lần thứ hai gặp Cửu Hoàng, nhưng làm cho hắn không ngờ là Cửu Hoàng thổ lộ (bày tỏ, tỏ tình) với hắn.

Nam nhân thực khó xử. Hắn không thể nhận ý tốt của Cửu Hoàng, hắn lắc đầu, tỏ vẻ không thể tiếp tục ở cùng Cửu Hoàng, nhưng Cửu Hoàng cũng không nguyện ý, Cửu Hoàng nắm cằm của hắn, khiến hắn nhìn Cửu Hoàng.

"Ngươi nhìn ta mà nói ngươi không thích ta". Lần đầu tiên Cửu Hoàng ép buộc nam nhân.

Nam nhân mắt đỏ đỏ nhìn Cửu Hoàng, trong mắt tràn ngập sầu não: "Ta không….. Ta không thích ngươi……..". Thanh âm của hắn đang run rẩy, hắn rất khó qua, thực bất lực.

"Ngươi thật sự là không biết nói dối 1 chút nào, cần gì nói những lời đau đớn như thế, cho dù ngươi gạt ta thì cũng không lừa được chính ngươi". Cửu Hoàng nhìn chằm chằm nam nhân, trong con ngươi kia là buồn ngủ cùng mệt mỏi, y tiến đến bên môi của nam nhân…….

Nam nhân lại nghiêng đầu tránh được nụ hôn của Cửu Hoàng: "Ngươi đừng như vậy, ta thật sự nói rõ rồi mà". Hắn đứng lên, cố ý giữ một đoạn khoảng cách xa hơn một chút cùng Cửu Hoàng.

Cửu Hoàng cũng không có miễn cưỡng nam nhân: "Ngươi cũng nói rất rõ ràng rồi". Y muốn nam nhân ở cùng một chỗ với y, đi cùng y, cùng y quay về phương Bắc, cho nam nhân 1 cuộc sống mới, chỉ có như vậy nam nhân mới sẽ không bị người khác vây quanh.

Cửu Hoàng biết, y biết nam nhân mềm lòng, biết nam nhân thực dễ dàng sẽ tin tưởng người khác, y không thích Xích Luyện hoặc là Mạt Đồng ảnh hưởng tới nam nhân, người bên cạnh nam nhân rất nhiều, y không có cách nào lúc nào cũng khắc khắc đều trông chừng nam nhân, chỉ có làm cho nam nhân ở bên người y thì y mới có thể bảo hộ tốt nam nhân, y từng nói để nam nhân đi theo y, từng hứa hẹn qua sẽ bảo hộ nam nhân.

Nhưng mà hiện giờ nam nhân tựa hồ không muốn cho y cơ hội…….

Đây là cảm giác có chút không biết làm thế nào của Cửu Hoàng, ngoài nghĩa trang trời mưa thật sự lớn, không khí bỗng đột nhiên hạ thấp xuống, hơn nữa âm khí nổi lên, làm cho nam nhân cùng Cửu Hoàng đều cảm thấy lạnh buốt.

Nam nhân không có trả lời vấn đề của Cửu Hoàng, nhìn thấy Cửu Hoàng đứng lên chậm rãi tới gần mình, hắn muốn giữ khoảng cách với Cửu Hoàng nên chậm rãi lui về phía sau, Cửu Hoàng dồn hắn tới trên cột gỗ, dưới chân hắn đạp lên nến thơm, tiền giấy trải đầy đất, ánh nến của linh đường dần dần tắt đi…….

Bên ngoài mưa rất lớn.

Thanh âm cọ rửa mặt đất có vẻ dị thường ồn ào.

Nam nhân có chút khó chịu khi ở 1 mình cùng Cửu Hoàng bởi vì Cửu Hoàng sẽ hoàng hỏi hắn một ít vấn đề làm cho hắn không thể trả lời, hắn không trả lời cho Cửu Hoàng được…….

"Ta nghĩ tới những lời ta nói ngày ấy thì ngươi đã hiểu rõ, ngươi sẽ không tới tìm ta nữa, ta cho rằng ta đã nói rất rõ ràng rồi……". Nam nhân nghĩ đến Cửu Hoàng gặp phải sự cự tuyệt của hắn thì Cửu Hoàng sẽ rời khỏi Cửu Tiên trấn.

Hơi thở của Cửu Hoàng cách nam nhân rất gần, y chậm rãi ôm nam nhân, dùng chóp mũi trắng nõn của y chậm rãi cọ xát hai má của nam nhân, nam nhân nắm chặt cánh tay của y.

"Đừng……". Nam nhân mới lên tiếng thì cảm giác được Cửu Hoàng nhẹ nhàng hôn khóe môi của hắn một chút, tâm hắn đột nhiên bị chạm vào 1 chút, "Cửu Hoàng, ngươi không cần như vậy, ta sẽ rất khó vượt qua".

Thanh âm của nam nhân rất thấp.

Thực lạnh nhạt…….

Lộ ra một chút thương cảm……

Cửu Hoàng hôn hôn khóe môi của nam nhân, con ngươi biếng nhác lẳng lặng nhìn chằm chằm nam nhân: "Ta đều ở tại nơi đây, ta vì ngươi có thể sống ở loại địa phương này, chẳng lẽ ngươi không có thể vì ta mà cân nhắc tới chúng ta sao?". Bởi vì Cửu Tiên trấn quá nóng, y căn bản không thể ở được, cho dù là tửu phường thì y cũng không ở được.

Cửu Hoàng chỉ có thể tới nghĩa trang âm khí rất nặng tránh nắng……

Hơn nửa tháng này Cửu Hoàng đều ở cùng thi thể, ngủ ở trong quan tài, nhưng hôm nay thời tiết quá nóng y không có cách lại tiếp tục kiên trì, nam nhân lại không thèm gặp y.

Cửu Hoàng đành phải đi ra ngoài tìm nam nhân, vốn cho rằng còn phải dây dưa một phen cùng Mạt Đồng ở Tích phủ, nhưng là không ngờ trên đường đi tới Tích phủ liền gặp nam nhân…….

Nam nhân nghe được chuyện của Cửu Hoàng thì hắn căn bản là nói không nên lời, không ngờ Cửu Hoàng sống khổ như vậy, loại địa phương này căn bản là không phải dành cho người ở, Cửu Hoàng lại có thể như vậy…….

Có thể ở tại loại địa phương quỷ quái này như vậy.

Đầy bụng áy náy chiếm cứ nam nhân, nhìn thấy Cửu Hoàng càng ngày càng vô lực, Cửu Hoàng tựa vào bờ vai của hắn, tóc trắng rơi ở đầu vai hắn, hắn có cảm giác nói không nên lời.

Cửu Hoàng miễn cưỡng liếc mắt nhìn nam nhân một cái, ngón tay y nhẹ nhàng ma xát hai má của nam nhân, làn da của nam nhân rất tốt, y hôn mặt bên của nam nhân mấy cái, nhìn thấy đôi mắt nam nhân

ửng đỏ nhìn y…….

"Đồ ngốc, ngươi sao lại khóc, có cái gì hảo mà khóc". Ngón tay của Cửu Hoàng nhẹ nhàng lau sạch nước mắt của nam nhân, nước mắt nóng bỏng kia đã ươn ướt đầu ngón tay của Cửu Hoàng…….

Giọng nói trầm thấp dễ nghe kia của Cửu Hoàng rất thấp, rất nhẹ…….

Thanh âm ôn hòa kia làm chấn động tới đáy lòng của nam nhân.

204. Chương 204

Ngoài nghĩa trang mưa to như nước lũ cọ rửa đất đai, bầu trời dầy đặc mây đen, mây đen áp tới rất thấp, cùng với tiếng sấm chớp thì mưa trút xuống từ bầu trời, không khí đột nhiên hạ thấp xuống, thiên tượng (hiện tượng thiên văn) dị biến(kỳ quái, lạ lùng, khác thường).

Vừa rồi khí lưu còn nóng bức, bị mưa tán đi, mà hiện giờ không khí bốn phía tràn ngập ẩm ướt cùng khí tức nặng nề, bên ngoài một mảnh ồn ào náo động, mưa to cọ rửa mùi bùn đất, dần dần lan tràn khắp chốn.

Bên trong nghĩa trang cũng im lặng quỷ dị, ánh nến cũng tắt rồi, bởi vì bởi vì mây đen che phủ bầu trời nên tầm mắt trong mái hiên phi thường lờ mờ, nghĩa trang này thực cũ kỹ.

Bên ngoài nơi nơi đều dán đầy linh phù, cổ thụ trong tiền viện (sân trước) treo đầy phật châu, tiền giấy âm phủ đầy đất, khắp nơi bên ngoài có thể thấy được dấu vết tiền giấy được đốt qua, trên cỏ của tiền viện cắm đầy nến thơm, trên mái hiên bốn phía treo đầy trấn hồn linh (chuông trấn hồn).

Gió thổi xào xạc.

Trấn hồn linh phát ra tiếng vang nhỏ quỷ dị, giống như gọi hồn đến từ quỷ ngục, nam nhân bị Cửu Hoàng đè ở trên cây cột gỗ thật lớn trước linh đường, trên cây cột kia khắc đầy phù văn.

Nam nhân khóc bởi vì lời nói của Cửu Hoàng làm cho hắn có chút khổ sở, hắn đang nghĩ lại chính mình rốt cuộc có phải làm rất tuyệt tình hay không, khi hắn nhìn tới bộ dáng vô lực của Cửu Hoàng cùng quyết tâm của Cửu Hoàng thì hắn thế nhưng nói không ra lời.

Tâm tình của nam nhân thực phức tạp.

Cửu Hoàng có đối xử tốt với hắn không thì thật ra trong lòng hắn rất rõ ràng, nam nhân chỉ là không muốn dây dưa nhiều, không nghĩ tới thế nhưng muốn chặt đứt một phần tình cảm lại khó khăn như vậy, cũng bất đắc dĩ như vậy.

Nam nhân cảm giác được đầu ngón tay lạnh lẻo của Cửu Hoàng, hắn giơ tay lau nước mắt, hắn cũng không muốn chật vật như thế ở trước mặt Cửu Hoàng, trước đó nước mắt cũng không thể khống chế mà chảy xuống hốc mắt.

"Mấy ngày trước ngươi sai người truyền tin cho ta, ta đã không có tới nơi hẹn, vì sao ngươi không đi khỏi đây?". Nam nhân thấp giọng hỏi Cửu Hoàng, hắn nhìn về phía khuôn mặt tuấn tú sát bên của Cửu Hoàng.

Cửu Hoàng vĩnh viễn là bộ dáng mỏi mệt như vậy, ánh mắt chậm rì rì, thản nhiên liếc mắt nhìn nam nhân một cái: "Ta đã nói trong thư nếu ngươi không tới thì ta sẽ không rời đi".

Nhưng mà Cửu Hoàng thật không ngờ nam nhân thật sự không tới, mấy ngày trước y ở cửa thành Bắc đợi nam nhân 3 ngày, nam nhân vẫn không có tới, khi đó y thật sự nghĩ muốn rời đi nhưng nghĩ tới những đau khổ mà nam nhân từng trải qua thì y chờ 1 chút cũng không tính cái gì, y đợi 3 ngày, nam nhân không có tới, y liền trở về nghĩa trang.

Ở nghĩa trang tu dưỡng mấy ngày, hôm nay mới định tự mình tới cửa đi tìm nam nhân, y có lời rất quan trọng muốn nói, muốn nói với nam nhân, y muốn nói cho nam nhân rằng y cũng không phải cố tình muốn bỏ nam nhân lại, cũng không phải chơi đùa nam nhân, cũng không phải xem thường nam nhân, cũng không phải xem nam nhân là nam sủng thích thì gọi tới không thì đuổi đi.

Cửu Hoàng biết rõ ở ở trong lòng mình thì nam nhân là đặc biệt, cho nên tới nay y mới không có trở về, nhìn thấy nam nhân khóc thì y sẽ khó chịu, so với bộ dáng thương tâm của nam nhân thì y càng thích nhìn nam nhân ôn nhu cười với y.

"Ta không có nhìn thấy thư, ta cho rằng ta không tới thì ngươi sẽ rời đi". Thần thái của nam nhân có vẻ thực ôn hòa, ánh mắt của hắn lộ ra một chút ướt át, mang một chút xao động rất nhỏ, "Ta không biết ngươi thế nhưng lại sẽ chờ ta".

Bởi vì trong ấn tượng của nam nhân, chưa từng có người chờ đợi hắn, hốc mắt ướt át của hắn có chút nóng lên, nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú trắng bệch của Cửu Hoàng thì trong lòng hắn trầm một chút.

Cửu Hoàng cũng không biết chính mình sẽ chờ nam nhân lâu như vậy, y chưa từng có trải qua như vậy, y chưa từng có chờ đợi ai, nhưng nam nhân lại khiến cho y chờ lâu như vậy.

Mới đầu Cửu Hoàng có chút tức giận, nhưng dần dần từ tức giận biến thành bất đắc dĩ, từ không biết làm sao biến thành vô lực, nói vậy mỗi lần nam nhân chờ y trở về từ phương Bắc hẳn là cũng là tâm tình như thế.

Cửu Hoàng không trách nam nhân. Y biết nam nhân thực khổ cực.

Thời điểm khi Cửu Hoàng tiến đến bên môi nam nhân thì nam nhân chỉ nhẹ nhàng nghiêng đầu, hơi hơi tránh đi một chút, y nắm cằm của nam nhân, ép nam nhân nhìn y.

Tay của Cửu Hoàng thực vô lực.

Nam nhân không có né tránh.

"Ngươi có nguyện ý đi cùng ta hay không, cùng ta quay về phương Bắc, hôm nay là lần cuối cùng ta hỏi ngươi, về sau cũng sẽ không lại hỏi lại ngươi". Ánh mắt mệt mỏi của Cửu Hoàng thản nhiên nhìn chăm chú vào nam nhân, tay y nắm cằm của nam nhân, môi nam nhân bị y niết tới hơi hơi sưng lên, nhìn thấy nam nhân có chút do dự thì hắn thấp giọng tỏ thái độ, "Cho nên ngươi phải trả lời rõ ràng cho ta, bởi vì ta cũng không muốn từ bỏ ngươi".

Tiếng nói dễ nghe của Cửu Hoàng có vẻ có chút vô lực, mệt mỏi, hình như đã mệt chết rồi, lời y nói làm cho nam nhân bắt đầu trầm tư (suy nghĩ, cân nhắc), y nhìn thấy nam nhân lộ ra vẻ mặt do dự.

Có một giây thì y nghĩ muốn ép nam nhân đưa ra lựa chọn, nhưng Cửu Hoàng biết nếu dưới tình huống nam nhân chưa rõ lập trường mà đáp ứng y, hoặc là không tình nguyện mà đáp ứng y, kia còn không bằng không cần…….

Cửu Hoàng muốn nam nhân cam tâm tình nguyện.

Cửu Hoàng sẽ không miễn cưỡng nam nhân.

"Ta đi không được". Thanh âm của nam nhân đang run rẩy, hắn giơ tay muốn hất tay Cửu Hoàng đang nắm cằm hắn ra, ngón tay hắn không ngừng run rẩy, hắn thực bàng hoàng (do dự, lưỡng lự).

Trước nay chưa từng có bàng hoàng như thế.

Nhưng câu trả lời của nam nhân lại làm cho Cửu Hoàng thấy vui mừng, bởi vì nam nhân chỉ nói " ta đi không được" mà không phải "ta không đi", y, hiểu được lo ngại của nam nhân…….

Cửu Hoàng buông lỏng tay ra: "Đi được, chỉ cần ngươi…..". Lời của y còn chưa nói xong đã bị nam nhân đùng đùng muốn rời khỏi nơi đây đụng ngã trên mặt đất.

Nam nhân không biết, thực hỗn loạn.

Nam nhân cần thời gian tự hỏi, hắn không muốn lại bị trêu đùa, hắn không muốn lại trở thành như vật phẩm, "đưa" tới "đưa" đi, "cho" tới "cho" lui, hắn cần thời gian…….

Nam nhân nhìn Cửu Hoàng té trên mặt đất, ánh mắt Cửu Hoàng mệt mỏi nhìn hắn chằm chằm, trong con ngươi lộ ra một chút lãnh ý, Cửu Hoàng tựa hồ hiểu lầm ý tứ của hắn, Cửu Hoàng tựa hồ nghĩ đến hắn muốn chạy trốn…….

Nam nhân lập tức dừng bước chân lại, xoay người giải thích: "Thực xin lỗi, hiện tại ta không thể trả lời ngươi, ta cần chút thời gian". Hắn lui từng bước 1 về phía sau, bước chân của hắn có chút lảo đảo, không cẩn thận đụng đổ quan tài phía sau, quan tài khép hờ kia lộn ngược trên mặt đất, hắn không muốn nhìn.

Cửu Hoàng 1 thân tuyết bạch té trên mặt đất, y chậm rãi bò lên, tóc dài của y rơi ở sau người, nam nhân nhìn y đứng lên liền kích động đi ra cửa trước, không cẩn thận đá tới cánh cửa té văng ra ngoài.

Cả người nam nhân đều bổ nhào vào trong vũng nước mưa lầy lội, một thân tố y biến thành cả người đều là nước bùn, mưa xối ướt cả người hắn, hắn ngược lại rất bình tĩnh.

Bị mưa xối tới có chút thanh tỉnh, nam nhân chậm rãi ngẩng đầu, nhìn tới 1 đôi giày vải tinh xảo màu trắng, Cửu Hoàng bình tĩnh đứng ở trước mặt hắn, bên ngoài mưa rơi rất to, ai cũng không có gì che chắn.

Nam nhân vô lực. Hắn đau tới không đứng dậy nổi, Cửu Hoàng cư cao lâm hạ (trên cao nhìn xuống) nhìn hắn chăm chú, thân thể của hắn đang run rẩy, Cửu Hoàng vẫn không nhúc nhích nhìn hắn chằm chằm, trên mặt hắn bẩn hề hề.

Chật vật không chịu nổi……

"Đã suy nghĩ kĩ rồi sao?". Cửu Hoàng cúi đầu, nhìn nam nhân chằm chằm, "Suy nghĩ kĩ rồi thì phải trả lời ta". Đáy mắt y một mảnh thản nhiên, y muốn đáp án, thời gian đã cho rồi.

Cửu Hoàng đã không còn thời gian……

Cửu Hoàng ở trong này lâu lắm rồi, nếu y không quay về phương Bắc thì y sẽ bị nóng chết tươi…….

"Mạt Đồng cùng Phật Hàng……". Nam nhân nhìn thấy sắc mặt của Cửu Hoàng thay đổi, hắn cũng chỉ có thể hảo câm miệng, hắn muốn nói Mạt Đồng cùng Phật Hàng ở Tích phủ nên hắn đi không được.

Trốn không thoát đâu.

Cửu Hoàng thong thả đi 1 vòng quanh người nam nhân, thanh âm ôn hòa của y trở nên băng lãnh như sương: "Không cần nhắc 2 người kia với ta, ta biết ngươi có ấn tượng rất sâu với 2 ngươi kia, từ nay về sau từ khắc này ta thế bất lưỡng lập(không đội trời chung) cùng với bọn họ". Y nói thực bình tĩnh, hơi hơi nhíu may, y dừng lại ở trước mặt nam nhân, mệt mỏi nhìn chăm chú vào nam nhân đang chật vật……

Nam nhân đứng lên, thân thể hắn có chút lung lay sắp đổ, hắn chậm rãi đi hướng phía trước, đi qua Cửu Hoàng, đạp lên tiền giấy đầy đất chậm rãi đi phía trước, Cửu Hoàng đứng ở tại chỗ nhìn hắn chăm chú.

"Nếu ngươi đi khỏi nghĩa trang thì chúng ta sẽ không còn quan hệ gì nữa". Cửu Hoàng nghiêng đầu, không nhìn nam nhân, y miễn cưỡng nói một câu, "Không ngờ ta chỉ muốn ngươi quyết định thôi mà đều khó

khăn như thế". Thanh âm kia tựa hồ lộ ra một chút tự giễu.

"Xin lỗi". Nam nhân chỉ biết nói 1 câu này, hắn cảm thấy hai chân như nhũn ra, căn bản là đi không đặng, một khắc kia khi hắn sắp đi ra khỏi nghĩa trang thì Cửu Hoàng…….

Cửu Hoàng dùng sức túm nam nhân về, nam nhân lập tức rơi vào 1 cái ôm ấm áp, bên tai truyền tới tiếng gầm nhẹ hổn hển: "Không cho phép đi, không cho phép đi…….".

Thắt lưng của nam nhân lập tức đã bị ôm sát, hắn cảm thấy được Cửu Hoàng thực dùng sức ôm hắn, hắn đều nhanh thở không nổi, Cửu Hoàng vùi đầu ở cần cổ của hắn, hơi thở cực nóng kia giống như muốn tổn thương làn da của hắn.

"Ta bảo ngươi đi thì ngươi liền đi?". Cửu Hoàng cơ hồ dùng hết khí lực toàn thân ôm sát nam nhân, y thẳng thắn phê bình nam nhân, "Ta bảo ngươi đi chết thì ngươi cũng sẽ đi tìm chết?".

Cửu Hoàng cất cao âm lượng, y rống tới lổ tai của nam nhân ong ong, nam nhân nghe được y phát ra gầm nhẹ của thú hoàng (vua của muông thú), là tiếng gầm thấp của sư tử, nam nhân chậm chạp xoa bàn tay của y ôm bên hông nam nhân.

Nam nhân nghiêng đầu, nhìn về phía Cửu Hoàng, bên mặt của hắn đụng vào trán của Cửu Hoàng, mặt của Cửu Hoàng chôn ở trong cổ của hắn, hắn nghe được Cửu Hoàng gầm nhẹ, tựa hồ có chút như tiếng khóc khẽ của động vật…….

Trên mặt nam nhân dính bùn đất nhưng Cửu Hoàng cũng không ngại bẩn, chậm rãi ngẩng đầu ái muội cọ xát hai má của nam nhân: "Ta không còn thời gian, trong vòng ba ngày, nếu ta không rời đi Cửu Tiên trấn thì ta sẽ hôi phi yên diệt(hóa thành tro bụi), nguyên thần của ta sắp không chịu đựng được nữa rồi". Thanh âm của y trầm thấp, dễ nghe, mệt mỏi.

Thản nhiên.

Nhẹ nhàng.

Quanh quẩn ở bên tai của nam nhân, Cửu Hoàng chậm rãi cọ xát mặt của nam nhân, liếm sạch sẽ nước mưa trên mặt của nam nhân, lông mi thật dài của Cửu Hoàng khép hờ để lộ ra vô hạn ủ rũ.

"Vì sao sẽ như thế". Nam nhân có chút khẩn trương nhìn về phía Cửu Hoàng, sự tình vì sao nghiêm trọng như thế.

Mưa to đột nhiên rơi xuống.

Hơi nước tràn ngập cả nghĩa trang, tầm mắt trở nên trở nên mông mông lung lung, ái muội như ẩn như

hiện, mưa to xối ướt cả 2 người, giọt mưa to như hạt đậu đập vào trên mặt của nam nhân……..Có hơi đau.

Cửu Hoàng giơ tay nâng mặt bên của nam nhân, để nam nhân nghiêng đầu nhìn chăm chú vào y, ẩm ướt trong mắt của nam nhân hòa cùng nước mưa làm cho y phân không rõ kia đến tột cùng là nước mưa hay là nước mắt.

"Đừng đi trở về". Cửu Hoàng quyết đoán nói nhỏ, nháy mắt ngay tại khi nam nhân muốn quay đầu lại thì y giơ tay dùng sức xiết chặt cằm của nam nhân, nhẹ nhàng nghiêng đầu hôn lên đôi môi ướt át kia của nam nhân.

Nam nhân lập tức hừ ra một câu bất mãn từ trong xoang mũi, cúi đầu, nhược nhược (yếu ớt), trêu chọc lòng người như vậy khiến trong lòng người ta dâng lên vô hạn tưởng tượng xa vời.

"Đừng đi, ta không cho ngươi đi, ta muốn trói ngươi đem về". Cửu Hoàng ngậm môi nam nhân mấy cái, có chút tử khí tỏ vẻ, "Ngươi sống không tốt lắm, đây không phải cuộc sống mà ngươi muốn, vì sao ngươi nguyện ý bị 2 người kia đùa bỡn mà cũng không nguyện ý đi theo ta?". Y nói xong, chặn lại đôi môi của nam nhân, kéo nam nhân đi trở về trước linh đường.

Nam nhân không có khí lực, sức lực toàn thân giống như đều bị lấy mất, tim của hắn đau đớn, hắn còn vô lực hơn so với Cửu Hoàng, Cửu Hoàng nửa ôm nửa kéo, kéo hắn tới bên trong……..

Nơi đó có 1 quan tài mới tinh, nam nhân nghiêng đầu nhìn Cửu Hoàng, Cửu Hoàng liếc mắt nhìn nam nhân một cái, nhẹ nhàng chọt lên môi của nam nhân: "Mấy ngày nay ta đều ngủ ở cỗ quan tài này".

Nơi này âm khí bức người làm cho nam nhân lạnh tới run rẩy.

Bên trong này chỉ có 1 cỗ quan tài, trên tường dán đầy phù văn, âm âm u u khủng bố, Cửu Hoàng để nam nhân tựa vào cạnh quan tài, hai tay của y chống quan tài vây nam nhân cả người ướt đẫm ở giữa đôi tay……..

Hai người dựa vào thật sự gần, thân thể dán vào nhau, bởi vì hai người đều mắc mưa, y phục đều có thể vắt ra 1 đám nước, Cửu Hoàng vừa hỏi nam nhân có nguyện ý hay không vừa giơ tay cởi đai lưng của nam nhân xuống.

Trước đó nam nhân té 1 phát nên cả người đau, bây giờ chân của hắn còn đứng không vững, nếu không phải Cửu Hoàng nửa ôm hắn thì hắn đã sớm tuột ngồi bệchxuống dưới đất, hắn vô cùng khó chịu tới mất đi khí lực, hơn nữa mấy ngày gần đây hắn bị nhiệt độ cao nướng, cùng vài ngày trước hắn bị phong hàn (cảm lạnh) chưa khỏi, hơn nữa lúc nãy té 1 cú, cùng va chạm trong lòng Cửu Hoàng, sau đó mắc mưa, hắn trở nên vô lực, mệt mỏi, chật vật……

Thân thể của nam nhân thực nóng làm cho suy nghĩ của hắn có chút không tỉnh táo, hắn ngây ngẩn nhìn chằm chằm y sam của chính mình rơi xuống đất: "Rất lạnh…….". Thần chí của hắn mơ hồ, ý vị không rõ thấp giọng lẩm bẩm 1 câu.

“Như thế này liền nóng”. Cửu Hoàng cởi y bào xuống, ôm sát nam nhân, “Muốn bao nhiêu nóng có bấy nhiêu nóng”. Y dán tại bên tai của nam nhân, hôn vành tai của nam nhân.

Hơi nóng phả vào trong tai của nam nhân, hắn hơi hơi run rẩy, hơi “ân, ngô” 1 tiếng, hắn bị Cửu Hoàng ra lệnh nằm vào trong quan tài, hắn bị Cửu Hoàng “chỉ đạo”.

Thong thả…….

Từng chút từng chút đi vào trong quan tài, nam nhân hơi hơi lắc đầu, cảnh vật trước mắt có chút mơ hồ, hắn nghe được có người đang nói chuyện với hắn, hắn cảm thấy mệt chết đi được…….

Rất muốn ngủ…….

Trong quan tài thực mềm mại, rất rộng, nhưng nam nhân cảm thấy hơi lạnh, trán hắn nóng lên, nghiêng đầu nằm ở trong quan tài “bằng phẳng”, cho tới khi 1 ***g ngực ấm áp đè lên ngực của hắn.

Đối phương không có mặc y phục.

Nam nhân cũng không có mặc.

Nam nhân ngửi được mùi tuyết liên nhàn nhạt, tuy rằng ý thức của hắn mơ hồ nhưng vẫn mơ hồ nghe được thanh âm của Cửu Hoàng quanh quẩn bên lỗ tai hắn, làm hắn ngưa ngứa, hắn hiếm khi phát ra tiếng nức nở như động vật, môi của hắn, trán của hắn, hai má của hắn, thân thể hắn, không có chỗ nào không cực nóng bỏng, hắn bị người nhẹ nhàng lay lay……..

Thân thể nam nhân theo động dẫn nào đó chậm rãi, chậm rãi, ôn nhu lắc lư cao thấp, thân thể hắn nóng tới nóng bỏng, hơi thở phun ra bên môi cũng có thể tổn thương người khác.

Dần dần tiết tấu kia tựa hồ trở nên nhanh chóng.

Nam nhân bị một trận lay động hơi dồn dập lay tỉnh, hắn chậm rãi mở đôi mắt mông lung ra, nhìn thấy Cửu Hoàng đang cúi đầu nhìn chăm chú vào hắn, giây tiếp theo đôi môi của hắn bị đối phương phủ kín.

Ở trong cái hôn sâu lộ ra tức giận cực kỳ, lần thứ hai nam nhân hôn mê bất tỉnh, lần này lay như thế nào, lắc như thế nào đều không tỉnh lại, trong linh đường u ám, trong quan tài lớn kia phát ra tiếng vang “kẽo kẹt”.

Thời điểm nam nhân mơ mơ màng màng tỉnh lại, ánh vào mi mắt chính là thụy nhan (khuôn mặt khi ngủ) của Cửu Hoàng, 2 tay của Cửu Hoàng gắt gao ôm hắn, hắn theo bản năng giơ tay kéo chăn.

Lại không quơ được cái gì.

Lúc này mới phát hiện hai người không phải nằm ở khách *** mà là nằm ở bên trong 1 cỗ quan tài ở nghĩa trang Bắc ngoại ô. Quan tài rất sâu, nóc quan tài mở ra, có thể nhìn rõ linh ấn ở trên mái hiên.

Nam nhân chậm chạp ngồi dậy, thắt lưng hắn có chút đau, chân cũng như nhũn ra, hắn liếc mắt nhìn Cửu Hoàng một cái, có chút không biết làm sao, nên phát sinh tựa hồ đều đã xảy ra.

Lúc này ngoài nghĩa trang vẫn mưa to như cũ, chỉ là màn đêm đã hoàn toàn bao phủ thế gian, nam nhân nhìn bốn phía chung quanh một chút, phát hiện cái bệ quan tài này thực mềm mại, đệm chăn tơ tằm rất mềm, thân quan tài màu vàng, nóc cũng tràn ngập kinh văn, rất yên tĩnh, không giống như là dành cho người chết, chắc là Cửu Hoàng cố ý mời người làm theo yêu cầu.

Nam nhân nhìn về phía Cửu Hoàng, phát hiện Cửu Hoàng đã tỉnh đang thong thả ngồi dậy, mái tóc trắng rủ ở trên người của nam nhân, Cửu Hoàng xoa xoa ấn đường*, chậm rãi giương mắt nhìn về phía nam nhân: "Trong vòng 3 ngày Cửu Tiên trấn sẽ phong thành (đóng cửa thành không cho ai ra hoặc vào), tới lúc đó chúng ta có muốn đi cũng đi không được".

*Ấn đường (khoảng cách hai đầu lông mày) là điểm quan trọng nhất trên khuôn mặt của cả hai giới. Ấn Đường nằm khoảng giữa của hai lông mày, nó còn được gọi là Cung Mệnh.

"……".

Cửu Hoàng biết nam nhân cần chút thời gian trở về xử lý chút sự tình nên y không ép nam nhân, không nên dồn ép qua mức, nhìn thấy nam nhân không nói lời nào, y giơ tay ôm thắt lưng của nam nhân…….

Cả người nam nhân đều dính chặt vào Cửu Hoàng, y không kiêng kị hôn nam nhân, "Giờ tý ngày mai, ta đi cửa sau Tích phủ đón ngươi, mang tốt đồ đạc bỏ trốn cùng ta". (hehe, chuẩn bị bỏ nhà theo trai rùi)

Cửu Hoàng ái muội hôn môi nam nhân……..

Một đạo tia chớp dồn dập cắt qua bầu trời đêm, lập tức đánh xuống 1 tiếng sấm, chấn tới trái tim nam nhân đồng thời đập thình thịch, bên ngoài quan tài bị lộn nhào rơi xuống đất có khe hở hờ khép truyền tới tiếng thở khủng bố……..

205. Chương 205

Đầu của nam nhân rất choáng. Nghe được bên ngoài truyền tới tiếng thở dốc quỷ dị thì hắn lập tức liền trở nên cảnh giác, hắn lập tức giơ tay đánh Cửu Hoàng, Cửu Hoàng lại thuận thế tóm lấy tay hắn hôn một chút.

"Đứng đắn chút". Nam nhân có chút đau đầu, liếc mắt nhìn Cửu Hoàng một cái, "Bên ngoài giống như có thanh âm kỳ quái".

Cửu Hoàng miễn cưỡng lên tiếng, y biết nam nhân đau đầu, giơ tay thay nam nhân xoa xoa huyệt Thái Dương, ánh mắt nam nhân ôn nhu nhìn y, cái lổ tai lại cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Thanh âm kia biến mất.

"Vừa rồi ngươi không có nghe thấy a?". Nam nhân nghi hoặc hỏi Cửu Hoàng.

Cửu Hoàng có chút mệt mỏi liếc mắt nhìn nam nhân một cái: "Nghe thì nghe thấy được nhưng mà không sao hết, nơi này thường xuyên sẽ có cương thi thường lui tới, sớm đã thành thói quen". Y thản nhiên nói thẳng, không có chút kiêng dè.

Cương thi……

Thân thể nam nhân run lên một chút, từ trước đến nay hắn luôn bình tĩnh, hiện giờ trong lòng rất bất an, Cửu Hoàng thế nhưng một chút cũng không sợ hãi, nếu có linh lực còn đỡ, hiện giờ hắn không có linh lực, mà Cửu Hoàng đoán chừng cũng không dùng được lực lượng, nếu có thứ dơ bẩn gì đó thì cũng không dễ xử lý.

Nam nhân nhặt cành gỗ đào bên cạnh quan tài lên, khều y sam của hai người từ trên mặt đất lại đây, Cửu Hoàng chậm rãi đè lên hắn, không muốn cho hắn đứng lên, nhưng tay của hắn túm được y sam…….

'Y sam đều ướt, sao mà mặc được?". Cửu Hoàng ngắm y sam mấy lần, chậm rãi cầm nó từ trong tay của nam nhân qua, nhưng lại nói, "Cái này không thể mặc, bên cạnh tiểu quan tài kia có y sam sạch sẽ trong đó, ngươi đi ra ngoài lấy". Y vỗ vỗ lưng của nam nhân, nam nhân hơi hơi tránh né y, động tác trốn tránh của nam nhân làm cho y cảm thấy tức cười.

Bởi vì nam nhân thế nhưng thẹn thùng.

"Ân". Nam nhân cũng chỉ có thể đi ra ngoài lấy quần áo như vậy, đôi mắt kia của Cửu Hoàng vẫn đều lẳng lặng theo dõi hắn, làm cho toàn thân cao thấp của hắn đều không chỗ nào che giấu, hắn có chút nghĩ muốn che dấu, nhưng lại cảm thấy làm 1 người nam nhân mà sợ hãi rụt rè như vậy, che che dấu dấu có chút kỳ quái, đi nhà tắm cũng không phải đều là nam nhân nhìn nam nhân sao?

Nam nhân an ủi chính mình như vậy, vừa bước ra quan tài, đi lấy hai kiện y sam tới, trong quan tài tối đen bên cạnh kia, bên trong chất 1 đống y vật (quần áo và đồ dùng hàng ngày) Cửu Hoàng muốn dùng.

Đều là y sam của Cửu Hoàng, hơn nữa đều thực hoa mỹ.

Cửu Hoàng để nam nhân mặc vào, nam nhân liền đứng ở bên ngoài mặc vào nhất kiện nhất kiện, đương nhiên phải nhận cái nhìn chăm chú của Cửu Hoàng, con ngươi biếng nhác của Cửu Hoàng nhìn chằm chằm vào hắn, cho tới khi hắn mặc xong mới thôi, Cửu Hoàng lại bảo hắn mặc y sam cho Cửu Hoàng, Cửu Hoàng không có khí lực mới phải làm phiền hắn, cho dù là Cửu Hoàng cái dạng này thì Cửu Hoàng cũng muốn mang hắn đi.

Cửu Hoàng không hề hỏi nam nhân bởi vì y đã quyết định rồi, cũng báo cho nam nhân biết thời gian địa điểm, nếu là hỏi lại thì cũng không có ý nghĩa. Hiện giờ bên ngoài mưa to, nam nhân cũng đi không được.

Nam nhân im lặng ngồi trở lại trong quan tài, Cửu Hoàng có chút mỏi mệt, y nửa nằm nghỉ ngơi ở trong quan tài, đây là một cỗ quan tài rất lớn có thể chứa 3 người, hoàn toàn có thể chứa hai người.

"Ta không quen như vậy". Trầm mặc trong chốc lát nam nhân mới bình tĩnh mở miệng, hắn cúi đầu chỉnh lý y sam của chính mình, hắn mặc chính là y sam của Cửu Hoàng, chẳng những hoa mỹ mà còn tràn ngập quý khí.

Vải làm y sam này rất tốt, nói vậy tốn không ít bạc, nam nhân thật cẩn thận mặc ở trên người, liền ngay cả góc áo đụng phải cạnh quan tài thì hắn cũng muốn giơ tay phủi phủi ống tay áo, lo lắng y sam bị dơ.

" Ngươi bị phong hàn, trán rất nóng, thân thể cũng rất nóng, hai người ở quý phủ ngươi chưa sắc dược cho ngươi uống?". Cửu Hoàng bán híp con ngươi lẳng lặng nhìn chằm chằm nam nhân.

Phát hiện mi mắt nam nhân hơi hơi run run một chút, Cửu Hoàng liền không nói nữa.

"Uống dược rồi". Nam nhân thấp giọng nói, từ trước đến nay hắn đều thực bình tĩnh, ý thức được lúc nãy ở bên ngoài thất thố, hắn tỏ vẻ thật có lỗi, "Trước đó ta có chút thất thố, ngươi không cần để ở trong lòng".

Nam nhân khóc.

Nam nhân té ở trong mưa.

Nam nhân cự tuyệt Cửu Hoàng.

Nam nhân "vô tình", nam nhân "quyết tuyệt" (dứt khoát, đoạn tuyệt)…….

Hết thảy này đều rất chật vật, không phải hắn muốn làm, nam nhân ngồi, hắn nhìn Cửu Hoàng đang buồn ngủ, vẫn ngồi như vậy, hai người đều bình tĩnh lại, nhẹ giọng nói chuyện với nhau.

Nhưng mà không ai biết được hai người đang nói gì.

Nhưng là…….

Miệng Cửu Hoàng thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười ái muội, mỗi lúc này thì trên mặt nam nhân đều sẽ hiện lên một mạt mây đỏ khó có thể phát hiện…….

Thanh âm tí tí tách tách của mưa to cọ rửa vạn vật cực kỳ rõ ràng, làm cho cả không khí cực nóng của Cửu Tiên trấn bị xua tan tới vô ảnh vô tung (biến mất tăm), gió đêm thổi tới lộ ra mát mẻ nhè nhẹ……

Nam nhân đang trò chuyện cùng Cửu Hoàng, hắn đi không được, bọn họ cũng không phải nói muốn đi là đi, Mạt Đồng cùng Phật Hàng pháp lực cao cường, hắn cũng biết nếu chính mình nói muốn đi thì hai người kia cũng tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Mưa to từ đêm qua vẫn chưa đuổi hết nhiệt lưu đi, ngược lại thế tới rất rào rạt, hôm qua thời điểm nam nhân trở về từ nghĩa trang Bắc ngoại ô thì Mạt Đồng lãnh lãnh âm âm nhìn hắn chăm chú.

Khi đó nam nhân làm đổ mấy chén trà, hắn cảm thấy Mạt Đồng tựa hồ đã biết gì đó nhưng Mạt Đồng lại không nhắc tới một chữ nào, cũng không có hỏi nam nhân đi đâu.

Ánh mắt kia của Mạt Đồng liền giống như là trượng phu đang nhìn kỹ nương tử hồng hạnh xuất tường (ngoại tình), tuy rằng nam nhân có chút mất hứng nhưng hắn cũng không có tỏ thái độ với Mạt Đồng.

Lúc Mạt Đồng hỏi nam nhân có ăn tối không thì nam nhân vẫn ôn nhu gật gật đầu, thời điểm tối hôm qua nam nhân trở về thì Phật Hàng mặc áo cà sa ngồi ở vị trí chủ nhà ở đại đường.

Nhìn thấy nam nhân trở về thì Phật Hàng cũng chỉ là gật gật đầu, uống mấy ngụm trà do bưng tới, y cười khẽ vài tiếng ôm nam nhân đã ăn cơm xong tới trên đùi của y.

Mỗi lần thời điểm Phật Hàng làm cùng loại hành động này thì nam nhân cũng không thích, đều sẽ vuốt ve bàn tay của Phật Hàng đang ôm thắt lưng của hắn, tối hôm qua Phật Hàng có hỏi hắn rốt cuộc đi đâu.

Điểm này Phật Hàng khác với Mạt Đồng, Mạt Đồng hỏi hay không hỏi đều không sao cả, chờ nam nhân tự mình nói, mà Phật Hàng sẽ không như vậy, Phật Hàng thích đào móc ra cái để hỏi.

May mắn tối hôm qua thời điểm nam nhân trở về từ nghĩa trang đã tới bố trang mua 1 bộ tố y (quần áo thuần trắng), bằng không hắn mặc y sam của Cửu Hoàng trở về khẳng định sẽ bị lộ tẩy, may mắn tối hôm qua sau khi hắn hồi phủ thì còn đi Mộc phủ 1 chuyến.

Uy vọng của Mộc phủ ở Cửu Tiên trấn rất cao, thời điểm hắn đi không có nhìn thấy Mộc Phàm Phương, nhưng hắn từ trong miệng của Mộc lão gia biết được Mộc Phàm Phương đi Trang phủ cùng biểu tỷ biểu tỷ phu (vợ chồng chị họ) đi tửu lâu.

Nam nhân đi Mộc phủ cũng không phải tìm Mộc Phàm Phương, hắn đi là bởi vì muốn hỏi Mộc lão gia về việc thời tiết dị thường một chút, hắn từ trong miệng Mộc lão gia biết được là có yêu ma tác loạn.

Nam nhân cũng biết, đây là khẳng định, nhưng Mộc lão gia tựa hồ không có quyết sách ứng đối, mà hắn nói tin tức mình nghe được ở Cửu Tiên trấn cho Mộc lão gia, hắn cảm thấy sự tình rất trọng đại.

Nhưng Mộc lão gia lại nói là nam nhân lo lắng nhiều rồi, tỏ vẻ qua mấy ngày nữa sau khi đám yêu ma này rời khỏi thì thời tiết nhất định sẽ chuyển biến tốt đẹp, nhưng mà nam nhân cảm thấy không đúng.

Nam nhân nhìn nhìn ánh trăng trên mặt đất, sắp tới giờ tý (11h đêm tới 3h sáng), không biết đêm nay Cửu Hoàng còn có khí lực để tới không, hắn vẫn như mọi ngày ngồi ở hậu viện hóng mát, mí mắt của hắn giật giật.

Mặc dù trên mặt nam nhân bình tĩnh nhưng trong lòng cũng có chút bối rối, thời điểm đêm qua hắn trở về thì Mạt Đồng không để ý tới hắn lắm mà ngược lại là Phật Hàng ôm hắn, hôn rồi lại hôn.

Thường ngày nam nhân đều là cùng ngủ với cả 2 bọn họ, mỗi đêm ba người đều ngủ cùng nhau, đương nhiên là hắn luôn ngủ ở giữa, vốn trước kia hai người đều là cùng nhau ôm hắn.

Nhưng mà tối hôm qua Phật Hàng ôm nam nhân trước, thời điểm hắn cùng với Phật Hàng ân ái thì Mạt Đồng vẫn ngồi ở trong phòng nhìn, cho tới sau khi Phật Hàng chấm dứt thì Mạt Đồng cũng không tính toán ôm hắn.

Khi đó nam nhân cảm thấy nếu không ôm thì hắn ngủ thôi, nhưng mà thời điểm khi hắn sắp ngủ thì Mạt Đồng mới dùng sức lay tỉnh hắn, dùng thủ đoạn có chút thô bạo ôm hắn.

Nam nhân rất bất đắc dĩ, hắn hỏi Mạt Đồng rốt cuộc nghĩ muốn như thế nào, phát điên cái gì, chọc ghẹo hắn như thế, nhưng Mạt Đồng lại không trả lời, giống như đang kháng nghị hắn đi sơm về muộn. (hé hé em Cu thiệt trẻ con nhá nhưng mà ta thik)

Phật Hàng can ngăn rất nhiều lần nhưng đây là chuyện giữa Mạt Đồng và nam nhân, Phật Hàng căn bản là không tốt nhúng tay, liền giống như Mạt Đồng sẽ không hỏi đến, chuyện nam nhân cùng Phật Hàng là như nhau.

Trải qua tối hôm qua thì nam nhân xem như kiến thức (biết, thấy) tới sự thô lỗ cùng mãnh liệt của Mạt Đồng rồi, hôm nay buổi sáng thời điểm hắn rời giường thì trên đùi còn có ấn ký (dấu vết) tối hôm qua Mạt Đồng dùng roi buộc qua, trên người hắn không có vết thương khác, chỉ là mặt sau có chút đau, toàn thân như nhũn ra, hai chân không có khí lực gì, mà bây giờ hắn đang ngồi ở hậu viện hóng mát, uống trà.

Cả 1 ngày hôm nay nam nhân cũng không nói chuyện cùng Mạt Đồng, mà hôm nay Phật Hàng thượng dược (bôi thuốc) cho hắn, hơn nữa hướng hắn tỏ vẻ thật có lỗi, bởi vì đêm qua thời điểm Mạt Đồng thi bạo (ngược, hành hạ) hắn thì đúng lúc Phật Hàng đi tắm rửa.

Hôm nay cả 1 buổi trưa Phật Hàng đều đang nói chuyện cùng Mạt Đồng, nam nhân cũng không tốt quấy rầy, mà mỗi lúc Mạt Đồng nhìn nam nhân thì đều sẽ lộ ra biểu tình lạnh buốt.

Nam nhân mấy lần muốn hỏi Mạt Đồng, vì sao phải rốt cuộc phải đối hắn như vậy, hắn lại là làm sao chọc tới Mạt Đồng?

Nhưng mà mỗi lúc nam nhân muốn nói nói thì Mạt Đồng sẽ làm cho hắn câm miệng, hắn cũng chỉ không nói nữa, hắn chỉ có thể hiểu Mạt Đồng phản ứng như thế là vì Mạt Đồng đã ngoạn chán hắn rồi, lại hoặc là Mạt Đồng biết được cái gì……..

Cả ngày hôm nay mí mắt của nam nhân vẫn giật giật, không khí lại oi bức lại nóng, làm cho hắn chỉ có thể mặc y sam hơi mỏng, ngồi ở bên cạnh đại đỉnh đựng khối băng, hắn có chút lo lắng Cửu Hoàng có thể sống qua đêm nay hay không.

Nam nhân thong thả đứng lên, đi kéo linh hổ hồi phủ, hắn y sam lộn xộn tiêu sái tới trước cửa Tích phủ, mới vừa đi tới trước cửa hắn liền nhìn thấy xe ngựa của Trang phủ chậm rãi dừng ở trước đại môn của Trang phủ.

Bước xuống xe ngựa đầu tiên là Nham Vân, sau là Trang Mẫn nhi, Xích Luyện, Mộc Phàm Phương, bốn người lại đang xuất du (đi chơi), nhìn thấy bộ dáng bốn người chuyện trò vui vẻ thì hắn có chút nghĩ muốn lảng tránh.

Nhưng nam nhân kéo xích sắt phát ra tiếng vang đủ để cho bốn người đồng loạt nhìn về phía hắn…….

Nam nhân nhìn thấy Mộc Phàm Phương cũng không không biết xấu hổ mà chào hỏi, bởi vì Mộc Phàm Phương đang dùng vẻ mặt ghê tởm nhìn hắn chằm chằm, hắn cũng biết nhất định là Trang Mẫn nhi cùng Nham Vân đã kể chuyện ở Cửu Tiên miếu cho Mộc Phàm Phương.

Nam nhân cũng không để tâm.

“Không biết mấy vị hôm nay đi đâu?”. Nam nhân không đầu không đuôi hỏi 1 câu, hắn nghĩ nghĩ, cảm thấy hỏi như vậy có chút thất lễ nên ôn hòa tỏ vẻ, “Ta cũng không có ý khác, các ngươi không cần đa tâm (đa nghi), ta chỉ là muốn nói gần đây yêu ma rất nhiều, đi ra ngoài nên cẩn thận”, Hắn xuất phát từ ý tốt mới nhắc nhở vài câu.

Nam nhân nhìn thấy Trang Mẫn nhi kéo mộc Phàm Phương vào trong phủ, miệng còn lẩm bẩm: “Biểu muội, lúc trước vì sao ngươi sẽ thích cái loại người này, thiếu chút nữa làm hại cả đời, thật ghê tởm a, may mắn biểu tỷ phu ngươi thương ngươi, thay ngươi dẫn kiến (giới thiệu gặp mặt) Xích công tử, ngươi coi Xích công tử kia rất hữu lễ, ngươi gả cho y là được rồi…….”. Thanh âm đắc ý của Trang Mẫn nhi dần dần đi xa…… (muốn chém 2 chị êm con bánh bèo nì ra băm cho heo ăn quớ)

Có lẽ không cần Trang Mẫn nhi nói ra thì nam nhân cũng có thể từ biểu tình nhìn ra được Mộc Phàm Phương phản cảm với hắn cỡ nào, trong 1 tháng ngắn ngủi, hắn có thêm 1 bằng hữu, lại mất đi 1 bằng hữu.

Cả đời này nam nhân không có bằng hữu chân chính, cảm tình của hắn một mực "lưu lạc", nhìn thấy Trang Mẫn nhi cùng Mộc Phàm Phương rời đi thì hắn căn bản là nói không ra lời…….

Bị người cười nhạo ngay mặt.

Nam nhân không thể so đo cùng nữ nhân.

Nham Vân giơ tay nhẹ vỗ về mặt của con ngựa, y vui sướng khi người gặp họa nhìn chằm chằm nam nhân: "Hôm nay chúng ta đi núi hoa đào ở ngoại thành, phong cảnh nơi đó thực mê người, bất quá ngươi là không có phúc khí nhìn, hai vị kia trong phủ ngươi hẳn là không có tâm tình mang ngươi đi xuất du". Ngữ khí y lạnh nhạt trào phúng nam nhân mấy câu, y bảo xa phu đánh mã xa trở về.

Tiếng vó ngựa dần dần đi xa…….

Nam nhân trầm mặc 1 lát, tựa hồ đang ổn định tình tự của chính mình, hắn bình tĩnh nói: "Việc này không phiền ngươi lo lắng, ta không thích thứ đó, ta không thích xuất du". Hắn thích ở quý phủ.

Trên đường đi xuất du rất xóc nảy, hắn lớn tuổi rồi không thích hợp ngoạn nhạc(thú vui) của người trẻ tuổi…….

Xích Luyện lẳng lặng nhìn chằm chằm nam nhân, nhìn thấy nam nhân sắc mặt hổ thẹn: "Ngươi chính là bị bệnh?". Y chậm rãi hỏi một câu, ánh mắt của y từ lúc bắt đầu liền chưa rời khỏi trên người của nam nhân.

"Thân thể ta rất tốt". Nam nhân chậm chạp lắc đầu, hắn là bị bệnh, nhưng nói ra thì sao, hắn không muốn tranh thủ đồng tình.

Hôm nay Mạt Đồng cùng Phật Hàng khi chạng vạng đã đi ra ngoài, nói là đi Hoành Đỉnh lấy thứ gì đó, tối nay trở về, hơn nữa dặn dò nam nhân đừng ra khỏi Tích phủ, cho nên hắn mới không có đi mà lại bắt chuyện cùng hai người.

"Ta xem hắn rất tinh thần, có chỗ nào như là bị bệnh đâu". Nham vân ném cho nam nhân 1 cái liếc mắt, lạnh nhạt vỗ vỗ vai của Xích Luyện, "Ngươi cũng sớm đi trở lại thanh lâu đi, đoán chừng hoa khôi kia vẫn đang chờ ngươi, làm gì vì 1 đôi hài rách ở đây lãng phí thời gian". Trong giọng nói của y tràn đầy trào phúng, loại lời nói ác ý trực tiếp này làm cho nam nhân cảnh tỉnh.

Hài rách……. (nói thiệt chứ giết thèng Nham hiểm nì 100 lần còn chưa đủ, mà sao tác giả không ngược nó dữ dằn đi chài)

Máu của toàn thân nam nhân đều đang chảy ngược, sắc mặt trở nên trắng bệch…….

Nam nhân cầm xích sắt, siết chặt lại siết chặt.

Xích Luyện lạnh lùng hất tay của Nham vân ra, chậm rãi nhìn về phía nam nhân, "Đừng nghe Nham Vân nói bậy, sắc mặt ngươi không tốt lắm, nghỉ ngơi cho tốt đi, ngày mai ta tới gặp ngươi".

Xích Luyện trở về thanh lâu.

"Ta cho rằng Xích Luyện quý phủ ngươi……". Nam nhân liếc mắt nhìn Nham Vân một cái, phát hiện trong mắt Nham Vân hàm chứa ý cười vì thực hiện được ý đồ, đương nhiên cũng lộ ra trào phúng cùng khinh thường đối nam nhân.

"Vài ngày trước Xích Luyện ở tại quý phủ ta, y vốn muốn tìm cơ hội đi gặp ngươi, nhưng mà ngày ngày đêm đêm ngươi đều cùng vào cùng ra cùng Mạt Đồng, nhìn thấy y cũng làm như không thấy". Nham Vân đứng ở trong bát quái trận, nghiêng đầu đánh giá nam nhân, "Ta đoán chừng Xích Luyện mất đi hứng thú đối với ngươi, cho nên y cũng sẽ không ở tại quý phủ ta nữa, vốn nghĩ muốn cận thủy lâu thai* nhưng mà phát hiện ngươi không hiểu phong tình như thế, huống chi vẫn là 1 nam nhân, cũng chỉ là nhất thời ham đồ mới mẻ thôi, bên người y chưa bao giờ thiếu người, huống chi y còn Thanh Thiên Tôn……".

*cận thủy lâu thai: có ưu thế về địa lý, gần quan được ban lộc – theo http://luhehe712.wordpress.com/

Nham Vân càng nói càng khó nghe, nhìn thấy nam nhân vốn biểu tình bình tĩnh lại nhíu mày thì y đắc ý hừ nở nụ cười vài tiếng: "Sao nào, quả thật ta nói đến chỗ đau của ngươi thì ngươi mới phản ứng với ta".

"Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?". Nam nhân thấp giọng mở miệng, trong tay hắn kéo dây xích của linh hổ, hắn không muốn nhìn Nham Vân, nhưng lại không thể không nhìn, "Ta sẽ không quấy rầy Xích Luyện, ta tự mình biết mình".

Hai tay Nham vân vòng ở sau lưng, thờ ơ nhìn về phía nam nhân: "Sư thúc, ngươi nhớ rõ là tốt rồi, hiện giờ ngươi lại thanh cao như thế nào, lại đắc ý như thế nào thì chẳng qua hài rách mà ta chơi đùa thôi, ai muốn cầm đều có thể". Ngữ khí y thực lạnh nhạt, nhưng ngôn ngữ lại cực kỳ đáng giận, y nói rất thoải mái lại tổn thương nam nhân rất sâu…….

"……"

Nham Vân bực mình nhìn nam nhân: "Ngươi nói ta nói có đúng không, ai sẽ sống cả đời với hài rách". Ngữ khí y bình thản nhưng lời nói lại giống như thanh kiếm sắc bén đâm vào tim của nam nhân.

" Ngươi……. Ngươi nói cái gì…….". Nam nhân có chút khó có thể tin, thời điểm Nham Vân nói loại lời nói này thế nhưng có thể bình thản như thế, giống như thiên kinh địa nghĩa (những lí lẽ đúng đắn xưa nay, không có gì phải bàn cãi, nghi ngờ; đạo lý hiển nhiên)…….

Thái độ này hơi quá đáng……..

"Bọn họ đều chỉ là ham muốn thứ mới mẻ mà thôi, huống chi ngươi cũng không phải không biết ngươi lại

không hiểu phong tình, lúc trên giường giống 1 người chết, lại không nửa phần tư thế, ai sẽ thiệt tình đối đãi ngươi". Từng câu từng câu nói vô tình của Nham Vân giống như 1 thanh chủy thủ sắc bén một lần lại một lần đâm thật sâu vào tim của nam nhân.

"Ta……".

Tay của nam nhân đang run rẩy.

Nam nhân nghĩ muốn biện giải (giải thích, thanh minh)……

Nhưng là……. Bị Nham Vân vừa nói như thế thì trong đầu nam nhân thế nhưng trống rỗng.

Phê phán cùng ra lệnh của Nham Vân làm cho nam nhân không chỗ nào che giấu, y đang châm chọc nam nhân, nhục mạ nam nhân, y hiển nhiên là xem thường nam nhân……..

Nham Vân nhìn nam nhân sắc mặt khó coi thì tiếp tục nói: "Muốn xem cảnh đẹp, muốn nói chuyện tình cảm nói tình yêu, ngắm hoa thưởng nguyệt thì cũng là cùng mỹ nhân xinh đẹp, loại nam nhân không có tư sắc (sắc đẹp) như ngươi, không địa vị, không bạc (tiền) thì chỉ có thể làm con rối, ngoạn ngoạn (chơi đùa)thôi, mới mẻ trôi qua thì ngươi liền không là gì cả……".

Lời nói của Nham Vân thực tàn khốc.

Làm cho nam nhân bị tổn thương rất sâu, hắn gắt gao cầm xích sắt, xích sắt kia sắp khảm nhập (đâm sâu) lòng bàn tay hắn, ở lòng bàn tay tạo ra 1 cái vết đau thật sâu…….

206. Chương 206

Nam nhân thất thần một lát, xích sắt trong tay liền buông lỏng, con linh hổ kia liền xông ra ngoài, cường hãn hung mãnh đánh về phía Nham Vân, rống giận kinh thiên (tận trời) kia chấn động màng tai của nam nhân.

Nham Vân trấn định đứng ở tại chỗ, hơi nhíu mày một chút, y nửa điểm ý tứ trốn tránh đều không có, giống như một chút cũng không sợ hãi, một chút cũng không sợ sệt.

Đôi mắt của y lạnh nhạt nhìn chằm chằm nam nhân đang nhíu mày, trong mắt của Nham Vân bình tĩnh, hoàn toàn không để ý công kích của linh hổ, mắt thấy linh hổ đánh về phía y……

Vèo ——

Một tiếng lợi khí (vũ khí sắc bén) xé gió mạnh mẻ truyền tới, Hỏa Nhận bắn ra từ trong Trang phủ, tryền tới tiếng thần binh kêu to chói tai, Hỏa Nhận kia từ trên trời giáng xuống, nặng nề mà cắm vào mặt đất, ngăn cản công kích của linh hổ, linh khí mạnh mẻ kia bức linh hổ xám xịt quay về, Hỏa Nhận kia ở trong gió tản ra quang mang lúc tối lúc sáng. (2 pé thú kưng quánh nhau vì chủ mềnh, kute quá, mỗi tội em Hổ bị em Nhận ho 1 tiếng đã cong đuôi chạy dzìa nhà, haizzzz)

Tiếng lợi khí kêu gào cũng theo linh hổ hồi phủ mà dần dần biến mất, cả người nam nhân đều sửng sờ ở tại chỗ, hắn thật đúng là không ngờ Hỏa Nhận của Nham Vân sẽ ở loại thời điểm này đi ra hỗ trợ.

Nham Vân đứng không nhúc nhích, y nhìn nam nhân 1 lát, " Ngươi hẳn là biết được chuyện Cửu Tiên trấn phải phong thành 3 ngày, hai vị kia ở phủ ngươi như thế nào không có mang ngươi rời đi sao?".

"Bọn họ đi ra ngoài làm việc, không ở phủ". Nam nhân thả 1 con linh hổ khác đi vào Tích phủ, hắn không muốn nhìn Nham Vân, hắn vốn đang muốn nghe xem Nham Vân nói chút lời dễ nghe nhưng Nham Vân tựa hồ thích vũ nhục hắn hơn.

Nham Vân đạp lên mặt vết nứt rất nhỏ bị Hỏa Nhận làm ra, từng bước một tiêu sái bước lên bậc thang, nam nhân nhìn thấy y tới gần thì bật người muốn bỏ chạy, nhưng nghe được y cười nhạo hắn lo sợ phiền phức.

Hai chân của nam nhân dính ở tại chỗ.

Lúc này Nham Vân đã đi tới trước mặt nam nhân: "Thấy ta thì muốn chạy trốn, ta cảm thấy ngươi không có gì thanh cao cả, ngươi có vốn liếng gì mà không nhìn ta, nói nghe 1 chút nào, để ta kiến thức một chút lợi hại của ngươi". Y hừ cười, cười nhạo nam nhân, vươn tay quệt lên cái áo bị mồ hôi làm ướt nhẹp của nam nhân.

Nam nhân từng bước lui ra phía sau, tránh đi Nham Vân.

"Ta không có chuyện gì nói với ngươi cả, ngươi sớm đi trở về nghỉ ngơi đi". Nam nhân hướng trong phủ đi, mới vừa đi phía trước 1 bước thì Nham Vân cản hắn lại ở trước đại môn, giơ tay đóng lại đại môn.

Nam nhân im lặng không lên tiếng nhìn động tác của Nham Vân, có chút không rõ ý tứ của Nham Vân, nhưng Nham Vân cười nhạo cùng nhìn chằm chằm nam nhân: "Ngươi xem ngươi đều mặc phá (xấu, hỏng) y phục gì kìa, y phục của ngươi là phô tử (cửa hàng) ở thành Đông làm ra có đúng không?". Nham Vân thực xem thường cách ăn mặc của nam nhân, nhìn cảm thấy nam nhân từ tuổi trẻ cho tới bây giờ đều ăn mặc nhất bản nhất nhãn (có 1 kiểu duy nhất).

Không có gì thay đổi, cũng không có tâm ý gì.

"Là ở thành Đông làm". Nam nhân thấp giọng trả lời, y phục này là Mạt Đồng làm cho hắn, chất vải rất tốt nhưng lại rất mắc tiền, hắn cũng không biết vì sao Nham Vân sẽ xem thường như thế.

Nhưng nam nhân cũng sẽ không phủ nhận, từ trước đến nay Nham Vân đều ăn mặc ngăn nắp lệ lượng (sáng chói + đẹp), thậm chí có thể dùng từ xa xỉ để hình dung, tử y của Nham Vân cho dù trong bóng đêm thì nhìn qua cũng rất có khí tràng, thực tôn quý.

Hơn nữa dung nhan của Nham Vân tuấn tú, lại không nói nhiều, nhìn người liền cảnh đẹp ý vui, vì sao nói chuyện luôn đả thương người như thế, nam nhân biết rõ Nham Vân cũng chỉ đối hắn mới như vậy.

Đối những người khác đều thực hữu hảo……

Nam nhân không nhìn Nham Vân, nghĩ muốn đi vòng qua Nham Vân, nhưng Nham Vân lại cản hắn lại, không cho hắn vào phủ, Nham Vân thờ ơ đứng ở trước cửa của Tích phủ, chặn đường hồi phủ của hắn.

"Khó trách muốn dẫn ngươi đi nơi đó làm y phục, kẻ có tiền cùng người có địa vị đều ở bố trang bên thành Nam làm y phục, chỉ có hạ đẳng (thấp kém) nhân mới đi thành Bắc làm y phục". Đôi mắt đạm mạc của Nham Vân vô tình đánh giá nam nhân, nhìn thấy đáy mắt bình tĩnh của nam nhân lộ ra tức giận thì y tạm dừng 1 lát.

Nam nhân thoáng có chút tức giận, hắn phản bác Nham Vân: "Y phục này rất mắc, nếu là hạ đẳng nhân mặc thì chắn chắn sẽ không mắc như thế, ở nơi nào làm y phục cũng không quan trọng, chính yếu là vừa người là được".

"Là thực vừa người". Nham Vân cười nhạo sự ngu xuẩn của nam nhân, y giơ tay kéo ống tay áo của nam nhân, y phục của nam nhân bị y xé đứt, nam nhân nghĩ muốn đẩy y ra thì đích y nói, "Phô tử kia đều là làm y phục cho người không đứng đắn, tiểu quan thanh lâu chuyên làm y phục ở phô tử đó, xa phu xe ngựa đều làm y phục ở nơi đó".

"Không sao hết". Nam nhân tỏ vẻ không ngại, chỉ cần là y phục có thể mặc được thì tốt rồi.

"Không biết là vị nào ở quý phủ ngươi mua cho ngươi y phục này, nói vậy người nọ cũng là đem ngươi trở thành cái loại mặt hàng này, gần đây tiểu quan trong thanh lâu đều mặc như ngươi, nói vậy khách nhân là muốn nếm thử chút mới mẻ, ngoạn ngoạn thanh lịch". Ánh mắt của Nham Vân chậm rãi từ ngực của nam nhân di chuyển tới trên mặt nam nhân vẻ mặt phức tạp, "Ngươi còn có mặt mũi mặc đi ra ngoài a, không sợ mất mặt sao?". Ngữ khí y thản nhiên, cũng nói xong lời nói đả thương người nhất.

Lời nói của Nham Vân làm cho trong lòng nam nhân trở nên phức tạp, phô tử kia là Mạt Đồng dẫn hắn đi, hắn cảm thấy y phục nơi đó rất mắc, đương nhiên có lẽ ở trong mắt hắn y phục rất đắt tiền mà ở trong mắt Nham Vân lại không đáng giá một đồng tiền, nghe xong lời nói của Nham Vân thì hắn cuối cùng đã biết, vì sao Mạt Đồng chưa bao giờ mặc y phục hắn mua cho Mạt Đồng……

Thì ra là ghét bỏ.

Nam nhân bình tĩnh nhìn về phía Nham Vân: "Đây là chuyện của ta, ta mất là mặt là của ta, không liên quan tới ngươi, xin ngươi tránh ra đừng chắn đại môn của Tích phủ, nhà ngươi ở đối diện".

Nam nhân giơ tay muốn đẩy Nham Vân ra nhưng Nham Vân lại nắm ngón tay của nam nhân, cản nam nhân lại: "Như thế nào? Muốn đánh ta, ta cho ngươi mượn 10 lá gan thì ngươi cũng sẽ không dám đánh ta".

Sắc mặt của nam nhân thay đổi, nghĩ muốn rút tay về.

Nhưng Nham Vân lại nắm chặt tay nam nhân, y nhìn thấy nam nhân phản ứng như thế thì trong đôi mắt y tràn ngập cười nhạo thản nhiên: "Toàn bộ người của Thanh Sơn đều biết ngươi yêu ta điên cuồng, không tiếc hết thảy thủ đoạn đê tiện để trèo lên giường của ta". Ngón tay y gắt gao chế trụ tay của nam nhân, khiến nam nhân muốn rụt tay lại cũng không được, không giãy ra được.

"Buông". Nam nhân mở miệng, "Không phải ta trèo lên trên giường của người mà là ngươi cường……".

Ba ——

Lời của nam nhân còn chưa nói xong liền bị Nham Vân tát 1 bạt tai, hắn bị lực đạo kia đánh cho nghiêng đầu, sợi tóc dán tại bên mặt, hắn nhắm mắt, miệng tràn ngập mùi máu tươi nhàn nhạt.

"Ngươi còn muốn nói cái gì?". Nham Vân hùng hổ hăm dọa, y dồn nam nhân tới trên cửa, nam nhân bị y dồn tới trong góc, "Ta đánh ngươi 1 cái tát này là thay Liễu Phong đánh". Y viện cớ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Nham Vân biết nam nhân sẽ không tha thứ cho y, nhưng y không ngại, dù sao y cũng không để ý, nếu không phải tại nam nhân thì y cũng sẽ không thành ra như bây giờ vậy, y đã sớm cố ý theo dõi nam nhân, hôm nay bạt tay này của y đều nhịn thật lâu, nếu có thể y còn muốn hành hung nam nhân một chút, mà nam nhân bị đánh nhưng trên mặt cũng không có biểu tình gì.

"Vì sao phải thay Liễu Phong". Nam nhân nhìn về phía Nham Vân, bình tĩnh cực kỳ, trên mặt hắn đỏ đỏ nhưng trong mắt lại một mảnh tĩnh mịch, "Nga, ta biết nếu không có ta thì Liễu Phong đã sớm cùng một chỗ với ngươi, vậy ngươi cần gì đánh ta, ngươi không bằng trực tiếp giết ta……". Hắn tựa hồ cũng không để ý, dù bất cứ giá nào cũng bình tĩnh nói ra bất mãn trong lòng.

Nham Vân siết chặt tay của nam nhân, nam nhân ăn đau, cảm thấy Nham Vân giống như muốn bóp nát ngón tay của hắn: "Ngươi niết ta đau quá……". Hắn nói xong liền cảm giác được nhiệt tức tới gần, hắn lập tức ngây ngẩn cả người.

Bởi vì Nham Vân chẳng những không buông ngón tay của nam nhân ra mà còn ái muội tiến đến bên tai của nam nhân: "Ta thấy ngươi sống không tốt như vậy, chắc là thực thiếu ngân lượng, nếu không ta cho ngươi". Đôi môi của y dán bên tai của nam nhân, nhiệt khí bên môi của y phả vào trong tai của nam nhân, nhưng ngữ khí của y lại đạm mạc tới làm cho người ta phát lạnh……

"Ngươi có ý gì?". Nam nhân vươn 1 bàn tay khác ra, che bên mặt ửng đỏ của chính mình, hắn nhìn chằm chằm Nham Vân, vẻ mặt mù mờ, "Ngươi nghĩ muốn cho ta bạc để làm gì?".

Nham Vân bình tĩnh liếc mắt nhìn nam nhân một cái: "Chỉ cần ngươi hầu hạ tốt bạn hàng buôn bán với Trang phủ của ta, muốn bao nhiêu ngân lượng cũng không có vấn đề gì, lão bản thành Bắc kia thích nam nhân, đúng lúc mấy ngày này y muốn thử ôm nam nhân, loại chuyện này ngươi sở trường nhất, ngươi có kinh nghiệm như vậy, ngươi đi……". Mỗi câu của y đều làm cho nam nhân cảm thấy tức cười.

"Ngươi nói cái gì?". Nam nhân trừng lớn hai tròng mắt nhìn Nham Vân chằm chằm, Nham Vân thế nhưng muốn cho hắn bồi người khác, để hắn đi hầu hạ người khác, muốn hắn đi bồi người khác ngủ, hắn trăm triệu không làm được.

"Còn muốn ta nói lại lần nữa à?". Nham Vân bỏ tay của nam nhân ra, ngón tay của nam nhân đều bị y niết tới chết lặng, không có cảm giác, nam nhân thật nghĩ muốn cứ rời đi như vậy, nam nhân không bao giờ.. muốn nghe y vũ nhục nam nhân nữa, nam nhân thật khổ sở, nhưng y lại một chút cũng không lưu tình, càng nói càng khó nghe, nam nhân bị tát 1 cái.

Nam nhân không có đánh trả.

"Đây là lần cuối cùng ta nói chuyện với ngươi, ngươi tốt nhất đem những gì muốn nói đều nói hết đi, về sau sẽ không có cơ hội". Nam nhân thản nhiên nhìn về phía Nham Vân, sau đêm nay thì từ nay về sau hắn không bao giờ … lại để ý tới Nham Vân nữa, hắn nợ Nham Vân thì hôm nay liền một lần trả hết nợ, "Ta không muốn sẽ dây dưa sẽ cùng ngươi, ngươi đánh ta cũng tốt, chửi ta cũng thế, ta biết là ta làm lỡ chung sinh (cuộc đời, cả đời) của ngươi, khiến ngươi vuột mất Liễu Phong, ngươi muốn đánh liền đánh, muốn mắng liền mắng, nói xong ta liền hồi phủ, từ nay về sau không thiếu nợ nhau".

Đây là nhượng bộ cuối cùng cuối cùng của 1 người trưởng bối, 1 ngừoi sư phó, 1 công cụ tiết dục của nam nhân, không có chút sợ hãi nhìn Nham Vân.

Muốn đánh đánh, muốn mắng liền mắng, dù sao Nham Vân cũng sẽ không để ý, Nham Vân cũng sẽ không cảm thấy đau, lại đau như thế nào cũng không bằng tim của nam nhân đau như vậy, nam nhân đã sớm không cần.

Nham Vân nhìn nam nhân chằm chằm, muốn động thủ nhưng nhìn thấy đôi mắt ướt át của nam nhân thì y thế nhưng có chút không xuống tay được, nam nhân thấy y không hề động thì chậm rãi nói: "Nếu ngươi không đánh, không mắng thì ta đi đây, chỉ hy vọng về sau ngươi đừng quấy rầy ta nữa, nếu ngươi thích Liễu Phong thì trở về Thanh Sơn là được, Liễu Phong hẳn là sẽ chấp nhận ngươi".

Nam nhân xoay người muốn đi.

Nham Vân túm y sam của nam nhân, chỉ nghe "roẹt" 1 tiếng, y sam của nam nhân đều bị y xé đứt, nam nhân xoay người lại không thể nhịn được nữa giơ tay quăng cho Nham Vân 1 cái tát…….

Nam nhân tát vào khoảng không.

Không đánh tới.

Nham Vân lãnh đạm nở nụ cười: "Ta không cần ngươi dạy ta, cái này ta đều hiểu hết, Liễu Phong sớm hay muộn sẽ chấp nhận ta, ta nhìn thấy ngươi liền bực bội, vì sao ta tới đâu thì ngươi lại tới đó, ngươi muốn đi thì đi xa 1 chút, đừng để ta nhìn thấy ngươi nữa, ngươi sao lại không biết xấu hổ như vậy". Y chán ghét nhíu mày.

Nam nhân ngẩng đầu nhìn Nham Vân, vẻ mặt hắn khó chịu: "Nếu ngươi biết Liễu Phong sớm sẽ chấp nhận ngươi thì ngươi sẽ không cần phải quấy rầy ta lần nữa, ngươi muốn tìm tiểu quan có thể đi thanh lâu, có thể đi địa phương khác, lúc trước ngươi cần gì ôm ta lần nữa, còn nói cái gì chờ ngươi sau khi lớn lên sẽ đối tốt với ta, ngươi có từng đối tốt với ta không?".

"……"

"Ngươi còn không bằng ngươi khi còn bé, hiện giờ ngươi căn bản không phải là người". Nam nhân vịn khung cửa, hắn cảm thấy chính mình sắp đứng không vững nữa, "Cho dù ngươi không để ý tới ta thì ta cũng không nghĩ muốn để ý ngươi, ngươi cần gì một kích vũ nhục ta, về sau ta sẽ không xuất hiện trước mặt ngươi là được, ngươi nghĩ rằng ta rất muốn nghe ngươi nói những lời kia sao? Ta phi…….?". Hắn rất bình tĩnh nhưng sắc mặt trắng bệch, thấp giọng nói, tiếng "phi" cuối cùng của hắn nghe nhẹ hều vô lực, hắn đau thấu tim, chính mình sao lại dạy dỗ ra tên bại hoại như thế.

"Ta lại như thế nào cũng là ngươi dạy ra, ngươi muốn thương tâm thì cút xa một chút, thật sự là xui xẻo". Nham Vân lãnh đạm nói xong, phất tay áo rời đi, y phất tay áo tạo ra nhiệt lưu đập vào trên mặt của nam nhân, trên mặt nam nhân một mảnh nóng rát, khí lực toàn thân của nam nhân đều giống như bị rút hết, nam nhân đã không có khí lực để thương tâm.

Nam nhân chật vật ngồi bệt xuống dưới đất, trong miệng hắn nỉ non như có như không: "Ngươi như thế nào có thể đối ta như thế……". Hắn nhắm mắt lại, lông mi hơi hơi run run trong gió.

Bầu không khí oi bức vô cùng.

Liền suốt đêm gió giống như đều đang nhẹ nhàng mà thở dài, nhìn thấy đại môn của Trang phủ đóng chặt, Hỏa Nhận kia lại chậm rãi nhích tới bên người của nam nhân, bồi ở bên người hắn, Hỏa Nhạn đứng ở bên người của hắn lẳng lặng chuyển động, cho tới khi hắn hồi phủ thì Hỏa Nhận mới bay trở về Trang phủ (Nhận Nhận ui bỏ thèng chủ mất dạy kia về làm thú cưng nhà c nhóe)

Liền ngay cả lãnh binh khí (vũ khí lạnh) cũng hiểu cảm tình hơn so với người kia.

Nam nhân vô lực trở lại trong phủ, đợi thật lâu Mạt Đồng cùng Phật Hàng cũng không trở về, hắn đi lòng vòng trong Tích phủ, tới giờ Tý thì hắn đứng ở cửa sau chờ Cửu Hoàng

Trên mặt nam nhân không có chút huyết sắc, mí mắt vẫn giật giật, chờ tới chờ lui đều không có nhìn thấy Cửu Hoàng tới đón hắn, đến nỗi khi hắn nghe được tiếng bước chân có người đi tới thì hắn chậm rãi đi lên trên.

Tầm mắt rất tối, không thấy rõ bộ dáng của đối phương, chỉ có thể nhìn thấy là một bóng người thong thả tới gần, bởi vì vừa rồi nam nhân bị Nham Vân vũ nhục nên tâm tình của hắn rất xấu.

Nam nhân hữu khí vô lực nói một câu: "Ngươi đã tới rồi, vì sao không đánh xe ngựa tới?". Hắn chậm rãi nói, ngữ khí của hắn bình tĩnh nhưng thanh âm cũng rất sa sút.

Không đánh xe ngựa tới thì phải chạy trốn như thế nào.

Nam nhân nghĩ muốn đánh cược một lần, hắn cũng chỉ có cơ hội lần này, hôm nay hắn đã suy nghĩ rất kỹ rồi, hắn bình tĩnh mở miệng: "Vì sao ngươi không nói lời nào, hôm qua không phải ngươi nói muốn dẫn ta đi sao?".

"……"

"Ngươi chính là hối hận, nếu ngươi không muốn dẫn ta đi thì ngươi tự mình rời đi đi……". Nam nhân cũng sẽ không miễn cưỡng người khác, lại càng không mặt dày mày dạn, bởi vì đối phương không nói lời nào.

"……"

"Gần đây thời tiết càng ngày càng nóng, nếu ngươi đi rồi thì đừng quay trở lại, thật ra ngươi cũng không cần tìm ta, ta rất nhanh hẳn là sẽ rời đi nơi này". Nam nhân đã suy nghĩ kỹ rồi, hắn cũng không có thể lại ở lâu dài ở nơi đây, hắn muốn sống 1 mình, hắn không muốn cùng 1 chỗ với ai hết, việc này với hắn mà nói quá mệt mỏi, nếu Cửu Hoàng không tới thì qua mấy ngày nữa hắn cũng một mình rời đi.

Đương nhiên là thừa dịp thời điểm Phật Hàng cùng Mạt Đồng không biết rời đi, nam nhân nghĩ như thế, nói xong lời nói trong lòng, nhưng lúc này lại nghe tới bóng đen lạnh lùng mở miệng……

"Ngươi thế nhưng muốn chạy trốn……". Thanh âm của đối phương lạnh như băng, rét lạnh tới tận xương, nam nhân lập tức nghe ra thanh âm này không phải là Cửu Hoàng, đây là Mạt Đồng……. (bỏ nhà theo giai bị bắt tại trận, phen này thúc thảm rồi)

"Ta……". Nam nhân hết đường chối cãi.

"Ngươi đang đợi ai?". Mạt Đồng nắm cổ tay của nam nhân, phát lực xiết chặt, trước đó tay nam nhân bị Nham Vân niết tới chết lặng, lần thứ hai bị người nắm, hắn rất đau, lại không ai biết được điều này.

"Không đợi ai". Nam nhân lắc đầu.

"Ngươi muốn chạy trốn cùng ai?". Mạt Đồng tràn ngập tức giận, y kéo nam nhân vào trong phủ, y đẩy ngã nam nhân lên ghế ở đại đường, nam nhân suýt nữa té trên mặt đất, y nguy hiểm nhìn nam nhân chòng chọc, "Ta mới đi ra ngoài trong chốc lát mà ngươi đã muốn bỏ trốn cùng dã nam nhân, xem ra không giáo

huấn ngươi 1 chút thì ngươi không biết nghe lời".

Mạt Đồng rút cái roi bên hông ra, dùng sức quất lên đất, mặt đất bên cạnh nam nhân bị cắt ra 1 vết thật sâu, quất tiếp như vậy thì nam nhân khẳng định mất mạng…….

207. Chương 207

"Ta không đợi ai". Nam nhân không muốn liên lụy Cửu Hoàng, hắn không thừa nhận, "Ta chỉ muốn……ta chỉ muốn……".

Mạt Đồng ngồi xổm xuống, nắm cằm của nam nhân.

Mạt Đồng rủ mắt, mặc mâu lẳng lặng nhìn chằm chằm nam nhân, trong nháy mắt nhìn thấy nam nhân vô lực thì y cúi đầu hôn đôi môi hơi mở ra của nam nhân: "Ngươi không nói ta cũng biết, ta thay ngươi mang y tới". Mạt Đồng trực tiếp đè nam nhân đặt ở trên mặt đất, y giơ tay túm da thú mao nhung ở phía sau ném lên người của nam nhân.

Cả người nam nhân mãnh liệt run rẩy, hắn run rẩy ôm da thú màu trắng kia, hắn không thể tin nhìn chằm chằm Mạt Đồng đang liếm hôn đôi môi hắn, ngón tay hắn đang không ngừng run rẩy…….

"Ngươi đã làm gì y rồi?". Nam nhân vô lực hỏi, trong lòng thấp thỏm.

Mạt Đồng bế nam nhân cả người bụi bặm lên từ trên mặt đất, ép nam nhân khóa ngồi ở trên eo y, y chế trụ thắt lưng của nam nhân, nhìn thoáng qua bàn tay đang run rẩy của nam nhân, lại ngẩng đầu nhìn nam nhân đang bất an, nguy hiểm ngỏ lời: "Ngươi đoán ta làm gì y nào, đây là lễ vật ta đưa cho ngươi, ngươi nên vui vẻ mới phải, ngươi có thể ngày ngày đêm đêm cùng một chỗ với y, vui chứ? Y chế trụ cái ót của nam nhân, làm cho môi của nam nhân để sát vào y, thuận tiện y hôn môi.

Toàn thân nam nhân đều đang run rẩy…….

Mạt Đồng nguy hiểm nheo lại hai tròng mắt, ôm nam nhân đang run rẩy tới vị trí chủ thượng, nam nhân xiết chặt da thú trong tay, y ném nam nhân lên trên bàn…….

Xé nát y phục đã rách nát của nam nhân…….

Nam nhân nhắm mắt, khóe mắt chảy xuống nước mắt, hắn cảm giác Mạt Đồng dùng roi siết cổ hắn, càng ngày càng chặt, càng ngày càng chặt, hắn muốn trở người nhưng lại bị Mạt Đồng một lần lại một lần đè xuống, hắn cảm thấy chính mình sắp bị siết chết……..

Hắn mới biết Mạt Đồng đã sớm hoài nghi hắn, từ ngày ấy nam nhân trở về từ nghĩa trang thì Mạt Đồng liền bất mãn đối hắn, thời điểm kia Mạt Đồng tựa hồ cũng đã biết được sự bất thường đó.

"Ta biết ngươi có vấn đề mà, quả nhiên là muốn chạy trốn cùng Cửu Hoàng". Mạt Đồng tràn ngập nguy hiểm ôm nam nhân, thanh âm của y thế nhưng lộ ra vài tia đau đớn khó có thể phát hiện, "Ngươi thế nhưng nghĩ muốn rời khỏi ta……".

Nam nhân cái gì cũng không, Mạt Đồng ôm hắn tới trên đùi, hắn không nói lời nào, Mạt Đồng sẽ không buông tha hắn, Mạt Đồng trừng phạt cắn hôn môi của hắn, cắn tới môi của hắn ửng đỏ, phát đau…….

Mạt Đồng ôm nam nhân từ đại đường đi tới hành lang, lại đi tới trong phòng, trong tay nam nhân thủy chung đều cầm tấm da thú kia.

Mặc kệ kịch liệt cỡ nào.

Khuất nhục cỡ nào.

Nam nhân đều không có buông tay.

Đêm nay.

Nam nhân căn bản là không đi thành (thành công).

Mạt Đồng phi thường kịch liệt, y quả thực là phát cuồng, giường cùng cái bàn đều bị y lay động tới lỏng lẻo, nam nhân cảm thấy y đã sa vào điên cuồng, nam nhân không nói gì, chỉ chịu đựng sự phát tiết của y, cho tới khi nam nhân không thể chịu được nữa mà ngất trong lòng của y.

Đêm nay.

Phật Hàng không trở về…….

Nam nhân trong say ngủ cũng không biết Mạt Đồng đã ném tấm da thú trong tay của nam nhân đi thật xa, khóe mắt nam nhân có nước mắt, Mạt Đồng cúi đầu hôn lên nước mắt của nam nhân…….

"Không được rời khỏi ta, Tích thúc……".

Tích thúc.

Tích thúc…….

Mạt Đồng đã lâu chưa gọi qua nam nhân như vậy, y thật sâu nhìn chăm chú vào dung nhan say ngủ của nam nhân, song mâu mặc sắc (đôi mắt đen như mực) của y lẳng lặng nhìn chằm chằm nam nhân đang ngủ say, trong con ngươi đậm màu kia của y lộ ra vài tia thâm ý mê người…….

Hiện giờ bọn họ đều đã không thể rời đi chỗ này, Tích phủ một mảnh yên tĩnh, Trang phủ lại thường thường truyền ra tiếng kêu thảm thiết thanh âm thê thảm kia liền ngay cả Mạt Đồng nghe vào cũng kinh hồn bạt vía.

Như oan quỷ đang thấp khóc, thanh âm kia thực khủng bố, kéo dài cả 2, 3 ngày không ngừng vang lên, mà nam nhân say ngủ lại không biết tối nay qua đi khi hắn tỉnh lại sẽ nhìn thấy thế gian bi thảm cỡ nào.

Thời điểm nam nhân tỉnh lại đã là ban đêm ngày hôm sau.

Trên người nam nhân đau nhức vô cùng, hắn chậm rãi ngồi dậy từ trên giường, nhìn thấy Mạt Đồng cùng Phật Hàng ngồi ở phía trước thương lượng sự tình.

Phật Hàng một thân áo cà sa màu bạc…….

Mạt Đồng một thân hắc bào tối đen đậm như mực…….

Bởi vì dung nhan 2 người khá tinh xảo, ngồi cùng nhau đàm luận vấn đề lại cảnh đẹp ý vui.

Trên bàn đặt vạn linh lô của Mạt Đồng, tử (tím) khí nhàn nhạt mờ ảo bốc lên.

“Ngươi lấy được Hàng ma ấn chưa?”.

“Được rồi”. Phật Hàng tràn ngập ngạo khí gật gật đầu, sau đó phát hiện nam nhân đã tỉnh lại thì hai người đều trầm mặc, đồng thời nhìn về phía nam nhân, nam nhân nhìn thấy Mạt Đồng thì cũng không biết nên nói gì.

“Ngươi tỉnh”. Mặc mâu của Mạt Đồng đảo qua hai má tiều tụy của nam nhân.

Mạt Đồng muốn an ủi nam nhân mấy câu nhưng lại cảm thấy không được tự nhiên. Y tối hôm qua mới vũ nhục nam nhân xong thì hôm nay sao có thể lại hống (dỗ) nam nhân được, như vậy nam nhân khẳng định sẽ càng thương tâm hơn, y dứt khoát coi như chuyện gĩ cũng chưa phát sinh.

Phật hàng phát hiện bầu không khí giữa hai người có chút kỳ quái, y cũng không rõ lắm trong khoảng thời gian y quay về Hoành Đỉnh thì giữa nam nhân cùng Mạt Đồng đã xảy ra cái gì, nhưng y cũng đoán được 8, 9 phần.

Nam nhân lo lắng Mạt Đồng sẽ nói chuyên hắn muốn rời đi cho Phật Hàng biết, sau khi hắn tỉnh lại liền nhìn chằm chằm vào Mạt Đồng, hắn thật sự thực lo lắng Mạt Đồng sẽ nói ra.

Nhưng may mắn là Mạt Đồng không nói gì hết.

Ngày hôm đó Mạt Đồng lúc nào cũng khắc khắc đều đi theo bên người nam nhân, nam nhân ngay cả cơ hội tới gần cửa sau đều không có, hắn tỏ vẻ bảo Mạt Đồng không cần như thế nhưng Mạt Đồng lại luôn ôm hắn, không nói một lời hôn hắn.

Mà hôm nay Phật Hàng thiết hạ cương giới (kết giới cường đại) ở Tích phủ, thời tiết nóng tới Mạt Đồng đều cảm giác được, trên bầu trời giống như hỏa thiêu, Phật Hàng thi pháp ở hậu viện ngăn cản nóng bức.

Mạt Đồng không cho phép nam nhân đi ra, hắn cảm thấy rất kỳ quái, hắn nghe được bên ngoài có tiếng kêu thảm thiết nhưng mấy lần hỏi Mạt Đồng thì Mạt Đồng đều nói là hắn nghe lầm.

Nam nhân cảm thấy không phải. Hắn rõ ràng nghe thấy rất rõ ràng, bên ngoài có tiếng kêu thảm thiết, mà hôm nay Mạt Đồng đều đuổi hạ nhân trong phủ đi hết, trong phủ cũng không giữ lại 1 hạ nhân nào, hắn cảm thấy rất kỳ quái, mà Mạt Đồng thấy hắn chịu không nổi nóng bức liền đưa hắn tới hầm băng trong phủ.

Mạt Đồng thiết lập tốt cương giới cũng đi theo vào đấy.

Cả buổi tối Mạt Đồng cùng Phật Hàng thảo luận gì đó sau lưng nam nhân, hắn cũng nghe không rõ ràng lắm, hắn liền nằm ở trên giường băng ngủ.

Nam nhân bị một trận tiếng kêu thảm thiết làm bừng tỉnh…….

"Cửu Hoàng……". Nam nhân thốt ra, hắn bừng tỉnh từ trong mộng, gọi tên của Cửu Hoàng.

Nhưng khi nam nhân tỉnh lại thì người đầu tiên nhìn thấy lại là Phật hàng, Mạt Đồng đã không còn ở hầm băng, Phật Hàng nhíu mày nhìn nam nhân một cái, giơ tay nâng cằm nam nhân lên: "Sao lại gọi tên người khác như thế, ngô sẽ thương tâm (đau lòng)". Y cười khẽ hôn nam nhân, dùng nụ hôn an ủi trái tim khẩn trương của nam nhân, y áp đảo nam nhân ở trên giường băng, rất nhanh nam nhân bị đè dưới thân y.

Phật Hàng hôn mặt của nam nhân, nam nhân thật muốn khóc, ôm ấp của Phật Hàng thật ấm áp, nam nhân giơ tay ôm ngược lại Phật Hàng, thấp giọng nói: "Chuyện tối hôm qua ngươi cũng biết?". Ánh mắt của hắn đỏ đỏ, hắn đột nhiên nghĩ muốn nói sự tình cho Phật Hàng biết.

"Không biết". Phật Hàng rủ mắt nhìn nam nhân, hôn khóe mắt ướt át của nam nhân, bên môi y thở ra nhiệt tức làm cho khóe mắt của nam nhân càng thêm ướt át, "Ngươi sẽ nói cho ngô biết sao?". Y một mực chờ, chờ nam nhân tự mình nói cho y.

"Ta muốn rời đi nơi này……". Nam nhân run rẩy ôm chặt Phật Hàng, bởi vì Nham Vân ở tại đối diện, nếu hắn ở lại thì chỉ biết càng thêm bị tổn thương, "Mấy ngày trước Cửu Hoàng tới tìm ta, nói muốn mang ta đi Tuyết Sơn, ta đáp ứng Cửu Hoàng, tối hôm qua ta không đợi được Cửu Hoàng, lại nhìn thấy Mạt Đồng, trong tay Mạt Đồng thế nhưng cầm da thú……". Hắn nhắm mắt lại, trong lòng khó chịu, nếu Cửu Hoàng chết rồi thì hắn sẽ áy náy cả đời.

Phật Hàng đã sớm biết được chuyện Cửu Hoàng tới đây, y chậm rãi nhẹ vỗ về lưng của nam nhân, y cảm giác được thân thể của nam nhân đang run rẩy, cằm của nam nhân để ở trên vai y.

Phật Hàng nghiêng đầu, hôn hôn vành tai của nam nhân: "Tấm da thú kia không phải là Cửu Hoàng, chẳng qua là da hồ ly mà thôi". Y khẽ cười lên, tiếng cười kia trầm thấp, lộ ra vô hạn ái muội…….

Hôm qua Phật Hàng đi Hoành Đỉnh lấy Hàng ma ấn, thời điểm trở về y trực tiếp đi nghĩa trang, y biết được chuyện tình của nam nhân cùng Cửu Hoàng, đương nhiên Mạt Đồng cũng biết, y đưa Cửu Hoàng ra khỏi thành trước, Cửu Hoàng thực suy yếu, y cũng sẽ không lợi dụng lúc tình địch gặp khó khăn mà thương tổn người ta, nếu làm như vậy thì nam nhân cũng sẽ khổ sở, là y để mạt Đồng đi cửa sau tìm nam nhân.

Cửu Hoàng ở lại cũng vô dụng, cũng giúp không được gì, nếu hôm qua không ra khỏi thành thì hôm nay Cửu Hoàng cũng phải chết, bởi vì hiện giờ Cửu Tiên trấn đã không phải Cửu Tiên trấn hôm qua.

Mấy ngày tiếp theo Phật Hàng cùng Mạt Đồng thay phiên nhìn chằm chằm nam nhân, không cho nam nhân đi ra ngoài, nam nhân không nói chuyện cùng Mạt Đồng, nhưng Mạt Đồng vẫn thích ôm nam nhân, mà mỗi ngày Phật Hàng lại đều mệt muốn chết quay về hầm băng. Cho tới khi nam nhân nghe được tiếng kêu thảm thiết bên ngoài càng ngày càng thường xuyên, hắn rốt cục nhịn không được hỏi Mạt Đồng cùng Phật Hàng, hai người do dự 1 lát, cảm thấy thật sự là giấu diếm không được.

"Bên ngoài rất nguy hiểm, hôm nay không đi được, sáng sớm ngày mai đưa ngươi ra khỏi thành". Thời điểm ăn cơm, Phật Hàng ôm nam nhân, bám vào bên tai của nam nhân thấp giọng nói: "Ban đêm ngủ nghe được thanh âm gì đều đừng đi ra ngoài, bên ngoài có ma". Y nói rất bay bổng, sau khi nói xong còn bảo nam nhân cơm nước xong sớm đi ngủ đi.

Ngủ.

Đương nhiên không phải ngủ đơn thuần, ban đêm đều sẽ bị Mạt Đồng lay tỉnh, Mạt Đồng luôn ôm hắn, không ngại phiền hà, khiến cho hắn mấy lần động thủ nhưng khí lực Mạt Đồng lớn hơn so với hắn.

Đêm hôm đó hàn khí trong hầm băng thập phần nặng nề, hơn nữa Phật Hàng thi triển hạ phong ấn, không khí thực lạnh, hai thân thể dây dưa cùng một chỗ trên giường băng, Mạt Đồng áp đảo nam nhân, dùng sức ôm nam nhân, y cúi đầu hôn môi của nam nhân, làm cho nam nhân không ngừng run rẩy, đôi mắt của nam nhân ướt át lại ái muội, làm cho tim y đập tăng tốc " thịch thịch".

"Buông". Nam nhân tức giận, hắn trừng mắt nhìn Mạt Đồng, "Ngươi rốt cuộc có để yên không?". Hắn thực bất đắc dĩ, đã làm bao nhiêu lần rồi.

Mạt Đồng lại không chút để ý đáp trả nam nhân một câu: "Còn chưa xong". Y nói rất nhẹ nhàng, y chế trụ hai chân của nam nhân, dùng sức ôm nam nhân, giống như muốn nghiền nát nam nhân.

"Vì sao ngươi gạt ta?". Nam nhân ngẩng đầu hỏi Mạt Đồng, môi sắp chạm vào môi của Mạt Đồng, Mạt Đồng sẽ không hôn hắn, hắn bất an giật giật, hắn lại còn trở tay chế trụ tay của Mạt Đồng, "Ngươi gạt ta làm cái gì, Phật Hàng đều nói cho ta biết". Thanh âm của hắn thực bình tĩnh. Đêm đó Mạt Đồng lừa hắn, làm cho hắn thực thương tâm.

"Lừa ngươi thì sao, ngươi còn không phải cũng không nói thật với ta sao, ngươi còn không phải cũng muốn cùng nam nhân khác chạy, nếu như không phải bị ta bắt được thì ngươi khẳng định đi cùng Cửu Hoàng rồi, ngươi sao còn có thể nhớ được ta". Tay của Mạt Đồng quấn chặt cánh tay của nam nhân, đệm chăn đều bị đá xuống dưới giường băng.

" Ngươi đối ta không tốt, vì sao ta còn phải ở tại chỗ này". Nam nhân nghiêng đầu, không nhìn Mạt Đồng.

Mạt Đồng lẳng lặng nhìn chằm chằm nam nhân 1 lát, vặn cằm nam nhân lại, khiến nam nhân nhìn y: "Nhìn ta, ta đối với ngươi tốt hay không tốt, ngươi tự hỏi lương tâm mình xem". Mặc mâu của y lẳng lặng nhìn chằm chằm nam nhân, đáy mắt không khỏi có chút tức giận, y xiết chặt cằm của nam nhân, môi của nam nhân đều bị y niết tới ửng đỏ.

Thật mê người……

Nam nhân hất tay của Mạt Đồng ra: "Ngươi thực thô lỗ……". Hắn dùng lực đẩy Mạt Đồng ra, Mạt Đồng không chú ý nên bị hắn đẩy xuống giường.

Mạt Đồng âm âm lãnh lãnh đứng lên, kéo nam nhân từ trên giường băng xuống dưới.

Mạt Đồng đè nam nhân ở trên mặt băng, cả người nam nhân đều bởi vì rét lạnh mà run rẩy, hắn vừa định nói chuyện nhưng Mạt Đồng lại dùng tư thế ôm hắn làm cho hắn ngượng ngùng.

"Không thích thô lỗ?". Mạt Đồng ôm nam nhân vào lòng từ phía sau, hai tay chế trụ thắt lưng của nam nhân, ngón tay của y rất nhỏ dài, thực tinh xảo, y nhẹ nhàng sờ soạng bụng của nam nhân 1 chút, đầu tiến đến bên tai của nam nhân đặc biệt tà khí nói, "Như thế này ta sẽ ôn nhu tới cho ngươi nghĩ muốn gọi ta Mạt đệ……".

Mạt đệ……

Mạt Đồng cố ý nói ái muội như thế……

Lúc sau suốt 1 canh giờ nam nhân hiểu sâu sắc lời nói của Mạt Đồng, y bắt chước bộ dáng bất đắc dĩ của nam nhân, nói chính mình ủy khuất (tủi thân), lại chọc cười nam nhân, nam nhân không để ý tới y.

"Ngươi đều một phen tuổi mà còn cáu kỉnh với ta". Đây là lời của Mạt Đồng nói với nam nhân vào sáng sớm hôm sau, nhưng tình huống có chút khẩn cấp, y quay đầu nhìn về phía nam nhân: "Ngươi mau thu thập một chút, chúng ta lập tức phải xuất phát".

"Đi đâu?". Sau khi nam nhân mặc chỉnh tề thì nhìn thấy Mạt Đồng ngồi ở trên băng mồm to uống rượu.

"Đi cửa thành trước, nhìn xem có thể ra khỏi thành hay không, nếu là có thể ra khỏi thành thì sau khi ra khỏi thành đi hội hợp cùng Cửu Hoàng". Mạt Đồng mang theo bình rượu đi ra ngoài, y tựa hồ nhớ tới cái gì, trở lại đi tới bên người nam nhân, cầm tay nam nhân, y kéo nam nhân đang sửng sờ ở tại chỗ, thong thả đi ra phía ngoài, "Đây không hợp ý tứ của ngươi sao, vừa có thể rời đi nơi này vừa có thể gặp mặt cùng Cửu Hoàng của ngươi, tóm lại trước rời đi nơi này rồi nói sau".

Tay của nam nhân thực ấm áp, Mạt Đồng không dấu vết xiết chặt vài phần.

Nam nhân thuận theo Mạt Đồng, bị Mạt Đồng dắt đi, hắn thấp giọng hỏi vài câu: "Vài ngày trước vì sao ngươi đối ta như vậy".

"Ta đối với ngươi như thế nào?". Mạt Đồng nghiêng đầu nhìn về phía nam nhân, mắt của y lộ ra vài phần tà khí, thấy nam nhân không nói gì thì khóe miệng của y hiện lên vài tia tiếu y tràn ngập nản lòng, y giật giật đôi môi xinh đẹp, tinh xảo, "Ngươi làm cho ta thực tức giận". Y chính là thản nhiên nói một câu, đáy mắt của mặc mâu sâu không thấy đáy, ám sắc (mắt tối màu) mê người.

Hai người mới ra hầm băng thì đập vào mặt mà tới chính là khí tức nồng đậm, Phật Hàng nhìn thấy hai người đi ra thì y giơ tay kéo nam nhân qua, ôm thắt lưng của nam nhân, nhón chân một chút, hai người nhẹ nhàng bay đi ra ngoài.

Mạt Đồng cũng đi theo ở phía sau của hai người.

Nam nhân quay đầu lại liếc mắt nhĩn Mạt Đồng một cái, phát hiện Mạt Đồng nở nụ cười, thấy thế nào tươi cười kia đều có chút xấu xa như thế nào ấy, nam nhân lập tức quay đầu lại nhìn về phía Phật Hàng.

Phật Hàng ôm nam nhân, nhìn nam nhân rồi cười khẽ: "Ngươi đỏ mặt".

"Bởi vì nóng". Nam nhân thấp giọng nói, hắn cúi đầu, thực hiển nhiên là hắn ngượng ngùng.

Lúc này thân hình Phật Hàng vừa chuyển, y dắt nam nhân chậm rãi bay theo đường biên của cương quyết. Luồng nhiệt ban đêm cuốn đóa hoa bay tới bên cạnh đường biên, hoa bay khắp thành cũng không lấn át được sát khí nồng đậm của Cửu Tiên trấn……

Nam nhân phát hiện trên đường có thi thể người ngổn ngang, trên mặt đất có máu, xa xa có tiếng kêu rên, liền ngay cả trước đại môn của Mộc gia đều tràn đầy vết máu, hắn nhíu mày, bị Phật Hàng đưa tới trên cửa thành.

Xích Luyện nột thân hỏa y sam (quần áo đỏ như lửa) đứng ở trên cửa thành, y lẳng lặng đứng ở nơi đó, y sam diễm lệ làm nổi bật làn da trắng của y, y nhìn thấy mấy người xuất hiện thì trong con ngươi u tĩnh kia không có chút dao động.

" Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?". Nam nhân đứng vững, tiện thể quay đầu nhìn về phía mấy người, "Vì sao nơi nơi đều là người chết, sát khí mạnh như vậy mà các ngươi cũng không cảm giác được sao?".

Xích Luyện nhìn về phía Tích Duyên: "Tích đại ca, việc này nói ra rất dài, hiện tại bên ngoài đều ra không được, Cửu Tiên trấn này đã thiết hạ cương giới rất mạnh, ngươi ở ngay tại bên người chúng ta là được".

" Hiện tại nơi đây an toàn nhất". Mạt Đồng tiến đến bên tai nam nhân nói vài câu, "Cái ma đầu kia muốn giết sạch mọi người của trấn trên này, kết giới mới có thể bị mở ra, mỗi khi y giết một người thì công lực liền mạnh lên, y sẽ không bỏ qua bất luận kẻ nào". Y cầm tay của nam nhân, cảm giác được tay của nam nhân đang run rẩy, y để nam nhân ngồi trên cửa thành.

Gió mạnh thổi vạt áo của bọn họ cuộn lại……

Nam nhân hơi hơi nhíu mày, nhìn qua nhìn lại đánh giá ba người trước mắt: "Vậy vì sao các ngươi không ngăn cản?". Hắn có chút khẩn trương bởi vì hắn nghe được một tiếng kêu thảm thiết từ xa truyền tới.

Xích Luyện không nói lời nào.

Mạt Đồng không nói lời nào.

Phật Hàng đi tới bên người của nam nhân, cư cao lâm hạ nhìn chằm chằm nam nhân: "Bởi vì chưa tới lúc, viêm ma hàng thế, chỉ sợ ba người sợ là chúng ta cũng không nhất định là đối thủ của y".

Nam nhân căn bản nói không nên lời, hắn đứng lên nhìn về phía dưới cửa thành, nơi nơi đều là vết máu, hắn quả thực không dám lại nhìn, Mạt Đồng ôm hắn quay lại, Xích Luyện lẳng lặng nhìn chằm chằm hắn.

Nam nhân chậm chạp ngẩng đầu nhìn hướng Phật Hàng: "Viêm ma là ai?". Thanh âm của hắn thực vô lực, thực mệt mỏi, tan ra trong gió……

Nhưng vào lúc này ——

Nam nhân nghe được thanh âm của lợi khí cắt qua mặt đất, mấy người không hẹn mà cùng nhìn về phía thanh âm phát ra, chỉ thấy trong tay Nham Vân kéo Hỏa Nhận, cả người là máu, đang đi hướng cửa thành……

Thanh âm lợi khí kia cắt qua mặt đất dị thường chói tai, vạt áo dính đầy máu tươi của Nham vân như ngọn lửa đang thiêu đốt, sợi tóc y nhẹ bay, dung nhan trắng nõn tuấn tú dính máu tươi, hai tròng mắt của y tản

ra hồng quang (ánh sáng đỏ)quỷ mị, cả người y nóng rực tới làm cho người ta không dám nhìn thẳng…….

Gió đêm thổi cuồng loạn.

Hết thảy giống như đều ngưng đọng, chỉ nghe thấy thanh âm của Hỏa Nhận cắt qua mặt đất, vật cứng ma xát mặt đất khơi dậy hỏa hoa (tia lửa) đằng đằng sát khí, Nham Vân chậm rãi đi tới, mang theo sát khí đầy người……

208. Chương 208

Trong không khí tràn ngập hơi thở huyết tinh (máu tanh).

Kiến trúc xa xa dưới màn đêm không chịu nổi hơi nóng mà dấy lên ngọn lửa, ánh lửa yêu dị kia làm cho bầu trời đêm tối tăm đỏ sẫm lên, luồng nhiệt mang theo thị khí vô hình.

Mấy người đứng ở trên cửa thành vạt áo chậm rãi bị lay động, nam nhân cau mày, chậm rãi nhìn về phía Phật Hàng, sợi tóc của Phật Hàng nhẹ bay, chậm rãi đong đưa ở trong gió.

Nhẹ nhàng bay bay.

Trường bào ngân sắc cuộn lên ở trong gió, Phật Hàng phát hiện nam nhân đang nhìn chăm chú vào mình thì y quay đầu nhìn về phía nam nhân: "Ngươi đừng nhìn ngô như thế, hiện giờ ngô phải hàng phục (bắt) y, còn chưa phải lúc". Y một thân ngạo cốt (kiêu ngạo, ngông nghênh), trong con ngươi màu nâu lộ ra ngạo khí không cho phép phản bác, trên dung nhan tuấn mỹ của y không có biểu tình dư thừa nhưng thập phần tinh xảo.

"Ngươi gạt ta". Đáy mắt bình tĩnh của nam nhân tràn ngập tức giận, cho tới bây giờ hắn chưa từng tức giận qua như thế, vô luận bọn họ đối đãi hắn như thế nào thì hắn đều không có tức giận giống hiện tại như vậy, bởi vì hiện giờ đối mặt chính là dân chúng của Cửu Tiên trấn mà không phải một mình hắn, hắn có thể không so đo bọn họ bất kính với hắn nhưng không thể trơ mắt nhìn thấy dân chúng vô tội bị sát hại tàn nhẫn.

"Chuyện này không liên quan tới ngươi, ngươi không cần phải xen vào, bọn ngô sẽ giải quyết". Phật Hàng nghiêng đầu nhìn về phía nam nhân, nhìn thấy trong con ngươi bình tĩnh ngàythường của nam nhân lóe lên tức giận, y chậm rãi đi tới bên người nam nhân, giơ tay nắm cổ tay của nam nhân 1 phen, kéo nam nhân vào trong lòng y, "Ngươi vẫn là không nên nhìn".

Ngón tay dài nhỏ của Phật Hàng che kín đôi mắt của nam nhân, nam nhân giơ tay kéo tay của y ra: "Ngươi rốt cuộc suy nghĩ cái gì, Phật Hàng, vì sao ngươi tàn nhẫn như thế?".

"……'. Phật Hàng mân môi, không nói lời nào.

"Ngươi rõ ràng có thể ngăn cản Nham Vân!". Nam nhân bắt lấy cánh tay của Phật Hàng, càng bóp càng chặt, Phật Hàng nghiêng đầu nhìn nam nhân, hai người dựa vào thật sự rất gần, hơi thở của hai người dung hợp cùng một chỗ, nam nhân thúc ép Phật Hàng: "Ngươi nhìn ta này, ngươi có thể ngăn Nham Vân lại nhưng vì sao ngươi không làm1?".

Phật Hàng lẳng lặng liếc mắt nhìn nam nhân một cái, đôi mắt đẹp mê người của y lộ ra vài phần không kiên nhẫn: "Ngô muốn Nham Vân chết thì Nham Vân cũng phải chết có giá trị". Y không muốn giải thích nhiều.

Nam nhân hiểu được.

Nam nhân không hỏi nhưng trong lòng cũng rất là bất mãn, tầm mắt của hắn phóng qua đầu vai của Phật Hàng nhìn về phía Xích Luyện đứng sau Phật Hàng, Xích Luyện im lặng không lên tiếng nhìn chăm chú vào hai người đang "thân mật".

"Bằng hữu của ngươi đang nhập ma". Thanh âm nam nhân run rẩy nhìn chằm chằm vào Xích Luyện mặt không có biểu tình, hắn giơ tay chỉ Nham Vân đang từ xa xa thong thả đi tới, Nham vân đi rất chậm rất chậm.

Cực kỳ coi thường người khác!

"Ta biết". Xích Luyện thản nhiên gật đầu, thanh âm của y thực thong thả, con ngươi u tĩnh của ynhìn chằm chằm nam nhân, giống như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với nam nhân nhưng y thủy chung lại đều vẫn duy trì trầm mặc.

Nếu biết thì tại sao còn không hỗ trợ áp chế?!

Mạt Đồng nói với nam nhân rằng bọn họ tạm thời liên thủ cùng Xích Luyện giải quyết Nham vân trước, Phật Hàng vốn là muốn đối phó Xích Luyện, nhưng mà viêm ma hiện thế muốn phá tan phong ấn hỏa ma.

Tại loại thời điểm này Phật Hàng cùng Xích Luyện cũng không có đối chọi gay gắt, nam nhân bị Phật Hàng ôm, nam nhân cảm thấy hết sức mệt mỏi, nếu hiện tại hắn có linh lực thì tốt rồi.

Mạt Đồng nhảy xuống cửa thành, y rút lợi tiên (cái roi sắc bén) bên hông ra, chém giết cùng Nham Vân, bóng roi, ánh lửa liên tục lóe lên, thân ảnh của hai người cấp tốc lóe lên.

Loảng xoảng ——

Trong nháy mắt phần trước của khách *** bị roi của Mạt Đồng quất sụp, Nham Vân cực nhanh vọt lên

giữa không trung hiện lên hỏa ảnh, lệ khí của Hỏa Nhận vô hình mà sắc bén chém xuống mặt đất.

Nam nân cảm giác được cửa thành đang lay động, Phật Hàng ổn định thân hình của nam nhân, Mạt Đồng không phải là đối thủ của Nham Vân, Nham Vân giết người nhiều như vậy nên hiện nay công lực tăng nhiều.

Nam nhân buông lỏng tay của Phật Hàng ra, nghĩ tới Xích Luyện đang ở đây, nhưng Phật Hàng giơ tay tóm được nam nhân, chậm rãi ôm sát nam nhân, "Ngươi đi đâu?". Hơi thở y thở ra phun phun bên tai của nam nhân, kích thích màng tai của nam nhân, ngưa ngứa, nong nóng…….

Phía dưới đánh tới khó phân biệt.

Trên cửa thành Phật Hàng dây dưa cùng nam nhân, Xích Luyện mấp máy môi hợp xướng, lẳng lặng đứng ở đỉnh cửa thành, gió mạnh thổi y bào của Xích Luyện bay bay, tóc dài bay múa như ngọn lửa đang khiêu vũ, Xích Luyện tĩnh lặng như nước, vẫn không nhúc nhích, mi tâm của Xích Luyện bất ngờ thoáng hiện linh quang nhàn nhạt, hào quang kia chậm rãi lưu chuyển (quay vòng), khuôn mặt Xích Luyện hẹp dài, đôi môi khẽ ngậm…….

Yên tĩnh tới giống như dung nhập đêm tối tối tăm……

Phật hàng thi triển định thân thuật (phép làm ng‘ khác đứng hình) cho nam nhân, nam nhân không động đậy, hắn chỉ có thể đứng ở trên cửa thành nhìn chằm chằm hai người đánh nhau ở phía dưới, thân ảnh Nham Vân vừa động thì Mạt Đồng liền phát ra công kích.

Đôi mắt nam nhân gắt gao nhìn chằm chằm Phật Hàng: "Ngươi thả ta ra, mau cởi bỏ định thân chú cho ta".

"Ngô không thể thả ngươi ra, ngươi chờ ngay tại nơi này đi". Ngón tay dài nhỏ của Phật Hàng xoa hai má của nam nhân, ngón tay nhẹ nhàng cọ xát hai má của nam nhân, trong con ngươi của y phản chiếu khuôn mặt của nam nhân, y sáp qua hôn lên môi của nam nhân, "Y phục của ngươi đều ướt rồi, ngươi không cần nổi nóng, bọn ngô sẽ giải quyết".

Tiếng nói của Phật Hàng rất trầm thấp, thực dễ nghe.

Phật Hàng tràn ngập ngạo khí hôn nam nhân, y nắm cằm của nam nhân, hôn đôi môi của nam nhân, hô hấp của nam nhân nặng thêm, loại thời điểm này y thế nhưng sẽ hôn nam nhân.

Lông mi của nam nhân run run trong gió, trong chớp mắt Phật Hàng biến mất khỏi cửa thành, nam nhân đứng yên không thể động, nhìn 3 người chém giết, khiến cho nhà cửa đổ, mặt đất sụt lún.

Lửa cháy xa xa cáàng cháy càng mạnh.

Mái tóc dài cùng y phục lộn xộn của nam nhân theo gió tùy ý cuồng loạn, toàn thân hắn trở nên nóng bỏng, khóe mắt của hắn ướt át, không khí nóng bức giống như muốn làm bỏng làn da.

Mắt của nam nhân rất đau, có nhiệt dịch chậm rãi chảy xuống, nhìn thấy nhà cửa sụp đổ, mặt đất rạn nứt, quang mang chiến đấu kịch liệt đầy trời, cùng vô số thân hình bóng dáng chớp lóe theo gió…….

Ánh mặt trời bao trùm bầu trời của Cửu Tiên trấn, linhbàn màu đỏ tươi chậm rãi phô thiên cái địa bao phủ bầu trời của trấn trên, kinh văn màu đỏ che kín huyết khí tràn ngập giữa không trung…….

"Thiên, khí, kích, đãng……". Miệng Xích Luyện nhẹ nhàng nói ra từng chữ từng chữ, quanh thân y như có ngọn lửa thiêu đốt, mi tâm của y có linh quang nhàn nhạt thoáng hiện…….

Xích Luyện đang tố pháp (làm pháp thuật) ——

Trong nháy mắt sấm sét ầm ầm, một đạo sấm chớp bổ trúng hồ Cửu Tiên, mặt hồ rung động "xoẹt xoẹt", ánh chớp vỡ vụn như đường vân trên mai rùa tràn ngập cả hồ Cửu Tiên, mà lúc này…….

Mạt Đồng quất lợi tiên "vút vút", cùng Nham Vân một đường đánh tới trên không Cửu Tiên hồ, Phật Hàng chợt gia nhập vào trận chiên của hai người, linh quang lóe lên, Hỏa Nhận nổi lên linh khí cao nghìn trượng……

"Hôm nay các ngươi đều phải chết!". Thân hình Nham Vân cấp tốc chớp lên, cả người thị khí, áp qua tà khí của Mạt Đồng, y một cước đạp bay Mạt Đồng, Mạt Đồng té trên mặt đất, đập ra 1 cái hố to.

Khóe miệng của Mạt Đồng tràn ra tơ máu, y hơi hơi nhíu mày 1 chút, xương cốt bên trong sắp gãy, y mới vừa chống người đang chuẩn bị đứng dậy thì Nham Vân từ trên trời giáng xuống, Hỏa Nhận chẩn xác chém hướng y.

Mí mắt nam nhân chớp 1 cái: "Đừng……". Giọng nói của hắn lộ ra vài phần bất đắc dĩ, hắn thấp giọng nỉ non, hoàn toàn la không ra tiếng, đây không phải điều hắn muốn nhìn thấy.

Mạt Đồng giơ tay cản lại nhiệt diễm (ngọn lửa nóng cháy) kéo tới, miệng còn liên tục mắng Nham Vân là kẻ điên, bên môi lãnh đạm của Nham Vân hiện lên khoái ý thị huyết, Nham Vân vung Hỏa Nhận, hỏa diễm (ngọn lửa) như quái thú đang rít gào…….

"Tránh đi chứ, ngô sao lại kết giao với kẻ vô tích sự như ngươi thế này, tốt xấu gì ngươi cũng là ma tôn!". Phật Hàng một bên nhắc nhở Mạt Đồng một bên lòng bàn chân dẫm lên liên hoa (hoa sen) pháp trận, y cấp tốc đạp lên lưng của Nham Vân, trận pháp dưới chân cấp tốc tản ra, kim quang hiện ra, y vọt người lên cao, trong miệng niệm kim cương chú, dưới chân đạp hóa tội (xóa bỏ tội lỗi) liên (hoa sen)…….

Ngưng thần.

Tĩnh khí.

Phật hàng làm Phật ấn.

Quanh thân Phật Hàng lóng lánh quang hoa (ánh sáng) nhàn nhạt, Nham Vân cấp tốc đáp xuống, quang mang của Hỏa Nhận cũng bớt đi, cái này làm cho nam nhân kinh ngạc không thôi, Phật Hàng thế nhưng giữ lại tu vi của Phật gia.

Mạt Đồng phi thường bất mãn với lời nói của Phật Hàng, y xoay người vọt lên không trung, khi thoáng lướt qua Nham Vân thì y dùng sức đạp lưng của Phật Hàng 1 cước, y đáp qua đầu vai của Phật Hàng…….

Mượn lực lượng của Phật Hàng bay lên đỉnh tửu lâu, y bị thương, tựa vào nơi đó thở, trên mặt anh tuấn lộ ra vài phần vô lực.

"Hôm nay ngô muốn thay trời hành đạo, giết ngươi ma đầu này". Lúc này thanh âm tràn ngập ngạo khí của Phật Hàng càng biến ảo khôn lường, giống như âm thanh tới từ thiên ngoại (ngoài bầu trời, xa xôi), lập tức vang lên chính là Phật âm.

Trong miệng Phật Hàng tụng chính là kim cương chú, chú văn màu vàng quấn quanh thân thể của Nham Vân, Nham Vân định phá tan trói buộc của chú văn, Phật Hàng đạp Nham Vân bay vào trong cái hố thật lớn mà trước đó Mạt Động đập ra……

Nham Vân bị đạp té xuống ——

Khóe miệng Nham Vân tràn ra máu tươi, cười nhạo Phật Hàng: "Ma tôn lại không chỉ có 1 người, ngươi không biết rằng chỉ bằng ngươi thì không giết ta được sao!". Y cười tới quỷ dị, té trên mặt đất, lạnh lùng đứng lên.

Phật Hàng chiếu sáng quanh thân của y, nam nhân nhìn thấy mủi chân y điểm nhẹ bay lên không trung, chỉ pháp trong tay y biến hóa nhanh chóng, y vung tay lên, một cái ấn đỉnh hình vuông trượt ra từ trong ống tay áo.

"Ngô không được nhưng Hàng ma ấn có thể ——". Phật Hàng ngạo khí tận trời quét mắt liếc Nham Vân 1 cái, nhìn Nham Vân đi ra từ trong cái hố, Phật Hàng vung hàng ma ấn, niệm tụng lục tự chân ngôn quyết.

Hàng ma ấn kia kích mở ra quang mang màu vàng, linh khí kim quang tận trời bắn ra bốn phía, hàng ma ấn biến ảo thành linh trận pháp thật lớn, cấp tốc áp hướng Nham Vân, Hỏa Nhận của Nham Vân dùng sức chém xuống hàng ma ấn…….

Trong chớp mắt hàng ma trận pháp dùng sức đè xuống, nện mặt đất ra cái dộng sâu thật lớn, khách *** cùng mộc lâu phía trước toàn bộ sụp đổ xuống, phỏng chừng Nham Vân là dữ nhiều lành ít, nam nhân nhắm mắt, không muốn lại nhìn…….

Phật Hàng thu hồi hàng ma ấn.

Sau một lát thế gian nháy mắt yên tĩnh.

Mà giờ phút này Xích Luyện chậm rãi mở mắt ra, vào lúc này hồ nước Cửu Tiên sóng to gió lớn lại bắt đầu bốc lên, từ đáy hồ chui ra một con quái vật đầu cá thân người khổng lồ, khôi giáp đầy người cùng tay cầm chùy khổng lồ, trong miệng đầy răng cưa dài.

Yêu nghiệt…….

Nham Vân bay ra từ trong động, Hỏa Nhận đánh xuống đầu của quái ngư nhân, quái vật kia nháy mắt ngã xuống đất, công lực của y cấp tốc tăng trưởng, Phật Hàng cũng đánh không chết y.

Phật Hàng cùng Mạt Đồng qua lại thay phiên đối phó Nham Vân, Nham Vân bị đánh tới lần lượt lui bước, nhưng thị huyết cùng sát khí của Nham Vân lại ngầm bạo tăng!

Trong mắt nam nhân rối ren bất an.

"Một cái xú hòa thượng, 1 con tôm chân mềm mà muốn giết ta, không dễ dàng như vậy đâu". Nham Vân phát ra tiếng cười càn rỡ, cuồng phong thổi bay y sam của y, cuồng loạn tới làm cho nam nhân không dám nhìn thẳng, con ngươi lanh đạm của y phản chiếu ra liệt hỏa hừng hực, tiếng nói trong trẻo của y thản nhiên tuyên cáo: "Hôm nay ta liền cho các ngươi viên mãn tâm nguyện, cho các ngươi cùng đi chết".

Trong thanh âm lạnh lùng thản nhiên của Nham Vân lộ ra vài tia tiếu ý càn rỡ, đôi mắt lãnh đạm ẩn hàm sát khí vô hình, toàn thân y liền bao phủ ở bên trong hơi thở thị huyết.

"Xích huynh đệ, làm phiền ngươi lại đây thay ta cởi bỏ chú thuật……". Nam nhân hướng Xích Luyện xin giúp đỡ, Xích Luyện chậm rãi đi tới bên người nam nhân, thay nam nhân cởi bỏ chú thuật.

Nam nhân lễ độ nói lời cảm tạ, lại phát hiện Xích Luyện vẫn không nhúc nhích nhìn mình, hắn hỏi Xích Luyện vì sao làm con ngư nhân quái kia xuất hiện, nhưng Xích Luyện không trả lời, hắn tổng cảm thấy được Xích Luyện là cố ý, nhưng Xích Luyện không muốn nói thì hắn cũng sẽ không hỏi hỏi, Cửu Tiên trấn đang loạn, mọi người trên trấn bị giết hết, hắn khó có thể tiếp nhận được.

Xích Luyện nhìn nam nhân chăm chú, đôi mắt thâm thúy nhìn không thấy đáy: "Chuyện này không liên quan tới ngươi, ngươi không cần khổ sở".

"Nham Vân là ta dạy dỗ". Nam nhân cảm thấy nghiệp chướng nặng nề.

"Nham Vân là ma".

"Ta biết nhưng bản tính Nham Vân không xấu, nếu lúc này Liễu Phong ở đây thì có thể ngăn y lại". Không phải pháp lực Liễu Phong cao mà là Nham Vân cực kỳ để ý Liễu Phong.

Lời của Liễu Phong thì Nham Vân sẽ nghe.

"Ngươi một mực ở trấn trên, Nham Vân giết người thì ngươi không có khả năng không biết, vì sao ngươi không ngăn cản Nham Vân". Nam nhân thực loạn, cảm thấy thực hoang đường, hắn nhìn về phía Xích Luyện, "Còn có……".

"……"

"Mộc cô nương đâu?". Nam nhân nhớ tới Mộc Phàm Phương, hắn nghi hoặc nhìn về phía Xích Luyện, "Vì sao nàng không có cùng một chỗ với ngươi?". Hắn cho rằng Xích Luyện sẽ bảo vệ Mộc Phàm Phương.

"Vì sao nàng sẽ cùng một chỗ với ta?". Xích Luyện hỏi lại nam nhân.

"Vậy……". Vậy nàng ở đâu?

Nam nhân không hỏi ra miệng được, hắn dứt khoát nhìn chằm chằm Xích Luyện, chờ Xích Luyện trả lời.

"Đã chết". Xích Luyện thong thả nói, nhìn thoáng qua ba người đang đấu pháp dưới cửa thành, chậm rãi nói, "Mộc phủ, Trang phủ, tất cả phàm nhân của Cửu Tiên trấn đều chết ở dưới Hỏa Nhận của Nham Vân".

"Vì sao ngươi không cứu?". Nam nhân hỏi Xích Luyện.

Xích Luyện thản nhiên trả lời: "Vì sao ta phải cứu……".

"Vậy phu nhân của Nham Vân, nàng còn sống không?". Nam nhân chậm chạp tới gần Xích Luyện, hắn giơ tay bắt lấy cánh tay của Xích Luyện, tay hắn đang run rẩy, "Ngươi trả lời ta".

"……"

Xích Luyện không nói chuyện nhưng nam nhân đã muốn biết đáp án rồi, Nham Vân rất tàn nhẫn, phạm hạ đại sát giới như thế, Nham Vân sớm bước vào vực sâu vạn kiếp bất phục, hoàn toàn rơi vào ma đạo.

Nam nhân cảm thấy chính mình đứng không nổi nữa, Xích Luyện đỡ hắn, ôm hắn vào trong ngực, Xích Luyện để hắn tìm một chỗ ngồi xuống, nam nhân vô tri vô giác tìm 1 địa phương ngồi xuống.

Xích Luyện đi xuống hỗ trợ.

Nam nhân ngồi dưới đất sững sờ, cho tới khi hắn cảm giác được dưới bầu trời nổi lên mưa đá nhỏ vụn, hắn ngồi dựa vào tường vây của cửa thành, lưng của hắn dán lên tường đá lạnh như băng, căn bản là không dám quay đầu lại xem.

Hết thảy đều phi thường hỗn loạn……..

Nam nhân nghe được tiếng nguyền rủa ngạo mạn trầm thấp của Phật Hàng, nghe được tiếng cười lạnh bay bổng của Xích Luyện, nghe được tiếng mắng tức giận của Mạt Đồng, cùng tiếng cười điên cuồng của Nham Vân, hơn nữa tiếng vũ khí va chạm, tiếng linh khí va chạm nổ tung, vô số quang cảnh cùng lóe lên, ma phong nổi lên bốn phía, viêm khí tràn ngập.

Mưa rơi càng lúc càng lớn.

Ánh lửa ngập trời bị áp chế, nơi nơi đều là sương khói, khói lửa chậm rãi bay vào bầu trời, có vẻ hiu quạnh lại thê lương, mưa bụi tràn ngập tầm mắt của nam nhân……..

Cả thành đều là máu, chảy vào trong Trường Giang và Hoàng Hà (2 con sông lớn ở Tung Của), tắm máu Cửu Tiên trấn.

Cả người nam nhân đều bị ướt, hắn không biết bọn họ đánh bao lâu rồi, không khí cấp tốc hạ nhiệt độ, nhiệt khí bị áp chế xuống, cho tới khi cương giới bị phá tan, thân thể của hắn lúc nóng lúc lạnh, hắn ngồi ở trong mưa hôn mê bất tỉnh.

Nam nhân bị người lay tỉnh.

Thời điểm nam nhân tỉnh lại thì đã ở trong 1 tự miếu rách nát, trong ngôi miếu đổ nát này âm u, tối tăm, trong không khí có mùi máu tanh, hắn lập tức liền cảm giác được bất thường.

Nam nhân mới vừa nâng mắt lên thì nhìn thấy Nham Vân cầm Hỏa Nhận đứng ở trước mặt hắn, toàn thân của Nham Vân ướt đẫm, con ngươi lãnh đạm kia nhìn chằm chằm nam nhân, Hỏa Nhận trong tay của Nham Vân đang tản ra quang mang trong trẻo nhưng lạnh lùng…….

Nơi này không có những người khác.

Nam nhân không có nhìn thấy Mạt Đồng, không có nhìn thấy Cửu Hoàng, cũng không có nhìn thấy Xích Luyện……..

Nam nhân chỉ nhìn thấy Nham Vân……..

Nam nhân theo bản năng chậm rãi lui ra phía sau, Hỏa Nhận kia vắt ngang trên cổ của nam nhan, cả người Nham Vân đều là máu…….

Nam nhân cũng phân không rõ đây là máu của Nham Vân hay là của người khác.

Cây cỏ khô trên mặt đất bị nam nhân ma sát tới rung động sàn sạt, hắn đang không ngừng lui về phía sau, bên ngoài trời mưa thật sự lớn, tim của hắn đập rất nhanh, Nham Vân điềm tĩnh cũng thong thả đi tới khi hắn lui về phía sau……..

"Ngươi đừng lại đây…….". Nam nhân thấp giọng yêu cầu, thanh âm của hắn đang run rẩy, trên người hắn đều bị mưa xối hết, không ngừng nhỏ bọt nước, đầu của hắn thực choáng.

"…….". Nham Vân nâng Hỏa Nhận, tới gần nam nhân.

"Vì sao ngươi bắt ta tới đây?". Nam nhân sắc mặt bình tĩnh nhìn Nham Vân, nhưng là trong lòng cũng rối loạn bất an, "Ngươi đã làm gì bọn họ rồi? Ngươi rốt cuộc…….rốt cuộc…….".

Nham Vân không thèm nhìn nam nhân, cầm Hỏa Nhận chậm rãi nâng cằm của nam nhân lên, nam nhân không dám lộn xộn, Hỏa Nhận thực sắc bén, nam nhân ngước mắt lên thì nhìn thấy Nham Vân lãnh đạm nhìn hắn chăm chú.

"Ngươi trả lời ta". Nam nhân miễn cưỡng đè xuống bất an trong lòng, hắn bình tĩnh nhìn về phía Nham Vân, thấy khóe miệng Nham Vân lộ ra cười nhạo, mi mắt của hắn nhẹ nhàng run lên một chút.

"Chính là ngươi, sư thúc, theo ta trở lại Thanh Sơn". Nham Vân điềm tĩnh nói xong, nam nhân phát hiện cánh tay của y chảy máu, nam nhân thấy y không nói chuyện.

Nam nhân không hiểu ý tứ của Nham Vân.

Thấy nam nhân không nói chuyện thì Nham Vân buông Hỏa Nhận xuống, ném Hỏa Nhận tới một bên: "Ngươi yên tâm, các [phu quân] của ngươi không sao, ta chỉ bắt ngươi đi mà thôi, hiện giờ bọn họ còn vội vàng xử lý đám viêm thi nhảy nhót lộn xộn ở Cửu Tiên trấn". Cho nên sẽ không đuổi theo, nam nhân đương nhiên không biết rằng Nham Vân mất rất nhiều khí lực mới thoát ra được.

Đương nhiên nam nhân cũng không ngốc như vậy, hắn cũng hiểu Nham Vân phải dẫn hắn theo: "Nếu ngươi dùng ta để áp chế bọn họ thì ta có thể nói cho ngươi việc này là vô ích".

"……". Nham Vân không thèm nhìn nam nhân, chậm rãi ngồi xuống.

Nam nhân vừa định đứng lên thì Hỏa Nhận của Nham Vân liền để ngang cổ của nam nhân: "Muốn chạy à, đâu có dễ dàng như vậy, nhưng mà ngươi không cần lo lắng, trước khi trở lại Thanh Sơn thì ta sẽ không giết ngươi".

Nam nhân ngồi xuống không nhúc nhích, hắn không nhận sự thủ hạ lưu tình (vì tình nghĩa mà khoan hồng

vào lúc hành quyết) của Nham Vân: "Nếu Liễu Phong biết được ngươi tàn sát cả 1 thành trấn, biết ngươi giết nhiều người như vậy thì Liễu Phong nhất định sẽ không tha thứ cho ngươi".

Nham Vân vô lực vỗ vỗ mặt của nam nhân:" Việc này không cần ngươi lo lắng, quan trọng là ... hiện giờ ta đại tăng (ý nó bảo trình nó bi h cao òi), ta có năng lực làm cho Liễu Phong thuộc về ta". Y bất định nhìn chằm chằm nam nhân, nhìn thấy áo của nam nhân hơi hơi rộng mở, còn đôi mắt xao động đang nhìn y chằm chằm, đôi môi của nam nhân tản ra sáng bóng đầy đặn.

Phản ứng đầu tiên của Nham Vân chính là thành thật nam nhân này tản ra mị lực thành thục đang trêu chọc y, nếu không phải hiện tại y không có khí lực thì y sẽ xâm chiếm nam nhân.

Nam nhân ghé vào lỗ tai Nham Vân khuyên bảo Nham Vân, y căn bản là không có nghe nam nhân nói cái gì, y cầm Hỏa Nhận lướt qua từ cằm tới cổ của nam nhân, lại trượt tới xương quai xanh……..

209. Chương 209

Ánh mắt của Nham Vân thủy chung đều dừng lại ở trên mặt của nam nhân, nhìn thấy vẻ mặt nam nhân kinh ngạc, hoảng hốt, thẹn thùng…….

"Ta khuyên ngươi vẫn là không nên trở về". Nam nhân biết chính mình không nên nói nhưng vẫn nói ra, Nham Vân nhìn hắn chằm chằm, tựa hồ đang chờ đợi lời nói tiếp theo của hắn, hắn nắm chặt cây cỏ khô dưới thân, "Chẳng những giết nhiều người như vậy mà ngươi còn giết phu nhân kết tóc của ngươi, Liễu……".

Lời của nam nhân còn chưa nói xong thì ngón tay dính máu tươi của Nham Vân chậm rãi phủ lên hai má của nam nhân, y đụng tới hai má nóng bỏng của nam nhân, nhìn thấy bộ dáng lảng tránh của nam nhân thì y nhẹ nhàng nhéo nhéo mặt của nam nhân: "Thì tính sao, chẳng lẽ ta còn cần người ngoài đến đau lòng sống chết của phu nhân ta sao?".

Nham Vân sáp tới bên môi của nam nhân rồi nở nụ cười…….

Nhất là khi nhìn thấy biểu tình xấu hổ vô cùng của nam nhân, Nham Vân có thành kiến rất sâu với nam nhân, y cảm thấy nam nhân rất có lỗi với y, nếu không phải nam nhân chen ngang giữa y cùng Liễu Phong thì y cùng với Liễu Phong sớm đã có kết quả rồi, y đều không thể cảm thấy bộ dạng nam nhân đẹp, chỉ có người xinh đẹp giống Liễu Phong như vậy mới có thể lọt vào mắt của y.

Y – Nham Vân là môn chủ của Nham môn, tuy rằng y chính là nhất thời thất bại, kia cũng không đại biểu y về sau không thể đoạt lại, y nhất định sẽ đoạt lại Nham môn từ trong tay của tà đế.

Y không có khả năng giữ nam nhân tại bên người, hơn nữa nhiều năm trước nam nhân không có liêm sỉ giả mạo Liễu Phong như vậy, y sao lại có thể để 1 người nguy hiểm có tâm cơ như vậy tại bên người chứ, hơn nữa ở trong mắt y thì vị sư thúc này hiện giờ tên là Tích Duyên, trước kia tên là Liễu Tích Vân, nam nhân

này rất có thủ đoạn, lúc trước thời điểm ở Thanh Sơn, mỗi người đệ tử đều kính ngưỡng nam nhân, nhưng là nam nhân ra vẻ đạo mạo này lại lén tìm y "tầm ~ hoan", còn đi trêu chọc Liễu Phong, cùng ra cùng vào với Liễu Phong……

Mà hiện giờ cách nhiều năm thời điểm khi y gặp lại nam nhân này thì bên người hắn vẫn không thiếu nam nhân như trước, liên tiếp mấy người đều có lai lịch không nhỏ, Nham Vân quả thực không thể không bội phục năng lực của nam nhân này, có thể đùa giỡn đám người kia tới xoay quanh, nam nhân này rốt cuộc có phương pháp gì mà làm cho những người đó gắt gao quấn quít lấy hắn như vậy.

Nam nhân này hoàn toàn không có tiền tài, 2 là vô dụng, 3 là vô sắc (không có sắc đẹp), ngoại trừ thân thể của hắn ra thì không có gì đáng giá cả, chẳng qua nam nhân không biết xấu hổ này mở chân ra hầu hạ đám người kia thôi.

Nham Vân lại không ngu ngốc, việc này rất dễ nghĩ ra, y vừa hèn mọn nghĩ vừa dùng Hỏa Nhận khều y sam của nam nhân ra, trên người của nam nhân bị mưa làm ướt át, bọt nước chậm rãi rơi xuống từ hai má, Hỏa Nhận phát ra quang mang mờ mờ ảo ảo, trong ngôi miếu miếu đổ nát thực yên tĩnh, bên ngoài cũng rơi xuống hạt mưa to bay bay.

Nam nhân đụng vào cái bàn phía sau, thanh âm va chạm phá lệ rõ ràng, cánh tay của hắn đang run rẩy, bởi vì Hỏa Nhận của Nham Vân đã đẩy y sam của hắn ra……

Trượt về phía khố đầu (aka quần lót) của nam nhân……

Nam nhân nắm chặt khố đầu của mình, hắn vô tội nhìn về phía Nham Vân: "Ngươi thanh tỉnh một chút đi, ngươi giết nhiều người như vậy, khó có thể nào lúc này còn muốn cùng ta cường giao……(aka hiếp râm). Khi Nham Vân nhắm mắt thì hắn nói ra khỏi miệng, nếu là ngày thường thì hắn trăm triệu nói không ra được loại lời nói này.

Con ngươi lạnh lùng của Nham Vân bình tĩnh tới đáng sợ, y đẩy tay của nam nhân ra, chậm rãi cởi khố đầu của nam nhân, nam nhân nghe được thanh âm y phục bị cắt vỡ, thân thể cũng từng chút từng chút chạm đến không khí hơi lạnh……

Nam nhân phát ra tiếng hừ nhẹ rất nhỏ, bởi vì Hỏa Nhận của Nham Vân chậm rãi lướt qua da hắn, mang tới một trận một trận chấn động mãnh liệt cho ngực hắn, hắn chỉ có thể nhịn xuống thanh âm của chính mình, mấy lần hắn khuyên bảo Nham Vân cũng không có tác dụng, Nham Vân chỉ càng đối đãi hắn càng thô bạo hơn, tay của hắn chậm rãi buông thỏng ở bên hông……

Nam nhân nửa nằm trên mặt đất, y sam có chút lộn xộn, tố y ướt át kia dính chặt vào thân thể của hắn, Nham Vân lạnh lùng đứng ở trước mặt hắn, dùng Hỏa Nhận di chuyển trên thân thể của hắn……

Nham Vân cư cao lâm hạ nhìn chằm chằm nam nhân, hắn bị nhìn chong chọc tới nỗi có chút bất an, hắn không có nhìn Nham Vân, tựa đầu qua một bên, bọt nước rất nhỏ chậm rãi rơi xuống từ 2 má của hắn.

Nam nhân cảm giác miệng khô lưỡi khô nhưng lại không thể nắm tay Nham Vân, hắn muốn uống nước, hắn chính là không hề để ý cái nhìn chăm chú của Nham Vân, trong ngôi miếu đổ nát rất yên tĩnh……..

Không khí trở nên ái muội.

Ân……..

Hỏa Nhận lướt qua ngực của nam nhân, nam nhân còn thật sự nhẹ nhàng "ân" 1 tiếng, y vén y sam lên, cưỡi ngồi ở trên người của nam nhân, hai người tiếp xúc thân mật, làm cho nam nhân bất an tự lui lui về phía sau……..

Nham Vân áp chế nam nhân, giơ tay ra nâng cằm của nam nhân lên, 1 tay ném Hỏa Nhận xuống, xoa ngực của nam nhân, lập tức cảm giác được thân thể của nam nhân đang chấn động kịch liệt.

"Sư thúc, thích không?". Nham Vân chậm rì rì chớp chớp mắt nhìn chằm chằm nam nhân, y cúi đầu tiến đến trước ngực của nam nhân, nam nhân do dự theo dõi y, nam nhân cảm giác được ngực rất nóng, hơi thở của y và xúc cảm nóng ướt đang chậm rãi quanh quẩn, nam nhân giơ tay muốn đẩy y ra nhưng cổ tay lại bị y tóm lấy, lập tức nghe được y chậm rãi nói: "Đỏ đỏ a, sư thúc, ngươi thật sự là không biết xấu hổ". Bên môi y phả ra hơi thở không ngừng kích thích nam nhân, giống như muốn cho nam nhân mất đi lý trí.

"Không được nói". Hai tay của nam nhân chống lại bờ vai của Nham Vân, đẩy cũng đẩy không ra, hắn cảm giác được ngực bị dùng sức hút, bị cắn tới có chút phát đau.

"Như vậy cũng có thể có phản ứng, ngươi trời sinh là mặt hàng này rồi". Nham Vân giơ tay bắt được chân của nam nhân, thanh âm của nam nhân yếu ớt, trở nên vô lực, lộ ra một chút mê người như vậy……..

"Ngươi vũ nhục ta quá nhiều, chẳng lẽ ngươi còn cảm thấy chưa đủ sao?". Nam nhân giơ tay túm được bàn tay của Nham Vân đang xoa nắn hắn, hắn cố lấy dũng khí nhìn về phía Nham Vân, trong mắt của hắn có chút ướt át.

"Ngươi có phiền hay không a, ta muốn như thế nào thì liền như thế ấy, ngươi không muốn liền nhắm mắt lại". Trong con ngươi của Nham Vân tràn đầy vô tình cùng mỏi mệt, bởi vì vừa trải qua trận chiến kia nên bây giờ y mệt chết đi được.

Trong bóng đêm.

Nham Vân chậm rãi đè người lên, thân thể của hai người dán lấy nhau.

Thân thể của nam nhân trở nên nóng bỏng, Nham Vân áp nam nhân tại trên đống cây cỏ…….

Không cho nam nhân đứng dậy, vô luận hắn giãy dụa như thế nào thì Nham Vân đều có biện pháp làm cho

hắn chậm rãi mềm nhũn, làm cho toàn thân hắn trở nên vô lực mặc Nham Vân xâm lược.

Lại như thế nào thì nam nhân cũng sống cùng Nham Vân mười mấy năm.

Nam nhân yếu ớt nằm trên mặt đất, Nham Vân đụng đến chân cùng lưng vô cùng nóng của nam nhân, trán của y chống lên trán của nam nhân, phát hiện nam nhân hình như bị phong tà xâm lấn.

Gần đây nam nhân luôn bởi vì thời tiết ác liệt mà thường xuyên bị bệnh, mà hiện giờ hắn cảm thấy rất nóng, rất nóng, thân thể hắn, hai gò má của hắn giống như đang bốc cháy……

Tay nam nhân khoát lên trên vai của Nham Vân, hắn cảm giác vật thể ướt mềm từ chân, 1 đường trượt tới bên môi của hắn, hắn cảm giác được đôi môi cực nóng của Nham Vân dán lên mặt bên của hắn.

"Ngươi say mê, thực thích bị đối đãi như vậy đúng không?". Nham Vân thờ ơ đối đãi nam nhân, y chiếm được hiệu quả mình muốn, y rất hiểu nam nhân, "Ngươi biết không ngươi thực mẫn cảm? Nhẹ nhàng đụng ngươi một chút thì ánh mắt của ngươi liền đã ươn ướt, còn luôn lộ ra một bộ bộ dáng [mau ôm ta]…….".

" Không có, ta không có, đó là ngươi tự cho là như vậy, cũng không phải ý nguyện chân thật của ta, ngươi không thể áp đặt cho ta như vậy……".

Nham Vân rất nóng.

Nam nhân rất nhanh liền cảm giác được…….

Trong không khí.

Trong bóng tối.

Cực nóng kia dung hợp cùng nóng ướt, không ngừng ma xát, không ngừng giao hòa, không ngừng nóng lên.

Nham Vân thưởng thức vẻ mặt ý loạn tình mê của nam nhân, hắn sặc tới ho khan vài tiếng, ngực chậm rãi phập phồng, hắn đích thực vô lực, khoát lên người Nham Vân, 1 tay Nham Vân giữ đầu hắn, tay còn lại nắm chân của hắn.

Nham Vân nhìn đến biểu tình hỗn loạn của nam nhân thì đắc ý nở nụ cười, "Sư thúc, ngươi đã muốn làm Liễu Phong như vậy thì trên đường đi Thanh Sơn, ngươi liền tạm thời sắm vai Liễu Phong một chút đi".

Nham Vân thấp giọng nói xong, bế cả người nam nhân đứng lên, đột nhiên cõi lòng nam nhân trào lên 1 cảm giác thật khó chịu…….

Mái hiên trong ngôi miếu đổ nát có chút cũ nát, có mưa rơi vào, rất nhiều giọt mưa rơi ở trên người của hai người, trong ngôi miếu đổ nát âm u ẩm ướt truyền đến từng đợt tiếng thở kiềm nén, cùng tiếng khuyên bảo đứt quãng của nam nhân.

Làm trưởng bối nam nhân có quyền khuyên bảo Nham Vân nhưng Nham Vân cũng có quyền không nghe.

Y sam của nam nhân lộn xộn, Nham Vân nửa ôm nam nhân, nhìn đến y phục của nam nhân tuột xuống tới bả vai, đôi môi phun ra khí diễm (hơi thở nóng bỏng), nóng bỏng tới dọa người…….

Lông mi dài mà cong của Nham Vân hơi hơi run run, y cúi đầu đánh giá nam nhân, lông mi khẽ che đôi mắt mê người, làm cho người ta không thấy rõ thần sắc trong mắt của Nham Vân bây giờ.

"Ngươi không được cứu". Cái trán nóng bỏng của nam nhân để tại cái trán của Nham Vân, so với trước đó thì bây giờ hắn bình tĩnh lại rất nhiều, "Ngươi đời này không được cứu trợ!".

Nam nhân đề cao âm lượng!

Tiếng nói thành thục hùng hậu của nam nhân quanh quẩn ở trong ngôi miếu đổ nát…….

Nham Vân không để ý tới nam nhân.

Ôm nam nhân.

Ôm nam nhân.

Dùng sức ôm.

Nam nhân nắm chặt đầu vai của Nham Vân, ngón tay hắn đều có chút trở nên trắng bệch, hai người bị mưa xối ướt hai má, như có như không dính lấy nhau, Nham Vân giữ chặt hai chân của hắn, hắn cảm thấy khó chịu, hắn nghiêng đầu bảo Nham Vân buông tay, hắn mới vừa nói chuyện thì đôi môi liền đánh mạnh lên bên mặt của Nham Vân.

Hai người đồng thời ngây ngẩn cả người.

"Ngươi nói cái gì?". Nham Vân nghiêng đầu hỏi nam nhân, hai má của y khẽ cọ đôi môi của nam nhân, chóp mũi của hai người nhẹ nhàng mà chạm vào nhau, "Ngươi nói cái gì, lớn tiếng 1 chút".

Không khí rất tốt, Nham Vân tựa hồ cũng không nghĩ muốn phá hư, thanh âm của y đều biến thấp vài phần…….

Nam nhân lập lại một lần: "Cánh tay ngươi đang chảy máu". Là roi của Mạt Đồng quất ra vết thương thật sâu, miệng vết thương vô cùng dọa người, cánh tay của Nham Vân đang chảy máu nhưng Nham Vân lại giống như không có việc gì…….

Nham Vân nhíu mày 1 chút, nhìn đến nam nhân thụt lùi thì bàn tay to của y xoa xoa cái ót của nam nhân, nâng đầu nam nhân lên, đôi môi của y phủ lên môi của nam nhân……

Hai tay của nam nhân giữ chặt đầu vai của Nham Vân, hắn nhíu mày một chút, cảm giác được Nham Vân điềm tĩnh hôn hắn, nhưng cách hôn cũng rất bừa bãi, đáy mắt bình tĩnh của hắn lộ ra vài phần hỗn loạn.

Đôi mắt đẹp của Nham Vân bán khép, lẳng lặng nhìn bên mặt của nam nhân.

Hôn.

Ôm.

Lại không ai biết được Nham Vân suy nghĩ cái gì.

Đêm này thực dài, ngoài căn miếu đổ nát mưa phùn kéo dài……..

Ngày hôm sau nam nhân bị Nham Vân mang theo đi hướng Thanh Sơn, đường tới Thanh Sơn rất xa nhưng Nham Vân không có trực tiếp ngự phong đi mà là mang theo nam nhân đi đường bộ.

Nam nhân không có lên tiếng, hắn đoán Nham Vân hẳn là còn có sự tình khác muốn làm, hai người đi vào Lưu Phong thành, bởi vì y phục của Nham Vân dính vết máu, người đi trên đường đều tránh né Nham Vân.

Nam nhân chậm chạp đi theo phía sau y, Nham Vân dẫn nam nhân tới bố trang thay y phục cho cả 2, chưa trả bạc thì lão bản của bố trang tựa hồ nhận thức y, chẳng những không dám lấy tiền mà còn muốn mời y uống trà.

"Không rảnh". Nham Vân hờ hững cự tuyệt.

Sau đó Nham Vân ăn, uống ở trong thành cũng không phải trả bạc, nam nhân đương nhiên cũng liền hưởng ánh sáng của y, ăn uống, mặc cũng không cần bạc, nam nhân cũng không cảm thấy kỳ quái bởi vì tổng đàn của Nham môn chính là Lưu Phong thành.

Sau khi vào đêm.

Nham Vân dẫn nam nhân tới nhà tắm ở đầu phố, bởi vì là đêm khuya, bãi tắm không có bao nhiêu người,

Nham Vân tựa vào trong bồn tắm, trong dục trì đều là máu, nam nhân đơn giản không dám tới gần.

Nam nhân không có tới tắm rửa trong dục trì mà ngâm mình ở trong mộc dũng, hai người tắm rửa sạch sẽ, Nham Vân bảo *** chủ bưng 2 chén trà tới, *** chủ kia nhìn thấy trong dục trì đều là máu thì cũng không dám hỏi, đi làm dựa theo phân phó của Nham Vân.

Sau khi nam nhân tắm sạch sẽ thì chậm rãi mặc y phục vào, dùng dây cột tóc buộc tóc lên, Nham Vân tựa vào trong dục trì hờ hững nhìn nam nhân 1 cái, dùng dược cùng bố đái (băng vải) mà *** chủ chuẩn bị cho Nham Vân, tự mình thượng dược, tự mình băng bó.

Nam nhân đứng ở bên cạnh dục trì hỏi Nham Vân: "Ngươi dẫn ta tới Lưu Phong thành làm cái gì, không phải ngươi muốn đi Thanh Sơn sao?". Hắn không rõ ý tứ của Nham Vân, nhưng hắn cũng biết Nham Vân làm như thế, khẳng định có mục đích của Nham Vân.

Nham Vân cũng không e dè: "Ngươi có biết vì sao nơi này có tên Lưu Phong thành không?".

" Không biết".

"Tên này là ta đặt, ta tưởng niệm (nhớ) Liễu Phong". Sau khi Nham Vân băng bó tốt miệng vết thương thì mệt mỏi liếc mắt nhìn nam nhân một cái.

Y rất tưởng niệm Liễu Phong, tuy rằng Liễu Phong đều không phải là người đẹp nhất thế gian này, nhưng Nham Vân lại cảm thấy Liễu Phong hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn của y, hơn nữa y cùng với Liễu Phong coi như thanh mai trúc mã, cho dù trở thành môn chủ của Nham môn thì y cũng vô pháp dứt bỏ Liễu Phong, thời điểm y rời khỏi Thanh Sơn, từng nói với Liễu Phong nếu y trở lại Thanh Sơn thì khi đó năng lực của y chắc chắn vượt qua Liễu Phong, y phải chứng minh cho Liễu Phong thấy.

"Vậy vì sao lúc trước ngươi phải trộm lấy Thanh Hồn kiếm của ta, chém vỡ ngọc Tì Hưu, còn rời khỏi Thanh Sơn tự lập môn hộ, thậm chí là làm cho Bạch Vân Quan suy tàn, ngươi cố ý chọc giận Liễu Phong như thế, Liễu Phong nhất định hận ngươi". Nam nhân lẳng lặng nhìn chằm chằm Nham Vân, ánh mắt hắn thực nhu hòa, giọng nói thành thục ổn trọng, thực ổn định.

Nam nhân chính là nói sự thật mà thôi.

"Ta chỉ là muốn chứng minh cho Liễu Phong xem ta mạnh hơn y, như vậy y sẽ cam tâm tình nguyện đi theo ta". Nham Vân buồn ngủ tựa vào mép dục trì.

Nam nhân cũng không nói nữa.

Nham Vân rất nhanh liền ngủ rồi, nam nhân không gọi y, nam nhân tựa vào ghế ngủ gà ngủ gật, mấy ngày nay đi đường không có thời gian nghỉ ngơi, hai người một đường mà đi, đã ở trên đường nghe được không ít lời đồn về Cửu Tiên trấn.

Nhưng mọi người hình như cũng không biết được thân phận thật sự của viêm ma, mà đều chỉ là nghe kể lại, ba vị cao nhân hợp lực chế phục viêm ma, hơn nữa siêu độ toàn bộ viêm thi.

Cửu Tiên trấn cũng đã trở thành một tòa thành hoang tĩnh mịch…….

Theo lời nói của mọi người thì có thể biết được ba vị cao nhân đều bình an vô sự, nhưng mà nam nhân cũng không rõ tình huống của bọn họ như thế n ào, người mà hắn lo lắng nhất vẫn là Cửu Hoàng.

Bởi vì biến cố lần trước nên không biết lần sau khi gặp lại Cửu Hoàng thì nam nhân cũng không biết nên đối mặt như thế nào, hắn mấy lần đều muốn chạy trốn nhưng đều bị Nham Vân bắt được.

Hắn căn bản trốn không thoát, nhưng mà làm cho nam nhân cảm thấy thanh tỉnh chính là Nham Vân không có châm chọc hắn, nhiều nhất cười lạnh hai tiếng, thời gian trôi qua hắn cũng không chạy nữa, Nham Vân ngoại trừ dẫn hắn lên đường thì cũng không có làm chuyện tình nguy hiểm khác.

Hai người ở lại Lưu Phong thành 3 ngày, Nham Vân có phòng ngủ riêng ở tại khách *** này, khách *** này thực thượng đẳng, thực hoa mỹ, tùy ý có thể thấy được đồ sứ Thanh Hoa tinh mỹ, người ra vào khách *** đều là khách thương cùng đại phú.

Nham Vân ở lại đây 3 ngày.

Lưu Phong thành này có rất nhiều thương khách lui tới, ngựa xe như nước, thắng cảnh phồn hoa, nam nhân cũng không đi ra khỏi khách ***, Nham Vân ngủ bao lâu thì nam nhân ngủ bấy lâu.

Thời điểm nam nhân tỉnh lại thì Nham Vân đã sớm tỉnh, trên bàn cũng bày đầy đồ ăn, Nham Vân chậm rãi ăn cơm, nam nhân cũng không cần y mời mà tự mình đi qua ăn cơm.

Bụng nam nhân đã 3 ngày chưa ăn gì cho nên hắn ăn tới có chút vội, nhưng là không đến mức lang thôn hổ yết (ăn như hổ đói), miệng của hắn căng phồng, chậm rãi nhai, lại không phát ra thanh âm gì.

Hôm nay đồ ăn rất hợp khẩu vị.

Nam nhân ăn tới no căng.

Nham Vân múc 1 chén canh, y uống một ngụm nhỏ, liền đưa canh cho nam nhân tỏ vẻ chính mình không muốn uống nữa, nam nhân liếc mắt nhìn Nham Vân một cái, cầm chén canh rồi uống.

"Ngươi muốn múc canh cho ta thì trực tiếp……". Lời của nam nhân còn chưa nói xong thì cảm giác được động tác trong tay của Nham Vân tạm dừng một chút, Nham Vân tựa hồ có chút mất hứng, hắn lo lắng sát khí thị huyết của Nham Vân bị kích khởi liền hàm hồ hai câu, tự mình ăn đồ của mình.

Đêm hôm đó.

Nham Vân mang nam nhân đi ra ngoài, bởi vì chính khí xao động khắp Lưu Phong thành nhưng quỷ khí cũng mạnh mẻ, thực mâu thuẫn, Nham Vân là chính phái, nhưng tổng đà của Nham môn nhốt không ít ngàn năm oan quỷ.

Chỉ cần sau khi vào đêm thì Lưu Phong thành liền không có người đi đường, tất cả *** phô cũng đều đóng cửa, chỉ có khách *** cung cấp chỗ ăn ngủ cho người qua đường và nhà tắm là chưa đóng cửa.

Nham Vân để nam nhân cầm đèn ***g đi ở bên người y, y mang theo nam nhân đi tới Phong Sơn, y gọi đỉnh núi này là "Hoành Đỉnh", Phật Hàng từng dẫn nam nhân tới 1 lần.

Nhưng lần này tới cùng Nham Vân thì tâm tình lại khác, nam nhân cảm thấy Nham Vân rất có can đảm, thế nhưng đơn thương độc mã (1 mềnh) đi địa phương của tà đế, Nham Vân dẫn nam nhân lên đỉnh núi.

Nham Vân nghiêng đầu nhắc nhở nam nhân: "Đường lên núi rất hiểm trở, đừng để bị lạc".

210. Chương 210

Sơn đạo thực gập ghềnh.

Vách núi dựng đứng uy nghiêm cao vút.

Trong kẽ hở của mỏm núi đá có nước suối chảy xuống, dưới chân chỉ dùng gỗ lim rắn chắc xây thành cây cầu, được khảm ở trên vách đá, dẫm lên phát ra tiếng vang "kẽo kẹt".

Trong núi mây mù lượn lờ, ẩm thấp dày đặc, nam nhân cảm thấy hơi lạnh, hắn kéo kéo y sam, đi theo phía sau của Nham Vân.

Nham Vân đi ở phía trước, Hỏa Nhận bay ở giữa không trung, thay y chiếu sáng đường đi phía trước.

Nam nhân vẫn duy trì một khoảng cách với Nham Vân, trong tay hắn cầm đèn ***g chậm rãi bước đi, ánh sáng nhu hòa chiếu sáng lên dung nhan bình tĩnh của hắn.

Nam nhân không thấy rõ phía dưới, phía dưới thực hiểm trở, bên cạnh lại không có xích sắt, nghe tấm ván gỗ phát ra thanh âm mà từng bước một đi tới, hắn đi theo Nham Vân, thủy chung cũng chưa nói chuyện.

Sau khi vào đêm thì có rất nhiều yêu ma.

Nam nhân luôn luôn cảnh giác, tuy rằng tuy rằng hiện giờ Nham Vân pháp lực cao cường, nhưng tới khi mấu chốt thì Nham Vân cũng không nhất định sẽ chiếu cố hắn, hơn nữa hắn thân là nam nhân, cũng không nghĩ muốn chuyện gì cũng đều dựa vào người khác, nếu không chỉ biết làm trò cười cho người khác thôi.

Hai người đi thật lâu mới xuyên qua con đường chật hẹp, đi vào cầu treo giữa sườn núi.

Trên tấm bia đá cạnh cây cầu có khắ mấy chữ "Hồi Phong Sơn", tiếp nối 2 bên là 1 cây cầu treo thật dài, phía dưới là vực sâu vạn trượng.

Đây mới là chân chính vào núi.

Nam nhân đứng ở trước tấm bia đá, gió mạnh thổi bay trường sam tao nhã của hắn, hắn vén sợi tóc bị gió thổi dính vào mặt ra, im lặng không lên tiếng nhìn về phía Nham Vân.

Nham Vân đứng ở cạnh cầu treo, nhìn về phía dưới cầu treo, y chỉ vào phía dưới nói với nam nhân: "Xem đi, phía dưới phong tỏa rất nhiều oan hồn, thế gian này bao nhiêu người chết oan, địa phủ không thu, ta đành phải thu".

" Ngươi thu nhiều quỷ như vậy tới làm cái gì, tụ âm khí như vậy sẽ ảnh hưởng linh khí của nơi này". Nam nhân đi tới bên người của Nham Vân, hắn đứng ở cạnh cầu treo nhìn xuống dưới……

Phía dưới rất tối, sâu không thấy đáy, vực sâu không đáy.

Đột nhiên ——

Cầu treo lung lay một chút, nam nhân túm lấy xích sắt bên cạnh cầu treo, hắn cảm giác được Nham Vân nhích lại gần, hai tay của Nham Vân túm lấy xích sắt, đưa cả người hắn giữ trong song chưởng của Nham Vân.

Đáy mắt bình tĩnh của nam nhân ở trong sương mù mây mù lượn lờ có vẻ có chút cảm giác hơi mông lung, đèn ***g trong tay của hắn nhẹ nhàng lắc lư, cầu dưới chân nhẹ nhàng đong đưa.

Hơi thở của Nham Vân gần trong gang tấc, nhiệt tức thản nhiên kia đã ươn ướt bên tai của nam nhân, y tiến đến bên tai nam nhân chậm rãi đè thấp thanh âm của y, chậm rãi nói với nam nhân: "Ngàn vạn lần không cần quay đầu lại nhìn, có mãnh quỷ qua đường". Y nhỏ giọng nói với nam nhân, hai người gắt gao dán cùng một chỗ, y lấn nam nhân tới mép cầu, chừa đường ra.

Nam nhân nghe được có thanh âm thổi nhạc khí, sau đó lại nghe tới thanh âm khua chiêng gõ trống, cảm giác được cầu treo nhoáng lên một cái, nhoáng lên một cái, nghe xem tình huống tựa hồ là có quỷ thành hôn.

Dần dần thanh âm kia dần dần đi xa…….

Nam nhân cảm giác được ngực của Nham Vân dán lên lưng của hắn, độ ấm truyền lại cách y phục kia làm cho hắn tổng cảm thấy được có chút xấu hổ, mà Nham Vân lại giống như cái gì cũng chưa phát sinh, thả hắn ra, tiếp tục đi phía trước.

"Theo kịp". Nham Vân nhắc nhở nam nhân, nơi này thực nguy hiểm.

Nham Vân mới sẽ không lãng phí sức lực mang nam nhân bay lên Hoành Đỉnh, y chỉ sẽ mang nam nhân đi bộ. Mà nam nhân cảm thấy không sao cả, chỉ đi bộ mà thôi, nam nhân cũng không để ý.

"Vì sao vừa rồi ngươi không thu phục đám quỷ quái kia, đây chính là địa phương của Nham môn, ngay cả ngươi cũng không quản?". Nam nhân thực nghi hoặc, vì sao Nham Vân không thu đám quỷ này.

Nham Vân dừng bước, xoay người nhìn về phía nam nhân: "Ngươi không hiểu, quỷ này phải đi âm phủ thành thân, sẽ không dừng lại ở thế gian, ta làm gì dám chia rẽ một đôi quỷ phu thê".

"Thì ra là thế". Nam nhân gật gật đầu, sắc mặt thực bình tĩnh, "Hiện giờ ta không có linh lực nên không thể cảm ứng được nhiều như vậy, ngươi nói sao thì là vậy đi". Hắn phụ họa Nham Vân.

Nham Vân liếc mắt nhìn nam nhân một cái liền chậm rãi xoay người đi hướng phía trước, Hỏa Nhận chậm rãi bay ở không trung, dọc theo đường đi nam nhân cảm giác được thái độ của Nham Vân rất lạnh lùng.

Nam nhân mấy lần muốn nói chuyện với Nham Vân, hỏi Nham Vân vì sao lại đi tới đây, có mục đích gì, hỏi Nham Vân chính là muốn tìm tà đế gây sự, lại hoặc là mang theo nam nhân tới đây, nghĩ muốn lấy hắn để uy hiếp……

Nam nhân hỏi Nham Vân mấy lần nhưng Nham Vân cũng không để ý tới hắn, cho tới khi đi lên Hoành Đỉnh, lại một lần nữa tới chỗ này thì tâm tình của hắn khác với dĩ vãng, Nham Vân đứng ở dưới cầu thang, hơi thở không gấp đứng đợi nam nhân đi lên, nam nhân hơi thở hổn hển tiêu sái tới bên người Nham Vân, lau lau mồ hôi.

"Tới rồi". Nam nhân thấp giọng nói một câu, thấy Nham Vân không kiên nhẫn nhíu mày thì hắn thẳng thắn tỏ ý, "Ngươi đi nhanh như vậy, ta lại không đi nhanh được, ta có tuổi rồi, so ra kém ngươi tuổi trẻ lực tráng……". Hắn nói chuyện có chút thở gấp, hắn không phải cố ý, hắn cảm thấy nói rõ ràng thì tốt hơn, nếu không Nham Vân lại hiểu lầm hắn nữa.

Nghe nam nhân nói như vậy thì Nham Vân ngừng chuẩn bị mở miệng chặn họng nam nhân, coi như nam nhân này thức thời, còn biết giải thích, y kéo nam nhân tới bên người.

Thổi tắt đèn ***g trong tay của nam nhân, đặt đèn ***g ở trên tấm bia đá, đỉnh núi có chút lạnh, hắn đứng ở bên cạnh Nham Vân, Nham Vân chặn gió to cho hắn, Nham Vân không có trực tiếp đi lên.

Ngược lại là điềm tĩnh hỏi nam nhân: "Ngươi đoán xem, hiện giờ trong Hoàng Đỉnh là một phen cảnh tượng như thế nào". Y không gấp gáp, y xoay người nhìn về phía nam nhân.

" Không biết".

"Nhóm phu quân của ngươi nhất định là đang ăn mừng". Khóe môi Nham Vân hiện lên vài tia tươi cười, y giơ tay tóm cổ tay của nam nhân, kéo nam nhân đang thở hổn hển lại đây……..

Nam nhân sững sờ nhìn về phía Nham Vân, hắn nhận thấy Nham Vân tựa hồ sớm biết Phật Hàng chính là tà đế……..

"Ngươi nói cái gì, ta không hiểu". Nam nhân lắc đầu.

Nham Vân nắm cằm của nam nhân, kéo nam nhân tới trước mặt y, giơ tay chỉ vào phía trên của Hoành Điện: "Phật Hàng chính là tà đế, khi giao thủ ở Cửu Tiên trấn thì ta liền nhận ra, ngươi ở cùng một chỗ ngày ngày đêm đêm với Phật Hàng, nói vậy cũng sớm biết, hiện giờ nhóm phu quân của ngươi đang ăn mừng ở bên trong, căn bản là mặc kệ sống chết của ngươi".

"Đây là cái mà ngươi gọi là chính đạo?". Nham Vân chính là muốn làm cho nam nhân thấy rõ, y bị nam nhân hủy diệt hết thảy, y phải đòi lại toàn bộ, y cũng muốn hủy diệt hết thảy của nam nhân, "Ngươi là Phật hay là ma, ngươi cũng nên hiểu rõ, giao tiếp cùng ma, còn có thể chia xẻ ngươi cùng Mạt Đồng, đừng cho là ta không biết mỗi ngày Tích phủ của ngươi đều chướng khí mù mịt". Y nhẹ nhàng hất cằm của nam nhân ra, đầu của nam nhân hơi nghiêng nghiêng, nam nhân biết y bất mãn, nam nhân cũng không nghĩ muốn giải thích.

"……."

"Làm một người nam nhân thì sẽ không chia xẻ người mình thích cùng người khác". Nham Vân liếc mắt ngắm nam nhân một cái, phát hiện trán nam nhân đang đổ mồ hôi lạnh, y tiếp tục nói: "Nếu là ta, ta tuyệt đối sẽ không chia xẻ chia xẻ Liễu Phong ta thích cùng bất luận kẻ nào, thế nhân (người đời) chỉ lấy đồ chơi ra chia xẻ, bảo bối đều là đặt ở trong nhà"

"……". Nam nhân không thể phủ nhận.

"Nếu thật sự để ý, nếu thật sự thích thì nhất định sẽ không như thế". Gió mạnh thổi bay mái tóc của Nham Vân, nam nhân ngửi được hương khí nhàn nhạt trên người của y, y nhìn nam nhân im lặng không lên tiếng trong chốc lát, khiến nam nhân nhìn y, "Ngươi thấy qua người nam nhân nào sẽ tống xuất (đưa, tặng) chính thất (vợ cả) trong nhà chính mình chia xẻ cùng người khác chưa?".

"……". Nam nhân lắc đầu.

Nam nhân đích thật là không có gặp qua……..

Chỉ có tiểu quan của thanh lâu mới có thể bị người đưa tới đưa đi, thậm chí là cộng đồng có được…….

"Sư thúc, ngươi thực thông minh, hẳn là hiểu được ý của ta, ngươi cũng có thể hiểu được đạo lý này, hôm nay mang ngươi tới đây không phải vì chuyện của ta mà chính là muốn cho ngươi hiểu rõ". Nham Vân tiến đến bên tai của nam nhân, thanh âm không cao không thấp nhắc nhở nam nhân, "Ngươi đã mờ mắt rồi, đã chẳng phân biệt được chính tà, ngươi từng thường xuyên dạy ta cùng với Liễu Phong phải phân rõ thị phi trắng đen, hôm nay ngươi tốt nhất coi trộm một chút, [phu quân] của ngươi sau khi ngươi bị ta bắt đi thì ở nơi đây hưởng lạc như thế nào".

"Ta là nam nhân". Nam nhân nhấn mạnh, "Không có phu quân nào hết". Hắn hơi nhíu mày, gió to thổi tới nỗi làm thân thể hắn phát lạnh, cổ tay hắn bị Nham Vân cầm không thể rút về.

"Lời này để bọn họ nghe được thì sẽ thương tâm, ta nói cho ngươi biết hiện giờ Phật Hàng cùng Mạt Đồng ăn mừng ở trong Hoành Điện". Nham Vân cầm cổ tay của nam nhân, kéo nam nhân từng bước một lên cầu thang, "Biết vì sao không?".

Nam nhân lắc lắc đầu.

"Ăn mừng ta trốn thoát". Nham Vân nở nụ cười, khóe miệng lạnh lùng của y dần dần sâu thêm, "Nếu ngày đó Phật Hàng liên thủ cùng Xích Luyện thì ta nhất định là không chạy thoát được đâu, đáng tiếc hai người kia có tư tâm, cũng không muốn giết ta, Xích Luyện còn giúp ta gia tăng công lực".

"Ngươi rốt cuộc có ý gì?". Nam nhân đi theo bước chân của Nham Vân đi lên cầu thang, đôi mắt của hắn gắt gao nhìn chằm chằm Nham Vân, hắn tổng cảm thấy được trong lời nói của Nham Vân có ẩn ý.

"Phật Hàng muốn chờ công lực của ta tăng nhiều 1 chút nữa thì mới giết ta, tới lúc đó y lại hút đi công lực của ta, hiện tại y thả ta đi giết người, y chỉ là nghĩ muốn ngư ông đắc lợi mà thôi, đây là cái mà y gọi là giá trị". Nham Vân nhìn thấu đáo, tâm tư của Phật Hàng y đương nhiên cũng biết rõ, y chính là muốn nam nhân nhìn rõ một chút, làm cho nam nhân này biết được chính đạo trong miệng của nam nhân thật ra mới chân chính là tà ma ngoại đạo.

Nam nhân bình tĩnh nhìn về phía Nham Vân: "Bọn họ không thích ta, coi ta là đồ chơi, ta đều biết, việc này không cần ngươi tới nhắc nhở ta. Mấy năm nay ta sống khổ sống khó cũng đều trôi qua, đối bọn họ mà nói có lẽ ta chỉ khách qua đường trong sinh mệnh lâu dài của bọn họ thôi, điều này ta cũng đều hiểu……". Hắn đã sớm hiểu được.

Không cần ai tới nhắc nhở…….

"Biết được là tốt rồi". Nham Vân đẩy nam nhân lên cầu thang, "Nếu tới đây rồi thì ngươi đi lên nhìn xem nhóm phu quân của ngươi trái ôm phải ấp như thế nào đi". Y đẩy thân thể cứng ngắc của nam nhân.

"Có coi hay không thì đều như nhau". Chân của nam nhân đều cứng ngắc, hắn thực bình tĩnh nhìn về phía Nham Vân, "Ta có tự mình hiểu lấy, lúc thời cơ tới ta tự nhiên sẽ rời đi".

Tay của Nham Vân tạm dừng 1 lúc lâu, y ôm nam nhân lên, hai người đứng ở đằng sau cột trụ lớn cách rất xa, rất xa, nam nhân nghe được thanh âm khiêu vũ ca hát bên trong……

Rất nhiều người.

Nam nhân không có nhìn thấy Mạt Đồng cùng Phật Hàng.

Nhưng bên trong thực náo nhiệt.

Rất nhiều đệ tử đang mời vũ cơ khiêu vũ.

Hơn nữa còn có âm sư đang diễn tấu.

Nham Vân ôm nam nhân, đè nam nhân trên cột trụ, bám vào bên tai của nam nhân, không ngừng nhắc nhở nam nhân, nam nhân chỉ là đồ chơi mà thôi, y muốn đập tan hy vọng của nam nhân.

Nam nhân cũng rất bình tĩnh, sau khi xem xong màn biểu diễn ở Hoành Đỉnh thì Nham Vân dẫn hắn đi trở về, thời điểm xuống núi Nham Vân cũng không để ý tới sự sợ hãi cùng kháng cự của hắn, trực tiếp túm lấy hắn bay xuống núi……

Đêm nay.

Nam nhân ngủ rất ngon, bởi vì rủ hết mọi suy nghĩ, hắn không ngại ngôn luận của Nham Vân, hắn cũng hiểu rõ vị trí của chính mình, hắn sẽ không đi kêu khóc bảo Phật Hàng cùng Mạt Đồng thu lưu hắn, hắn cũng đồng dạng sẽ không đi tìm Xích Luyện, càng thêm sẽ không lại đi nhiễu loạn Cửu Hoàng, cũng sẽ không đi phá hư Nham Vân cùng Liễu Phong, hắn cái gì không nghĩ……

Liền sống những ngày yên bình, hắn cũng không nghĩ muốn hy vọng xa vời, hắn biết Nham Vân mang theo hắn một đường trở lại Thanh Sơn là vì dự phòng ngộ nhỡ những người đó tìm Nham Vân phiền toái, tới lúc đó Nham Vân sẽ đẩy hắn ra làm lá chắn, hắn cũng biết khi Nham Vân tới Thanh Sơn rồi thì hắn sẽ không còn giới trị lợi dụng, chắc chắn Nham Vân sẽ giết hắn.

Trên đường từ Phong thành tới Thanh Sơn, nam nhân càng ngày càng ít nói, hắn cả ngày cả ngày cũng không nói chuyện, thời điểm Nham Vân thỉnh thoảng hỏi hắn thì hắn mới có thể trả lời hai câu.

Nam nhân không muốn nói, không khí lực nói, nói cũng vô ích, không bằng không nói……

Nam nhân thậm chí hy vọng nhanh tới Thanh Sơn, đó là địa phương hắn ra đời, đó là địa phương hắn sinh sống hai mươi mấy năm, hắn thực hoài niệm nơi đó, nơi đó có dấu chân của hắn từ nhỏ đến lớn.

Nam nhân thật nghĩ muốn trở về, thật muốn nhìn nhà của hắn một chút, nhưng là mấy năm nay có nhà nhưng không thể quay về, hắn mệt mỏi, chim nhỏ lạc đường nghĩ muốn trở về, đang hướng địa phương ban đầu của chính mình mà đi tới.

Thanh Sơn…….

Địa phương kia có rất nhiều hồi ức, thời khắc vui vẻ nhất của hắn đều ở đó, thời điểm buồn nhất của hắn cũng ở đó, nam nhân nhìn Nham Vân ở bên cạnh, thiên ngôn vạn ngữ cũng chỉ có thể để lại ở trong lòng.

"Hy vọng sau khi ngươi trở lại Thanh Sơn có thể xóa bỏ hiềm nghi cùng Liễu Phong". Đêm hôm nay Nham Vân cùng nam nhân không ngủ ngoài trời mà ở trong xe ngựa thì nam nhân đột nhiên nói một câu, đây là một lần trao đổi của hắn cùng Nham Vân sau nửa tháng bọn họ đi đường, hắn nói xong liền nhắm mắt lại nghỉ ngơi, sau đó không nói chuyện nữa.

Nham Vân nhìn chằm chằm nam nhân đang nhắm mắt nghỉ ngơi, cũng không nói gì, y cảm thấy gần đây nam nhân trở nên thực trầm mặc, nhưng nam nhân thỉnh thoảng vẫn sẽ cười 2 cái, chính là cảm xúc không quá ổn định.

Từ lần trước sau khi y làm loại chuyện kia cùng nam nhân thì Nham Vân cũng không có chạm qua nam nhân nữa, hơn nữa trên đường đi bệnh của nam nhân đều không có tốt lên, mà hiện giờ thân thể cũng nóng bỏng.

Nham Vân nằm xuống, y từ phía sau ôm nam nhân……..

Nham Vân cảm giác được thân thể của nam nhân hơi run rẩy, trở nên cứng ngắc, thân thể của nam nhân nóng bỏng, cực nóng…….

Nhưng nam nhân chưa bao giờ sẽ nói mệt ở trước mặt Nham Vân, nói khó chịu, nói chính mình bị bệnh, bởi vì hắn gắng gượng được, hắn không muốn làm bộ đáng thương trước mặt Nham Vân, bởi vì hắn biết Nham Vân sẽ không thương xót hắn, ngược lại còn có thể đối đãi vô tình với hắn.

Nam nhân ho khan hai tiếng, Nham Vân lật người nam nhân lại, nam nhân vẫn nhắm mắt như cũ, ở trên đường y mua dược cho nam nhân uống, ăn cũng ăn không ngon, y cũng không biết đến tột cùng nam nhân bị làm sao.

Thầy thuốc cũng chỉ nói là phong hàn (cảm lạnh), nhưng mà phong hàn lại thủy chung không tốt lên, y giơ tay sờ sờ trán của nam nhân, cái trán trở nên nóng bỏng, Nham Vân hỏi nam nhân làm sao thì nam nhân cũng không nói gì.

Nham Vân sáp tới nhìn chằm chằm nam nhân, nam nhân chính là không nói lời nào, ngực y nghẹn tới luống cuống, nghe nam nhân càng ho càng lợi hại thì y nhíu mày, trong núi hoang này ngay cả 1 nhân ảnh (bóng người) đều không có, muốn tìm dược cũng khó.

Nham Vân đánh xe ngựa chậm rãi tới trước một tòa cổ tháp bỏ hoang, y bế nam nhân đi vào, bởi vì đã là nhập thu, sau khi vào đêm trong núi thực lạnh, nam nhân ho phi thường kịch liệt……..

Nam nhân nhắm mắt lại dựa vào tường.

Nam nhân cảm giác được Nham Vân nhóm lửa trong cổ tháp……..

Ánh lửa kia chiếu sáng khuôn mặt của nam nhân, hắn cảm giác được Nham Vân ngồi ở trước người hắn thì hắn mới chậm rãi mở mắt ra, nhưng mà làm cho hắn cảm thấy bất ngờ chính là Nham Vân thế nhưng giơ tay kéo hắn qua, để hắn tựa vào trong lòng Nham Vân sưởi ấm.

Nam nhân thực vô lực, hắn thường thường ho khan hai tiếng, hắn hơi hơi mân môi, cái trán nóng bỏng để ở bên mặt của Nham Vân, hắn muốn nói chuyện nhưng cảm thấy hình như nói chuyện cũng vô nghĩa, cho nên hắn thủy chung cũng không mở miệng, ánh lửa bập bùng chiếu sáng gương mặt của hai người, trong cổ tháp có vẻ có chút quạnh quẽ, ngoài cổ tháp có cây đa già điêu tàn.

Lá rụng chậm rãi bay tứ tán, ánh mắt của nam nhân nhu hòa nhìn chăm chú ngoài cửa sổ……..

"Ngươi sao lại ho khan kịch liệt như vậy, hôm nay thời điểm đi ra khỏi thành mới uống qua dược, ngươi rốt cuộc không thoải mái ở đâu?". Nham Vân rủ mắt nhìn nam nhân chăm chú, sau đó lại bổ sung một câu, "Ngươi đừng làm chậm trễ hành trình, thời gian hàng năm này Liễu Phong đều sẽ đi Thần Hoàng sơn trang kết giao bằng hữu, nếu ta cùng với Liễu Phong bỏ lỡ thì ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi đâu". Ngữ khí của y thực lạnh lùng, thanh tuyến thực ôn hòa, thản nhiên, lạnh lùng, hờ hững đối đãi nam nhân, nhưng y lại ôm sát nam nhân.

Nam nhân cảm giác được tay của Nham Vân ôm đầu vai của mình đang chậm rãi siết chặt lại, nghe được lời nói của Nham Vân thì hắn không thể không có động tĩnh nhỏ gì, hắn hơi hơi giật giật môi, cũng chậm rãi mở miệng: "Vậy ngươi giết ta là được, hiện giờ lập tức sẽ tới Thanh Sơn, có ta hay không đối với ngươi mà nói đều như nhau".

Thanh âm của nam nhân thực vô lực, thanh tuyến thành thục thực ổn trọng, ngữ khí của hắn thực bình tĩnh, giống như sớm nhìn thấu hồng trần tục thế, nói xong hắn lại nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Nham Vân không nói gì, trong cổ tháp yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng vang lách tách của ngọn lửa.

Cho tới khi nam nhân cảm giác được cằm bị người nâng lên, hắn hơi hơi mở mắt ra, thấy Nham Vân đang nếu có chút đăm chiêu nhìn hắn, hơi thở của hai người ái muội giao hòa…….

Khoảng cách của hai người rất gần, rất gần, nam nhân sớm đã quen với khoảng cách gần như vậy, hắn không có lảng tránh, hắn chỉ nhìn Nham Vân 1 lát liền rủ mắt xuống, nhìn về phía khác.

Nam nhân biết Nham Vân đang nhìn hắn, cho tới khi nghe được Nham Vân hỏi lại hắn: "Vì sao ta phải

giết ngươi?". Nhiệt khí nhàn nhạt kia phả bên môi của hắn, môi của hắn hơi run run.

Nam nhân vô lực giương mắt nhìn Nham Vân: "Ta không có giá trị lợi dụng, ngươi còn có thể để ta sống trên thế gian này sao?". Dựa theo vô tình cùng sát nộ thị huyết trước đó của Nham Vân thì Nham Vân sao lại có thể buông tha cho hắn trói buộc vô dụng này,hơn nữa làm cho Nham Vân lỡ mất Liễu Phong, hơn nữa thù mới hận cũ cộng lại, như thế nào cũng muốn nhanh chóng trừ khử hắn.

Nham Vân vừa định mở miệng thì nam nhân ho khan mãnh liệt liền ngắt lời y, nam nhân lảng tránh y, nghiêng đầu ho khan, y khẳng định sẽ ngại nam nhân bẩn, nam nhân khó chịu nhíu mày.

Nam nhân dùng tay che miệng lại, giơ tay nghĩ muốn đẩy Nham Vân ra, để Nham Vân cách xa hắn 1 chút, không muốn lây bệnh phong hàn cho ai, huống chi thanh niên lạnh lùng trước mắt này còn thống hận hắn như thế.

Nham Vân thản nhiên nhìn nam nhân, nam nhân mới vừa giật giật đã bị y hơi ôm sát, y không để cho nam nhân đạt được ý đồ, ngón tay trắng nõn của y nắm hàm dưới của nam nhân, kéo mặt bên của nam nhân quay lại…….

Nam nhân nhắm mắt không nhìn Nham Vân, nhưng rất nhanh lại cảm giác đôi môi của Nham Vân dán tại trên đôi môi của hắn, hắn vô lực nhắm mắt lại nên đành nhìn chăm chú vào vào mặt bên trắng nõn tinh xảo của Nham Vân.

Ngón tay ngón tay thon dài của Nham Vân nắm cằm của nam nhân rồi cọ xát: "Ngươi muốn để ta giết người thì cũng không dễ như vậy đâu, nếu Liễu Phong cho rằng có thể thì ta mới có thể giết ngươi, ta đều đi tới nơi này rồi, ta không muốn bởi vì ngươi lại mất đi Liễu Phong". Đôi mắt lạnh lùng của y nhìn chằm chằm dung nhan mỏi mệt của nam nhân, thấy nam nhân diện vô biểu tình (mặt than, mặt đơ, không có biểu cảm) nhìn lại y thì ma xui quỷ khiến y cúi đầu…….

Hôn lên đôi môi nóng bỏng của nam nhân……..

211. Chương 211

Nham Vân hôn lên môi của nam nhân…….

Bởi vì nhiệt độ cơ thể của nam nhân cực nóng, làm cho môi của hắn thực nóng, hơi thở thở ra cũng là nóng rực như vậy, cảm giác nóng rực mãnh liệt kai khiến cho hắn khó có thể trốn tránh……..

Nam nhân hơi hơi nhíu mày, tùy ý Nham Vân hôn hắn, môi của y thực ướt át, hơi thở của y còn nóng hơn cả nam nhân, có vẻ có chút sáng bóng, y vuốt mặt bên của nam nhân, hơi thở của hai người rất sâu rất nặng nề.

Nam nhân cảm giác được Nham Vân nâng cằm của hắn lên, không dấu vết nghiêng đầu hôn hắn.

Nam nhân mở to hai tròng mắt, đáy mắt bình tĩnh của hắn bịt kín một tầng tình tự không rõ, hắn giơ tay bắt lấy cổ tay của Nham Vân, lại kéo không nhúc nhích được, ánh mắt của hắn có chấn động rất nhỏ.

Nam nhân ngơ ngơ ngẩn ngẩn, Nham Vân ôm hắn ngủ ở trong cổ tháp cả 1 đêm, hắn mong mỏi a mong mỏi, chờ a chờ, rốt cục tới Thanh Sơn rồi, dưới Thanh Sơn có 1 Thanh Sơn trấn.

Hai người đặt chân ở trấn trên.

Nham Vân sai người đi mời thấy thuốc chữa bệnh cho nam nhân, mười ngày liên tiếp nam nhân đều nằm ở khách ***, mỗi ngày đều có tiểu nhị cùng hỏa kế của hiệu thuốc bắc đưa cơm đưa thuốc cho hắn, còn có một vị tiểu cô nương Nham Vân thuê tới chăm sóc cho hắn, từ ngày thứ 2 hắn đi vào Thanh Sơn trấn thì không có gặp qua Nham Vân.

Nam nhân biết Nham Vân đã rời đi.

Nam nhân không có hỏi tiểu nhị, cũng không có hỏi hỏa kế của hiệu thuốc bắc.

Nhưng tiểu cô nương nói với nam nhân là Nham Vân đã an bài tốt hết thảy, ăn ở ở nơi này là đều trả ngân lượng rồi, hơn nữa cô nương này phải phụ trách chiếu cố nam nhân, còn có phí y dược sử dụng đều đã thanh toán rồi.

Nam nhân cũng chỉ là nghe nghe mà thôi, ban đêm hắn một mình ngồi ở bên giường, trong phòng của khách *** này mỗi khi tới ban đêm hắn đều sẽ nghe tiếng khóc của một người nam nhân, nam nhân kia là quỷ.

Đúng là con quỷ âm hồn bất tán, 1 con quỷ thư sinh mặt trắng nõn, thư sinh kia tuổi cũng không nhỏ, thư sinh kia luôn bám ở trên bàn khóc……

Mỗi đêm tới giờ tý lại xuất hiện.

Nam nhân nhìn thấy tồn tại của quỷ thư sinh kia.

Nam nhân bởi vì bệnh rất nặng.

Thật ra nam nhân cũng không để ý tới quỷ thư sinh kia, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện……..

Nhưng là thư sinh kia hàng đêm đều khóc, làm cho nam nhân có chút đau đầu.

Cho tới 1 đêm kia, nam nhân ngồi dậy, vén màn lên nhìn về phía bên ngoài……

"Vì sao mỗi đêm ngươi đều phải khóc, ngươi không đi đầu thai, còn ở lại thế gian làm cái gì?". Nam nhân nhìn chằm chằm quỷ thư sinh, thấy quỷ thư sinh nghe được thanh âm của hắn thì kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về phía hắn.

"Ngươi nhìn thấy ta?".

Nam nhân gật đầu: "Kia đương nhiên, mỗi ngày ngươi đều đang khóc, nghĩ muốn không chú ý ngươi đều khó".

Quỷ thư sinh kia lau lau nước mắt: "Biểu muội ta bị người đoạt đi rồi, ta thương tâm". Quỷ thư sinh kia khóc lóc thảm thiết, y ngồi ở trước bàn rơi lệ đầy mặt, nam nhân nhìn y, nghe y kể rõ chuyện cũ.

Nam nhân thấp giọng hỏi quỷ thư sinh: "Ngươi chết như thế nào?".

"Ta bệnh chết tại khách *** này, thời điểm ta chết liền ngủ ở trên giường kia của ngươi". Quỷ thư sinh kia chỉ chỉ cái giường dưới người của nam nhân, nam nhân cũng không khiếp sợ lắm, hắnchỉ im lặng nghe, "Lúc trước ta cùng với biểu muội ta trên đường đi qua Thanh Sơn trấn, trên đường đi qua nơi đây không ngờ gặp phải con cháu đại phú hộ ở trấn trên này, y đoạt biểu muội ta đi, còn vũ nhục ta trước mặt mọi người, ta tới cửa cầu kiến, y còn sai hạ nhận trong phủ đánh ta trọng thương, sai người vứt ta ở khách ***……".

Nam nhân không nói chuyện, nghe quỷ thư sinh tiếp tục nói: "Mỹ danh nói để ta tu dưỡng, còn nói ta là biểu ca của phu nhân y, hẳn là nên ở khách ***, thật ra muốn vây cho ta chết ở chỗ này, ta bệnh thật sự nghiêm trọng, y lại không cho biểu muội đến gặp ta, sau khi ta chết y ném thi thể ta ở bãi tha ma, còn dán bùa ở dưới cái giường ngươi đang ngủ, làm cho ta không đi ra được, lại đầu thai không được". Y than thở khóc lóc, nam nhân cũng không có nhíu mày, ác nhân cướp người biểu muội kia cũng quá đáng giận.

Nam nhân cảm thấy quỷ thư sinh đáng thương liền hỏi: "Ngươi chết đã bao lâu, ngươi còn nhớ rõ chứ?". Hắn nhìn cách ăn mặc của quỷ thư sinh, niên đại hẳn là còn không tính đã lâu, chắc là mới chết gần đây.

"Ta chết nửa năm trước, ta khốn khổ ở đây nửa năm, chỉ có ngươi có thể thấy ta, khách trọ khác đều không thể nhận thấy được tồn tại của ta, ta thương tâm, hiện tại biểu muội ta không biết sống tốt không……".

"Ta cũng sẽ không hại người, ngươi có thể mang ta đi gặp biểu muội ta được không?". Quỷ thư sinh có chút xấu hổ mà đề nghị, thấy nam nhân không trả lời thì y lại nhụt chí, "Nhìn ngươi bệnh cũng không nhẹ, ngươi không muốn thì coi như ta chưa nói qua".

Nam nhân suy nghĩ 1 lát mới bình tĩnh ngẩng đầu: "Ta có thể giúp ngươi, nhưng sau khi giúp ngươi xong tì ngươi sẽ đi đầu thai, không thể lại ở lại nhân gian, nếu ngươi lại ở lại thì sẽ trở thành oan quỷ".

"Được". Quỷ thư sinh tích cực đáp ứng.

"Tới lúc đó ta có thể bày 1 pháp trận tiễn ngươi ra đi, ngươi có thể trực tiếp tới âm phủ, sẽ không dừng lại ở thế gian". Tuy rằng nam nhân không có pháp lực nhưng vẫn bày trận pháp được, nếu con quỷ này ở đây lâu thì âm khí sẽ càng ngày càng nặng, sẽ làm bị thương tới khách trọ nơi đây, nếu hắn không gặp được thì sẽ mặc kệ, nhưng hắn lại gặp được loại sự tình này, hắn coi như thuận tay giúp 1 chút mà thôi.

Vì thế…….

Ba ngày sau.

Sau khi chờ thân thể của nam nhân điều dưỡng tốt thì hắn liền xé bỏ lá bùa dưới giường, dẫn theo quỷ thư sinh đi ra ngoài, hắn thu con quỷ kia vào trong ô giấy dầu, dựa theo phương hướng con quỷ kia nói đi tới Hồng phủ.

Hồng phủ là đại phú hộ của Thanh Sơn trấn, nam nhân có ấn tượng, tổ tiên người nhà này đều là kinh thương, Hồng lão gia từng đưa nhi tử của y tới Bạch Vân Quan muốn bái hắn làm thầy, lúc ấy hắn liền cự tuyệt từ ngoài cửa, hài tử kia trời sinh trời sanh tính cách không tốt, không thể nhập đạo, chính là không ngờ sẽ cường thưởng dân nữ, điều này làm cho hắn có chút tức giận, hắn mang theo ô giấy dầu tới cửa bái phỏng.

Hạ nhân của Hồng phủ mời hắn tới khách đường, Tích Duyên cầm ô giấy dầu vừa mới tiến vào thì chợt nghe tới tiếng vui cười ầm ầm bên trong ——

"Chạy trốn mau, mau, đánh nó đánh nó ——".

Vô kiên bất tồi (đánh đâu thắng đó – tên con dế) tránh mau, phản công a, ngu ngốc ——". Hai công tử cẩm y hoa phục (áo gấm hoa mỹ) bị một đám hạ nhân vây quanh, thanh âm của hai người đặc biệt trong trẻo.

Bên trong Hồng phủ khá đại khí (giàu có, xa hoa), nam nhân chậm chạp đi vào khách đường: "Ngượng ngùng, quấy rầy các vị". Hắn chủ động mở miệng, ngữ khí thực trầm ổn.

Hai nam tử cẩm y kia đang đá dế càng đấu càng cao hứng, quay đầu nhìn nam nhân, một vị trong đó nhíu mày, một vị trong đó sai hạ nhân thu đám dế đó đi.

Trang phục của hai người đều khá lộng lẫy, làm cho nam nhân đoán không ra ai là Hồng thiếu gia, xem theo tuổi thì tuổi hai người kia xấp xỉ, hai người kia đang một phen đánh giá Tích Duyên.

Nam tử mặc y sam kim sắc (màu vàng) đứng giữa nhíu nhíu mày liền ngồi xuống uống trà, mà một vị nam tử khác ăn mặc hoa hòe hoa sói còn đang đánh giá Tích Duyên.

"Ngươi có chuyện gì?". Nam nhân kia hỏi Tích Duyên, người này hết sức trẻ tuổi.

"Ta muốn tìm Hồng thiếu, mạo muội hỏi một câu không biết nhị vị ai là Hồng gia thiếu gia?". Tích Duyên cảm thấy có chút mạo muội, hai vị trước mắt này tựa hồ không quá hoan nghênh hắn, "Hôm nay ngượng ngùng đã quấy rầy tới nhị vị đá dế, ta là biểu thúc họ xa của tiểu Khuynh, muốn gặp nàng 1 chút".

"Nga, thì ra là biểu thúc của Khuynh mỹ nhân, biểu thúc có nhận được ngân lượng chúng ta sai người đưa đi nhà ngươi rồi chứ.". Nam tử ăn mặc loè loẹt kia đảo 1 vòng quanh Tích Duyên, đánh giá cách ăn mặc của Tích Duyên, "Lúc trước chúng ta chính là nói rõ ràng rồi, các ngươi cũng đồng ý để tiểu Khuynh ở lại Hồng gia chúng ta, các ngươi là nghĩ muốn đổi ý hay là cảm thấy ngân lượng không đủ, còn cần biểu thúc ngươi tự mình đi một chuyến".

"Cũng không phải, ta đúng lúc đi ngang qua thuận đường tới xem tiểu chất nữ thôi, xin đừng đa tâm". Tích Duyên thủy chung đều là khách khách khí khí, hắn tới bây giờ còn chưa rõ tới đến tột cùng ai là Hồng thiếu.

Cho tới khi hai người đồng ý để Tích Duyên gặp tiểu Khuynh thì hắn mới biết được hai vị này đều là Hồng thiếu gia, nói cách khác Hồng gia có hai vị thiếu gia, về phần là ai đoạt tiểu Khuynh thì hắn cũng không biết rõ.

Nam nhân ở hậu viện của Hồng phủ nhìn thấy tiểu Khuynh, tiểu Khuynh còn sống tốt hơn so với trong tưởng tượng của hắn, Hồng gia tựa hồ đối tiểu Khuynh rất tốt, hắn cũng chỉ là dựa theo ý tứ của quỷ thư sinh chuyển cáo (nói lại) cho tiểu Khuynh, tỏ vẻ biểu ca của nàng rất tốt, đã trở về quê rồi, bảo nàng về sau cũng đừng nghĩ tới biểu ca nữa.

Thiếu gia của Hồng phủ cũng không ngốc, khẳng định sẽ không nói chuyện tình biểu ca tiểu Khuynh đã chết cho nàng biết, nếu không tiểu Khuynh khẳng định sẽ không thuận theo (nghe theo) bọn họ, khẳng định sẽ tìm cái chết, nam nhân muốn cho nữ nhân này an tâm, hắn thủy chung đều cầm dù dù giấy dầu ở trong tay, mà tiểu Khuynh kia còn đẹp hơn nhiều so với trong tưởng tượng của hắn.

Thanh tú động lòng người, bộ dáng thực tinh khiết, ánh mắt sáng ngời trong veo như nước lại có thần, nam nhân cảm giác dù giấy trên tay run run rất nhỏ, còn có vết nước đã ươn ướt đầu ngón tay của hắn.

Quỷ thư sinh si tình này thế nhưng khóc, nam nhân bắt chuyện vài câu cùng tiểu Khuynh, hóa giải băn khoăn cùng khúc mắc trong lòng nàng.

"Tích đại ca, vì sao ngươi cầm dù, hôm nay bên ngoài trời không mưa".

"Dùng để phòng thân". Tích Duyên nở nụ cười, tươi cười của hắn thực hữu hảo, ổn trọng lại thành thục, ôn nhu hiếm thấy, làm cho tiểu Khuynh trở nên có chút ngượng ngùng.

Rất nhanh nam nhân liền cáo từ.

Thời điểm trên đường đi qua khách đường nam nhân nghe được một cái thanh âm quen thuộc vang lên: "Không biết lần này hai vị mời ta tới có chuyện gì, gần đây ta bận tìm người, ta không muốn quản nhàn sự

của hai người các ngươi, các ngươi tự mình giải quyết đi".

Thanh âm thản nhiên kia, sâu bên trong có một chút cảm giác lười biếng……

Lúc này nam nhân sửng sờ ở tại chỗ, dù giấy trong tay hắn rơi trên mặt đất, cùng lúc đó hai vị thiếu gia Hồng gia đang nói chuyện cùng Cửu Hoàng đồng thời nhìn lại đây.

Vẻ mặt của nam nhân có chút trốn tránh.

Bởi vì người nói chuyện cùng Hồng gia thiếu gia không phải ai khác mà là Cửu Hoàng ước hẹn "bỏ trốn cùng hắn ở Cửu Tiên trấn, nam nhân không biết vì sao Cửu Hoàng sẽ tới nơi đây, nhưng xem tình huống Cửu Hoàng cùng Hồng gia thiếu gia có tư giao (quan hệ cá nhân) thân mật, khi hắn nhìn thấy Cửu Hoàng thì đồng thời Cửu Hoàng cũng đã sớm nhìn thấy hắn.

Cửu Hoàng mặc trường sam hoa mỹ thuần trắng, đầu tóc dài tuyết trắng bóng mượt rối tung ở sau người, sau khi y nhìn thấy Tích Duyên thì thần thái mệt mỏi của đáy mắt lập tức thanh minh (trấn tĩnh, thư thái) vài phần, y gắt gao nhìn chằm chằm nhìn chằm chằm nam nhân, y một thân y phục hoa lệ khoan thai, muốn làm người khác không chú ý tới hắn đều thực khó khăn.

" Quấy rầy, ta tâm sự cùng với tiểu Khuynh xong rồi". Nam nhân nhặt lên dù giấy trên mặt đất, gắt gao nắm ở trong tay.

Hồng gia thiếu gia phục trang sặc sỡ đứng lên chậm rãi đi tới bên người của nam nhân: "Biểu thúc, ngươi tâm sự cùng tiểu Khuynh xong rồi a, ngồi xuống uống chén trà lại đi cũng không sao, không làm mất thời giờ của biểu thúc chứ?". Hồng thiếu gia kia mời nam nhân qua đấy, hơn nữa bảo nam nhân ngồi xuống, còn sai hạ nhân pha trà, nam nhân đặt dù giấy ở trên đùi.

Nam nhân liếc mắt nhìn Cửu Hoàng một cái……

Nam nhân không biết Cửu Hoàng có tức giận đối chuyện tình ngày đó hay không.

Nam nhân không tiện mở miệng.

Nhưng nhìn thấy khóe miệng Cửu Hoàng toát ra tươi cười miễn cưỡng thì nam nhân nghĩ muốn mở miệng chào hỏi cùng Cửu Hoàng, nhưng lúc này dù giấy để trên đùi bị Hồng thiếu gia bên cạnh lấy đi.

"Biểu thúc giống như thực thích cái dù giấy này, ta thấy người từ lúc vào phủ liền vẫn ựa hồ cầm nó như bảo bối, biểu thúc dù giấy này có chỗ đặc biệt gì vậy?". Vị Hồng thiếu gia phục trang lòe loẹt kia vừa ngắm nghía dù giấy vừa ý vị thâm trường nhìn chăm chú vào nam nhân.

"Không hề có chỗ đặc biệt, chính là khi đi ra ngoài nếu trời mưa có thể có cái dùng phòng thân ". Nam

nhân bình tĩnh cười cười, hắn giơ tay nghĩ muốn cầm lại cây dù giấy.

"Ai, biểu thúc ngươi gấp cái gì". Dù giấy bị đưa tới trong tay vị Hồng thiếu gia kim sắc y sam kia, vị kia cầm dù giấy gõ 2 cái, nam nhân nhíu mày, có 1 giây nam nhân thậm chí cho rằng hai vị Hồng thiếu gia này biết được trong cây dù giấy này có kỳ hoặc.

"Cái cây dù giấy này……". Hồng Đại thiếu kim sắc y sam vừa nói vừa liếc mắt nhìn nam nhân một cái, tựa hồ đang thử phản ứng của nam nhân, y đang chuẩn bị bung dù giấy ra, "Trong cây dù giấy này không biết có thể có bảo bối gì hay không, ân, biểu thúc của tiểu Khuynh……". Y vừa nói vừa vừa chuẩn bị bung dù giấy ra, nam nhân nhíu mày.

212. Chương 212

Cửu Hoàng thịnh tình mời nam nhân ở lại.

Cửu Hoàng biết nam nhân sẽ không dễ dàng đáp ứng như vậy. Cho nên y không đợi nam nhân trả lời đã đem nam nhân tới tiểu đình ở hậu hoa viên, y sai hạ nhân trong biệt viện đưa tới chút nước trà điểm tâm.

Ven sông nhỏ có nhạc sư đang thổi tiêu đánh đàn, trên cái ao tràn ngập hơi nước mê người, hơn nữa lụa mỏng trong đình mềm mại bay bay tăng thêm phong nhã, nam nhân thực thích địa phương này……

Nhưng là……

"Ta không tiện ở lại nơi này, ta vốn định rời đi nơi đây, ta muốn tìm 1 địa phương yên tĩnh, một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới". Nam nhân rất biết ơn ý tốt của Cửu Hoàng, hắn uống rượu cũng thưởng thức tuyệt vời chi âm của cầm tiêu cộng khúc (đàn tiêu cùng hòa âm), phát hiện Cửu Hoàng siết chặt tay hắn thì hắn mới nhìn hướng Cửu Hoàng, cũng nở nụ cười, "Lòng ta nhận ý tốt của ngươi, ta biết ngươi tốt với ta, ta sợ ta ở không quen địa phương tốt như vậy, hơn nữa ngươi cũng biết năm đó sau khi ta bị trục xuất Bạch Vân Quan……".

"Trước đây ngươi là chưởng môn Bạch Vân Quan, thần long kiến thủ bất kiến vĩ(thần long thấy đầu không thấy đuôi – ý chỉ sự thần bí), ta hiểu ngươi, hiện giờ đoán chừng Thanh Sơn trấn không có mấy người sẽ nhận thức ngươi, ngươi cứ yên tâm ở lại đi".

"Trong lòng ta có bóng ma, hơn nữa ta đáp ứng qua Nham Vân, cách y cùng Liễu Phong càng xa càng tốt". Tay nam nhân cầm khối quế hoa cao, ngậm vào trong miệng, điểm tâm vào miệng tan ra rất ngon, hắn tiếp tục bổ sung lời chưa nói hết, "Hơn nữa không muốn người khác hiểu lầm ta là người lòng tham không đáy, hơn nữa càng thêm không muốn người khác nói ta da mặt dày không biết xấu hổ".

"Ta hiểu được". Cửu Hoàng gật gật đầu, khuyên bảo nam nhân: "Nhưng đây là quý phủ của ta, ngươi ở tại đây có thể giảm bớt rất nhiều băn khoăn, nếu có người mà ngươi không muốn gặp tìm tới cửa thì ta thay

ngươi cự tuyệt từ ngoài cửa".

"……."

Cửu Hoàng rót cho nam nhân 1 chén rượu: "Hơn nữa ở lại nơi đây bồi ngươi, nếu ngươi không thích Tuyết Sơn thì chúng ta có thể ở tại nơi đây quanh năm, thời điểm nếu ngươi muốn xuất du thì ta cũng có thể đi cùng ngươi". Y thực thành ý, làm cho nam nhân khó có thể cự tuyệt, nếu lại chối từ liền tổn thương tới tình cảm, nam nhân vẫn gật đầu đáp ứng.

Nhưng nam nhân không phải bạch trụ (ở chùa, ăn chùa)…….

Nam nhân sẽ đưa ngân lượng cho Cửu Hoàng……..

Như vậy trong lòng nam nhân nhiều ít không có trở ngại……..

Nam nhân cũng không nghĩ muốn nhàn rỗi, liền thu nhận học đồ muốn cường kiện thân thể, mỗi ngày ở tiểu đình trên sườn núi của Lạc Hà Phong dạy đệ tử một ít công phu cơ bản.

Đương nhiên nam nhân sẽ không truyền thụ những thứ của Bạch Vân Quan, bởi vì nơi đây là Thanh Sơn, rất nhiều người đều muốn đi vào Bạch Vân Quan học nghệ, tuy rằng nói hiện giờ Bạch Vân Quan bị sa sút, không có thế lực rộng khắp như Nham môn, nhưng môn uy vẫn còn tồn tại, vẫn đang có không ít người nghĩ muốn trở thành đệ tử của Bạch Vân Quan.

Mà điều kiện nhập môn của Bạch Vân Quan phi thường nghiêm khắc, cho nên nơi đây thiệt nhiều người nghĩ muốn rèn luyện thân thể, sau đó đi Bạch Vân Quan cầu nghệ, dù sao có nền tảng vững chắc đưa ra thì mới có thể được nhóm trưởng lão hộ pháp thưởng thức.

Nam nhân nhận học đồ, đều làhài tử 6 tới 10 tuổi, kiến thức cơ bản phải nắm vững từ lúc còn bé, mỗi ngày hắn dạy bọn họ luyện công phu cơ bản, ban đêm trở về biệt viện.

Lần này Cửu Hoàng sống cùng nam nhân, liền ngay cả chuyện tình phương Bắc đều chỉ thị người dưới trướng đi xử lý.

Hai người coi như là trải qua 1 đoạn thời gian yên ổn.

Liền ngay cả ít nhiều người ở Thanh Sơn trấn đều có nghe nói tới chuyện ma đầu đồ trấn (giết cả trấn), Cửu Hoàng tin tức linh thông cũng biết Nham Vân chính là viêm ma, nhưng y không có nhiều đánh giá đối việc này.

"Ngươi có nghe nói chưa, mấy ngày nay Bạch Vân Quan muốn thu đồ đệ, tiểu đồ đệ của ngươi có muốn đi thử xem hay không?". Cửu Hoàng miễn cưỡng nhìn nam nhân.

"Ân, bọn nó sẽ đi". Nam nhân rất có tin tưởng, đám hài tử này dưới sự dạy dỗ công phu cơ bản của hắn thì đều tính không tồi, nhập môn hẳn là không thành vấn đề.

Cửu Hoàng ngồi xuống bên cạnh nam nhân, mái tóc dài màu trắng của y rủ ở trước người của nam nhân, nam nhân cúi đầu nhìn tóc trắng của y 1 lát mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía y: "Đêm nay ngươi luôn muốn nói lại thôi, muốn nói thì nói nhanh lên, ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì, thật ra ngươi có thể nói thẳng". Chân mày của nam nhân đều đang cười, nam nhân cảm thấy đêm nay y có chút kỳ quái.

"Ta nói thẳng thì ngươi không được tức giận". Cửu Hoàng rót rượu cho nam nhân, giơ tay cầm tay của nam nhân.

Nam nhân liếc mắt nhìn Cửu Hoàng một cái, cả 2 cùng nắm tay nhau, mới ngẩng đầu nhìn Cửu Hoàng: "Chẳng lẽ ngươi phải quay về Tuyết Sơn sao?". Ngữ khí khi hỏi của nam nhân rất nhẹ, thực thản nhiên…….

"Không phải". Cửu Hoàng lắc đầu thực dứt khoát, cũng giơ tay vén sợi tóc ướt át trên đầu vai của nam nhân lên, mặt y sáp qua, lười biếng ngửi cần cổ của nam nhân, "Ngươi mới vừa tắm rửa xong, trên người đều là mùi thản nhiên, rất dễ chịu". Nói xong đôi môi của y liền hôn cổ của nam nhân 1 chút, hô hấp nhẹ nhàng kia đảo qua cần cổ của nam nhân, làm cho nam nhân thoáng xiết chặt tay của y.

Nam nhân cảm giác hơi thở của Cửu Hoàng chui vào áo của hắn, khiến cho hắn có một chút bất an, hắn muốn giữ khoảng cách cùng Cửu Hoàng, nhưng mới vừa giơ tay thì đã bị Cửu Hoàng túm lấy.

Nam nhân thấp giọng nói: "Uống trà liền uống trà, ngươi đừng suy nghĩ cái khác". Tươi cười trên mặt hắn thực ôn hòa, ý tứ của Cửu Hoàng thực rõ ràng, hắn nói như thế nào cũng có thể đánh hơi ra 1 chút.

"Nhưng mà ngươi thơm như vậy, không dễ ngửi thì sao lại như vậy được". Cửu Hoàng giơ tay ôm thắt lưng của nam nhân, kéo cả người nam nhân tới, sau khi nam nhân đụng vào y liền sững sờ nhìn y chằm chằm, "Ta đã lâu không có như hiện giờ ôm ngươi như vậy, liền ngồi yên 1 lát đi". Đầu của y kề lên đầu của nam nhân, ôm sát thân thể của nam nhân.

Nam nhân nghiêng đầu nhìn về phía Cửu Hoàng: "Chỉ là ngồi yên 1 lát? Như thế nào có chút không giống ngươi……". Hắn mới vừa nói xong thì Cửu Hoàng thuận thế hôn môi của hắn 2 cái.

"Vậy như thế nào mới giống ta?". Cửu Hoàng giơ ngón tay thon dài xoa hai má của nam nhân, đôi mắt của nam nhân bình tĩnh nhưng hai má lại đang nóng lên, con ngươi mê người tràn ngập mệt nhọc của Cửu Hoàng lẳng lặng nhìn chằm chằm nam nhân, ánh mắt của y quẩn quanh trên mặt của nam nhân, "Có phải muốn ta [như vầy] mới nghĩ muốn ta hay không?".

Nam nhân giơ tay túm lấy cổ tay của Cửu Hoàng, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp liền thốt ra: "Ngươi nói chính là [loại nào]?".

" Chính là [như vầy]". Cửu Hoàng nhìn nam nhân chằm chằm, 1 tay ***g vào bàn tay của nam nhân, 10 ngón đan xen nhau để ở trên đùi, 1 tay chặn thắt lưng của nam nhân, cũng tiến đến bên tai nam nhân nói

một trận, nam nhân dần dần trở nên ngượng ngùng…….

Nhưng là nam nhân sẽ không giống nữ nhân làm ra vẻ yếu ớt đẩy Cửu Hoàng ra như vậy, ngược lại là tùy ý y ôm nam nhân, y bán híp mắt, vừa nhìn bộ dáng của nam nhân vừa nói chuyện với nam nhân, y thường thường sẽ bởi vì nam nhân câu nệ mà tâm tình tốt sẽ cười vài tiếng, y thật sự là thực thích bộ dáng thẹn thùng của nam nhân.

Nam nhân tới tuổi này rồi nên chịu không nổi một chút ngôn ngữ ái muội, cho dù là một chút thì hắn đều sẽ thực mẫn cảm, đều sẽ trở nên ngượng ngùng, bởi vì nam nhân như hắn tới tuổi này còn chưa có hài tử, ở thế gian đã là ít có, nói như thế nào trong lòng hắn đều có chút tiếc nuối, hắn thực thích hài tử, đáng tiếc không có cơ hội đó.

Cửu Hoàng thường thường hôn nam nhân 2 cái, nam nhân có khi sẽ né tránh nhưng phần lớn thời điểm đều là tùy ý y hôn nam nhân, y muốn ôm nam nhân đến trên đùi, nam nhân không thích nên y cũng đành từ bỏ, nhưng là ôm một cái, hôn nhẹ nam nhân thì có thể, đôi môi của nam nhân đều bị y hôn tới ửng đỏ thì y mới chậm rãi buông môi nam nhân ra.

" Năm nay Liễu Phong không có đi hội hữu (kết giao bạn bè), đặc biệt ở lại Thanh Sơn, bởi vì Nham Vân tới Bạch Vân Quan, nhưng mà tình huống còn tốt hơn so với trong tưởng tượng, không biết Liễu Phong dùng phương pháp gì mà Nham Vân lại đáp ứng Liễu Phong 10 năm không xuống Thanh Sơn, ngày mai ta muốn lên Bạch Vân Quan một chuyến, ngươi muốn theo ta lên núi hay ở lại Lạc Hà Phong?". Cửu Hoàng đưa rượu tới bên miệng của nam nhân.

Nam nhân thản nhiên tiếp nhận Cửu Hoàng uy rượu, hắn từ từ uống một ngụm: "Ngày mai phải dạy hài tử dưới chân núi công phu cơ bản". Hắn không có thời gian, hơn nữa hắn cũng không đi Bạch Vân Quan.

Nam nhân từng thề nói sẽ không quay về Bạch Vân Quan, cho nên hiện giờ hắn liền ở lại nơi đây là được, hắn tỏ vẻ cũng không nghĩ muốn gây trở ngại Cửu Hoàng làm việc, nhưng mà làm cho hắn bất ngờ chính là Nham Vân ngoan cố như vậy thế nhưng nguyện ý để Liễu Phong trợ giúp mình, Nham Vân 1 lần nữa đoạt được sức mạnh là thiên mệnh sở quy, mà hiện giờ Nham Vân thế nhưng vì Liễu Phong có thể không cần linh lực.

Điều này có nghĩa là Nham Vân đã chiếm được Liễu Phong?

Nam nhân cũng không có nghĩ nhiều, tóm lại chuyện người khác thì hắn không nghĩ quản, nếu Liễu Phong đã làm cho Nham Vân bình tĩnh thì hắn cũng không muốn xen vào việc của người khác, hắn không quan tâm chính là phương thức tốt nhất.

Nam nhân uống mấy ngụm rượu, Cửu Hoàng ôm hắn, ghé vào lỗ tai hắn nói vài câu, hắn lập tức liền lắc đầu: "Không được, như vậy không tốt lắm.". Cửu Hoàng thế nhưng nói muốn ôm hắn ở đây.

" Vì sao không được, phong cảnh nơi này rất đẹp". Cửu Hoàng tiến đến bên tai của nam nhân, chóp mũi trắng nõn lướt qua bên mặt của nam nhân, "Hơn nữa xa xa còn có người nói chuyện tình yêu, lãng mạn như thế, ngươi không thích sao?.

Nam nhân bị Cửu Hoàng cọ tới muốn cười lên nhưng rất nhanh hắn liền cảm giác bàn tay thông thạo của Cửu Hoàng ái muội khoát lên trên đùi của hắn xoa a bóp a, hắn nắm tay của Cửu Hoàng…….

"Chẳng lẽ ngươi lại tới kì động dục a?".

"Chưa tới".

Cửu Hoàng hôn nam nhân 1 ngụm, lông mi nam nhân run lên, liền cảm giác được tay của Cửu Hoàng trượt vào trong y sam của hắn, Cửu Hoàng sờ soạng thắt lưng của hắn, nhẹ nhàng xoa nắn thắt lưng mẫn cảm của hắn……..

"Cửu Hoàng…….". Nam nhân thấp giọng kêu tên của Cửu Hoàng, tuy rằng thanh âm của hắn ôn nhu, nhưng là có chút áp lực, lại mang theo một chút bất an cùng rối rắm.

Cửu Hoàng hôn hôn đôi môi có chút ửng đỏ ướt át của nam nhân. thời điểm y rời khỏi đôi môi của nam nhân thì nói: "Hôm nay miệng ngươi ngọt như vậy, ta [ăn] như thế nào cũng đều [ăn] không đủ a". Thanh âm của y thực thong thả, ngữ khí rất thấp, lộ ra vô hạn ái muội, thấy ánh mắt tránh né của nam nhân thì y túm lấy nam nhân, không cho nam nhân né tránh.

"Ta lại không có uống nước đường". Nam nhân phản bác, hắn thấy Cửu Hoàng lấy tay ra thì hắn chỉnh lý tốt y sam, Cửu Hoàng cũng không có lại hạnh kiểm xấu, chỉ ôm hắn, hai người thập phần thân thiết mà tâm sự.

Buổi tối hôm nay Cửu Hoàng nghỉ tạm ở trong phòng nam nhân, hai người cũng không phải chưa từng đồng giường, hắn cũng không có cảm thấy xấu hổ hoặc là ngượng ngùng, hơn nữa Cửu Hoàng cũng có vẻ thực tự chủ, thật giống như hai người vốn liền giống như thế này, việc này làm cho hắn tránh khỏi rất nhiều ý tưởng vô vị, đêm nay hắn ngủ thật sự an ổn.

Thời điểm sáng sớm, nam nhân trở lại hậu viện nhập định luyện khí, mà lúc này Cửu Hoàng bình thường sẽ ở bên cạnh uống trà, thuận đường chờ nam nhân ăn sáng cùng nhau.

Người trong biệt viện này có thể đếm được trên đầu ngón tay, chỉ có ba vị cô nương phụ trách trông nom biệt viện, cùng với chiếu cố nam nhân, có hai vị có chút thiếu linh động, mà có một vị chính là tiểu Thúy mà Cửu Hoàng mua ở trên chợ, ngày thường còn có hai vị nhạc sư ở trong biệt viện, người ở đây rất ít, thực yên tĩnh, nam nhân cũng đã quen với nơi này, dù sao địa phương này không xa Bạch Vân Quan, là địa phương hắn từng sinh sống hơn hai mươi năm, hắn là 1 người niệm cựu (hoài cổ), cho nên thường xuyên đều sẽ nhớ lại sự tình vui vẻ phát sinh ở Bạch Vân Quan.

Hôm nay Cửu Hoàng ra ngoài rất sớm đi Bạch Vân Quan, nam nhân gọi tiểu Thúy tới nói với nàng: "Tiểu Thúy, hôm nay làm phiền ngươi đi dưới chân núi mua một ít đồ ăn tươi ngon về, ta viết ra hàng hóa cần mua hết rồi, nếu ngươi không xách nổi thì có thể thuê 1 vị lực phu ở trấn trên cầm giúp ngươi về".

"Tích gia, vì sao hôm nay muốn ta xuống núi đi mua hàng, ta còn đang bận dọn dẹp hậu viện, việc mua đồ

ăn ngày thường đều là để a Tử a Hồng đi làm…….". Tiểu Thúy cầm cái chổi, lau lau mồ hôi trên trán, cô nương này ngày thường rất đẹp, chỉ là thân thế đáng thương, bán mình chôn phụ thân, tiểu Thúy coi như là 1 hiếu nữ.

Nam nhân có ấn tượng rất tốt đối với nàng, hắn cười bảo tiểu Thúy bỏ chổi xuống: "Đêm nay cần thêm đồ ăn, bảo ngươi đi thì ngươi phải đi, chuyện hậu viện ta sẽ để a Tử a Hồng làm". Hắn cảm thấy cô nương này còn đặc biệt thành thật, chuyện mua đồ ăn nhẹ nhàng như vậy lại không làm, còn muốn đi quét tước ở hậu viện, sau khi tiểu Thúy đi rồi thì hắn bảo a Tử a Hồng đi quét dọn viện tử.

Nam nhân còn thay 1 thân y sam sạch sẽ thanh nhã, xuống núi đi dạy đám hài tử luyện tập công phu cơ bản, đám hài tử này đều rất ngoan, có tiểu hài tử của thiếu gia nhà giàu, cũng có nhà thường dân, hắn đối xử bình đẳng, hắn thu học phí thật sự thấp, nhưng dạy rất tốt, không ít người mang hài tử tới chỗ hắn rèn luyện thân thể.

Nam nhân ngồi ở tiểu đình ở sườn núi nghỉ ngơi, thỉnh thoảng sẽ có tiểu hài tử lại đây hỏi hắn vài câu.

Đều đã là hoàng hôn, hài tử đều lục tục bị đón về, trước đó a Hồng a Tử đã mang 1 chút nước trà điểm tâm tới cho nam nhân„ hắn đang ngồi ở trong đình uống trà, hắn đem điểm tâm cho 3 hài tử cuối cùng, không bao lâu người nhà của 3 hài tử đều tới mang chúng về.

Nam nhân đứng trước bàn, dọn cái đĩa cùng chén trà vào bên trong cái giỏ trúc, hiện giờ đã là lúc hoàng hôn, ở giữa sườn núi trên Lạc Hà Phong đã có thể nhìn thấy ráng chiều hạ xuống……

Nam nhân cầm cái giỏ trúc mới vừa đi ra tiểu đình tử nhìn thấy đỉnh đầu của cỗ kiệu dừng ở phía trước, mành kiệu bị xốc lên, một vị nam tử trắng như tuyết 1 thân hồng sa (vải mỏng màuđỏ) hoa mỹ xuống kiệu.

Nam nhân lập tức liền nhận ra đó là Xích Luyện, mà thời điểm nam nhân nhìn thấy y thì y cũng đã nhìn thấy nam nhân, nam nhân không có trốn tránh, nhìn y càng ngày càng tới gần thì nam nhân đành phải lễ độ gật đầu, tiếp đón một tiếng.

"Xích huynh đệ, đúng lúc như vậy, ngươi tới Lạc Hà Phong làm việc?". Nam nhân có vẻ thực tự nhiên, không có nửa phần câu nệ, từ lần trước sau khi từ biệt ở Cửu Tiên trấn thì hắn chưa gặp qua Xích Luyện, hôm nay nhìn thấy Xích Luyện thì hắn nhiều ít có chút kinh ngạc.

Mà Xích Luyện còn lại là vừa làm xong việc ở Thanh Sơn thành, thấy cảnh sắc trên Lạc Hà Phong mê người liền thuận đường tới đây xem 1 cái, hoàn toàn không ngờ sẽ gặp nam nhân ở nơi đây……

Ánh mắt đầu tiên khi Xích Luyện nhìn thấy nam nhân thì y còn có chút hoài nghi người này đến tột cùng có phải Tích Duyên hay không, nhưng đến gần mới phát hiện người này đích thật là Tích Duyên.

Giờ này khắc này Xích Luyện mới dám xác định nam nhân còn sống…….

Bởi vì ngày ấy nam nhân bị Nham Vân bắt đi, y cũng có đi tìm nam nhân, đáng tiếc khắp nơi đều không có tung tích, nếu không phải ngẫu nhiên gặp nam nhân, mới biết nam nhân còn sống…….

Xích Luyện đưa nam nhân quay lại tiểu đình, y bảo kiệu phu rời đi trước, hai người ngồi ở tròn tiểu đình ở sườn núi nói chuyện những việc trải qua gần đây: "Tích đại ca, ta tìm ngươi thật lâu, vì sao ngươi sẽ xuất hiện ở Thanh Sơn?".

Nam nhân cũng không có giấu diếm, đều nói chân tướng sự tình cho Xích Luyện, kể cả việc hắn bị Nham Vân bắt tới Thanh Sơn trấn, Nham Vân liền một mình lên Thanh Sơn, lúc sau hắn gặp Cửu Hoàng ở Hồng phủ, hiện giờ ở trong biệt viện tại Lạc Hà Phong cùng Cửu Hoàng, hắn không hề giấu diếm đều nói hết mọi việc cho Xích Luyện, hắn cảm thấy không cần thiết kiêng kị, hắn lại không có làm chuyện trộm gà bắt chó, hắn chỉ nói thật mà thôi.

Sau khi Xích Luyện nghe xong thì đôi mắt sâu thẳm lẳng lặng nhìn chăm chú vào nam nhân: "Hôm nay nếu ta không đúng lúc gặp ngươi thì ngươi định cả đời cũng không rời đi nơi này?".

Nam nhân thành thật trả lời: "Hiện giờ ta cũng không định rời đi nơi đây, Cửu Tiên trấn lại không thể trở về, ta cũng không có địa phương để đi, ta ở lại chỗ của Cửu Hoàng cũng trả ngân lượng, cũng không phải bạch trụ, ngươi cũng biết……. Ta cũng không thích nhận suông ân huệ của người khác". Hắn rất thành thực, những gì có thể nói đều nói, bởi vì trong lòng của hắn thủy chung cho rằng nếu muốn người khác đối đãi chân thành với ngươi thì nhất định phải chân thành đối đãi người khác trước.

"Hiện giờ ta cũng không có địa phương để đi, nghĩ muốn ở lại Lạc hà Phong mấy ngày để bồi ngươi, không biết ở biệt viện ngươi có tiện hay không?". Đáy mắt u tĩnh của Xích Luyện không hề gợn sóng, thấy nam nhân lộ ra vẻ mặt khó xử thì y chậm rãi nói: "Nếu không tiện thì thôi". Y chậm rãi rủ mắt, tựa hồ có chút không vui.

Nam nhân tự hỏi trong chốc lát mới mở miệng: "Thật ra cũng không phải không tiện, ngươi theo ta quay về biệt viện là được, ta sai người dọn phòng cho ngươi, mời bằng hữu trở về vẫn là không thành vấn đề".

Khóe miệng Xích Luyện hiện lên tươi cười nhàn nhạt: "Thực không thành vấn đề?".

Nam nhân còn nghiêm túc gật đầu: "Ngươi ngủ trong phòng ta là được, không có phiền tới Cửu Hoàng". Huống chi Cửu Hoàng là người thông tình đạt lý, Cửu Hoàng cũng sẽ không vì việc nhỏ này mà tức giận.

Đạt được sự đồng ý của nam nhân thì Xích Luyện theo nam nhân trở về biệt viện, a Hồng a Tử thấy nam nhân dẫn theo 1 nam nhân xinh đẹp quay về biệt viện thì trong lòng tổng cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng lại không dám lắm miệng hỏi, liền đi chuẩn bị rượu và thức ăn, nam nhân tiếp đãi tốt Xích Luyện rồi ngồi xuống, liền nhìn thấy tiểu Thúy từ bên ngoài mang theo rau dưa trở về.

Nam nhân để Xích Luyện ngồi 1 lát, hắn cầm rau dưa muốn đi phòng bếp, đêm nay hắn muốn đích thân xuống bếp, hắn bận nấu nướng nửa ngày ở phòng bếp thì a Hồng a Tử mới bê đồ ăn đi ra ngoài.

Thời điểm nam nhân đi ra từ phòng bếp thì bầu trời bên ngoài đã tối đen, đèn ***g trên hành lang sớm được thắp lên, hắn cầm 1 chén canh đi ra bên ngoài, hắn đi ra hành lang, từ xa liền thấy Xích Luyện ở bên kia uống rượu cùng Cửu Hoàng, hắn cũng không biết Cửu Hoàng trở về lúc nào, nhưng hai người tựa hồ coi như tán gẫu tới sôi nổi, lời nói đều thực khách khí.

Nam nhân bê canh qua, Xích Luyện đang nói chuyện phiếm cùng Cửu Hoàng nhìn về phía nam nhân, bảo nam nhân ngồi xuống nghỉ ngơi, Cửu Hoàng nghiêng đầu nhìn về phía nam nhân đang múc canh, Cửu Hoàng cũng không có mở miệng nói chuyện mà là cầm canh nam nhân múc cho mình uống mấy ngụm.

Nam nhân có chút do dự nhìn về phía Cửu Hoàng: "Vừa rồi Xích huynh đệ hẳn là đã nói với ngươi, y muốn ở tại biệt viện 1 thời gian". Nam nhân nhìn Cửu Hoàng chăm chú, thấy Cửu Hoảng không phản đối thì hắn mới yên tâm.

"Vốn là định ở lại dưới núi, nhưng là Tích đại ca ngày thường một người cũng buồn, ta liền trụ biệt viện, thuận tiện có thể bồi bồi hắn". Tay của Xích Luyện khoát lên trên đùi của nam nhân, chân của nam nhân hơi run lên một chút, liền nghe được thanh âm dễ nghe kia của Xích Luyện tiếp tục thong thả vang lên, "Thời điểm Cửu Hoàng đi ra ngoài, nếu có người tới quấy rối thì ta ở lại nơi đây cũng có 1 người để đối phó".

Trong ý cười của Cửu Hoàng lộ ra vài tia bất mãn: "Nếu ngươi không ngại biệt viện này nhỏ thì cứ ở lại". Y Hắn là nể mặt nam nhân mới không có lập hạ lệnh trục khách (đuổi khách đi).

213. Chương 213

Ba người tán gẫu chuyện tình gần đây phía Nam yêu ma tàn sát bừa bãi, từ sau khi Cửu Tiên trấn bị đồ trấn thì có rất nhiều oan quỷ, hơn nữa hiện giờ Nham môn suy sụp, không ai trảo quỷ, không ai thu yêu, gặp họa cũng chỉ có dân chúng vô tội.

"Hôm nay ta đi Bạch Vân Quan, hiện giờ Bạch Vân Quan lại bắt đầu thu nhận đệ tử, vì chính là muốn bồi dưỡng một ít thành nhân tài". Cửu Hoàng cũng giơ tay khoát lên trên đùi của nam nhân, nam nhân sợ tới mức đánh rơi chiếc đũa.

Bởi vì tay của Xích Luyện cùng Cửu Hoàng đều khoát lên trên đùi hắn, nam nhân làm bộ cái gì cũng không biết mà ăn cơm, khoát thì khoát, hắn bưng chén ăn cơm, nhưng 2 bàn tay đặt giữa hai chân bắt đầu chậm rãi ái muội xoa nắn đùi trong của hắn…….

Động tác bưng cơm của nam nhân cứng ngắc, một ngụm cơm ngậm ở miệng, nuốt cũng không được mà không nuốt cũng không xong, cảm giác được hai bàn tay xoa chân hắn dùng sức, tay của hắn run rẩy tới cơm trong chén cơm đều sắp rơi ra…….

Nam nhân đứng lên.

Xích Luyện cùng Cửu Hoàng đồng thời rút tay lại, nhìn thấy nam nhân bưng chén đột nhiên đứng lên thì hai người hai tiếng hỏi: "Làm sao vậy?".

"Không có việc gì, không có việc gì……". Nam nhân lập tức buông chén đũa, xấu hổ lắc đầu, "Các ngươi ăn trước, ta nhớ ra trong phòng bếp còn có đồ ăn chưa mang lên, hiện tại ta phải đi lấy".

"Ngươi ngồi xuống đi, bảo a Hồng a Tử đi lấy là được". Cửu Hoàng giương mắt nhìn nam nhân, giơ tay kéo nam nhân ngồi xuống.

Nam nhân biết bây giờ ngồi là không được, lại ngồi xuống có thể sẽ không đơn giản là sờ mó như vậy, hắn không dấu vết rụt tay về, cố ý lắc đầu: "Không cần phiền toái như vậy, ta có thể đi lấy, các ngươi ăn trước, không cần chờ ta".

"Tích đại ca, vậy ngươi đi nhanh rồi về". Xích Luyện vừa uống rượu vừa bảo nam nhân đi nhanh lên, cũng không nghĩ muốn làm nam nhân chậm trễ ăn cơm. Cửu Hoàng cũng không lên tiếng phản đối nữa……..

Nam nhân đi ra khỏi tiểu đình, hắn bưng 3 chén thuốc bổ đi ra khỏi phòng bếp, trên đường trở về hắn phát hiện bầu trời bay bay mưa phùn mênh mông, hắn bước nhanh hơn, thời điểm trở lại đình thì Xích Luyện đã ăn xong về phòng nghỉ ngơi trước, Cửu Hoàng còn ngồi ở trong đình, lúc này hắn mới thả lỏng một ít.

Nam nhân đặt thuốc bổ xuống, bảo tiểu Thúy múc 1 chén thuốc bổ mang tới trong phòng của Xích Luyện.

"Vì sao ngươi không uống?". Nam nhân nhìn thoáng qua Cửu Hoàng, phát hiện chén đũa của Cửu Hoàng cũng không động qua, "Có phải đồ ăn đêm nay không hợp khẩu vị hay không, ta còn cố ý làm thêm đồ ăn".

"Bởi vì Xích huynh đệ của ngươi tới nên mới thêm đồ ăn?". Cửu Hoàng mặt không chút thay đổi nhìn về phía nam nhân, vừa rồi Xích Luyện ở trong này, y không tiện nói cùng nam nhân.

"Không phải". Nam nhân thấy Cửu Hoàng tựa hồ không quá cao hứng, hắn cũng không có nói gì chọc giận Cửu Hoàng, chân thành nói: "Lần này không có thương lượng trước cùng ngươi, đích thật là thiếu thỏa đáng, nếu ngươi không thích Xích huynh đệ ở tại biệt viện thì ngày mai ta sẽ bảo y xuống núi". Hắn phi thường khó xử.

Nhưng đây là địa phương của Cửu Hoàng, nếu Cửu Hoàng không muốn thì nam nhân sẽ bảo Xích Luyện xuống núi, hơn nữa tự mình xin lỗi giải thích với Xích Luyện.

"Nếu ta thật muốn ngày mai ngươi bảo Xích Luyện xuống núi thì ngươi có mở miệng nói ra được không? Ngươi bỏ được phen mặt mũi này sao?". Cửu Hoàng thần thái biếng nhác nhìn chằm chằm nam nhân, hơn nữa gằn từng tiếng hỏi nam nhân: "Ngươi bỏ được sao không?".

"……". Nam nhân bị hỏi tới á khẩu không trả lời được.

“Ngươi cam lòng để Xích Luyện đi sao?”. Cửu Hoàng nhìn nam nhân chăm chú, trong giọng nói thong thả lại tùy ý của y tựa hồ lộ ra một chút chất vấn như vậy, “Ngươi tự hỏi tâm của chính mình một chút đi”.

Nam nhân lẳng lặng ăn cơm, hắn nghe Cửu Hoàng nói thì một lát sau mới trả lời: “Nếu ta mời Xích huynh đệ tới đây làm cho ngươi cảm thấy khó chịu, hoặc là không thoải mái thì ta hướng ngươi giải thích……”.

“Trước là ta cân nhắc tới thể diện của ngươi, không có mở miệng nói cái gì, nhưng là ta hy vọng ngươi có thể hiểu được một chút, ta nói những lời này cũng không phải muốn tổnthương ngươi, ta là muốn tốt cho ngươi thôi”

“Ta biết”.

“Nếu ngươi phải cắt đứt thì cắt đứt hoàn toàn sạch sẽ một chút, không cần có điều do dự, như vậy tốt đối tất cả mọi người, ta cũng không muốn quan hệ chúng ta thật vất vả lập nên và duy trì lại bị Xích huynh đệ của ngươi phá hủy”. Cửu Hoàng biểu lộ thái độ với nam nhân, y muốn nam nhân làm một cái kết thúc cùng Xích Luyện, đây là phương pháp tốt nhất đối mọi người.

“Ta sẽ xử lý”.

“Như vậy liền tốt nhất, ta hy vọng ngươi có thể mau chóng giải quyết chuyện này”.

“Cho ta chút thời gian”. Nam nhân gật gật đầu, nhưng là trong lòng cũng tràn đầy khó xử.

Nam nhân ở thế khó xử, không biết làm như thế nào cho phải, hiện giờ Cửu Hoàng không vui, nhưng hắn phải mở miệng đuổi Xích Luyện đi như thế nào cũng là 1 chuyện tình khó khăn, vừa muốn không tổn thương cảm tình của hai người, vừa muốn không thể làm cho Xích Luyện cảm giác được chính mình là bị đuổi đi.

Cửu Hoàng không có không có nói nữa, nam nhân buông chén đũa: “Chẳng lẽ ngươi cảm thấy ta làm sai sao?”.

“Chính ngươi cảm thấy không sai là được, không cần hỏi ý kiến ta”. Cửu Hoàng uống xong canh nam nhân múc cho y thì y buông chén, xoa xoa miệng, liền đứng lên rời đi.

Nam nhân thấy Cửu Hoàng rời đi thì cũng không có đi giữ lại, hắn chính là không biết nên nói cái gì cho tốt, hắn ăn cơm có chút đăm chiêu, chuẩn bị đi tìm Xích Luyện, vốn nghĩ muốn nói chuyện tình xuống núi cùng Xích Luyện, nhưng khi thấy Xích Luyện thì hắn lại không mở miệng được, Xích Luyện lôi kéo hắn hàn huyên rất nhiều, nhưng Xích Luyện không có yêu cầu hắn ở lại.

Nhưng trong mấy ngày kế tiếp thì nam nhân đều không có cơ hội mở miệng, Xích Luyện đương nhiên cũng liền tiếp tục ở lại biệt viện, thời điểm mỗi lần ăn cơm thì Cửu Hoàng đều sẽ không nói gì.

Chỉ có Xích Luyện nói chuyện phiếm cùng nam nhân, Xích Luyện đương nhiên cũng đánh hơi được sự bất thường nhưng y lại thủy chung đều làm bộ không biết, mà nam nhân lại là trái phải đều thực khó xử.

Cửu Hoàng cũng không thúc giục nam nhân, cũng không có ép nam nhân đuổi Xích Luyện rời khỏi biệt viện, y tỏ rõ thái độ chính là cho nam nhân thời gian, nhưng nam nhân lại thủy chung đều không có cơ hội thích hợp.

Đã nhiều ngày mỗi buổi chiều nam nhân đều phải đi dạy đám hài tử luyện công, Xích Luyện thường xuyên đều sẽ đồng hành cùng hắn, nhưng mỗi lần Xích Luyện đều là đưa hắn đến sườn núi thì sau đó một mình xuống núi không biết đi làm cái gì, hắn cũng không muốn quản Xích Luyện nhiều, chính là mỗi ngày thời điểm quay về biệt viện thì Xích Luyện đều sẽ đúng giờ trở lại tới đón hắn.

Hành vi "thân mật" của 2 người thì Cửu Hoàng đều xem ở trong mắt, bất quá may mắn công bằng là thời điểm không cần nam nhân mở miệng mời Xích Luyện rời đi thì Xích Luyện tự chủ động nói gần đây muốn lên Bạch Vân Quan làm chút chuyện, nam nhân có hơi lo lắng, dù sao Xích Luyện là xà yêu, tới Bạch Vân Quan chỉ sợ không quá ổn thỏa, Liễu Phong khẳng định sẽ ngăn Xích Luyện lại.

Nhưng nam nhân cũng vô pháp giữ Xích Luyện lại, càng thêm không thể thao túng ý nghĩ của Xích Luyện, hơn nữa đang đối mặt áp lực của Cửu Hoàng, hắn thật sự không biết làm sao cho phải, nhưng khi Xích Luyện nhìn thấy bộ dáng nam nhân lo lắng cho y thì y liền nói mục đích y đi Bạch Vân Quan cho nam nhân biết.

Đêm hôm nay ăn cơm xong thì Cửu Hoàng liền đi ra ngoài làm việc, đúng lúc tạo cơ hội cho Xích Luyện tâm sự cùng nam nhân, hai người ở trong viện tử (sân) ẩm trà, tiểu Thúy cùng a Hồng a Tử quét dọn tại nội đường.

Trong viện tử thực yên tĩnh, ban đêm trong núi hạ sương mù, khí loãng kia bao phủ hai người, sương mù nhàn nhạt kia lượn lờ ở bốn phía, gió cũng không thổi tan đi được, mông mông lung lung tựa như lụa mỏng.

"Ngươi đi Bạch Vân Quan làm cái gì?". Nam nhân có chút lo lắng nhìn Xích Luyện, hắn cảm thấy cần phải hỏi một chút, "Vì sao đột nhiên muốn đi Bạch Vân Quan, ta lo lắng, tới lúc đó Liễu Phong sẽ……".

"Không sao". Xích Luyện giơ tay cầm tay của nam nhân, thong thả nắm ở trong tay thưởng thức, có vẻ có chút không chút để ý, "Tích đại ca, ta thật cao hứng khi ngươi quan tâm ta như thế".

"……". Đáy mắt bình tĩnh của nam nhân khe khẽ run run một chút, hắn lẳng lặng nhìn chăm chú vào Xích Luyện, không có mở miệng nói chuyện.

"Lần này ta đi Bạch Vân Quan thì Liễu Phong nhất định sẽ ngăn chặn ta, lần này ta không phải đi tìm Liễu Phong, ta là đi tìm Nham Vân, ta tin tưởng Liễu Phong cũng là người hiểu lí lẽ". Xích Luyện cầm tay của nam nhân, ngón tay y nhẹ nhàng trượt vào giữa khe hở, cùng mười ngón tay của nam nhân đan xen, y cứ thong thả cầm chặt tay của nam nhân như vậy.

Nam nhân cung không lại truy hỏi.

Xích Luyện muốn lên núi tìm Nham Vân, Nham Vân nhập ma, tới lúc đó khó tránh khỏi đánh 1 trận, nhưng Liễu Phong hẳn là có thể ổn định cảm xúc của Nham Vân, dù sao trong trí nhớ của nam nhân thì người trong lòng Nham Vân thích nhất chính là Liễu Phong.

Sự bình tĩnh của nam nhân có vài phần dao động, hắn không nên can dự vào, cũng chỉ có thể im lặng, hơn nữa Cửu Hoàng không thích Xích Luyện ở lại biệt viện lâu, hắn cũng không có lý do khiến Xích Luyện ở lại, cuối cùng hắn chỉ là dặn dò Xích Luyện việc này phải cẩn thận, mặt khác hắn cũng không biết phải nói như thế nào mới tốt, chỉ bảo Xích Luyện cẩn thận một chút.

Sự quan tâm của nam nhân khiến Xích Luyện thực hài lòng, sau khi hai người ẩm rượu xong thì Xích Luyện đưa nam nhân trở về phòng, nam nhân vốn cho rằng Xích Luyện đã rời đi rồi, nhưng hắn mới vừa cởi y phục xong nằm ở trên giường, đang chuẩn bị đi vào giấc ngủ là lúc cửa phòng lần thứ hai bị đẩy ra, Xích Luyện bưng một chén trà nóng tiến vào, đút hắn uống mấy ngụm.

"Thật sự là làm phiền ngươi, Xích huynh đệ". Nam nhân ngồi dậy từ trên giường, hắn lau miệng, phát hiện Xích Luyện đang theo dõi hắn, hắn thấp giọng nói: "Thời gian không còn sớm, hôm nay ngươi sớm đi trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai ngươi sẽ lên đường đi Bạch Vân Quan, đêm nay hẳn là hảo hảo nghỉ ngơi……".

Xích Luyện đặt chén trà lên bàn, y chậm rãi tiêu sái trở lại bên giường của nam nhân: "Tích đại ca, đêm nay ta ở lại cùng ngươi được không?". Y vừa kéo dài thanh âm hỏi ý kiến của nam nhân vừa chậm rãi giơ tay cởi đai lưng của chính mình ra, y cứ vô cùng thong dong làm trò trước mặt nam nhân, cởi nhất kiện nhất kiện y phục xuống.

Ở lại?

Được không?

Nam nhân bị Xích Luyện hỏi tới không cách nào mở miệng, lắc đầu cũng không được, gật đầu cũng không được, hoàn toàn ngây ngẩn cả người, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn chăm chú vào Xích Luyện đang cởi toàn bộ y phục.

Nam nhân ngượng ngùng dời tầm mắt sang chỗ khác, có chút bất an nói: "Xích huynh đệ, ngươi mau mặc y phục vào, ngươi như vậy……. Ngươi như vậy thực dễ dàng nhiễm phải phong hàn (cảm lạnh), gió lạnh trong núi này rất lớn, nếu ngươi bị bệnh thì ta cũng sẽ tự trách". Thanh âm của hắn rất thấp, lộ ra một chút vô lực cùng mỏi mệt, có thể là bởi vì uống qua rượu nên cả người hắn nhìn qua mềm nhũn, không có sức lực gì.

Mà lúc này Xích Luyện đã ngồi xuống bên cạnh nam nhân, kéo chăn qua đắp lên chính mình, hai người đồng giường cộng chẩm, y biết nam nhân có chút khẩn trương, y chậm chạp không có làm động tác tiếp theo, y chỉ là tựa vào bên giường hàn huyên cùng nam nhân 1 lát, mới giơ tay chậm rãi kéo nam nhân qua, làm cho thân thể cứng ngắc của nam nhân tựa vào bên người của y.

Tay của Xích Luyện thong thả qua lại vỗ về chơi đùa cánh tay của nam nhân, ý đồ an ủi để nam nhân thả lỏng, y kéo chăn cho nam nhân, hơn nữa hạ màn giường xuống.

Ánh nến bên trong thực mỏng manh, ánh sáng có chút ái muội, ảm đạm, vẻ mặt nam nhân vẫn ôn hòa như cũ, hai tròng mắt bình tĩnh của hắn lẳng lặng nhìn nơi khác, Xích Luyện nghiêng đầu, hôn hôn khóe môi của hắn.

"Tích đại ca, trong ổ chăn của ngươi thật ấm áp, thật sự thoải mái". Xích Luyện chậm rãi ôm sát nửa người của nam nhân, động tác y rất nhẹ, nhéo thắt lưng của nam nhân mấy cái.

Không biết là cố ý hay là vô tình, không biết là ảo giác hay là như thế nào mà nam nhân vẫn im lặng tới nỗi làm động tác của Xích Luyện mơ hồ mất đi vài phần hứng thú, khiến nam nhân có chút ngượng ngùng.

Mi mắt của nam nhan khẽ run lên một chút, bởi vì tay của Xích Luyện xâm nhập vào trong y phục của hắn, hành động như vậy khó tránh khỏi sẽ làm hắn có chút trố mắt, hắn cúi đầu, không có nhìn Xích Luyện.

Bởi vì hắn không biết nên dùng biểu tình gì để đối mặt Xích Luyện, giữa 2 người tràn ngập khí lưu ái muội, cảm giác như vậy khiến cho nam nhân có chút khẩn trương, thật lâu rồi hắn cũng chưa thân cận qua cùng Xích Luyện như thế.

"Tích đại ca, ngươi tính toán ở đây cùng Cửu Hoàng bao lâu?". Xích Luyện thấp giọng hỏi nam nhân, miệng y thở ra nhiệt khí đều phun ở bên tai của nam nhân, đã hơi hơi ươn ướt vành tai của nam nhân.

Cổ nhiệt khí nhàn nhạt kia, xúc cảm rất nhỏ kia khiến nam nhân có chút bất an.

"Ta không có tính toán gì". Nam nhân thành thật trả lời, hắn quả thật cái gì cũng đều không có nghĩ tới, hắn cũng không nghĩ tới qua trường viễn (dài lâu), hắn ở 1 ngày chính là một ngày.

Tuy rằng không biết vì sao Xích Luyện đột nhiên quan tâm chuyện hắn cùng Cửu Hoàng như vậy, nhưng hắn cũng không nghĩ muốn giấu diếm cái gì, thật ra nam nhân rất đơn giản, hắn sẽ không đi nghĩ muốn nhiều như vậy, như vậy sẽ chỉ làm chính mình càng thêm phiền não.

Xích Luyện nghe được câu trả lời của nam nhân thì y nhìn chằm chằm nam nhân 1 lát, phát hiện nam nhân tựa hồ có chút khẩn trương, y chậm rãi giơ tay kéo chăn cho nam nhân.

"Tích đại ca, ngươi ở nơi này cùng Cửu Hoàng có vui vẻ không?". Xích Luyện thay đổi cách hỏi, ánh mắt của y dừng ở đầu ngón tay có chút cứng rắn của nam nhân.

"Ân".

"Cửu Hoang đối với ngươi tốt chứ?".

"Tốt lắm". Nam nhân gật đầu.

Trong đôi mắt hẹp dài kia của Xích Luyện thâm thúy như đáy hồ của u đàm, trầm tĩnh tới làm cho người ta có chút sợ hãi.

"Xích huynh đệ, ngày mai ngươi sẽ rời đi, đêm nay sớm nghỉ ngơi đi". Nam nhân rủ mắt, cảm giác được hơi thở của Xích Luyện ngay tại bên tai, hắn bất an xiết chặt chăn, động tác rất nhỏ của hắn lại không thoát khỏi hai mắt của Xích Luyện……

"Nguyên nhân chính là vì ngày mai sẽ lên núi cho nên tối nay muốn tâm sự nhiều cùng ngươi, Tích đại ca, chẳng lẽ ngươi không muốn sao?". Tay của Xích Luyện chạy ở trên người nam nhân chậm rãi di chuyển xuống phía dưới, đụng đến đùi của nam nhân, độ ấm trong chấn phi thường ấm áp, y thực lưu luyến nhiệt độ cơ thể của nam nhân.

"Ta không có ý kia". Nam nhân giật giật thân thể, cố ý muốn tạo ra khoảng cách giữa hai người, hắn bất an ngồi dậy, kéo tay của Xích Luyện từ trong chăn ra, "Ngươi ngủ trước đi, ta đi tắt nến". Hắn không nhìn Xích Luyện, liền xuống giường đi tắt ngọn nến trên bàn, thời điểm hắn trở lại trên giường……

Hắn mới vừa ngồi xuống đã bị Xích Luyện kéo lại, động tác đột nhiên này làm cho nam nhân có chút sững sờ, lưng của hắn dán lên lưng của Xích Luyện, cảm giác được trên người Xích Luyện lạnh ngắt, thân thể của hắnn hơi run rẩy một chút.

Hai tay của Xích Luyện xuyên qua dưới nách của nam nhân, vòng tới trước ngực của nam nhân, động tác thong thả cởi vạt áo của nam nhân ra, hai tay hơi lạnh kia lần thứ hai vói vào trong y phục của nam nhân.

Y phục của nam nhân rơi rớt, lộ ra bờ ngực rắn chắc, xúc cảm nóng ẩm của da thịt màu mật ong của hắn làm cho Xích Luyện thực thích, hai tay của Xích Luyện trượt về phía bên hông của hắn……..

"Tích đại ca, thật ra không tắt ngọn nến đều như nhau, loại chuyện này dựa vào cảm giác, ngươi có hiểu ý của ta không?". Cằm của Xích Luyện chậm rãi tựa vào đầu vai của nam nhân, y một bên đầu nghiêng đầu nói chuyện với nam nhân, một bên hai tay chậm rãi trượt xuống dưới bên hông mềm dẻo của nam nhân……..

"Đừng……". Nam nhân túm được bàn tay của Xích Luyện đang vuốt ve hắn, hắn bình tĩnh tỏ vẻ, "Ta chưa tắm nên không sạch sẽ……". Trong thanh âm của hắn lộ ra một chút bất đắc dĩ……..

Đừng như vậy.

Thật sự đừng như vậy.

Tuy rằng đáy mắt nam nhân bình tĩnh nhưng là trong lòng cũng khó mà bình tĩnh, hắn cảm thấy nên bảo trì khoảng cách nhất định cùng Xích Luyện, thật sự là coi như lối thoát tốt nhất cho bọn họ.

Đáy mắt u tĩnh của Xích Luyện có vài phần dao động rất nhỏ, y ôm chặt nam nhân, hai tay vuốt ve thân thể của nam nhân, cảm giác thân thể nam nhân có chút cứng ngắc, y dán tại bên tai nam nhân thong thả nói: "Tích đại ca, ngươi rõ ràng biết được ta không ngại". Thanh âm của y thực dễ nghe, thanh âm của y ở trong phòng tối om hơi hơi vọng lại, miệng y thở ra nhiệt tức nhàn nhạt, đồng thời cũng kích thích màng tai của nam nhân.

"Ta biết". Nam nhân bình tĩnh nghiêng đầu, cái trán của hai người không hẹn mà kề cùng nhau, hắn nhìn về phía Xích Luyện cận kề, hô hấp của hắn cũng chậm lại, "Ta là phàm nhân, nếu ngươi thân cận ta quá thì sẽ làm trên người ngươi nhiễm tục khí, ta là muốn tốt cho ngươi, cũng không có ý khác, hy vọng Xích huynh đệ có thể hiểu được".

"Ngươi suy nghĩ cho ta như thế sẽ làm ta luyến tiếc ngươi, Tích đại ca……". Xích Luyện dứt khoát ôm sát nam nhân từ phía sau để nam nhân không thể lại ngăn cản y nữa.

Bởi vì lời nói của Xích Luyện mà làm cho nam nhân có một khắc có điều trố mắt.

Xích Luyện vuốt ve thân thể mềm dẻo của nam nhân, làm cho thân thể nam nhân dần dần thả lỏng, cằm của y chống lên đầu vai của nam nhân, hơn nữa nam nhân đang nghiêng đầu nhìn chăm chú vào y, ánh mắt hai người liên tục thản nhiên chạm nhau, bởi vì khoảng cách của hai người phi thường gần, hơi thở nóng ướt tràn ngập bên môi lẫn nhau, cảm giác ngưa ngứa rất nhỏ cùng xúc giác nóng ướt thản nhiên khiến cho nam nhân quên thối lui……..

"Tích đại ca, ta đi rồi cũng không biết khi nào mới có thể gặp lại ngươi, thực cảm tạ ngươi ở lại bồi ta tới tối muộn, ta muốn tâm sự nhiều với ngươi……..". Xích Luyện chậm rãi hôn hôn bả vai của nam nhân, thân thể của nam nhân truyền tới độ ấm làm y yêu thích không buông tay, thấy nam nhân phản kháng, chỉ là ánh mắt ôn hòa nhìn y thì y một đường hôn lên cổ của nam nhân…….

Tâm sự?

Yết hầu của nam nhân hơi hơi nhúc nhích.

Đôi môi của Xích Luyện dán lên cần cổ nóng ẩm của nam nhân, hôn lên cổ họng của nam nhân, xúc cảm lạnh ướt kia làm cho nam nhân hơi hơi nắm chặt cái chăn dưới thân……..

"Xích huynh đệ, đừng……".

"Tích đại ca, ngươi đều đổ mồ hôi rồi". Xích Luyện chậm rãi hôn lên cằm của nam nhân, hai tay của y vói vào trong y bào bị mồ hôi hơi hơi thấm ướt của nam nhân.

Nam nhân bị y mò tới không có khí lực, cơ hồ cả người đều dựa vào trong lòng của y, nam nhân căn bản là không thể chống cự yêu cầu cùng "dây dưa" của Xích Luyện, địa phương bị y sờ qua đều mang từng đợt cảm giác run rẩy vi diệu.

Nam nhân có cảm giác…….

Bụng của nam nhân cực nóng lại nóng bỏng, nhiệt độ nóng rực trong cơ thể đang không ngừng tăng lên, hắn rõ ràng cảm giác được vật thể giữa hai chân của chính mình trở nên vừa nóng lại tinh thần.

Hắn chậm rãi rủ mắt, nghĩ muốn ở thời điểm thần trí còn tỉnh táo thì nhắc nhở Xích Luyện một chút kẻo lây dính nhân khí nguy hại tính……

Nhưng vào lúc này.

" Ngươi có thể đừng đối ta nữa…….".

"Tích đại ca, chúng ta biệt ly lâu như thế mà ngươi cũng không nhớ ta một chút nào sao?". Hai tay của Xích Luyện đụng tới chân của nam nhân, thấy nam nhân không có trả lời thì y tiếp tục kéo dài thanh âm truy hỏi: "Ngươi không nghĩ ta sao?".

Xích Luyện đè thấp thanh âm…….

Tràn ngập hấp dẫn…….

214. Chương 214

Đối mặt câu hỏi ái muội của Xích Luyện thì nam nhân vẫn mở miệng: "Nghĩ tới…….". Hắn không muốn nói dối.

Nam nhân đích thật là nghĩ tới.

Bởi vì Xích Luyện là huynh đệ kết bái của nam nhân, hắn đương nhiên là có nghĩ tới Xích Luyện.

Nhưng lúc này Xích Luyện đạt được đáp án của nam nhân lại chậm rãi sáp tới, dùng đôi môi hơi lạnh kia ngậm đôi môi đang muốn mở miệng nói chuyện của nam nhân…….

Hơi thở của Xích Luyện nháy mắt kéo tới, xuyên thấu qua đụng vào răng môi làm cho nam nhân bị hơi thở của Xích Luyện xâm chiếm.

Khi đối mặt nụ hôn lâu dài nhỏ vụn của Xích Luyện thì đáy mắt bình tĩnh của nam nhân vẫn không có chút chấn động nhỏ nào.

Đã lâu đều không có qua cảm giác thân mật cùng Xích Luyện như thế, lâu tới nam nhân thiếu chút nữa quên hương vị của Xích Luyện……..

Đôi môi của Xích Luyện khẽ cọ xát đôi môi đang hé mở của nam nhân, hai tay của y vuốt ve thân thể mềm dẻo của nam nhân, không có chút ngừng nghỉ nào, môi của y làm cho nam nhân cảm thấy hơi run rẩy.

Xích Luyện cảm giác được thân thể của nam nhân rất nóng rất nóng, y rất thích độ ấm kia, nam nhân như vậy khẳng định có thể "hòa tan" y…….

Trong con ngươi u tĩnh của Xích Luyện lộ ra vài phần ám quang khiến người khác mơ màng, ánh mắt của y chậm rãi dừng ở mặt bên của nam nhân, thanh âm phát ra khi y hôn môi nam nhân làm cho hai má của nam nhân trở nên nóng bỏng.

Trán của nam nhân đổ mồ hôi, từ hai má của hắn chậm rãi rơi xuống.

Xích Luyện bán mị hai tròng mắt hôn nam nhân, đầu lưỡi của y trượt ra khỏi miệng của nam nhân, ái muội liếm đi mồ hôi trên gương mặt của nam nhân.

"Tích đại ca, mặt của ngươi thật nóng, thân mình cũng thật nóng". Xích Luyện một bên chậm rãi hôn 2 má của nam nhân, một bên ngữ khí cuống quít tỏ vẻ, "Muốn ta hay dập dập lửa cho ngươi không?".

Tay Xích Luyện đụng tới đùi của nam nhân……..

Miệng nam nhân nhịn không được khẽ phát ra tiếng hút không khí, hắn nhận thấy chính mình bị Xích Luyện kéo, hắn có chút xấu hổ liếc mắt nhìn Xích Luyện một cái.

Nhưng Xích Luyện không có cười nhạo nam nhân, chỉ là lẳng lặng nhìn chăm chú vào nam nhân.

Nam nhân phát hiện đáy mắt Xích Luyện tràn ngập vô hạn dục niệm (dục vọng, ham muốn), hắn rất quen thuộc loại ánh mắt ái muội chờ đợi đáp án này.

Nam nhân biết Xích Luyện muốn làm cái gì, hắn giật giật môi, muốn nói chút gì đó nhưng cuối cùng lại ngậm miệng lại.

Xích Luyện vừa triền triền miên miên hôn nam nhân vừa vuốt ve khu vực mẫn cảm giữa 2 chân của nam nhân.

"Tích đại ca thật là mẫn cảm a".

"……."

“Tích đại ca, ta thật muốn ôm ngươi”

“……”

“Tích đại ca, ngươi có nghĩ muốn giống ta hay không? Ngươi có nghĩ là…….để ta ôm ngươi không?”.

“……”

Ngón tay của Xích Luyện chậm rãi xẹt qua, chậm rãi vẽ vòng tròn trên đùi của nam nhân.

Xích Luyện đang không ngừng dụ dỗ nam nhân.

Nam nhân có chút khẩn trương, mấy lần hắn muốn tóm lấy tay của Xích Luyện, để Xích Luyện đừng trêu cợt hắn như vậy nữa, hắn sẽ nhịn không được, hắn thực sắp nhịn không được.

Xúc cảm cực nóng kia cùng cảm giác cả người mềm yếu khiến cho nam nhân tựa vào trong lòng Xích Luyện khó nhịn hừ nhẹ vài tiếng…….

Nhẫn không được.

Có một số việc thật sự là nhịn không được……

“Tích đại ca, ngươi không cần nhẫn nại nữa, thật ta ta biết ngươi cũng muốn”. Xích Luyện vừa thấp giọng nói ở bên tai nam nhân vừa hôn cái lổ tai nóng lên của nam nhân, “Ngươi còn nhớ lần chúng ta ở sơn tuyền (suối trong núi)không?”.

Y phục của nam nhân bị Xích Luyện thong thả cởi từng cái ra, không khí hơi lạnh xâm nhập thân thể của nam nhân, Xích Luyện áp đảo nam nhân ngay tại trên giường, màn giường rơi rụng ngăn cách bên ngoài……

Y phục trên người của nam nhân không có, Xích Luyện y phục lộn xộn đè trên người nam nhân, y phục của Xích Luyện rộng mở, thân thể của hai người gắt gao dán tại cùng nhau.

Xích Luyện giữ chặt hai tay của nam nhân, cúi đầu hôn sâu nam nhân, đầu lưỡi của hai người dây dưa cùng một chỗ, xúc cảm nóng lạnh đan xen làm cho nam nhân không thể nào trốn tránh, nam nhân tiếp nhận nụ hôn của Xích Luyện.

Giữa đôi môi phát ra tiếng vang rất nhỏ làm cho hơi thở của nam nhân nặng nề thêm, biến nóng, hơn nữa tay của Xích Luyện không ngừng vuốt ve thân thể hắn, đụng vào khu vực mẫn cảm trên thân thể hắn.

Hơi thở của hai người sâu xa lại ấm áp, động tác hôn môi của Xích Luyện thực thong thả lại làm cho người ta không thể vùng ra, toàn thân nam nhân đều đang nóng lên nóng lên.

"Xích huynh đệ, thời điểm ly biệt lần trước ta đã nói thật sự rõ ràng". Nam nhân thở hổn hển nói nhỏ, môi của hắn bị Xích Luyện ngậm lấy, thanh âm phát ra khi hắn nói chuyện có chút không rõ ràng.

"Ta biết". Xích Luyện thong thả lấp kín môi của nam nhân, không cho nam nhân lại có cơ hội nói chuyện, y biết nam nhân nghĩ muốn cự tuyệt y, nhưng y muốn ôm nam nhân.

Hơn nữa Xích Luyện cũng biết, chỉ cần ôn nhu đối nam nhân một chút thì nam nhân sẽ nhận y, cho nên y hôn 1 lát thì thả nam nhân ra, thấy nam nhân nghiêng đầu không nhìn y thì y cũng không tức giận.

Ngón tay hơi tái nhợt của Xích Luyện xoa mặt bên của nam nhân, y xoay mặt nam nhân qua, khiến nam nhân nhìn y, đôi mắt của nam nhân có chút ướt át, cái trán của y chậm rãi kề lên cái trán của nam nhân……..

"Ta rất nhớ ngươi". Sau khi Xích Luyện trầm mặc 1 lát mới chậm rãi nói với nam nhân, "Ta nói chính là thật". Mặc kệ nam nhân có tin hay không thì y vẫn nói ra…….

Nam nhân bình tĩnh nhìn Xích Luyện, giơ tay đẩy tay Xích Luyện ra: "Xích huynh đệ, ta hiểu ý tứ của ngươi, nếu ngươi thật sự nghĩ muốn thì ta sẽ không cự tuyệt, nhưng mà xin ngươi đừng nói như vậy nữa……". Bởi vì nam nhân không chịu nổi sự ôn nhu này, sẽ tưởng là thật, mặc kệ là thật hoặc là giả thì hắn đều sẽ tin tưởng lời nói của Xích Luyện.

Xích Luyện trầm mặc.

Xích Luyện không ngờ nam nhân sẽ như vậy.

Xích Luyện vốn cho rằng nam nhân sẽ cao hứng, chính là sự tình lại vừa vặn tương phản (trái lại, ngược lại).

Nam nhân tựa hồ không có nửa điểm vui sướng……

Xích Luyện phát hiện hốc mắt nam nhân đo đỏ, thanh âm khi nói chuyện có chút run rẩy rất nhỏ.

Vẻ mặt của nam nhân làm cho trong lòng y vô cùng khó chịu, khi nam nhân còn muốn mở miệng nói chuyện thì Xích Luyện dùng môi chặn miệng của nam nhân lại, làm cho nam nhân muốn nói mà không thể nói, có miệng mà không thể nói.

Chân của nam nhân bị Xích Luyện thong thả tách ra.

Nam nhân thật lâu không có làm.

Nam nhân có chút khẩn trương nhìn chằm chằm mặt bên của Xích Luyện.

Xích Luyện vẫn hôn nam nhân như cũ, đôi môi của hai người gắt gao dính vào cùng nhau.

Lúc này nam nhân không dám nhìn ánh mắt của Xích Luyện.

Một tay nam nhân túm chăn bông bên cạnh, 1 tay túm ga giường cẩm tú mềm mại dưới thân, mỗi một động tác của Xích Luyện đều làm cho hắn cảm nhận càng rõ ràng, mỗi một động tác đều làm cho trái tim hắn bất an nảy lên.

"Tích đại ca, ngươi có thể không tin ta, nhưng ta nói chính là thật, ta thật sự rất nhớ ngươi". Xích Luyện dán tại bên môi của nam nhân, vừa hôn nam nhân vừa thì thầm, "Là thật".

Xích Luyện giống như muốn chứng minh gì đó còn cố ý lập lại một lần, thanh âm ngữ khí ái muội của y cùng hơi thở ấm áp kia đều kích thích nam nhân…….

Nam nhân khẽ khép kín đôi môi bị Xích Luyện hôn tới ửng đỏ, hắn không biết nên nói cái gì, nên nói hắn đều nói rồi, hắn là loại người chính là người khác đối tốt với hắn một chút thì hắn sẽ đáp lại người khác gấp 10, gấp 100 lần…….

Suy bụng ta ra bụng người.

Đều tới loại thời điểm này rồi…….

Nếu nam nhân lại đẩy Xích Luyện ra thì có vẻ làm cao quá, hơn nữa hắn không phải nữ nhân…….

Nam nhân không cần kiêng kị giống nữ nhân như vậy, cũng không cần đối phương chịu trách nhiệm.

Có lẽ Xích Luyện cũng nghĩ như vậy nên mới lần nữa làm ra loại hành động này đối hắn.

Nam nhân cảm giác được Xích Luyện nâng 2 chân của hắn lên, làm cho hai chân của hắn tự nhiên gập lại, đặt ở trước ngực của hắn, làm cho hạ thân của hắn lơ lửng, tất cả mọi thứ đều bại lộ dưới ánh mắt của Xích Luyện……..

Nam nhân đã sớm bị Xích Luyện xem hết nên cũng không có kiêng dè gì, hắn biết Xích Luyện sẽ không theo nói chuyện cảm tình với hắn, Xích Luyện bất quá chính là mượn hắn giảm bớt tịch mịch mà thôi.

Bởi vì Xích Luyện muốn thành tiên.

Muốn đi gặp Thanh Thiên Tôn.

Cho nên Xích Luyện sẽ không chạm vào phàm nhân.

Tuy rằng nam nhân là phàm nhân, nhưng ít ra hắn thực thuận tiện, dùng xong là có thể quăng bỏ, cũng sẽ không ồn ào, cũng sẽ không nháo, chờ thời điểm nhớ tới hắn mới hống mấy lần thì hắn sẽ ngoan ngoãn nghe lời, thật ra hắn không biết làm thế nào để cự tuyệt. Cũng sẽ không cự tuyệt Xích Luyện.

Cho nên nam nhân bị đối đãi như vậy thì chính hắn cũng không oán ai, đây đều do chính mình mềm lòng, hắn trọng cảm tình, hắn bận tâm cảm thụ của người khác, tự hắn chuốc lấy mà thôi.

Nam nhân đều đã như vậy rồi, bị mắng là hài rách, cũng không phải một hai lần, hắn không có tư cách cự tuyệt Xích Luyện, nói cách khác may mà Xích Luyện còn nguyện ý ôm hắn, không có ghét bỏ hắn bẩn…….

Nam nhân vẫn cố gắng tiếp nhận Xích Luyện, cái địa phương kia của hắn vừa chặt lại nóng, gắt gao ngậm lấy Xích Luyện.

"Thật là nóng, bên trong thật chặt". Xích Luyện nửa nằm ở trên người của nam nhân, mặt bên hơi lạnh của y thong thả cọ xát hai má nóng bỏng của nam nhân.

Cảm giác trong cơ thể nam nhân hơi hơi co rút lại khiến cho Xích Luyện thong thả nắm chặt đùi của nam nhân…….

Nam nhân liếc mắt nhìn Xích Luyện một cái.

Phát hiệnXích Luyện đang cúi đầu nhìn chăm chú vào địa phương tương liên của cả 2.

Từ sau lần trước Xích Luyện chạm qua nam nhân thì y liền cũng không có chạm qua những người khác.

Cảm xúc cực nóng trong cơ thể nam nhân làm cho Xích Luyện phi thường hoài niệm.

Một bàn tay của y chống bên cạnh đầu của nam nhân, một bàn tay vịn thắt lưng mềm dẻo của nam nhân, hơn nữa bộ dáng nam nhân ngoan ngoãn như thế làm cho động tác thong thả của Xích Luyện trở nên có chút ôn nhu, mái tóc đen dài của y chậm rãi rủ ở ngực của nam nhân, mồ hôi trên thân nam nhân đã ươn ướt đuôi tóc của y……

Dung nhan tuấn mỹ của Xích Luyện vẫn rõ nét trong bóng đêm như cũ.

Xích Luyện nghiêng đầu, hình dáng mặt bên hiện ra rõ nét trong bóng đêm, dung nhan tinh xảo kia tiến đến phía trước nam nhân, hôn hai má đẫm mồ hôi của nam nhân…….

Động tác của Xích Luyện rất chậm.

Cho dù là ở thời điểm ân ái cũng rất chậm……

Nam nhân giật giật thân thể.

Hai chân của nam nhân bị Xích Luyện tách ra, hai chân thon dài của hắn quấn quanh thắt lưng của Xích Luyện, theo xâm chiếm của Xích Luyện thì thân thể mẫn cảm của hắn run rẩy rất nhỏ.

Thân thể theo động tác của Xích Luyện mà thong thả lắc lư, động tác của Xích Luyện thực giày vò người khác.

Nam nhân ngượng ngùng nhìn Xích Luyện.

Bởi vì hắn cảm giác được Xích Luyện cầm địa phương không thể phát tiết của hắn, bàn tay hơi lạnh kia nhẹ nhàng bao vây lấy hắn, hắn khẽ hút không khí, đồng thời cảm giác được tần suất tiến vào hắn của Xích Luyện trở nên thường xuyên hơn rất nhiều, tuy rằng tiết tấu kia giày vò người ta, nhưng nam nhân đang cố hết sức thích ứng, cố gắng kiềm chế lại tình tự của chính mình.

Mồ hôi của nam nhân thấm vào chăn đơn dưới thân, thanh âm ái muội của hắn chậm rãi quanh quẩn trong màn giường, Xích Luyện thưởng thức bộ dáng cực lực nhẫn nại của hắn.

Nóng quá…….

Thật là khó chịu…….

Nam nhân giật giật môi, phát ra thanh âm rất nhỏ, ở dưới kỹ xảo cao siêu của Xích Luyện thì ánh mắt của hắn có chút mê ly, hắn nghiêng đầu tùy ý Xích Luyện hôn khuôn mặt đẫm mồ hôi của hắn.

Di chuyển trong cơ thể rõ ràng như thế, thật giống như đóng dấu thật sâu vào trong lòng của nam nhân, hắn biết từ biệt ngày mai, có lẽ sẽ không còn được gặp lại người huynh đệ kết bái mà hắn từng coi là tri kỷ này, cho nên giờ phút này ánh mắt của hắn đều dừng lại ở trên mặt của Xích Luyện, hắn mặc kệ động tác của Xích Luyện, không có lên tiếng ngăn cản nữa.

Thực rõ ràng tại cuộc ân ái kéo dài, giường lớn dưới người nam nhân phát ra tiếng “kẽo kẹt, kẽo kẹt”, trong biệt viện thực yên tĩnh, nếu làm ra động tĩnh quá lớn thì khẳng định sẽ kinh động những người khác.

Đây là địa phương của Cửu Hoàng, bị thấy được thủy chung không tốt lắm, nam nhân căn bản là không mặt mũi gặp Cửu Hoàng, qua đêm nay thời điểm hắn cũng không có thể cây ngay không sợ chết đứngđối mặt Cửu Hoàng.

Làm đều làm rồi.

Sai cũng muốn sai thêm rồi.

Nam nhân còn có thể làm sao nữa……..

Huynh đệ kết bái của nam nhân ôm nam nhân giống như ôm nữ nhân…….

Tuy rằng nói đây là làm trái luân thường nhưng bọn họ đồng giường cũng đều không phải là một hai lần, cho dù da mặt hắn dày thì cũng bị mài mỏng.

Nam nhân liền giống như lời của Nham Vân nói, “Không biết xấu hổ”…….

“Không có liêm sỉ”……

“Hài rách”……..

Vô luận thế nào đều tốt, nam nhân đều thừa nhận, hết thảy đều là lỗi của hắn, hắn không nên không cự tuyệt.

Mức độ nam nhân bị Xích Luyện lay động gia tăng, màn giường theo sự lay động mà chậm rãi đong đưa, chăn đơn cẩm tú bị bóp tới nhăn nhúm, thân thể của nam nhân di chuyển.

Xích Luyện bế nam nhân hơi hơi thở dốc đứng lên, ga giường bị rơi xuống trên mặt đất, tấm lưng trơn bóng của nam nhân hướng phía bên ngoài, hai người nằm ngang ở trên giường, thân mật ôm ấp cùng một chỗ, màn giường buông ở phía sau của nam nhân.

Cổ xao động cực nóng kia ở trong cơ thể nam nhân không ngừng tăng tốc bốc lên, hai chân của hắn khoát lên trên đùi của Xích Luyện, cả người hắn sắp rớt xuống giường.

Nam nhân chỉ có thể tóm lấy bả vai của Xích Luyện, Xích Luyện cúi đầu thưởng thức hình ảnh ân ái của cả 2, nam nhân vẫn nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn mỹ của Xích Luyện, hai mắt thích ứng bóng tối đã sớm có thể thấy rõ dung nhan lẫn nhau.

Nam nhân nghĩ muốn nhìn nhiều thêm mấy lần……

Nhưng mỗi khi thời điểm Xích Luyện ngẩng đầu hôn nam nhân thì nam nhân đều sẽ dời tầm mắt nhìn về phía khác.

Nam nhân không muốn để Xích Luyện phát hiện.

Bởi vì hai người rất "vong tình" nên không chú ý liền té xuống từ trên giường, màn giường đều bị xé rách, rơi lộn xộn trên mặt đất…….

Nam nhân nhíu mày, hắn cảm giác được Xích Luyên rút phân thân ra, hắn vừa định đứng dậy thì lại bị nhồi lần thứ hai.

Xích Luyện ôm lưng của nam nhân, ngón tay thon dài chế trụ ngón tay run nhè nhẹ của nam nhân, lần thứ hai áp nam nhân tới trên mặt đất, hai người dây dưa, tiếng thở dốc của nam nhân càng ngày càng rõ ràng.

Xích Luyện cúi đầu liếm hôn lưng nam nhân.

"Xích huynh đệ, sẽ bị nghe thấy…….". Nam nhân thực chột dạ, hắn nhỏ giọng nhắc nhở Xích Luyện, ngón tay hắn có chút phát run.

Nhiệt độ của mặt đất hơi lạnh lẽo ẩm ướt, hơn nữa Xích Luyện không ngừng chiếm cứ nam nhân, bờ ngực dẻo dai của hắn bị Xích Luyện ôm, Xích Luyện không buông tha mỗi một chỗ trên thân thể của hắn.

Xích Luyện hôn lên vành tai của nam nhân, cằm để ở đầu vai nam nhân, mặt bên tinh tế của y cọ xát hai má nóng bỏng đẫm mồ hôi của nam nhân: "Không sao, Cửu Hoàng không ở biệt viện, y đi Bạch Vân Quan, đêm nay y sẽ không trở về, a Hồng a Tử cũng đi xuống núi". Xích Luyện dán tại bên tai nam nhân nói xong thì chậm rãi hôn mặt bên của nam nhân mấy cái.

"……."

"Đêm nay biệt viện cũng chỉ có hai người chúng ta, không có người nghe được". Xích Luyện chậm rãi cọ xát mặt của nam nhân, hai tay kéo thắt lưng của nam nhân, càng thêm xâm nhập chiếm cứ nam nhân, làm cho nam nhân rõ ràng cảm giác được tiếp xúc thân mật giữa cả 2, cùng khoảng cách khăng khít làm cho tim người ta đập thình thịch.

Nam nhân không lời nào để nói…….

Nam nhân chỉ có thể cúi đầu, cảm thụ xúc cảm cùng động dẫn Xích Luyện mang đến cho hắn, cảm xúc cực nóng trong cơ thể không ngừng dâng lên, làm cho hai chân của hắn run rẩy, hắn "ân" 1 tiếng.

Thanh âm kia rất thấp rất thấp…….

Cũng vi diệu như vậy làm cho Xích Luyện trở nên càng thêm kiên trì, cho tới khi nhiệt lưu bao phủ nam nhân thì hai người mới dừng lại, đầu nam nhân đổ đầy mồ hôi quỳ rạp trên mặt đất, Xích Luyện nằm sấp trên người của nam nhân, hôn đầu vai nam nhân.

"Xích huynh đệ, ngươi đến trên giường đi ngủ đi, ngủ ở trên mặt đất sẽ cảm lạnh". Nam nhân nghiêng đầu nhắc nhở Xích Luyện, lại đúng lúc đối diện đôi mắt u tĩnh của Xích Luyện……..

"Đây coi như ngươi đang lo lắng cho ta?". Ngón tay của Xích Luyện chậm rãi nâng cằm của nam nhân lên, khiến tầm mắt của nam nhân không thể nào tránh né.

"Ân". Nam nhân gật đầu.

Xích Luyện im lặng nhìn chăm chú vào nam nhân, chậm rãi hỏi: "Cảm giác vừa rồi như thế nào?". Thanh âm của y rất nhẹ, giống như là bay vào trong lỗ tai của nam nhân, trong tiếng nói trầm thấp dễ nghe kia lộ ra nồng đậm ái muội không dứt.

Nam nhân quỳ rạp trên mặt đất, khẽ thở, chờ sau khi thở dốc ổn định lại thì hắn mới nghiêng đầu nhìn về phía Xích Luyện, Xích Luyện cũng cứ lẳng lặng nhìn chăm chú vào hắn như vậy, ngón tay tái nhợt kia của Xích Luyện khều khều cái lổ tai nóng bỏng của hắn……

Nam nhân không có trả lời Xích Luyện, rất nhanh hắn liền cảm giác được Xích Luyện lại có tinh thần, phía dưới hắn ẩm ướt dính dính có chút không thoải mái, nhưng hắn còn có thể chịu được, cũng liền dung túng hành vi của Xích Luyện.

Nửa đêm hôm nay.

Bên ngoài nổi lên mưa to mưa to.

Tiếng giọt mưa ào ào không ngừng cọ rửa mặt đất, giống như cọ rửa tâm hồn của nam nhân.

Cả buổi tối Xích Luyện đều ôm nam nhân lăn qua lộn lại, ôm tới ôm lui, hắn liền ngay cả cơ hội đứng dậy đều không có, hắn bị Xích Luyện ôm làm thật lâu.

Chân của nam nhân đều chết lặng, viên nhỏ trước ngực cùng đôi môi đều bị hôn tới nóng lên nóng lên…….

Động tác của Xích Luyện thong thả lại làm dấy lên sự rục rịch trong lòng người, làm cho nam nhân khó có thể chống đỡ.

Như khi Xích Luyện ghé vào lỗ tai nam nhân ái muội gọi hắn là Tích đại ca, còn thường thường thân mật hôn hai má của hắn, hôn tới mồ hôi trên cần cổ của hắn, thân mật đồng thời như thế làm cho hắn có chút rối loạn.

Nam nhân thực hoài nghi……..

Xích Luyện có phải coi nam nhân là Thanh Thiên Tôn hay không.

Nhưng mà Xích Luyện lại rõ ràng gọi tên của nam nhân……..

Cả đêm nam nhân đều không có cơ hội ngủ, thời điểm sắp hừng đông thì Xích Luyện mới ôm hắn tới trên cái giường lộn xộn, ôm hắn rồi an ổn đi vào giấc ngủ, nhưng mà hắn mỏi mệt lại thủy chung đều không có ngủ.

Nam nhân trợn tròn mắt, im lặng nhìn Xích Luyện cho tới khi Xích Luyện tỉnh lại.

Nam nhân còn nhớ rõ Xích Luyện từng đối hắn rất tốt.

Thời điểm nam nhân mới tới Phong Danh thành liền kết giao cùng Xích Luyện, đây là bằng hữu duy nhất hắn kết giao sau nhiều năm ở bên ngoài như vậy, cũng là huynh đệ kết bái duy nhất.

Nam nhân chưa từng có cảm nhận qua thân tình, ở đây được Xích Luyện quan tâm, người này từng đối nam nhân rất tốt rất tốt……..

Tuy rằng sau đó biết Xích Luyện là xuất phát từ mục đích khác, nhưng nam nhân cũng chưa từng có trách Xích Luyện, hắn trách thì trách chính hắn ngốc, rất dễ dàng tin tưởng người khác, hắn không muốn lừa mình dối người, nhưng cho dù là giả cũng tốt.

Nam nhân chưa bao giờ oán ai.

Nam nhân tin sai người thì hậu quả hắn đều tự mình gánh vác.

Tích Duyên là nam nhân, hắn có thể đảm đương (gánh vác, chịu trách nhiệm).

Dù sao chuyện tình lại khổ sở, lại gian nan ra sao nữa thì chỉ cần khẽ cắn môi, đau đau xót xót liền trôi qua……..

215. Chương 215

Chuyện tới hiện giờ nam nhân cũng không nghĩ muốn nhắc lại, hắn hy vọng Xích Luyện có thể nhanh lên đạt được mong muốn, như vậy Xích Luyện sẽ không sẽ tái xuất hiện ở trong thế giới của hắn nữa, hắn coi như hết thảy những năm gần đây là hắn tự mình làm một hồi xuân thu đại mộng, tuy rằng quá trình quên

đi thực khó khăn, nhưng mặc kệ là một năm hay là 10 năm, lại hoặc là 20 năm thì hắn đều sẽ cố gắng quên đi.

Bởi vì cả đêm không ngủ nên nam nhân không có tinh thần, thời điểm Xích Luyện tỉnh lại thì nam nhân cũng chậm rãi ngồi dậy, Xích Luyện để nam nhân mặc y phục cho y, nam nhân cũng không có cự tuyệt.

Nam nhân mặc y phục cho Xích Luyện, còn chăm chú thắt đai lưng, Xích Luyện cầm tay của hắn, ôm hắn hôn nửa ngày, hắn không có đẩy Xích Luyện ra, bởi vì hắn biết Xích Luyện phải đi.

Hôm nay, thời điểm Xích Luyện đi thì nam nhân đưa cho y 1 chiếc dù giấy dầu, bên ngoài mưa rất lớn, mưa bụi mông lung thổi không tán, Xích Luyện một thân hồng y hoa mỹ dần dần biến mất ở trong sương mù của mưa bụi.

Nam nhân ngồi ở trong đại đường thật lâu thật lâu, trà trên bàn đã lạnh thấu……

"Lần này đi rồi thì cũng đừng trở về nữa". Nam nhân khẽ hít 1 ngụm khí lạnh, thanh âm của hắn thong thả mà run rẩy, trong đôi mắt của hắn tràn ngập khó chịu cùng mỏi mệt.

Nam nhân nói với không khí những lời mà hắn không thể mở miệng nói với Xích Luyện……

Bên ngoài mưa to vẫn rơi, bầu trời một mảnh hơi mù, mưa bụi trong núi mông lung, hôm nay sau khi Xích Luyện đi rồi thì nam nhân ngồi ở trong đại đường tới tối, thời điểm a Hồng a Tử trở về, trong tay cầm y phục mua thêm cho nam nhân, hỏi ra mới biết được là ngày hôm qua Xích Luyện bảo bọn họ đi xuống núi đặt làm vài bộ y phục cho Xích Luyện.

Bởi vì a Hồng a Tử lo lắng sư phụ tài phùng *** (tiệm may quần áo) tính sai, liền suốt đêm canh giữ ở bên cạnh để tiểu nhị làm gấp, cho tới hiện tại mới trở về, mà y phục làm theo số đo yêu cầu cho nam nhân đều là Xích Luyện đưa cho.

"Đưa y phục cho ta, các ngươi đi về nghỉ ngơi trước đi". Sau khi chờ nam nhân cầm y phục thì a Hồng a Tử liền vào phòng nghỉ ngơi, nam nhân ngồi ở bên ngoài chờ Cửu Hoàng trở về.

Nam nhân nhìn y phục tinh mỹ trong tay, có chút không nỡ mặc, tuy rằng nói y phục này thực mộc mạc nhưng vải vóc cũng phi thường thượng đẳng, hắn qua loa nhìn 1 chút, số đo Xích Luyện nói cho a Hồng a Tử dĩ nhiên là chính xác.

Nam nhân vốn nghĩ muốn chờ Cửu Hoàng trở về, nói chuyện tình tối hôm qua cho Cửu Hoàng biết, hắn tính toán thẳng thắn với Cửu Hoàng, hắn không muốn giấu diếm cái gì, nếu sau khi Cửu Hoàng biết rồi mà muốn đuổi hắn đi thì hắn cũng chấp nhận…….

Chính là tới nửa đêm rồi mà Cửu Hoàng còn chưa trở về.

Trong chớp mắt.

Mưa này đã rơi 4, 5 ngày, từ khi Xích Luyện đi rồi thì biệt viện sẽ không có khách nhân tới, bởi vì gần đây nam nhân không cần đi dạy đám hài tử nên hắn đều ở lại trong biệt viện, sắp tới Bạch Vân Quan thu tân đệ tử, đám hài tử này đều đi lên trên núi, cho nên hắn mới có thời gian nghỉ ngơi ở bên trong biệt viện, chính là qua nhiều ngày như vậy mà Cửu Hoàng còn không có trở về.

Nam nhân trở nên có chút lo lắng, nhưng hắn lại không thể đi Bạch Vân Quan, hắn từng nói qua sẽ không lại quay về Bạch Vân Quan, hắn thực lo lắng Cửu Hoàng gặp chuyện không may, hơn nữa lần này ngay cả Xích Luyện đều biết Nham Vân ở bên trong Bạch Vân Quan, nói vậy Mạt Đồng cùng Phật Hàng khẳng định cũng biết tông tích của Nham Vân, lần này cũng ắt phải sẽ đi tới Thanh Sơn 1 chuyến…….

Mưa bụi trong núi mênh mông, mưa to a mưa to, đập rụng lá trên cây, cột nước lũ kia lao xuống núi, đường trong núi thực hiểm trở, không hề ít đoạn đường sụp đổ, mưa to tầm tả trên Lạc Hà Phong, hồ nước trong biệt viện đều tràn nước ra.

Nam nhân để a Hồng a Tử dọn dẹp biệt viện, hắn cầm dù xuống núi xem sao, hiện nay không biết tình huống dưới chân núi như thế nào, lũ bất ngờ mãnh liệt như thế thì tình huống dưới chân núi chắc rất tệ.

Nam nhân suốt đêm xuống núi, bởi vì trên đường có rất nhiều địa phương đều sụt lún nên hắn chỉ có đi đường vòng, trời mưa thật sự to, đường núi lại phi thường trơn ướt, mấy lần hắn đều suýt nữa bị ngã sấp xuống, dù cũng bị hỏng, căn bản là ngăn không được mưa rền gió dữ, cả người hắn đều bị ướt, y phục ướt đẫm, bọt nước trên tóc liên tục rơi xuống.

Nam nhân đi tới hừng đông mới đi tới dưới chân núi, hài của hắn, y phục, toàn bộ đều ướt đẫm…….

Tình huống dưới chân núi thật tệ, rất nhiều nhà tranh vùng ngoại ô đều bị ngập trong nước, rất nhiều thôn dân đều đứng ở trên gò đất nhỏ, nam nhân cũng bất chấp mưa to vội vội vàng vàng tiến vào Thanh Sơn trấn.

Phần lớn phía trước *** tử (gian hàng, cửa hàng) đều bị ngập, mọi người trấn trên thập phần lo lắng, người nha môn đang thay dân chúng xử lý khó khăn, rất nhiều người đều tới nha môn tránh lũ, dọc theo đường đi nam nhân nhìn thấy rất nhiều người thu thập bao phục (gói quần áo, vật nặng) rời đi, điều này làm cho hắn nhớ lại ôn dịch đột kích năm đó, cảnh nhóm dân chúng Phong Danh thành chạy tứ tán, chính là lũ lụt lần này tới rất bất ngờ.

Làm cho rất nhiều người trôi dạt khắp nơi.

Lần này nam nhân xuống núi vốn là tính toán đi nha môn một chuyến, để quan phủ phát lệnh cấm lên núi, bởi vì tùy thời có thể lún, hắn cố ý tới đó nói rõ tình huống, để tránh tổn thương người vô tội.

Nam nhân đang chuẩn bị đi nha môn, mới vừa đi tới trước đại môn Hồng phủ thì nhìn thấy vài vị đệ tử của Bạch Vân Quan đứng ở trước đại môn của Hồng phủ, tựa hồ đang đợi hai vị thiếu gia của Hồng phủ.

Quản gia của Hồng phủ nói cái gì đó đối vài vị đệ tử kia, nam nhân không nghe rõ ràng lắm, mấy năm nay Bạch Vân Quan thu nhận không ít tân đệ tử, cho nên hắn cũng không nhận thức những gương mặt mới này.

Nam nhân đi lên cầu thang, đi vào trước Hồng phủ, hắn không chút nào kiêng kị hỏi đệ tử của Bạch Vân Quan: "Xin hỏi xảy ra chuyện gì? Chính là trên Thanh Sơn xảy ra chuyện?". Mặc dù có chút đường đột, nhưng hiện tại hắn cũng vô pháp bận tâm nhiều lễ nghi như vậy.

Bởi vì đệ tử của Bạch Vân Quan không thể tùy tiện xuống núi, chỉ có được chưởng môn phân phó, hoặc là thời điểm có nhiệm vụ, mới có thể cho phép xuống núi, nam nhân hỏi như vậy cũng không phải không có đạo lý.

"Chưởng môn phân phó chúng ta xuống núi thông tri thiếu gia của Hồng phủ, bởi vì chưởng môn không thể đích thân xuống núi xử lý tai hoạ, hy vọng thiếu gia của Hồng phủ hỗ trợ giải quyết". Đệ tử của Bạch Vân Quan nói nguyên do cho nam nhân biết, đây cũng không tính là bí mật gì.

Sau đó nam nhân từ trong miệng lão quản gia biết được những năm gần đây quan phủ không thể giải quyết vấn đề sự vụ lớn nhỏ của Thanh Sơn trấn thì đều là giao cho Hồng phủ giải quyết, cho nên Hồng phủ này ở trấn trên cũng là rất có uy vọng (danh vọng, danh tiếng).

"Lũ lụt này là do có yêu nghiệt tác quái, hiện nay chưởng môn đang xử lý chính sự, không rảnh phân thân cho nên phái mấy đệ tử chúng ta xuống núi thông tri hai vị thiếu gia của Hồng phủ".

"Nếu không phải có tên phản đồ trở về Bạch Vân Quan thì hiện nay chưởng môn chúng ta đã sớm đi kết giao bằng hữu, sẽ không ở lại Thanh Sơn".

"Ai biết lần này lại đột nhiên nháo lũ lụt, gần đây yêu nghiệt càng lúc càng lớn mật". Mấy đệ tử của Bạch Vân Quan tụm lại nói chuyện phiếm, nói không ít chuyện nam nhân muốn biết.

Quản gia của Hồng phủ đi vào thông truyền, không bao lâu thì thiếu gia của Hồng phủ liền tự mình đi ra, hai người nhìn thấy nam nhân cả người ướt sũng đứng ở cửa thì lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

Nam nhân muốn tránh lại nghe đến hai người đồng thời hô một câu: "Biểu thúc".

Nam nhân nhất thời quên chính mình lần trước giả mạo "biểu thúc" mang quỷ thư sinh tới gặp biểu muội, hai cái thiếu gia này khẳng định nhận thức hắn, bởi vì lũ lụt trước mặt nên hắn lại đã quên tầng quan hệ này.

Nam nhân muốn chạy đi.

Hai vị Hồng thiếu nha nháy mắt với quản gia, quản gia lập tức kéo nam nhân lại: "Đại biểu thúc, ngài trước đợi 1 chút đi, đến bên trong ngồi cái đã, thiếu gia thảo luận xong sự tình sẽ mang ngươi đi gặp biểu

tiểu thư".

Hồng đại thiếu gia không để ý tới nam nhân, đang cùng đệ tử của Bạch Vân Quan đàm sự tình, mà Hồng nhị thiếu gia lại vẻ mặt cười quái dị đánh giá nam nhân, nam nhân cảm thấy rất bất thường.

Hắn nhìn nhìn chính mình, phát hiện y phục chính mình đều ướt đẫm, hắn muốn dùng tay che, nhưng nhưng là cảm thấy kỳ quái, hắn ngay tại trước Hồng phủ nghe quản gia nói với hắn "biểu tiểu thư" sống rất tốt, bảo hắn không cần lo lắng, nam nhân đứng mà không yên lòng, còn muốn đi nhưng không thể đi, còn muốn nhận sự quan sát kỹ càng của Hồng nhị thiếu gia, gió lạnh thổi trúng làm hắn có chút phát lạnh.

"Tốt lắm, ta đã biết, trở về nói cho Liễu chưởng môn, chúng ta sẽ xử lý chuyện lũ lụt". Hồng đại thiếu gia nói xong liền trở lại liếc mắt nhìn nam nhân một cái, nam nhân không có mở miệng nói chuyện, chỉ là đứng ở trước đại môn của Hồng phủ, quản gia kia sai người cầm một ít vải sạch đưa cho nam nhân.

"Nếu Hồng thiếu gia đã nói như vậy thì chúng ta đây quay về Bạch Vân Quan trước, đa tạ nhị vị thiếu gia hỗ trợ". Đệ tử của Bạch Vân Quan có vẻ vội vàng rời đi, rất nhanh liền biến mất ở trong mưa gió.

"Quản gia, ngươi đi vào trước đi, vì biểu thúc chuẩn bị chút y phục sạch sẽ, lại sai người đi chuẩn bị một chiếc xe ngựa tới". Hồng gia nhị thiếu gia phân phó quản gia đi làm việc, mà quản gia kia nhìn nam nhân mấy lần, cũng không dám chậm trễ chậm trễ vội vàng vào phủ.

Nam nhân đứng ở cửa, đi cũng không được, không đi cũng không phải, cự tuyệt cũng không tốt, không cự tuyệt thì cảm thấy bất ổn, hắn vừa mới chuẩn bị mở miệng thì Hồng gia đại thiếu gia bước tới trước mặt…….

"Biểu thúc, ngươi là không phải cảm thấy lần trước thời điểm tới Hồng phủ thì chúng ta chiêu đãi không chu toàn, trở về không có biện pháp công đạo với lão nhân gia a?". Hồng gia đại thiếu gia hỏi thật sự trực tiếp.

Nam nhân hiểu ý tứ của y.

Nam nhân lập tức giải thích: "Ta cũng không phải muốn bạc…….".

" Nga!". Hồng gia nhị thiếu gia nở nụ cười, hai tay y khoanh trước ngực, 1 bộ nhàn nhã đánh giá nam nhân, "Biểu thúc, thì ra ngươi là muốn bạc".

Thực hiển nhiên……

Hồng gia nhị thiếu gia hiểu lầm ý tứ của nam nhân, hắn căn bản là không phải "biểu thúc" gì, càng thêm không phải nghĩ muốn bạc gì cả, hắn chỉ là đúng lúc đi ngang qua mà thôi…….

Chính là không biết làm sao nam nhân lại không thể mở miệng giải thích rõ.

"Không phải". Nam nhân phủ nhận, "Ngươi hiểu lầm ta, ta thật sự không phải muốn bạc, ta chỉ là…… Chính là……..". Trong lúc nhất thời tìm không thấy lý do thích hợp, hơn nữa hắn sẽ không nói dối, lập tức không biết nên tiếp tục như thế nào.

"Thật ra muốn bạc cũng không sao, chỉ cần biểu thúc muốn thì chúng ta đều sẽ cố hết sức phối hợp ngươi, chỉ cần biểu thúc cầm bạc rồi hảo hảo trở về quê nhà sống là được". Hồng gia nhị thiếu chính là nhận định lần này nam nhân quay lại chính là muốn bạc, vì thế sai hạ nhân đi lấy một ít ngân lượng ra, cường thế đưa cho nam nhân.

Nam nhân nhìn hai người bọn họ, có chút không biết nên nói như thế nào, Hồng gia nhị thiếu gia có chút không kiên nhẫn nhìn nam nhân, Hồng gia đại thiếu gia căn bản là không nhìn nam nhân, sai quản gia lấy xe ngựa tiễn nam nhân hồi hương.

"Tuyệt đối không được". Nam nhân vội vàng cự tuyệt, hắn xoa xoa nước mưa trên mặt, hắn trả lại bạc cho Hồng gia nhị thiếu, "Ta muốn đi nha môn, tạm thời không thể hồi hương được".

"Đi nha môn?". Hồng đại thiếu gia có chút cảnh giác nhìn nam nhân.

"Có phải biểu thúc đi nha môn để tố cáo chúng ta cường thưởng dân nữ?". Thời điểm Hồng gia nhị thiếu gia nói lời này thì mặt không đỏ, khí không suyễn, y ước lượng một chút bạc trong tay, không hờn giận nhíu mày, "Chút bạc ấy là thiếu, khó trách biểu thúc chúng ta không để vào mắt, quản gia lại đi lấy thêm mấy túi ngân lượng ra, đưa cho biểu thúc dùng dưỡng lão ở quê nhà".

Nhìn ra được Hồng gia nhị thiếu gia mất hứng, Hồng gia đại thiếu gia đứng ở một bên, im lặng không lên tiếng nhìn chằm chằm nam nhân 1 lát, y cầm y phục hạ nhân đưa tới ném cho nam nhân.

"Đi vào xe ngựa thay nó đi, trên đường hồi hương còn rất dài, nếu bị bệnh thì cũng không ai chiếu cố ngươi, như thế này chúng ta sẽ ở trong thành tìm một vị xa phu tiễn ngươi trở về".

"Biểu thúc, lại cho ngươi thêm 5 túi bạc, đủ ngươi dưỡng lão đi?". Hồng gia nhị thiếu tiến đến trước mặt nam nhân, đánh giá khuôn mặt của nam nhân, trên mặt của nam nhân có chút nước bùn, nhìn qua thực chật vật.

Nam nhân nghĩ muốn cự tuyệt.

Nhưng mà…….

Quản gia cầm dù đi ra, ngay cả hạ nhân trong phủ cũng lôi kéo "mời" nam nhân tới trước xe ngựa, nhị vị Hồng gia thiếu gia đứng ở trước Hồng phủ, sai gia đinh ném nam nhân lên xe ngựa.

"Ta không quay về, các ngươi mau bảo bọn họ dừng tay!". Nam nhân thực bất đắc dĩ, hắn túm bên hông xe ngựa, thật sự không thể lên xe, hắn không thể lên xe, hắn còn muốn đi nha môn làm chính sự.

Trong lúc giằng co, dù của quản gia rơi trên mặt đất, y phục túi ngân lương nam nhân ôm trong lòng đều bị mưa ướt nhẹp, hắn chết sống cũng không chịu lên xe, thế nhưng hắn lại không thể nói chính mình không phải "biểu thúc".

Như vậy hậu quả sẽ càng thêm nguy hiểm……..

"Các ngươi hảo hảo [mời] biểu thúc lên xe ngựa đi". Hồng gia nhị thiếu gia cười ha hả, đánh giá nam nhân đang chật vật, nam nhân thập phần bất đắc dĩ, mấy lần nam nhân nghĩ muốn mở miệng nói ra chân tướng, nhưng thủy chung cũng không có thể nói ra.

Mấy vị gia đinh kia nóng nảy, nghĩ muốn bế nam nhân lên xe ngựa, dưới chân nam nhân vừa trượt, té lăn trên đất, y phục cùng bạc đều lăn rơi ra, liền ngay cả gia đinh cùng quản gia đều bị dọa tới rồi…….

Nam nhân chưa từng có chật vật như vậy, trên người hắn đầy nước bùn, giọt nước lạnh như băng kia cùng mưa không ngừng rơi xuống, đánh vào trên người của hắn, xúc cảm lạnh như băng kia làm cho ngón tay hắn có chút đông cứng.

Lạnh quá……

Tối hôm qua nam nhân gấp rút đi đường nên thực mệt mỏi, cả đêm cũng chưa ngủ, lại té như vậy, thật sự có chút chịu không nổi, ý tứ của Hồng phủ thiếu gia này thực rõ ràng, chính là muốn đuổi hắn đi.

Nam nhân cũng không phải tới nhận thức thân thích, cũng không phải tới muốn bạc, hắn chỉ đi ngang qua mà thôi, sớm biết rước lấy nhiều phiền toái như vậy thì hắn liền đi vòng, không đi qua Hồng phủ……..

"Biểu thúc lớn tuổi, chính mình không đứng dậy được, các ngươi mau đỡ biểu thúc đứng lên". Hồng gia nhị thiếu gia hé miệng nhịn cười, phân phó gia đinh kéo nam nhân từ trên mặt đất lên.

"Các ngươi còn thất thần làm cái gì". Ánh mắt bất mãn của Hồng gia đại thiếu gia quét qua gia đinh một vòng, liền ngay cả quản gia đều sợ tới mức run lên.

Vài người tranh nhau cùng đi đỡ nam nhân…….

Lúc này.

Một chiếc xe ngựa tinh xảo chậm rãi ngừng trước mặt nam nhân, xe ngựa hoa lệ kia làm bằng gỗ đen thuần, chạm trổ phi thường tinh xảo, tạo hình cũng thập phần tinh mỹ, do 2 con tuấn mã kéo……..

Trước xe ngựa treo hai ngọn tiểu đèn ***g tinh xảo, chiều rộng xe ngựa thực rất lớn, còn muốn khí phái rất nhiều so với xe ngựa con cháu phú gia bình thường ngồi, trong lúc nhất thời tất cả người ở đây đều nhìn về phía xe ngựa hoa lệ này.

Chỉ có nam nhân không có chú ý xe ngựa, hắn đang cố gắng nghĩ muốn tự mình đứng dậy, trên mặt đất có nước bùn rất dày, có vẻ trên người hắn có chút bẩn…….

Màn che trên xe ngựa màu đen bị nhấc lên, người trên mã xa điềm tĩnh xuống xe ngựa, một đôi hài màu đen ám văn (hoa văn chìm) tinh xảo xuất hiện ở trước mắt nam nhân…….

Lúc này nam nhân mới chậm rãi nhìn về phía chủ nhân của đôi hài này.

Người trước mắt mặc y sam hoa mỹ màu đen, vạt áo ám văn quen thuộc kia làm cho nam nhân có chút sững sờ, tóc dài màu đen kia buông ở sau người, dung nhan anh tuấn kia cơ hồ tìm không ra tỳ vết nào, đôi mắt đen mê người kia lẳng lặng nhìn chằm chằm nam nhân nhếch nhác, trên mặt y không có biểu tình dư thừa, lại vẫn xinh đẹp như cũ, hấp dẫn ánh mắt của người khác như vậy…….

Nam nhân đương nhiên nhận ra người trước mắt là ai, tuy rằng hắn có một đoạn thời gian không có gặp Mạt Đồng, cảm thấy Mạt Đồng tựa hồ trở nên càng thêm mỹ lệ, y sam của Mạt Đồng càng thêm hoa lệ, có thể nhìn ra bây giờ Mạt Đồng nhất định sống rất tiêu sái tự tại.

Mạt Đồng vốn tới Thanh Sơn trấn làm việc, không ngờ lúc này sẽ gặp nam nhân, y vốn thật cao hứng, nhưng thấy nam nhân bị làm cho chật vật như thế thì y liền âm thầm khó chịu…….

216. Chương 216

Ở mặt ngoài Mạt Đồng không có biểu tình gì nhưng trong lòng cũng cực kỳ khó chịu.

Liền ngay cả tâm tình đỡ nam nhân đều không có.

Nam nhân này…….

Không phải cùng một chỗ với Nham Vân sao?……

Như thế nào lại ở chỗ này…….

Nhưng lại bị người đuổi ra tới, chật vật như vậy, đáng thương như vậy, bất lực như vậy…….

Nam nhân đầy người nước bùn bị quản gia cùng gia đinh nâng lên, hắn một thân bùn đất rất là chật vật, hắn không có nhìn Mạt Đồng, bởi vì Mạt Đồng không biểu hiện ra bộ dáng quen biết hắn.

Nam nhân cũng không tốt chủ động cùng nhận thức.

Nếu làm Mạt Đồng mất mặt ở Hồng phủ thì không tốt, dù sao hiện tại nam nhân bẩn như vậy, tới lúc đó bị người chế giễu sẽ làm Mạt Đồng trở nên mất hứng……

"Các ngươi còn thất thần làm cái gì, mang biểu thúc về phủ tắm sạch sẽ đi, đừng để hắn trước mặt khách nhân dọa người".

"Động tác nhanh lên".

Hai vị Hồng gia thiếu gia sai người mang nam nhan vào trong phủ tắm rửa sạch sẽ, lại tiễn nam nhân rời đi, ngay khi hai vị Hồng gia thối nghiêm mặt, phân phó gia đinh cùng quản gia "tiếp đón" nam nhân, Mạt Đồng từ lúc bắt đầu liền không nói được một lời giơ tay bá đạo kéo nam nhân đang bàng hoàng qua…….

"Biểu thúc của Hồng thiếu?". Mạt Đồng nhíu mày, cảm thấy sự tình có chút kỳ hoặc.

Mạt Đồng thông minh như thế, sao lại không nhìn ra thần sắc nam nhân có chút ẩn tình.

Mạt Đồng cầm y sam ướt át của nam nhân, bá đạo kéo nam nhân tới bên cạnh y, thấy nam nhân không nói lời nào, trên mặt có chút nước bùn, y vừa định giơ tay lau mặt cho nam nhân thì đã bị nam nhân giữ tay lại.

"Ta…….Ta sẽ giải thích với ngươi sau". Nam nhân thấp giọng nói thầm, thanh âm của hắn rất nhỏ, chỉ có hai người bọn họ có thể nghe thấy, "Tóm lại không phải giống như ngươi nghĩ đâu".

Mạt Đồng nhìn nam nhân 1 lát, không nói nữa, chậm rãi buông lỏng y phục của nam nhân ra, y cao thấp đánh giá nam nhân hai vòng, sắc mặt biến trầm rất nhiều…….

"Thật là ướt át". Mạt Đồng nhìn chằm chằm thân thể của nam nhân bị mưa làm cho ướt đẫm, hình dáng thân hình của nam nhân lộ rõ ra, trên mặt Mạt Đồng không có biểu tình gì, trong lòng cũng rất mất hứng.

"Ngươi nói bậy bạ gì đó". Nam nhân cảm thấy lời của Mạt Đồng có chút ý khác, hắn bình tĩnh liếc mắt nhìn Mạt Đồng một cái, phát hiện ánh mắt của Mạt Đồng đang đánh giá thân thể hắn……

Hắn có loại giác bị người trần trụi xem kỹ, hắn biết Mạt Đồng là cố ý, hắn có chút xấu hổ, tại tình huống chật vật lại gặp Mạt Đồng, nam nhân đơn giản nhỏ giọng nói sự tình trải qua cho Mạt Đồng, sau khi Mạt Đồng nghe xong thì nhíu mày, mà gia đinh cùng quản gia của Hồng phủ lại bắt đầu tiến lên lôi kéo nam nhân.

"Ta không đi". Nam nhân thực bất đắc dĩ.

"Hồng thiếu các ngươi chính là đối đãi biểu thúc như vậy?". Mạt Đồng lười biếng nở nụ cười, giống như đang coi 1 truyện cười, y nói xong liền quay đầu, ý vị thâm trường nhìn về phía nam nhân, "Biểu thúc, ngươi nói ta nói có đúng không, mưa lớn như vậy, có muốn đi cũng đi không được".

Hai huynh đệ Hồng gia căn bản không biết Mạt Đồng, chính là nhìn đến xe ngựa khí phái kia của Mạt Đồng dừng ở cửa Hồng phủ, cho rằng Mạt Đồng là tìm bọn họ, dù sao rất nhiều người ở trấn trên này đều sẽ tìm bọn họ giải quyết vấn đề, nhưng nam tử trước mắt ăn mặc khá có khí phái này, gương mặt này không phải là người của Thanh Sơn trấn.

Hai huynh đệ Hồng gia cũng không có lại cố ý muốn nam nhân hiện nay rời đi, mà lần này Mạt Đồng tiến đến Thanh Sơn trấn cũng là ngẫu nhiên gặp được nam nhân, cũng biết được chuyện nam nhân trải qua trong khoảng thời gian này.

Mạt Đồng vốn tưởng rằng sẽ ở trên Thanh Sơn gặp được nam nhân, không ngờ liền gặp ở chỗ này, tựa hồ phải sớm rất nhiều so với trong mong muốn của y, hơn nữa nam nhân còn bị người đuổi ra phủ, làm cho bùn đất đầy người.

Mạt Đồng cũng chưa từng đối đãi nam nhân như vậy……

Đáy mắt Mạt Đồng tràn ngập tức giận nguy hiểm, hơn nữa Tích Duyên nam nhân này, trên người bị làm cho ướt át như vậy, nhưng lại tại trước mặt nhiều người như vậy, bị hai huynh đệ Hồng gia kia đánh giá.

Nam nhân này, hắn rốt cuộc có biết hay không, hiện tại hắn cái dạng này làm cho Mạt Đồng rất muốn……. Đối hắn…….

"Xin hỏi vị công tử này là muốn tìm hai vị thiếu gia chúng ta sao?". Quản gia cười đi tới đón tiếp, thăm dò nguồn gốc của Tích Duyên, dù sao dáng điệu của Mạt Đồng cũng không tầm thường.

"Không phải". Mạt Đồng lắc đầu.

Nam nhân cũng hết sức chăm chú nhìn Mạt Đồng, trên mặt của hắn có chút dơ bẩn, vốn bộ dáng không thu hút lắm, trở nên càng thêm dễ dàng bị người xem nhẹ.

Hồng gia nhị thiếu khách khí hỏi lại: "Không phải tới tìm chúng ta, vậy ngươi ở đây có mục đích gì?".

Mạt Đồng nghiêng đầu nhìn về phía nam nhân, sau đó mới chậm rãi nói: "Mấy ngày trước, đại ca của ta nói muốn tới Hồng phủ ở Thanh Sơn trấn gặp chất nữ của hắn, xem chất nữ hắn sống tốt không, ta thấy đại ca của ta chậm chạp chưa về, liền lo lắng, liền tự mình tới đón hắn trở về". Mạt Đồng nói tới rõ ràng đâu ra đấy, đúng lý hợp tình, quả thực liền giống như là thật.

“Hắn là đại ca ngươi?”. Hồng gia nhị thiếu chỉ vào nam nhân hỏi Mạt Đồng.

“Hồng thiếu cảm thấy có vấn đề gì sao? Hắn không thể là đại ca ta?”. Mạt Đồng giơ tay ôm chầm bả vai của nam nhân, kéo nam nhân cả người ướt át lại, y cũng không ngại nam nhân bẩn, giơ tay lau bùn đất trên mặt nam nhân, “Đại ca, ta rốt cục tìm được ngươi, không ngờ ngươi thế nhưng bị bọn họ đối đãi như vậy, ta sớm nói qua sai người đánh xe ngựa đưa ngươi tới, để tránh có chút người mắt chó nhìn người kém”.

“Thực bẩn, đừng lau”. Nam nhân giơ tay dùng ống tay áo ướt át lau lau mặt mình, hắn có thể tránh được tay của Mạt Đồng, “Sẽ dơ tay ngươi, còn có…….”. Còn có y phục sẽ dính ướt…….

Lời của nam nhân còn chưa nói xong thì cảm giác được tay của Mạt Đồng để ở bên hông hắn, ôm hắn càng chặt hơn chút, cả người hắn đều dán tại trên người của Mạt Đồng, cảm giác được trên người Mạt Đồng truyền đến nhiệt độ cơ thể, cùng hơi thở quen thuộc kia, lông mi của hắn khẽ run lên một chút.

“Ta nghĩ việc này có chút hiểu lầm”. Hồng gia đại thiếu thấy thế lập tức sửa lại ý tứ.

Hồng gia nhị thiếu cũng không nói gì.

“Tuy rằng trong nhà của đại ca ta bần hàn, nhưng lúc trước hắn không chê, không vứt bỏ ta, còn thu lưu ta người đều không có cái gì, nếu không giờ phút này cũng sẽ không có ta”. Tay của Mạt Đồng ôm bên hông nam nhân, không dấu vết ái muội nhéo thắt lưng của nam nhân, nam nhân mẫn cảm tới thiếu chút nữa hừ ra tiếng, nam nhân vừa định mở miệng lại nghe đến Mạt Đồng dán tại bên tai hắn nói, “Trên người người thật nóng, thật ướt át…….”.

Rõ ràng là một câu nói thực bình thường, nhưng từ miệng Mạt Đồng nói ra thì lại trở nên tràn ngập dụ hoặc như vậy…….

Nam nhân muốn dùng tay đẩy Mạt Đồng ra nhưng ngược lại bị ôm càng chặt hơn, người bên cạnh đều xem tới choáng váng, hai vị thiếu gia Hồng gia cũng hiểu được quan hệ của hai người, bảo gia đinh cùng quản gia tất cả đều hồi phủ.

“Ngươi đã có thành ý như vậy, tự mình tới đón biểu thúc chúng ta trở về, vậy làm phiền ngươi, hảo hảo chăm sóc biểu thúc, đừng làm cho biểu thúc làm lụng vất vả ở Thanh Sơn trấn như vậy, đường xá xa xôi, thân thể biểu thúc lớn tuổi sẽ chịu không nổi”. Hồng gia nhị thiếu nói xong thì vào Hồng phủ, ý tứ của y thực rõ ràng, chính là không muốn nam nhân lại tới Hồng phủ gây phiền toái.

Hồng gia đại thiếu cái gì cũng chưa nói liền vào phủ, Mạt Đồng kéo nam nhân lên xe ngựa khí phái, xe ngựa của y phi thường rộng lớn, bên trong còn để đại thùng y vật, tầm nhìn bên trong xe ngựa thực u ám, y thắp 1 đèn ***g treo ở đỉnh xe, tầm nhìn trong xe lập tức liền sáng hơn rất nhiều, trong quang mang phiếm hồng yêu dị kia lộ ra mấy phần ái muội.

Người đánh xe ngựa là người, đệ tử của tà đế cung.

Mạt Đồng kéo màn xe xuống, nói với đệ tử kia vô luận nghe được thanh âm gì thì cũng không cho phép quấy rầy bọn họ, đệ tử kia nghe thế thì gật đầu. Y mới vừa trở lại bên trong xe ngựa thì nhìn thấy nam nhân đang im lặng tựa vào trong xe ngựa nghỉ ngơi, nam nhân vĩnh viễn đều là bình tĩnh như vậy, im lặng như vậy, cho dù vừa rồi chật vật như vậy thì hiện tại nam nhân cũng sẽ bình tĩnh đối mặt y.

Nam nhân liền nói lời nói lời cảm tạ chuyện tình vừa rồi với Mạt Đồng, nếu không phải Mạt Đồng xuất hiện thay hắn giải vây thì có thể hiện tại hắn đã bị hai huynh đệ Hồng gia kia tiễn hồi hương rồi.

Mạt Đồng không nói chuyện, nam nhân cũng không xác định Mạt Đồng có tức giận hay không, hắn liền chủ động nói chuyện ngày đó ly tán với Mạt Đồng, thật ra cũng không có gì cần giấu diếm, bởi vì Mạt Đồng không có ngăn cản hắn, hắn liền không biết là Mạt Đồng không muốn nghe, có thể nói thì hắn đều nói, sau khi nói xong thì Mạt Đồng cũng không phản ứng, hắn cũng trầm mặc.

Mạt Đồng im lặng không lên tiếng mở ra cái rương trong xe ngựa, tìm vài món y phục sạch sẽ để nam nhân thay.

Nam nhân thất thần. Không hề động, chính là nhìn vài món y phục kia.

Tuy rằng hiện tại trên người nam nhân thực ướt, vải dệt bị ướt kia dán tại trên người cũng phi thường khó chịu, có chút cảm giác ướt lạnh, nhưng Mạt Đồng ngay tại trước mặt hắn…….

"Vì sao không thay?". Mạt Đồng theo dõi nam nhân, thấy nam nhân chậm chạp không hề động thì y chủ động sáp qua, đôi mắt đen gắt gao nhìn chằm chằm ánh mắt do dự của nam nhân, y đè thấp thanh âm hỏi nam nhân, "Chẳng lẽ ngươi muốn ta thay cho ngươi?". Hơi thở của y đã đã ươn ướt chóp mũi của nam nhân, cái loại cảm giác quen thuộc này làm cho nam nhân giương mắt nhìn y…….

Mạt Đồng đang cố ý bóp méo ý tứ của nam nhân……..

"Sao ngươi không trả lời ta, là ngượng ngùng hay là khó có thể mở miệng?". Mạt Đồng điềm tĩnh ngồi lại gần nam nhân một chút, ánh mắt của y từ đôi môi nam nhân chậm rãi dời xuống, "Mấy ngày nay ngươi đều ở cùng Cửu Hoàng, y có chạm vào ngươi hay không?".

Mạt Đồng một chút cũng không kiêng dè, y trực tiếp hỏi vấn đề suy nghĩ trong lòng, nhận thấy thân thể của nam nhân cứng ngắc thì y an ủi vuốt ve thân thể của nam nhân, trong lòng bàn tay ấm áp tuyền tới độ ấm làm cho tim nam nhân đập gia tốc.

"Cửu Hoàng sẽ không vừa thấy mặt liền làm loại sự tình này với ta". Nam nhân cũng không chút nào kiêng kị trả lời Mạt Đồng, hai tay của hắn vô lực chống ở ngực của Mạt Đồng, lời nói của hắn làm cho Mạt Đồng rất không cao hứng.

Hai tay của Mạt Đồng vốn vuốt ve bên hông nam nhân, dần dần tăng thêm lực đạo, y xoa nắn thân thể mềm dẻo của nam nhân, nam nhân không có lên tiếng, chỉ là hơi hơi nhíu nhíu mày.

“Đừng so sánh Cửu Hoàng với ta, ta khác với Cửu Hoàng”.

“Ta biết”. Nam nhân gật đầu, hắn cũng không phải muốn so sánh mà là nói sự thật mà thôi.

Nếu Mạt Đồng không muốn nghe thì nam nhân không nói là được, hai tay của Mạt Đồng càn rỡ chạy trên người của hắn, y phục ướt át trên người hăn bị xoa tới nhăn nhúm……

Thân thể lạnh lẻo của nam nhân dưới sự vuốt ve của Mạt Đồng dần dần nóng lên.

Nam nhân cúi đầu, không nhìn Mạt Đồng, nhưng cảm giác được hơi thở của Mạt Đồng liền phả vào bên mặt của hắn, Mạt Đồng gần như ôm cả người hắn vào trong ngực, tùy ý ái muội vuốt ve.

“Ân, ngô……”. Khi hai tay của Mạt Đồng xoa khu vực mẫn cảm giữa hai chân nam nhân thì hắn không nhẫn được mà hừ lên tiếng “ân ân ngô ngô”, thanh âm của hắn rất thấp thực kiềm nén, cũng cào cào lòng người như vậy.

Bọt nước trên cổ của nam nhân chậm rãi trượt vào cổ áo, hắn cũng rõ ràng nhận thấy được ánh mắt của Mạt Đồng nhìn hắn càng ngày càng trắng trợn, hắn rất quen thuộc loại ánh mắt bao hàm dục vọng này…….

Mỗi lần thời điểm Mạt Đồng đối hắn làm cái loại chuyện này thì đều sẽ nhìn hắn như vậy, nhìn hắn với ý tứ xấu xa, nếu lúc này nam nhân đẩy Mạt Đồng ra thì Mạt Đồng sẽ ôm hắn càng chặt, nếu hắn mở miệng nói chuyện thì Mạt Đồng sẽ nghĩ muốn hết mọi phương pháp làm cho hắn ngậm miệng.

Xe ngựa chạy nhẹ nhàng, thanh âm bánh xe lăn đều cán qua nước phá lệ rõ ràng, giọt mưa như hạt đậu rơi ở trên thân xe, không ngừng đập vào trần xe.

Mưa to rả rích, mưa tầm tả…….

Thanh âm cọ rửa mặt đất cùng thanh âm nhóm dân chúng khóc rống chảy nước mắt xen lẫn cùng một chỗ, trở nên có chút nhìn thấy mà đau lòng, nam nhân nghĩ muốn xốc màn xe lên nhìn tình huống bên ngoài nhưng lại bị Mạt Đồng ngăn lại.

Nam nhân giương mắt nhìn về phía Mạt Đồng: “Đưa ta tới nha môn được không?”. Khi hắn nói chuyện có chút do dự, thấy Mạt Đồng dùng ánh mắt khó hiểu nhìn hắn thì hắn kể lại tình huống cho Mạt Đồng.

Bởi vì lũ lụt tới, nam nhân lo lắng có 1 số người chạy lên núi, hiện nay vào núi phi thường nguy hiểm, tùy thời có thể gặp phải sụt lún cùng lũ bất ngờ, hơn nữa địa thế hiểm trở, nếu mọi người đều chen chúc lên núi thì khẳng định xảy ra vấn đề lớn.

Nếu là gặp phải lũ bất ngờ thì khẳng định sẽ chết rất nhiều người.

"Ngươi quan tâm những người này như vậy, cho dù ngươi làm chuyện tốt thì những người này cũng không nhất định sẽ biết ơn ngươi, cũng không nhất định sẽ cảm kích ngươi, ngươi cảm thấy có cần thiết sao?". Mạt Đồng giơ tay ôm nam nhân, vuốt ve thắt lưng mềm dẻo của nam nhân, nghiêng đầu tới gần nam nhân, đôi môi đều sắp dán lên môi của nam nhân, ngữ khí y cực thờ ơ nói tiếp, "Ngươi cần nghĩ kỹ, rốt cuộc muốn đi hay không? Chuyện này có đáng giá để ngươi làm hay không? Tới lúc đó dân chúng này nói không chừng còn có thể trách ngươi không cho bọn họ lên núi, cho rằng ngươi muốn hại chết bọn họ, loại nhàn sự(việc vớ vẩn) này ngươi quản được sao?".

Mạt Đồng hỏi nam nhân rất nhiều vấn đề hắn chưa bao giờ nghĩ tới, nhưng hắn không ngại, hắn chỉ là nói sự thật, cho dù là có người hiểu lầm hắn thì hắn cũng không thẹn với lương tâm.

"Cứu người quan trọng hơn, ta không ngại chuyện này, cũng không nghĩ nhiều như ngươi vậy".

"Được". Mạt Đồng trầm mặc trong chốc lát, nâng cằm nam nhân lên, ngón tay cái của y để ở bên môi nóng lên của nam nhân, chậm rãi ma sát, "Cái này ngươi yên tâm, ta sẽ để ngươi đi xử lý, ngươi không cần lo lắng". Y kề sát nhìn chăm chú vào nam nhân, y thật lâu không có gặp nam nhân, y rất tưởng niệm nam nhân này, nhưng mà khi nam nhân nhìn thấy y, hình như trừ bỏ kinh ngạc ở ngoài thì khuyết thiếu một chút tình cảm mãnh liệt.

Thời điểm nam nhân nhìn thấy y, cái loại biểu tình này thật giống như nhìn thấy 1 người thân thích họ xa, mà không phải nhìn thấy tướng công cửu biệt (xa cách đã lâu), nam nhân cũng sẽ không chủ động ôm Mạt Đồng, hôn nhẹ ấp ấp, càng thêm sẽ không chủ động ôm y yêu cầu an ủi, cho dù là đánh chết nam nhân thì nam nhân cũng sẽ không chủ động mở miệng nói muốn ngủ đồng giường với y.

Cái này giống như một chậu nước lạnh dập tắt nhiệt tình của Mạt Đồng, nhưng giờ này khắc này y thật sự có chút nhịn không được, muốn y kề sát thân thể cùng với nam nhân cả người ướt đẫm, nếu muốn y không cảm giác thì đó là không có khả năng, khi nhìn lướt qua da thịt mềm dẻo của nam nhân thì y liền trở nên có chút miệng khô lưỡi khô.

Thân thể của nam nhân thực nóng, hơn nữa y không ngừng vỗ về chơi đùa như vậy, nam nhân nghĩ muốn không có cảm giác đều khó, Mạt Đồng thực hiểu biết thân thể của nam nhân, sờ ở đâu sẽ làm nam nhân run rẩy, sờ ở đâu sẽ làm nam nhân rên rỉ, sờ ở đâu sẽ làm cả người nam nhân vô lực tùy ý y bài bố, hết thảy y đều nhớ rõ thanh thanh sở sở, y rất muốn ngay tại trong xe ngựa ôm nam nhân.

Mạt Đồng ôm nam nhân sờ tới sờ lui, khiến cho cả người nam nhân như nhũn ra không có khí lực, hơn nữa tối hôm qua hắn suốt đêm chạy đi, mệt chết đi, mệt chết đi, nếu không phải hiện tại hắn không có khí lực thì khẳng định hắn sẽ tránh đi ma chưởng âu yếm hắn của Mạt Đồng.

"Ngày ấy……". Nam nhân có chút do dự mở miệng, đôi mắt bình tĩnh của hắn lẳng lặng nhìn chăm chú vào Mạt Đồng anh tuấn, "Ngày ấy ta bị Nham Vân mang đi thì ngươi cùng Phật Hàng đã làm những gì?".

Ánh mắt của Mạt Đồng đúng lúc đối diện tầm mắt của nam nhân, y điềm tĩnh nói: "Không làm gì hết, ngày ấy sau khi ngươi bị bắt đi, ta cùng với Phật Hàng trở về Hoành Đỉnh, ta vẫn đều ở lại Hoành Đỉnh dưỡng thương. Chỗ Cửu Tiên trấn đã chết rất nhiều người, không có vong linh vẫn không chịu tán đi, sau đó Phật Hàng lại trở về Cửu Tiên trân thu tà linh của nơi đó".

Mạt Đồng cùng Phật Hàng có phái người đi tìm nam nhân, nhưng lại không dám tới rất gần Nham Vân, bởi vì nam nhân ở trong tay của Nham Vân, trong mắt bọn họ thì Nham Vân sẽ không giết nam nhân, vốn cho răng phải ở Bạch Vân Quan gặp mới có thể nhìn thấy nam nhân, không ngờ Nham Vân đã thả nam nhân ở Thanh Sơn trấn, điều này làm Mạt Đồng rất bất ngờ, bất quá xem ra hiện tại nam nhân không có việc gì thì y cũng an tâm.

Nam nhân không rõ Mạt Đồng vì sao tới Thanh Sơn trấn, hắn cho rằng Mạt Đồng là muốn đi Bạch Vân Quan tìm Nham Vân, nhưng là sự tình giống như đều không phải như suy nghĩ của hắn, Mạt Đồng biết hắn có nghi ngờ nên nói mục đích lần này Mạt Đồng tới đây với hắn, chuyến này Mạt Đồng là tới xác định Thanh Sơn trấn có yêu nghiệt tác quái hay không, nếu tới lúc đó có người chết thì Mạt Đồng liền thông tri Phật Hàng tới thu tà linh.

Y đều không phải là đến hỗ trợ, nếu ở dưới chân núi chưa gặp được nam nhân thì y sẽ lên núi tìm nam nhân, nhưng mà hiện tại nếu đã gặp rồi thì y sẽ không lại đi Bạch Vân Quan, Mạt Đồng thực chán ghét địa phương tụ tập đám đạo sĩ thối kia, trước đó y bị nhốt tại nơi đó thật lâu, đã sớm phiền chán cái địa phương kia, nếu không phải vì nam nhân thì y mới sẽ không đi.

Nhưng mà hiện tại cũng không cần đi đâu hết, y cũng sẽ không để cho nam nhân liền rời đi như vậy, khiến y trước một bước tìm được nam nhân so với Phật Hàng, ánh mắt của y dừng ở trên mặt mỏi mệt của nam nhân, y hỏi nam nhân có mệt hay không, nam nhân tựa vào đầu vai y, Mạt Đồng cũng không ngại trên người nam nhân bẩn, liền ôm nam nhân, ôm nam nhân, vuốt ve nam nhân, âu yếm thứ mẫn cảm giữa hai chân nam nhân……

"Lạnh quá, lại nóng quá…….". Thân thể của nam nhân phát lạnh, nhưng là giữa hai chân lại đang dần dần nóng lên, loại xúc cảm cực đoan này làm cho hai chân của hắn khẽ run rẩy.

Mạt Đồng vuốt ve chân của nam nhân, một bàn tay ái muội chạy giữa hai chân hắn, một bàn tay xoa nắn thân thể như nhũn ra của hắn, trên người của hắn rất ướt át rất nóng, y phục dính nước bùn, y phục ướt át kia gắt gao dán tại trên thân hình chắc nịch của hắn, hình dáng đường cong thân hình của hắn đều phi thường rõ ràng, xem trong mắt Mạt Đồng cũng tràn ngập hấp dẫn.

Bọt nước kia chậm rãi theo da thịt của nam nhân trượt xuống, Mạt Đồng cúi đầu nghĩ muốn hôn xương quai xanh của nam nhân, nhưng y mới vừa có động tác thì nam nhân nhẹ nhàng giật giật, mơ mơ màng màng cúi đầu xuống……

Mạt Đồng đúng lúc hôn lên đôi môi rất có cảm xúc của nam nhân……..

Đôi môi của nam nhân hơi hơi mở ra, hơi thở giữa môi hắn phun ra cực nóng, bờ môi của hắn bởi vì nóng lên mà trở nên có chút khô khốc, thời điểm Mạt Đồng hắn, hắn căn bản là không kịp tránh đi, chính là trong thời gian nháy mắt thì đôi môi hắn đã bị giam cầm, đôi môi bị đầu lưỡi của đối phương mở ra, cái lưỡi ướt mềm của đối phương cường thế dò xét trong miệng của hắn, quấn quanh đầu lưỡi vô lực của hắn, mút vào, sục sạo…….

Thế hôn của Mạt Đồng rất mạnh.

Đôi môi của nam nhân bị gắt gao lấp kín, không chừa 1 khe hở, mà miệng của hắn nóng ướt vô cùng, hắn dịu ngoan nhận thế hôn cường thế của Mạt Đồng, hắn cảm thấy cả người chính mình đều đang nóng lên, có thể là cả đêm dầm mưa, hơn nữa trước đó lôi kéo cùng biện giải trong mưa, hiện tại cả người hắn không có khí lực.

Rơi vào bên trong mỏi mệt, hơn nữa tựa hồ còn có chút bị cảm lạnh.

Môi của 2 người gắt gao dính vào cùng nhau, giống như bị hút lấy, Mạt Đồng trằn trọc hôn môi của nam nhân, đầu lưỡi của nam nhân bị y cuốn lấy có chút như nhũn ra, run lên…….

Lúc này chỉ nghe một tiếng "loảng xoảng" to, xe ngựa đột nhiên nghiêng……

217. Chương 217

Xe ngựa đụng vào đá vụn, có chút nghiêng, xóc nảy vài cái liền khôi phục bình thường.

Bởi vì xe ngựa bị nghiêng nên làm cho cả người nam nhân đều đè tới trên người Mạt Đồng, hai người gần kề như thế, đôi môi gắt gao quấn quít lấy lấy nhau như cũ, không bị ảnh hưởng gì.

Miệng nam nhân hơi hơi phát ra than nhẹ, hắn đang gọi tên của Mạt Đồng, tuy rằng thanh âm nhỏ bé yếu ớt rất nhỏ khiến người ta rất khó có thể nghe thấy nhưng Mạt Đồng lại nghe rõ ràng.

Phản ứng lần này của nam nhân làm cho Mạt Đồng thực vừa lòng, hai tay của y vói vào trong y phục của nam nhân, hai tay ái muội di chuyển trên làn da bóng loáng mềm dẻo của nam nhân…….

Y phục của nam nhân sắp bị Mạt Đồng cởi ra…….

Hơi thở của 2 người rất nóng, giống như muốn làm phỏng hai má của cả 2, nhưng ngọn lửa lục căn bất tịnh này bất ngờ bốc lên khiến cho môi lưỡi của hai người càng quấn chặt, hai tay của Mạt Đồng khẽ vuốt thân thể của nam nhân, càng dùng sức, càng cuồng loạn…….

Y phục của nam nhân bị Mạt Đồng vò tới lộn xộn, đai lưng cũng lỏng lẻo, áo cũng rộng mở, bả vai cũng đều lộ ra, liền ngay cả địa phương chắc mẩy mê người trước ngực của nam nhân cũng như ẩn như hiện…….

"Nóng quá, nhất định là bị phong hàn, một lát tới nha môn rồi hảo hảo nghỉ ngơi". Mạt Đồng hôn cằm của nam nhân, đôi môi y chậm rãi ma sát đôi môi nóng bỏng của nam nhân, 1 tay y ôm thắt lưng của nam nhân sờ tới sờ lui, 1 tay đùa bỡn trước ngực của nam nhân…….

"Ta thật là khó chịu". Đôi mắt ướt át của nam nhân dõi theo Mạt Đồng, hắn thật sự rất khó chịu.

Ánh mắt ướt át như vậy……

Thực khiến kẻ khác tâm động……

Mạt Đồng vừa hôn nam nhân vừa ngậm đôi môi của nam nhân, hàm hồ thì thầm 1 câu: "Vậy ngươi nghĩ muốn ta làm như thế nào?". Bởi vì hai người đang hôn môi nên thời điểm nói chuyện thì thanh âm rất mơ hồ, không rõ ràng lắm.

Nam nhân nói 1 câu gì đó nhưng Mạt Đồng không có nghe rõ, nhưng y vẫn tự chủ trương ôm nam nhân tới trên đùi, làm cho nam nhân mở 2 chân ra, đối mặt khóa ngồi ở trên đùi y……

Nam nhân bị Mạt Đồng khiến cho y sam lộn xộn, sợi tóc bị mưa làm ướt nhẹp, rơi bọt nước, tóc nam nhân dùng 1 cái dây dây cột tóc cột ở sau lưng, hiện đã bị khiến cho lỏng lẻo rơi rơi rụng rụng……

Ngọn đèn ***g sắc điệu mờ nhạt trong xe ngựa làm bên trong xe tăng thêm hơi thở ái muội, hai tay của Mạt Đồng thăm dò trong y phục của nam nhân, nam nhân cảm giác được y qua lại nhẹ vỗ về chân của nam nhân, chân của nam nhân do chạm vào độ ấm quen thuộc mà run rẩy, nam nhân cường chống tựa thân thể vào trên người của y, độ ấm truyền đến từ thân thể của y làm cho nam nhân có chút sửng sốt.

Đêm qua dầm mưa hơn nữa xe ngựa xóc nảy làm cho đầu óc của nam nhân có chút choáng váng.

Nam nhân có thể cảm giác được đầu lưỡi nóng ướt của Mạt Đồng đang chậm rãi tới lui ở làn da trên đầu vai của hắn ……..

Nam nhân cảm giác rõ ràng bàn tay ấm áp của Mạt Đồng đang bao trùm lửa nóng giữa hai chân của hắn……

Thậm chí rõ rõ ràng ràng cảm giác được ngón tay thon dài bá đạo của Mạt Đồng xâm chiếm hắn……

Đầu của nam nhân thực choáng, dạ dày của hắn rất khó chịu, bởi vì tối hôm qua cho tới bây giờ cũng chưa ăn cơm, làm cho hắn vô cùng đói bụng, thần chí của hắn có chút phân tán, cường chống thân thể, cảm giác ngón tay thon dài của Mạt Đồng xâm nhập…….

Chiếm giữ…….

Xúc cảm kia có chút hơi man mát làm cho nam nhân không tự chủ kẹp chặt chân, ngón tay của Mạt Đồng bị hắn hút lấy, vô ý thức nuốt càng sâu, xúc cảm nóng ướt cùng nóng bỏng làm cho Mạt Đồng trở nên có chút nôn nóng.

Nam nhân này giống như đang mời y, tuy rằng ngoài miệng nam nhân không nói chuyện, chỉ là kiềm nén "ân, hừm" 2 tiếng, nhưng âm thanh kiềm nén trầm thấp kia của nam nhân, cùng đôi mắt ướt át lại mê ly,

vô tình khơi lên nhiệt tình của Mạt Đồng, hơn nữa……

Hơn nữa……

Thân thể của 2 người dán sát nhau, theo xóc nảy của xe ngựa cùng ma sát của y liêu, làm cho Mạt Đồng bị cọ ra lửa luôn, vốn thầm nghĩ hôn hôn nam nhân, ôm ôm nam nhân, nam nhân vô ý thức cọ cọ làm y không dừng tay được.

Mạt Đồng nhanh chóng ngẩng đầu, bá đạo kéo thấp đầu của nam nhân xuống, đôi môi kia lấp kín đôi môi nóng lên của nam nhân, mút cái lưỡi nóng bỏng của nam nhân, xúc cảm tuyệt vời kia làm y càng hút càng sâu, càng quấn càng chặt……

Hai ngón tay của Mạt Đồng đều bị nam nhân nuốt vào toàn bộ, động dẫn chậm rãi kia cùng động tác bên trong, làm cho nam nhân mấy lần nghĩ muốn thối lui nhưng không lui được……

Động tác của Mạt Đồng thực bá đạo, thế rất mạnh, y chuyển động ma sát gắng sức làm cho nam nhân kẹp chặt chân.

"Mạt Đồng, ngươi nhẹ một chút……". Nam nhân vô lực cúi đầu chôn ở đầu vai của Mạt Đồng, thanh âm của hắn rất không ổn định, trên người hắn lúc lạnh lúc nóng, cái trán nóng tới phỏng người.

"Ngươi hừ nhiều mấy cái nữa thì ta nhẹ một chút". Mạt Đồng nghiêng đầu ngậm lỗ tai của nam nhân, hôn lỗ tai mẫn cảm của nam nhân, y cảm giác được cơ thể của nam nhân căng cứng, động tác trên tay y trở nên càng thêm bá đạo.

Cho tới bây giờ Mạt Đồng đều chưa chạm vào 1 góc của ôn nhu, nhưng mặc dù động tác của y có mạnh bạo nhưng vẫn chưa làm đau nam nhân, điều này an ủi nam nhân 1 chút, nam nhân trừ bỏ hai chân run rẩy ra thì thanh âm yếu ớt kia lại làm cho y khó có thể tự kiềm chế.

Ngón tay Mạt Đồng đảo quanh địa phương mẫn cảm khiến cho nam nhân đang hỗn loạn chỉ có thể tùy ý y bài bố, nam nhân nhíu mày, miệng khẽ ngâm nga, cho tới khi y lấy tay thay nam nhân giải quyết vấn đề.

Nam nhân làm dơ y phục của Mạt Đồng……

Vết dơ dính ở trên y phục của Mạt Đồng……

Nam nhân vừa mới trải qua một phen "thăng trầm" thì bây giờ có chút hơi hơi thở dốc, đáy mắt bình tĩnh của hắn bịt kín một tầng hơi nước lờ mờ, bởi vì làm dơ y phục sang quý của Mạt Đồng nên hắn cảm thấy rất có lỗi.

"Xin lỗi, ta không nhịn được". Nam nhân thực thành thật, lúc này còn giải thích đâu ra đó, "Tuy rằng ta

đền không nổi nhưng ta sẽ giặt cho ngươi".

Mạt Đồng nhìn nam nhân chằm chằm.

Nam nhân thấy Mạt Đồng không nói được một lời mà nhìn mình chằm chằm thì hắn lại bổ sung một câu xin lỗi: "Sẽ không để lại vết dơ gì đâu, ta sẽ giặt sạch, giặt tới khi ngươi hài lòng mới thôi".

Nam nhân nghĩ muốn giơ tay lau sạch cho Mạt Đồng, lại đụng tới địa phương không biết khi nào đã có cảm giác của Mạt Đồng, hắn lập tức đã nghĩ rút tay về nhưng lại bị Mạt Đồng dùng sức giữ lại.

"Ai muốn ngươi giặt cho ta chứ". Ánh mắt của Mạt Đồng dừng ở vẻ mặt dịu ngoan kia của nam nhân.

Phát hiện nam nhân bởi vì lời nói của y mà rủ mắt xuống. Mạt Đồng vừa giữ tay của nam nhân, làm cho tay của nam nhân làm theo động tác của y, chậm rãi xoa nắn địa phương phát cứng phát nóng của y, vừa dùng ngón tay thon dài yêu thương nam nhân…….

Ánh mắt của nam nhân nhìn Mạt Đồng thủy chung đều thực ôn nhu, cái loại bộ dáng nghĩ muốn cự tuyệt này nhưng lại không biết như thế nào mở miệng làm cho Mạt Đồng rất là thích.

Nam nhân vô lực dưới sự lôi kéo của Mạt Đồng, cách vải dệt sờ sờ địa phương nóng bỏng kia, hắn ít dám nhìn ánh mắt của Mạt Đồng, hắn nghe thấy thanh âm hơi thở của Mạt Đồng nặng thêm……

Thanh âm kia làm cho tim nam nhân đập trở nên bất ổn, hắn có chút khẩn trương, cũng không qua bao lâu thì hắn cảm giác được Mạt Đồng ngậm điểm trước ngực hắn…….

Mạt Đồng mở vạt áo của chính mình ra, y kéo tay của nam nhân, chậm rãi đem tay của nam nhân hướng về phía bụng của chính mình, nam nhân rõ ràng đụng vật kia của y.

Thực phỏng tay.

Cả bàn tay nam nhân đều sắp bao không được.

Nam nhân không có dám nhìn ánh mắt của Mạt Đồng, hắn chỉ cảm giác được cái miệng nóng ướt của Mạt Đồng ngậm điểm trước ngực của hắn vào miệng, đầu lưỡi không ngừng đảo quanh ở bốn phía, hắn cũng không biết vì sao Mạt Đồng sẽ sinh ra loại hứng thú này như vậy đối hắn, trên người của hắn thực bẩn, hắn cũng không làm được như vậy, điều này làm cho hắn có một khắc mê mang.

Nam nhân có đôi khi thật sự cảm thấy Mạt Đồng thực thích hắn……

Nhưng mà hắn là 1 nam nhân, lại không xuất sắc……

Nam nhân cúi đầu nhìn về phía Mạt Đồng, Mạt Đồng bán híp đôi mắt, ngậm hôn điểm yếu ớt trước ngực của hắn, bên mặt anh tuấn của Mạt Đồng đều rơi vào đáy mắt của hắn, lòng bàn tay của hắn dần dần biến nóng.

Cứng quá……

Nam nhân nhìn Mạt Đồng 1 lát, hắn nhìn thấy trước ngực phanh ra của Mạt Đồng, còn có ứ ngân bị thương, hắn liền thấp giọng nói một câu: "Thương thế của ngươi đỡ chưa?".

Mạt Đồng cắn điểm mẫn cảm trước ngực của nam nhân, nam nhân theo bản năng hơi hơi hútt 1 hơi, phát ra tiếng "tê" rất nhỏ.

Nam nhân nghĩ muốn mở miệng tiếp tục truy hỏi, Mạt Đồng lại ngẩng đầu nhìn nam nhân: "Khá tốt rồi, bằng không cũng không có thể xuống núi tới tìm ngươi".

"Đau không?". Nam nhân vô lực xoa ngực của Mạt Đồng.

Trong mắt Mạt Đồng hiện lên vài tia kinh ngạc, y điềm tĩnh giơ tay nắm tay của nam nhân, qua một hồi lâu mới ôm chặt nam nhân: "Đã sớm không đau".

"Vậy là tốt rồi".

"Ngươi bình thường thoạt nhìn một bộ bộ dáng thanh tâm quả dục, thì ra ngươi cũng sẽ quan tâm ta". Mạt Đồng ôm sát nam nhân, cúi đầu chôn ở cần cổ của nam nhân, hơi thở cực nóng kia phun ở trên cổ của nam nhân, hành động của y, lời nói của y, đều làm cho nam nhân sửng sốt thật lâu.

Nam nhân cũng không nói gì.

Nam nhân chỉ cảm thấy thứ trong bàn tay nóng tới hắn nghĩ muốn buông tay, nhưng mà Mạt Đồng lại gắt gao nắm tay hắn, kéo tay hắn, hoạt động lên xuống, hắn thậm chí có thể cảm giác được tần suất nhảy lên của thứ ở trong tay hắn.

"Trướng quá". Nam nhân nói với Mạt Đồng.

"Ngươi cũng rất nóng". Mạt Đồng liếm hôn hai má của nam nhân, tay di chuyển nhanh hơn, bàn tay của nam nhân bao vây lấy y, làm cho y thực thoải mái, y ôm nam nhân không nghĩ buông ra.

Đối thoại của 2 người thực ái muội, nam nhân vốn muốn nhắc nhở Mạt Đồng, nhưng lúc này vô luận lời nói dạng nào tới miệng Mạt Đồng đều có vẻ đủ hương vị thực cố ý đùa giỡn nam nhân.

Dường như đang cố ý trêu chọc nam nhân……..

Hai người giằng co, nam nhân y phục lộn xộn khóa ngồi ở trên người của Mạt Đồng, Mạt Đồng cố ý ôm nam nhân, dùng tay an ủi nam nhân, hỗ động ái muội của hai người vẫn đang tiếp tục……..

Đối thoại tán tỉnh cùng ái muội trong xe ngựa kia, cùng tiếng vang phát ra khi hôn môi, cùng với thanh âm hai nam nhân hơi hơi thở gấp đều bị mưa to rả rích kia che dấu.

Cho tới khi xe ngựa ngừng trước cửa phủ đệ nha môn của Thanh Sơn trấn……..

Xe ngựa mới vừa ngừng trước cửa nha môn của Thanh Sơn trấn thì có người của quan phủ đi vào thông báo, nói là có vị đại thương có tiền tới, lập tức có sư gia trong nha môn tới tiếp đãi, đệ tử của tà đế cung ở ngoài xe thông báo một tiếng, trong xe không có tiếng động.

Đệ tử của tà đế cung cùng sư gia nha môn công đạo sự tình, cũng không dám lại quấy rầy người trong xe.

Bên ngoài mưa to ào ào.

Rõ ràng xe ngựa dừng vững vàng cũng không ngừng chấn động, không ngừng xóc nảy, lắc lư lợi hại, không bao lâu thì ngừng, nhưng chỉ 1 lát sau thì xe ngựa kia lại bắt đầu lay động lại, một lần lại một lần lắc lư lợi hại, chấn động hung mãnh……..

Bên trong thường thường truyền ra tiếng thở dốc của nam nhân, cùng tiếng vang va chạm ái muội, còn kèm theo vài tia than nhẹ của nam nhân, thanh âm kia rất nhỏ, rất khó phát hiện, nhưng vẫn làm cho người đứng ở bên ngoài xấu hổ vô cùng.

Trong xe ngựa.

Tầm nhìn thực mờ mịt, ngọn đèn ***g kia đã sớm bị Mạt Đồng làm tắt.

“Còn muốn không cần?”.

“……”

Nam nhân căn bản là nói không nên lời.

“Ta hỏi ngươi”. Mạt Đồng dán tại bên tai của nam nhân ái muội truy hỏi nam nhân, chính là muốn nam nhân chính miệng nói ra, nam nhân không nói lời nào, y để chân của nam nhân kẹp lấy y, “Nếu hôm nay ngươi không trả lời ta thì ta sẽ không buông ngươi ra, để ngươi liên tục kẹp nó”. Y nói xong, hai tay đè hai chân của nam nhân, khiến chân của nam nhân khép lại.

Kẹp lấy Mạt Đồng…….

Quần của nam nhân bị trượt tới cổ chân, cái chân bóng loáng mềm dẻo tùy ý Mạt Đồng vỗ về chơi đùa……

Mạt Đồng khiến chân nam nhân "bao quanh" lửa nóng của y, động tác của y điềm tĩnh, làm cho chân của nam nhân đang nóng lên nóng lên, hai tay của nam nhân khoát lên trên vai của y, nam nhân vô lực lắc đầu.

Miệng nam nhân hô "đừng như vậy", nhưng thanh âm của hắn vô lực, ngữ khí như nhũn ra, làm cho Mạt Đồng tuyệt không nghĩ muốn dừng lại, ngược lại trở nên càng thêm nhiệt tình.

"Thoải mái chứ?". Mạt Đồng hôn 2 má của nam nhân, bá đạo xiết chặt 2 chân của nam nhân, hai địa phương sắp bốc cháy chạm vào nhau, khó có thể hình dung cái loại cảm giác này, "Thoải mái thì kêu ra đi, đừng nhẫn nại, ta thích nghe tiếng rên rỉ của ngươi".

"……".

"Mau hừ hai tiếng cấp ta nghe một chút nào". Khóe miệng Mạt Đồng hàm chứa tươi cười ý vị thâm trường, có chút xấu xa, làm cho nam nhân xấu hổ tới nóng cháy. Hắn vốn đã qua niên kỉ đỏ mặt hẹn thùng, nhưng mà Mạt Đồng lớn mật như vậy, phương thức mãnh liệt như vậy, làm cho hắn vẫn không chống lại được phương thức này, làm cho hắn cảm thấy có chút hoang đường.

Rồi lại làm cho nam nhân khó có thể trốn tránh…….

Nam nhân vốn dùng chân kẹp y, y lại kéo hai tay của nam nhân qua, làm cho hai tay của nam nhân cũng bao vây lấy y, cái loại cảm giác bị nhiều tầng vây quanh này làm cho Mạt Đồng thoải mái hút một hơi.

Mạt Đồng ôm nam nhân lại hôn lại ôm.

Nhưng Mạt Đồng không có lại khó xử nam nhân, khiến nam nhân dùng tay cảm nhận y 1 hồi, rồi thả nam nhân vô lực ra.

Nam nhân không có khí lực gì, y phục của nam nhân thực hỗn độn, Mạt Đồng một bên thưởng thức nam nhân ánh mắt vô lực lại hơi thở hổn hển, một bên cố ý kéo dài động tác thay nam nhân mặc y phục.

Nam nhân nhìn chằm chằm giữa hai chân của Mạt Đồng, Mạt Đồng còn chưa có giải quyết…….

"Nhìn cái gì, còn muốn sờ?". Mạt Đồng cố ý vặn vẹo ý tứ của nam nhân, tiến đến trước mặt nam nhân, đâu ra đấy nhìn nam nhân chăm chú, còn chuẩn bị kéo tay của nam nhân qua, để nam nhân sờ.

"Không phải". Nam nhân vô lực lắc đầu.

Phát hiện đôi mắt của Mạt Đồng nhìn mắt hắn chăm chú, tựa hồ muốn từ trong mắt nam nhân tìm được chút gì đó: "Vậy vì sao ngươi còn nhìn ta, còn dùng ánh mắt khát vọng như vậy".

Mạt Đồng bất động thanh sắc (tỉnh rụi) quan sát biểu tình của nam nhân.

"Ta nào có cái loại bộ dáng này, ngươi ít nói bậy". Nam nhân thấp giọng lại bình tĩnh nói xong, chậm rãi liếc mắt qua chỗ khác, xấu hổ không hề nhìn Mạt Đồng.

Nhưng vào lúc này Mạt Đồng lại dùng sức tách chân của nam nhân ra…….

"Ngươi làm cái gì?". Nam nhân lại khẩn trương nhìn lại nam nhân.

"Ai bảo ngươi không để ý tới ta". Mạt Đồng sáp tới hôn lên cằm của nam nhân mấy cái, y ôm nam nhân lẩm bẩm bực tức, y cũng không có ngăn cản nam nhân khép chân lại, chính là con ngươi đen kia từ đầu tới đuôi đều thưởng thức động tác của nam nhân.

Chỉ xem thôi cũng rất có cảm giác.

Mạt Đồng nhẫn nại xúc động muốn ôm nam nhân, để nam nhân thay y đeo tốt đai lưng, nam nhân vô lực thay y đeo tốt đai lưng, y không có thay y phục sạch sẽ giúp nam nhân, mà chỉnh lý tốt y sam dính đầy vết dơ trên người nam nhân, tiếp theo y liền trực tiếp ôm nam nhân đi xuống xe ngựa, đệ tử của tà đế cung bung dù cho y, sư gia nha môn dẫn đường cho bọn y.

Nam nhân không ngờ Mạt Đồng sẽ ôm hắn xuống xe như vậy, nhưng hắn không có khí lực để cự tuyệt, hắn mệt mỏi tựa vào trong lòng Mạt Đồng, trong óc hỗn loạn.

Nam nhân rất nặng, nhưng khí lực Mạt Đồng rất lớn, y ôm nam nhân, đi đường cũng thoải mái tự nhiên.

Người bên ngoài đều châu đầu ghé mắt, Mạt Đồng dùng vải bố che mặt nam nhân lại, giấu cả người nam nhân ở trong lòng y, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người thì y ôm nam nhân đi vào trong nội đường nha môn.

Nha dịch của nha môn đeo trường đao, uy vũ đứng gác ở cửa.

Trong nha môn này có rất nhiều biệt viện, có địa phương cho quan lão gia nghỉ ngơi, còn có biệt viện dùng tiếp đãi khách quý, sau khi sư gia dẫn Mạt Đồng tới biệt viện độc lập lịch sự tao nhã thì đưa đệ tử của tà đế cung tới nơi khác nghỉ ngơi.

Mạt Đồng biết nam nhân vẫn lo lắng chuyện người dân sẽ lỗ mãng lên núi, trước khi sư gia đi Mạt Đồng phân phó y đi yết bảng, nói cấm thôn dân lên núi, sư gia kia lập tức đáp ứng, việc này coi như là giải quyết xong tâm sự của nam nhân.

Mạt Đồng lựa chọn đặt chân tới nha môn nơi an toàn nhất, y cầm chút bạc cấp quan phủ mở đường, ở trong này bao lâu cũng không thành vấn đề, hơn nữa ở tại trong nha môn có thể thu được tin tức sớm nhất.

Thật ra chuyện lũ lụt vốn sẽ không liên quan Mạt Đồng, người có chết hay không cũng không liên quan y, y chỉ là cấp Phật Hàng một cái nhân tình, tới thay Phật Hàng nhìn xem tình huống bên này mà thôi.

Tới lúc đó nếu chết nhiều người liền thông tri Phật Hàng tới thu tà linh, chấn hẳn bây giờ Phật Hàng còn ở Cửu Tiên trấn thu tà linh có thể tăng cường công lực, tuy rằng Mạt Đồng cùng Phật Hàng xem như cùng trận tuyến, nhưng Mạt Đồng có đôi khi không hiểu rõ ý tưởng của Phật Hàng, bất quá việc này không quan trọng, không nằm trong phạm vi tự hỏi của Mạt Đồng.

Hiện tại nam sắc trước mặt……

Mạt Đồng như thế nào có thể ngồi yên mà lòng không loạn a…….

Huống chi đối phương còn là Tích Duyên……

Nam nhân mềm nhũn nằm ở tron lòng y, Mạt Đồng như thế nào sẽ bỏ qua loại cơ hội hiếm khi độc xử (1 mềnh xử thúc)…….

Mạt Đồng ôm nam nhân đi tắm rửa trước, trong nha môn có một đại dục bên trong, cái dục trì kia cách biệt viện bọn họ ở có chút xa, gần sát phía sau núi.

Nha dịch trong nha môn dẫn đường cho bọn họ, nam nhân vốn định xuống tự mình đi nhưng Mạt Đồng cố ý ôm nam nhân, còn duỗi tay vào trong y phục của nam nhân sờ tới sờ lui, làm cho nam nhân không thể đứng xuống, chỉ có thể để Mạt Đồng ôm đi.

Mưa phùn đạp vào trên người của hai người, có chút xúc cảm rét buốt lạnh lẻo, nhưng nhiệt độ cơ thể truyền tới của Mạt Đồng lại làm cho nam nhân cảm thấy có một tia ấm áp, khi tới dục trì thì nha dịch kia vội vàng rời đi.

Nam nhân cảm thấy nơi đây có chút âm trầm, trong không khí tràn ngập hơi thở lạnh lẽo ẩm ướt.

Hiện tại đã là ban đêm, sắc trời bên ngoài một mảnh đen ngòm, một đường đi tới đều không có ánh sáng, hơn nữa nơi đây phi thường hẻo lánh, ngoài dục thất chỉ có 2 ngọn đèn ***g màu đỏ u ám, ánh sáng kia thập phần kỳ dị, hơn nữa bên trong bay ra nhiệt khí nhè nhẹ, nơi đây có vẻ thực yêu dị…….

“Phụ cận chính là có yêu khí?”. Nam nhân theo bản năng ngẩng đầu hỏi Mạt Đồng vẻ mặt trấn định, hiện tại hắn cảm nhận được không khí ướt lạnh của loại địa phương này làm cho hắn khó chịu.

“Không phải yêu khí”. Mạt Đồng phủ định ý tưởng của nam nhân, y ôm nam nhân vào dục thất, y không

dấu vết tiến đến bên tai của nam nhân, đè thấp thanh âm nói với nam nhân, “Là có âm khí rất nặng……”.

218. Chương 218

Nam nhân ngẩng đầu nhìn Mạt Đồng, vừa định mở miệng nói chuyện tiếp tục hỏi.

Lúc này.

Mạt Đồng hướng nam nhân làm một cái thủ thế im lặng, nam nhân cũng sẽ không có hỏi lại, ngón tay của y để bên môi của nam nhân, chậm rãi ma sát bờ môi của nam nhan, lẳng lặng nhìn chằm chằm môi của nam nhân……

Mạt Đồng giơ tay cởi vạt áo của nam nhân ra, y chậm rãi cởi y phục của nam nhân ra, nam nhân nghiêng đầu nhắm hai mắt lại, nhưng nam nhân cảm giác y cởi từng mảnh y phục của mình ra, tiếp theo là quần……

Không khí lạnh tập kích làn da nam nhân, cả người nam nhân đều trần trụi hiện ra ở trước mắt Mạt Đồng.

Trong phòng thực im lặng.

Không có một chút thanh âm dư thừa.

Chỉ có sương mù bay bay trong trì thủy, thong thả bốc lên khỏi mặt nước……

Nam nhân cảm giác được tay của Mạt Đồng đang kéo hai tay của hắn, hắn chậm rãi mở mắt ra, đúng lúc đối diện cặp mặc mâu của Mạt Đồng, Mạt Đồng để hắn thay Mạt Đồng cởi bỏ y phục, hắn có chút sững sờ, Mạt Đồng kéo tay của hắn, hướng dẫn hắn thay Mạt Đồng cởi bỏ vạt áo, y phục của Mạt Đồng rơi xuống trên mặt đất, lộ ra thân hình hoàn mỹ.

Y phục rơi trên mặt đất bị mưa làm ướt…….

Mạt Đồng biết nam nhân ngượng ngùng, y cố ý nhìn chằm chằm vào mắt của nam nhân, làm cho nam nhân không thể nào trốn tránh…….

“Ta rất muốn hỏi ngươi, ta có thể không cần hỏi, nhưng ta biết ngươi khẳng định sẽ không trả lời ta”. Mạt Đồng tới gần nam nhân, hai tay y vờn quanh thắt lưng của nam nhân, làm cho nam nhân dán lên thân thể y.

“Hiện nay ta không khí lực, ngươi muốn thế nào đều có thể”. Nam nhân vô lực trả lời Mạt Đồng, cả người

hắn đều dựa vào trên người của Mạt Đồng, nhìn thấy Mạt Đồng lộ ra biểu tình hài lòng thì hắn nói, "Thật ra ngươi cần gì hỏi ta, thực tế vô luận ta cho ngươi câu trả lời như thế nào thì ngươi thủy chung đều sẽ làm tới cuối cùng……".

Đích thật là như lời của nam nhân nói, vô luận hắn nói như thế nào, thì Mạt Đồng đều làm tới tận cùng, hắn trả lời cũng vô dụng, cuối cùng Mạt Đồng đưa ra đáp án đều giống nhau.

"Nhưng ta muốn nghe ngươi nói, bởi vì những lời này từ miệng ngươi nói ra thì cảm giác rất khác biệt". Mạt Đồng ôm thắt lưng của nam nhân, hai tay khẽ vuốt bên hông của nam nhân.

Địa phương dưới thân hai người nóng lên, bất ngờ dán tại cùng nhau……..

Nam nhân không nói gì.

Mạt Đồng ôm nhân nhân lùi tới bên cạnh ao, y đỡ nam nhân xuống nước, y lõa thể ngồi ở bên cạnh ao nghỉ ngơi, nam nhân lại là ngồi dựa vào ao nghỉ ngơi, nam nhân hỗn loạn cúi đầu, khóe mắt đuôi mày lộ ra vài phần mỏi mệt cùng tiều tụy.

Dục trì này nói sâu không sâu, cạn không cạn, ngồi ở bên trong nước ấm vừa vặn ướt tới bả vai, hai tay Mạt Đồng chống về phía sau, thưởng thức bộ dáng tắm rửa của nam nhân, cho tới khi nam nhân tắm rửa không sai biệt lắm thì y mới xuống nước từ phía sau nam nhân ôm lấy nam nhân.

"Tắm sạch như vậy để ta ăn phải không?". Y ra vẻ hao tổn tinh thần hỏi nam nhân, còn khẽ cắn bên tai của nam nhân, hai tay ôm trước ngực của nam nhân, "Tích thúc, thật là thơm". Hai má anh tuấn của Mạt Đồng dán tại bên tai của nam nhân, khi nói chuyện hơi thở của y hòa vào hơi nước của nước ao, kích thích vành tai mẫn cảm của nam nhân.

Tích thúc…..

Thật là thơm……..

Trước đây Mạt Đồng từng nói qua như vậy với hắn, ngôn ngữ ái muội như vậy, thân mật, đều làm cho nam nhân có chút trở tay không kịp, đôi mắt mệt mỏi của hắn bị hơi nước bao phủ, đáy mắt bình tĩnh kia có chút xao động, tuy rằng thân mật như thế cùng Mạt Đồng cũng đều không phải là một hai lần, nhưng mỗi lần đều là cảm giác khác nhau.

Làm cho tim nam nhân không khỏi đập nhanh hơn, Mạt Đồng không dấu vết chạm vào trái tim của hắn, Mạt Đồng trêu chọc hắn một câu: "Ta còn chưa bắt đầu làm thì ngươi đã có cảm giác như vậy. Ta sẽ hiểu lầm thật ra ngươi khẩn cấp muốn ta làm ngươi đó". Thanh âm của Mạt Đồng rất có từ tính, không cao không thấp, lại có thể kích thích lòng người dị động.

Không phải……..

Không phải như vậy.

Mạt Đồng luôn thích xuyên tạc ý tứ của nam nhân, nam nhân biết y cố ý, cho nên nam nhân cũng không có mở miệng biện giải, tùy ý y nói như thế nào thì hắn chỉ im lặng nghe.

Mạt Đồng có thể cảm giác rõ ràng hình dáng của nam nhân, cùng với tần suất nảy lên kia, bởi vì trước đó y vẫn chưa tiết, vội vàng ôm nam nhân xuống xe ngựa tới dục thất, mà nam nhân vô lực ngâm nước ấm dưới sự trêu đùa của y thì căn bản là không chống đỡ được thế công của y.

"Mở chân ra". Mạt Đồng ra lệnh với nam nhân.

"Ta không khí lực". Nam nhân thấp giọng trả lời Mạt Đồng 1 câu, ngữ khí lộ ra bất đắc dĩ cùng rối rắm.

"Vậy ta giúp ngươi được không?". Khóe miệng Mạt Đồng hàm chứa tươi cười ý vị sâu xa, hai tay của hắn y chế trụ đùi của nam nhân, cố ý chậm rãi kéo chân của nam nhân ra.

Hơi thở của nam nhân nặng thêm……..

Thân thể nam nhân không chịu nổi bị đùa giỡn như vậy, mà hình như Mạt Đồng cũng không nghĩ muốn chờ đợi, trực tiếp ôm nam nhân tới trên người y, để nam nhân xoay người khóa ngồi ở trên thắt lưng của y……..

Thời điểm bị Mạt Đồng thong thả chiếm cứ thì ánh mắt nam nhân rung động rất nhỏ.

Cơ hồ là cùng lúc.

Hai tay của Mạt Đồng xiết chặt chân của nam nhân.

Cảm giác nháy mắt bị xâm nhập làm cho nam nhân khe khẽ hừ ra tiếng, làm cho hắn bất an khép chặt chân, nhưng động tác vô ý thức này của hắn lại chỉ làm cho người ta càng thêm điên cuồng, miệng hắn phun ra hơi thở cực nóng, tương đương lửa nóng hừng hực, nhiệt độ cơ thể của hắn đang không ngừng tăng lên.

Không cần như vậy.

Nam nhân không muốn như vậy.

Mạt Đồng làm cho hắn trở nên rất kỳ quái.

Tích Duyên rõ ràng là nam nhân, lại giống như nữ nhân, bị nam tử đồng tính đối đãi như thế, hắn biết

Mạt Đồng không thích nam nhân, nhưng Mạt Đồng luôn làm loại sự tình này với hắn, hắn cũng hỏi qua Mạt Đồng rất nhiều lần, trả lời của Mạt Đồng vĩnh viễn đều là như vậy, nói là thích, nói là chỉ với hắn mới như vậy, mỗi lần hắn đều trầm mặc.

Nam nhân nắm chặt bàn tay Mạt Đồng để ở bên hông của hắn, theo động tác không ngừng va đập kia thì mặt nước liên tục bập bềnh, nước ấm kia đập vào ngực của hắn, hắn hỗn loạn, hồn nhiên không biết tiếng hừ nhẹ yếu ớt kia đã từ trong miệng thoát ra.

Mạt Đồng hôn lưng của nam nhân, hôn mút làn da của nam nhân, nam nhân dưới sự trùng kích liên tục, cảm giác được bàn tay của Mạt Đồng bao vây lửa nóng của mình.

Đôi mắt ướt át của nam nhân bịt kín một tầng hơi nước, môi của hắn trở nên phi thường nóng bỏng, hơi hơi mở ra, hơi thở thở ra cũng là vô cùng nóng rực.

Mạt Đồng dùng tư thế này ôm nam nhân một trận, liền thay đổi tư thế, để nam nhân đối mặt kóa ngồi ở trên người của y. Y yêu thương nam nhân từ đầu tới chân.

Làm cho ánh mắt của nam nhân trở nên mê ly, làm cho miệng hắn phun ra rên rỉ khó nhịn, làm cho hắn yếu đuối dựa ở trong lòng của Mạt Đồng, tùy ý Mạt Đồng đùa nghịch sờ tới sờ lui.

Trong cơ thể nam nhân không ngừng nóng lên.

Cảm giác được đối phương không ngừng chiếm giữ hắn, tại hỏa nhiệt đan xen, nhiệt độ cơ thể của cả 2 đều đang không ngừng tăng lên, hai tay của nam nhân khoát lên đầu vai của Mạt Đồng, ngón tay hắn xiết chặt bả vai của Mạt Đồng……

Nước bể không ngừng đập vào hai người, bọt nước ấm áp kia làm dịu làn da, tóc đen của Mạt Đồng hỗn độn rối tung ở sau người, che hờ đoàn nét chữ màu đen của phục ma kinh…….

Nơi này âm khí rất nặng, nhưng không có chút ảnh hưởng đối Mạt Đồng, tiếng thở dốc kiềm nén của nam nhân làm cho y trở nên càng kích động, y ôm thắt lưng của nam nhân, làm cho thân thể nam nhân theo sự thúc mạnh của y mà bị đè xuống, thanh âm hút khí của nam nhân càng ngày càng thường xuyên, dưới sự khẽ vuốt ve của y, va chạm thì nam nhân quả thực nói không ra lời.

Bởi vì nam nhân khóa ngồi ở trên người Mạt Đồng nên Mạt Đồng chỉ có thể ngẩng đầu nhìn nam nhân chăm chú, con ngươi đen của Mạt Đồng làm cho tim hắn đập lỡ nhịp, hắn chỉ hy vọng Mạt Đồng nhẹ 1 chút, dùng sức giống như muốn làm hỏng nơi này của hắn. Hắn không có mở miệng nói rõ, chỉ là nhíu mày 1 chút, Mạt Đồng tựa hồ hiểu được ý tứ của hắn, thả nhẹ động tác, nhưng đồng thời cũng có thể làm cho hắn thoải mái…….

Nam nhân không nhớ được hắn bị Mạt Đồng ôm bao nhiêu lần, hắn cũng hoàn toàn không nhớ rõ thay đổi bao nhiêu tư thế, thắt lưng cùng chân của hắn đều phi thường bủn rủn, chỉ cảm giác được tồn tại chân thật của Mạt Đồng, hắn mơ mơ màng màng nghe được Mạt Đồng ghé vào lỗ tai hắn phát ra cảm thán, nhẹ vỗ

về chân hắn, ngậm hôn bờ môi của hắn.

Lúc sau nam nhân liền mơ mơ màng màng mất đi ý thức……

Thời điểm nam nhân tỉnh lại đã là 3 ngày sau, hắn không mặc gì nằm ở trên giường, trên người đắp 1 cái chăn mềm mại, mà Mạt Đồng đang ngồi dựa vào bên người hắn uống rượu, trên người Mạt Đồng khoác 1 kiện đơn y (áo mỏng), trong tay ôm 1 vò rượu tinh xảo, thấy hắn tỉnh lại thì Mạt Đồng cũng không phản ứng nhiều lắm.

Trong biệt viện bọn họ ở thực im lặng, căn bản là không ai tới quấy rầy, bởi vì nơi này chỉ dùng để chiêu đãi khách quý, chủ yếu là địa phương nhàn nhân (người ko có phận sự) không được vào.

Nam nhân không nhớ rõ Mạt Đồng ôm hắn trở về như thế nào, hắn cũng không có kinh ngạc, bình tĩnh nằm ở trên giường, kéo chắn đắp lên bả vai, định lại nghỉ ngơi 1 lát nữa.

Trong lúc nam nhân hôn mê thì Mạt Đồng để sư gia nha môn đi trấn trên đi tìm thầy thuốc tới, nam nhân chỉ là bị phong hàn, không có gì trở ngại, ba ngày này Mạt Đồng đều không có rời khỏi nam nhân 1 bước.

Thời điểm nam nhân mơ mơ màng màng kêu lạnh thì Mạt Đồng đều sẽ ôm nam nhân, cho tới khi nam nhân ra mồ hôi.

Trong phòng thực im lặng, hai người đều không có mở miệng nói chuyện, màn giường che hờ cảnh tượng bên trong, bên giường đặt lộn xộn mấy vò rượu lớn, có vò chưa uống, có vò đã uống hết……

Bên ngoài trời còn đang mưa.

Tiếng mưa rơi tí tách kia rơi vào lòng nam nhân đang rối bời, ngọn đèn trong phòng thực hôn ám, trong không khí tràn ngập khí tức ẩm ướt lạnh lẽo.

Nam nhân chôn đầu ở trong chăn, ngửi được trong chăn tràn đầy hương vị lưu lại sau khi hắn cùng với Mạt Đồng giao triền, cái này không khỏi làm hắn đoán rằng lúc ấy giữa bọn họ có bao nhiêu kịch liệt, hơn nữa bây giờ trong thân thể hắn còn nóng nóng, vẫn không thoát khỏi được cảm giác tồn tại của Mạt Đồng như cũ.

“Hiện giờ đã phong sơn (chặn núi, niêm phong núi), hiện tại ngươi không trở về được, ngươi tĩnh dưỡng mấy ngày ngay tại nơi này đi”. Mạt Đồng nhìn thấu tâm sự của nam nhân, y vừa nói để xóa đi ý niệm trở về trong đầu của nam nhân vừa giơ tay ôm chầm bả vai của nam nhân, khiến khuôn mặt bình thường của nam nhân tiến đến trước mắt y, khiến nam nhân nhìn y, “Về chuyện lũ lụt thì ngươi cũng không cần quan tâm, có người tự nhiên sẽ giải quyết việc này”. Y nói xong thì chọt hai má nóng lên của nam nhân một chút, phát hiện nam nhân lộ ra vẻ mặt phiền muộn.

“Ta không quản được việc này, ta chỉ có thể làm chuyện mình đủ khả năng làm, nếu nếu không phải lo lắng

đường xuống núi nguy hiểm thì ta liền để a Hồng a Tử tới đây". Nam nhân cũng hiểu chính mình không có đại năng gì….hơn nữa việc này vốn là không cần hắn quản, hắn hiểu rõ vị trí của chính mình.

"Ngươi hiểu được là tốt rồi". Mạt Đồng uống một ngụm rượu, đút vào miệng của nam nhân.

Nam nhân không có phản kháng, hắn nuốt xuống liệt rượu Mạt Đồng dùng miệng đút tới, hắn không thích rượu, nhưng cũng từng thường xuyên cũng sẽ bồi Xích Luyện uống rượu, hắn rất ít khi uống rượu, thật ra tửu lượng của hắn cũng khá tốt, nhưng so với Mạt Đồng thì phải nói là tiểu vu kiến đại vu (ý bảo trình của e Đồng quá đỉnh), hắn cũng không thích uống nhiều, sau khi Mạt Đồng đút mấy ngụm thì bắt đầu hôn môi của hắn.

"Ngươi uống ít rượu lại đi, thương của ngươi cũng còn không có khỏi hoàn toàn, cũng không hợp làm mãnh liệt…….". Lời của nam nhân còn chưa nói xong thì Mạt Đồng phản đối kéo nam nhân 1 chút, làm cho thân thể trần trụi của nam nhân gắt gao dán tại trên người của Mạt Đồng.

"Thực thích hợp". Mạt Đồng ngậm môi của nam nhân, đầu lưỡi quấn quanh đầu lưỡi của nam nhân, y bá đạo mút hôn môi của nam nhân.

Sau khi kết thúc nụ hôn thì miệng cùng với đầu lưỡi của nam nhân đều có mức tê liệt khác nhau.

"Đã nhiều ngày ta đều cùng ngươi, ngay cả kỹ viện cũng chưa đi, ngươi có cảm động hay không?". Mạt Đồng giật chăn của nam nhân ra, nghĩ muốn cúi đầu hôn bụng của nam nhân.

Nam nhân không chút suy nghĩ liền đẩy đầu của Mạt Đồng ra, chậm rãi kéo chăn, che thân thể của chính mình lại, ngón tay nắm cái chăn của hắn đều trở nên cứng đờ, Mạt Đồng còn muốn kéo chăn của hắn, nhưng hắn lại gắt gao túm chăn.

"Ngươi làm sao vậy?".

"Không có gì". Nam nhân kéo chăn qua, ngay cả ngay cả chăn trên người Mạt Đồng đều kéo qua, thân thể hắn lạnh tới phát run, lời nói của Mạt Đồng làm cho hắn rất khó chịu.

Ngay cả kỹ viện cũng chưa đi…….

Liền vì ở lại trong nha môn bồi nam nhân……..

"Ta thực cảm tạ ngươi đã ở lại đây bồi ta, nếu ngươi có việc muốn làm, phải đi vội, tự ta có thể chiếu cố chính mình, ngươi đừng lo". Nam nhân bọc chăn ngồi ở trên giường, Mạt Đồng y sam lộn xộn ngồi ở bên cạnh nam nhân.

Nam nhân tựa hồ có chút mất hứng.

Mạt Đồng cũng biết tự mình nói sai, y uốn mấy ngụm rượu, liền đặt vò rượu ở trên mặt đất, y ngồi nhích lại bên cạnh nam nhân 1 chút: "Ta không có chuyện quan trọng muốn làm, nếu không phải vì tới Bạch Vân Quan xác nhận ngươi có ở đây không thì ta sẽ không tới Thanh Sơn trấn".

"Ân". Nam nhân gật đầu.

"Ta là vì ngươi tới". Mạt Đồng tiến đến trước mắt nam nhân, còn nghiêm túc nhìn chăm chú vào nam nhân lúc này thần tình đôi mắt hỗn loạn.

Vì nam nhân…….

Đôi môi của nam nhân có chút khô khốc, hốc mắt của hắn có chút nóng lên.

Nam nhân không biết có nên lại tin tưởng Mạt Đồng hay không.

Ngày ấy hình ảnh mà hắn nhìn thấy khi Nham Vân dẫn hắn lên Hoành Đỉnh thì nam nhân căn bản là không thể quên, cái loại tràng diện vui mừng này liền giống như ăn mừng khi đánh thắng trận.

Tuy rằng đêm đó Mạt Đồng cùng Phật Hàng cũng không hiện thân, nhưng cái loại thịnh thế trong cung Tà Đế này làm cho nam nhân vô pháp không cảm thấy chính mình bé nhỏ không đáng kể như vậy.

Nam nhân bình tĩnh nhìn Mạt Đồng sáp tới hôn mình, hắn không có tránh đi mà vẫn tiếp nhận phần ôn tồn này, hắn cũng không muốn hỏi cái gì, cũng không cần thiết tự làm mất mặt……

"Mặc kệ ngươi vì sao mà tới, ta đều nên cảm tạ ngươi giải vây cho ta, nhưng lại làm dơ y phục của ngươi, ngươi cũng không cần ta đền, còn mời thầy thuốc chữa bệnh cho ta, còn để ta ngủ giường của ngươi, giữ ta ở trong này……". Khi nam nhân nói xong thì ánh mắt nhìn chằm chằm đệm chăn cẩm tú, không có phát hiện Mạt Đồng đang không kiên nhẫn cau mày nhìn nam nhân.

Mạt Đồng đều không phải là người có kiên nhẫn, nam nhân cũng biết, cho nên sau khi nam nhân nói xong lời tâm huyết thì ngậm miệng không nói nữa, dù sao dù sao 1 thời gian không gặp mặt, quan hệ của hai người cũng là xưa đâu bằng nay……

Càng ngày càng xa lạ.

Càng ngày càng khách sáo.

Thật giống như đối đãi bằng hữu, hoặc là giống như khách nhân.

Liền ngay cả Mạt Đồng cũng cảm giác được nam nhân đang lảng tránh y, nam nhân không cố ý phủi sạch

quan hệ của hai người bọn họ, nhưng y cũng không nghĩ muốn liền như vậy thả nam nhân ra, thời điểm khi y biết nam nhân muốn quay về chỗ của Cửu Hoàng thì y cơ hồ tưởng chính mình nghe lầm, bởi vì nếu như trước đây y dỗ dành nam nhân thì nam nhân sẽ lưu lại.

Y biết nam nhân mềm lòng, dùng phương pháp gì có thể lưu lại nam nhân, chính là khi biết nam nhân có ý tưởng rời khỏi y, Mạt Đồng thật sự suýt nữa khống chế không được nghĩ muốn tát nam nhân mấy bạt tai.

Nếu dựa theo tính tình ngày trước của y thì khẳng định tát nam nhân mấy cái, lại mắng nam nhân mấy câu, nhốt nam nhân lại, không cho phép nam nhân đi tìm Cửu Hoàng, nhưng Mạt Đồng không ngốc tới cái loại tình trạng này, như vậy chẳng khác nào giơ tay đẩy nam nhân đi chỗ Cửu Hoàng.

Sau ngày hôm đó.

Mạt Đồng cũng không nhắc lại hai chữ kỹ viện trước mặt nam nhân, y thậm chí có chút hối hận nhất thời lỡ miệng thốt ra, mà nam nhân cũng không muốn so đo nhiều với y, nam nhân biết chính mình không có tư cách, nam nhân cũng liền không hề can dự chuyện của y, nam nhân nhớ rõ bảo trì khoảng cách mới là phương thức ở chung tốt nhất, bởi vì phong sơn nên nam nhân không thể quay về biệt viện, nam nhân cũng chỉ có thể ở lại nha môn.

Ở lại nha môn chẳng khác nào nói phải ngày đêm ở chung cùng Mạt Đồng, mấy ngày đầu nam nhân còn không chủ động nói chuyện cùng Mạt Đồng, chính là Mạt Đồng nói một câu thì hắn đáp một câu, nhưng thái độ của hắn thực nhu thuận, không tới mức làm cho thời điểm ăn cơm Mạt Đồng vỗ bàn rời khỏi, hơn nữa mỗi đêm hai người lại đồng sàng ngủ chung như cũ.

Mỗi đêm Mạt Đồng sẽ ôm nam nhân như cũ, làm cho nam nhân thở dốc liên tục, đổ mồ hôi đầm đìa, căn bản là không có cơ hội trở mình, tư thế cũng đổi tới đổi lui, làm cho nam nhân đáp ứng không xuể, khó có thể thích ứng, mỗi đêm làm tới khi hắn sức cùng lực kiệt mới thôi.

Đã nhiều ngày nam nhân thường xuyên đều sẽ hỏi Mạt Đồng, khi nào thì nha môn bỏ lệnh cấm có thể lên núi, có đôi khi còn có thể hỏi một chút chuyện tình lũ lụt, Mạt Đồng luôn một câu "không biết" trả lời nam nhân, nhưng nghe nói kia thiếu gia Hồng phủ đã bắt được yêu nghiệt, lũ lụt đã ngừng lại, chuyện giải quyết tốt hậu quả còn cần tiếp tục.

Thanh Sơn trấn không có người chết, có thể nói là sợ bóng sợ gió một hồi.

Nam nhân ở nha môn cùng Mạt Đồng nửa tháng, mấy ngày nay hắn đều một mình ở chung cùng Mạt Đồng, từ mới đầu một hỏi một đáp, dần dần hắn cũng sẽ chủ động nói chuyện với Mạt Đồng, chính là hắn sẽ không nói nhiều, nói không tới 2 câu đã bị Mạt Đồng áp tới trên giường, đặc biệt buổi tối không thể nói chuyện cùng Mạt Đồng, không nói được mấy câu, tới cuối cùng bị tổn thất đều là hắn.

Thanh Sơn trấn cũng khôi phục thật sự nhanh, hơn nữa sơn đạo cũng bỏ lệnh cấm, nhưng lần này nam nhân cũng không có sốt ruột trở về mà là ở trấn trên nhờ một vị đưa tin mang thư trở về báo bình an.

Bởi vì nam nhân cũng không biết Cửu Hoàng quay về biệt viện chưa, hơn nữa Bạch Vân Quan cũng vẫn không có tin tức, tựa hồ hết thảy gió êm sóng lặng như thường, hơn nữa gần đây đệ tử của Bạch Vân Quan đều xuống núi, đi phía Nam dẹp loạn yêu họa…….

Vài ngày trước trước khi lũ lụt còn chưa xảy ra thì nam nhân chợt nghe Cửu Hoàng nói qua, phía Nam có yêu nghiệt vi họa, hiện giờ ngay cả đệ tử của Bạch Vân Quan cũng xuống núi làm nhiệm vụ.

Mấy ngày nay Mạt Đồng thường xuyên sẽ lời ngon tiếng ngọt ở bên tai nam nhân, còn có thể tặng mấy thứ cho nam nhân, tuy rằng nam nhân đều không cần, còn có thể thường xuyên mang nam nhân đi ra ngoài uống rượu…….

Đương nhiên không phải đi uống hoa tửu.

Vẫn là mang nam nhân đi xem tạp kỹ ở trấn trên, tới vùng ngoại ô đi du du hồ, thưởng thưởng hoa, có đôi khi ở trên thuyền mà bắt đầu động thủ động cước với nam nhân, khiến cho thuyền gia cũng thấy ngại ngùng…….

Đối việc này thì nam nhân nói với Mạt Đồng rất nhiều lần, đừng làm loại sự tình này ở bên ngoài, nhưng Mạt Đồng lại làm không biết mệt, mỗi lần đều làm cho nam nhân từ phản kháng tới chậm rãi hưởng thụ…….

Ngày hôm đó Mạt Đồng mới vừa ôm nam nhân xong, tựa vào trong thuyền nghỉ ngơi, đột nhiên cảm phát tự giễu nói vài câu: “Gần đây ngươi lãnh đạm hơn so với trước kia đối ta, ta sẽ cho rằng người ngươi muốn gặp kỳ thật là Phật Hàng mà không phải ta”.

Nam nhân đang muốn mặc y phục vào, khi nghe tới lời nói của Mạt Đồng thì tất cả động tác đều cứng lại…….

219. Chương 219

Nam nhân thực kinh ngạc.

Lời nói của Mạt Đồng làm nam nhân sửng sốt một hồi lâu.

Cuối cùng nam nhân cũng chỉ là vô thưởng vô phạt trả lời Lời nói của Mạt Đồng: “Không thể nào”. Nói xong hắn liền bắt đầu tự chỉnh lý mặc lại y sam.

Mạt Đồng đúng lúc dùng sức kéo y sam trên người của nam nhân, y bá đạo cưỡi ngồi ở trên người của nam nhân, hai tay giữ chặt tay của nam nhân, đôi môi gắt gao lấp kín miệng của nam nhân, hai người dây dưa ở trong thuyền 1 lát, đối mặt hành động bất thình lình của y thì nam nhân cũng chỉ là từ chối hai hạ, hoàn toàn từ bỏ chống cự.

Mạt Đồng thích nhất cái quá trình kia, y thực thích xem biểu tình nhẫn nại trên mặt của nam nhân, hơn nữa miệng nam nhân phát ra tiếng rên rỉ kiềm nén làm cho trong lòng của y ngứa ngáy, thanh âm kia nghe vào trong lỗ tai của y giống như trở thành nam nhân đang thúc giục y "nhanh lên", "dùng sức", đừng có ngừng", hơn nữa nam nhân cũng sẽ có khoái cảm rất mãnh liệt.

Kỳ thật đoạn thời gian này nam nhân cũng cảm giác được Mạt Đồng quan tâm hắn, Mạt Đồng rất hiểu làm sao để tác động tâm tư của hắn, cũng biết làm như thế nào sẽ khiến hắn khắc sâu Mạt Đồng vào trong trí nhớ, tóm lại quan hệ của bọn họ vi diệu, nói là thân mật khăng khít, gắn bó keo sơn, nhưng có đôi khi lại tương kính như tân (tôn trọng nhau như khách), duy trì khoảng cách……..

Mạt Đồng cường thế lại thực bá đạo, nhưng gặp phải Tích Duyên nam nhân bình đạm như thủy này thì y cũng không có nửa điểm thu liễm, y dùng phương thức của chính mình đối đãi nam nhân…….

Đêm ngày hôm đó.

Mạt Đồng mời nam nhân tới Đại Thanh Hà ở phía Bắc Thanh Sơn trấn đi du thuyền trên sông, hôm nay nam nhân mặc tố y mà Mạt Đồng chọn cho hắn, một thân thanh lịch xuất hiện ở trước Đại Thanh Hồ. Mà Mạt Đồng lại là một thân hoa y cẩm tú thêu ám văn màu đen, thập phần đẹp đẽ hoa quý khí phái, trong tay y còn cầm một đèn ***g hoa sen, đèn ***g này là vừa mới mua từ Hoa Đồng (trẻ con bán đèn hoa) ở trên đường, phi thường tinh xảo, rất khác biệt.

Bộ dạng Mạt Đồng thực anh tuấn, đi ở bên hồ liên tiếp dẫn đến người khác liếc mắt, nhưng y cũng không để ý mà tản bộ ven sông cùng nam nhân, nam nhân đi ở bên cạnh y, trò chuyện cùng y, hai người đi rất chậm rất chậm, dương liễu ở ven sông nhẹ nhàng bay phất phơ trong gió đêm.

Gió đêm hất vạt áo lên, nhẹ vỗ về sợi tóc, gió nhẹ thoải mái từ từ thổi tới.

Đèn ***g trong tay Mạt Đồng chậm rãi lay động, y vươn tay tự nhiên cầm tay của nam nhân, ngón tay y gắt gao đan xen vào tay của nam nhân, hai người mười ngón cùng đan vào nhau, ống tay áo của y khéo léo che giấu 2 bàn tay đan xen lẫn nhau.

"Hôm nay ngươi tìm ta đi ra liền vì tản bộ?".

"Không phải".

Mạt Đồng phủ định ý tưởng của nam nhân, y để nam nhân ra đây là muốn bồi dưỡng cảm tình, mà đều không phải là tản bộ đơn thuần, dưới loại bóng đêm mê người này thì thích hợp nói chuyện yêu đương nhất.

"Bởi vì gần đây ngươi đều bộ dáng rầu rĩ không vui, cho nên cùng ngươi đi ra đây đi một chút, giải giải sầu". Ngữ khí của Mạt Đồng thực tùy ý, ngón tay y nhẹ nhàng gãi lòng bàn tay của nam nhân, bàn tay của nam nhân bị y khiến cho ngưa ngứa.

Ôn hòa trên mặt của nam nhân như gió xuân, tay của Mạt Đồng thực ấm áp ấm áp, độ ấm truyền tới từ lòng bàn tay kia giống như chậm rãi ngấm vào nội tâm của nam nhân.

Nam nhân nghĩ muốn rút tay về nhưng bị Mạt Đồng cường ngạnh nắm chặt.

"Ngươi tới Thanh Sơn trấn cũng đã lâu, ngươi định khi nào rời đi?". Nam nhân biết Mạt Đồng sẽ không lưu lại nơi này lâu lắm, hắn cũng biết Mạt Đồng ở 1 địa phương lâu thì sẽ chậm rãi mất đi cảm giác mới mẻ, thật giống như như Mạt Đồng đối nhân đối sự cũng thế.

"Ngươi muốn ta đi như vậy?".

"Không phải, chính là hỏi một chút mà thôi". Ngữ khí của nam nhân thực ôn hòa, cho rằng Mạt Đồng không muốn trả lời, hắn cũng không có lại tiếp tục, "Nếu ngươi không tiện nói thì ta liền không hỏi".

Nam nhân chưa bao giờ sẽ gây áp lực cho đối phương, chính là bởi vì như thế Mạt Đồng mới có thể một lần lại một lần ôm hắn, một lần lại đối hắn được voi đòi tiên, một lần lại một lần muốn đạt được hắn.

"Mấy ngày nữa ta mới rời đi, gần đây cũng không có chuyện gì khác". Gần đây thực nhàn (rảnh rỗi), cho nên y mới có thời gian bồi ở bên người nam nhân, "Ngươi đột nhiên hỏi ta khi nào rời đi làm cái gì?".

Nam nhân dừng bước chân, chần chờ lắc đầu, "Không……".

"Ngươi chính là nghĩ muốn trở về biệt viện trên núi?". Mạt Đồng tà liếc mắt nhìn nam nhân 1 cái, trên mặt lộ ra vẻ mặt không hờn giận, trong giọng nói rõ ràng lộ ra bất mãn, thấy nam nhân không nói thì y thái độ cường ngạnh nói bổ sung, "Mấy ngày trước, không phải ngươi tới trấn trên nhờ người đưa tin hồi biệt viện báo bình an sao? Vậy ngươi cần gì phải vội vả trở về".

Nam nhân lo lắng Cửu Hoàng sẽ lo lắng.

Mạt Đồng tựa hồ nhìn ra lo lắng của nam nhân, sắc mặt y biến ám vài phần, cũng lạnh lùng thản nhiên nói thẳng: "Ngươi lo lắng Cửu Hoàng có thể bởi vì không thấy ngươi mà lo lắng sao? Đừng nực cười như vậy, nếu y lo lắng cho ngươi thì đã sớm tới tìm ngươi, sao lại có thể để ngươi một người ở dưới chân núi, hơn nữa lúc trước sao lại có thể để ngươi một người ở lại biệt viện?"

"……". Nam nhân không lời nào để nói. Bởi vì hắn không có lý do gì phản bác Mạt Đồng, hắn giật giật môi, lại cái gì đều nói không được.

"Tốt lắm, đêm nay cùng ngươi đi ra giải sầu, ngươi đừng khiến cho tâm tình ta cũng biến kém, chúng ta không nói chuyện này nữa, đi tới bên kia nhìn xem, bên kia có tạp kỹ".

Mạt Đồng kéo nam nhân đi tới trong đám người ở ven sông, người khác nhìn thấy đều nghị luận, ngoài 2 vị

ở Hồng phủ tại Thanh Sơn trấn thì rất ít gặp qua người lạ mặt anh tuấn như thế, mọi người bốn phía nhìn chằm chằm Mạt Đồng, Mạt Đồng kéo tay nam nhân đi vào đám người, dân trấn này đều tự động nhường đường, sợ đắc tội vị "Phú gia công tử" ăn mặc hoa quý, diện mạo anh tuấn này.

Đương nhiên cũng có không ít người đánh giá nam nhân, tầm mắt chiếu vào nam nhân, đại bộ phận đều cho rằng nam nhân là người hầu của Mạt Đồng, bởi vì y phục của hai người cùng hình tượng khí chất thật sự là chênh lệch rất xa.

"Đa tạ các vị cổ vũ, gánh hát tạp kỹ của chúng ta tới từ phía Nam, bởi vì phía Nam có yêu nghiệt tác loạn, không thể không xa xứ đi ra kiếm ăn, chúng ta đã mấy ngày không ăn cơm, hy vọng sau khi các vị xem biểu diễn xong thì cho chút ít phần thưởng, để chúng ta có miếng cơm ăn, phần thưởng là đường sống". Cô nương của gánh hát tạp kỹ mặc hoa bố y (vải bố thêuhoa) rách, quỳ trên mặt đất dập đầu với người vây xem.

Phía sau nam tử đang biểu diễn tạp kỹ phun lửa linh tinh, Mạt Đồng còn chưa xem qua biểu diễn như vậy nên cảm thấy có chút mới lạ, nam nhân để Mạt Đồng lấy bạc cho vị cô nương kia.

Sau khi biểu diễn kết thúc, cô nương nhìn xung quanh, thấy Mạt Đồng nhìn chằm chằm nàng đang quỳ trên mặt đất, tựa hồ là vì giành được chú ý của Mạt Đồng nên đám nữ tử vây xem đều lấy ra tiền đồng ném xuống đất, vị cô nương quỳ trên mặt đất kia nhặt một vòng, không ngừng nói cảm tạ "người tốt", nàng một đường quỳ, nhặt tới bên chân của Mạt Đồng.

"Lấy chút bạc cho nàng đi, đi ra mại nghệ không dễ dàng". Nam nhân thúc giục Mạt Đồng, thấy Mạt Đồng không nhúc nhích, chỉ là cúi đầu nhìn cô nương đang nhặt tiền đồng kia, nam nhân vói tay vào trong y sam của Mạt Đồng.

Mạt Đồng túm lấy tay của nam nhân, "Ta tự làm". Y lấy túi tiền ra, trực tiếp ném tới bên chân, miệng y nhếch lên vài tia tươi cười trêu tức.

Cô nương kia sửng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn về phía Mạt Đồng.

Mạt Đồng giơ đèn ***g tới trước mặt cô nương kia, cô nương kia lớn lên mi thanh mục tú.

"Ngươi làm cái gì?". Nam nhân nghĩ muốn ngồi xổm xuống nhặt túi tiền, lại bị Mạt Đồng giữ chặt.

"Không làm gì cả, ngươi đừng quản". Ánh mắt của Mạt Đồng quay lại trên người cô nương kia, cô nương kia quỳ trên mặt đất, cũng không biết nên nhặt hay là không nên nhặt.

"Vì sao không nhặt?". Mạt Đồng dùng thân trúc của đèn ***g nâng nâng cằm của cô nương kia, "Nhặt lên cho ta"'. Y không kiên nhẫn ra lệnh cho cô nương kia, cô nương kia đành phải ngoan ngoãn nghe theo.

"Công tử, túi tiền của ngươi rớt". Cô nương kia thấy Mạt Đồng nhìn chằm chằm vào nàng thì đỏ mặt đưa

túi tiền cho y.

"Bố thí cho ngươi, sẽ không lấy lại". Mạt Đồng ôn hoà nở nụ cười vài tiếng, ý vị thâm trường hai mắt trộm nhìn nam nhân, lại quay đầu nói với cô nương kia, "Bạc này đủ nhất ban các ngươi ăn mặc, cầm mau chút y sam phiêu lượng, ăn mặc trang điểm, mua chút yên chi thủy phấn (son, phấn nước) bôi bôi, như vậy mới có thể phụ trợ mỹ mạo của ngươi".

Cô nương kia mặt đỏ tới tận cổ, cảm kích dập đầu với Mạt Đồng cùng nam nhân, nam nhân dùng sức rút tay về, âm thầm xiết chặt nắm tay, nam nhân biết Mạt Đồng là nói cho hắn nghe.

"Không cần cảm kích ta". Mạt Đồng biếng nhác nở nụ cười vài tiếng, có thể thấy được y tâm tình vui sướng. Ai bảo Tích Duyên nam nhân này bãi sắc mặt với y, chính là còn bãi nhiều này như vậy, làm cho y khó chịu.

Vừa lúc tìm một cơ hội làm cho nam nhân biết ai mới là là chủ!

Hừ……

Dám ở trước mặt y làm bộ làm tịch, Tích Duyên nam nhân này lá gan cũng không nhỏ, nhưng tổng hẳn là nên có mức độ.

"Đa tạ công tử, ngài thật sự là người tốt……". Cô nương kia vẻ mặt nhộn nhạo nhìn Mạt Đồng, thường thường dập đầu.

"Ngươi muốn cảm tạ liền cảm tạ vị Tích đại gia này". Mạt Đồng ung dung nhìn về phía nam nhân sắc mặt xanh mét, y biết nam nhân có chút tức giận, nhưng vẫn ra vẻ không biết hỏi lại nam nhân: "Tích thúc, ngươi nói, ta nói có có đúng không. Cho đi rồi thì sẽ không lấy lại, nếu người khác không nhận thì cứ ném đi".

"Đối với lời ngươi nói thì đúng vậy". Nam nhân gật đầu. Nắm tay của hắn càng nắm càng chặt.

Mạt Đồng rốt cuộc nghĩ muốn biểu đạt cái gì, cần gì vòng vo như thế……

"Cám ơn Tích đại gia, cám ơn công tử……".

Người bên cạnh đều đang nghị luận Mạt Đồng ra tay xa xỉ, mà nam nhân cũng khó chịu, cũng không phải ghen tuông, hắn chính là cảm thấy lời của Mạt Đồng nói với cô nương kia, có 1 phần là nói đúng.

"Chúng ta suốt đời khó quên đại ân đại đức của nhị vị công tử……". Đám người già trẻ trong gánh hát tạp kỹ đều quỳ trên mặt đất dập đầu với bọn họ, nam nhân xấu hổ lui lại mấy bước, Mạt Đồng lại vững vàng đương nhiên đứng ở tại chỗ.

Sau khi 2 người xem xem xong tạp kỹ thì đi dạo ven sông, Mạt Đồng đưa đèn ***g cho nam nhân, để nam nhân cầm đèn ***g theo y tản bộ, y mạnh mẽ ôm thắt lưng của nam nhân, đi qua dưới hàng liễu bị gió đêm thổi đong đưa.

Cành liễu kia bị thổi làm lay động xào xạc, gió đêm cuộn vạt áo của hai người lên, sợi tóc của hai người thong thả bay bay ở trong gió, nam nhân vỗ vỗ bàn tay Mạt Đồng đặt ở bên hông hắn, ý bảo Mạt Đồng lấy tay ra, nhưng nhưng không có chút hiệu quả, Đại Thanh Hồ ban đêm sáng choang, ven sông thuyền tới thuyền lui.

Hai người đi lên một con thuyền, như vậy là Mạt Đồng đã sớm bao hạ, ước chừng có ba tầng lầu các, trên thuyền còn có ca cơ vũ cơ biểu diễn, có nhạc sư cầm tiêu hợp tấu.

Dọc theo đường đi còn có người dẫn đường.

Thuyền này lớn như thế lại đều bị Mạt Đồng bao hết, nam nhân thuận miệng hỏi Mạt Đồng tốn bao nhiêu bạc, Mạt Đồng cũng thuận miệng trả lời Tà Đế cung còn nhiều mà, y dùng chút ấy không tính cái gì.

Trong thuyền không hề ít mỹ nhân kiều diễm đang khinh la khởi vũ (váy nhẹ bay nhảy múa), nam nhân cảm thấy cái này cùng uống hoa tửu không có gì khác biệt, Mạt Đồng lại nói nam nhân không biết thưởng thức, chỉ vào một vị cô nương trong đó rồi bình luận.

"Ta thật không rõ, trước kia ngươi thành thân như thế nào, ngươi đều không có một chút hứng thú đối nữ nhân". Mạt Đồng ôm nam nhân rót rượu uống, cảm giác vẻ mặt chán nản.

"Ta đều không phải là giống như ngươi vậy, đối mỗi nữ nhân đều cảm thấy hứng thú". Nam nhân nở nụ cười, hắn không thể không thừa nhận, từ trước đến nay hắn đều bình tĩnh, từ bắt đầu vừa rồi còn có chút tức giận, hắn không nhịn được liền nói ra suy nghĩ trong lòng mình, "Ta cũng không phải ngựa đực, vì sao sẽ vừa gặp nữ nhân liền thích, ngươi cho là mỗi người đều như ngươi a".

Trong con ngươi đen của Mạt Đồng có một tia sáng lóe qua, y cảm giác được nam nhân đẩy y ra, y chẳng những không tức giận mà còn hưng trí, y rót 1 chén rượu cho nam nhân.

Lại không cho nam nhân tự mình uống, Mạt Đồng đưa chén dạ quang (phát sáng trong đêm) tinh xảo tới bên môi của nam nhân, mép chén nhẹ nhàng chạm vào môi của nam nhân……

"Đến, hé miệng, ta uy ngươi uống". Mạt Đồng phóng nhuyễn thanh âm, vô cùng thân thiết gọi 1 câu "Tích thúc".

"Vì sao đột nhiên ân cần như thế đối ta?". Nam nhân thẳng tính, nghĩ gì liền hỏi ra miệng, chân mày của hắn đều đang cười, hắn cảm thấy hiện tại Mạt Đồng cái dạng này giống như đang dụ dỗ hắn.

"Miệng của ngươi, vừa động vừa động, làm cho ta nghĩ tới đêm đó, ngươi không ngừng ân ân hanh hanh ở

bên tai ta……..". Mạt Đồng thực nghiêm túc nói xong mộ lời nói *** ô một chút cũng không buồn cười, ngón tay xinh đẹp của y nhẹ nhàng vuốt ve mép chén dạ quang, một bên dùng mép chén ái muội chạm môi dưới của nam nhân 1 chút, "Uống nhanh lên, tay của ta quang nâng tới mềm nhũn rồi a".

Nam nhân chậm chạp giương mắt, hắn còn nghiêm túc nhìn chăm chú vào Mạt Đồng, "Ngươi chính là rất không vừa lòng thái độ gần đây ta đối với ngươi, nếu ngươi đã không hài lòng thì cứ nói thẳng, làm gì mượn cô nương vừa rồi kia chỉ trích ta".

"Ta chỉ muốn ngươi hiểu được, ngươi mất hứng đối với ta, cao hứng cũng nhằm vào ta, vậy ngươi sao không vui vẻ 1 chút".

"Ta cũng không có mất hứng".

Nam nhân nghĩ muốn cầm chén rượu, nhưng Mạt Đồng cũng không cho mà cố ý muốn uy nam nhân uống.

Nam nhân cũng chỉ có thể uống.

Rượu kia nóng rực tới tinh thuần, ngọt tới trong lòng của nam nhân, cho tới bây giờ hắn chưa từng uống qua rượu ngọt như vậy, hỏi ra mới biết được, không biết Mạt Đồng từ chỗ nào làm ra rượu mật.

"Ngọt quá". Nam nhân nhấp nhấp môi, trong miệng của hắn đều là vị ngọt ngào.

"Ngọt đối với ngươi".

Mạt Đồng cố ý nghiêng đầu, y hưng trí nhìn chằm chằm đôi môi của nam nhân bị liệt rượu cay tới phiếm hồng kia: "Đỏ đỏ……". Y ý vị thâm trường nói thầm, lộ ra tươi cười, trong con ngươi đen kia lộ ra mấy phần thâm ý.

Ngón tay của Mạt Đồng xoa môi của nam nhân, hắn cũng không có tâm tư xem ca cơ vũ nhảy múa, đôi mắt của Mạt Đồng làm cho hắn hoàn toàn không di chuyển tầm mắt được, hắn bị hấp dẫn……

"Còn muốn uống hay không?". Mạt Đồng thoải mái tựa vào trên ghế dựa rộng lớn, tay y nhàn nhã chống đầu, ngón tay vuốt ve đôi môi ướt át lại nóng lên của nam nhân, dụ hoặc hỏi nam nhân, "Thực ngọt đúng hay không?". Tiếng nói dễ nghe của y lộ ra nồng đậm ái muội, y đang dẫn dụ nam nhân trả lời y.

"Ân".

Quả nhiên nam nhân bị lừa.

Mạt Đồng ngậm một ngụm rượu trong miệng, thừa dịp thời điểm nam nhân rót rượu cho chính mình thì y

kéo nam nhân lại, nắm cằm của nam nhân, bắt buộc nam nhân hé miệng, đôi môi của y dán lên đôi môi lửa nóng của nam nhân, cho nam nhân 1 nụ hôn sâu nóng rực mà cường thế.

Rượu kia cay xè hòa tan bên môi của hai người, cánh môi hòa cùng một chỗ, cái lưỡi ẩm ướt quấn quít lấy nhau, hơi thở nóng cháy từ mũi của 2 người giao hòa, môi lưỡi mút hôn, giữa môi là rượu mật ngọt lành mỹ vị, hai người vừa hôn vừa uống rượu.

Ca vũ cơ vũ, nhóm nhạc sư bên cạnh đều sợ tới mức dừng động tác lại, cho tới khi Mạt Đồng bất mãn nhíu mày thì những người này lại bắt đầu ca múa tưng bừng, tấu nhạc a tấu nhạc, khởi vũ a khởi vũ.

Thế hôn của Mạt Đồng bá đạo lại cường thế, vạt áo của y trải qua cái bàn thấp trước người của hai người, nam nhân bị y vừa đấm vừa xoa, áp đảo trên mặt đất, nam nhân rơi vào mê loạn có chút thanh tỉnh.

Nam nhân giơ tay nghĩ muốn đẩy Mạt Đồng ra.

Mạt Đồng lại túm lấy tay của nam nhân, buông môi của nam nhân ra, một đường hôn từ mũi lên cái trán của nam nhân: "Tích thúc, thật là thơm, thật ngọt, ta thích ngươi". Y có chút bốc đồng nói, cùng động tác trở nên "thật cẩn thận" làm cho nam nhân dần dần mềm nhũn.

"……"

Tay nam nhân túm vạt áo của Mạt Đồng cũng dần dần buông lỏng ra.

Mạt Đồng dán tại bên tai nam nhân lặp lại mấy lần, y không ngừng nhấn mạnh thanh âm, tựa hồ chính là vì muốn nam nhân tin tưởng y, y lặp lại thật nhiều lần, nam nhân nghe phi thường rõ ràng, mỗi một lần "ta thích ngươi" đều vô hình chạm vào tim của nam nhân, làm cho đôi mắt bình tĩnh của nam nhân trở nên càng ngày càng hỗn loạn……..

Nhạc sư cùng ca cơ, vũ cơ nhìn tới loại trường hợp này thì không cần Mạt Đồng phân phó, tất cả đều lặng yên tự lui ra ngoài, Mạt Đồng đè ở trên người của nam nhân.

Nam nhân không có phản kháng.

Mạt Đồng chỉ nhìn nam nhân, cũng chưa làm cái gì, giống như đang dùng ánh mắt truyền đạt cái gì, nam nhân nhìn Mạt Đồng 1 lát, chân mày của nam nhân mơ hồ hàm chứa ý cười ôn nhu, khuôn mặt ôn nhuận của nam nhân tràn đầy thần tình ôn nhuận nhu thuận.

"Ta muốn ngươi nói cho ta biết, lần này ngươi có thể lại vứt bỏ ta hay không, lại đi địa phương khác làm chuyện tình của ngươi". Nam nhân thực không có cảm giác an toàn, nhưng thời điểm Mạt Đồng ôm hắn thì hắn lại cảm thấy thực ấm áp.

“Ngươi nói đi?”. Mạt Đồng hỏi lại nam nhân.

Mạt Đồng cúi đầu đôi môi dán đôi môi của nam nhân, chậm rãi ma xát, động tác thực vô cùng thân thiết, tựa như âu yếm tình nhân…….

“Ta không biết”.

Sau khi Mạt Đồng trầm mặc 1 lúc lâu mới mở miệng: “Ta chưa từng có vứt bỏ ngươi”. Y ôm sát nam nhân, cúi đầu chôn ở ngực của nam nhân, cổ hương vị nhàn nhạt tự nhiên trên người của nam nhân làm cho y thực thích.

Nam nhân không nói chuyện, tùy ý Mạt Đồng ôm, hai người hàn huyên suốt một cái canh giờ, Mạt Đồng sẽ ôm nam nhân, sờ nam nhân, ngẫu nhiên đùa đùa nam nhân, nam nhân cũng dần dần thích ứng.

“Đêm nay chúng ta không trở về nha môn?”.

“Không quay về”. Mạt Đồng bao hạ cả thuyền, hơn nữa thuyền đã vào giữa sông, ánh nến trên thuyền ám ám, hòa vào sắc thái trên sông tràn ngập ấm ấp.

Nam nhân gật gật đầu, cũng không có chỉ trích gì.

Mạt Đồng nói với nam nhân, mấy ngày trước y nói sự tình nha môn âm khí rất nặng với sư gia nha môn, đêm nay có đệ tử của Bạch Vân Quan tới nha môn giúp bọn họ thu quỷ, bày trận, làm pháp sự, cho nên đêm nay không quay về, hơn nữa y có thể một mình ở chung cùng nam nhân ở trên thuyền, cho dù y đối nam nhân như thế nào thì đều không có vấn đề.

Mạt Đồng nắm cầm của nam nhân, nhìn kỹ đôi mắt ôn nhuyễn của nam nhân: “Thời điểm ngươi cùng 1 chỗ với Cửu Hoàng có nhớ tới ta không?”.

“……”

Nam nhân sẽ không trả lời câu hỏi như vậy.

Mạt Đồng thực bá đạo, mặc dù không có truy vấn nhưng ôm chặt nam nhân: “Mặc kệ thời điểm ngươi cùng một chỗ với Cửu Hoàng, có nhớ tới ta hay không, nhưng thời điểm người cùng một chỗ với ta thì không cho ngươi nhớ tới Cửu Hoàng”.

“……”

“Cũng không cho nhớ tới nam nhân khác”.

"……"

"Chỉ có thể nghĩ muốn ta". Mạt Đồng thực bá đạo.

Nam nhân bị Mạt Đồng ôm, hắn chỉ là lẳng lặng Mạt Đồng, hắn bị ôm tới nội đường, hắn bị Mạt Đồng ném ở trên giường.

"Muốn nói không phải thì nói nhanh lên". Mạt Đồng đứng ở đầu giường, cư cao lâm hạ nhìn chăm chú vào nam nhân tính cách ôn nhu, Mạt Đồng bắt đầu cởi đai lưng, "Tích thúc, ngươi có biết vì sao Phật Hàng không tới cứu ngươi không?".

220. Chương 220

"……"

"Ngươi có biết ngươi ở lại nha môn lâu như vậy mà vì sao Cửu Hoàng không tới tìm ngươi không?".

"……"

"Ngươi lại có biết vì sao Nham Vân sẽ tới Bạch Vân Quan? Vì sao Xích Luyện cũng phải tới Bạch Vân Quan tìm Nham Vân không?".

"……."

"Những việc này, ngươi đều có muốn biết không? Ta có thể chậm rãi nói với ngươi". Mạt Đồng cởi vạt áo, cường ngạnh cởi vạt áo của nam nhân ra, y leo lên giường, thay nam nhân cởi quần áo ra…….

Sau khi nam nhân trầm mặc 1 hồi mới chậm rãi mở miệng ——

"Thật ra những điều ngươi nói thì ta đều biết". Tay của nam nhân để ở trên đầu gối của Mạt Đồng, có chút run rẩy, đầu ngón tay của hắn có chút trở nên trắng bệch, nam nhân ôn nhuận, lộ ra vẻ mặt yếu ớt.

Thật ra không cần Mạt Đồng nói đáp án cho nam nhân thì nam nhân đều biết hết……

Đều biết hết……

Thật ra nam nhân đều biết hết.

Phật Hàng không tới cứu nam nhân là bởi vì muốn Nham Vân giết càng nhiều người, tới lúc đó y có thể thu phục tà linh, lại có thể tăng công lực lên, hơn nữa giết người lại không cần chính mình động thủ.

Xích Luyện lên Thanh Sơn là tất nhiên, nếu giết Nham Vân thì y cũng coi như lập nhất công, tức tạo phúc cho thế gian, cũng có thể sớm ngày phi thăng, cũng có thể sớm ngày trở về gặp Thanh Thiên Tôn.

Cửu Hoàng không tới tìm nam nhân, chắc là còn chưa từ Bạch Vân Quan trở lại biệt viện, mà việc Nham Vân đi Bạch Vân Quan thì hắn đã sớm biết Nham Vân vì Liễu Phong mà đi, Nham Vân thậm chí đáp ứng Liễu Phong 10 năm không hạ sơn…….

Thật ra những việc này nam nhân đều biết rõ hơn bất cứ ai, chỉ là hắn không muốn làm rõ mà thôi, liền giống như tại 1 lần 1 lần chờ ở tại chỗ, lại một lần một lần thất vọng, nhưng sự thật dù sao vẫn phải đối mặt, hắn cũng không nguyện ý làm cho chính mình buồn rầu, có đôi khi hắn ngay cả chính mình cũng không biết nên lấy diện mạo như thế nào đi đối mặt, hắn tại 1 lần 1 lần trong mất mác học được nhẫn nại.

Có lẽ nước chảy bèo trôi chính là biện pháp tốt nhất.

Nam nhân không lựa chọn.

Thực tế nam nhân cũng không có quyền lựa chọn.

Mạt Đồng có chút bất ngờ đánh giá nam nhân, nam nhân không có nói nữa, một lát sau y kéo chăn của nam nhân ra, y nói với nam nhân, hiện tại bên người nam nhân chỉ có y, chỉ có thể tin tưởng y, y không ngừng dẫn dụ cho nam nhân, nói với nam nhân, y mới là chỗ dựa của nam nhân, nam nhân thỉnh thoảng sẽ trả lời y 2 câu, nếu không thì liền gật đầu.

Ít nhất Mạt Đồng không có nhìn thấy vẻ mặt mất hứng trên khuôn mặt của nam nhân,dục vọng chiếm hữu của y rất mạnh, nếu không phải sự tình bất đắc dĩ thì y sẽ không chia xẻ nam nhân cùng Phật Hàng.

Nếu không phải pháp lực của Mạt Đồng chưa đủ để phóng thích thì y cũng sẽ không hợp tác cùng Phật Hàng, từ trước đến nay y đều độc đoạn độc hành(chuyên quyền độc đoán, làm việc 1 mình) không thích kết phái cùng người khác, y phiền thấu mấy ngày ở Tà Đế cung.

Mỗi khi nghĩ tới bộ dáng nam nhân bị Phật Hàng hoặc là Cửu Hoàng đặt ở dưới thân thì Mạt Đồng liền căm tức, y thực phiền muộn, y chán ghét chia xẻ thứ thuộc về y cùng người khác, gần đây tính tình của y đích trở nên càng lúc càng đại, hơn nữa nam nhân bãi sắc mặt cùng y, nếu không phải hống nam nhân để nam nhân nghe lời y thì nói không chừng y sẽ đánh nam nhân tới khóc cầu y mới thôi.

Hống người là việc phiền toái, y sẽ không làm, cho tới bây giờ y chưa hống ai cả, cho nên ngày hôm qua thời điểm Mạt Đồng thừa dịp nam nhân nghỉ ngơi mới đi thanh lâu một chuyến, thưởng chút cho các cô nương này, hôm nay du hồ, tản bộ ven sông…..Những cái này đều là chủ ý nữ nhân này đưa ra tối hôm qua, bất quá hiệu quả dường như không tồi, y cảm thấy nam nhân thực thích.

"Ta nói cho ngươi biết, bắt đầu từ hôm nay, ngươi là của 1 mình ta". Mạt Đồng nâng cằm của nam nhân lên, khiến nam nhân nhìn y chăm chú, ngón tay cái của y tinh tế ma xát đôi môi nóng lên của nam nhân, "Về sau sẽ không cho ngươi lại 1 mình, vô luận ta đi đâu thì ta đều sẽ trở về tìm ngươi, nhưng ngươi phải chờ ta, không được chạy theo người khác".

Nam nhân có chút bất ngờ, đáy mắt của hắn vốn đục ngầu, khi lại nghe tới thổ lộ của Mạt Đồng mà dần dần trở nên sáng trong, chưa bao giờ hắn nghĩ tới Mạt Đồng sẽ nói như vậy với hắn, hắn thậm chí có chút không kịp tiêu hóa, chuyển biến đột nhiên như vậy làm cho hắn không kịp thích ứng, chưa từng có ai nói qua những lời nói như vậy với hắn.

Lần trước Phật Hàng cũng chỉ nói một câu "ta thích ngươi", mà thổ lộ trực tiếp như vậy, trắng trợn như vậy thì cho tới bây giờ nam nhân không có nghe ai nói qua, điều này với hắn mà nói mang tới cho hắn rung động không nhỏ.

Mạt Đồng thấy nam nhân có phản ứng, biết nam nhân cảm động, y vừa vuốt ve thắt lưng của nam nhân vừa không ngừng cố gắng dán tại bên tai nam nhân nói: "Mỗi một câu của ta đều là lời tâm huyết, tuy rằng lúc mới đầu có chút xem thường ngươi, nhưng dần dần phát hiện cái tốt của ngươi. cái gì người cũng thuận thao ta, nếu ngươi theo ta thì ta nhất định sẽ hảo hảo đối đãi ngươi".

Nam nhân đang ở trong khiếp sợ liên tiếp, có chút không xác định nên hỏi lại một câu: "Thật sự?". Hắn sắp không tìm được thanh âm của chính mình, quá mức đột nhiên làm cho hắn có chút……

Khó có thể tin……..

"Ân". Mạt Đồng gật đầu, y túm lấy tay của nam nhân, tay cầm tay của nam nhân mà thề: "Ta thề với trời, những lời nói đêm nay đều là lời nói thật, nếu có chút không thực tâm thì sẽ bị thiên lôi đánh". Y nói xong hôn mu bàn tay của nam nhân 1 chút, y cảm giác được tay của nam nhân đang run rẩy, y biết nam nhân đã bị thổ lộ chân tình của y làm cảm động.

Khi Mạt Đồng ngẩng đầu, nhìn thấy nam nhân nước mắt mông lung nhìn chăm chú vào y, y có chút sửng sốt, bởi vì nam nhân cảm động tới khóc luôn, y không ngờ hiệu quả sẽ tốt như vậy.

Mạt Đồng còn nói một ít lời nói làm cho nam nhân cảm động, làm cho hắn chưa bao giờ nghe qua lời ngon tiếng ngọt như thế cảm thấy chính mình có cảm giác được yêu, điều này làm cho tim của hắn trở nên đập mất ổn định, mỗi một chữ nói ra của Mạt Đồng liền giống như va chạm thật mạnh vào tâm linh của hắn, làm cho tâm thần của hắn nhộn nhạo, hắn chưa bao giờ biết miệng của Mạt Đồng ngọt như vậy.

"Ngươi có nguyện ý theo ta hay không?". Mạt Đồng thực nghiêm túc nhìn nam nhan đang cảm động rưng rưng, y ôm chặt nam nhân, cảm giác được tim của nam nhân đập mãnh liệt, loại cảm giác chiếm hữu này làm cho y cảm thấy phi thường tuyệt vời, y vuốt ve lưng của nam nhân, "Nếu ngươi nguyện ý đi theo ta, về sau cũng chỉ có thể có 1 mình ta, ta mặc kệ trước kia ngươi có bao nhiêu nam nhân, bị bao nhiêu nam nhân yêu thương qua, nhưng ta muốn hiện tại cùng tương lai của ngươi, từ nay về sau ngươi cũng phải toàn tâm toàn ý thích ta".

Nước mắt của nam nhân rơi khỏi hốc mắt, hắn nghẹn ngào, hoàn toàn mất đi ngôn ngữ, hắn nghĩ muốn kéo chăn lau nước mắt, Mạt Đồng ngăn trở động tác của hắn, cũng sáp tới hôn lên nước mắt của hắn.

Đáy mắt của Mạt Đồng hiện lên thần tình không đành lòng, y cũng vẫn không biết, thì ra cũng không cần nhiều, chính là những cái này mà thôi, hôm nay y mới biết, tuy nói trước kia nam nhân là chưởng môn của Bạch Vân Quan, từng náo nhiệt, từng cô đơn, nhưng cuối cùng thứ nam nhân muốn cũng ít như vậy, cũng không cao, nước mắt của nam nhân làm cho y có chút đau lòng.

"Ngươi có nguyện ý theo ta hay không?". Mạt Đồng hôn lên nước mắt nơi khóe mắt của nam nhân, thân mật ôm và hỏi nam nhân, hai tay của hắn của y gắt gao ôm nam nhân, giống như lo lắng nam nhân chạy trốn.

Nam nhân trầm mặc thật lâu mới nghẹn ngào "ân" 1 tiếng, Mạt Đồng không xác định nhìn nam nhân chằm chằm, nam nhân chậm chạp gật gật đầu, lựa chọn chấp nhận Mạt Đồng……

Mạt Đồng nở nụ cười ôm sát nam nhân, dùng sức hôn mặt của nam nhân, môi của nam nhân, từ giờ trở đi nam nhân là của y, của 1 mình y, y thật cao hứng.

Bởi vì Phật Hàng bày mưu tính tẫn (tính hết các kế) vẫn là chống không lại y nhõng nhẽo ngạnh phao, mặc kệ Xích Luyện lại nắm nhược điểm của nam nhân như thế nào thì vẫn là đánh không lại lời ngon tiếng ngọt của y, thậm chí Cửu Hoàng lại ôn nhu như thế nào, cũng thủy chung thắng không được thổ lộ chân tình của y, kể cả Nham Vân, từ đầu tới đuôi Mạt Đồng cũng chưa để Nham Vân vào mắt…….

Mạt Đồng thắng.

Hơn nữa y cảm nhận được tại trên người nam nhân không biết là cảm động ôn nhu, vẫn là phối hợp cùng dịu ngoan trước nay chưa từng có, vô luận y làm nam nhân như thế nào, nam nhân đều tùy y, điều này làm cho Mạt Đồng mừng thầm không thôi, y càng thêm nhiệt tình đối đãi nam nhân hơn so với trước kia, nam nhân bị y làm tới đong đưa, biên độ kia lớn tới nỗi giường đều sắp sụp, nhưng nam nhân không có cự tuyệt y, cũng không có kêu đau đớn, nam nhân thuận theo y, điều này làm cho y lần đầu tiên cảm thấy Tích Duyên nam nhân này chân chính thuộc về y.

Khóe mắt của nam nhân có chút ướt át, hắn cảm thụ được nhiệt độ cơ thể của Mạt Đồng, mỗi một động tác của Mạt Đồng đều làm cho hắn đỏ mặt, không biết vì sao hắn thế nhưng cảm thấy có chút ngượng ngùng, nhưng hắn càng thẹn thùng thì Mạt Đồng lại càng cố ý trêu chọc hắn, còn mở 2 chân của hắn ra, để cho hắn nhìn bộ dáng thủy nhủ giao dung (nước sữa hòa nhau) lẫn nhau của bọn họ, mỗi khi này hắn đều sẽ dựa theo lời nói của Mạt Đồng mà nhìn…….

Mà không có giống trước kia nhìn sang chỗ khác như vậy, môi nam nhân hé mở phát ra rên rỉ khe khẽ, thanh âm cào lòng người dung hợp cùng một chỗ với thanh âm Mạt Đồng hôn môi hắn, miệng hắn phun ra nhiệt khí, khiến cho Mạt Đồng phát ra tiếng cười ái muội có ý vị khác, ngoại trừ hắn đỏ mặt ra thì còn cảm thụ được Mạt Đồng làm cho hắn có từng cơn từng cơn cảm giác mãnh liệt.

Ban đêm ngày hôm đó, nam nhân "ân ái triền miên" cùng Mạt Đồng ở trên thuyền, mà Thanh Sơn trấn cả

1 đêm đều mưa phùn, Đại Thanh Hồ vốn yên ả bị cơn mưa cường thế tấn công, khiến cho sóng lớn nổi lên. Mà ở ban đêm mưa to gió lớn này, hắn đều không có chút nghỉ ngơi, Mạt Đồng đổi đa dạng tư thế, làm cho hắn cảm giác một lần so với một lần càng mãnh liệt, búi tóc của hắn đều bị mồ hôi ngấm ướt…….

Tại bên trong cuồng yêu nhiệt tình càn rỡ lại bá đạo thì nam nhân cũng chỉ có thể lần lượt luân hãm (đắm chìm), chậm rãi trầm luân trong đó……

Đêm nay qua đi, Mạt Đồng xem như túm được tay của nam nhân, quan hệ của 2 người càng thêm thân mật so với trước kia, y cũng rõ ràng cảm giác được nam nhân càng dung túng y so với trước kia, để y muốn làm gì thì làm, y thậm chí có thể hướng nam nhân đề các loại yêu cầu quá phận, nam nhân cũng sẽ không cự tuyệt y, loại cảm giác chủ tể (thống trị, chúa tể, chi phối) này rất tốt đẹp.

Nam nhân cảm thấy chính mình thay đổi rất nhiều, từ trước kia tới bây giờ tính tình của hắn đều thẳng thắn, nếu là trước kia Mạt Đồng đối hắn như vậy thì hắn khẳng định không hài lòng, chính là hiện tại hắn không có tư bổn (vốn riêng).

Nam nhân không thể tưởng được nhất chính là hắn đợi lâu như vậy, đợi được Mạt Đồng mở miệng trước nhất, hắn vạn lần không ngờ Mạt Đồng chính là người thứ nhất bày tỏ với hắn, có lẽ là chú định (đã định trước), có lẽ là hắn vô duyên(không có duyên) cùng với Cửu Hoàng, hắn vốn cho rằng người bày tỏ đầu tiên với hắn chính là Cửu Hoàng, nhưng mà sự tình thường thường làm cho người ta không tưởng tượng được.

Nam nhân chân tâm tiếp nhận Mạt Đồng, hắn không muốn nói dối, hắn đích thật là bị lời nói của Mạt Đồng cảm động.

Thời gian tiếp theo, hai người lúc nào cũng khắc khắc đều dính cùng một chỗ, vốn bọn họ là ở tại trong nha môn, nhưng sau khi từ ngày du hồ trở về thì Mạt Đồng mang theo nam nhân chuyển tới ở bên trong Đào Hoa am ở ngoại ô Thanh Sơn trấn, mười dặm nơi đây hoa đào thơm trăm dặm, hoa đào ứng cảnh đầy khắp núi đồi, bên cạnh Đào Hoa am còn có 1 cái Nguyệt Lạc đàm (hồ, đầm).

Nam nhâm thường xuyên tắm rửa ở nơi này, sơn tuyền phi thường mắt rượi ngọt lành, mà hai người cũng thường xuyên ngồi ở bên cạnh ao uống rượu, phạm vi hơn mười dặm đều không có người ở, nơi đây phá lệ u tĩnh.

Ban đêm ngày hôm đó, hai người ngồi ở ven Nguyệt Lạc đàm uống rượu.

"Ta thật lâu không trở về biệt viện ở Lạc Hà Phong, ngày mai muốn trở về một chuyến, ngươi cảm thấy được……". Nam nhân thấp giọng nói ý tưởng của hắn với Mạt Đồng, ánh mắt của hắn lưu ý vẻ mặt của Mạt Đồng, hắn đang hỏi ý kiến của Mạt Đồng, hắn biết Mạt Đồng không thích nói tới chuyện của Cửu Hoàng, nhưng vẫn phải hỏi.

Mạt Đồng ôm vò rượu uống rượu, bãi cỏ bên cạnh y đặt Vạn Linh lô, lô tử kia tản ra tử (tím) khí nhàn nhạt, lượn lờ ở giữa hai người, y nằm ngửa trên cỏ, y tựa đầu gối lên trên đùi của nam nhân, đôi mắt đen nhìn chăm chú vào nam nhân đang cúi đầu nhìn y.

"Không cần quay về, hôm qua ta đã sai người đưa 1 phong thư tới biệt viện ở Lạc Hà Phong, sau khi Cửu Hoàng xem xong lá thư này thì về sau cũng có thể sẽ không lại tới tìm ngươi". Mạt Đồng chậm rãi ngồi dậy, giơ tay kéo nam nhân vẻ mặt bất đắc dĩ lại đây, y mổ môi nam nhân mấy cái, lại bá đạo mút hôn môi nam nhân mấy cái, "Ngày mai mang ngươi đi Lạc Nhật đình ở giữa Thanh Sơn ngắm mặt trời lặn được không?".

Trong mắt nam nhân hàm chứa tiếu ý nồng đậm, hắn chậm rãi gật đầu, cũng trả lời: "Được". Cuốc sống của 2 người ướt át (tình củm ướt át nhá) lại vui vẻ, có đôi khi bọn họ sẽ tới Thanh Sơn trấn đi dạo, hắn từ lâu đã để đệ tử của Tà Đế cung tự mình trở về Tà Đế cung, hơn nữa sau đó người Tà Đế cung 3 lần tới mời Mạt Đồng trở về, đều bị Mạt Đồng cự tuyệt.

Phật Hàng tựa hồ cũng không biết Mạt Đồng cùng một chỗ với nam nhân, thời điểm sai người tới mời Mạt Đồng trở về đều không có nhắc nửa chữ tới nam nhân, cho nên nam nhân mới cho rằng Phật Hàng cũng không biết hắn cùng một chỗ cùng với Mạt Đồng, chuyện này đối với hắn mà nói cũng không cũng không quan trọng, quan trọng là … hôm sau Mạt Đồng thật sự dẫn hắn đi Lạc Nhật đình ở giữa sườn núi Thanh Sơn ngắm mặt trời lặn.

Mấy ngày nay nam nhân ngủ đều có thể cười tỉnh, còn hơn ngày trước kia ở Thanh Phong cốc cùng Phật Hàng, hắn vẫn là thích hiện tại hơn, hắn cũng không phải người có mới nới cũ, hoặc là nói hắn cùng một chỗ cùng với Mạt Đồng, cho dù Mạt Đồng không làm việc này, hắn cũng sẽ cảm thấy cao hứng, bởi vì chỉ cùng một chỗ với Mạt Đồng thì hắn đều sẽ cảm thấy ngọt ngào.

Mỗi ngày bọn họ đều cùng một chỗ, nói chuyện phiếm, tản bộ, ngắm hoa, tắm rửa, hôn môi, hoan ái……..

Mạt Đồng thậm chí sẽ truyền chút linh khí cho nam nhân, liền ngay cả nam nhân cũng cảm giác được linh lực của y đang không ngừng gia tăng, hai người ở Đào Hoa am trải qua sinh hoạt mặt trời mọc rồi lặn, ngày thường nam nhân xào rau nấu cơm, mà y cơ bản ngoại trừ uống rượu cùng ngồi luyện công thì còn có thể bồi nam nhân tâm sự, quấn quít lấy nam nhân, làm cho nam nhân kể chuyện trước kia nam nhân học nghệ tới lên làm chưởng môn Bạch Vân Quan cho y, thậm chí có đôi khi còn có thể thuận miệng hỏi một chút nam nhân từng học pháp thuật hàng yêu loại gì, cùng kiếm quyết của Thanh Hồn kiếm.

Nam nhân cũng không keo kiệt, đều nói cho Mạt Đồng, mỗi lần Mạt Đồng đều nghe rất chăm chú, làm cho nam nhân nghĩ muốn không nói đều không được.

Từ mùa xuân tới mùa thu, từ hoa đào nở rộ tới hoa đào tàn lụi, bọn họ đều vẫn ở tại Đào Hoa am, không ai quấy rầy qua bọn họ, mấy ngày nay trên mặt nam nhân đều thường xuyên lộ ra tươi cười, Mạt Đồng lúc nào cũng khắc khắc đều ở tại bên người hắn, cũng không chán, dù sao hắn lại dung túng, cho dù là mỗi lần thời điểm bọn họ ân ái thì Mạt Đồng nghĩ muốn chút tư thế kì lạ thử nghiệm trên người hắn, chỉ cần Mạt Đồng thấp giọng hống hắn hai câu thì hắn sẽ không có nửa câu oán hận, thậm chí còn thực dịu ngoan, rất phối hợp hết thảy ý tưởng của Mạt Đồng.

Cuộc sống như vậy vẫn liên tục tới ngày chấm dứt kia, nam nhân còn nhớ rõ ngày ấy hắn cùng với Mạt Đồng tới Thanh Sơn trấn đi mua rượu, dọc theo đường đi nghe được mọi người đang đàm luận đại hỷ sự của Bạch Vân Quan.

Trên đường thực náo nhiệt, phố lớn ngõ nhỏ mỗi người đều đang nghị luận nhất kiện đại hỷ sự ——

"Tuy rằng chưa thấy qua chưởng môn của Bạch Vân Quan, nhưng là bộ dạng phi thường tuấn, thành thân đây chính là nhất kiện đại hỷ sự, khó trách gần đây đệ tử của Bạch Vân Quan đều đang lục tục trở về Thanh Sơn".

"Đúng vậy, nữ nhân nhà ta cũng chưa từng cao hứng như vậy, chưởng môn muốn kết thân, nghe liền cao hứng, cả ngày lo nghĩ cho dân chúng chúng ta, sớm nên ngẫm lại chuyện chính mình".

"Nghe nói cô nương nhà đối phương là danh môn vọng tộc phương Bắc, bộ dạng cô nương kia rất đẹp, mọi người gặp qua đều nói xinh đẹp". Bốn phía đều là thanh âm đàm luận, việc tư của chưởng môn Bạch Vân Quan đều thành giải trí trà dư tửu hậu của mọi người.

Nam nhân mới đầu còn chưa nghe hiểu được bọn họ nói chính là có ý tứ gì, mà Mạt Đồng một mực bên người nam nhân lại nói trắng ra: "Hảo đồ đệ của ngươi, Liễu Phong muốn thành thân".

Thành thân?

Liễu Phong muốn thành thân?

Việc này vốn là nhất kiện đại hỷ sự, nhưng khiến nam nhân nhíu mày. Liễu Phong muốn thành thân, vậy Nham Vân làm sao bây giờ……

221. Chương 221

Nam nhân nghe cái tin tức như thế thì đầu tiên là khiếp sợ, sau khi chậm rãi tiêu hóa mới cao hứng vì Liễu Phong, dù sao Liễu Phong từng là đệ tử tâm đắc của hắn, nếu Liễu Phong thành thân thì hắn cũng sẽ cao hứng, cũng sẽ chúc phúc.

Thanh Sơn trấn đều đang giăng đèn kết hoa, giống như Liễu Phong thành hôn trở thành đại sự tình của người toàn bộ trấn cùng với cả Thanh Sơn, có thể thấy được chưởng môn của Bạch Vân Quan này rất được lòng người, thật ra tính ra Liễu Phong sớm liền qua niên kỉ có thể thành hôn rồi, sau khi nam nhân nghe được tin tức này thì không không có phản ứng quá lớn, nhưng hắn định mua chút hạ lễ, sai người mang tới Bạch Vân Quan.

Hai người đi qua chợ, Mạt Đồng thực bắt mắt, mỗi lần đi ra đều sẽ gây nên chấn động không nhỏ, 1 ít cô nương thậm chí còn bám theo phía sau bọn họ, thậm chí còn có người nghĩ muốn lấy bạc cho nam nhân, liền vì muốn nghe chuyện về Mạt Đồng, điều này làm cho nam nhân dở khóc dở cười, nhưng mỗi một lần hắn đều thực khéo léo cự tuyệt các nàng.

Hiện tại tốt hơn rồi, Mạt Đồng đang ở trong trân bảo phô ở Đông trấn chọn hạ lễ thích hợp, mà nam nhân mới vừa ở cách vách phô tử mua thêm y phục, vừa mới chuẩn bị đi vào phô tử, đã bị một đám cô nương vây quanh ở ngoài cửa hỏi đông hỏi tây.

"Tích đại ca, ngươi có biết Mạt công tử thích ăn gì không? Khẩu vị có nặng hay không? Y thích loại rau nào?". Nữ nhân bảo bối của sư gia không biết khi nào cũng ái mộ Mạt Đồng, nàng một thân trang phục khác với các nữ tử kiều my, vừa nhìn đã biết là người tập võ.

"Y thích uống rượu". Nam nhân thành thật nói, Mạt Đồng cơ bản không ăn gì cả, phần lớn đều là uống rượu là chính, thấy các cô nương này bởi vì biết sở thích của Mạt Đồng mà nghị luận hưng phấn thì nam nhân thực bất đắc dĩ nở nụ cười.

"Vậy Tích thúc có biết y thích nữ tử như thế nào không, nhìn xem ta có phải kiểu người y thích không?". Cô nương bán cơm đầu đường cũng tới chen vào 1 chên, cô nương này ngày thường coi như tịnh lệ (xinh đẹp).

"……". Nam nhân không biết trả lời như thế nào.

Nhưng cô nương mà Mạt Đồng thích hẳn là thê tử của nam nhân, kiểu người như Trương Tử Yến……

Nam nhân bị bọn họ quấn lấy tới không có biện pháp, nhưng hắn rất kiên nhẫn, có thể trả lời, hắn biết thì đều trả lời, cho tới khi Mạt Đồng vẻ mặt bất mãn từ trong *** trân bảo đi tới thì mấy cô nương này mới thẹn thùng tản ra, lúc này hắn mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hắn biết Mạt Đồng đã chọn tốt hạ lễ rồi, tới lúc đó lão bản sẽ đưa hạ lễ tới Bạch Vân Quan.

Mạt Đồng ôm nam nhân trở về Đào Hoa am, ở trên đường y có chút chua (ghen)nói: "Lão bản kia vừa nghe là muốn tặng hạ lễ cho đồ đệ kia của ngươi thì cao hứng tới mặt đều sắp co rút, đồ đệ kia của ngươi quả thực là vong ân phụ nghĩa, ngươi đem chức chưởng môn đều cho y, lúc trước sau cuộc chiến ở Thanh Phong cốc, cũng không quan tâm tới thân thể của ngươi sư phó này an khang hay không".

"Bỏ đi, đều là quá khứ rồi". Nam nhân không so đo những việc này, hắn cũng không có trách Liễu Phong, "Lúc trước ta chính mình lựa chọn rời đi, nếu đã chọn thì sẽ không hối hận".

Nam nhân không nói cho Mạt Đồng biết vì sao hắn rời đi Bạch Vân Quan, gút mắt giữa hắn hắn cùng với Nham Vân đều không có nói cho Mạt Đồng, hắn lo lắng Mạt Đồng nghĩ nhiều, xem xét tới tình tự của Mạt Đồng thì hắn liền không nói.

"Nhưng mà Liễu Phong so với Nham Vân thì Liễu Phong vẫn coi như là 1 hiếu đồ(đệ tử tốt, có hiếu)". Không biết là ảo giác hay là như thế nào mà nam nhân cảm thấy được khi Mạt Đồng nói những lời này thì ý vị thâm trường nhìn nam nhân 1 cái……

Ba ngày sau.

Chạng vạng hôm nay bắt đầu có sương mù rơi, sương mù mông lung kia giống lụa mỏng chậm rãi rơi xuống, không lâu liền bao phủ cả tòa Đào Hoa lĩnh, bốn phía Đào Hoa am một mảnh sương trắng mênh mông,

sương mù này khiến cho vạn vật bị phủ lên lớp mạng che mặt thần bí, đang ở mùa hoa đào tàn lụi, gió đêm mơn trớn vô số đóa hoa, lại thổi không tiêu tan sương mù trong núi.

Từ ngoài Đào Hoa am thì mơ hồ có thể nhìn thấy ngọn đèn yếu ớt trong Đào Hoa am,Đào Hoa am là tên của phủ đệ, tọa lạc tại giữa chốn trăm hoa, cây hoa đào trước cửa nở rực rỡ xinh đẹp lạ kỳ, đèn ***g treo ở môn biển sớm bị gió đêm thổi tắt, không khí ban đêm có chút ẩm ướt, hỗn hợp mùi thơm hoa đào cùng bùn đất tươi mát.

Ánh nến trong phòng thực u ám, trên bàn để vạn linh lô, khói tím lượn lờ bốc lên, linh khí mỏng manh kia gần như trong suốt, lượn lờ ở bốn phía của Mạt Đồng. Y tóc đen như lụa, nội sam thuần sắc, y hiếm khi im lặng ngồi ở chỗ kia, trong tay cầm một quyển sách kỳ kỳ quái quái lật xem, khi thì nhíu mày, khi thì quỷ dị cười ra tiếng.

Mạt Đồng thế nhưng đang xem sách……

Điều này làm cho nam nhân ngâm ở trong mộc dũng tắm rửa thường thường nhìn Mạt Đồng 2 cái, nhưng mỗi khi thời điểm y ngẩng đầu thì nam nhân liền dời tầm mắt, vài lần tới tới lui lui như vậy thì y cũng phát hiện nam nhân đang nhìn y, y lại cười tới càng thêm quỷ dị, nam nhân chỉ cảm thấy lưng có chút phát lạnh, không biết y lại đang đánh chủ ý gì.

Sóng mắt của nam nhân bình tĩnh, trong con ngươi lộ ra sinh câu cùng bình tĩnh, hắn giơ tay qua lấy tấm vải cạnh dục dũng, lau lau hai má cùng cổ: “Hôm nay các cô nương kia hướng ta hỏi thăm chỗ ở của ngươi, còn để ta đem vật này chuyển cho ngươi”.

Trên bàn để chồng thư lớn thật dày, còn vẩy hương phấn, làm hại nam hắt xì tới tận chiều, không cần nghĩ cũng biết chữ viết thanh tú trên thư này là thư tình cho Mạt Đồng, nhưng Mạt Đồng cũng không thèm nhìn tới, có lệ nói 1 câu: “Để trên bàn là được, ngươi thay ta xem cũng như nhau”. Mạt Đồng cúi đầu xem quyển sách trong tay mình.

“Ngươi đang xem gì vậy?”.Nam nhân ngồi ở trong dục dũng, vẫy tay gọi Mạt Đồng lại đây: “Cho ta xem nào”.

Trong con ngươi đen của Mạt Đồng sóng mắt lưu chuyển, ngón tay y lưỡng lự gõ gõ quyển sách, liền tùy tay ném qua, ném quyển sách kia tới trên giường: “Muốn xem thì chính mình đi ra lấy, nhưng mà ta cam đoan ngươi sẽ chấn động, ngươi nhất định chưa xem qua thứ thú vị như vậy đâu”. Y rót 1 chén rượu cho mình, dưới đáy mắt đen như mực hiện lên vài tia thần bí.

Nhìn thấy nam nhân tò mò nhìn về phía quyển sách kia thì miệng Mạt Đồng nhếch lên, tươi cười vì thực hiện được ý đồ……..

Nam nhân lập tức ra khỏi mộc dũng, Mạt Đồng thưởng thức mỗi một cái động tác của nam nhân, tuy rằng y đều xem qua cả người nam nhân rồi, nhưng ánh mắt vẫn nóng bỏng như vậy, giống như muốn nhìn xuyên thấu nam nhân, hai má của nam nhân vẫn không khỏi có chút nóng lên, nam nhân lau sạch nước trên người, trần như nhộng tiêu sái tới bên giường, nam nhân cúi người, 1 chân quỳ gối trên giường, 1 chân

chống mặt đất……

Hai tay hắn sờ soạng ở trên giường: "Ngươi ném quyển sách tới chỗ nào rồi, vì sao tìm không thấy?". Nam nhân vừa ảo não hỏi Mạt Đồng vừa thành thật tìm kiếm, màn che nhẹ nhàng rủ bên hông mềm dẻo của hắn, hắn mơ hồ nhận thấy được phía sau có cổ tầm mắt nóng rực, đang mãnh liệt theo dõi màu da mê người của hắn, thân thể xúc cảm thượng thừa.

Nam nhân trần trụi quỳ ghé vào bên giường, cái chân thon dài kia, cặp mông đầy đặn, cùng với ngượng ngùng im lặng kia, Mạt Đồng nhìn mà bốc hỏa, ngay cả rượu ngon đều nếm không thấy vị gì, trở thành uống nước trắng……

"Tích thúc, tìm được chưa?".

"Chưa". Nam nhân lắc đầu, giơ tay vói vào trong chăn, vẫn là không có.

"Bên trái, qua phía bên trái 1 chút". Mạt Đồng bắt đầu chỉ huy nam nhân, thanh âm của y trở nên có chút khàn khàn, "Bên phải, qua bên phải một chút, không đúng, ngươi đi phía trước mặt tìm xem xem……".

Thật ra Mạt Đồng muốn nói để nam nhân nâng mông lên một chút, nam nhân trì độn còn chưa phát hiện chính mình bị trêu đùa, còn đamg tìm sách, cho tới khi nam nhân cảm giác được một đôi bàn tay to ấm áp, chế trụ cặp mông mềm dẻo của hắn……

Nam nhân thần tình đỏ bừng quay đầu lại nhìn Mạt Đồng: "Mau buông ra".

Mạt Đồng bắt đầu xoa nắn nam nhân.

Chân nam nhân mềm nhũn, té vào trên giường, Mạt Đồng cúi xuống hôn, tiến đến trước mắt nam nhân, một bàn tay chế trụ cằm của nam nhân: "Tích thúc, ngươi thật dê lừa". Tay kia của Mạt Đồng ở trên giường sờ sờ, rất nhanh liền đụng tới quyển sách, y đặt cuốn sách trước mặt nam nhân, mở 1 trang ra cho nam nhân xem, y cảm nhận được tim của nam nhân đập rât nhanh rất nhanh…….

Mạt Đồng quan sát thần tình không ngừng biến hóa trên mặt của nam nhân, từ kinh ngạc tới thẹn thùng, lại trợn mắt há hốc mồm, tươi cười trên khóe miệng Mạt Đồng cũng đần dần sâu thêm……

Nam nhân sắp xấu hổ mà chết, Mạt Đồng cho hắn xem vậy mà là đông cung đồ, hơn nữa khá kinh ngạc làm cho người ta sợ hãi, trên bức tranh đều là nam nhân, không có nữ nhân, có nhiều người, 2 người, tư thế này đều là 8 kiếp hắn cũng không muốn làm, trước đó Mạt Đồng còn xem chăm chú như vậy, hắn chỉ nhìn mấy trang thôi mà khiến cho nét mặt già nua của hắn đều đỏ bừng.

"Tích thúc, thật háo sắc nha, thế nhưng thích xem loại sách này", Mạt Đồng "chế nhạo" nam nhân, y lật lật sách, xem tới phi thường cảm thấy hứng thú, y hưng trí bừng bừng chỉ cho nam nhân xem, "Ngươi xem trang này đi".

Nam nhân chỉ liếc mắt nhìn 1 cái liền nhìn sang chỗ khác.

Một người nam nhân bị trói ở giữa phòng, một người nam nhân cầm roi cùng ngọn nến trong tay, cả thân thể nam nhân dưới sự khiêu khích liên tục của Mạt Đồng nổi lên ửng hồng ái muội, nam nhân không có đẩy Mạt Đồng ra.

Nhưng Mạt Đồng xoay người ôm nam nhân vào trong ngực, sờ tới sờ lui, cảm giác được trên người nam nhân trở nên nóng bỏng thì y đột nhiên mở miệng đề nghị: "Muốn thử xem hay không, loại này còn chưa thử qua".

Nhất định sẽ thực kích thích.

Nam nhân cảm thấy đôi mắt Mạt Đồng nhìn hắn chăm chú đều sắp phát ra quang mang, mà Mạt Đồng không đợi hắn trả lời, tựa hồ cảm thấy không ổn liền sửa miệng: "Bỏ đi, không thử cái kia, bắt đầu từ cái đơn giản nhất là tốt rồi, xem này". Mạt Đồng ôm hắn, lật sách, từ góc độ của hai người đều có thể nhìn thấy hình ảnh kia.

"Cái này được sao?". Nam nhân ngẩng đầu, mặt bên của Mạt Đồng gần sát bên.

Mạt Đồng nghiêng đầu, dùng sức hôn hôn môi của nam nhân: "Đương nhiên được, vô cùng được, chỉ cần ngươi cưỡi ngồi ở trên người ta, chính mình động thắt lưng là có thể". Y nói tới hưng trí bừng bừng, tùy tay ném cuốn sách đi, ôm nam nhân không biết tốt xấu, trở mình một cái, làm cho nam nhân cưỡi ngồi ở trên người của y, hai tay của y vuốt ve cái chân trơn mềm của nam nhân.

Hai tay của nam nhân chống lên ngực của Mạt Đồng, hắn khóa ngồi ở trên eo của Mạt Đồng: "Ta sẽ không". Hắn do dự nói một câu.

"Ta dạy cho ngươi". Mạt Đồng kéo dài thanh âm, trogn miệng y hàm chứa tiếng cười ái muội, hai tay của y rất không quy củ.

Mặt nam nhân đỏ tới sắp chảy máu.

Ngay khi nam nhân giơ tay cởi đai lưng của Mạt Đồng thì đại môn của Đào Hoa am bị người vỗ rung động ầm ầm ——

Nam nhân lập tức dừng động tác lại.

Mạt Đồng bực bội hít 1 hơi, lúc này tới quấy rầy, muốn tìm cái chết cũng không xem giờ, y cũng sắp làm cho nam nhân chủ động một lần!

Mạt Đồng giữ chặt tay của nam nhân: "Không cần để ý tới, chúng ta tiếp tục". Y vuốt ve chân của nam

nhân, ôm nam nhân vào bên trong 1 chút, lưng của y dựa ở cạnh giường.

Mạt Đồng ngẩng đầu lên, nghĩ muốn hôn nam nhân, nhưng khi đôi môi của hai người sắp chạm vào nhau thì tiếng gõ cửa bên ngoài vang lên to hơn nữa, giống như có người đang dùng sức đập cửa, kiên quyết cắt ngang việc của hai người.

Mạt Đồng thở dài một hơi.

Nam nhân cũng xoay mặt sang 1 bên.

Hảo hưng trí của Mạt Đồng bị tiếng đập cửa chết tiệt ném lên tới 9 tầng mây rồi, y đành phải rời giường, y bảo nam nhân nghỉ ngơi ở trong phòng, y đen mặt đi ra ngoài nhìn xem là ai đã muộn thế này còn quấy rầy bọn họ làm việc.

Mạt Đồng khoác nhất kiện y phục liền đi ra ngoài.

Ngoài cửa Đào Hoa am.

Một hàng nam nhân mặc tố y dài 7 thước (xếp hàng dài 2.3m) đứng ở ngoài cửa, toàn bộ bọn họ đều là đệ tử của Bạch Vân Quan, mà trong đám người có vị nam tử y sam tao nhã, phong thái bất phàm, đúng là chưởng môn của Bạch Vân Quan, Liễu chưởng môn.

Sắc mặt Mạt Đồng đen thui mở cửa ra, đôi mắt mặc màu lạnh tới nỗi làm cho người ta phát lạnh, mà trên khuôn mặt thanh tú của Liễu Phong diện vô biểu tình(ko có biểu cảm) nhìn chằm chằm Mạt Đồng, hai người nhìn thấy lẫn nhau đều không có kinh ngạc, chính là ai cũng không tránh né, lạnh lùng thản nhiên nhìn chằm chằm đối phương, Mạt Đồng chưa bao giờ giao tiếp cùng loại danh môn chính phái này, mà Liễu Phong cũng là có thể tiêu diệt đối tà ma ngoại đạo

Ánh mắt hai người đều lạnh lùng sáng lóe, đệ tử của Bạch Vân Quan nhìn thấy Mạt Đồng sắc mặt tối tăm xuất hiện ở trước cửa Đào Hoa am đều bị sát khí trên người của Mạt Đồng bức lui, thối lui tới phía sau của Liễu Phong, mà Liễu Phong lại là bất động thanh sắc (tỉnh bơ) đứng ở tại chỗ.

"Ta còn tưởng ai phá hư chuyện tốt của ta thì ra là thối đạo sĩ của Bạch Vân Quan, có chuyện gì phải làm phiền ngươi Liễu đại chưởng môn đại giá quang lâm loại sơn dã (rừng núi) tiểu địa phương không đáng để vào mắt của chúng ta vậy?". Mạt Đồng lạnh lùng đảo qua mọi người, trong con ngươi đen kia nở rộ mũi băng nhọn lạnh tới dọa người.

"Ta không phải tới tìm ngươi". Thần sắc của Liễu Phong rất lạnh lùng, hôm nay y tới đều đều không phải là muốn tìm Mạt Đồng gây phiền toái, y giật giật môi, "Ta là tới tìm Liễu Tích Vân ôn chuyện, làm phiền ngươi chuyển cáo một tiếng, mời hắn đi ra".

Liễu Phong thực khách khí.

Mạt Đồng vừa nghe Liễu Phong là tới tìm nam nhân ôn chuyện thì trong lòng rất là bất mãn, sắc mặt lập tức lại âm trầm xuống.

"Hắn ngủ". Mạt Đồng không kiên nhẫn hừ một tiếng, thấy ánh mắt của Liễu Phong lướt qua đầu vai y, nhìn về phía sau của y, tựa hồ giống như muốn xác nhận, y cười lạnh đi mấy bước về phía trước, lạnh lùng nhìn chằm chằm vẻ mặt lãnh đạm của Liễu Phong, "Liễu đại chưởng môn, ngươi có chuyện gì liền nói cho ta biết, nếu tâm tình ta tốt thì ta liền thay ngươi chuyển cáo".

Liễu Phong không nói chuyện, y sai đệ tử đem thứ đã chuẩn bị tốt đưa cho Mạt Đồng, y lãnh đạm liếc mắt nhìn Mạt Đồng 1 cái, giơ tay phủi đóa hoa trên đầu vai của chính mình xuống: "Ngươi chuyển giao cái này cho Liễu Tích Vân".

Là thiệp mời……

Mạt Đồng hiểu được ý đồ hôm nay Liễu Phong tới.

"Tuy rằng Liễu Tích Vân đã bị trục xuất Bạch Vân Quan, nhưng nói như thế nào hắn cũng từng là sư phó của ta, ngày ta thành thân vẫn hy vọng hắn lấy thân phận tân khách tiến đến dự lễ". Liễu Phong vốn định tới tự mình mời Tích Duyên, nhưng Mạt Đồng lại ngăn trở, y liền giao thiệp mời cho Mạt Đồng, không có nói chuyện dư thừa với nhau, cũng không có cố ý muốn gặp Tích Duyên, y mang theo đệ tử rời khỏi Đào Hoa am.

Nửa tháng sau.

Nam nhân cùng Mạt Đồng đi Bạch Vân Quan, khi Mạt Đồng nói cho nam nhân đêm đó Liễu Phong tới tìm nam nhân thì hắn thực kinh ngạc, nhưng thời điểm khi hắn nhìn thấy thiệp mời thì càng cảm thấy hài lòng, hắn không ngờ Liễu Phong còn có thể nhớ tới hắn, điều này làm cho hắn nhiều nhiều ít ít có chút cao hứng, dù sao Liễu Phong là hắn 1 tay nuôi lớn, Liễu Phong thành thân thì hắn đương nhiên sẽ thay Liễu Phong cao hứng.

Vì nam nhân không muốn để Liễu Phong cảm thấy mất mặt nên hắn hướng Mạt Đồng mở miệng nói muốn mua thêm một ít y phục, bởi vì không có phục trang danh giá nên sợ tới Bạch Vân Quan bị mất mặt, làm cho chủ nhân cũng khó xử, loại yêu cầu đơn giản này thì Mạt Đồng lập tức đáp ứng.

Hôn sự của Liễu Phong tổ chức thực phô trương, rất nhiều danh môn vọng tộc đều tới chúc mừng, tặng lễ vật kiện này sang quý hơn so với kiện kia, hạ lễ của nam nhân là Mạt Đồng chọn lựa, hắn cũng không biết bên trong là cái gì, nhưng chắc chắn cũng là phi thường quý giá, hắn thật cẩn thận đưa cho đệ tử phụ trách thu lễ của môn phái, Thanh Sơn này sớm không còn như năm đó, đệ tử đều là gương mặt mới, hắn đều không biết tất cả.

Từ dưới Thanh Sơn tới Bạch Vân Quan phải đi 1 đường dài, đường đi Thanh Sơn tu kiến tới thập phần

bằng phẳng cùng rộng lớn, bậc thang bên đường, cầu treo, cùng với thang mây, đều là công tượng thượng đẳng làm, Bạch Vân Quan có lịch sử lâu đời, dọc theo đường đi rất nhiều thạch điêu phù văn đều là tổ tiên trước kia lưu lại, Thanh Sơn trước kia thanh u (đẹp và thanh tịnh) hôm nay trở nên phá lệ náo nhiệt.

Từ dưới chân núi tơi trên núi, dòng người thật dài, nối liền không dứt.

Người nổi danh ở Thanh Sơn trấn đều tới, dọc theo đường đi rất nhiều phú gia cùng danh môn ăn mặc hoa lệ cùng, lúc này nam nhân mới cảm giác được Liễu Phong cùng hắn đồng dạng là làm chưởng môn, nhưng bằng hữu của hai người hoàn toàn khác nhau, bằng hữu của Liễu Phong đều là quan to quý nhân gia thế hiển hách, hoặc chính là danh môn vọng tộc, kém cõi nhất cũng là quan lão gia của quan phủ, mà hắn chưa bao giờ sẽ dựa quyền cậy thế, cũng không thích giao tiếp cùng những người tục thế này.

Nam nhân không nói chuyện nhiều, không có xử sự thỏa đáng như Liễu Phong, nhưng mà nhìn thấy Liễu Phong thành thân thì hắn thực vui mừng. Đệ tử của Bạch Vân Quan dẫn bọn họ tới đại điện, Liễu Phong tổ chức bái đường ở đại điện, trên mặt đất trải thảm đỏ dài rất rộng, trực tiếp xuyên qua đại điện, trên mặt đất phủ kín hoa tươi, mà hôm nay trong tất cả điện đường của Bạch Vân Quan đều trang trí phi thường rực rỡ.

Xà nhà chạm khắc tinh xảo, cột trụ to lớn có rồng chạm nổi quấn quanh, trung tâm đại điện có bát quái ấn khổng lồ, bốn phía che kín phù văn, trên đại điện nguy nga lộng lẫy thờ phụng linh vị của chư vị tiên phó, cả quá trình lễ nghi bái đường đều là do đệ tử có uy vọng cao trong Bạch Vân Quan chủ trì, nghi thức còn chưa bắt đầu, tất cả tân khách đều chờ ở ngoài điện, mọi người bắt đầu nghị luận mỹ mạo của tân nương, cùng với Liễu Phong tuổi trẻ lại có bản lĩnh.

Đại điện to lớn tu kiến (xây) 1 cái đài cao khổng lồ, cảm giác phảng phất đặt mình trong ở trong đám mây trên núi, bốn phía mây mù lượn lờ khí tức nhàn nhạt, tựa như ảo mộng, giống như đặt mình trong tiên cảnh.

Mạt Đồng chán muốn chết tựa vào trên lưng tượng đá tiên hạc, một đôi mặc mâu nhìn chằm chằm nam nhân đang quan sát đại điện, y giơ tay nâng nâng cằm của nam nhân: "Đang tìm ai?".

Nam nhân túm lấy tay của Mạt Đồng, bảo Mạt Đồng ở bên ngoài đừng làm như vậy: "Ta nhìn tùy tiện thôi". Hôm nay thật sự là náo nhiệt làm cho hắn rất vui vẻ, Mạt Đồng muốn niết cằm của hắn, hắn nắm tay của Mạt Đồng không buông, động tác của hai người rất khẽ, liếc mắt đưa tình, nhưng Mạt Đồng rất hiển nhiên, thế cho nên hành động của hai người rơi vào trong mắt của nhiều người.

Kể cả hai huynh đệ Hồng gia đứng ở cách đó không xa, đang dùng ánh mắt quỷ dị đánh giá hai người bọn họ, hai người chậm rì rì xuyên qua đám người, đi tới bên người bọn họ.

"Biểu thúc". Hồng nhị công tử ngoài cười nhưng trong không cười nhìn chằm chằm Tích Duyên.

Tích Duyên sửng sốt.

Mạt Đồng ngẩng đầu không kiên nhẫn nhìn về phía hai người, y giơ tay ôm nam nhân, ở bên tai nam nhân thấp giọng nói, bảo nam nhân đừng lên tiếng, mà Hồng đại công tử nhìn thấy Phạn văn ấn ký màu đen trên mu bàn tay trắng nõn của Mạt Đồng thì y lôi kéo đệ đệ của chính mình, ở bên tai đệ đệ nói gì đó, hai người không có nói thêm nữa liền rời đi.

Chính là thời điểm trước khi đi thì Hồng đại công tử đột nhiên dừng bước chân lại, nói với nam nhân: "Biểu thúc, ngày đó chúng ta muốn đưa ngươi trở về, là ý tốt, thế nhưng ngươi không cảm kích".

Hồng nhị công tử tiếp theo bổ sung nói: "Biểu thúc, nếu ngày nào đó ngươi sống ở địa phương xa lạ này gặp phải phiền toái thì đừng trách hai huynh đệ chúng ta không tiễn ngươi hồi gia dưỡng lão".

Trước khi đi hai huynh đệ Hồng gia lộ ra tươi cười quỷ dị, lại làm cho nam nhân cái hiểu cái không, Mạt Đồng thực chán ghét 2 tên tự cho là đúng kia, y ôm nam nhân vào trong ngực, giống như đang tuyên cáo nam nhân thuộc về y.

Nam nhân hỏi Mạt Đồng muốn làm cái gì, y lại ngang nhiên trán kề trán nam nhân, khiến cho người bên ngoài thối lui vài bước, ở trong mắt người khác thì mĩ nam hắc y cùng nam nhân tố y tựa hồ quan hệ không phải tầm thường, tất cả mọi người đang phỏng đoán.

Mạt Đồng đột nhiên hưng trí nói chuyện với nam nhân, làm cho nam nhân bất ngờ: "Tích thúc, ngươi nhìn bên trái trên đài Thanh Long, người đứng thứ 3, có phải nhìn thực quen mắt không?".

Con ngươi đen của Mạt Đồng lẳng lặng nhìn chằm chằm nam nhân, khóe miệng hiện lên tươi cười ý vị thâm trường…….

222. Chương 222

Nam nhân ngẩng đầu nhìn lên…….

Nam nhân nhìn thấy……

Xích Luyện sắc mặt xanh mét đứng ở nơi đó, đôi mắt vốn thâm thúy mà u tĩnh kia bây giờ tràn ngập nguy hiểm nhìn chăm chú vào bọn họ…….

Mạt Đồng thấy nam nhân rủ mắt, nhưng không có đẩy y ra, y khiêu khích quăng cho Xích Luyện 1 cái liếc mắt, thân mật ôm nam nhân, nói chuyện với nam nhân, nam nhân dịu ngoan gật đầu, thành thật trả lời y.

Cử chỉ của 2 người khá thân mật, rơi vào trong mắt của Xích Luyện cũng cực kỳ chói mắt.

Xích Luyện im lặng ngồi ở trên đài Thanh Long, con ngươi u tĩnh như hồ sâu kia của y trầm tĩnh tới đáng sợ, không có chút dao động, một vòng vầng sáng tối màu tràn ngập khí tức nguy hiểm……

Cả người Xích Luyện bao phủ ở trong ánh mặt trời, màu da của y trắng tới có chút trong suốt, trên dung nhan tuấn mỹ kia không có chút biểu tình, gió mạnh thổi bay hồng sam hoa mỹ tiên diễm của y, vạt áo kia bị gió lay động, giống như ngọn lửa đang thiêu đốt…….

Dưới thạch long chạm trổ khổng lồ kia, đứng chung một chỗ cùng Xích Luyện đều là một ít yêu ma dung mạo tuyệt sắc sắp đắc đạo phi thăng.

Đạo hạnh của yêu ma này đều rất cao.

Có thể thấy được bọn họ khác con người, còn chưa phi thăng cũng đã lộ ra tiên mang (ánh sáng của thần tiên).

Vừa rồi nam nhân cũng từ trong nghị luận của các đệ tử khác của Bạch Vân Quan biết được Liễu Phong kết giao với yêu ma sắp phi thăng hoặc đã nhập đạo, thậm còn cùng đi lại nơi nơi.

Cho nên hiện tại Xích Luyện ở nơi đây cũng không kỳ quái.

Xem tình huống Xích Luyện đã dùng phương pháp mà nam nhân không biết kết giao cùng Liễu Phong.

Bên trái đài Thanh Long khiến cho tân khách liên tiếp ghé mắt, Liễu Phong tựa hồ rất coi trọng nhân vật sắp phi thăng này, mà mọi người bên trong đều nhìn nhìn Xích Luyện.

Xích Luyện ngẩng đầu, dung nhan tuấn mỹ kia cùng với tư thái bình tĩnh tao nhã kia phong mang (sự sắc sảo, tài năng) chấn trụ những người khác, nam nhân cũng đoán được Liễu Phong là muốn vì Bạch Vân Quan mưu tiên phúc. (hưởng xí tiên phúc)

Mà đài Bạch Hổ bên phải, dưới tượng đá Bạch Hổ uy nghiêm kia là nhập tọa (chỗ ngồi) của các đệ tử cao tầng có uy vọng cao nhất, tạo nghệ cao nhất của Bạch Vân Quan, phục trang môn phái chỉnh tề tao nhã, đơn giản mà nói về sau chưởng môn của bạch Vân Quan là 1 trong những người ở đó.

Hôm nay Bạch Vân Quan có thể nói là cảnh tượng náo nhiệt trăm năm khó gặp.

Tân khách đều tới đông đủ không sai biệt lắm, ngoài đại điện đứng đầy người, đang chờ đợi tân lang đồng thời tán gẫu.

Mạt Đồng nắm tay của nam nhân, đưa nam nhân ra bên ngoài đám người, đứng ở vị trí nhìn rõ nhất.

Lúc này Liễu Phong đi ra……

Hôm nay Liễu Phong mặc hồng trang (quần áo màu đỏ)……..

Hỉ phục kia khá tinh xảo, Liễu Phong đứng ở nơi đó chờ đợi tân nương tới, y thanh nhã đứng dưới ánh mặt trời, trong đôi mắt an tĩnh kia có vầng sáng xinh đẹp hiện lên.

Từ nhỏ Liễu Phong liền ngày thường thanh tú, làn da lại đẹp, mới trước đây liền bộ dạng còn xinh đẹp hơn so với tiểu cô nương, lúc sau lớn lên càng đẹp, cũng khó trách Nham Vân sẽ thích y.

Liễu Phong đang dặn dò đệ tử cái gì đó, lục tục có người tiến lên đi về phía y chúc mừng, Mạt Đồng vỗ vỗ thắt lưng của nam nhân, tiến đến bên tai của nam nhân: "Không biết dung mạo nương tử của Liễu Phong như thế nào"

Nam nhân lắc đầu: "Ta chưa thấy qua".

Xuất phát từ lễ độ, nam nhân tự mình đi qua chúc mừng Liễu Phong.

Hai người đơn giản hàn huyên vài câu, nam nhân lại tìm không thấy đề tài, nhưng Liễu Phong lại tựa hồ cũng không để ý.

Lúc này mới làm cho nam nhân thả lỏng chút.

Mà ngay từ đầu Mạt Đồng sẽ không chờ gặp Liễu Phong, ngay cả tiếp đón cũng chưa làm với Liễu Phong, sau khi chờ nam nhân cùng Liễu Phong tán gẫu xong thì Mạt Đồng thoải mái kéo nam nhân tới bên người.

Mạt Đồng thân mật tiến đến bên tai của nam nhân lặng lẽ nói, làm cho nam nhân nháy mắt trở nên mặt đỏ tai hồng, hết thảy này đều rơi vào trong mắt của người bên ngoài.

Có người cúi đầu nhìn về phía khác…….

Có người xấu hổ ho khan vài tiếng…….

Liền ngay cả Liễu Phong đều nhìn bọn họ nhiều thêm mấy lần.

Cũng không phải người bên ngoài nhìn chăm chú làm cho nam nhân cảm thấy bất đắc dĩ cùng xấu hổ, mà là Xích Luyện cách đó không xa trên đài Thanh Long kia……

Từ lúc bắt đầu vừa rồi thì nam nhân liền cảm thấy Xích Luyện một mực nhìn hắn, hắn cảm thấy ánh mắt

sâu kín thản nhiên nhìn như bình tĩnh kia của Xích Luyện đều phải nguy hiểm hơn so với bất kì thời điểm khác, nhìn tới hắn sắp không thở nổi.

Lúc đầu Xích Luyện là đứng ở nơi đó, gió mạnh thổi bay vạt áo của y, giống như 1 bức hoạ mê người cuộn tròn.

Mà lúc này Xích Luyện đã ngồi xuống, ánh mắt sâu thẳm của y thủy chung dừng ở trên người của nam nhân.

Hôm nay nam nhân mặc rất đẹp, trong tao nhã lại thêm vài phần khí chất tự tin, từ một khắc nam nhân xuất hiện thì ánh mắt của Xích Luyện sẽ không dời khỏi trên người của hắn.

Nhất cử nhất động của nam nhân đều rơi vào trong mắt của Xích Luyện.

Nhìn thấy nam nhân nói chuyện thân mật cùng Mạt Đồng, thậm chí tùy ý Mạt Đồng ôm thì Xích Luyện đột nhiên cảm thấy tay của Mạt Đồng để ở bên hông nam nhân phi thường ngứa mắt.

Dung nhan diện vô biểu tình của Xích Luyện dưới sự bao phủ của vầng sáng lờ mờ có vẻ càng thêm kinh vi thiên nhân. (cả thần tiên cũng phải kinh ngạc)

"Xích Luyện, ngươi đang nhìn gì vậy, nhìn xuất thần như thế?". Đào Hoa yêu khó hiểu nhìn về phía Xích Luyện, nhẹ nhàng chớp chớp cặp mắt đào hoa câu hồn kia, theo tầm mắt của Xích Luyện nhìn xuống thì nhìn thấy 1 trung niên nam nhân không quá thu hút, "Ta nhận thức ngươi nhiều năm như vậy, vẫn là không biết ngươi nhìn một người nam nhân nhưng lại sẽ nhìn xuất thần như thế".

Xích Luyện không quá nghĩ muốn để ý tới người này, y một bộ bộ dáng xa cách: "Ta sẽ không giống ngươi nông cạn như vậy, chỉ chú trọng bề ngoài?". Tuy rằng trên mặt y không có biểu tình, nhưng vẫn có rất nhiều tân khách bốn phía nhìn lén y.

"Ngươi không chú trọng bề ngoài?". Đào Hoa yêu sắp cười tới chết mất, "Ngươi không chú trọng bề ngoài thì còn ai chú trọng bề ngoài nữa chứ, năm đó ngươi kéo ta xuống nước, thời điểm dạy ta chọn nữ nhân, cũng không phải là nói như vậy, ngươi thích nhất vừa xinh đẹp vừa phóng túng, khi nào bắt đầu thưởng thức nam nhân vậy, huống chi ngươi lại không thích nam nhân".

Khóe miệng Xích Luyện hàm chứa tươi cười thực nhạt thực hời hợt, cơ hồ khó có thể phát hiện được, con ngươi của y sâu không thấy đáy, liền ngay cả Đào Hoa yêu xú vị tương đầu* cũng thấy khó hiểu.

*xú vị tương đầu: kẻ xấu thường chơi chung với nhau

"Ngươi đừng nhìn, nhìn cũng vô dụng, nam nhân kia đã có người trong lòng rồi, nặc —— người bên cạnh hắn là Mạt Đồng vừa là địch vừa là bạn của ngươi, nhanh chân hơn so với ngươi".

Xích Luyện nhìn y một cái: “Có ý tứ gì?”.

“Ta ở Đào Hoa lĩnh nhìn thấy bọn họ, bọn họ ở tại Đào Hoa am, mỗi buổi tối đều rất có ý tứ nga……”. Khóe miệng Đào Hoa yêu nhếch nhếch, hướng về phía trước nhếch lên, “Như thế nào? Thật giống như rất có hứng thú đối nam nhân kia?”.

Xích Luyện có chút đăm chiêu.

“Nếu bạn lữ của nam nhân đổi thành là người khác thì ngươi có thể có cơ hội, cùng Mạt Đồng cướp người thì cơ hội không lớn”.

“Một tháng”. Miệng Xích Luyện đột nhiên không đầu không đuôi phun ra 1 câu, ngón tay y nhẹ nhàng gõ tay vịn của cái ghế, sóng mắt của đáy mắt u tĩnh kia lẳng lặng lưu chuyển, tựa hồ đang tính toán cái gì.

“Trong vòng 1 tháng thu phục nam nhân thoạt nhìn thành thật lại không bắt mắt kia, đây chính là chính ngươi nói, được, rất có ý tứ, vậy chúng ta đây đánh cược cái gì?”.

“Nếu ta thắng, vậy ngươi đưa Thông Thiên pháp bảo của ngươi, Thông Thiên đằng cho ta mượn ngoạn ngoạn”.

Đây chính là bảo vật mà Đào Hoa yêu nhất định không cho ai mượn cả.

Hai người đạt thành đánh cược, mà nam nhân đứng ở dưới đài nói chuyện cùng Mạt Đồng lại hồn nhiên không biết ngay tại trong thời gian nửa chén trà nhỏ ngắn ngủn này liền trở thành con mồi trong mắt của Xích Luyện.

Đầu đổ cục (ván cược) này mới vừa xúc tiến.

Đại cỗ kiệu hoa mỹ của tân nương tử đã được người nâng tới trước mặt Liễu Phong.

Khách nhân nói chuyện cùng Liễu Phong đều thối lui, chừa ra chỗ trống.

Bởi vì tân lang phải đá cửa kiệu của tân nương.

Bà mối cầm kim phiến (gậy vàng) vui mừng vỗ tới vỗ lui, cũng dựa theo quy củ nhắc nhở từ bên ngoài, thời điểm Liễu Phong mới vừa đá cửa kiệu xong thì tân nương tử một thân hỉ phục hoa mỹ tuyệt diễm được bà mối mời đi ra, để tân lang tân nương cầm hồng hoa cầu nhân duyên đái (bác nào có coi phim cổ trang thì biết cái nì liền hà, cái dây màu đỏ trên đó đính 1 cái bông đỏ tròn bự, 2 vợ chồng cùng cầm nó rồi đi zô nhà).

Trong đám người.

Ánh mắt của Mạt Đồng dừng ở trên người của tân nương, thân hình tân nương kia cao gầy, trước sau đều có lồi lõm đầy đủ (có ngực có mông), nam nhân cũng phát hiện Mạt Đồng nhìn chằm chằm vào chân cùng mông của tân nương…….

Nam nhân cũng phát hiện tân nương tử kia đi đường có chút kỳ quái……..

"Ngươi cũng đã nhìn ra hử?".

"Ân".

"Thật sự là không ngờ, đường đường đại chưởng môn của Bạch Vân Quan, thế nhưng thú một con lục vĩ hồ (cáo 6 đuôi) làm nương tử". Tươi cười trên mặt của Mạt Đồng có chút cổ quái, y quay đầu nhìn về phía nam nhân, "Nhưng mà ánh mắt của đồ đệ ngươi không tồi, nàng chính là 1 con hồ đặc biệt nhất đẹp nhất trong tộc đàn Hồ yêu phương Bắc, nàng có sáu cái đuôi, nữ nhân này kêu Lục Hồ Nương".

"Không phải nói nữ nhân của danh môn phương Bắc sao?".

"Ân".

Yêu cũng có phân chia cấp bậc chủng tộc, Hồ Lục Nương xem như nổi danh bên trong hồ ly tinh, nói là danh môn cũng không quá đáng, đối với yêu mà nói làm cái thân phận giả rất dễ dàng!

Nếu Liễu Phong lựa chọn thì nam nhân cũng sẽ không tùy tiện ngăn cản, Liễu Phong y chắc chắn sớm liền biết nữ nhân này là hồ ly tinh, hơn nữa bây giờ còn nguyện ý thú nàng, cái này cũng đủ lý do làm cho nam nhân không lời nào để nói.

Từ kiệu đi tới đại điện phải đi một đoạn đường rất dài, còn có bậc thang cao, khi Liễu Phong đi qua bọn họ thì trên mặt nam nhân mang theo tươi cười.

Mà Mạt Đồng cũng không để ý tới người bên ngoài, bá đạo ôm nam nhân, cũng nhỏ giọng thì thầm ở bên tai nam nhân, khiến cho cái lổ tai của hắn ngưa ngứa, còn không ngừng rụt cổ, làm cho Liễu Phong nhìn tới loại cảnh tượng này thì hắn cảm thấy có chút xấu hổ.

"Tích thúc, Liễu Phong thật kì quái, y luôn nhìn nhìn ngươi".

Bởi vì Liễu Phong là đồ đệ của nam nhân…….

Nhìn nam nhân cũng là việc bình thường……..

Nam nhân bị Mạt Đồng mò tới có chút bất đắc dĩ, nơi đông người sao Mạt Đồng lại có thể lớn mật như thế.

Nhưng nam nhân cũng không chán ghét cảm giác ấm áp khi bị Mạt Đồng ôm.

Nam nhân vừa định bảo Mạt Đồng thu liễm chút thì lại thấy khi Liễu Phong đi qua bên người hắn, thản nhiên liếc mắt nhìn bọn họ 1 cái, liền 1 cái liếc mắt hời hợt như vậy lại làm hắn cảm thấy trong ánh mắt kia tựa hồ mơ hồ ẩn hàm coi thường khó có thể phát hiện.

Nam nhân sửng sốt một chút……

Nhưng rất nhanh khiến cho chính mình vứt bỏ cái loại ý tưởng kỳ quái này……

Các tân khách theo tân lang tân nương đi tới đại điện Tích Vân rộng rãi khí thế, nơi đó hết thảy đều chuẩn bị tốt.

Nhưng là ——

Khi nam nhân nhìn đến người chủ hôn đứng sừng sững ở trước đại điện kia thì trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một cỗ cảm giác sợ hãi gặp mặt cùng người nọ …….

Gặp mặt, cũng không biết nên nói cái gì.

Nam nhân kia y sam tuyết trắng hoa lệ, thuần sắc tinh mỹ kia thêu hoa văn, cùng đường viền kim tuyến tinh xảo, phụ trợ khí chất của y, cùng liên tục thể hiện khí chất biếng nhác kia.

Một đầu tóc bạc bắt mắt kia, cùng dung nhan xuất sắc kia, hấp dẫn không ít ánh mắt của người khác……

Đương nhiên kể cả nam nhân.

"Là Cửu Hoàng". Mạt Đồng cũng nhìn thấy Cửu Hoàng hạc trong bầy gà (nổi bật giữa đám đông) đứng ở nơi đó, y dắt tay nam nhân, đưa nam nhân tới vị trí nhìn rõ nhất, nam nhân biết Cửu Hoàng sớm đã nhìn thấy mình.

Nhưng Cửu Hoàng lại giống như không nhận thức nam nhân, tầm mắt không có dừng lại trên người nam nhân, liền giống như người xa lạ, không có nửa điểm cảm tình, cùng dấu vết quen biết, điều này làm cho nam nhân vốn đang nghĩ muốn đi lên chào hỏi ngây ngẩn cả người, tươi cười trên mặt đều trở nên cứng ngắc…….

Xem ra Cửu Hoàng đã quên nam nhân rồi.

Nói vậy Cửu Hoàng đã xem thư rồi.

Nam nhân nghĩ đến Cửu Hoàng rốt cục thanh tỉnh (hồi tỉnh, sáng suốt, tỉnh táo), cho nên mới không có tiếp tục cùng hắn, thậm chí là ngay cả làm bằng hữu đều không thể, hiện tại Cửu Hoàng thậm chí cũng không nguyện ý nói chuyện cùng hắn.

Nam nhân đương nhiên cũng hiểu được cái này có ý tứ gì, Cửu Hoàng muốn đoạn tuyệt cùng hắn, vậy cứ đoạn tuyệt đi……

Nam nhân rất nhanh liền tiêu hóa sự thật này, hắn rất nhanh liền xóa bỏ ý niệm trong đầu nói chuyện cùng Cửu Hoàng, im lặng đứng ở một bên nhìn Cửu Hoàng làm chủ hôn cho Liễu Phong, bái thiên địa.

"Nhất bái thiên địa ——".

Nhất khấu đầu (quỳ lạy sát đất).

"Nhị bái lịch đại tổ sư Bạch Vân Quan ——".

Nhị khấu đầu.

"Phu thê giao bái".

Liễu Phong còn chưa lạy xong thì Hồ Lục Nương đã lạy xong, mà lúc này bên ngoài đại điện làm cho Liễu Phong không lạy được.

Nam nhân vẫn đang nghi hoặc, liền cảm giác Mạt Đồng ôm thắt lưng của hắn, kéo hắn hướng trong đám người một chút, làm cho hắn thối lui tới trong đám người, lập tức hắn chợt nghe tới Mạt Đồng vui sướng khi người gặp họa ghé vào lỗ tai hắn nói thầm một câu: "Sẽ có trò hay để xem, Phật Hàng tới đây".

Nghe được hai chữ "Phật Hàng" thì cả người nam nhân chấn động, có chút bất an, có chút khẩn trương nhìn ngoài đại điện, mọi người lập tức liền nhìn thấy thân ảnh cao lớn hấp dẫn kia……

Hắc bào tơ lụa hoa mỹ kia như phát sáng, ngay cả mạo tử đội lỏng lẻo trên đầu của nam tử, che hờ dung nhan của y……

Dưới bóng tối bao phủ hoàn toàn nên không thể thấy rõ bộ dáng của y……

Chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy đôi môi mỏng xinh đẹp của y, khóe môi hàm chứa một tươi cười nhạt trong trẻo nhưng lạnh lùng ngạo khí……

Hôm nay Phật Hàng lấy thân phận tà đế xuất hiện ở Bạch Vân Quan.

Đây có thể nói là một loại khiêu khích.

Nhưng lại cố tình chọn lựa ở lúc Liễu Phong……

Phật Hàng chậm rãi tiến vào đại điện, mọi người bị khí tràng của y áp lui hai bước, chủ động tránh đường, mà phía sau của y có không ít đệ tử của Tà đế cung đi theo, mọi người ở đây đều biết Tà Đế tới đây.

"Hôm nay bổn tọa cố ý tới đây chúc mừng Liễu chưởng môn, Liễu Phong chân nhân". Phật Hàng cười khẽ chúc mừng Liễu Phong, y từng bước một chậm rãi tiến lên trước, đi tới giữa đại điện, y đạp lên phù văn trên mặt đất, lại không có chút ảnh hưởng đối y.

Liễu Phong không nói hay làm gì, chỉ là nhìn Phật Hàng chằm chằm.

Đệ tử của Tà Đế cung nhất nhất tiến lên chúc mừng Liễu Phong, sắc mặt của Liễu Phong càng ngày càng khó coi, vào lúc này Phật Hàng lại cười khẽ lên: "Liễu chân nhân, ngươi có đều nhớ rõ đệ tử Tà Đế cung của bổn tọa chứ?".

"Nhớ rõ".

"Nhớ rõ là tốt rồi, bổn tọa nhưng thật ra sợ ngươi đã quên bọn họ".

"……"

"Dù sao bọn họ cũng từng là đệ tử của Bạch Vân Quan".

"……"

"Tuy nói bọn họ đi theo Nham Vân, theo Nham Vân xuống núi thành đệ tử của Nham môn, nhưng hôm nay Nham môn sớm đổi thành Tà Đế cung, bọn họ liền đầu phục làm môn hạ của bổn tọa".

Mặt mũi Liễu Phong sắp không nhịn được.

"Bổn tọa biết hôm nay ngươi đại hôn, cố ý dẫn bọn họ tới chúc mừng, lại tặng lễ vật nho nhỏ cho ngươi". Phật Hàng bảo đệ tử phía sau để lễ vật đã chuẩn bị tốt trước mặt Liễu Phong.

Đó là một cái hộp gấm rất lớn, rất dài……

Hai đệ tử dùng tay nâng, có vẻ có chút cố hết sức.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người thì Liễu Phong mở nắp hộp ra…….

Cái hộp kia mới vừa bị mở ra 1 khe hở thì nháy mắt liền lộ ra quang mang chói mắt, nhất thời trong hộp kia phát ra hào quang mãnh liệt chiếu sáng cả đại điện, trong họp kia đặt 1 trường kiếm màu xanh, thân kiếm kia lượn lờ quang màu lam nhạt…….

Nam nhân ngây ngẩn cả người.

Tim của nam nhân mãnh liệt đập 1 cái.

Vậy mà lại là Thanh Hồn kiếm…….

223. Chương 223

Phong mang chói mắt kia chiếu sáng đại điện, tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc, hào quang kia đang thong thả lưu chuyển, hào quang kia dần dần áp xuống, quang mang lưu chuyển của thân kiếm kia lại chưa tiêu tán.

Bốn phía bắt đầu có người khe khẽ nói nhỏ, Thanh Hồn kiếm này hẳn là ở trong âm huyệt ở Âm Sơn Mãnh Quỷ trấn, trấn áp âm mạch, có thể nghĩ phía nam yêu nghiệt vi hoạn nhất định không thoát khỏi quan hệ cùng kiếm này bị rút ra.

Lúc này sắc mặt Liễu Phong trở nên khó coi, tiếng cười khẽ của Phật Hàng làm cho nam nhân lạnh từ đầu tới chân, Thanh Hồn kiếm là lúc trước bọn họ thật vất vả trấn ở Âm Sơn trấn áp yêu ma quỷ quái, hiện giờ lại bị nhổ lên.

"Mẫu thân, ngươi xem thanh kiếm kia thật khá, còn đang sáng lên!".

"Thanh Hồn kiếm mất tích nhiều năm, bội kiếm của tiền chưởng môn Bạch Vân Quan, hôm nay quả nhiên không tầm thường".

"Vị này chính là cung chủ của Tà Đế cung, thật sự là cửu ngưỡng đại danh, quả nhiên là khí vũ bất phàm, tặng lễ vật có ý nghĩa như vậy".

Các tân khách đều đang nghị luận, nhất thời trong đại điện trở nên ồn ào, sắc mặt của Liễu Phong trở nên có chút khó coi, mà tân nương tử đầu đội khăn vẫn cũng không lên tiếng.

“Liễu chân nhân có thích lễ vật bổn tọa cố ý chuẩn bị cho ngươi không?”. Phật Hàng ngạo nghễ đứng sừng sững ở trong đại điện, tiếng cười khẽ dễ nghe của y biến đổi làm cho người ta cảm thấy cả người rét run.

“Đa tạ”. Liễu Phong không dấu vết gật đầu 1 chút, sai người cầm Thanh Hồn kiếm đi cất, y ngược lại nhìn về phía Phật Hàng, khách khí hàn huyên (chào hỏi)nói, “Nếu tới đây liền lưu lại uống chén rượu, hôm nay là ngày đại hỉ của ta, có chuyện gì ngày khác lại nói”.

Phật Hàng giống như không có nghe thấy lời nói của Liễu Phong, y vô cùng trực tiếp nói một câu: “Giao Nham Vân ra đây”. Thanh âm của y không cao không thấp, mang theo vài phần cười khẽ quỷ dị.

Phật Hàng nhất ngữ kinh nhân. (1 câu nói kinh người)

Nhất thời.

Cả đại điện trở nên lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người ngừng hô hấp, liền ngay cả ngay cả nam nhân từ trước đến nay đều bình tĩnh cũng trở nên khẩn trương, lúc này hắn nghĩ muốn đi ra ngoài giảm bớt một chút không khí bất an, dù sao hôm nay là ngày đại hỉ của Liễu Phong. Nhưng mà khi hắn đang chuẩn bị mở miệng thì Mạt Đồng lại lập tức lấy tay bịt kín cái miệng của hắn, hắn bị hạn chế tại trong thân thể của Mạt Đồng, Mạt Đồng không cho hắn đi ra ngoài.

Buông ra.

Nam nhân muốn nói nói, lại bị Mạt Đồng gắt gao bịt kín miệng lại, vẻ mặt Mạt Đồng bất cần nhìn Liễu Phong cùng Phật Hàng, còn thường thường thì thầm bên tai nam nhân mấy câu, nam nhân sắp sốt ruột muốn chết rồi.

“Hôm nay ta đại hôn”. Liễu Phong lập lại một lần, ánh mắt của y dừng ở trên người của Phật Hàng, y rõ ràng không có tính nhẫn nại, y giống như đang nhắc nhở Phật Hàng đừng xằng bậy.

“Giao Nham Vân ra đây”. Tuy rằng Phật Hàng rất có kiên nhẫn, nhưng không thích lãng phí thời gian, thanh âm của y cũng biến lạnh rất nhiều, không khí giữa hai người trở nên khá âm trầm.

Liền ngay cả nam nhân cũng cảm nhận được cổ sát khí mãnh liệt kia, đệ tử của Tà Đế cung cuàng đệ tử của Bạch Vân Quan đều đề cao cảnh giác.

Xích Luyện đứng ở trên đài Bạch Hổ, ánh mắt u trầm nhìn chăm chú vào nam nhân cùng Mạt Đồng, cũng có chút đăm chiêu suy nghĩ gì đó, y cũng không muốn nhúng tay vào chuyện của Bạch Vân Quan cùng Tà Đế cung, cho nên y cũng không có tính toán đi ra ngoài ngăn cản. Mà Cửu Hoàng thì tại thời khắc bầu không khí giằng co này đi tới giữa hai người, ngăn ở trước mặt Liễu Phong, đối mặt Phật Hàng.

Trong con ngươi biếng nhác của y lộ ra vài phần bất mãn: “Giờ lành tới rồi, có chuyện gì thì hôm sau lại nói”. Cửu Hoàng làm chủ hôn, hiển nhiên bất mãn đối Phật Hàng.

"Bổn tọa không muốn nói lần thứ 3 . Phật Hàng chậm rãi tiến lên, bước qua Cửu Hoàng, bước qua Liễu Phong, y đi tới trước cái bàn đặt hỉ chúc (loại đèn cầy [nến] dùng đốt trong đám cưới), nhìn nhìn liệt đại tổ tiên của Bạch Vân Quan, "Các ngươi có thấy không, đồ tôn của các ngươi, Liễu chưởng môn đương nhiệm, ở trước mặt các ngươi thú vị này là phương Bắc nhất……."

Phật Hàng cố ý tạm dừng, mọi người tựa hồ đều đang đợi y nói tiếp, nhưng y lại ý vị thâm trường nhìn Liễu Phong sắc mặt khó coi cùng Cửu Hoàng đang nhíu mày rồi cười khẽ lên.

Trong long mọi người hiểu nhưng không nói ra.

Nam nhân cảm thấy tình hình không ổn lắm, nếu không ngăn cản chỉ sợ hậu quả khó có thể giải quyết, hắn nhanh chóng liếc mắt nhìn Xích Luyện trên đài Thanh Long, vẻ mặt xem kịch của Xích Luyện làm cho hắn càng thêm sốt ruột.

Nam nhân vỗ tay của Mạt Đồng, dùng ánh mắt bảo Mạt Đồng buông hắn ra, để cho hắn đi ra ngoài.

Mạt Đồng nhìn nam nhân 1 lát, hôn hai má của nam nhân 1 chút, buông lỏng nam nhân ra.

Nam nhân lập tức nói tiếp phần cuối câu nói của Phật Hàng, lập tức bổ sung nói: "Là cô nương thiện lương nhất phương Bắc". Vì xoa dịu cục diện bế tắc này nên hắn cũng không thể không mở miệng, hắn phi thường thản nhiên đi tới giữa đại điện.

Thân thể của vị tân lang tử rõ ràng chấn động, tựa hồ không ngờ lúc này có người ca ngợi tân nương, Liễu Phong yên lặng nhìn nam nhân chăm chú, đáy mắt biếng nhác của Cửu Hoàng phức tạp tới không thấy rõ.

Nam nhân vẻ mặt ôn nhuận, tươi cười phi thường hữu hảo (thân thiện), hắn nhìn mọi người 1 vòng: "Hôm nay là ngày đại hỉ của Bạch Vân Quan, mọi người có chuyện hảo hảo nói, đừng nháo làm mất vui như thế".

Đại điện thực im lặng.

Không ai hưởng ứng nam nhân.

"Có chuyện gì chờ Liễu Phong bái đường xong thì lại giải quyết". Nam nhân đi tới trước mặt Phật Hàng, tuy rằng hắn không thấy rõ bộ dáng của đối phương lắm, nhưng có thể ngửi rõ được cổ hương khí tuyết liên nhàn nhạt dễ chịu kia.

Vào lúc này các đệ tử của Bạch Vân Quan lại chỉnh tề cầm kiếm, đệ tử của Tà Đế cung cũng rút trường kiếm bên hông ra, không khí hết sức căng thẳng, nam nhân có chút sốt ruột.

Nam nhân đi tới trước mắt của Phật Hàng, đè thấp thanh âm thực khó xử phát ra thỉnh cầu: "Hôm nay coi như ta cầu ngươi……". Hắn hạ thấp ngữ điệu, chỉ dùng thanh âm hai người có thể nghe được.

Phật Hàng hạ thấp thanh âm: "Được".

Phật Hàng đáp ứng nam nhân, song phương đều thu hồi binh khí, chuyện vừa rồi lại giống như chưa từng xảy ra, sau khi Cửu Hoàng tuyên bố kết thúc buổi lễ thì đại điện lại khôi phục cảnh tượng nhiệt náo lúc đầu, Liễu Phong cũng hào phóng không bảo người của Tà Đế cung rời đi, Phật Hàng cũng liền thuận lý thành chương tham gia trận hỉ yến này, cả ngày cũng không nhắc lại chuyện của Nham Vân.

Mà từ đầu tới cuối đều không có nhìn thấy Nham Vân xuất hiện.

Sau khi bái đường xong thì tân nương tử đã bị mang về phòng của Liễu Phong, mà các tân khách đều vô cùng cao hứng uống rượu mừng, trong biệt viện Thanh Sơn bày mấy trăm bàn tiệc rượu, cả đêm đều là vô cùng náo nhiệt, cuối cùng tránh được một kiếp, mọi việc đều có thể thương lượng, tất cả mọi người là người hiểu lí lẽ, không tất yếu nháo tới bế tắc như vậy, đêm nay nam nhân bị người kính rất nhiều rượu, được khen ngợi liên tục.

Thời điểm Liễu Phong tới kính rượu nam nhân, Mạt Đồng trực tiếp uống cả hũ rượu, đêm nay nam nhân cũng uống rất nhiều, cả người hắn đầy mùi rượu, nhưng coi như thanh tỉnh, hắn mơ hồ cảm thấy cả buổi tối Xích Luyện đều đang nhìn hắn, nhìn tới nỗi hắn ngay cả ăn cơm uống rượu đều cảm thấy mất tự nhiên, nhưng thời điểm mỗi khi hắn nhìn về phía Xích Luyện thì Xích Luyện luôn nhanh hơn hắn 1 bước không dấu vết quay mặt đi.

Xích Luyện rất cao minh.

Sao có thể để nam nhân nhìn ra sơ hở, hắn lại cảm thấy chính mình có thể suy nghĩ nhiều, mà cả buổi tối Cửu Hoàng đều cùng Phật Hàng cùng với các đệ tử của Tà Đế cung cùng nhau uống rượu.

Nam nhân đương nhiên biết Cửu Hoàng là vì trông chừng bọn họ, mà Phật Hàng không có làm cho nam nhân khó xử, trở thành tân khách thuần túy tới uống rượu mừng, điều này làm cho nam nhân thả lỏng tâm tình, dù sao nháo lên ở Bạch Vân Quan thì tất cả mọi người đều không có kết cục tốt, chuyện xấu như vậy thì nam nhân cũng không muốn nhìn tới, tuy rằng hắn đáp ứng qua Liễu Phong không bao giờ….quay về Bạch Vân Quan, nhưng hiện giờ hắn là Tích Duyên, cũng không phải là Liễu Tích Vân.

Lúc đêm khuya.

Có 1 bộ phận tân khách tới tham gia hỉ yến đã được đệ tử của Bạch Vân Quan hộ tống trở về, cũng có 1 bộ phận đã ngủ lại nghỉ ngơi, còn có một ít còn đang tiếp tục uống rượu.

Nam nhân mới vừa đi tiểu tiện (vệ sinh) xong, đi ra từ mao phòng (WC) ở hậu sơn, đêm nay hắn uống không ít, mấy lần chạy đi mao xí, nhưng Mạt Đồng uống rất nhiều so với hắn, lại cũng chưa một lần đi mao xí, hắn vừa cảm thán chính mình già rồi vừa đi lên Thanh Phong kiều (cây cầu).

Hậu sơn cách đằng trước rất xa rất xa, phải đi 1 đường rất dài mới có thể tới tiền điện, hôm nay nam nhân thật cao hứng bởi vì Liễu Phong hoàn thành đại sự cả đời, hắn uống rất nhiều, nhưng trên mặt vẫn là lộ vẻ

tươi cười ôn hòa, gió đêm lạnh ẩm thổi sợi tóc của hắn hơi đung đưa, Thanh Phong kiều là cây cầu hình vòm* nối liền ngọn núi to lớn, đi ở bên trên phảng phất như đang bước chậm trên mây.

Trong màn đêm.

Gió mạnh thổi y sam của nam nhân loạt soạt, sợi tóc của hắn cũng bay bay theo gió đêm, gió đêm kia hơi lạnh lộ ra một chút ẩm thấp, thổi tan mùi rượu của hắn, cảm giác quen thuộc này làm cho hắn bước chậm lại, một mảnh ký ức phảng phất hiện lên ở trước mắt hắn.

"Sư thúc, mặt trời lặn ở nơi này đẹp nhất".

"……."

"Thật giống như tươi cười ấm áp của ngươi, ta rất thích nơi này".

"……."

"Liễu Phong khẳng định cũng sẽ thích, sư thúc, ngươi nói ta nói có đúng không?".

Mỗi khi này thì nam nhân đều sẽ gật đầu, trên mặt của hắn luôn mang theo tươi cười sủng nịch (cưng chiều), khi đó hắn cùng với Nham Vân còn chưa có loại quan hệ này, khi đó tươi cười của Nham Vân vẫn đơn thuần như vậy, vẫn thật dễ nhìn như vậy.

"Sư thúc, hôm qua ta đưa Liễu Phong tới Thanh Phong kiều ngắm mặt trời lặn, nhưng mà Liễu Phong lại nói y không thích ngắm mặt trời lặn, còn nói ta thực ngây thơ".

"……."

"Sư thúc, ta không phải thực ngốc đi, lại làm cho Liễu Phong xem thường".

"……"

"Sư thúc, mỗi lần ngươi đều im lặng nghe ta nói như vậy, ngươi thật tốt".

Nam nhân luôn nghe Nham Vân nói xong "ủy khuất" của y, nói xong đủ loại sự tình của y cùng Liễu Phong, y cũng luôn không e dè tiết lộ cảm tình rất sâu của y với Liễu Phong.

Bây giờ nam nhân còn nhớ rõ, ngày trước khi hắn rời đi Bạch Vân Quan, cảnh tượng một lần cuối cùng gặp Nham Vân ở trên Thanh Phong kiều, đời này hắn đều không quên được, khi đó Nham Vân nói với hắn:

“Sư thúc, ta rốt cục biết vì sao mỗi lần ngươi cũng không cự tuyệt ta, bồi ta tới nơi đây ngắm mặt trời lặn”.

“……”

“Bởi vì ngươi muốn làm Liễu Phong”.

“……”

“Sư thúc, tới hôm nay ta mới biết được, vì sao mỗi lần ngươi bồi ta tới nơi này cũng không nói chuyện, đều là chỉ nghe ta nói”.

“……”

“Bởi vì ngươi muốn thay thế Liễu Phong bồi ta”.

“……”

“Sư thúc, hôm nay ta mới biết được ngươi có bao nhiêu thấp hèn”.

Khi đó lời của Nham Vân không ngừng lẩn quẩn ở bên tai của nam nhân, thật giống như sắt nung khắc sâu vào trong lòng của hắn, cho dù là nhiều năm trôi qua thì cảnh ngày ấy cũng rõ ràng hiện lên ở trong đầu hắn, tới bây giờ hắn đều còn nhớ rõ ràng ngữ khí khinh thường cùng ánh mắt chán ghét của Nham Vâ, nhớ tới nỗi còn có thể cảm thấy được trong lòng ẩn ẩn đau đớn.

Nham Vân thích nhất kéo nam nhân tới đây ngắm mặt trời lặn, bởi vì ngắm mặt trời lặn ở Thanh Phong kiều là đẹp nhất, khi đó Nham Vân còn rất nhỏ, mà hiện giờ đều đã là đại nhân (người nhớn, người trưởng thành).

Lông mi của nam nhân run run, có một chút ẩm ướt như vậy, mây mù lượn lờ ở bốn phía, hai tròng mắt của hắn mông lung, hắn đi rất chậm rất chậm, hậu sơn u tĩnh ngăn cách như thế, cũng yên lặng tới làm cho lòng người ta say.

Nam nhân đứng ở trên cầu 1 lát, hắn nghe được có tiếng bước chân tới gần, liền chậm rãi ngẩng đầu, sương mù phía trước bị thản nhiên thổi tán đi, người tới 1 thân hoa phục cẩm tú ám tử sắc.

Thời điểm nam nhân nhìn thấy rõ dung mạo của đối phương thì hắn hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Đối phương nhìn thấy nam nhân thì cũng có vẻ có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường, trong con ngươi lãnh đạm lộ ra bất mãn nồng đậm, tựa hồ không muốn nhìn thấy nam nhân.

“Nham Vân…….”.

Nam nhân cũng không từng nghĩ tới sẽ ở trên Thanh Phong kiều gặp Nham Vân, nhất thời hắn có chút không biết nói gì, mà con ngươi lãnh đạm của Nham Vân làm cho hắn trở nên có chút khẩn trương, đồng thời còn có chút bất an.

Nham Vân phất đầu cái kiểm (hất đầu vênh mặt” chỉ sự vênh váo, chảnh chó) liền chất vấn nam nhân: “Ngươi tới Bạch Vân Quan làm gì?”.

“Liễu Phong mời ta tới”. Nam nhân nói đứng sự thật.

“Vì sao Liễu Phong sẽ vô duyên vô cớ mời ngươi tới Bạch Vân Quan, đừng nói dối không chớp mắt như vậy, nói mau, rốt cuộc là ai cho ngươi vào? Nếu không ta đánh gảy chân của ngươi”. Nham Vân không tin nam nhân, y không có nửa điểm tín nhiệm đáng giá đối Tích Duyên nam nhân này.

Đáy mắt bình tĩnh của nam nhân có dao động kịch liệt: “Nham Vân, Liễu Phong đích thực mời ta tới, nếu ngươi không tin thì có thể tự mình tới hỏi Liễu Phong, ngươi cần gì vũ nhục ta như thế”.

Nham Vân lạnh lùng nhìn kỹ nam nhân, miệng kéo ra nụ cười lạnh lùng: “Vì tới gặp Liễu Phong nên xem ra hôm nay ngươi còn cố ý làm dáng, nhưng mà cho dù ngươi mặc cái gì, dù cho đeo phối sức gì thì cũng là khó coi như cũ”.

Nam nhân giống như bị người đập vào đầu.

Thân hình của nam nhân lung lay một chút, hắn suýt nữa bị lời của Nham Vân tổn thương tới đứng không vững, hắn vịn thành cầu bên cạnh, gần như hạ thấp giọng nói một câu: “Cho tới bây giờ ta đều không có nói qua ta bộ dạng đẹp”.

Thanh âm của nam nhân đang run lên.

Nham Vân tới gần nam nhân.

Nam nhân muốn lùi lại nhưng lại đứng không vững.

“Vì sao Liễu Phong đột nhiên mời ngươi tới Bạch Vân Quan?”. Nham Vân cơ hồ áp nam nhân trên thành cầu, nam nhân chỉ cảm thấy nếu lộn xộn, sẽ bị chen rớt xuống cầu, phía dưới là vực sâu vạn trượng.

Nam nhân liếc mắt nhìn phía dưới một cái, cố nén sợ hãi, quay đầu, có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm Nham Vân thần tình lãnh đạm: “Ngươi đừng nói cho ta biết, ngươi không biết hôm nay Liễu Phong thành thân…….”.

224. Chương 224

Trên Thanh Phong kiều thực im lặng, bốn phía bị mây mù mông lung lượn lờ, làm cho giống như đặt mình trong tiên cảnh, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng điểu trùng (chim chóc + côn trùng) kêu rõ ràng trong núi.

"Sư thúc, Liễu Phong sao lại có thể thành thân, ngươi có thể nghĩ 1 lời nói dối bình thường chút để lừa ta hay không a?". Nham Vân giống như nghe được lời nói dối tức cười nhất trên đời, 1 tay y gắt gao nắm thành cầu phía sau của nam nhân, 1 tay gắt gao nắm cổ tay của nam nhân, khí lực của y rất lớn, còn niết tới cổ tay của nam nhân có chút phát đau.

"Ta không lừa ngươi". Nam nhân thấp giọng phản bác, hơi thở thở ra từ trong miệng của hắn làm cho môi của hắn có chút nóng lên. Hắn không muốn nói nhiều, hắn lo lắng Nham Vân lại vũ nhục hắn.

Sắc mặt của Nham Vân thay đổi, nhưng y không tin: "Vậy nếu dựa theo như lời của ngươi thì ngươi được Liễu Phong mời tới uống rượu mừng, ta đây hiện tại phải đi tiền điện nhìn một cái, nhìn xem lúc này có thể có chuyện Liễu Phong thành thân như lời ngươi nói không". Tóc đen của yrủ trên người của nam nhân, nam nhân ngửi được hơi thở quen thuộc trên người của y, có chút sững sờ nhìn y chằm chằm.

Nam nhân không có cơ hội nói gì ở trước mặt Nham Vân.

Chỉ nghe ——

Nham Vân lạnh giọng nói: "Nếu hôm nay Liễu Phong thật sự thành thân thì ta sẽ giết hết tân khách tới tham gia hôn yến này, ngươi biết ta chuyện gì đều làm được, lại giết thêm mấy người cũng không sao cả".

"Ngươi đừng làm càn".

Nam nhân cũng biết cá tính của Nham Vân, y đích thật là nói ra được thì làm được, nếu y giết hết tân khách thì tới lúc đó hậu quả nhất định không thể lường được, sẽ lại làm bùng nổ ân oán giữa Tà Đế cung cùng Bạch Vân Quan, tới lúc đó tất cả mọi người phải gặp họa, nam nhân có chút hối hận đã nói chân tướng cho y.

Liễu Phong không có nói chuyện thành thân với Nham Vân, trong đó nhất định có nguyên nhân của mình, nam nhân cũng không muốn nhúng tay vào chuyện giữa Nham Vân cùng Liễu Phong, hắn liền câm miệng không có nói gì nữa.

"Hiện tại sao không nói nữa, sợ hãi nói dối bị vạch trần đúng không, sáng nay Liễu Phong mới nói cho ta biết, nói hôm nay y đi xuống núi, bảo ta chờ y trở về, sáng sớm ngày mai chúng ta đi sườn núi cưỡi ngựa du ngoạn".

"……". Nam nhân không biết vì sao Liễu Phong phải lừa Nham Vân, thấy Nham Vân tự tin thì nam nhân dứt khoát tương kế tựu kế, "Thực xin lỗi, vừa rồi đích thật là ta nói dối".

Nham Vân đứng thẳng dậy, nhìn chằm chằm nam nhân: "Không phải ngươi mới vừa nói Liễu Phong thành thân sao? Vì sao nhanh như vậy liền sửa miệng, hiện tại ta đi xem, nhìn xem hỉ yến ngươi nói có bao nhiêu náo nhiệt". Khóe miệng y lộ ra tươi cười châm chọc, lui từng bước để nam nhân đứng thẳng dậy, cùng y mặt đối mặt, mắt đối mắt.

Nam nhân cảm thấy Nham Vân tựa hồ muốn từ đáy mắt hắn tìm kiếm ra sơ hở, hắn nói dối rất dở, cuống quít che dấu: "Căn bản không phải Liễu Phong thành thân, vừa rồi là thuận miệng nói loạn, ta tới Thanh Sơn chính là muốn gặp Liễu Phong, đáng tiếc Liễu Phong đi vắng……". Ánh mắt của hắn có chút mơ hồ, thực dễ dàng làm cho người ta nhìn ra sơ hở.

"Ngươi nói dối". Nham Vân khẳng định ngắt lời nam nhân.

"Ta……". Nam nhân á khẩu, nhưng hắn vẫn cường chống đỡ, "Ta dùng danh nghĩa là Tích Duyên, bởi vì đệ tử của Bạch Vân Quan rất nhiều người mới, cơ hồ cũng không nhận thức ta".

Nham Vân cười nhạo đánh giá nam nhân.

"Tachỉ muốn tới gặp Liễu Phong, ngày mai sau khi gặp Liễu Phong thì ta lập tức xuống núi". Nam nhân nói xong lời nói dối khập khiễng thì hắn căn bản không dám nhìn ánh mắt của Nham Vân.

Nham Vân nâng cằm của nam nhân lên: "Ngươi còn đang nói dối, ánh mắt của ngươi nói cho ta biết ngươi đang gạt ta".

"Ta không……". Nam nhân trở nên chân tay luống cuống.

"Được rồi". Trong con ngươi thản nhiên của Nham Vân tràn ngập vô tình, "Hiện tại ta liền mang ngươi đi đại điện, chứng thật một chút lời ngươi nói là thật hay giả. Nếu có người thì ta liền giết. Nếu không có ai……".

Nham Vân tạm dừng một chút, khinh thường buông cằm của nam nhân ra, ngữ khí nguy hiểm tiến đến bên tai nam nhân, nói xong trừng phạt tàn nhẫn: "Nếu là không có ai thì ta liền cởi sạch ngươi, trói ở trước cửa tiên sư (nơi dạy học) của Bạch Vân Quan, cho ngươi quỳ ở đó một đêm, ngày mai thời điểm thần khóa (lớp học sáng sớm), các đệ tử đều sẽ nhìn thấy bộ dáng chật vật của ngươi".

"Không ——". Nam nhân lắc đầu.

"Nhất định phải". Nham Vân tóm lấy cổ tay của nam nhân, kéo nam nhân đi tới đại điện.

Nam nhân dùng sức nắm chặt trụ cầu trên cầu đá: "Ta không đi, ngươi không thể đối như vậy, ta chết cũng không đi……". Hắn nắm chặt thành cầu, lời của Nham Vân làm cho hắn sợ hãi.

Nam nhân đều không phải là rất sợ chết, hắn chính là sợ bị vũ nhục.

"Không đi cũng phải đi, cho dù ngươi chết thì cũng phải đi mới có thể chết". Nham Vân dùng sức kéo nam nhân, nam nhân nặng nề té trên mặt đất, y còn lôi nam nhân đi về phía trước, y căn bản không để ý sống chết của nam nhân.

"Ngươi hơi quá đáng……". Nam nhân không thể nhịn được nữa, trong lòng hắn khó chịu, "Ta chăm sóc ngươi từ nhỏ tới lớn, cũng không biết ngươi tàn nhẫn như thế, vô tình như thế, ngươi đã sớm muốn ta chết phải không……."

Nham Vân không để ý tới nam nhân, kéo nam nhân đi phía trước.

Nam nhân mấy lần nghĩ muốn đứng lên thì đều không có cơ hội, lực tay của Nham Vân rất lớn, tay của hắn đều sắp bị Nham Vân niết đứt: "Lúc trước ngươi ném ta bệnh nặng ở lại khách ***, cũng chính là muốn ta tự sinh tự diệt, ta không chết, ngươi hẳn là thực ngoài ý muốn đi!". Hắn có chút tức giận, hắn để tay lên ngực tự hỏi, từ trước đến nay hắn cũng không có đối xử không tốt với Nham Vân.

Nam nhân không biết vì sao Nham Vân luôn đối đãi hắn tàn nhẫn như thế.

Nam nhân từng nhắc nhở chính mình rất nhiều lần là Nham Vân còn nhỏ, không hiểu chuyện, không cần so đo với hài tử kém tuổi hắn khá nhiều, nhưng mỗi lần Nham Vân đều hạ nhục hắn, làm cho hắn cảm thấy không có nửa điểm đứng sống phản bác, lại một lần một lần thương tổn hắn, nhưng làm tiền bối lớn tuổi vốn không nên vân cùng Nham Vân, chính là, chính là hắn thật sự sắp tới cực hạn.

Nam nhân nghĩ muốn mặc kệ đều khó, hắn nghĩ muốn làm bộ cái gì cũng chưa phát sinh càng khó, hắn nghĩ muốn vứt bỏ ký ức cùng Nham Vân lại càng thêm không có khả năng, hắn làm không được.

"Nếu ngươi muốn chết như vậy thì ta liền xử lí ngươi ngay tại nơi này". Nham Vân 1 tay kéo nam nhân đứng lên, dĩ vãng khuôn mặt luôn lãnh đạm bị tức giận thay thế, y áp nam nhân trên thành cầu, dùng sức bóp cổ của nam nhân, nửa thân mình của nam nhân đều lơ lửng ở tại bên ngoài, hai tay gian nan vịn cầu.

Đi ra tiểu tiện mà cũng rước lấy phiền toái lớn như vậy.

"Có bản lĩnh thì ngươi giết ta đi". Nam nhân nản lòng thoái chí thốt ra, hắn ở trước mặt tử vong vốn có chút khẩn trương bất an lại đột nhiên trở nên bình tĩnh bất ngờ, "Ngươi giết ta thì Liễu phong cũng sẽ không cùng một chỗ với ngươi, y thích nữ nhân, lại không thích nam nhân, ngươi cho là mỗi người đều sẽ giống ngươi có long dương chi phích (thích giai)!".

Nam nhân một hơi nói rất nhiều, hắn chỉ nhìn thấy sắc mặt của Nham Vân càng ngày càng kém, cổ của

hắn bị người bóp càng ngày càng chặt, hắn càng ngày càng khó chịu, cả khuôn mặt đều trướng tới đỏ bừng, hắn không ngừng ho khan, gió đêm hơi lạnh chui vào cổ tay áo của hắn, thổi y bào của hắn phồng lên, thổi vạt áo hắn lăn lộn, rung động loạt soạt.

"Ngươi dám nói lại lần nữa xem". Con ngươi của Nham Vân như hàn băng, đôi mắt kia giống như có băng mang nở rộ, "Xem ta hiện tại sẽ giết ngươi không". Thanh âm của y trước nay chưa từng có lạnh băng như vậy, làm cho nam nhân cảm thấy cả người lạnh lẻo thấu xương.

"Ngươi không thể đi, ngươi không thể đi, ta cũng sẽ không đi theo ngươi, ngươi hoặc là buông ra, hoặc là đẩy ta đi xuống". Hai tay lạnh như băng của nam nhân phủ kín tay của Nham Vân, hắn muốn tránh thoát kiềm chế của Nham Vân, nhưng thực lực bạc nhược, hắn lại thủy chung đều là phí công mà thôi.

"Muốn chết thì ta sẽ thành toàn ngươi". Khóe miệng Nham Vân lộ ra tươi cười trào phúng, đâm vào hai mắt của nam nhân có chút phát đau, ngay thời điểm nam nhân cho rằng Nham Vân muốn dùng lực đẩy hắn rơi xuống thì hắn lại cảm giác được bàn tay bóp cổ hắn đột nhiên buông lỏng ra.

Nam nhân kịch liệt ho khan.

Nham Vân thế nhưng buông nam nhân ra.

"Ta sẽ không để ngươi chết dễ dàng như vậy, nếu ngươi chết thì Liễu Phong cũng sẽ không tha thứ ta, dù sao giữ ngươi lại, cùng giết ngươi thì căn bản không có khác nhau". Nham Vân đứng ở nơi đó, gió mạnh thổi bay sợi tóc của y, cả người y liền như ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, mặt y diện vô biểu tình coi thường nam nhân, làm cho nam nhân không khỏi kiềm nén ho khan.

Nham Vân không muốn lại dong dài cùng nam nhân, xoay người đi hướng đại điện, gió to thổi vạt áo y bay lên, tóc dài bay múa lộn xộn ở trong gió, có vẻ tùy tiện như vậy.

Nam nhân đuổi theo cước bộ của Nham Vân, đi tới đại điện.

Hiện giờ trong đại điện của Bạch Vân Quan là một mảnh tĩnh lặng, liền ngay cả nam nhân cũng thấy quỷ dị, tất cả cảnh tượng nhiệt náo hôm nay giống như đều là ảo giác, nơi này sớm thu dọn sạch sẽ, tất cả hỉ chúc, thảm, hỉ tự trang sức(trang chí chữ hỉ), toàn bộ đều bị dọn đi, căn bản là tìm không thấy chu ti mã tích (dấu vết để lại) gì, chỉ để lại không khí cả phòng lạnh lẽo.

"Mặc kệ mục đích lên núi của ngươi là gì, nhưng ngươi tốt nhất lập tức xuống núi cho ta, ta không muốn sau khi Liễu Phong trở về thì nhìn thấy loại người nhàn tạp xuất hiện trong Bạch Vân Quan".

Nam nhân bị lời xua đuổi của Nham Vân khiến cho có chút bất đắc dĩ, hắn còn muốn đi biệt viện tiếp tục uống rượu, sao có thể liền xuống núi như vậy, huống chi phải đi cũng phải ngày mai sau khi đánh tiếng từ biệt cùng Liễu Phong mới đi, đây là lễ tiết cơ bản nhất.

Lúc này có 1 đệ tử của Bạch Vân Quan đi qua đại điện ánh sáng u ám, đệ tử kia thấy tình huống không ổn, cúi đầu đi phía trước, làm bộ không phát hiện hai người, nhưng tay Nham Vân duỗi qua liền kéo tên đệ tử kia lại.

Mấy lần tim của nam nhân vọt lên tới cổ.

"Hôm nay chưởng môn của các ngươi đi đâu?". Nham Vân không thân thiện lắm hỏi tên đệ tử kia.

Tên đệ tử kia sợ tới mức hai chân như nhũn ra, cả Bạch Vân quan đều biết Nham Vân đáng sợ, đệ tử kia run rẩy trả lời: "Hôm nay chưởng môn nhân đi xuống núi'. Đệ tử kia sợ tới mức sắp tè ra quần.

Thấy thế thì nam nhân nhíu mày, thật sự là không có tiền đồ.

Nham Vân thả tên đệ tử kia ra, nam nhân bảo đệ tử kia có việc thì đi trước đi, đệ tử kia thành thành thật thật rời khỏi đại điện, mà đáy mắt của Nham Vân lại lộ ra ý vị châm chọc nồng đậm.

"Ta không có lời nào để nói". Nam nhân ung dung đứng tại chỗ, ánh sáng yếu ớt chiếu vào trên người hắn, hắn thực bình tĩnh, thực tự nhiên, hoàn toàn không có nửa điểm sợ hãi, chính là giữa chân mày có chút hơi phiền muộn nói không rõ.

Nói vậy trước đó Liễu Phong có thông báo cho bọn đệ tử này.

Trước đó nam nhân thực thay đệ tử kia chảy 1 phen mồ hôi, mà hiện giờ Nham Vân lại khôi phục cái loại thần thái xem thường hắn như cũ này, hắn cũng không muốn nói thêm cùng Nham Vân nữa.

Giữa bọn họ đã sớm không còn lời nào để nói rồi.

Nam nhân đứng ở trong đại điện, ánh mắt của hắn không cách nào đối diện cùng Nham Vân, Nham Vân tựa hồ cũng không nghĩ muốn nói chuyện cùng nam nhân "kẻ lừa đảo" này, khi nam nhân nghe thấy Nham Vân rời đi thì hắn ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn Nham Vân, Nham Vân nhưng lại đi hướng Thanh Sơn biệt viện.

Nam nhân ngẩn ngơ 2 giây thì vội vội vàng vàng đuổi theo, hắn không thể để Nham Vân đi tới Thanh Sơn biệt viện, bởi vì nơi đó còn có số lượng tân khách không dưới 500 người, hơn nữa Phật Hàng cùng Mạt Đồng cùng với Xích Luyện, còn có Cửu Hoàng đều đang ở đó, tới lúc đó chạm mặt khẳng định sẽ quấy nhiễu tới Liễu Phong động phòng, nếu Nham Vân nhìn thấy nương tử của Liễu Phong thì hậu quả nhất định không tưởng tượng nổi.

Nam nhân ngăn ở trước mặt Nham Vân, chặn đường đi của Nham Vân: "Ta có lời nói với ngươi, hy vọng ngươi cho ta chút thời gian". Hắn ổn định hô hấp, làm cho chính mình thoạt nhìn không lộ ra sự khẩn trương.

Nham Vân không muốn nghe, thực trực tiếp lắc đầu cự tuyệt.

Nam nhân không chịu tránh ra, kiên trì ngăn cản Nham Vân, hắn can đảm nhìn chằm chằm ánh mắt lãnh đạm của Nham Vân, hắn thậm chí đã quên trước đó Nham Vân nói muốn lột sạch hắn, khiến hắn ngày mai mất mặt trước mặt đệ tử của Bạch Vân Quan, hiện tại hắn đều không phỏng đoán được gì cả.

"Thật ra ta lên núi cũng là muốn gặp ngươi". Không biết làm sao nam nhân đã nói ra khỏi miệng, Nham Vân rốt cục cũng bắt đầu liếc mắt nhìn nam nhân, tựa hồ đang chờ đợi nam nhân nói tiếp, tuy rằng con ngươi của nam nhân bình tĩnh như nước, nhưng trong lòng như như tiếng sấm ần ầm, "Ta lên núi ngoại trừ muốn gặp Liễu Phong thì còn muốn nhìn xem ngươi có bình an không".

Nham Vân trầm mặc hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: "Vì sao?". Thanh âm của y thực bình ổn, nghe không ra tình tự gì khác thường.

"Bởi vì……". Nam nhân á khẩu.

Bởi vì không muốn cho Nham Vân tới Thanh Sơn biệt viện mới nói như vậy, nam nhân không biết làm thế nào, dưới ánh mắt lạnh lùng thản nhiên của Nham Vân thì nam nhân lại thảm hại tới không nghẹn ra được nửa chữ.

Dưới ánh mắt dò xét của Nham Vân thì nam nhân chột dạ đỏ mặt, hắn sẽ không nói dối, nhưng lại là ở trước mặt các tổ sư của Bạch Vân Quan, đại điện im lặng chỉ còn lại có tiếng hít thở rất nhỏ của hai người, thanh âm tinh tế kia kéo đài, giống như tiếng thở dài sâu kín.

"Thật sự". Nam nhân nhấn mạnh, lại chột dạ tới nghĩ muốn quỳ gối chuộc tội trước mặt các tổ sư.

"Vì sao phải xem ta bình an hay không?". Nham Vân kéo dài thanh âm, có chút trào phúng nhẹ giọng nói một câu, "Giữa ta cùng với ngươi lại không có gì phần tình cảm gì, hơn nữa ngươi biết rõ ta thích Liễu Phong, cũng sẽ không không biết xấu hổ như vậy chạy tới nói với ta những lời này, da mặt ngươi mỏng như vậy, loại sự tình này ngươi chắc chắn không làm được".

Xong rồi, Nham Vân bắt đầu hoài nghi hắn.

Thấy Nham Vân muốn đi thì nam nhân cắn răng một cái: "Ta bởi vì tưởng niệm ngươi, thích ngươi, cho nên mới đến xem ngươi, ta nói tới gặp Liễu phong là gạt ngươi thôi, ta muốn gặp chính là ngươi". Hắn chậm rãi ngước mắt lên, đôi mắt của hắn như trời quang mênh mông, vẻ mặt phức tạp nhìn chăm chú vào vẻ mặt hờ hững của Nham Vân.

Không hiệu quả.

Hoàn toàn không hiệu quả.

Nam nhân xấu hổ đỏ bừng mặt, hắn không khác gì tự rước lấy nhục, Nham Vân nhìn bộ dáng chân tay luống cuống của nam nhân thì cảm thấy rất thú vị, liền dừng lại 1 lát, ở trong mắt y thì từ trước đến nay nam nhân này thực bình tĩnh như nước, lúc này lại cũng có chút khẩn trương, y đang đợi nam nhân tiếp tục, nhưng mà y không có tính nhẫn nại, rất nhanh sẽ mất bình tĩnh.

Thấy Nham Vân còn muốn đi thì nam nhân dứt khoát chủ động ôm chặt Nham Vân từ phía sau: "Ngươi đừng đi, ta còn chưa nói xong, ta thực còn có lời còn chưa nói ra……". Hắn hơi hơi cúi đầu, lông mi kia che lại đáy mắt cực kỳ hỗn loạn.

Nam nhân đã vậy còn không biết xấu hổ chủ động ôm Nham Vân, hắn đang trong hỗn loạn nên không có phát hiện Nham Vân bất động, nhưng hắn còn không ngừng siết chặt cánh tay, hắn lo lắng Nham Vân rời khỏi.

"Ta thích ngươi, ta thích ngươi, ta thật sự thích……". Trong mắt nam nhân đã ươn ướt, hắn cơ hồ sắp bị lời nói của chính mình sặc tới khóc ra, hắn biết nó có nghĩa gì, hắn vì giữ Nham Vân lại mà nói ra loại lời nói này, sẽ bị Nham Vân đối xử như thế nào thì hắn đều rất rõ ràng, nhưng mà hắn cũng không sợ hãi.

"Ngươi thích ta?". Thanh âm của Nham Vân rầu rĩ, bởi vì y đưa lưng về phía nam nhân nên nam nhân nhìn không rõ vẻ mặt của y, càng không biết trong con ngươi y tràn ngập khinh thường cùng khinh thị.

Nham Vân một chút cũng không để ý nam nhân "thích" y, y căn bản đều không có một chút tình cảm đối nam nhân, nghe được thổ lộ của nam nhân thì y ngoại trừ tức cười ra thì y cảm thấy còn có chút ghê tởm, nhưng không tới mức làm cho y ói ra, bởi vì trên khuôn mặt không thể phù hợp thẩm mỹ của nam nhân thế nhưng có chút vặn vẹo, trong mắt y không chấp nhận được một chút hạt cát, y như thế nào cho phép người yêu của chính mình là 1 loại mặt hàng này.

Cho nên Nham Vân cũng chỉ là nghe một chút thôi.

Căn bản không có để ở trong lòng.

Nam nhân "thổ lộ" thì mới đầu làm cho Nham Vân có chút kinh ngạc, nhưng thần sắc kinh ngạc này cũng chỉ trong một cái chớp mắt của y rồi biến mất, sớm liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Từ trước đến nay nam nhân đều thực "thanh cao" ở trong mắt Nham Vân, đã vậy còn quá ăn nói khép nép giữ y lại, miệng y hàm chứa vài tia tươi cười quỷ dị ngay cả chính y đều khó có thể phát hiện.

Tích Duyên nam nhân này thật không biết xấu hổ.

Rõ ràng biết y thích Liễu Phong, còn chạy tới Bạch Vân Quan cản trở Nham Vân phát triển cùng Liễu Phong, còn nói ra lời nói không biết xấu hổ như vậy, rất không biết xấu hổ.

Nham Vân vừa ở trong lòng mắng nam nhân, nhưng không phủ nhận nghe được tiền chưởng môn Bạch

Vân Quan, trước linh vị của các tổ sư gia Bạch Vân Quan thổ lộ với y thì trong lòng y nhiều nhiều ít ít có chút dục vọng chinh phục, cùng cảm giác khống chế đắc ý.

Nham Vân hất tay nam nhân ra, nam nhân còn muốn ôm Nham Vân nhưng lại bị y đẩy ra, y tựa hồ giống như ngại bẩn vỗ vỗ y phục của chính mình, mới ngẩng đầu nhìn hướng vẻ mặt vô lực của nam nhân.

"Vậy người mà ngươi tìm thật ra là ta mà không phải Liễu Phong". Trên mặt Nham Vân không có biểu tình dư thừa, nhưng nhìn thấy vẻ mặt thụ thương của nam nhân thì trong lòng y bốc lên một cỗ khoái cảm khó hiểu, "Ngươi tìm đến ta, chính là vì nói nhưng lời nói mắc ói này sao? Hay là ngươi muốn điểm khác?". Khóe miệng dần dần lộ ra một mạt tươi cười hơi giễu cợt.

"Ta……". Nam nhân bị Nham Vân nhìn mà có chút lạnh run.

"Ta hỏi ngươi, ngươi nói ngươi thích ta, vậy thích bao nhiêu?". Nham Vân từng bước một tới gần nam nhân, hơi thở tràn ngập áp bách kia khiến cho nam nhân lui từng bước một về phía sau.

"Thích chính là thích, còn có thể có bao nhiêu thích chứ". Nam nhân thấp giọng nói xong, cũng không dám nhìn Nham Vân, hắn không phải nhát gan, cũng không phải thẹn thùng, là không muốn nhìn đôi mắt trào phúng của Nham Vân.

Nham Vân bất mãn: "Ta đây tin tưởng ngươi như thế nào, dù sao ngươi cũng phải có chút hành động chứng tỏ chứ". Y lạnh lùng thản nhiên nhìn chằm chằm nam nhân, y 1 thân tử sam dưới ánh sáng yếu ớt càng có vẻ nhu lượng (phát sáng + mềm mại) cùng hoa quý.

Nam nhân không biết đá trúng vật gì đó, hay là bị khí thế khí thế của Nham Vân áp bách mà hắn té trên mặt đất, nhưng còn đang tiếp tục lui về phía sau, cho tới khi Nham Vân bức hắn tới mức muốn lui không thể lui nữa, lưng của hắn chống lên trên cột đá lạnh như băng, Nham Vân đứng ngược chiều ánh sáng ở trước mặt hắn, thân ảnh cao lớn kia tràn ngập cảm giác áp bách làm cho chân hắn mềm nhũn tới không đứng dậy được.

Nam nhân biết Nham Vân đang dùng linh khí bức lui hắn, tạo áp lực với hắn, làm cho không thể đứng thẳng.

Cho tới khi Nham Vân ngồi xổm trước mặt nam nhân, y nắm cằm của nam nhân, khiến nam nhân ngẩng đầu nhìn y: "Thích của ngươi cũng chỉ là nói miệng mà thôi, không có hành động thực tế, cái này mà kêu là thích sao, ngươi ít ở trong này làm ta ghê tởm đi, ngươi tưởng ngươi dùng loại tiểu kỹ xảo này có thể chia rẽ giữa ta ta cùng với Liễu Phong sao? Ngươi không tự soi gương bộ dáng của chính ngươi đi, nếu ngươi là mỹ nhân khuynh quốc thì có lẽ ta sẽ động tình đối với ngươi, đáng tiếc……". Y tiếc nuối lắc đầu, con ngươi kia tràn đầy ý cười lại tràn ngập châm chọc.

Nam nhân cảm thấy ánh mắt đều sắp bị biểu tình của Nham Vân đâm bị thương, hắn nhìn Nham Vân, hiểu được ý tứ của Nham Vân, cúi đầu, giơ tay chậm rãi cởi vạt áo của chính mình.

"Ta sẽ chứng minh cho ngươi xem". Khi nam nhân nói chuyện thì thanh âm rất thấp, thấp tới cơ hồ nghe không thấy.

Nham Vân dán mắt nhìn nam nhân 1 lát, đột nhiên giơ tay tóm lấy tay của nam nhân, ngăn cản động tác của nam nhân lại, nam nhân nghi hoặc giương mắt nhìn Nham Vân, đầu tiên đưa tới chính là đôi môi của Nham Vân.

225. Chương 225

Nham Vân lại tiến đến bên môi của nam nhân, nhưng không có hôn nam nhân……..

Nam nhân ngước mắt lên, im lặng nhìn chăm chú vào Nham Vân, lúc này nam nhân dị thường ôn hòa, cùng bộ dáng rất nhiều năm trước chồng chéo cùng một chỗ, làm cho Nham Vân nhất thời ngây người.

"Ngươi tìm đến ta, nói nhiều như vậy, ồn ào nửa ngày, chính là muốn làm cái này?". Đôi mắt bình tĩnh của Nham Vân lẳng lặng nhìn chằm chằm thần tình lay động của nam nhân, y vừa nói thì 1 bàn tay đã chậm rãi phủ lên bên hông mẫn cảm của nam nhân rồi vuốt ve qua lại, nhìn thấy trong mắt hơi hơi ướt át kia của nam nhân có chút run rẩy, lời nói ái muội của y vừa chuyển thì thấp giọng cười nhạo một câu, "Ngươi liền cơ khát như vậy a, khẩn cấp nghĩ muốn bị ta ôm?".

Nam nhân không nói chuyện, hắn biết Nham Vân tin hắn rồi.

Hắn nhìn Nham Vân, chần chờ gật đầu, hắn một mực kéo dài thời gian, nghĩ biện pháp làm cho Nham Vân không đi Thanh Sơn biệt viện, trong lòng nam nhân có chút sốt ruột, đêm nay là trăng tròn 15, vì sao Nham Vân còn chưa phát tác mao bệnh của y nữa……

Nham Vân túm nam nhân từ trên mặt đất lên, nam nhân không biết y muốn dẫn mình đi nơi nào, chỉ cần không đi Thanh Sơn biệt viện thì đi đâu cũng được, nam nhân tùy ý y kéo mình đi phía trước, đi được 1 lát, nam nhân phát hiện bất thường, y đang mang nam nhân đi tới nơi Liễu Phong ở, đêm nay Liễu Phong chính là phải cùng tân nương ở đây viên phòng……

Mới vừa đi tới phiến rừng trúc đen ở trước sân chỗ Liễu Phong thì nam nhân khẩn cấp kéo Nham Vân lại: "Ngươi đây là muốn dẫn ta đi đâu? Chúng ta tùy tiện ở địa phương nào đều có thể, vì sao phải tới nơi này?". Thời điểm nói chuyện thì hắn có chút hổ thẹn, tùy tiện ở địa phương nào đều có thể, chứng minh hắn thực tùy tiện, rất tiện lợi.

"Sao?". Nham Vân xoay người lại nhìn nam nhân, lộ ra không kiên nhẫn, "Không phải ngươi muốn làm Liễu Phong sao? Đêm nay để ngươi ngủ giường của Liễu Phong. Để ngươi thỏa nguyện, ngươi xem ta đối với ngươi tốt như vậy, ngươi cần phải ra sức hầu hạ ta, nếu không lần sau ta sẽ không lại ôm ngươi". Y khai ân "ban cho" nam nhân một câu, giống như đây là y ban ân cho nam nhân.

Nam nhân bị Nham Vân chọc tức tới nghĩ muốn buông tay chạy lấy người, hắn túm Nham Vân đang muốn bước vào Tê Phong viện, hắn dùng sức kéo Nham Vân lại, ngay cả chính bản thân hắn đều kinh ngạc mình lại dùng khí lực lớn như vậy, Nham Vân không hề phòng bị thiếu chút nữa bị hắn kéo ngã, lúc này hắn mới phát hiện sắc mặt của Nham Vân rất khó coi, tựa hồ muốn phát tác…….

"Ngươi làm sao vậy?". Nam nhân tiến lên đỡ Nham Vân, nhỏ giọng hỏi Nham Vân, "Có phải lại muốn phát tác hay không? Đêm nay trăng tròn, ta biết ngươi mói khi tới đêm trăng tròn thì thắt lưng đều rất đau…….". Hắn chậm rãi rủ mắt xuống, để ý cước bộ của Nham Vân, bước chân của Nham Vân rất không ổn định, hắn an ủi giơ tay xoa xoa thắt lưng của Nham Vân.

Nham Vân sửng sốt nhìn về phía nam nhân, nhưng không có ngăn cản.

"Ta không muốn đi chỗ của Liễu Phong, ta không muốn ngủ giường của Liễu Phong…….". Nam nhân gằn từng tiếng nói với Nham Vân, ánh mắt nhu hòa kia của hắn dừng ở trên mặt hơi tái nhợt của Nham Vân, sắc mặt của Nham Vân càng ngày càng khó coi, hiển nhiên là đau đớn.

"Ngươi ít nói nhảm".

"Bằng không, chúng ta đi chỗ ngươi cũng tốt mà, bên chỗ ngươi yên tĩnh, hơn nữa lại thuận tiện, không phải sao…….". Nam nhân rất muốn tát mình 1 bàn tay, nhưng dưới loại tình huống này thì hắn chỉ có thể nói như vậy.

Nham Vân chỉ là nhìn nam nhân, không có lại dùng ngôn ngữ ác ý thương tổn nam nhân, bởi vì hiện tại y đều không có khí lực, làm sao còn có tâm tư cùng nhàn tâm châm chọc nam nhân……

"Đỡ ta vào phòng đi, muốn đi trong phòng của Liễu Phong". Nham Vân động động môi, thanh âm của y rõ ràng yếu ớt đi một ít, thái độ của y thực kiên quyết, nhưng nam nhan lại đỡ y trở về phòng của chính y.

Tuy rằng nam nhân rất nhiều năm không quay về Bạch Vân Quan, nhưng phòng của Nham Vân ở đâu thì hăn vẫn biết, Nham Vân vừa rồi còn hăng hái thì hiện tại cũng im lặng, y chỉ có thể tùy ý nam nhân dìu y trở về phòng, nam nhân cơ hồ là nửa ôm y dìu trở về, dọc theo đường đi y đều nghiêng đầu có chút đăm chiêu nhìn nam nhân chằm chằm, cho tới khi nam nhân cảm thấy y càng ngày càng vô lực thì nam nhân mới "ném" y ở trên giường.

Đáy mắt Nham Vân hiện lên tức giận, Tích Duyên nam nhân này cũng dám thừa dịp thời điểm y phát tác mà đối đãi y như vậy, y vừa định đứng dậy cho nam nhân chút giáo huấn, chính là còn chưa đứng vững lại té xuống, thắt lưng của y rất đau, đau tới sắc mặt y trắng bệch, thậm chí cả người đều cong lại, té vào trên giường, hơi động sẽ hắn.

Thật ra có đôi khi nam nhân cảm thấy Nham Vân không thích Liễu Phong lắm, nếu thật sự để ý như vậy thì sẽ không mang theo những người khác tới trong phòng người mình thích làm loạn.

Nhưng Nham Vân lại để ý Liễu Phong như vậy, điều này làm cho nam nhân cảm thấy Nham Vân thực

mâu thuẫn, có lẽ ngay cả chính bản thân Nham Vân đều không rõ ràng lắm, rốt cuộc là chấp nhất đối Liễu Phong thanh cao hay là một loại thói quen.

Động tác nam nhân ném Nham Vân lên trên giường một chút cũng không ôn nhu, đau tới sắc mặt Nham Vân càng thêm tái nhợt, nhất thời Nham Vân cảm thấy chính mình bị lừa, bởi vì nam nhân rõ ràng biết được tối nay hắn muốn phát tác, trước đó lại cố ý ở đó kéo dài thời gian, trong đó nhất định có cổ quái.

"Ngươi lại gạt ta". Thanh âm của Nham Vân thực suy yếu.

"Thực xin lỗi, ta bất đắc dĩ (buộc lòng phải làm vậy)". Tuy rằng thời điểm nam nhân nói chuyện thực hổ thẹn, nhưng lại tràn ngập nhục nhã đối chính mình, hôm nay hắn đi tới nhất bộ hiểm kì này, nếu vừa rồi Nham Vân chưa phát tác thì hôm nay hắn khẳng định đi không được.

Nếu không phải nam nhân dùng loại phương pháp hạ đẳng này giữ Nham Vân lại thì đêm nay gặp nạn chính là Cửu Hoàng cùng Mạt Đồng, ở đây trừ bỏ tân khách ra, chỉ có Cửu Hoàng cùng Mạt Đồng cũng sẽ không đánh lại Nham Vân, tới lúc đó Phật Hàng nhất định là tọa sơn quan vọng (ngồi xem), mà Xích Luyện cũng sẽ không ra tay trợ giúp, tới lúc đó Liễu Phong xuất hiện, Phật Hàng cùng Xích Luyện nói không chừng còn có thể ngăn chặn Liễu Phong, ngăn Liễu Phong giải vây, sau khi chờ Nham Vân giết sạch những người đó, hết thảy đều muộn rồi, hắn cũng không phải không kiến thức qua cảnh tượng Nham Vân cuồng sát một trận ở Cửu Tiên trấn.

"Nếu hôm nay ngươi đi ra ngoài, sau khi chết nhất định sẽ xuống 18 tầng địa ngục". Nam nhân bình tĩnh nở nụ cười, hắn ngồi ở trước bàn uống trà, thản nhiên bình tĩnh như thường.

"Ngươi cười cái gì?". Thanh âm vô lực của Nham Vân có chút tức giận, nam nhân này cũng dám cười nhạo y, cũng dám minh mục trương đảm (trắng trợn) cười nhạo y như vậy, y chỉ cảm thấy trong óc ong ong, đau đớn làm cho y căn bản không xuất lực được, mỗi khi trăng tròn là thời điểm y yếu ớt nhất.

"Ta cười ngươi có đôi khi rất khờ dại, ta nói ngươi liền tin tưởng". Nam nhân lớn mật, hiện tại không báo thù, về sau chỉ sợ không có cơ hội, hắn ẩm ẩm trà, "Trà này sao lại có vị chua thế này". Hắn nói lời ẩn ý xong nhìn về phía Nham Vân đau tới không dậy nổi thắt lưng, Nham Vân lập tức liền lĩnh hội tới ý tứ trong lời nói của hắn.

Nam nhân này luôn thường thường thản nhiên nói chuyện, nhưng Nham Vân luôn cảm thấy một câu nói vớ vẩn của nam nhân giống như đang cười nhạo y, chế giễu y, điều này làm cho y không chịu được mà nói ra những lời tổn thương nam nhân.

"Mỗi ngày đều có người tới đổi trà, là miệng ngươi có vị chua".

"Cho dù miệng ta có vị chua thì cũng tốt lắm". Nam nhân thản nhiên nói một câu, nhưng nghe vào ta lại giống như là đang nhường nhịn tiểu hài tử, điều này làm cho Nham Vân luôn sĩ diện có chút không nhịn được, y khi nào cần nam nhân nhường nhịn y, nếu hiện tại y có thể động thì xác định vững chắc xông lên tát cho nam nhân mấy cái, để nam nhân ít ở trong này đắc ý.

Nam nhân đứng lên, xoa xoa mồ hôi trên trán, khôi phục nhất phái bình tĩnh tự nhiên: "Ta biết ngươi đáp ứng Liễu Phong 10 năm không xuống núi, ta hi vọng ngươi ở trên núi hảo hảo suy ngẫm, mặc kệ tương lai ngươi cùng Liễu Phong như thế nào, hôm nay sau khi từ biệt, ta cũng sẽ không lại lên Thanh Sơn, nếu ngươi thật sự thích Liễu Phong như vậy thì cũng đừng lại làm càn trong Bạch Vân Quan.

"……."

"Đừng làm cho Liễu Phong khó xử, càng đừng làm loạn cùng với người khác". Nam nhân trầm mặc 1 lát, tiếp tục nói: "Thật ra có đôi khi ta cảm thấy ngươi cũng không có thích Liễu Phong như vậy……".

Nam nhân cư cao lâm hạ nhìn Nham Vân, con ngươi đạm mạc như nước vẫn bình tĩnh như vậy, làm cho người ta cảm thấy thoải mái như vậy, cảm thấy thả lỏng, Nham Vân giật mình có loại ảo giác, giống như quay lại rất nhiều năm trước, tươi cười của nam nhân này là ôn nhu như vậy, dáng người của nam nhân bất phàm, một thân tiên linh khí, làm cho người ta có 1 loại cảm giác an toàn khó có thể ngôn ngữ.

Nam nhân cuối cùng vẫn là che giấu mục đích lên núi, chuyện giải quyết tốt hậu quả sẽ để lại cho Liễu Phong xử lý, hắn chỉ cần đêm nay Mạt Đồng cùng Cửu Hoàng an toàn là được, cái khác thì hắn cũng vô pháp bận tâm.

Sắc mặt Nham Vân tái nhợt té vào trên giường, y nhìn chằm chằm nam nhân đi tới đi lui ở trong phòng, y sớm cảm thấy đêm nay nam nhân khác thường, nam nhân này như thế nào có thể đối y nói ra 2 chữ " yêu thích", nhưng lại chủ động ôm y, không có khả năng, y vừa rồi lại bị mê hoặc nhất thời, nhưng hiện tại nhớ tới thì y cảm thấy chính mình bị nam nhân đùa giỡn.

"Hôm nay không phải ngươi tới bồi ta ngủ sao?". Thanh âm của Nham Vân suy yếu tới run rẩy, thân thể hắn y đang phát run, có thể thấy được trình độ đau đớn kia rất dữ dội.

"Hiện tại ngươi ngủ được với ta sao?". Nam nhân đi tới đi lui ở trong phòng, khi hắn nói chuyện thì đôi mắt mang ý cười, vẻ mặt ôn hòa nhìn về phía Nham Vân, "Hiện tại ngươi không có khí lực, như thế nào cũng phải chờ ngươi tốt lên rồi nói sau".

Thanh âm của nam nhân rất nhẹ, thực đạm, nhưng nghe ở trong cái lổ tai của Nham Vân thì có vẻ như vậy không sao cả, nam nhân này thật sự là được voi đòi tiên, thế nhưng thừa dịp thời điểm y không động đậy được lại dám cười nhạo y.

Nham Vân bị khiến cho bực mình, một ngực đầy hờn dỗi.

Nam nhân đương nhiên cũng chỉ là nói nói thôi, đêm nay hắn đã đủ mất mặt rồi, tôn nghiêm hắn duy trì nhiều năm như vậy, giống như đều bị tan rã, hắn thế nhưng không biết liêm sỉ hướng Nham Vân "thổ lộ". Nhớ tới thì chính hắn đều cảm thấy khó chịu, cho dù là giả nhưng vẫn bị chà đạp.

"Ta đi ra ngoài một chút, lập tức trở về, ngươi đừng chạy loạn". Nam nhân xoay người đi ra ngoài, nhưng lời nói của hắn giống như đang ra lệnh cho Nham Vân, Nham Vân đau tới nhíu chặt mày. Nam nhân này

thế nhưng liền đào tẩu dưới mí mắt y như vậy.

Khuôn mặt tinh xảo kia của Nham Vân đổ mồ hôi, đau đớn bên hông khiến cho y vô cùng đau đớn, kẻ hăng hái cùng tùy tiện lạnh lùng ở nửa canh giờ trước đã sớm biến mất vô tung vô ảnh, hiện giờ trên mặt của y sớm bị vẻ mặt suy yếu cùng đau đớn thay thế.

Thời điểm trước khi nam nhân đi thì thắp 1 ngọn nến lên trên bàn, ánh nến lờ mờ kia ẩn ẩn lay động, tầm nhìn trong phòng thực mờ mịt, Nham Vân đau đớn té lên trên giường, thời điểm phát tác từng tháng của y đều đau đớn như thế, Trảm Hồn ấn bên hông của y ẩn ẩn phát ra hồng quang yếu ớt, y cho rằng nam nhân đi rồi, nhưng mà không bao lâu thì nam nhân ôm một đống lớn ván gỗ cùng dây thừng đã trở lại.

Nham Vân cảnh giác theo dõi nam nhân, nam nhân thần sắc tự nhiên buông ván gỗ xuống, ngồi xuống nghỉ ngơi 1 lát, còn uống mấy ngụm trà giải khát, y nhìn thấy dáng vẻ thảnh thơi thong dong của nam nhân thì nghĩ muốn phát giận rồi lại không khí lực.

"Đêm nay ngươi hảo hảo nghỉ ngơi ngay tại trong phòng, ngươi yên tâm, ta sẽ không chào tạm biệt Liễu Phong. Nếu ngày mai Liễu Phong trở về thì ngươi chuyển cáo y, ta đã rời đi là được, nếu ngươi không muốn y biết ta tới thì cũng có thể.". Nam nhân vừa nói vừa lấy ván gỗ đóng đinh bịt kín toàn bộ cửa sổ trong phòng của Nham Vân……..

Nham Vân nhìn thấy động tác của nam nhân thì đau đớn trên mặt chuyển qua tức giận, y rất muốn đứng dậy, nhưng mà vừa muốn đứng lên lại nặng nề té xuống, đứng lên té xuống thật nhiều lần.

Nam nhân cũng phát hiện Nham Vân oán khí tận trời nhìn hắn chăm chú, hắn thản nhiên liếc mắt nhìn Nham Vân một cái, hỏi Nham Vân muốn làm cái gì, Nham Vân không để ý tới hắn mà tiếp tục muốn đứng dậy, hắn thấy Nham Vân đau tới sắp hôn mê thì chỉ bình tĩnh nói một câu: "Đừng lãng phí khí lực".

"Ngươi, con mẹ nó……..". Nham Vân tức tới nói tục, nam nhân này thế nhưng nghĩ muốn nhốt y ở trong phòng, y chỉ cảm thấy Tích Duyên nam nhân này có bệnh, đuổi đều đuổi không đi như vậy.

"Mắng chửi thì cứ mắng chửi đi, dù sao lần này mắng xong thì về sau ngươi cũng không có cơ hội mắng ta nữa".Nam nhân cầm cây búa "bộp bộp bộp" đóng chặt đinh lên ván gỗ.

"Lần trước ngươi cũng nói như vậy". Nham Vân phản bác lại 1 câu.

Nam nhân hơi nhíu mày, nhưng giữa chân mày rất nhanh liền giãn ra: "Lần trước ta cho rằng ta sắp chết". Liền ngay cả Nham Vân cũng không nghe ra tình tự trong lời nói của nam nhân.

Nham Vân trầm mặc.

Nham Vân té vào trên giường, tức giận nhìn chằm chằm thân ảnh bận rộn của nam nhân, cho tới khi nam nhân bịt thật kín các cửa sổ không chừa 1 khe hở nào, thấy nam nhân ngồi ở trước bàn nghỉ tạm thì trong

lòng y rất là bất mãn, y không muốn nói chuyện, cũng không muốn nhìn tầm mắt nam nhân hướng tới chỗ y, y không rõ nam nhân này đang nghĩ muốn cái gì, lúc trước y bỏ nam nhân lại dưới chân Thanh Sơn, vô cùng vô tình để nam nhân tự sinh tự diệt, nhưng nam nhân này thế nhưng lên núi tìm đến y, con mẹ nó thực buồn cười tới cực điểm.

Nham Vân rất ít nói tục, nhưng nam nhân tâm tình đạm bạc này luôn có bản lĩnh làm cho y nói ra lời nói đả thương người, thậm chí tức giận tới nỗi ngực y buồn bực tới khó chịu, hành động lơ đãng của nam nhân liền giống như đang thị uy với y.

"Nhân sinh trên đời ngắn ngủn mấy chục năm mà thôi, cần gì khiến cho nghiệp chướng nặng nề như vậy, ta dạy ngươi từ nhỏ như thế nào". Nam nhân thở dài, hắn cảm thấy Nham Vân tâm cao khí ngạo như vậy, chưa nếm thử khó khăn của nhân gian thì căn bản là không hiểu nhân tính chân lý, "Ngươi nói lừa ngươi cũng tốt, nói ta không biết xấu hổ cũng được, tại thế gian này, đất trời mênh mông, trong biển trời bao la, chư thiên coi vạn vật như con kiến, cá lớn nuốt cá bé, người thắng làm vua người thua làm giặc, nếu ngay cả đạo lý này còn không biết thì sao có thể sống chứ?".

Đây chính là đạo lý sinh tồn đơn giản mà thôi……

"Ngươi lại không sợ chết……". Thanh âm yếu ớt của Nham Vân suy yếu vô cùng, thật giống như sắp tắt thở, y nắm chăn, đau tới nghiến răng, nhưng đôi mắt của y lại gắt gao nhìn chằm chằm nam nhân đang uống trà.

Ai sẽ không sợ chết?

Cho dù người trên thế gian trải qua biển khổ, nhưng như trước chỉ có số ít người chọn lựa tự sát, khó khăn hơn nữa thì đều phải vượt qua, mà thường thường người không thể thừa nhận thì chạy trốn lựa chọn tự sát, sau khi chết cũng không có thể lại kiếp sau làm người, chính là rơi vào súc sinh đạo, thậm chí cô hồn dã quỷ này căn bản không được đầu thai, ngay cả súc sinh đều không được làm, cuối cùng chỉ có thể hôi phi yên diệt (tan thành tro bụi).

Nam nhân trầm mặc 1 lát, hắn vừa uống trà vừa dùng ngữ khí bình tĩnh nói: "Thật ra ta cũng không muốn chết, bởi vì hiện tại trên đời này còn có người đáng để ta sống tiếp".

Thanh âm thành thục lại ổn trọng của nam nhân khe khẽ quanh quẩn ở trong phòng, thanh âm hồn nhiên lại ôn hòa kia như gió xuân, sau khi hắn nói xong thì sẽ không nói nữa, tiếp đó Nham Vân cũng trầm mặc.

Nam nhân dùng dây thừng thô chắc trói chặt Nham Vân lại, bốn phía đều buộc chặt, hắn không nói 1 lời mà làm việc, tùy ý Nham Vân vô lực nắm chặt vạt áo của hắn.

"Muốn đánh ta?". Nam nhân nhướn mắt nhìn Nham Vân, thấp giọng nói một câu, "Hiện tại ngươi cũng không có khí lực kia".

"Ngươi……". Nham Vân nổi cáu.

Nam nhân tiếp tục trói chặt Nham Vân, trói chặt cả người Nham Vân rồi thắt nút thật chặt, hắn dùng dây thừng quấn quanh thắt lưng của Nham Vân, dùng sức siết chặt, Nham Vân đau tới hai mắt phiếm hồng nhìn hắn chòng chọc, giống một đầu dã thú bị thương tức giận, Nham Vân dùng lời nói sỉ nhục hắn, hắn đã nghe tới chết lặng rồi, Nham Vân tựa hồ cảm thấy không thú vị cũng liền ngậm miệng không nói nữa.

Nhưng một lát sau Nham Vân nhìn thấy nam nhân cầm dây thừng quăng lên xà nhà, y cảnh giác đánh giá nam nhân, đang muốn cảnh cáo nam nhân đừng làm càn thì lại nhìn thấy nam nhân cười cười với y, dùng sức kéo dây thừng, cả người y treo lơ lửng lên.

"Ngươi thả ta xuống dưới". Nham Vân giận dữ nhìn nam nhân, nam nhân này cũng dám treo y lên, y lại không dám lộn xộn, vừa động thì thắt lưng cũng rất đau, con mắt lãnh đạm của y đã sớm bị tức giận thay thế, nhưng lại mơ hồ lộ ra một chút không cam lòng, "Tích Duyên……". Y đột nhiên mềm giọng, gọi tên của nam nhân, điều này làm cho nam nhân sửng sốt một chút.

Nam nhân ngẩng đầu nhìn Nham Vân, thật giống như đang nhìn tiểu hài tử: "Sao nào?". Hắn dùng lực cột chắc dây thừng, quấn dây thừng cách chỗ Nham Vân treo lơ lửng rất xa, dùng sức buộc cái nút thắt.

Hai tay Nham Vân bị quặp ra sau lưng, trói ở ở sau người, y mềm giọng gọi nam nhân một tiếng: "Liễu Tích Vân……". Lần này y gọi bổn danh (tên thật) của nam nhân, thanh âm kia có chút ý tứ thỏa hiệp.

"Sao nào?". Sau khi nam nhân cột chắc dây thừng, đi trở về bên người Nham Vân, đứng ở tại chỗ nhìn Nham Vân chằm chằm, hoàn toàn không có ý tứ cởi bỏ dây thừng cho Nham Vân.

Nham Vân thấy không có tác dụng gì thì trong lòng chồng chất tức giận, khiến cho sắc mặt của y không ngừng biến hóa, thấy nam nhân sắp đi khỏi thì y lên tiếng: "Tiện nhân, mau thả ta ra……".

Bốp ——

Nam nhân trở tay tát Nham Vân 1 cái, tiếng bạt tai vang dội kia dập tắt 1 phòng đang ồn ào……

Nham Vân bị ngây ra.

Nhiều năm trôi qua như vậy mà nam nhân chưa bao giờ đánh y, y chưa từng bị những người khác đánh qua, Nham Vân thân là môn chủ của Nham môn, cao cao tại thượng, được vạn người kính ngưỡng, cho tới bây giờ không ai dám tát y như vậy.

"Một cái tát này là đánh ngươi vì đã mắng ta". Nam nhân biết Nham Vân thích sỉ nhục hắn, nhưng đêm nay hắn đã nhịn Nham Vân lâu rồi, "Nếu ngươi còn muốn mắng thì có thể tiếp tục……".

"Ngươi không biết xấu hổ1 . Sau khi Nham Vân mắng xong thì trong lòng hả hê.

Nhưng ngay sau đó lại bị nam nhân cho 1 bạt tai, bên mặt Nham Vân bị nam nhân tát tới có chút đỏ lên, nam nhân cũng không muốn đánh y, chỉ là muốn để y nhớ kỹ đây là giáo huấn.

Nam nhân thấy Nham Vân không phục thì thản nhiên hỏi Nham Vân: "Còn muốn mắng?".

Nham Vân không nói lời nào, giờ phút này dưới lông mi thật dài của y thì đôi mắt sáng như sao của y gắt gao nhìn nam nhân chòng chọc, giống như muốn chọc thủng 1 cái lỗ lớn trên người của nam nhân.

"Còn muốn mắng thì tiếp tục, ta sẽ không ngăn cản ngươi". Khóe miệng của nam nhân hàm chứa ý cười, Nham Vân bỗng nhiên cảm thấy nam nhân thành thục này lại thực khó hiểu……

"Đồ âm hiểm".

Bốp ——

"Đồ đê tiện!"

Bốp ——

"Ngươi làm cái gì lại cứ đánh ta, là ngươi nói cho ta mắng, ngươi con mẹ nó……".

Bốp ——

Nham Vân rốt cục hiểu được "mục đích" hôm nay nam nhân tới Bạch Vân Quan, là vì tìm y báo thù, nếu không vì sao cố tình phải chọn đêm này tháng này, lúc này là lúc y yếu nhất.

Tay của nam nhân đều đánh tới phát đau, hắn vốn muốn tìm cái chổi lông gà, nhưng mà không tìm được, hắn nhìn nhìn khuôn mặt tuấn tú bị hắn đánh tới phiếm hồng của Nham Vân, có chút không đành lòng, nhưng Nham Vân cũng giống như chỉ bị muỗi chích, giống như không đau không ngứa.

Thật ra Nham Vân đau muốn chết, chính là cố nén không thốt ra mà thôi……

Thần tình khuôn mặt Nham Vân lạnh lùng, đôi mắt cũng hàm chứa tức giận, dung nhan sắc mặt đơn bạc kia dưới ngọn đèn lờ mờ lộ ra thần tình yếu ớt, trong con mắt xinh đẹp dưới lông mi dày mà tự nhiên của y mơ hồ có chút phiếm hồng cùng ướt át……

Là giận.

Là hận.

Là vướng mắc phức tạp…….

226. Chương 226

Nam nhân treo Nham Vân lơ lửng ở giữa phòng, quan sát tình huống của Nham Vân 1 lát, phát hiện sắc mặt Nham Vân trắng bệch nhưng chưa chết được thì hắn mới yên tâm, hắn chính là nghĩ muốn cho Nham Vân một chút giáo huấn, tuy rằng như vậy có chút lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nhưng đây là cơ hội duy nhất của hắn, hắn rất thảnh thơi thuyết giáo đối Nham Vân, nhưng Nham Vân thờ ơ thì hắn cũng không nói nữa.

"Ta đi đây". Trước khi đi nam nhân nhìn Nham Vân 1 cái, còn cố ý hỏi Nham Vân uống nước hay không.

"Mau cút". Nham Vân không cảm kích, cũng không thèm nhìn nam nhân.

Nam nhân vốn còn muốn nhắc nhở Nham Vân hai câu, nhưng thấy thái độ này của y thì nam nhân trực tiếp đóng mạnh cửa lại, cầm khóa lớn khóa cửa phòng của Nham Vân lại, lại đóng ván gỗ lên, bịt khá kín.

Nam nhân phân phó đệ tử của Bạch Vân Quan, tìm nhiều người trong coi bên ngoài phòng của Nham Vân, đừng để Nham Vân đi ra, nếu Nham Vân yêu cầu mở cửa thì cứ làm như không có nghe thấy, đêm nay Nham Vân không thể làm ra chuyện gì được, lúc này nam nhân mới yên tâm trở lại biệt viện tiếp tục uống rượu.

Thanh Sơn biệt viện.

Đang là giờ sửu (1 – 3 giờ sáng), đêm khuya hạ sương mù, biệt viện bị sương mù bao phủ, Thanh Sơn biệt viện đều không phải là 1 cái sân nho nhỏ, nơi đây xung quanh mấy ngàn thước (mét) đều là công trình bao la, có mái đình cong 7 góc tinh xảo chằng chịt, dưới màn trướng (màn che) lụa mỏng xanh có nhạc sư đang diễn tấu, tiếng đàn kia như cao sơn lưu thủy (tri âm tri kỷ) tinh tế kéo dài, lượn lờ ở biệt viện…….

Đóa hoa 4 phía của hoa viên xinh đẹp màu sắc rực rỡ, còn có rất nhiều hồ sen to nhỏ, dưới lá sen bị sương sớm làm ướt có cá lớn đang nô đùa, gió đêm lướt nhẹ qua mặt nước, mặt nước nổi lên gợn sóng tròn tròn, lại thổi không tiêu tan sương mù lờ mờ mịt mù giống như ảo ảnh giữa núi kia.

Tại mảnh đất trống trải bên cạnh cái hồ của ngự đình xinh đẹp, cách đó có bàn lớn để đặt hỉ yến, có chút khách nhân đã rời đi, nhưng vẫn có 1 số người còn đang uống rượu tán gẫu.

Rất nhiều đệ tử của Tà Đế cung cùng Bạch Vân Quan say khướt, Phật Hàng cùng Cửu Hoàng đang nói chuyện uống rượu ngoài đình, một đen một trắng cực kỳ bắt mắt, nhưng không nghe rõ hai người đang nói chuyện gì, mà Mạt Đồng cùng nam nhân lại ngồi ở bên cạnh hồ sen nói chuyện phiếm, Xích Luyện cùng Đào Hoa yêu ngồi ở bên bờ hồ đối diện nam nhân, cúi đầu ngẩng đầu tứ phía đều là gương mặt quen thuộc.

Tuy rằng nam nhân thoáng có cảm giác như đứng đống lửa, như ngồi đống than, nhưng có Mạt Đồng tại bên người nói chuyện với hắn, bồi hắn nói chuyện trên trời dưới đất, loại cảm giác này thật sự là tuyệt vời tới không thể tả, yên tĩnh thoải mái

Tươi cười của nam nhân trở nên trở nên ôn hòa so với trước kia, hắn đã tính toán xong cùng Mạt Đồng, ngày mai sau khi xuống núi thì đi đâu du ngoạn, tươi cười ngẩng đầu liền phát hiện Xích Luyện ở bờ bên kia đang một bên động tác thong thả uống rượu, một bên mâu quang sâu thẳm theo dõi hắn, trong đôi mắt thâm thúy kia một mảnh u tĩnh như thần thám (thần khí, thần kì), hắn lễ độ gật gật đầu với Xích Luyện, mà khuôn mặt tuấn mỹ của Xích Luyện cũng lộ ra tươi cười nhạt nhẽo gần như nhìn không thấy…….

"Xích huynh, cái nam nhân tại kia đang cười với ngươi, ngươi đều nhìn một đêm rồi mà còn chưa nói chuyện cùng nam nhân kia, khi nào ngươi mới ra tay?". Đào Hoa yêu ở bên cạnh thúc giục Xích Luyện mau hành động.

Xích Luyện cũng không nóng nảy: "Ngươi hoài nghi năng lực của ta?". Y chậm rãi quăng cho Đào Hoa yêu 1 cái liếc mắt, hiển nhiên là rất không hài lòng, nhưng thanh âm y vừa kéo dài lại từ từ, làm cho người bên ngoài sốt ruột…….

"Đương nhiên không phải hoài nghi năng lực của ngươi, ngươi vừa ra tay thì dễ như trở bàn tay, nhưng mà lần này có đối thủ mà thôi". Đào Hoa yêu cười tủm tỉm uống rượu, nhìn chằm chằm Tích Duyên cùng Mạt Đồng nói chuyện phiếm bờ bên kia, đưa một chén rượu cho Xích Luyện.

Xích Luyện cầm chén rượu, 1 hơi uống cạn, trong miệng y từ tốn nhẹ nhàng bâng quơ phun ra mấy chữ: "Nóng vội không ăn được đậu hủ nóng". Đáy mắt y không có chút dao động, trong lòng tràn đầy tính toán.

Mà nam nhân ngồi ở bờ bên kia hồ hoa sen thì căn bản là không nghe thấy người bờ bên kia đang nói gì……

Nam nhân cũng không định ở lại Thanh Sơn tới ngày mai, bởi vì nếu ngày mai Nham Vân có thể động thì khẳng định lại muốn nháo ra chuyện, hắn quyết định đêm nay rời đi, trước khi hắn cùng với Mạt Đồng rời đi Thanh Sơn thì hắn chủ động nói lời từ biệt cùng Cửu Hoàng cùng với Xích Luyện, Cửu Hoàng không có nhìn hắn, hắn cũng không biết Cửu Hoàng rốt cuộc nghe thấy hay không nghe thấy, hắn nói chuyện vừa rồi gặp phải Nham Vân với Cửu Hoàng, Cửu Hoàng cũng không có phản ứng nhiều lắm, cũng chỉ là nói đơn giản, ngày mai chờ Liễu Phong tự mình đi xử lý, hắn cũng liền không có nói thêm nữa.

Mà Xích Luyện biết được nam nhân phải đi khỏi thì còn cố ý giữ lại mấy ngày, nhưng nam nhân cố ý muốn rời đi nên Xích Luyện cũng không có ngăn cản, ngược lại Đào Hoa yêu bên cạnh lại lo lắng.

Mà đối với Phật Hàng……

Nam nhân một mình hàn huyên vài câu cùng Phật Hàng…….

"Hôm nay đa tạ ngươi giơ cao đánh khẽ, không có làm cho hỉ yến biến thành chiến trường". Nam nhân đứng

ở dưới tàng cây lê hoa lá rụng tàn lụi, trên mặt hắn treo tươi cười quen thuộc kia, đêm nay hắn uống rất nhiều nhưng tâm tình cũng rất vui sướng.

"……". Phật Hàng không nói chuyện, không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Ta phải xuống núi". Thanh âm của nam nhân biến nhỏ vài phần, hắn ngước mắt lên, ánh mắt bình thản nhìn về phía Phật Hàng, "Về sau không biết còn có cơ hội gặp mặt hay không".

Phật Hàng mở miệng nói: "Sau khi ngươi xuống núi thì muốn đi đâu?".

"Đi phía Nam".

"Đi cùng ai". Phật Hàng truy hỏi.

"Đi cùng Mạt Đồng". Nam nhân trả lời, hắn giơ tay lấy ra 1 cái da cô (cái vòng da) từ trong ngực đưa cho Phật Hàng, "Tặng cho ngươi, đây là vừa rồi thời điểm ta đi mao xí trở về, quay về căn phòng trước kia của ta lấy, tuy rằng mấy năm không có quay về Thanh Sơn, nhưng không ngờ thứ này vẫn còn, đúng lúc có thể bọc ngoài tập yêu bình (bình thu yêu) của ngươi.

Không ai động qua phòng của nam nhân, tuy rằng bên trong tro bụi rất dày, nhưng vật phẩm đều còn, đưa da cô này cho Phật Hàng, thứ này là vật phẩm quan trọng của sư phó hắn đã cho hắn.

Hiện tại nam nhân đưa da cô cho Phật Hàng, nhưng mà y không cầm, dung nhan y chìm trong bóng tối, vành nón của y kéo thật sự thấp, không thể nhìn trộm tới vẻ mặt của y.

"Vì sao đột nhiên muốn tặng ngô thứ này?". Trong thanh âm của Phật Hàng có vài phần khí tức ngạo nhân, hơn vài phần nghi hoặc ái muội, "Là tín vật đính ước ngươi đưa cho ngô". Không phải câu nghi vấn mà là câu khẳng định.

Nam nhân vừa định mở miệng nói chuyện lại bị Phật Hàng ngắt lời.

"Da cô này thực tinh xảo". Phật Hàng cầm lấy da cô trong tay của nam nhân, nhìn nhìn, nam nhân muốn Phật Hàng đeo nhanh lên, Phật Hàng lại cố ý muốn nam nhân đeo cho y……

Nam nhân không lay chuyển được Phật Hàng: "Ngươi muốn đeo ở đâu, ta giúp ngươi đeo là được".

"Đeo trên tay".

Phật Hàng vươn tay, kéo tay lên, lộ ra cổ tay trắng nõn, đồ án hoa mỹ màu đen kia ở dưới ánh trăng bị làn da trắng nõn bao quanh, trong con mắt của nam nhân bao phủ quang mang nhàn nhạt, nam nhân đeo

da cô ở trên cổ tay của y, da cô màu nâu kia rất đẹp, nam nhân thay y thả tay áo xuống, nhìn y 1 lát, lại nhìn không thấy bộ dáng của y, nam nhân cảm thấy có chút tiếc nuối.

"Điều ta muốn nói cũng đã nói xong, đồ vật cũng đã tặng ngươi, ta cũng nên đi".

Lúc này Phật Hàng cũng ngạo nghễ nói một câu:" Vậy sau khi ngươi cùng Mạt Đồng du ngoạn xong thì lại quay về Tà Đế cung". Y chính là ngữ khí bình tĩnh trần thuật, liền giống như giữa bọn họ chư từng xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà nam nhân không thể coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, bởi vì thời điểm Phật Hàng nhìn thấy hắn thì ngoại trừ kinh ngạc ngắn ngủi, hắn không tìm không thấy cái khác, hắn cũng không phủ nhận Phật Hàng đối hắn rất tốt.

Giữa bọn họ tạm thời vô pháp vượt qua…….

"Để sau hẵng nói". Nam nhân mỉm cười nhìn Phật Hàng.

Nam nhân đã lâu không gặp Phật Hàng, sau khi từ lần trước từ biệt ở Cửu Tiên trấn thì hắn không có tái kiến Phật Hàng, nhất thời thiên ngôn vạn ngữ cũng vô pháp nói hết, sau khi hàn huyên ngắn ngủi 1 lát cùng Phật Hàng thì hắn không nói 1 nào nữa mà theo Mạt Đồng đi xuống núi, Xích Luyện tiễn hắn tới ngoài đại điện của Bạch Vân Quan, hắn cũng thật khách khí bảo Xích Luyện đừng tiễn hắn nữa.

"Tích đại ca, ngươi trên đường cẩn thận, hôm khác chúng ta tái kiến". Trước khi nam nhân xuống núi nghe được Xích Luyện chậm rãi đối hắn nói một câu, hắn cũng chỉ là nghe nghe mà thôi, chuyện về sau đều chưa biết chắc được.

Phật Hàng đứng ở trên đài cao, nhìn theo nam nhân rời đi, kéo thấp vành nón kia, bóng tối bao phủ khuôn mặt của y, y ngẩng đầu, ánh trăng kia chiếu sáng nửa khuôn mặt của y, vót nhọn cái cằm tinh xảo. Cùng khóe miệng gợi lên cười khẽ kia đều là mê người như vậy, dáng người y ngạo nghễ đứng sừng sững ở trên đài cao, gió mạnh thổi bay trường bào của y, như ma mị trong tối tăm…….

Mà Cửu Hoàng lại đứng sừng sững ở bên cạnh hồ hoa sen, con ngươi biếng nhác của y bình tĩnh nhìn chằm chằm bên cạnh ao, không biết là tĩnh tư (tĩnh tâm suy nghĩ) chuyện gì, một đầu tóc trắng của y bị gió nhẹ nhàng lay động, đuôi tóc chậm rãi lay động ở trong gió, y một thân tuyết trắng như tiên linh rơi vào thế gian tăm tối……

Xích Luyện lại khí định thần nhàn trở về phòng ngủ, nam nhân đi càng xa càng tốt, vô luận nam nhân đi tới đâu thì trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của y, hiện tại y không vội vã……

Xích Luyện nhất tập hồng sam biến mất ở trong biệt viện…….

Trên Thanh Sơn.

Sương mù mông lung kia thổi cũng thổi không tiêu tan, giữa rừng núi bị mây mù trắng xoá kia quẩn quanh, giống như mộng, giống như huyễn, phảng phất đặt mình trong tiên cảnh……..

Ba ngày sau.

Thường Nhạc trấn ở phía Nam cách Thanh Sơn mấy trăm dặm náo nhiệt phi phàm, cho dù hiện tại giữa đêm thì cũng là cảnh tượng nhất phái náo nhiệt, nam nhân cùng Mạt Đồng đã xuống xe ngựa từ ngoài thành, hai người chậm rãi đi bộ vào thành.

Nam nhân ở trên đường thay một thân tố y sạch sẽ, hắn còn chưa quen mặc loại y phục sang quý trước đó, cái loại y phục hoa mỹ này để dành thời điểm uống hỉ yến thì mặc mặc là được rồi.

Ngày thường hắn mặc như thế nào thì hiện tại liền mặc như thế.

Từ đầu cho tới bây giờ Mạt Đồng chính là cẩm y hoa phục, ăn phải ăn đồ ngon nhất, uống muốn uống rượu ngon nhất mạnh nhất, ở cũng muốn ở xa hoa nhất, liền kể cả cưỡi ngựa cũng muốn loại tốt nhất, xe ngựa đương nhiên cũng không có thể hàm hồ, dọc theo đường đi cũng không biết tốn bao nhiêu ngân lượng, từ lúc nam nhân bắt đầu nhận thức Mạt Đồng thì liền cảm thấy Mạt Đồng rất biết cách hưởng thụ.

Chính là bạc này xài rất nhanh, nam nhân cũng chưa bao giờ hỏi đến tiền của Mạt Đồng là từ đâu tới, nhưng từng nghe y nói qua xài đều là bạc của Tà Đế cng, quan hệ của y cùng Phật Hàng coi như không tồi, cho nên nam nhân chưa bao giờ hỏi nhiều, nam nhân sẽ tùy y dọc theo đường đi du ngoạn, rất nhiều địa phương nam nhân đều đi qua, ngược lại là y ít đến tiểu địa phương có phong tục đặc biệt này.

Nam nhân đi tại chợ đêm đông nghịt, ven đường ngẫu nhiên có tốp năm tốp ba tiểu hài tử cầm cái chong chóng chạy qua, có cô nương trong tay cầm hoa đăng, cùng ý trung nhân tản bộ ở trên đường, còn có rất nhiều người bán hàng rong, đang thét to ở ven đường.

Nam nhân dừng bước chân lại, cười hỏi Mạt Đồng: “Ngươi có muốn uống rượu hay không, ta biết nơi này có 1 tửu phô Hoa Điêu thượng đẳng”.

“Đi dạo cùng ngươi trước đã, sau lại đi uống rượu”. Mạt Đồng chậm rãi đi phía trước, y qua lại đánh giá quầy hàng ven đường, trong con ngươi đen nồng đậm hứng thú, lông mi thật dài kia ở trong gió run run, đặc biệt thật là dễ nhìn.

“Được”. Tươi cười nơi khóe miệng của nam nhân càng sâu sắc. Hắn đi bên cạnh Mạt Đồng, hai người đi tới trước ngọc khí *** thì Mạt Đồng đột nhiên dừng bước chân, bảo nam nhân ở bên ngoài chờ y 1 chút, y một mình vào ngọc khí ***, nam nhân cũng thành thật, không đi vào cùng, nam nhân liền đứng ở ven đường nhìn trái nhìn phải, đợi y đi ra.

Ước chừng qua thời gian nửa chén trà nhỏ thì Mạt Đồng ôm 1 cái hộp không lớn không nhỏ đi ra từ trong ngọc khí ***, nam nhân nhìn cái hộp trong lòng y 1 cái, cũng không có hỏi nhiều.

“Tích thúc, chúng ta đi uống rượu”.

“Ngươi đi chậm một chút”.

“Ngươi nói gian *** kia ở đâu?”. Mạt Đồng quay đầu lại nhìn nam nhân, y một thân y phục hoa mỹ màu đen giống như hòa vào trong bóng đêm.

Ngón tay nam nhân chỉ phía trước của Mạt Đồng, chỉ hướng cho Mạt Đồng, “Rất gần, đi không mất bao lâu đâu, phía trước rẽ trái là tới, trước cửa gian *** kia có một gốc cây tỳ bà……”.

Mạt Đồng bước chậm lại chờ nam nhân, nam nhân cũng rất nhanh liền đuổi kịp bước chân của Mạt Đồng, hai người rất nhanh liền nhìn đến nhà tửu *** kia, trước cửa tửu phường Hoa Điêu có 1 gốc cây tỳ bà cánh lá xanh um……

Trước cửa của tửu phường treo 2 cái đèn ***g cũ kỷ, giống như thời điểm cùng rất nhiều năm trước, môn biển (bảng hiệu) vẫn là gỗ đào màu đỏ thắm, nam nhân dẫn Mạt Đồng vào tửu phường.

Mọi người ở Thường Nhạc trấn không thích uống rượu, gian tửu quán này cơ bản là chuẩn bị cho khách nhân ngoại lai (từ bên ngoài tới), lúc trước khi lần đầu tiên nam nhân uống rượu ở nơi này thì cũng bị mỹ vị cam (ngọt) thuần này hấp dẫn, hắn cũng không thích rượu, nhưng rất biết phẩm rượu, điểm ấy nhưng thật ra làm cho Mạt Đồng nhìn hắn với cặp mắt khác xưa.

Hai người ngồi ở vị trí giữa ***, có thể là do ban đêm, cũng có thể là người của Thường Nhạc trấn không thích uống rượu, nơi này liền có vẻ phá lệ quạnh quẽ, hơn nữa trong cả phô tử chỉ có 3 cái đèn ***g, một ly nến, tầm nhìn thực mờ mịt, nhưng trong phô tử u tĩnh này lại khắp nơi có thể ngửi thấy mùi rượu làm cho người ta không muốn rời đi.

“Hương vị này không tồi”.

Mạt Đồng từ lúc bước vào nơi này đã ngửi thấy mùi rượu, y bỏ cái hộp trong tay xuống, nhìn thấy lão bản nương trong *** từ hậu viện (sân sau) đi ra, y gọi 1 đống rượu Hoa Điêu, muốn mấy món ăn nhắm rượu, chuẩn bị cho nam nhân dùng nhắm rượu.

Lão bản nương kia rất nhanh liền làm xong đồ nhắm rượu và đưa rượu ra, *** tử này chỉ có một nữ nhân làm việc, nữ nhân này mặc lại hở hang, bộ ngực đều sắp nhảy xổ ra, nhưng sắc mặt cũng rất tiều tụy, rất khó coi, cho dù nàng có mỹ mạo mê người thì rất khó làm cho người ta đối nàng có cảm giác, nam nhân có chút sững sờ nhìn chằm chằm bộ ngực của nàng.

Cho dù thực đầy đặn, nhưng nam nhân cũng thấy kỳ lạ, hắn nhớ rõ lần trước thời điểm hắn tới nơi này thì lão bản nương thực ân ái cùng tướng công nàng, hơn nữa lúc trước nữ nhân này là ngại ngùng như vậy.

Hiện giờ vì sao…….

"Nhị vị công tử, các ngươi chậm rãi uống, có gì phân phó tùy thời báo cho ta biết". Lão bản nương đứng dậy, một cái không đứng vững, liền ngã ở tại trong lòng ngực của Mạt Đồng.

Bởi vì Mạt Đồng đang uống rượu, liền đều đổ rượu lên người, chén rượu cũng rơi trên mặt đất……

"Ai nha, thực xin lỗi công tử, dân phụ không phải cố ý". Lão bản nương đứng lên, cầm khăn tay, lau rượu dính trên người của Mạt Đồng, một đường lau tới trên đùi của Mạt Đồng.

Mạt Đồng chỉ nhìn chằm chằm nam nhân ngồi ở đối diện.

Nam nhân một tiếng: "Lão bản nương, việc này để ta làm là được rồi, ngươi lại đi lấy một cái chén lớn tới đi". Hắn nói xong túm lấy cái tay kia của lão bản nương, cầm khăn tay trong tay của lão bản nương.

Lão bản nương kia quy quy củ củ rời đi.

Mặc mâu của Mạt Đồng hiện lên vài tia tân kỳ (mới lạ), bởi vì nam nhân đang lau người cho y: "Ngươi thích loại địa phương này?". Y ái muối mập mờ hỏi nam nhân, thanh âm của y rõ ràng hàm chứa tiếu ý cợt nhả.

Nam nhân biết Mạt Đồng hiểu lầm.

"Đây là địa phương đứng đắn". Nam nhân cúi đầu, sửa sang lại một chút vạt áo cho Mạt Đồng, y sam đoạn tử thượng đẳng của Mạt Đồng thực trơn bóng, thực mềm mại, cũng thực thoải mái…….

Mạt Đồng chậm rãi ôm thắt lưng của nam nhân, y vừa nhìn nam nhân chà lau cho y vừa tiến đến bên tai của nam nhân nói: "Vậy lần sau ta mang ngươi đi địa phương đứng đắn nhìn 1 cái, để ngươi đứng đắn vào, đứng đắn ra".

Nghe Mạt Đồng vừa nói như thế thì nam nhân lập tức đã biết địa phương "đứng đắn" trong miệng của Mạt Đồng kỳ thật chính là địa phương không đứng đắn nhất, sau khi hắn lau xong cho Mạt Đồng thì đưa khăn tay cho Mạt Đồng.

Mạt Đồng tùy tay ném khăn tay ở bên cạnh, lão bản nương cầm chén lớn trở về đúng lúc đạp lên khăn tay, y hiếm khi không có nổi giận cầm chén lớn, y mồm to uống mấy ngụm rượu, cảm thấy hương vị không tồi.

Mạt Đồng ngẩng đầu hỏi lão bản nương: "Đây là chính ngươi nhưỡng (ủ, nấu rượu)?".

Lão bản nương gật đầu, nàng gật đầu một cái thì bộ ngực kia liền nảy lên, nam nhân suýt nữa bị rượu sặc chết, nam nhân dứt khoát để lão bản nương ngồi xuống, mà ánh mắt của Mạt Đồng đảo quanh ở bộ ngực cùng trên mặt của nữ nhân kia.

“Nhị vị công tử còn cần cái gì khác hay không, dân phụ có thể nhất nhất thỏa mãn hai vị”. Nữ nhân kia cúi đầu rất thấp, nàng còn kém không cỡi y phục chính mình cho 2 đại nam nhân nhìn.

Mạt Đồng không nói câu nào mà nhìn chằm chằm nữ nhân kia, lại nhìn nhìn nam nhân: “Nàng hình như là muốn chúng ta ôm nàng”. Y nói thực trực tiếp. khiến cho nữ nhân kia thần tình đỏ bừng.

“Ngươi nói bậy bạ gì đó”. Nam nhân phản bác Mạt Đồng, hắn bảo Mạt Đồng uống rượu của chính mình, hắn quay đầu nhìn về phía lão bản nương kia, “Thường phu nhân, ngươi không nhớ ta sao?”.

Lúc này lão bản nương mới ngẩng đầu, còn chăm chú nhìn nam nhân, nhìn 1 lát mới nhận ra nam nhân: “Ân công……”. Lão bản nương lập tức liền khóc lên, bộ ngực kia theo sự thương tâm của nàng mà rung rung.

“Muốn rớt ra rồi”. Mạt Đồng cũng không thèm nhìn tới lão bản nương, âm trắc hừ cười.

Đương nhiên nam nhân biết Mạt Đồng là đang nói bộ ngực của lão bản nương sắp rớt ra, thực hiển nhiên nữ nhân càng đầy đặn thì càng có thể hấp dẫn sự chú ý của nam nhân, ngay cả nam nhân đều thấy ngượng ngùng.

“Rốt cuộc phát sinh chuyện gì? Vì sao tướng công ngươi không ở trong phô tử? Còn có, vì sao ngươi mặc như vậy?”. Nam nhân hỏi nàng một ít vấn đề, nhưng không có thúc giục lão bản nương trả lời.

Nam nhân còn nhớ rõ, rất nhiều năm trước, nơi này nháo qua yêu nghiệt, hắn ngẫu nhiên kỳ ngộ thay lão bản nương thu yêu nghiệt, hơn nữa rượu hoa điêu nơi này rất ngon nên hắn mới nhớ rõ địa phương này.

“Ân công, ta biết ngươi pháp thuật cao cường, ngươi nhất định phải giúp dân phụ nghĩ biện pháp”. Lão bản nương đột nhiên quỳ trên mặt đất, nam nhân nghĩ muốn kéo nàng kéo đứng lên nhưng nàng lại nhất định không chịu, khóc lóc kể lại những việc trải qua, “Tướng công ta, y muốn ta mỗi ngày mặc như vậy đi ra câu dẫn khách nhân, mỗi ngày y đều đi ra ngoài ăn chơi đàng ***, nếu trở về không thấy ta mặc thành như vậy thì y sẽ đánh ta, mắng ta……”.

“……”

“Trước kia tướng công ta sẽ không đối với ta như vậy, y khẳng định là trúng tà”.

“Tướng công ngươi trúng tà?”. Nam nhân vừa hỏi vừa nhìn chung quanh phô tử một chút, “Ngươi không đi trấn trên mời phong thủy tiên sinh tới xem phô tử của ngươi sao?”.

“Mời rồi nhưng đều không nhìn ra môn đạo”. Nữ lão bản kia rơi lệ (nước mắt)đầy mặt.

Mạt Đồng vừa rồi vẫn không nói chuyện, lúc này lại mở miệng: “Ta biết là nguyên nhân gì rồi, nhất định

là thời điểm ngươi ở trên giường không có hầu hạ lão công ngươi thoải mái, cho nên mới y sẽ chạy tới bên ngoài xằng bậy, cũng không phải tướng công ngươi trúng tà mà là ngươi không tiếp thụ sự thật mà thôi".

Nam nhân vừa định bảo Mạt Đồng nói ít 2 câu đi thì hắn cảm thấy phong thuỷ của phô tử đích xác có chút vấn đề.

Nhưng nam nhân còn chưa lên tiếng thì chợt nghe lão bản nương kia khóc lên……..

Nhưng mà nam nhân hoàn toàn không có nhìn thấy trên mặt lão bản nương kia lộ ra biểu tình quỷ dị, khủng bố như âm quỷ.

227. Chương 227

"Ân công, ta đưa ngươi vào xem tướng công ta, tướng công ta ở trong phòng ta, cách nơi này cũng không xa". Lão bản nương kai giơ tay cầm tay của Tích Duyên, tay của lão bản nương thực lạnh như băng.

Lúc này.

Tướng công của lão bản nương sắc mặt tái nhợt, nghiêng ngả lảo đảo đi ra từ hậu viện, miệng còn nói: "Đừng tin tưởng nàng, nàng là quỷ, nàng là quỷ……". Nam nhân nói kia nói xong thì đã bị nữ nhân lộ ra khuôn mặt khủng bố kia dọa cho hôn mê.

Tích Duyên cả kinh.

Tích Duyên vừa định đẩy nữ nhân kia ra thì liền nhìn tới tay của nữ nhân kia vói vào giữa hai chân của Mạt Đồng.

Ba ——

Một tiếng lợi tiên (cái roi sắc bén) nổ vang, quật ngã lão bản nương trên mặt đất, y phục của nữ nhân kia nứt ra, lộ ra thân trên đầy đặn, dung nhan tiều tụy trước đó của nàng cũng trở nên yêu diễm, móng tay của nàng biến dài lại đỏ, mặt mày nữ nhân kia tản ra quỷ khí nồng đậm, hiển nhiên là con oán quỷ có oán khí sâu nặng…….

"Công tử, ngươi sao lại nhẫn tâm hạ thủ thế, đánh dân phụ đau quá". Nữ lão bản nửa quỳ rạp trên mặt đất, mị thái yêu diễm, nam nhân nhìn mà sắp chảy máu mũi.

"Phu nhân, ngươi mau mặc y phục vào". Tích Duyên nghiêng đầu, nhìn về phía Mạt Đồng, hắn nhìn thấy trong mắt Mạt Đồng sắp bốc hỏa, chỉ thấy Mạt Đồng vung roi "Ba ba ba" chính là loạn đập một chút……..

Thân trên trắng nõn đầy đặn của nữ lão bản kia bị đánh chảy máu, nữ lão bản kia liền "phong tình vạn chủng" như vậy nằm ở bên chân của 2 người, trên mặt diễm mị còn lộ ra biểu tình say mê, môi đỏ mọng diễm mạt yêu dị tỏa sáng, nữ lão bản nằm trên mặt đất bắt đầu cởi y đái (vạt áo), tóc dài phiêu tán rơi xuống gót chân…….

Diễm quỷ phiêu lượng kia hoàn toàn đang khảo nghiệm định lực của người ta, Tích Duyên thế nhưng nhìn có chút ngượng ngùng, Mạt Đồng vẫn là thản nhiên tự nhiên nhìn chằm chằm nữ quỷ kia, nhưng Tích Duyên mơ hồ nhận thấy được hơi thở của Mạt Đồng nặng thêm vài phần…….

"Tích thúc, lui ra phía sau". Mạt Đồng nhắc nhở nam nhân.

"Ngươi cẩn thận". Tích Duyên vừa nói vừa lui, "Đừng làm hỏng thân thể của của nàng".

Nữ quỷ kia thong thả đi tới bên chân của Mạt Đồng, Tích Duyên nhìn chằm chằm hai người không chớp mắt, Tích Duyên chỉ nghe tới thanh âm tiếng vang ba ba của roi Mạt Đồng đánh lên mặt đất.

"Công tử, cái tử quỷ trong nhà dân phụ không có khí lực, căn bản là không thỏa mãn dân phụ được……". Nữ lão bản ngôn hạ chi ý (ẩn ý, ngụ ý) muốn Mạt Đồng thỏa mãn nàng.

Nghe được nữ lão bản chủ động mở miệng cầu hoan như thế thì Tích Duyên không có động tác gì, hắn chính là đứng ở bên cạnh Mạt Đồng, vẻ mặt an tĩnh như cũ, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía Mạt Đồng giờ phút này không đáp một lời.

Hơi thở của Mạt Đồng rõ ràng nặng thêm, điểm ấy Tích Duyên có thể rõ ràng cảm giác được, Tích Duyên không có lắm miệng, chỉ đứng bên cạnh xem, Mạt Đồng lại vung roi đánh nữ lão bản kia mấy cái, Mạt Đồng tựa hồ không vội thu thập nàng.

Nữ lão bản kia càng ngày càng quá phận, bắt đầu đi tới chỗ Mạt Đồng, thân mình cũng là uốn tới uốn lui, y phục dần dần rơi xuống, Tích Duyên quả thực nghĩ muốn cởi y phục phủ lên trên người nữ lão bản.

Trên lưng nữ nhân kia lộ ra linh ấn của Tà Đế cung, Tích Duyên không có kinh ngạc lắm, ánh mắt Mạt Đồng tối sầm lại, chỉ nghe tiếng rơi xé gió khủng bố "ba ba ba", đánh khắp 4 phía, nữ lão bản rất nhanh liền chống đỡ không được mà hôn mê, âm quỷ bám trên người nữ nhân chậm rãi xuất hiện, Mạt Đồng giơ roi lên, đánh nữ quỷ kia hồn phi phách tán.

Mạt Đồng không nói chuyện, y ném một ít bạc ở trên bàn, y cầm thứ vừa rồi mua ở ngọc khí *** lên, bảo nam nhân cầm cho y một vò rượu, thời điểm trước khi đi Tích Duyên dùng y phục của kia lão bản che thân thể của nàng lại, lúc này hai người mới chậm rãi rời đi nơi này, thời điểm đi ra còn đóng của lớn của tửu phường lại.

Phật Hàng…….

Là Phật Hàng làm…….

Trong đầu nam nhân lặp lại hồi tưởng vừa rồi âm quỷ kia lộ ra họa diện (hình)linh ấn của Tà Đế cung, thực hiển nhiên con nữ quỷ kia cũng không phải tới vì nam nhân, mà là tới vì Mạt Đồng, ý đồ tới của nữ quỷ kia cũng phi thường rõ ràng, nam nhân đi theo Mạt Đồng tới khách *** dừng chân, khách *** này coi như lớn, nhưng không có mấy người ở.

Tiểu nhị mang bọn họ lên lầu, bên trong sương phòng của khách *** rất lớn, không biết lớn hơn bao nhiêu lần so với khách *** của Thanh Sơn trấn, ít dân bản xứ ở, ở cũng rất rộng rãi.

Nhưng lại có một gian duy nhất có dục trì gỗ, nam nhân hưởng thụ ngâm tắm, Mạt Đồng ngồi ở bên cạnh đổ toàn bộ rượu hoa điêu vào trong dục trì, hương rượu thản nhiên kia cùng nhiệt khí phả vào mặt.

Hai người ngâm tửu dục (tắm rượu) Hoa Điêu ngọt ngào lại hài hòa, sau khi tắm rửa xong thì trên người nam nhân đều là mùi rượu thản nhiên, làm cho Mạt Đồng yêu thích không buông tay, cả buổi tối đều ôm nam nhân vào trong ngực hôn tới hôn lui, y áp nam nhân trên giường mềm mại muốn làm gì thì làm, y nghĩ muốn đối đãi nam nhân như thế nào đều có thể, nam nhân sẽ không cự tuyệt y.

Chính là nam nhân ôn hòa lại nhu thuận như vậy, loại khí chất thành thục ôn nhuyễn này làm cho người khác nghĩ muốn hết lần này tới lần khác chinh phục hắn, xâm lược hắn, chiếm hữu hắn……

"Con nữ quỷ vừa rồi đẹp không?". Nam nhân vừa tiếp nhận Mạt Đồng vừa thở dốc hỏi Mạt Đồng, bởi vì hắn cảm thấy Mạt Đồng không có khả năng không động tâm, liền ngay cả chính hắn vừa rồi đều suýt nữa bất thường chảy máu mũi…….

Là nam nhân đều sẽ thích.

"Đẹp". Mạt Đồng gật đầu, tách chân nam nhân ra, di chuyển mạnh mẽ, làm cho nam nhân nắm chặt cánh tay Mạt Đồng.

"Vậy nếu ta không ở đó thì ngươi có thể hay không ân…….ngô……". Trung niên nam âm trầm ổn lại bình tĩnh của nam nhân chậm rì rì vang lên ở trong phòng, hắn nói xong lời cuối cùng bị động tác của Mạt Đồng càng làm càng mạnh khiến cho không phát ra một chút thanh âm, chỉ nghe tới tiếng ván gỗ "cọt kẹt" bị ma sát sắp bung ra.

Động tác cường thế lại bá đạo của Mạt Đồng làm cho nam nhân chỉ có thể thở dốc liên tục, làm sao còn có tâm tư suy nghĩ chuyện khác, hiện giờ hắn chỉ có thể nhìn Mạt Đồng, cảm nhận Mạt Đồng…….

Trên người của nam nhân có hương rượu rất nồng, Mạt Đồng hôn bờ vai của nam nhân, vuốt ve bụng của nam nhân, ghé vào lỗ tai nam nhân nỉ non thì thầm, bóng cây ngoài cửa sổ không ngừng lay động ở trong gió, tiếng vang nhỏ sàn sạt kia trong sự yên tĩnh lại bất ngờ cũng có vẻ phá lệ êm tai, nam nhân tùy ý Mạt Đồng ôm, dần dần ngủ, Mạt Đồng cúi đầu chôn ở trong cổ của nam nhân, ngửi hương vị quen thuộc trên người nam nhân tỏa ra…….

Mấy ngày tiếp theo, hai người một đường du ngoạn đi hướng phía Nam, mấy ngày này thật sự quá nhàn nhã, mà nam nhân không dưới một lần nói qua cùng Mạt Đồng, tốt nhất đừng dùng ngân lượng của Tà Đế cung, nhưng Mạt Đồng lại không đồng ý, ăn ngon, ở tốt, tất cả nhất thiết đều phải tốt nhất, nam nhân cũng không có hỏi Mạt Đồng nhiều.

Mà dọc theo đường đi này cũng gặp phải không ít chướng ngại vật, phần lớn đều là âm quỷ xinh đẹp, nam nhân đương nhiên biết là Phật Hàng giở trò quỷ, nhưng hắn cũng không có thảo luận qua việc này cùng Mạt Đồng, ngược lại Mạt Đồng quy củ không có mắc mưu, chính là có đôi khi thời điểm Mạt Đồng ôm hắn thì càng mãnh liệt hơn so với trước kia, làm cho hắn có chút khó có thể thích ứng.

May mắn năng lực thích ứng của nam nhân mạnh, không quá vài ngày đã thành thói quen, Mạt Đồng biết nam nhân không thích nhập bọn cùng yêu ma quỷ quái này nên dọc theo đường đi y đều vẫy lui (vẫy tay ra hiệu bảo lui đi) yêu cùng quỷ này, hơn nữa bảo yêu ma quỷ quái này có việc thì đi tìm Tà Đế cung, đừng tới quấy rầy y bồi nam nhân tu thân dưỡng, mà sau khi Phật hàng ở Tà Đế cung biết được việc này thì phi thường bất mãn.

Nửa tháng sau.

Hai người ra roi thúc ngựa đi tới Biên thành ở phương Nam, lại nhớ tới địa phương này từng khiến nam nhân thương tâm, hắn cũng cho rằng sẽ ở nơi đây ngốc cả đời, nhưng mà thế sự khó liệu.

Mấy ngày nữa là ngày giỗ của Trương Tử Yến thê tử của nam nhân, hắn muốn về tế bái, hiện giờ Nam thành vẫn phồn hoa như thế, mới vừa vào hắn cảm giác được Mạt Đồng mất hứng, tựa hồ không muốn tới nơi này, hắn cũng lo lắng Mạt Đồng không tiện đi theo hắn, hắn bảo Mạt Đồng ở tại trong khách *** lớn nhất Biên thành, nhưng mà Mạt Đồng ở Biên thành 2 ngày liền cả người khó chịu, hắn cũng nhận thấy Mạt Đồng rất không thích nơi này, hắn liền nói với Mạt Đồng, bảo Mạt Đồng đi trấn nhỏ ngoài thành cách đây hơn 10 dặm chờ hắn, hắn làm xong việc sẽ đi tìm Mạt Đồng.

Mạt Đồng vốn không hài lòng nhưng 1 buổi tối kia có 1 đệ tử của Tà Đế cung tới, nói trong Tà Đế cung có chút chuyện, nói là Tà Đế mời Mạt Đồng đi hỗ trợ, lúc này y mới mở miệng nói với nam nhân là y tạm thời phải về Tà Đế cung trước, sau khi biết nam nhân phải mất nửa tháng mới có thể làm xong tất cả chuyện tình thì y liền tỏ vẻ nửa tháng sau tới Biên thành đón nam nhân, nam nhânn cũng không có dị nghị gì với việc này.

Bọn họ tổng không thể luôn luôn kề cận cùng nhau như vậy, ăn ăn uống uống, không có việc gì thì chơi đùa vui vẻ, như vậy sẽ xao nhãng chuyện chính kinh(đứng đắn, ngiêm chỉnh, chính đáng), hơn nữa hắn biết rất rõ thật ra bình thường Mạt Đồng có rất nhiều việc, tuy rằng Mạt Đồng thoạt nhìn luôn một bộ bộ dáng thực thanh nhàn (rảnh rỗi), nhưng rất nhiều yêu ma quỷ quái tìm Mạt Đồng xử lý sự tình, hiển nhiên Mạt Đồng là ma tôn, hơn nữa lại có sự vụ (công việc) của Tà Đế cung trong người, mấy ngày nay Mạt Đồng bồi hắn lâu như vậy thì hắn cũng nên thỏa mãn.

Hơn nữa bản thân nam nhân cũng muốn tìm việc gì đó làm, đều trôi qua như thế thì hắn nhất định sẽ cảm thấy nhân sinh này vô sở dụng……

Thật ra nam nhân đã sớm biết……

Từ khi Phật Hàng là minh hữu cùng Mạt Đồng, cho nên Mạt Đồng sẽ giúp Phật Hàng xử lý chuyện tình của Tà Đế cung, hơn nữa như thế Mạt Đồng mới có thể tiêu xài kim ngân (vàng + bạc) của Tà Đế cung, còn có dọc theo đường đi thì nam nhân đều cảm giác được tuy rằng Phật Hàng không ở bên người bọn họ, nhưng luôn dùng các loại phương pháp cố ý vô tình ép Mạt Đồng trở về Tà Đế cung……..

Lần này dứt khoát trực tiếp mời về, cũng tốt, có chuyện gì đối mặt nói rõ thì tốt hơn, hơn nữa nam nhân cảm thấy nếu Mạt Đồng nửa tháng này vẫn ở lại phía Nam thì khẳng định sẽ buồn chán……

Nam nhân cũng không để ý 1 mình hắn ở lại Biên thành, hắn một người ở Biên thành còn dễ làm việc hơn, mang theo Mạt Đồng cũng quá gây chú ý, bởi vì Biên thành vẫn có rất nhiều người nhận thức hắn.

Sau khi Nham môn sụp đổ thì Biên thành đã sớm không có đệ tử của Nham môn, đều bị đệ tử của Tà Đế cung thay thế, cho nên ở Biên thành thỉnh thoảng có thể nhìn tới đệ tử của Tà Đế cung ra vào các đại khách *** cùng tửu lâu.

Nam nhân cũng đã sớm kiến quái bất quái (không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị).

Đã nhiều ngày nam nhân đều ở phụ cận Trương phủ hỏi thăm tin tức, hắn đi vào đều là các phô tử trước kia không hay đi để hỏi thăm, tân tiểu nhị ngoại lai (người tới từ bên ngoài) này cũng không nhận thức hắn, hắn từ trong miệng tiểu nhị này biết được từ sau khi hắn đi rồi, Trương phủ cũng chỉ có lão nhân Trương quản gia cô quả (cô đơn, lẻ loi) ở tại nơi đó, Trương phủ luôn luôn không có người nào ra vào, chỉ có Trương quản gia thỉnh thoảng đi ra quét quét rác…….

Ngày hôm đó.

Bầu trời nổi lên mưa phùn mông lung, nam nhân mới từ bố trang đi ra, hắn dùng tiền Mạt Đồng để lại, hắn thay một thân y phục sạch sẽ, nhìn qua coi như thỏa đáng, hắn mua thêm cho Trương quản gia 1 kiện y phục, còn mua ở bên đường một ít điểm tâm cùng quà vặt, trở về gặp Trương quản gia tổng không thể hai tay trống trơn, hơn nữa nghe nói Trương quản gia cô độc như thế thì hắn cảm thấy có chút áy náy, nếu không phải hắn gián tiếp làm Trương gia sụp đổ thì hiện giờ hết thảy cũng không như vậy.

Nghĩ tới đây thì nam nhân ngừng tự hỏi, đã tới trước đại môn của Trương phủ.

Bây giờ là gần chập tối, bầu trời hạ mưa càng lúc càng lớn, bởi vì địa thế Trương phủ hẻo lánh, dân cư lại rất thưa thớt, thời gian rất lâu mới có người qua đường, nam nhân gập dù, đứng ở dưới mái hiên của Trương phủ, gõ gõ cửa.

Cộc cộc ——

Cộc cộc ——

Một lát sau bên trong truyền tới một trận tiếng bước chân, tiếp theo chợt nghe thanh âm cửa mở ra, người

mở cửa ra là Trương quản gia đã lâu không gặp, nam nhân nhìn thấy y một đầu tóc bạc thì không khỏi hốc mắt có chút nóng lên.

Còn chưa chờ nam nhân lên tiếng thì Trương quản gia liền lão lệ tung hoành ôm lấy nam nhân: "Cô gia, ngươi cuối cùng đã trở lại!".

Lão nhân thực kích động, nhìn tới cô gia nhà mình đã lâu ngày không gặp liền giống như thấy thân nhân duy nhất.

"Ngươi cẩn thận". Nam nhân đỡ lão quản gia, đỡ lão quản gia vào trong phủ, hết thảy của nơi này đều không có thay đổi, quá khứ một mạt hiện lên ở trước mắt hắn……

Nam nhân có chút sững sờ.

Trương quản gia cắt ngang hồi ức của nam nhân, bàn tay già cỗi kéo nam nhân vào đại đường: "Cô gia, ngươi đã trở lại rồi, một năm nay ta một cái lão nhân ở ốc tử (gian nhà) lớn như vậy thật đúng là không quen, bình thường cũng không có người nói chuyện, nơi này cũng không náo nhiệt giống như trước kia, trước kia có tiểu thư, có Mạt thiếu gia……. Còn có cô gia……". Lão nhân nói xong nói xong liền lau lau nước mắt, trên mặt già nua kia tràn ngập cô tịch.

Nam nhân đưa điểm tâm cùng y phục mang tới cho Trương quản gia: "Đây là một chút tâm ý nho nhỏ của ta, ngươi nhận lấy đi, những ngày ta rời đi thì ngươi sống tốt hay không, thân thể ngươi không tốt lắm, vì sao không thuê mấy hạ nhân ở trong phủ hầu hạ ngươi? Ngươi cũng tới lúc nên hưởng hưởng thanh phúc rồi".

"Ta một mực chờ cô gia trở về, ta vẫn trông coi đại trạch này cho cô gia, còn có gia nghiệp của Trương gia, ta biết một ngày nào đó cô gia sẽ trở về, rốt cục lão phu đã đợi được……". Tay của lão nhân cầm tay của nam nhân còn đang run rẩy.

"Ta đều không phải là vì gia nghiệp của Trương gia mà trở về, đồ vật này không thuộc về ta, ta tuyệt đối không thể lấy, làn này ta trở về là cố ý tới tế bái Tử Yến……". Nam nhân giải thích ý đồ tới đây, hắn nói rất nhiều rất nhiều, nói một ít chuyện sau khi hắn rời đi, còn nói thật có lỗi đối với Trương Tử Yến, cùng với vô cùng có lỗi với Trương gia……

Nam nhân chưa bao giờ nói những lời này trước mặt ai cả, nhưng khi hắn trở lại địa phương này, hắn căn bản là không thể trốn tránh, đời này hắn đều nhớ rõ thảm trạng lúc đó……

"Cô gia, ngươi thật có lòng, thời điểm ngươi đi vắng, còn thường xuyên nhờ vị huynh đệ kết bái của ngươi để phu nhân viên ngoại tới thăm ta". Lão nhân cảm động tới nước mắt rơi liên tục, lão nắm chặt tay của nam nhân, luyến tiếc buông ra, "Vị phu nhân viên ngoại kia thường xuyên đều sẽ mang theo nha hoàn cùng gia đinh trong phủ nàng tới thay ta quét tước, còn nói đại ca của nàng, cũng chính là vị huynh đệ kết bái của ngươi, còn biết ta thích nghe tiểu khúc, còn mang ta đi nghe tiểu khúc".

“Phu nhân viên ngoại?”. Nam nhân nghi hoặc.

“Nàng nói nàng kêu Ngọc Li, là người quen cũ của ngươi, còn nói ngươi là huynh đệ kết bái của đại ca nàng……”. Lão nhân nói sự thật, nhìn thấy nam nhân trở về thì trong lòng lão nhân có mấy phần an ủi, lão nhân vỗ vỗ mu bàn tay của nam nhân, “Cô gia, lần này ngươi trở về cũng đừng lại đi, hiện tại tuy rằng Trương gia không ai, nhưng gia nghiệp này cũng cần ngươi”.

Ý tứ của lão nhân là muốn nam nhân ở lại kế thừa gia nghiệp của Trương gia, điều này làm cho nam nhân có chút trở tay không kịp, hắn vốn cho rằng Trương quản gia sẽ sống rất tốt, chưa nghĩ tới lại sống hiu quạnh như thế, hết thảy điều này đều vì chờ hắn trở về kế thừa gia nghiệp, nhưng mà hắn cảm thấy chính mình là cái ngoại nhân, thật sự là không thích hợp làm, nhưng hiện giờ Trương quản gia hắn là người thừa kế duy nhất của Trương gia.

Trương gia từng thủ phủ (nhà giàu nhất) Phong Danh thành, mà hiện giờ nhân đinh (số người) lại vắng vẻ tới nông nỗi này, nhưng tài bảo trong nhà vẫn hằng hà sa số, nhưng nam nhân không nghĩ tới Trương quản gia thế nhưng vẫn thay hắn trông coi Trương phủ, là đang chờ đợi hắn cô gia này trở về……

Điều này làm cho nam nhân không biết làm sao.

“Trương quản gia, theo như lời trong miệng ngươi thì vị “huynh đệ kết bái” của ta có phải là vị công tử của Xích Phủ trước kia thường xuyên tới quý phủ chúng ta tìm ta uống rượu sao?”. Thần tình con ngươi của nam nhân có chút xao động, hắn không nghĩ tới……

Thật sự là không nghĩ tới……

“Chính là vị công tử kia của Xích phủ, muội muội y chính là thê tử của Hà viên ngoại, thê tử viên ngoại lớn lên xinh đẹp, nhìn thấy nàng khiến cho lão phu nhớ tới tiểu thư……”.

Nam nhân ngồi ở trên cái ghế, khí lực toàn thân giống như đều bị rút đi, hắn cảm thấy vô cùng bất ngờ……

Xích Luyện…….

Ngọc Li……

Trong khoảng thời gian này hắn rời đi, Xích Luyện thế nhưng bảo Ngọc Li chiếu cố Trương quản gia, rõ ràng chính là ý tốt của Xích Luyện nhưng nam nhân lại cảm thấy có chút phát lạnh…….

Suy nghĩ của nam nhân thực phức tạp……

Thì ra 1 năm nay Xích Luyện đều để Ngọc Li giúp hắn chiếu cố lão nhân của Trương phủ, nam nhân không nghĩ tới nhưng Xích Luyện lại nghĩ tới, thân mình của hắn có chút cứng ngắc, cổ họng có chút siết chặt……

Hắn không biết vì sao Xích Luyện đối tốt với chính mình như thế, nhưng loại thân thiết quá mức vượt ranh giới này lại làm cho nam nhân cảm thấy nguy hiểm, nhưng nghi hoặc vẫn là lớn hơn cảm động……..

Vô luận xuất phát từ nguyện ý gì thì nam nhân đều vẫn là bị cảm động…….

"Cô gia, cô gia, ngươi làm sao vậy?". Lão quản gia nhẹ vỗ về tay của nam nhân, lão nhân vội vàng muốn giữ nam nhân ở lại, "Cô gia, coi như lão phu cầu ngươi, ngươi liền ở lại đi, nếu ngươi đi rồi thì ta lão niên lúc sau xuống hoàng tuyền cũng không có mặt mũi gặp lão gia cùng phu nhân, còn có tiểu thư". Lão nhân còn kém chưa quỳ xuống cầu nam nhân.

Nam nhân vội vàng giữ chặt lão nhân đang muốn quỳ xuống, tỏ vẻ chính mình tuyệt đối không thể kế thừa Trương gia, Trương quản gia thấy không giữ nam nhân lại được thì bảo nam nhân ở lại thêm mấy ngày.

Lần này nam nhân đáp ứng…….

Nam nhân sẽ ở lại Trương gia thêm mấy ngày.

Lần này nam nhân ở bên ngoài tìm mấy gia đinh thân gia hồi phủ.

Nói là mời tới hầu hạ Trương quản gia.

Đã nhiều ngày nam nhân đều ở tại Trương phủ.

Nhưng phát hiện luôn luôn có người tới quấy rối, Trương quản gia nói cho nam nhân biết rất nhiều người dòm ngó tài sản của Trương gia, có chút thương hộ còn muốn tới cửa tìm tra (gây sự, kiếm chuyện), mấy ngày nay lão cũng không biết đuổi đi bao nhiêu người, 1 mình lão nhân chống đỡ thật sự vất vả.

Nam nhân ở Trương phủ ba ngày, mỗi ngày Trương quản gia đều tận tình khuyên bảo nam nhân, bảo hắn lưu lại, khiến hắn có chút dao động, Trương quản gia thật giống như niệm kinh, không ngại phiền đứng ở bên tai niệm niệm, có thể thấy được dụng tâm của lão nhân, mỗi lần hắn cũng đều chăm chú nghe xong, thực tôn trọng lão nhân nói chuyện, hắn đều chưa bao giờ lên tiếng cắt ngang.

Ban đêm ngày hôm đó.

Bên ngoài trời mưa liên tục, nam nhân mới từ bên ngoài mua chút nến thơm, giấy trở về, bởi vì bên ngoài mưa quá lớn, y phục cùng sợi tóc của hắn đều bị mưa làm ướt, cả người đều là cảm giác thấp lạnh.

"Cô gia, ngươi đã trở lại, trong phủ mới tới tân đầu bếp đều làm xong đồ ăn rồi". Lão quản gia mặc tân y sam khi nam nhân trở về mua cho lão, đi ra nghênh đón, vội vàng cầm cái dù trên tay của nam nhân, sai tân hạ nhân trong phủ mang nó đi.

"Làm phiền". Nam nhân thực khách khí.

"Ở trong phủ chính mình thì cô gia không cần khách khí như thế, sẽ làm lão phu khó xử". Lão quản gia cười tủm tỉm bảo nam nhân ngồi xuống ăn cơm, lão quản gia liền đứng ở bên cạnh chờ.

Một bàn lớn đồ ăn mà cũng chỉ có 1 mình nam nhân ăn, bên cạnh còn đặt cái chén đôi đũa dành cho Trương Tử Yến…….

Lão quản gia ở bên cạnh thở dài nói một câu: "Cô gia, nếu tiểu thư ở đây thì tốt rồi, không biết đêm nay tiểu thư có thể tới hay không……..".

Lời nói của Trương quản gia khiến cho mí mắt nam nhân nhẹ nhàng giật 1 cái……..

228. Chương 228

Hôm nay là ngày giỗ của Trương Tử Yến, bởi vì bên ngoài mưa rất to, không thể trực tiếp đi mộ phần tế bái, ngay tại trong phủ bày biện 1 cái pháp trận đơn giản, dùng để tế bái Trương Tử Yến.

Trên mặt đất bày biện pháp trận đơn giản.

Còn rải một ít gạo trên mặt đất.

Trời bên ngoài một mảnh tối đen, thanh âm mưa to cọ rửa mặt đất phá lệ rõ ràng, gió có chút lớn, làm cho bóng cây không ngừng lay động, đêm nay tầm nhìn của Trương phủ còn mờ mịt hơn so với thường ngày.

Ngọn đèn ***g màu đỏ kia yêu dị tới nói không nên lời, ánh nến kia đang phập phù hỗn độn, Trương quản gia cũng thấy bốn phía lạnh buốt, bất an nhích lại gần phía sau nam nhân……..

Nam nhân vốn đoan chính bưng chén, lẳng lặng ăn đồ ăn, cảm giác được có một cỗ hàn khí hướng lên trên lưng lủi……..

Nam nhân ngẩng đầu…….

Liền nhìn đến gạo trắng phủ kín trên mặt đất xuất hiện một đám dấu chân linh dị, cùng với thanh âm nước nhỏ giọt cùng vệt nước rõ ràng, tí tách tiêu sái vào đại đường……..

Miệng nam nhân chứa một ngụm đồ ăn, động tác toàn thân hắn đều cứng lại, nhìn thấy bước chân kia từng bước một tới gần, Trương quản gia đứng ở phía sau hắn nhỏ giọng lại kích động hô lên: "Tiểu thư đã trở

lại", nước mắt tràn ngập khuôn mặt tang thương của lão nhân, hắn để ý thấy trên ghế có vệt nước, không bao lâu thì chiếc đũa động……

Đôi mắt bình tĩnh của nam nhan bị cái gì đó đập tan, vẻ mặt của hắn có vẻ phức tạp trước nay chưa từng có, cho tới bây giờ hắn đều không có thoát khỏi cảm giác áy náy cùng mắc nợ với Trương Tử Yến…….

"Là ngươi sao?". Nam nhân nhẹ giọng mở miệng, trong miệng hắn còn một ngụm đồ ăn, chỉ cảm thấy khó chịu tới khó có thể nuốt xuống.

Chiếc đũa đối diện nhẹ nhàng gõ bên cạnh bàn một chút, tựa hồ đang trả lời câu hỏi của nam nhân, đối phương xác định là Trương Tử Yến, mà lão quản gia lại khóc lợi hại hơn.

"Tiểu thư, tiểu thư, cô gia trở về gặp ngươi, là cố ý trở về bái tế ngươi, còn bất chấp mưa gió đi ra bên ngoài mua thiệt nhiều tiền giấy đốt cho ngươi, còn để tân đầu bếp làm đồ ăn ngươi thích ăn nhất…….". Lão nhân gạt lệ, nam nhân cũng không có mở miệng, chỉ nghe lão nhân rưng rưng nói chuyện, ánh mắt nhưng vẫn dừng ở vị trí trống không ở đối diện.

"Ngươi không đi đầu thai?". Nam nhân tỉ mỉ nhai đồ ăn trong miệng, lại thủy chung đều là đều là thực không biết mùi vị gì, hắn nhìn không thấy hồn phách của Trương Tử Yến, lại chỉ cảm nhận được tồn tại của nàng, thanh âm của hắn trở nên có chút nghẹn ngào, "Vì sao ngươi không đi đầu thai, là còn nghĩ tới ai sao?".

Nam nhân biết người kia khẳng định sẽ không phải là chính mình……

Chiếc đũa kia của đối phương lại sững sờ…….

Nam nhân nhìn thấy có vài giọt nước chậm rãi rơi ở trên bàn, tâm của hắn giống như bị người dùng lực nhéo 1 phen, hắn biết rõ Trương Tử Yến khóc.

Từng giọt giọt nước trên bàn kia rõ ràng chính là nước mắt thương tâm của Trương Tử Yến.

"Tiểu thư, ngươi là trở về gặp cô gia đúng không?". Lão quản gia thương tâm hỏi.

Chiếc đũa kia lại nhẹ nhàng gõ mặt bàn một chút, biểu thị phải.

"Cô gia, tiểu thư nhất định là lo lắng không ai kế thừa đại gia nghiệp như thế của Trương gia, ta một cái lão nhân, sống không được mấy năm nữa, chỉ sợ cũng phải đi gặp lão gia cùng phu nhân, nàng thừa dịp ngày giỗ hôm nay trở về gặp ngươi, trong đó nhất định cũng có ý này". Lão nhân khóc, khóc tới thập phần thương tâm, "Cô gia, lần này ngươi trở về thì cũng đừng đi nữa, hảo hảo ở lại Trương gia đi, từ ngày ngươi thú tiểu thư chúng ta thì ngươi chính là cô gia Trương gia của chúng ta, hơn nữa vĩnh viễn đều là người của Trương gia…….".

Nam nhân thực khó xử.

Nhưng mà chiếc đũa lại động, lần này do dự trong chốc lát thì đầu chiếc đũa đang chấm chút rượu, ở trên bàn viết 1 chữ "Ân"…….

"Ngươi muốn ta ở lại?".

Chiếc đũa chỉ cái chữ trên bàn kia một chút.

Nam nhân thực mâu thuẫn.

"Ta không thể ở lại". Vẻ mặt của nam nhân có chút tiều tụy, trong mắt nhìn như bình tĩnh kia của hắn lại có vẻ thập phần hỗn loạn.

Liền ngay cả chính hắn cũng không biết nên làm như thế nào, đối mặt cố ý khẩn cầu của Trương quản gia, đối mặt ý nguyện của Trương Tử Yến thì nam nhân thật sự không biết làm sao, hắn không ngờ người của Trương gia chẳng những không hận hắn, còn đối hắn tốt như vậy.

Nam nhân thực hổ thẹn.

Nghe được nam nhân nói không thể ở lại thì cái bàn kia bắt đầu lay động, giống như đang biểu đạt bất mãn trong lòng của chủ nhân, Trương quản gia lại một mực bên cạnh khuyên bảo, nam nhân không nói câu nào gắp rau cho vị trí trống không ở đối diện…….

"Đây là món ngươi thích ăn". Nam nhân để đồ ăn vào trong chén của Trương Tử Yến, cái bàn bất động, chiếc đũa kia dựng thẳng trên bàn, chỉ chốc lát sau trong chén mới không còn gì.

Nam nhân biết nàng ăn rồi.

Nam nhân rủ mắt, sắp xếp đồ ăn trong chén, hốc mắt của hắn đỏ đỏ, hắn yên lặng bồi Trương Tử Yến ăn xong bữa cơm này, hắn tự hỏi thật lâu thật lâu mới do dự mở miệng.

"Ăn xong bữa cơm này, ngươi phải đi đầu thai đi, kiếp sau nhất định phải cùng người tốt thành thân, hảo hảo sống, bộ dạng không xinh đẹp cũng đừng lo, như vậy sẽ giúp ngươi tránh được rất nhiều thương tổn, nhưng ngàn vạn lần đừng gặp gỡ tướng công giống như ta vậy nữa, phải tìm một cái người tốt……". Hốc mắt ửng đỏ của nam nhân dần dần trở nên ướt át, tay hắn cầm chiếc đũa đã đang run rẩy rất nhỏ. Trong lòng nam nhân thủy chung đều cảm thấy thực có lỗi với Trương Tử Yến.

Sau khi nam nhân nói xong thì liền không có nói nữa, hắn nhìn thấy không ngừng có giọt nước rơi ở trên bàn, một giọt, hai giọt, ba giọt, bốn giọt…….càng lúc càng nhiều, làm cho tim hắn đều co rút, hắn biết Trương Tử Yến khóc thật sự thương tâm, nhưng hiện tại hắn lại ngay cả phương thức ôm nàng đều không

có, hắn không thể an ủi nàng, hắn chỉ có thể trầm mặc.

Trương quản gia cũng bụm mặt, chảy nước mắt.

Nam nhân lại vừa ăn đồ ăn trong chén vừa bi thương nghĩ lại hết thảy, cái bàn lại bắt đầu không ngừng lay động, nước mắt hắn cố nén rốt cục cũng nhịn không được……..

"Ngươi an tâm đi đi, ta sẽ thay ngươi hảo hảo để ý Trương gia". Tim của nam nhân rất đau, nhưng càng nhiều bất đắc dĩ cùng rối rắm phát ra từ nội tâm, nhưng hắn vẫn đáp ứng Trương Tử Yến.

Không bao lâu thì cai bàn bất động, chiếc đũa cũng lặng yên nằm ở dưới bàn, hết thảy ồn ào náo động đều trở nên yên lặng, liền như một trận gió lặng yên thổi qua, chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi bên ngoài, tiếng vang nhỏ kia…….

Một tiếng, một tiếng, lẳng lặng vang lên, giống như nước mắt một giọt một giọt rơi vào đáy lòng, chìm ngập đáy lòng phiền muộn của nam nhân, gió lạnh thổi ướt lạnh hai má của hắn, ánh mắt của hắn giống như bị ánh sáng đỏ sậm kia đâm bị thương, chậm rãi chảy ra nước mắt thương tâm……

Trương Tử Yến đi rồi.

Nam nhân cảm giác được……..

Sau khi ăn cơm xong.

Nam nhân sai người hầu trong phủ tới thu dọn sạch sẽ cái bàn, sau khi bận rộn một trận thì hắn để Trương quản gia đi về nghỉ ngơi trước, bởi vì hôm nay lão nhân khóc mệt mỏi, thần tình tiều tụy mỏi mệt, Trương quản gia tới nói vài câu với nam nhân rồi trở về nghỉ ngơi. Nam nhân 1 mình ngồi lại ở đại đường, đốt vàng mã cho Trương Tử Yến.

Trong viện rải một ít giấy tiền vàng mã, nhưng đã bị mưa to xối, trên mặt đất còn có không ít lá cây bị xối, trong viện tử có vẻ một mảnh hiu quạnh cùng yên tĩnh nhưng thanh lãnh, nhìn qua không có sinh khí (sức sống).

Trong đại đường chỉ đốt 2 ngọn nến, tầm nhìn thập phần hôn ám, nam nhân mặc y phục đơn bạc quỳ trên mặt đất, y phục của hắn đã muốn bị mưa làm ướt nhẹp, bồ đoàn đầu gối hắn quỳ lên đều thấm nước, liền ngay cả trên sợi tóc cũng có những giọt nước nhỏ, hắn bỏ giấy tiền vàng mã vào trong chậu than, ánh lửa bùng lên chiếu sáng khuôn mặt hắn.

Nam nhân thực an tĩnh, hiện tại bộ dáng của hắn liền giống như nhiều năm trước, dáng vẻ khi cùng Trương Tử yến gặp nhau, đều là ôn nhuận như thế, tản ra mị lực thành thục như thế, cho tới bây giờ hắn đều là bình tĩnh như vậy……

“Ngươi đi đi”.

“……”.

“Y không thích ngươi”.

“……”

“Y cũng sẽ không nhớ tới ngươi”.

“Ta bất quá cũng chỉ là khách qua đường trong cuộc đời của ngươi thôi”. Nam nhân quỳ trên mặt đất, nhẹ giọng nói nhỏ, “Kiếp sau cũng không nên gặp phu quân không có trách nhiệm giống ta như vậy, chẳng những không bảo hộ được ngươi, lại khiến ngươi chết thảm như vậy”.

Nam nhân nói rất nhiều rất nhiều, hắn nói đều là lời tận đáy lòng, tuy rằng bình thường hắn không hay nói chuyện, nhưng là đối với chậu than thì có lẽ hắn mới có thể nói ra được những lời này.

Ánh sáng yếu ớt kéo dài thân ảnh của nam nhân, ảnh ngược của hắn ở trên tường có vẻ phá lệ cô độc, trong trạch tử (nhà) ngày xưa náo nhiệt thì hiện giờ là một mảnh cô đơn.

Bên ngoài mưa rất lớn, ngoài đại môn Trương phủ, giữa mưa bụi dày đặc kia, một chiếc xe ngựa treo đèn ***g chậm rãi chạy tới, đệ tử của Tà Đế cung đánh xe ngựa, chậm rãi ngừng trước cửa của Trương phủ.

Sau khi người trên xe đi xuống thì đệ tử của Tà Đế cung theo phân phó rời đi, Phật Hàng chậm rãi đẩy đại môn khép hờ của Trương phủ ra, y một thân hắc bào hoa mỹ, chậm rãi đi vào Trương Phủ y quen thuộc, y từng ở trong này một đoạn ngày, khi đó y bị thương, nam nhân ít nhiều cứu chữa cho y.

Từ lần trước sau khi nam nhân rời đi Thanh Sơn thì đã nửa tháng trôi qua, Phật Hàng bung dù, đạp lên giấy tiền vàng mã đầy đất đi vào đại đường, động tác của y rất nhẹ, không có kinh động tới nam nhân, y gập cái dù đầy nước lại, nhẹ nhàng đặt ở cạnh cửa.

Nam nhân một người lẩm bẩm ở trước chậu than, Phật Hàng im lặng nghe nam nhân nói chuyện, y giống như ám ảnh quỷ mị, lẳng lặng đứng sừng sững ở phía sau của nam nhân, đầu vai cùng vạt áo của y đều hơi hơi dính bọt nước, y cởi mạo tử (cái nón) trên đầu dính liền với y sam ra, một đầu tóc dài màu bạc cùng ngũ quan tuấn mỹ làm cho tim người ta đập thình thịch……..

Con ngươi màu nâu của Phật Hàng còn muốn đẹp hơn so với ngọc lưu ly dưới ánh mặt trời, dưới ánh sáng hôn ám trong đại đường vẫn xinh đẹp như cũ, hữu thần như vậy, dẫn nhân chú mục như vậy.

Thân ảnh của nam nhân có chút đơn bạc, y phục trên người của hắn đều đã ướt, nhưng vẫn đốt vàng mã cho Trương Tử Yến, con mắt của Phật Hàng lẳng lặng nhìn chằm chằm hắn đang bận rộn, hắn vẫn không

có phát hiện Phật Hàng, Phật Hàng đứng ở sau lưng hắn nhìn hắn, hắn so với tưởng tượng của Phật Hàng phải kiên cường hơn rất nhiều rất nhiều, nội tâm của hắn cứng cỏi như vậy.

Liền như vậy lẳng lặng nhìn nam nhân, không có làm phiền nam nhân đốt tiền giấy, biết nam nhân đốt xong giấy tiền vàng mã thì Phật Hàng đang muốn nói chuyện, liền nhìn thấy nam nhân, chuyển hướng qua mình……..

Hai người đồng thời ngây ngẩn cả người.

Ánh mắt hai người xẹt qua lẫn nhau, đôi mắt có chút ửng đỏ của nam nhân rõ ràng có chút chấn động, mà Phật Hàng lại mân môi, khóe môi có mỉm cười, con ngươi của y gắt gao nhìn chằm chằm cặp mắt sẽ không nói dối của nam nhân, nam nhân sửng sốt 1 hồi, nhất thời không phản ứng kịp, Phật Hang cũng không có mở miệng, chỉ là nhìn nam nhân…….

Đáy mắt bình tĩnh của nam nhân đang xao động, tựa hồ thực bất ngờ khi nhìn thấy Phật Hàng xuất hiện ở trong này, nam nhân này, trên mặt mang theo một chút thương tâm, phiếm hồng thương cảm trong mắt cùng thấp ý kia đều làm cho Phật Hàng nhìn tới thất thần.

Nam nhân không nghĩ tới Phật Hàng lại tới đây……..

Hoàn toàn không nghĩ tới……..

Bất ngờ như vậy làm cho nam nhân nhất thời khó có thể thích ứng, hắn không biết Phật Hàng đứng ở đây bao lâu rồi, hắn không có cách nào giống như ngày thường ung dung đối mặt Phật Hàng như vậy, hắn chậm rãi lui từng bước, cũng không cẩn thận đá tới chậu than…….

“Cẩn thận”. Phật Hàng lập tức liền giơ tay kéo nam nhân lại, thân thể của hai người gắt gao tựa vào cùng nhau, bờ ngực bị mưa xối ướt của nam nhân dán lên bờ ngực rắn chắc hữu lực của Phật Hàng…….

Lông mi của nam nhân dính nước mắt, trong bất an nhẹ nhàng run rẩy, hắn cảm giác Phật Hàng ôm hắn càng ngày càng chặt, hoàn toàn không có 1 chút ý tứ muốn buông ra.

Tuy rằng Phật Hàng không nói gì nhưng nam nhân cũng hiểu Phật Hàng nghĩ muốn nói gì với hắn……..

Ngón tay thon dài trắng nõn kia của Phật Hàng dần dần dùng sức, ôm chặt thắt lưng mềm dẻo của nam nhân, y phục của hai người hơi hơi ẩm ướt dán cùng 1 chỗ, tràn ngập từng trận cảm giác mát lạnh, nhưng thân thể đối phương truyền tới độ ấm lại là ôn nhu rõ rệt như vậy.

Loại xúc cảm mâu thuẫn này làm cho nam nhân trầm mặc rất lâu, hắn khẽ đặt tay lên trên cánh tay của Phật Hàng, nhưng mà hắn cũng không có dùng sức đẩy Phật Hàng ra.

“Buông”. Nam nhân mở miệng, hắn cúi đầu, không có nhìn Phật Hàng.

Bởi vì trước đó nam nhân đã rơi lệ, hắn không muốn Phật Hàng nhìn thấy bộ dáng hắn mắt đỏ hồng, nhưng đã quên lau đi vệt nước mắt trên mặt bị gió thổi mà ướt lạnh, từng biểu tình trên mặt của hắn đều khắc rõ trong mắt của Phật Hàng.

“Ngô không buông”. Môi của Phật Hàng tiến đến khuôn mặt của nam nhân, trong đôi môi kia phun ra hơi nóng, khẽ kích thích hai má hơi lạnh của nam nhân, độ ấm nóng ướt kia làm cho nam nhân xoay mặt sang hướng khác.

Nhưng vô luận nam nhân tự mình trốn tránh ra sao thì đều không thể tránh khỏi tầm mắt của Phật Hàng, hơi thở của Phật Hàng không có lúc nào không tập kích hắn, phả vào trên mặt của hắn, trên cổ của hắn, trên môi của hắn, liền giống như ma chướng làm cho hắn trốn không được, trốn không thoát…….

“Nếu ngô buông ra thì ngươi lại chạy thì sao”. Phật Hàng ái muội ôm nam nhân, chậm rãi lui về phía sau vài bước, để nam nhân cách xa chậu than, “Hôm nay là ngày giỗ của sư muội ngô, ngô tới nhìn nàng, ngươi là phu quân nàng, hẳn là hảo hảo chiêu đãi ngô mới phải”.

“……”

“Trương gia cô gia”. Phật Hàng gọi nam nhân một tiếng, nghĩ đến nam nhân không quá để ý tới y, y chỉ có thể dùng loại phương thức này hấp dẫn chú ý của nam nhân, quả nhiên nam nhân nhìn về phía y, y rủ mắt, nhìn nhìn đôi môi ửng đỏ của nam nhân, cười khẽ nhéo nhéo cằm của nam nhân, “Ngươi liền không muốn gặp ngô như vậy sao? Ngô không có tới muộn chứ?”.

Thân của 2 người cao xấp xỉ, thân hình đều rất cao lớn, 2 cái nam nhân ôm cùng một chỗ, vốn phải rất kỳ quái, nhưng hai người đứng chung một chỗ cũng rất thích hợp.

Một cái ôn nhuận thành thục……

Một cái tuấn mỹ ngạo nghễ…….

“Ngươi”. Nam nhân không biết trả lời Phật Hàng như thế nào, “Ngươi buông”.

Phật Hàng không buông tay. Nhưng mà ánh mắt lại chăm chú nhìn nam nhân, chờ đợi nam nhân trả lời.

Mà nam nhân……

Khi đối mặt cái nhìn chăm chú của Phật Hàng thì lông mi của nam nhân vẫn là run rẩy lại run rẩy, vành mắt phiếm giận kia tràn ngập thương cảm, hắn còn chưa từ thương tâm trước đó khôi phục lại.

Nam nhân thấy Phật Hàng không xê dịch thì nam nhân chỉ là thản nhiên nói với đối phương: "Tiền giấy đã đốt xong rồi, giờ tý (11h đêm – 1h sáng) cũng đã qua, ta hiểu được tâm ý của ngươi, ta tin tưởng Tử Yến cũng hiểu được……".

Sợi tóc màu bạc của Phật Hàng buông ở sau lưng, một mạt màu bạc kia ở trong hôn ám lại có vẻ cực kỳ bắt mắt, mỗi lần nam nhân ngửi được hương khí thanh nhã trên người Phật Hàng thì cảm thấy tâm cảnh (tỉnh táo, bình tâm)……

Nhàn nhạt.

Rất dễ chịu.

Phật Hàng nhìn nam nhân 1 lát mới nói: "Ngươi hiểu được thì tốt rồi". Y ý vị thâm trường nhìn chăm chú vào nam nhân, nam nhân chậm chạp ngước mắt lên, lúc này mới nhìn về phía con ngươi ngụ ý sâu xa của Phật Hàng.

Trong lòng bàn tay của Phật Hàng thực ấm áp, độ ấm truyền tới từ trong lòng bàn tay của y khiến cho bên hông của nam nhân không ngừng như nhũn ra, nóng lên, nam nhân mấy lần thử thuyết phục y buông mình ra, chính là một chút hiệu quả đều không có, y thủy chung đều không buông nam nhân ra, ôm nam nhân, nhiệt độ cơ thể truyền tới trên người nam nhân, hơn nữa thưởng thức thần thái hơi quẫn bách của nam nhân.

Nam nhân rất nhanh từ bỏ giãy dụa, tùy ý Phật Hàng ôm hắn, ái muội nói chuyện ở giữa môi hắn, hắn chỉ cảm thấy bên môi nóng quá, suy nghĩ hoàn toàn bị quấy nhiễu, liền ngay cả Phật Hàng nói cái gì thì hắn cũng không biết, trong đầu "ong ong" tác hưởng.

Phật Hàng sớm phát hiện nam nhân thất thần, nhưng y không có quấy nhiễu nam nhân, y tự độc thoại mấy câu, ánh mắt lại thong thả quẩn quanh ở trên khóe mắt ướt át cùng đôi môi no đủ bóng loáng kia.

"Nủa tháng trước ở Thanh Sơn Bạch Vân Quan cùng ngươi gặp nhau, ngô không có thể hảo hảo một mình nói chuyện cùng ngươi, khi đó bởi vì có chuyện phải làm, ngươi lại đi vội vàng như thế". Phật Hàng nhẹ nhàng nhéo nhéo thắt lưng của nam nhân, lập tức liền thành công khiến nam nhân phục hồi tinh thần lại.

Cái này xem như giải thích với nam nhân, nhưng lại không xem như là giải thích.

Hoàn chỉnh chứ không hoàn mỹ.

Nam nhân cũng không cần Phật Hàng giải thích, cho nên hắn chính là thản nhiên trả lời 2 chữ: "Không sao". Bên ngoài mưa càng lúc càng lớn, thanh âm mưa to kia đều muốn che dấu thanh âm khi hắn nói chuyện.

Nam nhân lo lắng Phật Hàng không có nghe thấy cho nên hắn nói lại 1 lần nữa, hắn giật giật thân thể,

muốn bảo trì một chút khoảng cách nên cùng Phật Hàng, hắn chính là nhẹ nhàng đẩy đẩy bả vai của Phật Hàng.

Ý bảo Phật Hàng buông tay.

Lúc này.

Ngọn nến trong đại đường bị tắt toàn bộ, chỉ còn lại có ánh lửa yếu ớt trong chậu than kia, ngọn lửa bập bùng kia, ánh sáng yếu ớt kia chiếu sáng khuôn mặt của hai người.

"Ngươi có nghĩ tới ngô hay không?". Phật Hàng hỏi nam nhân.

"……."

Thấy nam nhân không trả lời thì Phật Hàng đổi cách nói khác: "Ngươi có hận qua ngô hay không?". Thanh âm của y biến thấp vài phần, cặp mắt kia lại theo sát ánh mắt của nam nhân như cũ.

Nam nhân trước sửng sốt một chút, ánh mắt của hắn dừng ở đầu vai của Phật Hàng, sau đó là thời gian dài trầm mặc.

Ánh lửa còn sót lại trong chậu than kia đang dần dần biến mất, cho tới khi đại đường rơi vào một mảnh tối đen, chỉ có chút chút đốm lửa tỏa sáng trong bóng đêm, đôi mắt còn chưa kịp thích ứng bóng tối nên không thể phân biệt vẻ mặt bây giờ của đối phương, mà nam nhân lại rõ ràng cảm giác được hơi thở của Phật Hàng rất gần, rất gần, tựa hồ chỉ còn kém một chút liền đụng tới môi của nam nhân.

Nam nhân thậm chí……. Cho rằng Phật Hàng tùy thời đều sẽ dùng sức hôn xuống……

Loại tưởng tượng không hề báo trước này làm cho tình tự của nam nhân trở nên khẩn trương, liền ngay cả tim cũng trở nên đập nhanh hơn, hắn thật nghĩ muốn đẩy Phật Hàng ra, chính là mỗi lần hắn giơ tay ra thì Phật Hàng đều sẽ nắm tay hắn lại, nắm ở trong tay chậm rãi sờ tới sờ lui, cho tới khi hắn không hề chống cự, thậm chí Phật Hàng còn sẽ dùng ngón tay an ủi đôi môi đang run rẩy của hắn…….

Hiện giờ nam nhân thậm chí có chút sợ hãi, hắn cũng không muốn để Phật Hàng nghe được tiếng tim đập của hắn.

Nhưng mà thế sự luôn không như ý như vậy, Phật Hàng cảm giác được nam nhân muốn thoát ra, đứng lên, y chậm rãi an ủi trấn an thân thể nam nhân, thân thể của nam nhân thực nóng, tim đập thật sự nhanh.

Thậm chí liền ngay cả Phật Hàng đều có thể rõ ràng cảm giác được trong ngực nam nhân nảy lên, y tiến đến trước mặt nam nhân, hôn mũi của nam nhân một chút, cố ý đè thấp thanh âm nói với nam nhân: "Ngô nghe được thanh âm của tim đập". Y nói xong, ngón tay thon dài kia ở bên hông của nam nhân tận lực mà

thong thả sờ soạng…….

Ánh mắt của nam nhân dao động……..

229. Chương 229

Nam nhân muốn nói nói nhưng vừa định mở miệng liền cảm giác được hơi thở của Phật Hàng gần kề như vậy, làm cho hắn mấy lần đều muốn nói lại thôi, hắn ngửi được hương vị trên người của Phật Hàng, cùng nhiệt độ cơ thể quen thuộc kia thì hắn cũng rất hỗn loạn…….

Mà lúc này Phật Hàng vừa thưởng thức bộ dáng hỗn loạn của nam nhân vừa đặt nam nhân ở cạnh bàn gỗ đào thật lớn trước đại đường, động tác của y không nhanh nhưng đủ để cho nam nhân nín thở nhiều lần.

Bởi vì mỗi khi Phật Hàng động một chút thì nam nhân đều có một loại lỗi giác Phật Hàng muốn hôn xuống, hơi thở kia ngay tại bên môi hắn, thật gần thật gần…….

"Không có thanh âm tim đập, ngươi nghe lầm". Nam nhân vội vàng ngăn Phật Hàng lại, nhưng thanh âm của hắn thực lo lắng, hắn mắc mưa lại khóc thương tâm, hiện giờ thân thể có chút như nhũn ra.

"Đó là không có khả năng". Phật Hàng ngắn gọn lưu loát trả lời, giơ tay sờ hướng về phía ngực của nam nhân.

Bởi vì nơi đó…….là tim của nam nhân đang đập mạnh tới sắp vọt ra ngoài……..

Hơn nữa thân thể của nam nhân thực nóng, nhiệt độ kia giúp Phật Hàng cảm giác được nam nhân tiên hoạt (sống sờ sờ), liền đứng ở trước mặt y, mà nam nhân dưới cái nhìn chăm chú ý vị thâm trường của y thì cảm thấy chính mình không chỗ nào che giấu trước mặt y.

Giống như hết thảy đều sẽ bị nhìn thấu.

Nam nhân sửng sốt.

Cho dù nam nhân muốn chạy trốn thì căn bản cũng không trốn tránh được.

"Có phải bởi vì ngô vừa rồi nói là tới xem sư muội ngô cho nên ngươi tức giận hay không?". Phật Hàng ôm nam nhân không chịu buông tay, cảm giác nam nhân muốn tránh thoát thì y dùng sức siết chặt ngón tay, làm cho nam nhân dựa vào y, làm cho nam nhân phải dựa sát vào y, làm cho nam nhân trốn không thoát cánh tay y, "Hay là ngươi cảm thấy ngô hẳn là cố ý tới gặp ngươi".

Phật Hàng là cố ý……..

Nam nhân đương nhiên cũng nghe ra Phật Hàng đang cố ý vặn vẹo ý tứ của hắn.

"Tà Đế cung của ngươi hẳn là có rất nhiều việc cần hoàn thành, tâm ý của ngươi đã truyền rồi, Tử Yến cũng sẽ biết được ý tốt của ngươi, ngươi còn có rất nhiều việc, ngươi vẫn là sớm trở xử lý đi". Nam nhân chậm chạp ngước mắt nhìn Phật Hàng, thấy tuấn mỹ dung nhan gần trong gang tấc của Phật Hàng thì trong lòng hắn ngũ vị tạp trần, hắn giật giật môi, thấp giọng mà thẳng thắn thành khẩn nói: "Để tránh trì hoãn ngươi làm chuyện trọng yếu, về sau loại chuyện nhỏ này, không cần ngươi tự mình tới, thật ra chỉ cần ngươi Tà Đế sai 1 gã đệ tử tới truyền báo là được".

Cảm giác được Phật Hàng càng lúc càng dựa gần vào, môi y gần như sẽ hôn lên tới, thanh âm của nam nhân cũng liền trở nên càng ngày càng nhỏ…….

Nam nhân không cản Phật Hàng lại, hắn tiếp tục giả bộ bình tĩnh nói tiếp: "Ngươi cần gì phải hao tổn dụng tâm như thế, còn phải tự mình đi một chuyến". Thật ngượng ngùng, phiền toái như vậy, nếu chậm trễ Phật Hàng làm việc thì hắn không gánh nổi trách nhiệm này.

Nam nhân mới vừa nói xong.

Phật Hàng liền hôn khóe môi của nam nhân, nam nhân sửng sốt, thân thể cũng rõ ràng cứng đờ, đôi môi thần hình ưu mĩ của y liền rời đi khóe môi của nam nhân, tùy tiện liền khẽ cười nói: "Không ngờ sao? Không ngờ ngươi sẽ phản ứng lớn lớn như vậy, không ngờ tim ngươi sẽ đập nhanh tới như vậy, không ngờ ngươi sẽ nói những lời tức giận này với ta như vậy?".

Phật Hàng chế trụ thắt lưng của nam nhân, không cho nam nhân có nửa điểm đường sống thoái lui, 2 nam nhân thân hình xấp xỉ thân mật dựa sát vào nhau, đứng ở trong bóng đêm giống như ẩn vào bức tranh hoàng hôn.

Cánh tay của nam nhân vịn trên cánh tay của Phật Hàng có chút cứng ngắc, hắn vô lực nắm cánh tay của Phật Hàng: "Ngươi không nên ép ta, thật sự đừng ép ta, có một số việc, ta tự hiểu được, không cần ta nói rất rõ ra, thật ra ngươi cũng có thể hiểu được".

Bởi vì nam nhân biết vì sao Phật Hàng sao biết được hắn đang suy nghĩ cái gì.

Phật Hàng chỉ là nhìn nhìn nam nhân mà không nói gì.

Bởi vì thanh âm của nam nhân có chút run rẩy, ánh mắt hỗn loạn kia rốt cục dừng ở trên con ngươi trong bóng đêm vẫn đẹp như cũ của Phật Hàng, một chút ánh sáng ở trong con ngươi của Phật Hàng như quang hoa của ánh trăng hơi hơi lưu chuyển, nam nhân nhìn tới có chút mê mẩn, nam nhân thậm chí có loại ảo giác hy vọng ánh trăng đôi mắt này vĩnh viễn đều nhìn hắn như vậy.

Nhưng mà không được……

Phật Hàng là Tà đế, tuy rằng y xuất hiện ở trong này làm cho nam nhân thực bất ngờ, nam nhân cũng không có nghĩ tới y thế nhưng sẽ lại tới tìmhắn, thời điểm lần trướchắn tặng da cô cho Phật Hàng thì xem đó là lần gặp mặt cuối cùng. Hiện nay hắnmất đi pháp lực, hắn liền thầm nghĩ thành thành thật thật, an an phận phận làm một người bình thường.

Nam nhân không muốn giao tiếp cùng yêu ma quỷ quái, hắn không muốn lại dây dưa cùng Phật Hàng, tuy rằng bọn họ từng thân mật như thế, hắn thậm chí cũng nguyện ý đi theo Phật Hàng tới Thanh Phong cốc……

Nhưng mà thế sự khó liệu.

Tóm lại chuyện quá khứ thì nam nhân cũng không nghĩ muốn lại rối rắm, hắn nghĩ muốn nói rõ ràng cùng Phật Hàng, vì thế hắn cũng không chút nào giấu diếm nói cho Phật Hàng chuyện giữa hắn cùng Mạt Đồng.

Phật Hàng mới đầu còn không có phản ứng lắm, nhưng thời điểm nghe tới Mạt Đồng cấp hứa hẹn với nam nhân thì y dần dần nhíu mày: "Ngô cũng từng nói qua ngô thích ngươi, ngô nói qua muốn bảo hộ ngươi, ngươi quên đoạn ngày chúng ta ở Thanh Phong cốc sao?. Y nói xong liền ôm chặt nam nhân, ở bên tai nam nhân nói về quá khứ của bọn họ…….

Thật ra giữa bọn họ cũng từng có quá khứ…….

"Ta không có quên". Nam nhân lắc đầu, cằm của hắn chống lên đầu vai của Phật Hàng, hiện tại hắn hoàn toàn không nhìn thấy bộ dáng của Phật Hàng, chỉ cảm thấy Phật Hàng càng ngày càng ôm chặt hắn, thật giống như muốn vò nát hắn.

"Vậy vì sao ngươi còn muốn……".

Lời của Phật Hàng còn chưa nói xong thì nam nhân cắt ngang lời của y: "Ta càng không quên được bộ dáng bị hủy của Thanh Phong cốc, tuy rằng ta đáp ứng qua với ngươi, nhưng hiện tại nơi đó đều bị hủy, sớm đã không quay về được nữa".

"Không có Thanh Phong cốc thì có thể quay về Tà Đế cung".

"Không giống nhau". Nam nhân động tác ôn hòa đẩy Phật Hàng ra, trên mặt của hắn tươi cười nhưng khiến cho Phật Hàng cảm thấy có chút không đành lòng, hiện tại hắn chọn Mạt Đồng, sẽ không muốn cùng lại dây dưa cùng người khác, hắn đáp ứng qua với Mạt Đồng, hắn không muốn lại thất ngôn (thất hứa, bội tín)……

Ban đêm ngày hôm đó nam nhân vẫn chiêu đãi Phật Hàng, không có để Phật Hàng đội mưa rời đi, hắn cảm thấy giữa hắn cùng Phật Hàng không có khả năng, hắn cũng hiểu được Phật Hàng không hiểu cảm

tình của chính mình.

Cho tới bây giờ Phật Hàng đối hắn đều chỉ có ân tình mà thôi, căn bản không phải tình yêu.

Sau đó giữa bọn họ không có tình yêu.

Từ lúc ban đầu tới bây giờ nam nhân cũng biết Phật Hàng là bởi vì nhìn thấy hắn làm loại chuyện kia cùng với Cửu Hoàng ở trong hoa viên, cho nên mới có hứng thú đối hắn nam nhân diện mạo bình thường này, bởi vậy bọn họ mới cùng xuất hiện, nghĩ thôi cũng đã biết Phật Hàng từng coi thường hắn như vậy, như thế nào sẽ đột nhiên liền tin phục hắn như vậy, đơn giản chính là phần ân cứu mạng kia mà thôi.

Cho nên sau khi Thanh Phong cốc bị hủy thì nam nhân mới biết được địa phương mà hắn coi là nhà của bọn họ, cũng là địa phương Phật Hàng từ nhỏ lớn lên, nhưng trong mắt Phật Hàng lại căn bản là không quá quan trọng……

Cho nên sau khi nam nhân bị Nham Vân bắt đi thì Phật Hàng căn bản là không có đi tìm hắn, bởi vì hắn biết rõ ở trong mắt Phật Hàng thì hắn vĩnh viễn đều kém so với mấy thứ Phật Hàng truy đuổi kia……

Nam nhân cảm thấy có lẽ chính Phật Hàng đều biết, Phật Hàng đối hắn chính là ân tình, cùng niệm (nhớ) 1 phần cựu tình (tình cũ) bạc nhược mà thôi.

Nam nhân khéo léo đẩy Phật Hàng ra, liền ngồi xổm xuống thu dọn chậu than, mà Phật Hàng rốt cuộc cười không nổi, cũng chỉ là đứng ở một bên, trầm mặc mân môi, nhìn chằm chằm nam nhân ngồi xổm trên mặt đất thu dọn đồ vật này nọ.

Nam nhân sai người hầu thu dọn khách phòng cho Phật Hàng, lại bảo người cầm một ít y phục sạch sẽ tới, định để Phật Hàng thay, chính là sau khi y phục lấy tới, sau khi thu dọn giường xong xuôi thì Phật Hàng cũng đã rời đi.

Thời điểm Phật Hàng đi thậm chí không chào nam nhân, y tới đột nhiên, đi cũng là vô thanh vô tức (im hơi lặng tiếng), thật giống như 1 trận gió qua đường, muốn bắt cũng không bắt được, càng thêm vô pháp giữ lại.

Đêm đó trời mưa thật sự lớn, vẫn đều không có dừng lại, không trung giống như phá một cái động, giống như vĩnh viễn không có ngày dừng lại, mấy ngày liên tiếp đều là thời tiết mưa dầm kéo dài.

Phật Hàng không có lại tới tìm nam nhân, nhưng trong 3 ngày này lại có rất nhiều người tới cửa quấy rối, đều là người muốn tìm Trương gia gây phiền toái, đều thèm muốn của cải kếch sù của Trương gia.

Nam nhân nghĩ biện pháp, tìm tới quan phủ đuổi trà thương gây sự này đi, lúc trước thời điểm hắn rời đi Biên thành đã sớm đền toàn bộ tiền đặt cọc đều đưa lại cho những người này, không nghĩ tới những người này thừa dịp hắn vắng mặt, còn chạy tới Trương phủ quấy rối, thật sự là ủy khuất Trương gia quản gần

một năm này tới chống đỡ.

Việc này càng khiến nam nhân kiên định quyết tâm phải ở lại, mấy ngày kế tiếp hắn tới phô nhân công chọn lựa rất nhiều tiểu nhị, có nha hoàn, có gia đinh, từ trên xuống dưới một trăm người.

Toàn bộ mua đưa về Trương phủ, còn tìm một đám công tượng, sửa chữa lại phủ đệ của Trương phủ một chút, Trương quản gia nhìn thấy nam nhân có tâm như vậy thì trong lòng lão nhân có thêm vài phần an ủi.

Trương phủ lại trở nên náo nhiệt lại, sửa chữa lại toàn bộ mái hiên, hoa cỏ trong viện liền mời công tượng thảo mộc (cây cỏ) tới sửa sang, sân quét dọn tới sạch sạch sẽ sẽ, trong phủ đệ cũng treo đèn ***g đỏ thẫm cao cao, hoàn toàn đã không có dáng vẻ hiu quạnh của mấy ngày trước.

Bởi vì mùa đông sắp tới nên nam nhân mang theo tiểu tư của phủ đệ tới bố trang đặt mua một đám phục trang mặc mùa đông của gia đinh, bố trang lão bản kia thấy nam nhân ăn mặc giản dị thì không quá muốn làm sinh ý với nam nhân, nhưng vừa nghe tiểu tư nói hắn là Trương gia cô gia thì trang lão bản kia lập tức liền cười xòa tiếp đón nam nhân.

"Tiểu *** chúng ta vừa mới tới Biên thành không lâu, chưa gặp qua Tích gia, tiểu nhân có mắt mà không nhìn thấy Thái Sơn, mong rằng Tích gia đừng trách móc".

Đối mặt lão bản cười làm lành thì nam nhân chỉ là đơn giản mà khiêm tốn trả lời: "Không sao". Phải biết rằng Trương gia cô gia ở tại Biên thành chính là một cái nhân vật thoại đề (đầu đề câu chuyện).

"Tích gia, ngài xem y phục này là muốn đặt làm hay vẫn dựa theo quy cách bình thường làm, ngài xem, mấy ngày trước đây vị công tử kia của Xích phủ cũng đặt ở chỗ ta, một trăm bộ trang phục mùa đông cho hạ nhân phủ đệ mặc, ngài xem kiểu dáng này có hợp ý ngài không?". Lão bản kia sai tiểu nhị đưa hình thức vật thật cho nam nhân xem, nam nhân nhìn nhìn, cảm thấy thật ra không tồi, bảo lão bản hơi chút thay đổi một chút, liền đặt 100 bộ.

Nam nhân lại sắp xếp làm sinh ý trà phô, hắn ở trà phô đóng cửa trước kia ở trong thành, trước mở một gian thử xem, lá trà đều mua từ Lĩnh trấn ở bên cạnh, tuy rằng nguồn cung cấp bình thường nhưng hiệu quả vẫn là không tồi, bởi vì sau này rất nhiều nông dân trồng trà của Trương gia đều nghỉ việc hồi hương(trở về quê hương), trong lúc nhất thời không tìm được nhân thủ, chỉ có hướng nhà khác mua hàng.

"A Bàng, a Đức, hai người các ngươi đi nông thôn, mời lão trà công có kinh nghiệm trở về hỗ trợ".

"Vâng, Tích gia".

……

"Còn có, giúp ta dán một cái bảng chiêu công (tuyển công nhân) thu nhận trà công ở bên ngoài".

"Vâng, tiểu nhân đi lền".

……

Nam nhân phân phó gia đinh cùng nha hoàn của quý phủ làm việc, sắp xếp Trương phủ đâu ra đấy.

Rất nhiều thương gia đều biết Trương gia cô gia đã trở lại, Trương gia trà phô cũng khai trương một lần nữa, cho nên không ít quan to quý nhân đưa thiệp mời tới cửa, mời nam nhân đi uống rượu, đại bộ phận nam nhân đều từ chối.

Nam nhân lại cố ý đánh một chiếc xe ngựa đi Nam Sơn Đạo Quan ở vùng ngoại ô, mời vài vị đạo nhân pháp thuật cao cường, xuống núi tới phô tử cùng phủ đệ làm mấy tràng cúng bái hành lễ, khu cản (đuổi, xua) khí tức ô tuế đi.

Nam nhân mời mấy vị đạo nhân đi tửu lâu trong thành hảo hảo khoản đãi một phen, trước khi đi còn phái người dùng xe ngựa đưa vài vị đạo trưởng quay về Nam Sơn Đạo Quán, hôm nay tâm tình của hắn không tồi, hắn chân trước mới vừa bước vào Trương phủ, còn chưa kịp đóng cửa lại liền cảm giác được một trận gió quỷ dị thổi tới, chỉ thấy đỉnh đầu của đại cỗ kiệu hoa lệ bị quỷ soa không chân nâng tới đại môn của Trương phủ…….

Nam nhân sửng sốt một giây. Vừa mới chuẩn bị đóng cửa lại, làm bộ không thấy gì hết.

Nhưng tiếp theo liền nhìn thấy mành kiệu cẩm tú bị nhấc lên, người bên trong kiệu ung dung xuống kiệu…….

Khi nam nhân nhìn thấy rõ bộ dáng của người nọ thì động tác muôn đóng cửa của hắn nhất thời liền cứng lại.

Nam nhân chỉ cảm thấy tim của mình dần dần đập loạn nhịp……

230. Chương 230

Nam tử tuyệt sắc 1 thân vân cẩm (gấm Vân Nam) phục sức hoa mỹ kia, tướng mạo ngày thường cực kỳ tinh xảo dễ nhìn, người có thể khiến cho nam nhân có phản ứng lớn như vậy trời sinh chỉ có Xích huynh đệ của hắn.

Thừa dịp Xích Luyện chưa thấy hắn thì nam nhân lập tức lặng yên đóng cửa lại, xoay người đi tới trong viện, hạ nhân trong phủ đệ nhìn thấy hắn trở về thì đều vội vàng cúi đầu chào hỏi.

Trương quản gia cũng đi ra tiếp đón: "Cô gia, ngươi đã trở lại, hôm nay bên Thanh Sơn trấn có người đưa 1 bức thư tới đây, nói là giao cho ngươi". Lão nhân đưa thư cho nam nhân.

Nam nhân một khắc tiếp tục đi vào đại đường, hắn cũng không thèm nhìn tới mà cầm lấy bức thư, để thư vào trong lòng ngực, cả đầu óc của hắn đều là bóng dáng của Xích Luyện khi xuống kiệu.

Nam nhân nghĩ nghĩ ngược lại nói với quản gia: "Nếu có người tới tìm ta thì ngươi nói với y, ta không ở quý phủ". Hắn chỉ có thể làm như vậy, nói xong hắn ngay cả trà hạ nhân pha cho hắn cũng chưa uống mà trở về phòng nghỉ ngơi.

Cả buổi tối nam nhân cũng chưa nghe được bên ngoài có hoạt động gì, ở trong phòng bất an đi tới đi lui, càng là gió êm sóng lặng thì trong lòng hắn lại càng lo lắng.

Trong phòng, ánh nến đang lay động.

Tối nay không trăng, không gió.

Cảnh sắc dưới màn đêm cũng yên lặng như bình thường.

Mà từ trước đến nay tâm của nam nhân luôn bình tĩnh cũng trở nên xao động bất an, rầu rĩ, khó chịu, hắn căn bản là không ngồi yên được, hoàn toàn không thể chân chính an tâm được, suốt một buổi tối hắn không ngủ.

Nhưng nam nhân biết tối hôm qua thời điểm hắn trở về, hắn đích thật là ở trước cửa phủ đệ nhìn thấy Xích Luyện, cảnh tượng rõ ràng cũng không phải ảo giác, về phần vì sao Xích Luyện sẽ xuất hiện ở Biên thành thì hắn không rõ lắm.

Bởi vì cả đêm không ngủ nên ngày hôm sau nam nhân có vẻ không có tinh thần, dưới mắt hắn có quầng thâm, cả ngày hắn đều tâm thần không yên, tổng cảm thấy được sắp xảy ra chuyện gì đó.

Sáng sớm hôm nay hắn liền thức dậy, liền hỏi Trương quản gia, nhưng lão nhân lại nói hôm qua không có ai tới tìm hắn.

Hắn cảm thấy việc này thật kỳ quái…….

Hôm qua hắn rõ ràng liền nhìn thấy Xích Luyện…….

Cả ngày nam nhân ở trong trà phô buôn bán, lại làm rơi mấy cái chén, tâm thần hắn bất an, sai người thu dọn 1 chút, hắn lại ngồi ở trong phô tử xem sổ sách, nhưng toàn bộ trong đầu hắn lại đều là thân ảnh của Xích Luyện…….

Hỏa kế ở trước phô tử hướng vào bên trong hô: "Tích lão bản, có người tìm".

Nam nhân tâm niệm vừa động, hắn quay đầu, gọi tiểu nhị ở bên cạnh đang chỉnh lý lá trà, bảo y đi ra ngoài chuyển cáo (truyền lời, nói lại) với người tới cửa tìm đến: "Khéo léo chút, nói với y ta không có ở đây, bảo y có chuyện gì thì hôm khác tới tìm ta". Thật ra hắn lo lắng là Xích Luyện tìm tới nên đành phải nói như vậy……..

Hỏa kế kia gật gật đầu, liền thành thật quy củ đi ra ngoài, nam nhân cúi đầu xem sổ sách, không được bao lâu thì hỏa kế kia lại đi vào.

"Sao vậy?". Nam nhân hỏi.

Hỏa kế kia có chút do dự chuyển đạt: "Là đại tú bà của Hoa phố tìm tới, nói là dự định đặt một số lượng lớn lá trà, nàng nói nàng biết ngươi có ở đây, hỏi ngươi có muốn làm sinh ý hay không……".

Nam nhân bảo y đi xuống trước, liền đứng dậy đi ra ngoài xử lý, tiếp nhận đơn hàng này, thời điểm buổi chiều sắp đóng cửa phô tử thì hắn mới dần dần thả lỏng, hắn cảm thấy chính mình có lẽ đã quá khẩn trương, có lẽ Xích Luyện căn bản là không phải trở về tìm hắn……..

Ánh chiều tà của mặt trời lặn chiếu vào phô tử, quang mang màu cam kia giống như tấm lụa mỏng hoàng kim, chiếu vào thế gian, bao phủ vạn vật thế gian.

Nam nhân đứng ở trước trước trà quỹ (cái quầy) của phô tử, cẩn thận chọn lá trà, ánh chiều tà kéo dài thân ảnh của hắn.

Nam nhân vội xong chuyện tình trong phô tử thì bảo hỏa kế đóng cửa phô tử, hắn liền một mình trở về phủ.

Hắn mới vừa tới Trương phủ thì nhìn thấy một chiếc xe ngựa kéo không ít hàng hóa dừng ở trước cửa.

Trương quản gia dẫn hỏa kế ở bên ngoài kiểm kê hàng hóa, xe ngựa to này là người của Lâm trấn đưa trà tới, nhóm thợ đang đưa hàng hóa vào trong kho.

"Cô gia, trong phủ có khách tới, đã đợi ngươi rất lâu rồi". Trương quản gia nhìn thấy nam nhân trở về liền lập tức báo cáo.

"Để ta đi chiêu đãi, ngươi tiếp tục làm đi". Nam nhân ngắn gọn gật đầu, liền đi vào Trương phủ, vốn hắn tưởng lão bản của Lâm trấn là nguồn cung cấp tạm thời cho nhà hắn tới, nhưng mà mới vừa đi tới đại đường lại thấy Xích Luyện đang ngồi ở đại đường uống trà chờ đợi.

Không xong, không xong rồi.

Vậy mà lại là Xích Luyện……

Nam nhân lập tức xoay người đi ra ngoài, hắn thật hy vọng Xích Luyện không có nhìn thấy hắn, nhưng hắn còn chưa đi được mấy bước thì chợt nghe tới phía sau truyền tới thanh âm trong trẻo êm tai của Xích Luyện…….

"Tích đại ca". Xích Luyện đang gọi nam nhân.

Nam nhân nghe thấy.

Ngữ khí kia hơi thương tâm khiến cho nam nhân lập tức liền ngừng bước chân lại, khiến cho hắn không thể không lúng túng xoay người đối mặt, vốn không khí có chút giằng co bởi mỉm cười tự nhiên của hắn thì từng chút từng chút tan biến.

"Xích huynh đệ, từ nơi thật xa như vậy chạy tới gặp ta, ta thật sự là……". Thật sự là không biết nên nói như thế nào, nam nhân bất đắc dĩ tiêu sái trở về đại đường, nhìn khuôn mặt dễ nhìn của Xích Luyện thì hắn không biết nên nói gì, huống chi Xích Luyện còn có chút thương tâm nhìn hắn.

Nam nhân từng bước một tiêu sái đi tới chỗ Xích Luyện, tâm tình lại càng ngày càng phức tạp.

Xích Luyện ngửi được trên người nam nhân có cổ hương khí của lá trà, y nhìn về phía nam nhân: "Tích đại ca, ngươi lại bắt đầu làm sinh ý lá trà a, ta nhận thức 1 thương nhân bán thượng đẳng trà, hàng của y đều thực thượng thừa, nếu ngươi có nhu cầu thì ta có thể cho người đưa búp trà đi phía Nam, chuyên cung cấp trà cho trà phô của ngươi dùng".

Nam nhân thấy hứng thú: "Có bao nhiêu thượng thừa?".

"Vương triều cống phẩm". Xích Luyện nói đơn giản, y đọc nhấn rõ từng chữ rất chậm lại cực kỳ rõ ràng, đôi mắt đẹp sâu thẳm của y còn nghiêm túc nhìn chăm chú vào vẻ mặt tâm động của nam nhân.

Nam nhân tâm động.

"Nếu ngươi muốn thì ngày mai ta liền phái người đi thương lượng". Xích Luyện giơ tay xoa mu bàn tay của nam nhân.

Nam nhân giống như bị phỏng liền rụt tay lại: "Vẫn là quên đi, không nhọc Xích huynh đệ lo lắng". Tuy rằng thực động tâm nhưng hắn biết không thể nhận, hắn nhịn xuống tâm động, cự tuyệt ý rất tốt của Xích Luyện.

Hiện tại trà của hắn đích xác không tốt lắm.

Thật ra gần đây hắn đã tìm phô tử bán trà ngon hợp tác, nhưng chậm chạp không có tìm được.

Trước đó bởi vì tranh chấp nên cũng không nghĩ muốn lại hợp tác, cho nên đề nghị của Xích Luyện đối hắn mà nói là tràn ngập hấp dẫn.

Xích Luyện cũng không miễn cưỡng nam nhân, y liền không có nhắc lại.

Xích Luyện chỉ nói là tới gặp nam nhân, cũng không có nhắc tới sự tình đã phát sinh sau ngày nam nhân rời đi Thanh Sơn, nam nhân cũng không có hỏi qua y về sự tình sau đó.

Thấy nam nhân không yên lòng nói chuyện phiếm cùng y thì Xích Luyện cũng không có biểu hiện ra không kiên nhẫn, ngược lại là chủ động tìm đề tài, mà nam nhân cũng coi như phối hợp.

Chính là hiện giờ sắc trời dần dần muộn, Xích Luyện lại còn không có bộ dáng tính toán rời đi……

"Xích huynh đệ, ngươi đói bụng chưa, chúng ta đi tửu lâu được không?". Nam nhân nghĩ muốn đưa Xích Luyện ra khỏi Trương phủ, hắn đứng lên, đi tới bên ngoài nhìn nhìn, không khí ban đêm có chút ướt lạnh, hắn sai hạ nhân cầm 2 áo choàng tới, khoác lên cho Xích Luyện, chính mình cũng khoác lên.

"Dùng bữa ngay tại quý phủ ngươi là được, không cần phiền toái như thế, vừa rồi nghe thấy Trương quản gia nói, gần đây quý phủ ngươi mời 1 đại trù tử (đầu bếp)rất giỏi, ta cũng muốn thử xem".

Một câu của Xích Luyện liền chặt đứt ý niệm trong đầu của nam nhân.

Xích Luyện uống mấy ngụm trà, trong con ngươi u tĩnh kia không có chút dao động, chính là mơ hồ hàm chứa tiếu ý nhìn chăm chú vào nam nhân.

Xích Luyện nhìn thấy nam nhân siết chặt nắm tay, siết chặt rồi lại thả lỏng, bộ dáng tựa hồ thực giãy dụa.

Xích Luyện biết lúc này cần phải thêm mồi lửa……

Xích Luyện chủ động giơ tay cầm tay của nam nhân, chậm rãi mở lòng bàn tay của nam nhân ra, nhìn tay của nam nhân rồi nhẹ nhàng nhéo nhéo lòng bàn tay của nam nhân.

"Tích đại ca, gần đây trà phô mới vừa mở chắc là mệt chết đi được, ta thay ngươi xoa xoa tay". Thật ra tươi cười mơ hồ kia ở khóe môi của Xích Luyện làm cho nam nhân căn bản là không thể cự tuyệt.

Nam nhân chỉ cảm thấy tay sắp tê rần, hắn đành phải bảo hạ nhân phân phó trù tử đi làm chút đồ ăn Xích Luyện thích ăn……

Nam nhân nhớ rõ Xích Luyện thích ăn cái gì.

Bởi vì Xích Luyện từng thường xuyên tới tìm nam nhân uống rượu nói chuyện phiếm, nam nhân cũng từng lưu ý khẩu vị của Xích Luyện.

Xích Luyện chính là thích đồ chay, hơn nữa nam nhân cũng hiểu Xích Luyện muốn phi thăng, cũng không có thể ăn thức ăn mặn khẩu vị quá nặng gì đó.

Nam nhân căn bản là không có biện pháp với Xích Luyện, hắn lại không thể đuổi Xích Luyện đi, đành phải giữ Xích Luyện lại ăn cơm, thấy Xích Luyện im lặng ăn cơm, thường thường còn cười với hắn, hắn không có biện pháp mở miệng bảo Xích Luyện cơm nước xong thì trở về đi.

Xích Luyện nói rõ là tới ôn chuyện cùng hắn, nam nhân không thể đuổi người, cũng liền dứt khoát bồi Xích Luyện nói chuyện phiếm.

"Xích huynh đệ, ăn ngon không?".

"Ăn ngon, ngươi cũng ăn đi". Xích Luyện gắp rau cho nam nhân.

Nam nhân không muốn ăn gì, nhưng nhìn thấy Xích Luyện ăn rất ngon thì hắn cũng ăn mấy miếng: "Xích huynh đệ, ngày ấy sau khi ta rời đi Thanh Sơn thì không có xảy ra sự tình đặc biệt gì không?".

"Sẽ xảy ra sự tình đặc biệt gì?". Xích Luyện hỏi lại nam nhân, y rót 1 chén rượu cho nam nhân, nói với nam nhân: "Ngày ấy ngươi đi rồi thì không lâu sau ta đã đi xuống núi tới chỗ bằng hữu, không biết Thanh Sơn đã xảy ra chuyện gì". Thật ra thời điểm lúc đầu y đi Thanh Sơn là muốn khiến Liễu Phong giao Nham Vân ra, nhưng Liễu Phong lại không chịu.

Xích Luyện cũng không đi tổn thương hòa khí, liền ở lại tới đại hôn của Liễu Phong, mà thủy chung đều không nhìn thấy Nham Vân, y không có khả năng đại nháo tại Bạch Vân Quan, nếu tổn thương hòa khí thì cũng có ảnh hưởng đối việc phi thăng của y.

Sự tình của Xích Luyện căn bản là không hoàn thành, mà thời điểm ngày y xuống núi thì đệ tử của Tà Đế cung cũng đều theo Phật Hàng cùng nhau xuống núi rời đi, chỉ có Cửu Hoàng còn ở lại Bạch Vân Quan.

Sau khi nam nhân nghe xong thì không có ý kiến gì, nhưng hắn là muốn nhìn thấy tình hình như vậy, coi như là mang tới tin tức tốt cho hắn, tâm tình của nam nhân trở nên rất tốt.

Trong quá trình Xích Luyện chủ động nói chuyện cùng nam nhân thì nam nhân cũng dần dần trở nên nói nhiều hơn.

Xích Luyện gắp rau cho nam nhân thì nam nhân cũng đều ăn.

Sau khi hai người ăn xong thì Xích Luyện đi hoa viên dạo một chút, nam nhân cũng đi theo y.

Hôm nay Xích Luyện không có ngủ lại ở đây.

Nhưng sau hôm nay……..

Mỗi ngày Xích Luyện đều chạy tới nơi này của hắn, mới đầu nam nhân còn lảng tránh, cho tới khi hắn dần dần thói quen.

Mỗi ngày Xích Luyện đều tới Trương phủ, hơn nữa người hầu trong phủ tựa hồ cũng phi thường thích nhìn thấy Xích Luyện, bọn nha hoàn thấy Xích Luyện tới đây thì đều thẹn thùng tránh ở một bên nghị luận về Xích Luyện.

"Xích công tử lại tới nữa, quan hệ của y cùng cô gia nhà của chúng ta giống như rất tốt, mỗi ngày y đều tới nơi này, hay là coi trọng vị nào trong phủ chúng ta?".

"Ngươi nằm mơ đi, tối như thế nào cũng sẽ không coi trọng chúng ta loại tiểu nha hoàn này". Nam nhân cũng có biết một phần ngôn luận vụng trộm của bọn nha hoàn, nhưng đều mở một con mắt nhắm một con mắt.

Chính là thỉnh thoảng Trương quản gia sẽ nhắc nhở hạ nhân này đừng nói lung tung, ngược lại Xích Luyện cũng là không sao cả, y chính là tới gặp nam nhân. Mấy ngày nay mỗi ngày nam nhân trở lại quý phủ là có thể nhìn thấy y.

Xích Luyện tới lần thứ 3 thì nam nhân tìm được phô tử bán trà ngon, chính là đường đi khá xa, không dễ vận chuyển hàng hóa, mà nam nhân cũng nhờ người đi thương lượng 2 lần.

Nhưng thái độ của đối phương không tốt lắm, căn bản là không đồng ý.

Bởi vì đối phương cũng là đại thương hộ có danh trà, nam nhân căn bản không có tăng giá mua, đối phương cố ý nói đã cung hàng cho người khác.

Đã nhiều ngày thời điểm nam nhân trở về đều vì sự tình này mà lo âu, không có trà thì năm sau lấy cái gì đưa cho khách nhân đã đặt hàng, hắn có chút sốt ruột.

"Tích đại ca, ngươi làm sao vậy, 2 ngày nay khí sắc của ngươi không tốt lắm, khó chịu ở đâu vậy?". Xích Luyện nhìn thấy nam nhân đã trở lại từ bên ngoài thì y bảo trù tử nấu canh bổ cho nam nhân uống.

Mỗi ngày Xích Luyện đều bảo trù tử nấu canh bổ cho nam nhân uống, nghĩ đến gần đây nam nhân luôn làm lụng vất vả.

Nam nhân một hơi uống hết, cũng không nhận ra có hương vị gì, hắn lo âu, lại không tốt mở miệng với Xích Luyện, cũng chỉ tự mình nghĩ biện pháp, nhưng Xích Luyện vốn thông minh vô cùng, lập tức liền nhìn ra khó khăn của hắn.

"Nếu ngươi có cần hỗ trợ gì thì nhất định phải nói với ta". Xích Luyện đi tới phía sau của nam nhân, y chậm rãi khom lưng xuống, cằm để ở đầu vai của nam nhân, u mâu thâm thúy của y nhìn chằm chằm mặt bên lo âu của nam nhân, y ôm nam nhân từ phía sau, rất có thành ý ở bên tai của nam nhân nói: "Tuy rằng ta không nhận thức nhiều người lắm, nhưng nếu ngươi có khó khăn thì ta sẽ nghĩ biện pháp giúp ngươi".

Bên tai của nam nhân bị hơi thở nóng bỏng như có như không của Xích Luyện khiến cho nóng bỏng, hắn có chút xấu hổ, duy trì khoảng cách nhất định cùng Xích Luyện, hắn lắc đầu tỏ vẻ không có việc gì, chỉ nói một câu không thoải mái rồi trở về phòng.

Nam nhân cũng biết Xích Luyện nói như vậy rõ ràng là khiêm tốn, Xích Luyện giao thiệp rất rộng.

Ngay tại thời điểm nam nhân lo âu không có hy vọng gì thì lão bản của phô tử bên kia lại đột nhiên thay đổi thái độ, phái quản sự tới chủ động tìm hắn, còn nói cung trà cho hắn không thành vấn đề.

Nam nhân lập tức đáp ứng.

Hôm nay thời điểm hồi phủ nhìn thấy Xích Luyện ở thì tâm tình của nam nhân cũng đặc biệt tốt, hắn nói với Xích Luyện là đã mua được trà rồi,Xích Luyện chỉ là cười cười, không có nhiều lời.

Đương nhiên nam nhân cũng không biết nhà thương hộ bán trá mà hắn tìm, thật ra chính là nhà mà Xích Luyện nói muốn giới thiệu cho hắn, đương nhiên hắn càng không biết Xích Luyện âm thầm vì hắn lót đường.

Xích Luyện nhìn thấy nam nhân cao hứng như thế thì tổng thời điểm ở bên cạnh khích lệ nam nhân, nói nam nhân làm chưởng môn của Bạch Vân Quan không tồi, thật ra làm lão bản cũng không sai, nhưng nam nhân cự tuyệt không tiếp lời.

Mấy ngày nay mỗi ngày Xích Luyện cơ bản đều trong phủ của nam nhân, y thực quy củ, mỗi lần thấy sắc trời muộn liền chủ động rời đi.

Hơn nữa Xích Luyện chẳng những mỗi ngày đều bảo trù tử cấp nam nhân bổ thân thể, còn luôn sai người tặng chút lộc nhung (sừng hươu) cho nam nhân tới nỗi nam nhân ăn không hết……..

Kỳ thật mấy thứ này nam nhân cũng không thiếu, nhưng nhìn thấy tâm ý của Xích Luyện thì hắn vẫn là không thể cự tuyệt.

Vì thế Xích Luyện càng thêm tự do ra vào quý phủ của nam nhân.

Dẫn Phượng Lâu ở Biên thành.

Nơi đây là hoa phố lớn nhất.

Cô nương đẹp nhất, yêu diễm nhất.

Đơn giản nơi đây chính là địa phương rất tốt để quan to quý nhân có tiền muốn chọn lựa hoa miên túc liễu.

Đi ra đứng ở cạnh lầu các, trong tay cầm 1 cái cần câu tinh xảo, chọn cẩm lí (cá chép) trong hồ cá, lâu này xây ở trong hồ, kéo dài tới đài trúc có thể dành cho khách nhân thả câu.

"Xích huynh, ngươi sẽ không quên đánh cược của chứng ta chứ?". Đào Hoa yêu ngồi ở bên trong lầu các, trái ôm phải ấp theo sát nói chuyện với Xích Luyện, "Còn có mấy ngày nữa thì đã tới kỳ hạn, anh danh một đời của ngươi thế nhưng hủy ở trên tay một cái nam nhân có tuổi, thực không đáng".

"Ngươi biết cái gì, kỳ thật căn bản không cần một tháng, chỉ cần thời gian mấy ngày đã đủ rồi". Xích Luyện hừ nở nụ cười, y rõ ràng bất mãn với cách nói của Đào Hoa yêu.

Lúc này trên mặt nước phẳng lặng đột nhiên trầm xuống, khóe miệng Xích Luyện nhếch lên, cá lớn cắn câu.

Hôm nay Xích Luyện cùng Đào Hoa yêu uống rượu xong, trở về liền không có trực tiếp đi quý phủ của nam nhân.

Bởi vì Xích Luyện biết có nam nhân là muốn dùng phương thức hống (dỗ dành), có chút nam nhân thích phương thức trực tiếp, có nam nhân thích phương thức hàm súc (kín đáo)……

Mà đối đãi Tích Duyện loại nam nhân này thì phải nhõng nhẽo cường quấn quít…….

Cho nên Xích Luyện không có trực tiếp đi quý phủ, mà hôm nay khi nam nhân kết thúc công việc trở lại quý phủ thì không có nhìn thấyXích Luyện, hắn cũng có chút kỳ quái.

Nhưng rất nhanh nam nhân đã nghĩ tới, hơn phân nửa là Xích Luyện có chuyện gì muốn làm, lại đi rồi.

Dù sao nam nhân cũng quen rồi, hắn cũng không có hỏi Trương quản gia là Xích Luyện đã tới hay không.

Mà tương phản với sự bình tĩnh của nam nhân là bọn nha hoàn của trương phủ, Xích Luyện cũng chỉ là hôm nay không có tới mà thôi liền vụng trộm mở nghị luận, mỗi người đều là bộ dáng thương tâm tiều tụy.

Nam nhân không thể không tự mình ăn cơm xong sau còn cố ý bớt thời giờ triệu tập bọn nha hoàn này, cố ý lấy sự tình của Xích công tử nói một lần nữa.

Nam nhân bảo các nàng nên làm cái gì thì thì làm cái đó, đừng cả ngày nghĩ Đông nghĩ Tây, ảnh hưởng tới tình tự.

Nam nhân vốn không muốn nói, nhưng nhìn thấy bọn nha hoàn cả ngày mất hồn mất vía ngóng trông Xích Luyện thì hắn vẫn mở miệng nhắc nhở các nàng vài câu, càng nhiều vẫn là bất đắc dĩ.

Ban đêm ngày hôm đó, bên ngoài mưa phùn bay bay, lá trúc bị gió thổi xào xạc, trong không khí nổi lên cổ ẩm ướt lành lạnh, pha lẫn mùi thơm của bùn đất, làm cho tâm thần người ta nhộn nhạo.

Nam nhân mở cửa sổ của thư phòng ra, hắn vốn nghĩ đến đêm nay Xích Luyện không trở lại, nhưng lúc này hắn lại nhìn thấy Trương quản gia đang dẫn đường cho Xích Luyện, hai người đang đi tới thư phòng của hắn.

Xích Luyện che dù, thật xa liền nhìn thấy nam nhân đang nhìn y, y lộ ra biểu tình tựa tiếu phi tiếu (cười mà không cười) với nam nhân, nam nhân chỉ cảm thấy khóe miệng ẩn hàm tươi cười của y rất có thâm ý (ý nghĩa sâu xa).

Điều này làm cho nam nhân mạc danh (ko hiểu) không dám liếc mắt nhìn Xích Luyện nhiều, thậm chí hai má của hắn cũng bắt đầu trở nên dần dần nóng nóng……..

Nam nhân xoay người, tránh được tầm mắt của Xích Luyện, hắn dựa vào bệ cửa sổ, nghe tiếng giọt mưa say lòng người kia, ánh mắt lặng yên dừng ở cái hộp gỗ tinh mỹ kia ở trên cái bàn.

Cái hộp này là mấy ngày trước nam nhân cùng với Mạt Đồng trên đường đang quay về Biên thành, mua ở trong 1 gian ngọc khí ***, Mạt Đồng luôn mang theo nó, hắn cũng không có hỏi bên trong là cái gì, cho tới thời điểm ngày ấy Mạt Đồng rời đi Biên thành, mới giao cái hộp này cho hắn, hơn nữa ái muội ôm hắn, nói với hắn……

“Thời điểm nhớ ta thì mới có thể mở ra xem”.

Mấy ngày nay nam nhân đều đang bận sự tình của trà phô, hơn nữa cũng không có cơ hội gặp mặt cùng Mạt Đồng, hiện tại hắn thật đúng là có chút nhớ Mạt Đồng, hắn vừa mới chuẩn bị mở cái hộp ra thì cửa của thư phòng bị người đẩy ra,

Trương quản gia dẫn Xích Luyện vào thư phòng.

“Cô gia, Xích công tử tới gặp ngươi, ngài ấy tới rồi”. Trương quản gia nói xong, thấy nam nhân gật đầu ý bảo đã biết thì tự động đóng cửa lại rồi đi ra ngoài.

"Ta cho rằng hôm nay ngươi sẽ không tới, thời điểm ăn cơm thì không có thấy ngươi". Nam nhân thản nhiên nói một câu, thấy Xích Luyện đang nhìn hắn chăm chú thì hắn cũng chỉ liếc mắt nhìn qua chỗ khác.

Xích Luyện nhìn nam nhân, khẽ trả lời: "Ta sao lại không tới chứ". Thanh âm của y rất khẽ, tựa hồ mơ hồ mang theo vài phần tiếu ý.

"Đã trễ thế này ngươi còn có việc tìm ta sao?". Nam nhân hỏi Xích Luyện, có chút không dám nhìn Xích Luyện.

Vung ống tay áo dính bọt nước, Xích Luyện cũng không để ý, y chậm rãi tiêu sái tới bên người nam nhân: "Ta nghe nói phô tử ngươi thu trà mới, nghĩ tới coi thử". Y đang cười.

Nam nhân gật đầu, mặt thực nóng.

"Tích đại ca, ngươi đang nhìn cái gì, trong hộp này có cái gì vậy?". Còn chưa đợi nam nhân trả lời y thì Xích Luyện liền giơ tay mở cái hộp kia ra, cái hộp kia là Mạt Đồng để lại cho nam nhân, thật ra nam nhân cũng không biết bên trong có cái gì.

Hộp mở ra. Bên trong là 1 cái ngọc khí tượng trưng cho nam tính, cùng đồ thật rất giống nhau.

Nam nhân lập tức liền hoa mắt!

231. Chương 231

Giờ này khắc này nam nhân không dám nhìn biểu tình của Xích Luyện……..

Nam nhân hoàn toàn không nghĩ tới, Mạt Đồng sẽ tặng loại đồ vật này cho hắn.

Hơn nữa loại đồ vật nọ thế nhưng còn bị Xích Luyện thấy được, làm cho không biết giấu mặt vào đâu……

Nam nhân vội vã muốn đóng cái hộp lại nhưng cổ tay hắn lại bị Xích Luyện gắt gao nắm.

Chính là hiện tại nam nhân không cần nhìn cũng biết, sắc mặt của Xích Luyện nhất định là rất khó coi.

Nam nhân xấu hổ tới mặt đỏ lên, nhưng hắn lại nghe tới Xích Luyện kéo dài giọng hỏi hắn: "Ngươi dùng loại đồ vật này a?".

Thanh âm của Xích Luyện rất khẽ. Nhưng giống như đang gõ vào trong lòng của nam nhân.

Nam nhân biết Xích Luyện khẳng định là hiểu lầm hắn.

"Không phải của ta". Nam nhân xấu hổ lắc đầu.

"Vậy vì sao nó lại ở đây?". Ánh mắt của Xích Luyện dừng ở trên ngọc khí, y nghĩ muốn giơ tay cầm lấy lại bị nam nhân chặn lại, y ngẩng đầu nghi hoặc nhìn về phía nam nhân, nam nhân cũng một bộ bộ dạng sắp xấu hổ muốn chết, từ trước đến nay nam nhân ngày thường đều xử sự bình tĩnh mà hiện giờ lộ ra bộ dạng ngày thường hiếm thấy, "Tích đại ca, ngươi tịch mịch như thế sao?".

"Không phải……". Nam nhân ngoại trừ lắc đầu thì không biết nên làm cái gì, có thể cảm nhận được vẻ mặt hắn hỗn loạn, Xích Luyện xiết chặt cổ tay của hắn, địa phương bị Xích Luyện cầm có chút nóng lên…….

Xích Luyện chậm rãi tới gần nam nhân, chính là nam nhân lại chột dạ lui về phía sau: "Xích huynh đệ, không phải như ngươi nghĩ đâu, cái ngươi nhìn thấy cũng không phải tất cả đều là sự thật, cái đồ vật kia…….không phải của ta".

Nam nhân thật sự đủ mất mặt a. Hắn không hiểu trong đầu của Mạt Đồng đến tột cùng chứa cái gì, cả ngày sẽ nghĩ muốn mấy thứ sự tình loạn thất bát tao này, hiện tại hắn sớm không thể tự hỏi dụng ý của Mạt Đồng.

Xích Luyện nhìn nam nhân 1 hồi, phát hiện nam nhân thực khẩn trương, y lại khác thường không có lại truy hỏi, hơn nữa còn buông lỏng tay của nam nhân ra: "Tích đại ca, ngươi không cần khẩn trương như thế, thật ra loại chuyện này thực bình thường, ta không có ý tứ khác, ngươi đừng để bụng". Đáy mắt y ẩn ẩn tiếu ý, làm cho nam nhân cảm thấy rất là xấu hổ.

Lúc này nam nhân thả lỏng một chút, ngồi xuống tìm lá trà cho Xích Luyện, hắn nhớ rõ, tối hôm qua hắn bảo Trương quản gia mang trà này tới thư phòng hắn, hắn để nó ở trong cái tủ trúc ở thư phòng.

"Xích huynh đệ, khiến ngươi chê cười rồi, ngươi ngồi trước đi, ta tìm lá trà cho ngươi". Nam nhân trộm lau lau mồ hôi trên trán 1 chút, âm thầm thở phào 1 hơi, hắn cúi người xuống, mở của tủ trúc tìm lá trà.

Nam nhân cúi người, đường cong của tấm lưng rộng lớn kia thực lưu sướng, bởi vì từ nhỏ liền tập võ luyện pháp nên dáng người của hắn thực rắn chắc, làm cho Xích Luyện hồi tưởng thời điểm từng ôm hắn, hắn ôn hòa như vậy, thong dong, phản ứng ngây ngô kia, cùng vẻ mặt hơi xấu hổ kia đều nhất nhất hiện lên ở trong đầu của Xích Luyện.

Xích Luyện đột nhiên rất muốn lại ôm nam nhân, làm cho nam nhân run rẩy, làm cho nam nhân phát ra tiếng cầu xin tha thứ khó nhịn, làm cho nam nhân nhìn y một chút một chút, chậm rãi chiếm cứ nam nhân.

Xích Luyện tựa vào bên cạnh bàn. Đôi mắt đẹp của y lẳng lặng nhìn chằm chằm đường cong cái lưng không

tồi của nam nhân, y cố tình đụng rớt bút lông trên bàn.

Nam nhân đành phải nằm sấp xuống nhặt.

Nam nhân khom thắt lưng, cầm vạt áo bận bịu một hồi, khi hắn ngẩng đầu thì huyết khí của hắn có chút dâng lên, sắc mặt coi như hồng hào, chính là y sam có chút không chỉnh.

Vạt áo hơi hơi lỏng lẻo…….

Vạt áo rộng mở…….

Địa phương bị khép hờ kia như ẩn như hiện……

Lại không cảm nhận được màu mắt của Xích Luyện biến đậm biến thâm, nam nhân nhặt bút lông từ trên mặt đất lên, đưa bao trà ngon cho Xích Luyện, cũng không biết Xích Luyện là cố ý hay vô tình.

Tay Xích Luyện vừa trượt thì lá trà rơi xuống đất, liền ngay cả trước đó đã bao tốt liền bung ra, khiến cho đầy đất đều là lá trà.

Nháy mắt hương trà phả vào mặt mà tới……

Nam nhân cũng không có trách cứ Xích Luyện, chính là ngồi xổm xuống gom lá trà lại.

"Đợi ta bảo Trương quản gia lại lấy túi khác cho người, cái này rơi thì thôi". Nam nhân vừa lấy tay gom lá trà lại vừa ngẩng đầu nhìn hướng Xích Luyện, hắn trì độn không có phát hiện ánh mắt của Xích Luyện từ cổ áo hắn phóng tới địa phương rộng mở trước ngực kia của hắn.

Gió lạnh ngoài cửa sổ kéo tới từng trận cảm giác mát lạnh, nam nhân đứng lên muốn đi đóng cửa sổ, nhưng cảm giác được Xích Luyện nhẹ nhàng tựa vào bên người của hắn.

Nam nhân hơi hơi sửng sốt.

Cả người Xích Luyện đều dán tại trên lưng của nam nhân, hai tay y chậm rãi chống cửa gổ trước người của nam nhân, làm cho cả người nam nhân đều rơi vào trong lòng ngực của y, không dấu vết đặt nam nhân ở bên cửa sổ.

Nam nhân còn chưa kịp đóng cửa lại liền hoàn toàn ngây ngẩn cả người, nhưng Xích Luyện lại giống như không chút nào để ý mà hỏi nam nhân: "Tích đại ca, ngươi làm sao vậy, sao không đóng cửa sổ lại đi?".

Nam nhân không trả lời, hắn cảm giác được thân thể hơi lạnh của Xích Luyện, làm cho hắn có chút sững sờ, khiến cho thân thể hắn hơi sợ run, hắn không dám làm ra động tác gì, Xích Luyện liền thong thả kéo tay của hắn lại, cầm hai tay ấm áp của hắn trong lòng bàn tay thưởng thức, cằm của Xích Luyện để đầu vai rộng lớn của hắn…….

Thực thân mật…….

Làm cho đầu ngón tay của nam nhân nhẹ nhàng run lên……

Mi mắt của nam nhân khe khẽ khép lại, lông mi hờ khép che dấu thần tình nơi đáy mắt của hắn, ngón tay cứng ngắc của hắn dần dần thả lỏng ở trong tay của Xích Luyện, cả người Xích Luyện đều kề sát ở phía sau lưng của hắn, hơi thở quen thuộc trên người của Xích Luyện làm cho thần trí của hắn có chút dao động, hắn cảm giác được Xích Luyện nhẹ nhàng ôm hắn, ghé vào lỗ tai hắn nói chuyện, hắn có chút hoảng hốt.

"Tích đại ca, mấy ngày nay ngươi đều đang bận sự tình của Trương gia trà phô, ngươi cũng đủ mệt mỏi rồi, mấy ngày nay mỗi đêm ngươi đều trở về muộn như vậy, bôn ba vì sự tình trà phô, ta rất đau lòng a". Y như có như không dán tại bên tai của nam nhân, ngữ khí thong thả nói chuyện với nam nhân, y thân mật lại tự nhiên ôm nam nhân.

Ban đêm gió thổi hơi lạnh xẹt qua hai gò má nóng lên của nam nhân, ở dưới sự thân mật ái muội cùng dựa sát thân mật của Xích Luyện thì đáy lòng của nam nhân càng thêm dao động lợi hại.

Nam nhân hoàn toàn không chống đỡ được ôm ấp thân mật cùng quan tâm của Xích Luyện như vậy, đây đều là mĩ hảo mà hắn từng hướng tới, chính là hiện giờ……tình cảnh này làm cho hắn không có đường lui.

"Đừng nói đùa nữa". Nam nhân nghĩ muốn vùng khỏi Xích Luyện.

Nhưng Xích Luyện lại chậm rãi giữ chặt tay nam nhân, niết hai tay của nam nhân ở trong tay, âu yếm thưởng thức: "Ta cũng không nói đùa, ta là thật lòng…….".

Nam nhân nghiêng đầu có chút xấu hổ nói: "Hảo, ta biết rồi, ta đều hiểu được hảo ý của ngươi, nhưng ngươi trước buông……Ngô……". Lời của hắn còn chưa nói xong thì hắn liền cảm giác Xích Luyện cố ý hướng phía trước mặt hắn chen một chút, làm cho hắn trở nên có chút chân nhuyễn.

Xích Luyện không nhượng bộ chút nào, y im lặng tựa vào đầu vai của nam nhân, cũng cầm tay của nam nhân: "Ta đã nghĩ dựa vào ngươi đứng 1 lát như vậy, chẳng lẽ cũng không có thể?".

Trong thanh âm của Xích Luyện lộ ra vài phần thất vọng cùng thụ thương……

Nhiệt khí kia không ngừng kích thích nam nhân, làm cho hắn hỗn loạn tới không biết làm như thế nào mới tốt.

Hành động thân mật cùng yêu cầu khinh thanh mạn ngữ (nói khẽ & chậm rãi)như vậy khiến nam nhân căn bản là không cự tuyệt được.

Nam nhân đành phải tùy ý Xích Luyện ôm hắn đứng trong chốc lát, đôi môi hơi lạnh của Xích Luyện liền dán tại cần cổ ấm áp của hắn, hắn nghĩ muốn rụt cổ lại nhưng vẫn là nhẫn nại.

Chính là thần hình (hình dáng của đôi môi) khi Xích Luyện nói chuyện, cùng động tác, đều khiến cho nam nhân cảm thụ tới rõ rõ ràng ràng.

"Thời gian không còn sớm, ngươi sớm trở về nghỉ ngơi tốt đi, ngày mai ta còn phải đi trà phô, cũng muốn nghỉ ngơi sớm một chút".Ở dưới trêu chọc không ngừng của Xích Luyện thì nam nhân rốt cục chịu không nổi mà mở miệng.

"Ngươi mệt mỏi?". Xích Luyện chậm rãi mở mắt ra, tỉ mỉ đánh giá 1 bên mặt của nam nhân.

Bộ dáng của nam nhân có thể nói là thực bình thường, nhưng toàn thân hắn tản ra hơi thở thành thục, cùng cá tính ôn nhuận thân thiện kia, luôn làm cho Xích Luyện nhịn không được nghĩ muốn tới gần hắn…….

Đối mặt câu hỏi của Xích Luyện thì nam nhân gật đầu: "Ân, có chút mệt mỏi".

Xích Luyện cũng không khách khí chút nào mà đề nghị: "Ta đây ôm ngươi trở về phòng nghỉ ngơi". Ngón tay thon dài của y bao phủ hai tay của nam nhân, ngón tay y trắng nõn nhẹ vỗ về ngón tay của nam nhân.

"Không cần ôm, ta tự mình đi". Nam nhân nghiêng đầu nhìn về phía Xích Luyện, tựa hồ đang dùng ánh mắt cự tuyệt Xích Luyện.

Thật ra Xích Luyện cũng không sốt ruột, y ôm nam nhân 1 lát, liền quy củ buông nam nhân ra, y cho rằng nam nhân muốn về phòng, mà y đương nhiên đi theo nam nhân trở về phòng…….

Nhưng lúc này Xích Luyện lại nghe tới nam nhân nói muốn Trương quản gia đưa lá trà cho y, hơn nữa bảo đêm nay y trở về hảo hảo nghỉ ngơi đi, lúc này y cho rằng chính mình nghe nhầm, y cho rằng nam nhân sẽ giữ y ở lại.

Không ngờ nam nhân thế nhưng đuổi y đi…….

Nhìn thấy Trương quản gia lấy lá trà tới đây thì Xích Luyện không có nhiều lời.

Xích Luyện có chút thâm ý nhìn nam nhân 1 lát, một bộ bộ dáng muốn nói lại thôi, y giật giật môi, nhưng cuối cùng lại đều không có nhiều lời gì cả, chính là cầm lấy lá trà Trương quản gia đưa tới cho y, liền trầm mặc rời đi Trương phủ.

Xích Luyện không nghĩ tới.

Thật sự là thật không ngờ nam nhân cự tuyệt y.

Xích Luyện mới từ Trương phủ đi ra, liền trực tiếp trở về Xích phủ.

Sắc mặt của Xích Luyện không tốt lắm, y nhìn chằm chằm bao trà nam nhân đưa cho y, y đột nhiên cảm thấy thứ này thực thực tức cười, nam nhân sẽ không thật sự nghĩ đến y tới đó là vì bao trà này chứ.

Xích Luyện bất động thanh sắc ngồi, nhưng đáy mắt thâm u của y có tức giận.

Xích Luyện đưa lá trà cho hạ nhân, bảo hắn đi pha.

Xích Luyện rất không hài lòng khi nam nhân cự tuyệt, y không rõ đêm nay vì sao nam nhân phải cự tuyệt y, không khí khi bọn họ cùng một chỗ tốt như vậy, còn kém chưa ôm nam nhân tới trên giường mà thôi……..

Xích Luyện cân nhắc kế sách, ám lưu (dòng chảy ngầm) ở đáy mắt bắt đầu chuyển động.

Xem ra lần này nam nhân là hạ quyết tâm, muốn bảo trì khoảng cách cùng y. Xích Luyện cũng hiểu được, nếu lần này y không hạ chút trọng dược thì nam nhân có lẽ căn bản sẽ không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ……..

Nghĩ như vậy, trong lòng Xích Luyện đã có tính toán.

Sau ngày ấy thì Xích Luyện không có tới gặp nam nhân nữa.

Mà mỗi ngày nam nhân qua lại bôn ba ở giữa trà phô cùng Trương gia, tình huống xấu hổ đêm đó làm cho ký ức của hắn vẫn còn mới mẻ.

Nam nhân khóa lễ vật Mạt Đồng tặng cho hắn ở trong ngăn tủ, tốt nhất đừng để người khác phát hiện, hắn đương nhiên cũng sẽ không dùng cái loại đồ vật này.

Xích Luyện đã 2 ngày không tới, nam nhân cảm thấy Xích Luyện có thể vì chuyện đêm đó mà tức giận, hắn không có đi Xích phủ tìm Xích Luyện, chính là bảo Trương quản gia tặng chút là trà mới qua, bày tỏ một chút mà thôi, hơn nữa hắn không có làm động nào khác.

Xích Luyện không tới.

Phật hàng lại tới đây.

Tuy rằng đã nhiều ngày nam nhân không có đối mặt qua cùng Phật Hàng, nhưng hắn nghe Trương quản gia nói, mỗi ngày đều có người đến tìm, Phật Hàng cũng tìm đến hắn quá 2 lần, nhưng mà hắn vừa vặn vắng mặt, hai người liền vuột mất.

Nhưng mà trong mắt nam nhân thì việc này cũng không không phải là một chuyện tốt……

Gần đây Trương gia trà phô cũng coi như kinh doanh thuận lợi, mà yêu ma quỷ quái xâm nhập Biên thành thì có người của Nam Sơn Đạo Quan đang giải quyết.

Nam nhân lo lắng Phật Hàng lại đây tìm hắn, hắn bảo hạ nhân giữ cửa của phủ đệ ngày thường đóng chặt cửa, nếu là bên ngoài gõ cửa cũng đừng mở cửa, là nhìn thấy hắn hồi phủ, người khác muốn vào Trương phủ thì cũng không cho.

Như vậy cũng có thể đề phòng yêu ma lẫn vào trong phủ.

Mấy ngày nay đều là thời tiết mưa dầm kéo dài, mưa dầm mấy ngày liên tiếp, khiến cho cánh tay của nam nhân bị thấp lạnh sẽ trở nên đau nhức, đau nhức, đau nhức triền nhiễu, tay hắn không có khí lực, đều không có tinh thần làm việc, cho nên hôm nay hắn liền sớm kết thúc công việc rồi hồi phủ.

Nhưng nam nhân mới vừa đi tới bên ngoài Trương phủ thì nhìn thấy Xích Luyện đứng ở nơi đó, mưa bụi mông lung bao phủ Xích Luyện trong đó.

Xích Luyện hồng y hoa mỹ, y sam đều bị mưa làm ướt, bộ dáng y rất là tiều tụy, y không có che dù, liền đứng ở trong mưa như vậy, tựa hồ đang đợi nam nhân hồi phủ……

232. Chương 232

Nam nhân nhìn thấy Xích Luyện đứng ở trong mưa bụi mờ mịt thì ngoại trừ cảm thấy bất ngờ, còn có chút chua xót, hắn che dù đi qua, dùng dù thay Xích Luyện che khuất gió lạnh mưa dầm……..

Thật ra Xích Luyện đã nhìn thấy nam nhân từ rất xa, từ vẻ mặt phức tạp của nam nhân khi nhìn thấy y thì y đã biết nam nhân nhất định sẽ đi qua, cho nên y liền đứng bất động ở nơi đây, chờ nam nhân từng bước một đi qua chỗ y, mà hiện giờ nam nhân đích thật dùng dù thay y chắn gió che mưa, còn thay y lau nước mưa trên mặt.

“Sao ngươi lại đứng ở nơi đây, nhưng lại không bung dù, vì sao ngươi không tìm cái địa phương tránh một chút?”. Nam nhân vừa thay Xích Luyện lau bọt nước trên thái dương vừa đưa dù cho Xích Luyện, để Xích Luyện tự che.

Xích Luyện cũng chưa nói gì mà cầm lấy dù, tùy ý nam nhân thay y lau bọt nước trên mặt, thời điểm y tới

thì trời mưa không lớn, y đợi nam nhân trở về rồi lại đi vào, y dầm mưa cũng chỉ là muốn suy nghĩ càng thêm rõ ràng mà thôi, y không biết xảy ra vấn đề ở đâu, đêm đó nam nhân lại cự tuyệt y, rất bất ngờ, y còn rất không cam tâm.

Y chưa từng có bị ai cự tuyệt qua, nam nhân cũng không chỉ cự tuyệt y 1 lần.

Đây là 1 hiện tượng không tốt.

Xích Luyện biết nam nhân rõ ràng là thích y, chính là luôn kiềm chế, luôn không làm gì với y cả, cũng không chủ động tiếp cận y, thậm chí còn lảng lại lảng tránh y, cự tuyệt y, nhưng lại muốn cùng phân rõ giới hạn cùng y.

Hôm nay nam nhân không định mời Xích Luyện vào phủ, nhưng Xích Luyện lại đang chờ đợi, nam nhân thay y lau khô mặt, liền nói muốn tiễn y hồi phủ, sắc mặt của y lại trở nên càng ngày càng khó coi……

"Ta tiễn ngươi hồi phủ, y sam của ngươi đều ướt rồi, sẽ cảm lạnh".

Trước giờ Xích Luyện chưa từng có bực mình như thế, y có chút không rõ Tích Duyên nam nhân trì độn này tới tột cùng suy nghĩ cái gì, y đều chính mình đưa lên cửa, nam nhân còn nói muốn tiễn y trở về.

Nam nhân ra vẻ muốn tiễn Xích Luyện trở về, Xích Luyện lại không nhúc nhích: "Ngươi liền chán ghét ta như vậy, muốn ta đi như vậy, ta chỉ là tới gặp ngươi mà thôi, tìm ngươi tâm sự, chẳng lẽ cũng không có thể sao?".

Xích Luyện sắp hết kiên nhẫn…….

Thanh âm của Xích Luyện rất nhẹ, nhẹ tới nỗi làm cho nam nhân có chút kinh hồn bạt vía.

Nam nhân nhìn đến vẻ mặt yếu ớt của Xích Luyện liền biết hôm nay Xích Luyện nhất định là muốn hắn đưa ra 1 câu trả lời, hắn cũng biết không thể lại mập mờ, hắn trầm mặc nhìn về phía Xích Luyện…….

Nam nhân khó mà tìm được vài tia dao động trong đáy mắt u tĩnh như hồ sâu kia của Xích Luyện, đáy mắt kia chấn động rất nhỏ, làm cho ký ức của hắn lại dao động, hắn cũng không phải người lãnh tình, hắn cũng không thể làm như không nhìn thấy, hơn nữa gần đây Xích Luyện thực tôn trọng hắn, hắn cũng từng có thời điểm ý chí không kiên định, nhưng hắn cũng không muốn lại giẫm lên vết xe đổ.

Nam nhân rất do dự. Nhưng lại phải làm ra 1 cái chấm dứt.

"Ta cho ngươi dù, tự ngươi trở về đi". Nam nhân làm như vậy có vẻ có chút tuyệt tình, thời điểm hắn nói chuyện thậm chí đều không có nhìn vào mắt của Xích Luyện.

Xích Luyện trầm mặc nhìn nam nhân, ánh mắt sâu kín kia dừng ở trên người của nam nhân, nam nhân cảm thấy có chút phát lạnh, tiếng mưa đập vào dù giấy dầu rõ rệt như vậy, không khí thấp lạnh bốn phía vây quanh nam nhân.

Xích Luyện vẫn không chớp mắt, thần tình trong con ngươi thâm thúy kia có vẻ có chút phức tạp, nhìn thấy nam nhân muốn đi thì y tóm lấy cổ tay của nam nhân, trả lại dù cho nam nhân.

"Ngươi cầm đi, ta đi trở về". Sau khi Xích Luyện đưa dù cho nam nhân liền rời đi, mà nam nhân sửng sờ ở tại chỗ 1 hồi lâu, nhìn thấy thân ảnh của Xích Luyện biến mất ở trong mưa, liền phảng phất như thời điểm lần trước Xích Luyện rời khỏi hắn……..

Tình cảnh ngày trước cùng cảnh tượng hôm nay chồng chéo cùng một chỗ, làm cho nam nhân có chút giật mình, sau khi Xích Luyện rời đi thì hắn mới không yên lòng trở về Trương phủ, không khí ẩm ướt làm cho tay của hắn phát đau, hạ nhân trong phủ đi mời thầy thuốc thượng dược cho hắn, Trương quản gia vẫn lo lắng bồi tại bên cạnh, vẫn là ân cần nhắc nhở hắn chú ý thân thể, hắn không thoải mái lắm, bảo mọi người trong phủ đi làm việc của chính mình, hắn sớm liền ngủ.

Mà nơi khác, Xích Luyện bị suy sụp đang uống rượu cùng đồng nhân đã lâu chưa gặp, bọn họ đều là yêu sắp phi thăng hoặc cao nhân, đương nhiên kể cả Đào Hoa yêu đánh cược cùng y, y rất không cam tâm, y thật lâu chưa uống nhiều rượu như vậy, đáng tiếc rượu của nhân gian thì y lại uống không say, thái độ của nam nhân làm cho y rất không cao hứng.

"Xích huynh đệ, ngươi uống nhiều rượu của phàm nhân như vậy, cùng uống nước có cái gì khác nhau, ngươi thực khát nước sao?". Có tiên hữu thoải mái trêu ghẹo hỏi Xích Luyện, từ trong đại y tụ (tay áo rộng) lấy 1 cái đại hồ lô ra đưa cho Xích Luyện, "Ngươi muốn uống liền uống rượu hồ tiên này của ta, thật vất vả lấy được từ chỗ tiên tử, cam đoan ngươi uống say, ha ha……".

Xích Luyện liếc mắt nhìn tiên hữu kia một cái, liền lấy qua trực tiếp uống, tâm tình y phiền muộn, có tiên hữu khuyên hắn y uống ít chút, cũng có chút yêu nữ muốn y uống nhiều một chút.

Một số yêu sắp phi thăng này, hoặc là cao nhân, đều tụ tập ở trong Dẫn Phượng Lâu ở Biên thành chuyện trò vui vẻ, uống rượu tố nhạc.

Ban đêm ngày hôm đó nam nhân ngủ mơ mơ màng màng, nghe được bên ngoài có người khẽ gõ cửa, hắn ngồi dậy, đốt ngọn nến, khoác nhất kiện y sam liền đi ra mở cửa.

Phòng ngủ của nam nhân chỉ dùng cẩm liêm (màn gấm) ngăn cách, trên bàn ở phía ngoài để mấy cuốn sách cũ dạy trồng trà, hắn đặt ngọn nến lên bàn, liền ứng nhất thanh (trả lời 1 tiếng) với bên ngoài, liền mở cửa.

Mới vừa mở cửa ra nam nhân liền nhìn thấy Xích Luyện cả người ướt sũng đứng ở trước mặt hắn, hắn biết nếu Xích Luyện muốn tới thì thực dễ dàng, hắn cũng không có hỏi vì sao Xích Luyện tới đây, hắn chính là đứng ở cửa…..

Cũng không nói gì hết.

Cũng không làm gì hết.

Nam nhân cũng ngửi được trên người Xích Luyện có cổ mùi rượu nhè nhẹ, hương vị kia thực dễ chịu, lại không gay mũi, ngược lại xen lẫn 1 chút mùi cam lộ thơm ngát, tay của Xích Luyện vịn khung cửa, vẻ mặt tiều tụy nhìn nam nhân chăm chú.

Nam nhân thế nhưng nhìn thấy thần tình thương tâm trong đôi mắt đẹp của Xích Luyện, nhìn thấy Xích Luyện tiều tụy như thế thì cơn buồn ngủ của nam nhân sớm biến mất toàn bộ…….

"Ngươi không mời ta đi vào ngồi?". Xích Luyện mở miệng trước, y nhìn chằm chằm thần tình ôn nhu trong đôi mắt của nam nhân, hoãn thanh khinh ngữ (nói nhỏ + chậm rãi), "Ta đều ướt thành như vậy, ngươi nhẫn tâm thế ư?".

Lần này Xích Luyện thực trực tiếp hỏi nam nhân, tầm mắt kia tìm kiếm đáp án, cũng không dời khỏi trên mặt của nam nhân, được dịp nhìn đến dao động rất nhỏ trong mắt nam nhân thì miệng khóe miệng y nhếch lên, nhưng rất nhanh liền áp trụ tiếu ý, lộ ra bộ dáng thản nhiên cau mày.

"Xích huynh đệ, ngươi đi khách đường nghỉ ngơi trước, ta đi tìm y phục sạch sẽ cho ngươi, đợi ta lại sai hạ nhân pha cho ngươi 1 ấm trà, nếu tối nay ngươi không muốn trở về thì ta sai hạ nhân thu dọn khách phòng một chút cho ngươi". Nam nhân nói rõ từng câu từng câu, hắn muối đi ra chuẩn bị cho Xích Luyện, nhưng mà Xích Luyện lại chắn ở trước của phòng, không có chút ý tứ nhượng bộ.

Nam nhân mở miệng yêu cầu Xích Luyện tránh ra, nhưng Xích Luyện vẫn bất động, chỉ là nhìn nhìn nam nhân, nam nhân biết y uống rượu nên cũng không có tức giận, giơ tay ra dìu y…….

"Không cần phiền toái như thế, ta không phải tới uống trà". Lời nói của Xích Luyện làm cho khóe mắt của nam nhân hơi giật giật một chút, Xích Luyện tóm lấy tay của nam nhân, kéo nam nhân tới bên người y.

Nam nhân bất an nhìn Xích Luyện: "Ngươi uống say".

Tay của Xích Luyện rất lạnh, độ ấm trong lòng bàn tay của nam nhân làm cho y thực thích, loại cảm giác ấm áp đã lâu không gặp, lan tràn ra ở đầu ngón tay của y, y dựa vào cửa, ôm nam nhân.

"Ta đi……".

"Xuỵt……". Lời của nam nhân còn chưa nói xong thì Xích Luyện liền vươn ngón tay để ở trên môi của hắn, ý bảo hắn đừng nói nữa, hắn chỉ cảm thấy Xích Luyện ôm hắn, khiến cho hắn rất lạnh, hắn kéo y sam trên người, hắn biết không đẩy Xích Luyện ra được, hắn dĩ nhiên sẽ không làm việc từ chối vô vị, hắn liền tùy ý Xích Luyện ôm.

Trên người của Xích Luyện thực ẩm ướt, xúc cảm thấp lạnh kia làm cho thân thể của nam nhân run rẩy.

"Tích đại ca, cần gì phiền toái như thế, ta ngồi ngay tại trong phòng ngươi là được". Xích Luyện hơi nghiêng đầu, túy nhãn mê ly nhìn chăm chú vào vẻ mặt lúc này của nam nhân, đáng tiếc nam nhân cúi đầu rất thấp, y hoàn toàn nhìn không thấy, y vươn ngón tay lạnh như băng nhẹ nhàng nâng cằm của nam nhân lên, "Ngươi đang phát run, rất lạnh sao?". Khoảng cách của 2 người rất gần, hơi thở khi y nói chuyện dường như đã ươn ướt đôi môi bóng loáng no đủ của nam nhân.

Nam nhân khẽ gật đầu.

Y sam bị ướt mưa của Xích Luyện dán trên thân thể nam nhân, hắn đích thật là cảm thấy có chút lạnh, hơn nữa cánh tay hắn bởi vì không khí ẩm ướt mà phiếm đau, tay của Xích Luyện ôm bên hông của hắn cũng lạnh lẻo như vậy.

Nam nhân đột nhiên cảm thấy Xích Luyện còn lạnh hơn nhiều so với hắn……

Giống loại hàn thể sợ lạnh này của Xích Luyện, sao có thể chịu được loại thời tiết nhiệt độ hạ thấp này…….

Nam nhân mềm lòng.

233. Chương 233

Lúc này Xích Luyện buông lỏng nam nhân ra, bởi vì lo lắng nam nhân cảm thấy lạnh, nhưng y nhưng không có tính toán rời khỏi nam nhân, nam nhân cũng do dự có nên vào phòng hay không.

Bên ngoài dường như mưa như trút nước, một mảnh ầm ĩ cùng cùng, mà trong phòng im lặng tới đáng sợ, chỉ còn lại có có ánh nến kia nhẹ nhàng lay động……

Hai người trước cửa nhìn nhau 1 lát, nam nhân không xê dịch được Xích Luyện, cũng không có sức lực ý chí như Xích Luyện, cuối cùng hắn thỏa hiệp.

Nam nhân thong thả lùi từng bước, để Xích Luyện vào phòng của hắn…….

Bước chân của Xích Luyện có chút lảo đảo, nam nhân nhìn vào đôi mắt của Xích Luyện, liền tiến lên ôm, đỡ lấy y.

Nam nhân để Xích Luyện ngồi nghỉ ngơi, cũng xoay người đi tới y quỹ (tủ quần áo) tìm một bộ y sam sạch sẽ chưa mặc, đặt lên bàn cho Xích Luyện thay.

“Ngươi thay y phục ẩm ướt ra trước, ta đi rót cho ngươi chén trà nóng”. Nam nhân tự mình đi pha trà cho Xích Luyện, y cũng không ngăn cản nam nhân, mà thời điểm nam nhân trở về thì y đang thay y phục, nhưng lại chỉ mới vừa cởi một nửa……..

Làn da của Xích Luyện rất trắng, là cái loại trắng trẻo mà nữ nhân đều ghen tị, làn da còn muốn trắng nỏn non mềm hơn so với thê tử Trương Tử Yến của nam nhân, khiến cho nam nhân có cảm giác……..

Nam nhân thấy một màn như vậy thì mơ hồ bồi hồi một chút, nhưng rất nhanh hắn liền trấn định như cũ, đặt ấm trà ngon lên bàn.

Nam nhân cứ mở cửa ra như vậy, mà Xích Luyện từ lúc nam nhân trở về liền bắt đầu nhìn chằm chằm vào hắn, động tác mặc y phục của Xích Luyện rất chậm, chậm tới nỗi làm cho hắn đều muốn tiến lên thay Xích Luyện mặc vào.

“Trà pha xong rồi”.

“Làm phiền Tích đại ca rồi”. Xích Luyện nhẹ giọng đáp lại 1 câu, động tác mặc y phục của y vẫn không có nhanh hơn trước đó, đôi mắt như bích (xanh biếc) hồ sâu kín nhìn chăm chú vào nam nhân đang sửng sờ ở trước bàn.

Xích Luyện biết……..

Hiện tại nam nhân không dám nhìn y, Xích Luyện cố ý chậm rãi tới gần nam nhân, y nhìn thấy nam nhân bắt đầu thu dọn thư tịch (sách vở) trên bàn, y liền biết trong lòng nam nhân đang luống cuống.

Y không nói ra, Xích Luyện có chút men say tiến đến phía trước nam nhân, kéo tay của nam nhân, khiến nam nhân thay y buộc vạt áo, nhìn thấy nam nhân nghi hoặc nhìn y thì y cũng chỉ là nhẹ giọng nói: “Không buộc được”.

Nam nhân ngước mắt nhìn về phía Xích Luyện men say mông lung trước mặt, hắn cúi đầu, bắt đầu thay Xích Luyện buộc vạt áo, mới vừa buộc xong, ngẩng đầu thì khóe môi của hắn đã bị hôn một chút.

Tiếp theo chợt nghe đến Xích Luyện nhẹ giọng cảm thán một câu “Thật mềm”. Thanh âm của y thực dễ nghe, y liền hôn nam nhân một chút rồi ngồi xuống uống trà, giống như chuyện gì đều không có xảy ra.

Nam nhân nhưng lại ngây ngẩn cả người, khóe miệng của hắn lạnh lạnh, xúc cảm kia thực rõ ràng, hơn nữa Xích Luyện còn khen môi của hắn rất mềm, nhưng hắn lại dở khóc dở cười, cảm thấy môi của Xích Luyện còn mềm hơn so với môi hắn.

Khóe môi của nam nhân có cảm giác lạnh lạnh, dần dần trở nên nóng lên nóng lên, nụ hôn này qua đi nhưng cảm giác thật lâu không tiêu tan, tuy rằng chỉ là nhẹ nhàng chạm một chút, nhưng lại mang tới cho hắn bối rối không nhỏ, kế tiếp thời gian nửa chén trà nhỏ thì hắn cũng không dám nhìn ánh mắt của Xích Luyện.

Tuy rằng Xích Luyện uống rượu, nhưng tửu phẩm (hành vi sau khi uống rượu)rất tốt, không có đại sảo đại nháo (tranh cãi kịch liệt), cũng không có quấn quít nam nhân, y cũng chỉ là ngồi, coi như thanh tỉnh nhẹ giọng nói chuyện cùng nam nhân 1 lát, nam nhân cũng bồi y, không có mở miệng bảo y rời đi, còn tới ngăn tủ cầm nhất kiện y phục dày khoác cho y, bởi vì tay của y rất lạnh, nam nhân cũng lo lắng y sẽ cảm thấy lạnh.

"Vì sao không đóng cửa?". Xích Luyện kéo y phục, thong thả ngước mắt nhìn về phía nam nhân đang bị vây trong khốn quẫn.

"Nếu ngươi lạnh thì ta liền đi đóng". Nam nhân đứng lên đóng cửa, nhưng thời điểm hắn trở về thì Xích Luyện cũng đã không còn ngồi ở trước bàn mà là nằm tới trên giường của hắn.

Trà trên bàn chỉ còn 1 ít, ngọn nến cũng sắp cháy hết.

Nam nhân đi tới bên giường, muốn bảo Xích Luyện đứng dậy, nhưng Xích Luyện lại đi trước một bước, chừa ra 1 vị trí, còn kéo kéo tay áo của nam nhân mấy cái: "Tích đại ca, ngươi cũng mệt mỏi rồi, vậy sớm đi nghỉ ngơi đi, ta không sảo, ngươi ngủ đi". Y nằm ở trên giường nhìn nam nhân, trong con ngươi mê người kia tràn đầy chân thành, làm cho nam nhân tìm không thấy nửa điểm khả nghi.

"Đêm nay ngươi không quay về?". Nam nhân ngồi ở bên giường, cởi áo khoác, treo ở trên giá gỗ bên giường.

"Không quay về". Xích Luyện chậm rãi kéo chăn ra, ý bảo nam nhân nằm xuống.

Nam nhân mới đầu cũng có bận tâm, nhưng nếu Xích Luyện muốn làm gì hắn thì đã sớm làm, cũng không cần chờ tới bây giờ, hắn giơ tay

đắp kỹ chăn cho Xích Luyện, hắn cầm một cái gối đầu, đặt vào 1 đầu khác của giường, hắn thong dong nằm ở bên kia, hắn không có ngủ cùng 1 hướng với Xích Luyện, hành vi xa cách như vậy của hắn quả thực làm cho Xích Luyện cảm thấy không thể tưởng tượng.

Nam nhân thế nhưng không muốn ngủ ở cùng hướng với y…….

Nguyên bản lòng của Xích Luyện liền mang bất mãn, hiện giờ là một bụng khí, y chậm rãi ngồi xuống, y cũng đổi phía gối đầu, ngủ ở bên người của nam nhân.

Xích Luyện thực trực tiếp giơ tay ôm nam nhân vào trong ngực, cũng không để ý tới giãy dụa của nam nhân, y dán tại ban tai nam nhân, nói với nam nhân: "Tích đại ca, ta rất lạnh".

Nam nhân bất động.

Cảm giác được thân thể lạnh như băng của Xích Luyện dán tại phía sau của hắn, nam nhân lại trở nên im

lặng, hắn cảm giác được Xích Luyện ôm hắn rất chặt, chỉ cần hắn nhẹ nhàng động động thì sẽ siết chặt thêm.

"Sớm ngủ đi". Nam nhân vừa nói vừa nghiêng đầu nhìn Xích Luyện, "Đắp kỹ chăn đi, đêm nay ngươi uống nhiều như vậy dễ bị cảm lạnh". Hắn vẫn thực quan tâm Xích Luyện, dù sao Xích Luyện cũng là huynh đệ kết bái của hắn.

"Ngươi xoay người lại". Xích Luyện mang theo men say yêu cầu nam nhân, cái tay ôm bên hông của nam nhân hơi hơi siết chặt.

Nam nhân căng thẳng, nhưng cảm giác được môi của Xích Luyện dán lên cái lổ tai của hắn, hắn mẫn cảm giật giật, xoay người nhìn về phía Xích Luyện: "Ngươi làm sao vậy? Không thoải mái hay là như thế nào, ngươi mau ngủ đi". Hắn đẩy đẩy Xích Luyện, Xích Luyện nằm xuống đồng thời nhẹ nhàng kéo hắn một chút, làm cho hắn bổ nhào vào trên người Xích Luyện.

Môi của nam nhân…….

Vô tình chạm lên đôi môi của Xích Luyện, xúc cảm mềm mại kia làm cho hai người đều ngây ngẩn cả người, Xích Luyện thật không nghĩ tới, 1 cái lôi kéo nhẹ nhàng này mà hiệu quả sẽ trở nên tốt như vậy……..

Trong đầu của nam nhân ong ong tác hưởng, ngay tại thời điểm hắn nghĩ muốn dứt ra thì hai tay của Xích Luyện ôm cổ của hắn, hai tay dùng sức áp xuống phía dưới, Xích Luyện rốt cuộc không thể nhẫn nại, thuận thế hôn lên đôi môi xúc cảm mềm mại của nam nhân.

Nam nhân bị hôn bất thình lình nên trở tay không kịp, bởi vì nụ hôn của Xích Luyện tới thập phần đột nhiên, hôn tới nỗi vừa vội lại mãnh liệt, giống như muốn nuốt chửng cả người nam nhân, nam nhân bị y hôn tới suýt nữa ngạt thở, cái loại phương thức hôn môi mãnh liệt lại chấn động này làm cho nam nhân sửng sốt một hồi lâu, căn bản là không kịp đẩy y ra.

Khi nam nhân phục hồi tinh thần lại thì hắn bị hôn tới như nhũn ra dán lên người Xích Luyện.

Xích Luyện giữ đầu của nam nhân, làm cho nam nhân chỉ có thể cúi đầu, nhận hôn sâu triền miên của y, môi của nam nhân rất nóng, môi của y cũng rất lạnh, băng cùng hỏa dây dưa khiến cả người nam nhân trở nên nóng lên.

Lông mi của nam nhân đang run run, thân thể đang không ngừng nóng lên, hơi thở đã trở nên dần dần cực nóng, môi của hắn cùng môi của Xích Luyện gắt gao dính cùng một chỗ, mút rất chặt, triền miên tới nỗi không phân ra được.

Sau khi hôn trong chốc lát thì Xích Luyện liền cảm giác được nam nhân không có trốn tránh, y cũng liền thả lỏng động tác hôn môi, nhưng vẫn hôn sâu như cũ, y chuyển động đầu, triền miên hôn môi của nam nhân, nhưng giữa môi của 2 người lại dính chặt không có 1 khe hở nào, đầu lưỡi thật sâu quấn quanh cùng một chỗ, cái loại lỗi giác dung hòa như sắp bị hòa tan này khiến cho nụ hôn cực nóng trở nên chặt chẽ

khăng khít như vậy.

Y phục ẩm ướt của nam nhân bị Xích Luyện cởi từng cái ra, nam nhân nửa dựa vào trên người của Xích Luyện, cả đầu vai đều lộ ra ngoài, bờ vai của nam nhân dán cao dược, dược hương nhàn nhạt kia cùng hương rượu thanh nhã kia lan tràn ở chóp mũi hai người, hơi thở của hai người trở nên ái muội lại sâu xa, liền giống như nụ hôn thong thả lại sâu triền miên này.

Đầu ngón tay của nam nhân đụng phải ngực của Xích Luyện, hắn cảm giác được nhịp tim mãnh liệt của nơi ấy, ánh mắt của hắn như mềm mại đi vài phần, cảm giác một bàn tay của Xích Luyện trượt hướng về phía bên hông của hắn, kéo kéo hắn 1 chút, khiến cho hai người càng thêm thân mật gần kề……

Xích Luyện thực vừa lòng phản ứng của nam nhân, thái độ dịu ngoan của nam nhân, cùng tư thái thuận theo làm cho y thầm nghĩ khóa nam nhân tại bên người, y hôn nam nhân 1 lát liền buông nam nhân ra.

Đôi môi của nam nhân ửng đỏ, đang ngước mắt nhìn Xích Luyện.

"Ngươi……. Đây là ý gì?". Tuy rằng thanh âm của nam nhân thực bình tĩnh, nhưng hắn còn chưa hồi phục từ dư âm của nụ hôn vừa rồi, liền ngay cả hô hấp đều có chút không thuận.

Xích Luyện không nói chuyện, ném y phục ẩm ướt của nam nhân lên giường, y ôm nam nhân, dùng chăn quấn hai người lại cùng nhau, trên người nam nhân truyền tới độ ấm làm cho y cảm thấy không lạnh nữa.

Xích Luyện ôm nam nhân, để nam nhân nghỉ ngơi, nam nhân im lặng gối lên ngực của y ngủ 1 lát, tâm tình có chút phức tạp, hô hấp của y ngay tại đỉnh đầu của nam nhân, khiến cho cái trán nam nhân nong nóng, ngứa……

Trên môi của nam nhân truyền tới cái loại cảm giác mãnh liệt rõ ràng do nụ hôn sâu của Xích Luyện lưu lại, Xích Luyện không có động tác tiến thêm một bước, hắn cũng sẽ không có đẩy Xích Luyện ra, bởi vì hắn nghe thấy tiếng tim đập của Xích Luyện rất nhanh, cho dù là đáy mắt của Xích Luyện bình tĩnh như thế nào thì tiếng tim đập lại như thế nào cũng không lừa được người khác, hắn tựa vào ngực của Xích Luyện, để mặc Xích Luyện ôm hắn.

Tay của Xích Luyện vuốt ve đầu vai dán dược cao của nam nhân……..

Y phục Xích Luyện mặc trên người là y phục bình thường mà nam nhân mặc thường ngày, vừa không hoa lệ cũng không quý giá, nhưng chỉ là y phục thô vải bố mặc ở trên người Xích Luyện thì cũng là thật là dễ nhìn như nhau, nam nhân biết nếu Xích Luyện không buông hắn ra thì hắn căn bản không thể đứng dậy.

Nam nhân chỉ có thể tựa vào Xích Luyện.

Xích Luyện uống rất nhiều, nhưng thanh âm nói chuyện của y cũng rất trấn tĩnh, y nắm cằm của nam nhân, khiến môi của nam nhân tiến đến bên môi của y, y nhẹ nhàng trác (mổ) hai cái, thời điểm nam nhân

đang muốn mở miệng nói chuyện thì y lại thong thả mở miệng hỏi nam nhân.

"Tích đại ca, ngươi thích ta hay là Mạt Đồng". Xích Luyện vừa hôn nam nhân vừa cúi đầu nhẹ nhàng chậm chạp lại ái muội hôn hôn đầu vai bị đau của nam nhân……

234. Chương 234

Câu hỏi của Xích Luyện khiến cho nam nhân căn bản vô pháp liền trả lời ngay được, mà Xích Luyện vẫn trầm mặc, giống như đang chờ đợi nam nhân trả lời, cùng lúc đó nam nhân cảm giác được hơi thở của y gần như vậy, nam nhân hất tay của y đang nắm cằm của mình ra, nam nhân cúi đầu xuống, không có trả lời gì, nam nhân giật giật thân thể, ngủ bên người y.

Nam nhân đưa lưng về phía Xích Luyện, không nhìn Xích Luyện.

Hình như Xích Luyện đã biết đáp án, y biết nam nhân sẽ không thích y, cũng sẽ không nói thích Mạt Đồng, y cũng không muốn ép nam nhân lựa chọn, y ôm sát nam nhân từ sau lưng, nam nhân cũng thuận theo tùy ý y ôm vào trong ngực, sưởi ấm cho y, trong chăn ấm áp dễ chịu, mà y nhưng lại cảm thấy có nam nhân tại bên người thì y ngủ tới thoải mái dị thường.

Hai người không có ngôn ngữ dư thừa cùng động tác rườm rà, chính là im lặng ngủ cùng nhau như vậy. Đầu của Xích Luyện nhẹ nhàng để ở cái ót của nam nhân, y ngửi hương vị quen thuộc trên thân nam nhân, cự li của bọn họ gần như thế nhưng lần đầu tiên y cảm thấy tâm phiền ý loạn, không biết khi nào hành vi của nam nhân bắt đầu sẽ lơ đãng ảnh hưởng tới tình tự của y.

Sau đêm đó Xích Luyện liền thường thường tới đây, tuy rằng y đánh cược thua, nhưng lại thắng được vài phần tín nhiệm của nam nhân, y nhưng thật ra cảm thấy thực đáng giá.

Sau đó Xích Luyện liền bồi tội chuyện đêm đó y quấy rầy nam nhân, y trở nên thực khách khí, không có sự đồng ý của nam nhân thì y thậm chí sẽ không tự tiện vào trong phòng của nam nhân, căn bản không giống trước kia, nghĩ muốn đối nam nhân thế nào thì làm thế đó, bọn họ tựa như bằng hữu bình thường, chưa từng có thân mật cùng xuất hiện, nhưng lại không xa cách.

Bởi vì thái độ của Xích Luyện thực lễ độ nên nam nhân cũng không bài xích y, cho y tùy ý ra vào quý phủ của nam nhân, từ lần trước trở về sau thì sẽ không có đề cập qua sự tình phải đi, nam nhân cũng không thể không biết xấu hổ hỏi y khi nào phi thăng.

Đã nhiều ngày nam nhân mang theo một đám trà công tới đại trà địa (đất trồng trà rộng lớn) đi khai hoang, bảo hạ nhân dựng một cái đại trướng bồng (lều lớn) ở trà địa ra thì hắn tự mình đi nơi đó trông coi, bởi vì là ở địa phương nông thôn, hơn nữa Xích Luyện lại thích sạch sẽ, hắn cũng liền không có thông tri (báo tin cho) Xích Luyện, hắn tìm vài vị đạo nhân xem phong thuỷ cho đại trà địa, cũng tính toán 1 ngày ngày hoàng đạo, khiến nhóm trà công bắt đầu khai hoang.

Vài ngày trước Trương quản gia đưa cho nam nhân 1 bức thư, nói bên Thanh Sơn gởi tới, hắn vẫn không có thời gian coi, bây giờ mới rảnh nên lấy ra coi, nhưng làm cho hắn cảm thấy bất ngờ chính là thư Liễu Phong gởi tới, trên đó viết toàn Bạch Vân Quan đều bình yên, khiến hắn yên tâm không ít, có thể thấy được Nham Vân không nháo xảy ra chuyện gì.

Nam nhân ngồi ở trà địa suốt 1 ngày, thời tiết âm u, hắn cũng không có gì để tiêu khiển, liền tại bốn phía đi xem 1 chút.

Nam nhân thấy phụ cận có một mảnh rừng hoa đào, liền đi qua đi dạo 2 vòng, tâm tình của hắn cũng không tệ lắm, bởi vì 2 ngày nữa thì Mạt Đồng sẽ trở lại, hơn nữa gần đây Phật Hàng cũng không tới tìm hắn nữa, từ sau khi hắn bảo Trương quản gia cự tuyệt Phật Hàng mấy lần thì Phật Hàng sẽ không có lại tới tìm hắn, chỉ có Xích Luyện còn thường thường tới phủ đệ hắn.

Nam nhân mới vừa đi vào rừng hoa đào, đi chưa được mấy bước thì chợt nghe có người đang nói chuyên……

"Xích huynh, cho dù ngươi không thành công thì chẳng qua cũng chỉ là chơi đùa thôi, không cần nghiêm túc như thế". Nam nhân từ rất xa chợt nghe thấy thanh âm của Đào Hoa yêu, Đào Hoa yêu chính là nói 1 câu nhẹ nhàng như vậy.

Nam nhân đứng bất động ở tại chỗ.

Nhìn từng tầng tầng cây hoa đào đan xen, rõ ràng nhìn thấy 2 đạo thân ảnh……

"Ngươi không cần cái đồ vật kia, đừng nói đùa chứ, Thông Thiên đẳng của ta có thể đưa ngươi đi gặp Thanh Thiên Tôn, ngươi không phải vẫn đều muốn đi gặp y sao, chờ ngươi phi thăng còn không biết tới khi nào……".

"Sớm hay muộn đều có thể gặp y, hiện tại ta lại không vội".

"Không phải ta không muốn cho ngươi mượn, nếu vạn nhất bị phát hiện cho người khác mượn pháp bảo thì ta sẽ phạm thiên kị, tới lúc đó cắt giảm công tích của ta, ngươi cũng đừng trách ta làm bằng hữu mà không giúp ngươi".

Xích Luyện cười lạnh vài tiếng, thong thả mà thản nhiên nói: "Vậy lúc trước ngươi còn đánh cược với ta làm gì?".

"Nếu ngươi thật có thể nuốt trôi cái lão nam nhân kia thì ta tự nhiên cũng sẽ chắc chắn cho ngươi mượn dùng một chút".

Xích Luyện có chút bất mãn khi Đào Hoa yêu nói Tích Duyên là "lão nam nhân", y bất mãn lạnh lùng trả lời: "Hắn một chút cũng không lão". Trong con ngươi của y lộ ra hàn ý, Đào Hoa yêu đành ngậm miệng lại.

Nam nhân lùi mấy bước, đụng vào cây hoa đào, kinh động hai người đang nói chuyện.

Xích Luyện quay đầu, nhìn thấy nam nhân xuất hiện ở trong này, sắc mặt của nam nhân cũng cực kỳ bình tĩnh, ngược lại là biểu tình trên mặt của Xích Luyện nháy mắt cứng lại, Đào Hoa yêu kia cũng là xấu hổ đánh giá qua lại bọn họ, kỳ thật Xích Luyện cùng Đào Hoa Yêu đều cảm giác được có người đến đây, chính là bởi vì cho rằng là người qua đường, không ngờ là nam nhân.

Xích Luyện cho rằng nam nhân sẽ xoay người bỏ chạy nhưng nam nhân lại vòng qua cây hoa đào hướng bọn họ, Xích Luyện trầm mặc nhìn nam nhân ngồi xuống, không biết nam nhân muốn làm cái gì.

Mà biểu tình trên mặt của nam nhân thần kỳ bình tĩnh, hắn nhìn về phía Hoa Đào yêu kia liền nói: "Xích Luyện thắng, ta cùng y sớm đã có qua……..".

Sự bình tĩnh của nam nhân lại làm cho Xích Luyện cảm thấy có chút đau lòng. Nếu nam nhân mắng y, hoặc là xoay người bước đi thì cũng sẽ tốt hơn so với như bây giờ.

Đào Hoa yêu kia cũng nghi hoặc nhìn về phía Xích Luyện: "Xích huynh, hắn đang nói cái gì?".

"Tích đại ca, vì sao ngươi sẽ xuất hiện ở đây, trà phô không làm sinh ý?". Xích Luyện chưa trả lời Đào Hoa yêu, mà là ngược lại hỏi nam nhân, y giơ tay nghĩ muốn kéo nam nhân, nhưng nam nhân không có để cho y kéo.

"Hôm nay trà phô có tiểu nhị trông coi, ta tới đại trà địa trông coi khai hoang, mấy ngày nay đều phải ở tại chỗ này". Nam nhân thực bình tĩnh trả lời Xích Luyện, hắn an tĩnh ngồi ở trước mặt của hai người, khiến tiên nhân sắp phi thăng này đều không có được sự bình tĩnh bằng hắn.

Xích Luyện cũng đuối lý lại chột dạ……

"Vừa rồi nghe các ngươi nói các ngươi đánh cược". Nam nhân cũng không muốn nhiều lời, hắn trực tiếp thiết nhập chính đề, hắn nhìn về phía Đào Hoa yêu, "Xích Luyện thắng, ngươi đưa Thông Thiên đằng cho y".

Nam nhân cũng không biết tâm tình chính mình bây giờ ra sao khi nói ra những lời này, nhưng lời nói lúc này của hắn cũng vô cùng thản nhiên cùng bình bình thản thản, hắn cảm thấy nếu lần này giúp Xích Luyện thì hắn mới là thật sự giải thoát.

Nam nhân cảm thấy Xích Luyện là là bởi vì không gặp được Thanh Thiên Tôn cho nên mới lưu luyến hắn như thế, lưu luyến phàm trần này, hắn căn bản là không tin Xích Luyện sẽ từ bỏ Thanh Thiên Tôn, Xích Luyện tu hành mấy ngàn năm như vậy chính là vì lại có thể cùng Thanh Thiên Tôn gặp nhau, cũng tái tục tiền duyên, mà hắn cùng với Xích Luyện cũng chỉ bất quá mới nhận thức vài năm ngắn ngủn mà thôi.

Vài năm đối yêu (chỉ yêu ma quỷ quái) mà nói trong nháy mắt liền trôi qua, không quá mấy năm nữa Xích

Luyện lại hội ngộ tới một người "Tích Duyên" khác, nam nhân đã sớm biết chính mình không có năng lực siêu việt khác người, cũng vô pháp hấp dẫn lưu luyến của ai.

Vừa rồi thời điểm nghe được bọn họ đàm luận (bàn bạc) việc này thì nam nhân đích thật là có thương tâm, nhưng hắn cũng không có chạy trốn, mà là lựa chọn đối mặt, kỳ thật hắn cũng không thích người khác lừa gạt hắn.

Nhưng đối phương là Xích Luyện nên hắn liền không tính toán.

Đào Hoa yêu tựa hồ cũng hiểu được tình huống trong đó, y liếc mắt nhìn Xích Luyện một cái, ý bảo Xích Luyện: "Ngươi thật giỏi". Xích Luyện cũng nghĩ muốn giải thích với nam nhân, nhưng hiện tại nam nhân hoàn toàn không cho y cơ hội.

Đào Hoa yêu đặt Thông Thiên đằng lên trên bàn, đẩy tới trước mặt của Xích Luyện: "Hiện tại ngươi có thể đi gặp y". Trong mắt của Đào Hoa yêu thì Xích Luyện dùng hết tất cả biện pháp đều là vì muốn đi gặp Thanh Thiên Tôn.

"Vì sao ngươi phải giúp ta?". Xích Luyện hỏi nam nhân.

"Vì sao ta lại không giúp ngươi?". Nam nhân hỏi lại, nhìn Xích Luyện rồi lại nói, "Nhấc tay chi lao* mà thôi, nếu ta chỉ nói 1 câu mà ngươi là có thể gặp y thì ta đây cũng nguyện ý giúp ngươi".

*Nhấc tay chi lao: việc nhỏ, đơn giản, dễ, không tốn sức giải quyết chỉ như một cái nhấc tay. (theo cactus1991.wordpress.com)

Nam nhân cũng biết không có gì kiêng kị, Xích Luyện muốn gặp Thanh Thiên Tôn cũng thực bình thường, hắn cũng không có ôm ý tưởng khác với Xích Luyện, hắn chỉ thấy may mà buổi tối ngày đó mình không có mở chân ra nhận Xích Luyện, nếu không hiện giờ còn không biết phải bị cười nhạo cùng châm chọc ra sao.

Ngón tay trở nên trắng bệch của Xích Luyện cầm Thông Thiên đằng, đôi mắt y như đáy hồ thâm u dậy sóng, nam nhân cũng thản nhiên nhìn y, y biết nam nhân khẳng định mất hứng, thấy nam nhân muốn đi thì y khẽ động, như ảo ảnh ngăn ở trước mặt của nam nhân.

"Vì sao?". Xích Luyện truy hỏi nam nhân.

Nam nhân không nói lời nào.

"Ngươi đi cũng đi nhiều lần như vậy rồi, cũng đã trở lại nhiều lần như vậy rồi, chính là ngươi thủy chung vẫn là không hiểu rõ, chính ngươi nghĩ muốn cái gì". Nam nhân thấp giọng nói ra lời từ đáy lòng, hắn thay Xích Luyện làm lựa chọn, "Sau khi người rời đi thì không nên lưu luyến phàm trần, cũng không cần trở về tìm ta, duyên phận giữa ta cùng với ngươi đã hết, kiếp này cũng không có thể cùng một chỗ, hơn nữa mấy ngày nữa Mạt Đồng sẽ trở lại, nếu ngươi lại tới tìm ta thì cũng sẽ bất tiện".

235. Chương 235

"……."

"Ta không muốn làm cho Mạt Đồng hiểu lầm, kỳ thật ta cùng với ngươi cũng không có quan hệ gì không thể tưởng tượng, vô luận ngươi từng có phải đã lừa gạt ta hay không, bây giờ còn có phải đang lừa gạt ta hay không thì cũng không quan trọng nữa".

"…….".

"Hôm nay ta giúp ngươi chính là muốn ngươi nhớ kỹ, nếu không nhờ ta thì ngươi không có khả năng sớm gặp lại Thanh Thiên Tôn như vậy, đây là ngươi nợ ta……". Nam nhân nói 1 loạt, hắn đều là vân đạm phong khinh* nhìn chăm chú vào Xích Luyện.

*Vân đạm phong kinh: điềm nhiên, đạm mạc như mây như gió (theohttp://vi.wikiquote.org/wiki/Tục_ngữ_Hán_Việt#V)

Nam nhân muốn Xích Luyện mắc nợ hắn cả đời…….

Xích Luyện không có tức giận, thậm chí lần đầu tiên cảm thấy áy náy.

Xích Luyện rất muốn ngăn nam nhân lại nhưng không ngăn được.

Xích Luyện chỉ có thể cầm Thông Thiên đằng đứng ở tại chỗ, y chỉ có thể trơ mắt nhìn chằm chằm nam nhân rời đi.

Y vốn cho rằng chính mình thực không hề gì đối mặt nam nhân rời đi, bởi vì y đã không phải một hai lần vứt bỏ nam nhân 1 mình rời đi, chính là lần này nam nhân từ trước đến nay đều ôn hòa lựa chọn vứt bỏ y.

Y thật vất vả tranh thủ tới một chút tín nhiệm từ nam nhân thì đã bị đánh cược này khiến cho tan thành mây khói, lúc này Xích Luyện mới chân chân thật thật cảm giác được lần này y thật sự mất đi nam nhân……..

Xích Luyện sắc mặt khó coi ngồi ở trong đình, ngón tay của y trở nên trắng bệch dùng sức xiết chặt Thông Thiên đằng trong tay, y lại tức giận, lại khổ sở, nam nhân liền thay y làm quyết định như vậy.

Nam nhân tự tay đẩy y ra, giao y cho Thanh Thiên Tôn, lần này không phải Xích Luyện bỏ mặc nam nhân, mà là nam nhân "nhẫn tâm" từ bỏ y.

Xích Luyện tựa như cái oán phụ, vẫn không nhúc nhích ngồi ở chỗ kia, thần sắc trong con ngươi xinh đẹp của y càng không ngừng biến hóa, đáy mắt nhìn như tĩnh lặng kia cuộn trào sóng ngầm.

Nam nhân không cần y.

Nam nhân vứt bỏ y.

Nam nhân đã chết tâm với y…….

Xích Luyện càng nghĩ càng khó chịu, ngực giống như bị tảng đá lớn đè lên, y không rõ đây là loại cảm giác gì, nhưng y lại biết chính mình thực ghen tị với Mạt Đồng.

Bởi vì nam nhân vì Mạt Đồng mà cự tuyệt y.

Xích Luyện bực bội ném Thông Thiên Đằng xuống đất, lúc này đây y mới là thật sự cảm thấy khổ sở, bởi vì không thể giữ lại nam nhân mà khổ sở……

Tích Duyên.

Thanh Thiên Tôn.

Y rốt cuộc nên lựa chọn như thế nào thì y cũng đều không xác định rõ, Xích Luyện không thể không thừa nhận nam nhân ảnh hưởng thật là quá sâu với y, từ trước đến nay y cũng không bị ai ảnh hưởng tới tình tự lại có thể trong lơ đãng đã bị nam nhân tác động.

Xích Luyện nỗ lực qua. Đáng tiếc y không giữ nam nhân lại được……

Cho dù Xích Luyện lại bất mãn ra sao thì nam nhân không bao giờ……sẽ trở lại bên người y, hốc mắt của y có chút phiếm hồng, y nghiêng đầu nhìn hoa đào tàn lụi ngoài đình, vẻ mặt tái nhợt của y như cánh ve sầu đơn bạc yếu ớt…….

Tâm tình bây giờ của y liền giống như hoa rơi đầy trời, tại trong gió lạnh thê thê thảm thảm, theo gió tan tác.

Nam nhân bình tĩnh trở lại đại trà địa, hắn không hy vọng Xích Luyện nhìn tới bộ dáng thương tâm của hắn, hắn vẫn che dấu, thực vất vả kiềm chế, hắn đi ở mép bờ ruộng, nhìn thấy trà công đang bận rộn bên trong trà điền (ruộng), nhóm trà công nhìn thấy hắn thì đều chào hỏi với hắn, hắn chỉ là gật gật đầu, cố nén khổ sở, cười bảo bọn họ cần nhanh hơn chút nữa.

Nam nhân không yên lòng đứng ở bên ngoài 1 lát, trà đốc công hỏi hắn sự tình chính kinh, hắn đều không

yên lòng, cho tới khi trời tối thì hắn đi vào trướng bồng do công nhân dựng, hắn mới rốt cục nhịn không được liền rơi lệ.

Xích Luyện lại lừa hắn.

Lại lừa hắn.

Thì ra hết thảy lại là giả, toàn bộ đều là giả, chẳng lẽ hắn sẽ không đáng chân tâm đối đãi sao? Vẫn là nói hắn dễ dàng tha thứ người khác, dung túng người khác một lần lại một lần thương tổn hắn?

Đêm nay nam nhân khóc thực thương tâm, nhưng hắn hoàn toàn chết tâm, cái này với hắn mà nói là một cái giáo huấn rất tốt, bởi vì buổi tối hôm nay hắn trộm khóc nên hôm sau ánh mắt có chút sưng.

Nam nhân trông coi ở trà địa 3 ngày thì trở về Trương phủ, bởi vì Trương quản gia phái người tới thông tri hắn, nói Mạt thiếu gia đã trở lại, hắn liền chạy trở về, bởi vì lo lắng bỏ lỡ cùng Mạt Đồng nên hắn còn đặc biệt sai người tới khách *** chờ Mạt Đồng, đón Mạt Đồng về Trương phủ, cũng bảo Trương quản gia đều nói hết thảy nguyên do cho Mạt Đồng.

Hậu viện Trương phủ.

Mạt Đồng trở về từ Tà Đế cung đang cùng Phật Hàng ngồi ở bàn đá chơi cờ giữa những cây bụi tươi tốt, Phật Hàng cùng Mạt Đồng gặp nhau ở trong thành, bởi vì gần đây nam nhân luôn cự tuyệt Phật Hàng bước vào Trương phủ, Phật Hàng liền thay đổi một loại phương thức tiến vào.

Trên bàn đá hoa văn tinh mỹ kia đặt bàn cờ tinh xảo, trên bàn cờ là quân cờ trong suốt, hai vị nam tử dung mạo tuấn mỹ, 1 thân hắc y, thần thái phong vận, đều tự một phương cầm quân cờ, bình tĩnh tự hiên hạ cờ, trong tay cầm trà nóng, ở dưới ánh ánh mặt trời chiếu rọi xuống thì phiếm quang ba nhu hòa nhàn nhạt, nhiệt khí uyển chuyển quanh co bốc lên……

Cái này tựa như 1 bức tranh làm cho nam nhân bước chậm lại.

Mạt Đồng nửa nằm ở trên ghế, lấy tay chống đầu, đầu ngón tay thon dài cầm 1 quân cờ trong suốt, y thong dong nhàn nhã giơ tay bày cờ, đầu tóc đen bóng mượt buông ở sau người.

“Tới phiên ngươi”. Mạt Đồng cầm bình rượu bên cạnh lên, uống ngụm liệt rượu, đôi môi của y bị liệt rượu làm ướt át,sườn mặt anh tuấn của y dưới ánh mặt trời phủ kín quang hoa (ánh sáng rực rỡ) nhàn nhạt.

Toàn thân Phật Hàng đều tràn ngập hơi thở lãnh ngạo, y vững vàng ngồi ở đối diện Mạt Đồng, giữa mi vũ (cái trán) anh tuấn kia tản ra cảm giác ngạo nhân xa cách, sợi tóc ngân sắc theo gió lay động, dưới ánh mặt trời sau giờ ngọ, vầng sáng hoa mĩ nhàn nhạt lưu chuyển quanh thân của y, hai người ngồi ở chỗ kia chơi cờ, sự phồn hoa bốn phía giống như đều thành cảnh nền.

"Ván này, ngươi thua".

Phật Hàng cười khẽ, lưu quang nơi đáy mắt bay lượn, cổ ngạo khí tài trí hơn người kia khiến cho y thoạt nhìn làm cho người ta khó có thể tiếp cận……..

Nam nhân chậm chạp đi qua, trong tay cầm đường cuộn mua được lúc trên đường trở về, đặt đường cuộn đặt lên bàn, để cho 2 người kia ăn, hai người đều chỉ là nhìn thoáng qua, không có ăn loại đồ ăn thô này.

Trong mắt của nam nhân hàm chứa vài phần tiếu ý, hắn quay đầu liếc mắt nhìn Phật Hàng một cái, phát hiện Phật Hàng đang nhìn chăm chú vào hắn, hắn gật gật đầu với Phật Hàng: "Ngươi cũng đến đây, như thế nào đột nhiên rảnh như thế, Tà Đế cung của ngươi không phải có rất nhiều việc cần xử lý sao? Vì sao còn có nhàn tâm ở quý phủ ta nói chuyện phiếm chơi cờ cùng Mạt Đồng?".

Nam nhân cũng không có ác ý, hắn chính là hiếu kỳ.

Trong con ngươi kia của Phật Hàng lộ ra vài phần hàn ý, y diện vô biểu tình (mặt than) lạnh lùng nói: "Ngô cũng không phải tới tìm ngươi, lại không cần ngươi phê chuẩn (đồng ý, bằng lòng), không cần ngươi quan tâm".

Nam nhân không muốn so đo cùng Phật Hàng: "Ta cũng không có ý tứ muốn hỏi hành động của ngươi, ngươi không cần mẫn cảm như vậy, nếu có chỗ nào đường đột thì ta hướng ngươi bồi tội".

Mạt Đồng lại vui chết đi được, y ôm chầm thắt lưng của nam nhân, gắt gao ôm nam nhân, vô cùng thân thiết hôn hai má của nam nhân: "Đều gầy đi rồi, mấy ngày nay ta không ở đây, có người tìm tới cửa [ức hiếp] ngươi hay không?". Y vừa vuốt ve phía sau lưng của nam nhân vừa ý vị thâm trường nhìn chăm chú vào Phật Hàng ngồi ở đối diện bọn họ, thấy nam nhân đỏ mặt thì y lại khiêu khích ý nhìn về phía Phật Hàng, ngón tay chơi đùa vạt áo của nam nhân, quay đầu ái muội lại thấp giọng hỏi nam nhân: "Thứ ta tặng cho ngươi dùng có tốt hay không?".

Nam nhân lập tức đỏ mặt, chính là nói: "Không hề dùng". Hắn như thế nào có thể dùng cái loại đồ vật này chứ, không đề cập tới còn đỡ, nhắc tới đồ vật này kia khiến cho hắn nhớ tới Xích Luyện.

Phật Hàng nhíu mày, hiển nhiên bất mãn.

Nhưng Mạt Đồng còn đang tiếp tục vuốt ve nam nhân, nam nhân cũng bị y mò tới cả người nóng lên.

"Còn chưa vào đêm, làm loại chuyện này không tốt lắm". Phật Hàng lạnh lùng phun ra mấy chữ.

Nam nhân cảm thấy thực xấu hổ, hắn tránh tay của Mạt Đồng, chậm rãi đứng lên, cầm lấy bao đường cuộn rồi mở nó ra…….

"Đây là ta vừa rồi mua ở gian phô tử lâu đời kia ở đầu phố, các ngươi nếm thử chút đi, thực ngọt". Bao đường cuộn này vốn là nam nhân tính toán mua cho tiểu nha hoàn phụ trách quét dọn hoa viên ăn, các cô nương đều thích ăn đường cuộn, hắn đáp ứng các nàng từ đại trà địa trở về sẽ mua cho các nàng, hắn thấy thân thế của các tiểu nha hoàn mới tới này thực đáng thương…….

"Không ăn". Phật Hàng thực trực tiếp cự tuyệt.

"Đây là cái gì?". Mạt Đồng vươn tay chọc chọc 2 cái, một bộ biểu tình ghét bỏ, y cũng không ăn.

Nam nhân vốn không thích ăn thứ này, nhưng để giảm bớt không khí xấu hổ này nên hắn ngậm một khối trong miệng, một bàn tay cầm một khối đưa tới bên miệng của hai người, hắn hàm hồ nói: "Ngọt như vậy, đường ăn ngon như vậy, không ăn……". Không ăn thực đáng tiếc……

Nam nhân còn chưa nói xong thì Phật Hàng liền đẩy tay cầm đường của nam nhân ra, giơ tay kéo, kéo cả người nam nhân qua, nam nhân bất ngờ không kịp đề phòng liền ngồi xuống trên người Phật Hàng, nam nhân thiếu chút nữa bị 1 miệng đường "nghẹn" chết.

"Ngươi làm cái gì?". Mạt Đồng uống một ngụm rượu, sắc mặt trở nên rất khó coi, y giơ tay nghĩ muốn kéo nam nhân, lại bị Phật Hàng nghiêng người 1 cái, không kéo đến.

"Ngô làm cái gì thì ngươi sẽ không biết sao?". Phật Hàng ngạo thị quét mắt qua Mạt Đồng, 1 tay y vỗ về lưng của nam nhân, 1 tay ôm sát thắt lưng của nam nhân.

Trong lòng bàn tay của Phật hàng ngưng kết định thân chú, Phật ấn màu bạc khéo léo kia xoay tròn, chậm rãi ngấm vào lưng của nam nhân, nam nhân lập tức liền không thể động, bàn tay đưa đường cho Phật Hàng liền sửng sờ ở bên môi của y.

"Không cần quá phận, ta đáp ứng cho ngươi tới Trương phủ làm khách, cũng không phải cho ngươi tới đối nghịch với ta". Mạt Đồng rõ ràng bất mãn, y ngồi dậy, cầm chén đặt thật mạnh lên bàn, không hờn giận nhìn về phía nam nhân, "Ngươi không phản kháng y, còn ngồi ở trên người y làm cái gì, còn không mau đứng dậy cho ta!".

Nam nhân không động đậy được, nói không được, chính là im lặng ngồi ở trên người của Phật Hàng, hai người vẫn duy trì tư thế "thân mật", mà sau khi Phật Hàng thấy Mạt Đồng đen mặt thì y phát ra tiếng cười đắc ý khe khẽ.

Tiếng cười của Phật Hàng hơi hơi chấn động mi mắt của nam nhân, nam nhân nhìn y ở cự li gần, ánh mắt hai người vừa chạm vào nhau thì nam nhân nhìn đến đáy mắt y ẩn hàm loại tình cảm ái muội…….

236. Chương 236

"Ngươi thật là tốt, tự mình đút ngô ăn, ngô thật ngượng ngùng". Phật Hàng nhìn chằm chằm đôi mắt thần sắc ôn hòa của nam nhân, y vừa nói vừa há miệng ngậm khối đường trong tay của nam nhân, "Quả nhiên rất ngọt".

Phật Hàng làm trò trước mặt Mạt Đồng, thuận thế hôn ngón tay của nam nhân, nắm tay của nam nhân, làm cho tay của nam nhân tự nhiên buông trước người, nam nhân chỉ có thể im lặng nhìn y.

Dưới ánh mặt trời.

Lông mi của nam nhân phủ bóng lên đôi mắt ôn nhuận của hắn, vẻ mặt của hắn thực ôn nhu, liền như vậy ngồi ở trên người cung chủ Tà Đế cung ngân phát (tóc bạc) bay bay, gương mặt tuấn mỹ của Phật Hàng ở dưới ánh mặt trời lóa mắt tới nỗi làm cho hắn không dám nhìn thẳng, trắng nõn lại dễ nhìn, đầu ngân phát kia của Phật Hàng phiêu dật ở trong quang hoa nhàn nhạt, tản ra vầng sáng nguyệt sắc hoa mỹ…….

Phật Hàng tỉ mỉ nhấm nháp đồ ngọt của nam nhân cho y ăn, y liền tiến đến trước mặt của nam nhân, dùng chóp mũi nhẹ nhàng chạm chóp mũi của nam nhân một chút, đôi môi của y trác (mổ) môi của nam nhân một chút……

Phật Hàng làm trò trước mặt Mạt Đồng, không e dè hôn nam nhân một cái, y dùng thanh âm chỉ có hai người có thể nghe thấy thấp giọng nói vài câu gì đó với nam nhân, chỉ thấy ánh mắt nam nhân đảo qua đảo lại, Mạt Đồng ở bên cạnh tuy rằng trong lòng rất khó chịu, nhưng lại không thể làm cái gì đối Phật Hàng, pháp lực của y căn bản là đánh không lại Phật Hàng.

Nhìn đến Phật Hàng thân mật cùng nam nhân như thế, hơn nữa bộ dáng nam nhân còn một chút cũng không phản kháng, Mạt Đồng cũng không có rất tức giận, bởi vì y cũng không phải chưa thấy qua loại tình huống này.

Từng, thậm chí là thời điểm nam nhân làm cái loại chuyện này cùng Phật Hàng, Mạt Đồng có khi đều sẽ tách chân của nam nhân xem xét, nhìn chăm chú vào hai người, hoặc là gia nhập cùng bọn họ, hoặc là bàng quan (đứng ngoài quan sát)thưởng thức, cho nên y cũng không có phản ứng quá lớn.

Chính là động tác Phật Hàng ôm nam nhân rất thân mật, nam nhân lại dùng cái loại ánh mắt mềm mại này nhìn lại Phật Hàng, dây dưa của 2 người ở trong mắt của Mạt Đồng có thể nói là tình ý triền miên.

Mạt Đồng cũng không có sốt ruột tách hai người bọn họ ra, y chính là ánh mắt nguy hiểm lặng yên đánh giá nam nhân cả khuôn mặt ôn hòa kia, nhìn đến nam nhân không có ý tứ phản cảm thì y liền không có lại ngăn cản.

Chính là trêu ghẹo, nói một câu chua loét: "Tích thúc, ngươi đã thích Phật Hàng như vậy, vậy ngươi đi theo y là tốt rồi, ta sẽ không để ý, dù sao y cũng triền(quấn) ngươi lâu như vậy".

Mạt Đồng chính là khí nói (nói lẫy, dỗi)……

Nhưng là lại trúng tâm ý của Phật Hàng, y khá đủ thâm ý nhướn mày nhìn Mạt Đồng: "Ngươi cũng đừng hối hận, lời ngươi nói ra rồi liền như nước hất ra ngoài, hiện giờ nếu ngươi muốn thu hồi liền không có khả năng".

Phật Hàng thừa thắng xông lên, cười khẽ xoa xoa thắt lưng mềm dẻo của nam nhân, cũng ngước lên nhìn về phía nam nhân đang cúi đầu nhìn y chăm chú: "Ngươi nghe thấy chứ, Mạt Đồng không cần ngươi, ngươi cần gì treo cổ trên một thân cây, hơn nữa Mạt Đồng cũng bề bộn nhiều việc, y ắt phải ngày nào đó liền sẽ rời đi làm sự tình, ngươi có tin tưởng Mạt Đồng vĩnh viễn không rời khỏi ngươi?".

Nam nhân còn chăm chú nghe lời nói của Phật Hàng, hắn không có cách nào đáp lại.

Mạt Đồng vẫn đang nhìn nam nhân, đang chờ đợi nam nhân trả lời, nam nhân chính là bình tĩnh chớp mắt, không có thanh âm ngỏ lời gì, Phật Hàng cúi đầu chôn ở bờ ngực ấm áp của nam nhân, ngửi hơi thở ôn nhuyễn của nam nhân, đè xuống vị ngọt tới ngấy của kẹo đường vừa rồi y ăn, trong miệng y còn tràn đầy hương vị ngọt ngấy, y vùi đầu ở trước ngực rắn chắc của nam nhân…….

Phật hàng nhẹ giọng cười khẽ, dùng thanh âm chỉ có nam nhân có thể nghe được, nói vài câu đối nam nhân, trong miệng y thở ra nhiệt khí, xúc cảm lửa nóng kia, cùng hơi thở thiêu đốt người khác kia, đã ươn ướt trong ngực của nam nhân.

Nam nhân cảm giác được Phật Hàng ôm chặt hắn thêm vài phần.

"Tích thúc, Phật Hàng đang tính toán dao động ngươi". Mạt Đồng cũng không sốt ruột, thảnh thơi thảnh thơi nói thẳng, "Hôm nay liền dứt khoát nói thẳng vào chính đề đi, ngươi cũng triền Tích thúc đã lâu như vậy, ngươi cũng biết chuyện giữa ta ta cùng với hắn, hiện nay Tích thúc cùng một chỗ với ta, nghĩ muốn cuộc sống yên ổn, hắn không muốn ngươi lại tới phiền hắn, Phật Hàng, ta nói đã đủ rõ ràng rồi chứ".

"Ngươi nói thật sự rõ ràng, nhưng ngươi muốn độc chiếm hắn thì tuyệt đối là không có khả năng, Xích Luyện đã trở lại, mấy ngày nay dây dưa không ít cùng Tích thúc của ngươi, cho dù ngô không tranh thì Xích Luyện cũng sẽ tranh, cho dù Xích Luyện không tranh thì những người khác cũng sẽ tranh". Phật hàng vẫn chưa ngước mắt nhìn Mạt Đồng, y chỉ là vướn ngón tay thay nam nhân chỉnh lý lại y phục một chút, sau đó cứ như vậy ôm nam nhân ẩm trà.

Nam nhân không thể nói, không thể động, chỉ có thể im lặng nhìn chăm chú vào Phật Hàng, hắn cảm giác được mỗi một lần Phật hàng ngước mắt nhìn hắn đều mang theo biểu tình khác nhau, mà Mạt Đồng ngồi ở đối diện hai người mất đi bất mãn ban đầu, dần dần chuyển biến thành bình tĩnh.

Lúc này Phật Hàng ngước mắt nhìn về phía Mạt Đồng, không tránh được tầm mắt giao phong: "Ngươi xác định, chỉ bằng lực lượng của một mình ngươi liền có thể ứng phó được?".

"Ngươi ít phiền ta". Mạt Đồng nhíu mày uống rượu.

"Ngô khi nào làm phiền ngươi chứ, là ngươi chính mình phiền lòng, cần gì đổ cho ngô". Phật hàng cười nhạo ném cái liếc mắt cho mạt Đồng đang lo lắng, Phật Hàng luôn có biện pháp tác động tình tự của địch nhân.

Chẳng qua đây không phải chiến trường mà là tình trường……

Mạt Đồng cũng là minh hữu (đồng minh) cùng Phật Hàng, cũng địch nhân, trên quyền vị bọn họ là quan hệ cùng có lợi, nhưng phương diện cảm tình lại tồn tại xung đột. Trước mắt mà nói trên quyền thế bọn họ là đồng bọn, rồi lại cừu nhân(kẻ thù) trên đường cảm tình…….

Thực mâu thuẫn.

Cũng tạo nên cục diện giằng co không xong giữa 3 người.

Phật Hàng vẫn đều ôm nam nhân như vậy, y ôm chặt nam nhân, làm cho nam nhân im lặng ngồi ở trên đùi của y, Mạt Đồng cũng không có phản đối với việc này, chính là trong mặc mâu của Mạt Đồng ẩn chứa thần sắc bất mãn, không có thể rơi vào trong mắt của nam nhân…….

Mạt Đồng cũng chỉ là thường thường nhìn biểu tình của nam nhân, ánh mắt của nam nhân thủy chung đều dừng ở trên mặt của Phật Hàng, thần sắc trong mắt của nam nhân thủy chung cũng đều là ôn hòa như vậy.

Phật Hàng không có buông nam nhân ra, mà Mạt Đồng một mực chờ đợi nam nhân đứng lên, lại không biết lúc này nam nhân không thể động. Kỳ thật Phật Hàng cũng biết, đây đều không phải là là bởi vì lực phát hiện của Mạt Đồng chưa đủ, đây chính là chứng minh pháp lực của chính mình lại tăng thêm không ít……

Cả buổi chiều.

Phật Hàng đều ôm nam nhân ở trong sân chơi cờ cùng Mạt Đồng, Mạt Đồng cũng không có ý kiến thừa thãi, bởi vì ở trong mắt Mạt Đồng thì nam nhân là tự nguyện, đều không phải là Phật Hàng ép buộc nam nhân.

Hơn nữa suốt 1 buổi chiều nam nhân đều không có lại liếc mắt nhìn Mạt Đồng một cái.

Theo giằng co của ba người trở thành chiến tranh lạnh của hai người.

Liền giống như ra chiến trường, khai chiến lẫn nhau, ngoại trừ chơi cờ cùng uống trà, ba người cơ hồ là không trao đổi, không khí khá là quỷ dị cùng nguy hiểm, sự hòa thuận giống như hiện giờ là vì chờ đợi gió bão càng đáng sợ nổi lên.

Trước khi dùng bữa tối.

Hậu viện Trương phủ thắp đèn ***g, đèn ***g tinh xảo treo ở hành lang, cây cầu dài, địa phương có thể nhìn thấy của viện tử, màn đêm phủ lên Trương phủ sáng choang, chiếu sáng nước sơn màu đỏ thắm tới chói lọi……

Hết thảy đều tân trang (sửa mới) lại.

Trăm hoa vây quanh trước bàn đá của hậu viện, Phật Hàng đang ôm nam nhân, nói chuyện với nam nhân, thanh âm của y không cao không thấp, pha lẫn vài phần cười khẽ, nam nhân vẫn im lặng nghe, ánh mắt dừng ở trên người của y.

Mạt Đồng thấy sắc trời muộn, nam nhân còn chưa đứng lên, y bắt đầu bất mãn, gọi nam nhân mấy tiếng, nam nhân cũng không trả lời y, cũng chỉ là nhìn Phật Hàng, hơn nữa Phật Hàng còn nhéo nhéo tay của nam nhân, nam nhân cũng không cự tuyệt, Phật Hàng động động chân, thân thể của nam nhân nghiêng dựa vào trong lòng của Phật Hàng, nhưng động tác này ở trong mắt Mạt Đồng lại biến thành nam nhân chủ động dựa vào Phật Hàng.

Tốt, tốt……

Tốt lắm, tốt lắm……

Hôm nay Mạt Đồng vừa mới trở về, Tích Duyên nam nhân này làm trò trước mặt y, ôm ôm ấp ấp cùng Phật Hàng, lại còn ngồi cả buổi chiều ở trên người nam nhân khác, lại còn không đứng dậy……

Mạt Đồng nhịn xuống xúc động hất bàn cờ, đứng lên, đi sai hạ nhân trong phủ chuẩn bị bữa tối, y không muốn lại xem bọn họ ân ái, y vốn không muốn bỏ lại nam nhân.

Nhưng khi y nói chuyện cùng nam nhân, nam nhân cũng không để ý tới y, điều này làm cho từ trước đến nay lòng tự trọng của Mạt Đồng đều rất cao không chấp nhận được, y mặt âm trầm đi phòng bếp, trong tay mang theo một bình liệt rượu lớn, y chỉ có uống nhiều rượu chút thì tâm tình mới có thể cảm thấy dễ chịu chút, nam nhân không để ý tới y, tốt, vậy xem ai không để ý tới ai lâu hơn.

Vậy xem ai nhẫn được.

Hừ……

Oán khí của Mạt Đồng sắp bao phủ cả Trương phủ.

Mà lúc này, Phật Hàng ngồi ở hậu viện của Trương phủ như cũ, nam nhân không thể động ngồi ở trên người y như cũ, y tự cố tự đích (tự độc thoại) nhẹ giọng nói chuyện cùng nam nhân, nam nhân chỉ nhìn y……

Cả buổi chiều nam nhân đều ngồi ở trên người của Phật Hàng, thân thể hắn thực cứng ngắc, Phật Hàng sẽ thường thường xoa bóp cánh tay, xoa bóp chân cho hắn,giúp hắn thả lỏng một chút.

Thời điểm khi nam nhân có thể động thì hắn cũng không có lập tức rời khỏi Phật Hàng……..

Nam nhân vẫn im lặng ngồi ở trên đùi của Phật Hàng như cũ, chính là đáy mắt bình tĩnh kia có mấy phần tức giận, chân của hắn đã tê rần, trong khoảng thời gian ngắn nghĩ muốn đứng lên là không có khả năng.

Trước đó Phật Hàng nói với nam nhân một ít lời nói chia rẽ cảm tình của hắn cùng với Mạt Đồng thì hắn cũng đều nghe vào trong lỗ tai, hắn biết dụng ý của Phật Hàng, hắn có chút tức giận, nhưng là nhìn đến tiểu ý thắng lợi đắc ý nơi khóe miệng của Phật Hàng thì hắn đã muốn đẩy khuôn mặt tuấn mỹ của Phật Hàng ra, còn tốt hơn so với hiện tại Phật Hàng nghĩ muốn sáp lại hôn hai má của hắn, hắn giơ tay liền đẩy mặt của Phật Hàng ra.

"Lại không ai sẽ nhìn thấy, sợ cái gì". Phật Hàng cầm tay của nam nhân, giữ chặt ngón tay của nam nhân, "Hơn nữa cả buổi chiều hôm nay, người của phủ ngươi, từ trên xuống dưới, thời điểm đi ngang qua, nên xem cũng đều thấy được, có sao đâu chứ……..".

Nam nhân không có biện pháp với Phật Hàng.

Đuổi cũng đuổi không đi…….

Uyển cự cũng uyển cự qua……..

Nam nhân sớm vô kế khả thi (pó tay), Phật Hàng giống như đang chờ đợi biện pháp của nam nhân, chính là vẻ mặt thú vị nhìn chằm chằm khuôn mặt rối rắm của nam nhân, nhìn tới nỗi nam nhân tức giận xiết chặt bờ vai của Phật Hàng……….

"Như thế nào? Không nỡ đứng lên?". Phật Hàng trêu chọc nam nhân, vỗ vỗ thắt lưng của nam nhân, ý bảo nam nhân mau đứng dậy.

Nam nhân trừng Phật Hàng. Tức giận thiêu đốt trong mắt càng tràn đầy.

Một buổi chiều chưa mở miệng nói chuyện nên nam nhân thậm chí thiếu chút nữa quên chính mình có thể nói, chỉ dùng ánh mắt cảnh cáo Phật Hàng, ý bảo Phật Hàng đừng lắc lư nữa.

Phật Hàng người này, làm cho nam nhân có chút không hiểu lắm, Phật Hàng rõ ràng bế hắn cả buổi chiều, chưa nói mệt, cũng chưa nói khó chịu, còn ôm chặt hắn không buông tay, giờ lại trái ngược, hiện tại lại hắn muốn đứng lên, cùng dường như thúc giục đuổi hắn đi…….Hắn biết Phật Hàng cố ý, hắn cũng sẽ không cải cọ cùng Phật Hàng, chính là kháng nghị nhéo vai Phật Hàng 2 cái, bởi vì nhéo vai nên khá thuận tay, một bàn tay hắn bao quanh ở đầu vai Phật Hàng, một bàn tay bị Phật Hàng nắm ở trong tay, tư thế của 2 người ở trong mắt người khác là thân mật tới cũng sắp dán thành một khối, hắn cũng biết chính mình

không chống lại Phật Hàng được.

"Chân ta đã tê rần, không đứng dậy được". Nam nhân từ giận tới không biết làm sao, từ không biết làm sao tới thở dài, nhưng thở dài kia cuối cùng biến thành nhận mệnh, hắn cúi đầu nhìn dung nhan tuấn mỹ gần trong gang tấc kia của Phật Hàng, hắn thả chậm ngữ khí, thấp giọng nói: "Ta không đi được, cảm phiền ngươi ôm ta trở về phòng". Hắn không muốn ăn cơm, thân thể hắn đau tới muốn chết.

Nam nhân đều ở cái tuổi này rồi, còn ngồi cứng đờ cả 1 buổi, quả thực muốn cái mạng già của hắn mà……. Mạt tươi cười ở khóe môi kia của Phật Hàng trở nên càng ngày càng ái muội, hai tay của y vòng quanh trên lưng của nam nhân, chậm rãi vuốt ve lưng của nam nhân, khiến cho thân thể mẫn cảm của nam nhân hơi run rẩy.

Phật Hàng lại lần nữa ôm sát nam nhân, một lát sau y tiến đến bên môi nam nhân, nhẹ nhàng mổ môi dưới của nam nhân một chút: "Kỳ thật một chút cũng không phiền toái, đừng nói là ngươi muốn ngô ôm ngươi trở về phòng, cho dù là muốn ngô giúp ngươi cởi y phục, ôm ngươi trên giường thì cũng không phiền".

"……". Nam nhân á khẩu.

Nam nhân căn bản là không kịp né tránh, Phật Hàng lại tự nhiên như vậy khi hôn hắn, thản nhiên như vậy, không có nửa điểm câu nệ, thậm chí làm cho hắn trở tay không kịp, bởi vì trong viện còn có hạ nhân đi lại…….

Phật Hàng hôn nam nhân một chút liền buông môi nam nhân ra, còn cười khẽ bổ sung một câu: "Nếu ngươi muốn làm điểm khác thì ngô khá bằng lòng tuyệt đối sẽ phụng bồi tới cùng".

Làm điểm khác……

Điều này làm cho nam nhân đã nghĩ đến hình ảnh cảm xúc phong phú kia, trong đầu thoảng qua một vài bức đông cung đồ mà Mạt Đồng cho xem, tư thế kia khó có thể mở miệng, động tác, phương thức, làm cho trong lòng hắn đều run rẩy một chút.

Hắn như thế nào lại bởi vì lời nói của Phật Hàng mà liên tưởng đến cái loại đồ vật ấy chứ, nam nhân bởi vì ý tưởng kỳ quái của chính mình mà sắc mặt trở nên ngượng ngùng, thậm chí có một chút tức giận.

Hắn như thế nào lại……

Như thế nào lại nghĩ đến cái loại sự tình này, hơn nữa vai chính đều đổi thành hắn cùng Phật Hàng…….

Nam nhân mân môi, không nói được một lời, hắn quên chân của chính mình tê dại, tức giận nghĩ muốn đứng lên tự trở về phòng, còn chưa đứng vững liền nặng nề ngã trở về trên đùi của Phật Hàng…….

Nam nhân cảm giác được một cái gì đó cứng cứng ở cạnh chân của hắn, tuy rằng cách y phục nhưng cảm giác cực nóng này vẫn là dần dần truyền đến, hắn ngước mắt nhìn về phía Phật Hàng: "Ngươi có phản ứng".

Mặc dù có chút khó có thể mở miệng, nhưng nam nhân vẫn nói ra chính mình cảm giác được, xúc cảm kia rất rõ ràng, rất gần kề tới nỗi hắn không dám nhúc nhích, mà ở dưới ánh mắt ái muội kia của Phật Hàng thì hô hấp của hắn trở nên không thông thuận, ngay cả hơi thở cũng đều mạc danh kỳ diệu (chẳng biết tại sao) nặng thêm, có một giây hắn thậm chí cảm thấy được ánh mắt của Phật Hàng giống như đang vuốt ve toàn thân của hắn, tỉ mỉ tới không buông tha bất kỳ địa phương nào…….

Không khí bốn phía đều tản ra khí tức ái muội…….

Phật Hàng ôm nam nhân về phòng.

Dọc theo đường đi, hạ nhân nhìn đến loại tình huống này thì cũng không dám nhiều lời.

Nhất là nhìn đến mĩ nam tử giống như ôm tức phụ (vợ) ôm lão gia nhà mình như vậy, hơn nữa lão gia ôn nhu còn lộ ra biểu tình mê người như vậy, tiền sam (áo lót phía trước) có chút lộn xộn, mắt lại ẩm ướt, nhìn đến loại trường hợp ái muội này thì bọn hạ nhân liền càng thêm không dám lắm miệng, sợ phá hủy bầu không khí hài hòa giữa 2 người…….

Những hạ nhân này đều biết, bộ dạng "bằng hữu" của Tích gia nhà bọn họ đều đẹp tới không giống phàm nhân (người trần)…….

Phật Hàng ôm nam nhân vào phòng.

Trước khi Phật Hàng đi vào trong phòng thì nói với Trương quản gia, nếu Mạt Đồng hỏi y liền nói y đã rời đi rồi. Nếu Mạt Đồng hỏi Tích Duyên, vậy liền nói Tích Duyên đi ra ngoài đàm sinh ý (bàn chuyện làm ăn).

Tóm lại đừng để Mạt Đồng tới phòng của nam nhân.

Đương nhiên thời điểm Phật Hàng nói những lời này đều đương nhiên mượn danh nghĩa của Tích Duyên.

Phật Hàng cảm thấy thái độ của nam nhân đối y không có tốt như trước kia, từ sau lần nam nhân bị Nham Vân bắt đi, thời điểm khi y lại gặp lại nam nhân thì nam nhân bắt đầu lảng tránh y, hơn nữa gần đây y thường xuyên đều tìm đến nam nhân, chính là mỗi một lần đều bị cự tuyệt từ ngoài cửa, y không hiểu vì sao nam nhân phải như thế. Chẳng lẽ liền bởi vì Mạt Đồng cho một cái hứa hẹn ngoài miệng mà thôi sao?

Nam nhân ngồi ở trên giường, Phật Hàng ngồi ở bên giường không chịu đi, Phật Hàng không có xằng bậy, cũng không giúp nam nhân cởi y sam, nam nhân nói muốn nghỉ ngơi, bảo Phật Hàng đi ra ngoài nhưng y cũng không chịu đi.

Cửa phòng gắt gao khép kín.

Trong phòng thực im lặng.

Nam nhân kéo chăn, chân tê tới lợi hại, hắn động một chút đã bị cảm giác vô lực cùng tê ngứa kia khiến cho phát ra rên rỉ kiềm nén, toàn thân cao thấp của hắn đều thực bủn rủn……

Không có khí lực……..

237. Chương 237

Nam nhân dựa vào gối đầu, chăn đắp lên đùi của hắn.

Phật Hàng ngồi trong chốc lát liền đứng lên, quỳ tại đầu giường, y kéo hai tay của nam nhân qua, để nam nhân cởi đai lưng cho y……..

Nam nhân không thể nhịn được nữa nên mở miệng: "Ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì, ngươi đều ngồi ở trong này thời gian nửa chén trà nhỏ rồi, ta muốn nghỉ ngơi, ngươi rốt cuộc khi nào mới đi ra ngoài?". Lần này hắn có chút tức giận……

Đối mặt chất vấn của nam nhân thì Phật Hàng căn bản là không có trả lời.

Chỉ nghe trong màn phát ra thanh âm cởi y sam loạt xoạt, Phật Hàng giữ tay của nam nhân, làm cho nam nhân cởi đai lưng cho y, vật kia của Phật Hàng sớm tinh thần dựng đứng lập tức liền vọt ra, đánh vào trên mặt nóng lên của nam nhân…….

Nam nhân lập tức liền ngừng nói.

Phật Hàng cúi đầu thưởng thức vẻ mặt bất an trên mặt của nam nhân, y buông lỏng ra hai tay vô lực của nam nhân ra, hai tay của y xuyên qua dưới nách của nam nhân, nhấc nam nhân lên trên, kéo gối đầu qua, lót ở phía sau của nam nhân.

Để nam nhân vô lực tựa vào đầu giường.

Phật Hàng khóa ngồi ở thắt lưng của nam nhân, ưỡn người, đem vật cực nóng đứng thẳng chậm rãi tiến đến bên môi của nam nhân…….

Phật Hàng cúi đầu, nhìn nam nhân, cũng ra lệnh: "Hé miệng, ngậm nó". Một tay y giữ tay của nam nhân

vịn lên thành giường, 1 tay cố định đầu của nam nhân.

Ngón tay thon dài của y nâng cằm của nam nhân, làm cho ánh mắt của nam nhân nhìn thẳng y, nam nhân nhìn sang chỗ khác, không có ý tứ nhìn y, bởi vì lúc này y phục của Phật hàng rộng mở, thân hình hoàn mỹ kia không chút nào keo kiệt hiện ra ở trước mắt của nam nhân, hơn nữa vật lửa nóng đứng thẳng kia đang khiêu khích quanh quẩn ở hai má cùng cần cổ của nam nhân…….

Xúc cảm cảm giác cực nóng kia, cùng hơi thở ám muội khiến cho thân thể nam nhân cũng bắt đầu dần dần nóng lên, hai má của hắn bị Phật Hàng ma sát tới nóng bỏng, liền ngay cả cổ đều phiếm *** ửng hồng……

“Ngươi chính là vẫn đang trách ta?”. Phật Hàng một bên dùng ngón cái tỉ mỉ cọ xát cằm của nam nhân, ánh mắt tìm tòi của y dừng ở trên mặt của nam nhân, y cúi đầu nhìn nam nhân, bóng của lông mi bao phủ con ngươi của y, làm cho nam nhân nhìn không thấu ý tưởng của y.

Phật Hàng đang hỏi nam nhân. Nhưng nam nhân lại lựa chọn trầm mặc nhìn Phật Hàng.

“Ngươi đi xuống……”. Yết hầucủa nam nhân hơi rục rịch, hắn nghiêng mặt, muốn tránh khỏi khiêu khích của Phật Hàng, nhưng lửa nóng kia lại từ cổ của hắn trượt hướng về phía xương quai xanh của hắn……

Phật Hàng hoàn toàn không có ý tứ dừng lại.

Dưới ánh nến u ám, cổ áo của nam nhân hơi mở ra, da thịt mềm dẻo màu mật ong kia rơi vào trong mắt của Phật Hàng, vật dựng đứng của Phật Hàng từ xương quai xanh của nam nhân trượt xuống…….

Vật cực nóng dựng đứng của Phật Hàng quanh quẩn trước ngực mẫn cảm của nam nhân…….

Nam nhân cúi đầu, ánh mắt của hắn dừng ở trên chăn, hắn không có khí lực, nhưng ở dưới khiêu khích ám muội kia của Phật Hàng thì hơi thở vốn bình tĩnh yên ổn của hắn cũng dần dần trở nên hỗn loạn, ngay cả ánh mắt bình tĩnh từ trước đến nay cũng trở nên phức tạp hỗn loạn, kỳ thật dục vọng của hắn rất khó khống chế, một khi bị khơi mào thì khó mà hồi phục…….

“Phật Hàng……”. Nam nhân thấp giọng mở miệng, thanh âm của hắn rất thấp thực vô lực, giống như đang cầu xin.

“Ân?”. Phật Hàng dùng giọng mũi khẽ đáp lại, động tác của y không có ngừng lại, vật phát nóng đứng thẳng kia chậm rãi vẽ vòng tròn ở trước ngực của nam nhân, khiến cho ngực của nam nhân phập phồng càng thêm lợi hại, vật nhỏ mẫn cảm kia của nam nhân không hề phản ứng, đã ở dưới khiêu khích lửa nóng này dần dần biến cứng, trở nên có chút phát trướng……

“Phật Hàng……”. Nam nhân chậm chapthấp giọng ngăn cản Phật Hàng, trong thanh âm của hắn mơ hồ lộ ra chút run rẩy, “Đừng như vậy……”. Hắn chỉ cảm thấy hô hấp của chính mình đều đang run rẩy.

"Không thích ngô đối với ngươi như vậy, vậy thích ai đối với ngươi nhưu vậy? Mạt Đồng? Lại hoặc là Xích huynh đệ của ngươi?". Vật dựng đứng kia của Phật Hàng nóng tới làm cho người ta sợ hãi dừng lại ở trước ngực của nam nhân, nam nhân nhìn không rõ đáy mắt Phật Hàng là giận hay là khiêu khích.

"Không cần như vậy". Nam nhân vô lực lắc đầu, hắn giơ tay nghĩ muốn đẩy Phật Hàng ra, nhưng lại đụng đến cái đùi bóng loáng của Phật Hàng, ngay tại thời điểm hắn sững sờ ngắn ngủi thì Phật Hàng tóm lấy hai tay vô lực của hắn, làm cho hai tay của hắn khoát lên thành giường……

Hai tay của nam nhân khoát lên thành giường, Phật hàng kéo vạt áo của nam nhân ra, y phục của nam nhân chậm rãi rơi rụng, cả bờ ngực đều lộ ra, da thịt màu mật ong của nam nhân sờ lên thực trơn tay, thực sự mềm dẻo, cảm xúc lại khá chắc nịch, hai tay của Phật Hàng xoa thắt lưng của nam nhân, nam nhân lập tức mẫn cảm "ân" 1 tiếng.

Thanh âm trầm thấp kia giống như ma chướng quấn quanh Phật Hàng, đáy mắt y tràn ngập dục hỏa mà nam nhân đã quen thuộc, nam nhân chỉ có thể dùng lời nói ngăn cản y, đáng tiếc tất cả đều trở thành gió thoảng bên tai y.

Ánh mắt Phật Hàng ám muội nhìn chằm chằm nam nhân, thưởng thức hai má dần dần hồng của nam nhân, cảm giác được hơi thở nam nhân nặng thêm, động tác vuốt ve nam nhân của y cũng trở nên mãnh liệt, này chỉ có thể lửa cháy đổ thêm dầu, khiến cho dục vọng của nam nhân càng cháy dữ dội hơn, trong lòng bị ngọn lửa kia thiêu đốt càng thêm mãnh liệt, nhìn đến bộ dáng nhẫn nại của nam nhân thì y liền cười khẽ ra tiếng.

Phật Hàng biết nam nhân chịu không nổi loại khiêu khích này…….

Phật Hàng ngồi ở bên hông của nam nhân, lửa nóng đứng thẳng kia liền chống ở rốn của nam nhân, xúc cảm nóng rực chân thật kia khiến cho nam nhân "nức nở" lên, bộ dạng của nam nhân có vẻ có chút đáng thương, giãy dụa trong *** khiến cho nam nhân bất đắc dĩ rồi lại không thể vượt qua, tay của Phật Hàng theo thắt lưng tê dại của nam nhân, xoa cái lưng bóng loáng của nam nhân, lưu luyến ở ngực của nam nhân…….

Phật Hàng cúi đầu, sợi tóc ngân sắc rơi ở trên người của nam nhân, xúc cảm rất nhỏ kia khiến cho thân thể nam nhân run rẩy, thần sắc trong mắt của nam nhân chật vật bất định, Phật Hàng sáp tới hôn hôn khóe mắt của nam nhân.

"Ngươi thật lâu không giải quyết, đến mức rất khó chịu, đúng không?". Phật Hàng cười khẽ, ngậm cằm của nam nhân, ám muội vuốt ve thắt lưng của nam nhân, "Xích Luyện cho ngươi ăn nhiều thuốc bổ như vậy, hiện tại cũng có tác dụng rồi, đại bổ như vậy, khó trách có tinh thần như thế". Tay y từ hạ phúc (dưới bụng) của nam nhân trượt tới nóng bỏng giữa hai chân của nam nhân…….

Nam nhân đã có phản ứng, nhưng lại trướng tới thật sự khó chịu, cảm giác được độ ấm lòng bàn tay của Phật Hàng thì hắn nhợt nhạt hút một hơi, trong lòng hắn cảm giác ngứa ngáy vô cùng, lập tức khiến cho hắn trở nên khó có thể chống đỡ, Phật Hàng nhạy cảm bắt giữ được bất đắc dĩ chợt lóe lướt qua trong mắt của nam nhân, Phật Hàng đứng thẳng dậy, vỗ vỗ cằm của hắn, bảo hắn hé miệng.

Nam nhân đương nhiên không chịu.

Phật Hàng đành phải nắm cằm của nam nhân, chủ động tính tiến quân thần tốc, đưa vật đứng thẳng sớm bộc phát tinh thần chấn hưng vào miệng của nam nhân, ở dưới cái nhìn chăm chú bất an của nam nhân, cùng vô lực giãy dụa, chậm rãi đưa vào trong miệng của nam nhân, đầu lưỡi của nam nhân bị xúc cảm cực nóng của y nóng tới có chút run lên, đôi môi của nam nhân tại vật nóng bỏng không ngừng đẩy mạnh cùng rút ra liền trở nên nóng bỏng đồng dạng, đôi môi run lên của nam nhân cực nóng tới đáng sợ, con ngươi ôn hòa kia đang hỗn loạn, liền ngay cả lông mi kia cũng đang run rẩy……

Phật Hàng rất trực tiếp.

Làm cho nam nhân khó có thể kháng cự, cũng vô lực chống cự.

Miệng của nam nhân lại ướt lại nóng, bao lấy y thực thoải mái, Phật Hàng không ngừng đẩy mạnh, tiến vào sâu bên trong, hai tay của y đang cầm đầu của nam nhân, động tác lôi kéo nam nhân, y khiến nam nhân ngẩng mặt, nam nhân vừa phun ra nuốt vào ngậm ăn vừa vẻ mặt phức tạp nhìn y…….

Trong lòng trong mắt Phật Hàng cùng với xúc cảm thể nghiệm đến chính là nhiều tầng hưởng thụ, hai tay của nam nhân vịn giường, một bộ bộ dáng tùy người xâm lược, cái loại hấp dẫn mê người này đều mạnh hơn bất kỳ xuân dược nào.

Nam nhân chỉ cảm thấy tần suất nảy lên của Phật Hàng thực rõ ràng, đôi môi của hắn từ nóng bỏng tới tê dại, Phật Hàng cũng thỏa mãn, lấy ngón tay nhẹ nhàng cọ xát hai má của hắn, động tác thân mật như ái nhân này khiến cho trong lòng hắn xuất hiện vài phần lỗi giác lạ lùng hỗn độn……

Kế tiếp, Phật Hàng nói với nam nhân rất nhiều, nam nhân chỉ cảm thấy toàn thân run lên, độ ấm trong miệng giống như muốn hòa tan nam nhân, đối mắt lãnh ngạo kia của y lẳng lặng nhìn nam nhân chăm chú, thiếu vài phần sắc bén, hơn vài phần ám muội, nhìn mà nam nhân thiếu chút nữa mất hồn, cái loại cảm giác tê dại nong nóng này, cho tới khi y rời khỏi môi của nam nhân, cũng không có tiêu tan.

Miệng nam nhân đều đầy hương vị của Phật Hàng, y còn cố ý lưu "thứ quý giá này" tại miệng của nam nhân, nam nhân vẻ mặt thống khổ nhìn y, muốn phun thứ ngậm trong miệng ra, lại không khí lực xoay người, sau khi y hưởng thụ phục vụ của nam nhân thì nửa tựa vào trên đùi của nam nhân, y vừa nhìn chăm chú vào nam nhân vừa thay nam nhân đắp kỹ chăn……

"Muốn nói chuyện?". Phật Hàng hất ngân phát trước người ra phía sau, y thân mật tựa vào nam nhân, ánh mắt lưu luyến ở trên mặt của nam nhân, y nhìn chằm chằm môi của nam nhân, trêu chọc nói với nam nhân, "Nếu muốn nói thì nuốt đi là có thể nói".

Mấy lần Phật Hàng tựa hồ cảm thấy được nam nhân sắp khóc, nhưng chính là trong mắt nam nhân đều chỉ có chút ướt át, nhìn đến bộ dáng nam nhân nín thở nhẫn nại, y lại vào lúc này ngả ngớn nâng nâng cằm của nam nhân, hôn mạnh lên môi của nam nhân, đầu lưỡi của y thuần thục khiêu mở môi của nam nhân, cảm giác được nam nhân muốn tránh thì y chế trụ đầu của nam nhân, nâng cằm của nam nhân lên, hôn sâu nam nhân, hơn nữa làm cho nam nhân đều nuốt xuống thứ đang ngậm trong miệng.

Yết hầu của nam nhân rục rịch, Phật Hàng ôm sát nam nhân, nụ hôn xâm nhập kia khiến cho toàn thân nam nhân giống như bị châm lửa, thân thể hắn trở nên thực nóng, hô hấp của hắn trở nên lại trầm lại thâm sâu lại nóng cháy……..

Phật Hàng hôn nam nhân, cho tới khi nam nhân sắp ngạt thở mới buông môi nam nhân ra, để nam nhân hô hấp, nhìn đến trong mắt nam nhân khi nhìn y mang theo một chút thấp ý, y liền cười khẽ, nhéo nhéo cằm của nam nhân.

"Ăn ngon không?". Phật Hàng ám muội hỏi nam nhân.

Nam nhân lắc đầu.

"Vậy lại ăn thêm mấy lần, khẳng định sẽ cảm thấy ăn ngon".

Bây giờ trong miệng nam nhân còn lưu lại hương vị của Phật Hàng, giữa răng môi còn kèm theo vài phần hương vị tươi mát như hoa sen, hắn biết kế tiếp Phật Hàng muốn làm cái gì, Phật Hàng liền áp sát hắn, đánh giá hắn 1 lát, hắn cũng không nói gì, ánh mắt dừng ở nụ cười khẽ bên môi của Phật Hàng, khí lưu ám muội giữa hai người không có tán đi, ngược lại càng lúc càng mãnh liệt.

Tấm chăn trên người của nam nhân bị kéo xuống, quần bị tụt xuống dưới, dưới thân lạnh lẽo, Phật Hàng cứ như vậy để nam nhân vẫn duy trì tư thế rộng mở, ngón tay thon dài kia nhẹ nhàng chạm chân của nam nhân, nam nhân lại giống như bị điện giật cả người chấn động, miệng phun ra than nhẹ ám muội.

"Ngươi cùng Mạt Đồng mỗi đêm đều như thế sao?". Ánh mắt của Phật Hàng nhìnchằm chằm môi của nam nhân, thong thả lướt tới đôi mắt đang xao động của nam nhân, "Thật giống rất không cao hứng với sự xuất hiện của ngô".

Vài ngày trước Phật Hàng thường xuyên tới phủ của nam nhân, đáng tiếc nam nhân luôn không chịu gặp y, nhưng y vẫn đang chờ đợi nam nhân, nếu y nghĩ muốn vào phủ thì dễ như trở bàn tay, chưa tới vạn bất đắc dĩ (không thể khác được) thì y thật sự là không muốn dùng loại phương pháp này.

" Bởi vì ngươi bận bịu, hơn nữa ngươi là chủ nhân của Tà Đế cung, cùng ta giới phàm phu tục tử đồng ẩm đồng nhạc, sẽ hạ thấp thân phận của ngươi". Nam nhân giật giật cánh tay, lại bủn rủn tới nâng bất động, hắn chỉ có thể vẫn duy trì tư thế rộng mở này.

Phật Hàng mân môi, nghiêng người về phía trước, tách 2 chân của nam nhân ra.

Hai thân thể cực nóng dán cùng 1 chỗ, y thân mật nhìn chăm chú vào biểu tình của nam nhân, sau khi đã cự tuyệt mấy lần thì nam nhân đã từ bỏ giãy dụa, hắn chỉ cảm thấy Phật Hàng bao phủ thân thể hắn, thật sâu xâm chiếm hắn…….

"Nóng quá, buông ta ra, ngươi đi xuống……". Nam nhân chỉ cảm thấy nóng quá nóng quá, lửa nóng kia xâm

nhập cùng lạc ấn giống như muốn tổn thương hắn, nhưng trong đó lại xen lẫn khoái cảm khó có thể nói.

"Ngô không thể buông ngươi ra". Tay của Phật hàng nắm chân của nam nhân, y giơ tay nâng đầu của nam nhân lên, ngón tay ám muội di chuyển bên môi đang run lên của nam nhân, "Ngươi ăn nhiều thuốc bổ như vậy, lúc này không hạ hỏa thì còn muốn đợi tới khi nào?". Y vừa nói vừa chế trụ thắt lưng của nam nhân, chậm rãi xoa nắn.

Nam nhân mẫn cảm ngước mắt lên: "Không cần nói quá lớn, Mạt Đồng sẽ nghe thấy". Hắn không biết làm thế nào…….

"Hiện giờ Mạt Đồng biết ngươi bất đồng, có thể đã chạy đi uống hoa tửu". Phật Hàng nói thẳng, cũng giơ tay kéo màn giường xuống.

Tấm màn lụa mỏng kia chậm rãi buông xuống, tâm tình của nam nhân trở nên càng thêm phức tạp, nhìn Phật Hàng cởi áo tháo đai lưng ở trước mắt mình thì hắn cảm thấy thực thượng hoả, thực nóng, thực khó chịu…….

Đường cong được coi là hoàn mỹ của Phật Hàng khiến cho nam nhân có chút miên man suy nghĩ.

"Ngươi đừng nói bậy". Nam nhân thấp giọng phản bác Phật Hàng.

"Ngô cũng không có nói bậy, Mạt Đồng không chịu nổi tịch mịch, ngươi có biết nửa tháng y rời đi thì y đều đã làm gì hay không?". Tươi cười bên khóe môi của Phật Hàng dần dần sâu hơn, chiếm được kết quả hoàn mỹ, y thành công làm nam nhân trầm mặc.

Phật Hàng còn đang nói tiếp.

Kỳ thật Phật Hàng không muốn nói xấu Mạt Đồng, nhưng ai bảo Mạt Đồng phá hỏng ước định của bọn họ trước chứ, y làm như vậy cũng không có gì đáng trách cả, cũng không phải là y vi phạm trước.

Huống chi nam nhân cũng không phải chuyên chúc của Mạt Đồng.

Lại nói tiếp……

Giữa y cùng với nam nhân cũng khá thân mật, người bên ngoài căn bản là không thể hiểu được, Phật Hàng rõ ràng cảm giác được nam nhân là có cảm giác đối y, hơn nữa sau đó bọn họ cũng có cảm tình…….

"Phật Hàng, ngươi không cần như vậy, trước kia ngươi chưa bao giờ sẽ dùng loại thủ đoạn này". Nam nhân dựa vào giường, nhìn Phật Hàng.

"Là các ngươi bức ngô". Phật Hàng vừa hôn nam nhân vừa ôm nam nhân tới trên thắt lưng, làm cho hai tay vô lực của nam nhân vịn cổ của y, cái trán của nam nhân kề lên trán của y, y hơi nghiêng đầu, mút hôn đôi môi no đủ đang phun nhiệt tức của nam nhân…..

"Ta khi nào lại bức bách ngươi?".

"Ngươi vừa rồi liền tại bức ngô rời đi". Hai tay của Phật Hàng trượt xuống từ thắt lưng của nam nhân, ánh mắt của nam nhân hơi run rẩy.

Nam nhân bị Phật Hàng hôn tới nỗi chỉ có thể thanh âm hàm hồ nói: "Ngụy biện……".

Đôi môi của Phật Hàng vân vê nhanh môi của nam nhân, hơi thở của hai người theo đầu lưỡi thiêu đốt, nóng cháy tới giống như phải làm phỏng làn da lẫn nhau, ánh mắt hư hỏng bao hàm ám muội của y dừng ở sườn mặt của nam nhân, ánh mắt phức tạp của nam nhân dần dần bị mềm hoá, từ tức giận tới bất đắc dĩ tới vô lực tới thỏa hiệp tới lại mềm nhũn cho tới mê ly hiện tại…….

Nếu bị Mạt Đồng nhìn tới hình ảnh hài hòa tốt đẹp này thì đêm nay Trương phủ cũng đừng nghĩ muốn an bình, mặc cho ai xông vào đều sẽ cho rằng hai người đang ân ái triền miên gắn bó keo sơn.

Phật Hàng cũng không để ý tới kháng nghị vô lực của nam nhân, ôm nam nhân làm tới thỏa mãn mới thôi, tuy rằng động tác của y không thể nói là thô lỗ, nhưng cũng là cường thế vô pháp chống cự.

Mỗi lần nam nhân nghĩ muốn động thì Phật hàng đều sẽ một bước chế trụ nam nhân trước, làm cho nam nhân toàn thân vô lực nằm ở trên giường, tùy ý y bài bố, thấy thân thể của nam nhân ẩm ướt nhỏ mồ hôi thì y càng thêm dùng sức ôm nam nhân, làm cho nam nhân căn bản là không thể lại kháng cự y, nhìn tới nam nhân lộ ra vẻ mặt mỏi mệt thì y sẽ cúi đầu hôn đôi môi khẽ run của nam nhân……..

Nam nhân mang đến cảm giác vô cùng vui vẻ cho Phật Hàng, đồng thời y mang tới cho nam nhân an ủi cực nóng, cái loại cảm giác thủy nhũ giao dung (nước sữa hòa nhau, hòa hợp gắn bó) liên hệ chặt chẽ cùng một chỗ, là chân thiết (chân thành tha thiết) như vậy, làm cho người ta không thể nào tránh né, chỉ có thể toàn thân toàn tâm cảm thụ, tiếp thụ, dung nạp, hàm chứa đối phương…….

Lúc này ——

Cửa phòng phát ra một tiếng vang nhỏ……

Phật Hàng cảnh giác ngẩng đầu, cả người nam nhân đều cứng đờ…….

238. Chương 238

Cửa mở.

Một trận gió lạnh thổi vào, cửa gỗ màu đỏ thắm nặng nề phát ra tiếng kẽo kẹt quỷ dị……

"Ngươi không khóa cửa?". Nam nhân thấp giọng hỏi Phật Hàng, lại không có can đảm nhìn ngoài cửa.

Phật Hàng trả lời nam nhân: "Không ai tới, bên ngoài gió quá lớn mà thôi". Y nhẹ nhàng vung tay lên, cửa liền tự động đóng lại, lần này ngược lại linh lực của y ngưng kết thành pháp ấn trên cửa…….

Tay của Phật Hàng quẩn quanh trên người của nam nhân, thân thể mềm dẻo của nam nhân làm cho y lưu luyến quên đường về, y hôn cổ của nam nhân, cái đầu vô lực của nam nhân xoay đi, hơi nóng kia phun ở trên cổ.

Nam nhân đang nói chuyện cùng Phật Hàng, hắn hơi thở bất ổn nói chuyện đứt quãng, chính là Phật Hàng thỉnh thoảng sẽ đáp lại hắn hai tiếng. Phật Hàng không quá thích nói lời thừa, Phật Hàng khá trực tiếp, đi thẳng vào chính đề…….

Xúc cảm cực nóng trong cơ thể của nam nhân đang dần dần mãnh liệt. Phật Hàng xâm nhập tìm kiếm đầu lưỡi của nam nhân, quấn quanh ám muội thấp hôn, y xâm chiếm nam nhân, cái loại cảm giác mãnh liệt này hết lần này tới lần khác làm cho nam nhân phát ra thở dốc cấp tốc, hết lần này tới lần khác làm nam nhân nắm chặt thành giường, lại hết lần này tới lần khác khiến cho nam nhân phát ra thiển ngâm (thở dài khe khẽ) yếu ớt khó có thể áp chế.

Thanh âm nồng đậm kia ở trong bóng đêm, dưới ánh nến ám muội có vẻ vô cùng mị nhân.

Tối nay trong phòng của Trương gia cô gia của Trương phủ là xuân ý ám muội đằng đẵng, dưới tấm màn lăng la (lụa mỏng có hoa) có 2 thân ảnh dây dưa không rõ, ở dưới ánh nến lờ mờ cùng tấm màn hờ khép là xuân quang ngoại tiết(cảnh xuân tiết ra ngoài)…….

Xuân sắc bị gắt gao khóa ở trong phòng, gió thu ngoài cửa sổ thổi lá cây rơi tan tác.

Sự hậu (sau khi sự việc xảy ra), Phật Hàng ôm nam nhân đầu đầy mồ hôi, nằm nghỉ ngơi ở trên giường, nam nhân sớm là tình trạng kiệt sức, hiện giờ là ngay cả khí lực nâng ngón tay đều mất đi, hắn mệt mỏi dựa vào Phật Hàng, thở dốc còn chưa hoàn toàn ổn định.

"Lúc trước ngươi bị Nham Vân bắt đi, ngô không có phái người tìm ngươi, đích thật là ngô không tốt". Phật Hàng cúi đầu rủ mắt, y không có nhìn nam nhân, y ôm thắt lưng của nam nhân, cúi đầu chôn ở ngực của nam nhân.

Mà lúc này nam nhân mệt mỏi thế nhưng cảm thấy hoang đường khi Phật Hàng đang nhận sai với hắn.

"……."

Nam nhân cúi đầu nhìn Phật Hàng, môi của hắn vô tình dán tại bên tai của Phật Hàng, mái tóc Phật Hàng truyền tới mùi hương, thân thể Phật Hàng truyền tới độ ấm làm cho hắn ngẩn ngơ 1 hồi, hắn tùy ý Phật Hàng ôm hắn như vậy, hắn nghỉ ngơi rất lâu rất lâu mới cố gắng giơ tay lên, hắn thực mệt mỏi, thật vất vả mới khôi phục một chút khí lực như vậy, ngón tay hắn thong thả luồn vào mái tóc của Phật Hàng, hắn một bên chăm chú nghe Phật Hàng nói chuyện với hắn, hắn một bên hơi động động đầu ngân phát tuyệt mỹ kia của Phật Hàng…….

Phật Hàng không nói nhiều với nam nhân lắm, nhưng nam nhân rõ ràng nghe được Phật Hàng ôm hắn, dán tại bên tai hắn có chút do dự nói: "Kỳ thật ta làm hết thảy, đều là vì ngươi".

Phật Hàng ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân, ánh mắt nghiêm túc kia làm cho nam nhân không thể nào mở miệng. Nam nhân chính là trầm mặc, ngón tay dừng lại ở mái tóc của Phật Hàng, nhưng mà đêm nay Phật Hàng không có bước ra khỏi phòng nam nhân nửa bước.

Phật Hàng ám muội xoa xoa bàn tay như nhũn ra của nam nhân, sau đó nhéo nhéo cái chân run lên của nam nhân, thân thể của nam nhân thực bủn rủn, không thể xuống giường không thể đẩy Phật Hàng ra, cũng vô pháp thanh tẩy (rửa sạch) thân thể…….

Bởi vì nam nhân hành động bất tiện nên Phật Hàng còn phá lệ thân mật lau người cho nam nhân, chẳng những không có ngại nam nhân thực phiền toái, còn không ghét bỏ nam nhân, chính là trầm mặc thay nam nhân làm loại sự tình này…….

Từ đầu tới đuôi nam nhân đều im lặng nhìn Phật Hàng, hắn đột nhiên cảm thấy cho tới bây giờ Phật Hàng đều không có thay đổi quá, khuôn mặt khuôn mặt vẫn là tuấn mĩ yêu dị, chính là thân phận Phật Hàng có điều khác với trước kia.

Bởi vì nam nhân ngồi cứng đơ cả buổi, hơn nữa trước đó cao trào, sau đó thì mỏi mệt, hắn cũng chỉ có thể tùy ý Phật Hàng bài bố, nhìn Phật Hàng nới lỏng tấm chăn che ở trên người của hắn ra…….

Nhìn Phật Hàng lau người cho hắn, cảm giác Phật Hàng bóp chân cho hắn, nam nhân đều chỉ là nằm ở trên giường, không nói gì.

Cả buổi tối Phật Hàng đều ở trong phòng nam nhân, không có rời đi, nhưng không làm loạn với nam nhân, hơn nữa cả buổi tối Mạt Đồng cũng không tới tìm nam nhân, lúc này nam nhân mới đỡ băn khoăn.

Nam nhân cùng Phật Hàng ở trong phòng chưa từng yên tĩnh qua, tinh lực của Phật Hàng khá dồi dào, làm cho nam nhân xương cốt già cỗi này cảm thấy chính mình bị gây sức ép tới tới lui lui tới nỗi lỏng lẻo vài thứ.

Giường lay động.

Màn giường an tĩnh buông xuống, trong cái màn hờ khép kia là nam tử ngân phát dung mạo tuấn mỹ đang hôn nam nhân cả người như nhũn ra, nam nhân mỏi mệt khép mắt, không thể trốn tránh, nhận hôn sâu của Phật Hàng……

"Ngươi đủ chưa?".

Phật Hàng hôn nam nhân, chậm rãi lắc đầu, ngậm đầu lưỡi của nam nhân vào miệng: "Không đủ". Giữa chân mày y phát ra khí tức lãnh ngạo, càng thêm lăng lệ (sắc bén, mạnh mẽ), lại khiến người không thể kháng cự.

Sau hôm nay, nam nhân dùng suốt thời gian một tháng "đuổi" Phật Hàng đi, nhưng không có chút hiệu quả nào, tới cuối cùng hắn cũng đành từ bỏ, cũng không thể nói rõ là Phật Hàng quấy rầy hắn, cũng không thể nói là tới thỉnh tội(xin lỗi) với hắn, hoặc là giải thích, từ lần trước sau khi Phật Hàng "tâm sự" cùng hắn, sẽ không có nhắc lại sự tình lúc trước.

Nam nhân cũng biết những lời Phật Hàng nói qua cũng sẽ không lại nói lần thứ hai với hắn, Phật Hàng 1 thân ngạo cốt kia không cho phép y ăn nói khép nép, lòng tự trọng của y rất cao.

Nam nhân cũng không ép Phật Hàng.

Sự thật thì giữa bọn họ căn bản là mỏng manh tới không cần tha thứ hay tha thứ……

Nhưng sau đêm đó thì quan hệ giữa bọn họ đích xác trở nên càng thêm ám muội so với dĩ vãng, càng thêm kỳ quái, làm cho nam nhân thậm chí cảm thấy mỗi lần Phật Hàng tới, đều như là đang yêu đương vụng trộm……

Bởi vì mỗi lần thời điểm Phật Hàng tới, đều là đàm sự rất nhiều cùng Mạt Đồng, lén tìm nam nhân "tâm sự", tuy rằng thời điểm lúc đầu nam nhân cự tuyệt rất nhiều lần, nhưng tiêu ma (hao mòn, tiêu phí) tới cuối cùng thủy chung đều là không kháng cự được……

Mà Mạt Đồng từ ngày Phật Hàng tới bắt đầu liền không nói chuyện cùng nam nhân, nhưng lại thường xuyên chạy ra bên ngoài, hắn cũng không biết Mạt Đồng đi đâu, hắn cũng chưa từng có mở miệng hỏi tới, hắn liền cả ngày làm việc ở trà phô, thường thường cũng tránh không được Phật Hàng dây dưa.

Bởi vì phải làm sinh ý (buôn bán) nên nam nhân cũng rất ít hồi phủ, bên ngoài thường xuyên đều có lão bản mời hắn đi dạ yến, mới đầu hắn ít tham gia, nhưng là thời qua lâu, nhân mạch sẽ đứt nên hắn cũng sẽ không đi.

Mấy ngày nay Phật Hàng thường xuyên ra vào Trương phủ, nhưng hắn cũng không để ý, bởi vì phần lớn Phật Hàng đều là tới tìm Mạt Đồng, rất ít một mình ở chung cùng nam nhân, mà tuy rằng Mạt Đồng không nói chuyện với hắn, nhưng luôn sẽ từ bên ngoài mang một ít dược liệu hiếm quý trở về cho hắn ăn, làm cho linh khí trong cơ thể của hắn chậm rãi khôi phục……

Chính là trên cơ bản không hiệu quả mà thôi.

Hơn nữa số lần Phật Hàng ôm nam nhân càng ngày càng thường xuyên, mỗi lần ân ái đều tới cuối cùng, nam nhân đều cảm thấy không có khí lực, mà Mạt Đồng lại thường xuyên đi ra ngoài, ngoại trừ thời điểm quay về sẽ nói hai câu với nam nhân, thời gian còn lại cơ ban hai người không nói lời nào, tự mình làm chuyện của mình, vẫn là nam nhân chủ động tìm Mạt Đồng nói chuyện, Mạt Đồng mới bớt khí (tức tối, bực bội) một chút.

Bởi vì Phật Hàng rốt cuộc càng ngày càng thích lưu lại dấu hôn trên đùi nam nhân, khiến cho thời điểm Mạt Đồng ôm nam nhân thì nam nhân không cho Mạt Đồng đốt nến.

Ngày hôm đó Mạt Đồng đang chuẩn bị ôm nam nhân vào phòng.

Nam nhân bị Mạt Đồng đặt ở trên cửa gỗ tại trong viện tử, đêm mát như nước, trong không khí bồng bềnh lương ý gay mũi, 2 tay của Mạt Đồng trượt vào trong y phục của nam nhân, y bá đạo đặt nam nhân ở trên cửa, không cho nam nhân trốn tránh.

Ngay tại trong viện tử này……

Lê hoa vây quanh bốn phía của 2 người đã nở đầy cành, tràn đầy sương sớm từ cánh hoa trắng muốt rơi xuống, treo lơ lửng giữa hoa lá, nhẹ nhàng lay động…….

Mạt Đồng áp chặt nam nhân đang ý đồ giãy dụa, nam nhân mới từ trà phô trở về, trên người mang theo mùi trà nhàn nhạt, bởi vì bên ngoài viện tử thường xuyên có hạ nhân đi qua, nam nhân có chút lo lắng tình cảnh bất nhã như vậy bị người trong phủ nhìn đến, nam nhân khuyên Mạt Đồng một hồi lâu, đáng tiếc Mạt Đồng không quá nguyện ý nghe.

“Vì sao không cho ta cởi y phục ngươi?”.

“Trời còn chưa tối”. Nam nhân ấp úng.

“Vậy vì sao không cho ta đốt nến?”. Mạt Đồng kẹp nam nhân, không cho nam nhân đi, tay y xoa tới xoa lui trên người của nam nhân, “Ngươi có cái gì không dám để người khác thấy sao?”. Y nguy hiểm nheo mắt lại.

“Không có”. Nam nhân lập tức phủ nhận.

Mạt Đồng hôn nam nhân, kéo nam nhân vào phòng.

Không có đốt đèn.

Không có cởi y phục của nam nhân.

Cửa lớn cũng không đóng.

"Gọi ta". Ngón tay của Mạt Đồng đẩy khố tử của nam nhân ra, chiếm cứ thân thể cực nóng của nam nhân.

Mạt Đồng muốn nam nhân gọi tên y…….

Rất kỳ quái.

Gần đây Mạt Đồng luôn thích như vậy, thích làm từ phía sau, bảo nam nhân liên tục gọi tên của y, đương nhiên chỉ cần không đốt nến thì thật ra nam nhân nguyện ý phối hợp.

Mỗi lần Mạt Đồng ôm nam nhân xong thì đều sẽ ngồi ở bên cạnh uống rượu.

Nam nhân thỉnh thoảng sẽ bồi Mạt Đồng uống mấy chén, chính là chuyện nam nhân cùng Phật Hàng, cũng không biết Mạt Đồng rốt cuộc có biết hay không.

Ngày hôm đó Mạt Đồng mới vừa ôm nam nhân xong, lại lại đột nhiên hỏi một câu về Liễu Phong: "Tuyệt học của Liễu Phong đồ đệ ngươi là gì?".

"……..". Nam nhân nghi hoặc nhìn Mạt Đồng.

"Ngươi nói cho ta biết". Mạt Đồng ôm nam nhân, đút một ngụm rượu vào trong miệng nam nhân.

Nam nhân nhận nụ hôn này, nhưng không có nói cho Mạt Đồng biết: "Đây là cấm kỵ của môn phái, ta không thể tùy tiện nói". Hắn không thể nói, bởi vì gần đây ít nhiều hắn cũng nghe nói.

Phật Hàng tựa hồ không chờ nổi nữa rồi, muốn Liễu Phong giao Nham Vân ra.

Mạt Đồng có chút đăm chiêu ôm nam nhân, hắc mâu của y gắt gao nhìn chằm chằm đôi mắt mỏi mệt của nam nhân: "Vậy chỉ cần ngươi nói cho ta biết, Liễu Phong có tuyệt học chí cao của Bạch Vân Quan hay không, Kinh lôi khấp quỷ thuật?".

Nam nhân lắc đầu.

Liễu Phong không có.

Cái này nam nhân đều biết rõ hơn so với bất kỳ ai.

Mạt Đồng nhíu mày, không nói gì nữa, y ôm nam nhân, ôm nam nhân, yêu thương nam nhân suốt một đêm, buổi sáng ngày hôm sau nam nhân thức dậy vẫn eo đau chân nhũn.

Mạt Đồng lại nằm ngủ trên giường, tóc đen của y buông ở sau người, che lại tự ấn màu đen của Hàng ma kinh trên lưng, nam nhân kéo kéo chăn cho y, lại bị y kéo tay lại.

"Ta phải đi trà phô". Nam nhân cười nhìn Mạt Đồng.

Mạt Đồng buồn ngủ nồng đậm, híp lại con ngươi đen mê người kia, nói với nam nhân nói: "Uống thuốc đã nấu đi rồi lại đi". Đó là y thật vất vả từ chỗ Xích hà quỷ, yêu lâm quỷ miếu lấy được Phục Linh hoa, để cho nam nhân dùng khôi phục linh khí.

Nam nhân gật gật đầu, uống xong dược rồi mới đi trà phô.

Nam nhân là 1 người lý trí, cho nên mấy ngày trước Phật Hàng tới quý phủ, Mạt Đồng nói những lời khí nói (nói lẫy) thì hắn đều đều không có để ở trong lòng, hắn biết đó là Phật Hàng cố ý chọc giận Mạt Đồng nên Mạt Đồng mới có thể nói những lời đó, hắn cũng không tức giận, mà cách làm của Phật Hàng, trong lòng hắn mặc dù có dị nghị, nhưng là không nổi cáu được.

Làm đều làm.

Nam nhân cũng không nghĩ muốn làm bộ thanh cao.

Chính hắn có mấy phân lượng thì hắn vẫn hiểu rõ.

Chỉ là có chút sự tình nam nhân không thích chọn quá rõ ràng, hắn có thể tiếp tục không để ý tới Phật Hàng, có thể tiếp tục lảng tránh, tiếp tục không gặp Phật Hàng, nhưng thay vào đó là những ngày tuyệt đối sẽ không dễ chịu so với hiện tại, hắn chính là không muốn làm tới rất đoạn tuyệt, nháo tới tình trạng không thể vãn hồi.

Nam nhân biết rõ năng lực của Phật Hàng……

Phật Hàng có thể lấy người xung quanh uy hiếp nam nhân, hắn không muốn bức Phật Hàng đi tới bước đó, hắn cũng biết Phật Hàng cũng không muốn chính mình trở nên tầm thường như vậy, Phật Hàng cũng không nghĩ muốn dùng cái loại phương thức tục sáo (cũ + tầm thường) này đối đãi hắn.

Gần đây Phật Hàng cũng thường xuyên tìm đến nam nhân, trước đó bọn họ giống như trở về như trước kia, ngăn cách trước đó giống như tự nhiên giải trừ, không ai nhắc tới, không ai truy hỏi, không ai cố ý truy cứu, nam nhân cũng đều không phải là 1 người thích bới tận gốc để hỏi, chính là ba người sẽ không

cùng nhau làm cái loại sự này, nhưng giống như hẹn tốt thời gian thì luôn trùng hợp xảy ra sai sót.

Hiện nay nam nhân căn bản không có tâm tư nghĩ tới việc này, tâm tư của hắn đều đặt ở trà phô, thời tiết càng ngày càng lạnh, hạ nhân trong phủ đều mặc áo bông rồi.

Đảo mắt thu đi đông tới, thời gian trôi mau, đã qua 3 tháng.

Nam nhân thường xuyên sẽ đi tới Đạo quan dâng hương, thỉnh thoảng cũng sẽ nghe được một ít tin tức, vài vị cao nhân của Nam Sơn đạo quan phái một ít đệ tử đi phía Nam hàng yêu, nhưng yêu hoạn của phía Nam chỉ tăng không giảm, hơn nữa rất nhiều đệ tử của Bạch Vân Quan đều bị thương, hắn từ trong miệng của đạo nhân trở về từ phía Nam biết được tình huống bên phía Nam không tốt lắm, hơn nữa gần đây Bạch Vân Quan cũng không bình yên.

Tà Đế cung liên tiếp gây phiền hà, nháo tới không thể xử lý được.

Sau khi nam nhân trở về từ Đạo quan, vừa tới thư phòng liền nhìn tới Phật Hàng cùng Mạt Đồng đang ở bên trong đàm sự (bàn bạc công việc), hai người nhìn thấy nam nhân trở về thì ngừng nói, hắn biết bọn họ đang đàm sự nên hắn cũng không tiện hỏi, hắn cũng không nói gì liền bỏ sổ sách xuống, ngồi ở trước bàn uống trà, cũng không có tính toán rời đi, bởi vì đây là thư phòng của hắn.

"Nếu các ngươi có chuyện gì muốn nói thì đi hậu viện nói, hiện nay ta muốn dùng thư phòng". Nam nhân căn bản là không ngước mắt nhìn bọn họ, vừa uống trà vừa xem, kiểm tra trướng mục.

Nam nhân bị trướng mục phiền tới đau đầu, nhưng lại phải học lại từ đầu, hắn chậm rãi cởi xuống áo choàng rất nặng, treo ngăn nắp trên giá gỗ, cũng châm lửa bó củi trong bếp lò tinh xảo trong phòng, không khí trong đại mùa đông này rét lạnh thấu xương, hắn mặc áo bông tinh xảo, bố liêu (vải vóc) vừa người hiện ra đường cong của thân hình.

Nam nhân vừa không tiêm tế (mảnh khảnh) cũng không thô cuồng cục mịch, thân hình rắn chắc chắc nịch kia cùng đường cong biểu lộ mị lực của nam nhân, vóc dáng của người tập võ từ nhỏ chắc hơn rất nhiều so với trung niên nam nhân bình thường.

Ánh mắt của Mạt Đồng dừng ở trên người của nam nhân, y mân môi, đôi mắt đen kia nguy hiểm nhìn chằm chằm nam nhân: "Có ngoại nhân ở đây, ngươi mặc bạo lộ như vậy là muốn làm cái gì?".

"Ta mặc y phục". Nam nhân trả lời một câu đúng sự thật với Mạt Đồng, hắn rõ ràng liền mặc rất nhiều, Mạt Đồng còn xoi mói như thế, hắn có chút dở khóc dở cười, ngước mắt lên nhìn vẻ mặt không vui của Mạt Đồng, bổ sung một câu, "Ta mặc hai kiện áo bông dày".

Sắc mặt Mạt Đồng xanh mét.

"Không phải các ngươi có việc muốn nói sao?". Ngữ khí của nam nhân thực nhẹ……

Phật Hàng vẫn ngồi ở bên cạnh nhắm mắt dưỡng thần mở miệng: “Không có chuyện đặc biệt gì” Y ngồi ở ghế ngồi ở, nhắm mắt, im lặng ngưng thần dưỡng tức.

Ngân phát hắc sam (tóc bạc áo đen) 1 loại yên lặng bất động an tĩnh……..

Phật Hàng đang điều tức.

Cần an tĩnh.

Mạt Đồng liếc mắt nhìn Phật Hàng một cái, tựa hồ nghĩ tới cái gì, y đứng lên vòng tới phía sau của nam nhân, ôm cổ nam nhân đang kiểm tra trướng mục, nam nhân bị y dọa tới mức cả người run lên.

Mạt Đồng đang muốn hôn nam nhân.

Nhưng lúc này.

“Cô gia”. Ngoài thư phòng truyền tới tiếng kêu của lão quản gia, tựa hồ thực sốt ruột, “Cô gia, bên ngoài có người tìm, ngươi mau ra đây nhìn một cái”.

“Ta lập tức đi ra”. Nam nhân tránh được môi của Mạt Đồng, Mạt Đồng đang muốn phát hỏa, hắn nghiêng đầu muốn nói với Mạt Đồng là thư phòng nhường cho bọn họ dùng, nhưng vừa mới quay đầu qua liền đụng tới môi Mạt Đồng tập kích lần nữa……..

Ngô……

Nam nhân bị Mạt Đồng hôn bất thình lình, khiến cho trở tay không kịp…….

239. Chương 239

Nam nhân lập tức liền nín thở, ngay cả “ân” cũng không có thể “ân” 1 tiếng, bởi vì hắn lo lắng kinh động Phật Hàng, hắn vừa định giãy dụa đã bị Mạt Đồng ôm chặt, nụ hôn hiển nhiên cũng sâu hơn.

Trong phòng nhất thời lâm vào im lặng quỷ dị.

Nam nhân nhẹ nhàng đẩy đẩy Mạt Đồng, ý bảo Mạt Đồng đừng tiếp tục nữa, nhưng mà Mạt Đồng tựa hồ cố ý, tay còn muốn xâm nhập vào trong y phục của nam nhân, trong thời tiết rét lạnh, bàn tay mang theo khí lạnh kia dán lên làn da ấm áp của nam nhân, khiến cho nam nhân chịu không nổi, trong xoang mũi phát ra tiếng hừ nhẹ kiềm nén……

Mi mắt của Phật Hàng nhẹ nhàng giật giật……

Nhưng Phật Hàng lại không mở mắt ra, chỉ là không nhúc nhích chút nào ngồi ở chỗ kia.

Nam nhân cũng không xác định Phật Hàng có nghe thấy hay không, mới vừa thở phào 1 hơi thì Mạt Đồng hạ thấp người, cố định đầu của nam nhân, cho nam nhân 1 nụ hôn vừa sâu lại vừa vội……

Môi của nam nhân bị Mạt Đồng mút tới run lên, đan xen, đối chọi, quấn quanh, ma sát……

Nụ hôn của Mạt Đồng cường thế đủ tính chiếm đoạt, làm cho nam nhân không thở được, y bá đạo hôn tới nam nhân chỉ có thể ngẩng đầu lên, y cúi người xuống vây nam nhân trong cái ghế, 1 tay y vịn tay ghế, 1 tay vói vào y phục của nam nhân, tùy ý xoa nắn nam nhân, y hôn thật sự sâu, một bàn tay dùng sức, liền giống như muốn nuốt sạch nam nhân.

Tới cuối cùng, Mạt Đồng còn cố ý hôn ra thanh âm ái muội, lần này khiến cho trong lòng nam nhân run lên…….

Khi Phật Hàng mở mắt ra thì Mạt Đồng sớm rời khỏi đôi môi của nam nhân, Mạt Đồng đứng chắn ở cửa, mà nam nhân lại là áo hơi mở ra, môi có chút phiếm hồng, nam nhân đang thu dọn thứ gì đó trên bàn…….

Nam nhân không quên bên ngoài có khách nhân tới bái phỏng (viếng thăm), hắn khoác áo choàng lông dê thật dày liền đi ra, hắn mới vừa đi tới đại đường thì nhìn đến trong đại đường có thân ảnh thon dài đứng sừng sững, hắn liền không tự chủ mà chậm lại bước chân.

Trong đại đường.

Một vị nam tử hồng sam đứng sừng sững ở giữa, gió to luồn vào mái hiên, thổi y bào nam nhân cuộn lên, vạt áo bay lên, một đầu tóc đen theo gió bay lên…….

Người nọ một đầu tóc dài bóng mượt, dùng huyết ngọc quan tinh mỹ búi lại, trên dung nhan thanh tú kia không có biểu tình dư thừa, hồng sam như ngọn lửa liêu nhân tôn lên làn da trắng nõn như hoàn bích (ngọc bích hoàn mỹ) tinh xảo của y, non mịn tựa như anh hài mới sinh, ánh mắt thanh lệ chi khí không tản đi được, đôi mắt thâm thúy kia lộ ra vài phần yêu mỵ khí thâm trầm ung dung……

Trên người người nọ khoác nhất kiện áo da Xích Hồ hỏa hồng, da lông diễm sắc kia tinh tế lại bóng loáng vũ động lộn xộn theo gió, khuôn mặt thanh tú dưới sự phụ trợ của y phục hoa mỹ, cũng trở nên vài phần yêu dị mê người, thế gian này có người có tiên dung (mặt đẹp như tiên) thì cũng tìm không được mấy người, con ngươi yêu dị chỉ cần liếc nhìn 1 cái liền quên không được…….

Nam nhân lập tức liền nhận ra người vốn không nên xuất hiện ở đây, nam tử này như hỏa, như ma mị mê người, đúng là Xích Luyện cầm Thông Thiên đằng đi gặp ái nhân……

Vì sao y xuất hiện ở đây?

Vì sao y lại trở về?

Vì sao y lại tìm tới đây?

Nam nhân trầm mặc nhìn chăm chú vào Xích Luyện, trong lúc nhất thời lại tìm không thấy ngôn ngữ. Sắc mặt hắn bình tĩnh nhưng trong lòng lại 1 mảnh cuộn sóng.

Xích Luyện lại trở về rồi……

Lại là vì lừa hắn mà tới sao?

Tâm tư của nam nhân không ngừng biến hóa, chỉ là nhìn Xích Luyện, chờ đối phương mở miệng trước.

Xích Luyện đứng ở trong đại đường chờ nam nhân đi ra, chính là thong thả gọi nam nhân 1 tiếng: "Tích đại ca". Y vô cùng bình tĩnh liếc theo nam nhân đi ra từ nội đường, hai người liếc mắt một cái, y ngược lại tầm mắt nhẹ nhàng trở xuống vẻ mặt bình tĩnh của nam nhân, nhìn đến ánh mắt của nam nhan nhìn y có chút lập lòe, đôi môi, khóe miệng non mềm của y mơ hồ gợi ra mạt tươi cười nhìn không thấy.

"Ta tưởng ai tới, thì ra là Xích huynh đệ của Tích thúc….. Ha hả……". Mạt Đồng không hờn giận cười lạnh một tiếng, miệng nhắc tới một câu "Xà yêu", liền không để ý tới ánh mắt người bên ngoài, ngồi vào một bên xem tuồng.

Mà Phật Hàng sớm vững như Thái Sơn, ngồi xuống một bên, y ngồi không nói 1 lời, ánh mắt dừng ở trên người của nam nhân, trong con ngươi màu nâu kia chứa đầy thâm ý.

Nam nhân rơi vào thế khó xử.

Xấu hổ lan tràn giữa ba người.

Nên tới, thủy chung vẫn phải tới, muốn tránh cũng tránh không khỏi, cho dù là là muốn tránh cũng tránh không xong.

"Tích đại ca, thì ra quý phủ ngươi có khách nhân, ta lỗ mãng tới đây có thể quấy rầy tới các ngươi hay không?". Xích Luyện cũng thật khách khí, giơ tay nhấc chân đều mang theo vài phần tao nhã, ngữ khí y khách khách khí khí ngược lại khiến ánh mắt hai người phía sau nam nhân thú vị đánh giá y.

Nam nhân nhìn về phía hai người phía sau: "Hôm nay ta có việc phải xuất phủ, các ngươi tiếp tục tán gẫu, muộn chút ta tự nhiên sẽ trở về, không cần lo lắng cho ta, ta đi tửu lâu Thành Đông trò chuyện cùng Xích

huynh đệ". Hắn nói xong liền cùng Xích Luyện thần tình trấn định rời đi Trương phủ.

Hai người không đi khách ***. Cũng không đi tửu lâu. Mà là đi Xích phủ.

Bởi vì Xích Luyện cố ý mời nam nhân, nam nhân không thể cự tuyệt, cũng không thể giằng co trên đường cái, liền đi theo Xích Luyện.

Xích Luyện mặc một thân áo da Xích hồ hoa mỹ, dưới hoàng hôn đỏ đậm có vẻ cực kỳ yêu dị, người trên đường đều châu đầu ghé mắt, y lại coi như không nhìn thấy, thong thả đi trước……..

"Vị kia chính là công tử của Xích phủ, lớn lên đẹp như thế, sợ là bà mối tới cửa đều nhanh đạp nát của Xích phủ".

"Ha ha, muội muội y gả cho Hà viên ngoại, Hà viên ngoại chính là đại hồng nhân(sủng thần) bên người Thánh Thượng".

"Phu nhân viên ngoại cũng không đẹp bằng ca ca nàng, kém đến cách xa vạn dặm, y liền không giống phàm nhân, còn đẹp hơn so với Vương gia!". Một đường đi này, trên đường truyền đến tiếng nghị luận hầu như bất tận, Xích Luyện lại mắt điếc tai ngơ đi phía trước, toàn thân y đều tản ra khí tức tao nhã, đối mặt nghị luận cùng cái nhìn chăm chú của người qua đường thì y vẫn mặt không đổi sắc như cũ.

Nam nhân cảm thấy được khí chất Xích Luyện phi thường phi phàm, liền ngay cả hắn có đôi khi cũng cảm giác được hắn đi bên người Xích Luyện đều đưa tới không ít chú ý, đương nhiên hắn không quá để ý người khác nghị luận hắn.

Nam nhân đi ở bên cạnh Xích Luyện, không có nhìn đến dưới lông mi dày đặc kia của Xích Luyện, đôi mắt u tĩnh kia hiện lên vài tia lãnh ý làm cho người ta sợ hãi……

Bên trong Xích phủ.

Phía trên Tích hoa lâu, ánh nến u ám phập phù lúc tối lúc sáng.

Trước đây nam nhân đã tới Xích phủ mấy lần, nhưng không nghĩ tới bên trong sẽ rộng lớn như thế, hiện giờ bọn họ đang nói chuyện phiếm ở trong lầu các cao ngất chuyên để cho khách nhân ngắm hoa ở phía Bắc Xích phủ.

Trên bàn bày đầy điểm tâm cùng rượu ngon, người của Xích phủ cũng không nhiều, nhưng viện lạc (cái sân) lại quét tước sạch sẽ, bốn phía đều được hàn mai(mai nở trong mùa đông) nở rộ tới yêu diễm kia bao quanh, hàn mai trong viện nở đầy cành, nhánh cây mai tạo hình khác nhau, yêu dị uốn cong, ánh sáng của Xích phủ sau khi vào đêm có chút hôn ám, noãn lô (bếp sưởi ấm) trong lầu các cháy đỏ, mới không còn lạnh như vậy.

“Tích đại ca, ngươi ở cùng Mạt Đồng?”. Xích Luyện nhẹ nhàng đẩy điểm tâm tới trước mặt nam nhân, thấyy nam nhân không trả lời thì y đột nhiên ý thức được chính mình có chút lỗ mãng, y bất động thanh sắc (tỉnh bơ) nhìn chăm chú vào nam nhân, chậm rãi đổi giọng, “Nếu ngươi cảm thấy bất tiện thì có thể không cần trả lời ta, ta chỉ là tùy tiện hỏi hỏi mà thôi”.

Xích Luyện rủ mắt, nam nhân khó có thể nhìn trộm thần sắc trong mắt của y, nam nhân cũng chỉ mỉm cười nói: “Kỳ thật cũng không có gì cần kiêng kị, ta ở cùng với Mạt Đồng, Phật Hàng thỉnh thoảng sẽ tìm Mạt Đồng đàm sự tình”.

Nam nhân không có ăn điểm tâm, mà là tự rót cho mình 1 chén rượu.

Xích Luyện nhìn nam nhân uống rượu, y không nhiều lời, chính là im lặng ngồi ở một bên, cẩn thận, không dấu vết lặng lẽ đánh giá nam nhân: “Sao ngươi lại mặc ít như thế?”.

Xích Luyện chậm rãi vươn tay, động tác thong thả xoa mu bàn tay hơi lạnh của nam nhân, cảm giác mu bàn tay của nam nhân lạnh lẻo, y hơi nhíu mày, nam nhân nghĩ muốn rút tay về lại bị y túm lấy.

Xích Luyện phân phó hạ nhân mang nhất kiện điêu bào tới cho nam nhân, nam nhân lại cảm thấy y rất cẩn thận, vốn nghĩ muốn cự tuyệt, nhưng y cầm điêu bào, tự mình choàng trên vai của nam nhân, nam nhân cũng sẽ không tốt mở miệng từ chối.

“Đa tạ, bởi vì xuất môn rất vội vàng, hơn nữa hôm nay đều đang bận sự tình của trà phô, cũng chưa có thời gian đi chọn mua áo lông ngự hàn (chống lạnh)“. Nam nhân có chút hổ thẹn, kéo sát điêu bào trên người, hắn uống mấy ngụm liệt rượu, làm ấm cơ thể.

Liệt rượu kia cay xè tới nỗi làm đôi môi nam nhân phiếm hồng, tầm nhìn trong con ngươi trấn tĩnh của hắn trong trẻo, hắn cười rộ lên thực ôn nhu, hôm nay bầu không khí rất hòa hợp, nam nhân cũng không nghĩ muốn phá hỏng.

“Cần gì phiền toái như thế, nếu ngươi thích thì ta phái người đưa qua cho ngươi một ít áo lông ngự hàn là được”. Từ trước đến nay Xích Luyện ra tay rất hào phóng, kiện điêu bào trên thân nam nhân là y cố ý chuẩn bị cho nam nhân.

“Ngươi quá khách khí”. Nam nhân uyển cự.

“Không sao cả”. Xích Luyện tỏ vẻ y có rất nhiều loại đồ vật này, nếu nam nhân không cần y đưa một rương qua thì nhất kiện trên thân nam nhân kia, y nhất định phải tặng cho nam nhân.

“Vậy đa tạ Xích huynh đệ tặng áo này cho ta”. Sau khi nam nhân uống mấy chén rượu, liền cảm thấy ấm áp, rét lạnh giảm bớt rất nhiều.

“Tích đại ca, ta đã suy nghĩ cẩn thận những lời mà lần trước ngươi nói với ta”. Ánh mắt Xích Luyện trầm

định, nhìn chăm chú vào nam nhân, chậm rãi rót đầy 1 chén liệt rượu cho nam nhân.

"Vậy ngươi gặp được y chưa?". Nam nhân vừa uống rượu vừa thấp giọng hỏi Xích Luyện, thanh âm trầm ổn của hắn dị thường bình tĩnh, thần sắc trong con ngươi ôn nhuận của hắn cũng khá bình ổn.

Xích Luyện chưa lập tức trả lời nam nhân, y nhìn nam nhân 1 lát, mới chậm rãi nói: "Chưa". Trong thanh âm của y mơ hồ lộ ra vài phần tiếc nuối, câu trả lời của y lại làm cho nam nhân bất ngờ.

Nam nhân cho rằng Xích Luyện có Thông Thiên đằng là có thể gặp Thanh Thiên Tôn, nhưng trong đó tựa hồ phải phức tạp hơn rất nhiều so với suy nghĩ của hắn.

"Không phải vị bằng hữu kia của ngươi cho ngươi mượn Thông Thiên Đằng sao? Vì sao ngươi còn chưa gặp y?". Ánh nến u ám bao phủ hai người, lại tăng thêm vài phần noãn ý (tình cảm ấm áp) ái muội.

Xích Luyện không nói gì, ánh mắt của y lẳng lặng dừng ở trên người của nam nhân, y nhìn nam nhân một lúc lâu, tựa hồ không nghĩ lại tiếp tục đề tài này, y sai hạ nhân làm bữa tối cho nam nhân ăn, đều là thức ăn bổ, nam nhân vẫn là ăn một ít, bởi vì nó rất trân quý, bỏ đi thì lại lãng phí, hắn đều nếm thử mỗi loại.

Xích Luyện lại không ăn 1 miếng nào.

"Xích huynh đệ, hôm nay ngươi mời ta tới có chuyện gì?". Rốt cục nam nhân chủ động hỏi dụng ý của Xích Luyện, trước đó hắn một mực chờ Xích Luyện mở miệng, nhưng Xích Luyện cũng không sốt ruột.

"Ân". Sau khi Xích Luyện trầm mặc một lúc lâu, mới thong thả ngước mắt nhìn về phía vẻ mặt chờ đợi của nam nhân, "Bên Thanh Sơn đã xảy ra chuyện".

Nam nhân nhíu mày, chén rượu nơi đầu ngón tay của hắn cũng suýt nữa rơi xuống, hắn vội vàng hơi: "Bạch Vân Quan xảy ra chuyện gì?". Thần sắc trên mặt của nam nhân có chút lo lắng…….

"Chuyện Liễu Phong thành thân đã bị Nham Vân biết". Con ngươi thâm thúy kia của Xích Luyện hoàn toàn bình tĩnh, đáy mắt như bích bồ sâu thẳm kia của y lộ ra vài phần quang hoa ám ách, khóe mắt của y lộ ra vài phần khí tức yêu dị, động tác uống rượu của y vẫn tao nhã như cũ, nhưng lời nói của y lại đánh vỡ sự bình tĩnh trong mắt của nam nhân.

Xong rồi…….

Không tốt rồi…….

Chuyện Liễu Phong thành thân bị Nham Vân phát hiện, e rằng Nham Vân lại nháo ra tới không ít sự tình, nam nhân hỏi ra mới biết được, Liễu Phong nhốt Nham Vân ở Bạch Vân Quan tĩnh tâm, nhưng Nham Vân tùy thời đều có thể phá tan phong ấn đi ra, cho nên tình huống tựa hồ không tốt lắm, hơn nữa Nham Vân

còn tuyên bố, nhất định làm thịt con hồ ly tinh kia!

"Sự tình chính là như vậy".

"Vì sao ngươi nói cho ta biết chuyện này, hiện nay ta không có liên quan gì cùng Bạch Vân Quan". Nam nhân nhai đồ ăn, lại ăn không ra vị, hắn có tâm sự.

"Hôm qua thời điểm ta đi Nam Sơn đạo quan, nghe đạo nhân nơi đó nói, từ trước đến nay Trương gia cô gia đều thực cảm thấy hứng thú đối tin tức của Bạch Vân Quan". Xích Luyện kéo dài thanh âm, ngữ khí thản nhiên nói: "Ta cho rằng ngươi muốn nghe, ta liền nói, nếu ngươi không muốn nghe thì ta không nói nữa".

"Hiện giờ tình huống bên kia như thế nào?".

"Tạm thời ổn định rồi, nhưng Nham Vân tùy thời đều có thể phá trận đi ra, Liễu Phong nhờ ta chuyển cáo (nói lại với) ngươi, bảo ngươi không cần lo lắng, hiện tại hết thảy Bạch Vân Quan bình an". Thần sắc đáy mắt của Xích Luyện bình tĩnh, khiến nam nhân không thể lại tiếp tục truy hỏi.

Liễu Phong tựa hồ đã sớm dự đoán được nam nhân sẽ nghe ngóng tin tức của Bạch Vân Quan……

Nam nhân vùi đầu uống mấy chén rượu, hắn chỉ nghe nghe mà thôi, sẽ không đi nhúng tay chuyện giữa Liễu Phong cùng Nham Vân, sau khi hắn uống mấy chén liền cảm thấy đầu có điểm vựng (chóng mặt).

Ánh mắt của Xích Luyện dừng ở trên mặt của nam nhân, thản nhiên nói: "Không biết ngươi có cảm giác được hay không, khí chất của người cùng Liễu Phong thật là có vài phần tương tự". Mấy ngày trước y ở Bạch Vân Quan một đoạn thời gian, nhiều nhiều ít ít có chút tiếp xúc cùng Liễu chân nhân, y thật cảm thấy tuy rằng dung mạo LIễu Phong đẹp hơn so với Tích Duyên, nhưng khí chất cùng thần thái, đều có vài phần rất giống……..

Nam nhân ngẩn người.

Nhưng sau đó nam nhân liền hơi nhíu mày, hắn không thích không thích người khác lấy Liễu Phong so sánh với chính mình…….

"Liễu Phong là đồ đệ ta, đương nhiên sẽ giống". Nam nhân tâm bình khí hòa như cũ nhìn về phía Xích Luyện, mà lúc này Xích Luyện lại tỉ mỉ đánh giá hắn, cái loại vẻ mặt nghiêm túc này làm cho hắn cảm thấy có chút mất tự nhiên.

Xích Luyện khẽ nhấp một ngụm rượu: "Ta cảm thấy y là đang tận lực bắt chước ngươi". Thanh âm của y vừa chậm vừa nhẹ, liền giống như phong linh (chuông gió) nhẹ nhàng lay động dưới mái hiên……

Rượu trong tay của nam nhân chảy xuống đầu ngón tay, rượu đều rơi trên bàn, hắn áy náy nhìn về phía

Xích Luyện, chuẩn bị bắt tay thu dọn, lại bị Xích Luyện chụp lấy bàn tay…….

Xích Luyện nhìn thẳng nam nhân: "Tích đại ca, ngươi cảm thấy ta nói có đúng không?".

"Y là đồ đệ ta, là ta dạy dỗ, cũng là ta nuôi lớn, khó tránh khỏi tương tự……". Nam nhân vẫn là câu nói kia, hắn cảm thấy loại tình huống này xác thực có chút xấu hổ, Xích Luyện thế nhưng nói Liễu Phong bắt chước hắn, nói ra có thể sẽ bị người khác chê cười, Liễu Phong lớn lên thật đẹp như thế, như thế nào có thể bắt chước hắn……

"Không phải tương tự". Xích Luyện ngồi xuống bên cạnh nam nhân, chế trụ bàn tay muốn rút lại của nam nhân, "Tướng mạo của các ngươi không có nửa điểm tương tự, nhưng Liễu Phong đang bắt chước thần thái của của ngươi".

Nam nhân không nói chuyện, hắn chỉ lắng nghe, không tiện xen lời.

"Đáng tiếc Liễu Phong học ngươi như thế nào, cũng không sánh bằng ngươi". Xích Luyện chậm rãi nghiêng đầu, ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chú vào nam nhân, "Bất quá Cửu Hoàng tựa hồ cảm thấy Liễu Phong rất tốt……".

Mí mắt của nam nhân khẽ giật.

Tiếp theo chợt nghe Xích Luyện tiếp tục thong thả nói một câu: "Hơn nữa Cửu Hoàng luôn giúp Liễu Phong"

"……"

"Lần này còn giúp Liễu Phong giấu diếm hôn tấn (đám cưới), trong trong ngoài ngoài đều giúp đỡ Liễu Phong". Bàn tay hơi lạnh của Xích Luyện chậm rãi cầm tay của nam nhân, nhẹ nhàng chế trụ ngón tay của nam nhân.

"Lời này của ngươi, nói ở trước mặt ta cũng được, nhưng ngàn vạn lần đừng nói trước mặt Cửu Hoàng hoặc là Liễu Phong". Nam nhân nhìn về phía Xích Luyện, hắn nghĩ muốn rút tay về, nhưng là bị nắm chặt.

"Ngươi thực để ý cái nhìn của Cửu Hoàng?". Ánh mắt của Xích Luyện lặng yên dừng ở trên khuôn mặt khí chất thành thục của nam nhân, ám quang ở đáy mắt của y lặng lẽ lưu chuyển…….

Đồng linh (chuông đồng) trên lầu các phát ra tiếng vang nhỏ ái muội lại quỷ dị…….

240. Chương 240

"Thật ra ta đã rất lâu rồi cũng chưa gặp Cửu Hoàng, gần đây chúng ta không có cùng xuất hiện". Nam nhân đều nói chuyện sau khi hắn rời đi biệt viện cho Xích Luyện, hắn không thích nói dối, cũng không thích giấu diếm chân tướng, cũng chính là bởi vì hắn thẳng thắn thành khẩn như thế này, cho dù mặc kệ Xích Luyện đi tới đâu, chỉ cần khi trở về nghĩ muốn biết sự tình của hắn thì Xích Luyện không cần đi hỏi thăm bên ngoài, Xích Luyện trực tiếp hỏi chính hắn thì hắn đều thành thật nói cho Xích Luyện.

Loại tín nhiệm này…….

Thẳng thắn thành khẩn như vậy……..

Cũng không phải ai đều có thể làm được…….

Nghe được nam nhân phiết sạch quan hệ cùng Cửu Hoàng thì ngữ khí Xích Luyện phiêu nhiên (bay bổng, bồng bềnh) trả lời nam nhân: "Tốt nhất là Cửu Hoàng không tìm ngươi". Dứt lời, y rót rượu cho nam nhân uống, nói chút tin tức của phía Nam cho nam nhân nghe, bọn họ cơ hồ vô sở bất đàm (chuyện gì cũng nói, nói từ đông sang tây).

Nam nhân từ trong miệng Xích Luyện biết được, yêu hoạn phía Nam vô pháp xử lý triệt để, nhưng Biên thành nơi này coi như thái bình, còn chưa lan tới gần nơi này, vùng duyên hà (ven sông) khá nguy hiểm.

Quái vật gây hạn hán tác quái, quỷ quái họa loạn, oan hồn tứ phía.

Rất nhiều địa phương đều bị yêu ma quỷ loạn quấy nhiễu, nam nhân cũng biết việc này liên quan tới Tà Đế cung, nếu không phải Phật Hàng nhổ Thanh Hồn kiếm mà Nham Vân dùng trấn âm mạch ở U sơn, oan hồn ô quỷ này cũng sẽ không tàn sát bừa bãi như thế. Ngày hôm đó hắn uống không ít, đã có chút say, hắn cũng không biết Xích Luyện cho hắn uống là tiên tửu, mà không phải liệt rượu bình thường.

Loại rượu này đối phàm nhân mà nói, có cực phẩm công hiệu dưỡng thân.

Khí sắc của nam nhân tốt hơn rất nhiều so với thời điểm trước khi tới đây, Xích Luyện thực hữu lễ đối nam nhân, thực quy củ ngoại trừ nói chuyện phiếm uống rượu ra thì y không có bất quy củ (cư xử không tốt, hạnh kiểm xấu) đối nam nhân. Chính là vì y hữu lễ như thế nên nam nhân cũng không tốt lại lẳng tránh, chính là cùng nhau uống rượu giữa nam nhân cùng nam nhân (ý là 2 người đà ông uống rượu vs nhau, nam nhân ở đây không chỉ Tích Duyên), không có ý niệm dơ bẩn khác trong đầu

Xích Luyện tiễn nam nhân bước chân lảo đảo về tới tận Trương phủ, hai người không ngồi kiệu, mà là chậm rì rì tản bộ trở về, giống như quay lại rất nhiều năm trước, hắn lo lắng ban đêm Xích Luyện gặp phải yêu quái, sau khi vào đêm luôn cầm đèn ***g tiễn Xích Luyện hồi phủ, hiện giờ là Xích Luyện tiễn hắn hồi phủ, 3 tháng này không gặp Xích Luyện thì hắn cảm thấy Xích Luyện trở nên càng trầm ổn so với trước kia.

"Tích đại ca, mấy ngày này lạnh, thời điểm ngươi đi trà phô, phải mặc nhiều y phục chút, để tránh cảm

lạnh". Xích Luyện vươn bàn tay hơi tái nhợt, thay nam nhân khép chặt ngoại sam lông điêu trên vai của nam nhân……..

Động tác của Xích Luyện rất chậm, rất khẽ…….

Hành động thân mật của Xích Luyện khiến nam nhân cảm thấy bất ngờ.

Từ lần trước sau khi nam nhân cự tuyệt Xích Luyện, Xích Luyện rời đi 3 tháng, thời điểm 3 tháng này hắn hảo hảo thanh tỉnh, hắn cùng với Xích Luyện vĩnh viễn đều không thoát khỏi được danh nghĩa huynh đệ kết bái, hắn cũng không quên phát thệ (lời thề) lúc trước, hắn cùng với Xích Luyện chưa từng có chân chính ở cùng 1 chỗ, từ trước cho tới bây giờ đều chỉ là "huynh đệ kết bái" mà thôi.

Nam nhân đang muốn vào phủ thì Xích Luyện gọi hắn lại.

Nam nhân quay đầu, lẳng lặng nhìn Xích Luyện thân khoác áo lông hoa mỹ trong bóng đêm: "Xích huynh đệ, còn có chuyện gì muốn nói sao?".

Ánh sáng u ám.

Gió đêm rét lạnh.

Xích Luyện im lặng đứng ở nơi đó, gió mạnh thổi bay hồng sam diễm sắc của y, đồ trang sức trên lông hồ lộn xộn quay cuồng tại trong gió lạnh ác liệt, dung nhan thanh tú kia của y, đôi mắt thâm thúy, đôi mắt lộ ra yêu mỵ kia giống như có thể mị hoặc lòng người, một màn này khắc ở trong óc của nam nhân……..

Xích Luyện nhìn nam nhân thật lâu, mà nam nhân cũng không có gấp gáp đi vào, một mực chờ đợi Xích Luyện tiếp tục, gió đêm thổi sợi tóc hai người khẽ bay múa, ánh mắt hai người dây dưa cùng một chỗ.

"Lần sau ta còn có thể tới tìm ngươi không?". Xích Luyện rốt cục mở miệng, y đang trưng cầu ý kiến của nam nhân, yêu đồng (con ngươi yêu dị) tĩnh mịch kia dưới ánh sáng u ám như hồ sâu sâu không thấy đáy.

"……..". Nam nhân không trả lời.

"Ta sẽ không làm gì đối ngươi cả, chỉ là uống rượu nói chuyện phiếm mà thôi". Xích Luyện tựa hồ cảm thấy không ổn, y lại thay đổi một loại cách nói, "Tích đại ca, ngươi không cần hiểu lầm, ta cũng không có ý khác".

"Ta hiểu được". Nam nhân gật đầu.

"Ta đây có thể có thể tới tìm ngươi không? Nếu không tiện thì ta sẽ không tới quý phủ ngươi tìm ngươi".

Xích Luyện thấy nam nhân trầm mặc thì tiếp tục nhẹ giọng thong thả nói: “Ta tới trà phô của ngươi tìm ngươi, hoặc là ở thời điểm ngươi thu phô (đóng cửa tiệm) thì ta ở ngõ nhỏ ở đầu phố chờ ngươi, được không?”.

Nam nhân không nói chuyện, xoay người đi vào trong, đóng cửa lại.

Xích Luyện đứng ở tại chỗ không đi, ngay tại thời điểm y muốn rời đi thì đại môn của Trương phủ đột nhiên mở ra, nam nhân thế nhưng đổi ý.

“Nếu tìm ta nói chính sự (việc đứng đắn, nghiêm túc) thì đi tới trà phô”. Nam nhân nhìn về phía Xích Luyện, ánh mắt của hắn ôn hòa, nhìn thấy khóe miệng của Xích Luyện lộ ra ý cười nhàn nhạt thì trong mắt hắn hàm chứa ý cười, hắn lễ độ nói câu “tái kiến” (hẹn gặp lại) liền hồi phủ.

Nam nhân có chút say, hắn cước bộ hư ảo, xuyên qua hành lang của Trương phủ, Trương quản gia nhìn thấy hắn đã trở lại, liền nghênh diện đi lên báo cáo, nói Mạt Đồng đi ra ngoài, hắn biết Mạt Đồng định đi địa phương yêu lâm quỷ trì (rừng yêu, hồ quỷ) tìm dược cho hắn, hắn liền không có lại truy hỏi, Trương quản gia muốn đỡ hắn trở về phòng, nhưng hắn tỏ vẻ chính mình có thể tự đi.

Nam nhân xuyên qua hành lang đi vào hậu hoa viên, hậu hoa viên của Trương phủ có cái hồ sen rất lớn, ban đêm mùa đông sương rơi xuống bao phủ mặt hồ, quẩn quanh trên trường kiều (cây cầu dài) uyển chuyển (khéo léo, tinh tế) trên mặt hồ, hai đầu của trường kiều treo đèn ***g màu đỏ, ở u phong (cơn gió âm u)ban đêm tôn lên bóng nến nhẹ nhàng lóe lên, sương mù tụ tán (hợp lại rồi tan ra)quẩn quanh trên mặt nước mỏng.

Nam nhân đi lên trường kiều, còn chưa đi mấy bước, liền nhìn tới Phật Hàng ngồi thiền không nhúc nhích ở trên mặt nước tràn ngập sương mù, hiện giờ đã là đêm khuya, Phật Hàng mặc rất phong phanh, Phật Hàng cởi hắc bào ra, thay áo cà sa màu bạc, cổ áo của áo cà sa của y hơi hơi rộng mở, nơi dưới vạt áo hờ khép như ẩn như hiện…….

Đầu ngân phát kia buộc gọn lên, Phật Hàng nhắm mắt ngưng thần luyện khí, dung nhan tuấn mỹ kia thập phần tinh xảo, sườn mặt của y bị ánh trăng phác họa tới hết sức rõ nét, tay y làm Phật tế, trong miệng niệm tụng tĩnh tâm chú, mi tâm của y có một chút kim quang, linh khí dưới thân y ngồi ngưng kết thành Phật ấn màu vàng, Phật ấn kia chậm rãi xoay vòng, không ngừng mở rộng trên mặt nước.

Nước trên mặt hồ tĩnh lặng, không có chút gợn sóng, chỗ Phật ấn tỏa tới đều khiến cho vạn vật 1 lần nữa lấy được sinh cơ (sức sống), hoa sen trong hồ nước kia sớm tàn lụi, dưới linh khí vây quanh đang dần dần trở nên tươi mới sống động, chậm rãi nở rộ trong sương mù mênh mông…….

Nam nhân nhìn thấy Phật Hàng đang luyện hóa đức (đạo đức, phẩm hạnh, đức hạnh), hắn liền không có quấy rầy, chính là thả nhẹ bước chân.

Lúc này Phật Hàng cảm giác được có người tới gần, mới chậm rãi mở mắt, nhìn về phía nam nhân sắc mặt hồng hào, bởi vì nam nhân uống tiên tửu nên tinh khí, thần khí đều tăng lên, khí sắc cũng trở nên tương đương không tồi.

"Ngươi tiếp tục, không cần để ý tới ta". Nam nhân cảm thấy có điểm đường đột khi quấy rầy tới Phật Hàng luyện công. Hắn cho rằng ngày thường Phật Hàng đều luyện tà công, không nghĩ tới Phật Hàng luyện tâm pháp của Phật gia.

Phật Hàng đứng dậy bước lên bờ, y phục của y không có dính chút vệt nước nào, theo y đứng dậy lên bờ thì Phật quang nhàn nhạt kia cũng dần dần thu hồi, hoa sen trong hồ nhiễm linh khí, nở dị thường tiên diễm (tươi đẹp), giọt sương trong suốt đọng trên lá sen.

Phật Hàng ngửi được trên thân nam nhân có cổ mùi rượu: "Ngươi uống rượu?". Thanh âm của y thực trong trẻo mà lại rõ ràng, ở gió lạnh lạnh run của màn đêm có vẻ trầm thấp lại dễ nghe.

"Uống 1 chút". Nam nhân gật đầu, tay hắn có chút lạnh, 10 ngón tay đan xen nhau.

Ánh mắt của Phật Hàng dừng ở trên đại bào lông điêu trên người của nam nhân, lông điêu sẫm màu tràn ra ánh sáng nhàn nhạt, thong thả mà nhẹ nhàng lay động ở trong gió đêm, nam nhân cũng nhận thấy được ánh mắt của Phật Hàng.

Nam nhân mở miệng tự nói: "Điêu bào này là Xích huynh đệ tặng ta, bởi vì ban đêm lạnh, y thấy ta mặc ít, liền hảo ý (tốt bụng, ý tốt) tặng nhất kiện bào tử (áo khoác) cho ta, cho nên liền mặc đi về". So với Phật Hàng mở miệng hỏi hắn thì chẳng bằng hắn tự nói, sau khi nghe thì Phật hàng không có ý kiến gì.

Ngày thường ánh mắt của Phật Hàng lăng lệ (sắc bén, ác liệt), hiện giờ bình bình thản thản dừng ở trên mặt của nam nhân: "Gần đây ở ngoài Biên thành có không hề ít miêu yêu thường lui tới, thời điểm ngươi ra khỏi thành bán hàng thì phải cẩn thận".

"Ân".

"Yêu khí trong Xích phủ rất nặng, về sau ngươi tốt nhất ít đi". Phật hàng nói xong liền theo nam nhân trở về trong phòng, nam nhân cũng hiểu, đêm nay Phật Hàng căn bản là không định rời đi.

Nam nhân cũng hiểu, Phật Hàng biết đêm nay nam nhân đi Xích phủ, Biên thành có phân đà (chi nhánh) của Tà Đế cung, thường xuyên đều nhìn thấy đệ tử của Tà Đế cung, hơn nữa Xích Luyện khiến người khác chú ý như vậy, nghĩ muốn bịt mắt che tai người khác thì căn bản là không có khả năng.

Nhưng mà nam nhân cũng không để ý, hắn quang minh chính đại, lại không có làm chuyện xấu.

Buổi tối hôm nay Phật Hàng không có trở về, mà là nghỉ ngơi ở Trương phủ, nam nhân vốn cho rằng Phật Hàng muốn đồng giường cùng nam nhân, nhưng Phật Hàng lại chính là đi khách phòng ngủ.

Thời điểm buổi sáng nam nhân tỉnh lại thì Phật Hàng đã quay về phân đà của Tà Đế cung, mà Mạt Đồng còn chưa trở về. Mấy ngày tiếp theo, hắn đi đại trà địa nhìn nhìn nhóm trà công làm việc ra sao, phân phô (chi nhánh) trước kia của trà phô Trương gia cũng khai trương một lần nữa, người tới cửa mua lại rất

nhiều, mỗi ngày hắn đều bận tới khuya.

Gần đây nam nhân ăn rất nhiều thuốc bổ, linh khí không có nửa điểm khôi phục, nhưng thân thể thật tăng cường không ít, những ngày bình yên trôi qua thật sự nhanh, hắn cho rằng có thể đều sẽ trôi qua như vậy, nhưng luôn có chút sự đột nhiên tìm tới cửa, nghĩ muốn thoái thác cũng thoái thác không xong.

Hôm nay Tích Duyên mới vừa cùng vài vị lão bản hợp tác du thuyền trở về, các nam nhân thủy chung đều là thích mỹ nhân, vài vị lão bản kia tìm nhiều hoa cô trong hoa lâu tới, hắn đương nhiên cũng phải thuận theo, chính là hắn không thích ấp ấp ôm ôm các cô nương này, nhưng những lão bản này liền khác, ôm cô nương này, kéo cô nương kia.

Tích Duyên cũng không phải chư từng tham gia loại dạ yến (tiệc đêm) này, chính là còn rất không quen, nhưng hắn cũng không mất hứng, thẳng tới cuối cùng sau khi chờ những lão bản này mang theo các cô nương này đi bồi túc (bồi ngủ cả đêm) thì hắn mới xuống thuyền.

Bởi vì là trấn bên cạnh Biên thành nên nam nhân liền thuê 1 cỗ kiệu đi về, nhưng kiệu phu mới vừa đi đến ngoại thành Biên thành liền dừng bước, nói là không dám đi tiếp nữa.

"Tích gia, phía trước rất nguy hiểm, nghe nói gần đây miêu yêu đang nháo, qua giờ tý cũng không phép qua lại". Bốn vị kiệu phu kia đặt kiệu xuống, đứng ở ngoài tấm bia đá cảnh báo kia.

Dáng vẻ của 1 đám đều thực khẩn trương.

Nam nhân xuống kiệu, thanh toán ngân lượng cho kiệu phu: "Phiền các vị rồi, đưa ta tới đây là được rồi, ta có thể tự đi tiếp". Hắn nhưng thật ra không có nửa điểm sợ hãi.

"Đa tạ Tích gia". Vài vị kiệu phu kia cầm ngân lượng liền vội vàng rời đi, trước khi đi còn khuyên can nam nhân vài câu, nói ban đêm nơi đây rất nguy hiểm, nhưng nam nhân cũng không sợ hãi.

Nam nhân một mình đi vào ngoại thành, ngoại thành này ban đêm rét căm căm, hơn nữa có thể nghe thấy tiếng kêu động dục của miêu (mèo), thanh âm kia liền giống như khao khát tới sắp chết rồi, có điểm thê lương……

Nam nhân giẫm mặt cỏ vang lên sột soạt, hắn đi không chậm không nhanh, sắp tới giờ Tý, ngoại thành cơ hồ không có thôn dân đi qua, chính là thường thường có thể nhìn đến tốp năm tốp ba đệ tử của Tà Đế cung, đang tuần tra sơn gian(núi).

Đường của ngoại thành thực rộng, có tiểu sơn khâu (trái núi) nhấp nhô chạy dài, trên đồi núi, ven đường, đều có đầy cây dương cản gió bụi, lá cây ố vàng kia tan tác trong gió đêm thê lương.

Nam nhân một đường đi tới, phát hiện không ít đệ tử của Tà Đế cung ở đây tầm(tìm kiếm) yêu.

Nam nhân nhìn đến bờ sông có hai vị đệ tử ngồi nghỉ ngơi ở chỗ kia, trong ống trúc nhỏ trong tay chứa linh thể chạy toán loạn, hắn đi qua, khách khí hỏi tình huống một chút: "Đệ tử của Tà đế cung các ngươi, vì sao ban đêm sẽ xuất hiện ở nơi này, là đang trảo yêu?".

"Ân, đúng vậy, gần đây yêu quái ở phía Nam càng ngày càng nhiều, nếu chúng ta không thủ ở trong này trảo yêu thì yêu nghiệt này sớm hay muộn sẽ xâm nhập Biên thành,". Đệ tử kia đang lau kiếm.

Bên cạnh có 1 đệ tử bổ sung nói: "Trảo yêu nghiệt càng nhiều thì công lực chúng ta lại càng cao, đệ tử của Tà Đế cung chúng ta chính là đang dùng hành động chứng minh, khác với đệ tử đương nhiệm của Bạch Vân Quan, chỉ đả lôi bất hạ vũ (có sấm sét nhưng ko mưa =có tiếng nhưng ko có miếng)".

Nam nhân đại khái biết được đã xảy ra chuyện gì, Tà Đế cung cùng Bạch Vân Quan vì Nham Vân mà nháo tới rối bời, đệ tử hai bên cũng đều không vừa mắt nhau, hắn 1 đường bình an vào thành, lại cảm thấy hôm nay vắng lặng rất nhiều so với ngày thường, hắn mới vừa đi tới cửa thành, chợt nghe tới phía sau có cỗ xe ngựa phi nhanh tới, hắn chủ động tránh đường, nhưng xe ngựa kia lại dừng ở trước mặt hắn.

Gió lạnh vù vù, thổi bay y phục của nam nhân, dây cột tóc buộc ở ở sau người cũng quấn lấy sợi tóc bị thổi bay lên……

Nam nhân ngẩng đầu…….

Giờ khắc này, hình ảnh trước mắt giống như đóng băng, là gần như vậy, lại là xa xôi như vậy…….

Dưới cửa thành.

Trên mã xa.

Một vị nam tử ngũ quan anh tuấn, khoác trường bào tuyết điêu, 1 tay ghìm dây cương, 1 bàn tay tinh xảo cầm roi ngựa, thần thái biếng nhác ngồi ở trước xe ngựa, đánh xe ngựa…….

Tóc dài như tuyết kia nhẹ nhàng tung bay trong gió lạnh, trường bào sang quý hoa mỹ màu trắng quý khí bức người kia khoác trên người, thần thái tản ra tràn đầy khí tức biếng nhác.

Nam nhân trầm mặc, đối phương cũng mân môi không nói chuyện.

Xe ngựa dừng ở trước mặt nam nhân, chiêu hồn linh (chuông) treo ở đầu xe phát ra tiếng vang thanh u, tiếng vó ngựa nhẹ nhàng dẫm lên mặt đất cùng bánh xe chuyển động rất nhỏ tại một khắc này trở nên phá lệ rõ ràng.

Gió dần dần dừng, không trung bay bay bông tuyết.

Rất lâu sau đó.

Đối phương mở miệng trước: "Lần này ta là đặc biệt từ Thanh Sơn tới tìm ngươi". Nam tử kia phát ra tiếng nói biếng nhác lại phi thường dễ nghe.

Nam nhân nhìn nam tử thần sắc mệt mỏi lại y phục hoa quý trước mắt, nhẹ nhàng gật gật đầu, hắn cảm thấy có chút bất ngờ, Cửu Hoàng thế nhưng sẽ ngàn dặm xa xôi tự mình tới tìm hắn.

"Tìm ta có chuyện gì?". Nam nhân ngắn gọn hỏi

"Đi quý phủ ngươi rồi lại nói tiếp, nơi này không tiện nói chuyện". Cửu Hoàng nhíu mày 1 chút, y quay đầu xốc màn xe lên, nói vài câu gì đó với người ở bên trong, liền bảo nam nhân lên xe.

Nam nhân biết trong thùng xe có người, nhưng hắn không có hỏi nhiều, hào phóng đồng ý tới Trương phủ rồi nói sau, hơn nửa đêm đứng ở bên ngoài nói chuyện thì cũng không phải đạo đãi khách.

Xe ngựa vừa tới Trương phủ thì nam nhân xuống xe trước tiên, Cửu Hoàng nói với người trong xxe 1 câu: "Đã tới Biên thành, ngươi có thể đi ra". Y nói xong liền xuống xe ngựa.

Nam nhân còn chưa biết Cửu Hoàng tìm tới hắn có việc gì, hắn sai hạ nhân trong phủ đánh xe ngựa đi, cho ngựa ăn, sau khi Cửu Hoàng xuống xe ngựa thì người bên trong xe cũng xuống xe ngựa, bước xuống từ trên xe ngựa chính là 1 phụ nhân (phụ nữ đã có chồng) khá xinh đẹp.

Nữ nhân kia 1 thân váy dài hoa mỹ, áo choàng đại ngao (áo lông chó ngao??? – mới nghe có ng‘ mặc áo lông chó à) hoa quý……

Dáng người nữ nhân kia quyến ru, trang dung (trang điểm) trên mặt thập phần đậm, nhưng không mất quý khí…….

Đôi mắt mê hoặc kia mỉm cười nhìn chằm chằm nam nhân, nữ nhân thực chủ động tiêu sái tới trước mặt nam nhân, lễ phép cúi người với nam nhân, làn da của nữ nhân này vừa trắng lại mềm, móng tay trên tay tinh xảo diễm lệ như màu máu, nhưng xem ở trong mắt nam nhân đã có điểm làm cho người ta sợ hãi…….

Phụ nhân trước mắt này, yêu khí tận trời……

P/S: Chín ca xuất hiện rùi, lâu lắm rùi ca í mới được trồi lên

241. Chương 241

"Tích sư thúc". Phu nhân kia lễ độ gọi nam nhân.

"Vị phu nhân này là……". Nam nhân nghi hoặc nhìn về phía Cửu Hoàng.

Cửu Hoàng phủi phủi tuyết trên đầu vai, con ngươi mang theo sự mệt mỏi kia lẳng lặng nhìn chăm chú vào nam nhân: "Vị phu nhân này là thê tử của đồ đệ Liễu Phong của ngươi, Hồ Lục Nương". Y đơn giản làm một chút giới thiệu.

Nam nhân có chút giật mình, nhưng chưa biểu hiện ở trên mặt, sau khi lễ độ chào hỏi cùng Lục Hồ Nương, hắn dẫn hai người vào trương phủ, Trương phủ rất rộng, rất nhiều viện lạc (sân), đi gần gần cũng phải đi một đoạn đường.

Tuyết rơi rất chậm.

Nam nhân biết phiền toái lại tới nữa rồi.

Ai……

Lần này Cửu Hoàng từ Thanh Sơn đưa Hồ Lục Nương tới Biên thành, là chủ ý của Liễu Phong, Liễu Phong muốn cho Hồ Lục Nương ở tạm nơi này, bởi vì Nham Vân biết Hồ Lục Nương thành thân cùng Liễu Phong, Nham Vân lại bị Liễu Phong nhốt ở Tĩnh Tư động, rất nhanh sẽ phá trận đi ra, tới lúc đó nếu Nham Vân nhìn thấy Hồ Lục Nương thì hậu quả không thể tưởng tượng được.

Hơn nữa Liễu Phong không thể phân thân, cho nên liền nhờ Cửu Hoàng hộ tống Hồ Lục Nương tới Biên thành, ở tạm quý phủ của nam nhân, nam nhân có chút khó xử, nhưng vẫn đáp ứng.

"Ngươi cũng muốn trụ (ở) quý phủ ta?". Nam nhân quay đầu nhìn về phía Cửu Hoàng, nếu Cửu Hoàng muốn trụ quý phủ hắn thì nhất định sẽ bất tiện.

Cửu Hoàng biếng nhác lắc đầu, con ngươi mang theo mệt mỏi kia quét qua đôi mắt của nam nhân: "Ngươi đã quên, ta ở Biên thành có địa phương đặt chân a, ta trụ tửu phường ở đầu phố". Ngữ khí của y thực hờ hững, hiển nhiên là không muốn quá thân cận cùng nam nhân, y nói xong liền không quá cao hứng tựa vào trên ghế, thong thả uống trà, không có lại nhìn nam nhân.

"Được rồi, Liễu phu nhân liền an tâm ở tại nơi này của ta, chờ Liễu Phong sự tình xong, người lại trở về cũng không vội". Nam nhân cảm thấy nói chung an toàn là nhất.

"Đa tạ, Tích sư thúc khẳng khái (hào phóng) hỗ trợ, ta cùng với Liễu Phong nhất định hảo hảo cảm tạ ngươi, tính tình Nham Vân rất ngang ngược, nếu không phải không nhốt được y thì chúng ta cũng sẽ không ra hạ sách này, cũng sẽ không tới quấy rầy sư thúc tĩnh dưỡng". Hồ Lục Nương phi thường khách khí, toàn

thân đều lộ ra hơi thở mê hoặc, không hổ là nữ tử đẹp nhất của hồ tộc.

"Không cần khách khí, ta sai hạ nhân mang ngươi đi khách phòng nghỉ ngơi, ngươi liền an tâm ở lại đây là được, ngày khác mang ngươi đi nơi nơi 1 chút, nếu tới đây thì nhất định phải dạo chơi Biên thành". Tươi cười của nam nhân hữu hảo ôn hòa lại ổn trọng, hắn sai hạ nhân trong phủ mang Lục Hồ Nương đi nghỉ ngơi.

Sự tình của Cửu Hoàng cũng xong xuôi, y không có gì muốn nói cùng nam nhân, y đứng lên, không chào hỏi liền chuẩn bị đi, nam nhân nhìn bóng lưng của y, nam nhân cảm thấy y thực ôn nhu, cho tới bây giờ cũng sẽ không đối nam nhân như vậy, chính là từ sau lần gặp mặt trước đó, y tựa hồ đã không hề lưu luyến đối nam nhân, trở lại cái loại thái độ lúc ban đầu gặp nhau.

Nam nhân yên lặng đứng lên, đi theo phía sau Cửu Hoàng, chuẩn bị tiễn Cửu Hoàng ra phủ, mới vừa đi tới hành lang ánh sáng hôn ám thì Cửu Hoàng liền dừng bước, nam nhân cũng dừng bước theo.

Hai người đứng ở trên hành lang, ngoại trừ nhiệt tức bên môi cùng tuyết bay lả tả ngoài sân, hết thảy giống như đều bất động……

"Ngươi đi theo ta làm gì?". Cửu Hoàng nhíu mày, y không có tâm tình xoay người nhìn nam nhân, "Giữa chúng ta không có gì cần nói, ngươi đừng lại đi theo ta".

"Ta chỉ là muốn tiễn ngươi xuất môn (đi ra, ra ngoài), không có gì khác……". Khóe mắt nam nhân có chút bất đắc dĩ, hắn cảm giác được Cửu Hoàng tựa hồ ngẩn người, bên môi nam nhân thở ra đám sương lờ mờ, thở dài không dấu vết. "Ngươi không cần đề phòng ta như vậy, ta không có ý tứ khác, ngươi cũng không cần loạn nghĩ". Từ trước đến nay nam nhân đều thực khách khí, thực lễ độ.

Tuy rằng nói ra lời nói không được nho nhã, nhưng từ trước đến nay ngôn hành (lời nói và việc làm) của hắn đều thực ổn trọng, sẽ không mạo phạm người khác.

"Không cần, ta sẽ tự mình đi". Cửu Hoàng cự tuyệt nam nhân, tựa hồ không muốn ở lại nơi này lâu.

"Ngươi xem phong thư đó chưa?". Nam nhân do dự hỏi ra khỏi miệng, hắn đi mấy bước về phía trước, đi tới bên người Cửu Hoàng, thấy Cửu Hoàng không có trả lời thì hắn lại nhắc lại 1 lần nữa, "Phong thư ta gởi cho ngươi, ngươi xem chưa?".

Trong con ngươi biếng nhác của Cửu Hoàng lộ ra vài phần không kiên nhẫn, y lên tiếng trả lời nam nhân: "Ta xem". Y nói xong liền nhíu mày, ánh mắt không kiên nhẫn kia tựa hồ muốn nam nhân tránh ra.

"Ân, vậy là tốt rồi". Nam nhân nói xong liền nhường đường.

Cửu Hoàng đi mấy bước rồi, tựa hồ nhớ tới cái gì, y quay đầu gọi nam nhân 1 tiếng, nam nhân ngước mắt lên nhìn chăm chú về phía y, lại nghe tới y lên tiếng nói: "Ta không nghĩ tới ngươi chán ghét ta như vậy,

nhưng mà cũng tốt, để ta sớm biết 1 chút, ta sẽ không lại ôm hy vọng đối ngươi, trong thư của ngươi đã viết thật sự rõ ràng, ngươi nghĩ muốn đoạn tuyệt quan hệ cùng ta, được, ta thành toàn ngươi".

Thanh âm của Cửu Hoàng vừa kéo dài lại chậm……

Kỳ thật nam nhân căn bản không biết trên thư viết cái gì, bởi vì phong thư này là Mạt Đồng viết, cũng là Mạt Đồng gởi đi, nghe được Cửu Hoàng nói bốn chữ "Đoạn tuyệt quan hệ" thì hắn lập tức đã hiểu, ngữ khí trong phong thư này của Mạt Đồng khẳng định viết tới rất bất thiện (xấu xa, ko tốt), hắn cũng không hảo mở miệng hỏi Cửu Hoàng nội dung viết trên thư này.

"Ta tiễn ngươi đi ra ngoài". Nam nhân hảo ý (tốt bụng, long tốt, thiện chí).

"Không cần". Cửu Hoàng cự tuyệt.

Buổi tối hôm nay nam nhân suy nghĩ thật lâu, lăn qua lộn lại liền cảm thấy Cửu Hoàng khẳng định đã xem phong thư mà Mạt Đồng gởi đi, cho nên thái độ của Cửu Hoàng ở thời điểm nhìn thấy hắn mới có thể như vậy.

Trên thư kia rốt cuộc viết cái gì…….

Một đêm này, nam nhân mất ngủ.

Sau đó, thời điểm Mạt Đồng từ bên ngoài mang thuốc bổ trở về thì nam nhân cũng có thử hỏi qua Mạt Đồng mấy lần, nhưng tính cảnh giác của y rất cao, mỗi lần thời điểm nam nhân muốn hỏi thấu đáo thì y đều hàm hàm hồ hồ ôm nam nhân hôn tới hôn lui, nam nhân lại trì độn cũng biết trong đó khẳng định có vấn đề, nam nhân cũng biết y không muốn nói, cho dù nam nhân lại bức bách y như thế nào thì y cũng sẽ không nói, tới cuối cùng nam nhân dứt khoát không hỏi nữa.

242. Chương 242

Mà sự tình Hồ Lục Nương vào ở Tích phủ thì nam nhân cũng không chút nào giấu diếm nói cho Mạt Đồng cùng Phật Hàng, hắn cũng không để ý phản đối của hai người, hắn đã sớm làm tốt quyết định.

"Liễu phu nhân là khách nhân của Trương phủ, hy vọng các ngươi đừng xằng bậy". Nam nhân cũng liền "nhắc nhở" bọn họ 2 câu, liền mặc kệ Phật Hàng cùng Mạt Đồng tự do ra vào Trương phủ, nhưng là không thể tùy tiện đi Đông viện nơi Liễu phu nhân ở.

"Ta chỉ có hứng thú đối với ngươi, ngươi có thể yên tâm, ta sẽ không bị người câu dẫn mất". Mạt Đồng ôm nam nhân, ngồi ở trên ghế, giỡ trò với nam nhân mới trở về từ trà phô.

"Có người". Nam nhân hất bay cái tay của Mạt Đồng đang sờ chân hắn, quay đầu nhìn thoáng qua Phật Hàng ngồi ở bên cạnh, "Ngươi dọn tới Bắc Uyển ở được không?".

Bắc Uyển là nơi nam nhân ở, bởi vì hiện tại Phật Hàng ở Đông viện, nam nhân cảm thấy không tiện lắm, Hồ Lục Nương là 1 nữ nhân……..

Phật Hàng lắc đầu,

"Vì sao?". Nam nhân đứng lên, đi tới bên người Phật Hàng, có chút khó xử, "Nếu không thì như thế này đi, bắt đầu từ hôm nay ngươi sẽ ở phân đà của Tà Đế cung, như vậy khá thuận tiện".

Phật Hàng lắc đầu.

"Vậy ngươi cảm thấy cần phải như thế nào?". Nam nhân trực tiếp hỏi Phật Hàng.

Mạt Đồng không lên tiếng, chính là ở bên cạnh nhìn hai người cò kè mặc cả, Phật Hàng cũng sảng khoái nói ra điều kiện: "Ngươi đáp ứng ngô 1 việc thì ngô liền làm theo phân phó của ngươi".

"Nếu ta không đáp ứng?". Nam nhân hạ giọng hỏi Phật Hàng.

"Nếu không đáp ứng thì ngô tiếp tục ở Đông Uyển, thỉnh thoảng tìm Liễu phu nhân tâm sự, ngô nghĩ hẳn là không sao cả". Phật Hàng chỉnh lý y phục sửa một chút, chuẩn bị trở về phòng ngủ.

Nam nhân túm lấy áo cà sa màu bạc của Phật Hàng, nghĩ nghĩ, vẫn là gật gật đầu: "Được, đáp ứng ngươi, chờ sau khi ngươi nghĩ tốt muốn chuyện gì thì lại nói cho ta biết".

Phật Hàng gật đầu, trực tiếp đi Tây Uyển.

Mạt Đồng ôm nam nhân, y không ngại giữa Phật Hàng cùng nam nhân có hiệp nghị (thỏa thuận), y hôn môi của nam nhân, ôm nam nhân trở về phòng, thời gian cả đêm đều là của y, nam nhân bị gây sức ép tới không ngủ cả đêm, ngày hôm sau còn dư thừa tinh lực mang Hồ Lục Nương đi dạo ở trong thành vài vòng, xem địa phương thần miếu cùng nhân văn phong thổ 1 chút.

Nam nhân nhận thấy thời điểm Hồ Lục Nương đi tới thần miếu thì rõ ràng không ngẩng đầu lên nổi, chỉ có yêu nghiệt yêu khí rất nặng đi tới địa phương này mới không dám ngẩng đầu.

Chứng minh công lực nữ yêu này thâm hậu, kỳ thật nam nhân không quá thích giao lưu cùng yêu nghiệt, nếu không phải nữ nhân này là thê tử của đồ đệ hắn thì hắn căn bản sẽ không đáp ứng cho nàng ở lại.

Tới thời điểm quay về Trương phủ thì hai người gặp Cửu Hoàng ở trên đường, mà phố này chính là hoa phố

nổi danh của Biên thành, nam nhân nhìn thấy Cửu Hoàng vào hoa lâu.

"Tích sư thúc, ngươi có mệt hay không, chúng ta đi vào ngồi nghỉ được không?". Hồ Lục Nương nhẹ nhàng chỉ chỉ chỗ hoa lâu Cửu Hoàng vừa mới đi vào, nam nhân biết nữ nhân này không nhìn thấy Cửu Hoàng.

"Liễu phu nhân, loại địa phương này không thích hợp nữ nhân đi, chúng ta vẫn là tìm gian khách *** nghỉ ngơi".

"Có sao đâu, Tích sư thúc thật là bảo thủ". Hồ Lục Nương nở nụ cười, khuôn mặt tuyệt diễm vô song kia có chút câu hồn, nam nhân có chút hoa mắt, "Tích sư thúc, ngươi thật sự là không biết nói đùa, chúng ta chính là đi vào uống trà mà thôi, không sợ bị người nói".

Nam nhân vẫn là đi vào.

Nếu nữ nhân này đều không sợ thì hắn còn cần kiêng kị chứ, chính là cảm thấy được có chút thực có lỗi với đồ đệ của chính mình vì mang nàng ta tới loại địa phương này, hơn nữa Hồ Lục Nương còn bảo tú bà tìm vài vị cô nương xinh đẹp tới cho nam nhân, Lục Hồ Nương vừa mới tđi vào hoa lâu liền hấp dẫn không ít khách nhân chú ý, nam nhân còn thay nàng cản vài vị khách nhân tiến đến kính rượu.

"Tích sư thúc, ta nghe phu quân ta nói hiện tại bên người ngươi không có nữ nhân, đêm nay ngươi liền hảo hảo hưởng thụ, 1 lát nữa ta tự trở về là được". Hồ Lục Nương suy nghĩ thật đúng là chu đáo.

Đáng tiếc nam nhân không thích bị nhiều nữ nhân đồng thời hầu hạ như vậy……

"Không cần". Nam nhân uyển cự. Hắn không muốn qua đêm ở trong này.

"Tích gia, vị Mạt công tử quý phủ ngươi lâu rồi chưa có tới nơi này của chúng ta, trước kia thời điểm a Cầm ở đây, y chính là thường xuyên tới". Cô nương nùng trang diễm mạt (trang điểm đậm diêm dúa) tự rót rượu cho nam nhân.

"Đúng vậy, chúng ta đều nhớ y, lúc trước y ra tay rất xa hoa, thường xuyên mời toàn trường". Một nữ nhân dán lên nam nhân, đôi môi nóng cháy kia dán bên tai của nam nhân.

Nam nhân thường thường trả lời các cô nương này mấy câu, hắn nhìn chằm chằm trên lầu, bởi vì vừa rồi hắn nhìn thấy Cửu Hoàng đi lên đó, hơn nữa vẫn chưa đi xuống, hắn cảm thấy cần phải đi lên chào hỏi, liền đứng dậy đi lên lầu.

Nam nhân mới vừa lên lầu, liền nhìn thấy Cửu Hoàng, Cửu Hoàng ngồi 1 mình ở vị trí cạnh cửa sổ, bộ dáng tựa hồ đang đợi người, nam nhân có chút do dự nhưng vẫn đi qua.

"Không ngại ta ngồi xuống chứ?". Nam nhân mở miệng, hắn rất lễ độ, con ngươi ôn nhuận hàm chứa tiếu ý,

"Vừa rồi ta nhìn thấy ngươi đi lên, cho nên lại đây chào hỏi".

"Ngươi cũng tới loại địa phương này?". Cửu Hoàng thần thái biếng nhác nhìn chăm chú vào vẻ mặt ôn hòa của nam nhân, cũng không có mời nam nhân ngồi xuống.

"Ta bồi người khác tới đây, chờ 1 lát liền đi". Ngữ khí của nam nhân thực hiền lành, hắn cũng không có ý tứ ngồi xuống, nhìn thấy Cửu Hoàng tựa hồ không muốn nói nhiều với hắn, hắn cũng sẽ không lại tự làm mất mặt, chính là sau khi thấp giọng cáo từ (tạm biệt) liền chuẩn bị xuống lầu.

Lúc này.

Dưới lầu tú bà dẫn một vị cô nương không có trang điểm gì lên lầu. Cô nương kia mặc bố y (đồ = vải thô), vẻ mặt có chút bất an không ngừng siết tay, nam nhân lập tức biết cô nương này là Cửu Hoàng mua tới dùng.

Cô nương kia đi lướt qua nam nhân, nam nhân rủ mắt, che lại thần sắc phức tạp trong mắt, hắn chậm rãi xuống lầu, lại bị tiểu tư (gã sai vặt) vội vội vàng vàng chạy lên lầu đụng phải một chút, hắn một cước đạp khoảng không, té 1 cái.

243. Chương 243

Một cái ngã của nam nhân phát ra động tĩnh cũng không nhỏ, dù sao cũng là một đại nam nhân, tiểu tư kia không ngừng xin lỗi, liền ngay cả Hồ Lục Nương cũng nghe thấy động tĩnh bên này.

"Tích sư thúc, ngươi như thế nào…… Ngươi đứng dậy chậm một chút, ta đỡ ngươi, ngươi cẩn thận". Hồ Lục Nương từ kinh ngạc tới lo lắng, nàng tiến lên đỡ nam nhân dậy, cặp tuyết lê (ngực) tuyết trắng kia lúc ẩn lúc hiện ngay tại trước mắt nam nhân, khiến cho nam nhân quả thực có chút xấu hổ.

"Ta không sao, vừa rồi không chú ý, đạp khoảng không". Thật ra nam nhân không sao, hắn đứng lên, phủi phủi tro bụi trên người, nhưng mới vừa ngẩng đầu liền phát hiện Cửu Hoàng đứng ở đầu cầu thang.

Cửu Hoàng chậm rãi đi xuống dưới, ngữ khí y coi như ôn hòa, mở miệng: "Sao ngươi lại mang Liễu phu nhân tới loại địa phương này? Nếu để Liễu Phong biết được thì người làm sư thúc như ngươi còn có mặt mũi gặp đồ đệ của ngươi sao?". Y không rõ tình huống liền quy hết thảy sai lầm lên trên người nam nhân.

Nam nhân cũng không có phản bác. <!– 300x250 3 –> (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Bởi vì nếu là nữ nhân đứng đắn thì sẽ không tới loại địa phương này……

"Ngươi đừng trách cứ Tích sư thúc, là ta bảo hắn tới nơi này". Hồ Lục Nương có chút thật có lỗi thay nam nhân giải thích, nàng lấy khăn tay ra lau lau bụi bặm dính trên y phục của nam nhân, "Ta thấy sư thúc

ngày thường đều 1 mình, bên người lại không có nữ nhân, khó tránh khỏi sẽ tịch mịch, liền tự chủ trương bảo sư thúc tới nơi này".

Nữ nhân này đang thay nam nhân giải thích.

"Nếu chính hắn không có ý tứ kia, ngươi bảo hắn đi vào thì hắn sẽ đi vào sao?". Trong giọng nói nhu hòa của Cửu Hoàng lộ ra vài phần cường ngạnh, làm cho Hồ Lục Nương cũng không dám nhiều lời nữa. Nam nhân không nói gì.

Nam nhân biết giải thích cũng không làm rõ được, sẽ không cần phải lại giải thích, nếu lúc này hắn giải thích thì ở trong mắt Cửu Hoàng một loại che dấu dối trá, cho nên hắn trầm mặc.

"Mặc kệ hôm nay là ai trong là các ngươi nói muốn tới loại địa phương này, hôm nay liền đi khỏi nơi này đi, các ngươi đều trở về đi". Cửu Hoàng mệt mỏi nhìn chằm chằm Hồ Lục Nương, nói thẳng: "Loại địa phương này không thích hợpnữ tắc nhân gia (chuẩn mực đạo đức của phụ nữ)".

Cửu Hoàng trách cứ Liễu phu nhân, chẳng khác nào đang trách cứ nam nhân, nam nhân cũng nghe ra, tuy rằng ngữ khí Cửu Hoàng ôn hòa nhưng lại lộ ra vài phần vị đạo cảnh cáo.

"Không có lần sau". Làm nam nhân, Tích Duyên gánh vác trách nhiệm lần này, "Là ta bảo Liễu phu nhân bồi ta tới đây, đây là do ta suy nghĩ chưa thấu đáo".

Cửu Hoàng thản nhiên hỏi một câu: "Ngươi còn có thể có hứng thú đối nữ nhân sao?". Thanh âm của y rất thấp, nam nhân lại nghe thấy, sau đó hai người rơi vào trầm mặc.

Hồ Lục Nương thấy bầu không khí xấu hổ liền chủ động đi trước, đi ra bên ngoài chờ nam nhân, mà nam nhân lại bởi vì câu nói kia của Cửu Hoàng mà trở nên rất không tự tại (dễ chịu), hắn đương nhiên là có hứng thú đối nữ nhân, hắn là 1 nam nhân bình thường……

Một lát sau nam nhân mới thấp giọng lẩm bẩm: "Ta thực bình thường".

Cửu Hoàng nghe được câu trả lời của nam nhân liền không có lên tiếng, bởi vì y đã sớm ngửi được trên thân nam nhân có hương khí của nữ nhân, chắc là trước khi tới chào hỏi y thì đã ôm ôm ấp ấp qua cùng nữ nhân, nhưng y cũng không biết là cô nương này hướng trên người nam nhân cọ, mà đều không phải là nam nhân chủ động ôm ấp, hai người đứng ở hành lang, không chỗ nào không có thanh âm khách nhân lui tới tán tỉnh cùng các cô nương.

Nam nhân cũng không muốn tiếp tục ở trong này: "Ta cáo từ trước, ngươi vội việc của ngươi đi". Thời điểm hắn nói lời này liền cảm thấy chính mình thật tức cười, tới hoa lâu ngoại trừ tiêu khiển còn có thể làm cái gì".

"Đứng lại". Cửu Hoàng lên tiếng gọi nam nhân lại.

Nam nhân không đứng lại, nhưng Cửu Hoàng lại kéo nam nhân lại, 2 đại nam nhân đứng mặt đối mặt, bầu không khí giữa hai người trở nên có chút quỷ dị, con ngươi biếng nhác của Cửu Hoàng nhìn chằm chằm nam nhân, bên môi của nam nhân phun ra nhiệt khí nhè nhẹ……..

"Trước không muốn thử lại sao?". Cửu Hoàng hỏi nam nhân.

Nam nhân ngước mắt nhìn Cửu Hoàng, "Thử cái gì?".

Cửu Hoàng có chút thất vọng nhìn chằm chằm nam nhân, nhưng không có nhắc lại sự tình này. Nam nhân vừa định hỏi Cửu Hoàng nói "thử" cái gì, có thể là chỉ cái loại sự tình này, nam nhân đang muốn nói chuyện thì lại bị Cửu Hoàng ngắt lời……..

"Ngươi cầm cái này đi". Cửu Hoàng lấy 1 cái túi gấm từ trong ngực, y kéo tay của nam nhân qua, nhét ở trong lòng bàn tay của nam nhân, "Trên người ngươi có tà khí rất nặng, ăn nó đi".

Cửu Hoàng cho nam nhân chính là tuyết liên, nam nhân biết y có rất nhiều vật này, nam nhân cũng sẽ không có từ chối, sau khi nói lời cảm tạ liền nhận: "Ta không rõ ý tứ của ngươi, ngươi là chán ghét ta hay là không muốn nhìn thấy ta, nếu là không muốn nhìn thấy ta, liền nói thẳng đi, về sau ta tình cờ thấy ngươi thì ta sẽ tận lực tránh đi". Nam nhân nói lời trong lòng mình.

Cửu Hoàng giống như nghe 1 chuyện cười, thần sắc nơi đáy mắt ôn nhu của y đang không ngừng tụ tán (tụ lại rồi tan ra): "Lúc trước là ngươi nói không muốn gặp ta, bảo ta sau này gặp ngươi thì làm như không quen biết, để tránh tạo thành khốn nhiễu (phiền hà, rắc rối, phức tạp) cho ngươi cùng ái nhân của ngươi".

Trong đầu nam nhân nhất thời ong ong, hắn khi nào thì nói qua lời nói như vậy chứ, căn bản là không nhớ rõ.

Nam nhân nhìn thấy Cửu Hoàng lên lầu thì hắn cũng một mình rời đi hoa lâu, bên ngoài hạ tuyết, không khí lạnh lẽo ẩm ướt có chút gay mũi, trên đường hồi phủ thì Hồ Lục Nương đều nhận lỗi với nam nhân.

"Ngươi không cần khách khí như vậy, chuyện hôm nay là do ta chưa nghĩ chu toàn, nếu làm hỏng thanh danh của ngươi thì vậy liền không tốt". Nam nhân nghĩ nghĩ, Cửu Hoàng nói đúng, hắn vốn sư thúc, sao có thể mang thê tử của đồ đệ tới nơi yên hoa như vậy.

Bởi vì Hồ Lục Nương lớn lên xinh đẹp, vóc người lại đẹp, nam nhân không dám nhìn lâu phụ nhân mĩ lệ yêu mị này, sợ sinh tâm ma, tuy rằng nam nhân thực chiếu cố Hồ Lục Nương, nhưng trong lòng không có tà niệm.

Ngày hôm đó sau khi nam nhân bận việc xong thì cùng lão bản hoa phố đặt hàng lá trà đi Ngọc Tuyền viện ngâm tắm, nam nhân mặc nội sam ngồi ở dưới tàng cây hàn mai bên cạnh ao ôn tuyền, lão bản hoa phố vừa tới liền đi phòng trong cộng dục (cùng tắm) cùng lão bản nương của Ngọc Tuyền viện, nam nhân có chút đau đầu, nhưng dù sao vẫn đàm thành (đàm phán thành công) một bút sinh ý.

Lúc này, nam nhân nghe được tiếng nước truyền tới từ phía sau…….

244. Chương 244

Vào đêm.

Bốn phía thực im lặng, thanh âm nước chảy cũng phá lệ rõ ràng, bụi hoa bao quanh ở bờ ao ôn tuyền, chỉ có mấy ngọn đèn ***g u lãnh chiếu sáng bên cạnh ao, nhiệt khí bốc lên trong ôn tuyền có chút hoa mắt, nam nhân đứng lên, kéo y phục, vừa mới xoay người, liền nhìn thấy thân ảnh quen thuộc trong ao ôn tuyền ở phía sau…….

Tiếng nước chảy tinh tế kia phá lệ trong trẻo dưới sự sự yên lặng của thôn quê.

Ánh sáng chỗ đó phi thường mù mờ, đèn ***g treo trên thân cây bên cạnh ao đã sớm tắt, nhưng đôi mắt của nam nhân đã thích ứng bóng tối, thấy rõ ràng hai người trong ao.

Trong ao kia. <!– 300x250 3 –> (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Cửu Hoàng đang nắm cằm của 1 vị cô nương, làm bộ muốn hôn, nam nhân còn nhớ rõ vị cô nương kia chính là vị mà hắn nhìn thấy ở trong hoa lâu mấy ngày trước, cô nương mà Cửu Hoàng mua tới……

Nam nhân thấy 1 màn như vậy thì toàn thân cứng ngắc sửng sờ ở tại chỗ, giống như bị sét đánh trúng, khiến cho hắn cảm thấy trong đầu trống rỗng, trơ mắt nhìn Cửu Hoàng hôn cô nương kia, hắn ma xui quỷ khiến ho khan một tiếng thật to (thúc ghen rùi).

Động tĩnh của nam nhân làm ra lập tức liền cắt ngang việc của Cửu Hoàng, Cửu Hoàng thiếu chút nữa liền đụng tới môi của cô nương kia, nam nhân nhìn thấy Cửu Hòang quăng ánh mắt biếng nhác liếc hắn, thần sắc trong con ngươi của Cửu Hoàng hiện lên vài phần bất mãn, tựa hồ không nghĩ tới hắn sẽ xuất hiện lúc này, mà cô nương kia lại bất an tránh ở phía sau của Cửu Hoàng.

Đầu vai cô nương kia nửa lộ ra, nam nhân nhìn qua chỗ khác, thản nhiên nói: “Quấy rầy rồi”. Nam nhân vừa rồi vốn có thể xoay người bước đi, nhưng mà hai chân của hắn không cách nào nhúc nhích, liền giống hiện giờ cũng vậy. Nam nhân không thể không thừa nhận, lực ảnh hưởng của Cửu Hoàng sâu đậm đối hắn, nhìn tới loại tình huống này thì hắn thật sự không có cách nào làm bộ cái gì cũng chưa thấy rồi lãnh tĩnh lại…….

Cửu Hoàng tựa hồ mất hưng trí, cô nương kia cũng bởi vì quấy rầy của nam nhân mà trở nên sợ hãi, y quay đầu nới mấy câu bên tai cô nương kia, cô nương kia liền vội vội vàng vàng đứng dậy rời đi, cả quá trình nam nhân đều rủ mắt, nam nhân thậm chí không muốn nhìn bộ dáng thân mật của 2 người, hắn thật sự……. không có biện pháp……

Sau khi cô nương kia rời đi thì Cửu Hoàng mới mở miệng: “Lại là ngươi”. Y miễn cưỡng tựa vào bên cạnh

ao, vươn ngón tay nhẹ đẩy tóc bạc dính vào sườn mặt……

Động tác của Cửu Hoàng rất chậm, ngữ khí coi như ôn nhu, chính là trong con ngươi kia lộ ra vài phần không kiên nhẫn.

"Ta tới đàm sinh ý". Nam nhân giải thích mục đích tới đây, hắn ngước mắt nhìn về phía Cửu Hoàng, phát hiện lúc này Cửu Hoàng đang cầm nội sam đi lên bờ, y sam của Cửu Hoàng rộng mở, trên người còn vương bọt nước thật nhỏ, y sam rộng mở kia, dưới quang mang của ánh trăng mông lung trong trẻo nhưng lạnh lùng kia bao phủ Cửu Hoàng, dung mạo của Cửu Hoàng, thân hình của Cửu Hoàng, theo bước chân tới gần đều trở nên dị thường rõ ràng.

Nam nhân đứng bất động ở tại chỗ, cho tới khi cảm giác được hơi thở của Cửu Hoàng tới gần thì hắn mới chậm rãi lùi 2 bước, nghĩ muốn duy trì khoảng cách, nhưng Cửu Hoàng lại đang từng bước tới gần……

"Ngươi bảo ta làm bộ như không biết ngươi, chính là hiện giờ ngươi lại nơi chốn phá hư chuyện tốt của ta". Cửu Hoàng có chút bất mãn nhìn vẻ mặt ôn hòa của nam nhân, y liếc mắt ngắm bên chân của nam nhân một cái, thêm mấy bước sẽ rơi vào trong ao, nhưng y không có nhắc nhở nam nhân.

Nam nhân tiếp tục lùi: "Ta không có". Hắn không muốn thừa nhận.

"Vậy vừa rồi vì sao ngươi phá ngang ta, nếu ngươi nhớ rõ thì nên biết kì động dục của ta tới rồi". Cửu Hoàng ý vị thâm trường nhìn chăm chú vào nam nhân, y bức nam nhân tới trong nước.

Nam nhân nhìn Cửu Hoàng: "Không phải ngươi mua một vị cô nương sao?".

Cửu Hoàng nhưng thật ra thản nhiên gật đầu, hơn nữa không e dè nói: "Chúng ta vừa rồi đang muốn ***, ngươi liền tới". Y thực thản nhiên nói với nam nhân, y cùng với vị kia cô nương vừa rồi là muốn làm cái gì…….

Giao phối…….

Cả người nam nhân ngâm ở trong nước, y phục đều bị nước ấm làm ướt nhẹp, hiện tại hắn căn bản là không muốn ở tại chỗ này, lời nói của Cửu Hoàng làm cho hắn hiểu rõ, kỳ thật Cửu Hoàng sớm từ bỏ.

Nam nhân nghĩ muốn rời đi, nhưng Cửu Hoàng chắn ở trước mặt hắn, hắn căn bản là đi không được, hàn mai rậm rạp che ánh trăng, thậm chí ngay cả Cửu Hoàng cũng không thấy rõ vẻ mặt lúc này của nam nhân.

Nam nhân cúi đầu, vẻ mặt có chút phức tạp: "Thực xin lỗi, vừa rồi ta cũng không phải cố ý muốn cắt ngang các ngươi, ta chỉ muốn……". Hắn có chút không nói ra được, yết hầu có chút siết lại, hắn sắp không tìm thấy thanh âm của chính mình.

Cửu Hoàng tựa hồ cũng không sốt ruột, y vươn tay đẩy đóa hoa trên mặt nước ra, nhìn đến thân thể rắn chắc chắc nịch của nam nhân dưới làn nước mỏng kia, cùng với màu da mê người kia của nam nhân……..

Bọt nước nhẹ nhàng bập bềnh, thong thả vỗ lên thân thể của nam nhân.

"Ngươi không biết là ngươi cản trở ta sao?". Thanh âm của Cửu Hoàng thực ôn hòa, nhưng lại đâm bị thương tim của nam nhân.

Nam nhân xấu hổ ngước mắt lên, muốn dùng tươi cười che dấu hỗn loạn trong mắt cùng thấp ý của khóe mắt, hắn vội vàng giải thích: "Không nghĩ tới sẽ tạo thành phiền toái lớn như vậy với ngươi, ta chỉ có chút bất ngờ khi nhìn đến cái loại trường hợp thôi.". Hắn thành thật nói ra suy nghĩ từ tận đáy lòng.

Nam nhân thẳng thắn khiến cho đáy mắt biếng nhác của Cửu Hoàng hiện lên vài tia kinh ngạc, nam nhân cúi đầu nên nhìn không thấy bên môi Cửu Hoàng hàm chứa tiếu ý.

"Ngươi ghen?". Cửu Hoàng kéo dài thanh âm, y dán sát vào nam nhân, muốn nhìn một chút biểu tình của nam nhân, y nhìn tới hốc mắt của nam nhân có chút phiếm hồng, nam nhân nghĩ muốn giấu cũng không giấu được.

"Không……". Nam nhân lắc đầu, "Vừa rồi là hiểu lầm, ta cũng không muốn quấy nhiễu các ngươi, nếu ngươi cho rằng ta cản trở ngươi thì ta có thể giải thích với ngươi cùng vị cô nương kia, như vậy có thể chứ?".

"Không thể". Cửu Hoàng biếng nhác giơ tay, nâng cằm của nam nhân lên, làm cho nam nhân hai mắt phiếm hồng nhìn chăm chú vào y, ánh mắt hai người giao triền cùng một chỗ, bình tĩnh trong mắt của nam nhân đã sớm không hề bình tĩnh.

"Ta phải đi về, quý phủ còn có việc". Nam nhân nghĩ muốn bước qua Cửu Hoàng, nhưng vào lúc này Cửu Hoàng lại giơ tay để ở bên cạnh ao, vây nam nhân giữa song chưởng……

Nam nhân cảm giác được Cửu Hoàng tới gần hắn, hắn sớm thối lui tới tình cảnh không có đường lui, tấm lưng của hắn để tại bên cạnh ao lạnh như băng phủ đầy cánh hoa hàn mai tàn lụi.

Đóa hoa trôi nổi trên mặt nước che hờ tình huống dưới nước, nam nhân ngước mắt nhìn Cửu Hoàng, hắn muốn Cửu Hoàng tránh ra nhưng tựa hồ không có nửa điểm hiệu quả, Cửu Hoàng chắn ở trước mặt hắn, Cửu Hoàng không có chút ý tứ thoái nhượng (nhường đường, nhượng bộ), cả người hắn đều rơi vào trong song chưởng của Cửu Hoàng, hắn có loại ảo giác mãnh liệt bị Cửu Hoàng ôm…….

"Tránh ra".

"Ta có nói, ngươi có thể đi sao?". Cửu Hoàng không cho nam nhân đi.

Nam nhân thấp giọng nói: “Ta biết giữa chúng ta có thể có chút hiểu lầm, nhưng xin ngươi ít nhất cho ta giữ lại phân tôn nghiêm”. Để hắn ít nhất cảm giác được người tôn trọng.

“Ngươi muốn tôn nghiêm thì ta chưa cho ngươi sao?”. Cửu Hoàng nhìn chằm chằm nam nhân, ngữ khí của y không chút hoang mang, con ngươi mang theo ủ rũ kia nhẹ nhàng chớp chớp, lạnh nhạt nói: “Là ta chưa cho ngươi, hay là căn bản là không hiếm lạ việc ta đối tốt với ngươi?”.

Cửu Hoàng ý vị thâm trường hỏi nam nhân, ngón tay thon dài của y để bên cạnh ao, có bọt nước chảy xuống từ đầu ngón tay của y.

“Có ý gì?”. Nam nhân ổn định tâm trạng, ngẩng mặt đối diện Cửu Hoàng.

“Ngươi cho rằng ta là có ý gì thì chính là ý đó”. Cửu Hoàng không có tránh ra, lại còn tiếp tục hỏi nam nhân, “Ta bảo hộ ngươi như vậy, ngươi nói đi thì đi, liền cho ta 1 phong thư ly biệt, bảo ta về sau thấy ngươi liền coi như thấy người xa lạ, vậy ngươi cảm thấy hiện giờ ta nên đối đãi ngươi như thế nào?”. Y sam của y rộng mở, bọt nước tinh tế kia từ cổ chảy xuống trong ngực.

Nam nhân thấp giọng nói: “Phong thư này không phải ta viết”. Thanh âm của hắn trầm thấp lại trầm ổn, tại trong ôn tuyền trần ngập hơi nước này có vẻ tràn ngập từ tính, hấp dẫn.

Hai tay của Cửu Hoàng xoa thắt lưng mềm dẻo của nam nhân: “Ta đương nhiên biết không phải ngươi viết, nếu không phải ngươi đồng ý thì Mạt Đồng cũng sẽ không viết, ngươi đã sớm biết được nội dung trên thư”.

“Ta không biết nội dung”. Nam nhân phản bác.

Nam nhân căn bản là không biết Mạt Đồng viết cái gì, chỉ biết là Mạt Đồng có gởi thư nói rõ tình huống cho Cửu Hoàng.

“Ngươi cảm thấy ta không cường bằng Mạt Đồng sao?”. Thanh âm của Cửu Hoàng nhu hòa, nhưng ngữ khí lại lộ ra vài phần nguy hiểm, “Hay là nói, ngươi cảm thấy ta đối với ngươi không đủ chân thành, không đủ quan tâm?”.

Nam nhân lắc đầu.

Bỏ đi, đều là quá khứ, nam nhân căn bản là không muốn nhắc lại.

Tiếng chất vấn của Cửu Hoàng vang lên trong lỗ tai của nam nhân, nam nhân đều chỉ là lắc đầu, nam nhân biết nếu hắn mở miệng nói chuyện thì sự tình sẽ trở nên càng ngày càng không xong, hắn vô pháp giải thích.

Hắn nói như thế nào, đều là sai……

“Ta bất quá chỉ phải đi Thanh Sơn một chuyến, ngươi liền đi theo nam nhân khác, thời điểm ngươi cùng Mạt Đồng trên giường, rốt cuộc có hay không nghĩ tới cảm thụ của ta?”. Cửu Hoàng vừa bất mãn chất vấn vừa che dấu thần sắc trong mắt.

Nam nhân rối loạn, trả lời Cửu Hoàng: “Ngươi đi Thanh Sơn, vừa đi chính là mấy tháng, đây thực rõ ràng là muốn đuổi ta đi, không có Mạt Đồng thì tự ta cũng sẽ rời khỏi biệt viện”.

“Vì sao?”.

“Ta không muốn lưu lạc tới cái loại tình trạng bị chủ nhân đuổi đi”. Nam nhân nhắm mắt lại, nói ra nỗi đau trong lòng, “Ta chỉ nghĩ muốn lưu một chút tôn nghiêm cho chính mình mà thôi……”.

“……”

“Hiện nay ngươi hiểu rõ chưa, ta cho rằng khi ngươi nhận được thư thì sẽ thật cao hứng”. Thần sắc nam nhân dao động nói ra lời tận đáy lòng, hắn đang ngả bài cùng Cửu Hoàng, “Lúc trước ta không nên để Xích Luyện vào ở biệt viện, ta biết ngươi mất hứng, ta liền nghĩ tẫn biện pháp tiễn y rời đi……”. Hắn nghẹn ngào lên, nhưng đáy mắt hắn ngoại trừ phiếm hồng ra cùng bi thương rất nhỏ, thậm chí khô khốc tới tìm không thấy một giọt nước mắt, chính là thản nhiên ướt át.

Cửu Hoàng cũng biết nam nhân đang cố kìm nén, nhưng nghe tới nam nhân nhắc tới Xích Luyện thì cơn tức của y tái sinh: “Nhưng mà ngươi vẫn là ở biệt viện của ta lại cùng nam nhân khác làm cái loại chuyện này”.

Nam nhân không phủ nhận: “Ngươi cảm thấy ta thực bẩn, có đúng không?”. Hắn tự giễu nở nụ cười, nhưng mà nếu hắn không làm như vậy thì Xích Luyện căn bản là sẽ không dễ dàng rời đi như vậy.

Nam nhân không có lựa chọn nào khác.

Cửu Hoàng không có thừa nhận, cũng không có phủ nhận.

“Cũng đúng, người giống ta như vậy, không sạch sẽ như vậy, như thế nào còn hy vọng xa vời ngươi liếc mắt nhìn ta nhiều một cái”. Nam nhân bất chấp tất cả, hắn cất cao âm lượng. “Nếu ta là ngươi, ta cũng thấy một người nam nhân như vậy rất bẩn. Ta cũng sẽ không lưu 1 nam nhân như vậy tại bên người, cho nên ta đều có thể lý giải suy nghĩ của ngươi”.

Nam nhân cảm thấy thực rất có lỗi, hắn đích xác cũng không nói rõ được, hắn chính là không muốn bị vứt bỏ lần nữa mà thôi, cũng không muốn Cửu Hoàng tự mình đuổi hắn đi, hắn biết nếu gặp phải cái loại tình huống này thì chính hắn khẳng định sẽ chịu không nổi mà hỏng mất.

Nam nhân nhìn thấy trong con ngươi từ trước đến nay đều biếng nhác bình tĩnh của Cửu Hoàng nổi lên vài tia tức giận phức tạp, hắn nghĩ muốn chạy nhưng lại bị Cửu Hoàng ôm sát, Cửu Hoàng căn bản là không

cho hắn đi.

"Ta còn có việc". Nam nhân nôn nóng.

Cửu Hoàng nắm cánh tay nam nhân, nhận thấy nam nhân nhíu mày, tựa hồ làm đau nam nhân thì y liền nới lỏng: "Mạt Đồng đi quỷ lâm, không ở quý phủ ngươi, ngươi còn có thể có chuyện gì?". Hơi thở ôn nhu của y phun ở bên môi của nam nhân, tuy rằng ngữ khí y bình thản nhưng đáy mắt biếng nhác lại lộ ra nguy hiểm ẩn ẩn.

"……"

"Lúc trước ta đi Thanh Sơn, còn không phải là vì giúp đồ đệ ngươi". Trong mắt Cửu Hoàng có tức giận, y đặt nam nhân ở cạnh ao, ngữ khí nói chuyện của y vẫn là biếng nhác như vậy,: Hơn nữa, ta cũng không có ghét bỏ ngươi".

Lời của Cửu Hoàng đích thật là lời thật lòng, y chính là tức giận, nam nhân không rên một tiếng bước đi, hơn nữa nam nhân dĩ nhiên lại ôm loại ý tưởng này, y cũng không có loại loại ý tứ này, nếu không phải Liễu Phong là bằng hữu của y, hơn nữa lại là đồ đệ của nam nhân, y mới sẽ không đi quản nhàn sự của Thanh Sơn, tuy rằng nhận thức Liễu Phong lâu hơn so với nam nhân, nhưng ở trong lòng y thì nam nhân mới là quan trọng nhất, Liễu Phong bất quá cũng chỉ là bằng hữu mà thôi, y vì bằng hữu, y đi hỗ trợ cũng là không có gì đáng trách, nhưng lại làm cho nam nhân hiểu lầm.

Lúc trước thời điểm Liễu Phong thành thân, Cửu Hoàng nhìn thấy nam nhân cùng một chỗ với Mạt Đồng, y rất muốn đi lên nói chuyện cùng nam nhân, thậm chí là chất vấn, chính là nhìn đến Mạt Đồng thân mật như vậy cùng nam nhân thì y chỉ cảm thấy thực tức cười……..

245. Chương 245

Cửu Hoàng chưa từng có bị người vứt bỏ qua, nam nhân lại để Mạt Đồng gởi cho y 1 phong thư biệt ly, lúc ấy y xem thư xong thì sửng sốt rất lâu, thời điểm trở lại biệt viện, lại không có nhìn thấy nam nhân, lúc ấy tâm tình của y cũng là lo lắng trước nay chưa từng có, y chưa từng có cảm giác như vậy, cho dù là phương Bắc xảy ra đại sự thì từ trước đến nay y đều là trấn định trở về xử lý, chính là ở thời điểm nên đối đãi nam nhân như thế nào thì y lại cảm thấy được chưa từng có khó giải quyết như vậy.

Cửu Hoàng nghĩ muốn hảo hảo đối đãi nam nhân, những lời y nói với nam nhân thì cũng đều là chân tâm, y chưa từng có ý tứ nghĩ muốn đuổi nam nhân đi, có lẽ là y làm chưa tốt, cho nên mới làm cho nam nhân hiểu lầm.

Có lẽ là nam nhân từng trải qua chuyện gì đó rồi cho nên mới có loại giác ngộ này.

Nhưng hiện giờ nam nhân ngay tại trước mắt y, nhưng lại một bộ bộ dáng y sam bất chỉnh (lộn xộn) mê

người, y chưa bao giờ nghĩ tới sẽ gặp nam nhân tại loại tình huống này, thời điểm trước khi gặp nam nhân thì Cửu Hoàng cũng là phi thường có kinh nghiệm, nhưng y cũng không có biểu hiện ở trên mặt. Ngược lại là nam nhân vẻ mặt khiếp sợ theo dõi y, lại một bộ bộ dáng sắp khóc.

Có lẽ nam nhân cũng không biết được, bộ dáng lúc đó của chính mình ở trong mắt Cửu Hoàng là cỡ nào mê người, cái loại vẻ mặt yếu ớt này, xuất hiện ở trên mặt từ trước đến nay đều bình tĩnh thành thục của nam nhân, cái loại cảm giác rung động này, đẹp tới mức khó có thể hình dung, tuy rằng Cửu Hoàng hơi đau lòng đối với điểm này, nhưng vẻ mặt khi đó của nam nhân, đều lưu tại trong trí nhớ của Cửu Hoàng.

Cửu Hoàng thậm chí cảm thấy nam nhân đều không phải là tuyệt tình như vậy đối y…….

Hai tay của Cửu Hoàng từ thắt lưng của nam nhân, thong thả trượt tới phía sau lưng của nam nhân, chậm rãi nhẹ vỗ về thân thể mềm dẻo của nam nhân, y biết nam nhân có nỗi khổ tâm, y phóng hoãn ngữ khí: "Ta tìm ngươi lâu như vậy, thật vất vả tìm được ngươi, ngươi lại theo người khác đi mất, ngươi có nghĩ tới lúc ấy ta khổ sở bao nhiêu hay không?".

Ánh mắt nhu hòa của Cửu Hoàng nhìn chăm chú vào nam nhân, điều này làm cho nam nhân cảm thấy chính mình không giống như là đang bị thẩm vấn, mà như là Cửu Hoàng đang chứng thực cái gì, nam nhân không nghĩ tới, thái độ Cửu Hoàng đối hắn còn có thể vẫn duy trì khách khí như thế.

Nhưng lời nói của Cửu Hoàng làm nam nhân rơi vào trầm tư, hắn ngước mắt lên, chậm rãi nhìn về phía Cửu Hoàng: "Vậy ngươi có từng nghĩ tới, ta trong biệt viện chờ đợi hỉ khánh (tin vui) của ngươi, ngươi chậm chạp không về, ta vô chung vô kỳ (ko có bất kỳ hứa hẹn nào) chờ đợi, tâm tình của ta lại là như thế nào?".

"……."

"Khi đó Thanh Sơn lũ lụt trước mắt như vậy, ngươi đều không có từng quay về biệt viện, mà là ở lại trên Thanh Sơn". Nam nhân đều nói tình huống lúc đó với Cửu Hoàng, Cửu Hoàng dần dần nhíu mày, nam nhân lại tiếp tục nói, "Khi đó ta một mình một người xuống núi thấy dân chúng khổ sở, ta cũng không phải muốn xen vào việc của người khác, mà là ta sinh tại địa phương này, nơi đó gặp nạn, ta cảm thấy nếu ta có thể giúp đỡ, cho dù là ra một phần lực cũng tốt, ta chờ ngươi thật lâu, ngươi vẫn cũng chưa trở về, ta tự nói với chính mình rằng ngươi có thể có việc còn làm chưa xong, liền một mình xuống núi……".

"Ngươi chính là tại thời điểm đó gặp Mạt Đồng". Cửu Hoàng tựa hồ biết được nam nhân muốn nói gì tiếp theo, nhìn thấy nam nhân chậm rãi gật đầu, y đoán cũng có thể đoán được kế tiếp đã xảy ra.

"……"

"Ngươi thật sự cảm thấy Mạt Đồng tốt hơn ta?". Cửu Hoàng giữ chặt thắt lưng của nam nhân, chậm rãi vuốt ve, "Ta không phải chỉ chậm 1 bước mà tâm của ngươi đều cho y sao?".

"Tâm còn tại nơi này của ta, vĩnh viễn đều là của chính ta, chính là cảm tình của ta đã cho Mạt Đồng,

cũng đã cho ngươi". Y sam ướt át trên người của nam nhân dán tại da thịt, hắn ôn hòa hoàn toàn không có phát giác lúc này thân thể chính mình ẩm ướt dụ hoặc trước mặt Cửu Hoàng sắc mặt từng chút từng chút trở nên khó coi.

Hai người đều trầm mặc, tựa hồ đều cảm thấy không cần thiết lại tiếp tục rối rắm vấn đề này, hai người đều có sai, nhưng cái này liền giống như âm u chú định bên trong, vận mệnh của hai người không thể trốn khỏi.

Cửu Hoàng tiến đến bên môi của nam nhân, lên tiếng thổ lộ tiếng lòng với nam nhân: "Nếu gần đây ngươi không có gặp ta, ta liền *** cùng vị cô nương vừa rồi, ngươi biết định lực của ta không tốt".

Ngón tay y nhẹ vỗ về cổ y sam của nam nhân, nam nhân cũng không có đẩy y ra, chính là nắm chặt vạt áo của chính mình, nhưng ngón tay Cửu Hoàng lại cường ngạnh muốn vặn bung tay nam nhân ra.

Nam nhân có chút nóng nảy, hắn đề cao âm lượng: "Lần trước các ngươi ở hoa lâu, cái gì nên làm cũng đều làm rồi". Hắn nhớ rõ thời điểm lần trước đi lâu, từng nhìn thấy vị cô nương kia.

"Làm thì lại như thế nào?". Cửu Hoàng cố tình biếng nhác nở nụ cười, y không chút khách khí nhìn về phía nam nhân, "Nam nhân bên cạnh ngươi, kỳ thật cũng không ít". Y chính là khí nói, đều không phải là muốn tổn thương nam nhân.

Kỳ thật Cửu Hoàng căn bản là không có làm thành cùng nữ nhân kia, lần trước là nam nhân xuất hiện phá hủy hưng trí của y, làm cho cả buổi tối y đều tư tưởng không tập trung nghĩ tới nam nhân Tích Duyên này.

Cửu Hoàng thậm chí hoài niệm nam nhân ôm y, thanh âm thở dốc tại vành tai của y, đôi mắt ướt át kia, mà lần này lại là nam nhân xuất hiện pá ngang sự tình bọn họ sắp tiến hành……

Kì động dục của Cửu Hoàng tới rồi, nếu không ai hạ hỏa cho y thì y sẽ bị nguy hiểm, trước khi chưa gặp nam nhân thì y đều sẽ mua một ít nữ nhân để y vượt qua thời kì này, chỉ là các nữ nhân này cơ bản không có còn sống, không phải mỗi một 1 phàm nhân đều có thể chịu được hung mãnh khi y động dục, cùng cái loại cuồng loạn không khống chế được này.

Ngoại trừ nam nhân là một cái ngoại lệ, không ai có thể đủ sức chịu được cái loại cách làm khi y động dục, hơn nữa lực kéo dài của y cũng sẽ làm cho các nữ nhân này chịu không nỗi.

Bởi vì y là hùng sư (sư tử đực)…….

"Hiện nay ta nói cái gì đều là dư thừa". Ánh mắt của nam nhân lướt qua đầu vai của Cửu Hoàng, nhìn thấy vị cô nương mà Cửu Hoàng mua bưng 1 bình rượu tới đây, hắn cảm thấy đã tới lúc hắn nên đi rồi.

"Cửu gia, rượu ngươi muốn đã mang tới rồi đây". Cô nương kia khinh thanh tế ngữ (nói nhỏ nhẹ), y sam có chút ướt, y sam hờ khép như ẩn như hiện dưới sương gió, y sam đơn bạc kia gia tăng vài phần tình thú.

“Để xuống đi”. Cửu Hoàng cũng liền nhẹ nhàng lên tiếng, cũng không quay đầu, thẳng thắn nhìn chằm chằm nam nhân, phát hiện nam nhân nhìn chằm chằm cô nương kia thì y có chút mất hứng.

Cô nương kia đặt rượu ở bờ ao, liền đứng ở bên cạnh ao không đi.

Nam nhân khẽ nhíu đầu mày, tầm mắt của hắn bị Cửu Hoàng thành công kéo lại, bởi vì hắn cảm giác được Cửu Hoàng đang vuốt ve thắt lưng của hắn, cả người cả người đều gần hắn, nước ấm ấm áp kia cùng cảm giác da thịt nóng rực, làm cho thân thể mẫn cảm của hắn không tự chủ được mà run lên, hắn nghĩ muốn đẩy Cửu Hoàng ra, nhưng Cửu Hoàng lại nhanh hơn hắn 1 bước, nắm lấy cổ tay hắn.

“Buông tay”. Nam nhân thấp giọng nói: “Có người”.

Cửu Hoàng xoay người nhìn về phía vị cô nương trên bờ ao: “Ngươi đi về trước”. Y nói xong, liền quay đầu nhìn về phía nam nhân, nhìn đến ánh mắt nam nhân phức tạp nhìn chăm chú vào y.

Cô nương kia đi rồi.

Nam nhân nói: “Ta cũng muốn đi trở về”. Đây không biết là lần thứ mấy hắn nói phải đi, đáng tiếc đều không có rời đi được, lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ.

“Không vội, muộn chút ta tiễn ngươi hồi phủ”. Hai tay của Cửu Hoàng trượt về hướng lưng của nam nhân, ái muội nhẹ vỗ về thân thể của nam nhân, cảm giác được nam nhân muốn né tránh thì y dán chặt lên nam nhân, làm cho nam nhân không có đường lui.

Ngô……

Giây tiếp theo, đôi môi của nam nhân đã bị Cửu Hoàng mạnh mẽ lấp kín, hắn ngay cả kinh ngạc cùng giãy dụa đều không có, hắn chính là ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm sườn mặt bị ánh trăng phác họa của Cửu Hoàng, biểu cảm trên mặt của hắn trở nên có chút phức tạp cùng rối rắm, hắn chính là khẽ phát ra tiếng hô hấp rất nhỏ, Cửu Hoàng liền hôn sâu thêm.

Môi của Cửu Hoàng thực nóng, từ trước đến nay y hôn đều thực nhẹ nhàng, nhưng lại ẩn chứa lực lượng làm cho người ta không thể chống cự, nam nhân tính toán nghĩ muốn giãy dụa cũng không giãy dụa được, nam nhân bị y đặt ở bên cạnh ao, hai tay của y gắt gao ôm lưng của nam nhân, nụ hôn này vừa sâu lại ôn nhu, đầu lưỡi hai người dây dưa thật sâu cùng một chỗ, y không ngừng liếm hôn đầu lưỡi ấm áp của nam nhân, nam nhân bị kéo vào trong sự ôn nhu của y, biến thành vừa mềm nhũn lại vô lực, liền ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập……

Cảm giác quen thuộc này khiến cho mi mắt của nam nhân nhẹ nhàng run run, đáy mắt bình tĩnh kia phản xạ anh sáng nhàn nhạt bay bổng của ánh trăng, trong sương mù mờ mịt thì đôi mắt của hắn vẫn trong trẻo như thế……

Cửu Hoàng chậm rãi rủ mắt, bóng tối dưới tàng cây bao phủ thần sắc đáy mắt của y, nam nhân rõ ràng cảm giác được tay của y xoa mông của hắn, ái muội đè ép cặp mông của nam nhân, hơi thở của nam nhân nặng nề lại kéo dài, nam nhân chớp mắt, lại không đẩy y ra được, nhưng vẫn bị gắt gao khóa trụ, thân thể nam nhân trở nên càng ngày càng nóng dưới sự âu yếm của hai tay y, nước ấm kia dần dần nóng lên, nam nhân bị y mò tới sắp thở không nổi.

Đầu lưỡi dây dưa, đôi môi quấn quít, tham nhập thật sâu, nhấm nháp tinh tế, nhè nhẹ liếm láp, hơi thở giữa môi thực nóng.

Trên người của nam nhân dính bọt nước, y sam rộng mở, bị Cửu Hoàng cởi từng cái từng cái, y sam nhè nhẹ bập bềnh trên mặt ao, che lại tình hình dưới nước.

Hai người "thẳng thắn thành khẩn gặp lại", nam nhân bị hôn, nhưng hắn muốn giơ tay chụp lấy y sam, chính là bị Cửu Hoàng bắt được cổ tay, hắn muốn tránh thoát, nhưng lại địch không lại.

Nam nhân bị Cửu Hoàng hôn tới không thở được, hắn không giãy dụa còn may, vùng vẫy này ngược lại là đỉnh tới địa phương nóng bỏng giữa hai chân của Cửu Hoàng, nơi đó của Cửu Hoàng đã có phản ứng.

Trong lòng nam nhân âm thầm cảm thấy không tốt rồi.

Nam nhân tùy ý Cửu Hoàng hôn trong chốc lát, nhưng càng hôn càng cảm thấy bất thường, mới đầu Cửu Hoàng coi như ôn nhu ôm hắn, nhưng dần dần càng ôm càng chặt, càng hôn càng sâu, liền ngay cả cơ hội hô hấp cũng không chừa cho hắn, hắn chống cự cũng không có tác dụng, giãy dụa lại càng cọ càng ra lửa, hắn hàm hồ bảo Cửu Hoàng buông hắn ra, Cửu Hoàng cũng không buông ra.

Hai người dây dưa trong chốc lát, Cửu Hoàng mới buông môi của nam nhân ra, nam nhân từng ngụm từng ngụm hô hấp, nhưng hít chưa được 2 hơi lại bị hôn rồi, tới tới lui lui mấy lần, đầu của nam nhân cũng choáng váng, chân cũng mềm nhũn, bên hông cũng bị mò tới tê dại, làm cho nam nhân cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ hít không khí từ miệng của Cửu Hoàng, hít tới cuối cùng biến thành nhiệt tình hôn đáp trả lại……..

"Nhiệt tình như vậy?". Cửu Hoàng rời khỏi đôi môi bị hôn tới ửng đỏ của nam nhân, nhìn thấy nam nhân đang thở dốc thì y dán lên thân thể của nam nhân, xoa xoa mông của nam nhân, "Ngươi cái dạng này, ta sẽ nhịn không được".

Nam nhân lau bọt nước trên mặt một chút, hắn vừa thở phì phò vừa giơ tay ngăn Cửu Hoàng: "Ngươi ngàn vạn lần phải nhịn xuống". Thanh âm của hắn yếu ớt lại không mất ổn trọng.

Nam nhân không phải nói đùa, nhưng khiến cho Cửu Hoàng bật cười.

"Nhịn không được thì làm sao bây giờ?". Ánh mắt của Cửu Hoàng nhìn chằm chằm môi của nam nhân, ánh mắt chấp nhất kia của y làm cho nam nhân có chút sững sờ.

Nam nhân muốn nói nhịn không được cũng phải nhịn…….

Nhưng thứ đỉnh ở giữa hai chân nam nhân lại làm cho hắn hoàn toàn kinh ngạc, thứ kia thật nóng, còn tại không ngừng trướng lên, dán trên đùi trơn mềm của hắn, khiến cho tâm thần hắn đều rối loạn.

"Trong khoảng thời gian này ngươi đều không có làm?". Nam nhân hỏi Cửu Hoàng.

Cửu Hoàng lắc đầu, tỏ vẻ không có đã làm cái loại chuyện này…….

"Vậy ngươi mua vị cô nương kia chẳng phải là không phát huy được công dụng sao?". Nam nhân lẳng lặng nhìn chăm chú vào Cửu Hoàng, gió lạnh thổi qua đầu vai của hắn, sương mù trên mặt ao bị thổi tan, đầu vai của hắn có chút lạnh.

"Kia cũng là nhờ ngươi ban tặng".

"Liên quan gì tới ta chứ……"

Cửu Hoàng không trả lời.

Nam nhân cũng đoán được Cửu Hoàng tựa hồ là muốn nói đều do nam nhân làm hỏng "chuyện tốt" của y…….

Nam nhân bị Cửu Hoàng bức tới rồi địa phương nước khá nông, hắn nửa nằm nửa ngồi ở trong ao, nước tràn qua bờ ngực rắn chắc của hắn, hắn cơ hồ là hoàn toàn không có vật che chắn, Cửu Hoàng quỳ gối giữa hai chân của hắn, hai tay vòng qua chân của hắn, chế trụ phía sau thắt lưng của hắn, làm cho lưng của hắn đặt ở bờ ao, Cửu Hoàng cúi đầu hôn hắn, chặn lời nói của hắn tại trong miệng.

Cửu Hoàng ngậm đôi môi nóng bỏng của nam nhân: "Đêm nay ngươi bồi ta, chúng ta thật lâu không có làm". Y hôn môi của nam nhân, ở dưới chống cự không hề có tác dụng của nam nhân, coi như ôn nhu ôm nam nhân.

Hai người dây dưa cùng một chỗ, mặt nước đang bập bềnh, cảm giác cực nóng trong cơ thể của nam nhân đang không ngừng tăng lên, trùng kích mãnh liệt kia cùng hình dáng lửa nóng rõ ràng kia đều khiến cho nam nhân run rẩy không thôi……

Lúc này, Cửu Hoàng ngậm môi của nam nhân, nhẹ nhàng hôn đầu lưỡi ôn nhuận của nam nhân, dán lên môi của nam nhân, ôn nhu nói nhỏ: "Xích huynh đệ của ngươi tới đây…….".

246. Chương 246

Nam nhân luống cuống. Thật giống như nữ nhân hồng hạnh xuất tường (ngoại tình), bị tướng công tróc gian tại giường……

Cái loại tâm tình khẩn trương lại bối rối này làm cho nam nhân nghĩ muốn tiến vào trong nước, nhưng Cửu Hoàng lại thuận thế hôn hắn, làm cho hắn trốn cũng trốn không thoát, hắn thực sợ hãi bị phát hiện……

Đầu lưỡi của Cửu Hoàng rời khỏi cái lưỡi mềm mại của nam nhân, hôn nhẹ nam nhân 2 cái, mà khí diễm của miệng nam nhân phun ra giống như muốn làm phỏng môi của Cửu Hoàng, nam nhân rất có cảm giác, giấu đều giấu không được, liền ngay cả Cửu Hoàng đều có thể cảm nhận được nhu cầu của nam nhân.

Nam nhân thực mẫn cảm. Nhưng lại thực dễ dàng liền bị khơi mào cảm giác…….

Cửu Hoàng có thể cảm giác được sự khẩn trương của nam nhân, môi của y dán môi của nam nhân, ái muội ma xát trên môi của nam nhân, nhẹ nhàng cọ cọ, nhưng không có xâm nhập.

Chóp mũi tinh xảo lại trắng nõn của Cửu Hoàng nhẹ nhàng mà để ở hai má bị hơi nước cùng mồ hôi làm ướt át của nam nhân……..

Chậm rãi ma xát.

Ái muội đảo quanh.

Chóp mũi tinh xảo kia ái muội khẽ trượt trên sườn mặt của nam nhân…….

Nam nhân hé miệng, phun ra rên rỉ yếu ớt.

Nam nhân nhịn không được. Thật sự nhìn không được ……..

Mà Cửu Hoàng đang không ngừng xoa nắn thân thể nam nhân, làm cho nam nhân ngoại trừ mẫn cảm phát run ra thì hắn thậm chí còn manh phát 1 loại giác rất muốn bị ôm…….

Nam nhân không có kiềm chế chính mình.

Hắn thừa nhận. Hắn có cảm giác, cho dù trên miệng hắn phủ nhận, ngạnh vật giữa giữa hai chân của hắn cũng chứng minh hết thảy rồi, nam nhân chỉ cảm thấy hai má đang thiêu đốt, cảm giác tê dại trên môi kia khát vọng bị người đụng vào, hắn không khống chế được loại cảm giác này.

Tâm tình của nam nhân thực hỗn loạn.

Cửu Hoàng vừa rồi nói với nam nhân, nói Xích Luyện tới đây, chính là y cũng không buông nam nhân ra, làm cho nam nhân muốn tránh cũng tránh không được, tại trong ôn tuyền này thì nam nhân cũng không có địa phương có thể trốn.

Tình huống này thực không xong.

Thực không xong……..

Mà lúc này nam nhân căn bản nhìn không thấy tình huống ở phía sau.

Đương nhiên nam nhân đang khẩn trương cũng không biết Xích Luyện luyện ở chỗ sáng sủa rất xa, mà Xích Luyện đang đàm sự cùng vị lão bản đã trò chuyện với nam nhân trước đó.

Mà theo bên kia bọn họ nhìn qua thì bên này cũng một mảnh tối đen, căn bản đều không nhìn thấy cái gì.

Đương nhiên, tình huống này đều chỉ có Cửu Hoàng đang đối diện hướng kia mới có thể nhìn thấy, chỉ có y biết chân tướng, đồng thời y cũng cảm giác được nam nhân khẩn trương ghì chặt y.

"Phải chờ Xích Luyện tới đây thì ngươi mới bằng lòng chủ động ôm ta?". Cửu Hoàng cười nam nhân thực nhiệt tình, nhưng nam nhân lại phi thường bất đắc dĩ, nam nhân vừa khẩn trương lại không dám quay đầu lại nhìn.

Cửu Hoàng áp trụ nam nhân, mà lúc này nam nhân lại gắt gao ôm Cửu Hoàng, để Cửu Hoàng áp trụ hắn, hắn lại là hết cách đành cúi đầu chôn ở ngực của Cửu Hoàng.

"Làm sao bây giờ?". Nam nhân nhìn về phía Cửu Hoàng.

Nam nhân đưa lưng về phía bên cạnh ao, không dám quay đầu lại nhìn.

Cửu Hoàng liếc mắt ngắm phía sau của nam nhân một cái, Xích Luyện cách y rất xa, căn bản là nhìn không thấy tình huống bên này: "Xích Luyện nhìn thấy ta, nhưng y hẳn là không nhận ra ngươi".

Kỳ thật Xích Luyện căn bản là không nhìn thấy Cửu Hoàng.

Vì đạt tới hiệu quả mong muốn nên Cửu Hoàng mới ra hạ sách này, y bảo nam nhân ngàn vạn lần đừng quay đầu lại, nếu không sẽ bị phát hiện, mà nam nhân cũng đích xác nghe được xa xa tựa hồ có thanh âm có người nói chuyện với nhau.

"Hiện giờ làm sao bây giờ?". Nam nhân có chút nôn nóng, hắn vừa hỏi Cửu Hoàng vừa giơ tay kéo y sam trong nước, dùng y sam che chắn trước người, "Ngươi mau để ta đi lên".

“Hiện nay ngươi đi ra ngoài thì chẳng những sẽ bị Xích Luyện phát hiện, còn có thể bị y thấy sạch”. Cửu Hoàng tiến đến bên môi của nam nhân, nhẹ hôn nam nhân đang khẩn trương, “Làm xong lại đi, sẽ không bị phát hiện”.

“……”

“Ngươi càng động càng dễ dàng bị phát hiện”. Cửu Hoàng nhắc nhở nam nhân, động tác rất nhẹ kéo y sam nam nhân che ở trên người nam nhân ra, “Vòng qua thắt lưng của ta, ôm sát ta”.

“……”. Nam nhân do dự.

“Nhanh lên”. Cửu Hoàng hoãn thanh thúc giục nam nhân, con ngươi ôn hòa kia nhìn chăm chú vào nam nhân.

Ở dưới tình huống không có biện pháp, nam nhân cũng chỉ hảo dựa theo Cửu Hoàng nói mà làm, chân vòng qua thắt lưng của Cửu Hoàng, hai tay ôm lưng của Cửu Hoàng, cả người hắn đều rộng mở vì Cửu Hoàng, Cửu Hoàng càng thêm thuận lợi ôm hắn.

Cửu Hoàng ôm thắt lưng của nam nhân, hôn môi của nam nhân, y xâm chiếm thân thể của nam nhân, thân thể của nam nhân thực nóng thực nóng, hơn nữa nam nhân rất khẩn trương, làm cho thân thể không ngừng buộc chặt, làm cho y thực thoải mái.

“Ngươi không cần gạt ta”. Nam nhân thấp giọng ghé vào lỗ tai nhắc nhở Cửu Hoàng, hắn cảm giác Cửu Hoàng dùng sức chế trụ chân của hắn, lực đạo va chạm ôn nhu chầm chậm cũng trở nên mạnh mẻ.

Cửu Hoàng thực trấn định: “Ta lừa ngươi cái gì?”. Y đặt nam nhân ở bên cạnh ao, hôn môi của nam nhân, con ngươi biếng nhác của y thỉnh thoảng nhìn Xích Luyện ở xa xa.

Xích Luyện chưa từng tới đây……

Nam nhân không nói chuyện.

Mỗi khi tới thời điểm Cửu Hoàng động dục, đồng tử sắc bến kia đều sẽ biến thành màu lam nhạt, chính là hiện tại căn bản là không có biến hóa, nam nhân có chút run lên, hắn biết Cửu Hoàng còn chưa hoàn toàn tiến vào trạng thái, hắn thậm chí có chút sợ hãi, còn chưa động dục đều làm cho hắn không chịu nổi như thế, thực tới thời điểm kia rồi thì hắn có thể sẽ bị làm tới nát tan.

Nam nhân tùy ý Cửu Hoàng hôn, cảm giác được Cửu Hoàng hôn càng ngày càng sâu, hắn cũng chỉ có thể đè nén tiếng thở dốc của chính mình, kiềm nén, nhẹ nhàng chậm chạp phun ra hít vào, nếu là động tĩnh quá lớn thì Xích Luyện khẳng định sẽ phát hiện.

"Ngươi nhẹ một chút, không cần dùng sức như thế". Hai tay của nam nhân vịn vai Cửu Hoàng, nhẹ giọng nhắc nhở Cửu Hoàng, nhìn thấy Cửu Hoàng biếng nhác nhìn hắn một cái thì hắn nói bổ sung: "Sẽ bị phát hiện".

"Sẽ không bị phát hiện". Cửu Hoàng hoãn thanh nói xong, y bế nam nhân đi ra từ trong nước, trực tiếp thả nam nhân tại bờ ao, nam nhân thất thanh kêu ra tiếng.

"Ngươi làm cái gì?". Nam nhân ngã trên mặt đất, cả người hắn bại lộ ở dưới ánh trăng, bọt nước trên người của hắn khiến cho da thịt hắn nhìn qua càng thêm quang hoa dụ nhân……

Nam nhân chỉ cảm thấy xong rồi.

Bên này động tĩnh lớn như vậy, Xích Luyện tuyệt đối sẽ nghe thấy, hơn nữa giờ này khắc này, Cửu Hoàng cũng tách chân của nam nhân ra, đặt ở trên người của Cửu Hoàng, làm cho nam nhân trở tay không kịp.

Cái này hoàn toàn đã không có nước ao che chắn, nam nhân chỉ cảm thấy gió lạnh thấu xương, trên mặt đất lại là lạnh lẻo như vậy, nhưng đôi môi cực nóng của Cửu Hoàng lại hôn tới hắn thở không nổi, động dẫn càng ngày càng mạnh làm cho cả cả thân thể hắn đều nhanh sắp bị thiêu đốt……..

Cửu Hoàng thế nhưng cố ý bế nam nhân ra……

Vẻ mặt nam nhân phức tạp nhìn chằm chằm vẻ mặt biếng nhác của Cửu Hoàng, Cửu Hoàng hôn hắn tới tới lui lui, hắn cũng bắt đầu xoay đầu né tránh, hai tay của hắn bắt đầu đẩy Cửu Hoàng ra.

Cửu Hoàng ngăn chặn hai tay của nam nhân, giữ lấy đôi môi của nam nhân, hôn mút nam nhân thật sâu…….

Trong lòng của nam nhân thập phần sốt ruột, tim loạn đập thình thịch, hắn không muốn để Xích Luyện nhìn thấy hắn làm loại chuyện này cùng với Cửu Hoàng, vô luận là ai thì hắn cũng không nghĩ muốn, huống chi Xích Luyện vẫn là người trải qua rối rắm cùng hắn, nhưng Cửu Hoàng lại bế hắn ra, làm cho hắn không có gì che chắn nằm ở bờ ao, hiện tại lại trực tiếp ôm hắn ở bờ ao, điều này làm cho hắn vô cùng rối loạn.

Bị nhìn thấy.

Bị phát hiện.

Xong rồi.

Hoàn toàn xong rồi……

Ngay tại thời điểm nam nhân hầu như tuyệt vọng thì Cửu Hoàng vừa sâu lại chậm hôn nam nhân, vừa hàm hồ nói một câu ở miệng nam nhân: "Làm gì sợ Xích Luyện như vậy, ngươi thích y?"

"……".

"Để ý cảm thụ của Xích Luyện như vậy?". Cửu Hoàng lên tiếng truy hỏi.

"……."

Cửu Hoàng buông môi của nam nhân ra, nam nhân quay mặt qua chỗ khác, tạm thời không muốn nhìn Cửu Hoàng, nhưng tiếp đó Cửu Hoàng trở nên thực dùng sức, làm cho hắn không thể không lại nhìn Cửu Hoàng.

"Nhẹ 1 chút". Nam nhân thấp giọng nói, đáy mắt có chút ướt át.

Hiện tại nam nhân không dám nhìn phía sau, sợ nhìn thấy thần tình vẻ mặt tái nhợt của Xích Luyện, hắn nhắm mắt lại, cầm lấy cánh tay của Cửu Hoàng, không ngừng xiết chặt theo động tác của Cửu Hoàng…….

"Ngươi nghĩ muốn mưu sát thân phu (chồng), thả lỏng một chút". Cửu Hoàng cúi đầu nhìn nam nhân, nhìn thấy biểu tình thương tâm trên mặt của nam nhân, càng làm y bế nam nhân đứng lên, làm cho nam nhân đối mặt Xích Luyện…….

Nam nhân hoàn toàn không có chủ trương……

Nam nhân xấu hổ tới nỗi không ngước mắt lên được, căn bản là không dám nhìn Xích Luyện, nhưng thân thể lại chịu đựng cảm giác nóng lạnh đan xen mà Cửu Hoàng gây ra cho hắn, cái loại cảm giác này rất rõ ràng.

Căn bản là không thể chạy thoát.

Nam nhân cúi đầu, không dám nhìn, bốn phía im lặng tới đáng sợ.

Trừ bỏ thanh âm của nước chảy, cùng với khi hai người giao triền phát ra thanh âm, thanh âm nói chuyện kia thản nhiên dừng lại, nam nhân chỉ cảm thấy tim của chính mình sắp vọt ra ngoài.

"Cửu Hoàng, ngươi…….". Nam nhân cảm giác được tay Cửu Hoàng chế trụ hai chân của hắn, đột nhiên dùng sức tách chân của hắn ra, trong ôn nhu của Cửu Hoàng mang theo cường thế, lại làm cho hô hấp của hắn đều run rẩy.

"Ta như thế nào?". Cửu Hoàng hôn vành tai của nam nhân, ôn hòa nói: "Ta chỉ là muốn làm cho Xích

Luyện nhìn rõ hơn 1 chút mà thôi, ngươi cúi đầu làm cái gì, như vậy y không thấy rõ bộ dáng của ngươi lắm".

Nam nhân lắc đầu. Hai tay của hắn che mặt lại, Cửu Hoàng gỡ tay của hắn ra, nắm lấy 2 tay của hắn, làm cho hắn ngẩng đầu, hắn chỉ có thể bị bắt ngẩng đầu nhìn về phía Xích Luyện xa xa……

Xích Luyện đang diện vô biểu tình (mặt than, mặt ko chút cảm xúc) nhìn chằm chằm bọn họ bên này…….

Nam nhân cứng ngắc.

Nam nhân thậm chí thiếu chút nữa nghĩ đến chính mình giây tiếp theo liền hồn phi phách tán, cái loại cảm giác này khó có thể hình dung, hơn nữa Cửu Hoàng còn tại bên tai hắn không ngừng nhắc nhở hắn, làm cho hắn rất xấu hổ, chính mình sớm vạn kiếp bất phục.

"Không cần". Nam nhân lắc đầu, "Không nên nhìn, đừng như vậy". Hắn cũng không biết, lời này là nói cho Cửu Hoàng nghe, hay là nói cho Xích Luyện nghe, lại hoặc là nói cho chính hắn nghe…….

Nam nhân lấy tay che mặt lại, che cũng ngăn không được, hắn có vẻ thực chật vật, Cửu Hoàng vịn thắt lưng của hắn, làm cho hắn quỳ rạp trên mặt đất, đường cong của lưng hắn thực lưu sướng (mượt mà, lưu loát), bụng Cửu Hoàng dán lên lưng của hắn, dán tại bên tai hắn, biếng nhác an ủi hắn mấy câu, bảo hắn không cần sợ hãi, nhìn thì nhìn, Xích Luyện cũng không phải không biết quan hệ của bọn họ.

Nhưng nam nhân vẫn là rất khó qua.

Ám vệ của Cửu Hoàng hoàn toàn phản tác dụng, chẳng những không có làm cho nam nhân bình tĩnh, ngược lại làm cho hắn càng thêm hỗn loạn. Hắn nghiêng đầu, muốn gọi Cửu Hoàng ngừng lại, hắn vừa mới quay đầu liền nhìn thấy trong con ngươi biếng nhác của Cửu Hoàng ẩn ẩn vài phần lam nhạt mê người……

Cửu Hoàng động dục.

Chuyện này đối nam nhân mà nói, chắc chắn là họa vô đơn chí.

Khí lực của Cửu Hoàng rất lớn, nhưng y cũng không thô bạo áp chế nam nhân, nhiều lắm chỉ có thể nói làm cho nam nhân không thể giãy dụa, nhưng lại không thương hại tới thân thể của nam nhân.

Nam nhân hoàn toàn mất đi phản kháng.

Nhưng nam nhân không nghĩ tới tầm mắt của Xích Luyện chỉ dừng lại bên này trong chốc lát, sau đó liền giống như cái gì cũng chưa nhìn thấy…….

Xích Luyện là không phát hiện?

Hay là không nghĩ lại nhìn hắn?

Ngay tại thời điểm nam nhân nghi hoặc thì Cửu Hoàng tiến đến bên tai nam nhân, nói: "Ta sớm lập kết giới, Xích Luyện không nhìn thấy". Y kéo tay của nam nhân, làm cho nam nhân chạm vào phía trước……

Không khí phía trước lập tức nổi lên gợn sóng…….

Cả trái tim nam nhân đều xao động hỗn loạn, cảm giác này thay đổi rất nhanh, làm cho hắn khó có thể thừa nhận, hắn đột nhiên ý thức được bị Cửu Hoàng trêu đùa như vậy, hắn không nói gì.

Xích Luyện rất nhanh liền rời đi.

Vị lão bản đàm xong sự tình cùng Xích Luyện thì cũng đi rồi.

Nam nhân biết Cửu Hoàng phát tác rồi, một chốc cũng không chấm dứt được, nhưng là không nghĩ tới Cửu Hoàng có thể làm lâu như vậy, từ đêm khuya tới tảng sáng hôm sau, Cửu Hoàng đều vẫn ôm hắn.

Tối hôm qua nam nhân bị kinh hoảng, lại bị Cửu Hoàng ôm tới mệt mỏi không chịu nổi, hắn bị hôn tới không khí lực, từ bờ ao tới trong nước, lại từ trong nước tới trên bờ, thể lực của Cửu Hoàng làm cho hắn chịu không thấu.

Mồ hôi của Cửu Hoàng rơi ở trên người của nam nhân, nam nhân chỉ cảm thấy nóng bỏng cùng nóng rực, cái loại cảm giác này giống như muốn tổn thương người khác, quá mức rõ ràng, muốn tránh cũng tránh không được.

Cuối cùng nam nhân quỳ rạp trên mặt đất, hai tay của Cửu Hoàng chống tại 2 bên hông của hắn, đầu bạc kia buông ở trên người của hắn, hắn chỉ cảm thấy không có khí lực, cảm giác mãnh liệt kia cũng làm cho trong miệng hắn phát ra than nhẹ…….

Nam nhân cảm thấy Cửu Hoàng tựa hồ cả đêm cũng không nghỉ ngơi qua, tảng sáng hôm sau, ánh trăng bị che lại, không trung trở nên hơi hơi trắng, tung bay nhiều chấm bông tuyết nhỏ.

Nam nhân cảm giác được lúc này Cửu Hoàng mới dừng lại, cười hì hì ghé vào trên người hắn, hắn bán híp hai tròng mắt, mệt mỏi nhìn Cửu Hoàng: "Đủ rồi?". Hắn hỏi Cửu Hoàng, cho rằng Cửu Hoàng đã làm xong.

Nhưng khi nam nhân nhìn tới con ngươi kia của Cửu Hoàng thì hắn thật sự có xúc động rơi lệ, giây tiếp theo Cửu Hoàng lại bế đứng hắn lên, toàn bộ hành trình hắn đều hô ngừng lại, nhưng Cửu Hoàng làm sao nghe lọt tai được chứ.

Cho tới thời điểm rốt cục dừng lại đã lúc chính ngọ (giữa trưa), nam nhân quỳ rạp trên mặt đất, liền mệt tới nỗi đang ngủ, thời điểm Cửu Hoàng tỉnh lại đã là vào đêm, bốn phía lục tục có người đến đây.

Nhưng là kết giới của Cửu Hoàng còn chưa tiêu trừ (gỡ bỏ), không ai phát hiện bọn họ, hơn nữa nơi đây hẻo lánh lại không đèn ***g, cơ bản không ai tới bên này, y ngồi dậy, đầu của y rất đau, tóc trắng của y buông ở sau người, đường cong hoàn mỹ của cái lưng bày ra, y xoa đầu, vỗ vỗ cái lưng bóng loáng của nam nhân, y cảm thấy tối hôm qua rất tuyệt vời.

Cửu Hoàng lấy y sam chuẩn bị sẵn cho khách nhân ở bên cạnh qua, khoác ở trên vai của nam nhân, trên lưng của nam nhân có chút bông tuyết, y thấy nam nhân chưa tỉnh liền ghé vào trên người nam nhân, hôn hôn thái dương ướt át của nam nhân.

"Ngủ ở loại địa phương này sẽ cảm lạnh". Cửu Hoàng đẩy đẩy nam nhân, liền đứng lên mặc y sam, nhìn thấy nam nhân còn chưa tỉnh thì y đột nhiên cảm thấy được có điểm không thích hợp……

Cửu Hoàng bế nam nhân đứng lên, sắc mặt của nam nhân rất khó coi, y giơ tay dò xét hơi thở của nam nhân, ngón tay thon dài kia nhất thời cứng lại, y phát hiện hơi thở của nam nhân rất yếu……

Mỏng manh tới cơ hồ không cảm nhận được…….

247. Chương 247

Cửu Hoàng hơi hơi nhíu mày, chậm rãi ôm chặt thân thể hơi lạnh của nam nhân, con ngươi biếng nhác của y nhìn chăm chú vào dung nhan an tĩnh của nam nhân, Tích Duyên nam nhân này dung mạo cũng không phải xuất sắc, nhưng trong ánh mắt phát ra khí chất ôn nhuận cùng thái độ xử sự bất kinh từ trước đến nay, lại khiến cho nam nhân có vẻ vô cùng bình tĩnh tự nhiên.

Nhưng chính là một người nam nhân như vậy, lại luôn làm cho y quan tâm như thế, hơn nữa chỉ có nam nhân chịu được hành vi này của y, rõ ràng mấy lần trước đều hảo hảo, lần này nam nhân lại suy yếu như vậy, hiện giờ nam nhân nhắm hai mắt, hơi thở thập phần mỏng manh……

Cửu Hoàng ôm nam nhân đi tới tửu phường, mời thầy thuốc tới xem bệnh cho nam nhân.

Thầy thuốc nói nam nhân thụ hàn (bị lạnh), lại mệt nhọc quá độ cho nên hơi thở mới suy yếu, hảo hảo điều dưỡng một đoạn thời gian mới có thể khôi phục, Cửu Hoàng tiễn thầy thuốc, ngồi thật lâu ngay tại bên giường của nam nhân.

Cửu Hoàng lại không thể đưa nam nhân quay về Trương phủ, nhưng vẫn phái người dùng danh nghĩa của nam nhân đưa một phong thơ tới Trương phủ, nói là gặp đại tuyết ở ngoài thành, phải qua 2 ngày nữa mới trở về.

Thời điểm nam nhân tỉnh lại đã là ngày thứ ba, mấy ngày nay Cửu Hoàng đều bồi bên người của hắn, sau khi hắn tỉnh lại thì không nói gì hết, nằm thật lâu ở trên giường.

"Ngươi đã tỉnh liền xuống giường đi một chút, không nên nằm mãi trên giường, chân sẽ khó cử động". Cửu Hoàng ngồi ở bên giường, ngữ khí coi như nhu hòa nói với nam nhân đang thở dốc, tóc trắng của y buông ở trên cánh tay của nam nhân, vừa trơn bóng lại mềm nhẵn……..

Cửu Hoàng mới vừa tới gần nam nhân thì nam nhân liền nhích vào bên trong giường, y cho rằng nam nhân sợ y, liền đứng lên muốn đi…….

Nhưng lúc này nam nhân lại mở miệng: "Ngươi đây là muốn đi đâu?". Thanh âm của hắn thực suy yếu, nghe khàn khàn, hắn cũng biết chính mình đang ở đâu, thời điểm hắn tỉnh lại thì Cửu Hoàng đều nói với rõ mọi chuyện với hắn.

"Ngươi không cần sợ ta, ta sẽ không lại làm gì với ngươi". Cửu Hoàng đứng trước cái bàn, ánh mắt dừng ở trên mặt suy yếu của nam nhân, nhìn thấy nam nhân không nói lời nào thì y tiếp tục nói: "Nếu là sợ ta thì ta liền đi ra ngoài". Y chậm rãi cúi đầu, tựa hồ cảm thấy được chính mình làm sai, động tác này đều rơi vào trong mắt của nam nhân.

Nam nhân chậm chạp ngồi dậy từ trên giường, tự hắn chỉnh chỉnh lại đệm dựa phía sau: "Mấy ngày ngươi không chợp mắt rồi, ngươi lại đây ngủ đi". Hắn thản nhiên nói xong thì không nói gì nữa.

Màn kia buông, ánh nến mông mông lung lung, nam nhân trên giường yếu ớt, hắn ngồi ở chỗ kia, thực an tĩnh nhìn chăm chú vào Cửu Hoàng, này thật làm cho Cửu Hoàng có chút bất ngờ.

Nam nhân tựa hồ không có trách cứ Cửu Hoàng.

Thời điểm Cửu Hoàng đi qua thì bưng trà cho nam nhân, để nam nhân uống mấy ngụm: "Ngươi thấy đỡ hơn chưa?".

Nam nhân chậm chạp gật đầu, thời điểm hắn trả chén trà lại cho Cửu Hoàng, lại suýt nữa lật úp, Cửu Hoàng để chén trà ở một bên, nhìn hắn 1 lát, phát hiện sắc mặt hắn có chút tiều tụy, Cửu Hoàng giơ tay cầm bàn tay ấm áp của hắn, Cửu Hoàng nhích tới bên người của hắn, ngủ cùng với hắn, mấy ngày rồi Cửu Hoàng chưa chợp mắt.

Sau khi nằm xuống liền cảm thấy thực buồn ngủ, nam nhân không nói chuyện, chỉ là nhìn Cửu Hoàng, Cửu Hoàng ôm nam nhân hôn một cái, cảm giác được nam nhân vẫn trước sau như một không có né tránh y.

"Trên người ngươi có tà khí rất mạnh, đêm đó khi ta ôm ngươi liền cảm giác được". Cửu Hoàn thay nam nhân đắp chăn, ngón tay y xoa môi của nam nhân, "Mạt Đồng thế nhưng đem linh khí của chính mình truyền cho ngươi, đáng tiếc ngươi không thể sử dụng linh khí của y, ở lại trong thân thể của ngươi, va chạm với chính khí của ta".

“Vì vậy ta mới biến thành như vậy?”. Nam nhân nhìn về phía Cửu Hoàng.

Cửu Hoàng trầm mặc trong chốc lát: “Không hoàn toàn như vậy”. Bởi vì đại bộ phận trách nhiệm vẫn là do Cửu Hoàng, nếu không phải y rất mãnh liệt thì nam nhân cũng sẽ không bị y khiến cho suy yếu như vậy.

“Ngươi có chuyện cần phải nói với ta?”. Nam nhân bình tĩnh nhìn chăm chú vào Cửu Hoàng, thanh âm của hắn coi như khinh hoãn (nhẹ nhàng chầm chậm).

“Ngươi muốn nghe ta nói cái gì?”. Cửu Hoang biếng nhác ôm nam nhân, y nhắm hai mắt, nói với nam nhân: “Lần sau ta sẽ ôn nhu một chút, được không?”. Y đang trưng cầu ý kiến của nam nhân.

Nam nhân dở khóc dở cười.

“Được không?”. Cửu Hoàng áp tại trên người của nam nhân, nam nhân khó chịu nên ho khan một tiếng.

Nam nhân không trả lời Cửu Hoàng, giơ tay đẩy ngực của Cửu Hoàng một chút, Cửu Hoàng biết nam nhân khó chịu nên sẽ không khó xử hắn, áo ngủ chăn gấm dưới thân nam nhân thực mềm mại, trong chăn có túi chườm nóng, nhưng không có y thường (quần áo).

Đơn giản mà nói……

Hiện tại nam nhân không có mặc y sam, nhưng là túi chườm chứa nước nóng bằng da dê cũng rất ấm áp, Cửu Hoàng nằm ở bên cạnh nam nhân, ánh mắt trượt xuống từ cổ của nam nhân……..

“Ngủ 1 giấc thật ngon đi”. Nam nhân chỉ là nói qua loa 1 câu.

Cửu Hoàng ôn nhu ôm nam nhân, khe khẽ cắn cắn cái lổ tai của nam nhân: “Ngươi không trách ta, ngươi như vậy, ta sẽ càng ngày càng luyến tiếc ngươi, cũng sẽ trở nên không thể rời khỏi ngươi…….”. Mặt của y chôn ở trong cổ của nam nhân, nhẹ nhàng ma xát, chậm rãi tương đương ái muội, nam nhân mềm nhũn nằm, thực thoải mái, cả người nam nhân lọt thỏm trong chăn đệm.

Giường của Cửu Hoàng thực mềm mại, trừ bỏ cái chăn gấm ra, còn lót da thú lông điêu mềm mại linh tinh gì đó, nằm ở bên trên thực mềm thực mịn, khi nam nhân nghe được Cửu Hoàng nói lời này thì hắn cũng không có phản ứng gì.

Sau 1 hồi khi Cửu Hoàng nói xong thì ánh mắt của nam nhân mơi dần dần trở nên phức tạp: “Ngươi muốn nói, ngươi thực để ý cảm thụ của ta? Hay là muốn nói, ngươi ở trong bất tri bất giác thích ta?”. Hắn ma xui quỷ khiến hỏi ra miệng, nếu như không phải thì Cửu Hoàng sao lại đối đãi như thế với hắn……..

Cửu Hoàng tựa hồ không nghĩ tới nam nhân trực tiếp như thế, nhưng từ trước đến nay y cũng là 1 người không thích quanh co lòng vòng, y rất phóng khoáng thừa nhận cảm tình đối nam nhân: “Ta đương nhiên

để ý ngươi, cũng thực thích ngươi, tuy rằng nói như vậy rất kỳ quái, bởi vì ngươi đều không phải là nữ tử, nhưng cái loại cảm giác này rất khó hình dung, ta cũng không nghĩ muốn phủ nhận, ta đích thật là thích ngươi". (yeah, cuối cùng anh Chín đã tỏ tình rùi,tung bông nào)

Thanh âm biếng nhác của Cửu Hoàng lộ ra vài tia buồn ngủ mông lung, nhưng thập phần dễ nghe, cũng không lười nhác, ngược lại có vẻ thực ái muội, thực đúng trọng tâm……

Cửu Hoàng không phủ nhận. Y đích thật là thích nam nhân.

Nhưng nam nhân nghe dạng trả lời thế thì cũng rất bất đắc dĩ, tuy rằng Cửu Hoàng thẳng thắn, nhưng là thực tùy tính, hắn cũng không nghĩ muốn lại hỏi thừa, hắn cũng không có khí lực nói gì nữa.

Hai người tựa vào cùng nhau ngủ thật lâu mới tỉnh lại, lần này nam nhân xuống giường, ăn đồ ăn do tiểu nhị tửu phường của Cửu Hoàng làm, nơi này là của Cửu Hoàng, không cần lo lắng vấn đề an toàn.

Nam nhân nghỉ ngơi tới tối muộn ở tửu phường của Cửu Hoàng liền nói muốn đi về, hắn có mấy ngày chưa hồi phủ rồi, Cửu Hoàng cũng không có cản hắn, ngược lại còn phái người tiễn hắn trở về.

Nam nhân im lặng ngồi ở trong xe ngựa, Cửu Hoàng ngồi ở bên cạnh nam nhân, bên ngoài gió tuyết rất lớn, thậm chí có thể nghe được thanh âm gió lạnh gào thét quỷ dị trong đêm.

"Ta còn sẽ tìm đến ngươi, ta biết ngươi sẽ không phản đối, tựa như Xích Luyện vẫn quấn quít lấy ngươi không buông như vậy, ngươi cũng không có chán ghét y". Cửu Hoàng vừa chỉnh lý vạt áo, vừa giương mắt nhìn về phía nam nhân, phát hiện nam nhân không có thì y cũng an tâm, giờ phút này con ngươi tràn ngập biếng nhác của y trở nên phá lệ mê người.

Nam nhân nhìn về phía Cửu Hoàng, phát hiện Cửu Hoàng cũng chỉ là nói đùa thôi, hắn cũng bình tĩnh trả lời: "Lại qua mấy năm nữa thì ngươi sẽ hối hận hết thảy việc làm hiện tại của ngươi". Hắn nhìn Cửu Hoàng, chính là thản nhiên trần thuật.

Cửu Hoàng trầm mặc nhìn chằm chằm nam nhân thần tình bình tĩnh.

"Cho tới lúc này ngươi đã biết, hiện tại ta nhận những thứ này của ngươi, đều là thật". Nam nhân yên lặng nói xong, liền quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, nãy giờ Cửu Hoàng không nói gì, chỉ có chút đăm chiêu nhìn thần sắc sườn mặt suy yếu của nam nhân.

Nam nhân bảo Cửu Hoàng dừng xe ngựa ở đầu ngõ cách Trương phủ không xa, hắn vén rèm lên, quay đầu lại nhìn Cửu Hoàng: "Ngươi tiễn ta tới đây là được rồi, ta xuống xe ngựa đi vài bước là tới".

Cửu Hoàng vẫn không nói lời nào, chỉ là biếng nhác nhìn nam nhân: "Ngươi là lo lắng Mạt Đồng nhìn thấy ta, hay là lo lắng Phật Hàng thấy ngươi cùng một chỗ với ta, ngươi liền như vậy……".

Ngươi liền để ý cảm thụ của bọn họ như vậy?

Lời của Cửu Hoàng còn chưa nói xong thì nam nhân liền hổn hển ngắt lời y: "Ta chỉ là không muốn dẫn tới phiền toái không cần thiết, ta cũng không hy vọng nhìn thấy các ngươi xung đột chính diện".

Nam nhân quýnh lên liền thở gấp.

"Được, ta có thể đáp ứng ngươi, không dây dưa cùng bọn họ, nhưng ngươi cũng phải đáp ứng ta, thời điểm ta tới gặp ngươi thì ngươi phải gặp ta". Lý trí cùng cảm tình của Cửu Hoàng khiến y làm ra nhượng bộ lớn nhất.

Nam nhân giật giật môi, lại thủy chung muốn nói lại thôi.

Cuối cùng nam nhân chỉ là gật gật đầu, trao đổi điều kiện hòa bình cùng Cửu Hoàng.

"Ta đây liền cáo từ". Nam nhân liền đi, lại bị Cửu Hoàng giữ chặt: "Từ từ".

Nam nhân nghi hoặc: "Còn có chuyện gì?".

Cửu Hoàng lấy ngón tay nhẹ nhàng chỉ chỉ gò má của mình, y giơ tay nhấc chân đều tản ra một loại khí chất biếng nhác rồi lại không mất cao nhã, hơn nữa trang phục hoa mỹ kia của y khiến cho y nhìn qua thực hoa quý.

Phát thúc (dây buộc tóc) tinh mỹ, đai lưng tinh xảo, một thân trường bào phiêu dật như tuyết, bên ngoài còn khoác tuyết ngao lông xù thập phần chống lạnh……..

Nam nhân do dự xoay người lại, chậm rãi tiến đến trước mặt Cửu Hoàng, hắn đang do dự, nhưng Cửu Hoàng lại chủ động sáp tới, hôn 1 cái lên trên mặt của hắn, hắn liền nghiêng đầu làm cho môi của hắn chạm vào má của Cửu Hoàng.

Nam nhân ôn hòa như vậy, làm cho Cửu Hoàng thiếu chút nữa tưởng bởi vì lực kéo dài của y đủ tốt nên nam nhân mới thuận theo y như vậy, y thiếu chút nữa cho rằng nam nhân thưởng thức phương diện năng lực kia của y.

Cửu Hoàng thậm chí đang lo lắng, lần sau lại kịch liệt một chút nữa hay không, như vậy nam nhân có lẽ sẽ càng thêm thích y, không nói trước được nga……..

Sau khi nam nhân đi rồi thì Cửu Hoàng mới quay về tửu phường, nếu không phải mấy ngày trước đây, đêm đó ở ôn tuyền gặp nam nhân thì y thật đúng là không biết phải mất bao lâu mới có thể làm cho nam nhân đối mặt y, tuy rằng khi đó y có chút xúc động, nhưng y không muốn tiếp tục như vậy, cho dù nam nhân hận y thì cũng không quan trọng bằng việc y muốn ôm nam nhân.

Ý tưởng trong lòng của Cửu Hoàng cũng thực thản nhiên. Y không muốn bại bởi Mạt Đồng.

Bởi vì lúc trước Cửu Hoàng để vuột mất nam nhân nên mới bị Mạt Đồng chiếm tiện nghi, nếu sớm biết sẽ biến thành cục diện hiện giờ này thì thời điểm lúc trước Liễu Phong mời y hỗ trợ thì y cũng sẽ không đi.

Nhưng thân thể của nam nhân bị y khiến cho kém như vậy, nói như thế nào thì tâm lý Cửu Hoàng cũng nhiều nhiều ít ít có chút áy náy, cho nên từ ngày đó sau khi nam nhân hồi phủ, liền luôn luôn lấy danh nghĩa lão bản thương hộ (buôn bán, kinh doanh) trà diệp đưa tới rất nhiều thuốc bổ cho nam nhân, mà nam nhân cũng biết những thứ danh quý (nổi danh + quý giá) này là Cửu Hoàng đưa tới.

Nam nhân tựa hồ muốn cho Cửu Hoàng cảm thấy y không có mắc nợ chính mình, cho nên mấy thứ Cửu Hoàng đưa tới thì hắn hết thảy đều nhận.

Mà ngày ấy sau khi nam nhân hồi phủ thì Mạt Đồng cũng vừa trở về, căn bản là không biết hắn đi đâu, mà tuy rằng Phật Hàng một mực trong phủ, nhưng chưa từng có hỏi hắn nhiều.

Nhưng mà nam nhân phát hiện, từ trước đến nay Phật Hàng không thích nói chuyện cùng với nữ nhân, thế nhưng chơi cờ cùng Hồ Lục Nương, hơn nữa Phật Hàng tựa hồ không chán ghét Hồ Lục Nương, nhưng nam nhân lại âm thầm nhíu mày.

Nam nhân thực mẫn cảm. Hắn hy vọng Phật Hàng đừng quá thân cận cùng Hồ Lục Nương, hơn nữa Hồ Lục Nương là thê tử của Liễu Phong, nếu xảy ra chuyện gì thì hắn không hảo công đạo (ăn nói), mà cho tới bây giờ Phật Hàng không thân cận quá cùng nữ nhân nào như vậy, cho dù là đối đãi Trương Tử Yến thì Phật Hàng cũng khá xa cách.

Kỳ thật ngày ấy nam nhân có nghe được bọn họ nói chuyện, hắn nghe được Hồ Lục Nương nói với Phật Hàng: "Nếu ta không thành thân thì ta liền gả cho ngươi, ngươi thật là xấu, không được ăn cờ của ta". Hồ Lục Nương cười đến khá quyến rũ.

Phật Hàng lại chỉ trả lời: "Định lực của ngô khá tốt, ngươi muốn gả cho ngô, ngô không nhất định muốn ngươi". Y ngồi ở chỗ kia chơi cờ, khóe miệng hàm chứa vài phần khinh tiếu (cười khẽ).

"Ta rất lợi hại, sẽ làm ngươi ngay cả hòa thượng cũng không muốn làm".

Tươi cười mĩ diễm kia của Hồ Lục Nương, xinh đẹp tới đến cực điểm, khá quyến rũ lại ái muội……

248. Chương 248

Phật Hàng không trả lời câu nói của Hồ Lục Nương, vì vậy thời điểm nam nhân chậm chạp đi tới bên người Phật Hàng thì khinh hoãn (nhẹ nhàng chầm chậm)nở nụ cười đối Hồ Lục Nương: "Phật Hàng không phải

hòa thượng".

Hồ Lục Nương có chút kinh ngạc.

Nhưng sau đó hai má phiếm hồng nhìn về phía Phật Hàng, đáy mắt của nữ nhân kia như một hồ xuân thủy đang không ngừng nhộn nhạo: "Tích sư thúc nói đúng, Phật công tử như thế nào có thể là hòa thượng, ta biết y là luyện tâm pháp của Phật gia, ta cũng không có ý tứ giễu cợt y, chính là nói đùa thôi".

"Vậy là tốt rồi". Nam nhân nở nụ cười.

"Phật công tử, ngươi nói ta nói có đúng không?". Hồ Lục Nương vẻ mặt ôn nhu nhìn về phía Phật Hàng.

Phật Hàng lại gật gật, chẳng hề để ý trả lời: "Nói rất đúng".

Nam nhân nhìn hai người bọn họ, phát hiện Hồ Lục Nương cười càng ái muội.

Nam nhân cũng không biết, kỳ thật Hồ Lục Nương nữ nhân này vẫn đều không quên được Phật Hàng, bởi vì lúc trước thời điểm nàng thành thân cùng Liễu Phong, đã bị Phật Hàng một thân hắc bào ngông nghênh mê hoặc.

Tuy rằng Phật Hàng thiếu chút nữa hủy hôn sự của nàng, nhưng dung nhan tuấn mỹ của người này, cùng thân tư (tự thân, dáng người) ngạo nhân đều lưu tại trong mắt của nàng, song lại để nàng gặp nam tử làm cho nàng nhớ thương ở nơi này.

Tuy rằng nam nhân không biết Hồ Lục Nương ái mộ Phật Hàng, nhưng hắn mơ hồ cảm giác được bất thường, trước đó hắn sở dĩ không cho Mạt Đồng cùng Phật Hàng tới gần Đồng Uyển, chính là lo lắng tuấn nam mỹ nữ (trai đẹp gái xinh)hỗ sinh ái muội chi tâm (cùng sinh ra tình cảm mờ ám), bởi vì Hồ Lục Nương là thê tử của đồ đệ là hắn, hắn không muốn phụ sự nhờ vả này, hắn là 1 nam nhân chính trực, hắn không cho phép loại sự tình này phát sinh ở quý phủ hắn.

Sau ngày ấy, nam nhân thỉnh thoảng có đôi khi sẽ nhìn thấy Phật Hàng cùng một chỗ với Hồ Lục Nương, hắn lại không tốt đi quấy rầy, hai người kia, 1 người tuấn mỹ vô cùng, 1 người mĩ diễm vô song…….

Gần đây thân thể nam nhân không khỏe, chỉ cần rất lạnh, hoặc là quá nóng đều sẽ thở dốc, Phật Hàng cũng phát hiện mao bệnh này của hắn, ngày hôm đó khi hắn mới vừa đi qua viện tử thì nhìn thấy Hồ Lục Nương cùng Phật Hàng đứng ở trong tuyết địa thưởng (ngắm, thưởng thức) tuyết, đúng là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, làm cho hắn nam nhân thành thật không hiểu phong tình đều hoàn toàn nhìn tới ngây người……

Lưỡng đạo thân ảnh thon dài dưới tàng cây hàn mai kia làm cho nam nhân có chút trố mắt, hắn liền đứng ở trên hành lang nhìn 2 người kia, cho tới khi Trương quản gia đi tới đánh gảy hắn.

"Cô gia, không tốt rồi, bên đại địa có trà công đã xảy ra chuyện, ngươi mau tới đó xem sao". Trương quản gia thần sắc khẩn trương tiến đến thông tri nam nhân, lại vừa lúc quấy nhiễu hai người đang thưởng tuyết.

Phật Hàng xoay người lại……nhìn thấy nam nhân đứng ở hành lang, cũng thập phần trấn định, trên mặt lại không có bao nhiêu biểu tình, mà nam nhân cũng chỉ là nhìn Phật Hàng cùng Hồ Lục Nương vài lần, liền cẩn thận nghe Trương quản gia hội báo tình huống, mà Hồ Lục Nương lại là chậm rãi đi tới chỗ nam nhân.

Tuy rằng Hồ Lục Nương mĩ diễm, quyến rũ, nhưng phong thái coi như đoan trang, nàng thấy nam nhân muốn đi, liền tiến lên thân thiết hỏi: "Tích sư thúc, xảy ra chuyện gì, có cần chúng ta hỗ trợ?".

Nữ nhân kia coi như thành khẩn.

"Không cần ngươi lo lắng, ta đi trà phô trà, muộn chút sẽ trở về". Nam nhân đơn giản nói xong, liền phân phó vài câu với Trương quản gia, hắn vừa định vừa định đi thì Phật Hàng đã đi tới.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?". Phật Hàng dừng lại trước mặt của nam nhân, đầu vai y dính một chút bông tuyết, gần đây y ra vào Trương phủ đều mặc kiện áo cà sa màu bạc kia, mà đều không phải là cải trang Tà Đế, y tựa hồ cũng không muốn để người khác biết y ở Trương phủ, nhưng vô luận mặc như thế nào thì ở trong mắt nam nhân đều là tuấn mỹ bất phàm như thế.

"Trà phô có chút trà công mất tích, ta tới bên đại trà địa kia coi sao". Nam nhân đơn giản trả lời Phật hàng, hắn bảo Trương quản gia đi chuẩn bị bữa tối cho Phật Hàng cùng Hồ Lục Nương trước, nói với Trương quản gia nếu buổi tối Mạt Đồng trở về thì đi chuẩn bị cho y mấy bình liệt rượu, nếu rượu không có thì bảo người hầu trong phủ đi tửu phường mua.

"Vâng cô gia, ngươi yên tâm, lão phu đều sẽ làm theo lời ngươi". Trương quản gia gật gật đầu liền đi vội sự tình của chính mình, trước khi đi lão trộm nhìn Phật Hàng cùng Hồ Lục Nương, liền ngay cả Trương quản gia cũng đau lòng cho cô gia của lão, quý phủ nhiều việc như vậy, cũng phải chiếu cố tức phụ của đồ đệ, còn phải lưu mấy cao nhân ăn cơm trắng (ăn chùa) ở trong phủ.

Hơn nữa Mạt thiếu gia lại thường xuyên đi ra ngoài, trước kia thời điểm tiểu thư còn tại, Mạt thiếu gia còn thường xuyên bức bách cô gia nhà lão làm cái loại chuyện này, hiện nay cô gia nhà lão còn phải giúp chiếu cố tức phụ của người khác……

Trương quản gia cũng không dám hỏi nhiều, liền thành thành thật thật đi xuống.

"Tích sư thúc, xem ra sự tình có chút nghiêm trọng, có lẽ chúng ta nên đồng hành cùng ngươi, nhiều người, liền nhiều chiếu ứng (phối hợp, trông mom, săn sóc)". Hồ Lục Nương khẽ kéo áo choàng trên người, thân thiết nhìn về phía nam nhân.

Phật Hàng lại không nói 1 lời nhìn nam nhân, nhưng nam nhân cũng chỉ là nhìn y một cái, lắc đầu cự tuyệt: "Ban đêm các ngươi phải chú ý một chút, vừa rồi thời điểm ta trở về thì quan phủ cũng đã dán

hoàng bẳng, bảo mọi người ban đêm đều đừng đi ra ngoài, gần đây ngoài thành miêu yêu nháo rất lợi hại, hôm qua trước cửa thành có một binh lính bị ăn chỉ còn xương trắng, cho nên quan phủ cũng bắt đầu chú trọng việc này". Hắn đơn giản nói một chút tình huống gần đây, còn tỏ vẻ tuy rằng những người đó của Tà Đế cung trảo yêu ở ngoài thành, nhưng khó tránh khỏi cẩn thận mấy cũng có sai sót, lấy việc cẩn thận làm đầu thì tốt hơn.

"Được, Tích sư thúc, vậy ngươi đi đường cẩn thận". Hồ Lục Nương vươn tay nhẹ nhàng thay nam nhân phủi bông tuyết trên đầu vai, tươi cười của nàng thực mê hoặc diễm lệ, nam nhân thiếu chút nữa cho rằng nữ nhân này đang câu dẫn hắn.

Nữ nhân kia khẽ vỗ vỗ tay, móng tay đỏ tươi lại tinh xảo, cùng ngón tay thon dài kia có vẻ dị thường yêu mị, hơn nữa dung nhan bách mị thiên kiều kia cùng thần sắc quyến rũ lại mềm mại trong mắt kia làm cho Tích Duyên là nam nhân chính trực như vậy đều sắp chịu không nổi, hắn lập tức rút tay về, hắn bảo Hồ Lục Nương hảo hảo nghỉ ngơi, nếu có gì sơ xuất thì hắn căn bản là gánh không nổi trách nhiệm này.

Nam nhân đi ra hành lang ở dưới cái nhìn nhìn chăm chú ý vị thâm trường của Phật Hàng, thời điểm hắn đi chính là đơn giản nói một câu với Phật Hàng "Đi đây", liền vội vàng rời đi.

Thời điểm nam nhân rời đi thì trời đã tối rồi, tà khí bao phủ bốn phía Trương phủ, căn bản là không có yêu ma dám tới gần, ngoại trừ yêu ma pháp lực cao cường ra thì hết thảy đều nhượng bộ lui binh.

Nam nhân tự mình đánh xe ngựa, lót mấy tấm chăn bông thật dày ở trong xe ngựa, hắn nghĩ đoán chừng lần này đi đại trà địa thì trong khoảng thời ngắn cũng chưa thể trở về được.

Bởi vì ban ngày trong thành dán bố cáo cho nên ban đêm cơ hồ không ai lui tới, cả thành tuyết bay gió lạnh thấu xương, nam nhân đánh xe ngựa ra khỏi thành, xuất phát hướng địa phương đại trà địa ở nông thôn.

Dọc theo đường đi đều tối đen một mảnh, chỉ có thể mượn đèn ***g trước xe ngựa lờ mờ nhìn rõ đường đi phía trước, thú đồng xanh biếc ở trong rừng cây tối đen……

Có chút khủng bố.

Hơi thở nguy hiểm bao phủ ở bốn phía, nhưng nam nhân không có phát hiện, trong kẽ lá tối đen kia lộ ra động tĩnh khác thường.

Từ sau lần nam nhân bị Cửu Hoàng làm hôn mê thì thân thể hắn liền không tốt, chỉ cần gặp phải trời lạnh sẽ thở không nổi, hơn nữa cảm xúc hơi chút kích động sẽ thở hổn hển, thân thể hắn căn bản là không có hoàn toàn khôi phục, tuy rằng thời điểm hắn đi đường không có dừng xe ngựa lại để nghỉ ngơi, nhưng trên đường xóc nảy làm cho hắn thực không chịu nổi.

Nam nhân ngừng xe ngựa ở ven đường để nghỉ ngơi, hắn xốc màn xe lên, chậm rãi xuống xe ngựa, hắn cột ngựa dưới tàng cây, bốn phía đều là cỏ, nơi này chỉ có một gốc cây đa già.

Cách đó không xa có một cái hồ thật lớn, nam nhân chống đỡ đi qua, bởi vì bốn phía đều hạ tuyết, thời tiết cũng thập phần giá lạnh, hắn có chút thở dốc, hắn đi bên hồ nhìn nhìn, chỉ thấy được 1 cái bè trúc bập bềnh trên mặt nước, lại không thấy người chống bè, hắn ngồi xổm xuống rửa sạch bùn đất dính trên vạt áo, ngồi nghỉ ngơi ở bờ hồ trong chốc lát.

Nơi đây phi thường trống trải, không có bóng người, không khí có chút âm lãnh, tuyết rơi rụng trên đất, lặng yên hòa tan, sau khi nam nhân chỉnh lý tốt vạt áo thì tay hắn bị nước lạnh lẻo đông lạnh tới có chút phát đau.

Một trận âm phong thổi qua……

Đèn ***g trên xe ngựa bị dập tắt…….

Bốn phía rơi vào hắc ám, chỉ cần một chút thanh âm thì có thể nghe thấy rất rõ ràng, nam nhân quay đầu lại nhìn nhìn phía sau, không có phát hiện động tĩnh kỳ quái, nhưng hắn lại không biết nguy hiểm đang từng bước một tới gần hắn.

Bởi vì hôm nay thân ảnh của Phật Hàng cùng Hồ Lục Nương không ngừng quanh quẩn ở trong đầu của nam nhân, hắn vốn định mở miệng bảo Phật Hàng đi cùng hắn, chính là vừa rồi Phật Hàng một câu cũng không nói, hắn cho rằng Phật Hàng không muốn đi nên cũng sẽ không có mở miệng cưỡng cầu, hắn cũng biết trà công của trà địa mất tích cùng tác loạn này nhất định có liên quan với nhau.

Kỳ thật nam nhan vốn định đi tìm đạo trưởng của Nam Sơn đạo quan hỗ trợ, nhưng hắn không còn nhiều thời gian, đi Nam Sơn đạo quan phải chậm trễ hơn thời gian nửa ngày, hắn liền trực tiếp một mình đi đại trà địa trước.

Nam nhân mới vừa đứng lên muốn đi, đột nhiên có một thứ gì đó lạnh như băng tóm lấy cổ chân của hắn…….

Nam nhân lập tức cúi đầu, nhìn thấy 1 bàn tay tái nhợt tóm lấy cổ chân của hắn, là 1 con nữ thủy quỷ làn da ngâm nước tới trắng bệch, y sam toàn thân nữ quỷ kia bị ngâm nước tới nát bét, nhưng nữ quỷ này khuôn mặt trắng bệch nhìn hắn, chính là khuôn mặt vẫn chưa thối rữa, còn một bộ dung mạo xinh đẹp ngày thường, chính là sắc mặt trắng bệch kia làm cho nàng ta nhìn thập phần quỷ dị.

Nữ quỷ này khi còn sống nhất định rất xinh đẹp…….

Nam nhân ngoại trừ kinh ngạc ngắn ngủi ra thì cũng không có rất kích động, hắn chính là muốn rụt chân lại, nhưng lại bị nắm chặt, cho tới khi nữ quỷ kia lộ ra tươi cười quỷ dị, tươi cười cũng dần dần trở nên đáng sợ, khuôn mặt kia dần dần biến dạng tới dữ tợn đáng sợ.

“Nạp mạng đi, nạp mạng đi, nạp mạng đi ——”. Nữ quỷ kia cười âm trắc, sâu trong yết hầu phát ra tiếng hét quỷ dị, giống như đang chờ đợi người thế mạng bình thường, thanh âm trầm tới đáng sợ kia cuồn cuộn quanh quẩn ở trong sơn gian.

"Buông tay". Nam nhân mới vừa rút chân về, rồi lại bị nắm chặt, cả người hắn ngã trên mặt đất, bị nữ quỷ kia kéo hướng về phía trong hồ, cái dù trong tay của hắn rơi ở 1 bên, cả người hắn bị một cỗ mãnh lực cường đại kéo đến trong nước, hồ nước lạnh lẻo kia tràn qua bên hông của hắn, hắn túm đám cỏ, dùng sức đá nữ quỷ kia.

Nhưng là vô ích.

Ánh mắt của nam nhân dừng ở trên mặt nước, vừa rồi hắn còn trấn định nhưng giờ phút này cả người hoàn toàn rơi vào khủng hoảng, bởi vì hắn nhìn thấy rất nhiều thủy quỷ bập bềnh trên mặt nước, chậm rãi tụ tập tới bờ hồ…….

Diện mạo thủy quỷ này khá đáng sợ, đều tụ tập hướng chỗ nam nhân, hắn đồng thời sử dụng tứ chi, nghĩ muốn đi hướng bờ hồ, nhưng lại bị kéo vào trong nước, hắn bắt đầu hét cứu mạng, tuy rằng biết nơi này không có người đi qua, nhưng vẫn muốn hét lên, vạn nhất vạn nhất (ngộ nhỡ) sẽ có người tới cứu hắn, hắn còn không muốn chết vô ích tại loại địa phương này.

Cả người nam nhân đều rơi vào lạnh buốt, hắn dùng lực chống đỡ thân thể, hai tay cầm lấy đám cỏ, không cho con quỷ này kéo hắn đi xuống, hắn rất lạnh, lạnh tới nỗi đều run lên.

Lúc này bờ hồ truyền tới thanh âm có người bước nhanh đi tới, nam nhân mới vừa ngẩng đầu, đã bị một cỗ mãnh lực lôi lên dùng sức kéo đi ra ngoài, trong chớp mắt hắn đã bị nhét vào trong xe ngựa, xe ngựa cũng bắt đầu di chuyển.

Hết thảy việc này quá nhanh.

Nam nhân cứ như vậy bị người kéo vào xe ngựa, hắn cứ như vậy được cứu sống, chính là hắn còn chưa thấy rõ bộ dáng của người cứu hắn, hắn lạnh tới run lên, lại phi thường khó chịu.

Nam nhân xốc màn xe lên, nhìn thấy Phật Hàng đang thay hắn đánh xe ngựa, Phật Hàng tựa hồ cảm giác được tồn tại của hắn, sau khi xoay người thì đẩy mạnh hắn vào trong thùng xe, động tác của Phật Hàng tuyệt không ôn nhu, cả người hắn đều ngã ở trong xe.

"Ngươi ở bên trong đừng đi ra, một đường này đều là quỷ khí, ngô đưa ngươi tới đại trà địa". Phật hàng cũng không nhắc sự tình thủy quỷ kia đòi mạng vừa rồi, y giơ cổ tay phải vói vào trong thùng xe ngựa, "Ngươi cầm thứ này đi, đeo bên tay phải có thể trừ tà". Trên cổ tay của y đeo một chuỗi phật châu Phạn văn rất dài.

Đó là ngân Phật châu (phật châu = bạc). Có thể trừ tà trấn quỷ.

Nam nhân vươn tay ra tháo Phật châu trên cổ tay của Phật Hàng xuống, quấn trên tay của chính mình, vừa rồi may mà Phật Hàng cứu hắn, nếu không phải Phật Hàng xuất hiện đúng lúc thì chỉ sợ hắn cũng xong rồi.

"Vừa rồi đa tạ ngươi". Nam nhân thấp giọng nói một câu, liền cởi y sam trên người của chính mình, hắn mới vừa cởi y sam ẩm ướt trên người, liền cảm giác được xe ngựa ngừng lại.

"Đã xảy ra chuyện gì?". Nam nhân hỏi đã xảy ra chuyện gì.

"Phía trước có……". Phật Hàng vén rèm lên, chui vào xe ngựa, thấy nam nhân cởi sạch trơn thì lời nói của y lập tức liền dừng, hai người đồng loạt ngây ngẩn cả người.

249. Chương 249

Nam nhân cũng thực trấn định, sau khi sửng sốt ngắn ngủi thì hắn xếp y sam ẩm ướt ở tại trên sàn xe, từ bên trong hòm da trong xe ngựa rộng lớn tìm vài món y sam sạch sẽ thay, đây là chuẩn bị cho khi đi ra ngoài, hắn đương nhiên cũng sẽ sẽ không qua loa, xe ngựa chẳng những có chăn, y hài (quần áo + giầy dép), còn có lương khô, Phật Hàng cũng chỉ là ý vị thâm trường nhìn hắn thay xong y sam, cả quá trình Phật Hàng đều không có nhiều lời.

Nhưng mà nam nhân phát hiện khóe miệng Phật Hàng hàm tiếu ý, chính là nhìn chăm chú vào nam nhân mà cười, cũng không mở miệng nói chuyện, con ngươi của y lộ ra vài phần ngạo ý, nam nhân vừa đeo đai lưng vừa bình tĩnh nhìn lại y.

"Ngươi cười cái gì?". Nam nhân đeo xong đai lưng, lại lấy miếng vải sạch sẽ lau lau tóc, "Vì sao ngươi vẫn nhìn ta mà cười thế, ta……Ta thực tức cười?". Hắn nhíu mày, không rõ ý tứ của Phật Hàng.

Phật Hàng là đang cười nhạo hắn sao?

Cười nhạo hắn vô dụng như thế, chỉ là một đám thủy quỷ liền ngăn chặn được hắn, nam nhân biết chính mình vừa rồi kêu cứu mạng, nhưng là lúc này nhìn thấy tươi cười có chút thâm ý của Phật Hàng thì hắn liền cảm thấy Phật Hàng tựa hồ đang cười nhạo hắn.

Phật Hàng tiến lên cầm lấy áo choàng thật dày trong rương, đưa cho nam nhân, hơn nữa bảo nam nhân mặc vào, bởi vì thời tiết bên ngoài phi thường ác liệt.

Nam nhân bình tĩnh nhìn Phật Hàng: "Ngươi đây là ý gì?". Hắn không hiểu.

"Mặc vào". Phật Hàng chính là đơn giản nói 2 chữ.

Nam nhân không nhúc nhích. Hắn có chút chần chờ, hắn đang muốn cầm lấy áo choàng, Phật Hàng tựa hồ mất kiên nhẫn, trực tiếp choàng trên vai của nam nhân, Phật Hàng dùng lực khép chặt áo choàng trên vai nam nhân.

Cả người nam nhân đều dựa sát Phật Hàng, tầm mắt hai người song song giao nhau, tiếu ý trong mắt của Phật Hàng ái muội hơn mấy phần, mà ánh mắt của nam nhân lại trở nên có chút trốn tránh.

Nam nhân hỏi Phật Hàng mấy lần nhưng Phật Hàng cũng không trả lời.

Biết nam nhân muốn y rời khỏi thùng xe ngựa nên Phật Hàng mới miễn miễn cưỡng cưỡng trả lời nam nhân, "Ngô cười cái gì thì rất quan trọng sao? Xem ra ngươi cũng sẽ để ý cảm thụ của ngô".

"Ngươi cười nhạo ta". Nam nhân thực khẳng định nói.

"Ngô cười nhạo ngươi lại như thế nào? Ngô chưa thấy qua địa phương nào trên người ngươi chứ? Ngươi còn sợ mất mặt trước mặt ngô?". Phật Hàng đứng ở trên xe ngựa, chắn ở cửa thùng xe.

Xe ngựa của nam nhân là do 4 con ngựa kéo, thùng xe cũng thập phần rộng rãi, Phật Hàng hoàn toàn có thể ở bên trong, hắn thấy Phật Hàng tựa hồ còn có lời muốn nói, hắn hỏi Phật Hàng mấy câu, liền cúi người muốn nhặt y phục y phục ẩm ướt lên, nhưng lại bị Phật Hàng đúng lúc kéo cổ tay lại, Phật Hàng đều đá toàn bộ y phục kia ra khỏi xe ngựa.

"Y phục này vừa ướt lại lạnh, ngươi cũng không phải không có tiền mua thêm vài món nữa, chất ở trong xe thực chiếm chỗ". Phật Hàng giải thích rất đơn giản, y bảo nam nhân ngồi xong, liền xoay người ra xe ngựa.

Nam nhân xốc lên mành vải trước xe ngựa, đi ra ngoài theo Phật Hàng. Mới vừa cùng đi ra ngoài hắn liền hối hận.

Bởi vì xe ngựa dừng ở cạnh đoạn nhai (vách núi đứt gãy), nam nhân suýt nữa 1 bước đạp khoảng không, may mắn Phật Hàng đúng lúc kéo hắn lại, hắn mới không rớt xuống huyền nhai (vực sâu), hắn nghiêng đầu nhìn về phía Phật Hàng…….

Không đợi nam nhân mở miệng hỏi, Phật Hàng liền chủ động nói với nam nhân: "Kỳ thật ngô vừa rồi đi vào chính là muốn nói với ngươi, bên ngoài không có đường đi, con đường này bị người chặt đứt".

Nam nhân đứng ở bên người Phật Hàng, gió mạnh thổi vạt áo hai người cuộn tròn, hắn từ từ lui về phía sau từng bước, bởi vì hắn có chút thở dốc, hắn lo lắng đứng như thế này không vững ngã xuống……..

"Hiện tại phải làm sao?". Nam nhân nghĩ nghĩ, ở dưới tình huống vô kế khả thi (ko còn cách nào nữa), liền quyết định, "Đi vòng đi".

Phật hàng lại lắc đầu.

"Ngô dùng linh khí tạo đường, bắc 1 cái cầu đi qua". Thái độ vô thưởng vô phạt của Phật Hàng làm cho nam nhân cũng yên tâm.

Kỳ thật trước đó Phật Hang nghĩ muốn đùa đùa nam nhân, làm cho nam nhân khẩn trương một chút, sau khi không có đường đi thì nên làm gì nên làm cái gì bây giờ, nhưng không nghĩ tới sẽ nhìn đến nam nhân thay y phục ở bên trong……

Phật Hàng quả nhiên nói được thì làm được, Phật ấn màu bạc kia, tập kết linh khí cường đại, hiện lên 1 cây cầu nối liền hai bên đoạn nhai, y vội vàng đánh xe ngựa thuận lợi qua cầu.

Thời điểm đi qua đoạn nhai thì nam nhân nhìn thấy một đống xương trắng ở phía dưới, âm lãnh hàn nhân (lạnh buốt người), một cỗ âm khí bò lên lưng của hắn, nơi đây thực âm lãnh, càng đi về phía trước càng quỷ dị, càng âm trầm.

Nam nhân im lặng ngồi ở bên cạnh Phật Hàng, hắn sẽ chủ động nói chuyện cùng Phật Hàng, Phật Hàng cũng sẽ gật đầu trả lời hắn, chính là càng đi càng lạnh, trên người hắn mặc rất nhiều y phục, còn khoác áo choàng nhưng vẫn lạnh.

"Ngươi không lạnh?". Nam nhân quan tâm, nhìn chăm chú vào Phật Hàng, bởi vì Phật Hàng chỉ mặc nhất kiện áo cà sa, bên ngoài choàng nhất kiện lông điêu ngắn tuyết bạch sắc (trắng như tuyết), tóc bạc buông ở trước ngực, trên dung nhan tuấn mỹ lộ ra bình tĩnh ngạo thị, vẻ mặt thanh lãnh cua Phật Hàng làm cho người ta có chút khó có thể tiếp cận.

"Ngươi lạnh?". Phật Hàng nhìn lại nam nhân.

Nam nhân thực thành thực gật đầu, hai tay của hắn đặt ở bên môi nhẹ nhàng phà hơi, tay của hắn lạnh tới nỗi đều ửng đỏ, có chút cứng ngắc, không quá linh hoạt, nhưng nam nhân khí chất thành thục trên mặt cũng là nhất phái bình tĩnh.

Phật Hàng giơ tay vòng qua đầu vai của nam nhân, y kéo nnam nhân lại gần, để nam nhân rúc vào trong lòng của y, nam nhân cũng không có đẩy y ra, tùy ý y ôm nam nhân.

Tựa vào cùng nhau như vậy thì ấm áp hơn rất nhiều.

Hai tay của nam nhân luồn ở trong tay áo, thái dương của hắn nhẹ nhàng mà tựa ở cái trán của Phật Hàng, hai người tự nhiên tựa sát cùng nhau, hai người vừa lên đường vừa hàn huyên tán gẫu.

"Ngươi để đệ tử của Tà Đế cung trảo miêu yêu ở ngoại ô Biên thành, ta không hiểu suy nghĩ của ngươi, kỳ thật ngươi không phải cảm thấy càng nhiều người chết thì ngươi lại càng thống khoái sao?". Nam nhân từ từ rủ mắt, ánh mắt của hắn dừng ở trên chuỗi Phật châu trên cổ tay của chính mình, cảm giác hơi thở của Phật Hàng phun ở sườn mặt của hắn……

Nam nhân cũng không có trốn tránh cảm giác ngưa ngứa nong nóng kia……..

"Ngô chỉ là muốn luyện công mà thôi, tà linh sớm đủ rồi, ngô không hề cần cái loại đồ vật này nữa". Phật

Hàng coi như là thẳng thắn trước mặt nam nhân, mục đích của y đạt tới thì sẽ không lại giết.

Vả lại…….

Phật Hàng hấp tà linh, đều là Nham Vân giết, cho tới bây giờ y không tự mình động thủ qua.

Nam nhân không lại hỏi, bởi vì hắn mỏi mệt nên tựa vào đầu vai Phật Hàng mà ngủ……..

Thời điểm khi nam nhân tỉnh lại thì bọn họ đã tới đại trà địa rồi.

Xe ngựa dừng ở lều ngoài trà địa, mấy trăm mẫu trang viên đại trà địa này đều là sản nghiệp của trà phô Trương gia, từng tầng từng tầng đồi núi trải dài, nam nhân đứng ở trước trang viên nghe đốc công báo cáo tình huống cho hắn, 3 ngày gần đây lục tục có công nhân trồng trà mất tích, mới đầu đốc công còn tưởng rằng là chính mình cắt xén tiền công của công nhân nên công nhân bất mãn mới lén bỏ đi.

Nam nhân nhìn về phía đốc công: "Về sau tiền công từng tháng của công nhân đều phải ghi chép tỉ mỉ rồi báo cáo cho ta". Ngữ khí của hắn coi như khách khí.

Sau đó nam nhân lại phân phó vài vị đốc công khác trông chừng lẫn nhau, hơn nữa hắn tùy thời sẽ phái người tới đại trà địa kiểm tra, tuyệt đối không thể sơ suất, hơn nữa tuyệt đối không có khả năng vô duyên vô cớ cắt xén tiền công của công nhân.

Nam nhân một mực tìm hiểu tình huống, công nhân lần lượt thiếu hai mươi mấy người, hắn cũng cảm giác được sự tình khó giải quyết, hắn bảo tất cả công nhân buổi tối gần đây đều đừng ra khỏi trang viên.

Sau khi nam nhân an bài tốt hết thảy, còn không đợi hắn mở miệng thì Phật Hàng liền chủ động thiết hạ pháp trận, hắn đã bày 1 cái một cái trừ tà trận đơn giản bên trong trang viên, lại có Phật đạo phòng hộ trấn giữ hai bên, nếu không bước ra khỏi trang viên thì yêu nghiệt đều không thể tiến vào, hắn phân phó hạ nhân, trước khi bọn họ trở về thì không được đi ra, đóng chặt các cửa lại.

"Cô gia, ngươi cẩn thận". Lão đốc công run run rẩy rẩy vẫy chào.

Nam nhân cùng Phật Hàng đã đi được 1 đoạn đường, nam nhân phất tay bảo bọn họ đều trở về: "Yên tâm, ta cùng với cao nhân đi liền quay về, nếu Mạt thiếu gia tới đây, liền nói chúng ta đi Liễu Ngạn Đào trang ở đỉnh núi bên cạnh".

Phật Hàng nhíu mày: "Ngươi xác định Mạt Đồng sẽ tới như vậy?".

"Không xác định, ngươi lại cũng không phải không biết, gần đây Mạt Đồng thường xuyên cũng không ở quý phủ, hiện giờ còn chưa biết đã quay về Trương phủ hay không". Nam nhân chậm chạp lắc đầu, hắn vừa đi về phía trước vừa quan sát tình hình 4 phía.

"Có ngô ở đây, chẳng lẽ ngươi còn sợ không an toàn sao, chẳng lẽ ngươi cảm thấy ngô không có năng lực bảo hộ ngươi?". Phật Hàng ngạo nghễ nhìn chăm chú vào nam nhân, trong con ngươi của y lộ ra vài phần bất mãn.

"Không phải". Nam nhân phủ nhận.

Phật Hàng cũng không có truy hỏi.

Hai người bước nhanh đi tới Liễu Ngạn Đào trang, Phật Hàng vừa vặn liền cảm giác được nơi đây bất thường, âm khí còn nặng hơn so với Thiên Hồn Khô dưới chân núi Hoành Đỉnh, theo hai người tới gần thì âm khí bức người kia càng phát ra rét lạnh.

"Trước đây ta đã tới nơi này, nơi này rất nhiều cây hoa đào". Nam nhân nhìn thấy trước mắt cảnh tượng 1 phiến hoa đào nở rộ, chậm rãi dừng bước, "Ngươi xem nơi này rất kỳ quái, đại mùa đông mà hoa đào còn nở rực rỡ như vậy, nhất định là có yêu quái tác loạn".

"Nơi này có một con Đào Hoa yêu pháp lực cao cường, ngươi phải cẩn thận, đi theo ngô đừng đi lạc". Phật Hàng bước vào rừng hoa đào trước, nam nhân đi theo phía sau y, cảnh giác nhìn tứ phía.

Muốn tới Liễu Ngạn Đòa Viên phải xuyên qua một mảnh rừng hoa đào này, ban đêm sơn gian tràn ngập sương tuyết, chướng khí kia có chút sang nhân (làm người khác sặc rồi ho khan), nam nhân đi ở bên cạnh Phật Hàng, hai người đi thật lâu, đều không đi tới mục đích, lại vòng trở về tại chỗ.

"Có mê trận". Nam nhân thực khẳng định chỉ ra vấn đề sở tại.

Cùng lúc đó dưới chân Phật Hàng nở rộ Phật ấn màu bạc, ấn kí xoay vòng kia triển khai trên mặt đất, lan tràn vô hạn, y vung ống tay áo lên, trong trời đêm tối tăm hiện ra một hàng kinh văn, bốn phía lập tức truyền tới một mảnh tiếng kêu rên quỷ dị.

Cây hoa đào kia đang rỉ máu, bốn phía tràn ngập mùi huyết tinh (máu tanh),nam nhân bịt mũi, kéo Phật Hàng bước nhanh đi ra đào quỷ trận, tìm kiếm lối ra của loại trận pháp này, nam nhân thực sở trường, Phật Hàng phá trận, hơn nữa nam nhân nhắm ngay lối ra, hai người rất nhanh liền tới Liễu Ngạn Đào Viên.

Hai người vừa mới xuất trận thì Phật Hàng liền thu hồi linh khí, cây hoa đào kia cũng rất nhanh phục hồi như cũ, lại khôi phục đào quỷ trận vừa rồi kia.

Thực quỷ dị.

Âm khí rất nặng.

Hơn nữa đứng ở phía trước Đào trang, liền ngay cả tiếng gió kia đều giống như khóc nỉ non……..

Nam nhân kéo Phật Hàng, bảo Phật Hàng trước đừng đi vào, hắn nói với Phật Hàng, Đào Hoa yêu của Đào trang này cùng Xích Luyện nhận thức, tựa hồ là bằng hữu của Xích Luyện, hơn nữa tựa hồ cũng sắp phi thăng.

Nhưng vì sao sẽ có cường đại yêu khí xuất hiện lúc này như thế, nam nhân cũng không hiểu được, hắn chỉ nhớ rõ thời điểm lần trước tới nơi này thì nơi đây không có Đào trang, chỉ có một tiểu đình tử, hơn nữa Liễu Ngạn Đào Viên chính là tên của địa phương này, bởi vì mỗi khi tới mùa xuân thì cây liễu ở bờ sông nơi đây sẽ mọc phi thường rậm rạp.

Chính là nơi này đột nhiên nhiều ra một cái Đào trang……..

Hơn nữa Đào trang thập phần u tĩnh, môn biển (tấm biển) của Đào trang này là màu sắc tiên diễm tới quỷ dị, hơn nữa dưới mái hiên trước phủ đệ treo hai đèn ***g xanh, u quang kia chiếu sáng bốn phía thực quỷ dị, trên tường viện đều bám đầy đồ đằng (dây leo) lục sắc (màu xanh), hoa và diệp đằng (hoa và lá của dây leo) đều bị yêu khí thấm đẫm tới tiên diễm ướt át……

“Yêu khí thật nặng, xem ra ngô đánh giá thấp con yêu nghiệt này, pháp lực của nó cao cường hơn rất nhiều so với ngô tưởng tượng”. Phật Hàng nhìn chằm chằm Phật ấn trên cửa, y chưa thấy qua con yêu nào lại lớn mật như thế, lại dám ở trước phủ của chính mình dán Phật thủ vệ (giữ cửa, bảo vệ) cùng Phật ấn……..

250. Chương 250

Trước đại môn (cửa lớn) của Đào phủ.

Bông tuyết như lông ngỗng nhẹ nhàng bay lả tả, nam nhân lâm nguy (đối mặt với hiểm nguy) không sợ hãi, đứng ở bên cạnh Phật Hàng, Phật Hàng đứng ở trước cửa cẩn thận quan sát Phật thủ vệ, nam nhân cũng biết trên cửa này có phong ấn, nếu muốn đi vào thì phải phá phong ấn trước.

Phật thủ vệ trên cửa kia có vẻ thực yêu dị, Phật ấn liên tiếp quay chung quanh thân Phật kia, nam nhân từ từ tiến lên mấy bước, Phật thủ vệ trên cửa kia lóe ra một đạo quang mang màu đỏ sậm, tượng Phật trên cửa kia bước ra, đứng sờ sờ tại đằng trước Đào phủ.

Phật thủ vệ kia thanh tú, chân mày lộ ra yêu khí nồng đậm, yêu nghiệt này 1 thân trường bào màu đen, Phật ấn đen như mực quấn quanh trên y phục, tay y làm Phật tế, lạnh lùng nhìn chằm chằm hai người ngoài cửa.

Yêu Phật…….

Yêu khí của loại địa phương này lại đều đồng hóa tượng Phật vốn là chính đạo thành Yêu Phật, nam nhân cảm giác được lưng phát lạnh, nhưng vẫn bất động thanh sắc (tỉnh bơ) như cũ nhìn yêu Phật kia.

"Chúng ta muốn gặp Đào công tử". Nam nhân lễ độ mở miệng cầu kiến.

"Hai vị thí chủ mời quay về, công tử bất kiến (ko gặp) khách". Yêu Phật chậm rãi thi lễ, nhưng thần thái lại lạnh như băng, quanh thân tản ra hắc diễm (lửa đen)đen như mực.

Đào phủ ở trong mắt của Phật Hàng khác với phồn hoa thịnh cảnh trong mắt của nam nhân, y nhìn thấy chính là đại trạch bỏ hoang, tường viện hoang tàn, cùng môn biển cong vẹo, trên mặt đất nơi nơi đều là cỏ dại mọc lung tung, thực hổn độn, thực hoang phế, dưới mái hiên đều giăng rất nhiều mạng nhện, hoàn toàn chính là một đống quỷ trạch hoang phế nhiều năm.

Hơn nữa quan trọng nhất là u minh chi khí (khí âm u) của lục diễm (lửa xanh)bao phủ cả Đào phủ.

"Hôm nay ngươi cho hay không cho thì bọn ngô đều phải đi vào". Trong mắt của Phật hàng vẫn là bình tĩnh trước sau như một, khuôn mặt tuấn mỹ của y không có biểu tình, khiến người không thể phỏng đoán được ý tưởng của y, mạt quang mang trong trẻo nhưng lạnh lùng nơi đáy mắt chìm sâu trong đáy mắt y, "Ngươi cho cũng thế, không cho cũng phải cho, ngô không có nhiều kiên nhẫn". Thanh âm y bằng phẳng, vô cùng trấn định.

Nam nhân vẫn cảm thấy nên hảo hảo nói chuyện, hắn nói bổ sung: "Chúng ta chính là muốn gặp Đào công tử mà thôi, phiền ngươi thông truyền một tiếng".

"Thí chủ, tại hạ chỉ phụ trách thủ vệ, nếu các ngươi muốn xông vào Đào phủ thì trước hết phải qua ải của ta". Trường đao trên lưng Yêu Phật kia tản ra quang mang trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Nam nhân không nói chuyện.

Mạng người quan trọng, không xông vào cũng phải xông.

"Vậy ngô liền không thể không xông vào rồi". Phật Hàng nhanh chóng lật bàn tay, pháp trượng màu bạc tinh mỹ kia xuất hiện ở trong tay y, quang hoa nguyệt hoàn (vòng) xoay quanh thân trượng của pháp trượng kia.

Yêu Phật kia để trường đao trên mặt đất, thân đao tản ra khí diễm màu đen, nam nhân thấy thế cũng không thể không lùi tới một bên, bốn phía hết thảy giống như đều yên lặng, chỉ có bông tuyết kia nhẹ nhàng bay càng bay càng nhiều.

"Thí chủ, quy củ của Đào phủ, chỉ qua ba chiêu, nếu trong ba chiêu, ngươi thắng liền cho ngươi đi vào". Yêu Phật kia trước tiên là nói về quy củ, nói vậy yêu nghiệt của Đào phủ sớm biết gần đây sẽ có người tới phiền toái.

Yêu Phật kia vung trường đao lên, một đạo quang ảnh vọt lại đây, Phật Hàng chỉ nhẹ bay qua một bên, liền phát ra công kích, pháp trượng kia ở trong tay Phật Hàng vung cực nhanh, chém ra khí diễm sắc bén, kích tới mặt đất đều bị nứt ra, quang mang chói mắt kia va chạm cùng hắc diễm kia, bắn ra sát khí nguy hiểm, thân pháp của Phật Hàng dị thường cấp tốc, căn bản không thấy rõ bước chân dưới chân Phật Hàng, nam nhâm hoa cả mắt chỉ thấy linh quang chợt lóe, linh khí kia cắt qua không khí, quang mang cường liệt lóe lên như bọt nước.

Thân hình Phật Hàng nhập thần (kỳ diệu, tinh vi) bỗng nhiên ẩn đi.

Trong chớp mắt Phật Hàng liền xuất hiện tại trước mặt yêu Phật, ngón tay thon dài của Phật Hàng để trên Phật trượng, hào quang xoay vòng quanh thân Phật trượng, pháp trượng trong tay hắn của Phật Hàng đã để tại ấn đường của yêu Phật…….

Mà trường đao trong tay yêu Phật kia sớm cắm ở trên đại môn của Đào phủ, hoàn toàn phá vỡ phong ấn trên cửa…….

Một đạo quang mang màu đỏ sậm lóe lên, yêu Phật kia nháy mắt tan biến, đại môn của Đào phủ cũng bị âm phong chậm rãi thổi mở ra, cửa gỗ nạng nề kia phát ra tiếng kẽo kẹt trầm đục, nghe lại thập phần chói tai.

Phật trượng trong tay của Phật Hàng sớm biến mất, y quay đầu lại nhìn về phía nam nhân, có chút mất hứng: "Đi theo ngô, nơi đây không nên ở lâu". Việc này vốn không liên quan tới y, nhưng nếu nam nhân tới đay thì y khẳng định sẽ đi theo nam nhân, y lại không thể nói với nam nhân là bên trong rất nguy hiểm không nên đi, mặc kệ những người đã chết kia đi.

Bởi vì nam nhân khẳng định không đồng ý.

Nam nhân không nói chuyện, hắn cũng biết bên trong rất nguy hiểm, hắn đi theo Phật Hàng đi vào Đào trang, địa phương này nơi nơi tràn đầy hoa lá, đèn ***g dưới mái hiên đỏ tới quỷ dị.

Nam nhân mới đi chưa được mấy bước, liền đá phải một cái gậy trúc, trên gậy trúc kia viết mấy chữ: Mao Sơn đạo sĩ.

"Hình như trước đó đã có người tới nơi này". Nam nhân nhìn nhìn vật phẩm trên mặt đất, có gậy trúc, có hồ lô, còn có 1 đám đồng tiền chế thành đoản kiếm trừ tà, bên cạnh còn có chút vết máu.

Nam nhân nhặt đoản kiếm trừ tà trên mặt đất lên, cầm ở trong tay định bụng dùng nó phòng thân, tuy rằng hắn không có linh khí, nhưng hắn vẫn đều dùng được kiếm chiêu…….

Phật Hàng nắm cái tay cầm kiếm của nam nhân, y giật giật môi, tựa hồ niệm tụng vài câu chú văn, nam nhân lập tức liền cảm giác được có cổ linh khí chảy vào lòng bàn tay của hắn.

Phật Hàng nhìn thấy nam nhân nghi hoặc nhìn y thì y buông lỏng tay của nam nhân ra: "Khai phong cho đoản kiếm trừ tà, nếu gặp phải phiền toái thì cũng không tới mức cầm đồng tiền chém yêu nghiệt". Ánh mắt của y đảo qua thần thái gương mặt ôn hòa của nam nhân, nam nhân đang mục quang (ánh mắt)trầm ổn trầm ổn bình tĩnh nhìn y.

Thời điểm nam nhân cười cũng thực ôn hòa, trong đôi mắt bình tĩnh của hắn hàm chứa tiếu ý, chính là cầm một thanh kiếm đồng tiền tản ra quang hoa nhàn nhạt kia, nói lời cảm tạ với Phật Hàng: "Đa tạ".

"Không cần cảm ơn". Phật Hàng nhìn nam nhân, giơ tay ôm thắt lưng của nam nhân, nam nhân lập tức liền nghiêng đầu nhìn y, y lại sáp tới dán tại bên tai của nam nhân mà thấp giọng đáp lại nam nhân: "Ngươi, ngô, giữa chúng ta không cần khách khí". Tay y chậm rãi trượt về hướng mông củ nam nhân…….

Nam nhân cũng không phản kháng, nhưng cảm giác được Phật Hàng nhẹ nhàng kéo hắn đi 1 chút, cả người hắn đều dán lên Phật Hàng, 2 người nam nhân cao lớn dán tại cùng nhau, hắn thực thản nhiên nhìn Phật Hàng.

"Loại thời điểm này thì ngươi nên nghiêm túc chút, chúng ta cũng không phải tới chơi đùa". Nam nhân nhắc nhở Phật Hàng, hắn chuẩn bị giơ tay ngăn lại cái tay kia của Phật Hàng đang xoa mông của hắn.

Đôi môi của Phật Hàng vững vàng dán lên đôi môi đang muốn nói chuyện của nam nhân.

Một tay của nam nhân bị Phật Hàng nắm, 1 tay cầm kiếm nên cũng vô pháp chống cự……

Hơn nữa bọn họ cũng không thể phát ra động tĩnh quá lớn, bởi vì nam nhân cảm giác được bốn phía trong vườn hoa này, này, tựa hồ giống như con người, đang phập phồng hô hấp…….

Nam nhân lập tức thở nhẹ lại, tùy ý đầu lưỡi của Phật Hàng đẩy vào trong miệng của hắn, khẽ mút đôi môi ấm áp của hắn……

Hai tay của Phật hàng vói vào trong y bào của nam nhân, vén y phục của nam nhân lên, nhẹ vỗ về da thịt mềm dẻo của nam nhân, làn da của nam nhân thực nhẵn, làn da ấm áp kia làm cho hai tay hơi lạnh của y không muốn rời đi, bởi vì bên ngoài hạ tuyết, tay của y có vẻ có chút lạnh, nhưng rất nhanh y cảm thụ được thân thể ấm áp của nam nhân.

Đầu lưỡi của Phật Hàng khiêu mở đôi môi của nam nhân ra, hôn nhẹ đôi môi của nam nhân, khuấy đảo đầu lưỡi ẩm ướt ềm mại kia, hai tay của y không ngừng sờ soạng trên người của nam nhân…….

Nam nhân bị Phật Hàng mò tới chân nhũn, hắn cảm giác được hơi thở của Phật Hàng nặng hơn, hắn liền bắt đầu trở nên có chút lảng tránh, hắn cũng không muốn bị Phật Hàng ôm tại loại địa phương này.

"Nhất thời hứng khởi" này của Phật Hàng lại làm cho nam nhân thực bất đắc dĩ, nhưng hắn không có kháng cự, ít nhất Phật Hàng không có làm đau hắn, kiếm trong tay của hắn tản ra quang mang trong trẻo

nhưng lạnh lùng.

Nam nhân không biết vì sao lúc này Phật Hàng đột nhiên hôn hắn, muốn hôn cũng không nên ở lúc này chứ, nhưng hắn nhưng không có hành động thiếu suy nghĩ, hắn chính là tùy ý Phật Hàng hôn……

Giữa môi của 2 người phát ra tiếng hôn môi ái muội, làm cho nam nhân có chút ngượng ngùng, nhưng hắn cũng không đẩy Phật Hàng ra, hai tay của Phật Hàng đang ôm lưng của hắn, chậm rãi sờ soạng xuống dưới, nhẹ vỗ về bên hông mẫn cảm của hắn.

Nam nhân nhìn chằm chằm sườn mặt không hề có tỳ vết nào của Phật Hàng, trong lòng thực nghi hoặc, nhưng lại không hỏi ra khỏi miệng được, hắn chỉ cảm thấy động tác trên tay của Phật Hàng không nhanh không chậm, cho tới khi tay của Phật Hàng nghĩ muốn trượt vào trong khố tử của hắn……

Nam nhân "ân" 2 tiếng, tỏ vẻ "không được".

Tay của Phật Hàng lại trượt về hướng sau thắt lưng của nam nhân.

Phật Hàng hôn nam nhân.

Hơi thở giữa môi của 2 người nóng ướt như vậy…….

Trên lông mi dài mà cong vút của Phật Hàng có chút giọt sương, điểm xuyết đôi mắt nâu của y, lúc này y ít đi vài phần ngạo khí, nhưng y vẫn cố ý hôn nam nhân, không cho nam nhân có chút né tránh.

Hết thảy sở hữu của nam nhân đều bị Phật Hàng nhấm nháp tỉ mỉ, thật giống như là ăn thuốc bổ, Phật hàng nhấm nháp từng chút 1, cảm giác được đầu lưỡi của nam nhân chống lại y, tựa hồ đang kháng cự.

Phật Hàng dành ra một bàn tay chế trụ cằm của nam nhân, làm cho nam nhân không thể khép kín đôi môi, y phủ lên môi của nam nhân, nghiêng đầu, nhíu mày, tinh mâu (mắt sáng như sao) cho nam nhân một cái hôn sâu.

Từ thời điểm Phật Hàng bước vào nơi này thì y liền thấy được thứ mà nam nhân không có lưu ý tới, nơi này ngoại trừ y cùng với nam nhân ra, tựa hồ có thứ kỳ quái lại nguy hiểm ở phụ cận, ánh mắt của y lướt qua đầu vai của nam nhân, nhìn về phía sau của nam nhân…….

Nơi đó.

Nơi đó có yêu quái…….

Không. Phải nói là quái vật……

Phật Hàng chớp chớp mắt, y tiếp tục hôn nam nhân.

Kỳ thật thời điểm Phật Hàng vừa mới tiến vào Đào phủ liền nhìn thấy quái vật kia, vì không kinh động quái vật kia, tầm mắt của y chậm rãi dời đi, làm bộ không nhìn thấy quái vật kia.

"Làm chính sự". Nam nhân ngắn gọn nhắc nhở Phật Hàng, bởi vì hắn bị Phật Hàng hôn, cho nên thời điểm hắn nói chuyện thì hàm hàm hồ hồ, nghe không rõ lắm.

"Được". Phật Hàng vừa hôn vừa đáp lại nam nhân một tiếng.

Sau đó Phật Hàng không có ngừng hôn, cũng không có buông nam nhân ra, ngược lại y còn dần dần hôn sâu hơn.

Y chẳng những không làm chính sự, còn bắt đầu động thủ gióng trống khua chiêng cởi y bào trên thân nam nhân……..

251. Chương 251

Động tác của Phật Hàng làm cho nam nhân rất là kinh ngạc, Phật Hàng hoàn toàn liền bóp méo ý tứ chính trực của hắn, hắn chỉ đứng đó, hắn vẫn phi thường bình tĩnh nhìn Phật Hàng.

Bởi vì nam nhân nhìn thấy Phật Hàng quẳng cho hắn một cái ánh mắt, hắn lập tức liền biết phía sau có thứ gì đó, nhưng hắn cũng không có khẩn trương, mà chính là đứng không nhúc nhích.

Nhưng nếu vẫn đứng thì khó tránh khỏi sẽ khiến cho hoài nghi, hắn từ tốn giấu thanh kiếm vào trong ống tay áo, mà lúc này Phật Hàng kéo y phục của hắn, nam nhân nhất thời cảm giác được gió lạnh xâm nhập thân thể hắn, làm cho hắn nhíu nhíu đầu mày, thấp giọng nói một câu, "Không muốn".

Ánh mắt có chút thâm ý của Phật Hàng dừng ở trên mặt của nam nhân: "Nhưng mà ngô muốn, làm sao bây giờ, hảo trướng nga".Y đổi một loại ngữ khí ái muội, ôm nam nhân, thân mật hôn nam nhân đang chấn kinh.

Nam nhân bị lời nói của Phật Hàng khiến cho thực xấu hổ: "Ngươi nói bậy bạ gì đó?". Hắn đè thấp thanh âm, hắn nhìn thấy khóe miệng Phật Hàng gợi lên một mạt tiếu ý.

Nam nhân vốn cho rằng Phật Hàng sẽ thu liễm, nhưng ngược lại Phật Hàng nâng âm lượng cao lên 1 chút: "Nơi đây không có ai cả, không có người tới cản trở chúng ta thân thiết, kỳ thật làm xong lại đi thì cũng không bất tiện". Phật Hàng vừa vuốt ve thắt lưng của nam nhân vừa đang muốn giơ tay cởi bỏ đai lưng của nam nhân…….

Nam nhân vẫn là bình tĩnh trả lời Phật Hàng: "Đây đương nhiên bất tiện, ta còn muốn tìm công nhân của ta". Hắn không có khả năng cứ mặc kệ công nhân của hắn như vậy, hắn cũng biết việc này nguy hiểm, nhưng đây là chuyện của trà trang của hắn nên hắn phải phụ trách. Đồng thời hắn cũng là cảm tạ Phật Hàng bồi hắn tới.

"Làm xong ngô tìm cùng ngươi".

"Không muốn làm".

"……"

"……".

Hai người nhìn nhau trong chốc lát, ánh mắt của Phật Hàng vội vã liếc phía sau nam nhân 1 cái, y đột nhiên ôm chặt nam nhân, "Ngươi là muốn ngô lột sạch ngươi, lại tách 2 chân của ngươi ra, đặt ngươi ở phía sau bụi hoa mẫu đơn, lại khiến ngươi càng không ngừng kêu, càng không ngừng khóc, làm tới ngươi muốn ngừng mà không được mới thôi……".

"……"

"Được không?". Hai tay của Phật Hàng vén áo choàng thật dày của nam nhân lên, làm cho lưng của nam nhân lộ ra bên ngoài, da thịt màu mật ong của nam nhân thực mê người, xúc cảm rắn chắc chắc nịch kia, làm cho người ta lưu luyến quên đường về.

"……"

"Vì sao không trả lời, có phải cảm thấy ngô nói trúng tâm sự của ngươi hay không?". Hai tay của Phật Hàng trượt vào trong khố tử của nam nhân, nam nhân giơ tay cản lại nhưng thủy chung là phí công.

"Ngươi lại đang nói bậy". Hai người gắt gao dántại cùng nhau, nam nhân bị Phật Hàng ôm thật sự chặt.

Lời nói của Phật Hàng làm cho nam nhân có chút tức giận.

Nhưng Phật Hàng lại tựa hồ nói tới nghiện, "Mau cởi y phục ra, ngô mới hảo yêu thương ngươi, ngô muốn làm ngươi khóc, ngô cũng muốn làm ngươi kêu [đừng……ngừng]……". Y nói xong thì nhìn thấy biểu tình trên mặt của nam nhân có chút xấu hổ, lại có chút ngượng ngùng, y sáp tới, nhẹ nhàng cắn cái miệng đang muốn nói chuyện của nam nhân, lại tiến hành xâm nhập……..

Thân thể mẫn cảm của nam nhân run rẩy: "Ngươi rốt cuộc làm sao vậy?". Hắn hỏi Phật Hàng, thanh âm của hắn áp tới rất thấp.

Phật Hàng không có trả lời.

Nhưng Phật Hàng phát hiện, quái vật phía sau nam nhân được bụi cỏ che dấu, tựa hồ là trường đằng (dây mây dài) xấu hổ, quái vật kia rất dài, trốn ở giữa hoa lá, nhưng y lại nhìn thấy thân đằng của quái vật này quấn quanh trên cây cột trên hành lang, vẫn lan tràn tới nóc nhà của lầu chính, cả sân cơ bản là bị trường đằng này bao quanh.

Phật Hàng cũng thực lưu ý hành động của quái vật kia.

Chuẩn bị sẵn sàng.

Quái vật kia là một dây trường đằng thẹn thùng, vừa rồi đang ẩn núp ở trong bụi hoa muốn đánh lén bọn họ, nói vậy Mao Sơn đạo sĩ kia cũng là bị nó ăn.

Trường đằng này còn to hơn so với rắn, quấn tới quấn lui quấn đầy cả sân, liền ngay cả Phật Hàng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng Phật Hàng phát hiện cái thảo đằng này thế nhưng sẽ thẹn thùng.

Phật Hàng thử nghiệm, thời điểm y sờ nam nhân thì thụ đằng kia sẽ thực chậm chạp tiến lên, nếu y hôn nam nhân thì thảo đằng kia liền yên lặng bất động, sờ lưng của nam nhân thì thảo đằng kia lại lùi về một mảng lớn, hơn nữa y nói những lời ái muội thì cũng làm cho thảo đằng nguy hiểm kia có phản ứng, thực hiển nhiên đây là cái thảo đằng này xấu hổ……..

Phật Hàng liền ném y phục tới trên mặt đất, cả thân trên của nam nhân không có che đậy, cả người bại lộ ở trong gió lạnh, y tựa hồ cũng biết nam nhân lạnh nên vừa hôn nam nhân vừa vuốt ve lưng của nam nhân, trong lòng bàn tay đạo xuất linh khí, vì nam nhân chống lạnh.

“Ngươi làm cái gì?!”. Nam nhân bất đắc dĩ.

Phật Hàng dán tại bên tai của nam nhân, đều nói việc đã thấy, đã quan sát cho nam nhân. Sau khi nam nhân nghe xong thì thực tự nhiên tiếp nhận nụ hôn của y, y chậm rãi xoay người, hai người thay đổi phương hướng, nam nhân theo dư quang nhìn thấy 1 cái thảo đằng kỳ quái trong bụi cỏ, thời điểm trước kia nam nhân du lãm thế gian, gặp qua không ít yêu ma quỷ quái, vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy thảo đằng thô như vậy, dài như vậy, cổ quái như vậy.

Quả nhiên khác thường giống như miêu tả của Phật Hàng, thảo đằng kia sẽ thẹn thùng.

Cho nên kế tiếp, Phật Hàng làm gì với hắn thì hắn đều không có lại mở miệng ngăn cản, càng không có phản kháng, nam nhân nhặt áo choàng trên mặt đất khoác lên trên vai, Phật Hàng nghiêng đầu, khẽ mút cái lổ tai mẫn cảm của nam nhân.

Không có biện pháp.

Quái vật kia cứ vẫn trốn ở trong hoa lá như cũ, không có xuất hiện……..

Nhưng cũng không thể tiếp tục như vậy, nam nhân cầm thanh kiếm cắm xuống mặt đất, thân kiếm kia tản ra quang mang nhàn nhạt, Phật Hàng nhìn nam nhân một cái, ý bảo cứ như vậy, hai người đều muốn làm cho quái vật kia buông lỏng cảnh giác.

"Ngô ôm ngươi được không?". Phật Hàng lại tiếp tục hôn nam nhân, y ngửi mùi trên cổ của nam nhân, thấp giọng nói: "Tới bên hành lang kia đi, tới chỗ bên kia lại ngồi".

Nơi đây căn bản là không ai, nơi nơi đều là hoa hoa cỏ cỏ, một đống phủ đệ rất lớn lại dị thường vắng lạnh, tuy nói không có bóng người, nhưng đèn ***g bốn phía đều sáng……..

Đống trạch tử này có thể nói là phi thường khí phái, ở đằng sau hoàn toàn nhìn không thấy đằng trước, ngoại trừ tiền thính ra, bên trái có một hành lang rất dài rất dài, đi thông địa giới bên trong.

Phật Hàng hôn nam nhân, ôm nam nhân, vừa hôn vừa ôm nam nhân tới trước hành lang, bởi vì thảo đằng kia vẫn đều nhìn bọn hắn chằm chằm, nam nhân cũng tùy ý Phật Hàng hôn, trên hành lang có 1 đoạn cầu thang, Phật Hàng ôm nam nhân đi lên.

"Liền vẫn đi vào như vậy sao?". Nam nhân hạ giọng hỏi Phật Hàng.

Phật Hàng nhỏ giọng trả lời: "Bằng không làm sao bây giờ?".

Nam nhân cũng không có biện pháp, hắn chỉ có thể đi theo Phật Hàng nện bước đi tới, y bào khoát lên trên vai của hắn đã mặc lại, nhưng trong ngực vẫn rộng mở như cũ, kề sát Phật Hàng…….

Không biết khi nào Phật Hàng đã nhặt kiếm tiền đồng cắm dưới đất lên, lúc này đang lén đút vào trong tay áo của nam nhân, nam nhân hiểu ý cầm lấy.

Y sam cùng với áo choàng thật dày trên người hắn đều bị Phật Hàng vân vê tới thực lộn xộn, đôi môi của nam nhân cũng bị hôn tới đỏ lên, thần sắc của đôi mắt cũng là bất an nhộn nhạo…….

Ánh mắt của Phật Hàng dừng ở trên mặt nam nhân trong chốc lát, trong chốc lát hai mắt quét qua thảo đằng thô to kia, hai người hôn tới phát ra tiếng vang, thảo đằng kia giống như rắn chậm rãi quấn quanh cây cột trên hành lang, chầm chậm đi theo bọn họ,thong thả theo vào theo bọn họ, Phật Hàng đặt nam nhân ở trên cột đá, quái vật kia còn chưa đi, Phật Hàng có chút không kiên nhẫn.

"Ta giúp ngươi cởi". Lời này là nam nhân nói.

Liền ngay cả Phật Hàng cũng sửng sốt một chút.

Nam nhân là vì làm cho quái vật kia lui về.

Lập tức Phật Hàng liền thân mật dán lên nam nhân, tình ý kéo dài, đáp trả một câu: "Được". Thanh âm của y lộ ra vài tia khinh tiếu, thần sắc đáy mắt ái muội kia làm cho nam nhân nghĩ muốn giơ tay đẩy mặt của Phật Hàng ra.

"Biểu tình của ngươi rất kỳ quái". Nam nhân bất mãn dời môi đi.

Đôi môi của Phật Hàng đuổi theo, cắn môi của nam nhân, nam nhân có chút ăn đau, nhưng lại nghe thấy Phật Hàng nói: "Làm sao kỳ quái, ngô rõ ràng là nghiêm túc như vậy, là tư tưởng ngươi có vấn đề".

"……"

"Như thế nào? Chẳng lẽ thật sự nghĩ muốn ngô ôm ngươi?". Phật Hàng chậm rãi xoay người, để mặt nam nhân hướng về quái vật kia, nam nhân nhìn thấy quái vật kia tựa hồ xem quen bọn họ hôn môi, tốc độ tới gần bọn họ càng lúc càng nhanh.

Nam nhân có chút sốt ruột, dưới tình thế cấp bách đành cất cao âm lượng: "Đúng vậy, ta nóng quá, ngươi mau sờ ta……". Hắn thiếu chút nữa cắn rụng đầu lưỡi của chính mình, nói những lời trái lương tâm, còn nói lưu loát như thế nữa.

Chỉ thấy thảo đằng kia tựa hồ bị thanh âm nửa rên nửa vô lực của nam nhân khiến cho ngượng ngùng, rụt mạnh trở về, quấn ở trên cây cột màu đỏ thắm ở hành lang nhìn lén bọn họ.

Bộ dạng lục xanh) thảo đằng kia không tính khủng bố, nhưng là rất quái dị, cho tới bây giờ chưa thấy qua thảo đằng dài như vậy, thô như vậy.

Nam nhân chậm chạp nhìn về phía Phật Hàng: "Làm sao bây giờ?".

"Tiếp tục". Phật Hàng rời khỏi đôi môi của nam nhân, nhưng là hai tay còn lưu lại ở trên người của nam nhân, gương mặt anh tuấn của y dán lên mặt hơi nóng lên của nam nhân, "Ngươi đều đã nói, vậy ngô nhất định sẽ làm theo". Y cười rộ lên càng tuấn mỹ, nam nhân nghiêng đầu, khóe mắt ngắm thụ đằng kia 1 chút, thụ đằng kia lại bắt đầu di chuyển.

"Ta……". Nam nhân một chưởng hất tay Phật Hàng ra, hắn biết Phật Hàng là cố ý để cho quái vật kia nhìn, cái này xuất phát từ chính vị là hắn có thể càng "chủ động"……

"Ta càng muốn hơn so với ngươi, ngươi như thế nào không sờ ta?". Phật Hàng vừa hỏi lại nam nhân vừa lẳng lặng nhìn chăm chú vào nam nhân, y quan sát đến động tĩnh của quái vật kia từ trong đôi mắt của

nam nhân.

Quái vật kia không nhúc nhích.

"Tự ngươi sờ chính ngươi đi". Nam nhân vừa nói ra lời này thì quái vật kia lại động.

Nam nhân đành phải chậm rãi giơ tay xoa bờ ngực không hề có y phục che chắn của Phật Hàng, nam nhân cúi đầu, rủ mắt, không thấy rõ thần sắc trong mắt của hắn lắm, đầu ngón tay của hắn có chút run rẩy……

Làn da của Phật Hàng rất có xúc cảm, độ ấm kia làm cho tim nam nhân đều đập nhanh hơn, hơn nữa hơi thở của y liền gần trong gang tấc, y hàng cúi đầu theo nam nhân, sườn mặt tuấn mỹ kia nhẹ nhàng chạm má của nam nhân 1 chút, ý bảo nam nhân mau tiếp tục, liền bởi vì nam nhân sửng sốt trong chốc lát thì thụ đẳng kia nhanh chóng hướng tới bên này tập kích…….

252. Chương 252

Phật Hàng và nam nhân đều cảm giác được.

Phật Hàng định mở miệng thì chợt nghe nam nhân lớn tiếng nói một câu với y: "Thật cường tráng, ta rất thích". Thời điểm nam nhân nói lời này quả thực không dám nhìn Phật Hàng, hắn biết Phật Hàng nhất định chính là một bộ bộ dáng ý vị thâm trường nhìn chăm chú vào hắn.

Thảo đẳng kia nhanh chóng rụt lại, chậm rãi quấn quanh lan can trên hành lang dài…….

Quả nhiên.

Phật Hàng cười khẽ ra tiếng, nắm đè cằm của nam nhân, để nam nhân nhìn thẳng vào y: "Thì ra ngươi thích ngô như vậy, ngô thật cảm động". Y vừa nói vừa vuốt ve thắt lưng của nam nhân.

Nam nhân cảm giác được tay Phật Hàng trượt vào bên trong y phục của hắn, tiếp theo liền thuận thế trượt vào trong khố tử (cái quần) của hắn, hắn bất động, tùy ý Phật Hàng hành động, nhưng mà hơi thở của hắn cũng dần dần nặng thêm.

Nam nhân y sam lộn xộn dựa vào cây cột, một bàn tay của hắn ở trước ngực của Phật Hàng, một bàn tay bị Phật Hàng kiềm chế, ôm bên hông của Phật Hàng, kiếm của hắn giấutrong tay áo, hắn lẳng lặng nhìn chăm chú vào Phật Hàng, ngón tay của Phật Hàng đẩy khố đầu (quần lót) của hắn ra, Phật Hàng đang không chớp mắt nhìn chằm chằm dưới thân hắn, tốc độ phập phồng của ngực hắn nhanh hơn.

Rất nhanh nam nhân liền chịu không nổi chân mềm nhũn rồi, hắn không thể tránh né ánh mắt của Phật

Hàng, Phật Hàng ôm hắn, thân thể hai người dán tại cùng nhau, căn bản là không có đường lui.

Phật Hàng để nam nhân ngồi xuống địa phương dành cho người ngồi nghỉ ngơi ở trên hành lang, nam nhân cảm giác được hạ thân chợt lạnh, y gắt gao dán nam nhân, tay của nam nhân nhẹ nhàng để trên chân của y……

"Nhìn ngô".

"Nhìn ngươi làm cái gì". Nam nhân không quá cao hứng, không nhìn Phật Hàng.

Phật Hàng thấy nam nhân không thèm nhìn y, vốn nghĩ muốn từ từ sẽ tới, nhưng thái độ của nam nhân làm cho y mất đi hứng thú muốn nam nhân cởi khố tử cho y, dứt khoát vô cùng trực tiếp công thành đoạt đất, trực tiếp tới…….

Nam nhân nhíu mày.

Phật Hàng khiến cho nam nhân có một chút đau, hắn giận dữ nhìn về phía Phật Hàng, hắn không nói chuyện, nhưng Phật Hàng lại dùng sức đỉnh hắn, hơn nữa cố định hai chân thon dài của hắn…….

Miệng nam nhân nhịn không được phát ra 1 ít than nhẹ…….

Động tác của thảo đằng kia biến chậm, giống như đang cử động chậm bình thường, cơ hồ bị vây tại trong bất động, nhưng 2 người đều biết nếu không làm thảo đằng kia bỏ đi thì thảo đằng kia sẽ tùy thời công kích bọn họ.

Nam nhân dưới động tác không ngừng của Phật Hàng thì trở nên nóng lên, trong miệng của hắn phát ra than nhẹ, giống như cho Phật Hàng cổ vũ lớn lao, động tác của Phật Hàng rất mạnh, làm cho hắn không ngừng bị dồn lên trên lan can…….

"Ngươi không cần……". Nam nhân mới lên tiếng thì thảo đằng kia liền động, trượt tới trượt lui trên mặt đất……

Hai tay của Phật Hàng chống lan can ở phía sau nam nhân, y cư cao lâm hạ nhìn nam nhân, ngân phát thật dài kia rơi ở bờ ngực trần trụi của nam nhân, khiến cho tâm nam nhân đều ngứa ngáy.

"Không phải ngươi mới vừa nói thực thích ngô sao?". Phật Hàng cúi đầu hỏi nam nhân, thần sắc của đôi mắt y dị thường bình tĩnh, thấy nam nhân ăn đau thì y tiếp tục nói, "Còn khen ngợi dáng người ngô đẹp".

Phật Hàng không chớp mắt nhìn nam nhân, quan sát biểu tình lúc này của nam nhân.

Nam nhân muốn nói đó là nói cho quái vật kia nghe……..

Nhưng quái vật kia lại không cho nam nhân cơ hội phủ nhận, hắn sửa miệng phát ra rên rỉ, quái vật kia thực không sức chống cự đối thanh âm của hắn, lập tức liền mềm nhũn nằm bò nơi đó.

"Thật là dễ nghe". Phật Hàng vươn ngón tay nâng cằm của nam nhân, y nỗ lực khom người hôn khóe môi của nam nhân.

Nam nhân ngẩng đầu, toàn thân đều đang nóng lên.

Hai người không có tách ra, thực tự nhiên hôn tới dính cùng 1 chỗ, hai tay Phật hàng vây quanh ở lưng của nam nhân, cả người y đều dán lên, 1 chân của y đã khụy tại trường y còn lại của nam nhân……..

Thân mật khăng khít không có nửa điểm kẽ hở, vô luận là môi hay là thân thể liền dây dưa lẫn nhau, hai tay của nam nhân vòng qua phía sau của Phật Hàng, hắn chỉ có thể túm lưng của Phật Hàng, thường thường nhắc nhở một chút Phật Hàng đừng quá dùng sức.

Tuy rằng Phật Hàng thực dùng sức nhưng coi như thật "săn sóc", nhưng dùng chính là xảo (khéo léo) lực, nhưng vẫn không tạo thành thương tổn cho thân thể của nam nhân, y vừa ôm nam nhân vừa hôn nam nhân.

Nam nhân có chút thở dốc.

Quái vật kia nghe được thanh âm thở dốc liền thối lui, hai người càng ngày càng tiến vào trạng thái, khi biết Phật Hàng giải quyết xong thì nam nhân cũng là đổ mồ hôi như tắm, mà lúc này thảo đằng kia sớm chạy mất.

Đoán chừng là rất xấu hổ.

Bị bọn họ dọa chạy.

Nghĩ tới đây thì nam nhân cảm thấy tức cười, cũng cảm thấy thực xấu hổ, thế nhưng làm loại chuyện này tại địa phương nguy hiểm như vậy, nhưng ngược lại Phật Hàng lại cảm thấy thực kích thích…….

"Nếu có thời gian thì có thể lại tới 1 lần nữa". Phật Hàng ý do vị tẫn (chưa tận hứng, chưa thỏa mãn) nhìn nam nhân chỉnh lý y phục, y vừa rồi giúp lau sạch vết bẩn trên người nam nhân, nói như thế nào nam nhân đều làm y hồi vị (dư vị) vô cùng.

"Quái vật kia đi rồi, chúng ta tiếp tục đi bên trong". Nam nhân buộc tốt y phục liền đi vào bên trong, Phật Hàng cũng không có phản đối, vừa đi vừa buộc đai lưng, bình tĩnh đi theo nam nhân.

Hai người đi vào 1 cái tiểu hoa viên của Đào phủ, viện tử kia rất kỳ quái, không có cái gì cả, cũng chỉ có một cái bình chứa, trong đó chứa thứ kỳ quái gì đó.

Nam nhân trực giác thấy bất thường.

Phật Hàng đi đến bên cạnh nhìn cái bình kia một chút: "Ngươi đoán trong đó là cái gì?".

"Không biết".

Phật Hàng cố ý trêu đùa nam nhân: "Ngươi nói có thể là thi thể linh tinh gì đó hay không?". Y nhìn khuôn mặt ửng hồng chưa tan của nam nhân, nhìn thấy thế nào cũng không đủ.

"Mở ra nhìn xem không phải là biết sao". Nam nhân thấy bốn phía thứ này có linh khí nhàn nhạt tràn ra, hắn nhớ rõ……thời điểm trước kia ở Thanh Sơn, thái sư phụ của hắn từng dùng qua loại phương pháp này bảo tồn linh khí…….

Nam nhân dùng đoản kiếm cắt qua nắp bình, quả nhiên một cỗ khí diễm màu xanh bốc lên từ bên trong, nhanh chóng chui vào mi tâm của hắn, nhất thời cả người hắn huyền phù (trôi nổi) ở không trung, bốn phía đều bị linh khí màu lam nhạt kia vây quanh.

"Là Tụ Linh đỉnh". Phật Hàng lên tiếng xác nhận suy đoán của nam nhân, y không có ngăn cản, chỉ là đứng ở bên cạnh nhìn nam nhân hấp thu linh khí trong vật đó, Tụ Linh đỉnh trong truyền thuyết thất truyền thật lâu, Đào phủ thế nhưng có thứ này.

Tụ Linh đỉnh dùng để hấp thu địa phương có thiên linh khí dồi dào, khó trách trong viện tử này không có đặt vật gì cả, còn thiết kết giới tại cửa của viện lạc, hơn nữa người mở ra thứ này là có thể đạt được linh khí bên trong, nhưng mà bao nhiêu linh khí bên trong nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, đại khái có thể chống đỡ hai cái canh giờ.

Mà lúc này nam nhân huyền phù ở giữa không trung nhớ lại cảm giác linh khí không ngừng cuồn cuộn dũng mãnh vào trong cơ thể, cái loại cảm giác dào dạt này khá thỏa mãn, mặt nhăn mày nhíu của hắn cũng dần dần giãn ra, mới đầu quán nhập linh khí quá nhanh, làm cho hắn không quá thích ứng, nhưng cổ lực lượng này chậm rãi chuyển động ở thân thể hắn, giống như thẩm thấu vào máu của hắn.

Quầng sáng nhạt màu kia dần dần biến mất, y phát (quần áo + tóc) của nam nhân nhẹ bay, hai chân của hắn chậm rãi dừng trên mặt đất, hắn mở mắt ra, cảm giác được một cỗ linh lực trong cơ thể.

Phật Hàng cũng quan sát nam nhân.

Nhưng lúc này nam nhân lại cảm giác linh khí này đang theo thời gian mà biến mất, hắn ngước mắt nhìn Phật Hàng, vẫn bình tĩnh nói: "Linh khí này nhiều lắm có thể chống đỡ được 2 canh giờ, trong khoảng thời gian này chúng ta phải tìm cách gặp được Đào công tử, cứu các trà công ra".

"Ân". Phật Hàng gật đầu, có chút bất mãn, "Nhưng mà càng vào bên trong thì càng nguy hiểm, nói không chừng ngô cũng không chu toàn được cho chúng ta". Yêu nghiệt bên trong rất lợi hại.

Chỉ là cái thảo đằng kia liền khó ứng phó như vậy.

Hơn nữa âm khí của nơi này càng mạnh hơn so với Mãnh Quỷ trấn, nói vậy rừng hoa đào này cùng với Đào phủ phía dưới, trong phạm vi mấy dặm này cũng không biết chôn bao nhiêu tầng người chết, cho nên thổ địa nơi này mới phì nhiêu như thế, làm cho hoa đào này nở tới tiên diễm ướt át như thế, cho dù là tại trong đại mùa đông không có một ngọn cỏ thì cũng nở rộ rực rỡ như vậy.

"Ngươi không hài lòng quyết định của ta?". Nam nhân hỏi Phật Hàng.

"Ân".

Nam nhân biết Phật Hàng có băn khoăn nên hắn nói: "Chính là những người đó đều là công nhân của Trương phủ ta, nếu ta không cứu bọn họ, các công nhân khác cũng sẽ bỏ đi, nếu các công nhân này đều đi hết thì sẽ không có ai trồng trà cho Trương phủ, nếu không ai trồng thì sang năm sẽ không biện pháp giao hàng, chúng ta làm đều là trà đắt tiền, hơn nữa trà thương đặt nhiều trà như vậy, nếu sang năm chúng ta không giao hàng được thì có thể sẽ bội thường mất 1 nửa Trương gia, ngươi hiểu chưa?". Hắn nói rất nhiều, bởi vì Phật Hàng vẫn trầm mặc.

Nam nhân thấy Phật Hàng không nói lời nào thì hắn nói tiếp: "Thời điểm trước đây ta trở lại Trương phủ, gặp được Trương Tử Yến, nàng còn chưa đi đầu thai, chính là bởi vì nàng không buông bỏ tổ nghiệp được, ta……".

Nam nhân muốn nói lại thôi, trong lòng hắn đang cân nhắc.

Phật Hàng chờ đợi nhìn nhìn chăm chú vào nam nhân, nam nhân lẳng lặng nhìn dưới mặt đất, thấp giọng nói một câu: "Ta không muốn làm cho vong thê chết không nhắm mắt". Nam nhân nói xong thì ngước mắt nhìn về phía Phật Hàng.

Hơn nữa làm một người nam nhân, cứu không được công nhân của chính mình thì về sau còn khiến người trong Trương gia tin phục như thế nào.

Ánh mắt của Phật Hàng dừng ở trên mặt của nam nhân, tầm mắt hai người thong thả giao nhau: "Thời gian của chúng ta không nhiều lắm, nghĩ muốn cứu người liền đi theo ta". Y xoay người đi ra viện tử.

Nam nhân lập tức liền đi theo.

Lần này hai người không cần tốn sức để đi, thân ảnh của hai người cấp tốc lóe lên ở trên hành lang, thân hình như gió như ảnh rất nhanh liền xuyên qua hành lang dài tới trước bích hồ của hậu viện Đào phủ.

Nói nơi này là hậu viện, không giống, không có gặp qua hậu viện nhà ai bên trong có núi, thảo nguyên, có hồ lớn……

Hai người đi vội như gió đứng ở bên hồ, sơn tuyền to lớn chảy xuống từ trên núi, phát ra âm thanh ầm ầm, tầm nhìn bốn phía thoáng đãng, bờ hồ có cây hoa đào rậm rạp, dưới tàng cây hoa đào kia có rất nhiều đóm đóm phát ra lục quang u u và yêu phong (con ong yêu)

"Ngươi nên cho đệ tử của Tà Đế cùng tới nơi đây luyện thân pháp, nơi này nhiều yêu nghiệt như vậy, chắc chắn sau khi trở về khẳng định sẽ tiến bộ không ít". Nam nhân ăn ngay nói thật, hắn nhìn quanh bốn phía, bốn phía trừ yêu phong ra, phía trước bị sương mù bao phủ nên thấy không rõ lắm, hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, hắn ra hiệu Phật Hàng đi Yêu Phong lâm cùng hắn.

Nam nhân giẫm lên cỏ vững vàng tiêu sái đi qua, bọn họ mới vừa tới gần thì yêu phong này liền tốp năm tốp ba công kích bọn họ, Phật Hàng vung ống tay áo, ngân quang lóe ra bẻ gãy cánh của yêu ong này.

Phật Hàng đang hấp tà khí của nơi này, sau khi yêu phong này chết thì từ trên người yêu phong phát ra khí diễm màu đen, từng chút từng chút tẩm bổ tinh thần của y, y hài lòng nói với nam nhân: "Sau khi ngô trở về, trong cung cũng sẽ gia tăng không ít, nơi này thích hợp đề thăng chính mình, nhưng mà đệ tử của ta còn chưa có năng lực tới nơi đây".

"Liền không vượt qua được Yêu Phật giữ cửa sao?".

Phật Hàng vừa giết yêu phong vừa bình tĩnh nói: "Có lẽ có thể vượt qua, nói như thế nào đệ tử của Tà Đế cung cũng trải qua tam đại biến cách (3 cuộc cải cách lớn), từ Bạch Vân Quan tới Nham Môn, lại tới Tà Đế cung".

Phật Hàng còn từng thí luyện qua môn hạ đệ tử, bởi vì y đều rất không tin tưởng người của Nham Vân.

Đoản kiếm trong tay của nam nhân nháy mắt biến thành trường kiếm, quang mang màu vàng kia nở rộ: "Ngươi không hiểu rõ môn hạ đệ tử?". Hắn vừa thuần thục múa kiếm vừa bớt thời giờ nhìn về phía Phật Hàng.

Phật Hàng không nói chuyện. Y cao cao tại thượng, y khinh thường quá tiếp cận cùng những người đó, bởi vì những người đó có thể phản bội Bạch Vân Quan, còn có thể phản bội Nham môn, tương lai có một ngày cũng ắt sẽ phản bội y.

Động tác trên tay của hai người cực nhanh, căn bản là không thấy rõ là như thế nào ra chiêu, cũng không thấy rõ chiêu số, chỉ thấy lưỡng đạo linh quang xuyên qua rừng hoa đào, chui vào bên trong sương mù mờ mịt.

Phật Hàng mắt nhìn xung quanh, giết yêu phong là chuyện nhỏ, nhưng chờ đợi bọn họ ở phía trước cũng không phải đơn giản là yêu phong như vậy, y tạm dừng thân ảnh, nam nhân lập tức cảnh giác nhìn về phía y.

"Ngươi làm cái gì, không nên dừng ở nơi này". Một tay nam nhân che miệng mũi của hắn, 1 tay kéo Phật Hàng, nhẹ giọng nói nên thoát ra khỏi sương mù này, đó là sương mù làm cho người ta sinh ra ảo giác, thời điểm trước đây hắn ở Biên Hoang gặp qua loại chướng khí kỳ quái này, chỉ có Vạn Thi quật mới có cái loại này, là rất nhiều thi thể chồng chất tụ tập thành yêu khí.

Nếu hít vào sẽ sinh ra ảo giác, thậm chí sẽ phát cuồng……

Nam nhân kéo Phật Hàng, xuyên qua sương mù, trước mắt xuất hiện một đống phòng ở gần giống đám vừa rồi, nơi này thật sự kỳ quái, giống như không có giới hạn, hắn kéo Phật Hàng vào phòng ở.

Nam nhân nhìn thấy trên mái hiên thiết hạ phong ấn, hắn một kiếm phá vỡ kết giới kia, không khí trước mắt nháy mắt rạn nứt, kích khởi từng đợt rung chuyển…….

Sau khi phá vỡ kết giới.

Tình huống trong phòng khác hẳn với tình huống nhìn thấy trống rỗng ở bên ngoài.

Trong gian phòng nay đặt 1 cái ***g sắt lớn giam giữ hơn 20 người, một cái nam nhân trên mặt đeo mặt nạ hoa mỹ, trong tay cầm lấy 1 xích sắt to, một đầu xích sắt khác xích một đầu hắc báo cả người tản ra hơi thở nguy hiểm…….

Mà lúc này đám người trong ***g sắt kia đang liều mạng khóc gào.

Khi ánh mắt đầu tiên của nam nhân nhìn thấy nam tử trước mắt tay kéo xích sắt, dắt hắc báo hung mãnh nhưng lại đeo mặt nạ tinh mỹ thì hắn liền cảm thấy được thân hình của người này cực kỳ quen mắt……

253. Chương 253

Nam nhân cùng Phật Hàng đứng ở cửa, nam nhân nhìn nhìn trà công bên trong ***g sắt lớn kia, các công nhân này đều rất có tinh thần ngồi ở bên trong, phát ra tiếng nghẹn ngào nức nở, cả phòng đều tràn ngập oán khí.

Mà người dắt hắc báo trong tay kia đang nhàn nhã ngồi ở một bên, thưởng thức vẻ mặt thống khổ của những người trong ***g sắt, mà hắc báo bên người y lại toàn thân tràn ngập hơi thở nguy hiểm.

Nam nhân đầu tiên là nói rõ ý đồ đến đây. Hắn tới là muốn tìm những công nhân tại trong ***g sắt.

"Bọn họ là người, lại không phải súc sinh, ngươi yêu nghiệt này có phần cũng quá cuồng vọng". Nam nhân nhíu mày, bởi vì những công nhân này nhìn qua thật lâu không được ăn, nguyên bản một đám tráng hán

cường tráng có năng lực làm việc, hiện giờ thoạt nhìn cũng rất tiều tụy.

Phật Hàng cười khẽ, liếc mắt ngắm hắc báo trước người nam tử đeo mặt nạ kia một cái: "Sủng vật của ngươi thực đặc biệt, loại hắc báo này rất hiếm thấy". Y ý vị thâm trường dời tầm mắt dời về phía người đeo mặt nạ kia.

"Coi như ngươi biết nhìn hàng". Người đeo mặt nạ kia thản nhiên trả lời 1 câu, bên trong ngôn ngữ có vẻ có chút không kiên nhẫn.

"Tuy rằng hiếm thấy nhưng cũng không đại biểu không có". Ánh mắt của Phật Hàng đánh giá tại nơi đeo mặt nạ của người kia, tựa hồ nghĩ muốn tìm ra một ít manh mối, "Theo ngô biết, Tu La cảnh liền có con hắc báo bảo vệ cửa vào".

Người đeo mặt nạ kia không có lại nói tiếp.

Phật Hàng đang thăm dò người này.

Nam nhân thấy người kia không nói gì thì hắn liền gọn gàng dứt khoát tự giới thiệu hơn nữa nói rõ ý đồ hôm nay tới đây.

"Nếu ngươi tới muộn một bước nữa thì công nhân của ngươi sẽ làm đồ ăn khuya cho sủng vật của ta". Người đeo mặt nạ cười lạnh hai tiếng, thanh âm của y rất kỳ quái, thật giống như là dùng nội lực phát ra thanh âm, hoàn toàn không nghe ra thanh âm của bản nhân là thế nào.

"Ngươi bắt công nhân của ta làm cái gì?".

"Công nhân của ngươi chặt cây hoa đào của Đào Hoa Lĩnh, ta không chặt tay chân của bọn họ là đã tiện nghi cho bọn họ rồi, ngươi đã là lão bản của bọn họ thì việc này liền do ngươi tới bồi thường". Người đeo mặt nạ kia ngồi ở chỗ kia, không có đứng lên, y thưởng thức xích sắt thực thô trong tay mình, làm cho xích sắt kia phát ra tiếng vang nhỏ đòi mạng.

"Ngươi ra giá đi". Nam nhân gật đầu, tỏ vẻ hắn gánh vác hết thảy hậu quả.

Nhưng yêu thụ này chém là đúng.

Giữ lại cũng hại người, nơi này âm khí quá nặng, nửa đỉnh núi bên này đều là bị thụ yêu này chiếm lĩnh, âm khí nơi này nặng như vậy, công nhân của hắn không phải chỉ chặt mấy cái cây của nam tử đeo mặt nạ mà thôi, nam tử kia cũng quá mãnh liệt.

Nam tử kia nghe được nam nhân bảo y ra giá thì nam tử kia truy hỏi 1 câu: "Ngươi tùy ta ra giá, vậy ý của ngươi là ta tùy tiện muốn thế nào đều có thể?".

Người nọ đang cười. Tiếng cười kia dị thường quỷ dị. Lại mang theo một chút hương vị hơi hơi đùa cợt…….

"Vậy phải xem ngươi nói ra điều kiện gì, điều kiện của ngươi nếu ta có thể làm được thì ta nhất định thay ngươi làm". Nam nhân thực thẳng thắn thành khẩn, quang mang của thanh kiếm trong tay hắn cũng dần dần tiêu tán.

Dù sao cũng là đang đàm phán, hơn nữa nam tử đeo mặt nạ trước mắt này tựa hồ không nghĩ dùng võ lực ứng phó bọn họ.

"Ngươi muốn đàm điều kiện với ta thì cũng phải xuất ra chút thành ý, nếu tâm tình ta không tốt, cho dù điều kiện ngươi tốt ra sao thì ta cũng sẽ không thả những người này". Nam tử kia tiếp tục nói, ngữ khí bình thản, cực vô vị.

Nam nhân nhíu mày. Hắn quẳng thanh kiếm trong tay đi, xuất ra thành ý, phóng hoãn ngữ khí: "Chỉ cần điều kiện ngươi nói mà ta có thể làm được thì ta nhất định sẽ thực hiện, ngươi suy nghĩ kỹ rồi nói đi".

"…….". Nam tử đeo mặt nạ tựa hồ không nghĩ tới nam nhân sảng khoái như thế.

"Được". Nam tử kia kéo xích sắt trong tay lại, hắc báo kia cũng không lại tê rống với công nhân trong ***g sắt, ngoan ngoãn ngồi xuống, nhưng vẫn hung mãnh nhìn chằm chằm nam nhân cùng Phật Hàng.

"Ngươi đã như vậy thì ta đây cũng không lãng phí thời gian, nếu ngươi nguyện ý chuẩn bị cho ta mười rương hoàng kim, bảy rương tuyết liên thì ta liền thả đám công nhân này". Nam tử đeo mặt nạ cười tới rất đắc ý, bởi vì sắc mặt của nam nhân trở nên càng ngày càng kém theo điều kiện của y.

Mười rương hoàng kim…….

Bảy rương tuyết liên.

Đối nam nhân mà nói 10 rương hoàng kim là chuyện nhỏ, nhưng 7 rương tuyết liên liền rất khó khăn, tuyết liên có tiền cũng không mua được, hơn nữa Biên thành loại địa phương này căn bản không có tuyết liên.

Nhưng nam nhan vẫn là gật đầu đáp ứng yêu cầu của nam tử kia: "Yêu cầu mà ngươi nói thì ta đều có thể đáp ứng ngươi". Dùng 10 rương hoàng kim đổi chính là danh dự của Trương gia hắn, hắn nghĩ muốn cược 1 lần.

Nam nhân mới vừa nói chuyện thì công nhân trong ***g sắt kia đều khóc lên, đều dập đầu đối nam nhân.

"Ô ô ô, đa tạ cô gia, đa tạ cô gia, chúng tiểu nhân về sau nếu có thể sống trở về thì đời này đều làm việc cho Trương gia, làm trâu làm ngựa đều được…….".

“Cô gia, ngươi đại nhân hữu đại lượng, chúng ta không phải cố ý muốn chặt cây, là đốc công nói trà viên phải gia cố rào chắn, mới lỗ mãng tới đây, ngươi nhất định phải cứu chúng ta”.

“Ô ô ô ô ô……”.

Tiếp theo chính là thanh âm khóc thưởng thiên kêu cứu mạng cầu xin tha thứ.

Những công nhân nhìn thấy Phật Hàng, đều biết Phật Hàng là cao nhân mà cô gia mời tới, đều vươn tay từ trong ***g sắt, muốn ôm chân của Phật Hàng, nhưng Phật Hàng lại lạnh lùng tránh ra.

Phật Hàng đứng ở một bên nhìn những công nhân khóc gào này, y không kiên nhẫn nhíu mày: “Ngô cảm thấy sinh ý này không đáng, e rằng giá trị những người này không được nhiều hoàng kim như vậy”.

Từ trước đến nay Phật Hàng đều thẳng thắn.

Lời này của Phật Hàng vừa nói ra thì nam nhân rõ ràng nhìn thấy nam tử thần bí đeo mặt nạ kia nghiêng đầu hướng về Phật Hàng, tựa hồ đang đánh giá Phật Hàng, chính là cổ hàn ý kia liền ngay cả nam nhân cũng có thể cảm giác được.

Nam nhân lập tức bình tĩnh nói thêm vào: “Y nói đùa thôi, nơi này ta làm chủ”. Hắn mặc kệ lời nói của Phật Hàng.

Bởi vì nam nhân cảm giác được cái người đeo mặt nạ kia có công lực phi thường thâm hậu, có khi mạnh, có khi yếu, có khi thậm chí không cảm giác được, loại hiện tượng không ổn định này, phần lớn là cao nhân đạt tới tu vi nhất định mới có thể xuất hiện hiện tượng này.

Chính hắn không phải đối thủ của người nọ. Bởi vì hắn nam nhân không còn linh khí, nó đang dần dần biến mất.

Mà Phật Hàng chưa chắc thắng được đối phương, dù sao đây cũng là địa phương của người khác, bọn họ nghĩ muốn bình an đi ra ngoài cũng có chút khó khăn, huống chi còn muốn cứu người, nếu có thể hòa bình giải quyết thì tốt nhất.

“Ngô giống như đang nói đùa sao?”. Phật Hàng lạnh lùng nhìn chằm chằm nam nhân, phát hiện nam nhân không nhìn y, y giơ tay kéo mặt nam nhân qua, ép nam nhân nhìn y, “Thật giống như rất sợ nam tử kia”.

Nam nhân dán tại bên tai Phật Hàng, thì thầm vài câu với Phật Hàng: “Công lực của nam tử kia cao hơn ngươi, ngươi đừng xằng bậy, nếu không chúng ta đều không đi khỏi đây được”. Hắn nói thật nghiêm túc, Phật Hàng đương nhiên cũng cảm giác được, người đeo mặt nạ trước mắt này khác biệt.

Trong phòng to như vậy nhất thời không có thanh âm. Bởi vì mọi người đều đang chờ đợi, chờ đợi người

đeo mặt nạ kia cho bọn hắn một chút phản ứng…….

Chỉ thấy người đeo mặt nạ kia thực nhàn nhã ngồi ở chỗ kia, y quấn xích sắt trên cổ tay, xem giống như đeo vòng tay, con hắc báo kia liền ngoan ngoãn ngồi ở bên người y……

Cái ghế dưới thân người nọ vừa rộng lại to, một bàn tay người nọ tựa vào trên tay ghế, lấy tay chống sườn mặt, bởi vì y đeo mặt nạ hoa văn tinh tế nên không thể nhìn thấy dung mạo của y.

"Ta thay đổi chủ ý". Người nọ hơi tiếc nuối, tựa hồ đang cảm thán đối phương bỏ lỡ một cái cơ hội tốt, "Hiện tại muốn thêm 1 việc nữa, bằng không ta không đáp ứng".

"Ngươi nói". Nam nhân nhìn về phía người kia.

"Ngợi trừ hoàng kim cùng tuyết liên ra thì ngươi lại đi Kỵ Long Sơn một chuyến". Nam tử đeo mặt nạ kia nhẹ nhàng chỉnh lý vạt áo của chính mình một chút, sau đó liền quay đầu đi…….

Người nọ vừa vươn ngón tay thon dài đùa đùa con vẹt trong ***g chim đặt ở trên bàn, vừa khinh miêu đạm tả (nhẹ nhàng bâng quơ, hời hợt) thêm vào điều kiện: "Nghe nói nơi đó có rất nhiều cương thi, ngươi đi mang hủ nhục (thịt thối) của cương vương về cho ta".

Ngón tay thon dài của người nọ cầm cái thìa nhỏ đút cho vẹt ăn, mà vẹt kia vừa vô cùng vui vẻ ăn sát trùng phấn vừa không ngừng lặp lại: "Kỵ Long Sơn……. Thi vương hủ thi……".

Nam nhân cảm thấy yêu cầu của người này hơi quá đáng: "Nếu ta không đáp ứng thì sẽ như thế nào?".

"Đại trà địa của ngươi còn có hơn 1 trăm ngàn người sống trong đó, tới lúc đó giết sạch, phơi nắng thi thể mấy ngày, chờ sau khi hư thối lại chôn ở phía dưới Đào trang này". Y nói thực thoải mái tự tại, giết người ở trong mắt y giống như còn không bằng so với con kiến, thậm chí không xem người ta là con người.

"Ngươi không phải chủ nhân của Đào phủ, cũng đều không phải là Đào công tử". Sau khi quan sát 1 hồi thì Phật Hàng nói thẳng trọng điểm, "Ngươi cũng không phải chủ nhân nơi này, còn cuồng vọng như thế".

"Ha hả". Người nọ cười lạnh.

"Lại như thế nào thì bổn tọa cũng không phải ngươi có thể áp chế được". Ngữ khí của Phật Hàng cao cao tại thượng, giống như có chút kích thương đối phương.

Người đối diện cũng trở nên bất mãn. Rất bất mãn.

"Đào công tử của Đào phủ này là bằng hữu của ta, mượn địa phương của bằng hữu giải quyết một chút vấn

đề tiền tài thì có vấn đề gì chứ". Người nọ đánh giá Phật Hàng một chút, lại nhìn nam nhân, cuối cùng thay đổi một loại ngữ khí cười nhạo Phật Hàng: "Lại nói, ngươi cũng không phải người của Trương gia, cũng vô pháp thay Trương gia làm chủ".

254. Chương 254

Phật Hàng không muốn tranh biện cùng người này, dưới "lời mời" của đối phương thì hai người tìm vị trí ngồi xuống, đàm sự tình. Chính là muốn chậm rãi đàm, hơn nữa người nọ người nọ cũng không tính toán nhanh như vậy thả bọn họ đi.

Rất nhanh cái ***g sắt lớn chứa hơn 20 người sống đã bị mười mấy thụ yêu của Đào phủ khiêng đi, nam nhân muốn hỏi bọn họ bị đưa đi đâu, nhưng người đeo mặt nạ kia không muốn nhiều lời, chính là nếu nam nhân đáp ứng 3 điều kiện kia của y thì y liền thả những người đó, hơn nữa không động tới 1 cọng tóc những công nhân đại trà địa này của Trương phủ.

Nam nhân cảm thấy người trước mắt này đúng là có chuẩn bị trước rồi mới tới, tuy rằng không biết đối phương là ai nhưng hắn chợt có loại ảo giác, cảm thấy hắn nhận thức người này, cái loại cảm giác quen thuộc này làm cho trong lòng hắn có chút loạn.

Nam nhân cũng không dám suy đoán lung tung.

"Được, yêu cầu của ngươi cũng không có vấn đề gì, kỳ thật ta có thể đáp ứng ngươi, chỉ cần ngươi cam đoan bọn họ bình an vô sự". Nam nhân liếc mắt nhìn ngoài phòng một cái, ***g sắt kia bị thụ yêu khiêng đi, sớm biến mất vô ảnh vô tung (không còn thấy bóng dáng tăm hơi), hắn nghĩ nghĩ lại nói: "Nhưng ngươi phải cho bọn họ ăn cơm".

Người nọ gật đầu.

Phật Hàng trầm mặc.

Nam nhân lại nói: "Còn không được cho hắc báo của ngươi tới gần bọn họ, ta muốn thời điểm công nhân của ta trở về thì trên người không có thương tổn". Hắn cũng có điều kiện, hắn muốn đảm bảo bình an cho công nhân.

"Ngươi nói với y nhiều như vậy, tới lúc đó không biết có thể thực hiện hay không?". Phật Hàng tạt nước lạnh vào nam nhân, ánh mắt của y dừng ở mặt nạ trên người người nọ, hơn nữa người nọ cũng tựa hồ đang lạnh lùng theo dõi y.

Bầu không khí âm lãnh giữa 2 người làm cho trên người nam nhân lạnh buốt.

Nam nhân nhìn về phía người đeo mặt nạ, chỉ nghe người nọ hứa hẹn: "Ta nói được thì làm được".

"Tốt". Nam nhân gật đầu. Hắn đứng lên, không muốn ở lại nơi này lâu.

Phật Hàng lại vẫn ngồi ở chỗ kia, có chút đăm chiêu nhìn người đeo mặt nạ kia: "Thủ đoạn của ngươi thật cao minh, loại biện pháp này cũng nghĩ ra được". Miệng y đột nhiên phun ra 1 câu như vậy, tiếng cười khẽ của y trở nên có chút đắc ý.

Người nọ cũng không nói chuyện, tựa hồ đang đề phòng Phật Hàng.

Tiếp theo Phật Hàng lại khinh thường nói bổ sung: "Kỳ thật ngươi phạm vào cái sai lầm". Y lưu ý động tác của người nọ, y phát hiện tay đút thức ăn của người nọ thoáng có chút tạm dừng.

Thực ngắn ngủi nhưng bị Phật hàng nhìn thấy.

Phật Hàng mắt lạnh ngạo mạn nhìn người đeo mặt nạ kia, y chỉ vào nam nhân sắc mặt bình tĩnh, nói với người nọ: "Ngươi vừa rồi gọi tên của hắn". Y đang hoài nghi thân phận của ngượi nọ.

Bởi vì thời điểm bọn họ tới đây thì nam nhân tối đa cũng chỉ là nói chính mình là cô gia của Trương gia trà phô, căn bản là vẫn chưa báo tính danh của hắn.

Mà người kia cũng ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Phật Hàng, tay cầm muỗng của y mơ hồ tạm dừng một chút.

Ánh mắt của nam nhân dừng ở trên người của người nọ, tâm niệm hắn cấp chuyển, người đeo mặt nạ trước mắt này rốt cuộc là nhận thức hay vẫn là không nhận thức, hắn đã không phân rõ ràng lắm.

Tiếp theo nam nhân chỉ nghe thấy nam tử đeo mặt nạ kia dùng thanh âm kỳ quái nở nụ cười mấy tiếng: "Toàn bộ Biên thành này ai chẳng biết đại danh của Trương gia cô gia, cái này căn bản chẳng có gì lạ".

"……". Nam nhân không nói gì. Hắn cảm thấy lời này, nghe như thế nào cũng cảm thấy thật châm chọc.

Phật Hàng muốn động thủ, nam nhân tiến lên chắn ở trước người Phật Hàng, nam nhân nghĩ đến linh khí trên người của mình khi tiến vào nơi đây liền gia tốc trôi đi, mà kiếm quang trên mặt đất cũng đều biến mất.

Cái này chứng minh hắn có bao nhiêu nhược (yếu), hơn nữa trước đó giết yêu thì đổ rất nhiều mồ hôi, hiện nay bị gió lạnh thổi thì càng thêm khó chịu, hơn nữa nam nhân còn có chút thở dốc……

Bởi vì trong phòng này có lò lửa, mùi kia làm cho nam nhân không quá thoải mái.

Phật Hàng cũng không muốn lại ở lại nơi này, nếu lát nữa lại có cái thảo đằng toát ra, lại tới thêm 1 cái Đào công tử, còn có người thần bí nhân trước mắt này thì y khẳng định vô pháp chống lại.

Ôm nam nhân, cấp tốc lắc mình đi ra khỏi Đào phủ.

Mà nam nhân mới vừa đi thì người đeo mặt nại liền đứng lên đi tới hậu hoa viên của Đào phủ, vừa khẽ cười vì chính mình đạt được ý đồ: "Phật Hàng a Phật Hàng, ngươi theo ta đấu thì còn non 1 chút". Y chậm rãi đi ở đằng trước. Hắc báo nguy hiểm kia đi theo phía sau y, tràn đầy tiêu sái vào đại hậu viện kia.

Đào Hoa yêu đang trái ôm phải ấp tiêu khiển ở trong viện tử, bên người y đều là yêu nữ xinh đẹp, y nhìn thấy bằng hữu của mình đi vào từ bên ngoài thì liền bảo bằng hữu tới đây ngồi.

Nam tử đeo mặt kia gỡ mặt nạ xuống, bóng râm của tàng cây hoa đào che phủ khuôn mặt của y, không thấy rõ lắm dung nhan của y, chỉ nhìn tới cái cổ xinh đẹp trắng nõn của y, cùng cái cằm nhọn nhọn, cùng với đôi môi đường cong rõ ràng kia.

"Ta cho ngươi mượn Đào trang làm việc, cũng không nhất định làm thần bí như thế". Đào Hoa yêu ôm yêu nữ, ăn trái cây yêu nữ đút, "Nếu ngươi mở miệng tìm ta muốn mấy thứ kia, ta cũng không nhất định có thể tìm được".

"Ngươi yên tâm, ta như thế nào tìm ngươi muốn cái loại đồ vật sang quý này chứ".

"Kia cũng không sao".

"Huống chi ngươi cũng sắp phi thăng, vẫn là ít để ý tục sự". Người thần bí liếc mắt ngắm yêu nữ bên người Đào Hoa yêu 1 cái, nói thẳng với Đào Hoa yêu, "Yêu khí ngươi vẫn là rất nặng, nghĩ muốn phi thăng còn không dễ dàng".

"Cái này không có biện pháp".

"Vì cảm tạ ngươi cho ta muộn Đào phủ dùng một chút, sau khi sự thành ta tặng thi khối của thi Vương cho ngươi".

"Vậy ta liền có thể dùng hủ nhục này tới dưỡng phì (phì nhiêu, màu mỡ) thổ địa của Đào trang, ha ha, tuyệt, thật sự là tuyệt". Từ trước đến nay Đào Hoa yêu cũng đều vùa chính vừa tà, y trái ôm phải ấp, hoàn toàn không lo lắng sự quấy nhiễu của yêu khí, "Kỳ thật ta cũng không sốt ruột phi thăng, dù sao ta cũng không phải Xích Luyện, gấp tới hôn đầu, cũng không có ai đáng giá ta quay về".

"Nếu không phải nơi này của ngươi âm khí đủ nặng, lại cách đại trà địa gần như vậy thì ta cũng sẽ không đến nơi này của ngươi". Người thần bí cũng thực thẳng thắn, y tựa hồ cũng không rất muốn giao tiếp cùng Đào Hoa yêu này.

"Ta mặc kệ chuyện của các ngươi, ta chỉ là cho mượn địa phương này mà thôi". Đào Hoa yêu kia nở nụ cười, "Nhưng mà không nghĩ tới lần này ngươi đi Tu La cảnh 1 chuyến, công lực thế nhưng có thể tăng đến mạnh như vậy".

"Đương nhiên, đó chính là địa phương thí luyện thật là tốt".

Người thần bí kia ngồi ở dưới tàng cây, không thấy rõ lắm bộ dáng của y, y chậm rãi uống mấy ngụm rượu, khóe miệng lộ ra mạt tươi cười có chút thâm ý.

Trương gia cô gia.

Tích Duyên.

Y tìm nam nhân muốn mấy thứ kia, y cảm thấy nam nhân hẳn là sẽ không keo kiệt như vậy, huống chi yêu cầu của y cũng không cao, y chẳng qua chỉ dùng mạng của mấy ngàn cái công nhân của đại trà địa kia làm trao đổi mà thôi……

Dưới mắt y thì thực công bằng.

Người thần bí tựa vào trên ghế uống rượu, bóng râm che phủ mặt của y, miệng của y lộ ra tươi cười, trở nên càng ngày càng nhạt, cũng tràn ngập sát khí…….

255. Chương 255

Trương phủ.

Trong đình viện lớn như vậy mà chỉ có ánh đèn ***g lờ mờ, sau khi vào đêm thì hạ nhân của phủ đệ đều sớm đi vào giấc ngủ, bông tuyết chậm rãi rơi xuống, như lông ngỗng lung lung lay lay nhẹ nhàng rơi xuống, vạn vật đều phủ thêm ngân trang (quần áo màu trắng bạc).

Trong gió lạnh ánh nến kia nhẹ nhàng lay động.

Nam nhân đứng dưới tàng cây hàn mai ở Bắc Uyển của Trương phủ, sau khi hắn trở về từ Đào phủ liền không có tinh thần gì, tinh lực trước đó đều đã tiêu hao tan hết, linh khí trên người hắn tự nhiên là lưu không được.

Mà giờ phút này, Phật Hàng liền ngồi ở ghế đá trong viện tử sạch sẽ kia, y anh tĩnh nhắm mắt, khoanh chân tĩnh tư tại chỗ.

Hai người thương lượng một chút sự tình cứu người, nam nhân muốn thỉnh Phật Hàng hỗ trợ đi tìm thi vương một chút, nhưng mà Phật Hàng không quá nguyện ý, hơn nữa cảm thấy loại sự tình này không có ích lợi.

Lãng phí thời gian. Còn hao phí tinh lực.

Cho dù có thể giành được hảo cảm của nam nhân nhưng Phật Hàng cũng không nguyện ý làm loại chuyện tốn sức lại không có ích lợi gì này, hơn nữa Tà Đế cung của y còn có nhiều việc cần phải làm, làm sao có thể đi Kỵ Long Sơn, hơn nữa y cũng không muốn nam nhân đi.

Từ trước đến nay Phật Hàng đều thực thẳng thắn, lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ, y rất dứt khoát nói với nam nhân: "Hiện tại ngươi đã làm thương nhân, chẳng lẽ ngươi không biết tính bút trướng này?".

Phật Hàng không có nhiều kiên nhẫn nhưng nói chuyện vẫn là thực khách khí.

"Tiền không là vấn đề, mạng người quan trọng nhất". Nam nhân phản bác Phật Hàng, chính là từ trước đến nay ngữ khí nói chuyện của hắn đều coi như khách khí, "Tiền không có thì có thể lại kiếm, người đã chết thì không còn gì cả, còn làm sao đi kiếm tiền được, hơn nữa lưu trữ chúng có ích lợi gì?".

"Ngươi không cần giảng đại đạo lý cùng ngô". Phật Hàng đang vận khí ngồi thiền, thanh âm nói chuyện của y rất lãnh tĩnh (bình tĩnh + lạnh lùng), không có một chút cảm giác đang tranh biện cùng nam nhân, nhưng y cũng đang phản đối sở tác sở vi của nam nhân.

Nam nhân cảm thấy…….

Bọn họ không cần thiết lại tiếp tục đàm thêm nữa, bởi vì từ thủy tới chung Phật Hàng đều không có tán thành qua cách làm của hắn.

Mà lúc này Phật Hàng cảm giác được nam nhân nghĩ muốn rời đi thì y mới mở to mắt…….

Nam nhân hơi cúi đầu.

Bông tuyết kia nhẹ nhàng bay bay giống như ngăn cách 2 người, làm cho khoảng cách giữa hai người trở nên xa xôi.

Phật Hàng gọi nam nhân mấy tiếng, nam nhân tựa hồ không muốn nhiều lời cùng Phật Hàng nên liền vào phòng.

Nhưng mà nam nhân vừa mới ngủ thì Phật Hàng liền đi vào, hắn ngay cả mở miệng cự tuyệt đều không có, Phật Hàng trực tiếp nằm ở phía sau hắn, từ phía sau của hắn chậm rãi ôm hắn.

Nam nhân vừa định mở miệng nhắc nhở Phật Hàng là Mạt Đồng sẽ trở về bất cứ lúc nào.

Nhưng Phật Hàng một mực không thích lén lén lút lút, nhưng lại làm không biết mệt đối loại quan hệ ái muội này, càng thíchở thời điểm Mạt Đồng vắt mặt thì xâm chiếm nam nhân, dưới tình huống Mạt Đồng nhìn không thấy thì đùa đùa Tích Duyên nam nhân không hiểu phong tình này.

"Ngô lập tức đi". Hai tay của Phật Hàng vòng tới trước ngực của nam nhân, hai tay của y trượt xuống từ bụng nam nhân rồi sờ soạng, "Ngươi tức giận?". Đôi môi của y dán tại bên tai của nam nhân, thấy nam nhân không trả lời thì y từ vành tai hôn tới cần cổ của nam nhân.

Nam nhân tại trong cái chăn thật dày, thấp giọng trả lời: "Ta không có". Hắn chính là chưa nghĩ ra biện pháp giải quyết tốt nhất, hắn cũng thực lý trí, sẽ không đem tức giận đổ trên người Phật Hàng.

Kỳ thật nam nhân cảm thấy Phật Hàng cũng không sai, dù sao hắn cũng không nên để Phật Hàng bồi hắn đi địa phương nguy hiểm như vậy.

Phật Hàng ôm nam nhân, hai tay của y vuốt ve toàn thân của nam nhân, cảm giác được hô hấp của nam nhân chậm lại thì cả người y đều áp tại trên lưng của nam nhân, y nói với nam nhân, kỳ thật y cũng không phải không muốn đi, mà là Tà Đế cung có việc nên y căn bản là không đi Kỵ Long Sơn được, cho nên y cũng hy vọng nam nhân từ bỏ.

Phật Hàng không nói nữa, nhiệt khí ái muội bên môi của y liền xâm nhập bên tai mẫn cảm của nam nhân……

"Ngươi có sự tình mà ngươi muốn làm, ta chính mình sẽ cẩn thận". Lần này nam nhân tính toán tự mình đi một chuyến, cầu người không bằng cầu mình, đổi lại để những người khác đi thì hắn sẽ lo lắng.

Sự tình của chính mình vẫn là chính mình làm thì tốt hơn.

Kỳ thật nam nhân rất có tôn chỉ làm việc của chính mình, cho nên sau đó hắn không có lại thỉnh Phật Hàng cùng hắn cùng nhau đi, dù sao là người đều có liêm sỉ chi tâm, hắn không muốn lại bị Phật Hàng cự tuyệt lần thứ hai.

"Đã khuya, ngươi mau trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai ta cũng phải chuẩn bị vài thứ để lên đường". Nam nhân giơ tay tóm được cái tay của Phật Hàng đang khẽ vuốt chân của hắn, hắn xoay người nhìn về phía người dung mạo tuấn mỹ ngủ ở bên người chính mình, "Mạt Đồng sẽ trở về, ngươi vẫn là mau trở về chút đi, nếu bị bị phát hiện thì ta không mặt mũi tái kiến Mạt Đồng".

Nam nhân làm cho tay của Phật Hàng khoác bờ vai của hắn, không cho Phật Hàng sờ soạng hắn.

Phật Hàng xuôi theo cánh tay của nam nhân, xoa sườn mặt của nam nhân, y nâng cằm của nam nhân lên, trong con ngươi lãnh ngạo kia lộ ra bất mãn: "Ngươi để ý Mạt Đồng như vậy thì ngô chính là sẽ tức giận".

"……".

Nam nhân không có trả lời Phật Hàng, ánh mắt của hắn theo hai mắt của Phật Hàng chậm rãi dời xuống dừng ở ngực của Phật Hàng, Phật Hàng giống như đang tự hỏi cái gì, nhưng hắn lại rõ ràng cảm giác được hơi thở của miệng Phật Hàng thở ra, nhiệt khí kai cách hắn gần như vậy, thậm chí đã ươn ướt đôi môi của hắn……..

Qua thật lâu, nam nhân cũng không lại bảo Phật Hàng đi, bởi vì Phật Hàng thực khẳng định nói với hắn: "Đêm nay Mạt Đồng sẽ không trở về". Phật hàng nói thực khẳng định, nhưng nam nhân lại chần chờ, trong lòng không an tâm lắm.

Thời điểm Phật Hàng ở trong chăn cởi bỏ y phục của nam nhân thì nam nhân thật sự rất muốn đẩy Phật Hàng ra, nhưng nam nhân rất rõ ràng, thời điểm từ lần thứ hai hắn nhận Phật Hàng, liền trở về……..Loại quan hệ này của bọn họ, căn bản không có đường rút lui, không thể trốn tránh, không thể giãy dụa, không thể thoát khỏi……

Làm chính là làm.

Không thể cho rằng không có phát sinh, chuyện nam nhân đáp ứng Mạt Đồng thì hắn không có làm được, từ ngày ấy ôm nhau cùng Cửu Hoàng ở trong ôn tuyền thì hắn liền phá vỡ hứa hẹn đối Mạt Đồng.

Nam nhân không có lời nào để nói. Hắn cũng sẽ không tự mình đi nói cho Mạt Đồng, hắn chính là lén lút như vậy, bất chính như vậy, cùng bọn họ tiếp tục loại quan hệ này, hắn giống như biến thành 1 người "lạm tình".

Sự thật thì bọn họ cũng không hiểu được tâm tư của nam nhân.

Phật Hàng tựa hồ biết nam nhân suy nghĩ cái gì, ngón tay y xoa môi của nam nhân, để nam nhân ngậm đầu ngón tay của ngón trỏ y, ngón tay y chậm rãi vẽ vòng trên môi của nam nhân: "Nếu ngươi là nữ nhân thì sớm hay muộn sẽ bị dìm trong ***g heo".

"Đáng tiếc ta không phải, ta chỉ là 1 nam nhân có tuổi mà thôi". Nam nhân thực bình tĩnh, đầu của hắn chôn vào trong chăn ấm áp nghỉ ngơi, mà tiếp theo Phật Hàng liền vùi đầu vào trong chăn.

Tiếp theo đôi môi của nam nhân đã bị lấp kín……

Nam nhân biết Phật Hàng đang hôn hắn, Phật Hàng xoay người áp hắn tại trong đệm chăn, hắn vốn cũng rất mệt mỏi, nhưng Phật Hàng vẫn là tinh lực dư thừa, hắn rốt cuộc cũng chỉ có thể phụng bồi.

Môi của 2 người ở trong không khí rét lạnh, cùng giữa hơi thở nóng rực kia, dây dưa, ướt mềm quấn quanh cùng một chỗ, nụ hôn kia, đôi môi kia, độ ấm kia như lửa đang thiêu đốt.

Phật Hàng vừa định tiến thêm một bước, chợt nghe đến nam nhân hỏi y: "Thời điểm ngươi vào đã khóa cửa chưa?". Nam nhân không muốn lại phát sinh sự tính như lần trước, đừng mỗi lần đều sợ tới mức chết khiếp.

Bởi vì nam nhân chột dạ. Sợ hãi bị người khác phá ngang.

Nam nhân không thể không thừa nhận hắn vẫn vô pháp thoát khỏi ánh mắt của người khác, nhân ngôn đáng sợ, người muốn thể diện, hắn nghĩ muốn giữ lại một chút, huống chi nếu bị Mạt Đồng thấy thì lại là một hồi ân oán gút mắt.

Muốn làm liền làm đi.

Nam nhân không muốn khiến cho chính mình cùng với người chung quanh quá mệt mỏi.

"Phật Hàng, ta đang hỏi ngươi khóa cửa chưa, Bắc Uyển tùy thời đều sẽ có người tới……". Nam nhân 1 tay nắm chăn, 1 tay vòng quanh cánh tay của Phật Hàng, hắn hỏi mấy lần mà Phật Hàng cũng chưa trả lời hắn, rốt cuộc khóa cửa chưa.

"Khóa". Lần này Phật Hàng trả lời nam nhân, y cúi đầu, cười khẽ, "Ngươi đang sợ hãi cái gì, hạ nhân của quý phủ ngươi sớm liền ngủ rồi, ban đêm căn bản là không ai dám tới Bắc Uyển quấy rầy ngươi nghỉ ngơi".

"Vậy cũng phải cẩn thận". Nam nhân dựa theo thực tế nói đúng sự thật, tay hắn có chút khẩn trương nắm chặt chăn, từ trước đến nay hắn đều bình tĩnh lại lộ ra loại vẻ mặt này nhưng thật ra thực mới mẻ.

"Ngươi không cần lo lắng, ngô đều khóa kỹ". Phật Hàng giống như thực hiểu tâm tình của nam nhân, y vừa an ủi nam nhân vừa kéo chăn trên người nam nhân qua, nhìn thấy nam nhân nghiêng đầu tựa hồ tựa hồ bất an chờ y xâm chiếm thì y hoàn toàn không có biện pháp cái gì cũng không làm, liền như vậy sẽ nghỉ ngơi trong phòng của mình, lý trí của y không cho phép.

Cho nên Phật Hàng ôm nam nhân.

Tuy rằng nam nhân thực mỏi mệt, nhưng không có cự tuyệt Phật Hàng, tâm lí cùng sinh lý của Phật Hàng đều đạt được song trọng thỏa mãn, cái loại cảm giác này rất mỹ diệu, nghe được thanh âm thở dốc của nam nhân thì làm cho y ngạnh lên, thúc đẩy y muốn một lần lại một lần xâm chiếm nam nhân, thân thể cực nóng kia, cùng đôi môi nóng rực đều làm y cảm thấy hài lòng bội phần.

Thân thể của người tu đạo đích thật là khác người thường, mềm dẻo như vậy, chặt như vậy, hơn nữa nam nhân từ nhỏ liền tập võ, thân thể này rắn chắc hơn rất nhiều so với người thường.

Nhưng mà Phật Hàng cũng biết nam nhân nhận định quan hệ của bọn họ là muốn tìm 1 điểm cân bằng mà thôi, y ngoại trừ ôm nam nhân ra thì không có làm khó nam nhân, mà nam nhân cũng thực ôn hòa tùy ý động tác của y.

Phật Hàng rõ ràng cảm thụ được nhiệt độ cơ thể của nam nhân, được dung nạp, được tiếp nhận, y cúi đầu hôn đường cong thô cuồng của cổ nam nhân, nam nhân nghiêng đầu, bán khép đôi mắt.

Đáy mắt nam nhân có chút ướt át…….

Búi tóc có mồ hôi ẩm ướt, Phật Hàng buộc ngân phát lên, rủ ở trước ngực của nam nhân, 1 tay y chống ở sườn thắt lưng của nam nhân, 1 tay chống sườn đầu của nam nhân, đường cong cái lưng của y hiển lộ rõ rệt, y kìm cái chăn trượt xuống từ bả vai, trượt tới giữa lưng…….

Phật Hàng cúi đầu nhìn chăm chú vào khuôn mặt của nam nhân, môi của nam nhân hơi hơi hé mở, tràn ra thở dốc, trong đó còn kèm theo vài phần hừ nhẹ trêu chọc lòng người, Phật Hàng nhưng thật ra thực vừa lòng.

Bởi vì nam nhân càng ân ân a a thì chứng mình năng lực của y càng mạnh.

Thân là một người nam nhân, chinh phục một người từng mạnh hơn không biết bao nhiêu so với chính mình, nhưng lại là nam nhân lớn tuổi hơn so với chính mình, điều này làm cho trong lòng Phật Hàng đạt được thỏa mãn cực đại.

Phật Hàng tựa hồ từng nhắc tới, lịch đại chưởng môn xuất sắc nhất của Bạch Vân Quan Thanh Sơn, trong đó thì có tên của Liễu Tích Vân, điều này làm cho y rất tò mò, lúc trước khi Tích Duyên làm chưởng môn, đến tột cùng là bộ dáng gì, dùng tư thái gì, được đến khen ngợi của sư phụ y, nam nhân ôn nhu bình tĩnh giống Tích Duyên như vậy, không hủy Bạch Vân Quan là đã không tồi rồi.

Phật Hàng vừa suy nghĩ vừa cúi đầu hôn nam nhân.

Tích Duyên.

Liễu Tích Vân.

Chưởng môn của Bạch Vân Quan Thanh Sơn.

Trương gia cô gia giàu nhất Biên thành.

Vô luận nam nhân là ai, lấy thân phận gì, cũng đều vẫn là bị y đặt ở dưới thân…….

Một đêm này, bên trong thành gió tuyết đan xen, đúng như Phật Hàng đoán như vậy, đêm nay Mạt Đồng căn bản là không có trở về, mà cái giường ngày thường đều là nam nhân cùng Mạt Đồng ngủ, bởi vì Mạt Đồng "vắng mặt" nên bị Phật Hàng chiếm chỗ, mà việc này đối nam nhân mà nói thì ngoại trừ thích ứng ra cũng không còn cách nào khác.

Hôm sau.

Sáng sớm nam nhân liền đi ra ngoài, Phật Hàng còn đang ngủ trên giường, dường như hoàn toàn không lo lắng Mạt Đồng sẽ trở về, thời điểm nam nhân đi ra ngoài thì y vẫn chưa tỉnh.

Nam nhân cũng không có biện pháp với Phật Hàng, không thể không thể đẻ hạ nhân nâng y ném ra ngoài, đành phải để y tiếp tục ngủ, thời điểm đi ra ngoài còn phân phó Trương quản gia làm điểm tâm sáng cho y, hơn nữa bảo Trương quản gia căn dặn y, đừng để y đi địa phương Đông Uyển Lục Hồ Nương ở.

Mà nam nhân lại là trực tiếp đi tửu phường của Cửu Hoàng, hắn còn bảo công nhân kéo 1 xe lá trà đưa đi tửu phường, thời điểm hắn đi tới tửu phường thì còn quá sớm nên trên đường cũng không mấy người đi đường.

Bởi vì thời gian quá sớm nên Cửu Hoàng còn chưa thức giấc.

Điếm tiểu nhị khó xử nhìn nam nhân: "Tích gia, Cửu gia chúng ta phân phó, gần đây không gặp khách".

256. Chương 256

Nhưng nam nhân vẫn đứng ở cửa tửu phường đợi Cửu Hoàng, tiểu nhị trong phô tử lại không dám đi đánh thức lão bản, nhưng mà bên ngoài trời giá rét sương dày, lạnh tới nỗi làm người ta phát run.

"Tích gia, ngài đi về trước, bên ngoài trời lạnh lắm……". Chưởng quầy tửu phường hàm thái khả cúc* mời nam nhân về trước.

* hàm thái khả cúc: dáng vẻ ngây thơ, ngây thơ khả ái, khờ khạo đáng yêu, ngây ngô hồn nhiên.

"Không sao". Nam nhân không thể đi, hắn lộ ra tươi cười ôn hòa, "Ta ngay tại nơi đây chờ y, chờ y tỉnh giấc, nói không chừng sẽ gặp khách". Hắn thực kiên trì.

"Cửu gia đang ngủ, chúng ta không dám quấy rầy y, nếu không người vào trong phô tử ngồi trước đi, chờ Cửu gia tỉnh giấc thì chúng ta lại đi thông báo". Chưởng quầy tửu phường viện cớ bảo tiểu nhị mang điểm tâm sáng cho nam nhân, hơn nữa còn mời nam nhân vào phô tử.

Tiểu nhị trong tửu phô đều biết, Cửu gia bọn họ ghét nhất chính là thời điểm ngủ bị đánh thức, mà tiểu nhị của tửu phương này đều nhận thức nam nhân, thấy nam nhân đứng ở cửa chờ, lại sợ nam nhân đông lạnh, liền mời nam nhân vào tửu phô.

"Tích gia, ngài uống trà". Chưởng quầy cười xòa, không dám thất lễ.

Nam nhân lễ độ gật đầu: "Đa tạ".

"Không có gì, không có gì, ngài thật sự là quá khách khí, ngài ngồi xuống trước đi, chờ người mang điểm tâm sáng tới cho ngài". Chưởng quầy này thật sự khôn khéo, biết kim sơn (núi vàng) Trương gia cô gia ngồi ở đây không phải người thường, căn bản là không dám thất lễ.

Nam nhân ngồi đợi thật lâu ở trong tửu phường, cũng nếm qua điểm tâm sáng mà chưởng quầy bưng tới cho hắn cho tới, sau giờ ngọ chưởng quầy mới mời nam nhân đi vào viện tử……

Tiền viện tửu phường là phô diện (mặt tiền cửa tiệm), sau khi đi vào giữa hậu viện có một đại viện tử, trong viện tử có 2 kho hàng thật lớn, là hầm rượu của tửu phường, trên đại môn (cửa lớn) đều cài mấy cái khóa lớn, bên cạnh là một loạt phòng cho tiểu nhị ở, lại đi vào bên trong, không biết lại băng qua bao nhiêu viện tử mới tới viện tử độc lập của Cửu Hoàng ở.

Chưởng quầy phụ trách đưa nam nhân tới, sau đó liền vội vàng rời đi, nam nhân gõ cửa nghĩ muốn đi vào, cửa tự mở, hắn thả nhẹ bước chân chậm rãi đi vào phòng của Cửu Hoàng.

Nam nhân đang chuẩn bị mở miệng gọi Cửu Hoàng mấy tiếng.

Mà lúc này trong phòng truyền tới 1 thanh âm hơi hơi suy yếu dễ nghe: "Đóng cửa lại đi". Thanh âm quen thuộc này làm cho nam nhân lập tức liền nhận ra là Cửu Hoàng, là thanh âm vọng lại từ trong phòng……..

Nam nhân quay ngược lại, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Vẫn biết Cửu Hoàng ở buồng trong, nhưng Cửu Hoàng chưa cho phép thì nam nhân vẫn là không có đi vào, dù sao nơi này là địa phương của Cửu Hoàng, không phải Trương phủ của hắn, dù sao vẫn cần chủ phòng phê chuẩn.

Nam nhân không có tiến vào nội đường, nhưng hắn đứng ở địa phương này đúng lúc có thể nhìn thấy tình huống của nội đường, giường lớn của buồng trong đều không phải là đặt sát vào tường mà đặt ở giữa phòng.

Sa trướng (màn mỏng) mờ mịt buông xuống, che lại cả giường.

Nam nhân cũng không thấy rõ tình huống bên trong lắm, nhưng hắn cảm giác được tiếng hít thở phập phồng đều đều trong màn kia, Cửu Hoàng tựa hồ còn đang ngủ, không có ý định thức dậy.

"Không phải ta đã nói rồi sao, gác lại chuyện của phương Bắc". Trong giọng nói mệt mỏi của Cửu Hoàng lộ ra vài phần không kiên nhẫn, thanh âm của y cực kỳ mệt mỏi, giống như ngủ thật lâu, còn muốn tiếp tục ngủ, chán ghét cảm giác bị người quấy rầy.

Nam nhân đang muốn mở miệng.

Nhưng Cửu Hoàng lại nói: "Chuyện phương Bắc thì chờ sau khi ta trở về lại giải quyết, đừng luôn phái người tới thúc giục ta trở về". Nói xong, y tựa hồ lại tiếp tục ngủ, không lại phát ra âm thanh.

"Ta là Tích Duyên, ta có việc tìm ngươi".

Nam nhân cũng không có nghĩ đến Cửu Hoàng sẽ tưởng rằng hắn là người khác, hắn cảm thấy có chút xấu hổ, cũng chỉ là nhẹ giọng nói rõ ý đồ của chính mình tới đây…….

Màn xốc lên.

Nam nhân không nhìn thấy được tình huống bên trong, chỉ nhìn thấy một đoàn chăn, hắn do dự mở miệng: "Ta có tiện đi vào?". Nếu không tiện đi vào thì hắn đi ra ngoài là được.

"…….". Cửu Hoàng không trả lời.

"Hay là ta chờ ngươi ở ngoài cửa?". Nam nhân tiếp tục hỏi Cửu Hoàng.

Trong phòng im ắng, không có thanh âm……

Nam nhân trở nên có chút sốt ruột, hắn nhăn mày, cho rằng Cửu Hoàng không muốn gặp hắn.

Bởi vì Cửu Hoàng vốn nói không gặp khách, nhưng nam nhân đợi mấy canh giờ ở bên ngoài thì rốt cục Cửu Hoàng đồng ý gặp hắn, nhưng mà lại nằm ở trên giường không nói chuyện cùng với hắn, hắn không rõ ý tứ của Cửu Hoàng…….

Nam nhân không có nhận được đáp lại của Cửu Hoàng, lúc này tiếp tục thấp giọng đề nghị: "Bằng không ta chờ ngươi ở cửa phòng ngươi, chờ sau khi ngươi mặc y phục thì chúng ta lại nói chuyện, như thế nào?". Hắn là là tới bàn chính sự, không thể liền như vậy rời đi.

Cửu Hoàng hàm hồ nỉ non nói: "Ngươi lại đây". Bộ dáng y mệt muốn chết, giống như mỏi mệt tới ngay cả khí lực nói chuyện cũng không có.

Nam nhân đi qua.

Hắn vẫn không thấy rõ tình huống trong cái màn hờ khép kia, hắn chậm rãi giơ tay vén màn lên, khi nam nhân nhìn thấy tình huống trên giường thì con ngươi bình tĩnh của y không ngừng dao động…….

Nam nhân nhìn thấy nằm trong chăn chính là một đầu sư tử cả người tuyết trắng, mà không phải hình người của Cửu Hoàng, đầu sư tử hùng tráng kia, cả người lông xù nằm ngã vào trong chăn…….

Cả vật thể tuyết trắng lại đầy lông, sạch sẽ tới không có một chút bụi bặm, chăn đơn cẩm tú thuần trắng kia quấn quanh thân thể cao lớn của Cửu Hoàng, thủ trảo thú hóa của y mềm nhũn để tại trước cái mũi ướt át, đầu của y mềm nhũn dựa vào cái gối, bộ dáng thực mệt mỏi, cảm giác được nam nhân vén màn lên thì y mới chậm rãi mở mắt ra……

Đôi mắt màu lam nhạt mê người như mặt nước kia biếng nhác, mệt mỏi, lộ ra ma lực mê người, Cửu Hoàng mệt mỏi ngước mắt nhìn về phía nam nhân, phát hiện nam nhân sửng sờ ở bên giường……..

Hôm nay nam nhân mặc điêu nhung trường bào hoa mỹ, đầu tóc đen kia dùng 1 dây dây cột tóc buộc lỏng ở sau người, nam nhân nhìn qua thực thành thục lại phú quý, chính là kiện điêu nhung trường bào trên thân nam nhân vẫn trắng thuần như cũ, chính là thay đổi một loại trang phục mà thôi, nhưng vẫn là sự bình tĩnh kia, nam nhân thanh lịch thành thục…….

"Lại đây, ta rất không thoải mái". Cửu Hoàng miễn cưỡng nói một câu, thấy nam nhân thất thần không nhúc nhích thì y nhẹ nhàng giật giật thân sau, thân sư mệt mỏi nằm nghiêng trên giường, móng vuốt nhẹ nhàng mà cào cào vạt áo của nam nhân……

Nam nhân bất đắc dĩ sườn nghiêng đầu, ngồi xuống bên người Cửu Hoàng, tuy rằng bộ dáng thú hóa của Cửu Hoàng rất dã tính, nhưng hắn cũng không phải rất sợ hãi cái dạng này của Cửu Hoàng.

"Ngươi làm sao vậy". Nam nhân chỉnh lý vạt áo một chút, chậm rãi nhìn về phía Cửu Hoàng.

Móng vuốt phát nóng của Cửu Hoàng để trên đùi của nam nhân, đệm thịt của y thực mềm mại, thực nóng, sờ lên thực thoải mái, nam nhân không có giơ tay sờ móng vuốt của y, mà là vươn tay thật cẩn thận sờ sờ sư lông dày lại mềm mại của y……

"Không biết, dù sao cả người không có khí lực". Tuy rằng Cửu Hoàng là hình thú nhưng y vẫn nói tiếng người, chính là thanh âm kia dường như mệt mỏi tới sắp ngủ, thực buồn ngủ……

"Đầu của ngươi thực nóng". Nam nhân sờ soạng sư đầu của Cửu Hoàng một chút rồi thu tay lại, cái lổ tai lông xù của Cửu Hòang nhẹ nhàng giật giật, nam nhân nhìn đến bộ dáng Cửu Hoàng lười biếng ngã vào trên giường thì có chút lo lắng, "Ngươi chính là sinh bệnh, gần đây ngươi đã đi những đâu, đang yên đang lành biến thành hình thú". Nam nhân thực quan tâm Cửu Hoàng.

Đầu của Cửu Hoàng thực nóng, khẳng định là bị bệnh.

"Giờ sửu ngày hôm kia, tới suối Hoa Đào ngoài thành bơi, trở về cứ như vậy". Linh khí của Cửu Hoàng rất yếu, sư đầu của y gối lên trên giường, sư trảo chậm rãi duỗi tới chỗ nam nhân.

Nam nhân có chút do dự giơ tay đón lấy sư trảo vươn tới của Cửu Hoàng, động tác y rất nhẹ bắt lấy móng vuốt của Cửu Hoàng đặt ở bên giường: "Ngươi cũng không phải tiểu hài tử, hơn nửa đêm còn chạy tới cái loại địa phương này bơi lội". Hắn vừa thấp giọng trách cứ vừa chậm rãi khẽ vuốt móng vuốt của Cửu Hoàng…….

Cửu Hoàng nhìn nam nhân, hưởng thụ vuốt ve cùng quan tâm của nam nhân, trong lòng bàn tay của nam nhân truyền đến nhiệt độ cơ thể rất quen thuộc, trong đầu y thế nhưng nhớ lại đường cong duyên dáng của tấm lưng nam nhân……

Cùng hai chân thon dài rắn chắc kia…….

Cùng với vẻ mặt thẹn thùng của nam nhân, không một cái nào không làm tâm của Cửu Hoàng rục rịch ngóc đầu dậy…….

Kỳ thật bình thường nam nhân thoạt nhìn thực bình thường, thực bình thường, thực thành thật, thực bảo thủ, thậm chí có thể nói là nam nhân cứng nhắc, chính là mỗi lần thời điểm y ôm nam nhân thì nam nhân gợi cảm hơn rất nhiều so với mỹ nhân phong vận (bộ dáng thướt tha), hoàn toàn là 2 bộ dáng khác biệt, hơn nữa dáng người nam nhân lại không cần bàn cãi, sờ lên thực sự mềm dẻo……

Hơn nữa Cửu Hoàng thế nhưng không tưởng tượng ra Tích Duyên nam nhân thành thật bảo thủ như vậy thế nhưng sẽ cưỡi ngồi trên người y, tuy rằng mỗi lần nam nhân là bị động, mỗi khi y nhớ tới nam nhân bị y ôm tới cuối cùng, chính là khi dưới thân vô lực thở dốc, còn có hai má ướt át của nam nhân, cùng bộ dáng của nam nhân ngồi ở trên người y vô lực nhìn chăm chú vào y…….

Đôi mắt ướt át kia.

Hai chân thon dài kia.

Rắn chắc lại hoàn mỹ, xúc cảm thân thể tuyệt vời……

Mỗi một dạng đều làm cho ký ức y vẫn mới tinh, y thậm chí sốt tới có chút sinh ra ảo giác, giống như nhìn thấy ký ức trước mắt, đang cười với y, sau đó nam nhân thực chủ động cởi áo khoác, đứng ở đầu giường của y, chậm rãi cởi bỏ vạt áo, sau đó hết thảy làm cho y thập phần hoài niệm liền bài sơn đảo hải (dời núi lấp biển) áp xuống, ở trong thế giới ảo tưởng của y thì nam nhân thực chủ động.

Thực đủ vị…….

Cửu Hoàng bán híp đôi mắt, ngã vào trên giường, chậm rãi liếm môi một chút, lưỡi biếng ngáp, phát ra tiếng dã thú gầm nhẹ, mệt mỏi kéo dài âm cuối…….

Nam nhân từ từ rụt tay lại: “Nghỉ ngơi thật tốt đi, đừng lại bị cảm lạnh”. Hắn cảm thấy Cửu Hoàng có khi thực tùy hứng, đại mùa đông này hồ nước bên ngoài lạnh như vậy mà Cửu Hoàng còn chạy ra đi bơi lội.

“Ngươi tìm ta có việc gì?”. Cửu Hoàng cả người mềm nhũn nằm ở trên giường, giống như lại muốn ngủ tiếp. Kỳ thật y cũng không nghĩ tới nam nhân chủ động tìm đến y, bởi vì gần đây phương Bắc luôn luôn phái người tới tìm y, y đã nói mấy lần rồi, chờ làm xong sự tình lại trở về, vì thế nhiều người tới, y cũng phiền, liền bảo tiểu nhị trong phô tử không gặp khách.

Bởi vì y cảm thấy nam nhân sẽ không chủ động tìm đến y, nhưng thời điểm nhìn đến nam nhân sờ sờ ở trước mặt hy thì y cũng cho rằng chính mình xuất hiện duyên, nhìn thấy bộ dáng nam nhân có chút do dự mà muốn nói lại thôi thì Cửu Hoàng lập lại câu hỏi vừa rồi một lần nữa.

"Ta muốn tìm ngươi mua 7 rương tuyết liên". Nam nhân mở miệng, hắn bình tĩnh nhìn về phía Cửu Hoàng lười biếng, phát hiện Cửu Hoàng ném nghi hoặc tới thì hắn lại giải thích, "Ta có việc cần dùng, nếu ngươi có hàng tốn liền bán cho ta.". Cái loại đồ vật sang quý này, cũng không thể trực tiếp tìm Cửu Hoàng đòi hỏi, càng thêm không thể để Cửu Hoàng tặng cho hắn.

Bởi vì rất quý giá.

"Ngươi muốn nhiều tuyết liên nhiều như vậy làm cái gì?". Cửu Hoàng giật giật móng vuốt, móng vuốt mềm mềm của y bắt chéo cùng một chỗ, ánh mắt thong thả nhìn chăm chú vào nam nhân, "Tuyết liên chỉ có thể gia tăng công lực cùng bổ sung tinh khí cho con người".

Thanh âm của Cửu Hoàng cực kỳ mệt mỏi, lại tràn ngập từ tính dễ nghe, phi thường êm tai.

"……."

Nam nhân trầm mặc.

"Nhưng ngươi sớm không có linh khí". Ánh mắt của Cửu Hoàng dòi khỏi khuôn mặt của nam nhân, Đừng nói với ta là ngươi muốn mua nó để bổ sung tinh khí thần khí cho Mạt Đồng".

Nam nhân không biết vì sao Cửu Hoàng sẽ hiểu lầm, hắn vừa định phủ nhận, đã nghe thấy Cửu Hoàng lại nói: "Nếu là như vậy, cho dù ngươi có trả nhiều ngân lượng thì ta cũng sẽ không cho ngươi".

Thái độ biếng nhác kia, cùng ngữ khí không tập trung kia, làm cho nam nhân cảm giác nếu không nói rõ ràng sự tình này thì sẽ rất khó để Cửu Hoàng giao thứ đó cho hắn. Vì thế hắn kể lại toàn bộ chuyện phát sinh hôm nay cho Cửu Hoàng.

Cửu Hoàng nghe rồi lại ngủ gật.

"Nếu ngươi không giúp ta thì ta phải đi rất nhiều đường vòng". Nam nhân mở miệng thấp giọng nói vài câu đối với Cửu Hoàng đang nhắm mắt lại, thấy Cửu Hoàng không trả lời, cũng không biết là đang ngủ hay là như thế nào, hắn đành phải bỏ cuộc, "Nếu ngươi không muốn giúp ta thì ta cũng chỉ hảo tự mình đi phương Bắc một chuyến, hôm nay quấy rầy ngươi nghỉ ngơi rồi, ta phải đi trước đây".

Nam nhân không ngờ ngay cả Cửu Hoàng cũng không giúp hắn…….

Nam nhân đang muốn đi, lại nghe Cửu Hoàng thản nhiên hỏi: "Ngươi có thấy rõ bộ dáng của người kia

không?”. Y đang hỏi người đeo mặt nạ ngày ấy, Cửu Hoàng hoài nghi thân phận của người nọ.

“Không có”. Nam nhân lắc đầu.

Cửu Hoàng giơ móng vuốt đè lên góc áo lông điêu của nam nhân, nam nhân rủ mắt nhìn móng vuốt của y, nam nhân liền nói: “Ngày mai ta sẽ di Kỵ Long Sơn, nếu ngươi nghĩ thông, cảm thấy được sinh ý này có thể làm thì đưa tuyết liên đi quý phủ của ta, Trương quản gia sẽ đưa ngân lượng cho ngươi”. Thời điểm nam nhân nói lời này thì tâm tình vô cùng bình tĩnh.

Tuy rằng cảm thấy được Cửu Hoàng sẽ cự tuyệt hắn nhưng nam nhân vẫn nói ra, dù sao không thể nói lời rất tuyệt tình.

“Ngươi muốn ta dọn tới trương phủ ở, giúp ngươi bảo hộ thê tử của Liễu Phong? Ngươi còn muốn ta giúp ngươi để ý sinh ý của trà phô?”. Cửu Hoàng nghi hoặc nhìn về phía nam nhân. Nam nhân thật sự yên tâm đều giao cho những việc này cho y sao?

“Ân”. Nam nhân gật đầu. Chỉ cần Cửu Hoàng làm thì hắn liền an tâm.

Bởi vì nam nhân vắng mặt, bên này cần phải có người lưu thủ, hắn sẽ vui mừng nếu Cửu Hoàng có thể đáp ứng, nhưng hắn đã không ôm hy vọng gì, nhưng Cửu Hoàng lại đáp ứng hắn.

“Đa tạ”. Nam nhân vốn phải đi về thu thập đồ đạc, nhưng nghe được Cửu Hoàng nói y khó chịu thì nam nhân sẽ không lập tức rời đi mà là chăm sóc Cửu Hoàng.

“Chờ ta khỏe lên thì ngươi lại đi”. Cửu Hoàng chống sư thân, chậm rãi tiến đến người trước mắt, chòm râu sư tử trên mặt y đâm nam nhân có chút đau, nhưng nam nhân lại lại không tránh né.

“Được”.

Cửu Hoàng chậm rãi ôm nam nhân, sư đầu của y chậm rãi cọ xát hai má của nam nhân, chòm râu của y đâm cổ của nam nhân thực ngứa, thân thể của y nóng tới dọa người, làm cho cả người nam nhân đều nóng lên…….

“Kỳ thật ta cũng không phải không muốn cho ngươi tuyết liên, ta sợ sau khi ta cho ngươi……”. Sư đầu của Cửu Hoàng tựa vào đầu vai của nam nhân, đầu của Cửu Hoàng rất nặng, hơi thở thực nóng rực…….

“…….”. Nam nhân đang chờ Cửu Hoàng nói tiếp.

Cửu Hoàng vươn đầu lưỡi nóng bỏng kia mệt mỏi liếm liếm bên tai của nam nhân: “Ta lo lắng, ta sẽ bởi vì tặng cho ngươi 7 rương tuyết liên kia mà hại chết chính ta”.

257. Chương 257

Tuy rằng nam nhân nghe không hiểu lời nói của Cửu Hoàng, nhưng mà hắn vô luận như thế nào đều tôn trọng quyết định của Cửu Hoàng, hôm nay hắn không có lập tức khởi hành, mà là ở lại tửu phường chăm sóc Cửu Hoàng.

Sau khi Cửu Hoàng bị bệnh liền không khí lực, lười biếng giống như thời thời khác khắc đều muốn ngủ, nam nhân đút y ăn tuyết liên thì y mới hơi chút đỡ hơn 1 chút, hôm nay nam nhân không đi được.

Cửu Hoàng sinh bệnh làm xáo trộn toàn bộ kế hoạch của nam nhân, hắn ước chừng ở lại tửu phường 3 ngày, đương nhiên mỗi ngày hắn đều quay về trà phô, thuận đường dùng thời gian 3 ngày này chuẩn bị tốt đồ vật phải dùng để khởi hành.

Mà bệnh của Cửu Hoàng dưới sự chăm sóc của nam nhân thì cũng tốt tới không sai biệt lắm, bởi vì nam nhân cơ hồ mỗi ngày đều bồi y ngủ, đương nhiên đây là yêu cầu của y, bởi vì lông của y thực mềm mại, hơn nữa sờ lên thực trơn tay, hơn nữa thực thoải mái, còn thoải mái hơn so với sàng đan (drap giường) gấm vóc, nam nhân liền để mặc móng vuốt y ôm thắt lưng của mình, cả người đều bị y ngăn ở giữa chân sư trước.

Ba ngày này buổi sáng nam nhân đều xử lí sự tình của trà phô, giữa trưa đi hiệu thuốc bắc mua một ít dược liệu đặc thù quý báu, lại cầm tiên dược tới tửu phường cho Cửu Hoàng, sau khi để Cửu Hoàng uống xong thì giữa trưa hắn liền nghỉ ngơi cùng Cửu Hoàng, thời gian Cửu Hoàng nói chuyện rất ít, nghĩ đến bị bệnh nên lười biếng cơ hồ đều là ngủ, cho tới tối khuya hắn mới rời đi tửu phương, quay về Trương phủ.

Mà 2 ngày trước Phật Hàng liền đi khỏi Trương phủ, nói là Tà Đế cung có việc cần phải làm, liền rời đi trước.

Kỳ thật như vậy cũng tốt, vắng Phật Hàng Hàng ở trong phủ, tới lúc đó nam nhân đi ra bên ngoài thì cũng không tất lo lắng Phật Hàng cùng Lục Hồ Nương gặp mặt ở trong phủ.

Ngày hôm đó nam nhân thức dậy rời giường thì Cửu Hoang vẫn đang ngủ, bởi vì bệnh của Cửu Hoàng tốt tới không sai biệt lắm, cũng khôi phục hình người, hắn vừa mặc y phục vừa nói lời từ biệt cùng Cửu Hoàng: "Ngày mai ta liền đi, hôm nay ngươi theo ta hồi phủ đi, ta công đạo (bàn giao, dặn dò, nhắn nhủ) sự tình rõ ràng rồi mới đi". Hắn lấy điêu nhung trên tay ghế mặc vào, quay đầu nhìn về phía Cửu Hoàng còn muốn nghỉ ngơi.

"Ân". Cửu Hoàng đáp lại, liền ngồi dậy tựa vào giường, y biếng nhác nhìn chăm chú vào nam nhân đã mặc xong y phục.

Nam nhân thay Cửu Hoàng lấy y sam trên giá treo bên giường kia qua, còn hầu hạ Cửu Hoàng mặc y phục, Cửu Hoàng chậm rãi đứng lên, ánh mắt ôn nhu của Cửu Hoàng dừng ở trên mặt của nam nhân, im lặng không lên tiếng nhìn nam nhân buộc đai lưng cho y……

“Ngươi phải giúp ta để ý tốt phô tử, chờ ta trở lại, ta sẽ hảo hảo đền đáp ngươi”. Nam nhân ngước mắt nhìn Cửu Hoàng, trong mắt tràn đầy tiếu ý, hắn thấy Cửu Hoàng không trả lời, liền giơ tay chậm rãi kéo chặt đai lưng của Cửu Hoàng., “Còn có, đừng nữa nửa đêm đi ngoài thành bơi lội”.

“Quan tâm ta?”. Cửu Hoàng giật giật môi, ánh mắt ôn hòa chậm rãi di chuyển trên mặt của nam nhân, từ mũi của nam nhân, chuyển dời tới đôi môi của nam nhân.

Môi của nam nhân nhất định rất nóng.

Nam nhân mới vừa thay Cửu Hoàng buộc tốt đai lưng liền chuẩn bị rời đi, Cửu Hoàng chậm rãi giơ tay ôm lưng của nam nhân, thân thể của nam nhân theo bản năng dựa vào Cửu Hoàng, chóp mũi của hai người nhẹ nhàng chạm vào nhau…….

“Ngô”.

Cửu Hoàng chậm rãi hôn lên đôi môi no đủ bóng loáng của nam nhân, nam nhân phát ra tiếng nghẹn ngào rất nhỏ, miệng y ngậm tuyết liên, xúc cảm lạnh lẽo kia thong thả hòa tan giữa môi của 2 người, đầu lưỡi của y cạy mở môi của nam nhân ra, ngậm đầu lưỡi của nam nhân rồi tỉ mỉ đảo quanh, hai tay của y xuyên qua dưới nách của nam nhân, ngăn chặn bên hông của nam nhân…….

Y để nam nhân dán lên thân thể y, hai tay của nam nhân nhẹ nhàng khoát lên trên cánh tay Cửu Hoàng, hơi thở của y rất nhẹ khinh hoãn (nhẹ nhàng + chậm), y hôn thực ôn nhu, thực thong thả, đầu lưỡi ướt mềm kia có chút nóng lên, nam nhân rủ mắt cảm giác đầu lưỡi của chính mình đụng vào đầu lưỡi nóng rực kia của y, hô hấp của hai người là nhẹ như vậy, chậm như vậy…….

Đôi môi đan xen, đầu lưỡi quấn quít, tuyết liên kia hòa tan ở giữa môi của 2 người, Cửu Hòang hôn thật sự vội, nam nhân gần như bất động, tùy ý Cửu Hoàng ngậm lấy, mút lấy, hôn mút……..

Ánh mắt của Cửu Hoàng dừng ở trên sườn mặt của nam nhân, đáy mắt của hai người đều tràn ngập khí tức sương mù mê muội, khó mà nhìn thấu, tựa hồ mơ hồ mang theo một chút luyến tiếc như vậy.

Thanh âm hôn môi, vuốt ve thân thể của đối phương, thanh âm y liêu (cái áo)cọ xát, cùng với tiếng hít thở thong thả lại kéo dài của hai người.

Nam nhân tiếp nhận nụ hôn ôn nhu này của Cửu Hoàng, cho tới khi Cửu Hoàng buông đôi môi của hắn ra thì hắn mới ngước mắt nhìn về phía đôi môi phiếm hồng của Cửu Hoàng: ‘”Chúng ta cần phải trở về”.

“Ân”. Cửu Hoàng gật đầu, buông nam nhân ra.

Đêm nay Cửu Hoàng liền vào ở Trương phủ, nam nhân liền công đạo toàn bộ công việc cho Trương quản qua, cho nên sự tình đều phân phó rất tốt thì nam nhân mới quay về phòng của chính mình nghỉ ngơi.

Nam nhân đẩy cửa phòng của chính mình ra, trong phòng không có đèn, nhưng dựa vào ánh sáng nhàn nhạt từ ngoài phòng thì nhìn đến bên giường ngồi một người, mà hắn cũng không có kinh ngạc, hắn chính là im lặng không lên tiếng vào phòng.

Bởi vì nam nhân nhìn đến trên bàn đặt vạn linh lô, hắn liền hiểu là Mạt Đồng đã trở lại.

Nam nhân đang muốn đốt nến thì đã bị một cỗ mãnh lực kéo qua, Mạt Đồng đã đứng ở trước mặt của hắn, cổ hương vị quen thuộc kia liền dừng lại ở bên môi, hai tay của hắn chống bàn, Mạt Đồng liền đè ở trước người của hắn, hỏa chiết tử(cái mồi lửa) trong tay của hắn rơi xuống trên mặt đất, hắn muốn mở miệng nói chuyện, lại cảm giác Mạt Đồng xiết chặt cằm của hắn.

"Ngươi……".

Ngươi đây là vì sao?

Nam nhân vừa mới nói một chữ liền ngậm miệng, bởi vì Mạt Đồng đứng ngược sáng với hắn, cho nên ám ảnh (bóng đen) rất trọng kia che lại dung nhan của Mạt Đồng, hắn nhìn đến Mạt Đồng nắm chặt thắt lưng của hắn…….

Nam nhân mơ hồ nhìn đến trên mặt Mạt Đồng đeo mặt nạ, ánh sáng bên cạnh phản chiếu từ cằm tới hai má của Mạt Đồng, hắn sững sờ theo dõi Mạt Đồng, nhất thời chưa kịp làm ra phản ứng.

Cằm của nam nhân bị Mạt Đồng nắm, hắn nghĩ muốn giơ tay hất tay của Mạt Đồng ra, nhưng trên tay Mạt Đồng dùng sức, dùng lực áp hắn về phía sau, hắn bị áp tới hơi hơi nghiêng người, hai tay chỉ có thể chống cái bàn…….

Nhung mao điêu kia khiến cho cằm của nam nhân có chút ngứa, hắn còn chưa kịp nói chuyện thì chợt nghe đến Mạt Đồng tràn ngập nguy hiểm chất vấn: "Đi đâu?". Thanh âm của Mạt Đồng rất bất mãn.

"Ta đi tửu phường". Nam nhân giơ tay gỡ mặt nạ của Mạt Đồng xuống, hắn cầm cái mặt nạ trên tay, khuôn mặt của Mạt Đồng hiện rõ ở trước mắt hắn, "Ngươi làm cái gì mà giả thần giả quỷ, không có việc gì lại đeo mặt nạ, ta còn tưởng rằng…….". Nam nhân đúng lúc ngừng nói, hắn không có nói nữa.

Mạt Đồng nắm cằm của nam nhân, nâng mặt của nam nhân lên: "Ngươi cho là ai?". Y kề sát vào nam nhân, cổ hơi thở kia theo đó áp sát lại, y tựa hồ đang ngửi hương vị trên người của nam nhân.

"Không có gì". Nam nhân giơ tay muốn hất cái tay của Mạt Đồng đang nắm cằm của hắn ra, hắn cảm thấy được Mạt Đồng thực dùng sức, nhéo tới cằm hắn có chút nóng lên, hắn phóng hoãn thanh âm yêu cầu, "Ngươi buông ra".

Thanh âm bình tĩnh của nam nhân lọt vào trong cái lổ tai của Mạt Đồng thì như thế nào đều cảm thấy có chút như nhũn ra, Mạt Đồng chậm rãi buông lỏng tay ra, nhưng lại đặt nam nhân ở trước cái bàn, không

cho nam nhân đi.

"Ngươi đi tửu phường làm cái gì?". Mạt Đồng hỏi nam nhân, cả người y đều chìm vào trong bóng đêm, ánh mắt của y trở nên có chút nguy hiểm, giống như muốn thăm dò nam nhân.

"Tìm Cửu Hoàng". Nam nhân thành thật trả lời, "Ngày mai ta phải xuất phủ một chuyến, có thể phải đi rất lâu, ta để Cửu Hoàng ở lại Trương phủ, nhờ y thay ta trông giữ phô tử".

"Ngươi để y thay ngươi trông giữ phô tử?". Mạt Đồng sắp khí tạc (tức tới nổ tung), cũng dám để nam nhân khác vào ở Trương phủ, Tích Duyên nam nhân này rốt cuộc là muốn cái gì, y không hiểu, vì thế thanh âm của y có chút có chút lạnh lùng: "Ngươi chính là đem ta trở thành người chết?". Nhất định nam nhân xem y đã chết, hoặc là xem y không tồn tại, nếu không sao lại để người khác thay thế y trông coi phô tử……

"Không phải". Nam nhân giải thích, hắn không có chống cự Mạt Đồng sáp tới đây hôn môi hôn cổ của hắn, hắn bình tĩnh tiếp tục nói: "Ngươi ngày thường cũng không ở quý phủ, nếu thời điểm ta đi vắng có yêu nghiệt tới trong phủ quấy rối thì làm sao đây, hơn nữa sinh ý của trà phô còn phải làm, ngươi lại bận rộn như vậy".

Mạt Đồng dừng động tác lại, y tức giận cắn cắn cổ của nam nhân, bởi vì biết ngày mai nam nhân phải xuất phát, cho nên y chỉ ôm nam nhân 2 lần mà thôi, mà thời điểm sáng hôm sau nam nhân rời giường thì y đã không hề ở bên cạnh.

Cửu Hoàng biết nam nhân phải rời đi thì y sáng sớm liền thức dậy tiễn nam nhân tới cửa.

"Không cần tiễn nữa, ta tự đi".

"Ngươi cẩn thận, nếu là rất nguy hiểm thì nửa đường trở về, cũng không ai sẽ trách ngươi". Cửu Hoàng nhưng thật ra cảm thấy nam nhân đừng đi là tốt nhất, nam nhân không đáp lại Cửu Hoàng, chính là lên xe ngựa đánh xe ngựa liền xuất thành.

Mới xuất thành không lâu thì nam nhân đã bị đệ tử của Tà Đế cung ngăn lại.

"Xin nhường đường".

"Tích gia, thật ngại ghê, chúng ta không thể nhường đường". Đệ tử của Tà Đế cung lắc đầu cự tuyệt nam nhân, đệ tử này cản ở phía trước đường đi, thuận tiện thông báo, "Tà Đế biết hôm nay ngươi muốn đi Kỵ Long Sơn, đặc phái chúng ta tới ngăn cản ngươi, mời ngươi theo chúng ta quay về Tà Đế cung 1 chuyến".

"Tránh ra". Nam nhân có chút tức giận.

"Tà Đế công đạo cần phải để ngươi theo chúng ta trở về một chuyến, nếu là ngươi nhất định không chịu,

Tích gia vậy liền đắc tội". Đệ tử của Tà Đế cung lạnh lùng dứt khoát xông lên.

258. Chương 258

Nam nhân bị ngăn cản.

Đệ tử của Tà Đế cung túm được roi ngựa trong tay của nam nhân, ánh mắt của nam nhân bị bịt lại, nháy mắt thân mình đã bị dây thừng buộc chặt, hai chân cũng bị buộc chặt.

Hoàn toàn không động đậy được.

Nam nhân căn bản không kịp mở miệng nói chuyện, miệng đã bị nhét vật gì đó, rất nhanh hắn liền cảm giác được xe ngựa bắt đầu chạy như điên, đệ tử của Tà Đế cung bên cạnh ngăn chặn hắn lộn xộn.

Bởi vì đệ tử của Tà Đế cung, đại bộ phận trước đó là đệ tử của Bạch Vân Quan Thanh Sơn, cho nên phần lớn đều nhận thức nam nhân, cũng không dám thất lễ với nam nhân, chính là đè nặng nam nhân, bởi vì không tiện xưng hô nam nhân là "Tiền chưởng môn", đành phải tôn xưng nam nhân là Tích gia.

Nam nhân chỉ cảm thấy chóp mũi lạnh, không biết đệ tử Tà Đế cung cho hắn ngửi cái gì, rất nhanh hắn liền hôn mê bất tỉnh……

Thời điểm nam nhân tỉnh lại thì đã ở Tà Đế cung.

Hắn nhớ rõ là đệ tử của Tà Đế cung bắt hắn tới, trong căn phòng hoa lệ này ấm áp dễ chịu, ấm lô trong phòng đỏ rực, nam nhân mới vừa ngồi dậy liền nhìn đến 2 người mặc hắc bào hoa mỹ đang đứng nói chuyện với nhau ở trong phòng.

Ngươi hắc bào tóc đen kia là Mạt Đồng…….

Mà người hắc bào tóc bạc kia là Phật Hàng…….

"Các ngươi bắt ta tới làm cái gì?". Nam nhân tức giận nhìn bọn họ.

Hai người nhìn đến nam nhân tỉnh rồi thì xoay người đi vào bên giường của nam nhân, Phật Hàng giơ tay kéo chăn cho nam nhân, nam nhân đánh bay tay của y, y nhíu mày, nói với nam nhân là không cho phép nam nhân đi Kỵ Long sơn.

"Ta muốn cứu người". Nam nhân tức giận tới phát run, hắn hoàn toàn không nghĩ tới hai người này sẽ xuất loại lạn (thối nát) chiêu này, bắt hắn tới Tà Đế cung.

Hơn nữa Mạt Đồng cũng sớm từ trong miệng Phật Hàng biết nam nhân muốn đi tìm thi vương, địa phương nguy hiểm như vậy, nam nhân như thế nào có thể đi, hơn nữa Phật Hàng đúng lúc tìm y, nói chuyện bắt nam nhân tới Tà Đế cung, y cũng cũng hiểu được biện pháp này khả thi, vì thế liền gật đầu đáp ứng.

Bởi vậy mới có sự tình lần này.

Hơn nữa gần đây Mạt Đồng đi quỷ lâm tìm dược liệu cho nam nhân, đồng thời tu vi của chính mình cũng tăng lên không ít.

Nam nhân vốn chấp ý muốn đi Kỵ Long Sơn, nhưng Mạt Đồng không đồng ý, Phật Hàng lại trực tiếp bắt nam nhân tới Tà Đế cung gặp y, nam nhân thực sốt ruột, lại rất khó chịu.

"Ngươi rốt cuộc là ý gì, ngươi không bồi ta đi thì thôi, ngươi còn ngăn cản ta, không phải trà phô của ngươi, ngươi đương nhiên không cần lo lắng, Trương gia lại không liên quan tới ngươi, ngươi đương nhiên có thể bỏ mặc!". Mấy năm qua lần đầu tiên nam nhân tức giận như vậy, hắn nổi giận đùng đùng trách cứ sở tác sở vi của Phật Hàng, "Ta biết vì sao ngươi không muốn đi, ngươi sợ ta đem mấy thứ đó cho người kia thì người kia sẽ đối phó ngươi!".

Phật Hàng không phủ nhận.

Nam nhân một chưởng chụp ở trên giường, bàn tay của hắn đều chụp tới phát đau……

Phật Hàng đứng ở một bên mân môi, tựa đầu hướng một bên, căn bản là không nhìn nam nhân đang tức giận, y liền không nói 1 lời đứng ở bên giường, tình tự của nam nhân hoàn toàn không khống chế được.

Nam nhân cũng không biết đệ tử của Tà Đế cung cho hắn ngửi cái gì mà có thể nhanh chóng làm hắn rơi vào hôn mê, mà sau khi tỉnh lại sẽ có dấu hiệu cáu kỉnh nhất thời.

"Vì sao ngươi không nói lời nào, mỗi lần ta nói chính khẩn (nghiêm túc + vội) sự tình với ngươi thì ngươi đều qua loa với ta". Nam nhân không khống chế được, tình tự của hắn thực bồn chồn, trong lòng bàn tay đau đớn tràn đầy nước, ngón tay hắn bất an xiết chăn đơn dưới thân, "Sao ngươi không nhìn ta?".

Nam nhân rất không thoải mái. Hắn cảm thấy chính mình càng nói càng bất thường, ngày thường hắn căn bản là sẽ không nói những lời này, nhưng là hiện tại tất cả đều nói ra. Mà Mạt Đồng biết nam nhân có chút cáu kỉnh liền ôm nam nhân, trấn an tình tự của nam nhân.

"Hiện tại ngươi không tỉnh táo, ngô không muốn nói chuyện với ngươi". Phật Hàng nhíu mày, y giật giật môi, ánh mắt thực trong trẻo nhưng lạnh lùng, "Ngươi nghỉ ngơi trước đi, muộn chút ngô lại tới". Y mới vừa nói xong thì một cái gối vải liền nện ở trên người y.

Phật Hàng dừng bước chân lại. Bất mãn nhíu mày, y tựa hồ không nghĩ tới nam nhân sẽ lấy cái gối nện y, mà lúc này nam nhân cũng vẻ mặt phẫn nộ nhìn y, nam nhân rất muốn nói xin lỗi, nhưng nam nhân liền không khống chế được biểu tình của chính mình cùng cảm xúc, thậm chí hành vi của mình cũng đều trở nên nóng nảy lên, nam nhân cũng mơ hồ nhận thấy được có thể là di chứng lưu lại khi đệ tử Tà Đế cung cho hắn ngủi thứ kia.

"Ngươi đừng lộn xộn, ngươi cẩn thận Phật Hàng quẳng mất y phục của ngươi". Mạt Đồng cười mỉm, hôn mặt của nam nhân, hai tay của y từ phía sau của nam nhân, dùng sức bao quanh nam nhân, bắt được hai tay bất an lộn xộn của nam nhân.

Cái trán của nam nhân đẫm mồ hôi.

Phật Hàng nhìn đến hai người ôm cùng một chỗ như vậy thì y cũng không có biểu tình dư thừa, y vừa định đi ra ngoài, nghe được nghe được nam nhân bắt đầu không khống chế được loạn mắng y……

Nam nhân không biết mắng chửi người lắm, nhưng là tới tới lui lui chính là vài câu như vậy, vẫn là vài câu kia tới lui, Mạt Đồng lại vui sướng khi người gặp họa, cũng không ngăn cản, nhưng tiếng mắng của nam nhân thành công cản trở bước chân rời đi của Phật Hàng.

Phật Hàng đi trở lại tới bên giường: "Ngươi nói lại lần nữa xem".

Nam nhân còn chưa có ngừng lại.

Mạt Đồng giơ tay muốn che miệng của nam nhân lại: "Ngươi không cần lại mắng, chớ lát nữa Phật Hàng không đi thì ta phải ôm ngươi như thế nào". Y vừa ái muội dán lên người nam nhân nhắc nhở nam nhân, vừa nhẹ vỗ về thân thể của nam nhân, làm cho toàn thân toàn tâm của nam nhân trầm tĩnh lại.

Nhưng nam nhân căn bản là vô pháp thả lỏng.

Trong lòng nam nhân không muốn mắng Phật Hàng, nhưng miệng lại không khống chế được: "Ngươi ích kỷ như vậy, ngươi bất quá muốn ta ngủ cùng ngươi mà thôi, ngươi căn bản là không xem ta là người".

Mạt Đồng kìm nén tiếng cười, y không nghĩ tới nam nhân nói tới quá mức như vậy, y liếc mắt nhìn Phật Hàng một cái, phát hiện sắc mặt Phật Hàng trở nên có chút âm trầm, tiếp theo liền cảm giác nam nhân bắt đầu phát lực loạn động, chăn đều bị đá tới bên giường, y phục của nam nhân cũng bị vò tới dị thường hỗn độn, hơi thở nam nhân thực hỗn loạn, liền ngay cả ánh mắt cũng dần dần trở nên thống khổ lại mê ly……..

Nam nhân thật là khó chịu.

Giống như ngay cả máu cũng không ngừng xao động……..

Phật Hàng giơ tay ổn định bả vai của nam nhân: "Ngươi bình tĩnh". Dung nhan tuấn mỹ của y liền gần trong gang tấc, thời điểm y nói chuyện thì hơi thở dần dần đã ươn ướt môi của nam nhân.

Nam nhân căn bản là không thể bình tĩnh, thân thể cũng dần dần trở nên nóng lên.

"Ngươi làm gì không cho ta đi, ta muốn đi muốn đi Kỵ Long Sơn……". Nam nhân bất an lộn xộn, bởi vì Mạt Đồng gắt gao ôm hắn nên làm cho hắn đổ một thân mồ hôi.

Phật Hàng nhìn đến nam nhân đôi mắt ướt át theo dõi y, hơn nữa hơi thở miệng nam nhân phun ra khá nóng, khá liêu nhân, vạt áo nam nhân lỏng lẻo, thân thể đều bại lộ ra ngoài……..

Da thịt màu mật ong kia……..

Trong ngực phập phồng…….

Hô hấp cùng hơi thở nặng nề kia…….

"Chờ ngươi tỉnh táo lại nói chuyện cùng ngô". Ánh mắt của Phật Hàng thong thả dừng lại ở trên mặt của nam nhân, nam nhân đột nhiên cảm thấy có chút lạnh, nhưng thân thể lập tức trở nên càng thêm nóng rực.

Thật giống như……Bị cái ánh mắt kia đâm vào bình thường, thiếu đốt sạch toàn bộ lý trí nam nhân…….

Nam nhân không tỉnh táo.

Hoàn toàn cực kỳ không tỉnh táo, dung nhan tuấn mỹ của Phật Hàng lúc ẩn lúc hiện ở trước mặt hắn, Mạt Đồng lại ghé vào lỗ tai hắn thì thầm, còn khẽ cắn cổ hắn, khoái cảm bị chạm tới thất lưng kia khiến cho nam nhân nhiệt huyết sôi trào.

"Ta thật là khó chịu". Nam nhân giơ tay túm tóc của Mạt Đồng, còn giơ chân đá ngực của Phật Hàng, xúc cảm cuồng loạn kia làm cho hắn dần dần nghẹn ngào lên, ánh mắt của nam nhân xao động nhộn nhạo gợn sóng.

Nam nhân bị đưa tới trong tĩnh trì (cái hồ tĩnh lặng) phía sau núi, nước nơi này là nước rét lạnh, cực kỳ lạnh lẻo.

Mạt Đồng cùng Phật Hàng hợp lực lột sạch nam nhân rồi ném xuống hồ, nam nhân lạnh tới run lên, k gào cũng gào không được,kêu cũng không kêu được, nam nhân nghĩ muốn leo lên bờ.

Nhưng Phật Hàng lại cởi y sam, xuống nước.

"Ngươi đừng lại đây". Nam nhân cảnh giác nhìn Phật Hàng.

Nhưng giây tiếp theo liền cảm giác được Phật Hàng nhích lại gần, nam nhân lạnh tới phát run, thanh âm trở nên càng ngày càng nhỏ, khi đầu ngón tay nóng hổi của Phật Hàng chạm vào làn da của nam nhân thì cả người nam nhân đều mềm nhũn, chìm xuống nước.

Lúc này Mạt Đồng không biết đã xuống nước lúc nào, cả thân thể đều dán lên lưng của hắn, lúc này mới làm cho nam nhân dễ chịu một chút, lông mi của hắn đều nhanh giá lạnh kết sương, trong miệng nam nhân thở ra nhiệt khí, ướt át gò má của chính mình, gió lạnh thổi cả người hắn lạnh như băng……

Cả người nam nhân bị kẹp ở giữa.

Thân thể ấm áp của 2 người sưởi ấm cho hắn, nội tâm bạo loạn của hắn bị cỗ hàn khí này dần dần xua tan, đôi mắt của nam nhân dần dần trở nên trong trẻo, Phật Hàng cúi đầu chôn ở ngực của hắn, vừa khẽ mút ngực trái mẫn cảm của hắn, vừa lấy ngón tay chơi đùa điểm mẫn cảm của hắn, Phật Hàng khiến hắn 1 chân vòng quanh trên lưng của Phật Hàng……

Nam nhân run rẩy đôi môi cúi đầu, nhìn đến đầu lưỡi ướt mềm của Phật Hàng đang qua lại liếm lộng mẫn cảm trước ngực của hắn, cả người hắn đều mềm nhũn, bởi vì Phật Hàng tựa hồ cảm giác được hắn nhìn chăm chú nên ngước mắt nhìn hắn mấy lần.

Ánh mắt của Phật Hàng rất có lực sát thương, nam nhân không tự chủ được mà trốn tránh, nam nhân nghiêng đầu, đúng lúc nghênh đón đôi môi của Mạt Đồng, đột kích nóng ướt bị hôn tới không hít thở được.

Từ trước đến nay Mạt Đồng hôn đều là bá đạo như vậy, không cho phép nam nhân né tránh, 1 tay y nắm cằm của nam nhân, cố định đầu của nam nhân, làm cho nam nhân chỉ có thể hé miệng, nghênh đón tiến công của y……

Nam nhân cảm giác được đầu lưỡi ướt át kia hôn trước ngực hắn, từ liếm tới cọ sát, lại tới đôi môi bao vây thật sâu nhũ đầu của hắn, nhũ đầu khác trước ngực hắn bị Phật Hàng nhéo ở đầu ngón tay, thê mỹ xoa nắn……

Hơn nữa nụ hôn nhiệt tình này của Mạt Đồng làm cho nam nhân mất đi năng lực chống cự, đầu lưỡi của nam nhân bị quấn quanh, y không kịp nuốt nước miếng nên nó tràn ra, ánh mắt của nam nhân từ tỉnh táo lần thứ hai rơi vào mê ly.

Đừng.

Đừng như vậy.

Nam nhân không thể ở lại Tà Đế cung.

Nam nhân phải đi Kỵ Long Sơn giết thi vương, còn phải cứu những công nhân của hắn, hắn không biết vì sao Phật Hàng phải đối nghịch cùng hắn, vì sao nơi chốn phản đối hắn, liền ngay cả Mạt Đồng cũng như vậy…….

"Thực đáng ghét, rõ ràng có thể chỉ có hai người chúng ta, hết lần này tới lần khác Phật Hàng lại xuất hiện". Mạt Đồng bất mãn cắn cắn đôi môi ửng đỏ của nam nhân, nhân cơ hội nam nhân với vừa thở dốc xong thì y lại hôn nam nhân, biết nam nhân lo lắng sự tình công nhân nên y thấp giọng nói một câu: "Phật Hàng đã phái môn hạ đệ tử thay ngươi đi tìm thi khối".

Kỳ thật việc này nam nhân không cần quan tâm, cũng không cần lại lo lắng.

Nam nhân sửng sốt.

Tuy rằng nam nhân bị Mạt Đồng hôn nhưng ánh mắt của hắn lại rơi ở trên dung nhan tuấn mỹ thong dong của Phật Hàng, đôi môi của Phật Hàng rời khỏi trước ngực hắn, để sát tới trước mặt hắn.

Nam nhân muốn hỏi có đúng không? Phật Hàng thật sự sai môn hạ đệ tử giúp hắn đi tìm thi khối, giết thi vương?

Phật Hàng đọc hiểu được ánh mắt của nam nhân, chính là nhẹ nhàng gật gật đầu: "Như thế nào? Như vậy ngươi còn không vừa lòng?". Vài ngày trước y trở về Tà Đế cung thương lượng cùng Mạt Đồng, an bài chuyện này.

Ánh mắt của nam nhân đang lay động, suy nghĩ của hắn lập tức đại loạn, hắn hoàn toàn không rõ ý tưởng của Phật Hàng, hắn cũng không biết Phật Hàng đã sớm kế hoạch tốt hết thảy.

"Chúng ta sẽ cùng nhau bảo hộ ngươi". Phật Hàng nhè nhẹ hôn khóe miệng của nam nhân một chút, đây xem như y thỏa hiệp, y nguyện ý cùng Mạt Đồng cùng nhau bảo hộ nam nhân.

Mạt Đồng vốn định độc chiếm nam nhân, bất quá phát hiện thật sự có chút khó khăn, Phật Hàng đi rồi, lại tới thêm Cửu Hoàng, thậm chí còn có 1 cái Xích Luyện thường xuyên tìm đến nam nhân.

Mạt Đồng không muốn thua bọn họ, liền cùng Phật Hàng cùng nhau có được nam nhân.

Huống chi gần đây tà khí của Hoành Đỉnh càng ngày càng mạnh, rất nhanh Tà Hoàng sẽ hiện thế, đây là cơ hội thật là tốt để Mạt Đồng phản kích, tới lúc đó Tà Đế cung sẽ trở nên càng thêm cường đại. Y lien thủ cùng với Phật Hàng.

Cửu Hoàng gì chứ.

Xích Luyện gì chứ.

Nham Vân gì chứ, đương nhiên cũng không đáng nói tới……

Nước của hàn trì này còn lạnh hơn so với băng thiên tuyết địa, đây là địa phương Phật Hàng ngày thường luyện công, bốn phía cũng không có người ở, bờ ao xây bằng bạch ngọc này bị băng tuyết bao vây, trong nước hàn khí bức người thấu xương……

Mà lúc này nam nhân thấy rõ ngón tay của Phật Hàng thong thả xâm chiếm thân thể hắn, ngón tay Phật Hàng nhẹ nhàng trượt, hơn nữa tại đây trong nước ao lạnh như băng có 2 vật cứng nóng như lửa để ở giữa hai chân hắn.

Tâm của nam nhân đều run rẩy…….

Bọn họ nghĩ muốn…….

Nam nhân có chút xấu hổ với suy nghĩ tiếp theo của mình, sự thật xảy ra trước mắt, loại tình huống này còn làm cái gì khác nữa chứ, suy nghĩ trong đầu của hắn trở nên càng ngày càng hỗn loạn, hắn chỉ cảm thấy động dẫn của ngón tay kia càng ngày càng mãnh liệt.

Ánh mắt của nam nhân quay lại trên người của Phật Hàng.

Phật Hàng đang bí hiểm nhìn chăm chú vào nam nhân, hắn thậm chí từ trong mắt của Phật Hàng nhìn đến tất cả đều là bình tĩnh, chỉ nghe tới Phật Hàng hỏi hắn: “Thoải mái sao không?”. Thanh âm kia cực kỳ bình thản.

Chính là ngón tay thon dài kia của Phật Hàng mang theo xúc cảm cùng xúc cảm mãnh liệt của nam nhân, hình thành đối lập mãnh liệt cùng biểu tình của nam nhân, càng kích thích nam nhân, nam nhân bị 1 chút kích thích kia khiến cho rên rỉ ra tiếng.

Nam nhân không có trả lời Phật Hàng, hắn cảm giác được ngón tay của Phật Hàng càng thêm xâm nhập. Mà hai tay của Mạt Đồng lại là xuyên qua dưới nách của hắn, hai tay gắt gao cầm thứ cực nóng mẫn cảm sớm đã có phản ứng mãnh liệt giữa hai chân của hắn…….

“Ngươi cảm thấy ngô chính là muốn ngủ cùng ngươi thôi sao?”. Phật Hàng cúi đầu, rút ngón tay ra, đem thứ nóng rực sớm vận sức chờ phát động đỉnh vào thân thể nóng ướt của nam nhân.

“Ân”. Nam nhân nín thở chậm rãi gật đầu.

“Ngô chính là không chỉ ngủ đơn thuần đâu”. Phật Hàng cúi đầu chế trụ môi của nam nhân, môi của nam nhân có chút run rẩy, bởi vì hàn khí của nước ao rất lạnh, nhưng thân thể của y sưởi ấm nam nhân.

Nam nhân thấp giọng nói một câu: “Ngươi cưỡng từ đoạt lí (= già mồm át lẽ phải)”.

“Ngươi muốn thứ gì thì ngô đều có thể cho ngươi, chính là ngươi làm nhiều chuyện như vậy vì người khác thì ngô cảm thấy không đáng”. Phật Hàng ôm nam nhân, làm cho nam nhân bám ở trên người y.

Phật Hàng ôm nam nhân, dán tại bên tai nam nhân cười khẽ: “Có phải hay không thực cảm động……”. Y hôn hai má của nam nhân, hai má của nam nhân dần dần biến nóng phát nóng.

“……”

“Vậy lấy thân báo đáp, được không?”. Môi của Phật Hàng dán tại bên môi hơi thở nóng bỏng của nam nhân, vươn đầu lưỡi làm dịu đôi môi cho nam nhân, “Một đổi một, thực công bằng”.

Phật Hàng là chỉ trước kia chính mình hứa hẹn với nam nhân.

Lần này ngược lại mà thôi.

Nam nhân đương nhiên hiểu được ý tứ của Phật Hàng, cũng không hảo lắc đầu, lại càng không hảo gật đầu, hắn chỉ có thể làm bộ như không có nghe thấy, bởi vì Mạt Đồng áp lại đây ôm lưng của hắn……

“Tích thúc, ngươi bất công nga”. Mạt Đồng sáp lại đây, 1 tay y nắm cằm của nam nhân, làm cho nam nhân cúi nghiêng đầu qua đây, Phật Hàng không có hôn lên môi của nam nhân, thuận thế hôn lên sườn mặt của nam nhân.

“Ta không có”. Thanh âm bình tĩnh của nam nhân bị Mạt Đồng lấp kín tại giữa môi, địa phương nóng rực giữa hai chân hắn bị Mạt Đồng làm bắn ra 1 lần, hắn thở hổn hển……

Lại bị Mạt Đồng hôn tới càng nhanh……

Tâm nam nhân loạn thật sự. Hắn nên đối mặt hai người kia như thế nào? Lại nên giải cứu những công nhân này như thế nào? Phải đền đáp Phật hàng sao? Phải đáp ứng Phật Hàng cùng Mạt Đồng cùng nhau bảo hộ hắn? Lại nên dùng loại thái độ nào giúp hắn đối mặt Phật Hàng cùng Cửu Hoàng?

Hắn nên làm cái gì bây giờ……

Hắn thật sự đều cảm thấy chính mình thật hỗn loạn……

259. Chương 259

Sau đó nam nhân liền cảm giác được bị nóng rực cùng bành trướng của hai người ôm, hoàn toàn không thể lại tự hỏi, chỉ có thể nhận vuốt ve nhẹ nhàng của hai người, chính là tùy ý hai người tiến vào.

Một trước một sau.

Tốc độ không đồng nhất, sâu sâu cạn cạn luân phiên…….

Mạt Đồng cùng Phật Hàng đồng thời ôm thân thể nam nhân.

Nam nhân chỉ cảm thấy thắt lưng của chính mình thực đau, chân thực mềm nhũn.

Lại là sóng nhiệt trùng kích, lại là nước hồ lạnh lẽo làm dịu…….

Nam nhân tại trong từng đợt từng đợt sóng nhiệt mãnh liệt trở nên run rẩy, khiến cho rên rỉ, hắn thậm chí là suy nghĩ hỗn loạn bám víu thân thể của Mạt Đồng cùng Phật Hàng.

Phật Hàng đặt nam nhân ở trên đùi, còn hỏi nam nhân có thích loại tư thế này hay không.

Nam nhân nghĩ muốn giơ tay đẩy mặt của Phật Hàng ra, nhưng hắn mới vừa vươn tay đã bị Phật Hàng tóm lấy.

Sau khi Phật Hàng ôm nam nhân xong thì Mạt Đồng đặt nam nhân ở bờ ao, nam nhân chỉ cảm thấy cảm giác nóng lạnh luân phiên chạy toán loạn ở trong thân thể, nam nhân cũng không biết bọn họ làm bao lâu…….

Có lẽ là 1 canh giờ, có lẽ là 2 canh giờ, lại có lẽ là suốt một đêm…….

Nam nhân đã là lần thứ hai hôn mê, thời điểm hắn tỉnh lại, phát hiện chính mình vẫn là ở Tà Đế cung, hắn nghĩ muốn đem hết thảy việc này trở thành mộng thì cũng không có thể, xúc cảm chân thật như vậy làm cho hắn không thể quên.

Hơn nữa thân thể hắn cũng càng lúc càng mẫn cảm, cho dù là hiện nay nhớ lại cảnh tượng khi Phật Hàng cùng Mạt Đồng ôm hắn thì trong thân thể nam nhân thế nhưng còn lưu lại cái loại cảm giác này.

Không ngừng xâm nhập xâm nhập……

Môi của nam nhân có chút run lên, eo đau chân nhũn, đùi cũng rất đau, hắn vén áo ngủ bằng gấm trên người lên, nhìn đến giữa hai chân có hôn ngân hồng hồng, trên bụng cũng có, liền ngay cả trên mặt cái kia

cũng đều có……

Không khí 4 phía giống như nháy mắt biến nóng, nam nhân chậm rãi kéo chặt chăn, dùng chăn quấn quanh thân thể, toàn bộ y phục của hắn cũng không thấy, bên giường đặt y phục sạch sẽ.

Phật Hàng đưa hắn tới nơi này, chính là muốn ngăn cản hắn đi Kỵ Long Sơn, nam nhân không rõ vì sao Phật Hàng phải làm như vậy, Phật Hàng sợ hắn đem các thứ đó cho người kia, sau đó người kia sẽ uy hiếp đến Phật Hàng……

Nam nhân nhớ rõ tối hôm qua trước khi hôn mê hắn hỏi Phật hàng sự tình này, Phật Hàng chính là nói……

"Ngươi muốn mấy thứ kia như vậy, ngô liền phái đệ tử thay ngươi đi tìm, tóm lại ngô sẽ không tự mình đi, càng thêm sẽ không cho ngươi đi". Khi đó ánh mắt của Phật Hàng rất quả quyết……

Nam nhân thực bất đắc dĩ.

Phật Hàng không cho hắn đi, Mạt Đồng cũng không đồng ý hắn rời đi, tuy rằng không có bị giam cầm, nhưng là nhưng không cách nào rời khỏi Tà Đế cung, mỗi ngày nam nhân chỉ có thể đi dạo tiêu khiển trong Tà Đế cung.

Thỉnh thoảng hỏi thăm đệ tử của Tà Đế cung một ít tin tức bên ngoài, ban ngày nam nhân quanh quẩn ngay tại trong Tà Đế cung, thưởng thức dòng suối chảy xuống từ trên núi của Hoành Đỉnh.

Tà Đế cung này trước kia là Nham môn, là Nham Vân sai người tu kiến cung điện, nơi này rất đại khí, nóc nhà mái cong kia, hành lang thật dài, cùng với đại điện rộng lớn đều thực khí phái.

Từ sau khi Phật Hàng đoạt Thần Hỏa lệnh của Nham Vân, nơi này liền trở thành của Phật Hàng.

Nhưng là bối cảnh bên trong cũng giống như trước kia, không có thay đổi, chỉ có thay đổi phục trang của đệ tử, toàn bộ đều biến thành màu đen……

Buổi sáng có đệ tử sẽ luyện kiếm ở trong rừng trúc phía sau núi, tới giữa trưa trên cơ bản đều đi ra ngoài trảo quỷ, mà toàn bộ thời gian 1 ngày Phật Hàng đại bộ phận đều bên trong thư phòng, nam nhân chưa bao giờ sẽ đi quấy rầy Phật hàng, thường xuyên có đệ tử trở về thông báo tình huống bên ngoài, Phật Hàng chỉ cần hạ lệnh phân phó là được.

Còn Mạt Đồng thì mỗi ngày y đều sẽ đi Lưu Phong trấn phía bắc diện của quỷ lâm, nơi đó âm khí thập phần dày đặc, mỗi lần y trở về đều sẽ mang dược cho nam nhân, nhưng nam nhân uống rồi cũng không có hiệu quả gì.

Nam nhân cũng dần dần phát hiện một vấn đề, mỗi lần hắn uống dược xong thì Phật Hàng đều sẽ ôm hắn,

hắn không thể hấp thu dược tính, ngược lại bị Phật hàng hấp thu mất.

Việc này nam nhân vẫn không nói cho Mạt Đồng biết, bởi vì thỉnh thoảng Mạt Đồng cũng ôm hắn, tựa hồ Mạt Đồng cũng có thể hấp thu linh khí không thể hấp thu trong cơ thể hắn, đánh bậy đánh bạ này thật làm cho công lực của Mạt Đồng cùng Phật Hàng tăng lên.

Mấy ngày nay nam nhân đều ở tại Tà Đế cung, hắn ở trong này suốt một tháng, trong lúc này hắn cũng không phải cũng không muốn trở về, nhưng Phật Hàng lại luôn nói, chờ các đệ tử của Tà Đế cung mang thứ ấy về đây thì hắn lại đi cũng không muộn.

Nam nhân vốn thực sốt ruột, nhưng ngẫm lại thì sốt ruột cũng vô dụng, cuối cùng cũng chỉ có thể đợi chờ mà thôi.

Lần này nam nhân tiếp nhận Phật Hàng, cũng tiếp nhận Mạt Đồng.

Kỳ thật cũng chưa nói tiếp nhận hay không tiếp nhận, quan hệ của 3 người tự nhiên lại vi diệu, nhưng thần kỳ hòa bình.

Phật Hàng cùng Mạt Đồng cũng ít ghen tị với nhau, cũng sẽ không lại khắc khẩu.

Hơn nữa phương tiện sinh hoạt kia của ba người bọn họ cũng coi như hài hòa, bởi vì bọn họ sẽ không làm cho nam nhân khó xử, cũng tự động thay đổi quan hệ của lẫn nhau, hết thảy đều trở nên rất hòa bình.

Nam nhân cũng không phải là người hẹp hòi, sau khi Phật hàng giải thích rõ ràng với hắn thì hắn cũng liền hiểu được kỳ thật Phật Hàng cũng vì muốn tốt cho hắn, mà mỗi ngày Mạt Đồng đều đang tìm dược vì hắn, hắn nhìn thấy liền mềm lòng.

Ai……

Gần đây cuộc sống của nam nhân có thể nói là phi thường yên bình, hơn nữa Tà Đế cung có 1 tiểu đệ tử, mỗi ngày đều đưa tin cho hắn, nói người bên Bạch Vân Quan bắt đầu phái người xuống núi trừ yêu, hiệu quả tựa hồ cũng không tệ lắm, về phần chưởng môn trong truyền thuyết của Bạch Vân Quan thì cũng bởi vì sự tình hàng yêu mà tự mình xuống núi đến đây.

Nam nhân nghe tới đó thì cảm thấy không ổn, bởi vì hắn biết nếu không phải Nham Vân chạy trốn rồi thì Liễu Phong tuyệt đối sẽ không xuống núi……

Nguy rồi.

Nam nhân nhíu mày, hắn nhớ lại ngày ấy, thân hình của người đeo mặt nạ kia, đích thật là rất giống Nham Vân, trước đó hắn liền cảm thấy người đó là Nham Vân, mỗi khi hắn nghĩ đến Nham vân đáp ứng qua Liễu

Phong sẽ không xuống khỏi Thanh Sơn thì hắn đều phủ định loại ý tưởng người kia là Nham Vân.

Nam nhân thực hy vọng không phải.

Chính là phương thức nói chuyện của người kia, cùng thái độ giết người không chớp mắt, đích thật là phi thường giống Nham Vân, hơn nữa Nham vân là hắn nuôi lớn, khi hắn nhìn đến người kia thì hắn thật sự rất quen thuộc cái loại cảm giác này.

"Tích gia, ngươi làm sao vậy?". Tiểu đệ tử của Tà Đế cung nhẹ kéo ống tay áo của nam nhân một chút.

"Không có việc gì, ta chỉ là nhớ tới một vị cố nhân". Trên mặt nam nhân lộ ra tươi cười, thực hiền hoà, hắn cùng đệ tử của Tà Đế cung đều tán gẫu tới rất hợp ý.

Nam nhân đứng ở trước đại điện mênh mông cảm thấy có chút rét run, Nham Vân xuống núi là muốn trả thù bọn họ, Nham Vân khẳng định đầu tiên sẽ tìm Phật Hàng cùng Mạt Đồng tính sổ, bởi vì Phật Hàng cùng Mạt Đồng đoạt Nham môn của y, tiếp theo y sẽ tìm Cửu Hoàng tính sổ, bởi vì Cửu Hoàng giúp Liễu Phong che giấu hôn tấn, cho nên Cửu Hoàng khẳng định không thoát được……

Cho nên trước đó Phật Hàng không muốn hắn đi tìm thi vương……

Cho nên trước đó Cửu Hoàng mới có thể nói không muốn hại chết chính y……

Thì ra bọn họ đều thực tỉnh táo, chỉ có hắn bị sương mù che mắt, chính là hắn không tỉnh táo nhất, chính là loại lựa chọn khó cả đôi đường này làm cho nam nhân thật sự thực đau đầu, còn có Hồ Lục Nương khẳng định đã ở trong phạm vi muốn giết của Nham Vân.

Nguy rồi, nguy rồi!

Sau khi nam nhân vội vàng nói lời từ biệt cùng tiểu đệ tử kia của Tà Đế cung, liền vội vội vàng vàng đi tới thư phòng trong nội cung của Phật Hàng, chỉ nghe tiểu đệ tử ở phía sau bất an kêu la với hắn.

"Tích gia, hôm nay ngươi đừng loạn đi ở trong cung, Tà Đế nói hôm nay Tà Hoàng sẽ hiện thế, bảo tất cả mọi người đừng loạn đi lại, phải ở trong phòng yên lặn ngồi xuống ngưng khí luyện công……".

Tà Hoàng?

Nam nhân không thể chú ý nhiều như vậy, trực tiếp đi tới thư phòng của Phật Hàng, chính là không gặp được Phật Hàng, hắn tìm khắp Tà Đế cung, cũng không thấy Phật Hàng cùng Mạt Đồng, hắn chạy tới hỏi đệ tử gác cửa mới biết sáng sớm hôm nay Phật Hàng cùng Mạt Đồng đã đi xuống núi.

“Các ngươi có biết bọn họ đi xuống núi làm gì không? Đi đâu?”. Nam nhân bình tĩnh nhìn đệ tử này, đệ tử này không dám nói, nhưng lại sợ hãi thân phận của nam nhân.

“Không biết”. Đệ tử này lắc đầu.

Lúc này, có vị đệ tử mới từ bên ngoài trở về, nhìn thấy nam nhân đang hỏi tung tích của Tà Đế cùng Mạt Đồng, y liền tiến lên lắm miệng nói một câu: “Tà Đế cùng Ma Tôn đi Biên thành, nói là giúp Tích gia cứu công nhân của quý phủ, bởi vì sáng sớm hôm nay chúng ta liền đem thi khối trở về, Tà Đế nói không thể trì hoãn, liền tự mình đi”.

Sau khi nam nhân nghe xong liền nói xuống núi, chính là các đệ tử ngăn cản hắn không cho hắn đi, hắn cũng chỉ đành bất an trở về nội cung, hắn không có từ bỏ, vì thế hắn đi tới cửa sau.

Bởi vì hôm nay đệ tử của Tà Đế cung nhận được mệnh lệnh của Tà Đế, cũng không dám tự tiện đi lại ở trong cung, nam nhân đi tới cửa cung của Tà Đế, hôm nay nơi này thế nhưng không ai trông coi, hắn thừa dịp xuống núi.

Nam nhân mới vừa xuống núi liền nhìn thấy bầu trời đêm xuất hiện một cái hắc động tràn ngập ô khí, hướng về địa phương tụ tập tà khí kia, hắn ra roi thúc ngựa tiến tới Biên thành.

Thời điểm tới Biên thành đã là ban đêm.

Cửa thành cũng sắp phải đóng rồi, nam nhân thúc ngựa xông vào thành.

Bởi vì đã khuya nên trên đường rất vắng vẻ.

Bông tuyết bay 4 phía, khí lạnh lưu động, gió lạnh thấu xương thổi cả người run rẩy.

Nam nhân khoác trường bào bằng da, cưỡi 1 khoái mã màu nâu, tiếng roi ngựa lăng lệ trong tay xé gió, hắn cưỡi ngựa thẳng tới Trương phủ.

Đại môn của Trương phủ thực rộng lớn, nam nhân dứt khoát trực tiếp thúc ngựa đi vào, căn bản không kịp xuống ngựa, người hầu trong phủ nhìn thấy hắn thì đều bị dọa tới.

“Ôi, cô gia, ngươi đã trở lại, ngươi làm cái gì vậy, mau xuống ngựa……”. Lão quản gia vôi vội vàng chạy qua, người hầu trong phủ đều bị nam nhân dọa tới.

“Cửu gia có ở trong phủ không?”. Nam nhân trực tiếp hỏi.

“Trước đó Mạt thiếu gia trở về bàn bạc sự tình cùng Cửu gia, không biết bọn họ nói chuyện gì, Cửu gia liền

nâng tuyết liên mà mấy ngày trước y sai người chuyển tới từ Tuyết Sơn cùng Mạt thiếu gia đi ra ngoài". Lão quản gia nói đúng sự thật, nhưng lão nhân không biết nội tình, lại nói bổ sung, "Xem ra phải đi đàm sinh ý (bàn chuyện buôn bán), cô gia, cô gia, ngươi lại muốn đi đâu, trước đó Liễu chưởng môn cùng Xích công tử còn tìm ngươi……..".

"Ta đi 1 lát liền quay về, các ngươi chiếu cố tốt Liễu phu nhân, ai tới gõ cửa đều đừng mở, đêm nay phái thêm mấy vị hộ viện đi trông coi viện tử của Liễu phu nhân". Nam nhân rất lạnh tĩnh (lạnh lùng + bình tĩnh) phân phó hạ nhân.

"Liễu phu nhân đi Lĩnh trấn cầu phúc cho ngươi, còn chưa trở về, nhưng mà nàng nói là đêm nay trở về, chờ nàng trở về thì chúng ta sẽ dựa theo phân phó của cô gia mà làm theo". Lão quản gia nói thẳng.

Nữ nhân kia đi thật sự là đúng lúc.

Nàng cũng có thể cảm giác được tà khí tụ tập ở Biên thành……..

Nam nhân cũng bất chấp ngăn cản của lão quản gia, cưỡi ngựa rời khỏi Trương phủ, cả đường cái của Đông Biên thành đều là tiếng vung roi ngựa thúc ngựa của nam nhân, cùng tiếng vó ngựa thanh thúy.

Nam nhân cũng bất chấp Trương quản gia nói Liễu Phong cùng Xích Luyện tìm hắn, hiện tại hắn hoàn toàn không nghĩ tới việc không cần thiết, hắn muốn cản muốn ngăn cản Phật Hàng cùng Mạt Đồng, lần này hắn thực sai lầm rồi.

Sai thật sự thái quá.

Đều là hắn không rõ thị phi, mới có thể biến thành tình thế như bây giờ, hắn thật ngốc, nam nhân thật muốn đánh chết chính mình, hắn lớn tuổi như vậy, thế nhưng còn có thể bị loạn thế mê mắt. Nhưng hắn cũng không muốn những công nhân này xảy ra chuyện……..

Trên thực tế, chuyện vẹn toàn đôi bên cũng khó đồng thời chiếu cố, nam nhân chỉ có thể lựa chọn, phải giúp công nhân làm việc cho hắn, hay là muốn cùng ái nhân đồng sàng cộng chẩm……..

Nam nhân chưa bao giờ nghi ngờ năng lực của Phật Hàng, dù sao pháp lực trên người của Phật Hàng là hắn cho, mà hắn cũng không lo lắng cho Mạt Đồng, dù sao Mạt Đồng là Ma tôn, không dễ dàng bị thương như vậy, còn Cửu Hoàng vốn là thánh thú của phương Bắc, cũng đều không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

Kỳ thật hắn không nghi ngờ thực lực cùng năng lực của bọn họ, chính là đối thủ của bọn họ không phải ai khác mà là Nham Vân người mà nam nhân tự tay dạy dỗ, bởi vì hắn không thể đánh giá năng lực của Nham Vân.

Lần này Nham Vân lần thứ hai đi Tu La cảnh nên công lực lại tăng nhiều, lúc y trở thành Ma tôn thì sẽ rất khó đối phó, hiện nay trong lòng nam nhân hoàn toàn không nắm chắc loại tình huống này.

Lúc trước nam nhân tại Thanh Sơn vì ngăn không cho bọn họ gặp Nham Vân, còn nói những lời kia, hắn tuy có hối hận ngắn ngủi, nhưng hiện nay ngẫm lại hắn cũng không cảm thấy làm sai.

Nam nhân chỉ biết không thể chọc giận Nham Vân, đây là sư phó của hắn, nói môn huấn bí mật cho 1 mình hắn —— không thể chọc giận Nham Vân.

Bởi vì hậu quả không thể lường được.

Lúc trước nam nhân vô pháp chịu đựng nên rời khỏi Bạch Vân Quan, hắn cũng không hối hận, bởi vì hắn không thể làm gì với Nham Vân, càng thêm không thể giết Nham Vân, chính là chịu đựng, bởi vì hắn lại như thế nào cũng vô pháp cãi lời tổ huấn.

Nếu là dựa theo cá tính cương liệt kia của Nham Vân, nếu chọc giận y thì y nhất định sẽ gặp thần giết thần gặp Phật giết Phật, ngoại trừ Liễu Phong ra thì chắc chắn không ai có thể ngăn cản y.

Ngày ấy Liễu Phong thành thân, nam nhân dùng cái loại phương pháp này ngăn cản Nham Vân, hắn hy vọng làm cho Nham Vân đừng nháo hôn yến (tiệc cưới)của Liễu Phong.

Dù sao toàn thể Thanh Sơn nhiều người như vậy, cho dù Liễu Phong mất mặt cũng không hề gì, nếu Bạch Vân Quan mất mặt thì nam nhân đang ở Bạch Vân Quan không thể bỏ mặc việc này, hắn không phải là rùa đen rút đầu, còn mặt mũi nào đi gặp tổ sư……..

Từ nhỏ nam nhân đã bị tổ huấn giáo huấn, phải dạy dỗ Nham Vân thật tốt, càng phải bảo vệ Nham Vân.

Bởi vì tại thời điểm thái sư phó mang Nham Vân đi gặp nam nhân thì thái sư phó liền nói với nam nhân, Nham Vân tương lai tất thành nghiệp lớn, là thiên tượng chi mệnh (mệnh trời).

Về sau nam nhân phải bảo hộ Nham Vân thật tốt.

Bởi vì thái sư phó biết cốt tử Nham Vân từ nhỏ sẽ cường, còn cố ý nói qua cùng nam nhân, sau khi Nham Vân lớn lên thì tốt nhất đừng chọc giận Nham Vân, phải dạy Nham Vân học bình tĩnh, hết thảy đến bây giờ nam nhân đều hảo nhớ kỹ……

Nam nhân càng thêm nhớ rõ, trước kia khắp trời đại tuyết, năm đó thái sư phó công đạo cho hắn di ngôn cùng môn huấn…….

Tâm niệm nam nhân cấp chuyển. (quay ngược trở lại)

Nếu Nham Vân nháo lên cùng bọn họ, chắc chắn bọn họ cũng sẽ dùng hết toàn lực tranh đấu, tới lúc đó nhất định sẽ lưỡng bại câu thương (đôi bên đều bị thiệt), hiện tại đều chưa thể đánh giá ai thắng ai thua……..

“Các liệt tổ liệt tông của Bạch Vân Quan Thanh Sơn, xin lỗi, có lẽ lần này ta cũng không bảo được Nham Vân”. Nam nhân vừa thúc ngựa chạy như điên, vừa nghẹn ngào nỉ non, thân ảnh hắn như gió xẹt qua con phố dài tuyết rơi đầy trời……..

Nam nhân một đường giục ngựa thẳng tới Đào Hoa am. Hắn vừa tới cửa Đào Hoa Am liền sửng sốt.

Bởi vì pháp trận của nơi này đã sớm bị phá, hắn nhìn thấy đều không phải là bộ dáng phồn hoa thịnh khai ngày đó, là một mảnh hiu quạnh cùng trống rỗng, nam nhân vừa tới nơi này liền nhìn tới một chiếc xe ngựa ngừng ở bên ngoài.

Lúc này người từ trên xe ngựa bước xuống là Xích Luyện……..

Tiếp theo là Liễu Phong……

Hai người nhìn thấy nam nhân xuất hiện nơi đây thì đồng thời sửng sốt……..

Chỉ có nam nhân bình tĩnh xoay người xuống ngựa, hai má trắng nõn của Xích Luyện ở trong gió tuyết có vẻ có chút đẹp mỏng manh, mà Liễu Phong lại là có vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng như cũ.

Xích Luyện bởi vì sợ lạnh nên mặc áo da Xích Hồ thật dày, màu áo tiên diễm như ngọn lửa kia càng làm y nổi bật hơn, mỗi một cái ngước mắt, cùng nụ cười hời hợt nới khóe miệng kia của y đều làm cho động tác của nam nhân hơi chậm lại.

“Tích đại ca, ngươi đã đến rồi, ta liền biết hôm nay ngươi nhất định sẽ đến nơi đây”. Xích Luyện nhưng thật ra không chút nào giấu diếm, miệng hắn lộ ra tươi cười rất nhạt.

“Địa phương có Nham Vân ở thì sư thúc ta đều sẽ nghĩ muốn tẫn biện pháp tới”. Thanh âm của Liễu Phong rất lạnh lùng, y quay đầu hỏi vặn lại nam nhân: “Ta nói có đúng không, sư thúc?”.

“……..”. Nam nhân không nói lời nào.

“Ngày đó ngươi trói gô Nham Vân ở trong phòng, ngươi làm cái gì với y?”. Liễu Phong không quá lễ độ nhìn nam nhân, nam nhân có chút khó hiểu nhìn Liễu Phong 1 cái, nam nhân không ngờ Liễu Phong thế nhưng sẽ vì Nham Vân mà tới chất vấn hắn.

“Không có làm cái gì, ta còn có thể làm cái gì với Nham Vân?”. Nam nhân hỏi vặn lại Liễu Phong, cho dù khách khí Nham Vân cũng sẽ không làm gì với hắn, hắn còn có thể làm cái gì với Nham Vân?

Nam nhân không có thời gian tán gẫu cùng Liễu Phong, hắn theo Xích Luyện vào Đào phủ, lần này Đào phủ không có nhiều thứ ngăn trở như lần trước, giống như hết thảy đều bị người tới trước tiêu diệt sạch.

Ba người thực thuận lợi đi vào hậu viện trên vách núi của Đào phủ.

Gió tuyết nơi này mãnh liệt, nam nhân đều sắp không mở mắt ra được, Xích Luyện lại như bình thường đứng ở trên đỉnh vách núi, đôi mắt thâm thúy kia của y u tĩnh như cũ.

"Hôm nay nơi này rất nguy hiểm, cũng không liên quan gì tới ngươi, ngươi tới xem náo nhiệt gì?". Nam nhân thấp giọng nói vài câu, hắn quay đầu nhìn về phía Xích Luyện, nơi này đã đủ rối loạn, thêm thêm một cái Xích Luyện, vậy càng loạn hơn.

Xích Luyện thong thả mở miệng: "Liễu chưởng môn mời ta tới giúp y, thuận tiện thừa dịp tích lũy công đức". Y biểu lộ lập trường, y chỉ đứng ngoài quan sát, nếu thời điểm Liễu Phong thật sự không xong thì y mới ra tay, y sẽ không nhúng tay giữa đường, hơn nữa trong lòng y tính toán thuận đường tới gặp nam nhân, bởi vì y biết đêm nay nam nhân nhất định sẽ tới.

Bởi vì mấy ngày nay Xích Luyện đều sẽ tới bên ngoài trà phô chờ nam nhân, lại phát hiện mỗi ngày đều là Cửu Hoàng đi trà phô, y tìm một cơ hội đi hỏi Trương quản gia, mới biết nam nhân ra khỏi thành.

Vì thế Xích Luyện phải đi Kỵ Long Sơn một chuyến, y từ trong miệng Đào Hoa yêu biết được sự tình Nham Vân đòi lấy vật phẩm từ nam nhân, y liền đi Kỵ Long Sơn một chuyến.

Đáng tiếc, Xích Luyện nhìn đến đều là đệ tử của Tà Đế cung, thời điểm y trở về Biên thành, Liễu Phong lại tự mình tới quý phủ y mời y giúp đỡ.

Sau khi hiểu rõ sự tình thì Xích Luyện liền gật đầu đáp ứng.

"Sư thúc, ngươi không có pháp lực, lát nữa ngươi liền đứng ở một bên, lần này ta xuống núi là muốn bắt Nham Vân trở về, sẽ không làm phiền ngươi". Liễu Phong đi tới trước mặt nam nhân, còn nghiêm túc nói: "Cũng hy vọng ngươi thỉnh bằng hữu của ngươi đừng thương tổn Nham Vân".

Liễu Phong tỏ rõ thái độ. Y chính là tới bắt Nham Vân trở về.

"Bắt Nham Vân trở về, vậy phu nhân ngươi làm sao bây giờ? Phu nhân ngươi không thể vĩnh viễn ở lại nơi đó của ta". Nam nhân nói ra suy nghĩ trong lòng, như vậy cũng không bền lâu được, "Hơn nữa quý phủ ta có rất nhiều nam tử huyết khí phương cương ra vào, nàng ta thật sự không tiện ở lại nơi đó".

"Ta biết, mấy này nữa ta sẽ đưa ngàng quay về Hồ đàn (đàn cáo) phương Bắc trước, tạm thời làm phiền ngươi trước". Lúc này Liễu Phong mới nói vài câu nghe lọt lỗ tai, nam nhân gật gật đầu.

Rất nhanh 3 người liền nhìn đến một cỗ hắc diễm cường đại theo phía chân trời rót vào vách núi cách rừng Khô Mộc một đoạn, ba người đồng thời nhíu mày, thực hiển nhiên lực lượng này là có người dẫn xuống dưới.

Hơn nữa cổ lực lượng cường đại kia đang nhanh chóng bị hấp thu……..

"Nguy rồi".

Trên mặt bình tĩnh của nam nhan nhìn không ra cảm xúc, nhưng trong lòng hắn cũng rất nôn nóng.

"Đó là tà khí của Tà Đế đưa tới, y chú linh (cung cấp) cho Ma Tôn". Liễu Phong chậm rãi nhíu mày, liền ngay cả nam nhân cũng biết cổ tà khí đang bị Mạt Đồng cùng Phật Hàng hấp thu.

Xích Luyện nhìn chằm chằm cổ tà khí kia nhanh chóng bị hấp thu sạch sẽ, tựa hồ có chút bất ngờ, liền phun ra một câu: "Tà Hoàng song sinh, hai vị Tà Hoàng, song sinh tụ linh".

Trước kia nam nhân nghe tiền bối của Thanh Sơn nói qua chuyện Tà Hoàng song sinh, Tà Hoàng song sinh cần 1 người có tà khí cường đại cùng một người có ma khí vượng thịnh (tràn đầy, dồi dào).

Hai người cùng nhau tu luyện, dẫn nhập cường đại lực lượng cộng hưởng, đồng cường, đồng sinh.

"Liễu chưởng môn, ngươi muốn mang Nham Vân bình an rời đi nơi đây, chỉ sợ không dễ dàng như vậy". Xích Luyện đứng sừng sững ở đỉnh núi, gió tuyết mịt mù, gió lạnh thổi mái tóc y bay lên, lông cáo màu đỏ kia tung bay lộn xộn ở trong gió……

260. Chương 260

Tà Hoàng song sinh, đồng cường, đồng sinh.

Nam nân cảm thấy thực quỷ dị…… Khó trách từ trước đến nay Mạt Đồng cùng Phật Hàng cũng không hợp phách lại càng ngày càng ăn ý, thì ra bọn họ bắt đầu đồng tu, cũng là nói lực lượng của Mạt Đồng cùng Phật Hàng trở nên cường đại như nhau.

Nam nhân rất nhanh liền tiêu hóa sự thật này, tà khí kia rất nhanh đã bị hấp thu xong, không mất bao lâu thì trong rừng Khô Mộc xa xa liền nổi lên linh quang chiến đấu kịch liệt…….

Quang mang kia chói mắt, khi thì thoáng hiện, có thể biết được tình hình chiến đấu kịch liệt ở nơi đó.

Ba người trông thấy không ổn, liền bật người tiến tới phương hướng rừng Khô Mộc.

Nam nhân không có thân pháp nhanh như Liễu Phong cùng Xích Luyện, cho nên hắn chạy ở sau cùng.

Liễu Phong dùng khinh công, Xích Luyện bay, nam nhân lại chỉ có thể chạy.

Nam nhân vốn có chút thở dốc, nhưng loại tình huống này dù hắn lại thở dốc cũng phải chạy, rất nhanh, hắn liền nhìn đến một cái ***g sắt lớn đặt ở trong rừng cây, hắc báo kia liền canh giữ ở bên cạnh.

Mà phía trước cách đó không xa, linh quang bắn ra, cùng tiếng linh khí va chạm, trở nên phá lệ rõ ràng, Xích Luyện thi pháp trói chặt con hắc báo kia.

Xích Luyện vung ống tay áo, xích sắt trực tiếp bị bổ làm hai nửa, y vẫn là bất động thanh sắc (tỉnh bơ) đứng ở nơi đó, trừ bỏ hơi thở nhẹ nhàng ra thì cả người giống như đều lắng đọng tới không chân thật.

Điều này chứng tỏ tu vi của Xích Luyện đã đạt tới cảnh giới nhất định.

Xích Luyện nhìn thấy đám công nhân kia chạy ra thì y rất nhanh rất nhanh liền lắc mình đi xa, nam nhân biết y không thích tục khí của phàm nhân, cũng liền không nói gì, nam nhân vội vàng công đạo với đám công nhân, bảo bọn họ đi phía trước, đi thẳng ngàn vạn lần đừng quay đầu lại, nam nhân lấy những lá bùa đã chuẩn bị tốt cho những công nhân này, bảo những công nhân này đi dán tại ngoài vườn trà của đại trà địa, đừng tùy tiện đi ra trà trang.

Bởi vì gần đây yêu ma thật sự là rất nhiều, nam nhân hoàn toàn không thể chiếu cố hết, hơn nữa bên này lại đang khai chiến, hắn vốn nên mang theo công nhân liền rời đi, nhưng những người mà hắn quan tâm đang ở tại nơi này, hắn hoàn toàn không đi được.

Nam nhân biết nếu dựa theo tính cách của Nham Vân, cho dù hắn đem mấy thứ Nham Vân muốn đều cho Nham Vân, cuối cùng Nham Vân cũng sẽ giết những công nhân này của hắn.

Sau khi nam nhân nhìn thấy những công nhân này đều chạy đi thì mới chạy tới phương hướng linh lực bắn tung tóe ở đằng trước, thời điểm hắn chạy tới thì Liễu Phong sớm gia nhập chiến cục, mà Xích Luyện lại là vững vàng đứng ở một bên quan sát, giống như hết thảy cũng không liên quan tới y, đối diện chiến đấu kịch liệt ở trước mắt như thế thì y vẫn bình tĩnh như vậy, trong u mâu như hồ sâu mê người kia không có chút dao động.

Liễu Phong hiển nhiên là tới giúp Nham Vân, y muốn bắt Nham Vân trở về, mà không phải giết Nham Vân, mà Phật Hàng cùng Mạt Đồng còn có Cửu Hoàng cùng Nham Vân uy hiếp lẫn nhau, nếu bọn họ không giết Nham Vân, về sau Nham Vân sẽ giết bọn họ, tình huống như vậy ở trong mắt nam nhân xem ra rất không ổn.

Cái roi trong tay của Mạt Đồng quất vang "vút vút", roi y lóe lên linh quang cùng uy linh, cắt qua tiếng gió, nhanh như ánh chớp đánh mặt đất ra 1 cái vệt sâu.

Mạt Đồng mặc trang phục đen, hoà lẫn cùng trang phục màu bạc của Phật Hàng, tóc bạc của Phật Hàng bị gió kích tới không ngừng cuộn lên, trên mặt tuấn mỹ kia không có thần sắc dư thừa, Phật Hàng lơ lửng ở không trung, chân đạp lên Phật ấn, pháp ấn màu bạc kia lẳng lặng quay vòng ở ở bên trong, hai người

đồng loạt hợp lực công kích Nham Vân…….

Cánh tay của Nham Vân đã bị thương, mặt nạ cũng sớm liền rơi trên mặt đất, trong tay hắn cầm Hỏa Nhận tản ra quang mang nóng cháy, mà Liễu Phong lại cản Cửu Hoàng lại.

"Ngươi đừng đi theo gây rối vớ vẩn nữa, Nham Vân là huynh đệ thanh mai trúc mã của ta, thỉnh ngươi đừng nhúng tay việc này". Liễu Phong giơ tay ngăn Cửu Hoàng lại, mà ánh mắt của Cửu Hoàng lại lướt qua đầu vai của Liễu Phong nhìn về phía nam nhân……

"Hôm nay ta không giết Nham Vân, e rằng sau này y sẽ giết ta". Cửu Hoàng vốn không muốn tham dự trận chiến đấu này, nhưng mà đối tượng trả thù của Nham Vân nhất định có y, "Nếu hôm nay ta không liên thủ cùng bọn họ, sau này một mình ta nghênh chiến, e rằng không phải đối thủ của Nham Vân". Y không muốn thừa nhận chính mình vô pháp đánh thắng Nham Vân, nhưng trong lòng y cũng biết rõ.

Lời này của Cửu Hoàng là nói với Liễu Phong, cũng là nói với nam nhân, nam nhân vẻ mặt mịt mờ nhìn Cửu Hoàng, mà Xích Luyện lại nghiêng đầu, nhìn về phía vẻ mặt hoang mang của nam nhân.

Liễu Phong suy nghĩ 1 chút, liền nói: "Ta có thể cam đoan với ngươi, Nham Vân sẽ không thương tổn…….".

Lời của Liễu Phong còn chưa nói xong thì ánh mắt của Cửu Hoàng quay lại trên mặt của Liễu Phong: "Sư thúc ngươi cũng không thể cam đoan với ta, ngươi có thể?". Cửu Hoàng như vậy khiến hứa hẹn Liễu Phong muốn nói bị nghẹn tại trong miệng.

Trên dung nhan thanh lãnh (trong trẻo nhưng lạnh lùng) của Liễu Phong lộ ra thần sắc khó xử, y quay đầu nhìn về phía nam nhân: "Sư thúc, ta biết ngươi sẽ nghĩ nghĩ biện pháp bảo hộ Nham Vân, ta nói có đúng không?".

Lời này vừa nói ra thì Cửu Hoàng cùng Xích Luyện đều nhìn về phía nam nhân.

Nam nhân lắc đầu: "Ta không bảo được y".

Trường kiếm trong tay của Liễu Phong quang mang thanh lãnh, liền lãnh đạm giống như y, mặt y diện vô biểu tình (không có biểu cảm) nhìn về phía nam nhân: "Sư thúc, ngươi đừng quên chuyện ngươi đã đáp ứng với sư tổ".

Nam nhân sửng sốt.

"Ngươi đừng quên lúc trước ngươi phát thệ (thề) trước mặt liệt tổ liệt tông, ngươi ngươi đã nói sẽ phải toàn lực bảo vệ đệ tử ngươi". Liễu Phong từng bước một tới gần nam nhân…….

"Ta nhớ rõ". Nam nhân đứng sừng sững ở trong gió tuyết, không có chút sợ hãi, hắn chính là không nghĩ

tới Liễu Phong sẽ trực tiếp nhắc nhở hắn như vậy.

Liễu Phong vẫn định thuyết phục nam nhân, nhưng lúc này bên cạnh truyền đến một trận nổ vang, một cỗ tà khí thổi tung gió tuyết tràn ngập đôi mắt của nam nhân…….

Cảm giác lạnh lẻo đau đớn kia làm cho người ta rất khó chịu, sau khi linh khí tán đi, thân ảnh của ba người đang đánh nhau kịch liệt kia lại lần nữa rõ ràng đập vào mắt của nam nhân…….

Đại tuyết tràn ngập trên vách núi, linh quang kích tán, gió tuyết mịt mù.

Sau khi Cửu Hoàng bị Liễu Phong ngăn lại liền không có lại lập tức gia nhập trận đấu, mà Nham Vân lại bị Mạt Đồng cùng Phật Hàng đánh cho liên tiếp thối lui, tà khí bốn phía cùng ma diễm khá cường đại, cánh tay của Nham Vân bị thương nhưng y lại không ngừng chống lại hai vị trên dưới cùng đánh.

"Chúng ta tự mình đưa tuyết liên tới cho ngươi, ta thấy ngươi cũng không cũng không hưởng thụ". Mạt Đồng một bên cười nhạo Nham Vân thất toán (tính toán ko chu đáo), một bên vung roi dài, roi kia quật ngã rương gỗ kia ở trên mặt đất, cả rương tuyết liên bị đánh đổ trên mặt đất.

Cửu Hoàng dần dần nhíu mày, tuyết liên kia bị gió thổi bay, đóa hoa màu trắng kia theo gió tuyết rét lạnh tung bay ở trong gió, thân hình của Nham Vân nhẹ nhàng, điểm mũi chân 1 cái, nhanh chóng lùi tới bên cạnh rương gỗ, Nham Vân hấp thu tinh khí của tuyết liên, công lực rất nhanh liền khôi phục, vết thương trên cánh tay cũng dần dần lành lại.

Xích Luện ở bên cạnh thong thả đánh giá một phen: "Nham Vân thực dai sức, đánh tiếp như vậy, đánh ba ngày ba đêm cũng sẽ không có kết quả". Y coi như hiểu rõ Nham Vân, dù sao y là bằng hữu quen biết nhiều năm cùng với Nham Vân.

"Nham Vân hấp thu tinh khí của tuyết liên, nào có dễ dàng như vậy liền thua". Cửu Hoàng quay đầu nhìn về phía Liễu Phong, y bảo Liễu Phong trước đừng hành động thiếu suy nghĩ, chỉ cần Liễu Phong không ra tay giúp Nham Vân, vậy y cũng liền tạm thời không ra tay giúp Mạt Đồng cùng Phật Hàng, Liễu Phong cũng đáp ứng y, hai người đứng ở bên người nam nhân quan chiến (đứng 1 bên quan sát).

Mà nam nhân lại là trong lòng bất an nhìn về phía Xích Luyện, hắn vốn định bảo Xích Luyện ra tay ngăn cản một chút, nhưng ngẫm lại lại sợ Xích Luyện bị cuốn vào trong đó, hắn liền cũng không nói gì.

"Tích đại ca, ta biết ngươi suy nghĩ chuyện gì, lúc này nếu ta ra tay sẽ càng giúp càng loạn". Ánh mắt Xích Luyện thong thả dừng lại ở khuôn mặt thành thục của nam nhân, lời của y căn bản là làm cho nam nhân không thể phản bác.

Một thân tử sam (quần áo màu tím) của Nham Vân quay cuồng ở trong gió sợi tóc của y bị gió thổi tung, tại trong đại tuyết tràn ngập có vẻ tùy tiện như vậy, trong ánh mắt y phát ra khí diễm kiêu ngạo, cả người y bị cổ sát khí mạnh mẽ mà bức người bao phủ, Hỏa Nhận trong tay y giống như ngọn lửa, hào quang kia khá nóng rực chói mắt…….

"Hôm nay các ngươi đều tới đây, vậy đúng lúc, đỡ phải ta tìm từng người một". Nham Vân từng trải qua trường hợp như hôm nay, đôi mắt lạnh lùng của y lạnh lùng đánh giá Mạt Đồng cùng Phật Hàng.

Phật Hàng đứng ở giữa không trung, thân thể y có quang mang màu bạc quấn quanh, đôi mắt y nhắm lại, trong miệng niệm tụng kinh văn, Hàng Ma ấn tản mát ra quang mang màu bạc lượn vòng ở không trung……

Phật Hàng nhẹ nhàng giật giật môi, Hàng Ma ấn kia trở nên vô cùng uy lực, linh khí kiangưng kết thành quang luân (bánh xe, vầng) màu đen chói mắt, cuồn cuộn bay tới chỗ Nham Vân, kèm theo tiếng nổ khi áp sát, cùng với thanh âm nửa bên huyền nhai sụp đổ, tro bụi mịt mù kia làm mơ hồ tầm mắt của nam nhân, 1 tay nam nhân dùng ống tay áo bịt mũi, 1 tay khua đi tro bụi ở trước mắt.

Lúc này Phật Hàng cùng Mạt Đồng sớm thu thế, Phật Hàng đáp xuống mặt đất, Nham Vân lại là bị thương té trên mặt đất.

Cửu Hoàng nói với nam nhân, kỳ thật tại thời điểm nam nhân còn chưa chạy tới thì bọn họ đã đánh 1 trận rồi, mới đầu Nham Vân chiếm thượng phong, chính là sau khi Tà Hoàng song sinh đồng hiện thì Nham Vân cũng liền dần dần bị bức lui.

Nếu hôm nay Tà Hoàng không thể song sinh đồng tu, bọn họ cũng chưa chắc là đối thủ của Nham Vân, dù sao lần này Nham Vân trở về công lực tăng nhiều, Cửu Hoàng cũng không dám coi thường Nham Vân.

Dù sao Nham Vân từng một mình đảm đương một phía, là chưởng môn của Nham môn, khi đó Nham môn chính là đứng trên cả Bạch Vân Quan, trở thành môn phái lớn nhất thiên hạ, nói như thế nào Cửu Hoàng sẽ không coi thương năng lực của Nham Vân.

Nham Vân té trên mặt đất, miệng của y tràn tơ máu, hiển nhiên là bị nội thương, nhưng hắn ánh mắt y lạnh lùng vô cùng, không có chút ý tứ khuất phục, tính tình của y vẫn cương liệt như cũ, một chút đều không có thay đổi qua.

Kỳ thật Mạt Đồng cùng Phật hàng từ thời điểm nam nhân xuất hiện đã nhìn thấy nam nhân, nhưng bận đối phó Nham Vân, căn bản là không rảnh phân thân, bởi vì Nham Vân rất khó đối phó.

Nếu bọn họ phân thần (mất tập trung), không chuẩn liền sẽ thất thủ.

Mà lực chú ý của Nham Vân đều chuyển dời đến trên người của Liễu Phong, Liễu Phong thế nhưng vì y mà cũng chạy xuống núi tới đây, cho dù lúc này đây y thua, hiện tại y cũng không có uể oải.

Nam nhân cũng lưu ý tới đáy mắt vui sướng của Nham Vân, cùng với phần lo lắng trong mắt của Liễu Phong…….

Phật Hàng cư cao lâm hạ nhìn chằm chằm Nham Vân té trên mặt đất: "Ngô cho ngươi thời gian nửa chén

trà nhỏ, trước khi chết thì ngươi muốn nói cái gì?". Trong mắt y ngạo nghễ khí thánh, tràn đầy tao nhã.

"Có gì muốn nói thì nói đi, nói xong chúng ta sẽ tiễn ngươi đi". Mạt Đồng quất 1 roi qua, roi dài kia quấn quanh trên cổ của Nham Vân, y siết chặt roi, vẻ mặt của Nham Vân một bộ vô thưởng vô phạt (hời hợt) làm cho y có chút tức giận.

Cửu Hoàng đạp lên tuyết, chậm rãi đi qua: "Liễu Phong xuống núi tới tìm ngươi, bây giờ ngươi chết cũng nhắm mắt rồi". Mái tóc trắng của y nhẹ bay ở trong gió, bốn phía y tản ra ánh sánh lờ mờ, trường bào bằng da màu trắng hoa mỹ như cũ, y đứng sừng sững ở trong gió tuyết, mệt mỏi rủ mắt đánh giá Nham Vân nằm té trên mặt đất.

Nham Vân nằm ở trong tuyết địa, miệng của y tràn tơ máu, trong con ngươi lạnh lùng kia của y còn muốn rét lạnh hơn so với sương tuyết trong băng thiên tuyết địa, y không dấu vết động động môi, ngữ khí hờ hững cười nhạo kẻ thắng cuộc: "Lấy nhiều khi ít, (nhiều đứa quánh 1 đứa), thắng được cũng không vẻ vang, các ngươi không giết được ta". Nói xong, ánh mắt của y lướt qua mấy người, xuyên qua gió tuyết kia nhìn về phía nam nhân đứng ở đó…….

Khóe miệng Nham Vân ẩn ẩn nhếch lên, trong đôi mắt lạnh lùng lộ ra đùa cợt khó có thể phát hiện, nam nhân thế nhưng sợ tới mức lui từng bước……

Cái ánh mắt kia là Nham Vân đang cười nhạo hắn…….

Nam nhân cũng không biết địa thế phía sau chính mình nguy hiểm, hắn còn muốn lui ra sau thì Xích Luyện lại chậm rãi giơ tay ngăn hắn lại, kéo hắn lại, Xích Luyện chính là thong thả nhắc nhở hắn đang không yên lòng một câu: "Tích đại ca, ngươi cẩn thận, phía sau là huyền nhai". Địa thế của nơi này thực hiểm trở, phía dưới Đoạn Hồn nhai này là vực sâu không đáy.

Lúc này nam nhân hoàn hồn, biết được chính mình thất thố. Rất nhanh hắn chợt nghe tới tiếng cười đắc ý từ xa xa của Nham Vân, Mạt Đồng cảnh giác quay đầu lại cảnh cáo liếc mắt nhìn nam nhân một cái, cái chân dài của y duỗi ra đá vào ngực của Nham Vân…….

Xích Luyện biết nam nhân không muốn xem nên y tiến lên 2 bước, chắn trước người của nam nhân.

Nam nhân nghiêng đầu, hắn phải đối mặt như thế nào, một bên là đồ đệ mà hắn tự tay nuôi dạy, một bên là những người rất quan trọng đối với hắn.

"Tích đại ca, ngươi vẫn là đừng nhìn loại tràng diện này". Nói không chừng như thế này sẽ càng huyết tinh, càng khủng bố, ngữ khí nói chuyện của Xích Luyện lại nhẹ lại chậm, thực mờ ảo.

Nam nhân gật đầu: "Đa tạ". Lòng của hắn rất loạn, hiện tại hắn không nhìn hướng đó, chỉ nghe đến thanh âm roi vung lên, cùng thanh âm đối thoại của bọn họ, còn kèm theo tiếng kêu rên khi Nham Vân bị công kích.

Bọn họ đều nhìn không tới bộ dáng chật vật của Nham Vân, vô luận công kích tàn nhẫn như thế nào thì trên mặt y đều là thần sắc lãnh đạm kia, thái độ nói chuyện cũng khá ngã hành ngã tố (chuyện ta ta làm, theo ý mình), thân sắc của y rất lãnh đạm, hàn mâu kia như sương, đông lạnh tới nỗi làm toàn thân người khác phát run, y tựa như một đầu dã thú bị thương bị tóm, nhưng cả người vẫn tản ra hơi thở nguy hiểm như cũ.

Mạt Đông liền muốn kết liễu Nham Vân như vậy, nhưng Liễu Phong lại ra tay ngăn cản Mạt Đồng, Liễu Phong trường kiếm ra khỏi vỏ, cắt qua không khí chính là tiếng lợi khí, có vẻ phi thường chói tai, tiếng kiếm kia cùng roi va chạm rít gào, kéo theo tiếng kêu dài, cùng huỳnh quang che trời cực kỳ ầm ĩ.

Tê ——

Lợi khí thét dài……

Gió tuyết giống như sinh ra cộng hưởng, cuồng vũ…….

Nước tuyết lạnh như băng kia dính lên y phục nam nhân, lòng bàn tay hắn một trận lạnh lẻo, giữa tiên ảnh kiếm chiêu kia như chớp giật như sấm sét, cánh tay của Liễu Phong bị Mạt Đồng quất 1 roi, da thịt đau đớn kia làm cho Liễu Phong nhăn lại đôi mày thanh lệ, kiếm của Liễu Phong chính là vẽ ra một đạo vết nứt trên mặt đất, nhưng không có thể tổn thương tới Mạt Đồng…….

Phật Hàng cười khẽ, hài lòng vỗ vỗ tay: “Công lực của ngươi thật sự là xưa đâu bằng nay, thật đáng mừng”. Y đứng ngạo nghễ tại bên cạnh, một bên khen Mạt Đồng, một bên xem thường liếc mắt nhìn Nham Vân trên mặt đất 1 cái.

Ánh mắt nhìn chằm chằm Mạt Đồng của Nham Vân biến lạnh vài phần, y vừa định đứng dậy xem Liễu Phong bị thương như thế nào, lại bị Phật Hàng đạp vào ngực, một cước đạp lên người……

Nam nhân muốn nói chút gì đó, nhưng nhìn đến Cửu Hoàng đang biếng nhác nhìn chăm chú vào hắn, tựa hồ đang dùng ánh mắt ngăn cản hắn nói chuyện, hắn liền muốn nói lại thôi.

“Như thế nào?”. Phật Hàng cư cao lâm hạ nhìn chằm chằm Nham Vân thần sắc lãnh đạm, “Ngươi chính là rất không phục?”. Mạt Đồng ở một bên thu roi lại, xem ra Nham Vân cũng không còn thủ đoạn gì để xuất ra nữa rồi.

“Muốn giết cứ giết, đừng nhiều lời vô nghĩa như vậy”.

Cửu Hoàng mệt mỏi nhíu mày, y nghiêng đầu không nhìn nam nhân, sớm giết sớm trừ hại.

Mà Nham Vân hoàn toàn không có ý tứ khuất phục, thái độ quật cường của y khiến Phật Hàng thực hài lòng, nam nhân lại tràn ngập lo lắng.

“Sao có thể để y chết dễ dàng như vậy, như thế nào cũng muốn tra tấn đủ mới giết chết y”. Phật Hàng cười khẽ, ý vị thâm trường nhìn về phía nam nhân đứng ở một bên, phát hiện sắc mặt nam nhân rất khó coi, y hơi rủ mắt, tựa hồ nghĩ tới cái gì, dùng thanh âm cực kỳ bình tĩnh đề nghị với nam nhân: “Ngươi tới giết y, được không?”.

Trong lòng nam nhân run rẩy.

Không được.

Nam nhân không làm được.

Hắn không xuống tay được……

Hắn không giết Nham Vân được……

Nam nhân vừa định mở miệng cự tuyệt thì Phật Hàng lại bổ sung một câu: “Ngô nói đùa thôi, ngươi không cần khẩn trương như vậy, muốn giết cũng không cần ngươi động thủ”. Y liếc mắt nhìn nam nhân một cái, tươi cười lãnh ngạo nơi khóe miệng trở nên cực kỳ thâm ý.

Nam nhân đứng ở trong tuyết địa, trên người hắn mặc áo da thượng đẳng, vốn hẳn là thực ấm áp, nhưng mà hắn lại trở nên dị thường rét lạnh, hắn cũng không nhìn ai cả, liền nhìn chằm chằm mặt đất nhiễm máu tươi kia, tinh hồng (tanh đỏ) yêu dị kia giống như muốn tổn thương ánh mắt của hắn.

Lần này Nham Vân thua,.

Vậy chờ đợi Nham Vân sau đó chính là cái chết, nam nhân rất rõ ràng điểm này.

“Liễu Phong, ngươi trở về trước đi, đi y quán của trấn trên xem thương thế như thế nào”. Nam nhân ăn ngay nói thẳng, cũng không muốn lại ở lại nơi này, hắn xoay người đi tới cạnh huyền nhai.

Bởi vì Hỏa Nhận của Nham Vân rơi ở đó…….

Nham Vân căn bản là không để ý tới nam nhân, y thấy nam nhân thực giả tạo, y chỉ một lòng quan tâm thương thế của Liễu Phong, “Thương của ngươi nặng hay không nặng?”. Y đang quan tâm thương thế của Liễu Phong.

“Không sao”. Liễu Phong lắc lắc đầu.

Liễu Phong ngăn cản nam nhân xấu xa đang nghĩ muốn rời đi, nhìn thấy trong mắt bình tĩnh của nam nhân hiện lên vài tia kinh ngạc, ngữ khí y lạnh lạnh lùng lùng, không che dấu được tình tự nôn nóng của

y, “Sư thúc, ngươi thật sự nguyện ý nhìn Nham Vân chết? Ngươi thật sự thấy chết mà không cứu? Ngươi đừng quên lời ngươi từng đáp ứng sư tổ, ngươi cũng không phải không biết Nham Vân là……..”. Hai chữ cuối cùng, y chỉ dùng thanh âm hai người có thể nghe được nói, nam nhân có chút dao động, thần sắc nam nhân lộ ra sự bất định (mơ hồ, ko chắc)……..

“Ta mới không cần hắn cứu, cũng không cần hắn đồng tình”. Nham Vân lạnh lùng nhìn nam nhân, nam nhân từ trong mắt y nhìn tới, cùng dĩ vãng giống nhau, trừ bỏ hèn mọn, cùng xem thường, không có cảm tình dư thừa khác.

Kỳ thật Nham Vân biết, nam nhân không cứu được y.

“Hắn cũng không thể nào cứu được ngươi”. Một câu của Mạt Đồng đánh vỡ thiết tưởng (suy nghĩ) của Liễu Phong, Mạt Đồng nhìn về phía nam nhân, gằn từng tiếng nói thập phần rõ ràng, “Hôm nay không ai có thể cứu được y, cho dù là Tích thúc cũng không có thể”.

Mấy người giằng co.

Con ngươi lãnh đạm của Nham Vân di chuyển trên mặt của nam nhân, y phát hiện nam nhân không dám nhìn y, nam nhân này thế nhưng không dám nhìn y, điều này làm cho y cảm thấy có chút tức cười.

Nam nhân vẫn nhìn chỗ khác. Hắn vô pháp lựa chọn.

Xích Luyện đứng sừng sững ở bên người nam nhân, nghiêng đầu nhìn về phía nam nhân, phát hiện nam nhân không có ý định cứu Nham Vân, sau đó liền quay đầu, thực dứt khoát đề nghị cùng Phật Hàng: “Trực tiếp chặt tay cùng chân của Nham Vân, hút công lực của y, chừa cho y 1 cái mạng, giao y cho Liễu Phong, để Liễu Phong mang về Bạch Vân Quan, chắc chắn sau này y cũng không có thể uy hiếp tới các ngươi”.

Vì giữ lại cái mạng của Nham Vân nên mới ra hạ sách này.

Phật Hàng nhìn nhìn nam nhân, y đang cân nhắc nên giữ mạng Nham Vân lại hay không, Liễu Phong cũng thời khắc chuẩn bị ra tay ngăn cản bọn họ hạ độc thủ với Nham Vân, Cửu Hoàng đứng ở một bên không có tham dự ngôn luận.

Mà lúc này, gió tuyết cực kỳ điên cuồng gào thét.

Gió lạnh đánh úp.

Ngữ khí của Nham Vân lạnh lùng như sương, y lạnh lùng mở miệng: “Cho dù các ngươi nghĩ muốn hợp lực giết chết ta thì Tích thúc của các ngươi cũng sẽ không thích các ngươi, không biết hắn có từng nói qua hai chữ [thích] đối với các ngươi?”.

261. Chương 261

Nam nhân có chút khẩn trương nhìn về phía Nham Vân: "Ngươi đang nói bậy bạ gì đó, ngươi câm miệng, đừng nói nữa". Hắn thực lo lắng Nham Vân sẽ nói lung tung.

"Tích thúc của các ngươi, Tích đại ca của các ngươi, người mà các ngươi thích, tại rất nhiều năm trước còn có 1 người mà hắn rất thích rất thích, hắn vì người kia, thậm chí có thể không làm chưởng môn của Thanh Sơn……".

Bông tuyết lẳng lặng rơi.

Thế gian giống như an tĩnh, chỉ có tiếng nói dễ nghe của Nham Vân là rõ ràng như thế……

Lời của Nham Vân khiến cho cả vách núi nhất thời im lặng.

Ngoại trừ Liễu Phong đang nhìn Nham Vân ra thì tất cả mọi người đem tầm mắt hướng về phía nam nhân trở nên trầm mặc.

Phật Hàng chậm rãi rút chân lại, y tựa hồ muốn tiếp tục nghe Nham Vân nói, Nham Vân chậm rãi ngồi dậy từ trên mặt đất, miệng của Nham Vân còn vương tơ máu, đôi mắt lạnh lùng của Nham Vân nhìn chằm chằm nam nhân.

Nham Vân tiếp tục nói: "Hắn vì người kia, có thể từ bỏ cơ nghiệp của chính mình ở Thanh Sơn".

"……."

"Hắn vì người kia, có thể chịu đựng khuất nhục, lang thang tha phương……". Nham Vân nói rất rõ ràng từng chữ từng chữ, thật giống như đâm vào trong lòng mềm mại của nam nhân.

Nham Vân lung la lung lay đứng lên, không ai ngăn cản y, bởi vì y không có cơ hội chạy trốn, ngực của y đang chảy máu, y bị thương rất nặng, nơi y đi qua mặt đất đều là vết máu đỏ tươi, cho dù không ai giết y, cái dạng này của y nếu không nhanh chóng trị liệu, không chết cũng tàn phế, y từng bước một đi tới chỗ nam nhân sắc mặt trắng bệch.

"Sư thúc, ngươi nói cho bọn họ biết, ngươi có bao nhiêu thích ta". Thanh âm của Nham Vân ngoại trừ lạnh lùng ra, xen lẫn châm chọc cười nhạo mỉa mai, y cảm thấy nhục nhã nam nhân thì chẳng khác nào vũ nhục mấy người muốn giết y.

Quả nhiên Nham Vân chiếm được hiệu quả mình muốn, nghe được nam nhân bảo y câm miệng, nhưng y

vẫn tiếp tục nói: “Ngươi nói cho bọn họ biết, nếu ta chết thì ngươi sẽ khổ sở cỡ nào”.

“……”

” Lúc trước sau khi phong ấn Âm sơn, ngươi nghĩ rằng ta chết rồi, ngươi khóc tới mắt đều sưng lên, còn săn sóc túc trực bên linh cữu ta như vậy”. Nham Vân đã đi tới trước người của nam nhân, hơi thở khi nói chuyện của y cũng dần dần suy yếu.

“Ngươi đừng nói bậy, túc trực bên linh cữu ngươi đó là việc mà ta sư thúc này phải làm, dù sao ngươi không có thân nhân, lần này ta cũng sẽ sẽ vì ngươi túc trực bên linh cữu như vậy”. Nam nhân muốn lùi lại, nhưng hắn lui 1 bước thì Nham Vân thong thả tới gần 1 bước, vết máu trên mặt đất làm cho hắn kinh hồn bạt vía, bởi vì Nham Vân chảy rất nhiều máu, mép áo của tử sam, cổ tay áo, vạt áo, đều viền đầy da cừu thượng đẳng, đại bộ phận da lông màu trắng kia đều nhiễm nước tuyết cùng máu tươi…….

Nhìn thấy Nham Vân thì nam nhân thật sự là khổ sở.

Nham Vân tiếp tục bóp méo quan hệ của bọn họ, cũng bất chấp Liễu Phong ở đây, hiện tại y phải làm chính là tự cứu, hơn nữa lúc này cũng chỉ có nam nhân mới có thể làm cho y rời đi địa phương này.

Thoát khỏi bị người vây công (bao vây tấn công).

Nham Vân cũng biết chính mình không chống đỡ được bao lâu nữa, y chính là không muốn chết quá khó coi, đời này y không có biện pháp cùng một chỗ cùng Liễu Phong, vậy y kéo nam nhân chôn cùng y cũng không tồi.

Vết máu trên mặt đất đỏ tươi, đâm sâu vào hai mắt của nam nhân.

“Ngươi đứng lại”. Nam nhân thấp giọng bảo Nham Vân dừng lại, vẻ mặt của hắn có chút phức tạp, đối mặt Nham Vân cả người là vết thương, hắn căn bản là không thể bình tĩnh, từ trước đến nay hắn đều bình tĩnh, cũng trở nên không có chủ trương.

Nam nhân gắt gao mân môi.

Mà lúc này, Nham Vân lại giơ tay nắm lấy mặt của nam nhân, thần sắc vẻ mặt của y suy yếu, thật giống như lập tức liền chết, cho nên nam nhân cũng không có đẩy y ra, chính là hơi kinh ngạc nhìn chằm chằm thần thái suy yếu của Nham Vân.

Trên mặt của nam nhân đều dính máu, gió lạnh kia thổi tới khuôn mặt đau nhức, nhìn tới vẻ mặt như thế của nam nhân thì đáy lòng Nham Vân đang cười, y thành công tới gần nam nhân.

“Lần này nếu ta chết, ngươi cũng sẽ khổ sở, có đúng không?”. Nham Vân đang dẫn dụ nam nhân rơi xuống

cạm bẫy, ánh mắt y thực suy yếu, nhưng lại là đang âm thầm tập trung linh khí.

"Ân". Nam nhân gật đầu. Dù sao Nham Vân cũng là đồ đệ của hắn, Nham Vân chết thì hắn khẳng định sẽ khổ sở.

"Trước khi ta chết, có thể xin ngươi đáp ứng ta 1 việc được không?". Nham Vân đứng không ổn định, chóp mũi lạnh như băng của y nhẹ nhàng để sườn mặt của nam nhân, miệng y vương tơ máu rơi tại trên y lĩnh tử sam lông cừu trắng…….

Cái mũi thẳng tinh tế của Nham Vân vô lực để ở sườn mặt của nam nhân, nam nhân nín thở, hơi thở của Nham Vân càng ngày càng yếu, cảm giác được thân thể của Nham Vân đang trượt xuống dưới, nam nhân giơ tay túm Nham Vân lại.

Lông mi dày đặc của Nham Vân run rẩy ở trong gió lạnh, y cúi đầu, bóng của lông mi kia bao phủ mắt của y, không thấy rõ vẻ mặt của y lúc này, chỉ nghe thanh âm mỏng manh của y gần từng tiếng hỏi nam nhân.

"Ngươi có thể đáp ứng ta không?".

Nam nhân thấp giọng gật đầu: "Ngươi nói".

Vạn vật giống như đều bất động, chỉ có bông tuyết kia thong thả rơi xuống, bốn phía trở nên yên tĩnh tới đáng sợ, Liễu Phong ngăn cản mọi người muốn tiến lên tách hai người ra, muốn để Nham Vân nói xong.

"Nếu bọn họ muốn ta chết, vậy ngươi liền theo bồi ta cùng chết là được". Thanh âm của Nham Vân có vẻ dị thường bình tĩnh, y đột nhiên giơ tay ôm lấy nam nhân, ngăn lại đôi môi muốn mở miệng xin giúp đỡ của nam nhân, hương vị huyết tinh kia cùng hơi thở quen thuộc trên người Nham Vân nháy mắt chiếm đoạt đôi môi của nam nhân, nam nhân muốn đẩy y ra, y đột nhiên dùng sức ôm sát nam nhân…….

Nhìn đến nam nhân giãy dụa thì Nham Vân rất không hài lòng, dù sao đều phải chết, trước khi chết y muốn làm cho đám người muốn y chết đố kị chết luôn, y cũng bất chấp Liễu Phong ở đây hay không, liền lập tức hôn nam nhân.

Yên lặng…….

Trên vách núi rơi vào 1 loại yên lặng chết chóc, bởi vì trước đó nam nhân túm thân thể vô lực của Nham Vân, mà lúc này Nham Vân lại gắt gao ôm hắn, xem ở trong mắt người không rõ tình huống thì giống như hai người đang ôm hôn, bông tuyết bay xuống đầu vai của hai người, gió mạnh lay động sợi tóc của hai người, thổi bay y phục của hai người…….

Khóe miệng kia tràn ra tơ máu màu đỏ tươi chói mắt, từ sườn mặt tinh xảo của Nham Vân chậm rãi rơi xuống, nam nhân bị nụ hôn bất thình lình của Nham Vân biến thành không biết làm sao, ngay cả hô hấp đều ngừng lại.

Mạt Đồng đã sớm không kiềm chế được, Phật Hàng cũng nhíu mày, ánh mắt biến lạnh rất nhiều, nhìn đến hai người muốn tiến lên đi giết Nham Vân thì Liễu Phong cũng không cố kỵ (lo lắng do dự) được nhiều như vậy, vung kiếm cản bọn họ lại.

Lúc này Cửu Hoàng cùng Xích Luyện cũng muốn động thân…….

Kiếm khí trong tay Liễu Phong bạo trướng, nhìn đến Nham Vân hôn nam nhân, tuy rằng y cực khó chịu, nhưng vì bảo vệ Nham Vân nên y căn bản không thể suy nghĩ cái khác, kiếm quang bắn ra bốn phía, linh khí bạo trướng.

"Hôm nay nếu aoilại đi tới phía trước 1 bước thì chính là kẻ địch cả đời cùng Bạch Vân Quan chúng ta, cho dù là bằng hữu thì cũng không cần thương lượng". Liễu Phong nhíu đôi mày thanh lệ lại, lúc này lệ chí (nốt ruồi giống giọt nước mắt) của y càng thêm lạnh lùng.

Nam nhân muốn đẩy Nham Vân ra.

Nham Vân lại buông nam nhân ra, y té trên mặt đất, nhìn thấy Liễu Phong rút kiếm vì y, y lại ngẩng đầu liếc mắt nhìn vẻ mặt kinh ngạc của nam nhân một cái: "Sư thúc, thực đáng tiếc, cho dù ngươi lại làm nhiều việc cho ta, ngươi lại thích ta như thế nào thì ta cũng sẽ không phân một chút cảm tình cho ngươi, người mà ta thích, từ đầu tới cuối đều chỉ có Liễu Phong".

Nham Vân đang chà đạp tự tôn của nam nhân, cũng hung hăng đạp lên tự tôn của những kẻ muốn giết y, Liễu Phong biết vừa rồi Nham Vân hôn nam nhân, cùng nói những lời kia với nam nhân đều là cố ý thiết kế cái bẫy cho bọn họ, đợi bọn họ trúng kế, lơi lỏng thì chính là thời điểm phản kích thật là tốt, Liễu Phong vung trường kiếm lên, hỗn chiến cùng bọn họ.

Một cái như thiên tàm dùng linh lực ngưng kết thành hình cầu khổng lồ bao vây vách núi đỉnh núi, thân ảnh của mấy người đều bị cuốn vào trong đó, đao quang kiếm ảnh huyền ảo phân tán như tên bay.

"Ngươi muốn chạy trốn, liền nhanh đi đi". Nam nhân ổn định tâm tình bất an, bình tĩnh cúi đầu nhìn về phía Nham Vân.

Bởi vì hiện tại là thời cơ chạy trốn tốt nhất, nếu chờ sau khi trận của Liễu Phong bị phá, Nham Vân chỉ sợ muốn chạy cũng không chạy được, Nham Vân không để ý tới nam nhân, Nham Vân cường ngạnh đứng lên.

Một đạo kiếm khí sắc bén liền vọt lại đây, kiếm khí cùng vết roi, lần lượt thay đổi mà đến, nam nhân né tránh không kịp nên bị bắn trúng, Nham Vân té vào cạnh huyền nhai, hoàn toàn không đứng dậy nổi…….

Nam nhân căn bản không chịu nổi trùng kích của cổ linh lực này, bị linh khí mạnh mẻ kia bức tới cạnh huyền nhai, lúc này linh lực kia giống như xỏ xuyên qua thân thể hắn, hắn cảm thấy đầu vai rất đau, hắn té vào trong tuyết địa lạnh như băng, hắn bụm bả vai, biết chính mình bị thương.

Cạnh sơn nhai (vách núi, sườn núi) có một mỏm núi khổng lồ rắn chắc, Nham Vân kéo nam nhân bị thương tới sau mỏm núi, trốn ở chỗ này an toàn nhất, y tựa vào trên tảng đá, hơi thở của y thực yếu thực yếu, nhưng dù sao y cũng có pháp lực, khí lực cũng địch nổi nam nhân, hơn nữa nam nhân bị thương, cả cánh tay đều bị khí lạnh xâm nhập nên lạnh tới liên tục run rẩy.

Nham Vân để nam nhân tựa lên ngực của y, cảm giác được cánh tay của nam nhân trở nên lạnh như băng, y giơ tay bịt kín miệng vết thương trên cánh tay cho nam nhân, dòng máu cực nóng kia chậm rãi tràn ra từ giữa kẽ tay của y……

Nham Vân cúi đầu, nhìn thấy nam nhân mỏi mệt lại vô lực, người không có linh khí căn bản không thể chống cự loại áp chế này của linh khí, cũng không chịu đựng được dư âm trùng kích của linh khí.

Nam nhân cảm thấy mệt chết.

Rất muốn ngủ.

Hắn sớm phân không rõ ràng lắm, lúc này đang dựa vào ai, chỉ cảm thấy có người gọi hắn sư thúc, hắn "ân" 1 tiếng, cả người đều thực vô lực, khí lạnh trong kiếm kia của Liễu Phong thẩm thấu cốt tủy, khiến cho cả cánh tay nam nhân đều đông cứng, cho tới khi Nham Vân nâng cằm hắn lên thì hắn mới nhìn rõ người thần tình lạnh lùng trước mắt kia là Nham Vân…….

Nam nhân muốn tát Nham Vân 1 bàn tay, Nham Vân lợi dụng cảm tình của hắn để kéo dài thời gian, để Liễu Phong khôi phục linh lực, hiện tại lại đối chiến cùng bọn họ, hắn cũng không đem những lời Nham Vân nói trước đó cho là thật, hiện nay hắn cũng không biết nên nói chuyện cùng Nham Vân như thế nào, bọn họ đã không có gì có thể nói, hắn đứng lên đi ra ngoài, nhưng Nham Vân lại dùng sức kéo hắn một phen.

Nam nhân gục ở trên người Nham Vân, đè lên miệng vết thương của Nham Vân, Nham Vân ôm nam nhân: "Chết cùng ta đi, sư thúc". Y khẽ nói, thực nghiêm túc nhìn nam nhân.

"Vì sao?". Nam nhân thấp giọng hỏi lại.

"Bọn họ không cho ta sống, vậy liền chỉ có chết, nếu ta chết, ta cùng Liễu Phong nhất định không thể cùng một chỗ". Nham Vân hơi hơi ho khan, thần sắc lãnh đạm trên mặt của y như đáy nồi, thời khắc sinh mệnh đang dần dần trôi qua cũng thực bình tĩnh, nhìn thấy nam nhân trầm mặc không nói thì y liền tiếp tục dùng thanh âm lãnh đạm kia nói tiếp: "Ta không muốn bọn họ sống thoải mái, ta muốn bọn họ tiếc nuối cả đời". Ngón tay y xoa cằm của nam nhân, làm cho nam nhân không thể lại né tránh, chỉ có thể nhìn y…….

Mắt của Nham Vân, lông mày của Nham Vân, vẻ mặt của Nham Vân đều là quen thuộc như vậy…….

Trong mắt nam nhân dần dần đã ươn ướt, hắn là đời trước mắc nợ Nham Vân, hay là như thế nào? Nham Vân chết cũng không buông tha hắn, phải chết cũng muốn kéo hắn làm đệm lưng, Nham Vân liền hận hắn như vậy.

Hận đến nỗi muốn hắn chết……

Khóe mắt nam nhân đau nhức, hắn không có khí lực, chỉ có thể dựa vào Nham Vân, mà Nham Vân bị hắn đè tới rất đau, đau a đau, nhưng mà Nham Vân thủy chung cũng không đẩy hắn ra, ngược lại càng ôm chặt hắn đang vô lực hơn, bởi vì Nham Vân nhìn đến giữa môi hắn, tựa hồ rướm máu, nhưng hắn cố gắng nhẫn nại, đôi mắt bình tĩnh kia bị nước mắt tràn ngập, nhìn đến hắn yếu ớt như thế thì Nham Vân cũng rơi vào sửng sốt.

"Ta chỉ muốn ngươi đưa mấy thứ cho ta, ngươi thế nhưng để bọn họ tới giết ta, ngươi sao lại có thể nhân tâm giết đồ đệ của chính mình như thế?". Nham Vân cũng suy yếu cúi đầu, lạnh lùng nhìn chằm chằm nam nhân.

"Ta không có…… Ngô……". Lời của nam nhân còn chưa nói xong đã bị đôi môi của Nham Vân lấp kín, hắn căn bản là không nói được, Nham Vân dùng phương thức này làm cho hắn câm miệng, hắn cũng không đẩy Nham Vân ra được.

Tóm lại hiểu lầm giữa bọn họ quá sâu, căn bản là không thể giải thích rõ ràng được, 2 người đồng dạng suy yếu, ngay cả khí lực đẩy đối phương ra đều không có, lại còn có tâm tư hôn môi.

Cái lưỡi cực nóng giống như muốn đốt cháy kia, quấn quanh cùng một chỗ, máu tươi chảy xuống từ khóe miệng của Nham Vân, xúc cảm nóng ướt lủi động qua lại trong khoang miệng của nam nhân, hắn cảm giác được đầu lưỡi của Nham Vân thong thả cuốn cái lưỡi nóng ướt của hắn lên, hắn cũng không khí lực phản kháng, cũng chỉ có thể tùy ý Nham Vân mút lấy đầu lưỡi của hắn, liếm lộng đôi môi nóng lên nóng lên của hắn…….

Nam nhân bị linh lực bốn phía càng ngày càng mạnh, càng ngày càng áp bách mạnh mẻ áp chế tới không thở nổi, hơn nữa Nham Vân đang tham nhập cái lưỡi trong miệng của hắn, hắn hô hấp từ từ, mỗi một cái hít thở đều là hơi thở của Nham Vân, hơi thở quen thuộc kia giống như muốn thẩm thấu máu của hắn, nước mắt nơi khóe mắt của hắn rất nhanh bị gió rét lạnh hong khô, trên lông mi của hắn có chút giọt sương, lông mi của hắn nhẹ nhàng run rẩy ở trong gió lạnh theo nụ hôn yêu hận dây dưa của Nham Vân.

Thần sắc của đáy mắt Nham Vân dần dần trở nên phức tạp lên theo hương vị tanh ngọt trong miệng của nam nhân, y rất hận nam nhân, y cả đời này đều bị nam nhân này hủy.

Lần này Nham Vân xuống núi vốn là muốn trọng chỉnh Nham môn, y cho rằng mình không sai khi tìm nam nhân đòi mấy thứ kia, nhưng mà không ngờ nam nhân thế nhưng để Phật Hàng cùng Mạt Đồng, còn có Cửu Hoàng tới giết y.

Y không cam lòng, y chết cũng muốn kéo nam nhân theo cùng.

Trong gió tuyết, nhiệt độ cơ thể của 2 người càng ngày càng thấp, hơi thở cũng dần dần yếu ớt, không biết là tay chân đã bị tuyết đông lạnh tới cứng ngắc, hay là không muốn buông nam nhân ra, nam nhân vẫn bị Nham Vân ôm vào trong ngực như cũ.

Thần thái của nam nhân đang tan rả, tại thời điểm vô pháp tự hỏi, xúc giác lại trở nên dị thường rõ rệt, môi của Nham Vân đặt ở trên môi của nam nhân, mỗi một lần dây dưa, mỗi 1 lần xâm nhập, mỗi một lần sâu cạn đều rõ rệt như vậy, trong gió lạnh rét lạnh thấu cương của băng thiên tuyết địa, nụ hôn cực nóng này, xúc cảm cực kỳ rõ ràng.

Nham Vân chưa từng có hôn hắn lâu như vậy, bởi vì Nham Vân ngại nam nhân bẩn, căn bản là sẽ không hôn, nhưng mà lần này tại loại tuyệt cảnh (đường cùng) này lại ôm hắn không buông, hôn cũng không có dừng lại.

Nham Vân hôn tới thậm chí có điểm khắc cốt minh tâm (ghi lòng tạc da.)……

"Đừng". Nam nhân thấp giọng cự tuyệt, bởi vì tay của Nham Vân chậm rãi xâm nhập vào trong y phục của nam nhân, bị bàn tay lạnh như băng của Nham Vân vuốt ve thì thân thể lạnh như băng của nam nhân đang nóng lên.

Tay của Nham Vân từ trong y phục xoa cánh tay bị thương của nam nhân, hình dáng miệng vết thương kia rõ ràng như vậy: "Ngươi bị thương thật nặng". Y khẽ chạm 1 cái, miệng vết thương của nam nhân liền chảy máu.

Nham Vân dùng tay đè chặt miệng vết thương của nam nhân, một cỗ nhiệt lưu rót vào trong cơ thể của nam nhân, nam nhân mơ hồ cảm giác được Nham Vân tựa hồ đang chữa thương cho hắn…….

Rất nhanh miệng vết thương của nam nhân ngừng chảy máu.

Nam nhân đang nói chuyện cùng Nham Vân, thanh âm của hắn thực mỏng manh, Nham Vân tựa hồ ghét bỏ hắn rất ồn, liền cúi đầu lấp kín đôi môi của hắn, đầu lưỡi bị quấn quanh, chỉ có thể hàm hồ bảo Nham Vân buông hắn ra, nhưng đây đều là vọng tưởng mà thôi.

Nham Vân sẽ không buông tha hắn.

Nam nhân cảm giác được cánh tay dần dần khôi phục ấm ấp, thân thể đã tại dưới vuốt ve của Nham Vân trở nên nóng lên, hắn nghiêng đầu, muốn tránh khỏi cái hôn của Nham Vân, đầu lưỡi của Nham Vân lướt qua hai má của hắn, xúc cảm nóng ướt kia làm cho hắn phát ra rên rỉ, hắn khẽ hừ vài tiếng, liền rủ mắt, dùng tư thái trầm mặc che đậy ửng đỏ mơ hồ nổi lên ở đáy mắt kia.

Khí lưu ái muội kia tại giữa 2 người gần trong gang tấc không ngừng quẩn quanh, nhộn nhạo.

Nam nhân trầm mặc sau một lúc lâu mới mở miệng trước: "Ngươi chính là cảm thấy ta ta đối với ngươi không tốt?". Hắn đang hỏi Nham Vân nhưng nhưng không có nghe thấy Nham Vân trả lời hắn.

"……"

” Cho nên ngươi mới đối xử với ta như vậy?”.

Nam nhân chạm tới thân thể lạnh lẻo của Nham Vân, Nham Vân không hề động tựa vào nơi đó, nhắm mắt lại thực im lặng tựa vào nơi đó, nam nhân tưởng rằng Nham Vân đoạn khí (chết), nước mắt cũng lập tức tuôn trào, hắn phải nhìn hài tử hắn tự tay nuôi lớn liền chết ở trước mặt hắn như vậy, nhiều ít sẽ có chút khổ sở, liền giống như khổ sở khi thân nhân ly thế (chết)…….

Nam nhân giơ tay dùng tay áo lau vết máu ở khóe môi của Nham Vân, hắn đang nghẹn ngào chuẩn bị đứng dậy, nói với bọn họ rằng Nham Vân đã chết, có thể không cần lại đánh.

Nhưng mà nam nhân vừa định đứng dậy, thắt lưng liền mạnh trầm xuống, tay cũng bị tóm lấy, theo tới là nụ hôn càng nóng rực, Nham Vân mệt mỏi mở mắt ra liền nhìn đến khuôn mặt đầy nước mắt của nam nhân.

Nham Vân chính là nghĩ muốn nhắm mắt lại nghỉ ngơi trong chốc lát mà thôi, Tích Duyên nam nhân này ngay tại bên tai y ồn ào không ngừng, thật ồn, trong ấn tượng của y thì nam nhân cơ bản không khóc ở trước mặt y.

Thời điểm y “chết” thì nam nhân khóc một lần, lần này y còn chưa có chết mà nam nhân này thế nhưng khóc, hơn nữa nước mắt nóng bỏng của nam nhân rơi ở ngực của Nham Vân, vậy mà lại nóng rực như vậy.

Nham Vân thực chán ghét nam nhân, nhìn đến nam nhân thống khổ như vậy thì y vốn nên thật cao hứng, nhưng y lại một chút cũng không đề dậy nổi tâm tình, hôm nay y phạm sai lầm, thế nhưng mất kiên nhẫn hôn nam nhân ở trước mặt Liễu Phong, y thực để ý suy nghĩ của Liễu Phong, dù sao Liễu Phong là đối tượng mà hắn truy cầu (theo đuổi) nhiều năm, mà nam nhân chẳng qua là 1 sư thúc có thể bồi y ngủ mà thôi.

Y coi thường nam nhân từ tận đáy lòng, bởi vì bộ dáng của nam nhân bề ngoài thoạt nhìn tiên phong đạo cốt, nhưng ở trong mắt Nham Vân thì cực kỳ *** đãng, bởi vì mỗi lần thời điểm y yêu cầu nam nhân bồi y ngủ thì tuy rằng nam nhân mới đầu đều sẽ cự tuyệt, nhưng tới cuối cùng đều sẽ như nhũn ra nhìn y, đó là ánh mắt ướt ướt át át…….

Liền giống như đang yêu cầu muốn càng nhiều càng nhiều, nam nhân càng nhìn y như vậy thì y càng coi thường nam nhân, nam nhân này muốn thay thế Liễu Phong, đời này đều không có khả năng.

Nhưng Nham Vân lại thực mâu thuẫn, không phản cảm thân thể của nam nhân, nhất là môi của nam nhân, hôn tới mềm như vậy, nóng như vậy, hơn nữa lúc nhìn đến nam nhân lộ ra kinh ngạc, thảng thốt, sững sờ, thậm chí vẻ mặt phức tạp thêm vài phần hỗn loạn bất đắc dĩ thì y lại càng ôm chặt nam nhân hơn, xuất phát từ bản năng của thân thể trước cả suy nghĩ mà vuốt ve nam nhân vì y mà khóc.

“Khóc có tác dụng gì, ngươi cho là ngươi khóc là có thể làm ta sống lại?”. Nham Vân vừa hôn môi của nam nhân, răng môi tương giao xen lẫn mùi máu tươi nhàn nhạt, cùng với dính dấp nóng ướt kia, hốc mắt tràn ngập nước mắt của nam nhân bị gắn bó thổi tới lạnh giá.

Nước mắt của nam nhân giống như làm phỏng Nham Vân, y thấp giọng khiển trách nam nhân, nhìn đến nam nhan giơ tay đẩy y thì y chế trụ cổ tay của nam nhân, đôi môi phủ lên môi của nam nhân như cũ.

"Đừng khóc……".

262. Chương 262

Nam nhân nhìn tuyết bay đầy trời, trong lòng cũng cực kỳ tĩnh mịch, có lẽ chết là có thể giải thoát rồi, đối mặt cái chết thì hắn cũng không sợ hãi, hắn không trốn tránh được, trốn không thoát số mệnh, cùng tội lỗi mà hắn phải đảm trách

"Dù sao ở trong mắt ngươi, ta làm cái gì đều là sai, ta làm cái gì đều không thể hợp tâm ý của ngươi". Nam nhân vô lực chớp mắt, che đậy tang thương tràn đầy trong đôi mắt kia.

Lúc này 2 người bị rung chuyển kịch liệt trên vách núi khiến cho lung lay trước sau, linh lực kia đang không ngừng đan xen nhanh chóng bùng nổ.

Mấy người giao chiến đều bị thương, vì bảo vệ nguyên khí, đều ngồi dưới đất ngưng khí.

Linh lực này phóng thích kéo theo trùng kích khiến cho vách núi chấn động, 1 bộ phận huyền nhai nghiêng xuống, đá núi lăn xuống làm cho Nham Vân cũng cảm giác được bất thường.

Ánh mắt Nham Vân ngưng đọng, cảm giác được mặt đất dưới thân lung lay, lúc này y liền buông lỏng môi của nam nhân ra, nam nhân thở hổn hển, y để nam nhân ôm cổ của y, nam nhân cũng cảm giác được thân thể của hai người bọn họ đang trượt xuống, vách núi của đỉnh núi kia hoàn toàn nghiêng.

Nam nhân hết sức tận lực giơ tay túm Nham Vân.

Nham Vân thuận tay nhặt Hỏa Nhận bên cạnh lên, Hỏa Nhận kia kéo ra dấu vết thật dài trên vách đá, y vốn khí lực cũng rất suy yếu, còn muốn chống đỡ sức nặng của hai người liền càng thêm gian nan.

Năm người ngồi ở trên vách núi ngưng khí chữa thương, cũng không có thể phân tâm, linh khí bao phủ bọn họ, Liễu Phong bị trọng thương dưới liên kích của Mạt Đồng cùng Phật Hàng, khi nghe thấy tiếng hô suy yếu của Nham Vân thì Liễu Phong lập tức mở mắt ra, bất chấp thương trên người, đi tới vách đá.

"Nham Vân cố chịu đựng a, ta đi tìm dây mây". Liễu Phong lau máu bên miệng, nhanh chóng lắc mình đi bìa rừng Khô Mộc, bởi vì nơi này rất cao, không thể dùng linh lực thi cứu.

Mạt Đồng cùng Phật Hàng chạy chạy lại đây, hai người muốn dùng linh lực thi cứu, nhưng mà mới vừa

phát lực liền bị 1 loại lôi kích (sấm sét) đánh trả lại.

"Tích thúc, ngươi cố chịu đựng a, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp cứu ngươi". Mặc mâu kia của Mạt Đồng chứa đầy lo lắng, muốn y nhìn nam nhân ôm ôm ấp ấp cùng Nham Vân thì y rất khó chịu.

Cửu Hoàng cùng Xích Luyện cúi người xuống, hai người vươn tay kéo y phục của nam nhân, còn thiếu chút nữa, thiếu chút nữa thì Cửu Hoàng mới có thể tóm lấy y phục thật dày trên vai của nam nhân, Hỏa Nhận của Nham Vân liền trượt xuống thêm 1 chút nữa.

Cả người Cửu Hoàng ghé vào ở mép huyền nhai, Xích Luyện túm lấy Cửu Hoàng, để Cửu Hoàng thả người xuống kéo nam nhân.

"Nắm lấy tay ta". Cửu Hoàng quát lên với nam nhân.

"Tay của ta không động đậy được, bị thương rồi". Nam nhân lắc đầu, cảm thấy như vậy rất nguy hiểm, "Các ngươi nhanh đi đi, tảng đá này chống đỡ không được bao lâu, rất nhanh sẽ sụp đổ, các ngươi cẩn thận".

Quang mang trên Hỏa Nhận của Nham Vân đã sớm biến mất, y nhíu mày, y thụ thương chịu đựng đau đớn, nhìn đến một đống người đứng ở mép huyền nhai náo nhiệt nhìn y thì y rất khó chịu.

Tay phải Nham Vân cầm Hỏa Nhận, tay trái ôm thân thể vô lực của nam nhân, nam nhân cũng chỉ có thể dùng 1 tay ôm lấy lưng của Nham Vân, hai người treo lơ lửng ở mép huyền nhai.

Dưới chân là vực sâu sâu không thấy đáy.

"Ngươi ôm chặt, đừng làm cho Tích Duyên té xuống". Phật Hàng đứng ở vách đá vừa nghĩ biện pháp vừa cúi đầu nhìn nam nhân.

Tay phải của Nham Vân buông lỏng một chút, cả thân thể nam nhân trượt xuống, y tựa hồ đang bất mãn khi Phật Hàng ra lệnh với y.

"Đừng buông tay". Xích Luyện nhìn về phía Nham Vân.

Nham Vân chậm rãi ôm chặt nam nhân.

Đầu của nam nhân dán tại trên mặt của Nham Vân, y cảm giác được mặt của nam nhân rất nóng, y nghiêng đầu nhìn về phía vẻ mặt suy yếu của nam nhân, phát hiện nam nhân cũng đang vô lực nhìn y……

Trong mắt ẩn ẩn lập lòe lệ quang (nước mắt), đó là thất vọng, là tuyệt vọng, ánh mắt của nam nhân làm cho Nham Vân có chút thụ thương, không biết vì sao y không thích nam nhân nhìn y như vậy.

"Không được nhìn ta như vậy". Nham Vân buột miệng nói ra theo bản năng, y cảm thấy nam nhân giống như đang coi thường y, giống như nản lòng thoái chí với y, y không thích.

Nam nhân nghe được thanh âm lãnh đạm của Nham Vân thổi qua bên tai, hắn ngẩng đầu nhìn về phía tảng đá lung lay sắp đổ, nửa thân mình của Cửu Hoàng đều treo ở mép huyền nhai, giơ tay cố hết sức muốn túm lấy hắn.

Áp khí của mép huyền nhai rất dày và nặng, đừng nói là nam nhân không hề có linh lực cùng Nham Vân bị trọng thương, liền ngay cả Cửu Hoàng đều cảm thấy áp lực gấp bội, Cửu Hoàng quay đầu lớn tiếng nhắc nhở Xích Luyện: "Lại thả xuống 1 chút, còn kém một chút liền túm được hắn".

Xích Luyện bảo Mạt Đồng cùng Phật Hàng lại đây giữ chặt Cửu Hoàng, y một người không giữ được, bởi vì dưới huyền nhai giống như có cổ lực hút, muốn hút người ta vào vực sâu không đáy kia.

Ba người hợp lực kéo Cửu Hoàng, thả Cửu Hoàng xuống dưới, Nham Vân lạnh lùng nhìn bọn họ thi cứu, Nham Vân biết nhóm người này chỉ muốn cứu nam nhân, nhìn đến Cửu Hoàng càng ngày càng gần thì Nham Vân càng lúc càng bất an.

"Ngươi tới gần một chút nữa thì ta liền trực tiếp ném hắn xuống". Nham Vân cảm thấy chính mình sắp điên rồi, cười lạnh bên miệng y càng lúc càng thị huyết, cùng lắm thì cùng chết, ai sợ ai a…….

"Ngươi thật sự không cứu được nữa rồi, ngươi kẻ điên này". Cửu Hoàng cũng không quản uy hiếp của Nham Vân, y thực lo lắng an nguy của nam nhân, trong mắt y Nham Vân xem ra đã sớm mất đi lý trí.

Nam nhân thực thương tâm.

Hắn sao lại dạy dỗ ra người bất kính, bất trung, bất hiếu như thế, nam nhân cảm thấy bản lĩnh lớn nhất của Nham Vân chính là làm cho người ta sống không bằng chết, khi đối mặt Nham Vân thì hắn thậm chí không muốn nói chuyện, bởi vì hắn nói cái gì thì Nham Vân đều sẽ phản đối, hắn làm cái gì thì Nham Vân đều sẽ phủ định, hắn cảm giác được chính mình ở trong mắt Nham Vân là 1 tồn tại sai lầm.

Nam nhân nhìn thấy Cửu Hoàng đưa tay lại đây thì hắn dùng hết toàn lực giơ tay lên, lần này Cửu Hoàng túm được tay hắn, người bên trên bắt đầu dùng sức kéo bọn họ lên…….

Nham Vân lại gắt gao ôm chặt nam nhân không buông tay.

"Ngươi buông tay". Nam nhân cực kỳ bi thương nhìn chằm chằm vẻ mặt tức giận của Nham Vân, nếu Nham Vân không buông tay, nếu vách núi sụp đổ thì mọi người cũng chỉ liền mất mạng cùng nhau.

Nham Vân áp sát bên tai của nam nhân, dùng thanh âm chỉ có hai người có thể nghe được, rõ ràng tỏ rõ thái độ: "Chết cũng không buông". Y biết hiện nay đám người bên trên đều bị y chọc giận. Nếu y đi lên cũng không sống được, nhưng nhìn tới biểu tình bị trọng thương của mấy người kia thì so với chính y tự

mình động thủ tát bọn họ mấy bàn tay còn sảng khoái hơn mấy trăm lần.

Nam nhân á khẩu. Hắn cầm lấy tay của Cửu Hoàng, căn bản là không có khí lực, Cửu Hoàng dùng sức túm hắn, ngón tay đều trở nên trắng bệch, vẫn không kéo lên được, có cổ lực hút đang kéo trọng tâm của mọi người xuống.

"Đừng buông tay, đừng nghe Nham Vân nói hưu nói vượn, chúng ta sẽ kéo ngươi lên, y sớm hay muộn sẽ bị báo ứng". Cửu Hoàng vừa an ủi nam nhân vừa dùng sức. Mới vừa kéo lên được một chút, lại bị Nham Vân kéo xuống.

"Hắn nói, hắn muốn bồi ta cùng nhau nhảy xuống". Nham Vân ôm nam nhân sắp bị y làm tức chết la lên, y đang vùng vẫy giãy chết, nhưng thấy trên mặt Cửu Hoàng biến sắc thì y ngược lại cười nhạo Cửu Hoàng, "Ngươi cùng tà ma ngoại đạo cùng nhau đối phó ta, ngươi mà cũng xem là chính đạo?'. Y trào phúng Cửu Hoàng đạo đức giả.

"Đối phó ngươi thì không cần dùng thủ đoạn chính đáng". Cửu Hoàng ngăn thân thể của nam nhân lại, đụng tới thân thể thực lạnh của nam nhân, y giơ tay muốn gỡ bàn tay của Nham Vân đặt ở bên hông nam nhân ra.

Ánh mắt Nham Vân tối sầm lại, lập tức dùng sức rút Hỏa Nhận trên vách đá ra, sức nặng của cả người y đều chuyển dời đến trên người của nam nhân, cả người Cửu Hoàng cũng trầm xuống theo…….

Tim nam nhân đều sắp vọt ra ngoài.

"Ta coi ngươi cứu như thế nào". Nham Vân dán ở trên lưng của nam nhân, y ôn nam nhân vào trong ngực, hai tay gắt gao ôm bên hông của nam nhân, Hỏa Nhận mất đi hào quang kia đặt ở trước ngực của nam nhân, mũi đao bất thên bất ỷ (để ở giữa) cổ họng của nam nhân, Cửu Hoàng không dám động.

Đám người bên trên gấp tới độ muốn một chưởng đánh chết Nham Vân.

"Vì sao không kéo?". Nham Vân ngước mắt nhìn về phía Cửu Hoàng, tươi cười suy yếu bên môi của y lộ ra ác ý, "Thuận đường ngay cả ta cũng cùng nhau kéo lên đi, không kéo lên liền cùng chết, nhưng mà ngươi cần phải cẩn thận, Hỏa Nhận của ta chính là tùy thời sẽ làm bị thương tới yết hầu của Tích thúc ngươi". Y cười tới ghê tởm ở bên tai nam nhân, y tính toán từng chút từng chút diệt sạch nhuệ khí của Cửu Hoàng.

Y chưởng môn Nham môn này cũng không phải làm suông, dễ dàng để Cửu Hoàng kéo nam nhân lên như vậy thì y sẽ không gọi là Nham Vân.

Mà lúc này cả người của nam nhân đều sắp vô lực hư thoát, tay hắn bị Cửu Hoàng nắm, hắn chỉ nghe tới tiếng cười của Nham Vân, cùng cổ nhiệt khí lờ mờ khi Nham Vân ghé vào lỗ tai hắn nói chuyện, dần dần đã ươn ướt hai má lạnh lẻo …….

Tình huống nguy cấp là lúc Liễu Phong đã trở lại.

Một dây mây thật dài thả xuống bên người Nham Vân: "Nham Vân, mau tóm lấy dây mây, không còn thời gian rồi, động tác mau chút". Bởi vì mỏm núi muốn sụp, mỏm núi phát ra tiếng vang nứt đổ.

Cửu Hoàng đang dùng sức kéo 2 người lên trên, thân thể của hai người chậm rãi đi lên trên, ngay khi Nham Vân đang chuẩn bị giơ tay muốn giữ chặt dây mây thì y nghe được tiếng sụp đổ dữ dội…….

Nham Vân nhìn tới khối đá dưới chân Liễu Phong sắp sụp xuống, còn tiếp tục như vậy thì tất cả mọi người sẽ ngã xuống, hơn nữa chính y cũng sắp vô lực rồi, đúng lúc này y làm quyết định ——

Nham Vân đột nhiên giơ tay túm lấy bàn tay đang nắm lấy nam nhân của Cửu Hoàng, y dùng lực gỡ tay của Cửu Hoàng ra: "Các ngươi nghĩ muốn cứu hắn, đời này cũng không có thể, nếu ta chết thì cũng muốn kéo theo hắn, mặc cho các ngươi thành Thần thành Phật, đời này cũng đều không thắng được ta…….".

Ngay tại một giây ngắn ngủi kia, nam nhân nghe được thanh âm cõi lòng của chính mình tan nát, hắn bất lực nghẹn ngào, hoàn toàn mất đi tiếng nói, hắn chưa từng có chật vật quá như vậy, loại tra tấn này làm cho tình tự của hắn sụp đổ.

"Đừng!

"Đừng ——"

"Tích thúc, đừng…….". Tiếng la tầng tầng lớp lớp truyền tới từ phía trên, nam nhân sớm phân không rõ lắm là thanh âm của ai với ai, hắn nhìn đến vẻ mặt khiếp sợ của Mạt Đồng, cùng vẻ mặt vô lực của Phật Hàng, cùng với bộ dáng tuyệt vọng của Cửu Hoàng, rõ ràng nhất là đôi mắt tiếc nuối sâu sắc của Xích Luyện……

Hiện tại Xích Luyện sẽ không lại có vướng bận, thế gian này cũng không gì để y lưu luyến nữa, nam nhân vừa chết y liền chân chính chấm dứt phàm trần, theo nam nhân rơi xuống.

Thiên môn cũng lập tức mở ra.

Một chùm thiên quang rơi vào trên người Xích Luyện, thân thể y cũng lập tức như bốc hơi biến mất ở mép vách núi, linh quang màu đỏ lấp lấp lóe lóe như huỳnh quanh theo gió tuyết bay về phía chân trời……

Rất rõ ràng.

Hết thảy đều rất rõ ràng.

Thân thể của 2 người hoàn toàn mất trọng lượng, cấp tốc rơi xuống.

"Ngươi luôn nói ta làm hại ngươi, oán khí của ngươi cũng nên chấm dứt, ngươi chết cũng nên nhắm mắt". Nam nhân vô lực nghiêng đầu nghiêng đầu, muốn nhìn Nham Vân đang gắt gao ôm hắn, nước mắt của hắn mơ hồ tầm mắt, căn bản là không nhìn rõ lắm vẻ mặt lúc này của Nham Vân.

Áp khí cường đại kia khiến cho nam nhân không thể hô hấp, hắn mệt mỏi quá, hắn biết lần này chính mình xong đời rồi, theo hai người rơi xuống thì hết thảy ân oán giống như đều tan thành mây khói.

Nham Vân nhắm mắt, cái cằm tinh xảo của y để ở đầu vai của nam nhân, cũng vẻ mặt suy yếu ôm nam nhân, Hỏa Nhận trong tay y lập tức rớt xuống, rơi vào đáy cốc sâu không thấy đáy kia, thanh âm lợi khí cắt qua gió, cùng thanh âm gió điên cuồng gào thét thổi tung vạt áo hai người, đều là rõ ràng như vậy, gió gào thét bên tai giống như tiếng quỷ khóc.

Tại trong trong tiếng gió cuồng thét như quỷ khóc thì nam nhân mơ hồ nghe được bên tai truyền tới 1 tiếng nói nhỏ suy yếu tới cơ hồ nghe không thấy: "Sư thúc, ta chờ ngươi trên đường hoàng tuyền……".

Thanh âm mơ hồ kia theo gió lướt qua……

Tất cả ân oán tình cừu đều theo bọn họ cùng nhau rơi xuống vực sâu…….

Sau trận chiến ở Đoạn Hồn nhai thì Phật Hàng phái người đi xuống tìm di thể của hai người, đáng tiếc đáy cốc kia quá sâu, hoàn toàn không thể đi xuống, hơn nữa phía dưới có chướng khí, cho dù ngã xuống ngã không chết thì cũng bị độc chết.

Sau khi tìm kiếm 1 tháng, hoàn toàn tìm không thấy.

Phật Hàng cũng nản lòng thoái chí từ bỏ, đã không có nam nhân thì y cùng với Mạt Đồng cũng không có cùng xuất hiện, Tà Hoàng song sinh sớm không có ý nghĩa.

Nham Vân chết rồi, Phật Hàng cũng coi như báo thù vì Thanh Phong cốc, Tà Đế cung 1 phân thành 2, y dẫn theo một đám đệ tử trở về Thanh Phong cốc, hơn nữa quảng chiêu môn nhân (thu nhận nhiều đệ tử), trọng chấn Thanh Phong cốc.

Mà Mạt Đồng lại ở lại Hoành Đỉnh, đổi Tà Đế cung thành Thiên Đồng môn, ngụ ý đồng thọ cùng thiên, chính là khi đêm khuya nằm mộng, y thường xuyên nhớ tới nam nhân kêu Tích Duyên kia, tươi cười ôn hòa kia…….

Xích Luyện phi thăng thành công, không ai biết y có gặp được Thanh Thiên Tôn hay không, không ai biết y có tìm được phần tình ái bỏ mất ngàn năm kia không, chính là nhân gian hắn mưa dầm kéo dài, dài dằng dặc không dứt…….

Cửu Hoàng lại là ở lại Trương gia quản lý sinh ý (buôn bán, làm ăn) thay nam nhân, thỉnh thoảng trở về phương Bắc xem xét, quản lý sinh ý của nam nhân tới thỏa thỏa đáng đáng, y tin tưởng một ngày nào đó nam nhân sẽ trở về.

Mà Liễu Phong đón thê tử của chính mình trở về Bạch Vân Quan, cũng một phong hưu thư (thư bỏ vợ) hưu (bỏ) nữ tử xinh đẹp kia, cũng sai người đưa nàng về phương Bắc, ở Bạch Vân Quan tổ chức tang lễ cho Nham Vân, còn đặt linh vị của Nham Vân cùng linh vị liệt tổ liệt tông của Thanh Sơn, mà vị trí kia vốn nên đặt linh vị của Tích Duyên, đáng tiếc Liễu Phong cố ý muốn an trí linh vị của Liễu Phong, trên dưới Thanh Sơn cũng không có người dám phản bác.

Cả đời này y đều đang bắt chước Tích Duyên, Liễu Phong hy vọng Nham Van có thể truy đuổi y, nhìn y, nhưng mà Nham Vân ngoài miệng nói thích y, sau lưng lại lên giường cùng sư thúc y, khiến cho cả môn phái đều biết.

Liễu Phong thanh lãnh cùng ngạo mạn, không cho phép y tiếp nhận Nham Vân như vậy.

Y trục xuất Nham Vân.

Mà Nham Vân vì chứng minh tình yêu với y, mà làm cho chính mình càng thêm cường đại, khi đó Liễu Phong đích thật là thật cao hứng, nhưng mà cố tình sư thúc y lại xuất hiện.

Nham Vân vốn nên là nhìn chính y, vì sao mỗi lần sư thúc y xuất hiện, cái nam nhân kia có thể rất dễ dàng kích thích tình tự của Nham Vân, y thực ghen tị, y biết Nham Vân thích y.

Chính là y không buông bỏ thân phận của chính mình được, thời điểm khi y muốn xoay người túm lấy Nham vân, lại phát hiện tựa hồ muộn rồi, Nham Vân vì bảo hộ y, không để y rơi xuống vách núi, kéo theo Tích Duyên cùng nhau rơi xuống.

Thời điểm y nhìn tới Nham Vân hôn sư thúc thì y thật sự ghen tị tới sắp phát cuồng……

Y thành thân cùng với Hồ Lục Nương cũng là vì chứng minh cho Liễu Tích Vân xem, cho dù y thú thân (kết hôn), Nham Vân vẫn sẽ khăng khăng một mực yêu y.

Sự thật thì y làm được.

Nhưng mà hết thảy những thứ này lại trở nên không có ý nghĩa, y thực chán ghét Tích Duyên, nếu trên đời không có nam nhân Tích Duyên này thì thật là tốt, y thậm chí hy vọng người bồi Nham Vân chết đi là chính mình, y dùng thanh lãnh cùng lãnh đạm che dấu đố kỵ không thể dừng lại.

Từ nhỏ y liền thích Nham Vân, nhưng biết nếu không phải bởi vì một câu của Nham Vân thì sư thúc y sẽ không truyền chức vị chưởng môn cho y, mỗi lần y nhìn thấy Liễu Tích Vân liền cảm thấy chán ghét, nhìn thấy Liễu Tích Vân cười với Nham Vân thì y cũng thực phản cảm.

Nhưng cố tình Nham Vân tận lực theo đuổi y, đối mặt theo đuổi của Nham Vân thì y vốn là thật cao hứng, nhưng Nham Vân lại một bên dây dưa không rõ cùng Liễu Tích Vân, ở trong mắt y thì diện mạo của chính mình không biết hơn biết bao nhiêu lần so với Liễu Tích Vân, y chính là cực kỳ tức giận, vì sao Liễu Tích Vân có thể "thân mật" như vậy cùng Nham Vân, chẳng lẽ liền bởi vì quan hệ thân thể kia?

Kỳ thật nếu Nham Vân muốn thì y cũng có thể, y cũng thực hy vọng Nham Vân có thể ôm y, đáng tiếc Nham Vân một lần đều không có.

Y nhớ rõ 1 ngày kia, thời điểm y đi tìm Liễu Tích Vân yêu cầu muốn học tân chiêu thức, Nham Vân mà y mong nhớ ngày đêm thế nhưng ở chỗ của Liễu Tích Vân, y thực kinh ngạc, bởi vì nhìn tới trường hợp *** mĩ kia, làm cho y cả đời khó quên.

Tuy rằng cái thời điểm kia ánh nến trong phòng thực u ám, lại đủ để cho Liễu Phong thấy rõ ràng, khi đó cả người Liễu Tích Vân trần trụi cưỡi ngồi ở trên người Nham Vân y phục lộn xộn, hai tay vòng quanh cổ của Nham Vân, mà hai tay của Nham Vân vòng qua dưới chân của Liễu Tích Vân, sau đó hai tay chế trụ sau thắt lưng của Liễu Tích Vân, hơn nữa để hai chân của Liễu Tích Vân gác cánh tay của Nham Vân.

Y nhìn thấy Nham Vân một bên một bên dùng sức đĩnh động phần eo, vùi dục vọng vào thật sâu trong cơ thể của Liễu Tích Vân, một bên dùng ánh mắt chậm rãi từ cổ của Liễu Tích Vân trượt xuống, cho tới địa phương thân mật tương liên của hai người……

Mồ hôi trên lông mi của Nham Vân cùng sương mù mê ly trong mắt kia đều chấn động thật sâu tâm của Liễu Phong……

Giao triền ái muội lại *** mĩ của 2 người chấn động Liễu Phong thật sâu, bởi vì hai người kia rất tập trung nên căn bản phát hiện y ở ngoài cửa.

Y nhớ rõ rành rành đối thoại của bọn họ…….

"Ngươi lên chậm một chút".

"Mau dùng địa phương nóng ướt kia của ngươi kẹp chặt ta".

"Đừng……". Thời điểm kia chân của Liễu Tích Vân bị tách ra càng rộng…….

"Đừng cái gì, ngươi rõ ràng rất muốn……". Nham Vân tựa hồ lại đút thêm 2 ngón tay vào, 2 ngón tay kích thích khiến cho nam nhân đang ngồi ở trên người Nham Vân, đang run rẩy……

Liễu Tích Vân bảo Nham Vân làm nhẹ 1 chút, nhưng mà động tác của Nham Vân lại càng mãnh liệt.

Liễu Tích Vân nhíu mày, đáy mắt xao động bất an, nhưng miệng cũng chỉ không ngừng rên rỉ, thanh âm

trầm thấp ái muội kia quấn quanh Liễu Phong…….

Liễu Phong đố kỵ Liễu Tích Vân có thể thân cận Nham Vân như vậy.

Nhưng cái thời điểm này, Nham Vân lại ngẩng đầu, nhắm mắt hô: "Liễu Phong, thật là chặt". Trong lòng Liễu Phong buồn vui lẫn lộn, đồng thời Liễu Phong càng thêm chán ghét Liễu Tích Vân.

Nhìn đến Liễu Tích Vân bị thương thì Liễu Phong lại thực cao hứng.

Liễu Phong đứng ở trên đại điện vắng vẻ, ra sức tố cáo Tích Duyên đối với linh vị liệt tổ của Thanh Sơn, y muốn nam nhân chết rồi cũng không có mặt mũi đi gặp sư tổ.

***

Thu tới xuân đi, bốn mùa thay đổi.

Đảo mắt lại là đầu xuân của một năm, trên trấn nhỏ phồn hoa của phương Bắc, ngựa xe như nước, hiệu buôn tụ tập.

Ở trước miếu Thành Hoàng cũ kỹ, mỗi ngày đều có một đôi huynh đệ (anh em)tới bày quán bán kiếm gỗ, thỉnh thoảng còn thay người vẽ bùa phòng thân.

Thời điểm đôi huynh đệ này mới tới trấn nhỏ thì 2 huynh đệ đều bị thương rất nặng, lại không có tiền trị liệu, vẫn là người của trấn trên gom tiền chữa trị cho bọn họ.

Hai huynh đệ này nói ra thì rất kỳ quái, bộ dạng ca ca (anh trai) bình bình thường thường, đệ đệ (em trai) lớn lên lại tuấn tú, một chút cũng không giống 2 hai huynh đệ.

Người trong trấn đều gọi ca ca của nhà này là a Thúc, gọi đệ đệ là Nhị Cẩu.

Nghe nói tên "Nhị Cẩu" này là ca y đặt cho y.

Ca ca nhà 2 huynh đệ này đối người khác ôn hòa, nhưng bình thường đối đệ đệ nhà mình không tính là tốt, cũng coi như không tệ lắm, nhưng thường xuyên trách cứ đệ đệ, mà tuy rằng đệ đệ này lớn lên anh tuấn, nhưng lại là cái ngốc tử(kẻ ngu si, kẻ đần).

Ngốc tử này mặc dù ngốc nhưng được các cô nương của trên trấn hoan nghênh…….

Lảm nhảm: Edit chương này mà tui chỉ mún băm vằm thèng Nham hiểm với thằng Liễu Phong kia ra cho

vịt ăn luôn

Tích thúc ui, thúc phải mạnh mẽ lên đi chứ, quánh 2 đứa nó, hành 2 đứa nó tơi bời đi.

Có bợn nào đoán được cặp anh em ở cuối chương là ai hông nè???

263. Chương 263

Hai huynh đệ này ở trấn trên đã tròn 1 năm, rất quen thuộc cùng người bán đồ ăn của trấn trên, bọn họ ở tại trong nhà gỗ ngoài thành, nơi đó thực yên tĩnh, mà mỗi ngày bọn họ đều phải đi tới chợ bày quán, bán kiếm gỗ dùng trừ tà.

Ngày hôm đó, mặt trời mới vừa xuống núi, Tích Duyên bắt đầu thu sạp, hôm nay kiếm gỗ đều bán hết, may mà Nham Vân nghịch con kiến ngay tại đây, các cô nương này mỗi người mua 1 cái liền bán hết.

Tích Duyên thu dọn xong, nhìn thoáng qua Nham Vân ngồi xổm trên mặt đất nghịch con kiến, hắn duỗi chân đá Nham Vân 1 cái: "Nhị Cẩu tử, chúng ta về nhà". Nham Vân mặc bố y (áo vải), mất đi phù hoa (hào nhoáng), thêm vài phần thanh liêm.

Nham Vân còn ngồi xổm tại đó đếm con kiến trên bậc thang, nam nhân đi qua kéo y đứng lên, phủi phủi tay cho y, lúc này y mới nguyện ý đi theo nam nhân về nhà.

"A thúc thật là hung (hung dữ)".

Nham Vân đi theo phía sau nam nhân, mới vừa về tới cửa nhà liền nhìn thấy có hai vị tìm tới cửa, bà mối tìm Nham Vân làm mối, đang ở chỗ đó cào cấu nhau, túm nhau đánh nhau……

Nhìn tới hai cái bà mối đánh nhau thì Nham Vân ở bên cạnh vui tươi hớn hở che miệng, nam nhân quay đầu trừng mắt liếc y 1 cái, y lập tức cũng không dám cười nữa, nếu a Thúc tức giận liền nguy rồi……

Loại trường hợp này 2 người vốn luôn luôn gặp một hồi, nam nhân cũng đã sớm kiến quái bất quái (ko kinh sợ khi thấy chuyện quái dị), hắn mở cửa để Nham Vân ngoan ngoãn đi vào nhà, hắn đóng cửa lại nhốt hai cái bà mối tại bên ngoài, các nàng thích đánh như thế nào liền đánh như thế đó, dù sao chưa tới 2 ngày nữa lại sẽ tới, mới đầu hắn khuyên can mãi, nói Nhị Cẩu nhà hắn là cái ngốc tử, không thú thê (cưới vợ) được, nhưng những người này này chết cũng không bỏ qua, muốn làm tới cuối cùng, hắn đành phải nhốt những người này tại ngoài cửa.

Nam nhân cảm thấy mạng chính mình rất lớn, lúc trước thời điểm hắn cùng Nham Vân rơi xuống vực sâu, hắn cho rằng chính mình chết chắc rồi, không ngờ mạng lớn không chết được, lọt vào trong hồ sâu lớn, thời điểm hắn tỉnh lại bị trôi tới bờ hồ, Nham Vân vẫn gắt gao ôm hắn, hắn dùng hết các loại biện pháp cũng

không gỡ tay của Nham Vân ra được, hắn đành phải kéo Nham Vân theo đi tìm đường, có lẽ chính là cái thời điểm kia Nham Vân đụng tới đụng lui bị thương đầu, hắn thật vất vả tìm được đường ra rồi được cứu giúp.

Nam nhân cho rằng Nham Vân chết rồi, nhưng mà thời điểm khi hắn tỉnh lại thì Nham Vân ngồi ở bên cạnh hắn, còn ngu ngu ngốc ngốc gọi hắn ca (anh), hắn cảm thấy đầu óc của Nham Vân có vấn đề, nghĩ muốn bỏ cũng không bỏ Nham Vân lại được, hắn mang theo Nham Vân căn bản là không quay về Biên thành được, vì thế hắn một đường đi hướng Bắc, khiến cho vết thương cũ của hai người tái phát, ngất xỉu ở cửa thành.

Nam nhân thật sự là dùng hết các loại phương pháp đều không vứt bỏ Nham Vân được, Nham Vân luôn đi theo hắn, cuối cùng tới phương Bắc thì hắn đuổi Nham Vân cũng không đi, lấy gậy đánh cũng không đi, tạt nước bẩn Nham Vân cũng không đi……

Nam nhân thực đau đầu.

Cuối cùng cũng chỉ có thể làm ca ca của Nham Vân, mỗi ngày mang theo một cái ngốc tử bán kiếm gỗ kiếm ăn ở cửa thành.

Bởi vì Nham Vân không biết tên của chính mình, nam nhân đặt cho y cái tên là Nhị Cẩu tử, mọi người ở trấn trên gọi Nham Vân là Nhị Cẩu, hoặc là Nhị Cẩu tử, hắn chỉ cho Nham Vân gọi hắn là a Thúc, không cho phép Nham Vân gọi hắn là ca ca.

Hắn vốn không phải là ca ca của Nham Vân, nhưng ngàn vạn lần đừng lầm lẫn bối phận (vai vế), nam nhân là sư thúc của Nham Vân, không phải ca ca của Nham Vân, cho nên hắn không cho phép Nham Vân gọi hắn là ca ca, chỉ cho phép Nham Vân gọi hắn là a Thúc.

Nam nhân từng thử qua, bỏ Nham Vân lại trên đường, sau đó hắn 1 mình chạy trốn, chính là vô luận như thế nào cũng không thành công, Nham Vân cuối cùng đều sẽ đuổi theo hắn, không thì liền khóc lóc ôm chân hắn ở trên đường.

Thậm chí còn nói nam nhân ghét bỏ y là cái ngốc tử, liền không cần y, mỗi lần đều khiến cho 1 đám người chỉ trích nam nhân, bởi vì Nham Vân lớn lên anh tuấn, vừa khóc liền không biết bao nhiêu cô nương nghĩ muốn tiến lên đỡ y, không biết làm nát bao nhiêu tâm của người ta.

Một lần gay go nhất thế nhưng có người ném đồ ăn vào người nam nhân, chỉ vào mũi hắn mắng hắn làm ca ca kiểu gì vậy, còn dạy dỗ hắn không thể ghét bỏ ngốc tử đệ đệ.

Nam nhân thực bất đắc dĩ.

Sau nhiều lần thử nghiệm, thủy chung đều không có hiệu quả, nam nhân cũng chỉ đành mang theo Nham Vân, sau khi bọn họ tới trấn nhỏ ở phương Bắc, hắn cho rằng sau khi chính mình ngất xỉu tỉnh lại sẽ không lại nhìn đến Nham Vân nữa.

Không nghĩ tới thời điểm hắn tỉnh lại thì Nham Vân ngồi ở bên giường hắn, mở to mắt chăm chú nhìn tới nhìn lui, một bộ ánh mắt của ngốc tử, trái lại Nham Vân còn cười nhạo nam nhân là ngốc tử.

Nam nhân đành phải mang theo Nham Vân, nhưng mang theo Nham Vân rất bất tiện, làm cho hắn có nhà mà không về được, hắn cũng chỉ có thể đặt chân tại trấn nhỏ phương Bắc này, nhưng vừa ở lại chính là đã hơn một năm.

Nhưng mà sau khi Nham Vân té bị thương đầu thì mọi thứ đều nghe theo hắn, điểm ấy đúng là làm cho nam nhân thực vừa lòng, mới đầu hắn nhốt Nham Vân ở trong phòng, không cho Nham Vân đi ra ngoài, bởi vì Nham Vân vừa lên phố, liền có một ít cô nương đi theo hắn hỏi Đông hỏi Tây, hắn cảm thấy thực phiền, có một lần hắn bỏ Nham Vân lại nơi đó, sau đó Nham Vân tự mình tìm đường trở về, còn thương tâm ngồi ở bên giường khóc cả 1 buổi tối, làm cho hắn không thể ngủ được.

Kết quả ngày hôm sau, Nham Vân lại chủ động tới giải thích với nam nhân, nói lần sau sẽ không dừng lại ở trên đường, hắn dẫn Nham Vân lên phố, Nham Vân sẽ ngoan ngoãn về nhà cùng hắn…….

Nam nhân không có biện pháp. Hắn rất muốn mắng Nham Vân, vì Nham Vân mà hắn hai bàn tay trắng, nhưng mỗi lần thời điểm hắn cầm chổi lông gà nghĩ muốn đánh Nham Vân thì Nham Vân sẽ ánh mắt long lanh nhìn hắn.

Trước kia nam nhân chưa bao giờ đánh Nham Vân, hắn sợ lần này lại không dạy dỗ tốt Nham Vân, nhưng mỗi lần nghe Nham Vân gọi hắn “a Thúc” thì hắn không xuống tay được, nghĩ lại thì hắn một người bình thường, cần gì so đo cùng một cái ngốc tử.

Nham Vân ngốc rồi, thật sự ngốc rồi, điểm ấy nam nhân xác nhận chắc chắn, bởi vì hắntắm rửa ở trước mặt Nham Vân, ngủ, thậm chí là đại tiểu tiện (tè & ị) thì Nham Vân đều một chút cũng không có phản ứng, chính là chỉ ngây ngốc nhìn hắn.

Cũng không nói cái gì.

Cũng không làm cái gì.

Chỉ là nhìn nhìn thôi.

Sau khi Nham Vân ngốc rồi thì Hỏa Nhận của y vẫn là nam nhân giữ thay y, đặt ở dưới tấm ván gỗ dưới giường của hai người, trên cơ bản trong phòng này chỉ có 1 cái giường, cùng 1 cái bàn, còn có rương gỗ đựng y phục, sẽ không có đồ đạc khác, nam nhân cùng y một người một ngày thay phiên ngủ giường, nhưng y có đôi khi sẽ trên giường trên giường không chịu xuống.

Ngốc tử này tuy rằng ngốc, nhưng chơi xấu chính là hạng nhất.

Nam nhân cầm vải lau mồ hôi trên người, hắn lại vắt một phen, đi tới bên người Nham Vân, dùng sức lau

mặt của Nham Vân, Nham Vân ngoan ngoãn đứng để nam nhân lau, mắt lại nhìn hai cái bà mối đánh nhau ở bên ngoài.

"Nhị Cẩu, nhìn cái gì vậy, chuyện lại không liên quan tới ngươi, rửa mặt xong liền ngoan ngoãn đi ngủ đi". Nam nhân nhíu mày, rất bất mãn.

Nham Vân biết a Thúc mất hứng nên y sẽ không nhìn, chỉ là nhìn a Thúc mấy lần, y cảm thấy a Thúc thực chán ghét người tới đề thân (đề nghị kết thông gia), lần trước có mấy tiểu thư nhà giàu tới, còn bị a Thúc mời về, sau đó tiểu thư nhà giàu tìm người tới làm mai, a Thúc liền tức giận.

"Nhưng mà còn chưa ăn cơm". Nham Vân nhỏ giọng nói 1 câu. Y đói bụng rồi, nhưng a Thúc không cho y ăn thì y cũng không ăn, y liền ngoan ngoãn quay về ngủ trên giường.

Nhưng mà mới vừa nằm trên giường thì chổi lông gà liền đánh vào trên người y…….

A Thúc lại đánh y, y cảm thấy a Thúc thật hung, động bất động (hơi 1 tí) dùng chổi lông gà đánh y, nhưng lại thường xuyên nghĩ muốn vứt bỏ y, y thật khổ sở, nhưng y không biết vì sao a Thúc phải đối y như thế.

"Ta không nhìn, vì sao ngươi còn đánh ta". Nham Vân xoa cánh tay bị đánh đau của chính mình, y nhíu mày, miệng bất mãn nói thầm 1 câu, "Bụng ta thật đói, a Thúc".

"Hôm nay ngươi phải ngủ trên mặt đất". Nam nhân đặt chổi lông gà ở đầu giường, hắn không muốn đánh Nham Vân, nhưng mà hắn không biết nên dạy Nham Vân như thế nào, hắn xuống tay rất nhẹ, chính là đánh 2 cái có lệ mà thôi, may mắn Nham Vân cũng thành thành thật thật, ngoan ngoãn dễ bảo.

Nham Vân lại nói: "Chưa ăn cơm". Y vừa nói vừa ôm chăn, chầm chậm cọ chăn đệm trở về nằm dưới đất.

Nam nhân nhìn Nham Vân, thanh âm nhẹ lại: "Ngươi muốn ăn cái gì, ta đi ra ngoài mua cho ngươi". Hắn cúi người, nhìn đến Nham Vân mất hứng, hắn lại giống như dỗ tiểu hài tử (con nít) thay Nham Vân xoa xoa cánh tay bị đánh đau.

Nham Vân ngước mắt nhìn nam nhân, không dám nói.

Mỗi lần Nham Vân lộ ra loại vẻ mặt này, chính là muốn ăn món mặn, nam nhân đương nhiên hiểu được, hắn cũng hiểu được vì sao Nham Vân không dám nói, bởi vì bọn họ thực nghèo, không có tiền mua thịt.

Nam nhân bảo Nham Vân ở trong phòng đợi đừng đi ra ngoài, hắn đi ra ngoài đuổi hai cái bà mối chí cha chít chít đi, mua một con gà nướng trở về cho Nham Vân ăn, thời điểm hắn ở phòng bếp chặt gà, Nham Vân liền đứng ở phía sau hắn, miệng vẫn lầm bầm nhìn hắn, hắn không có bảo Nham Vân cút đi, bởi vì Nham Vân đã thực ngoan, thực nghe lời.

"Ngươi đứng xa một chút, đừng để mỡ bắn tới trên người ngươi". Nam nhân một bên chặt thịt gà, một bên bảo Nham Vân tránh ra, bởi vì hắn biết Nham Vân phi thường thích sạch sẽ mà còn thực soi mói.

Đại thể Nham Vân ngày ngày đều phải tắm rửa, vô luận là xuân hạ thu đông, y phục phải thay mỗi ngày.

Bởi vì hiện tại Nham Vân là ngốc tử, nam nhân lo lắng y nghịch nước quá lâu sẽ sinh bệnh, liền mỗi ngày thay y tắm rửa, y phục cũng là mỗi ngày phải giặt, không giặt Nham Vân ngốc tử kia còn không hài lòng, còn lải nhải niệm cả ngày, y phục luôn luôn không giặt, ngày hôm sau phải như thế nào bồi nam nhân đi bán kiếm gỗ a.

Mà lúc này, Nham Vân đang đứng xa xa nhìn nam nhân đang bận rộn làm cơm vì y, y đứng ở nơi đó, mắt long lanh nhìn, cho tới khi nam nhân làm cơm xong, gọi y tới ăn cơm thì y mới im lặng đi tới.

"Nhị Cẩu, ăn ngon không?". Nam nhân gắp rau cho Nham Vân, bảo Nham Vân ăn nhiều một chút, dù sao thừa lại cũng lãng phí.

"Ăn ngon, a Thúc làm đều ăn thật ngon". Nham Vân gật đầu, khóe miệng dính hạt cơm, y cảm thấy ánh mắt a Thúc nhìn y thật kì quái, có chút khổ sở lại có chút vui vẻ.

Nham Vân hỏi a Thúc làm sao vậy, thế nhưng nam nhân lại lắc đầu nói: "Không có việc gì, ngươi ăn từ từ". Nam nhân vươn ngón tay, ôn hòa phủi vài hạt cơm ở khóe miệng của Nham Vân.

Nam nhân vừa định rút tay lại thì Nham Vân đã cầm tay hắn, há mồm ngậm ngón tay của nam nhân kể cả hạt cơm cùng nhau vào trong miệng, xúc cảm nóng ướt kia khiến cho đầu ngón tay của nam nhân hơi run rẩy……

Đầu lưỡi của Nham Vân liếm đầu ngón tay của nam nhân, nhẹ nhàng mút hạt cơm kia, nam nhân rút bàn tay như bị điện giật kia lại, y có chút kỳ quái nhìn nam nhân, y không biết vì sao a Thúc sẽ phản ứng lớn như thế.

"Ngươi làm cái gì vậy, ta không dạy qua ngươi, không thể loạn mút ngón tay của nam nhân sao?". Nam nhân trách cứ Nham Vân, hắn âm thầm hoảng hốt, cái loại cảm giác này rất quen thuộc…….

"A Thúc nói qua không được lãng phí lương thực". Nham Vân nói 1 câu khiến cho nam nhân nghẹn lời.

Nam nhân chậm chạp cúi đầu, bình tĩnh lùa một ngụm cơm, hàm hồ nhắc nhở Nham Vân: "Ăn từ từ, lại không ai tranh". Hắn bảo Nham Vân ăn chậm lại, Nham Vân cũng rất an tĩnh ngồi ở bên cạnh ăn cơm, tuy rằng người ngốc, nhưng khi ăn cơm vẫn là giống như trước kia, Nham Vân thực chú ý, liền ngay cả hắn không rửa đũa, hoặc là chén quên tráng nước thì Nham Vân đều sẽ hơi hơi cáu kỉnh.

Sau khi cơm nước xong, nam nhân liền đi múc nước tắm rửa, mỗi lần đều là Nham Vân tắm trước, sau khi hắn tắm cho Nham Vân xong thì chính mình mới tắm, mỗi lần Nham Vân đều làm cho y phục của hắn ướt

nhẹp.

"A Thúc, hôm nay muốn cùng nhau tắm hay không?". Nham Vân ngẩng đầu, nhìn về phía nam nhân bị y tạt cả người đều là nước.

Động tác chà xát lưng cho Nham Vân của nam nhân có sững sờ ngắn ngủi: "Không được". Sau đó hắn cho tay vào trong mộc dũng (thùng tắm), chà xát thân thể cho Nham Vân, hắn không cần nhìn thân hình của Nham Vân, chỉ cần sờ liền cũng rất quen thuộc.

Nam nhân mới vừa cúi người thì Nham Vân kéo hai tay của hắn lại, khiến cho cả người hắn đều hạ thấp xuống, tới gần trước mắt của Nham Vân, còn suýt nữa đụng vào mặt của Nham Vân.

"Lại như thế nào?". Nam nhân nhíu mày.

Hôm nay Nham Vân mao bệnh (thói xấu, tật xấu) thật nhiều, bình thường đều ngoan ngoãn, hôm nay yêu cầu thật nhiều.

"Nước lạnh, ta lạnh".

"Ta đi nhóm lửa nấu chút nước ấm". Nam nhân muốn rút tay lại, nhưng Nham Vân lại gắt gao lôi kéo hắn, tại ngoại thành này chỉ có thể nhờ ánh trăng thấy rõ bộ dáng lẫn nhau.

Nham Vân trần trụi ngồi ở trong mộc dũng, nước ngập tới ngực của y, trên tóc, trên cằm của y đều dính bọt nước, ánh mắt của y trong bóng đêm trở nên sáng như tuyết…….

Bởi vì y phục nam nhân ướt đẫm…….

264. Chương 264

Nham Vân nhìn đến y phục của nam nhân đều ướt……

Tuy rằng ngược sáng nhưng hình dáng thân hình kia của nam nhân đều bị lộ rõ ra hết, nút thắt của ngực áo rộng mở, lộ ra da thịt màu mật ong……

Nham Vân cầm tay của nam nhân, làm cho nam nhân cúi người ghé vào cạnh dục dũng (thùng tắm).

Nam nhân ánh mắt ôn hòa nhìn Nham Vân, phát hiện Nham Vân thế nhưng đỏ mặt.

"Nhị Cẩu tử, lại làm sao vậy?" Nam nhân giơ tay nâng cằm của Nham Vân lên, người này mặc dù ngốc rồi, chính là vẫn là khó hầu hạ như cũ, nhưng lại thường xuyên phải dỗ dành……..

"A Thúc bồi ta tắm". Nham Vân lại bắt đầu chơi xấu, y ngược lại túm không buông y phục của nam nhân, nhìn đến nam nhân muốn lùi lại thì y dứt khoát đứng lên ôm lấy nam nhân.

Nam nhân bị nước dính ướt y phục, nhẹ nhàng dán lên thân thể của hắn, hắn ngước mắt nhìn về phía Nham Vân, phát hiện Nham Vân thực sốt ruột nhìn hắn, tựa hồ sợ hắn đi mất, lại sợ hắn tức giận, càng sợ hắn quay về phòng đi lấy chổi lông gà, hắn mơ hồ cảm giác được Nham Vân tựa hồ trực tiếp ôm hắn vào trong mộc dũng, hắn cũng không ngăn cản, liền xem Nham Vân định làm gì.

"A Thúc…….". Nham Vân nhích tới nhích lui, không biết làm thế nào mới tốt, một bộ bộ dáng lã chã chực khóc nhìn nam nhân.

"Buông tay ra". Nam nhân thần thái ôn hòa nhìn chăm chú vào Nham Vân.

Nham Vân mới vừa buông tay, nhưng lập tức lại sợ nam nhân đi khỏi, liền lại ôm lấy nam nhân: "A Thúc, nhanh đi vào, bồi ta tắm tắm". Y nói xong, cũng rất nghiêm túc thay nam nhan cởi bỏ vạt áo.

Vạt áo rơi xuống trên mặt đất, y phục cũng lập tức rơi xuống trên mặt đất, nam nhân để Nham Vân ngồi trở lại trong nước, đỡ phải sinh bệnh, sinh bệnh cũng không có ngân lượng trị liệu, chính hắn cũng ngồi vào mộc dũng.

Nham Vân lập tức liền sáp lại đây, tựa vào bên người của nam nhân, y vốn định goi nam nhân "ca ca", nhưng mà mới hô lên nửa từ thì nam nhân lại trừng mắt liếc y 1 cái, y lập tức thành thật sửa miệng: "A Thúc đối ta thật hung, đối người khác đều thật tốt". Ngốc tử thường xuyên bất mãn thái độ của nam nhân, thỉnh thoảng cũng sẽ nhỏ giọng oán giận hai câu.

Nam nhân làm bộ không có nghe thấy, hắn bảo Nham Vân xoay người lại, chà lưng cho Nham Vân, kỳ thật nước vốn không lạnh, ngốc tử này chính là muốn hắn tắm rửa cùng, hắn lau vài cái cho Nham Vân, liền tự mình tắm.

Nam nhân kì cọ 2 cái, liền ngẩng đầu nhìn Nham Vân đang nghịch nước: "Nhị Cẩu, ngươi có muốn thú (cưới) tức phụ (vợ)¿'. Hắn đang suy nghĩ nên dứt khoát "gả" Nham Vân đi hay không.

"Thú tức phụ là cái gì?". Nham Vân nhỏ giọng hỏi lại, thực hiển nhiên là không hiểu.

"Chính là thú vị cô nương xinh đẹp, bồi ngươi sinh hoạt, lại sinh hài tử cho ngươi, như vậy ngươi liền có thể làm phụ thân (cha), làm phụ thân liền thành đại nhân (người lớn, người trưởng thành)". Hắn cũng không biết phải giải thích như thế nào cùng Nham Vân, nếu Nham Vân muốn thú, không chừng hắn còn có thể tống khứ Nham Vân đi, như vậy hắn là có thể quay về Trương gia ở Biên thành.

Mặc dù có chút ích kỷ, nhưng nếu hắn mang Nham Vân trở về, Nham vân khẳng định có thể sẽ còn nguy hiểm, có lẽ "gả" Nham Vân đi là biện pháp tốt nhất đối với hắn.

Sau khi Nham Vân nghe xong thì nói không cần.

Gần đây người tới cửa làm mai càng tới càng nhiều, các tầng lớp đều có, có thiên kim nhà giàu, có nha hoàn tiểu tỳ, nhưng mà nam nhân căn bản đều một mực từ chối.

Nam nhân tựa vào cạnh mộc dũng ngủ 1 lát, Nham Vân liền một mực nghịch nước, thời điểm hắn tỉnh lại, lại nhìn thấy tuấn nhan (khuôn mặt đẹp chai) của Nham Vân gần trong gang tấc, hắn biết Nham Vân đang nhìn hắn, hắn cũng không mắng Nham Vân, để Nham Vân nhìn……..

Nam nhân từ từ nhắm hai mắt tiếp tục ngủ, hắn liền cảm giác được hơi thở của Nham Vân phun trên mặt hắn, cảm giác được có hơi thở nóng bỏng chậm rãi tới gần…….

Nam nhân khẽ hắng giọng, cổ hơi thở nóng bỏng kia lập tức liền lùi lại, khi hắn lại mở to mắt, liền nhìn đến Nham Vân đỏ mặt cúi đầu, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, Nham Vân như vậy làm cho hắn sửng sốt một hồi lâu.

Ngốc tử này…….

Nam nhân không có biện pháp với Nham Vân, giơ tay thay Nham Vân chà chà thân thể: "Tắm xong thì liền trở về đi ngủ đi, ngày mai còn phải đi bày quán, đêm nay ngươi không cần đi chẻ củi, củi lửa còn chưa xài hết".

"Nga". Nham Vân gật gật, sau khi y để nam nhân thay y lau khô người thì trở về đi ngủ.

Thời điểm nam nhân mặc nội sam vào nhà thì Nham Vân đã nằm ngủ ở trên cái chăn trải trên mặt đất rồi, Nham Vân nhìn nam nhân vào phòng, nam nhân mới vừa đóng cửa lại thì bên ngoài liền mưa bay……

Ài. (tiếng thở dài)

Ngày trời mưa Nham Vân bình thường đều phải đồng giường cùng nam nhân, bởi vì ngủ ở trên mặt đất quá ẩm ướt, nếu bị bệnh thì không có tiền chữa bệnh.

"Ngươi tới trên giường đi". Nam nhân nhẹ nhàng đá Nham Vân một chút.

Nham Vân ôm chăn ngoan ngoãn tới trên giường chờ đợi nam nhân, giường này vô cùng đơn sơ, chỉ là mấy tấm ván gỗ ghép lại, nam nhân mới vừa ngồi xuống thì Nham Vân liền quấn lên.

“Có chút lạnh”. Nham Vân lầm bầm, cúi đầu chôn ở trong ngực nam nhân, “A Thúc, trên người thơm quá, thật là dễ ngửi”.

“Một thân mồ hôi thối, có cái gì dễ ngửi”. Nam nhân nửa híp mắt, nằm nghiêng nghỉ ngơi ở trên giường, câu được câu không nói chuyện cùng Nham Vân, “Trên người của Nhị Cẩu tử mới thơm, giống như tẩm mật ong, ta mang theo ngươi đi ra ngoài bán kiếm gỗ, bán được thật nhiều, ngày nào đem ngươi cũng cùng nhau bán, hẳn là có thể bán giá tốt”.

Nam nhân cố ý hù dọa Nham Vân, hắn chính là ở thời điểm Nham Vân ngốc thì mới có thể bắt nạt Nham Vân như vậy, “Nhị Cẩu” tên này tuy rằng tục khí (thô bỉ, thô tục) nhưng hắn lại thật sự thích.

Nham Vân cũng thật ngoan, biết nam nhân hù dọa y, chỉ là ôm nam nhân không nói chuyện, bởi vì nam nhân thường xuyên hù dọa y như vậy, nói không cần y, còn vứt bỏ y thật nhiều lần.

Y cảm thấy a Thúc đối người khác đều rất tốt, đều thực thân thiết hiền lành, nhưng mà đối y không đánh chính là mắng, a Thúc còn thường xuyên lấy chổi lông gà đánh y…….

Y cũng không biết tại sao a Thúc phải như thế, y chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, không chọc a Thúc tức giận, như vậy a Thúc sẽ đối y rất tốt rất tốt, cho nên y thực nghe lời.

Hai người ôm nhau đi vào giấc ngủ, tiếng mưa tí ta tí tách kia rơi trong sân dị thường yên tĩnh, mưa xuân tinh tế kia bồi bổ đất xuân, chồi non trên cây kia cũng nảy mầm trong mưa xuân kéo dài như măng mùa xuân.

Hôm sau nam nhân lại mang theo Nham Vân đi bán kiếm gỗ.

Nham Vân ngồi yên ở bên cạnh, thật sự an tĩnh, quy củ, bởi vì sợ nam nhân nói tay y dơ nên y cũng không nghịch con kiến, liền ngồi như vậy, nếu là có sinh ý đến đây thì nam nhân liền phụ trách ra giá tiền, y liền phụ trách bao tốt kiếm gỗ đưa cho khách nhân, động tác của y thực vụng về, nhưng học coi như nhanh.

Có Nham Vân tại sạp, tự nhiên nhiều cô nương tới, việc buôn bán của nam nhân vô cùng tốt.

“A Thúc, ta muốn mời Nhị Cẩu nhà ngươi đi ăn đồ ngon, ăn xong, ta liền phái người đưa y trở về, được không?”. Cô nương đang nói chuyện là tiểu thư khuê các của phủ đệ đầu phố kia, vô cùng ái mộ Nham Vân.

“Nhị Cẩu vẫn chưa hiểu chuyện, chưa trải qua việc đời, sẽ bôi nhọ thân phận của cô nương”. Nam nhân một bên tiếp đón khách nhân, một bên nhìn về phía cô nương kia, bên người cô nương kia còn có vị nha hoàn, bung dù che nắng cho nàng, bộ dạng yếu ớt ……

Cô nương kia quấn quít nam nhân 1 hồi, nam nhân nhìn thấy Nham Vân đang nhìn vị cô nương kia, không chừng Nham Vân có ý với vị cô nương này, nam nhân liền để nam nhân đi, cô nương kia cũng đáp ứng buổi tối đưa Nham Vân trở về.

Nam nhân nhưng thật ra không sốt ruột: "Đi chơi về muộn 1 chút cũng không sao".

Đêm hôm nay, thời điểm Nham Vân trở về thì nam nhân mới vừa tắm rửa xong, hắn cảm thấy Nham Vân có chút bất thường, 1 hồi liền đứng ngồi không yên, nước trong ấm trà đều bị hắn uống hết.

Nham Vân đi tới trong viện tử, nhìn thấy nước tắm của nam nhân liền muốn uống, cầm gáo nước giội nước lên trên người chính mình, nam nhân hỏi Nham Vân làm sao vậy, Nham Vân cũng không nói gì liền thở dốc.

Nam nhân thấy Nham Vân vùi đầu vào trong cái chậu, y tựa hồ còn muốn uống nước tắm rửa của nam nhân, nam nhân lập tức đi qua, kéo y đứng lên từ trong cái chậu: "Nhị Cẩu, ngươi làm sao vậy?".

Nam nhân vỗ vỗ mặt của Nham Vân, phát hiện hai má của Nham Vân nóng bỏng……

"A Thúc, ta rất khát nước".

Nam nhân giơ tay sờ từ hai má của Nham Vân tới cổ của Nham Vân, lại trượt từ cổ của Nham Vân xuống đụng đến trong ngực của Nham Vân, thân thể của Nham Vân đang không ngừng nóng lên nóng lên……

Ngốc tử này không lẽ ở bên ngoài ăn thứ gì hư rồi sao…….

"Có phải vị cô nương kia cho ngươi ăn cái gì hay không? Nàng đưa ngươi đi địa phương nào? Đêm nay các ngươi đã làm gì?". Nam nhân vỗ vỗ mặt của nam nhân, để Nham Vân bình tĩnh lại.

"Ăn cơm xong liền đi về". Nham Vân thành thật nói, nhưng cô nương này mời y đi quý phủ ngồi, y không đi, y sợ về trễ thì a Thúc sẽ tức giận, y ăn cơm xong liền tự mình đi về.

"Ăn cái gì?". Nam nhân nhìn đến trán của Nham Vân đang đổ mồ hôi, thân thể đang hơi hơi run rẩy, ngốc tử này hơn phân nửa là bị người đút xuân dược linh tinh gì đó…….

"Ăn rượu".

Nam nhân nhíu mày: "Không phải ta nói qua với ngươi, không được uống rượu sao?". Hắn trách cứ Nham Vân không hiểu chuyện, rõ ràng trước khi đi còn cố ý nói việc này với Nham Vân.

"……."

"Ngươi chính là thấy cô nương kia lớn lên rất xinh đẹp nên đã quên lời nói của ta?". Nam nhân tức giận đi vào phòng, sau khi Nham Vân ngốc rồi thì Nham Vân cái gì cũng đều không hiểu, thường thường còn làm hắn bực mình.

Nham Vân lắc đầu. Là cô nương kia ép y uống rượu, không uống liền không cho về, y vội vàng trở về gặp a Thúc nên mới uống rượu kia, cô nương kia vốn đang muốn giữ y lại, nhưng y chạy về……..

Nham Vân cho rằng nam nhân không để ý tới y, y ngồi ở trên cái ghế ở ngoài phòng, thân thể khô nóng làm cho y cảm thấy rất khó chịu, nhìn đến nam nhân cầm bạc đi ra từ trong phòng.

"Đi theo ta". Nam nhân cúi đầu gọi Nham Vân.

Nham Vân nằm ở trên ghế thở dốc, khuôn mặt trắng nõn của y phiếm vài tia ửng hồng, y nghiêng đầu nhìn về phía nam nhân, cái cổ trắng nõn kia,đường nét thực tuyệt đẹp……

"Nhìn ta làm cái gì, mau đứng lên, đi theo ta". Nam nhân nóng nảy.

Nham Vân nằm ở trên ghế, không có ý tứ muốn đứng dậy, nam nhân dứt khoát giơ tay kéo Nham Vân, nam nhân mới vừa đụng tới Nham Vân, độ ấm của đầu ngón tay khiến cho Nham Vân có phản ứng mãnh liệt.

Nham Vân thuận thế bắt được tay của nam nhân, nhìn đến nam nhân trừng y, y khó chịu muốn rụt tay lại, lại không muốn buông tay, ngọ ngoạy lại ngọ ngoạy.

"A Thúc, ta thật là khó chịu, nóng quá nga". Nham Vân bất đắc dĩ nhìn về phía nam nhân, chầm chậm trừng mắt nhìn nam nhân, lông mi của y cực dày, tinh mâu (mắt sáng như sao) lộ ra thấp ý mê người.

"Nhịn một chút, đi theo ta".

"Đi đâu?". Nham Vân ngẩng đầu nhìn nam nhân, hơi hơi thở dốc, ngực phập phồng lên xuống.

"Đi hạ hỏa!".

Đi hạ hỏa!

Đương nhiên phải đi kỹ viện…….

Áo của Nham Vân đều bị mồ hôi làm ướt, bộ dáng thập phần khó chịu, liền giống như cá mắc cạn, tranh thủ hô hấp.

Nam nhân giơ tay kéo Nham Vân, hắn mới vừa làm cho Nham Vân đứng vững, liền cảm giác cả người Nham Vân đều dán chặt hắn, cho dù là cách y liêu trên người nhưng hắn cũng có thể cảm giác được thân thể Nham Vân truyền đến nhiệt độ cao.

"Còn chịu đựng được không?". Nam nhân muốn dứt khoát trực tiếp cõng Nham Vân đi, liền ngay cả hắn cũng cảm được miệng Nham Vân thở ra hơi thở thật sự nóng bỏng.

Nam nhân vừa định cõng Nham Vân, đã bị Nham Vân ôm lấy từ phía sau, hắn rõ ràng cảm giác được giữa mông của chính mình, đỉnh một cái vật cứng nóng bỏng, chỗ đó của Nham Vân lại trướng lại nóng, còn cọ xát qua lại giữa mông hắn.

Chân nam nhân mềm nhũn, hai người té xuống đất, Nham Vân giống như bị kích thích, nhiệt độ cơ thể của nam nhân rung động dục hỏa của y, hai tay y ôm sát nam nhân, còn cọ tới cọ lui tại trên người nam nhân.

"A Thúc, phía dưới của ta thật trướng, còn sưng lên……". Nham Vân cúi đầu, chôn ở trong cổ của nam nhân cọ xát, chỉ cảm thấy hạ thân của chính mình trướng tới khó chịu, một mực sờ loạn trên người nam nhân, loạn cọ.

Nam nhân cũng bắt đầu vùng vẫy.

Bởi vì —— hạ thể của Nham Vân không ngừng ma sát mông của hắn, thật giống như hoan ái, Nham Vân thực dùng sức đỉnh hắn…….

Cọ hắn……

Cọ tới đũng quần hắn đều nóng lên……

Tình huống này không ổn.

Nam nhân cũng luống cuống…….

265. Chương 265

"Đi xuống, Nhị Cẩu!". Nam nhân quát mắng Nham Vân, quay đầu trách cứ Nham Vân, lại bị Nham Vân tiến đến trước mặt, cọ tới cả mặt đều là nước miếng.

"A Thúc là Đại Cẩu……". Nham Vân mơ mơ hồ hồ thầm thì, a Thúc nhà y gọi y Nhị Cẩu, a Thúc lại là ca ca y, vậy a Thúc không phải là Đại Cẩu sao?

Nam nhân bị tức tới cứng miệng líu lưỡi: "Ngươi…… Ngươi đi xuống".

Thân thể của Nham Vân rất nóng, mà nhiệt độ cơ thể của nam nhân lại bình thường, khi y ôm lấy lại cảm

thấy được thực lạnh lẻo, bởi vì nhiệt độ cơ thể của y rất cao, nam nhân mấy lần đẩy y ra đều bị y áp xuống, may mắn hiện tại y ngốc rồi, không biết hoan ái là phải cởi quần, liền vẫn cọ, nam nhân cảm thấy tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp.

Hiện tại nếu đi tìm nữ nhân, không chừng còn chưa tới Câu Lan viện thì Nham Vân sẽ cưỡng (rape) cô nương lương thiện trên đường mất, nam nhân đành phải để Nham Vân ngồi vào ghế.

Nhưng Nham Vân vẫn ôm hắn như cũ, cả người nam nhân đều ngồi ở trên đùi của Nham Vân, Nham Vân ôm hắn cọ tới cọ lui, miệng hô: "A Thúc, a Thúc", "Đại Cẩu, Đại Cẩu……".

Đáng chết là thanh âm của Nham Vân lại dễ nghe như vậy, giống như đang thúc giục nam nhân cởi y phục, nam nhân cũng bắt đầu trở nên sốt ruột, bởi vì khí lực của Nham Vân càng lúc càng lớn.

Xoa tới thân thể của nam nhân đều bắt đầu nóng lên.

Hai đại nam nhân ngồi ở ghế trúc, đè tới ghế trúc phát ra tiếng vang "cọt kẹt".

"A Thúc, nóng quá, nóng quá……".

"……."

"A Thúc, ta thật khó chịu……".

"……"

"A Thúc, ta thật khát nước……". Đầu của Nham Vân cọ trên cánh tay của nam nhân, hai tay của y di chuyển diện rộng trên thân thể mềm dẻo của nam nhân, xoa nắn tới y phục của nam nhân đều có chút lộn xộn, ngay cả nút áo trước ngực đều bung ra.

"Ngươi bình tỉnh một chút". Nam nhân đang nâng đầu của Nham Vân, vỗ vỗ mặt của Nham Vân, Nham Vân thở hổn hển, trên trán đổ mồ hôi.

Nham Vân hoàn toàn không bình tĩnh lại được, nương ánh trăng y nhìn đến đường nét khuôn mặt của nam nhân, trên sườn mặt nam nhân có chút mồ hôi, mồ hôi kia theo da thịt mềm dẻo của nam nhân chậm rãi chảy xuống dưới……

Nham Vân cảm giác được hơi thở của nam nhân phun ở đỉnh đầu y, y biết nam nhân đang nói chuyện với y, nhưng y không nghe ra đang nói cái gì, ánh mắt của y dừng ở trên môi khép khép mở mở của nam nhân.

Lúc này trong lòng Nham Vân chỉ có một ý niệm, thật muốn ăn miệng của a Thúc, thoạt nhìn thực mềm,

bộ dáng rất co dãn…….

Trước khi Nham Vân còn chưa mất đi lý trí thì nam nhân cởi khố đầu (quần lót)của Nham Vân ra, tay nam nhân duỗi vào, lập tức liền đụng đến thứ nóng bỏng kia.

Mà Nham Vân cảm giác được độ ấm ngón tay của nam nhân thì trở nên càng thêm sưng lên, dục vọng hoàn toàn không được phát tiết, làm cho y trở nên rất khó chịu, nhìn đến nam nhân trừng y thì y cũng không dám lại sờ loạn, đành phải vô lực nằm ở trên ghế, nhẫn nại cầm lấy tay ghế, nhẫn nại, cũng cảm thụ được trong lòng bàn tay nam nhân truyền đến độ ấm.

"A Thúc, nhanh lên". Nham Vân nhíu mày, nghiêng đầu thở dốc, môi của hắn bị nhuộm màu hồng nhạt nhợt nhạt, hơi hơi mở ra, phun ra hít vào hơi thở cực nóng như lửa.

"Ngươi đừng lộn xộn, ta thay ngươi làm ra, như thế này sẽ không trướng". Trên trán nam nhân cũng đổ mồ hôi, 1 tay hắn chống tay ghế của ghế trúc, 1 tay nắm địa phương nóng bỏng tay của Nham Vân, chậm rãi hoạt động lên xuống.

Nham Vân thở hổn hển, ngón tay y xoa cánh tay của nam nhân: "Còn chưa đủ". Y muốn càng nhiều, càng nhiều, tốt nhất là miệng của a Thúc thay y làm, vậy khẳng định sẽ thực thoải mái.

Đầu ngón tay trắng nõn theo cánh tay của nam nhân trượt tới hai má của nam nhân, Nham Vân do dự đưa ngón tay xoa môi dưới của nam nhân, môi của nam nhân có chút lạnh, nam nhân cắn cắn ngón tay của Nham Vân.

Nham Vân trực tiếp đưa ngón tay vói vào miệng của nam nhân, ngón tay trượt vào cái miệng nóng ướt của nam nhân, nhẹ nhàng ma sát đầu lưỡi c ủa nam nhân, nam nhân hất tay của Nham Vân ra.

Nham Vân mất hứng, còn giận dỗi nghiêng đầu, không nhìn nam nhân: "A Thúc là người xấu, luôn đánh ta". Y thấp giọng thầm thì, còn thiếu khóc ra thôi, trong con ngươi kia đầy thấp (ẩm ướt, ướt át) ý.

Ngốc tử này thế nhưng còn cảm thấy thực ủy khuất.

"Nhị Cẩu, đỡ hơn chưa?". Nam nhân một bên hỏi Nham Vân, một bên hoạt động, hắn tăng tốc động tác trên tay, xoa nắn, xoa nắn, cọ xát, lần lượt lên xuống.

Nghe được nam nhân quan tâm hỏi y thì tâm tình của Nham Vân giống như lại chuyển biến tốt đẹp, rầu rĩ gật đầu, y nằm ở ghế trúc, ngực phập phồng cao thấp, thở dốc liên tục…….

Một tay Nham Vân nhẫn nại nắm tay ghế của ghế trúc, 1 tay nắm thắt lưng của nam nhân, ngón tay y bấu ở bên hông của nam nhân, nhẹ nhàng nhéo mấy cái.

Thân thể vốn mẫn cảm của nam nhân, bị Nham Vân sờ 1 cái run rẩy rất nhỏ, hắn ngồi ở trên đùi của Nham Vân, cúi đầu nhìn về phía bên cạnh, hắn dùng tay làm cho Nham Vân tiết ra.

Luồng nhiệt kia dính đầy tay hắn, Nham Vân dồn nén rất nhiều, bởi vì 1 năm qua bọn họ chưa từng có qua cái loại tiếp xúc này, nam nhân vừa định lau tay, hắn dùng tay làm cho Nham Vân mấy lần, làm tới nỗi ngay cả tay hắn đều bủn rủn tê cứng, nhưng Nham Vân lại càng ngày càng có cảm giác, hoàn toàn không chịu ngồi yên.

Tay của nam nhân rút ra từ trong đũng quần của Nham Vân, cả cánh tay đều bủn rủn, mà cái tay kia của hắn chống tại tay ghế cũng đã rơi vào tê liệt, nhưng dược hiệu của Nham Vân lại còn chưa giải trừ, dược này mãnh liệt như thế, chỉ sợ 1 lát cũng không giải quyết hết sạch được, nhìn thấy Nham Vân khó chịu cầm lấy tay ghế thì hắn có chút không đành lòng.

Nghẹn khuất như vậy thật quá khó chịu rồi…….

Hai má của Nham vân bị mồ hôi làm ướt át, dính mấy cọng tóc, nam nhân giơ tay gỡ mấy sợi tóc dính trên mặt Nham Vân ra, hai tay của Nham xoa lưng của nam nhân, chậm rãi di chuyển hướng lên trên.

Ngón tay thon dài trắng nõn của Nham Vân nhẹ nhàng bấu lưng của nam nhân, nam nhân cúi đầu quan sát tình huống của Nham Vân, Nham Vân dán mặt tại trong cổ của nam nhân, bất an cọ xát.

Nóng…….

Nóng tới khó chịu……

“Nhị Cẩu, đừng cọ”. Nam nhân nhắc nhở Nham Vân, Nham Vân liền dừng động tác lại, chính là ôm nam nhân nhẫn nại, hắn cũng cảm giác được nhiệt độ cơ thể của Nham Vân cực nóng như vậy, hơi thở của Nham Vân phun ở trên cổ hắn, giống như muốn ngấm vào da thịt của hắn, hơi thở nóng cháy giống như ngọn lửa hừng hực, dây dưa, ăn mòn hắn.

Lép nhép ——

Lép nhép ——

Thanh âm hoạt động của lòng bàn tay nam nhân, cùng thanh âm thở dốc của Nham Vân giao hòa cùng một chỗ, thôn quê hoang vu này liền độc hộ (1 nhà duy nhất) của bọn họ ở đây, hơn nữa nơi đây lại yên tĩnh, cho dù hai người ngồi ở ghế trúc tại cửa nhà làm loại sự tình này, cũng không ai sẽ thấy được, gió đêm thổi lá trúc xào xạc, liền ngay cả nam nhân cũng bị Nham Vân cọ tới cả người nóng lên.

Sau khi Nham Vân tiết ra ở trong lòng bàn tay của nam nhân thì hơi thở của hai người đều thực hỗn loạn, Nham Vân nằm ở trên ghế, ánh trăng kia chiếu rọi tới nỗi làn da của y trắng nõn, ngón tay thon dài nắm tay ghế của ghế trúc cũng dần dần thả lỏng.

“A Thúc, thật thoải mái”. Đây là câu đầu tiên Nham Vân nói sau khi bắn ra với nam nhân.

“Đi tắm rửa trước, ngươi ra một thân mồ hôi, y phục đều ướt rồi, ngươi cởi ra trước, ta đi giặt cho ngươi”. Nam nhân một bên lau nhiệt dịch trên tay, một bên cuộn tay áo lên, đi múc nước tắm rửa cho Nham Vân, bảo Nham Vân đi tắm rửa, hắn đi giặt y phục cho Nham Vân, thời điểm hắn trở về thì cầm theo y phục sạch sẽ cho Nham Vân.

“Tắm xong liền đi ra”. Nam nhân tưởng rằng Nham Vân không sao rồi.

“A Thúc, ta vẫn còn không thoải mái……”. Sau khi Nham Vân tắm rửa xong, đi ra từ trong dục dũng, chính là phản ứng dưới thân của y lại mãnh liệt như cũ, dục vọng kia đứng thẳng như cũ.

Nam nhân bảo Nham Vân mau đi vào trong phòng, nhưng Nham Vân liền trực tiếp ôm lấy nam nhân: “A Thúc, giúp ta làm làm, mau mau……”. Y kéo tay của nam nhân hướng về cái địa phương kia.

Lần thứ hai nam nhân đụng đến thứ nóng rực của Nham Vân, thật nóng, cứng quá……

Hơn nữa hiện tại Nham Vân liền trắng trợn đứng ở trước mặt hắn như vậy, nam nhân biết Nham Vân đang nhẫn nại, Nham Vân chậm rãi cúi đầu, bọt nước mới vừa tắm rửa còn lưu lại từ cổ Nham Vân chậm rãi trượt xuống……

266. Chương 266

Bọt nước trong suốt lấp lánh kia cực kỳ chói mắt ở dưới ánh trăng mông lung, nam nhân bảo Nham Vân nhanh vào nhà, Nham Vân thành thật đi vào nhà.

Nam nhân phát hiện Nham Vân tựa hồ sắp không chịu nổi nữa rồi, nhưng không lại dùng tay làm cho Nham Vân, bởi vì tay của hắn sớm bủn rủn, hắn vào nhà liền nhìn đến Nham Vân nằm ở trên giường khó chịu cọ chăn.

“Xem ngươi lần sau còn dám ở bên ngoài ăn bậy này nọ hay không”. Nam nhân ngồi ở bên cạnh bàn, châm trà uống nước, hắn lại không thể tới gần Nham Vân, nếu 1 lát nữa Nham Vântìm hắn phát tiết, hắn còn không biết hướng nơi nào chạy.

Nham Vân nhìn đến nam nhân đang uống nước, nhìn đến yết hầu nam nhân nhúc nhích thì yết hầu y cũng rục rịch: “A Thúc, ta rất khát, cho ta uống một ngụm”. Y nằm ở trên giường, trên người chỉ đắp đệm chăn qua loa.

Nam nhân bưng một chén nước lớn cho Nham Vân uống, tay của Nham Vân không ngừng run rẩy, còn chưa uống được 2 ngụm, nam nhân mới vừa thả lỏng tay thì cái chén kia trượt 1 cái, tất cả nước đều bắn

lên trên người của nam nhân.

Cái chén cũng lập tức lăn trên mặt đất…….

Y phục của nam nhân bị làm ướt, phát hiện Nham Vân đang nhìn chằm chằm hắn, còn giơ tay lạ đây lau cho hắn, chính là đầu ngón tay nóng bỏng của Nham Vân mới vừa chạm vào da thịt mềm dẻo của hắn, hắn liền mẫn cảm hất tay Nham Vân ra, Nham Vân rụt tay lại, lại không dám nhìn nam nhân, Nham Vân chính là thở hổn hển nhìn hắn, ánh mắt của Nham Vân tràn ngập chờ mong.

Nhìn đến nam nhân cúi người nhặt cái chén thì ánh mắt của Nham Vân dừng ở trên bờ ngực rộng mở của nam nhân, trong ngực bị nước kia làm ướt át, nhìn đến đó là Nham Vân dục hỏa đốt người.

"A Thúc, ta chịu không nổi, ta thật khổ sở". Nham Vân đột nhiên xuống giường, có chút run rẩy dán qua, dùng sức ôm chặt nam nhân, đặt nam nhân ở bên giường.

Nam nhân đặt cái chén lên bàn, cảm giác được Nham Vân đang cọ hắn, cái bàn đều bị Nham Vân đụng tới lệch vị trí, hắn bị Nham Vân ôm tới không thở nổi, nóng quá a…….

Hai tay của Nham Vân sờ loạn ở trên người nam nhân: "A Thúc, mau cho ta, ta nghĩ muốn……". Nham Vân dựa vào bản năng mà yêu cầu, y dán tại bên tai nam nhân cọ tới cọ lui.

Nham Vân đụng đến da thịt của nam nhân, lòng bàn tay nóng bỏng kia dán lên làn da mềm dẻo kia, không ngừng qua lại, vuốt ve, toàn bộ y phục của nam nhân đều bị y vén lên, hai tay của y có chút run rẩy, nhưng tiếp tục không ngừng di chuyển trên người của nam nhân, nam nhân bị y mò tới cả người như nhũn ra, bị y cọ tới ngay cả bên tai đều đỏ.

Nham Vân không ngừng gọi nam nhân là "a Thúc", thanh âm kia thật giống như đang mềm hoá ý chí của nam nhân, nam nhân đụng đến chổi lông gà trong tầm tay, hắn thuận tay cầm lấy chổi lông gà trên bàn, trở tay đánh Nham Vân hai cái.

Lúc này Nham Vân mới dừng tay, cũng nhẫn nại sự khó chịu, run rẩy lui về bên giường, nam nhân bị mò tới y sam đều rối loạn, hắn nhìn đến Nham Vân thần tình ủy khuất xoa mặt, trên mặt bị hắn đánh ra vệt đỏ.

Nham Vân không dám lại tới gần nam nhân, bởi vì sợ a Thúc tức giận.

Nham Vân run rẩy lấy tay cầm chặt chăn, bộ dáng rất khó chịu, thanh âm thở dốc cũng càng phát ra ồ ồ, nam nhân đi tới bên người của Nham Vân, ngồi xuống ở bên giường.

Hai tay của nam nhân cầm địa phương run rẩy tới khó chịu kia của Nham Vân, hắn bảo Nham Vân không được phép nhúc nhích, không được phép chạm thân thể hắn, hắn dùng tay làm cho Nham Vân, tay hắn thực tê, cũng không có khí lực gì.

Sau nửa canh giờ, Nham Vân vẫn chưa tiết, việc này sắp phá hủy nam nhân, tay hắn hoàn toàn vô lực, hai tay của Nham Vân chống giường, nửa nằm ở trên giường, ánh mắt nhìn chằm chằm nam nhân.

Giống như nghĩ muốn nhìn ra cái động ở trên người nam nhân, hắn cảm thấy Nham Vân ngốc tử này như là tựa hồ tùy thời đều muốn nhào lên, chính là lại không dám, cũng chỉ có thể sử dụng cái loại ánh mắt muốn tìm bất mãn này nhìn hắn.

Nham Vân chậm rãi chống đỡ thân thể, nam nhân hỏi y có đỡ chút nào không, nam nhân cúi đầu liếc mắt nhìn giữa hai chân y một cái, nơi đó vẫn là rất có tinh thần, mà nam nhân đã sớm phát hiện y vẫn nhìn môi của mình……..

"Ngươi nhìn miệng ta làm cái gì?". Nam nhân bình tĩnh nhìn lại Nham Vân.

"A Thúc, dùng miệng làm……". Nham Vân nhỏ giọng yêu cầu nam nhân, tựa hồ sợ hãi nam nhân đánh y, cầm lấy chăn che mặt, vết đỏ đỏ trên mặt y còn thực rõ rệt.

Ngốc tử này yêu cầu thật đúng là nhiều……

Nam nhân nhìn Nham Vân 1 lát, cảm giác được thứ trong tay nóng tới muốn chết, hơn nữa Nham Vân lại thật lâu không phóng thích.

Nam nhân mới vừa cúi đầu, Nham Vân liền nhịn không được nâng thắt lưng lên, trực tiếp đưa địa phương lửa nóng kia vào trong đôi môi khẽ nhếch của nam nhân, hắn vốn đang muốn mở miệng giáo huấn Nham Vân, bỗng chốc bị Nham Vân đột nhiên xâm nhập khiến cho chỉ có thể phát ra thanh âm "Ân ân ô ô".

Nham Vân cứ trực tiếp đem thứ nóng tới khiến nam nhân nghẹt thở, đưa vào trong miệng nóng ướt của nam nhân.

Nam nhân thực oan uổng.

Nham Vân cả người mềm nhũn tại trên giường, y ngẩng đầu thở hổn hển, nửa híp hai mắt hưởng thụ phục vụ của nam nhân, nam nhân sửng sốt thật lâu, bởi vì thứ trong miệng của hắn nóng tới đầu lưỡi hắn tê dại, tần suất nảy lên kia thoáng cái bật vào đôi môi của hắn, hắn vừa định nhổ ra, Nham Vân liền giơ tay nắm đầu của hắn…….

Ngón tay thon dài kia của Nham Vân luồn vào giữa tóc của nam nhân, y xoa nắn tới da đầu của nam nhân đều nhanh run lên, hơi thở của nam nhân cũng dần dần nặng thêm, lông mi cũng lập tức bất an run run.

Dùng miệng dù sao vẫn tốt hơn so với dùng mông.

Cuối cùng, Nham Vân bắt đầu chơi xấu, ngốc tử này dám nói, a Thúc làm y sưng lên, còn không giảm đau

cho y, nhưng ánh mắt hàm chứa nước mắt kia của y lại là tràn ngập chờ mong, giống như đang thúc giục nhanh lên tiếp tục, nam nhân đành phải há miệng, phun ra nuốt vào thứ nóng bỏng kia, mồ hôi ở chóp mũi nam nhân chậm rãi rơi xuống, nhẹ nhàng rơi xuống trên bụng của Nham Vân…….

Không khí 4 phí giống như đều trở nên khô nóng, gió đêm cũng ngừng thổi, còn lại chính là từng đợt xúc cảm mãnh liệt của ma xát giữa môi, cùng tiếng thở dốc kia…….

Sau khi nam nhân dùng miệng làm cho Nham Vân xong thì hắn lập tức đi ra ngoài lấy nước trong súc miệng, Nham Vân nằm ở trên giường thở dốc, thời điểm hắn trở về thì tưởng rằng Nham Vân ngủ rồi.

Nam nhân thổi tắt nến liền chuẩn bị ngủ, mới vừa nằm xuống Nham Vân liền dán lên: "A Thúc, ta còn muốn……". Nham Vân tay sờ vào trong y phục ẩm ướt của nam nhân.

Nam nhân túm lấy tay của Nham Vân: "Đừng được voi đòi tiên". Hắn mệt mỏi túm lấy tay của Nham Vân, không cho Nham Vân sờ loạn.

"A Thúc, cái gì gọi là [được voi đòi tiên]?". Nham Vân vừa dán bên tai của nam nhân hỏi, vừa rút tay của chính mình về, chậm rãi vuốt ve cái lưng đẫm mồ hôi của nam nhân……

Ngốc tử này……

Nam nhân sắp bị Nham Vân làm tức chết rồi.

Nhưng lập tức chỉ cảm thấy bên tai của chính mình đang nóng lên, nam nhân còn chưa trả lời Nham Vân, liền cảm giác được tay của Nham Vân đụng đến giữa hai chân của hắn, cả người hắn đều như nhũn ra.

Nam nhân giật giật thân thể, túm lấy tay của Nham Vân: "Nhị Cẩu tử ngoan ngoãn ngủ đi, đừng sờ loạn a Thúc, ngày mai a Thúc còn phải đi bán kiếm gỗ, đêm nay rất mệt mỏi rồi, ngươi ngủ……. Ngô……".

Lời của nam nhân còn chưa nói xong, liền cảm giác được bàn tay của Nham Vân vói vào trong khố tử (quần) của hắn, học hắn vừa rồi làm vì Nham Vân, hiện tại Nham Vân vì hắn làm, mới đầu động tác của ngốc tử này còn khá vụng về, khiến cho hắn nhíu mày.

"Nhị Cẩu tử, ngươi loạn kéo gì vậy, buông tay, nhẹ tay chút, đừng như vậy". Nam nhân giữ chặt tay Nham Vân, đồ vật này có thể loạn kéo sao, ngốc tử này thực làm cho hắn đau đầu…….

Nham Vân thả nhẹ động tác, chậm rãi xoa nắn nam nhân, mỗi một cái động tác của ngón tay thon dài của y thực trở nên rất cẩn thận, ánh mắt của y chậm rãi di chuyển từ mũi tới mắt của nam nhân, dừng lại ở đôi mắt hơi hơi hỗn loạn của nam nhân.

"A Thúc, ngươi cũng sưng lên". Đôi mắt Nham Vân ướt át nhìn chăm chú vào nam nhân, tay y còn có chút

run rẩy, nhưng vẫn là không ngừng xoa xoa nam nhân.

Nam nhân phát hiện Nham Vân vẫn là có chút thở dốc, hơi thở nóng rực kia phun bên tai nóng lên của nam nhân, giống như đang đốt lửa, trong bóng đêm phá lệ rõ ràng.

Nam nhân biết dược hiệu của Nham Vân tựa hồ còn chưa có hoàn toàn giải trừ, lập tức hắn liền theo bản năng giơ tay sờ địa phương kia của Nham Vân, hắn lập tức liền ảo não cảm giác được Nham Vân là cỡ nào tinh thần.

"Nham……". Nam nhân suýt nữa lỡ miệng gọi bổn danh (tên thật) của Nham Vân, hắn lập tức liền sửa miệng, "Nhị Cẩu tử, a Thúc tự mình làm, ngươi mau ngủ". Hắn cảm thấy thời điểm chính mình nói lời này thì cực kỳ bình tĩnh.

"A Thúc, ta không ngủ được".

Nam nhân đã sớm bị Nham vân khiến cho như nhũn ra, cho dù là hắn giữ chặt tay của Nham vân thì ngón tay của Nham Vân vẫn có thể nhẹ nhàng di chuyển, Nham Vân vùi đầu cọ cọ trong cổ của hắn, sợi tóc hơi hơi ướt át kia cùng hơi thở cuồng nhiệt kia, khiến cho hắn mẫn cảm run rẩy.

Trong ngực cực nóng của Nham Vân gắt gao dán lưng của nam nhân, tay y một bên xoa thứ mẫn cảm của nam nhân, một bên vuốt ve thân thể của nam nhân, nam nhân bị biến thành cả người như nhũn ra.

Thứ cực nóng kia bị chạm vào, cùng hơi thở quen thuộc, làm cho nam nhân nhất thời sững sờ, bởi vì Nham Vân chưa từng có chủ động làm cho hắn, thậm chí cũng khinh thường chạm phía trước của hắn…….

Nham Vân căn bản không có giống hiện giờ nhiệt tình ôm nam nhân như vậy, hơn nữa mỗi lần thời điểm Nham Vân ôm hắn, cũng chưa bao giờ sẽ bận tâm cảm thụ của hắn, mà Nham Vân sau khi biến ngốc, ngược lại so với thời điểm Nham Vân thanh tỉnh, đối hắn rất tốt, càng hiểu chuyện.

Cũng sẽ không xem thường hắn.

Sẽ không kỳ thị hắn.

Cũng sẽ không nói những lời làm cho nam nhân thương tâm khổ sở, thậm chí còn ngàn y trăm thuận đối hắn, hắn bảo Nham Vân làm gì thì Nham Vân làm cái đó, bảo Nham Vân đứng thì Nham Vân không dám ngồi xuống, thực nghe lời.

Tâm tình của nam nhân có chút phức tạp, hắn mới vừa nghiêng đầu, mặt của Nham Vân liền kề sát, hai má ướt át ma sát sườn mặt nóng lên của hắn, miệng còn nói: "A Thúc thật đẹp".

267. Chương 267

Nam nhân cảm thấy Nham Vân đang hồ loạn (tùy tiện, qua loa) khen hắn, hắn cùng từ "đẹp" căn bản là xa vời vô cùng, hắn biết ngốc tử này chắc là học được khi ở bên ngoài nghe người khác nói chuyện.

Ngón tay thon dài của Nham Vân thong thả vén y sam của nam nhân lên trên, y sam của nam nhân bị vén lên, thân thể bại lộ dưới ánh trăng, cảm giác mãnh liệt này khiến cho nam nhân ngừng hô hấp.

Nham Vân cúi đầu chôn ở đầu vai nam nhân, chóp mũi kia nhẹ nhàng trượt trên làn da của nam nhân, y thường thường vươn đầu lưỡi liếm mồ hôi trên đầu vai của nam nhân, y gọi "a Thúc", toàn thân nam nhân đều như nhũn ra, nam nhân chỉ có thể ngã vào trên giường tùy ý Nham Vân xâm lược, nam nhân nhận thấy Nham Vân ngoại trừ cọ xát phía sau của hắn, cùng cọ xát bờ vai của hắn ra thì tựa hồ không biết kế tiếp nên tiếp tục như thế nào.

Hai người thở hổn hển.

Nam nhân vừa định xoay người, liền cảm giác được thứ rất nóng kia của Nham Vân, thứ đó trượt tới mông của hắn, hai tay của Nham Vân đè chân của hắn, làm cho hai chân của hắn kẹp chặt nó……

Nham Vân ngồi dậy, bắt đầu đong đưa phần eo: "A Thúc, a Thúc, thật thoải mái, a Thúc thật mềm, nóng quá……". Một tay y ngăn chặn chân của nam nhân, 1 tay bấu thắt lưng của nam nhân.

Nam nhân nghiêng người, giữa hai chân mang theo thứ nóng rực càng ngày càng nóng của Nham Vân, thứ nóng bỏng kia của Nham vân cọ xát mông của hắn, tuy rằng không có thật sự tiến vào, nhưng độ ấm sắp bốc cháy giữa hai chân của hắn, khiến cho hắn vô tình phát ra tiếng thở dốc ái muội, đôi mắt ẩm ướt của hắn dừng ở trên người của Nham Vân, hắn giơ tay muốn đẩy Nham Vân ra, lại ngoài ý muốn đụng đến ngực của Nham Vân……

Đầu ngón tay của nam nhân run rẩy.

Tay Nham Vân giữ chân cùng thắt lưng của nam nhân, cũng bởi vì nam nhân gây cho y cảm giác sảng khoái mãnh liệt mà run rẩy, y đong đưa thân thể, va chạm chân của nam nhân.

Tiếng vang thanh thúy kia trong bóng đêm thực rõ ràng, tiếng thở dốc của hai người cùng thanh âm chấn động của ván giường dây dưa cùng một chỗ, cho tới khi Nham Vân hoàn toàn làm ướt chân của nam nhân…….thì 2 người mới dừng lại, hai người đều tiết ra, hai người tựa vào nhau thở hổn hển, lần này dược hiệu của Nham Vân tựa hồ mới hoàn toàn loại sạch, nam nhân ngồi dậy dọn dẹp 1 chút, lúc này Nham Vân mới dần dần an tĩnh lại, có lẽ là rất mỏi mệt, Nham Vân rất nhanh liền ngủ.

Nam nhân lau lau thân thể cho Nham Vân, sau đó chính mình cũng nằm xuống.

Qua một hồi lâu, tâm tình của nam nhân mới dần dần bình phục lại, thở dốc cũng ổn định lại.

Người từng cực kì khinh bỉ hắn, giờ phút này liền im lặng nằm ở bên người hắn, lông mi của Nham Vân có chút ẩm ướt, mồ hôi còn sót lại, nam nhân giơ tay lau đi mồ hôi sót lại trên cổ cho Nham Vân.

Nam nhân cũng không biết phải mang theo Nham Vân bao lâu, hắn rất muốn trở về nhìn nhìn tình hình của Biên thành, hắn tại trấn trên bán kiếm gỗ cũng thường xuyên nghe được một ít tin tức của người qua đường.

Nam nhân biết được Phật Hàng trở về Thanh Phong cốc, hơn nữa còn thu nhận đệ tử, hắn chết rồi, Phật Hàng tới từ đâu liền trở về nơi đó, hắn cũng hoàn toàn có thể hiểu được.

Nam nhân nằm ở trên giường suy nghĩ, hắn biết Thanh Phong cốc là địa phương Phật Hàng lớn lên từ nhỏ, Phật Hàng vì báo ân mới vẫn đi theo hắn, hiện tại hắn "chết', hơn nữa thù của Phật Hàng cũng báo, hắn biết rõ lúc trước dã tâm của Phật Hàng lớn như vậy, cũng muốn làm cho chính mình trở nên càng thêm cường đại, như vậy mới có thể bảo hộ được hắn.

Nhưng mà hiện tại hắn đã chết, Phật Hàng ngay cả danh hào Tà Đế cùng Tà Đế cung cũng không cần, gộp lại cùng nhau đưa cho Mạt Đồng, mà y lại tự mình trở về Thanh Phong cốc tị thế (ở ẩn), thuận đường còn có thể đem Thanh Phong cốc phát dương quang đại, làm chút chuyện vì chính phái cũng là đương nhiên.

Về phần Mạt Đồng…….

Nam nhân cũng nghe được không ít tin tức, Mạt Đồng căn bản là không lòng dạ nào để ý môn phái, Thiên Đồng phái của y cũng giao cho tâm phúc quản lý, nghe đồn y cả ngày trầm mê bên trong mĩ tửu (rượu ngon), mặc kệ mặc kệ sự tình môn phái, chính là nói y có chút cổ quái, nếu muốn tặng lễ cho y thì chỉ cần đưa mĩ tửu cho y, không được tặng mỹ nữ mỹ nam cho y.

Bởi vì hết thảy y đều không cần.

Mà nghe đồn về Cửu Hoàng liền phi thường đồng nhất, nói là y ở Trương phủ thay hảo hữu (bạn tốt) để ý sinh ý của Tích gia, rất nhiều người đều biết ba vị này là hảo hữu của Tích gia giàu nhất Biên thành.

Từ sau khi Tích gia mất tích thì 3 người không dính dáng tới nhau này, mỗi tháng còn sẽ phái 1 ít người tới đáy cốc đi tìm Tích Duyên.

Thời gian 1 năm, đối bọn họ nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm, tuy rằng ba người thường xuyên sẽ cảm thấy tâm ý nguội lạnh (nản lòng thoái chí), ba người cũng đều không phải đều là thời khắc ở tại Biên thành, nhưng chuyện tìm người thường xuyên không có bỏ xó, đều là từ người bên dưới phụ trách.

Chỉ tiếc vẫn đều không có tìm được, trong miệng người trên đời thì ba vị này xem như rất nặng tình nghĩa.

Nam nhân trở người, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Hắn duy nhất không biết được chính là Xích Luyện như thế nào…….

Ngày đó hắn nhìn đến Xích Luyện biến mất trên vách núi, lúc ấy Xích Luyện sửng sờ ở trên huyền nhai nhìn chăm chú vào hắn, trong ánh mắt phức tạp kia lộ ra tiếc nuối cùng dây dưa, tựa hồ mang theo một chút thống khổ.

Thời điểm kia Thiên môn mở, nam nhân cũng liền biết Xích Luyện đã tới giờ, Thiên môn mở ra, thượng đế ngự chiêu, không muốn quay về thì cũng phải quay về.

Nhưng mà Xích Luyện lại đi rất bất chợt, cũng đi rất đúng lúc.

***

Từ sau khi Nham Vân bị cô nương kia hạ dược, về sau mỗi lần có cô nương tới mời Nham Vân đi ăn cơm, hoặc là ngắm hoa, ngắm hoa đăng trên phố, du thuyền trên hồ, nam nhân đều hết thảy không cho phép.

Ngày hôm đó nam nhân mới vừa dọn quán trở về, trên đường về nhà, Nham Vân nói khát nước, hắn bảo Nham Vân chịu đựng trở về nhà lại uống, hắn đi mấy bước mới phát hiện Nham Vân đứng ở tại chỗ.

"Nhị Cẩu, làm sao vậy?". Nam nhân kéo cổ tay của Nham Vân, vỗ vỗ thắt lưng của Nham Vân, "Chính là lại nhìn thấy vị cô nương xinh đẹp nào ư". Động tác của hắn rất nhẹ, hắn theo ánh mắt của Nham Vân nhìn qua……

Khi nam nhân nhìn thấy thân ảnh thanh lãnh trong đám người thì đột nhiên ngây ngẩn cả người, mạt thân ảnh quen thuộc kia đang bước xuống từ xe ngựa, chậm rãi đi vào gian khách *** khí phái ở phía trước.

Nam tử toàn thân tản ra hơi thở thanh lãnh kia, đó là chưởng môn đương nhiệm của Bạch Vân Quan, Liễu Phong.

Liễu Phong thế nhưng tới phương Bắc này…….

Nham Vân có chút thất vọng nhìn đại môn (cửa lớn) của khách ***, bởi vì Liễu Phong đã sớm đi vào, nam nhân kéo ống tay áo của Nham Vân, bảo Nham Vân về nhà, Nham Vân vẫn là sửng sờ ở tại chỗ không đi.

Nam nhân ngước mắt nhìn Nham Vân, tâm tình có chút phức tạp: "Người đều đi rồi, ngươi vẫn nhìn a".

Nham Vân lưu luyến không rời theo sát nam nhân trở về nhà, trên đường vẫn kéo tay áo nam nhân hỏi: "A Thúc, người vừa rồi bộ dạng thật đẹp, y là ai vậy?".

"Không biết". Nam nhân lắc đầu.

Cả ngày này Nham Vân đều nói mãi Liễu Phong rất đẹp, rất dễ nhìn, một bộ bộ dáng bị câu hồn, lúc này nam nhân mới hiểu được, Nham Vân thủy chung đều là Nham Vân, cho dù Nham Vân biến ngốc thì cũng vẫn là tình hữu độc chung* đối Liễu Phong như vậy.

*tình hữu độc chung: là 2 người phải có thời gian tiếp xúc lâu dài mới nảy sinh tình yêu, chung tình với 1 người duy nhất

Mặc kệ là thời điểm Nham Vân thanh tỉnh, vẫn là hiện tại sau khi ngốc rồi, Liễu Phong đối với Nham Vân mà nói đều là đặc biệt như vậy, nam nhân nhìn thấy bộ dáng Nham Vân cả ngày thất hồn lạc phách giống như bị bệnh tương tư.

Liên tiếp mấy ngày sau đó, nam nhân đều phát hiện mỗi khi Nham Vân đi qua gian khách *** mà Liễu Phong ở kia thì đều sẽ dừng bước trông ngóng, nhưng lại không dám đi vào tìm.

Hôm nay nam nhân cả đêm cũng không ngủ, hắn ngồi ở trước bàn viết một phong thư, hôm sau thời điểm đi qua khách *** thì hắn đưa thư cho Nham Vân, bảo Nham Vân đi tới khách ***, giao thư cho Liễu Phong.

"A Thúc, Liễu Phong là ai? Ta không nhận thức, phải tìm như thế nào?". Nham Vân chớp chớp mắt, liếc mắt nhìn khách *** 1 cái, không quá muốn đi.

"Ngươi đi liền biết, ngươi gặp y sẽ thật cao hứng, ngươi giao thư cho y, y đọc liền hiểu được".

Hôm nay nam nhân còn cố ý đưa Nham Vân đi mua tân y sam, Nham Vân ăn mặc sạch sẽ lại giản dị, tuyệt không nghèo hèn, ít nhất để khi Nham Vân gặp lại Liễu Phong thì không nhếch nhác như vậy.

"Nga, được". Nham Vân rầu rĩ gật đầu, liền đi đưa tin dựa theo phân phó của nam nhân.

Nham Vân vừa mới vào khách ***, nam nhân liền xoay người rời đi, hắn không có chờ Nham Vân, liền trực tiếp trở về nhà, bởi vì hắn biết lần này Nham Vân sẽ không lại trở về, tối hôm qua hắn viết lá thư này, là để Liễu Phong chiếu cố Nham Vân.

Nham Vân thích Liễu Phong như vậy, Liễu Phong có tình ý với Nham Vân, nhất định sẽ mang Nham Vân về Bạch Vân Quan chăm sóc tử tế, cứ như vậy nam nhân cũng có thể an tâm quay về Biên thành.

Đêm nay trời mưa thật sự lớn, mưa to kia cọ rửa rừng trúc, lá trúc phát ra tiếng vang xào xạc, bóng trúc bên ngoài không ngừng lay động, tia chớp tiếng sấm mưa to như trút xâm tập (xâm nhập + tấn công) trấn nhỏ phương Bắc.

Nam nhân một mình ăn cơm chiều, rửa chén ở trong viện tử, bên ngoài sấm sét đan xen, mưa rơi xuống dưới mái hiên đều làm ướt y sam của hắn, hắn lại hoàn toàn không biết……..

Hắn cũng không biết hắn rửa chén rửa bao lâu, hắn chỉ nghe được có tiếng bước chân cấp tốc tới gần.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn đến bên trong mưa to tràn ngập hơi nước, một mạt thân ảnh quen thuộc đứng ở nơi đó, cả người Nham Vân đều bị mưa to xối……..

Trên gương mặt, trên sợi tóc, trên cằm của Nham Vân tất cả đều là nước, y đứng ở trong mưa, thần tình thương tâm nhìn chăm chú vào nam nhân…….

"Xoảng" 1 tiếng, cái chén trong tay của nam nhân rơi xuống trên mặt đất.

Ngốc tử này thế nhưng tự mình chạy về tới đây!

"Ngươi như thế nào……". Nam nhân kinh hãi nhìn Nham Vân, bởi vì hắn không nghĩ tới Nham vân sẽ tự mình trở về.

Như thế nào đã trở lại……

268. Chương 268

Nham Vân ngốc tử này còn một bộ bộ dáng thương tâm muốn chết nhìn chằm chằm hắn, nam nhân sửng sốt một hồi lâu, hắn chậm rãi xoa xoa tay, đáy mắt của nam nhân theo Nham Vân tới gần mà bất an hoảng loạn.

"A Thúc ngươi như thế nào lại không cần ta, ta không cần cùng người kia đi, ta muốn a Thúc". Nham Vân gắt gao ôm nam nhân, không cho nam nhân đi, cằm của y để ở trên vai của nam nhân, hai tay lẳng lặng ôm nam nhân không buông.

Nam nhân nghĩ muốn gỡ tay của Nham Vân: "Nhị Cẩu tử buông ra, nơi đó mới là địa phương ngươi nên đi, ngươi không thể cả đời đi theo ta như vậy".

"A Thúc, về sau ta không lại trên đường loạn nhìn, ta không bao giờ đi gian khách *** đó nữa, a Thúc nói cái gì thì ta đều nghe a Thúc, a Thúc ngươi đừng bỏ ta lại, a Thúc a Thúc……". Nham Vân nghẹn ngào ôm nam nhân, nam nhân bị y chen tới trong viện, thanh âm thương tâm muốn chết của y khắc họa ở bên tai nam nhân e rằng còn rõ ràng hơn so với tiếng mưa to ầm ầm kia.

Mưa to kia giống như cọ rửa ý chí nam nhân, Nham Vân ôm hắn, nói cái gì cũng không buông tay, cả người hắn bị Nham Vân để tại bên cạnh giếng sâu, Nham Vân bức thiết muốn nghe câu trả lời của hắn, hai tay của Nham Vân không ngừng sờ loạn trên người của hắn, lần này hắn biết Nham Vân không có bị hạ dược, chính là lại vẫn đối hắn như vậy.

Từ lần trước Nham Vân bị hạ dược, sau khi nam nhân làm cho y, y mới nếm thử tư vị nên có chút nghiện, nhưng đoán chừng a Thúc không thích nên y đều nhẫn nại.

Chính là hôm nay a Thúc lại bỏ y lại, tuy rằng người tên Liễu Phong kia bộ dạng rất đẹp, nhưng Nham Vân vẫn cảm thấy a Thúc vẫn đẹp hơn, cho nên y liền tự mình chạy về tới đây.

Tuy rằng người kia bộ dạng rất đẹp, ánh mắt người nọ nhìn y cũng rất kỳ quái, nhưng trong đầu tưởng nhớ đều là a Thúc a, y không biết vì sao a Thúc nhẫn tâm đưa y cho người khác như vậy.

Y không muốn.

Y không muốn rời khỏi a Thúc…….

Cả đầu Nham Vân chỉ có một ý niệm, y không muốn rời khỏi a Thúc, hôm nay a Thúc mua tân y sam cho y, y vốn thật cao hứng, nhưng mà sau đó vào khách ***, biết được a Thúc không cần y, muốn y cùng cái Liễu Phong kia đi Thanh Sơn gì đó, y không muốn, y không nguyện ý, người kia cũng không cho y đi, y liền trộm leo cửa sổ đi ra.

"A Thúc đừng bỏ ta lại, ta sẽ thực nghe lời, ta không muốn đi theo người kia đi". Nham Vân cúi đầu chôn ở trong cổ của nam nhân, nước mắt nóng bỏng kia xâm nhập da thịt mẫn cảm của nam nhân.

Trong mưa to tầm tã này thì tiếng tim đập của nam nhân tựa hồ trở nên dị thường rõ rệt, hắn bảo Nham vân đi đi, nói không cần Nham Vân, bảo Nham vân đừng đi theo hắn nữa, nhưng mà Nham Vân chết sống đều không bằng lòng, đặt hắn tại bên cạnh giếng vói tay vào trong khố tử (quần) của hắn, hắn đánh tay Nham Vân, Nham Vân cũng không buông ra, hắn chỉ nghe đến tiếng khóc thương tâm của Nham Vân.

"Nhị Cẩu, buông a Thúc ra, mau quay về trong phòng đi. Mắc mưa sẽ sinh bệnh". Nam nhân nghiêng đầu bất đắc dĩ gọi Nham Vân, muốn Nham Vân lấy tay ra, nhưng Nham Vân xoa nhẹ hắn, làm cho hai chân hắn như nhũn ra.

Nhiệt khí kia cũng phun ở bên tai của nam nhân: "A Thúc, thích a Thúc nhất, a Thúc ngươi đừng bỏ Nhị Cẩu lại, Nhị Cẩu sẽ thực nghe lời ngươi nói". Nham Vân dán tại bên tai của nam nhân, thương tâm lại đau khổ thổ lộ, thanh âm kia tràn ngập thành ý.

Trong mưa to, 2 người đều bị xối ướt, sau khi nam nhân nghe được thổ lộ của Nham Vân, ngược lại thần kỳ bình tĩnh trở lại, hắn không nghĩ tới ngốc tử này thế nhưng nói thích hắn, ngốc tử này thật đúng là xem hắn như thân nhân.

Nam nhân đứng ở tại chỗ, mưa đã ướt toàn thân của hắn, lông mi hơi hơi rủ xuống của hắn che dấu thần sắc trong mắt, hắn tùy ý Nham Vân ôm, nghe Nham Vân thổ lộ cùng hứa hẹn tại bên tai hắn, hắn đột nhiên cảm thấy Nham Vân nếu vẫn tiếp tục ngốc như vậy thì cũng không phải là chuyện không tốt, Nham Vân vén y sam của hắn lên, hôn đầu vai trần trụi của nam nhân bị y sam nửa quấn.

Nham Vân sợ a Thúc tức giận, căn bản là không dám buông tay, a Thúc đánh y cũng tốt, mắng y cũng tốt, y đều phải đi theo a Thúc, tuy rằng a Thúc thường xuyên trách cứ y, nhưng y biết a Thúc là vì tốt cho y.

"A Thúc đừng bỏ ta lại, ta tất cả đều nghe lời ngươi". Nham Vân không ngừng ghé vào lỗ tai nam nhân cầu xin tha thứ, độ ấm đôi môi của y làm nóng vành tai của nam nhân, mỗi lần như vậy thì nam nhân đều sẽ mềm lòng.

"Không phải ngươi cảm thấy được người kia rất đẹp sao?". Nam nhân quay đầu nhìn về phía thần tình thương tâm của Nham Vân, trên khuôn mặt tuấn tú kia của Nham Vân tràn đầy nước mưa, hốc mắt còn có chút ửng đỏ, trong mắt tràn đầy nước mắt thương tâm, "Ta cho ngươi đi theo y, ngươi vẫn không hài lòng sao?".

"Ta muốn a Thúc". Nham Vân cúi đầu chôn ở bả vai của nam nhân, nước mắt rơi trên đầu vai của nam nhân, xúc cảm nóng bỏng kia giống như muốn thẩm thấu da thịt của nam nhân.

"Buông ra, Nhị Cẩu". Nam nhân bình tĩnh bảo ban Nham Vân, y thả chậm ngữ khí, giống như thỏa hiệp thấp giọng dặn dò Nham Vân, "Ngươi quay về phòng đi thay y phục, đừng để bị cảm lạnh".

Nham Vân không hiểu được ý tứ của nam nhân, y thất thần, nam nhân không có biện pháp đành phải tự mình đưa Nham Vân vào phòng, lau thân mình cho Nham Vân, bảo Nham Vân thay y phục.

Thân thể của Nham Vân thực lạnh, nam nhân lại lo lắng Nham Vân cảm lạnh nên cho Nham Vân ngủ trên giường.

Nam nhân đứng ở một bên thay y phục, hắn mặc nội sam sạch sẽ, trở lại bên giường, cầm tấm vải sạch, lau lau đầu cho Nham Vân: "Liễu Phong có biết ngươi chạt về đây không?'. Hắn vừa lau đầu cho Nham Vân vừa hỏi Nham Vân.

"Ta trộm đi". Nham Vân rầu rĩ không vui lắc đầu, y giơ tay chậm rãi ôm lấy nam nhân, nhiệt độ cơ thể quen thuộc trên người của a Thúc làm cho y cảm thấy thật thoải mái.

Một chút cũng không muốn buông ra……

Ngón tay nam nhân cọ xát sợi tóc của Nham Vân tạm dừng 1 lúc lâu, Nham Vân liền như vậy dựa vào hắn ngủ rồi, hắn dựa vào thành giường, kéo chăn trên người, hắn vừa định ngủ thì đại môn bị đẩy ra.

Liễu Phong 1 thân trường sam màu xanh nhạt đứng ở ngoài cửa, 1 tay cầm dù giấy dầu nhỏ nước, ánh mắt của y lạnh lạnh lùng lùng dừng ở trên người nam nhân, nhìn đến Nham Vân nằm ở trong lòng nam nhân thì y lại trút tức giận lên trên người nam nhân.

Nam nhân nhìn đến Liễu Phong thì cảm thấy bất ngờ bội phần, Liễu Phong cư nhiên tìm tới đây.

Nhìn đến Liễu Phong tựa hồ không có ý định đánh thức Nham Vân thì nam nhân liền cẩn thận để Nham Vân nằm xuống, hai người đều không có đánh thức Nham Vân, nam nhân đóng cửa lại đi ra khỏi phòng.

"Thì ra ngươi còn chưa có chết". Liễu Phong bỏ dù giấy dầu xuống, vỗ vỗ bọt nước trên người, y nói rất lạnh lạnh lùng lùng, ngữ khí cũng là vô thưởng vô phạt(hời hợt).

Nam nhân gật đầu.

"Hôm nay ta tới đây không phải vì đưa Nham Vân đi". Liễu Phong ngước mắt nhìn về phía nam nhân, phát hiện nam nhân mặc nội sam, thực phong phanh, y lại nhìn nhìn hoàn cảnh bốn phía, phát hiện nơi này có thể nói là thập phần đơn sơ, "Ngươi để Nham Vân ở loại địa phương này, y có thể ở quen được sao? Các ngươi bình thường đều ăn cái gì, hắn có thể ăn quen sao?".

Có thể nhìn ra, Liễu Phong thực quan tâm Nham Vân.

Nam nhân đều nói ra tập tính hằng ngày, hắn cũng không cần phải giấu diếm: "Hôm nay ta để Nham Vân đi tìm ngươi, là bởi vì y ở trấn trên thấy được ngươi, mỗi ngày đi ngang qua khách *** đều phải xem chừng, tuy rằng hiện tại y ngốc rồi, nhưng y tựa hồ không hề quên ngươi". Hắn nói đúng sự thật, chính là không ngờ Nham Vân sẽ tự mình chạy về tới.

"Kia đương nhiên". Liễu Phong nhìn chằm chằm nam nhân, y cảm thấy nam nhân thực nghèo hèn, cũng thực giảo hoạt, thế nhưng mang theo Nham Vân trốn tránh ở loại địa phương này, khiến cho y tìm rất vất vả, "Nham Vân không nhớ rõ ta thì chẳng lẽ sẽ nhớ ngươi hay sao". Lời nói của y hơi châm chọc, nam nhân cũng không có để ở trong lòng.

Nam nhân bất đắc dĩ nở nụ cười: "Liễu Phong, kỳ thật ngươi không cần như vậy, nếu ngươi muốn dẫn Nham Vân đi thì tùy thời đều có thể, ta sẽ không ngăn cản ngươi, hơn nữa ngươi dẫn hắn quay về Bạch Vân Quan là quyết định tốt nhất".

Nam nhân thực nhẹ nhõm, cũng rất thanh thản.

Bởi vì nam nhân biết Liễu Phong cũng không phải không có cảm tình với Nham Vân, dù sao truy đuổi Liễu Phong lâu như vậy, cho dù là lòng gan dạ sắt cũng sẽ lung lay.

Mưa theo mái hiên rơi trên mặt đất, bọt nước bắn lên dính lên y phục của nam nhân…….

Liễu Phong đánh giá nam nhân vẻ mặt bình tĩnh, nam nhân này thật sự bình tĩnh, nhìn đến y tìm tới đây cũng vẫn là một bộ bộ dáng bình tĩnh……

Vĩnh viễn đều là bình tĩnh tự nhiên như vậy…….

269. Chương 269

Liễu Phong nhìn đến nam nhân này bình tĩnh như thế thì trong lòng rất là khó chịu, nam nhân này càng là thản nhiên thì y lại càng cảm thấy bực bội, giống như nam nhân này đang bố thí y.

Thái độ thật thà của nam nhân lại thương tổn tự tôn hiếu thắng của Liễu Phong.

"Nếu Nham Vân muốn đi theo ta thì y đã sớm theo ta đi, y sẽ không lại chạy về tới đây?". Liễu Phong thực chán ghét Tích Duyên, y cũng không biết Tích Duyên ở thời điểm Nham Vân ngây ngốc đã giáo huấn Nham Vân cái gì, y thực tức giận, "Ta cũng không vội, chờ Nham Vân chấp nhận ta trước, ta lại dẫn y đi, cho nên sau này nếu ta tới tìm Nham Vân, muốn dẫn y đi ra ngoài thì đều không liên quan tới ngươi".

"Ân". Nam nhân hào phóng gật đầu, "Hiện nay Nham Vân ngốc rồi, ngươi dẫn y đi ra ngoài thăm thú nhiều cũng tốt, ban ngày ta phải làm sinh ý, cũng không thời gian quản giáo (quản lý + dạy dỗ) y……".

Nam nhân hào phóng trả lời, ngược lại làm cho Liễu Phong khó chịu, sắc mặt của Liễu phong rất khó coi, ngữ khí cũng trở nên không tốt: "Nham Vân sớm hay muộn có một ngày sẽ nhớ tới chuyện trước kia, tới lúc đó đoán chừng ngươi cũng cười không được".

Lời nói bất thiện (ko có ý tốt) của Liễu Phong làm cho nam nhân lập tức liền cười không nổi.Hắn biết Liễu Phong là tới nói với hắn, Liễu Phong tùy thời có thể mang Nham Vân đi, hiện tại chính là thương hại hắn, để Nham Vân ở bên người hắn thêm 1 hồi nữa, đợi thời điểm Nham Vân tiếp nhận Liễu Phong, Liễu Phong liền mang Nham Vân đi, cái này xem như Liễu Phong khiêu khích đối hắn sao?

Nam nhân biết tính tình Liễu Phong lạnh lùng nên cũng không nói gì, Liễu Phong cho hắn 1 túi bạc, bảo hắn mua thêm chút y phục cho Nham Vân, ngày thường để Nham Vân ăn ngon 1 chút.

Liễu Phong đều có thể lại tới gặp Nham Vân, nam nhân cầm túi bạc nặng trịch kia ở trong tay, trong lòng lạnh lẽo, từng này bạc cũng đủ vũ nhục tôn nghiêm của hắn.

Tuy rằng hắn không thể cho Nham Vân ăn ngon, ở tốt, nhưng là cũng không phải nam nhân lôi kéo Nham Vân không buông, là Nham Vân liều chết đi theo hắn, nhưng ở trong mắt Liễu Phong thì là hắn ích kỷ dấu Nham Vân đi.

Nam nhân cũng không muốn biện giải (giải thích rõ, thanh minh), Liễu Phong thích nghĩ như thế nào thì liền như thế đó đi, hắn đều quản không được, hắn nhận bạc của Liễu Phong, thuận miệng nói một câu: "Không đủ".

Liễu Phong vốn chuẩn bị rời đi, nghe được nam nhân vừa nói như thế thì y liền càng thêm khinh bỉ nam nhân: "Như thế nào, còn chưa đủ, còn chê ít? Vậy ngươi muốn bao nhiêu mới đủ?".

Liễu Phong tỏ rõ thái độ, để nam nhân ra giá.

"Lại cho ta 1 túi nữa". Nam nhân cũng không phải lòng tham không đáy, hắn chỉ cần ngân lượng đủ quay về Biên thành là được, "Cái này coi như phí thuê ta thay ngươi một năm chiếu cố Nham Vân".

Tuy rằng rất không muốn nói như vậy, nhưng nam nhân không có biện pháp, nếu Liễu Phong nghĩ hắn như vậy thì hắn dứt khoát thuận theo ý nguyện của Liễu Phong, làm một cái tiểu nhân ham tiền tài là được.

Liễu Phong lại ném 1 túi bạc cho nam nhân, căn bản là không muốn nhìn nam nhân: "Gần đây phương Bắc rất nhiều yêu thú, ngươi trông chừng Nham Vân cho tốt, hiện nay y ngốc rồi, lại không có pháp lực, nếu ở bên ngoài gặp phải yêu vật rồi bị thương thì ta chỉ xét hỏi ngươi".

Nam nhân chỉ cảm thấy tức cười, Liễu Phong thế nhưng bắt đầu cảnh cáo hắn, khi nào thì quan hệ sư đồ của bọn họ trở nên ác liệt như thế, hắn nhưng thật ra không để tâm Liễu Phong dùng loại ngữ khí bất kính này nói chuyện với hắn.

"Bình thường buổi tối chúng ta không đi ra ngoài, cho nên không cần lo lắng yêu nghiệt". Nam nhân thành thật trả lời Liễu Phong, vốn là muốn để Liễu Phong đừng lo lắng, nhưng mà Liễu Phong lại hiểu lầm.

Liễu Phong khinh thường đánh giá nam nhân, nam nhân liền biết Liễu Phong hiểu lầm, nam nhân nghĩ muốn biện giải, nhưng Liễu Phong ném 1 tấm linh phù cho nam nhân, bảo nam nhân đeo cho Nham Vân, là dùng trừ tà.

Liễu Phong lạnh lùng rời khỏi, tới cũng vội vàng, đi cũng vội vàng.

Liễu Phong tới đây, liền có nghĩa là Nham Vân cũng sắp rời khỏi hắn, đã nhiều ngày nam nhân đều không có để Nham Vân bồi hắn đi bày quán, mỗi ngày Nham Vân đều ở nhà chờ hắn trở về.

Nam nhân đưa linh phù Liễu Phong giao cho Nham Vân, để Nham Vân đeo thật tốt, Nham Vân cũng thực thành thật, cũng thực nghe lời.

Nam nhân đưa bạc Liễu Phong cho hắn cho Nham Vân 1 túi, để Nham Vân tự mình dùng, muốn ăn cái gì liền mua cái đó, nghĩ muốn ngoạn cái gì liền ngoạn cái đó, nghĩ muốn dùng như thế nào liền dùng như thế đó, nam nhân cũng không quản Nham Vân.

Mà nam nhân để lại một túi bạc cho chính mình, làm lộ phí quay về Biên thành.

Ngày hôm đó.

Thời điểm nam nhân tự mình dọn quán trở về nhà, nhìn thấy rất nhiều thợ đi ra từ trong nhà hắn, hắn nghi hoặc đi vào phòng, lập tức liền nhìn đến bài trí trong nhà rực rỡ hẳn lên.

Nham Vân cầm tiền của nam nhân, đi mua cái bàn mới, thay đổi 1 cái giường lớn bắt mắt, mà còn mua 1 chút đồ ăn cho nam nhân, còn lấy ngân lượng còn lại mua thêm 1 bộ y thường mới cho nam nhân, mà bản thân y lại cái gì đều không mua, y mua đồ đạc tất cả đều là trong nhà cần dùng, mua ăn mua mặc cho nam nhân.

Ngốc tử này mua đồ gì đều nghĩ tới nam nhân, nghĩ tới trong nhà, không biết là nên cao hứng hay là bất đắc dĩ.

"A Thúc, ngươi xem, ta đổi 1 cái giường lớn, về sau sẽ không cảm thấy chật chội, giường này thật lớn, buổi tối chúng ta có thể cùng nhau ngủ". Nham Vân đối diện cái giường khoa tay múa chân.

"……". Nam nhân chỉ là nhìn Nham Vân, không nói tốt hay xấu.

"A Thúc, mộc dũng bên ngoài cũng đổi 1 cái vừa mới lại lớn, hai người cùng nhau tắm cũng sẽ không cảm thấy chật". Nham Vân kéo nam nhân tới bên ngoài nhìn mộc dũng mới mà y mua.

"……". Nam nhân tùy ý Nham vân lôi kéo, không có phản đối.

Sau đó Nham Vân liền kéo nam nhân vào nhà, đưa nam nhân vào trong phòng, tiếp tục ướm y phục lên trên người của nam nhân: "A Thúc, ngươi thử xem, nhìn xem vừa hay không vừa người?".

"Mấy thứ này đều là ngươi một mình đi mua?". Nam nhân cầm y phục kia ướm ướm, thực thuần sắc, tuy rằng Nham Vân hơi ngốc nhưng tâm địa (bụng dạ, tâm tư) vẫn là không tệ.

"Không phải". Nham Vân lắc đầu, "Là Liễu Phong bồi ta đi mua".

Nam nhân biết mấy ngày nay thời điểm hắn đi bày quán thì Liễu Phong từng tới tìm Nham Vân, có đôi khi còn mang Nham Vân đi ra ngoài đi dạo 1 chút, Nham Vân mới đầu còn không thích, nhưng dần dần không cự tuyệt Liễu Phong nữa.

"Y phục này cũng là Liễu Phong mua?". Nam nhân cảm thấy Liễu Phong sẽ không mua thứ gì cho hắn, bởi vì Liễu Phong tựa hồ thực chán ghét hắn, điểm này hắn nhưng thật ra rất rõ ràng.

"Không phải". Nham Vân lại lắc đầu, y đột nhiên cúi đầu, có chút đỏ mặt, "Là ta trộm lấy số tiền còn lại mua cho a Thúc, Liễu Phong y không biết".

Nam nhân cầm lấy y phục, Nham Vân nhìn thấy trên người nam nhân có mồ hôi, nghĩ muốn thay nam nhân lau sạch, nhưng nam nhân nhìn y một cái, y chỉ sợ nam nhân tức giận liền không dám động, ngược lại là quy củ đi ra ngoài thay nam nhân chuẩn bị tốt nước tắm rửa.

Nham Vân biết làm vì a Thúc đã dạy y, bảo y trước khi tắm rửa phải pha nước thật tốt, trước kia loại

chuyện này mỗi ngày đều là a Thúc làm, hơn nữa a Thúc còn thực ôn nhu chà xát lưng cho y.

Nham Vân mới vừa pha tốt nước tắm cho nam nhân thì nam nhân liền đi ra tới đây, thời điểm nam nhân tắm rửa thì Nham Vân liền ngoan ngoãn ngồi ở ghế trúc hóng mát, gió ban đêm rất nhẹ, ánh trăng mờ ảo ôn nhu rơi ở trong đình viện.

"Hôm nay ngươi ngoạn cao hứng chứ?". Nam nhân vừa cọ bả vai vừa nhìn về phía Nham Vân nằm nghỉ ngơi ở ghế trúc.

Nham Vân nửa híp mắt, một bộ bộ dáng buồn ngủ, nhìn ra được y thực mệt mỏi: "Ân, ngoạn rất vui, Liễu Phong rất tốt, còn mua đồ ăn ngon cho ta". Y thành thực nói cho nam nhân biết.

Hôm nay mấy thứ này đều là Liễu Phong bồi Nham Vân mua, nếu không bằng Nham Vân ngốc tử này khẳng định sẽ bị người khác lừa, xem chừng đã nhiều ngày qua Nham Vân ở chung tới không tồi cùng Liễu Phong, còn chịu để Liễu Phong dẫn y lên phố, vốn mới đầu y thực bài xích Liễu Phong, nhưng là dần dần cũng liền không bài xích nữa, bởi vì Liễu Phong lớn lên rất đẹp, còn thay y cùng a Thúc chọn đồ dùng trong nhà.

Nham Vân đương nhiên không biết Liễu Phong chính là chọn vì Nham Vân, đều không phải chọn vì a Thúc của Nham Vân.

Nam nhân tắm rửa xong, thân mình trần trụi đi ra, vốn Nham Vân buồn ngủ nồng đậm, chỉ trong lúc vô tình nhìn thoáng qua liền nhìn không chớp mắt, nam nhân bảo Nham Vân vào nhà, Nham Vân liền đi theo phía sau hắn vào phòng, hắn mặc quần, nội sam (áo lót) lại còn chưa buộc tốt, hắn mới vừa ngồi xuống liền phát hiện Nham Vân đang nhìn hắn.

"Nhìn ta làm cái gì, thành thật ăn cơm đi". Nam nhân ngước mắt nhìn Nham Vân vài lần, phát hiện hai má của Nham Vân có chút ửng đỏ, ngốc tử này thế nhưng lại còn thẹn thùng…….

"A Thúc, dáng người thật đẹp". Nham Vân buồn bực ăn cơm, miệng hàm hàm hồ hồ lầm bầm. "Sờ lên thật thoải mái". Tuy rằng hiện giờ không được chạm tới, nhưng theo xúc cảm trước kia thì vẫn nhớ rõ.

Nam nhân suýt nữa nghẹn, hắn chậm rãi buộc tốt y phục, bảo Nham Vân không được suy nghĩ vớ vẩn, tự mình ăn cơm của mình đi, đêm nay đồ ăn đều là mua sẵn, Nham Vân cùng Liễu Phong mua ở bên ngoài mang về, nhưng mà thời điểm nam nhân trở về cũng chỉ nhìn thấy Nham Vân, không nhìn thấy Liễu Phong.

Nam nhân vừa ăn vừa hỏi: "Hôm nay Liễu Phong cùng ngươi dạo phố đi mua thêm nhiều đồ đạc như vậy, vì sao ngươi không giữ Liễu Phong ở lại ăn cơm?". Hắn không quên gắp rau cho Nham Vân ngốc tử này.

"Liễu Phong nói phải đi trừ yêu, nháy mắt liền đi mất". Nham Vân cũng học bộ dáng nam nhân gắp rau cho y, gắp rau cho nam nhân, "A Thúc ăn thịt thịt". Y chớp chớp mắt nhìn nham nhân ăn.

Nam nhân cảm thấy Nham Vân thực thông minh, tuy rằng ngốc rồi nhưng học mọi thứ vẫn là rất nhanh, đối ai đều tốt, cũng không hờ hững lạnh lùng như trước đây, cũng không khinh thường người khác.

Bởi vì buổi tối Nham Vân có thể cùng a Thúc cùng nhau ngủ, không cần ngủ trên mặt đất, y nghĩ thật là đẹp, nam nhân vốn đang là muốn để y ngủ trên mặt đất, nhưng không gian không đủ, cũng tổng không thể để y ngủ dưới giường, nam nhân cũng liền cho phép y cùng nhau ngủ.

Buổi tối thời điểm nghỉ ngơi, Nham Vân sớm ở trên giường chờ nam nhân, hắn mới vừa ngủ thì Nham Vân liền dán lại đây, hắn nghiêng người đối mặt đồng dạng Nham Vân nghiêng người đối mặt hắn.

Hô hấp của nam nhân thực ổn định, Nham Vân lại rủ mắt, lén lút giơ tay túm đai lưng của nam nhân, "A Thúc nóng hay không nóng, cởi y phục đi". Y vừa mới dứt lời thì nam nhân liền hất bay tay của y.

Nham Vân lập tức xấu hổ đỏ mặt.

Ngốc tử này…….

Nam nhân nhìn chăm chú vào Nham Vân 1 lát: "Giường này tốn không ít bạc chứ, 1 túi ngân lượng kia có đủ hay không?".

Nham Vân lắc đầu: "Không đủ".

"Vậy ngươi từ đâu làm ra ngân lượng, lại là Liễu Phong cho?". Nam nhân nhíu mày, ngốc tử này tiêu tiền lại thật thành thạo, cái gì đều mua thứ đắt nhất.

Cũng khó trách, trước kia Nham môn của Nham Vân có tiền như vậy, bạc xài không hết, cũng khó trách y sẽ tiêu pha như thế, tuy rằng người ngốc rồi nhưng xài tiền thật cũng tuyệt không qua loa.

Nham Vân dựa sát nam nhân, giơ tay ôm thắt lưng của nam nhân: "Là lấy túi bạc kia của a Thúc giấu ở trong y quỹ (tủ quần áo) mua, túi bạc kia vừa đủ mua thêm cái giương này". Y dựa vào nam nhân rất gần, đều có thể rất rõ ràng cảm giác được hơi thở của lẫn nhau.

"Ngươi nói cái gì?". Nam nhân trợn mắt nhìn Nham Vân.

"Bạc của ngươi……". Thanh âm nói chuyện của Nham Vân nhỏ đi, y cầm lấy chăn che mặt, bởi vì y tự ý dùng ngân lượng của a Thúc, hiện tại nhìn thấy a Thúc tức giận thì y không dám nói thêm nữa.

Bạc này là nam nhân định làm lộ phí quay về Biên thành, hiện nay bị Nham Vân lấy đi mua 1 cái giường lớn, Nham Vân thực thư thái, hắn thì liền khổ rồi.

Hắn cũng không tốt lại đi tìm Liễu Phong đòi bạc, tiền bán kiếm gỗ căn bản là chỉ có thể dùng để duy trì cuộc sống hằng ngày của hai người, căn bản không làm lộ phí được, ngốc tử này thế nhưng tự mình đem ngân lượng hắn giấu lấy ra đi dùng.

Nam nhân 1 phát túm bay chăn trong tay của Nham Vân, vừa tức giận lại bất đắc dĩ, y nâng cằm của Nham Vân lên, để Nham Vân nhìn hắn: "Chẳng lẽ ngươi muốn tức chết ta sao, ta giữ bạc này có chỗ dùng, ngươi thế nhưng cầm mua mấy thứ này".

Nam nhân bất đắc dĩ, lại càng vô lực, Nham Vân luôn có biện pháp khiến cho hắn trở nên dở khóc dở cười.

Nham Vân biết chính mình làm sai,có chút ủy khuất lắc đầu: "Ta là nghĩ muốn a Thúc cao hứng……". Y bảo nam nhân đừng nóng giận, ngày mai y sẽ theo nam nhân đi bày quán, tới lúc đó lại kiếm ngân lượng.

Nam nhân sắp bị Nham Vân làm tức chết rồi……

Ngân lượng cũng không còn, bây giờ nam nhân phải quay về Biên thành như thế nào……

270. Chương 270

Nam nhân không nói chuyện cùng Nham Vân, Nham Vân vẫn lải nhải không dứt nói mãi bên tai của hắn, cuối cùng hắn thấy Nham Vân sắp thương tâm tới khóc thì mới mềm lòng bảo Nham Vân mau nghỉ ngơi.

Lúc này Nham Vân mới an tâm ngủ, y tựa vào bên người của nam nhân, ngoan ngoãn xin lỗi nam nhân, ngược lại khiến cho nam nhân có chút có chút áy náy, nam nhân cũng biết thật ra Nham Vân là hảo tâm (lòng tốt, tốt bụng).

Bởi vì đổi giường lớn, giường rất thoải mái, buổi sáng hôm sau hai người cũng không dậy sớm, còn trì hoãn sinh ý của nam nhân.

Hai người là bị một đạo tiếng hừ lạnh đánh thức, hai người mới vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Liễu Phong đứng ở trong phòng, sắc mặt không tốt lắm nhìn chằm chằm bọn họ, hai người y sam lộn xộn nằm ở trên giường.

Hơn phân nửa đầu vai của nam nhân đều lộ ra ngoài, Nham Vân ghé vào ngực của nam nhân, hai người gắt gao dán tại cùng nhau, 1 tay Nham Vân còn vén y phục của nam nhân lên, vô ý thức đưa tay đặt ở trên đùi của nam nhân, cái chân thon dài thon dài kia của nam nhân tất cả đều lộ ở bên ngoài, mà Nham Vân lại y phục rộng mở, hai người nhìn qua thực thân mật.

Tựa như mới vừa làm xong cái loại chuyện này……

Mà hai người ngủ mơ mơ màng màng liền bị tiếng hừ lạnh kia của Liễu Phong đánh thức, Nham Vân lập tức lấy chăn che thân thể của nam nhân lại, nam nhân rất bình tĩnh ngồi dậy, buộc tốt y sam liền đi xuống giường.

"Hôm nay ngươi tới thực sớm, hôm nay ngươi định mang Nhị Cẩu đi đâu?". Nam nhân mặc xong y phục, liền ôm lấy kiếm gỗ chuẩn bị tốt trên mặt đất, chuẩn bị đi ra ngoài bày quán.

"Nhị Cẩu?". Liễu Phong khẽ cười, sắc mặt y không tốt lắm nhìn chằm chằm nam nhân, "Ngươi thực lại đặt tên này, y là người, cũng không phải chó, cần gì thừa dịp y ngốc lại sỉ nhục y như vậy".

Nam nhân vẫn không nói gì. Hắn không phải muốn sỉ nhục Nham Vân.

Liễu Phong cũng không lại dây dưa nhiều vì tên của Nham Vân cùng nam nhân, y nói với nam nhân, hôm nay muốn dẫn Nham Vân đi du hồ, Nham Vân nghe nói được đi du hồ thì trở nên thật cao hứng, mà Nham Vân căn bản không nghe hiểu ý tứ trong lời nói trước đó của Liễu Phong, Nham Vân chỉ biết Liễu Phong tới đón y đi chơi, mà a Thúc muốn đi bày quán, nhưng mà y đáp ứng a Thúc hôm nay muốn bồi a Thúc đi bày quán.

Nham Vân mới vừa mặc y phục lại bắt đầu buồn rầu: "Ta không đi, hôm nay ta muốn cùng a Thúc đi bày quán". Bộ dáng của y rầu rĩ không vui, không thể đi cùng Liễu Phong.

Liễu Phong lạnh lùng nhìn về phía nam nhân.

Nam nhân không dấu vết thở dài một hơi, hắn nhìn về phía Nham Vân, dỗ dành: "Hôm nay sau khi dọn quán, Lục thúc nhờ ta tới tửu lâu làm công kiếm chút bạc, có thể rất khuya mới trở về, mang theo ngươi đi làm việc cũng không tiện, hôm nay ngươi cứ yên tâm cùng Liễu Phong đi chơi là được". Hắn nói xong nhìn về phía Liễu Phong, nhìn thấy Liễu Phong đang cười với Nham Vân.

Nham Vân lập tức liền đỏ mặt, cao hứng tới trong mắt đều sắp lóe sáng.

Sau khi nam nhân rời khỏi, Liễu Phong liền mang Nham Vân đi chơi, sau khi nam nhân dọn quán thì phải đi tửu lâu hỗ trợ, ngày hôm qua Lục thúc lão bản của tửu lâu đầu phố nói nói nơi đó của y thiếu nhân thủ (nhân viên, nhân công), bảo nam nhân trước tới giúp, nhìn thấy nam nhân thành thật, lại biết được nam nhân muốn kiếm lộ phí quay về phía Nam, liền thuận nước đẩy thuyền bảo nam nhân tới làm công, thuận đường để nam nhân xem phong thuỷ của tửu lâu

Nam nhân đi tới tửu lâu Phúc Lai, lão bản Lục thúc của tửu lâu bảo nam nhân xem phong thuỷ bốn phía cho y, nam nhân nhìn một chút cảm thấy địa thế này rất tốt, căn bản không cần làm pháp trận bài trí gì cũng có thể sinh ý thịnh vượng, nam nhân cũng thành thật, cũng không đòi ngân lượng cùng Lục thúc, nghe Lục thúc nói hai này này phòng bếp thiếu nhân thủ, nam nhân liền đi hỗ trợ.

Nam nhân đi qua.

Hắn cũng không biết nấu ăn, liền hỗ trợ rửa chén, mới sáng sớm mà tiểu nhị của tửu lâu này thoạt nhìn là bận tới khí thế ngất trời, ngay tại thời điểm nam nhân chuẩn bị cầm tiền công trở về.

Có 1 tiểu nhị vội vội vàng vàng bưng một cái mâm vàng rực tới đây, tiểu nhị tiểu nhị sốt ruột lại khó xử gọi nam nhân lại: "Vị đại thúc này, ngươi giúp ta bưng thứ này tới nhã tọa (căn phòng trang nhã) tốt nhất ở lầu ba, ta nhịn không nổi, ta mót quá". Hai chân của tiểu nhị này xoán tới xoắn lui, ăn đồ hư nên bụng đau tới sắp khóc

Nam nhân giúp bưng cái mâm tới lầu 3, sinh ý của tửu lâu này thật sự là quá tốt, tiểu nhị đều bận tới không có thời gian chỉ đường cho hắn, hắn tự mình tìm được nhã tọa xa hoa nhất, hắn vốn định mời tiểu nhị qua đường bưng thức ăn đi vào, bởi vì hắn ăn mặc khá mộc mạc, có lẽ khách nhân sẽ không hài lòng, nhưng tiểu nhị của lâu này tựa hồ đều rất bận rộn hắn đành phải tự mình bưng đi vào.

Ánh sáng của nhã gian này thực u ám, nam nhân cũng không tốt ngẩng đầu nhìn đánh giá khách nhân, hắn chính là cúi đầu đặt đồ ăn xuống, chợt nghe tới mấy nữ nhân ở đây cười lên.

Gian phòng này đại khái có 5 nữ nhân ngồi, một người nam nhân, có ba nữ nhân đang bồi uống rượu, có hai vị một vị đang đánh đàn, một vị đang thổi tiêu, các nữ nhân oanh oanh cười nói, tựa hồ bị trêu đùa thực vui vẻ, nam nhân buông mâm xuống liền chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng nhìn thấy 1 bàn tay xinh đẹp với qua đây, gõ gõ cái bàn.

"Khách quan có gì phân phó?". Nam nhân dừng bước chân lại, hắn cúi đầu, không có nhìn những khách nhân này, vẻ mặt ôn nhu tư thế chờ đợi, tuy rằng hắn không phải tiểu nhị trong lâu này, nhưng không nên đắc tội khách nhân của nơi này, dù sao hắn cũng tới làm công.

Cái bàn tay kia rất đẹp, ngón tay của người nọ thực thon dài lại mảnh khảnh, nhưng có thể nhìn ra chủ nhân của bàn tay trắng nõn này là một vị nam tử, đối phương gõ gõ bàn liền không lại tiếp tục.

Nam nhân nghi hoặc.

Nam nhân không có nghe tới khách quan kia lên tiếng, hắn đang muốn ngẩng đầu, một vị cô nương ngồi ở bên người nam tử kia mở miệng: "Thiếu gia chúng ta nói ngươi không được ngẩng đầu, ngươi phải luôn luôn cúi đầu". Cô nương kia đứng lên lấy khăn tay nhẹ nhàng lau mặt của nam nhân 1 chút, một cỗ hương khí nhàn nhàn thổi qua chóp mũi của nam nhân.

Một thỏi bạc đẻ ở trước mặt của nam nhân, nam nhân gật gật đầu, thành thật cúi đầu.

Nam tử kia tựa hồ lại nói gì đó ở bên tai của nữ nhân bên cạnh, nữ nhân kia lại lần thứ hai nói với nam nhân: "Thiếu gia chúng ta hỏi ngươi có muốn kiếm thêm chút ngân lượng hay không, nếu ngươi nguyện ý thì thiếu gia chúng ta đây hỏi ngươi một vấn đề, liền cho 1 lượng bạc, như thế nào?".

"Được". Nam nhân gật đầu.

“Ngươi tên là gì?”. Một người nữ nhân khác lên tiếng, đương nhiên đều là hỏi theo ý của vị thiếu gia kia.

“A Thúc”. Nam nhân không nói tên thật.

“Nói tên thật, không thể gạt người”. Đám nữ nhân kia trăm miệng một lời biểu thị, sau đó nhìn thấy nam nhân không mở miệng, nam tử kia lại nói gì đó bên tai của nữ nhân ở bên cạnh, một nữ nhân trong đó lớn mật nói, các nàng sẽ giữ bí mật, sẽ không tiết lộ nửa chữ.

Dưới sự truy hỏi của đám người này, nam nhân thấp giọng nói hai chữ, nói tên thật của chính mình cho đám người này, nhìn thấy phần bạc trên bàn thì hắn chỉ thấp giọng nói hai chữ với nàng ta…….

“Tích Duyên”. Thanh âm của hắn thực ổn trọng.

Sau khi nói xong, sau khi trong nhã gian lặng im ngắn ngủi, lại lần thứ hai vang lên thanh âm của nữ nhân: “Thiếu gia chúng ta muốn bịt kín mắt của ngươi, cho ngươi hai lượng bạc”.

Nam nhân cũng không có hỏi vì sao, nhưng hắn cầm lấy khăn tay các cô nương đưa cho bịt kín hai mắt, hiện nay hắn không nhìn thấy bất cứ cái gì, hắn ngẩng đầu lên, chỉ nghe thấy tiếng cười của các nữ nhân, lại thủy chung không nghe được nam tử kia nói chuyện với hắn.

“Công tử hỏi ngươi nguyên quán ở đâu?”. Cô nương này luôn nói chuyện thay vị công tử kia, nam nhân đều thành thật trả lời, dù sao những ngươi không quen biết này, về sau có lẽ không cơ hội gặp mặt, nói ra cũng không sao.

“Nguyên quán Thanh Sơn”.

“Từ nơi nào tới?”.

“Biên thành”.

“Ngươi ở trấn trên này đã bao lâu rồi?”.

“Khoảng 1 năm……”. Nam nhân cảm thấy những người này hỏi vấn đề càng ngày càng kỳ quái, cũng càng ngày càng thận trọng, làm cho hắn âm thầm cảm thấy không tốt, thậm chí cảm thấy đám người này tựa hồ có cái gì cổ quái.

“Trong nhà ngươi có nương tử (vợ) chứ?”.

“Không có, từng thú qua, nhưng mà thê tử sớm mất, hiện nay cũng không có ý tái thú (cưới lần nữa)“. Nam nhân thành thật trả lời, bởi vì cô nương này nói, hắn trả lời một vấn đề được một lượng bạc, hiện nay đã

được không ít.

Nam nhân nghe được ngân lượng trên bàn đang không ngừng gia tăng, hắn tiếp tục trả lời câu hỏi, biết hắn cảm giác được khác thường nên những nữ nhân đều lặng yên rút khỏi, ngay cả tấu nhạc đều biến mất……

271. Chương 271

Trong nhã gian nhất thời trở nên yên tĩnh, không có thanh âm của nữ nhân, vị công tử kia cũng không lên tiếng, chỉ nghe thấy tiếng rót rượu tinh tế, người nọ đứng lên, nâng chén đưa tới trong tay của nam nhân.

Nam nhân nghi hoặc hỏi: "Ý của khách quan chính là muốn ta uống chén rượu này?".

Đối phương ngầm thừa nhận.

Nam nhân liền uống chén rượu kia, trên bàn vẫn là không nói lời nào, hắn cảm thấy càng lúc càng kỳ quái, hắn chậm rãi đặt chén rượu lên trên bàn, cũng đụng đến ngân lượng trên bàn.

"Ta có thể cầm đi những ngân lượng này?". Nam nhân hỏi.

Đối phương ngầm thừa nhận.

Nam nhân cầm ngân lượng để vào trong ngực, hắn đang chuẩn bị cởi bỏ khăn tay bịt kín đôi mắt, lại cảm giác được vạt áo của chính mình đột nhiên lỏng ra, ngân lượng hắn để vào trong ngực lập tức liền rơi xuống trên mặt đất, rơi lả tả…….

Nam nhân còn chưa kịp làm ra phản ứng tương đối, liền nhận thấy được đối phương tới gần hắn, hắn theo bản năng chậm rãi lui về về phía sau, mà đối phương cũng từng bước một đi theo hắn……

Lui cho tới khi hắn không thể lui nữa…….

Nam nhân giơ tay kéo lại y phục rộng mở của chính mình, cảm giác được hơi thở nóng rực của đối phương phun ở bên môi của hắn, trên người đối phương truyền tới cổ hương vị quen thuộc kia làm cho hắn có chút sững sờ.

"Khách quan……". Nam nhân hơi hơi nghiêng đầu, tránh được hơi thở của đối phương, hắn biết đối phương dựa vào rất gần hắn, hắn thậm chí có thể cảm giác được thân thể đối phương truyền tới độ ấm như gần như xa kia.

Đối phương vẫn là không nói lời nào.

Nhưng rất nhanh nam nhân liền phát hiện, bất kể đầu của hắn nghiêng bên này hay bên kia thì cổ hơi thở kia đều luôn luôn bám theo hắn, nhiệt khí nhàn nhạt kia xâm nhập bên môi của hắn…….

Nong nóng, ngứa……

Nam nhân cũng không biết đối phương muốn làm cái gì, cũng không tốt liễu lĩnh đẩy đối phương ra, hơi thở kia càng ngày càng gần, khi hắn ngửi được trên người đối phương truyền tới hương vị nhàn nhạt kia thì hắn lại có phút chốc thất thần.

Hương vị của người này rất quen thuộc……

Nam nhân giơ tay chạm tới khăn tay bịt đôi mắt, muốn nhìn một chút bộ dáng của đối phương có giống như người mà hắn nghĩ tới hay không, nhưng cổ tay của hắn bị nắm lấy, hắn không nói chuyện, 1 cái tay khác cũng bị nắm lấy…….

Đối phương tựa hồ không sốt ruột, áp chế đối nam nhân cũng không hoảng không vội, nam nhân cũng không có giãy dụa gì, nam nhân nghiêng đầu, còn chăm chú nghe động tĩnh của đối phương.

Nhưng giây tiếp theo, hai tay của hắn bị đối phương kéo, dẫn dắt vòng qua thắt lưng của đối phương, nam nhân đụng tới đoạn sam (áo lót = gấm) hoa mỹ trơn mềm trên người của đối phương, đầu ngón tay của hắn khẽ nảy lên, sợi tóc mềm mại buông ở sau người kia, trơn mềm như tơ như lụa, đối phương tùy ý ôm nam nhân, thân thể đối phương truyền tơi độ ấm, khiến tư duy của nam nhân có chút ngừng lại.

Đối phương vươn ngón tay viết mấy chữ ở ngực của nam nhân: “Nhận ra ta không?”’.

Cho dù là nam nhân bị bịt mắt, cũng có thể nhận thấy được khí lưu ái muội tứ phía, sau khi đối phương viết mấy chữ ở ngực hắn thì liền trực tiếp đưa tay trượt vào trong y phục của hắn.

“Khách quan, đây là tửu lâu, không phải địa phương tầm hoa vấn liễu”. Nam nhân vẫn thực lễ độ nhắc nhở đối phương, nơi này cũng không phải là kỹ viện, hắn cũng không bán thân, “Ta chỉ là tới địa phương này làm thay tiểu nhị, khách quan nếu ngươi có chút đặc thù yêu cầu khác hoặc là yêu thích, có thể yêu cầu với lão bản, ta không…….”. Hắn bị bịt 2 mắt, hai tay của hắn cũng bị giam cầm.

Đối phương lại viết: “Ta biết”.

Nhưng mà động tác của đối phương coi như ôn hòa, không tới mức làm cho nam nhân phản cảm, hắn biết hắn nhận thức vị khách quan trước mắt này, hắn sớm đoán được người này là ai.

Hương khí thản nhiên kia…….

Cho dù nam nhân nhắc nhở đối phương, nhưng đối phương lại không có nửa điểm nhượng bộ, thân thể của hắn thực mẫn cảm, tuy rằng đã thật lâu không có làm loại chuyện này, nhưng là bị đụng chạm như vậy, thân thể hắn vẫn là bởi vì đầu ngón tay đối phương truyền tới độ ấm mà hơi hơi run rẩy, ngón tay của đối phương nhẹ nhàng trượt xuống cánh tay của hắn, khiến cho hắn hơi hơi nghiêng đầu.

Khoảng cách giữa đôi môi của 2 người như gần như xa, cùng hơi thở giao hòa lẫn nhau kia, đều là làm cho người ta khó có thể trốn tránh như vậy, tuy rằng nam nhan bị bịt mắt, nhưng mà xúc giác lại trở nên dị thường mẫn cảm cùng rõ rệt.

"Khách quan, ta có thể đi rồi sao?". Nam nhân hỏi đối phương.

Không thể.

"Vì sao không thể?". Nam nhân hỏi lại đối phương, chuẩn bị rút tay về, chính mình động thủ kéo khăn tay bịt mắt xuống.

Đối phương lại hơi chút dùng sức giữ chặt tay nam nhân.

Nam nhân cũng biết người trước mắt này đang nhìn hắn, hơn nữa gần kề quan sát hắn, tay của đối phương chậm rãi trượt ở trên ngực trần trụi của hắn…….

Người trước mắt kia, hơi thở thản nhiên kia gần trong gang tấc, lại thủy chung cũng không nói chuyện với nam nhân.

"Khách quan, ngươi không nói lời nào, muốn ta đoán như thế nào". Nam nhân cũng không sốt ruột, hai tay của hắn ôm thắt lưng của đối phương, không có động tác dư thừa, hắn thấp giọng nói một câu, "Thật khó".

Thanh âm bình tĩnh lại trầm ổn của nam nhân vọng lại ở trong phòng, sau đó là một trận trầm mặc, trong phòng im lặng tới nỗi có thể nghe thấy tiếng hơi thở của lẫn nhau, khoảng cách ái muội giữa 2 bên khiến cho thân thể của nam nhân dần dần nóng lên.

Đối phương lại đang viết ở ngực của nam nhân: "Trước đó uống 1 chén rượu tráng dương kia, hương vị được không?".

Nam nhân run lên.

Rượu tráng dương.

Khó trách hắn cảm thấy cả người nóng lên, phi thường mạnh như vậy, có thể biết dược tính là mãnh liệt cỡ nào, nam nhân không nói chuyện, người trước mắt này không biết uống bao nhiêu rồi, thời điểm hắn vào chỉ thấy các nữ nhân này đang cúi người châm rượu.

Nhưng mà nam nhân vẫn cúi đầu, không có quan sát dung nhan của người này, người này cho hắn uống rượu tráng dương, còn ái muội tùy ý ôm hắn như vậy, lại không cho hắn tháo khăn tay bịt mắt xuống.

Lúc này nam nhân cảm giác được hơi thở nóng bỏng kia quẩn quanh ở cần cổ của hắn, hắn ngẩng đầu, cảm thụ được động tác đối phương, hắn cảm thấy được đối phương muốn cắn cổ hắn, chậm chạp chậm chạp không hạ khẩu được.

Hơi thở kia thong thả di chuyển ở cần cổ, hai tay của người nọ bắt đầu vuốt ve phía sau lưng của nam nhân, nhưng lại ở trên lưng nam nhân viết: "Ta cho ngươi gợi ý, ngươi đoán, được không?".

Nam nhân nghĩ nghĩ rồi gật đầu: "Được". Hắn thấp giọng mở miệng, hắn thậm chí có thể cảm giác được hơi thở chính mình, có thể thấy được khoảng cách của người này cùng hắn thật sự rất gần.

Tuy rằng thân thể của hai người không có dán tại cùng nhau, nhưng lại là có thể cảm giác được sức nóng phát ra trên người của đối phương, gần nhưng cũng không kề sát, như vậy khiến cho khoảng cách giữa hai người trở nên càng thêm ái muội.

Nếu lại gần thêm một chút, giống như hai người liền sẽ triền miên dây dưa cùng một chỗ……

Nam nhân ngẩng đầu, cảm giác được đối phương đang cúi đầu, ngửi hơi thở của cần cổ hắn, mồ hôi của hắn chậm rãi chảy xuống, đầu lưỡi nóng ướt kia của đối phương chậm rãi liếm đi mồ hôi trên cổ.

Xúc cảm ướt át lại nóng bỏng kia, giống như 1 loại mồi lửa nhen nhóm thân thể mẫn cảm của nam nhân, đầu lưỡi mềm mại kia của đối phương di chuyển thong thả ở cần cổ của hắn, vẽ vòng tròn trên đường cong cái cổ của hắn……

"Khách quan, đừng đùa".

"……"

Nam nhân nhịn không được rên rỉ ra tiếng, thanh âm của hắn mang theo vài tia hừ nhẹ, miệng hắn phát ra rên rỉ khe khẽ, hắn cảm thấy cả người nóng lên, liền ngay cả hơi thở cũng trở nên nóng rực.

Tay của nam nhân ôm đối phương, đã đang đổ mồ hôi.

Động tác của đối phương dấu hiệu tạm dừng chút nào, đầu lưỡi nóng kia ái muội càn quét qua lại trên cổ của nam nhân, thanh âm đầu lưỡi kia chuyển động làm cho nam nhân nắm chặt y phục mềm nhẵn kia của đối phương.

Cái trán của nam nhân toát ra mồ hôi, bị khiêu khích như vậy, nhiệt độ cơ thể cả người hắn đều đang không ngừng tăng lên, hai tay của đối phương xoa lưng của hắn, khẽ kéo hắn, thân thể của hai người gắt

gao dán tại cùng nhau, một khắc kia hắn cảm thấy được hô hấp của chính mình đều ngừng lại, động tác đột nhiên như vậy làm cho hắn có chút không kịp thích ứng.

Bởi vì nhiệt độ cơ thể của đối phương cùng nhiệt độ cơ thể của hắn xấp xỉ, cũng là nóng rực giống nhau, hai tay chạy phía sau lưng của nam nhân, lay động tâm tư vốn bình tĩnh của hắn.

Lúc này người trước mắt lại hỏi nam nhân: "Đoán ra chưa?".

Đương nhiên chỉ viết ra, ngón tay y nhẹ nhàng vẽ vòng tròn ở mồ hôi tinh tế chảy ra trên lưng của nam nhân, không có lúc nào là không trêu chọc tình tự của nam nhân, giống như muốn tất cả ý chí của nam nhân đều tan rả.

Đầu lưỡi kia trượt tới xương quai xanh của nam nhân, liếm lộng mồ hôi tinh mịn trên người của hắn, cùng với hơi thở ấm áp, từng chút từng chút kích thích da thịt mẫn cảm của hắn.

Khiến cho miệng nam nhân tràn ra rên rỉ không thể áp chế, tuy rằng thanh âm kia thực khẽ, thực thấp.

Tay của nam nhân cũng có chút run rẩy, sau khi uống chén rượu kia thì thân thể hắn nóng lên, nhưng lại ra mồ hôi, người trước mắt tựa hồ còn muốn tiếp tục liếm cần cổ ướt át kia của hắn.

"Ta biết ngươi là ai……". Nam nhân mở miệng, hơi thở của hắn thực nóng, cái trán của hắn cũng rịn mồ hôi tinh mịn, đầu lưỡi ướt át kia từ cổ hắn chậm rãi trượt hướng về phía xương quai xanh, lại trượt hướng về phía trong ngực của hắn.

Nam nhân nắm chặt y phục của đối phương, mồ hôi trong lòng bàn tay của hắn đều thấm ướt y phục của đối phương, đối phương yêu cầu hắn nói ra tên mình, hắn cảm giác được đầu lưỡi của đối phương rời khỏi da thịt của hắn…….

Nam nhân bị bịt mắt. Không nhìn thấy. Hắn chỉ có thể dựa vào cảm giác, từng chút từng chút sờ soạng thân thể của đối phương, cảm giác hơi thở của đối phương, hai người cơ hồ là kề sát ôm chặt nhau.

Nam nhân nghiêng đầu cảm giác hơi thở của đối phương, hắn chủ động hé môi ra, môi của đối phương liền dừng lại ở bên môi hắn, nếu nhẹ nhàng di chuyển về phía trước, sẽ lập tức hôn lên đôi môi hơi mở của hắn.

Đối phương sờ thắt lưng mềm dẻo của nam nhân, hai tay đều duỗi vào trong y phục lỏng lẻo của nam nhân, 1 tay di chuyển trên cái lưng trần trụi của nam nhân, 1 tay cởi quần của nam nhân ra, xoa nắn cặp mông chắc mẩy mềm dẻo của nam nhân……

Yết hầu của nam nhân khẽ động: "Đủ rồi……". Tiếng nói trầm thấp hơi khàn khàn của hắn lộ ra gợi cảm nồng đậm.

Đối phương thấy nam nhân không nói lời nào, lại bắt đầu viết chữ trên người nam nhân, ngón tay kia đụng vào qua địa phương nào, liền mang theo khoái cảm từng đợt, không thể nhìn thấy trước mắt, cảm quan cũng lại càng rõ rệt.

Lưng của nam nhân đều run lên, hơi thở của hắn thực trầm, rất nặng, nóng tới nỗi môi của đối phương đều có chút gay go mà nổi lên phiếm hồng nhàn nhạt, nam nhân bị trêu chọc tới vô pháp chống đỡ.

Ngón tay của đối phương đang động –.

"Trả lời ta".

"……"

"Ta là ai?".

"……"

"Thật là nóng, bộ dáng thật ham muốn……".

Tay của đối phương càng viết càng nhanh, viết khi nặng khi nhẹ, làm cho nam nhân phát ra tiếng ngâm, cả lưng của nam nhân đều bị y sờ khắp, liền ngay cả cổ cũng bị liếm tới ướt át, đối phương gắt gao dán lên nam nhân, tiếng tim đập của cả 2 rõ ràng như thế.

Nam nhân cảm giác được đối phương đang mút cổ của hắn, đôi môi cực nóng kia, cùng đầu lưỡi linh hoạt, cùng với đôi môi chạy ở trên người hắn, khiến cho hai chân hắn có chút bất ổn……

Theo bàn tay của đối phương càng ngày càng dùng sức siết chặt ở bên hông của hắn, mút cổ hắn càng mút càng dùng sức, hắn cũng theo bản năng nắm chặt y phục của đối phương, dưới sự "truy hỏi" của đối phương thì ngón tay nam nhân run rẩy nhẹ nhàng viết cái tên mà hắn suy nghĩ lên trên lưng của đối phương.

Cửu……

Nam nhân chỉ viết một chữ thì lập tức liền nghe được đối phương lộ ra hơi thở dày cùng tiếng cười ái muội: "Đoán đúng rồi". Dứt lời, Cửu Hoàng liền ngậm môi dưới của nam nhân, ngậm ở miệng, nhẹ nhàng mà nhấp môi, cắn cắn, liền chậm rãi buông lỏng ra.

Môi dưới của nam nhân có chút ửng đỏ, có chút đỏ lên, hắn không có hỏi vì sao Cửu Hoàng tới phương Bắc này, cảm giác được cảm giác được Cửu Hoàng kéo tay hắn, làm cho hắn chậm rãi đi vòng lên trước.

Nam nhân cũng không có tháo khăn tay trên mắt xuống, hắn nghe được thanh âm Cửu Hoàng kéo cái ghế,

Cửu Hoàng kéo hắn tới phía sau bình phong.

Nam nhân nghe được thanh âm Cửu Hoàng cởi đai lưng "lạch ca lạch cạch", hắn nghe được Cửu Hoàng ngồi ở trên ghế, Cửu Hoàng giơ tay kéo tay hắn, kéo hắn qua.

Tuy rằng nam nhân không nhìn thấy, nhưng hắn biết Cửu Hoàng muốn làm cái gì…….

272. Chương 272

Cửu Hoàng kéo nam nhân vào phía sau bình phong, cho dù bên ngoài có người đi vào cũng không nhìn tới hai người bọn họ đang làm cái gì, bình phong tinh mỹ thật lớn này chẳng những che chắn bên ngoài của hai người, còn chặn ánh sáng vốn liền mờ nhạt kia.

Sau bình phong, ánh sáng không quá rõ ràng, lại càng có thể khơi mào dục vọng của Cửu Hoàng.

"Cúi người xuống, chậm rãi ngồi xuống". Cửu Hoàng kéo tay nam nhân, ý bảo nam nhân ngồi xuống.

Nam nhân chậm chạp xoay người, đưa lưng về phía Cửu Hoàng, hắn chậm rãi ngồi ở trên đùi của Cửu Hoàng, hai tay của hắn chống tay vịn của cái ghế, Cửu Hoàng nắm cả thắt lưng của nam nhân, ôm nam nhân vào trong lòng, 1 tay y buông chân của nam nhân ra, 1 tay thuần thục kéo quần của nam nhân xuống, nam nhân lập tức nắm chặt quần của chính mình.

Cửu Hoàng cắn lưng của nam nhân, đáy mắt biếng nhác có chút bất mãn: "Ngươi không nhớ ta sao?. Thanh âm của y lộ ra mùi ***, lưng của nam nhân bị y hôn tới nóng lên……

"Không phải". Nam nhân chậm chạp buông lỏng tay ra.

Cửu Hoàng cọ rớt quần của nam nhân, y ôm nam nhân tới trên đùi, hạ thân nóng bỏng của hai người dán cùng một chỗ, địa phương lửa nóng kia của y làm nóng chân của nam nhân, nam nhân cảm thấy cả người đều sắp bốc hơi, nóng như vậy, bỏng như vậy, giữa hai người kề sát chặt chẽ như vậy.

Y phục của nam nhân đã tụt xuống tới bên hông, quần đều trượt tới cổ chân rồi, Cửu Hoàng cũng là y phục lộn xộn ôm nam nhân, trong ngực trần trụi của y gắt gao kề sát cái lưng bóng loáng kia của nam nhân, hai tay xoa nắn bên trong hai chân của nam nhân, bàn tay xinh đẹp kia duỗi vào vạt áo của y phục nam nhân, y phục kia che lại động tác của y.

Toàn thân của nam nhân đều đang căng cứng, hai tay của hắn nắm tay ghế, cùng với động tác càng lúc cang nhanh của Cửu Hoàng, đầu lưỡi nóng ướt của Cửu Hoàng trượt trên da thịt của hắn……

Cửu Hoàng hôn cánh tay của nam nhân, nam nhân nghiêng đầu, cúi đầu, cảm nhận hết thảy Cửu Hoàng gây cho hắn, cảm giác sự vỗ về chơi đùa của Cửu Hoàng, cảm giác xúc cảm của đầu lưỡi nóng ướt của Cửu Hoàng……

Nam nhân thật lâu không có làm, hắn căn bản là không thể dung nạp (cất chứa, chứa đựng, tiếp nhận) Cửu Hoàng, sau khi thử mấy lần thì Cửu Hoàng bắt đầu dùng ngón tay yêu thương nam nhân, làm cho toàn thân tâm (thể xác + tinh thần) của nam nhân thả lỏng.

"Ta vẫn thật không nghĩ tới, ngươi thế nhưng ở tại trong trấn nhỏ của phương Bắc, làm tiểu nhị của tửu lâu". Cửu Hoàng biếng nhác nằm ở trên ghế, y để nam nhân cả người mềm nhũn nằm ở trên người của y, địa phương bí ẩn dưới thân của hai người bị vạt áo của nam nhân che hờ……..

"Ta là tới làm thay". Nam nhân thấp giọng giải thích, cả người hắn như nhũn ra nghiêng đầu, đôi môi bất thiên bất ỷ (vô tư, trung lập) dán lên chóp mũi trắng nõn kia của Cửu Hoàng, hơi nóng bên môi của hắn làm cho Cửu Hoàng sửng sốt.

"Mới một năm không gặp ngươi mà thôi, ngươi trở nên càng ngày càng mẫn cảm". Cửu Hoàng ngẩng đầu lên, ngậm môi dưới của nam nhân, ngón tay y đang không ngừng đè ép, xâm nhập.

Một năm mà thôi…….

Một năm đối Cửu Hoàng mà nói, nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm.

Nhưng là đối nam nhân mà nói cũng rất dài, tuổi thọ của phàm nhân căn bản là không thể so sánh cùng Cửu Hoàng, tuy rằng một năm này Cửu Hoàng nơi nơi tìm nam nhân, nhưng là ở nơi này tìm được nam nhân, khiến cho y có chút bất ngờ, y mới đầu căn bản là không dám xác định, cho nên để các nữ nhân này trước hỏi thử nguyên quán cùng nam nhân từ đâu tới.

Y biết nam nhân thành thật, không nghĩ tới nam nhân thật đúng là từ đầu chí cuối nói, y đương nhiên là phi thường hài lòng, xem trang phục cùng phản ứng của nam nhân thì Cửu Hoàng có thể xác định là chính mình tìm được nam nhân đầu tiên.

Cửu Hoàng cũng không định nói việc này với những người khác, y hỏi nam nhân, nam nhân cũng tỏ vẻ vẫn là tạm thời đừng nói ra thì tốt hơn, nam nhân còn có việc chưa làm xong ở phương Bắc này.

Sau khi làm xong thì lại tự quay về Biên thành.

"Nơi này là tửu lâu, ngươi đừng không tiết chế như vậy, nếu có người đi lên thấy như thế này, kia không tốt đối với thanh danh ngươi". Nam nhân cũng biết thế lực của Cửu Hoàng ở phương Bắc rất lớn, nếu bị người khác biết, Cửu gia cùng tiểu nhị tửu lâu tại nhã gian làm loạn, việc này sẽ tổn hại tới danh dự.

"Ngươi vẫn là một chút cũng không thay đổi, suy nghĩ cho ta như vậy, ta như thế nào cam lòng để nam

nhân khác nhìn thân thể của ngươi, ta sẽ ghen". Cửu Hoàng biếng nhác ôm sát nam nhân, để nam nhân hắn trên người của y, y nghiêng đầu chậm rãi hôn hôn hai má ướt mồ hôi của nam nhân, "Hôm nay ta cũng uống rất nhiều rượu tráng dương, khẳng định sẽ lợi hại hơn so với lần trước".

"……"

"Khiến ngươi càng thoải mái". Cửu Hoàng ngậm vành tai mẫn cảm của nam nhân, tỉ mỉ liếm hôn.

"……"

"Muốn thử xem hay không?". Cửu Hoàng dán tại bên tai của nam nhân nhẹ giọng hỏi nam nhân, y ôm nam nhân, vuốt ve nam nhân, làm cho thân thể nam nhân như nhũn ra.

Cả người nam nhân đều ngã vào trên người của Cửu Hoàng, vạt áo của y phục hắn che hờ tay của Cửu Hoàng, hai chân của hắn lần lượt khoát lên trên đùi của Cửu Hoàng, 1 tay của Cửu Hoàng nắm cả thắt lưng của hắn, một bàn tay theo phía sau của hắn với vào giữa hai chân……

Nam nhân chậm rãi nhíu mày, ngón tay của Cửu Hoàng đang không ngừng vuốt ve điểm mẫn cảm của hắn, hắn mấy lần muốn khép 2 chân lại, đều bị Cửu Hoàng một lần nữa chậm rãi mở ra.

Thế công ôn nhu, nam nhân hoàn toàn không chống cự được.

Hơn nữa, hắn cùng với Cửu Hoàng đã lâu rồi không gặp, nam nhân cũng biết những ngày mình mất tích thì Cửu Hoàng tìm hắn tìm thật sự vất vả, hơn nữa thời điểm Cửu Hoàng nhìn thấy hắn, cũng là bình tĩnh xử lý, không có làm cho hắn khó xử, cũng không có chất vấn hắn 1 năm nay đã làm những gì, càng thêm không có đề cập tới đề tài khiến hắn cảm thấy mẫn cảm.

Cửu Hoàng không hỏi tung tích của Nham Vân, điều này làm cho nam nhân cảm thấy an tâm gấp bội, hiện nay Nham Vân đều ngốc rồi, hắn cũng không hy vọng Cửu Hoàng lại bức Nham Vân, càng thêm không muốn nhìn đến bọn họ lại tranh đấu.

Nam nhân nghe Cửu Hoàng ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ.

Nam nhân giơ tay tóm được tay của Cửu Hoàng, tay của Cửu Hoàng nháy mắt rút ra, cảm giác hụt hẫng kia làm cho thân thể của hắn theo bản năng siết chặt, hắn giật giật thân thể, động tác vô thức này của hắn làm cho lưng khẽ ma sát ngực của Cửu Hoàng, hắn cảm giác được hai tay của Cửu Hoàng đang vuốt ve thắt lưng của hắn, cũng từ thắt lưng của hắn chậm rãi trượt xuống phía dưới, sờ hai chân cảm xúc mềm dẻo của hắn, Cửu Hoàng nắm đùi trong của hắn, chậm rãi tách ra hai bên, hai tay của hắn nắm chặt tay ghế.

"Ta giúp ngươi tản mất dược tính được không?". Cửu Hoàng liếm cái lổ tai của nam nhân, giơ tay xoa nắn địa phương sớm đã có cảm giác của nam nhân, âu yếm nhẹ vỗ về.

Nam nhân nghiêng đầu, cảm giác được hơi thở bên môi của Cửu Hoàng, Cửu Hoàng hỏi làm cho hắn không thể đáp lại, bởi vì phản ứng của chính hắn phi thường mãnh liệt, mà đùi trong của hắn còn dán lửa nóng của Cửu Hoàng.

Nhiệt độ cơ thể va chạm cùng hơi thở giao hòa khiến cho nam nhân có chút hỗn loạn, ở trong tửu lâu làm loại sự tình này, tùy thời đều có nguy cơ bị người nhìn thấy, nhưng Cửu Hoàng lại kéo tay hắn, vuốt ve địa phương phản ứng mãnh liệt của hai người, xúc cảm nóng bỏng của bàn tay làm đầu ngón tay của hắn khẽ run rẩy.

"Ta không đi vào, không cần sợ". Cửu Hoàng biết nam nhân không dung nạp được y, chỉ có thể vừa dùng ngón tay yêu thương nam nhân, vừa hướng dẫn nam nhân nhẹ tay vỗ về thứ nóng bỏng của hai người……

Vạt áo của 2 người hờ khép, chỉ nhìn tới tay của Cửu Hoàng nhích tới nhích lui ở trong y phục, thở dốc của nam nhân theo động tác của Cửu Hoàng trở nên càng ngày càng càng ngày ồ ồ, mà tần suất phập phồng cũng càng ngày càng mãnh liệt.

Ngón tay của Cửu Hoàng mát xa điểm mẫn cảm trong cơ thể của nam nhân, thân thể của nam nhân theo động tác của y nhẹ nhàng lắc lư, tay phải của hai người đang vỗ về chơi đùa địa phương nóng bỏng của lẫn nhau.

Nam nhân nghe được Cửu Hoàng dán tại bên tai hỏi hắn: '"Nóng hay không nóng?".

"Nóng…….".

"Bỏng hay không bỏng?".

"Ân". Nam nhân gật đầu.

Cửu Hoàng phản ứng mãnh liệt, hơn nữa thân thể của hai người đều là vừa nóng lại bỏng, lý trí của nam nhân đang giãy dụa trong bể dục, toàn thân hắn như nhũn ra, thấp giọng nói mấy câu với Cửu Hoàng.

"Một năm nay ngươi sống tốt hay không tốt?". Cửu Hoàng vừa vuốt ve nam nhân, vừa quan tâm hỏi tình huống của nam nhân.

"Cũng ổn, ta nghe nói ngươi đang giúp ta quản lý trà phô, cám ơn ngươi……". Nam nhân vừa thấp giọng nói lời cám ơn, vừa phát ra rên rỉ thấp mềm.

"Ta rất nhớ ngươi". Thanh âm biếng nhác kia của Cửu Hoàng quẩn quanh bên môi của nam nhân, thấy nam nhân hơi hơi ngẩn người thì y liền thuận thế hôn lên đôi môi phát nóng của nam nhân.

Ngô……

Động tác hai tay của Cửu Hoàng đều bắt đầu dùng sức, theo ngón tay không ngừng đè ép xâm nhập thì thân thể của nam nhân cũng bất an nhích tới nhích lui, hơi thở của hai người đều vô cùng hỗn loạn.

Cho tới khi hai người đang ở dưới vuốt ve lẫn nhau phát tiết ra mới thôi.

Nam nhân nằm ở trên người Cửu Hoàng, thở dốc rất khẽ, môi của 2 người kề sát nhau, Cửu Hoàng liếm liếm cái cằm ướt mồ hôi của nam nhân, y sờ sờ giữa hai chân ướt át của nam nhân.

Nam nhân lập tức phát ra tiếng hừ nhẹ mẫn cảm: "Thời gian không còn sớm, ta cần phải trở về". Hắn giơ tay chậm rãi gỡ khăn tay bịt đôi mắt ra, dung nhan quen thuộc của Cửu Hoàng lập tức liền ánh vào tầm mắt của hắn.

Một năm không gặp.

Cửu Hoàng trở nên càng anh tuấn so với trước kia, trang phục của y liền giống như công tử nhà giàu, đoạn (gấm) y thuần sắc hoa mỹ, tóc trắng như tuyết, ánh mắt của y lộ ra sự biếng nhác vĩnh viễn không thay đổi……..

Tuy rằng ánh mắt của Cửu Hoàng vẫn ôn hòa như cũ, nhưng nam nhân lại mơ hồ cảm giác được trên người Cửu Hoàng thêm vài phần dã tính……

Nam nhân vốn cho rằng Cửu Hoàng sẽ để hắn đi, nhưng mà Cửu Hoàng chẳng những không có để hắn đi mà còn tiếp tục dây dưa, trong 2 canh giờ tiếp theo, cách mỗi thời gian nửa chén trà nhỏ thì Cửu Hoàng sẽ cùng hắn tiết 1 lần, tuy rằng không có thật sự tiến vào, nhưng chỉ dùng tay cùng miệng cũng đủ khiến cho hắn yếu ớt rên rỉ, Cửu Hoàng cũng không sốt ruột, Cửu Hoàng cũng không muốn cho khiến nam nhân cho rằng y chỉ muốn hoan ái.

Nhưng tính dục đối với Cửu Hoàng mà nói là phi thường trọng yếu, mỗi khi y tới kì động dục thì nhất định phải tìm người ***, tuy rằng hiện nay còn chưa tới, nhưng y không khống chế được dục vọng đối nam nhân.

Vị trí của 2 người sớm thay đổi, nam nhân nằm ở trên ghế, hai chân lần lượt khoát lên tay ghế, Cửu Hoàng quỳ gối giữa 2 chân của nam nhân, thân thể của hai người vô cùng gần kề, Cửu Hoàng cúi người xuống, gần trong gang tấc thưởng thức hai má ướt mồ hôi của nam nhân, lông mi của nam nhân đều bị mồ hôi hơi hơi nhiễm ướt.

Nam nhân vẻ mặt ôn hòa nhìn chăm chú vào Cửu Hoàng: "Khách quan, khi nào ta mới có thể đi?". Hiện giờ thời gian quá muộn, Nham Vân khẳng định sớm đi trở về, nếu Nham Vân không thấy được hắn, 1 lát nữa tự y tìm đến liền phiền toái.

"Ta còn chưa muốn thả ngươi đi". Ngón tay của Cửu Hoàng từ cằm của nam nhân, chậm rãi trượt tới trên cổ của nam nhân, "Ngươi đổ thật nhiều mồ hôi, liếm như thế nào đều liếm không hết".

“Rất dơ”. Nam nhân giơ tay nắm lấy ngón tay của Cửu Hoàng, lông mi của hắn khẽ rung rung.

“Không dơ”. Cửu Hoàng ôn hòa nhìn nam nhân, hôn mồ hôi ở sườn mặt của nam nhân, “Ta thích nhất nhìn ngươi đổ mồ hôi, bộ dáng rên rỉ, nó thật sự là vô cùng gợi cảm”.

Nam nhân giơ tay ôm lưng của Cửu Hoàng, nụ hôn của Cửu Hoàng lập tức liền áp tới, nam nhân đụng đến cái lưng rộng duyên dáng của Cửu Hoàng, mơ hồ chồng chéo cùng một chỗ cùng cái lưng sư tử kia.

Như ẩn như hiện……

Ngô ngô…….

Ân ngô…….

Trong nhã gian của tửu lâu, ánh sáng thập phần hôn ám, thỉnh thoảng nghe được tiếng thở dốc rất nhỏ, cùng tiếng vang ái muội của cái ghế bị ép tới kêu “cọt kẹt”, ai cũng không biết trong nhã gian này…….

Tiểu nhị tạm thời của tửu lâu đang nằm ở trên ghế, khách nhân lại cúi đầu chôn ở trong y sam của hắn, nam nhân cảm thụ được đôi môi gây cho hắn độ ấm cực nóng.

Phía sau kia đầu lưỡi nóng ướt kia xâm nhập, cùng không ngừng xâm nhập, xâm nhập…….

Đêm nay rất khuya thì nam nhân mới trở về, hắn cự tuyệt Cửu Hoàng đưa tiễn, Cửu Hoàng ngỏ lời gần đây sẽ ở phương Bắc, chờ nam nhân làm xong sự tình, bọn họ lại cùng nhau quay về Biên thành.

Nam nhân cũng đáp ứng Cửu Hoàng, hắn cũng biết lần này Cửu Hoàng tới phương Bắc, kỳ thật là tới giúp hắn đàm sinh ý, mà hắn cũng không có truy hỏi chuyện nữ nhân trước đó.

Dù sao nam nhân đều có dục vọng, hắn cũng không xa vọng Cửu Hoàng vì chờ hắn mà không ôm nữ nhân, dù sao thời điểm Cửu Hoàng động dục cũng sẽ theo bản năng đi tìm nữ nhân.

Trên đường nam nhân về nhà, chân đều có chút như nhũn ra.

Thời điểm hắn rời đi, không có cầm bạc của Cửu Hoàng, nếu cầm bạc của Cửu Hoàng, vậy không phải chẳng khác nào hắn là bán thân sao, hắn kiên quyết không cần, Cửu Hoàng cũng đành lấy lại.

Hắn chỉ lấy tiền công hôm nay Lục thúc cho hắn, ngày mai hắn cũng sẽ không lại đi tửu lâu làm công, hắn phải nghĩ cái biện pháp, để Liễu Phong nhanh mang Nham Vân đi, hiện tại Cửu Hoàng dễ nói chuyện, hắn còn có thể xoay sở được, nếu Mạt Đồng cùng Phật Hàng tìm được nơi này, chỉ sợ Liễu Phong cũng khó đi rồi, thời điểm nam nhân quay về phòng còn cố ý tắm rửa sạch sẽ tại cửa nhà.

Bởi vì Nham Vân ngốc tử kia thực nhạy cảm, một chút hương vị đều phải truy hỏi nửa ngày, tuy rằng trên người nam nhân tắm sạch rồi, nhưng mà vết đỏ đỏ trên cổ kia làm như thế nào cũng không biến mất.

Thời điểm nam nhân tắm rửa ở trong viện tử thì động tác thật sự rất nhẹ, chỉ sợ đánh thức Nham Vân.

Sau khi tắm sạch toàn bộ thì nam nhân mới quay về phòng ngủ, Nham Vân sớm đã đang ngủ ngon lành, nhìn Nham Vân ngủ ngon như thế thì nam nhân liền biết ngốc tử này hôm nay khẳng định ngoạn thật sự cao hứng.

Nam nhân mới vừa nằm xuống, Nham Vân liền sáp qua, miệng còn mơ mơ màng màng hô: "A Thúc, thật mềm, ôm thật thoải mái". Ngốc tử này đang nói mớ…….

"……". Nam nhân mặc kệ Nham Vân, hướng đầu ra bên ngoài, nhắm mắt lại ngủ.

Trong lúc ngủ mơ thì Nham Vân ôm nam nhân, hai tay hạnh kiểm xấu sờ loạn: "Chân của a Thúc cũng thật trơn tay, còn có mặt saucũng là……". Y mơ mơ màng màng nói mớ, tay cũng đi theo sờ loạn.

Nam nhân đánh bay tay của Nham Vân, Nham Vân bị đánh thức.

Nham Vân vẻ mặt buồn ngủ nồng đậm, y sửng sốt nhìn chằm chằm nam nhân 1 hồi lâu, mới nhỏ giọng nói một câu: "A Thúc, ngươi đã trở lại, hôm nay thời điểm ta cùng Liễu Phong đi du hồ……".

Nam nhân tâm bất tại yên (tâm hồn ở đâu đâu, tư tưởng không tập trung) ngắt lời Nham Vân: "Ân, biết ngươi cùng Liễu Phong đi du hồ, ngoạn thật sự vui vẻ, ngoan ngoãn ngủ, đừng quấy a Thúc, ngày mai a Thúc còn phải bày quán".

Nham Vân không nói gì, y chậm rãi rủ mắt, đáy mắt toát ra thần sắc thương tâm: "Ta không quấy a Thúc, a Thúc ngủ đi". Y biết a Thúc không muốn nghe y nói chuyện nên y sẽ không nói.

Y muốn nói với a Thúc, thời điểm y cùng với Liễu Phong du hồ rơi vào trong nước, sau khi Liễu Phong vớt y lên, dẫn y đi gặp đại phu, tuy rằng đại phu nói y không sao, nhưng y lại cảm thấy đầu rất đau.

Y vốn muốn chờ a Thúc trở về rồi lại ngủ, nhưng mà không biết như thế nào liền hôn mê, hiện nay đầu của y vẫn đau đớn, nhưng mà a Thúc giống như không thích nghe y nói chuyện.

Thời điểm ngủ thẳng nửa đêm, nam nhân bị nóng tỉnh, hắn giơ tay sờ sờ cái trán của Nham Vân, phát hiện trán của Nham Vân nóng bỏng, hắn gọi Nham Vân mấy tiếng, Nham Vân cũng không có phản ứng.

Nam nhân chậm chạp ngồi dậy, lúc này mới phát hiện sắc mặt của Nham Vân trở nên trắng bệch, nhiệt độ cơ thể cao tới dọa người.

“Nhị Cẩu tử, ngươi tỉnh tỉnh”. Nam nhân vỗ mặt của Nham Vân.

Sắc mặt Nham Vân trắng bệch, chậm rãi mở hai mắt, vô lực nhìn chăm chú vào nam nhân: “A Thúc, ta rất chóng mặt, đầu rất đau”. Y giơ tay ôm lấy thắt lưng của nam nhân, rất khó chịu…….

Nam nhân để Nham Vân cúi đầu gối lên trên đùi của hắn, hô hấp phỏng người của Nham Vân phun ở trên bụng của hắn, hắn mẫn cảm giật giật thân thể, Nham Vân lại đột nhiên cúi đầu chôn vào giữa hai chân của hắn, há mồm liền nhẹ nhàng cắn hắn 1 cái.

“A Thúc, thật là hư hỏng”. Giọng Nham Vân mang theo nghẹn ngào, nhìn phía nam nhân, tựa hồ đang oán giận nam nhân vừa rồi mặc kệ y, bộ dáng rất thương tâm làm cho trong lòng nam nhân run rẩy.

Nam nhân bị Nham Vân cắn tới có phản ứng, xúc cảm không nặng không nhẹ kia, cùng hơi thở nóng như lửa kia, làm cho hai chân của hắn run rẩy, hơn nữa Nham Vân một bộ biểu tình sắp khóc nhìn chăm chú vào hắn.

Giống như bị ủy khuất vô cùng…….

Nam nhân kéo chăn đắp ở trên người chính mình, không cho Nham Vân nhận thấy được phản ứng của hắn, nước mắt của Nham Vân rơi ở trên đùi của hắn, thấm qua quần của hắn, kích thích da thịt của hắn……

“Nhị Cẩu tử, ngươi làm sao vậy?”. Tay của nam nhân để ở trên sườn mặt nóng bỏng của Nham Vân, hắn cảm thấy tình huống của Nham Vân thật không tốt, độ nóng kia đã vượt mức bình thường.

Nham vân nói với nam nhân, hôm nay thời điểm du hồ rơi vào trong nước, rồi sau đó thời điểm buổi tối Liễu Phong rời đi, y vẫn tốt, thời điểm đang chờ nam nhân, càng lo lắng thì lại càng đau đầu.

Nham Vân sợ hãi a Thúc không trở lại: “A Thúc, đêm nay ngươi đi đâu? Ta rất lo lắng…….?”. Y nhịn xuống cơn đau đầu của chính mình, nhìn nam nhân, hỏi nam nhân.

Nham Vân lo lắng a Thúc không trở lại. Không cần y.

Nham Vân ôm thắt lưng của nam nhân, thần chí không rõ gọi “a Thúc a Thúc”, làm cho nam nhân rơi vào hỗn loạn, nam nhân cúi đầu thần sắc phức tạp nhìn về phía Nham Vân.

Nham Vân giơ tay đụng tới giữa hai chân của nam nhân, phát hiện nơi đó của nam nhân có phản ứng, y giật chăn trong tay của nam nhân ra, cúi đầu chôn ở giữa hai chân của nam nhân, cách quần ngậm địa phương có phản ứng của nam nhân…….

Nam nhân đột nhiên hút không khí.

Động tác bất thình lình của Nham Vân, làm cho nam nhân đẩy cũng đẩy không ra, lại không thích hợp ôm chặt Nham Vân: "Nhị Cẩu tử, ngươi làm cái gì, a Thúc không cần ngươi làm như vậy".

Nam nhân giơ tay đẩy mặt của Nham vân ra, Nham Vân nhẹ nhàng cắn cắn thứ ngậm trong miệng, nam nhân lập tức liền nhũn chân không dám động, hắn chỉ có thể nhìn chằm chằm Nham Vân phun ra nuốt vào.

Tuy rằng là cách nội sam, nhưng cảm giác lại mãnh liệt như cũ, độ ấm của miệng Nham Vân dị thường cao, có lẽ là bởi vì Nham Vân đang phát sốt, nhiệt độ cơ thể kia khác với bình thường.

"Nhị Cẩu tử……". Thanh âm của nam nhân đều run rẩy, bị phun ra nuốt vào tới ngay cả bên hông đều tê dại, hắn chỉ có thể một bàn tay đỡ sau gáy của của Nham Vân, một bàn tay nắm chặt chăn.

Nham Vân bị bệnh, căn bản là không có khí lực gì, nhưng y vẫn đang cố gắng thỏa mãn thứ cực nóng của nam nhân, y giơ tay giữ chặt thắt lưng của nam nhân, thả lỏng môi của chính mình ra, ngẩng đầu để cầm ở ngực của nam nhân, làm cho dục vọng của nam nhân không chiếm được phát tiết, để bên hông của y, y vô lực nhìn nam nhân……

Hô hấp của nam nhân đều đang run rẩy, bởi vì hắn cảm thấy được ánh mắt của Nham Vân nhìn hắn, trở nên càng ngày càng phức tạp.

Nham Vân chớp chớp đôi mắt, nước mắt chảy xuống từ 2 má, rơi xuống ngực của nam nhân, thương tâm nhìn chăm chú vào nam nhân: "A Thúc, trên người ngươi có hương vị của người khác".

Nước mắt của Nham Vân nóng tới nam nhân thở không nổi……

273. Chương 273

Cả thân thể nam nhân đều đang trượt xuống, hắn trướng thật sự khó chịu, lại không biết nên giải thích với Nham Vân như thế nào, nhiệt độ cơ thể nóng bỏng của Nham Vân làm cho hắn rất khó chịu.

Nam nhân giơ tay sờ giữa hai chân của chính mình, Nham Vân nhìn động tác của hắn, dưới mi mắt rủủxuống kia, con ngươi mê người khẽ xao động, Nham Vân duỗi tay vào trong chăn, xoa nơi đó của nam nhân……

Nam nhân sửng sốt.

"A Thúc, ta giúp ngươi". Nham Vân hàm chứa nước mắt, nhìn chăm chú vào nam nhân.

Động tác trên tay của Nham Vân thực vô lực, nhưng phi thường nóng bỏng, liền còn chưa sờ nam nhân

được mấy cái thì nam nhân liền nhịn không được.

Nam nhân nghiêng đầu nhắm mắt, sắp rên rỉ thành tiếng, cảm giác mãnh liệt kia làm cho hắn không tự chủ được kẹp chặt hai chân, theo bản năng còn ôm chặt Nham Vân.

Nham Vân rủ mắt, nhìn đến đôi mắt ướt át của nam nhân, phát hiện hốc mắt của nam nhân đỏ đỏ: "A Thúc, về sau đừng về nhà muộn như vậy, ta rất sợ". Y chậm rãi ôm sát nam nhân.

Đáy mắt bình tĩnh của nam nhân bị xáo trộn, hắn cảm giác được nước mắt nóng bỏng của Nham Vân, từ cổ của hắn trượt xuống ngực của hắn, giống như muốn tổn thương trái tim mềm mại kia của hắn.

"Nhị Cẩu, đừng khóc". Nam nhân an ủi vuốt ve lưng của Nham Vân.

"A Thúc ôm chặt ta, ta sẽ không khóc". Nham Vân cúi đầu chôn ở trong cổ của nam nhân, hai tay của y ôm thắt lưng của nam nhân, ngực dán ngực của nam nhân.

Cằm của nam nhân để ở cái trán nóng bỏng của Nham Vân, chậm rãi ôm sát Nham Vân, sau đó Nham Vân liền không có lại khóc, mà là hàm chứa nước mắt, tựa vào trên người nam nhân rồi an tĩnh ngủ.

Nam nhân ôm Nham Vân, cũng không dám buông tay, giống như dỗ hài tử nhẹ nhàng an ủi vuốt ve lưng của Nham Vân, Nham Vân an tĩnh tựa vào trên người của nam nhân, an ổn ngủ.

Mấy ngày nay nam nhân cũng không bày quán, ngay tại trong nhà chiếu cố Nham Vân.

Ngao dược (nấu thuốc), tắm rửa cho Nham Vân.

Mà đã nhiều ngày trong thành nháo yêu thú nháo tới lợi hại, Liễu Phong cũng không có thời gian tới gặp Nham Vân.

Trên người của Nham Vân rất nóng, uống dược cũng trị không hết, còn thường xuyên kêu đau đầu, tóm lại y liền không muốn nam nhân rời khỏi bên người của y, nam nhân cũng nhận thấy được Nham Vân tựa hồ thực sợ hãi hắn rời đi.

Mỗi đêm nam nhân đều phải tắm rửa cho Nham Vân, bởi vì thân thể Nham Vân rất nóng, đổ rất nhiều mồ hôi, hơn nữa Nham Vân lại thích sạch sẽ, mỗi ngày hắn đều tắm rửa cho Nham Vân.

Tuy rằng Nham Vân thực vô lực, nhưng vẫn là ngoan ngoãn, yên tĩnh, để nam nhân rửa sạch thân thể cho y, mỗi lúc này thì y đều sẽ lôi kéo nam nhân, hỏi nam nhân có cần hay không cần y.

Nhìn đến ánh mắt tràn ngập mong chờ của Nham Vân thì nam nhân cũng chỉ đánh nói cần, mỗi lần thời

điểm uống dược, Nham Vân đều sẽ nhíu mày lại, bởi vì dược kia rất đắng, nhưng Nham Vân chưa bao giờ cự tuyệt. Bởi vì y không muốn a Thúc mất hứng.

Dược đắng ra sao thì y cũng sẽ uống hết, trước mặt a Thúc của y thì Nham Vân cũng sẽ không kêu đắng, y cũng không muốn a Thúc lo lắng cho y, nhưng là thời điểm nhìn đến a Thúc vì y mà bận bịu thì y lại rất vui, còn cao hứng hơn so với đi du hồ cùng Liễu Phong.

Nham Vân nằm ở trên giường, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, y ngủ thật sự an tâm, bởi vì y biết, a Thúc của y ngay tại bên người của y, không có rời đi bên người của y nửa bước.

Buổi tối hôm nay nam nhân đi ra ngoài tới trấn trên bốc dược cho Nham Vân, hắn ở cửa của tửu lâu gặp Cửu Hoàng, Cửu Hoàng đang tiễn một vị trà thương, hắn dùng gói dược che mặt, không muốn lão bản kia nhận ra hắn, cho tới sau khi lão bản kia đi rồi thì hắn mới chậm rãi bỏ gói dược xuống, nhìn về phía Cửu Hoàng đứng ở cửa tửu lâu chờ hắn.

Nha hoàn tiểu Thúy của Cửu Hoàng cũng ở đó, Cửu Hoàng bảo tiểu Thúy về tửu lâu trước, lúc này nam nhân mới từ từ đi qua, Cửu Hoàng đứng ở nơi đó ý cười nồng đậm nhìn nam nhân.

"Hôm nay lại thay ngươi đàm thành (thương lượng thành công) một bút sinh ý nga, ngươi muốn cảm ơn ta như thế nào?". Ánh mắt Cửu Hoàng biếng nhác nhìn nhìn nam nhân, y phát hiện trên tay nam nhân cầm gói dược, liền hơi hơi nhíu mày, "Ngươi bị bệnh?". Y giơ tay muốn sờ mặt của nam nhân, nhưng cửa tửu lâu này rất nhiều người đi qua đi lại, y cũng không tốt giơ tay.

Nhưng Cửu Hoàng thật không ngại bị người khác nhìn, y lo lắng nam nhân sẽ để ý, dù sao trang phục giữa hai người bọn họ khác biệt quá mức, một cái mặc hoa mỹ như thế, một cái lại y sam bần hàn.

"Không". Nam nhân phủ nhận, hắn chậm rãi luồn dược ra phía sau, "Ta là mua giúp người khác". Hắn nói chuyện thực bình tĩnh, hắn lo lắng Cửu Hoàng phát hiện.

Trong mắt của nam nhân tuy rằng bình tĩnh. Nhưng là trong lòng cũng bất an dao động……

Cửu Hoàng nhìn nam nhân 1 lát, mới chậm rãi mở miệng: "Trong nhà ngươi còn có người khác?". Thanh âm của y cực kỳ biếng nhác, nghe mặc dù thản thản nhiên nhiên, nhưng trong đó lại ẩn chứa vài phần truy tới cùng……

Nam nhân không nói chuyện. Hắn không muốn nói dối Cửu Hoàng, nhưng lại phải giấu diếm tung tích của Nham Vân, hắn tránh né ánh mắt của Cửu Hoàng, trầm mặc không nói chuyện, ở dưới ánh mắt truy hỏi của Cửu Hoàng thì vẫn không nói như cũ.

Nhưng tình huống còn tốt hơn so với trong tưởng tượng của nam nhân, Cửu Hoàng cũng chỉ là nhìn hắn 1 lát, nhận thấy hắn không muốn nói thì cũng không có lại khó xử hắn.

“Muốn theo ta đi khách *** [làm 1 hồi] hay không?”. Cửu Hoàng chậm rãi tới gần nam nhân, theo y tới gần thì hơi thở cũng tới gần theo.

“Ngồi?”. Nam nhân ngước mắt nhìn Cửu Hoàng, không quá xác định ý tứ của Cửu Hoàng.

“Không phải [ngồi] mà là [làm]?”. Cửu Hoàng phi thường trực tiếp mời nam nhân, để nam nhân cùng y đi khách ***.

Nam nhân lập tức liền hiểu được ý của Cửu Hoàng, hắn chậm rãi chậm rãi: “Không đi, ta còn phải trở về ngao dược, hồi sau rồi nói sau”. Hắn thản nhiên cự tuyệt lời mời của Cửu Hoàng.

Nam nhân còn chưa đi được vài bước, chợt nghe tới Cửu Hoàng không hờn giận lại vừa nói một câu: “Ngươi liền để ý y như vậy”. Cửu Hoàng cơ hồ là buột miệng nói ra, y ở cửa tửu lâu nhìn nam nhân đã đi được mấy bước.

Bóng dáng của nam nhân ở trong đám người có vẻ thực cô đơn, Cửu Hoàng rất muốn tiến lên ôm lấy nam nhân, nhưng mà y thủy chung vẫn là nhịn xuống xúc động trong lòng, ngăn chặn dục niệm tràn đầy.

Lời của Cửu Hoàng làm cho nam nhân rơi vào trầm mặc.

“Bỏ đi, ngươi đã kiên quyết như vậy, ta cũng sẽ không ngăn trở ngươi”. Cửu Hoàng thần sắc không thay đổi nhìn bóng dáng của nam nhân, chính là trong con ngươi của y lộ ra vài phần mệt mỏi.

Nam nhân cho rằng Cửu Hoàng tức giận, hắn xoay người nhìn về phía Cửu Hoàng: “Ngươi tin tưởng ta, y sẽ không lại muốn giết ngươi, hiện tại y đã……đã thay đổi”. Hắn chính là muốn chờ thời điểm Nham Vân chấp nhận Liễu Phong, tới lúc đó hắn liền chủ động rời đi, hắn cũng không phải nghĩ muốn Nham Vân đi theo hắn cả đời, sao ngay cả Cửu Hoàng cũng không hiểu hắn như vậy.

Cửu Hoàng đứng ở tại chỗ, ánh mắt nhìn về nơi khác: “Được, hiện tại ngươi mỗi ngày chiếu cố y, vậy ai tới chiếu cố ta”. Cửu Hoàng không thể không thừa nhận y rất để ý.

“Ngươi có tay có chân, còn cần ta chiếu cố?”. Nam nhân đi trở lại bên người của Cửu Hoàng, cảm thấy Cửu Hoàng có chút cố tình gây sự.

Cửu Hoàng cũng nhìn lại nam nhân, trong mắt có chút bất mãn: “Hiện nay mỗi ngày ta đều thực cần, ngươi không ở bên người ta, ngươi muốn ta đi tìm người nào tới để giải quyết, hay là nói ngươi muốn ta giống như Mạt Đồng dạo chơi kỹ viện như vậy, tìm cái nữ nhân để ta phát tiết?”.

Cửu Hoàng tức giận.

Nam nhân ngước mắt nhìn Cửu Hoàng: “Vậy ngươi tìm ta phát tiết, cũng còn không đều giống nhau là

phát tiết". Hắn nói rất bình tĩnh, khó nén dao động trong mắt, hắn không muốn tranh chấp cùng Cửu Hoàng.

"Ngươi biết ta không phải có ý đó!". Cửu Hoàng đẩy cao âm lượng, y giơ tay giữ chặt cổ tay của nam nhân, kéo bả vai của nam nhân, làm cho nam nhân nhìn về phía y, "Giữa chúng ta là có cảm tình, ngươi rốt cuộc có hiểu ý của ta hay không, ngươi không thể giao ta cho người khác, ta cũng cần ngươi, ta cũng hy vọng ngươi có thể bồi ta nhiều 1 chút".

"Ta không có giao ngươi cho người khác, ngươi chờ ta 1 chút, lại không được sao?'. Nam nhân cũng có chút sốt ruột nhìn Cửu Hoàng, bởi vì người qua đường đã không ngừng liếc nhìn bọn họ.

Hơn nữa Cửu Hoàng một đầu tóc trắng, mọi người qua đường không quá tới quá gần bọn họ, bởi vì gần đây trấn trên nháo yêu thú nháo rất lợi hại, bộ dạng Cửu Hoàng lại đẹp hơn so với người bình thường, khó tránh khỏi sẽ bị chú ý.

"Có thể". Cửu Hoàng buông lỏng tay của nam nhân ra, y đổi một loại ngữ khí bình tĩnh nói: "Dù sao ta đều đợi ngươi một năm, lại nhiều thêm mấy ngày cũng không là gì cả". Y vẫn có thể đợi. Đợi tới khi nam nhân làm xong sự tình mới thôi.

"Có người nói qua với ngươi là ngươi rất lãnh đạm hay không". Ánh mắt của Cửu Hoàng dừng lại ở trên mặt của nam nhân, y nhìn thấy nam nhân lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, y tiếp tục nói ra suy nghĩ trong lòng, "Ngươi như vậy, làm cho ta không cảm giác được ngươi có cảm tình với ta".

"……."

"Là thích hay là không thích". Cửu Hoàng nghiêm túc nhìn chăm chú vào nam nhân, phát hiện đôi mắt bình tĩnh của nam nhân lãnh tĩnh nhìn lại y, y không đoán ra ý tưởng của nam nhân.

Nam nhân rốt cuộc là quen với tồn tại của y, hay là không chán ghét làm tình cùng y, nhưng Cửu Hoàng lại hy vọng giữa bọn họ không chỉ có giới hạn trong những cái này, y nhìn nam nhân.

Hy vọng nam nhân cho y đáp án.

"Ngươi muốn ta làm như thế nào?". Nam nhân hỏi lại Cửu Hoàng.

Cửu Hoàng thẳng thắn lưu loát trả lời: "Hôn ta". Y nói thật quyết đoán lại cương quyết, làm cho nam nhân căn bản không thể cự tuyệt.

"Nhưng nơi này là trên đường cái……". Nam nhân nhìn bốn phía chung quanh, nơi nơi đều là người, phải ở chỗ này hôn Cửu Hoàng có phần cũng quá mức rồi, nhưng lại phải chủ động hôn môi.

“Này thôi mà ngươi đều không làm được?”. Cửu Hoàng có chút thất vọng nho nhỏ.

“……”. Nam nhân xiết chặt gói dược.

“Nhanh lên”. Cửu Hoàng thúc giục nam nhân.

“Nơi này là đường phố……”.

Nam nhân còn muốn nói chút gì đó, lại bị Cửu Hoàng ngắt lời: “Nhất (1) ……”.

Nam nhân nghe được Cửu Hoàng bắt đầu đếm số, hắn liền mở miệng tranh thủ vì chính mình: “Ngươi không thể bức ta như vậy”. Hắn tranh thủ nhìn chăm chú vào Cửu Hoàng, ánh mắt của hắn đang lộ ra sự bất an.

“Nhị (2)……”. Cửu Hoàng tựa hồ cũng hạ quyết tâm muốn nam nhân chứng tỏ.

“Ngươi!”. Nam nhân tức giận.

Cửu Hoàng còn chưa đếm tới số “Tam (3)” thì nam nhân liền bước nhanh 1 bước, khẩn cấp để sát đôi môi vào bên môi của Cửu Hoàng, nam nhân nhẹ nhàng nghiêng đầu, nhanh chóng hôn khóe môi của Cửu Hoàng……

Bốn phía nhất thời im lặng, người qua đường đều dùng ánh mắt quỷ dị đánh giá hai người, nhưng lại không dám dừng lại lâu ở đây, Cửu Hoàng giơ tay sờ sờ khóe môi được nam nhân hôn qua, nam nhân lúc này làm cho y thực vừa lòng.

“Ta đi về đây”. Nam nhân thấp giọng nói.

“Ân”. Cửu Hoàng gật gật đầu, phát hiện nam nhân cúi đầu tránh đi ánh mắt khác thường của người khác ở bốn phía, y liền hỏi nam nhân: “Muốn ta đưa ngươi về hay không?”. Y thực quan tâm tình tự của nam nhân.

Nam nhân: “Ta tự mình trở về là được”. Sau khi hắn nói xong, lại vẫn đứng bất động ở tại chỗ.

Cửu Hoàng thấy nam nhân tựa hồ muốn nói cái gì đó, cũng liền im lặng nhìn chăm chú vào nam nhân.

Một lát sau, Cửu Hoàng mới nghe nam nhân do dự mở miệng: “Vừa rồi……”.

Cửu Hoàng biết nam nhân muốn nói cái gì, y liền nói tiếp phần còn lại câu nói của nam nhân: “Cái hôn

vừa rồi thật ngọt". Nhìn thấy trên mặt Cửu Hoàng lộ ra tươi cười thản nhiên thì nam nhân mới yên tâm về nhà.

Nếu nam nhân cho phép thì Cửu Hoàng sớm túm nam nhân lại đây hôn n lần, nhưng mà ở trên đường cái nên phải thu liễm chút, khiến nam nhân chủ động một lần thì Cửu Hoàng đã thực hài lòng.

Thế nhưng trước khi nam nhân đi thì Cửu Hoàng nói với hắn: "Vừa rồi ta thực lo lắng ngươi không hôn ta, nhưng mà thời điểm ngươi hôn ta thì ta lại không bắt lấy cơ hội hôn ngược ngươi, tuy rằng cái hôn vừa rồi nhẹ một chút, nhưng mà hương vị vẫn là ngọt như nhau". Cửu Hoàng cười biếng nhác, còn kém không ôm nam nhân rồi hôn sâu.

Nam nhân nhìn thấy Cửu Hoàng hết bực tức, lúc này hắn cầm dược an tâm trở về nhà, cự tuyệt Cửu Hoàng đưa tiễn, dù sao tới lúc đó nếu Cửu Hoàng gặp mặt Nham Vân thì cũng sẽ thực xấu hổ.

Nam nhân mới vừa trở về, thấy liền thấy Liễu Phong ngồi ở bên giường, 1 tay phủ tại trên trán của Nham Vân, 1 tay kéo chăn cho Nham Vân, để Nham Vân cúi đầu gối lên trên đùi của y.

"Ngươi đã tới rồi". Nam nhân thuận miệng bắt chuyện với Liễu Phong, "Ta tưởng rằng hôm nay ngươi không tới, gần đây Nham Vân bệnh thật sự nặng, ngươi tới gặp y, nói không chừng y sẽ tốt hơn 1 chút".

Nam nhân không nhìn Liễu Phong, hắn đứng ở bên cạnh bàn gỡ gói dược ra.

Liễu Phong nhíu mày, ánh mắt y rất không thân thiện đánh giá nam nhân, phi thường bất mãn chỉ trích nam nhân: "Ta giao Nham Vân cho ngươi, ngươi còn khiến y sinh bệnh, ngươi liền nhẫn tâm đối đãi y như vậy, bỏ y sốt cao không lùi bệnh tật ở nhà".

Động tác trên tay của nam nhân tạm dừng.

Không ngờ Liễu Phong thế nhưng cắn ngược lại hắn 1 ngụm, rõ ràng là Liễu Phong ngày ấy mang Nham Vân đi ra ngoài, Nham Vân không cẩn thận lọt vào trong nước, bị lạnh mới bị bệnh, hiện giờ Liễu Phong lại đổ hết trách nhiệm lên trên người hắn, còn trách hắn không chiếu cố tốt Nham Vân. Liễu Phong hoàn toàn bẻ cong chân tướng sự thật, nhưng nam nhân cũng không muốn biện giải vì chính mình.

"Ta đi ngao dược". Nam nhân cầm gói dược đi ra ngoài, để làm bọn họ đơn độc ở chung.

Xem bộ dáng Nham Vân ngủ như vậy, nam nhân cũng không muốn đi quấy rầy, Nham Vân để Liễu Phong bồi, chứng minh Nham Vân cũng dần dần tiếp nhận Liễu Phong, nam nhân ngao dược ở ngoài phòng, bầu trời nổi lên mưa phùn lất phất.

Nam nhân mới vừa ngao dược xong thì Liễu Phong liền đi ra bưng dược đi, nam nhân đứng ở trong viện, cũng không tốt đã vào nhà quấy rầy.

"Ngươi tỉnh, tỉnh liền uống dược đi". Trong phòng truyền tới thanh âm ân cần của Liễu Phong, thanh âm kia không hề lại thanh lãnh, tại trong hoàn cảnh yên tĩnh này có vẻ thực rõ ràng.

Cho dù là nam nhân đứng ở trong viện tử, cũng có thể nghe được bọn họ nói chuyện ở trong phòng.

"Thật đắng, a Thúc đã trở lại chưa?". Nham Vân tựa hồ không muốn uống.

Nam nhân đang chuẩn bị vào nhà, lại nghe tới Liễu Phong nói với Nham Vân: "Ta tự mình ngao dược cho ngươi, ngươi như thế nào có thể không uống, a Thúc ngươi đi trên núi đốn củi chuẩn bị tài liệu ngày mai làm kiếm gỗ, đêm nay không trở lại".

Nam nhân sửng sờ tại ngoài cửa, Liễu Phong đã nói như vậy thì hắn không thể đi vào được, hắn đành phải ngồi ở ngoài phòng nghỉ ngơi trên ghế trúc, hắn mơ mơ màng màng nghe được Nham Vân đang nói chuyện cùng Liễu Phong……

"Liễu Phong, bộ dạng ngươi thật là đẹp". Nham Vân có chút ngượng ngùng.

"Còn đẹp hơn so với a Thúc ngươi?'. Thanh âm cười khẽ của Liễu Phong lần thứ hai truyền tới.

Trong phòng lại không có thanh âm, qua một hồi lâu mới nghe được Nham Vân cúi đầu "ân" 1 tiếng, nam nhân ngồi ở bên ngoài, đi cũng không được, không đi cũng không được, nơi này rõ ràng là nhà của hắn, nhưng cố tình hắn có vẻ có chút thừa thãi.

Liễu Phong ở lại qua một đêm trong nhà nam nhân, nam nhân ngay tại ghế trúc bên ngoài ngồi cả 1 đêm, sau đêm nay thì bệnh của Nham Vân tốt hơn rồi, về sau mỗi ngày đều theo Liễu Phong đi ra ngoài, nhìn tới Liễu Phong tới đây thì cũng trở nên thật cao hứng, nam nhân cũng chưa bao giờ ngăn trở, nhưng Liễu Phong tựa hồ còn chưa có ý tứ muốn dẫn Nham Vân rời đi.

"A Thúc, hôm nay Liễu Phong mang ta đi cưỡi ngựa". Nham Vân thật cao hứng bám dính nam nhân, kể chuyện thú vị của y cùng với Liễu Phong.

"Ân". Nam nhân gật đầu.

"A Thúc, ngươi biết hay không biết cỡi ngựa vậy?".

"Biết". Nam nhân đang nấu cơm cho Nham Vân ăn, hắn bảo Nham Vân tránh xa chút.

Nhưng mà Nham Vân lại sáp qua, từ phía sau ôm nam nhân: "A Thúc, ngươi làm ngựa cho ta cưỡi được không?". Y dán tại bên tai của nam nhân, hoang đường yêu cầu……

Động tác trên tay của nam nhân sựng lại, nghiêng đầu nhìn Nham Vân: "Ngươi cùng Liễu Phong đều là ngoạn như vậy sao? Ngươi làm ngựa hay là Liễu Phong làm ngựa?". Thần sắc nơi đáy mắt của nam nhân nhẹ nhàng lay động.

"Không có, ta chỉ muốn ngoạn cùng a Thúc". Nham Vân lắc đầu phủ định ý tưởng của nam nhân, y giơ tay muốn sờ chân của nam nhân, nam nhân chụp bay tay của y, bảo y đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm.

Ngày hôm đó sau khi ăn cơm xong, nam nhân liền đi trên núi đốn củi, mà Nham Vân lại được Liễu Phong dẫn đi trấn trên xem hội hoa đăng, trên đường trở về nam nhân vác bó củi cùng búa, hắn nghỉ chân trong cổ tháp ở sơn gian.

Bên trong cổ tháp này thực âm trầm, trước kia nam nhân đi ngang qua mấy lần cũng không có đi vào, trong cổ tháp trống trải có một pho tượng Phật, môn biển của cổ tháp treo cong cong vẹo vẹo, ba chữ "Thiên Phật Sát" loang lổ bụi bẩn.

Nam nhân ngồi đối diện đại môn (cửa chính), trên mặt đất nhóm 1 đống lửa, bốn phía cổ tháp này thực âm lãnh, có yêu khí rất nặng, hắn cảm giác được tựa hồ có cái gì đang theo dõi hắn, hắn đứng dậy thì chợt nghe mặt sau tượng Phật có động tĩnh, hắn đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, hắn chỉ là qua đường nghỉ chân mà thôi, không muốn quấy nhiễu tới yêu ma quỷ quái.

Nam nhân vác bó củi cùng búa lên chuẩn bị rời đi, còn chưa đi ra ngoài, đại môn của cổ tháp nguyên bản rộng mở bốn phía, đồng thời gắt gao đóng lại, hắn sửng sốt, trong lòng thầm kêu không tốt.

Đụng quỷ rồi.

Nam nhân chậm chạp di chuyển tới góc tường, hắn kề sát phía sau tượng đá nhìn qua, lập tức liền nhìn đến một đôi mắt xanh của dã thú, mặt sau tượng đá kia có 1 con quái vật cự tích (rắn mối khổng lồ)…….

Là yêu thú…….

Nam nhân giơ tay kéo cửa sắt lớn ở phía sau lại, căn bản là kéo không ra, cái trán hắn đang đổ mồ hôi, trong cổ tháp trống trải này trừ bỏ mấy cái cột đá thật lớn ra, căn bản không có địa phương có thể trốn.

Xong rồi.

Nam nhân nghe được tiếng thở dốc của con cự tích kia, hắn khẽ động, liền nhìn đến quái vật kia chậm rãi bò ra, hắn nắm chặt cái búa trong tay, cự tích kia chậm rãi bò qua chỗ hắn.

"Đừng tới đây". Trong lòng bàn tay của nam nhân đều đổ mồ hôi, đối mặt yêu thú cường đại, trên tay hắn chỉ có 1 cái búa.

Cự tích kia hé miệng lộ ra răng nanh sắc bén, nước miếng nhiễm nọc độc kia rơi trên mặt đất phát ra từng đợt tanh tưởi, quanh thân quái vật kia đầy ruồi bọ, xem ra ăn không ít người, trên móng vuốt cùng răng nanh đều dính vết máu, lúc này yêu thú dị thường hung mãnh nhào tới chỗ nam nhân, nam nhân nhanh nhẹn nghiêng mình.

Búa trong tay hướng về phía đầu của quái vật, búa kia phập vào mắt của quái vật kia, yêu thú tức giận, nhanh chóng mãnh liệt nhào tới nam nhân, nam nhân trốn ra sau cây cột, yêu thú kia nhào vào khoảng không, cửa sắt bị đâm tới phát ra tiếng nổ ầm ầm.

Cái đuôi của yêu thú kia quét qua thạch bích, thạch bích liền vỡ tung, trên thạch bích kia để lại vết cắt thật sâu, nam nhân tựa vào phía sau cột đá, tựa đầu dò xét ra ngoài.

Yêu thú kia không thấy đâu.

Mà lúc này, nam nhân cảm giác được bên cạnh truyền tới một cỗ nhiệt khí, hắn chậm rãi quay đầu, yêu thú kia đang nguy hiểm theo dõi hắn, trong cặp mắt xanh kia tản ra quang mang nguy hiểm…….

274. Chương 274

Một con mắt của yêu thú kia đang chảy máu, búa còn cắm ở trên đó.

Nam nhân mồ hôi lạnh chảy ròng.

Cổ tanh hôi mãnh liệt kia hun tới hắn sắp ói ra, nam nhân nín thở, chậm rãi lui ra sau, yêu thú kia đột nhiên mở mồm to như chậu máu, kêu gào cắn xuống dưới chỗ hắn!

Tê tê ——

Ba ba ——

Nghìn cân treo sợi tóc, nam nhân nghe được tiếng lợi khí chém gió điên cuồng gào thét kéo tới, một đạo lệ khí hắc diễm (lửa đen) mãnh liệt, cùng một cổ hỏa diễm (ngọn lửa) cuồng loạn của lợi khí, đồng thời xông vào……

Lập tức nhìn đến hỏa diễm kia như cực quang lưu chuyển, cùng thị khí của hỏa diễm nháy mắt xuyên thấu thân thể của yêu thú kia, cổ cường kính mãnh liệt kia mạnh mẽ kéo yêu thú kia ra một trượng…… (1 trượng = 3,33 mét)

Yêu thú kia kêu thảm, quay cuồng trên mặt đất.

Hỏa diễm màu đỏ kia chọc thủng ngực của yêu thú, chuyển hướng cắm vào trên cột đá bên cạnh nam nhân, bắn lên ánh lửa, cùng quang mang lưu chuyển kia, bên trong bao lấy 1 thanh Hỏa Nhận thật dài.

Nam nhân không kịp nghĩ nhiều, giơ tay cầm Hỏa Nhận, dùng sức nhổ nó ra khỏi cột đá, Hỏa Nhận kia hào quang lại xuất hiện, quang mang màu đỏ mạnh mẻ chạy trên thân đao.

Lập tức, một cỗ hắc diễm khác, như hỏa diễm kéo dài từ mặt đất, theo ngọn lửa kia sáp nhập, mặt đất bắt đầu nứt ra, nam nhân cảm giác được mặt đất mạnh mẽ trầm xuống…….

Hắc hỏa kia như cực quang đảo qua, từ mặt đất nổi lên gai băng màu đen, xỏ xuyên qua thân thể yêu thú, trong chớp mắt trên thân thể yêu thú kia thêm mấy cái vết roi máu chảy đầm đìa……..

Lập tức đó là tiếng tê hô, khóc rống trước khi biến mất của yêu thú, yêu thú kia huyễn hóa thành hào quang tinh điểm (lấm tấm như sao) màu xanh nhạt, biến mất ở trong Thiên Phật Sát, nam nhân vừa mới xoay người, liền bị một cái bóng đen áp tại trên cột đá.

Hỏa Nhận trong tay của nam nhân lặng yên chấn động hai cái, hắn hiểu ý buông lỏng Hỏa Nhận ra, Hỏa Nhận kia vô thanh vô tức (im hơi lặng tiếng) bay thoát ra cổ tháp, biến mất bên trong bóng đêm mờ mịt.

Mà lúc này, nam nhân đang bị một cái bóng đen áp tại trên cột đá, hai tay đối phương chống cột đá, vây nam nhân ở giữa song chưởng, phản quang âm u kia bao phủ người trước mắt khiến cho nam nhân không thấy rõ lắm dung mạo của đối phương.

Nhưng mùi rượu nhàn nhạt trên người kia cũng rất quen thuộc…….

Là Mạt Đồng.

Lập tức nam nhân liền nhận ra người này là ai, chính là vì sao y sẽ xuất hiện ở chỗ này, nam nhân cũng không biết nên nói cái gì, dựa theo tính tình của Mạt Đồng hẳn là sẽ đánh hắn 1 trận trước rồi nói sau.

"Ta……".

"Môn hạ đệ tử của ta nhìn thấy ngươi bày quán tại trấn trên, nếu không phải ta tự mình lại đây chứng thực, liền thực vuột mất ngươi". Mạt Đồng bất mãn mở miệng, cũng giơ 1 ngón tay lên, nến trên thạch bích được thắp sáng, ánh sáng mờ ảo kia chiếu cổ tháp hơi hơi sáng lên.

Mạt Đồng mặc trang phục màu đen tinh mỹ, phát quan búi thẳng tóc lên, tóc đen thật dài chỉnh tề buông ở sau người.

Cổ tay cùng trên đùi của Mạt Đồng đều buộc dây gấm đen, đai lưng hoa mỹ bên hông kia, để tại thắt lưng của nam nhân…….

Cái roi dài của Mạt Đồng cài sau thắt lưng…….

Cả người Mạt Đồng đều gắt gao áp tại trên người của nam nhân…….

"Sao ngươi không trở lại?". Mạt Đồng giơ tay chặn thắt lưng của nam nhân lại, y liền cảm thấy nam nhân sẽ không chết, không có tìm được thi thể, y sẽ không tin nam nhân đã chết…….

"Còn có việc chưa làm xong". Nam nhân cười nhìn Mạt Đồng, bởi vì Mạt Đồng mò hắn thật ngứa, hắn tóm lấy tay Mạt Đồng, "Đừng như vậy, ta rất ngứa". Hắn ngăn cản Mạt Đồng.

"Còn có chuyện gì?". Mạt Đồng truy hỏi.

Nam nhân nói chen vào, ôn hòa ngắt lời Mạt Đồng: "Ngươi là cố ý tới tìm ta?". Hắn nhìn về phía Mạt Đồng, phát hiện Mạt Đồng không quá cao hứng, ánh mắt của hắn trở nên có chút lo lắng, chẳng lẽ Mạt Đồng tức giận…….

Mạt Đồng không có trả lời. Y đích thật là cố ý tới tìm nam nhân, bằng không cũng sẽ không mặc thành như vậy, vì tiện xuất hành (đi xa, đi ra ngoài) nên y đành phải mặc trang phục này, y nghe đệ tử nói ở phương Bắc nhìn thấy nam nhân, ôm tâm tình thử một lần liền đi tới đây.

Sau khi hỏi thăm thì nghe người trấn trên nói, người bày quán đầu phố kia, buổi tối thường xuyên đều sẽ đi trên núi tìm tài liệu, Mạt Đồng liền chờ ở trên núi.

Rốt cục y đợi được.

Nhìn đến nam nhân gặp nguy hiểm, y liền bật người ra tay cứu giúp, biết nam nhân có thể bị kinh hãi, y liền không có lại truy hỏi quá nhiều, y ngược lại mang nam nhân xuống núi.

Bởi vì nam nhân biết đêm nay Liễu Phong muốn qua đêm ở trong nhà hắn, hắn cũng không tốt trở về quấy rầy, hắn liền theo Mạt Đồng tới bờ sông, Mạt Đồng thuê một con thuyền lớn, hắn liền theo Mạt Đồng lên thuyền.

Tuy rằng Mạt Đồng không muốn truy hỏi nam nhân, nhưng y rất muốn một năm này nam nhân đã làm những gì, chính là nam nhân tựa hồ không có ý muốn nói cho y biết.

Y không muốn truy hỏi. Nhưng lại bức thiết muốn biết, khiến cho Mạt Đồng không yên lòng.

Nam nhân cũng phát hiện sự khác thường của Mạt Đồng, hắn liền nói tình huống của 1 năm này, chính là tự động lướt qua phần của Nham Vân, nhưng là Mạt Đồng lại mẫn cảm nhận ra trọng điểm.

“Nham Vân vẫn còn sống, nếu không ngươi sẽ không không trở về Biên thành”. Mặc mâu tràn ngập nguy hiểm của Mạt Đồng, lẳng lặng nhìn chằm chằm nam nhân, quang mang tối màu ở đáy mắt lặng yên chuyển động.

Nam nhân nhìn về phía Mạt Đồng, cũng không có phủ nhận sự thật Nham Vân còn sống.

“Ta biết ngay Nham Vân còn sống mà, y sao có thể dễ dàng chết như vậy”. Mạt Đồng thấp giọng độc thoại, thực hiển nhiên là bất mãn sự thật Nham Vân còn sống, lại nhiều thêm một người cướp người cùng y…….

“Một năm này ta đều cùng một chỗ với Nham Vân”. Nham nhân một bên bình tĩnh uống trà, một bên lưu ý biến hóa thần sắc của Mạt Đồng, nhìn đến mặt Mạt Đồng tối sầm thì hắn bổ sung một câu, “Nham Vân ngốc rồi”.

“Ngốc rồi?”. Mạt Đồng quay đầu nhìn về phía nam nhân, trong mắt y lóe lên tình tự không rõ, môn chủ Nham môn tâm cao khí ngạo, giết người không chớp mắt thế nhưng thành ngốc tử không hiểu chuyện?

Mạt Đồng đích xác thật không ngờ điểm ấy…….

“Vậy Nham Vân có đối với ngươi làm cái gì hay không?”. Mạt Đồng đứng lên, đi đến bên người nam nhân, kéo hai tay của nam nhân, đánh giá thân thể của nam nhân một chút, “Đứng lên, để ta nhìn ngươi nào”.

“Nham Vân không có làm cái gì đối ta, cũng không có không quy củ, y một cái ngốc tử, có thể làm cái gì đối ta?”. Nam nhân chậm chạp đứng lên, thản nhiên nhìn Mạt Đồng, hắn mới vừa uống trà, giữa môi còn giữ hương trà nhàn nhạt.

“Ngốc là ngốc, ngốc cũng có thể làm”. Mạt Đồng rất hào hứng nhìn chằm chằm nam nhân, phát hiện nam nhân có chút ngượng ngùng, y ngửi được hương khí giữa môi của nam nhân, liền sáp qua hôn lên đôi môi của nam nhân, môi lưỡi tương giao, y điềm tĩnh nói: “Ta phải tỉ mỉ kiểm tra thân thể của ngươi một chút”. Nói xong, y liền ôm lấy nam nhân.

Nam nhân bị Mạt Đồng để tại thành thuyền, gió trên sàn thuyền của thuyền gỗ rất lớn, thổi tới tóc dài của hai người nhẹ bay, thuyền ở trên sông chậm rãi trôi về phía trước, bởi vì tối nay có hội hoa đăng, trên mặt sông hà đăng (đèn sông)bập bềnh như sao.

Trên dung nhan ôn hòa của nam nhân phủ kín một tầng ánh sáng êm dịu.

Ánh mắ ôn nhuyễn kia của nam nhân ở trong mắt Mạt Đồng có vẻ đặc biệt ôn nhu, hương trà nhàn nhạt giữa môi nam nhân cùng đầu lưỡi ướt mềm kia đều làm cho Mạt Đồng luyến tiếc buông ra.

Mạt Đồng vuốt ve cánh tay của nam nhân, khiến nam nhân dần dần thả lỏng.

Mạt Đồng nửa híp con ngươi, lẳng lặng nhìn chăm chú sườn mặt ôn nhuận của nam nhân, tuy rằng thật lâu không có hôn môi nam nhân, nhưng cổ cảm giác quen thuộc như cũ không có thay đổi, y cực kỳ nhớ nam nhân……..

Nhưng mà nam nhân vẫn là một bộ bộ dáng bình tĩnh, có lẽ chính là phần yên lặng cùng không tranh này của hắn mới có thể khiến cho Mạt Đồng càng thêm an tâm, Mạt Đồng ôm sát lưng của nam nhân, nghiêng đầu làm sâu thêm nụ hôn cửu biệt (xa cách đã lâu mới gặp lại) này.

Nam nhân ôn hòa tiếp nhận nụ hôn của Mạt Đồng, hai tay của hắn chậm rãi xoa bả vai của Mạt Đồng, mà cái tay Mạt Đồng ôm bên hông hắn cũng dần dần siết chặt vài phần.

Trên sàn thuyền cũng chỉ có hai người bọn họ, thắt lưng của nam nhân để tại trên thành thuyền, Mạt Đồng 1 tay ôm thắt lưng của nam nhân, 1 tay lót ở phía sau nam nhân, nam nhân cảm giác được đầu lưỡi bị quấn quanh, bị mút hôn ái muội…….

Mạt Đồng từ cằm của nam nhân liếm qua cổ của nam nhân, khi y nhìn tới dấu hôn nhàn nhạt trên cần cổ của nam nhân thì y sững sờ: “Ai làm vậy?”. Thanh âm của y biến trầm vài phần……..

Nam nhân lập tức giơ tay che cổ, có chút xấu hổ nhìn về phía Mạt Đồng: “Không phải Nham Vân”. Kiểm tra này thật đúng là kiểm tra ra sự cố rồi, hắn thế nhưng quên mất trên người chính mình còn mang theo ấn ký của Cửu Hoàng.

“Đó là ai?”. Mạt Đồng tiến đến bên môi nam nhân, nắm cằm của Tích Duyên, hỏi: “Ngươi còn có nam nhân khác?”. Thật đúng là nhìn không ra Tích Duyên nam nhân này thủ đoạn thật đúng là nhiều.

Một năm này lại đáp thượng ai rồi?

Mạt Đồng có chút tức giận, liền mấy người kia đã đủ phiền, lại tới thêm mấy người, y mới không nguyện ý, y không cần nam nhân bị người khác chiếm dụng(chiếm giữ + sử dụng), y xiết chặt cằm của nam nhân, bức nam nhân nói.

Nam nhân giơ tay nắm tay của Mạt Đồng, ngữ khí thản nhiên trả lời Mạt Đồng: “Không có người khác, là Cửu Hoàng”. Hắn nói sự thật, hắn không muốn giấu diếm.

Bởi vì nam nhân thành thực như thế nên Mạt Đồng cũng không có tức giận, y chính là cảm thấy Cửu Hoàng rất hẹp hòi, hiển nhiên tìm được nam nhân rồi mà cũng không nói với y.

Mạt Đồng nhìn nam nhân 1 lát, dán tại bên môi của nam nhân, nói: “Nếu Cửu Hoàng không nói tung tích của ngươi cho ta biết, ta đây cũng sẽ không nói cho Phật Hàng, như vậy Phật Hàng cũng không biết ta đã tìm được ngươi”.

Như vậy mới công bằng.

Nam nhân giơ tay đẩy Mạt Đồng ra, Mạt Đồng lại càng ôm chặt nam nhân.

Mạt Đồng suy nghĩ 1 chút, lại hôn môi nam nhân mấy cái, đôi môi của nam nhân bị y hôn tới ướt át: "Nếu Phật Hàng tìm được ngươi, ngươi tốt nhất cách xa y 1 chút, y hơi khác thường".

Gió đêm thổi sợi tóc của nam nhân lộn xộn, đáy mắt của hắn vẫn bình tĩnh trước sau như một: "Phật Hàng làm sao vậy?".

"Ta đã 2 tháng không gặp Phật Hàng, gần đây Thanh Phong cốc của y tà khí càng ngày càng nặng, còn làm cho người ta sợ hãi hơn so với ma khí của Thiên Đồng Môn ta, ta phái đệ tử đi Thanh Phong cốc truyền tin, ở ngoài mười dặm Thanh Phong cốc tất cả đều là yêu vật bị tà khí dẫn tới, căn bản không thể tới gần nơi đó, cho nên mới cảm thấy kỳ quái".

Mạt Đồng cũng cảm thấy kỳ quái, Phật Hàng trở về Thanh Phong cố rõ ràng là muốn phát dương (phát triển, đề cao) Thanh Phong cốc, hiện tại môn phái lại trở nên còn kỳ quái hơn so với tà giáo, nhưng đệ tử của Thanh Phong cốc lại vẫn là tâm pháp của Phật gia, tu vi cũng khá chính phái.

Nhưng mà tà khí bốn phía của Thanh Phong cốc quá nặng, loại hiện tượng này khá kỳ quái.

Nam nhân gật gật đầu: "Ta sẽ cẩn thận". Hơn nữa, Phật Hàng cũng không nhất định sẽ tìm tới hắn, cho dù Phật Hàng tìm được hắn, hắn cũng không tin Phật Hàng sẽ thương tổn hắn.

Mạt Đồng chậm rãi cúi đầu, phủ đôi môi hôn lên hồng ấn trên cổ của nam nhân, nhẹ nhàng mút cẩn cổ của nam nhân, nam nhân giơ tay nắm chặt bờ vai của Mạt Đồng.

Xúc cảm nóng ướt kia khiến cho hơi thở của nam nhân trở nên hỗn loạn.

Mạt Đồng thực hiểu rõ thân thể nam nhân, y giơ tay cởi khố đầu của chính mình ra, để nam nhân vói tay vào trong, y một bên hôn nam nhân, một bên để nam nhân hầu hạ y thật tốt.

"Chậm rãi làm, ôn nhu một chút nga". Mạt Đồng hôn môi của nam nhân, vuốt ve phía sau lưng của nam nhân, y liền dán nam nhân như vậy, cảm giác được thân thể của nam nhân truyền tới độ ấm, vỏn vẹn chỉ là 1 cái hôn đã khiến cho y phản ứng mãnh liệt.

Tay của nam nhân mò tới địa phương nóng bỏng kia của Mạt Đồng, hắn cúi đầu, ánh mắt từ thân thể của Mạt Đồng chậm rãi trượt tới cái bộ vị kia, tim của hắn đập rất nhanh.

Mạt Đồng bảo nam nhân ôn nhu một chút……

Nam nhân liền thả nhẹ động tác, động tác của hắn thực vụng về, cực kỳ ngây ngô, nhưng Mạt Đồng lại vô cùng thích, cái này chứng minh nam nhân không có làm cho người khác……

“Ta cũng khiến ngươi thoải mái, được không?”. Hai tay Mạt Đồng ôm thắt lưng của nam nhân, nhéo nhéo bên hông mẫn cảm của nam nhân, nhìn đến nam nhân chính là nhìn y 1 cái, vẫn chưa nói y thật hư hỏng, y liền tự chủ kéo tay của nam nhân vào trong quần, y dán tại bên tai của nam nhân, nói nhỏ: “Ngươi không nói lời nào, ta đây coi như ngươi ngầm đồng ý”.

Động tác của Mạt Đồng thực bá đạo, rất cường thế, thế tới thực mãnh liệt, so sánh với ôn nhu của nam nhân thì y có vẻ thực càn rỡ, y cơ hồ là xoa nắn thứ mẫn cảm của nam nhân.

Đầu ngón tay ma sát qua lại làm cho phần chóp của nam nhân run rẩy, nhìn đến nam nhân chân nhũn ôm lưng của y, cùng đôi mắt hơi hơi chấn động của nam nhân thì Mạt Đồng cảm thấy thật sự thỏa mãn.

“Thật thô lỗ”. Nam nhân nhíu mày một chút, hắn cảm giác được Mạt Đồng đè qua, dưới thân của hai người chặt chẽ dán tại cùng nhau, âu yếm lẫn nhau…….

Chính là nam nhân thực ôn nhu.

Mạt Đồng lại có vẻ có chút cấp bách cùng thô lỗ…….

“Không phải ngươi chính là thích ta thô lỗ một chút sao?”. Mạt Đồng nhẹ nhàng chớp chớp đôi mắt đen láy kia, khóe miện y chứa 1 mạt tiếu ý ý vị thâm trường.

Nhìn đến nam nhân rủ mắt, lộ ra thần sắc không biết làm thế nào thì Mạt Đồng nâng cằm của nam nhân lên, để nam nhân nhìn chăm chú vào y một lần nữa……

Nhìn đến sắc mặt của nam nhân càng ngày càng đỏ, Mạt Đồng ngạc nhiên nhéo nam nhân một chút, “Ngươi vẫn còn có thể đỏ mặt, thực không nhìn ra tới, chúng ta đều thử qua bất kể cái tư thế gì, vậy chúng ta lần sau lại thử chút mới mẻ……”.

Nam nhân cảm thấy Mạt Đồng đang căng cứng, hắn nhẹ nhàng nhéo Mạt Đồng một chút, chợt nghe tới Mạt Đồng kêu rên một tiếng, tiếp theo liền cảm giác được trong tay dính nhớp, hắn có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm Mạt Đồng.

“Ta không phải cố ý”.

Mạt Đồng thế nhưng tiết ra, y thở hổn hển giơ tay lên, nắm cằm của nam nhân, dựa vào trán của nam nhân, ôm chặt nam nhân: “Đừng buông tay, đều tại ngươi rất mê người”.

Nam nhân muốn rút tay về, lại bị Mạt Đồng giữ chặt, Mạt Đồng liền vội vàng xoa nắn nam nhân: “Ngươi tin hay không, ta lập tức lại có thể cương lên?”.

Mạt Đồng nhìn chằm chằm đôi mắt ướt át của nam nhân, giơ tay cởi y phục của nam nhân a, y nâng chân

của nam nhân lên, để chân của nam nhân vòng qua trên lưng của y, y đang nắm mông của nam nhân, hôn môi của nam nhân.

Nam nhân liền cảm giác được cái nóng nóng kia của Mạt Đồng để tại mặt sau của hắn, sau khi trải qua một phen khuếch trương, thứ một lần nữa đứng thẳng lên kia để vào mặt sau của hắn…….

Bất quá thật chặt.

Sau khi chơi đùa một phen, mới đi vào một chút.

Nam nhân có chút kinh ngạc nhìn Mạt Đồng, tim đập nhanh như vậy, Mạt Đồng đương nhiên cũng nghe thấy, Mạt Đồng lật nam nhân qua, vừa mới chuẩn bị đi vào, nam nhân nhìn đến bên cạnh có một con thuyền nhỏ trôi tới.

"A Thúc, a Thúc……". Nham Vân mặc một thân sạch sẽ ở trên thuyền kia cùng Liễu Phong cầm hoa đăng đứng ở đầu thuyền, Nham Vân còn đang không ngừng gọi nam nhân, vẫy tay với nam nhân.

Nam nhân lập tức đẩy Mạt Đồng đang dựa sát hắn ra: "Ngươi chờ một chút". Hắn đẩy Mạt Đồng ra, hắn ghé vào trên thành thuyền, có chút xấu hổ nhìn Nham Vân thần tình vui mừng, cùng Liễu Phong mặt lãnh thanh.

Nam nhân biết Liễu Phong không thích nhìn đến hắn.

"Thật là ngốc tới thật đáng yêu nga, Nham Vân còn gọi ngươi [a Thúc, a Thúc], khó trách ngươi không trở lại tìm ta, hóa ra có người khác, ta thật ghen tị". Mạt Đồng ái muội áp sát qua, hai tay của y ôm thắt lưng của nam nhân, nắm yếu hại của nam nhân, ngón tay y xâm nhập trong cơ thể của nam nhân, tươi cười trên mặt của nam nhân cũng trở nên cứng ngắc.

Làm cho nam nhân đau đầu chính là Mạt Đồng còn dán tại bên tai hắn thì thầm với hắn.

Tư thế kia thật giống như đang liếm cái lổ tai của hắn.

Tuy rằng dưới thân khó coi của hai người bị thành thuyền ngăn trở. Nhưng y phục của nam nhân thõng xuống, ngực đều hơi hơi lộ ra, Nham Vân ngốc ngốc không biết bọn họ đang làm cái gì, nhưng mà Liễu Phong lại thật sự bình thường.

Vừa thấy liền biết hắn cùng Mạt Đồng đang làm cái gì……

Nam nhân bị Mạt Đồng khiến cho như nhũn ra, hắn giơ tay liên tục kéo tay Mạt Đồng, cả người Mạt Đồng đều tựa vào vai hắn, một bên giỡ trò với hắn, một bên chào hỏi cùng Liễu Phong.

“Liễu chưởng môn đã lâu không gặp, không nghĩ tới ngươi cũng tới loại trấn nhỏ này, nghe nói hiện nay Bạch Vân Quan của ngươi đang rất vắng vẻ, ngươi còn có tâm tư tới loại địa phương này nói chuyện yêu đương”. Mạt Đồng nói xong liền liếc mắt nhìn nam nhân một cái, phát hiện nam nhân bị y khiến cho nói không ra lời, y dán tại thấp giọng nam nhân thấp giọng nói vài câu, “Đừng tức giận, lại ngoạn trong chốc lát thôi”.

Mạt Đồng bốc đồng tách 2 chân của nam nhân ra.

Làm cho chân của nam nhân kẹp chặt y, Mạt Đồng giống như trừng phạt nam nhân vừa rồi nhéo 1 cái kia, bắt đầu nhẹ nhàng lay động, hai chân của nam nhân bị y đỉnh tới ửng đỏ.

Liễu Phong nghiêng đầu, quả thực không muốn xem.

Liễu Tích Vân nam nhân dơ bẩn này, cũng dám tại loại địa phương này, cả gan làm loạn cùng Mạt Đồng làm loại chuyện này.

Liễu Phong nhíu mày.

Mà Nham Vân phát hiện mặt nam nhân rất đỏ, y ngẩng đầu nhìn nam nhân, ánh trăng chiếu vào trên người của y, cái cổ trắng muốt xinh đẹp kia của y có chút trong suốt: “A Thúc, có phải ngươi sinh bệnh hay không?”.

“……”

“Có phải không thoải mái ở đâu hay không?”

“Không phải”. Nam nhân lắc đầu, hai tay hắn vịn trên thành thuyền.

Nam nhân cực kỳ xấu hổ.

Nhưng Mạt Đồng lại lười biếng nói với Nham Vân: “A Thúc ngươi thật sự hưng phấn, không có sinh bệnh, rất thoải mái, sắc mặt cũng trở nên càng ngày càng tốt, ngươi cùng Liễu Phong ngoạn thật vui đi, a Thúc ngươi đêm nay không trở về nhà”. Y tự chủ trương đuổi hai người trước mắt đi, nam nhân nghe mà 1 bụng hỏa, bất đắc dĩ lại không thể phát tiết.

“Ta lại không có hỏi ngươi, ta đang nói chuyện cùng a Thúc”. Nham Vân trở nên phi thường bất mãn, tức giận tới mặt đều đỏ.

Mạt Đồng hôn sườn mặt của nam nhân 1 cái, thấp giọng hỏi han: “Muốn tới rồi a, thoải mái chứ, muốn càng nhiều liền hừ ra tiếng đi, ta sẽ cho ngươi”. Y nhìn đến nam nhân nhẫn nại nắm chặt thành thuyền, hơi thở cũng trở nên càng ngày càng nặng, ý cười bên môi của y càng sâu hơn.

Nam nhân sắp nhịn không được mà rên rỉ ra, nhưng là thực bất đắc dĩ, Nham Vân cùng Liễu Phong lại đứng ở phía dưới thuyền nhỏ, nam nhân thấp giọng nói một câu: "Liễu Phong mau dẫn Nham Vân đi đi".

Liễu Phong lạnh lùng nói với thuyền gia ở đuôi thuyền: "Thuyền gia mau chèo thuyền đi". Tiếp theo nam nhân chợt nghe đến thanh âm Nham Vân vội vàng gọi hắn, cùng tiếng sóng khi thuyền nhỏ xẹt qua.

Nam nhân ghé vào thành thuyền, cảm giác được Mạt Đồng ghé vào trên người của hắn, vén y phục của hắn lên, liếm cái lưng mẫn cảm của hắn, cả lưng hắn đều run lên, Mạt Đồng để hắn nằm ở trên sàn tàu, khép 2 chân của hắn gập ở trước ngực, làm cho hạ thân của hắn đều lơ lửng ở không trung không trung.

"Ngươi làm cái gì? Buông……".

Nơi này đều có người chèo thuyền đi qua, người này điên rồi hay như thế nào, thế nhưng tại địa phương này mà bắt đầu, nam nhân muốn đứng lên, nhưng vẫn bị Mạt Đồng ngăn chặn.

Rất nhanh nam nhân liền cảm giác được môi của Mạt Đồng chạy ở trên đùi hắn.

Cảm giác nóng ướt kia làm cho hắn bất đắc dĩ lại khó nhịn, tiếp theo liền liền cảm giác thứ nóng bỏng tham nhập giữa hai chân của hắn, ma sát địa phương có phản ứng của hắn, Mạt Đồng giữ chặt hai chân của hắn……

Dùng sức đĩnh động phần eo.

Hắn càng lúc càng lắc lư, càng lúc càng kịch liệt lay động, nam nhân theo hô hấp dồn dập tới bất an than nhẹ, cho tới khi hắn cảm giác được giữa hai chân một mảnh nóng ướt, ngón tay của Mạt Đồng bấu chặt hai chân mềm dẻo của hắn, nhéo lại ngắt, làm cho hai chân của hắn không ngừng siết chặt……

Nam nhân ngẩng đầu thở dốc.

Mạt Đồng tách 2 chân của nam nhân ra, đánh giá nam nhân.

Nam nhân y phục lộn xộn nằm trên mặt đất, Mạt Đồng trực tiếp đè tại trên người hắn, ngậm địa phương run rẩy mà đứng thẳng trước ngực hắn, nhẹ nhàng mút hôn.

"Thật háo sắc". Nam nhân cúi đầu nhìn Mạt Đồng, lông mi của hắn có chút ướt át, ánh mắt kia mềm mại lại thực ôn nhu.

"Bị ngươi bức". Mạt Đồng ngước mắt nhìn nam nhân, một đường liếm đôi môi hé mở của nam nhân……

275. Chương 275

Mạt Đồng ôm nam nhân trở về gian phòng trong khoang thuyền.

Nam nhân cảm thấy Mạt Đồng tựa hồ rất muốn ôm hắn, đè hắn, đùa nghịch hắn rất nhiều lần.

Bởi vì nghe nam nhân nói Cửu Hoàng không có làm tới bước cuối cùng, trong lòng y thật cao hứng, nhưng Mạt Đồng cũng không thể làm tới cuối cùng, nếu y xuống tay trước, vậy không phải chẳng khác nào nói chính mình thừa nhận trước là tham luyến thân thể của nam nhân.

Cho nên.

Cho nên y cũng không có làm tới cuối cùng.

Y cũng không muốn sau này nam nhân lấy chuyện này coi là nhược điểm, hoặc là Cửu Hoàng cùng Phật Hàng cười nhạo y cơ khát, quan trọng nhất là Mạt Đồng không muốn nam nhân cảm thấy y là vì nhục dục mới đối đãi nam nhân như vậy, tuy rằng không đi vào, nhưng cũng không đại biểu không thể hôn môi nam nhân, không thể vuốt ve nam nhân.

Mạt Đồng cảm thấy Cửu Hoàng thực giảo hoạt, vứt nan đề này cho y, có 1 lần y nghĩ muốn liền như vậy "khai bao" cho nam nhân, y biết nam nhân cũng không phải lần đầu tiên, nhưng bọn họ lâu như vậy không gặp, hơn nữa theo trong miệng nam nhân biết được, một năm này tựa hồ đều không có trải qua phương diện sinh hoạt này, ngẫm lại đều biết rõ nơi đó khẳng định thực chặt.

Thật muốn ôm nam nhân…….

Chính là không thể ôm, ôm liền bại bởi Cửu Hoàng…….

Ôm?

Hay là không ôm?

Vấn đề này làm cho Mạt Đồng rối rắm nửa chén trà nhỏ thời gian, rất nhanh y thuận tiện ôm nam nhân sắp ngủ hôn lên.

Tuy rằng không dùng cái phía dưới kia, nhưng là y có thể dùng miệng cùng tay yêu thương nam nhân, đồng dạng có thể cho nam nhân cảm giác được thoải mái đồng dạng, nguyên bản nam nhân ngủ liền bị làm tỉnh ngủ như vậy, luân phiên cao trào vài lần, liền mệt mỏi nhắm mắt.

Mạt Đồng cũng liền để nam nhân ngủ, cả buổi tối y đều chen ở bên người nam nhân, để nam nhân tự nhiên ôm thắt lưng của y, y cũng gắt gao ôm chặt nam nhân, hai chân của 2 người tự nhiên đan xen cùng một

chỗ, búi tóc của y lỏng ra, sợi tóc buông lỏng phân tán rối tung ở sau người, che hờ phía sau lưng trần trụi của y.

Kinh văn màu đen trên lưng của y tôn lên màu da của y, tay của nam nhân để ở bên hông của y, Mạt Đồng thì lại ôm lưng của nam nhân, hai người nghiêng người, im lặng mặt đối mặt ngủ cùng nhau.

Nam nhân ngủ thật sự trầm, Mạt Đồng nhắm mắt, lông mi nồng đậm đen thùi kia theo tần suất hô hấp phập phồng mà nhẹ nhàng chấn động……..

Chóp mũi của 2 người như có như không dán cùng 1 chỗ, hơi thở tự nhiên giao hòa cùng một chỗ, hơi thở ấm áp quen thuộc yên ả không có tạp niệm……..

Thời điểm nam nhân tỉnh lại thì Mạt Đồng còn chưa tỉnh, Mạt Đồng ghé vào trên giường, hai tay đặt ở cạnh cái gối, nghe thấy nam nhân mặc y phục thì y mới mở mắt lẳng lặng nhìn chăm chú vào nam nhân.

"Ngươi phải đi về?". Mạt Đồng xoay người tựa vào trên giường, y giơ tay túm bình rượu bên cạnh giường, uống mấy ngụm, ánh mắt của y lưu luyến ở trên người của nam nhân.

"Ân".

Mạt Đồng nuốt rượu xuống: "Mấy ngày nay ngươi đều đừng đi bày quán, ngươi cần bạc thì ta cho ngươi là được". Y ngồi dậy, bình rượu đặt ở trên giường, có chút mệt mỏi. Giống như chưa tỉnh ngủ.

"Như vậy không tốt lắm". Dù sao nam nhân vẫn cảm thấy lấy bạc Mạt Đồng dùng thì không tốt lắm, hắn có tay có chân, cũng không phải không kiếm được.

"Không có gì không tốt, liền quyết định như vậy, nhưng nói trước là ngươi không thể trốn tránh ta". Mạt Đồng thực quả quyết nói với nam nhân, chính y thay nam nhân làm quyết định, "Ta sẽ trực tiếp tới trong nhà ngươi tìm ngươi".

Nam nhân chậm rãi ngồi trở lại bên giường, đặt bình rượu Mạt Đồng ôm tới trên mặt đất: "Ngươi đều giúp ta quyết định tốt rồi, vậy ngươi còn hỏi ta làm gì". Nam nhân có vẻ có chút bất đắc dĩ.

Mạt Đồng sáp qua, ôm nam nhân, vuốt ve thân thể của nam nhân, ngón tay y lướt qua sườn mặt của nam nhân, làm cho nam nhân nhìn y, y bá đạo nhìn chằm chằm nam nhân……..

"Không được làm chuyện thực có lỗi với ta, ta thấy được sẽ tức giận". Mạt Đồng dứt khoát trực tiếp nói với nam nhân, y cũng không muốn thời điểm y tới thì nhìn thấy Nham Vân cùng nam nhân thân thiết.

"Gần đây ngươi không có việc gì làm sao?". Nam nhân ôn hòa nhìn Mạt Đồng, bình tĩnh hỏi Mạt Đồng, "Nếu ngươi có việc thì không cần tới tìm ta, qua mấy ngày nữa thì ta sẽ quay về Biên thành".

“Ngươi đây coi như là cự tuyệt ta?”.

“Không phải”. Nam nhân lắc đầu.

Mạt Đồng mân môi, nhìn nam nhân 1 lát: “Hiện tại ta ngay cả đi gặp ngươi, có phải cũng muốn cần được Nham Vân đồng ý hay không, ngươi bài xích ta như vậy, về sau chúng ta cùng một chỗ như thế nào?”.

Nam nhân bị Mạt Đồng hỏi tới vô ngôn dĩ đối (không còn lời gì để đáp lại), hắn không phải có ý đó, hắn đành phải nói: “Ngươi muốn gặp ta lúc nào thì liền gặp lúc ấy, chân mọc ở trên người ngươi, ta cũng sẽ không ngăn cản ngươi”.

Mạt Đồng giơ tay đỡ sau cổ của nam nhân, sáp tới bá đạo hôn nam nhân 1 lát, nhìn đến nam nhân đáp lại y thì tâm tình của y cũng trở nên tốt hơn vài phần.

“Không được trốn tránh ta”. Mạt Đồng lại nhắc nhở nam nhân, y hôn mạnh nam nhân mấy cái, liền thả nam nhân đi trở về.

Mạt Đồng cảm thấy chính mình rất kỳ quái, trước kia y tuyệt đối sẽ không để ý ai như vậy, nhưng là nam nhân lại khác, nam nhân này làm cho y thay đổi không ít, y thậm chí sẽ muốn trưng cầu ý kiến của nam nhân.

Còn tiếp tục như vậy thì y có thể bị nam nhân nắm mũi dắt đi hay không?

Anh minh một đời của y chẳng lẽ bị hủy sao?

Y không thích nam nhân quá thân cận cùng người khác, y cũng biết ham muốn chiếm hữu của mình rất mạnh, cho nên y phải kiềm chế chính mình, tận lực không gặp mặt cùng những người đó, y cũng không biết chính mình rốt cuộc có thể nhẫn nại được bao lâu.

Nhìn đến nam nhân rời đi thì y lại nằm ở trên giường ngủ 1 giấc, y một phen kéo chăn nam nhân từng đắp qua, liền như vậy vẫn ôm vào trong ngực, đem chăn trở thành nam nhân.

Y cảm thấy chính mình càng ngày càng kỳ quái.

Y có chút căm tức hành động của chính mình, cho nên đêm đó y liền đi kỹ viện sau lưng nam nhân, phải nghiệm chứng một chút, y rốt cuộc có phải bị nam nhân bẻ cong hay không.

Y thật lâu không tới kỹ viện, nhưng là nhìn đến mỹ nữ trang phục mát mẻ này thì y liền biết chính mình vẫn là nam nhân, vẫn là thích nữ nhân hơn, y trái ôm phải ấp đi lên lầu.

Mạt Đồng ôm 2 hoa khôi xinh đẹp dáng người nổi trội đi tới trên lầu, 2 hoa khôi này còn chưa khai bao, y chính là tốn không ít bạc đồng loạt quơ hết……

Ba người mới vừa đi tới nội lâu thì sắc mặt Mạt Đồng đại biến, y bỗng nhiên sững sờ ở tại chỗ, y nhìn đến nam nhân không nên xuất hiện lúc này, Tích Duyên mặc thân y sam sáng nay đứng ở lầu hai nói chuyện cùng Đồng tú bà.

"Vừa rồi thời điểm đi qua đầu phố, Đại Ngưu đưa thư nói phải đi Đông phố gấp, nhờ ta thay y đưa thư lại đây giao cho ngươi". Nam nhân đưa lá thư cho tú bà.

" Thật sự là làm phiền ngươi quá".

……

Nam nhân đang chuẩn bị xuống lầu, liền nhìn đến Mạt Đồng sững sờ ở đầu cầu thang.

Còn đúng lúc làm cho nam nhân nhìn đến bộ dáng Mạt Đồng trái ôm phải ấp, cả người Mạt Đồng đều sững sờ ở tại chỗ, loại trường hợp này cho dù hắn lại không muốn thừa nhận như thế nào thì hắn cũng biết Mạt Đồng tới loại địa phương này là tầm hoa vấn liễu, đơn giản chính là giết thời gian để rượu ngon cùng mỹ nhân bầu bạn, hắn khó có thể che dấu thần sắc dao động của đáy mắt.

Hắn vốn là tới thay người khác đưa thư, nhưng là nhìn đến loại tình huống này, nam nhân cũng không dừng lại lâu, hắn trực tiếp đi qua từ bên người Mạt Đồng đi xuống lầu, Mạt Đồng nhíu mày đẩy hai vị hoa khôi xinh đẹp bên người ra, xoay người đi theo nam nhân đi xuống lầu.

Tới thanh lâu.

Liền trùng hợp bị tóm như vậy.

Mạt Đồng đi theo phía sau nam nhân, y phát hiện nam nhân không có quay đầu lại, nam nhân cũng không biết y đi theo nam nhân, cho tới khi ra khỏi thành, đi ở trên đường nhỏ đêm khuya vắng người, y nhẹ nhàng khụ một tiếng, biểu thị tồn tại của chính mình một chút.

Nam nhân vẫn là không có dừng bước chân lại, thân hình Mạt Đồng nhoáng lên một cái, ngăn cản nam nhân: "Ngươi chính là đang giận ta, ngươi im lìm không nói gì bước đi, rốt cuộc có ý gì?".

Nam nhân cúi đầu, không có trả lời Mạt Đồng, càng không có nhìn Mạt Đồng.

"Hôm nay ta đi vào trong đó, ta cũng không phải thật muốn làm cái gì, ta chỉ là……". Hiện giờ Mạt Đồng giải thích như thế nào thì đều giải thích không xong, nhìn đến nam nhân vẫn im lìm không lên tiếng.

Nam nhân khẳng định tức giận.

"Vì sao ngươi không nói gì, ta tổn thương tâm của ngươi nên ngươi không muốn nhìn ta?". Mạt Đồng giơ tay nâng cằm của nam nhân lên, nam nhân ngửi được trên người Mạt Đồng còn lưu lại mùi nữ nhân, hắn liền trực tiếp đẩy Mạt Đồng ra.

Nam nhân cúi đầu, sau đó lui lại mấy bước: "Ngươi đừng tới gần ta, ta không sao". Hắn đột nhiên cảm thấy chính mình dơ bẩn, tối hôm qua Mạt Đồng mới ôm hắn xong, hôm nay lại có thể ôm ôm ấp ấp cùng nữ nhân khác, hắn cũng không để bụng, chính là đừng để hắn nhìn đến, hắn có thể coi như là không có phát sinh qua, chính là thời điểm khi hắn tận mắt nhìn thấy thì vẫn chấn động không hề nhỏ.

Hắn không muốn nói chuyện cùng Mạt Đồng, không muốn tranh chấp cùng Mạt Đồng, Mạt Đồng cũng trầm mặc nhìn hắn, lại giải thích cũng là dư thừa, nam nhân chính là thấp giọng nói với Mạt Đồng: "Ngươi trở về đi, đừng đi theo ta nữa, ta tưởng rằng lời đồn là thật, xem ra lời đồn là không đáng tin".

"Tích Duyên……". Mạt Đồng giơ tay nghĩ muốn kéo nam nhân, nhưng nam nhân lại tránh được, "Ta biết ngươi để ý, bằng không ngươi cũng sẽ không tức giận, lần này ta sai rồi, ngươi tha thứ ta, được không?".

"Ngươi không sai, đều là ta sai". Nam nhân chậm chạp lui ra sau, tạo khoảng cách cùng Mạt Đồng, thanh âm của hắn có chút khàn khàn, "Ta không nên đi vào trong đó……".

Mạt Đồng cho rằng nam nhân khóc, nhưng trên mặt nam nhân bình tĩnh tới nỗi làm cho y đau lòng, sớm biết rằng tà môn như vậy, đánh chết y, y cũng sẽ không đi kỹ viện, như thế nào sẽ bị nam nhân nhìn đến……

Nam nhân bảo Mạt Đồng đừng đi theo hắn nữa, Mạt Đồng cũng không dám lại đi theo, chỉ có thể đợi sau khi nam nhân bình tĩnh lại, lại tới giải thích cùng nam nhân, y sợ nam nhân không tha thứ y.

Tay của Mạt Đồng chậm rãi thõng xuống, trong bóng tối thân ảnh của y có vẻ có chút cô đơn, nam nhân rất nhanh bước đi khỏi tầm mắt của y……

Nam nhân càng đi càng chậm, hắn biết Mạt Đồng không có lại đi theo, hắn nhớ rõ sáng sớm hôm nay Mạt Đồng mới nói qua với hắn, "Đừng làm chuyện thực có lỗi với ta", nhưng mà Mạt Đồng lại tự mình phá lệ trước.

Hắn vốn định làm bộ không phát hiện liền rời đi như vậy, nhưng mà Mạt Đồng cố tình liền đuổi theo, hắn nghĩ muốn lừa chính mình cũng không có thể, hắn cũng không muốn trở thành chướng ngại cùng trói buộc của Mạt Đồng.

Gió đêm rất nhẹ, hoa dại bên cạnh đường nhỏ bị gió thổi lung la lung lay.

Nam nhân vốn là đi ra mua đồ ăn cho Nham Vân, chính là sau khi nhìn đến Mạt Đồng thì hắn cái gì đều

quên, trong tay trống trơn, trở về phải làm sao đây, nhưng vào lúc này phía trước truyền tới tiếng bước chân.

Lập tức, nam nhân liền nghe được phía trước truyền tới thanh âm quen thuộc lại dễ nghe của Nham Vân: "A Thúc, a Thúc ngươi như thế nào……". Nham Vân có chút lo lắng đi tới gần nam nhân.

"Ngươi sao lại đi ra?". Nam nhân giơ tay kéo cánh tay vươn tới của Nham Vân, ngược lại có chút lo lắng nhìn Nham Vân, "Không phải ta nói buổi tối ngươi đừng đi ra ngoài sao, nếu Liễu Phong biết ngươi chạy ra đây thì khẳng định lại sẽ nói a Thúc không chiếu cố tốt cho ngươi". Gần đây rất nhiều yêu thú thường lui tới, may mắn Nham Vân không có bị thương, nếu không Liễu Phong lại sẽ tá đề phát huy (vịn cớ để mắng chửi).

"Ta lo lắng cho a Thúc, a Thúc nói đi mua đồ ăn, đi lâu như vậy đều còn chưa trở về". Nham Vân giơ tay qua kéo tay của nam nhân, nam nhân cũng không đẩy y ra, y nhẹ nhàng nhéo nhéo tay của nam nhân, thật cẩn thận quan sát biểu tình của nam nhân, "A Thúc có phải mất hứng hay không? Là ta một mình chạy ra chọc ngươi tức giận, hay là……".

"Không phải". Nam nhân cắt ngang hỏi dò lo lắng của Nham Vân, Nham Vân gắt gao ôm tay hắn, đây hình như là lần đầu tiên Nham Vân ôm tay hắn, nhìn đến dáng vẻ lo lắng của Nham Vân thì hắn không tự chủ chậm rãi siết chặt cái tay Nham Vâm ôm hắn, "A Thúc không có việc gì, chính là đi có chút mệt mỏi, nghĩ muốn nghỉ ngơi, chúng ta về nhà đi".

"A Thúc ngươi mệt mỏi sao?". Nham Vân im lặng nhìn chăm chú vào nam nhân, đôi mắt lãnh đạm trước kia bị ánh trăng nhuộm tới phá lệ ôn hòa, cho dù y lại nghèo túng như thế nào, lại ngốc như thế nào, tuấn nhan (khuôn mặt đẹp trai) như trước không thay đổi.

"Ân". Nam nhân có chút mệt mỏi.

Nham Vân chậm rãi nắm chặt tay của nam nhân, nói với nam nhân: "Vậy ta cõng a Thúc về nhà, như vậy a Thúc sẽ không mệt mỏi". Y nói xong liền cõng nam nhân lên.

Nam nhân cũng không có phản kháng, hắn chỉ là có chút kinh ngạc với khí lực của Nham Vân, dễ dàng liền cõng hắn lên, hắn tựa vào bả vai của Nham Vân, nghe Nham Vân nói chuyện…….

Nham Vaan một bên cõng nam nhân chậm chạp đi phía trước, một bên nhẹ giọng lại hiểu chuyện nói với nam nhân: "A Thúc, sau này nếu ngươi mệt mỏi thì đều phải nói cho ta biết".

Nham Vân cõng Tích Duyên nên đi cũng không nhanh, Tích Duyên một đại nam nhân, thể trọng cũng không nhẹ.

Nam nhân thật sự có chút mệt, hắn nhắm mắt, nhẹ nhàng mà tựa vào bả vai của Nham Vân: "Nói cho ngươi làm cái gì……". Hắn cảm giác được độ ấm truyền tới từ ngực của Nham Vân.

Thật ấm áp……

“Nếu a Thúc mệt mỏi, cho dù xa như thế nào thì ta đều sẽ cõng a Thúc về nhà”. Sườn mặt của Nham Vân bị ánh trăng phủ kín quang hoa nhợt nhạt, y nghiêng đầu nghiêm túc nhìn về phía nam nhân.

Nam nhân đang chậm rãi mở mắt ra, vừa lúc đối diện đôi mắt trong sáng mê người của Nham Vân, nam nhân có chút không xác định, hỏi lại: “Vừa rồi ngươi nói cái gì?”. Thanh âm của hắn thực bình tĩnh, ở ban đêm liền giống như gió nhẹ thổi qua……..

Nham Vân lặp lại lần nữa: “Cho dù ở đâu, nếu a Thúc mệt mỏi thì ta đều sẽ cõng a Thúc về nhà”. Y hiếm khi nghiêm túc, ngữ khí không có tính hài tử, rất hiểu chuyện.

Nam nhân từ từ nhắm mắt lại, hắn tựa vào bả vai của Nham Vân, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể truyền đến của Nham Vân, ngay cả ngốc tử đều hiểu được đạo lý này, Mạt Đồng thế nhưng không hiểu được……..

Nam nhân vòng tay qua cổ của Nham Vân, chậm rãi siết lại: “Nhị Cẩu, chờ ngươi thanh tỉnh, có lẽ ngươi sẽ không nghĩ như vậy”. Nhưng nghe được Nham Vân nói như vậy thì trong lòng hắn vẫn là thật cao hứng.

Nói không có cảm giác là giả.

Nham Vân liền giống như đang thay hắn liếm miệng vết thương, hắn cảm giác được Nham Vân ôm sát chân của hắn, nam nhân cũng chỉ là trầm mặc tùy ý Nham Vân cõng hắn, chính là nhớ mang máng trước khi hắn sắp ngủ…….

Tựa hồ nghe đến Nham Vân thản nhiên nói một câu: “Ta thực thanh tỉnh”. Thanh âm của y mờ ảo, như gió xẹt qua lỗ tai của nam nhân, rồi lại không để lại một tia dấu vết……..

Nam nhân tựa vào đầu vai của Nham Vân ngủ say, cũng nằm mơ một cái mộng từ rất lâu rồi ——

“Sư thúc, ngươi mệt mỏi sao?’ Muốn ta cõng ngươi hay không?”.

“Ta không mệt”.

“Liễu Phong cũng nói không mệt, không cần ta cõng, nếu ngươi mệt mỏi thì ngươi nói cho ta biết, ta cõng ngươi trở về”.

“Ân”

…….

“Sư thúc, ngươi cõng ta trở về Bạch Vân Quan được không?”.

“……”

“Ta đánh cược cùng Liễu Phong, nếu ngươi đồng ý cõng ta trở về thì y liền để ta bồi y luyện kiếm một ngày, còn có thể lau mồ hôi cho ta”.

“Vậy thì tốt”.

……

“Sư thúc, ngươi đi sao lại chậm như vậy chứ, Liễu Phong ở phía trước chỉ sợ gặp nguy hiểm, sao ngươi lại đi chậm như vậy chứ?”.

“Ta bị thương”.

“Như thế nào? Nghĩ muốn ta cõng ngươi?”.

“Không cần……”

“Nói cho ngươi biết, nghĩ muốn ta cõng ngươi, đời này cũng không có thể, nếu Liễu Phong không có việc gì thì tốt, nếu có chút chuyện, cho dù là chân ngươi chặt đứt, ta cũng sẽ không thương xót ngươi”.

……

Một màn hồi ức ở trong mộng hiện lên, hình ảnh cũ nát kia còn sót lại cũng chân thật như vậy, lúc Nham Vân còn nhỏ nhìn đến nam nhân mệt mỏi thì còn có thể chủ động quan tâm, sau đó Nham Vân tâm hoài (trong lòng có) Liễu Phong, vì đánh cược cùng Liễu Phong làm cho nam nhân cõng y quay về Bạch Vân Quan, khi đó nam nhân cũng bỏ xuống thân phận cõng y……

Lại tới sau đó, sau khi bọn họ phát sinh quan hệ, thời điểm rèn luyện tại môn phái, nam nhân vốn là vì cứu Nham Vân mà bị thương, nhưng mà Nham Vân lại nói những lời khó nghe như vậy……..

Thời điểm nam nhân tỉnh lại, Nham Vân cũng đã cõng hắn sắp tới nhà, còn ngã rẽ phía trước liền tới nhà rồi, hiện tại đầu Nham Vân bị thương, thành Nhị Cẩu ngây ngốc, cái gì đều nghe theo nam nhân.

Nếu Nham Vân thanh tỉnh, khẳng định sẽ oán niệm sâu sắc đối hắn.

“Nhị Cẩu, ngươi ghét a Thúc không?”. Nam nhân nhẹ giọng hỏi Nham Vân.

Nham Vân lắc đầu: "Ta thích a Thúc nhất". Lời của ngốc tử là chân tâm, nhưng mà sau khi thanh tỉnh thì nam tử lạnh lùng kia lại nhất định sẽ không nói với hắn những lời như vậy.

Nam nhân cũng không có hỏi lại.

Nham Vân cõng nam nhân đi tới cửa nhà, hai người nhìn đến cảnh tượng trước mắt thì đều sửng sốt một hồi lâu, Nham Vân thả nam nhân xuống, nam nhân nhìn nhìn bốn phía hoài nghi nơi này không phải là chỗ ở của bọn họ.

Bởi vì nguyên bản vùng ngoại ô chỉ có nhất gia độc hộ của bọn họ, lại nhiều ra một tòa đại trạch tử hoa mỹ tới xa xỉ, mà nhà gỗ giản dị của bọn họ ngay tại bên cạnh đại trạch tử.

"A Thúc, nơi này không phải là nhà của chúng ta?". Nham Vân nghi hoặc nhìn về phía nam nhân, y nói với nam nhân, thời điểm vừa rồi y đi ra ngoài thì nơi này vẫn không có tòa đại trạch này.

Nam nhân chỉ chỉ căn nhà có vẻ có chút mộc mạc bên cạnh đại trạch kia: "Kia mới là nhà của chúng ta". Nhưng mà nơi này nhiều ra tòa đại trạch tử này, hắn cảm thấy cực kỳ quen mắt.

Thật quen mắt.

Gặp qua ở nơi nào rồi.

Nam nhân nhớ lại rất nhiều năm trước, Phong Danh thành, đại trạch tử hoa mỹ ở ngoại thành……

Sóng mắt nam nhân cấp chuyển, đáy mắt vốn bình tĩnh kia nổi lên gợn sóng: "Đại trạch này gặp qua ở nòi nào rồi, thật quen mắt, là y sao……". Hắn chậm rãi tiến lên.

Nhìn đến trước phủ đệ, môn biển màu đỏ thắm, rõ ràng viết hai chữ —— Xích phủ

276. Chương 276

Nam nhân nhìn cảnh tượng khó bề tưởng tượng trước mắt, chỉ là hơi hơi nhíu mày, Xích Luyện sao lại chạy tới nơi này chứ, không phải y phi thăng rồi sao? Vì sao lại trở lại? Là không gặp đươc ái nhân của y, hay là có nguyên nhân khác? Còn trực tiếp dọn phủ đệ tới bên cạnh nhà của hắn, hắn đương nhiên biết đây là Xích Luyện dùng tiên thuật biến……

Nhưng đại môn của Xích phủ đóng chặt, cũng không biết bên trong có người hay không, nam nhân đứng ở cửa nhìn 1 lát, không có nghe đến động tĩnh, hắn liền dẫn Nham Vân vào nhà.

"A Thúc, tòa trạch tử kia thật kì quái". Nham Vân mới vừa vào nhà liền cởi y sam ra, bởi vì thời điểm cõng nam nhân trở về thì trên người đổ mồ hôi, y sam dán tại trên người rất khó chịu.

"Đừng quản nhiều như vậy, liền coi như không thấy gì là được". Nam nhân giơ tay đón lấy y sam Nham Vân cởi ra, cầm tấm vải ướt lau mồ hôi cho Nham Vân, "Bắt đầu từ ngày mai a Thúc sẽ không đi bày quán, ngươi muốn đi đâu, a Thúc có thời gian đi du ngoạn cùng ngươi". Hắn không muốn ở lại trong nhà, nếu Mạt Đồng tìm đến, hắn cũng không biết nói cái gì với Mạt Đồng.

Nham Vân vừa nghe liền cao hứng: "A Thúc, ngày mai ta muốn đi chèo thuyền, lần trước du thuyền cùng Liễu Phong, chơi thật vui". Y tựa hồ thực thích du hồ, lôi kéo nam nhân nói 1 hồi lâu.

Nam nhân gật đầu đáp ứng Nham Vân.

Hôm sau.

Nam nhân cũng đáp ứng yêu cầu cùng đi du hồ với Liễu Phong, chỉ là dôi ra 1 Liễu Phong…….

Sáng nay thời điểm đi ra ngoài gặp Liễu Phong, vốn Liễu Phong cũng là tới dẫn Nham Vân đi ra ngoài chơi, ba người đúng lúc liền một đường đồng hành…….

Mà Xích phủ tối hôm qua xuất hiện ở bên cạnh nhà bọn họ thì sáng nay có chút quỷ dị biến mất.

Đại trạch kia tựa hồ không ai ở, đêm qua cũng không có động tĩnh gì, nam nhân cũng không thể tự mình đi gõ cửa, cũng không thấy bên trong có người đi ra, tóm lại chính là phi thường quái dị.

Mà hôm nay lại vô lí biến mất……

Mặc dù ly kỳ, nhưng nam nhân cũng không nghĩ nhiều, hắn coi như chính mình ảo giác, mà Nham Vân cũng không nhắc sự tình đại trạch tử tối hôm qua, một lòng nghĩ hôm nay xuất du (đi chơi) cùng a Thúc.

Cho tới bây giờ a Thúc vẫn chưa đi ra ngoài chơi cùng y. (y = Nham Vân)

Hôm nay Nham Vân thật cao hứng, còn dám yêu cầu nam nhân mặc tân y sam, nam nhân không có biện pháp liền mặc tân y sam lần trước Nham Vân mua cho hắn đi ra ngoài.

Nam nhân biết Liễu Phong rất không muốn hắn đi cùng, nhưng Nham Vân khăng khăng muốn dẫn nam nhân theo, bằng không Nham Vân sẽ không đi, Liễu Phong cũng hết cách nên đành phải để nam nhân đi cùng.

Nói đến cũng kỳ quái.

Rõ ràng là nam nhân đi xuất du cùng Nham Vân, còn cần phải trưng cầu đồng ý của Liễu Phong.

Cũng không biết là thật đáng buồn hay là buồn cười.

Nam nhân đương nhiên là sẽ không để ý loại hành vi này của Liễu Phong, mà Nham vân vốn liền bị thương đầu, không hiểu chuyện, liền càng thêm không hiểu ý tứ của Liễu Phong.

Liễu Phong phi thường bực dọc với nam nhân, y nhìn thế nào đều cảm thấy nam nhân không vừa mắt, hơn nữa Nham Vân còn mọi lúc đều "a Thúc, a Thúc", cái gì đều suy nghĩ vì nam nhân.

Trước kia Nham Vân chỉ vây xung quanh y, hiện tại ngốc rồi, ngược lại thái độ khác thường, nơi chốn suy nghĩ vì nam nhân, Liễu Phong cảm thấy rất khó chịu, càng nhìn nam nhân thì y lại càng cảm thấy phiền lòng.

Liễu Tích Vân nam nhân này có cái gì tốt chứ, phi (tỏ vẻ khinh bỉ và coi thương người khác)……

Sắc mặt Liễu Phong rất khó coi, thời điểm 3 người đứng ở bến thuyền chờ thuyền, Nham Vân ngồi xổm ở bến thuyền nhìn cá trong nước, nam nhân lại vẫy tay gọi thuyền gia lại đây, mà Liễu Phong lạnh lùng đánh giá nam nhân.

"Ngươi không có ngân lượng mà còn mua y sam tốt như vậy?". Liễu Phong kéo nam nhân đang muốn lên thuyền lại, phát hiện nam nhân đang bình tĩnh nhìn y, y tức giận đẩy nam nhân một chút, "Chẳng lẽ ngươi ngươi trộm dùng bạc ta cho Nham Vân, nếu không dựa vào bạc ngươi bày quán, ngươi sao lại mua nổi thân y sam này". Y đang cười nhạo nam nhân.

Tuy rằng thanh âm lạnh lạnh lùng lùng, nhưng trong mắt của Liễu Phong cũng hiện rõ oán hận đối nam nhân, nhìn đến nam nhân nhẫn nhục thì y càng sảng khoái, y kéo Nham Vân lên thuyền.

"Cẩn thận, đi chậm thôi". Liễu Phong nhắc nhở Nham Vân.

"Ân ân". Nham Vân cười gật đầu, nắm chặt tay của Liễu Phong.

Nam nhân trầm mặc đứng ở bờ sông, nhìn đến Liễu Phong cùng Nham Vân đều lên thuyền, hắn mới mở miệng thản nhiên nói: "Các ngươi đi đi, ta ở trên bờ chờ các ngươi là được, ta tới phía trước đi dạo 1 chút, các ngươi chơi vui vẻ đi". Hắn biết Liễu Phong không muốn để hắn lên thuyền, vậy hắn liền không lên, hắn cũng thực yên tâm để Liễu Phong mang theo Nham Vân, hắn nói xong liền bảo thuyền phu (người chèo thuyền) chèo thuyền đi.

Nham Vân lập tức mất hứng: "A Thúc, vì sao ngươi không đi?". Y muốn lên bờ, lại bị Liễu Phong kéo lại.

"A Thúc đi phía trước tản bộ, Liễu Phong cùng ngươi đi chèo thuyền, a Thúc sẽ không đi, ở phía trước chờ

các ngươi". Nam nhân muốn làm cho Nham Vân ngoan ngoãn nghe lời, quả nhiên hắn vừa nói như thế thì Nham Vân liền không hề truy hỏi, thành thật ngồi ở trên thuyền nhìn hắn.

Nam nhân không đi phía trước tản bộ, hắn liền đứng ở tại chỗ chờ bọn họ, thời điểm Nham Vân trở về cũng cao hứng, còn tự mình chèo thuyền, cười cười nói nói cùng Liễu Phong.

"Về rồi a, ngươi đều đổ mồ hôi, mau lau đi". Nam nhân nhìn thấy Nham Vân liền nói một câu như vậy, nghĩ muốn giơ tay lau mồ hôi trên mặt cho Nham Vân, lại nhìn đến Liễu Phong lấy ra khăn tay lau mồ hôi cho Liễu Phong, hắn cũng chỉ đành thu tay lại.

Nam nhân đứng ở giữa hai người bọn họ, dù sao thoạt nhìn đều cảm thấy thực chướng mắt.

Ba người đi ở trên đường 1 lát, Liễu Phong kéo Nham Vân đi ở phía trước, nam nhân chậm rì rì đi ở phía sau hai người, thời tiết dần dần nóng lên, nam nhân đi chưa được 1 lát liền đổ mồ hôi…….

Thừa dịp Nham Vân cùng Liễu Phong đang xem nặn tượng đất thì hắn mua một chén nước ô mai ở phô (tiệm) đường thủy, hắn rất nóng, hơn nữa lại không đi nhanh như người trẻ tuổi.

Nham Vân phát hiện nam nhân không theo cùng, y nhìn đến nam nhân đứng ở cách đó không xa uống đường thủy (nước đường, xi rô).

Nam nhân mặc trường sam trang nhã, ánh nắng lưu chuyển kia bao phủ quanh người hắn, hắn rủ mắt uống nước, cổ họng nhẹ nhàng nhúc nhích, y sam của hắn bị mồ hôi nhiễm ướt, cổ áo có chút ướt át…….

Cái trán của nam nhân cũng có mồ hôi chậm rãi chảy xuống.

A Thúc đang uống cái gì, có vẻ uống rất ngon……

Nham Vân tâm bất tại yên (tư tưởng ko tập trung, không yên lòng) nghe Liễu Phong nói chuyện, ánh mắt lại rơi ở trên người của nam nhân, có phải a Thúc mất hứng hay không, ngày thường a Thúc đều đi rất nhanh, hôm nay vì sao đi chậm như thế……

Nam nhân mới vừa buông chén, xoa xoa miệng, liền nhìn đến Nham Vân đứng ở trước mặt hắn: "Sao lại tới đây, Liễu Phong biết không?". Hắn nhìn thoáng qua phía sau Nham Vân, phát hiện Liễu Phong không thấy.

"Liễu Phong đi tửu lâu phía trước đặt chỗ, a Thúc có phải ngươi mất hứng hay không?". Nham Vân thật cẩn thận nhìn nam nhân, nhìn đến nam nhân lắc đầu, y còn nói, "Hôm nay a Thúc cả ngày cũng chưa cười qua".

"Không có việc gì ngây ngô cười làm cái gì". Nam nhân giơ tay xoa đầu của Nham Vân, bảo Nham Vân đi

tìm Liễu Phong.

Nham Vân lại cầm lấy ống tay áo của nam nhân, nhìn thoáng qua thứ vừa rồi nam nhân uống: "A Thúc đang uống cái gì, có vẻ uống rất ngon, ta cũng muốn uống". Y giơ tay muốn cầm lấy…….

Nhưng nam nhân cầm chén ra chỗ khác: "Ngươi đừng uống thứ này, chờ lát nữa Liễu Phong sẽ mua cho ngươi cái khác".

Nếu Liễu Phong thấy hắn cho Nham Vân uống loại chỉ mấy đồng này thì Liễu Phong khẳng định sẽ coi thường.

Hơn nữa nếu là trước kia thì Nham Vân cũng sẽ không uống, tới lúc đó bị Liễu Phong nhìn đến, khẳng định lại sẽ nói nam nhân đối Nham Vân không tốt.

Cho Nham Vân uống loại đồ vật này…….

Nham Vân có chút tiếc nuối nhìn nước ô mai bị bưng đi kia, y giơ tay lau mồ hôi trên cổ áo của nam nhân: "A Thúc, có phải ngươi mệt mỏi hay không, muốn tìm một chỗ nghỉ chân hay không?".

"Ân".

"Vậy đi tửu lâu phía trước, nơi đó có đồ ăn rất ngon, lần trước Liễu Phong đã mang ta đi". Nham Vân cầm ống tay áo của nam nhân, kéo nam nhân đi phía trước, nam nhân có chút do dự, bởi vì trên người hắn không có nhiều ngân lượng.

Nam nhân chậm chạp ngừng bước, có chút khó xử nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Nham Vân: "Trên người a Thúc không có nhiều ngân lượng như vậy, không thể mang ngươi đi ăn được".

Nham Vân muốn thì hắn cũng không cho được……

277. Chương 277

"A Thúc, trên người ngươi có bao nhiêu ngân lượng?". Nham Vân giơ tay sờ sờ túi tiền của nam nhân, túi tiền treo tại bên hông của nam nhân rất nhẹ, không có bao nhiêu, chỉ có bạc vụn mà thôi.

Nhìn đến nam nhân có chút xấu hổ thì Nham Vân cũng không có lại yêu cầu đòi ăn ngon, bởi vì gần đây nam nhân không có đi bày quán, cho nên trên người không có ngân lượng, đơn giản mà nói hiện tại nam nhân thực nghèo.

Nam nhân cảm thấy có chút áy náy, hắn nghĩ muốn trở về nghỉ ngơi.

Hắn có tuổi rồi nên đi đường rất chậm, không theo kịp bước chân của bọn họ: "A Thúc không có bạc, ngươi đi tìm Liễu Phong, y sẽ mang ngươi đi ăn ngon, a Thúc đột nhiên nhớ tới còn có việc, hôm nay ngươi liền đi chơi cùng Liễu Phong".

Nam nhân đang muốn trở về, lại bị Nham Vân túm lấy cổ tay.

"A Thúc, vậy chúng ta đi ăn mì là được". Nham Vân tràn ngập chờ mong nhìn nam nhân, đôi mắt kia lộ ra quang hoa nhàn nhạt mê người, vầng sáng kia lưu chuyển dưới ánh mặt trời nhàn nhạt.

Chưa chờ nam nhân trả lời thì Nham Vân liền kéo cổ tay của nam nhân, cao hứng kéo nam nhân đi địa phương ngày thường hai người thường xuyên đi ăn mì, là một cái tiểu sạp (quầy nhỏ) bên đường, bởi vì thực rẻ, cho nên người rất nhiều.

Nham Vân hoàn toàn quẳng chuyện Liễu Phong chờ y ở tửu lâu lên chín tầng mây, hai người mới vừa ngồi xuống, Liễu Phong liền khuôn mặt đen thui tới đây, Nham Vân còn tốt bụng gọi Liễu Phong ngồi xuống.

"Liễu Phong, ngươi chạy đi đâu? Ta cùng a Thúc ở chỗ này chờ rất lâu thì ngươi mới tới đây". Nham Vân hỏi vặn lại Liễu Phong, cảm thấy Liễu Phong phải đi theo bọn họ, mà không phải a Thúc đi theo y cùng Liễu Phong, hôm nay vốn liền y cùng với a Thúc hẹn tốt đi ra ngoài du hồ.

Mặt của Liễu Phong càng đen, nam nhân bảo Nham Vân ngậm miệng, Liễu Phong lại lườm nam nhân: "Loại địa phương này dơ cực kỳ, ngươi thế nhưng đưa Nham Vân tới loại địa phương này ăn thứ này!". Y chỉ trích nam nhân.

"Là ta ngạnh (kiên quyết, ép) kéo a Thúc tới". Nham Vân nhỏ giọng giải thích cho nam nhân, mặt Liễu Phong đều xanh rồi.

Nam nhân bảo Liễu Phong ngồi xuống, Liễu Phong không ngồi, sợ dơ.

Nham Vân lau lau ghế cho Liễu Phong, khẽ kéo ống tay áo của Liễu Phong: "Liễu Phong, ngươi ngồi xuống đi, rất nhiều người đang nhìn ngươi".

Liễu Phong tức giận, chính là không thuận theo: "Như thế nào? Ngươi không thích người khác nhìn ta?". Y cúi đầu nhìn về phía Nham Vân, nhìn đến Nham Vân gật đầu thì trong lòng y có chút cao hứng, liền chậm rãi ngồi xuống.

Nam nhân ngồi ở một bên không nói chuyện, chỉ là nhìn bọn họ, Liễu Phong ghét bỏ đôi đũa dơ, Nham Vân liền lau đũa cho Liễu Phong, ghét bỏ chén dơ thì Nham Vân liền dùng nước trà tráng chén cho Liễu Phong……

Tâm tình của Liễu Phong trở nên rất tốt, liền ngay cả nói chuyện đối nam nhân cũng không chua lè như vậy nữa, chính là khó tránh thêm vài phần đắc ý: "A Thúc, ngươi dạy Nhị Cẩu tốt như vậy, ta nên cảm tạ ngươi như thế nào mới tốt". Y đắc ý cười lên, quanh quẩn ở bên tai nam nhân.

"Không cần, Nhị Cẩu đối tốt với ngươi, cũng là thiên kinh địa nghĩa (việc hiển nhiên)". Nam nhân chính là bình tĩnh ăn mì, hoàn toàn không có bị Liễu Phong ảnh hưởng đến, Nham Vân vẫn đều đối tốt với Liễu Phong như vậy, hắn cũng biết việc này, không có gì ngạc nhiên.

Liễu Phong thấy nam nhân vẻ mặt bình thường, bình tĩnh thong dong ăn mì mùi vị nhạt nhẽo kia thì trong lòng y nổi trận lôi đình, sắc mặt cũng lập tức âm lãnh vài phần, mà Nham Vân lại không chớp mắt nhìn chằm chằm nam nhân đang ăn mì.

"Nhìn cái gì vậy, ăn mì của ngươi đi". Nam nhân quẳng 1 cái liếc mắt cho Nham Vân, bảo y ngoan ngoãn ăn mì đi, lập tức Nham Vân cũng liền không nói chuyện nữa, cúi đầu im lặng ăn mì.

LiễuPhong lại ghét bỏ ngồi ở một bên, một ngụm đều không có ăn.

Hôm nay Nham Vân ngoạn (chơi đùa) coi như vui vẻ, nam nhân lại là rất ít nói chuyện, cơ bản cả ngày đều đi theo ở phía sau bọn họ, buổi sáng bọn họ đi du hồ buổi chiều đi vùng ngoại ô đạp thanh.

Bọn họ ngoạn tới chạng vạng, nam nhân chuẩn bị dẫn Nham Vân về nhà, nhưng Liễu Phong lại nói y đặt chỗ rồi, để Nham Vân bồi y đi ăn cơm.

Nam nhân cũng không có ngăn cản gì.

"Ngươi liền đừng đi cùng, ngươi cản trở chúng ta cả ngày, ngươi đi theo chúng ta như vậy, ngươi không thấy phiền nhưng ta nhìn đều cảm thấy vướng chân vướng tay, tự ngươi trở về đi". Liễu Phong thừa dịp thời điểm Nham Vân đi ở phía trước xem thứ hiếm lạ, ngữ khí không quá thân thiện đuổi nam nhân đi.

Nam nhân chính là liếc mắt nhìn Nham Vân đi ở phía trước một cái, liền vô thưởng vô phạt (hời hợt) gật gật đầu, "Vậy ngươi nói lại với Nham Vân, nói ta đi về trước, các ngươi tán gẫu vui vẻ".

Nam nhân biết Liễu Phong sẽ không mời hắn đi ăn cơm, cho nên hắn liền tự mình đi trở về, thời điểm hắn về tới nhà đã vào đêm, sắc trời có chút tối, bốn phía thực im lặng.

Nhưng là ——

Tòa Xích phủ xuất hiện tối hôm qua kia, hôm nay sau khi vào đêm liền lại xuất hiện, hắn lập tức liền hiểu ra, Xích phủ này là sau khi vào đêm mới có thể hiện ra.

Cửa Xích phủ treo hai ngọn đèn ***g u ám, cửa cũng đóng chặt, hắn trực tiếp đi qua Xích Phủ, trở về viện

tử của chính mình, giống như ngày thường nên làm cái gì thì làm cái đó.

Hôm nay hắn đi tới có chút mệt mỏi, y sam trên người đều bị mồ hôi thấm ướt, ban đêm gió thổi có chút lạnh, hắn nấu nước nóng xong, ngồi vào trong dục dũng, ngâm tắm.

Y sam mặc hôm nay đều rơi xuống trên mặt đất, y sam sạch sẽ lại là treo bên cạnh mộc dũng, hắn tựa vào dục dũng liền ngủ, hơi nước lờ mờ kia bập bềnh ở mặt nước, có chút mê mắt…….

Hắn mơ hồ nghe được thanh âm dao động của tiếng nước, hắn cảm giác được có người lau bọt nước trên mặt của hắn, hắn chậm rãi mở mắt ra, nhìn đến gương mặt quen thuộc kinh kinh thiên nhân (tiên còn phải kinh ngạc).

Dung nhan của Xích Luyện hứng lấy ánh trăng, chiếm đầy nhãn cầu của nam nhân, chiếm lấy tầm mắt của nam nhân, trường bào gấm vóc màu đỏ tươi của Xích Luyện, ánh sáng hoa mỹ của vải vóc tơ tằm kia phủ kín một tầng quang hoa ôn nhu ở dưới ánh trăng mông mông lung lung.

"Tích đại ca, ta đã trở về".

Xích Luyện chậm rãi cúi người xuống, nửa ghé vào bên cạnh mộc dũng, con ngươi u tĩnh như hồ sâu kia gắt gao nhìn chằm chằm nam nhân hơi nước mông lung ái muội kia tràn ngập giữa 2 người.

Nam nhân nhìn Xích Luyện 1 lát, bình tĩnh ở trong mắt đang bất an xao động, nhìn đến huynh đệ kết bái đã lâu không gặp thì hắn cũng không biết nên dùng tâm tình như thể nào để đối mặt…….

Nhìn đến tươi cười nhàn nhạt nơi khóe môi của Xích Luyện thì nam nhân khẽ chớp mắt, suy nghĩ 1 chút, lại một lần nữa nhắm mắt lại: "Là ảo giác……". Hắn nói thầm, khẳng định là ảo giác……

Xích Luyện vốn là không nên xuất hiện ở đây.

"Không phải ảo giác".Xích Luyện thong thả vươn ngón tay trắng nõn dài nhỏ, nhẹ nhàng chọc mặt nước một chút, mặt nước kia tràn ra gợn sóng tinh tế, tiếng nước rõ ràng kia chân thật như vậy.

Thanh âm của Xích Luyện thong thả dễ nghe như cũ, thanh âm này làm cho nam nhân cảm thấy thân thiết bội phần, rất quen thuộc, rất chân thành, khiến cho nam nhân lần thứ hai mở mắt ra…….

"Tích đại ca". Xích Luyện chậm rãi gọi nam nhân, đưa tay xâm nhập trong nước, nhẹ nhàng gảy mặt nước, giống như là âu yếm thân thể mềm dẻo kia của nam nhân.

Nam nhân nhìn chằm chằm động tác của Xích Luyện…….

Ánh mắt của nam nhân theo gợn nước nhộn nhạo, không biết là chịu ảnh hưởng hơi nóng của mặt nước, hay là như thế nào, hai má của nam nhân mơ hồ có chút ửng đỏ…….

Nam nhân nhìn đến vạt áo của Xích Luyện bị thấm ướt, đuôi tóc màu đen kia nhẹ nhàng rủ ở trong nước……

Mà Xích Luyện liền tựa vào bên cạnh mộc dũng như vậy, lẳng lặng nhìn chăm chú nam nhân.

Ánh mắt thong thả lưu luyến trên thân thể trần trụi của nam nhân……

"Nhất định là ảo giác". Nam nhân phủ nhận hình ảnh mình đã thấy, nhìn đến tươi cười nơi khóe miệng của Xích Luyện càng ngày càng ái muội, nam nhân bất an nhắm mắt lại.

Xích Luyện ở trên trời.

Không ở nhân gian.

Cho nên, cái này nhất định là ảo giác!

Thời điểm khi nam nhân lại mở mắt ra thì Xích Luyện đã không thấy bóng dáng, hắn hơi sửng sốt một lát, lập tức liền không dấu vết thở dài một hơi, "Quả nhiên là ảo giác…….".

Là hắn rất nhớ Xích Luyện, cho nên mới sinh ra ảo giác?

Nam nhân im lặng nghiêng đầu, nhắm mắt tựa vào bên cạnh mộc dũng tiếp tục nghỉ ngơi, nhưng chẳng được bao lâu, hắn liền cảm giác được bên môi có hơi thở nhợt nhạt tới gần……

Nam nhân lại mở mắt ra, nhìn đến Xích Luyện đang cúi đầu, hơi hơi nghiêng mặt nhìn hắn chằm chằm, môi của hai người như có như không áp sát cùng nhau, đôi môi của 2 bên thập phần gần kề, hô hấp nhẹ nhàng của Xích Luyện chậm rãi lướt qua đôi môi của nam nhân.

Nhiệt tức (hơi thở) nhàn nhạt kia đã hơi hơi đã ươn ướt đôi môi hé mở của nam nhân, hơi nóng kia mơ hồ chui vào giữa môi của hắn, chạm đến đầu lưỡi của hắn…….

Nam nhân chậm chạp hỏi Xích Luyện: "Là ảo giác sao?".

Xích Luyện cẩn thận suy nghĩ 1 chút, chậm rãi gật đầu: "Là ảo giác, cho nên ngươi nghĩ muốn đối ta làm cái gì đều có thể". Y nhẹ giọng thong thả nói với nam nhân, xúc cảm hơi thở chân thật kia phun tại bên môi, quẩn quanh bên môi của nam nhân.

Nam nhân trầm mặc.

Hắn chính là im lặng nhìn chăm chú vào Xích Luyện, giơ tay chậm rãi xoa sườn mặt của Xích Luyện, xúc cảm chân thật, làm cho đầu ngón tay của nam nhân khẽ run rẩy: "Ngươi đã trở lại, nếu đã phi thăng, vậy còn trở về làm cái gì?". Thanh âm thành thục ổn trọng, bình tĩnh kia vang lên, cực kỳ rõ ràng ở vùng ngoại ô ban đêm, cùng với lá rơi côn trùng kêu.

Xích Luyện không nghĩ tới nam nhân sẽ nói như vậy, thần sắc u tĩnh bình tĩnh trong mắt của y lại không thay đổi như cũ: "Ta là trở về gặp ngươi, ta nhớ ngươi, mỗi ngày đều nhớ ngươi".

Xích Luyện thong dong đứng dậy, hai tay thừa dịp chống tại bên cạnh dục dũng sau lưng của nam nhân, y ngẩng đầu, rủ mắt, ánh mắt dò xét vào dưới nước, thân thể trần trụi của nam nhân hoàn toàn bày ra ở trong mắt y.

Động tác của nam nhân không thay đổi, chính là đáy mắt không ngừng dao động.

Xích Luyện đang nói nhớ hắn, mỗi ngày đều nhớ hắn.

Ở trong tai nam nhân thì đây là lời Xích Luyện an ủi hắn, hắn biết Xích Luyện có ái nhân ở trên trời, có ái nhân bồi bạn, như thế nào có thể còn sẽ nhớ tới hắn ở thế gian, hắn chậm rãi nhắm mắt lại, Xích Luyện lại lừa hắn……

Xích Luyện nhìn đến nam nhân không có phản ứng, vượt ra ngoài dự tính của y, hai tay y xoa cánh tay của nam nhân, nhẹ nhàng xoa nắn, y cúi đầu, áp sát cần cổ của nam nhân, từ tốn nói: "Ngươi tin tưởng cũng được, không tin cũng được, ta nói chính là thật". Y nói đích thật là thật, sau khi y phi thăng, bị phạt diện bích (úp mặt zô tường: bị phạt đóng cửa ăn năn về những lỗi lầm của mình) 1 ngày.

Căn bản không có cơ hội trờ lại tìm nam nhân.

Nên biết một ngày trên trời thì thế gian chính là một năm.

Kỳ thật lần này Xích Luyện trở về, căn bản không có nhìn thấy người mà y muốn gặp, y từ trong miệng những thượng tiên kia biết được, Thanh Thiên Tôn căn bản là không ở trên trời, nếu tìm không thấy người, vậy y cũng không muốn ở lại nơi này, không có Thanh Thiên Tôn, y phi thăng cũng không có ý nghĩa, sau khi Xích Luyện quy vị (phục chức, trở lại chức vị trước đó), khôi phục tiên cấp trước kia, tiên cấp của y rất cao, y có Thông Thiên lệnh trong tay, có thể tùy thời hạ phàm (xuống thế gian).

Nam nhân rối loạn lại trầm mặc, bởi vì Xích Luyện trước mắt rốt cuộc có phải ảo giác hay không, hắn đã phân không rõ ràng lắm…….

Cho tới khi ——

Thân thể của nam nhân bị người nhấc toàn bộ lên, hai tay của Xích Luyện xuyên qua dưới nách của nam nhân, ôm bụng của nam nhân, cả người nam nhân ngồi ở thành mộc dũng, bọt nước trên người chậm rãi trượt xuống thân thể……..

Nam nhân kinh ngạc quay đầu, đôi môi của Xích Luyện liền dán lên, gắt gao hôn đôi môi đang run rẩy của nam nhân……..

278. Chương 278

Xúc cảm chân thật khiến cho nam nhân sững sờ chốc lát.

Là thật.

Không phải là ảo giác.

Xúc cảm mãnh liệt này vẫn khiến trong não nam nhân ong ong, hai tay của Xích Luyện ôm chặt bụng của hắn, để hắn thân thể trần truồng ngồi ở thành mộc dũng.

Xích Luyện nghiêng đầu, hôn đôi môi no đủ đầy xúc cảm của nam nhân, cái cổ trắng nõn của y ở dưới ánh trăng phủ lên quang hoa xanh trắng mê người, sợi tóc màu đen kia bao phủ ở trong quầng sáng.

Xích Luyện nửa híp mắt, không có chút nào xao động, đáy mắt u tĩnh cũng một mảnh quang mang trong suốt, ánh trăng phảng phất xuyên thấu đôi mắt mê người.

Trên thân thể nam nhân sót lại giọt nước lờ mờ, bọt nước nhỏ vụn theo da thịt màu mật ong chậm rãi trượt xuống, bọt nước ở cằm nam nhân nhỏ xuống ***g ngực.

Bọt nước này theo làn da mềm dẻo trượt về hướng bụng của nam nhân, đồng thời cũng đã ươn ướt đầu ngón tay Xích Luyện……..

Thân thể rắn chắc của nam nhân phơi bày ở dưới ánh trăng, thân thể mê người có bọt nước nhẹ nhàng chảy xuống, hai chân thon dài tự nhiên buông thỏng, cánh tay hắn rắn chắc hữu lực, hắn bấu chặt thành mộc dũng, ổn định thân thể của chính mình bị Xích Luyện nhấc lên.

Ngực nam nhân hơi phập phồng……

Hai tay của Xích Luyện vuốt ve cái bụng nhạy cảm của nam nhân, toàn thân cao thấp của nam nhân đều tản ra mị lực nam tính thành thục, đôi môi nam nhân bị đầu lưỡi Xích Luyện nhẹ nhàng cạy mở ra.

Đầu lưỡi của nam nhân bị Xích Luyện bị quấn quanh, bị nhẹ nhàng gặm cắn: "Tích đại ca, nếu ngươi nghĩ ta là ảo giác, vậy ta chính là ảo giác, nếu ngươi nghĩ ta là tồn tại chân thật, vậy ta liền là tồn tại chân thật".

Trong lòng nam nhân xúc động khó diễn tả được, mấy năm nay, hắn mệt mỏi, khóc, bị thương, đau đớn, nhưng hắn đều là chịu đựng, rốt cuộc hắn cũng không biết chính mình là vì cái gì.

Hắn muốn cuộc sống yên tĩnh.

Không có.

Hắn lớn tuổi, cần một bạn lữ (bạn đời) chân tâm, kết quả là cũng vẫn không có……..

Tới bây giờ hắn đều vẫn là hai bàn tay trắng.

Không có địa vị.

Không có bằng hữu.

Không có gia thất. (gia đình, nhà cửa)

Ngay cả tiền của hắn, danh xưng nhà giàu nhất Biên thành, đều dựa vào thừa kế di sản Trương gia mới có được, những năm gần đây hắn rời khỏi Thanh Sơn, thực sự là không có thành tựu gì.

Mà ở trong mắt người khác, hắn cũng chẳng qua là 1 thứ tiêu khiển dùng để đánh cược vui đùa một chút mà thôi, tuy rằng hắn bình thường không nói, luôn luôn nghĩ không cần để ý, thế nhưng hắn cũng là người, nhiều lần cũng sẽ có phản ứng, cũng sẽ có cảm giác.

Một lần hai lần không hề gì, thế nhưng mỗi lần đều như vậy, hắn cũng sẽ không chịu nổi, tình tự hắn đè nén tại trong lòng mình, toàn bộ đều bạo phát.

Hắn thật muốn đẩy Xích Luyện ra, thế nhưng hắn sớm đã hết hơi hết sức.

Tâm của hắn đã sớm mệt mỏi quá, mệt mỏi quá, mệt tới không biết nên đối mặt người trước mắt như thế nào.

Xích Luyện lần lượt yêu cầu hắn, đùa giỡn hắn, hắn đều có thể coi như không có phát sinh, hắn chỉ hy vọng trôi qua liền quên đi, hắn không muốn so đo, hắn chính là không muốn lại phát sinh loại sự tình này, hắn thật sự không muốn lại bị người biến thành thứ tiêu khiển, trở thành trò cười, trở thành thứ đặt cược, hoặc là thay thế phẩm……..

“Ta không hy vọng là sự thật, cũng không hy vọng lại gặp lại ngươi, ngươi đừng lại tới ảnh hưởng cuộc sống của ta, ta không cần ngươi thương hại ta, cũng không cần bố thí của ngươi……”.

Nam nhân biết Xích Luyện nhất định là không gặp được Thanh Thiên Tôn nên mới trở về, trước kia cũng không phải không có phát sinh qua loại sự tình này, Xích Luyện không tìm thấy ái nhân của chính mình thì sẽ tới tìm hắn.

Hắn cũng không phải công cụ tiết dục.

Hắn biết trước kia Xích Luyện ôm hắn là bởi vì nhiệt độ cơ thể của hắn cao, có thể làm cho hàn thể của Xích Luyện thoải mái, cho dù hắn trì độn ra sao, cũng có thể cảm giác ra nguyên nhân Xích Luyện ôm hắn.

Chỉ là vì thoải mái mà thôi, cũng không phải bởi vì có cảm tình, hoặc là yêu thích.

Hắn không muốn lại tiếp tục như vậy, hắn cự tuyệt Xích Luyện.

Hắn đã sớm cự tuyệt thẳng thừng như vậy…….

Hắn nghĩ tới cuộc sống mới, không muốn bị sự tình đã qua trói buộc, thương tâm cũng vậy, khổ sở cũng vậy, chỉ cần không nhìn thấy Xích Luyện thì hắn đều sẽ chậm rãi quên đi, hắn biết Xích Luyện là bởi vì không tìm thấy ái nhân, vì cô đơn mới ôm hắn.

Hắn không muốn đem chính mình đặt ở vị trí thấp hèn như vậy, nhưng mà Xích Luyện cố tình lại định vị (xác định vị trí) cho hắn như vậy, làm cho hắn vĩnh viễn cũng không lật người được, vĩnh viễn phải làm dự bị.

Vĩnh viễn đều phải thấp hèn so với người khác……

Xích Luyện hôn môi của nam nhân, không có buông ra, cảm giác được nam nhân đang giãy dụa, y trực tiếp bế nam nhân ra khỏi mộc dũng, lần đầu tiên nam nhân phản kháng y mãnh liệt như vậy.

“Thả ta ra, cho dù ngươi không phải là ảo giác, là thật là giả đều được, ta cũng không muốn gặp lại ngươi…….”. Thân thể trần trụi của nam nhân bị Xích Luyện ôm vào trong ngực, Xích Luyện trực tiếp ôm nam nhân tới trong phòng, phi thường trực tiếp thả tại trên giường.

Xích Luyện làm cho hắn lần lượt thương tâm, lần lượt mất mác, lần lượt cảm thấy chính mình càng lúc càng đê tiện, nam nhân cảm thấy chính mình đều còn không bằng so với nam sủng.

Cho dù là nam sủng, kỹ nữ, sau khi làm xong cái loại chuyện này, còn có thể ưđược cho chút tiền thưởng, chính là hắn tiện nghi, một đồng tiền cũng không thu, làm xong bước đi đều có thể.

Thời điểm muốn làm lại tới là được.

Hắn đều sẽ ai tới cũng không cự tuyệt, dỗ hai câu là xong, xem hắn đáng thương bao nhiêu kìa, có lẽ đúng là bởi vì hắn như vậy, mới dung túng loại hành vi này của Xích Luyện đối hắn, đều là chính hắn không tốt.

Nam nhân thân tâm (thể xác và tinh thần) mệt mỏi nằm ở trên giường, hắn căn bản là không có phản kháng, cũng không muốn làm phản kháng dư thừa, nhưng hắn cũng tràn ngập đau khổ nhìn Xích Luyện: "Bất kể lần này ngươi là vì cái gì mà hạ phàm, xin ngươi sau này đừng lại xuất hiện ở trước mặt ta, ta không phải ái nhân của ngươi, cũng không phải thay thế phẩm của ái nhân ngươi, nếu ngươi muốn hoan ái liền tìm người khác…….".

Hắn thật sự không được.

Hắn không muốn mỗi lần trả giá đổi lấy đều là đồng dạng kết quả, nam nhân biết chính mình có lẽ đối nữ nhân có lẽ không được, nhưng hắn lớn tuổi rồi, vẫn là một người, người như thế trên thế gian đều rất ít, người khác đến tuổi hắn thì nhi tử đều hơn 10 tuổi rồi, có nhi tử thành nhân (trưởng thành) rồi, hắn vẫn là cái gì đều không có.

Hắn cũng muốn tìm một người chân tâm yêu thương hắn, cùng hắn an ổn sinh sống cùng nhau, tìm tìm kiếm nhiều năm như vậy, thủy chung đều vẫn là tìm không thấy……

"Trên người ta không có thứ đáng giá ngươi lưu luyến, ngươi vẫn là sớm quên ta đi, Xích huynh đệ, ta không muốn làm hại ngươi". Nam nhân khéo léo cự tuyệt, hắn hy vọng Xích Luyện có thể hiểu được, tại giữa không chân thành cùng nói dối lưu lại cảm tình là không có ý nghĩa, nếu chính là nhục dục (tính dục, xác thịt), vậy tùy tiện ai đều có thể, hắn không muốn làm thế thân của người khác.

Xích Luyện ngồi ở bên giường, lẳng lặng nhìn nam nhân đang thương tâm: "Ta không phải cái ý tứ kia, ta không có cảm thấy ngươi chậm trễ ta, cũng không có cảm thấy ngươi không quan trọng".

Thanh âm của Xích Luyện thực thong thả……

"Tiên phàm khác biệt, chúng ta là không có khả năng, hơn nữa ngươi ở trên trời còn có ái nhân, xin ngươi đừng đem ta trở thành ván cược hoặc là tiêu khiển, ta không chống đỡ được, cũng ngoạn không dậy nổi". Nam nhân cố lấy dũng khí nói ra lời ấy, trong lòng hắn nhịn xuống đau đớn, nhìn về phía Xích Luyện diện vô biểu tình (mặt không chút thay đổi, ko có biểu cảm), hắn cảm thấy Xích Luyện tựa hồ sắp mất kiên nhẫn.

Nam nhân thấy Xích Luyện ngồi ở bên giường không nói gì, hắn giơ tay kéo chăn qua, che lên thân thể trần trụi của chính mình, xoay người qua đưa lưng về phía Xích Luyện, không muốn nhìn vẻ mặt bất mãn của Xích Luyện.

"Ngươi nhanh đi đi, lát nữa Nham Vân liền trở về, bị y thấy sẽ không tốt". Nam nhân nằm ở trên giường, nhắm mắt, trên môi của hắn còn lưu lại độ ấm của Xích Luyện.

Hắn ngoại trừ đuổi Xích Luyện đi, cũng không còn cách khác.

Dù luyến tiếc thì cũng phải đuổi Xích Luyện đi, sớm đoạn tuyệt 1 chút, sớm một chút không cần lại gặp phải tra tấn khi bị vứt bỏ, mỗi lần Xích Luyện đều sẽ nói những lời nói làm cho hắn mềm lòng để bù đắp, nhưng mà hắn vẫn là không thoát khỏi được vận mệnh bị vứt bỏ.

"Ta không đi". Xích Luyện chậm rãi đứng lên, nhìn chằm chằm nam nhân đang quấn chăn quá chặt trên giường kia, "Tích đại ca, ta chỉ là muốn dùng phương thức của ta đối đãi ngươi, không nghĩ tới ngươi sẽ nghĩ về ta như vậy, lần này ta hạ phàm là bởi vì Thanh Thiên Tôn không ở trên trời, cho nên ta mới trở về tìm ngươi". Ngón tay thon dài kia của y chậm rãi nắm chặt chăn bông trên người của nam nhân.

Đôi mắt nam nhân chớp chớp, dưới lông mi đọng nước mắt: "Ta biết, ngươi không cần lại nói nữa, ngươi làm chuyện gì đều không liên quan tới ta, ta cũng đều không muốn lại biết được".

Xích Luyện gỡ bỏ chăn bông trên người của nam nhân, y áp tại trên lưng của nam nhân, chặn nam nhân đang lộn xộn lại, mà nam nhân cũng rất nhanh chợt nghe tới thanh âm y cởi y sam, cảm giác được ***g ngực trần trụi của Xích Luyện chậm rãi đè lên phía sau lưng trơn bóng của hắn, độ ấm quen thuộc kia làm cho nam nhân có chút run rẩy, bởi vì thân thể của Xích Luyện thực lạnh.

"Xích huynh đệ, ngươi đừng đối ta như vậy……". Nam nhân có chút nghẹn ngào nói thầm, trước nay hắn chưa có bất lực như vậy, nhưng Xích Luyện tựa hồ không có nghe thấy, cúi đầu ngậm cái lổ tai của nam nhân, nhẹ nhàng mút vào, ái muội liếm lộng vành tai mẫn cảm của nam nhân.

Đầu lưỡi của Xích Luyện chậm rãi trượt xuống bên tai của nam nhân, y ngăn chặn 2 tay của nam nhân, hai tay giữ chặt 2 tay của nam nhân, ngón tay y chậm rãi đan xen mười ngón tay của nam nhân……

"Vậy ngươi nói cho ta biết, ta nên đối với ngươi như thế nào, ngươi mới có thể hài lòng?". Xích Luyện dán tại bên tai của nam nhân, từ tốn hỏi vặn lại nam nhân, "Ta muốn đối đãi ngươi thật tốt, dùng phương thức ngươi thích". Y mới vừa nói xong, liền chậm rãi quấn chặt chăn, thân thể của hai người bọc trong đệm chăn, hạ thể trần trụi của y dán tại giữa cặp mông rắn chắc của nam nhân, ái muội cọ xát……

Khiến cho nam nhân không thể không phát ra tiếng hừ nhẹ khó có thể nhẫn nại, Xích Luyện liếm lỗ tai của nam nhân, chậm rãi từ bên tai mẫn cảm của nam nhân, một đường hôn tới sườn mặt ướt át của nam nhân……

Đầu lưỡi của Xích Luyện chậm rãi liếm khóe mắt ẩn chứa nước mắt của nam nhân, thưởng thức nước mắt của nam nhân, nước mắt nóng bỏng kia nóng tới đầu lưỡi của y nhẹ nhàng run rẩy.

Xích Luyện không muốn thương tổn nam nhân.

Nhưng mà nam nhân tựa hồ không quá cảm kích.

Xích Luyện tựa vào bả vai của nam nhân, đưa tay vói vào trong y sam ở đầu giường, y một bên giơ tay vuốt ve sườn thắt lưng mẫn cảm của nam nhân, một bên từ trong y sam mò ra một cái hộp nhỏ tinh xảo……

"Tích đại ca, cho tới bây giờ ta đều không có thích qua ngươi". Thanh âm thong thả của Xích Luyện vang lên ở bên tai nam nhân.

Nam nhân bất động.

"Ta làm hết thảy đều là lừa ngươi, mặt hàng có tuổi như ngươi vậy, ta như thế nào có thể để ý, hơn nữa ta còn có một ái nhân ta cực kỳ yêu đang đợi ta". Xích Luyện dán tại bên tai nam nhân, vô thưởng vô phạt nói ra.

Tâm của nam nhân đều vỡ nát.

"Ngươi chẳng qua là trò chơi ta tiêu khiển ở nhân gian thôi". Cổ của Xích Luyện kề ở cần cổ của nam nhân, mỗi khi y nói một câu "Lời nói thật lòng" thì thân thể của nam nhân đều sẽ khẽ run rẩy.

Cổ họng của nam nhân bị bóp nghẹt, vùi mặt vào trong cái gối, hắn muốn che giấu khuôn mặt của chính mình bị nước mắt ướt đẫm kia, hắn không muốn thua quá nam kham (không chịu nổi, khó chịu nổi), nhất là trước mặt Xích Luyện…….

"Đừng nói nữa". Nam nhân cả người vô lực ghé vào trên giường, thanh âm nghẹn ngào lại càng phát ra rõ ràng.

Xích Luyện không có chút ý tứ buông tha cho nam nhân, ngược lại ôm sát thân thể run rẩy của nam nhân: "Không phải ngươi muốn ta nói như vậy, ngươi mới vừa lòng, nhưng mà thực tế, rõ ràng đều không phải là như vậy……". Y an ủi hôn lên sườn mặt của nam nhân, động tác kia cực kỳ ôn nhu, liền giống như hôn người tâm ái (yêu dấu, yêu thật tâm)…….

"……"

"Là ngươi bức ta nói như vậy". Xích Luyện hôn bả vai của nam nhân, ôm nam nhân không chịu buông tay, đầu lưỡi của y theo lưng của nam nhân chậm rãi đi xuống……

"Xích huynh đệ……".

Nam nhân giơ tay bắt được bàn tay đang vuốt ve đùi của hắn, nhưng ngón tay của Xích Luyện lại như cũ nhẹ nhàng xoa đùi của hắn, chậm rãi thăm dò vào trong sườn đùi.

"Tích đại ca, cũng không phải là ta không muốn đi tìm ngươi, thượng đế phạt ta diện bích một ngày, ta không thể trốn đi". Đầu lưỡi của Xích Luyện theo lưng của nam nhân trượt xuống, liếm lên thắt lưng của

nam nhân……..

279. Chương 279

Nghe được nam nhân mẫn cảm "ân" vài tiếng, đôi môi của Xích Luyện hôn nhẹ bên hông run rẩy của nam nhân, hôn tới thắt lưng của nam nhân đều như nhũn ra, hắn bảo Xích Luyện đừng tiếp tục nữa, nhưng mà Xích Luyện lại hôn càng ôn nhu hơn nữa, cả người hắn đều mềm nhũn ngã vào trên giường, tùy ý Xích Luyện hôn thắt lưng của hắn, một bàn tay vuốt ve đùi của hắn, một bàn tay xoa nắn cái mông xúc cảm chắc mẩy của hắn……..

Xích Luyện giải thích với nam nhân, tuy rằng biết nam nhân nghe không hiểu, nhưng y vẫn nói ra: "Trước khi ta bị phong ấn tại Thanh Sơn, ta đấu pháp ở Dao Trì cùng với Ma Tôn, chọc giận thượng đế, hai chúng ta bị niêm phong 1 phần trí nhớ cùng pháp lực, bị thượng đế trấn tại Thanh Sơn, sau khi ta quy vị, thượng đế bắt ta diện bích một ngày, sau đó ta liền lập tức hạ phàm tìm ngươi".

"……."

"Kỳ thật, ta chỉ nhớ được, ái nhân của ta là Thanh Thiên Tôn, cũng không nhớ được y lớn lên là bộ dáng gì, trong đầu của ta chỉ có một đoạn cảnh tượng mơ hồ còn sót lại mà thôi". Đáy mắt bình tĩnh của Xích Luyện không có chút dao động, đôi môi của y nhẹ nhàng nhâm nhi da thịt bên hông của nam nhân, đầu lưỡi để tại da thịt mềm mịn, ái muội hoạt động.

Một người quên mất ái nhân……..

Nam nhân cũng cần được ôn nhu, hắn hy vọng người khác quan tâm hắn, hắn chưa bao giờ nếm thử qua thân tình, hắn hy vọng bên người chính mình có người chí thân chí ái, cho nên hắn không chống lại nổi khi người khác ôn nhu với hắn, cho dù là một chút thôi thì hắn sẽ cảm thấy cảm động, cảm thấy ấm áp, nhưng mà ôn nhu của Xích Luyện qua đi, hắn cái gì đều không chiếm được……

"Thả ta ra". Nam nhân thấp giọng yêu cầu.

Xích Luyện buông lỏng hai tay ra, dừng lại tất cả động tác, y thật sự buông nam nhân ra, nhìn đến nam nhân chậm chạp ngồi dậy, ánh mắt của y lưu luyến ở giữa hai chân của nam nhân…….

"Đừng nhìn".

"Cũng không phải không nhìn qua". Xích Luyện từ tốn nói xong, liền cúi đầu hôn hôn cái đùi mềm dẻo của nam nhân, 1 tay y vòng qua giữa hai chân của nam nhân, ôm nam nhân tới bên người y, thong thả hôn bả vai trần trụi của nam nhân, cảm giác được nam nhân muốn trốn tránh, đầu lưỡi của y theo bả vai của nam nhân trượt tới cổ của nam nhân……

“Đừng liếm”.

Sắc mặt nam nhân ửng đỏ, hơi thở của hắn trở nên ồ ồ, Xích Luyện một bên hôn cổ của hắn, một bên đưa tay vói vào giữa hai chân của hắn, cầm địa phương có phản ứng của hắn.

Xúc cảm ấm áp kia làm cho khóe miệng Xích Luyện lộ ra cười nhạt ý vị thâm trường: “Tích đại ca, ta đối với ngươi là nghiêm túc, ta tìm Thanh Thiên Tôn chính là muốn nhìn y 1 chút mà thôi”.

“Chỉ là nhìn 1 chút?”. Nam nhân nhìn về phía Xích Luyện, nếu chỉ là nhìn 1 chút thì cần gì hao tổn tâm tư nhiều như thế, “Ngươi lấy ta đánh cược cùng với bằng hữu của ngươi, ngươi có nghĩ tới cảm thụ của ta không?”.

Thanh âm của nam nhân rất thấp. Hắn rất khó chịu.

Lông mi của hắn khẽ rung rung, thấp ý nhợt nhạt kia lộ ra vài phần thống khổ, làm cho người ta rất muốn ôm hắn, yêu thương hắn, Xích Luyện không thể chống cự mị lực vô hình của nam nhân, hắn phát hiện ánh mắt của Xích Luyện dừng lại ở giữa hai chân hắn, hắn liền bất giác khép lại hai chân…….

Xích Luyện ôm nam nhân, giơ tay vuốt ve lưng của nam nhân: “Sự kiện kia, ta thực có lỗi, ta chỉ là muốn tìm cớ tiếp cận ngươi mà thôi, ta vô pháp thuyết phục chính mình”.

“…….”.

“Ngươi tại trong lòng ta rất quan trọng, không thể mất đi…….”. Xích Luyện ôm nam nhân muốn trốn tránh vào trong ngực, không cho nam nhân có cơ hội giãy dụa, trực tiếp hôn lên đôi môi ửng đỏ của nam nhân, “Ta muốn ngươi, ta sẽ không vứt bỏ ngươi, lần này ta hạ phàm liền sẽ không lại đi”. Hai tay của y cùng sử dụng ôm sát nam nhân.

“Đừng gạt ta”. Nam nhân không quá tin tưởng, Xích Luyện như thế nào có thể vì hắn mà không cần ái nhân của chính mình.

“Tích đại ca, ta vĩnh viễn đều cùng ngươi, được không?”. Xích Luyện quỳ trên giường, tách 2 chân của nam nhân ra, y tự nhiên quỳ giữa hai chân của nam nhân, ôm lấy cái lưng rắn chắc của nam nhân.

Nam nhân ngồ ở trên giường, ngẩng đầu nhìn phía Xích Luyện: “Ngươi muốn ta như thế nào tin tưởng ngươi”. Xích Luyện lừa hắn, cũng không phải một lần hai lần, hắn không muốn lại bị lừa.

Xích Luyện cúi người xuống, cúi đầu, nhìn chăm chú vào nam nhân nằm ở trên giường: “Lúc trước cũng không phải ta muốn đi, đã đến thời gian ta quy vị, thượng đế triệu ta trở về, ta không thể cứu ngươi, là ta không tốt”. Y từ tốn thả nhẹ ngữ khí, ái muội dán tại bên môi của nam nhân, giống như đang nhận sai với nam nhân, hết sức chuyên chú nhìn chăm chú vào nam nhân.

Ánh mắt nghiêm túc của Xích Luyện làm cho nam nhân không nơi tránh né, nam nhân thần sắc bình tĩnh nhìn ngược lại Xích Luyện: "Nhưng mà ngươi có ái nhân, ta không muốn phá hoại cảm tình giữa các ngươi". Hắn không muốn chen chân vào giữa người khác.

"Cái đó không liên quan tới ngươi". Xích Luyện thực trực tiếp bác bỏ trách nhiệm của nam nhân, đây cũng đích thật là nguyên nhân của chính y, y quên mất bộ dáng của Thanh Thiên Tôn.

Cho nên y nghĩ muốn trở về nhìn 1 chút, có ăn khớp cùng thân ảnh mơ hồ trong đầu y hay không, lần này tuy rằng y không có nhìn thấy Thanh Thiên Tôn, nhưng từ trong miệng chúng tiên biết được Thanh Thiên Tôn chuyển thế (đầu thai).

Nhưng mà.

Tất cả mọi người không hề đề cập tới, rốt cuộc kiếp sau của Thanh Thiên Tôn ở đâu, Xích Luyện cũng căn bản không có tìm được, cùng với tìm kiếm 1 người sớm quên mất không sai biệt lắm, hơn nữa ái nhân đã chuyển thế, còn không bằng nắm chặt nam nhân bình thường lại hiền lành trước mắt này, nam nhân này làm rất nhiều vì y, nhẫn nhịn rất nhiều, chịu đựng rất nhiều.

Nam nhân này 1 lòng khoan dung vô hạn đối sở tác sở vi của y, y nhớ rõ Thi hoạn năm đó ở Phong Danh Thành, nam nhân cũng là vì an toàn của y mà một mình quay trở lại.

Lúc trước y đánh cược cùng bằng hữu, sau khi nam nhân nghe được thì cũng không có lập tức nổi giận, ngược lại còn giúp y thắng ván cược, điều này làm cho Xích Luyện cảm thấy phi thường hổ thẹn.

Nam nhân nghiêng đầu, nằm ở trên giường.

Xích Luyện buông 2 chân của nam nhân ra, thong thả áp tại bên người của nam nhân, hai tay của y âu yếm hai chân thon dài rắn chắc của nam nhân, thân thể của hai người chặt chẽ dán cùng một chỗ, trên người y truyền đến xúc cảm hơi lạnh khiến cho nam nhân có chút run rẩy rất nhỏ, nam nhân nhìn về phía y, lại không biết nên nói cái gì mới tốt.

Cự tuyệt cũng cự tuyệt qua, giãy dụa cũng giãy dụa qua, nam nhân chỉ có thể bất an nằm, cảm giác được địa phương trở nên cứng rắn của Xích Luyện, ái muội để tại phía sau hơi hơi nóng lên của hắn.

"Hôm nay, nếu ngươi không muốn thì cũng ta cũng phải làm". Xích Luyện cúi đầu hôn môi dưới của nam nhân, từ tốn nói với nam nhân, "Ta nói nhiều quá, ngươi ngược lại không tin ta".

"……."

Nam nhân thần sắc dao động nhìn chăm chú vào Xích Luyện cởi búi tóc ở trước mắt, sợi tóc mềm mại của Xích Luyện chậm rãi rũ ở trước ngực của hắn, Xích Luyện véo đùi của hắn, gập 2 chân của nam nhân đặt ở trước ngực, làm cho hạ thể trần trụi của nam nhân hoàn toàn bại lộ ở trong mắt y, giữa cặp mông mềm

dẻo kia, dục vọng của y để tại địa phương gắt gao khép kín.

Hai người đều sớm đã có phản ứng, vật thể nóng bỏng để tại giữa hai chân, chạm chạm vào nhau, xúc cảm cực nóng kia làm cho nam nhân phát ra tiếng "ân" nhẹ.

Hắn không kiềm chế được.

Thân thể hắn trở nên thực mẫn cảm, không chịu được khiêu khích ái muội, hắn túm lấy cánh tay của Xích Luyện, giơ tay chống tại ngực của Xích Luyện, tránh đi cái hôn của Xích Luyện……

Nam nhân dùng tay chống cự. Nhưng rất nhanh liền cảm nhận được Xích Luyện đang véo chân hắn, chậm rãi đỉnh động, cọ xát địa phương mẫn cảm của hắn, hai điểm nhạt màu trước ngực của Xích Luyện dán tại địa phương chắc mẩy đậm màu của nam nhân, chậm rãi ma xát…….

Thân thể hơi lạnh của y cũng bởi vì nhiệt độ cơ thể của nam nhân mà dần dần trở nên ấm áp, nam nhân nhìn đến y mở cái hộp tinh xảo trong tay ra, Xích Luyện cũng thong thả rủ mắt nhìn nam nhân…….

"Cái gì vậy?". Nam nhân cảnh giác nhìn Xích Luyện.

"Tình Hoa lộ, loạn tình dược của thần tiên dùng, hiệu quả của loại dược này mạnh hơn rất nhiều lần so với mấy thứ phàm nhân dùng". Xích Luyện bình tĩnh nhìn nam nhân, "Ngươi muốn thử xem hay không?'. Y một bên hỏi ý của nam nhân, một bên mở cái bình ra……

"……". Nam nhân không nói gì. Nhưng mà đôi mắt ướt át của hắn nhìn ngược lại Xích Luyện, trên lông mi của hắn còn dính nước mắt, Xích Luyện nhìn đến bộ dạng này của nam nhân thì tràn đầy đau lòng, tuy nhiên y lại căn bản không thể giải thích rõ ràng lắm.

"Đối với phàm nhân mà nói nhân sinh chỉ có vài chục năm ngắn ngủn, bất kể như thế nào ta đều sẽ cùng ngươi đi đến tận cùng, cùng ngươi đi hết một đời này, ngươi cảm thấy như vậy được không?". Sức nặng toàn thân của Xích Luyện đều đặt ở trên người của nam nhân, tuy rằng y không có năng lực làm cho nam nhân trường sinh bất lão, nhưng loại hứa hẹn đơn giản nhất này thì y vẫn là có thể làm được.

Xích Luyện cũng là lần đầu tiên, nghiêm túc hứa hẹn đối người khác như vậy, Tích Duyên là người thứ nhất, cũng là người cuối cùng.

Nam nhân nhìn Xích Luyện 1 lát, trong mắt có dao động không nhỏ, bởi vì hắn nhìn đến trong con ngươi từ trước đến nay thâm u của Xích Luyện thoáng hiện quang mang bức thiết (cấp bách), lập tức hắn liền phát hiện miệng Xích Luyện thở ra hơi thở đang chậm rãi rót vào trong cơ thể của hắn, cổ tiên khí kia làm cho thân thể hắn trở nên nóng lên nóng lên, ô khí trên người của hắn đều nhất tịnh bài trừ (bị loại bỏ sạch)……

Khí diễm màu đen kia chậm rãi theo nam nhân phát ra bốn phía, hắn vô lực giật giật thân thể, khoảng

cách cùng Xích Luyện lại càng thêm gần sát, hắn vô tình nắm chặt cánh tay của Xích Luyện.

Xích Luyện tùy ý nam nhân nắm lấy, cúi đầu hôn đôi môi hé mở của nam nhân, truyền tiên khí vào trong cơ thể của nam nhân, gần đây phụ cận rất nhiều yêu thú, y muốn cho nam nhân một chút tiên khí hộ thể.

Nam nhân cảm giác được một cỗ nhiệt lưu chui vào trong cơ thể, hắn nhíu mày, nghĩ muốn đẩy Xích Luyện ra, bởi vì thần tiên sao lại có thể truyền tiên khí cho phàm nhân chứ, vậy là làm loạn giới luật.

Hai tay của Xích Luyện giữ chặt thắt lưng của nam nhân, y kéo thân thể của nam nhân xuống, 1 tay y chống giường, 1 tay chặn thân thể của nam nhân lại, làm cho hai chân của nam nhân tự nhiên đặt ở bên hông của y……..

Y nghiêng đầu.

Hôn nhanh nam nhân, đầu lưỡi trơn nóng chậm rãi ma xát đầu lưỡi ấm nóng của nam nhân, y xâm nhập dây dưa đầu lưỡi của nam nhân, ái muội, khuấy đảo, mút vào đầu lưỡi xúc giác mẫn cảm của nam nhân……..

“Tích đại ca, đừng lộn xộn, ta muốn hảo hảo hôn ngươi 1 chút”. Xích Luyện nửa híp mắt, lẳng lặng nhìn chăm chú vào sườn mặt của nam nhân, phát hiện nam nhân bất an né tránh, y lại thủy chung truy đuổi, làm cho nam nhân không nơi trốn tránh.

“……..”

“Cũng không thể được?”. Xích Luyện thong thả chớp chớp mắt, trong con ngươi mê người như hồ sâu kia lộ ra vài tia ám sắc mê người.

Nam nhân trầm mặc.

Giây tiếp theo.

Đôi môi của nam nhân bị chậm rãi hôn, chậm rãi đổ chặt, ái muội xâm nhập, trằn trọc triền miên, hôn sâu tới không lưu 1 khe hở, hơi thở nóng bỏng của khóe môi cùng hơi thở ái muội của cánh mũi triền triền miên miên giao hòa……..

Moi của nam nhân.

Thật mềm……..

Nóng quá……..

Đầu lưỡi vừa ướt lại trơn, còn mang theo một chút hơi hơi nóng ướt, còn dị thường mẫn cảm……..

Đôi môi của nam nhân là đôi môi xúc cảm phong phú nhất mà y hôn qua, thân thể của nam nhân nóng như vậy, trơn tay như vậy, mềm dẻo như vậy, làm cho Xích Luyện yêu thích không buông tay, di chuyển qua lại trên thân thể của nam nhân.

Xích Luyện một bên hôn nam nhân, một bên hàm hồ nói với nam nhân, y truyền tiên khí cho nam nhân kỳ thật là muốn bảo hộ nam nhân an toàn, nếu nam nhân ở bên ngoài gặp phải nguy hiểm, có tiên khí có thể hộ thể.

Nam nhân mê muội rồi……

Nam nhân không loạn động, Xích Luyện hôn thực thong thả, chỉ cần nam nhân có nghênh hợp rất nhỏ thì y đều sẽ trở nên phá lệ nhiệt tình, làm cho nam nhân căn bản là không dám động.

Nam nhân vốn muốn Xích Luyện rút đầu lưỡi lạnh lẽo ra ngoài, nhưng động tác lộ vẻ vô lực của hắn có chút lực bất tòng tâm, thậm chí làm cho đối phương cảm thấy giống như là đang hôn đáp lại.

Chùn chụt ——

Cằm của Xích Luyện để ở hàm dưới của nam nhân, đôi môi hai người gắt gao mút cùng một chỗ, y trằn trọc hôn sâu, hôn đôi môi nam nhân tràn đầy ẩm ướt……..

Cảm giác được Xích Luyện đang vuốt ve địa phương có phản ứng giữa hai chân của hắn, ngón tay thon dài linh hoạt của Xích Luyện vuốt ve linh khẩu mẫn cảm của hắn, hai chân của nam nhân hơi hơi khép lại…….

Nam nhân hời hợt hút không khí, lại khiến cho Xích Luyện hôn hắn càng sâu, nước miếng hắn không kịp nuốt, theo khóe miệng chậm rãi chảy xuống, hắn ngước cằm muốn hô hấp, ngược lại liền khiến cho đầu lưỡi Xích Luyện càng xâm nhập sâu, liều chết triền miên dây dưa cùng một chỗ, phân cũng phân không ra, đẩy cũng đẩy không ra, chỉ có thể cảm thụ hơi thở của Xích Luyện, nghênh đón cái hôn ướt át khiến cho người ta đỏ mặt tới mang tai…….

Nhiệt

Đang lan tràn……

Cả thân thể nam nhân giống như đều bị dục hỏa thiêu đốt, địa phương tay của Xích Luyện mơn trớn đều bị bám một trận khoái cảm mãnh liệt, khiến cho nam nhân ái muội run rẩy, ngay cả hai chân cũng mất tự nhiên khép lại…….

Động tác rất nhỏ này lại giống như chủ động kẹp chặt Xích Luyện, y trực tiếp bế nam nhân đứng lên từ

trên giường, để nam nhân ngồi ở trên giường, đôi môi của hai người chặt chẽ dán cùng một chỗ như cũ, hai tay của nam nhân nắm cánh tay của Xích Luyện, y lại ôm cả thắt lưng của nam nhân, hai chân của nam nhân khoát lên trên đùi của y.

Hai người mặt đối mặt, ngồi đối diện, nóng rực giữa hai chân nhẹ nhàng mà dán cùng một chỗ, Xích Luyện vừa hôn nam nhân, vừa đưa tay trượt vào giữa mông của nam nhân, ngón tay đang chậm rãi ma xát chỗ nếp uốn kia của nam nhân……

"Tích đại ca, ngươi muốn ta hay không……". Xích Luyện buông lỏng môi của nam nhân ra, thong thả hỏi nam nhân đang thở dốc: "Có muốn uống thứ này?". Đầu ngón tay thon dài của y nhẹ nhàng cầm cái bình nhỏ màu bạc tinh mỹ kia, tay y vòng qua bả vai của nam nhân, miệng bình kia tiến đến bên môi của nam nhân, y chặn nam nhân ở trong lòng, ngón tay khai thác địa phương chặt chẽ kia của nam nhân…….

"Không uống". Nam nhân chầm chậm lắc đầu, ánh mắt của hắn dừng ở ngực của Xích Luyện, ngượng ngùng nhìn ánh mắt ấm áp êm dịu ái muội của Xích Luyện.

"Không uống". Xích Luyện thong thả lập lại một lần, y hôn môi của nam nhân 1 chút, ngược lại uống xuống tiên lộ để ở bên môi của nam nhân, nam nhân không uống, vậy thì y uống……

Ừng ực ——

Xích Luyện một ngụm uống sạch tiên lộ kia, ném cái bình qua 1 bên, nam nhân sững sờ nhìn Xích Luyện chằm chằm, căn bản không kịp ngăn cản hành vi của Xích Luyện…….

"Ngươi uống?". Nam nhân hỏi.

"Ta nuốt rồi". Xích Luyện hé miệng cho nam nhân xem, đầu lưỡi đỏ ướt kia lộ ra ái muội nồng đậm, làm cho nam nhân chậm chạp cúi đầu, y nghiêng đầu thong thả hôn hôn đôi môi ướt át của nam nhân, "Tích đại ca, thật là ướt". Y vương ngón tay nhẹ nhàng xoa địa phương nóng bỏng kia của nam nhân, nơi đó ướt át run rẩy……

Hơi thở của nam nhân nặng thêm, ánh mắt nhìn Xích Luyện cũng trở nên hỗn loạn, Xích Luyện uống thứ kia, liền tương đương uống xuân dược, hắn có chút lo lắng, nhưng rất nhanh liền cảm giác được Xích Luyện ôm hắn tới trên đùi, ái muội xoa nắn thân thể hắn, đôi mắt ướt át của hắn bị lông mi run rẩy kia mơ hồ che dấu……

Địa phương phản ứng mãnh liệt kia của Xích Luyện để trên đùi của nam nhân, y làm sâu thêm cái hôn thong thả lại ái muội này, tình tự chống cự của nam nhân cũng dần dần bị thái độ dịu dàng của Xích Luyện làm mềm dần.

Thần sắc của nam nhân thực hỗn loạn.

Mà Xích Luyện lại là khá thong dong hôn nam nhân, ôm nam nhân, vuốt ve nam nhân, ngay khi đôi môi của hai người gắt gao tương liên, đầu lưỡi dây dưa lẫn nhau, thân thể dựa sát vào nhau, nhiệt độ cơ thể của đối phương cùng ma xát thong thả phập phồng rất nhỏ, giống như vỗ về, giống như thời khắc ** ái muội……

Ngoài cửa truyền tới thanh âm của Nham Vân: "A Thúc, a Thúc, ta đã về rồi!". Âm thanh này vừa vang lên thì cửa phòng đã bị đẩy ra……

280. Chương 280

Nghe được thanh âm cửa phòng bị đẩy ra, Xích Luyện ngừng động tác, nghe được thanh âm Nham Vân về nhà thì nam nhân cũng hoàn toàn ngây ngẩn cả người, cho dù là tất cả động tác của hai người đều dừng lại, nhưng đôi môi của Xích Luyện cũng vẫn là dán chặt lên đôi môi bị hôn tới nóng lên của nam nhân, đầu lưỡi của hai người ái muọi quấn quanh cùng một chỗ như cũ……..

Bởi vì trước đó Xích Luyện tháo màn giường xuống, cái màn thật dày kia che lại thân thể của hai người, bên ngoài căn bản là nhìn không tới hai người trên giường, màn đều che lại cả giường.

"A Thúc, ta về rồi". Nham Vân đóng cửa lại, có chút nghi hoặc gọi vài tiếng, "A Thúc, ngươi đã ngủ chưa?". Tiếng bước chân của y đang hướng tới gần bên giường.

Nam nhân lập tức mở miệng ngăn cản Nham Vân: "Ngươi đừng lại đây, a Thúc không thoải mái, đêm nay nghĩ muốn ngủ 1 mình". Hắn do dự mở miệng bảo Nham Vân đứng lại, hắn chỉ có thể khéo léo cầm chân Nham Vân như vậy.

Nam nhân nghe được thanh âm Nham Vân dừng bước chân lại, tựa hồ nhận thấy nam nhân mất hứng, Nham Vân cũng không có tới gần thêm: "Nga, được, đêm nay ta ngủ trên mặt đất là được…..". Nham Vân rầu rĩ không vui nói thầm hai câu, còn lo lắng hỏi tình huống của nam nhân 1 chút, nam nhân lại không thể để Nham Vân lại đây, liền đành phải qua loa xua Nham Vân đi.

Thời điểm nam nhân đang nói chuyện cùng Nham Vân, Xích Luyện còn cố ý áp sát qua hôn khóe môi của hắn, điều này làm cho hắn càng thêm không dám lộn xộn, tim thình thịch đập loạn, hơn nữa Xích Luyện còn thường thường vuốt ve hắn vài cái, hắn thiếu chút nữa liền hừ ra tiếng, hắn chỉ có thể nhẫn không cho chính mình hừ ra nửa điểm thanh âm kỳ quái, như vậy mới có thể không làm cho Nham Vân nhận thấy được bất thường.

Xích Luyện dán tại bên người của nam nhân, dùng thanh âm chỉ nam nhân có thể nghe được, thong thả dò hỏi: "Tích đại ca, ngươi không phải thực sợ hãi, sợ bị Nham Vân nhìn đến?".

Nam nhân tâm tình phức tạp gật đầu, loại trường hợp này vô luận là bị ai thấy được, thủy chung cũng không tốt lắm, hắn thực hy vọng Xích Luyện đừng xằng bậy tại loại thời điểm này……

Nghe Xích Luyện vẫn hôn như không có chuyện gì thì tim của hắn đều thắt lại, hơn nữa nam nhân nghe được bên ngoài không có động tĩnh, hắn càng thêm bối rối, mà lúc này Xích Luyện lại dị thường bình tĩnh nhìn chăm chú vào hắn, cũng giơ tay chậm rãi vuốt ve cái bụng mềm dẻo của hắn, cùng với địa phương sưng trướng khó chịu kia, ánh mắt của hắn xao động dữ dội……

"Đừng như vậy, sẽ bị nghe đến". Đôi môi của nam nhân dán tại bên tai của Xích Luyện, nhỏ giọng yêu cầu Xích Luyện đừng sờ thân thể hắn nữa, nhưng mà động tác của Xích Luyện không có ngừng lại, hắn nghĩ muốn bứt ra tạo khoảng cách, ngược lại bị Xích Luyện ôm chặt hơn nữa, hắn đành phải dán tại bên tai Xích Luyện yêu cầu nói: "Ngươi buông tay, ta không muốn bị nhìn đến".

"Nham Vân đã ngốc rồi, lại không biết chúng ta đang làm cái gì". Xích Luyện thong thả trả lời nam nhân, hôm qua y liền ở trong Xích phủ quan sát đối phương, phát hiện Nham Vân tựa hồ biến ngốc rồi, hôm nay y đi trên đường hỏi thăm 1 chút, liền nghe nói nam nhân mang theo cái ngốc đệ đệ, cho dù Nham Vân ở tại đây thì y cũng không để ý.

Nam nhân không đáp lại

Hai người giằng co trong chốc lát, Xích Luyện liền thỏa hiệp nói: "Ta không phát ra âm thanh, cũng không khiến ngươi khó xử". Đôi mắt thâm thúy của y lẳng lặng nhìn chằm chằm thần sắc xao động của đôi mắt nam nhân, giống như đang trưng cầu ý kiến của nam nhân.

Nam nhân rơi vào đường cùng nên đành phải gật đầu, Xích Luyện chậm rãi di chuyển thân thể, y nhích tới đầu giường, đem chăn để ở thành giường, bởi vì nam nhân khóa ngồi ở trên người của y, y nửa ôm nam nhân, theo hai người chậm rãi di chuyển, giường phát ra tiếng vang rất nhỏ, nam nhân khẽ ho khan một tiếng, ý bảo Xích Luyện chậm động tác lại.

Xích Luyện tựa vào đầu giường, hai tay phủ ở trên đùi của nam nhân, nam nhân tự nhiên khóa ngồi ở trên người của y, vì không cho Xích Luyện có không gian sờ loạn hắn, hắn dứt khoát trực tiếp ôm sát Xích Luyện, như vậy Xích Luyện muốn sờ hắn cũng chỉ có thể sờ lưng của hắn, không thể sờ thứ mẫn cảm ở trước người của hắn,Xích Luyện cũng không để ý, ngược lại ôm sát hắn.

"Ngươi chủ động như vậy, thần tiên cũng chịu không nổi". Xích Luyện dán tại bên tai nam nhân, thong thả hôn cổ của nam nhân, cảm giác được nam nhan muốn rụt đầu lại, y nhẹ nhàng nhéo mông của nam nhân một phen, "Ta đều phối hợp ngươi như vậy, chẳng lẽ ngươi không thể cho chút thành ý sao?". Hai tay của y theo lưng của nam nhân, đụng đến thắt lưng của nam nhân…….

Nam nhân thật nghĩ muốn động.

Nhưng là vừa động, thật giống như đang vặn vẹo, như vậy rất kỳ quái, cũng chỉ có thể cố nén không động……..

Một bên cảm nhận âu yếm của Xích Luyện, một bên cẩn thận nghe động tĩnh bên ngoài, Nham Vân đi tới đi lui ở trong phòng, tựa hồ có chút lo lắng, nam nhân lo lắng Nham Vân phát hiện, hắn liền mở miệng

“Nhị Cẩu tử, làm sao vậy?”.

“A Thúc, ta nóng quá, nghĩ muốn tắm rửa”. Nham Vân đi tới đi lui ở bên ngoài, đi tới nỗi nam nhân hoảng hốt.

“Sáng sớm ngày mai rời giường, a Thúc lại tắm cho ngươi, đêm nay sớm đi nghỉ tạm, ngươi cùng Liễu Phong ở bên ngoài chơi cả 1 ngày, cũng mệt mỏi”. Nam nhân khóa ngồi ở trên người Xích Luyện, cảm giác được Xích Luyện đang nhìn hắn, hắn liếc mắt nhìn Xích Luyện một cái, Xích Luyện liền bắt đầu xoa nắn địa phương có phản ứng của hắn, hắn lại là giơ tay kéo chăn trên giường qua, để ra ngoài cái màn giường.

“Cám ơn a Thúc”.

Nham Vân ngoan ngoãn cầm lấy cái chăn, liền chính mình dời cái bàn đi, bởi vì nhà bọn họ rất chật, chỉ có sau khi dời cái bàn đi mới có thể có chỗ ngủ, nam nhân rất nhanh chợt nghe đến thanh âm Nham Vân ngủ rồi, có lẽ là bởi vì Nham Vân ngoạn tới quá mệt mỏi, ngủ không lâu liền không có động tĩnh gì, mà trong giường, Xích Luyện lại là vói ngón tay vào trong chỗ nóng ướt kia của hắn…….

Nam nhân cúi đầu xuống nhìn về phía Xích Luyện, Xích Luyện lại ngẩng đầu lên, lẳng lặng thưởng thức hai má hơi hơi ửng đỏ của nam nhân, nam nhân chính là hai tay vòng qua trên cổ của Xích Luyện, thân thể của hai người dính chặt lấy nhau.

“Bình thường đều là ngươi tắm rửa cho Nham Vân?”. Xích Luyện động động môi, giống như có âm thanh lại không tiếng vang, hỏi nam nhân: “Một năm này, các ngươi không phải là mỗi ngày đều làm?”.

“Hiện tại Nham Vân ngốc rồi, đều là ta tắm rửa cho y”. Nam nhân thực thành thật, cũng không có giấu diếm.

Nhưng mà hắn sẽ không trả lời câu nói đằng sau của Xích Luyện, hắn làm như không có nghe thấy, hắn không biết vì sao Xích Luyện sẽ hỏi hắn như thế, hắn ở trong lòng Xích Luyện, thì ra chính là loại hình tượng này…….

“Tích đại ca, ta không có ý tứ khác, ta chỉ là muốn biết 1 năm này ngươi sống có tốt hay không, đều là trải qua như thế nào, có người truy cầu (theo đuổi) hay không, có ý định tiếp nhận ai hay không, có nhớ ta hay không?”. Xích Luyện biết chính mình nói lỡ lời rồi, y lập tức đổi đề tài, không đề cập tới đề tài làm cho nam nhân xấu hổ này, y chính là từ tốn nói: “Trong lòng của ngươi rốt cuộc còn có ta hay không…….”. Thần sắc của y trở nên có chút tiều tụy, trong con ngươi vốn không hề gợn sóng kia, cũng nổi lên gợn sóng tinh tế.

Có rất nhiều nam nhân bên người Tích Duyên.

Sự thật này, Xích Luyện cũng biết rõ, thời điểm y bị giam ở trên trời, cũng thường xuyên nhớ tới Tích Duyên, y rất muốn biết Tích Duyên đang làm cái gì, nhưng y đi không được.

Nam nhân nghiêng đầu, tránh đi ánh mắt của Xích Luyện, hắn cảm giác được ngón tay của Xích Luyện tiến vào, hắn nắm chặt bả vai của Xích Luyện, thấp giọng trả lời Xích Luyện: "Ngươi muốn làm liền nhanh làm, làm xong liền đi". Hắn không có biện pháp…….

Hắn chỉ cầu Xích Luyện nhanh lên làm xong, nhanh lên rời đi, bởi vì Nham Vân tùy thời đều có thể tỉnh lại, hắn không hy vọng bị Nham Vân nhìn đến loại hình ảnh này, bất kể là ai, hắn cũng không muốn.

Đối mặt truy hỏi ái muội của Xích Luyện, nam nhân biết chính mình rất nhanh sẽ không chống đỡ được, chính là Xích Luyện ôn nhu như vậy, nơi chốn đều hỏi ý kiến của hắn, làm cho hắn đẩy không ra.

Xích Luyện thực thong thả vuốt ve lưng của nam nhân, y động tác thong thả hôn lên môi của nam nhân, lần này nam nhân không có tránh đi, nam nhân cảm giác được ngón tay của y rút ra ngoài, thủ nhi đại chi chính là thứ càng thêm tráng kiện nóng rực, nam nhân chậm chạp cúi đầu, đôi môi bị Xích Luyện hôn, hơi thở giữa cánh mũi là nóng rực như vậy.

Nam nhân không có giãy dụa, hắn lo lắng, hắn loạn động, Xích Luyện sẽ áp đảo hắn ở trên giường, dùng sức xâm chiếm hắn, như vậy không muốn bị phát hiện cũng sẽ bị nhìn đến, hắn đành phải tùy ý Xích Luyện động tác thong thả tiến vào, hắn chậm rãi hít vào thở ra, ổn định hơi thở của chính mình, hắn cảm giác được Xích Luyện chậm rãi tiến vào hắn.

Bởi vì Xích Luyện đặt mấy ngón tay ở bên trong hắn, làm cho hắn thích ứng một trận, mới không còn làm cho hắn cảm thấy khó chịu, ngoại trừ trướng cùng xúc cảm cực nóng, không có cảm giác đau đớn.

Nam nhân cảm nhận rõ ràng mỗi một cái động tác của Xích Luyện, tiến độ kia càng thong thả thì xúc cảm kia lại càng rõ ràng, thân thể của hắn thực mẫn cảm, bị Xích Luyện "cẩn thận từng li từng tí" ôm như vậy, hắn nóng tới sắp không thở nổi, hắn mạnh mẽ ngăn chặn hơi thở hỗn loạn của chính mình, hơi thở nóng rực kia phun ở trên sườn mặt của Xích Luyện…….

"Xích huynh đệ, ngươi……". Nam nhân bất đắc dĩ lên tiếng, Xích Luyện đã hoàn toàn tiến nhập, nhưng Xích Luyện còn đang thong thả đỉnh lên trên, cũng áp nam nhân xuống…….

Giống như nghĩ muốn tiến vào tới địa phương sâu nhất sâu nhất……

"Ta bị ngươi làm cho nóng quá, ngươi phải phụ trách giúp ta giải quyết, được không?". Xích Luyện chậm rãi vuốt ve bên hông dần dần tê dại của nam nhân, ánh mắt ái muội kia, động tác nhẹ nhàng chậm chạp, cả người nam nhân đều tê dại.

"Nhỏ giọng chút". Nam nhân chậm chạp thở ra, đôi môi bị Xích Luyện thong thả hôn, hôn tới vừa nóng lại run lên, thấy Xích Luyện muốn nói chuyện thì hắn bịt kín môi của Xích Luyện, "Đừng nói chuyện". Trong lòng hắn đang bồn chồn, bởi vì Xích Luyện đang điềm tĩnh nhìn chăm chú hắn, trong con ngươi thâm thúy mà tĩnh lặng kia còn mơ hồ lộ ra vài phần cười nhạt.

Nam nhân nghe được bên ngoài có động tĩnh, hắn nghe được Nham Vân đang xoay người, cùng với thanh

âm kéo chăn, nhưng một lát sau liền không có động tĩnh.

Xích Luyện dùng ánh mắt ý bảo nam nhân hỏi Nham Vân một chút, hai tay của y trượt hướng mông của nam nhân, nhẹ nhàng ái muội đè ép, cả thân thể của nam nhân bất giác áp sát Xích Luyện, thân thể đang căng cứng.

"Nhị Cẩu tử, ngươi ngủ chưa?". Nam nhân dùng tay chống giường, nhẹ nhàng vén màn giường lên, nhìn đến Nham Vân đưa lưng về phía cái giường, cái chăn rơi ở trên mặt đất, đã sớm ngủ rồi.

Lúc này nam nhân mới thở phào 1 cái.

Nam nhân từ từ thả màn giường xuống, một lần nữa nhìn về phía Xích Luyện: "Nham Vân ngủ rồi". Hắn nói chuyện, thuận tiện muốn ngồi dậy, nhưng bị Xích Luyện ôm sát, hắn vừa hé miệng ra liền bị hôn.

Xích Luyện hoàn toàn không để cho nam nhân có cơ hội nói chuyện, chậm rãi xoay người, áp nam nhân tại đầu giường, hai người chặt chẽ tương liên, giao hòa, kề sát lẫn nhau, dây dưa thật sâu……

Vô luận là thân thể hay là đôi môi, đều chặt chẽ tới không thể phân, tương liên chặt chẽ, nam nhân không có lại phản kháng, hắn cảm giác được Xích Luyện bắt đầu chậm rãi đĩnh động phần eo, liếm hôn đôi môi của hắn, hỏi cảm thụ của hắn, hoặc là tạm dừng, thong thả làm cho hắn dần dần thích ứng, làm cho địa phương mềm dẻo lại chặt chẽ của hắn trở nên rất co dãn.

Giường thực thong thả lay động, phát ra tiếng vang ái muội lại quỷ dị, nhưng không đủ để đánh thức người trong giấc ngủ say, hôm nay Nham Vân đi chơi thật sự mệt, cho nên ngủ thật sự trầm.

Hai tay Xích Luyện ôm nam nhân, làm cho lưng của nam nhân tựa vào đầu giường, tần suất thong thả kia làm cho tay nam nhân nắm chặt thành giường, xâm nhập không ngừng xâm nhập, động suất thong thả kia thật sự là càng lúc càng sâu, càng lúc càng dùng sức, nam nhân nghiêng đầu thở dốc, thân thể hắn không ngừng trượt xuống, đôi môi của Xích Luyện quanh quẩn ở cần cổ của hắn.

"Xích huynh đệ, chẳng lẽ ngươi dược hiệu phát tác?".Nam nhân giơ tay đẩy đẩy đầu của Xích Luyện, bởi vì hắn cảm giác được Xích Luyện thẳng tiến càng ngày càng sâu, làm cho hắn sắp nhịn không được kêu ra tiếng.

"Hình như vậy". Xích Luyện thuận thế cúi đầu, thong thả dùng sức hôn nhanh điểm mẫn cảm trước ngực của nam nhân, mút vào thật sâu, hơi thở kia nóng tới thân thể của nam nhân run rẩy, nóng quá, thật nóng, nhưng lại tê dại lại ngứa……

Nam nhân sắp bị Xích Luyện làm tức chết rồi.

Cái gì kêu là hình như vậy.

Hắn nhỏ giọng nhắc nhở Xích Luyện, bảo Xích Luyện nhẹ 1 chút, Xích Luyện mới nhẹ được 1 lúc lại bắt đầu phát lực, hắn biết đây là tác dụng của dược vật, nghĩ đến trước kia Xích Luyện chưa bao giờ sẽ dùng sức như vậy, cho tới bây giờ đều là tế thủy miên trường (tinh tế dịu dàng), làm rất lâu, nhưng lần này Xích Luyện vừa sâu lại dùng lực, chính là động tác lại thong thả như trước.

Tuy rằng động tác Xích Luyện rất chậm, nhưng thực dùng sức, giống như muốn làm hỏng hắn, hắn chỉ có thể ôm cổ của Xích Luyện, kế tiếp nam nhân liền cảm giác lặp lại không ngừng, lấp đầy, trống rỗng, xâm nhập, trọng lực…….

Tới tới lui lui, lặp đi lặp lại, làm cho nam nhân mềm nhũn trong lòng của Xích Luyện, tùy ý Xích Luyện yêu thương hết lần này tới lần khác, hắn chỉ có thể mẫn cảm tiếp nhận, Xích Luyện khiến cho hắn thực thoải mái.

Hắn thực nóng.

Tại trong ái dục triền miên dây dưa này, theo sóng nhiệt kia đánh sâu vào, hắn chỉ có thể chăm chú cảm nhận Xích Luyện, cảm nhận mỗi động tác của Xích Luyện, mỗi một lần hôn sâu……

Nam nhân thở hổn hển. Cả người hắn ướt đẫm mồ hôi ngã vào trên giường, chăn đơn trên người sớm bị mồ hôi của hắn thấm ướt, hắn đã sớm không nhớ rõ đây là lần thứ mấy rồi, hắn chỉ cảm thấy sự nóng ướt đang không ngừng rõ rệt hơn, cổ cảm giác mãnh liệt kia khiến cho hắn mất khống chế phát ra rên rỉ, khiến cho hắn chậm chạp nắm chặt ga giường, hắn không nhẫn được nữa, phát ra tiếng rên rỉ ái muội.

“Gọi tên ta”.

“Xích Luyện…….”.

Nam nhân mê ly nhìn chăm chú Xích Luyện trước mắt, hắn nhận thấy chính mình gọi sai rồi, lại gọi lại: “Xích huynh đệ, đừng làm nữa…….”. Thanh âm của hắn vừa thấp lại trầm…… Xích Luyện thuận thế túm được tay hắn, thong thả hôn ngón tay thon dài của hắn: “Làm một lần nữa, ta còn muốn”. Xích Luyện hôn hôn ngón tay của nam nhân, nam nhân vô lực trừng mắt nhìn, bên trong đôi mắt tràn đầy ướt át.

“……”

“Tích đại ca, có được hay không?”. Xích Luyện dán bên tai của nam nhân, chậm rãi hôn mồ hôi trên sườn mặt của nam nhân, thấy nam nhân không trả lời, y liền lập tức rút ra, nghe được nam nhân “ân” 1 tiếng, y lại đâm vào lần nữa, lại ôm nam nhân 1 lần, nam nhân căn bản là không có khí lực chống cự, lần này giường lung lay rất kịch liệt.

Xích Luyện dán tại bên tai nam nhân, thấp giọng nói với nam nhân, mà nam nhân thỉnh thoảng sẽ trả lời Xích Luyện hai câu, tuy rằng thực kịch liệt, nhưng Xích Luyện cũng rất có kỹ xảo, không có làm đau nam nhân.

Hắn ngoại trừ bị làm tới thoải mái ra, vẫn là cảm thấy thoải mái, tuy rằng khó có thể mở miệng, nhưng cũng không có không phủ nhận, cảm giác của nam nhân là dựa vào bản năng, hơn nữa Tích Duyên thật lâu không gặp Xích Luyện, hắn không hề thừa nhận, hắn là rất nhớ Xích Luyện, trong giãy dụa của lý cùng tình cảm, hắn lại cảm thấy quan hệ của bọn họ khó có thể mở miệng.

Dù sao tiên phàm khác biệt, Xích Luyện không kiêng nể gì ôm hắn như vậy, chẳng khác nào xúc phạm giới luật của trời, nam nhân cũng không có thể lại có oán ngôn (lời oán giận), cho nên hắn để Xích Luyện làm tới cuối cùng.

Xích Luyện uống dược, làm rất kịch liệt, cũng nhiệt tình hơn so với trước kia, nhưng vì không đánh thức Nham Vân, y vẫn là khắc chế chậm lại động tác, bởi vì y không muốn Nham Vân nhìn đến bọn họ ân ái.

Chân của nam nhân đều nhũn, thắt lưng cũng bủn rủn vô lực, hai tay của hắn vô lực khoát trên vai của Xích Luyện, Xích Luyện cúi đầu thong thả hôn sâu hắn, Xích Luyện hôn vừa sâu lại lâu dài, giống như an ủi nam nhân đang hết hơi hết sức, tràn ngập nhớ nhung ôn thuần.

Xích Luyện nhắm mắt nghiêng đầu, sườn mặt tinh xảo kia làm cho nam nhân có chút sững sờ, cho tới bây giờ nam nhân đều cảm thấy Xích Luyện lớn lên rất đẹp, sau khi làm thần tiên lại phong thần như ngọc……..

Tim của nam nhân đập rất bất ổn định, hắn dứt khoát nhắm mắt không nhìn Xích Luyện, trên lông mi của hắn dính mồ hôi, khóe mắt có chút ướt át thản nhiên, chóp mũi của hai người đan xen, chóp mũi của hai người như có như không dán tại cùng nhau, giữa môi của hai người đều là hơi thở của lẫn nhau, thanh âm hôn môi của hai người rất nhẹ, thực thong thả.

Xích Luyện buông lỏng môi của nam nhân ra, môi của hai người cùng với đầu lưỡi đều dính lấy nhau ướt át ái muội, nam nhân chậm chạp rủ mắt, lông mi của con ngươi che dấu bất an trong mắt.

“Ta thích ngươi”. Xích Luyện dán tại bên môi ướt át của nam nhân từ tốn nói nhỏ, trong con ngươi của y tràn đầy nghiêm túc, lời nói của y khiến cho nam nhân ngước mắt lên, một lần nữa nhìn về phía y, y giơ tay cầm lấy tay của nam nhân, đặt ở bên môi chậm rãi hôn vài cái, “Tuy rằng trước kia ta thường xuyên lừa ngươi, nhưng hiện tại ta nói chính là thật”.

Nam nhân rút tay về, bình tĩnh nói: “Ngươi đã nói rất nhiều lần”. Hắn thấp giọng nói xong, vén màn giường nhìn đến Nham Vân vẫn đang ngủ, hắn yên tâm lại thả màn giường xuống.

“Chính là ngươi không có nghe nghiêm túc”. Xích Luyện cầm lấy tay nam nhân, chậm rãi giữ chặt ngón tay của nam nhân, hai người mười ngón cùng đan xen, nam nhân cũng không có hất tay Xích Luyện ra.

Nam nhân không phải không nghe nghiêm túc, hắn căn bản là không dám nghe nghiêm túc, hắn không muốn thất vọng, cho nên lần này hắn vẫn trầm mặc như cũ, nhưng Xích Luyện tựa hồ biết được nam nhân suy nghĩ cái gì.

Xích Luyện nhìn nam nhân 1 lát, dán sườn mặt lên trên mặt của nam nhân, tóc mai thong thả ma xát: “Ta

sẽ không làm ngươi thất vọng, Tích đại ca, chỉ cần ngươi chịu cho ta cơ hội".

"……"

"Ngươi không nói lời nào, ta đây coi như ngươi ngầm đồng ý".

Xích Luyện nhắm mắt chậm rãi cọ xát hai má ướt mồ hôi của nam nhân, nam nhân lẳng lặng nhìn màn giường, toàn thân hạ thân hắn, trong trong ngoài ngoài đều là hương vị của Xích Luyện…….

Hắn cũng nói không lại Xích Luyện…….

Cuối cùng.

Nam nhân cũng chỉ là thấp giọng nói: "Ta nói không lại ngươi, ngươi nói như thế nào đều được". Hơn nữa Xích Luyện là thần tiên, hắn là đuổi cũng đuổi không đi, thần tiên này thế nhưng lưu luyến thế gian…….

Thân thể của nam nhân thực nóng, Xích Luyện ngẩng đầu, ôm nam nhân tới trên đùi, để nam nhân tựa vào trên người, thân thể của hai người chặt chẽ tương liên như cũ, hơn nữa…….

Ga giường đều bị làm ướt.

"Ngươi còn chưa làm xong?".

"Làm xong". Xích Luyện hôn mặt của nam nhân, chậm rãi nói: "Muốn ôm ngươi 1 chút, lâu như vậy không gặp ngươi, ta rất nhớ ngươi". Ý cười nơi khóe môi của y thực nhạt thực nhạt…….

Cũng rất chân thật.

Xích Luyện thong thả ngước mắt, nhìn về phía đôi môi của nam nhân đang sững sờ nhìn y chằm chằm: "Nếu lúc trước ở Đoạn Hồn nhai thượng đế chưa triệu ta trở về, ta nhất định sẽ nhảy xuống cùng ngươi".

"Thật sự?". Nam nhân chậm chạp vươn ngón tay, có chút do dự chạm khóe môi của Xích Luyện 1 cái, tươi cười thản nhiên nơi khóe miệng của Xích Luyện dần dần sâu thêm.

Xích Luyện không có lại trả lời, nhưng từ trong đôi mắt nghiêm túc kia của Xích Luyện, nam nhân biết lần này Xích Luyện là nói thật, nam nhân có chút vô lực tựa đầu vào cái trán của Xích Luyện.

"Không phải ngươi nói muốn ôm ta sao?". Nam nhân hỏi Xích Luyện.

"Ân".

Xích Luyện có chút nghi hoặc nhìn về phía nam nhân, y liếc mắt nhìn nam nhân một cái, sáp qua hôn môi của nam nhân, "Ngươi còn muốn sao?".

Nam nhân không có trốn tránh, tiếp nhận cái hôn dần dần sâu thêm của Xích Luyện, hắn bình tĩnh thấp giọng nói: "Ta muốn nằm xuống". Hắn thong thả ôm sát Xích Luyện, Xích Luyện ôm hắn từ mép giường tới bên trong giường.

Xích Luyện tiếp tục hôn nam nhân.

Lúc này, Nham Vân đột nhiên lên tiếng: "A Thúc, đầu ta đau quá, không có gối đầu". Tay của y vói vào trong màn, đụng đến cái chân bóng loáng của nam nhân……..

281. Chương 281

Nham Vân đột nhiên lên tiếng, dọa tới nam nhân rồi, hắn lập tức đẩy Xích Luyện ra, bởi vì hắn cảm giác được tay của Nham Vân đang chậm rãi sờ tới sờ lui trên đùi của hắn.

Xích Luyện nhìn chằm chằm tay của Nham Vân, lại liếc mắt nhìn nam nhân một cái.

Nam nhân không thể giải thích rõ việc này, hắn giơ tay đưa cái gối của Xích Luyện cho Nham Vân, rất nhanh Nham Vân liền cầm cái gối đi ngủ, đầu của Nham Vân rất đau.

Nham Vân mơ hồ nghe được có người nói chuyện. Còn giống như không chỉ có 1 mình a Thúc y, tuy rằng thanh âm rất nhỏ, nhưng mà y nghe ra là thanh âm của một người nam nhân, y nằm trên mặt đất đưa lưng về phía giường, tâm tình có chút thấp thỏm.

"Gối đầu của ta đưa cho Nham Vân, ta làm sao bây giờ?". Trên giường truyền đến một cái nam thanh (giọng nam) tựa hồ rất bất mãn, nhưng thanh âm kia rất êm tai, là thanh âm hay nhất mà Nham Vân từng nghe qua…….

Còn hay hơn so với thanh âm của Liễu Phong.

Tiếp theo liền nghe được thanh âm mất hứng của a Thúc vang lên: "Ngươi câm miệng, bớt tranh cãi không được sao?". Bộ dáng A Thúc giống như thực tức giận, tiếp theo liền không có âm thanh.

Một lát sau ——

Thanh âm của nam thanh rất êm tai kia lại lên tiếng: "Tích đại ca, ta muốn ôm ngươi tới trên bàn làm, được không?". Lập tức trên giường lại truyền tới thanh âm hôn môi.

"Không được". Nam nhân thấp giọng cự tuyệt.

Xích Luyện không có thiết hạ kết giới, bởi vì y cảm giác được Hỏa Nhận ở dưới giường, nếu hiện tại y khai triển kết giới, cực phẩm binh khí kia nhất định sẽ phát ra cộng hưởng mãnh liệt.

Nếu Nham Vân bị đánh thức, y không có lợi, cho nên Xích Luyện chỉ có thể nhỏ giọng ôm nam nhân, cùng nam nhân ôn nhuận này ái muội ôn thuần, kỳ thật thanh âm hai người nói chuyện rất nhỏ, người bình thường không có khả năng nghe được, nhưng thính giác Nham Vân thực linh mẫn (nhạy), Nham Vân chân chân thật thật nghe thấy rõ ràng từng câu từng chữ.

Trong nhà nhiều thêm 1 người.

Nhiều ra một người nam nhân.

A Thúc bị khi dễ (ức hiếp, bắt nạt)……..

Nham Vân lặng lẽ đứng dậy, động tác y rất nhẹ đi đến bên giường, chậm rãi xốc màn giường lên, nhưng cái màn giường như thế nào đều vén không ra, giống như bị người gắt gao túm chặt lấy.

Nham Vân sốt ruột: "A Thúc, ngươi làm sao vậy, có phải có người xấu khi dễ ngươi hay không?". Y sốt ruột ném cái gối trong tay xuống, hai tay cùng sử dụng nghĩ muốn vén màn giường lên.

"A Thúc không……". Lời của nam nhân còn chưa nói xong.

Chỉ nghe ——

Roẹt ——

Một tiếng vang nhỏ, cả màn bị Nham Vân không cẩn thận xé rớt xuống, nam nhân sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, mà Xích Luyện lại là không hề động nhìn chằm chằm khách không mời mà đến tiến đến quấy rầy y cùng với nam nhân ân ái.

Nam nhân im lặng nằm ở trên giường, chăn che ở bên hông, che lại bộ vị dưới thân, mà còn có một vị nam tử xa lạ, đang ôm a Thúc của y (y = Nham Vân), thân mật hôn bả vai của a Thúc.

"Nhị Cẩu tử…….". Nam nhân cứng họng, nghĩ muốn đẩy đầu của Xích Luyện ra lại bị Xích Luyện ôm chặt.

“Cái tên thật thú vị”. Xích Luyện dán tại bên tai của nam nhân, thân mật hôn sườn mặtcủa nam nhân 1 cái, “Y (y = Nham Vân) thế nhưng đồng ý ngươi đặt tên này cho y, may mắn y ngốc rồi, bằng không sẽ gây sức ép”.

Nếu Nham Vân tự mình tỉnh táo lại, Xích Luyện cũng sẽ không kiêng dè cái gì, tuy rằng y rất không hy vọng Nham Vân tỉnh lại, nhưng thực tế việc Nham Vân ngốc đã xảy ra rồi, tuy rằng Nham Vân ngốc rồi, nhưng Xích Luyện cảm thấy ánh mắt của Nham Vân tràn ngập sát khí như cũ……

Đầu của Nham Vân rất đau, sắc mặt của y có chút tái nhợt, nhưng khi mắt y đầu tiên nhìn tới Xích Luyện, cảm thấy Xích Luyện rất quen thuộc, Xích Luyện đối y coi như khách khí, dù sao từng là bằng hữu.

“Ngươi là ai?’.

“Ta là bằng hữu của a Thúc ngươi”.

Xích Luyện đang cười.

Nam nhân lại thập phần khó xử.

Nham Vân dứt khoát trực tiếp ngồi xuống giường, y nhìn về phía nam nhân, có chút đau đầu, nói: “A Thúc, đầu ta đau quá, ta không ngủ trên mặt đất được”.Y giơ tay kéo chăn của nam nhân.

Xích Luyện lại nắm chặt.

Nam nhân bình tĩnh suy nghĩ 1 chút, cảm thấy cứ tiếp tục như vậy không phải biện pháp, hắn liền nói: “Ngươi tới trên giường ngủ đi”. Hắn bảo Nham Vân tới trên giường ngủ cùng bọn họ, như vậy Xích Luyện cũng là có thể ngừng lại.

Nham Vân cũng thành thật ôm chăn chen lên: “A Thúc tốt nhất”. Y nghĩ muốn ôm thắt lưng của nam nhân, nhưng lại phát hiện không có phương tiện xuống tay từ địa phương nào, y liền không có ôm nam nhân.

Bởi vì bằng hữu của a Thúc ở đây…… Xích Luyện bị chen tới tận cùng bên trong, mà nam nhân lại là bị hai người kẹp ở giữa…….

Nham Vân cứ như vậy an tĩnh đối mặt hai người bọn họ ngủ, mà nam nhân cũng mỏi mệt nhắm mắt lại, Xích Luyện nhìn hai người bọn họ 1 lát, cũng không có nhiều lời, dù sao thời điểm y không ở đây, nam nhân cũng là ngủ cùng Nham Vân như vậy, y suy nghĩ 1 chút cũng không định đá Nham Vân xuống giường, y chính là chậm rãi tựa vào trên người của nam nhân, nhắm mắt lại lẳng lặng nghỉ ngơi.

Nham Vân cái ngốc tử kia không có truy hỏi bọn họ đang làm cái gì, cũng là vạn hạnh (vô cùng may mắn),

mới không làm cho nam nhân khó xử, mà Xích Luyện cũng đỡ phải giải thích lý do, Xích Luyện nhưng thật ra không ngại trên giường thêm Nham Vân.

Mà Nham Vân tựa hồ cũng không có định quấy rầy ai, chính là đơn thuần ngủ mà thôi. Về phần nam nhân, hắn đã sớm không nghĩ được nhiều như vậy, hắn mệt tới nỗi nhắm mắt lại liền ngủ.

Đêm này, vùng ngoại thành này trở nên dị thường yên tĩnh, chỉ có một thanh Hỏa Nhận dưới giường kia xao động, Hỏa Nhận kia đang phát ra quang mang nộ hỏa (thịnh nộ, lửa giận) u ám huyết diễm thị huyết.

Hai ngày sau, Xích phủ biến mất.

Xích Luyện vì không ảnh hưởng tới cuộc sống bình thường của nam nhân, y trực tiếp dọn tới ở khách *** ở trấn trên, bởi vì từ sau ngày ấy, nam nhân cũng không thường phản ứng y lắm.

Cho dù y ở cửa nhà nam nhân đợi nam nhân, nam nhân thấy y cũng chỉ là đơn giản gật đầu với y, hơn nữa Nham Vân ngày ngày đi theo bên người của nam nhân, y muốn tiếp cận cùng nam nhân thì cũng không có biện pháp. (y = Xích Luyện)

Xích Luyện cảm giác nam nhân tựa hồ không để ý y lắm, ngược lại quan tâm cái ngốc tử kia nhiều hơn, tắm rửa cũng giúp Nham Vân tắm, ăn cơm còn gắp rau cho Nham Vân, còn giặt y sam cho Nham Vân…….

Xích Luyện liền cảm thấy hai người kia, thấy thế nào đều cảm thấy kỳ quái làm sao ấy. Nam nhân không thích y tự chủ trương dọn Xích phủ tới cách vách, vậy y dứt khoát đi trong thành.

Chính là mỗi ngày, y đều sẽ mang chút thức ăn tới gặp nam nhân, dù sao đều là cùng nhau ăn, nam nhân cũng không có cự tuyệt, thái độ của nam nhân đối y vẫn là ôn hòa giống như trước kia, cái này ngược lại làm cho Xích Luyện cảm thấy chính mình bị lạnh nhạt, nhìn đến nam nhân hỏi han ân cần đối Nham Vân thì trong lòng y sẽ khó chịu, thật không công bằng……..

Nam nhân nhìn Xích Luyện ngồi ở một bên, Xích Luyện diện vô biểu tình (mặt không chút thay đổi) nhìn bọn hắn chằm chằm, hắn liền hỏi: “Xích huynh đệ, sao ngươi không ăn?’.

“Ta không ăn ngũ cốc tạp lương (các loại lương thực phụ như ngô, sắn, khoai……)“. Xích Luyện chậm rãi bỏ đũa xuống, y chính là làm bộ làm tịch bồi nam nhân ăn mà thôi, y ăn mấy thứ này sẽ nhiễm tục khí, thần tiên không ăn đồ phàm nhân ăn.

Nam nhân đứng dậy đi ra bên ngoài múc 1 chén nước cho Xích Luyện, đáy mắt của Xích Luyện hàm chứa ý cười nhàn nhạt: “Làm phiền Tích đại ca rồi”. Cho dù nam nhân trước mắt này cùng y ân ái không biết bao nhiêu lần, nhưng nam nhân vẫn khách khí như cũ.

Nam nhân nhưng thật ra cảm thấy Xích Luyện thực khách khí, ngược lại làm cho hắn cóc chút mất tự nhiên.

Xích Luyện đang chuẩn bị uống nước, Nham Vân lại ho khan lên: "A Thúc, ta bị nghẹn rồi". Nham Vân nói xong, liền bưng chén nước trong tay của Xích Luyện, một hơi uống hết.

Nam nhân áy náy nhìn về phía Xích Luyện: "Nham Vân không hiểu chuyện……..".

Xích Luyện động tác thong thả gắp rau cho nam nhân, y nhìn về phía Nham Vân cầm chén thả lại trên bàn, liền thản nhiên nói một câu: "Ngươi là cố ý đi". Đôi mắt thâm thúy của y, lẳng lặng nhìn chằm chằm Nham Vân.

"Không phải". Nham Vân cúi đầu, có chút bất an ăn cơm.

"Y không phải cố ý, ta thay mặt y xin lỗi ngươi". Nam nhân an ủi vỗ vỗ lưng của Nham Vân, bảo Nham Vân ăn từ từ, sau đó hắn lại cầm chén liền đi ra ngoài múc nước cho Xích Luyện.

Xích Luyện nhìn đến nam nhân đi ra ngoài thì cũng không đuổi theo, y ngược lại là nhìn chằm chằm Nham Vân: "Chẳng lẽ người giả bộ?". Y hoài nghi đánh giá Nham Vân, y thực hoài nghi Nham Vân là ngốc thật hoặc là giả ngốc.

Bởi vì thời điểm mỗi lần y nghĩ muốn thân cận nam nhân, Nham Vân đều sẽ tới chen ngang, bầu không khí rõ ràng khí êm đẹp liền bị ngốc tử này hoàn toàn phá hỏng, Xích Luyện lại không thể so đo cùng một cái ngốc tử.

Nham Vân nghi hoặc nhìn về phía Xích Luyện, không hiểu Xích Luyện đang nói cái gì, y chính là không thích người này quá thân cận cùng a Thúc, buổi tối ngày đó người này chiếm giường của y, a Thúc còn bảo y ngủ trên mặt đất, y rất không cao hứng.

Cho nên cho dù Nham Vân biết Xích Luyện là bằng hữu của a Thúc, nhưng y cũng sẽ không thể nào thích Xích Luyện, y suy nghĩ 1 chút rồi nói: "Giường của nhà chúng ta rất nhỏ, về sau buổi tối ngươi đừng tới tìm a Thúc".

"Dựa vào cái gì?".

"A Thúc rất mệt mỏi". Nham Vân vừa ăn cơm vừa nói nhỏ, y không muốn nhìn đến a Thúc mệt mỏi, y cảm thấy gần đây a Thúc liền không vui vẻ lắm, nhưng là người này lại không chịu không chịu đi.

Có đôi khi buổi tối còn muốn cùng bọn họ chen chúc trên 1 cái giường, tuy rằng giường rất lớn, nhưng a Thúc thường xuyên ngày hôm sau cũng không có tinh thần, nhất định là không ngủ ngon, Nham Vân cảm thấy mỗi lần người này tới, a Thúc đều tâm thần bất định (tâm trạng bất ổn).

Mà tuy rằng Xích Luyện thường xuyên tới, nhưng thời gian nam nhân nói chuyện cùng y không nhiều lắm, phần lớn thời gian y đều chính là ngồi im lặng ở trong phòng, nam nhân cũng không thể đuổi y đi.

Cuối cùng Liễu Phong cũng tới tìm Nham Vân, nhưng thời điểm Liễu Phong tới, Xích Luyện cơ bản cũng không có mặt, nhưng mà trước kia Nham Vân chưa bao giờ sẽ cự tuyệt Liễu Phong đón đi chơi, nhưng đoạn thơi gian này Nham Vân lại thái độ khác thường, bất kể Liễu Phong mời y như thế nào, y chính là không chịu đi ra ngoài, trừ khi mang theo nam nhân, y mới cùng Liễu Phong đi chơi.

Làm cho hiện tại mỗi ngày Liễu Phong đều đi tới nhà của nam nhân, Liễu Phong bình thường là buổi chiều tới tìm Nham Vân, mà mỗi ngày này nam nhân đều thực tự giác đi ra ngoài đi dạo.

Bởi vì Nham Vân ngốc tử kia phải ngủ trưa, nam nhân liền thừa dịp thời điểm Nham Vân ngủ trưa liền đi ra ngoài, mỗi ngày này Cửu Hoàng đều sẽ ở trà lâu đầu phố chờ nam nhân, nam nhân cũng không có chỗ để đi.

Nên đành đi trà lâu uống trà nói chuyện phiếm cùng Cửu Hoàng, thuận tiện tâm sự tình hình gần đây của trà phô Trương gia, tóm lại chính là hết thảy bình yên.

Hai người ngồi ở trong trà phô, sắp vào hạ, thời tiết có chút oi bức, Cửu Hoàng trở nên càng lúc càng mệt mỏi, y cầm cây quạt trong tay, chậm rãi quạt, đôi mắt tràn đầy buồn ngủ cùng mỏi mệt, một bộ trạng thái mệt mỏi buồn ngủ.

"Nóng quá". Cửu Hoàng lười biếng nhìn chằm chằm nam nhân, y còn không quên rót trà cho nam nhân, "Hôm qua ta nhìn đến Mạt Đồng mua một gian trạch tử ở trấn trên, chính là bên cạnh hoa phố của thành Bắc".

"Mạt Đồng là cảm thấy thuận tiện". Nam nhân mí mắt cũng không nhấc một chút, quan hệ của chính hắn cùng Xích Luyện cũng không làm rõ được, hắn cũng không tốt truy hỏi người khác, hắn chỉ cảm thấy như vậy.

Dù sao Mạt Đồng thích lưu luyến hoa liễu nhai hạng (aka kỹ viện) cũng đều không phải là chuyện một hai ngày.

"Ta cảm thấy không phải". Cửu Hoàng phủ định ý tưởng của nam nhân, y nói với nam nhân, "Ta lại cảm thấy Mạt Đồng muốn thử xem chính mình có thể nhẫn bao lâu". Y đơn giản hàn huyên hai câu cùng nam nhân, y lại không muốn giải thích nhiều thay Mạt Đồng, y không thích lo chuyện bao đồng, đã nhiều ngày nam nhân mỗi ngày đều bồi y, y nhưng thật ra cảm thấy thực hài lòng.

Cửu Hoàng cũng không lại nhắc tới Mạt Đồng, nam nhân uống mấy ngụm trà, nhìn đến bộ dáng Cửu Hoàng rất mệt mỏi thì liền có chút lo lắng: "Chẳng lẽ ngươi là muốn hiện nguyên hình?". Hắn biết Cửu Hoàng rất sợ nóng.

Cửu Hoàng lắc đầu tỏ vẻ không có việc gì, y lười biếng tinh mỹ quạt lông chim tinh mỹ: "Ta nghe nói bên Thanh Phong cốc phái rất nhiều đệ tử lại đây hàng phục yêu thú, gần đây nếu ngươi nhìn đến Phật Hàng thì cần phải cẩn thận".

"Vì sao?". Nam nhân bình tĩnh nhìn về phía Cửu Hoàng, hắn không rõ vì sao mỗi người đều muốn hắn đề phòng Phật Hàng.

Cửu Hoàng tựa hồ có chút khó xử, nhưng y lại không nói nguyên nhân, y chính là thản nhiên nói một câu: "Phật Hàng khác với trước kia". Y ý vị thâm trường nhìn chăm chú vào nam nhân.

Nam nhân không nói chuyện, chỉ là gật gật đầu.

Buổi chiều ngày hôm đó, bởi vì thời tiết quá nóng, nam nhân cùng Cửu Hoàng trở về khách ***, hắn ngồi ở bên giường quạt cho Cửu Hoàng, Cửu Hoàng mệt mỏi nằm ngủ cả buổi chiều ở trên giường.

Cuộc sống càng là yên bình thì nam nhân càng là bất an, thời tiết thực ngột ngạt, liền giống như bão táp sắp đột kích……..

282. Chương 282

Thời điểm nam nhân về tới nhà thì Nham Vân còn chưa trở về, nhưng lại nhìn đến Xích Luyện cùng Mạt Đồng giằng co đứng ở cửa nhà hắn, hai người căn bản là không phản ứng lẫn nhau.

Coi đối phương như là không khí.

Mạt Đồng ngồi nghỉ ngơi ở ghế trúc trước cửa, mà Xích Luyện chính là thong thả đi tới đi lui ở, hai người đều đang đợi nam nhân trở về, nam nhân nhìn đến hai người bọn họ chờ ở cửa thì hắn đột nhiên rất muốn quay đầu bước đi, nhưng hai người kia lại đồng thời gọi hắn.

"Tích thúc". Mạt Đồng bật người đứng lên, thân hình nhoáng lên một cái, ngăn ở trước mặt nam nhân, "Tích thúc, chưa ăn cơm a, hôm nay ta đặc biệt tới đón ngươi tới quý phủ ta……..".

"Tích đại ca". Xích Luyện chậm rãi tiến lên phía trước, trực tiếp cắt ngang lời nói của Mạt Đồng. "Ngươi đã có bằng hữu tới tìm ngươi, vậy không bằng ta mời khách, cùng đi tửu lâu".

"Làm phiền ngươi". Nam nhân cũng gật đầu đáp ứng, đi tửu lâu dù sao vẫn tốt hơn so với đi phủ đệ của Mạt Đồng.

Mạt Đồng không hờn giận nhìn chằm chằm Xích Luyện: "Ngươi thật là vướng víu".

Xích Luyện không chút để ý từ tốn cười nói: "Ngươi cũng vậy". Sau khi hai người khinh bỉ trêu chọc đối phương, liền không phản ứng lẫn nhau nữa, cùng nam nhân đi tửu lâu, đêm nay nam nhân như ngồi trên đống kim.

Xích Luyện cùng Mạt Đồng cũng không ăn đồ phàm nhân ăn, một người uống rượu, một người uống nước, gọi một bàn lớn đồ ăn, để một mình nam nhân ăn, hai người mỗi người gắp một đũa thức ăn đều có thể khiến nam nhân ăn no chết.

Nam nhân lại có vẻ thực thong dong, chậm rãi nhai kỹ nuốt chậm, chính là nam nhân không nói lời nào, Xích Luyện cùng Mạt Đồng thì cảm thấy bữa cơm này càng ăn càng nghiêm túc……

"Tích đại ca, ngươi có muốn uống chút rượu?".

"Không cần, ta ăn cơm đồ ăn là được".

……

"Tích thúc, ngươi có muốn ăn Phật khiêu tường* không, rất bổ"

"Ta liền ăn đồ ăn này là được, rất mắc tiền, đừng gọi".

……

Bởi vì Xích Luyện cùng Mạt Đồng gắp cho hắn rất nhiều đồ ăn, trong bát đều sắp tràn ra, nam nhân đều lại không cự tuyệt, chỉ cần là đồ ăn của bọn họ gắp thì hắn đều không nói câu nào ăn hết.

Động tác chậm rãi của nam nhân làm cho Xích Luyện cùng Mạt Đồng cảm thấy sốt ruột, nhưng lại hài lòng, hắn ăn không nhanh, bởi vì bầu không khí rất nghiêm túc, hắn thỉnh thoảng sẽ lên tiếng, chủ động tán gẫu hai câu cùng bọn họ.

Mỗi lúc này, Xích Luyện cùng Mạt Đồng đều sẽ tranh nhau nói, nam nhân đều dừng động tác lại, thực chăm chú nghe bọn họ từng người từng người nói, sau khi nghe xong sẽ trả lời một hai câu, lại tiếp tục ăn cơm.

"Ta no rồi". Nam nhân buông đũa xuống, lau lau miệng, đồ ăn trong chén đều ăn hết rồi, "Ta phải đi về, các ngươi từ từ ăn, ta liền cáo từ trước".

Hai người cùng kêu lên ngỏ lời: "Ta tiễn ngươi".

"Ta biết đường về nhà". Nam nhân khoát khoát tay, tỏ vẻ không cần đưa tiễn, hắn lễ độ cáo từ sau đó liền rời đi, Xích Luyện cùng Mạt Đồng lập tức tính tiền, đi theo phía sau của nam nhân.

Đương nhiên hai người đều vẫn duy trì khoảng cách rất dài với nam nhân, bởi vì đêm nay trên đường thực náo nhiệt, hai người đi ở trên đường lại dẫn tới không ít ồn ào, nam nhân không có tâm tình xem hoa đăng

xinh đẹp bốn phía, suy nghĩ của hắn thực loạn, mỗi ngày Xích Luyện tới nhà hắn như vậy, gần đây Nham Vân mỗi ngày cũng không vui vẻ, ban đêm còn luôn thức dậy rồi ngẩn người.

Hắn nói qua vài lần cùng Xích Luyện, bảo Xích Luyện đừng tới nhà tìm hắn nữa, Xích Luyện trực tiếp chuyển Xích phủ đi, nhưng lại là thời gian mỗi ngày ăn cơm tới tìm hắn, mang đồ ăn tới cho hắn.

Hôm nay còn làm cho hắn chạm mặt cùng Mạt Đồng, may mà khi đó Nham Vân không ở nhà, nếu ở nhà, khẳng định lại sẽ mất hứng, nam nhân cảm thấy gần đây Nham Vân không quá thích nói chuyện.

Hiện tại hắn cũng không dám nghĩ quá nhiều, cũng không thể nghĩ quá lâu dài, hắn dứt khoát liền không nghĩ nữa, dù sao đều là "bằng hữu" mà thôi, hắn cần gì để ý như vậy.

Nghĩ như vậy thì hắn sẽ sống dễ chịu một chút.

Nam nhân dừng bước chân lại, nhìn đến bên đường có bán đường thủy, hắn mua cho Nham Vân một chén nước ô mai, mang về cho Nham Vân, hai người đi theo phía sau của nam nhân, thấy nam nhân vào nhà mới đều tự rời đi.

Nam nhân vừa mới vào phòng, liền nhìn đến Nham Vân mới vừa tắm rửa xong ngồi ở trên giường, trên người cũng thay một kiện y sam sạch sẽ, chăn trên giường cũng thay cái mới.

"Hôm nay Liễu Phong lại mang ngươi lên phố, mua y sam cho ngươi?". Nam nhân nghi hoặc nhìn về phía Nham Vân, bưng nước ô mai tới trước mặt của Nham Vân, bảo Nham Vân cầm uống, Nham Vân cũng không có hỏi liền uống.

"Ân, Liễu Phong nói thời tiết nóng, phải mua thêm y sam mát mẻ". Nham Vân nhìn nam nhân, thành thật trả lời câu hỏi của nam nhân, y uống xong đường thủy nam nhân mua về cho y, liền cao hứng nói một câu: 'Uống rất ngon".

Nam nhân sờ sờ chăn đơn trên giường, toàn bộ đều đổi thành ga giường cẩm chất (bằng gấm), hắn nhìn Nham Vân một lát, nhíu mày: "Sao lại đổi ga giường?". Ga giường mắc tiền như vậy, khẳng định tốn không ít bạc.

"Liễu Phong nói cái ga giường trước đó rất thô ráp, ngủ không thoải mái, liền đổi". Nham Vân ngoan ngoãn cầm chén đưa cho nam nhân, nam nhân cầm chén để xuống cái bàn, nam nhân xoay người đi tới bên giường, ánh mắt quẩn quanh ở trên người Nham Vân, "Liễu Phong giúp ngươi tắm rửa?". Nam nhân giơ tay lau bọt nước trên cổ của Nham Vân, Nham Vân có chút đỏ mặt gật đầu.

Xem ra……

Quan hệ trước đó của Nham Vân cùng Liễu Phong tựa hồ tiến triển không ít, nam nhân ngồi ở trên giường sửng sốt một hồi lâu, mới mới phát hiện đệm chăn trên giường đều đổi thành chăn đệm hơi mỏng.

Nam nhân đi ra ngoài tắm rửa, tắm rửa xong đi vào phòng, phát hiện Nham Vân còn chưa nghỉ ngơi, nam nhân mặc y sam có chút dày, hắn một năm bốn mùa cơ hồ cũng chỉ mặc hai kiện y sam kia.

Lần trước y sam mua cho hắn mặc, hắn chỉ mặc một lần, bởi vì bị Liễu Phong nhìn thấy, Liễu Phong mất hứng, hắn sẽ không mặc nữa, vẫn đặt ở trong rương, hơn nữa thời tiết nóng, mặc không được.

Nam nhân mới vừa ngồi xuống giường, Nham Vân ngốc tử kia liền dùng hai tay trực tiếp bịt kín đôi mắt của nam nhân: "A Thúc, ta có đồ vật tặng cho ngươi, a Thúc không được nhìn lén……".

Thân thể hắn theo trí nhớ nhích vào bên trong, nam nhân đụng đến thứ gì đó trên giường, Nham Vân bảo hắn tiếp tục sờ, hắn đụng đến vải dệt có chút ráp tay, tay hắn nhất thời sững lại.

Nham Vân tưởng rằng a Thúc mất hứng, vội vàng hỏi: "A Thúc làm sao vậy?". Y lo lắng chính mình làm sai.

Nam nhân suy đoán: "Là một bộ y sam".

"A Thúc thật thông minh". Nham Vân thả lỏng hai tay bịt kín mắt của nam nhân ra, ánh mắt của y theo đôi mắt của nam nhân, thong thả di chuyển tới môi của nam nhân, bởi vì thời tiết có chút oi bức, đôi môi của nam nhân ẩm ướt ửng đỏ, bộ dáng ăn rất ngon…….

"Ngươi lại mua y sam cho ta?'. Nam nhân ngước mắt nhìn về phía Nham Vân, phát hiện mặt của Nham Vân chậm rãi đỏ lên, cái cổ trắng nõn xinh đẹp kia của Nham Vân có chút lóa mắt…….

Đường cong rất đẹp…….

"Ta thấy a Thúc thường ngày đều mặc một bộ này, thời tiết lại nóng, mua thêm y sam mát mẻ cho a Thúc". Cặp mắt của Nham Vân thường thường nhìn đôi môi của nam nhân, liền cúi đầu nghịch ngón tay.

Ngốc tử này…….

Nam nhân rủ mắt, chậm rãi sờ sờ y sam trong tay, một lát sau hắn mới ngước mắt nhìn về phía Nham Vân: "Ngày mai đi trả lại". Hắn bình tĩnh nói ra, liền chỉnh tề đặt y sam ở đầu giường.

"A Thúc có phải sờ thấy y sam này không tốt hay không?". Nham Vân có chút thụ thương kéo khuỷu tay của nam nhân, lo lắng cùng thương tâm đan xen trong mắt y, "Y sam này không phải lấy bạc của Liễu Phong mua……".

Nam nhân ngước mắt nhìn Nham Vân: "Vậy ngươi lấy bạc từ đâu?'. Không phải Liễu Phong mua, vậy Nham Vân lấy ngân lượng từ đâu, lần trước tiền tư tàng(giấu riêng) của hắn đều bị Nham Vân lấy xài hết.

Nam nhân nhìn chất vải của y sam kia 1một chút, đích thật là thô ráp, chính là bố (vải bố) y sam thực bình thường, không đáng giá mấy đồng tiền, nhưng Nham Vân lấy bạc từ đâu, hắn nhìn Nham Vân, kiên nhẫn chờ Nham Vân trả lời.

"Là a Thúc trước kia khi bày quán, thường ngày bạc cho ta mua nước uống…….". Nham Vân tự tiết kiệm lại, tích lũy thật lâu mới tích đủ, vốn nghĩ muốn mua y sam tốt một chút cho a Thúc, nhưng mà không có bạc…….

"Ngươi tích bao lâu?". Ánh mắt của nam nhân dừng ở trên người của Nham Vân, nhìn đến Nham Vân cúi đầu, túm vạt áo tựa hồ đang lo lắng nam nhân tức giận.

Nham Vân xòe ngón tay đếm đếm, đếm xong mới ngẩng đầu nhìn nam nhân: "Tích nửa năm". Y lo lắng a Thúc tức giận, cho nên y nói rất nhỏ, rất nhỏ…….

Nhìn đến bộ dáng lo lắng của Nham Vân thì nam nhân thả chậm ngữ khí: "Ngươi tích lâu như vậy, mua y sam cho ta, ngươi không đau lòng?". Hắn không biết nên tức giận hay là cảm động……

"Vốn chính là định dùng mua y sam cho a Thúc……". Nham Vân thành thực gật đầu, cái này y tự mua bằng tiền của mình, tuy rằng mua không được cái mắc nhất, nhưng cũng là tấm lòng của y, nhìn đến nam nhân trầm mặc, y liền nói: "A Thúc, ngươi đừng tức giận……".

"……".

"Chờ sau này ta có tiền, nhất định mua cái tốt nhất cho ngươi…….". Nham Vân nhích lại gần, giơ tay ôm nam nhân, nam nhân cũng chỉ là bình tĩnh nhìn chăm chú vào sườn mặt của Nham Vân, trầm mặc tùy ý Nham Vân ôm.

Có lẽ chỉ có ngốc tử, mới là đơn thuần nhất, nghe lời nhất, cũng sẽ không lừa gạt hắn…….

Nham Vân thấy nam nhân không nói lời nào, y trộm hôn hai má của nam nhân một chút, nhỏ giọng nói: "Bộ dáng a Thúc ngẩn người thật đẹp, còn đẹp hơn so với Liễu Phong.

"Nói bừa". Nam nhân tựa vào đầu giường, giơ tay cầm y sam Nham Vân mua cho hắn lại đây, đặt ở trên đùi nhìn một chút, một bộ bố y sam thực tao nhã.

Nam nhân cũng không có ghét bỏ, ngược lại cảm thấy rất hiếm có, Nham Vân ngốc tử này còn biết mua y sam cho hắn, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút kinh ngạc, khó có thể tin, ngốc tử này thế nhưng còn nghĩ cho hắn…….

"A Thúc, ta không có nói bừa". Đầu của Nham Vân nhẹ nhàng tựa vào đầu của nam nhân, y sam của y nửa hở, cánh tay của nam nhân phát nóng, liền chống ở bờ ngực của y.

Nam nhân sẽ không tranh cãi cùng Nham Vân, bởi vì chính hắn cũng biết, bộ dạng Liễu Phong đẹp hơn so với chính hắn.

Nham Vân đột nhiên tóm lấy tay của nam nhân, nam nhân bình tĩnh ngước mắt nhìn y: "Nhị Cẩu tử, ngươi làm sao vậy?". Hắn phát hiện ánh mắt của Nham Vân tựa hồ có điểm thụ thương, chậm rãi cúi đầu đặt ở trên vai hắn……

"A Thúc, buổi tối ngày đó, ta thấy ngươi cùng cái người kêu bằng hữu Xích Luyện kia đồng giường, ta thực thương tâm". Nham Vân cúi đầu chôn ở bả vai của nam nhân, thương tâm nói: "Buổi tối ngày đó đầu ta rất đau, đau đến đều nhanh chết mất……". Cho nên y mới ngủ mê như vậy, cũng không có tư duy đi truy hỏi hằng hữu của a Thúc y.

Nam nhân không ngờ, Nham Vân thế nhưng nghe được……..

Hắn có chút xấu hổ, nhưng vẫn nói với Nham Vân: "Xích Luyện là huynh đệ kết bái (anh em kết nghĩa) của a Thúc……". Thời điểm hắn nói thì nhìn đến Nham Vân vân biểu tình mất hứng, hắn lại ngược lại nở nụ cười.

Ngốc tử này, tâm tình gì đều biểu hiện ở trên mặt……

"Ta đây cũng kết bái cùng a Thúc". Nham Vân cầm y sam ung dung nói vặn lại nam nhân, nam nhân chưa kịp hất đầu của y ra, y lớn mật hôn lên môi của nam nhân, "Ta không cần a Thúc làm huynh đệ ta, ta muốn a Thúc làm tức phụ (vợ)ta……".

Ngô ——

Nam nhân bị hôn tới trở tay không kịp…….

*Phật khiêu tường: (Phật nhảy qua tường) là món ngon danh tiếng trong ẩm thực của người Phúc Kiến (Trung Quốc), được chế biến cầu kỳ, đòi hỏi nhiều nguyên liệu và gia vị đặc biệt.

283. Chương 283

Tức phụ?

Cái gì cùng cái gì.

Thật sự là "đồng ngôn vô kị"……. (trẻ nhỏ nói chuyện không có kiêng kị)

Lời của Nham Vân khiến cho nam nhân thực xấu hổ, hơn nữa Nham Vân bất thình lình hôn làm cho nam nhân có chút giật mình sững sờ, hoàn toàn không nghĩ tới Nham Vân sẽ đột nhiên hôn hắn như vậy.

Nham Vân ôm sát thân thể của nam nhân, nam nhân nghĩ muốn nghiêng đầu, lại nghiêng không ra, bởi vì Nham Vân hôn…….. Thực ngây thơ, liền ôm hắn lung tung hôn vài cái liền không biết nên tiếp tục như thế nào, chính là môi chạm môi, hôn tới hôn lui, nhìn đến nam nhân sững sờ thụ động, Nham Vân lại hôn nam nhân 2 cái, chính là môi đối với môi hôn nhẹ, không có xâm nhập gì……..

Nam nhân bình tĩnh nhìn Nham Vân, thản nhiên nói nhỏ: "Ngốc tử". Hắn như là đang nói với Nham Vân, hoặc như là đang độc thoại, ánh sáng trên giường hôn ám, đôi mắt của lẫn nhau là sinh động rõ rệt như vậy.

Nham Vân cũng không có phản bác, chính là ôm Tích Duyên nói suốt, muốn Tích Duyên làm tức phụ của y, Tích Duyên ngược lại không có tức giận, còn thực kiên nhẫn giải thích cho y, phải giữa nam nhân cùng nữ nhân mới có thể làm phu thê, giữa nam nhân cùng nam nhân không thể làm phu thể, Nham Vân cũng không có thể gọi hắn là tức phụ, bởi vì Tích Duyên đường đường chính chính là đại nam nhân.

"A Thúc, ngày mai có đi bày quán hay không?".

"Về sau đều không đi". Nam nhân lắc đầu, cũng treo tốt y sam, hắn chậm rãi nằm xuống nghỉ ngơi.

Nham Vân cũng nằm xuống cùng nam nhân: "Vì sao không đi?". Y cảm thấy rất kỳ quái, bởi vì ngày thường a Thúc đều là gió mặc gió, mưa mặc mưa đi bày quán, từ sau khi người mặc hắc y phục (đồ đen) kia tới, a Thúc sẽ không lại bày quán.

Nham Vân vẫn là nhớ rõ thời điểm lần trước du hồ cùng Liễu Phong, gặp a Thúc cùng người hắc y kia, người kia cùng a Thúc rất thân mật, tuy rằng cho tới bây giờ người kia đều không có tới nhà tìm a Thúc, nhưng mà từ sau khi người kia xuất hiện thì a Thúc sẽ không đi bày quán, y thật lo lắng a Thúc khác thường, hơn nữa cái người kêu Xích Luyện còn thường thường tới tìm a Thúc.

Y không thích ai tới gần a Thúc quá, cũng không thích người khác ngủ ở trên giường của y cùng a Thúc, tuy rằng đêm đó chuyện Xích Luyện ngủ trên giường bị Nham Vân nhìn thấy, nhưng đầu của y rất đau, nằm xuống liền mê man, muốn hỏi a Thúc đều không được, sự tình qua mấy ngày sau, y thấy a Thúc cũng không nhắc tới.

Y cũng không dám hỏi, chỉ là thổ lộ tâm tư với a Thúc, hy vọng lần sau đừng phát sinh loại sự tình này nữa, nếu bằng hữu của a Thúc tới, muốn ngủ giường, y liền chỉ có thể ngủ trên mặt đất.

Gần đây đầu của y thường xuyên đau, không ôm a Thúc ngủ, căn bản là ngủ không được, có đôi khi buổi chiều Liễu Phong tới gặp y, khi y tỉnh lại nhìn không thấy a Thúc thì cũng sẽ đau đầu.

Thời tiết càng ngày càng nóng, y cũng càng ngày càng không thoải mái, khó chịu, nhất là thời điểm nhìn đến a Thúc cùng "bằng hữu" cùng một chỗ, y rất mất hứng, bởi vì trước kia a Thúc chỉ giúp y gắp rau

thôi, hiện tại lại thêm 1 người tới chiếm dụng thời gian của a Thúc, y không thoải mái, khi đầu khó chịu liền bắt đầu đau nhức.

"Ngươi đang nói cái gì". Nam nhân vỗ vỗ mặt của Nham Vân, bảo Nham Vân hảo hảo ngủ, đừng nghĩ những chuyện tình loạn thất bát tao, bảo Nham Vân ngoan ngoãn ngủ.

Nham Vân ôm chặt nam nhân: "A Thúc, ngày mai chúng ta đi bày quán được không, đừng dừng ngân lượng của bằng hữu ngươi……". Y hàm hồ nhỏ giọng nói, bởi vì sợ a Thúc tức giận, y không dám nói quá lớn tiếng.

"Ta không dùng bạc của bọn họ……". Nam nhân giơ tay chậm rãi sờ sờ y sam cũ treo tại đầu giường, túi tiền hắn buộc ở bên hông đã trống rỗng, một xu tiền đều không có…….

Buổi tối hôm nay nam nhân ngủ có chút không yên, cả đêm đều nằm mơ, sáng sớm hôm sau hắn liền thức dậy đi đốn củi, làm nhiều kiếm gỗ, hơn nữa số lượng trước kia chưa bán hết cũng không ít.

Hắn cảm thấy có đôi khi Nham Vân nói rất đúng, hắn có tay có chân, vì cái gì cần dùng tiền của người khác, cho dù là phải tích góp từng tí một ngân lượng để quay về Biên thành, vậy cũng có thể là hắn chính mình kiếm.

Cho nên sau khi Nham Vân thức dậy, hắn lại mang theo Nham Vân đi bày quán, hôm nay Nham Vân liền kéo ống tay áo của nam nhân, hắn hất bay tay của Nham Vân ra, ngước mắt lên lại nhìn đến Xích Luyện.

"Sao ngươi lại tới đây?'. Nam nhân có chút kinh ngạc.

"Tích đại ca, hôm nay sinh ý của ngươi tốt không?". Xích Luyện đi tới, động tác thong thả chỉnh lí kiếm gỗ thay nam nhân, y đến lúc này, liền đưa tới vô số ánh mắt, căn bản không ai dám tới đây.

Tất cả mọi người đang quan vọng (xem chừng, xem thế nào)……

Dưới ánh mặt trời.

Nhất kiện y sam diễm sắc (màu tươi đẹp) của Xích Luyện như hỏa diễm lóa mắt, gió kia thổi vạt áo của y bay lên, giống như xích huyết hỏa liên (sen lửa đỏ như máu) nở rộ dưới ánh mặt trời, làn da y trắng nõn, bao phủ tại trong ánh mặt trời vẻ cực kỳ chói mắt…….

Xích Luyện đang chỉnh lý kiếm gỗ thay nam nhân, thấy nam nhân đang sững sờ, y chậm rãi ngước mắt nhìn về phía nam nhân tâm thần không yên: "Ta cũng giúp ngươi, như thế nào?".Y rất có thành ý.

Lóa mắt đứng ở một bên không nói chuyện.

Nam nhân tiến lên lấy đi kiếm gỗ trên tay Xích Luyện, hắn cảm thấy có chút áy náy, Xích Luyện chưa hề phải làm loại sự tình này: "Không làm phiền ngươi, ngươi như vậy thì ta làm sinh ý như thế nào". Hắn thực khó xử, những người này nhìn đến Xích Luyện đều trợn tròn mắt, đều sững ở tại một bên quan vọng, làm sao còn có tâm tình mua kiếm gỗ.

Xích Luyện cũng không miễn cưỡng, nhìn đến nam nhân liếc mắt nhìn Nham Vân một cái, y cũng không muốn làm nam nhân khó xử: "Vậy ta đi về trước, nếu các ngươi có khó khăn, có thể tới khách *** phía trước tìm ta".

Nam nhân liếc mắt nhìn khách *** kia một cái, gật gật đầu, nhìn thấy Xích Luyện đi rồi thì hắn mới yên tâm.

Ngày hôm đó tiếp theo mọi thứ đều bán hết, buổi chiều Liễu Phong sẽ đón Nham Vân đi, Nham Vân mới đầu còn không muốn đi, nhìn đến nam nhân bán không sai biệt lắm, Liễu Phong mới ngạnh (cường ép, cứng rắn) kéo Nham Vân đi.

Gần đây Cửu Hoàng đều ở khách *** nghỉ ngơi, nam nhân thỉnh thoảng sẽ đi gặp y, nhưng hơn phân nửa hoạt động của y đều là buổi tối, cuộc sống cơ hồ đều ngày đêm đảo lộn, bởi vì buổi tối khá mát mẻ, ban ngày thực nóng, y không quen.

Nam nhân cũng biết rõ.

Cửu Hoàng cùng Mạt Đồng đều biết sự tình hắn lại bày quán ở đầu phố, nhưng lần này Mạt Đồng cũng không có ngăn cản nam nhân, Cửu Hoàng cũng không có nói cái gì, giống như đều làm bộ không biết.

Mỗi lần nam nhân đi ngang qua hoa phố, nhìn đến đại môn của Mạt phủ đóng chặt, vài lần hắn đều muốn đi vào, nhưng bên trong tựa hồ không có ai, hắn liền chỉ đi ngang qua thôi.

Buổi chiều hôm nay.

Thời tiết thực nóng bức, hôm nay hắn không có mang Nham Vân đi ra ngoài, bởi vì bên ngoài rất nóng, Nham Vân cũng kêu nóng, hơn nữa buổi sáng hôm nay Liễu Phong đã tới rồi, bọn họ ở nhà, nam nhân liền tự mình đi ra ngoài bày quán.

Hôm nay hắn liền dọn quán sớm, hôm nay người đi đường trên đường đều rất ít, Tích Duyên cảm thấy cũng nóng tới sắp bốc khói, hôm nay hắn mặc y sam Nham Vân mua cho y, nhìn qua chính là một cái trung niên nam nhân bình thường.

Hắn mới vừa thu dọn xong các thứ.

Liền nhìn đến……

Một hàng đệ tử của Thanh Phong cốc, từ ngoài thành tiến vào, hơn mười vị đệ tử của Thanh Phong cốc mặc y sam hoa phục (xa xỉ, xa hoa) màu vàng nhạt, trên lưng đeo pháp trượng phân chia dựa theo cấp bậc, y sam trên người các đệ tử cũng là lấy tu vi mà định luận y sam khác nhau, đeo trang sức khác nhau, từ thanh nhã đến hoa mỹ, từ hoa mỹ đến tinh mỹ đến cực điểm, nhóm người này đi vào, cực kỳ bắt mắt……

Đệ tử của Thanh Phong cốc, từ trước đến nay đều có nam, có nữ.

Nam nhân đứng ở bên đường nhường đường, lập tức liền nhìn đến 8 vị đệ tử của Thanh Phong cốc khiêng một cái cỗ kiệu tinh mỹ rất lớn vào thành, 8 người kia bị đại sa liêm (màn mỏng lớn) hờ che…….

Người bên trong kiệu 1 thân áo cà sa màu bạc, ngân phát (tóc màu bạc) mềm mại kia tỉ mỉ buộc thẳng lên, thần thái người nọ bình tĩnh, đôi mắt nhắm chặt, tay làm Phật ấn, ngồi xếp bằng ở trong kiệu.

Sa trướng kia lung la lung lay, nhẹ nhàng bay lên, nam nhân nhất thời sững sờ ở tại chỗ, người bên trong kiệu, giữa ánh mắt kia lộ ra sự sắc bén, nam nhân lập tức liền nhận ra người này chính là chưởng môn của Thanh Phong cốc, Phật Hàng.

Đoàn người này đi qua bên người nam nhân, dừng ở trước cửa nhà đại hộ Lưu phủ tại trấn trên, bốn phía có chút người qua đường vây qua xem náo nhiệt, nam nhân cũng bất giác đi qua.

"Mọi người trong Lưu phủ gần như chết sạch, mấy ngày nay có đạo sĩ tới, chính là quý phủ âm khí quá nặng, bây giờ Thanh Phong cốc đều tới đây, khẳng định có đại sự xảy ra……".

Nam nhân nhớ rõ, thiên kim của Lưu phủ này, chính là vị tiểu thư từng chuốc xuân dược cho Nham Vân, hắn nghe người khác nghị luận, vài ngày trước hắn không có tới bày quán, vẫn chưa biết trấn trên phát sinh chuyện.

Nếu không phải hôm nay tới đến xem náo nhiệt, vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì, đệ tử của Thanh Phong cốc vây quanh bên ngoài một vòng, chặn dân chúng xem náo nhiệt, đệ tử của Thanh Phong cốc giơ tay mở đại môn của Lưu phủ ra…….

Một cỗ thi thối (mùi xác thối) mãnh liệt đập vào mặt mà tới, thôn dân sợ tới mức bịt mũi lui ra thật xa, liền ngay cả đệ tử của Thanh Phong cốc nhìn quen huyết tinh này cũng đều nhíu mày.

Ánh mắt của nam nhân dừng ở thanh âm của Phật Hàng, hắn bịt mũi nhìn tình huống bên trong, nơi nơi trong viện tử đều là thi thể (xác chết), có rất nhiều máu, bởi vì thời tiết quá nóng, thi thể đều có mùi.

Mà lúc này, nam nhân chậm chạp đi tới phía trước, Phật Hàng mở mắt ra, đúng lúc nhìn thấy nam nhân…….

284. Chương 284

Nam nhân nhìn đến ánh mắt sắc bén của Phật Hàng dừng ở trên mặt của hắn, nhưng trong mắt của Phật Hàng cũng thần kỳ bình tĩnh, giống như nam nhân như người cùng đường bình thường.

Nam nhân cúi đầu.

Không xác định là Phật Hàng có nhận ra hay không, nhưng rất nhanh, nam nhân liền cảm giác được một cơn gió lướt qua chân tóc của hăn, mang theo một trận dòng xoáy vi diệu, sợi tóc của hắn nhẹ nhàng bay lên…….

Giống như liền trực tiếp đi qua bên người nam nhân như vậy, diện vô biểu tình đi vào Liễu phủ, đệ tử cũng đi theo đi vào, hơn nữa đóng chặt cửa lại.

Người bên ngoài hướng vào bên trong quan vọng, nam nhân đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, hắn có chút lúng ta lúng túng, Phật Hàng lãnh tĩnh ngạo mạn làm cho hắn có chút bất ngờ, rất nhanh hắn liền nhìn đến Lưu phủ bắn lên linh quang, cùng tiếng nổ rất lớn, tro bụi cuộn lên chậm rãi rơi xuống, hắn bịt kín mũi, đứng ngoài cửa, cho tới khi sau nửa chén trà nhỏ.

Đại môn của Lưu phủ bị mở ra lần thứ hai, Phật Hàng vứt bỏ khăn tay dính đầy máu, thân hình nhoáng lên một cái liền ngồi trở lại cỗ kiệu, im lặng nhắm mắt lại, bắt đầu tụng kinh văn.

Vãng sinh chú……

Phù văn màu bạc kia huyễn hóa thành linh khí lượn lờ trên không của Lưu phủ, đệ tử của Thanh Phong cốc hàng phục yêu thú, thu vào bên trong bình tụ yêu, sau khi giải quyết xong yêu thú, chờ Phật Hàng siêu độ hết gần trăm vong linh toàn thể Lưu phủ, người của quan phủ mới đi vào nhặt xác thay người của Lưu phủ, việc này là yêu thú gây nên.

"Bắt được yêu thú không?". Nam nhân túm 1 vị đệ tử của Thanh Phong cốc hỏi thăm tin tức, đệ tử của Thanh Phong cốc đánh giá nam nhân một phen, liền gật gật đầu nói bắt được rất nhiều con, Lưu phủ này âm khí quá nặng dẫn rất nhiều yêu thú tới.

Nam nhân dưới dò la biết được, Thanh Phong cốc ở ngoài thành liền cảm giác được nơi đây có yêu khí, liền trực tiếp đi tới đây, lần này bọn họ chủ yếu chính là vì bắt yêu thú mà tới.

Hơn nữa yêu thú rất nhiều, đệ tử của Bạch Vân Quan ở nơi này chém giết yêu thú đều bắt rất nhiều ngày rồi, bọn họ chính là lại đây chi viện mà thôi, thuận đường có thể lịch luyện (du lịch và rèn luyện).

Nam nhân đứng ở tại chỗ, nhìn Phật Hàng lên kiệu, thời điểm khởi kiệu Phật Hàng mới chuyển tầm mắt tới trên người của hắn, hắn đứng ở dưới mặt trời chói chan, nhìn chăm chú vào người trong kiệu kia.

"Phật Hàng……". Nam nhân giật giật môi, thanh âm kia ngậm ở miệng, không có hô lên tiếng.

Phật Hàng lập tức liền dời mắt đi, đoàn người Thanh Phong cốc liền rời đi Lưu phủ, mọi người trên đường tản đi, người của quan phủ đang thanh lí thi thể, nam nhân nhìn người của Thanh Phong cốc đi xa thì hắn mới xoay người rời đi……

Hắn cùng với Phật Hàng đi theo phương hướng khác nhau, nhưng mà nam nhân không có nhìn đến, sau khi cỗ kiệu đi xa, Phật Hàng liền dừng tất cả động tác, quay đầu ý vị thâm trường nhìn chằm chằm bóng dáng của nam nhân.

Mà ở trong mắt của Phật Hàng thì bóng dáng của nam nhân có vẻ có chút cô đơn, y diện vô biểu tình quay đầu, mắt nhìn phía trước, nhưng mà không ai biết được y suy nghĩ cái gì.

Mà thời điểm nam nhân về nhà, liền nhìn đến Cửu Hoàng ngồi ở trong phòng, mà Nham Vân lại là đang nói chuyện với Cửu Hoàng, Nham Vân cầm tượng đất trong tay, hắn liếc mắt nhìn Cửu Hoàng một cái, nhìn đến Cửu Hoàng lộ ra tươi cười biếng nhác, hắn liền biết mấy thứ này là Cửu Hoàng mua cho Nham Vân……..

"A Thúc, bằng hữu ngươi đối ta thật tốt, tốt hơn nhiều so với cái Xích Luyện kia, còn mua cho ta mấy thứ này, ngươi xem". Nham Vân cầm tượng đất cùng một ít đồ chơi nhỏ ở trên bàn lên.

Nam nhân cũng không hỏi vì sao Cửu Hoàng tới nhà hắn, hắn chỉ là bảo Cửu Hoàng ngồi xuống, hắn đưa 1 chén trà cho Cửu Hoàng: "Ngươi uống, ngươi tới gặp ta cần gì tốn kém như vậy". Còn mua đồ cho Nham Vân……

Cửu Hoàng coi như thân thiện nhìn về phía Nham Vân, y đưa một cái trống nhỏ cho Nham Vân, để Nham Vân chơi: "Ta rốt cục hiểu được, vì sao ngươi ngạnh(kiên quyết, gắng gượng) phải ở lại chỗ này, ngươi mang theo y, quả nhiên không dễ đi".

Nham Vân cầm trống nhỏ tùng tùng gõ 2 cái, y ngước mắt lên nhìn Cửu Hoàng cùng nam nhân: "A Thúc, a Thúc, cái này chơi rất vui". Y thật cao hứng, cầm trống nhỏ gõ tới gõ lui.

"Nhị Cẩu tử, đi ra bên ngoài chơi đi". Nam nhân đều đưa các thứ trên bàn cho Nham Vân, bảo Nham Vân ôm đám đồ này đi ra bên ngoài chơi, Nham Vân tựa hồ không bài xích Cửu Hoàng, Nham Vân ôm đám đồ liền đi tự mình chơi với chính mình.

Nam nhân ngồi xuống, có chút nóng: "Hôm nay ngươi đặc biệt tới gặp ta sao? Mấy ngày nay ta không ở nhà, ban ngày đều ở cửa thành bày quán, mặc dù có người nói cho ta ngân lượng, nhưng ta cũng không muốn lấy suông bạc của người khác".

"Người kia là Mạt Đồng?". Hôm nay Cửu Hoàng mặc y sam hơi mỏng, một đầu tóc trắng bị gió đêm chậm rãi lay động, trong tay y cầm 1 cái quạt lông chim trắng thuần…….

Trên quạt khảm đầy vàng bạc châu báo, nan quạt màu bạc cùng lông chim mềm mại đều có vẻ hoa quý như vậy, Cửu Hoàng ngồi ở bên cạnh nam nhân, điềm tĩnh phe phẩy cây quạt, gió nhẹ nổi lên kia lướt qua tóc trắng như tuyết của y.

"Ân". Nam nhân không phủ nhận.

"Ta rốt cục biết vì sao ngươi phải ở tại chỗ này". Cửu Hoàng một bên thực khẳng định nói, một bên đứng lên liếc mắt nhìn Nham Vân ở bên ngoài 1 cái. "Thời điểm ta tới, nhìn đến Liễu Phong cùng y trở về từ bên ngoài".

"……"

"Liễu Phong đều nói hết mọi việc với ta". Cửu Hoàng cúi đầu nhìn về phía nam nhân, nhìn đến nam nhân đang uống nước, mồ hôi của nam nhân cũng đã ươn ướt nửa vạt áo, y phe phẩy quạt lông chim, lên tiếng ngỏ lời, "Ta có thể cùng ngươi cùng nhau chiếu cố Nham Vân". Y không ngại nam nhân mang theo Nham Vân, nhìn đến nam nhân vì Nham Vân ở lại địa phương này thì y cũng cần phải có biểu hiện……

Nam nhân không nghĩ tới Cửu Hoàng sẽ nói với hắn như thế, hắn ngước mắt nhìn về phía Cửu Hoàng, cũng không biết nên trả lời như thế nào, nhưng nhìn đến trong con ngươi biếng nhác kia của Cửu Hoàng lộ ra chấp niệm thì hắn do dự.

"Ngươi nguyện ý?". Nam nhân thấp giọng hỏi Cửu Hoàng, hắn đưa 1 chén trà cho Cửu Hoàng, hắn đang suy nghĩ, nếu hôm nay hắn đáp ứng Cửu Hoàng, có thể ủy khuất Cửu Hoàng hay không……

"Đương nhiên". Cửu Hoàng gật đầu, 1 đầu tóc trắng theo động tác của y nhẹ nhàng lay động, y uống một ngụm trà nam nhân đưa cho y, "Nếu như không phải vậy thì vừa rồi ta cũng sẽ không chủ động nhắc tới việc này".

"Hiện tại Nham Vân ngốc rồi nên rất nhiều chuyện không hiểu". Nam nhân cũng nói ra suy nghĩ trong lòng chính mình, cảm thấy sự do dự khác với trước kia, "Nham Vân cùng trước kia hoàn toàn như 2 người khác nhau".

Có lẽ ngốc rồi còn tốt hơn.

"Cho nên ngươi 1 mình mang theo Nham Vân, cũng không tiện, dường như Liễu Phong thường xuyên tới tìm y, Liễu Phong không có làm khó ngươi chứ?". Ánh mắtcủa Cửu Hoàng dừng ở trên gương mặt mướt mồ hôi của nam nhân, y giơ tay lau mồ hôi cho nam nhân.

"Tàm tạm". Nam nhân cảm ơn liếc mắt nhìn Cửu Hoàng một cái, tươi cười trên mặt của hắn thực hiền hoà, hắn đứng lên nhìn Nham Vân ở bên ngoài mấy lần liền quay đầu nhìn về phía Cửu Hoàng, "Kỳ thật ta cũng không mang Nham Vân được bao lâu nữa đâu, qua mấy ngày nữa Liễu Phong liền mang y trở về Bạch Vân Quan, tới lúc đó nếu ngươi nguyện ý, vậy liền cùng ta quay về Biên thành".

"Nhất định". Cửu Hoàng gật đầu, y giơ tay vòng qua thắt lưng của nam nhân, kéo nam nhân lại đây, "Ngươi lại đổ mồ hôi". Y nghiêng đầu hôn lên cái trán, hai má, mồ hôi giữa ót của nam nhân.

Nam nhân tùy ý Cửu Hoàng ôm, bị Cửu Hoàng liếm tới có chút ngứa, hắn nghĩ muốn nghiêng đầu, lại bị Cửu Hoàng hôn lên môi, hai tay của Cửu Hoàng nắm cả thắt lưng của hắn, y sam bên hông của hắn bị mồ hôi làm cho có chút ẩm ướt……

Cửu Hoàng hôn vẫn tính ôn nhu, nhưng trong cái hôn ôn hòa này lại mơ hồ lộ ra một chút cường thế không cho phản kháng, y kéo hai tay của nam nhân, làm cho hai tay của nam nhân ôm thắt lưng của y, thân thể của hai người dán tại cùng nhau, nam nhân lo lắng bị Nham Vân nhìn đến, nam nhân liền lui từng bước ra sau, y trực tiếp áp nam nhân tại trên cánh cửa.

Cửu Hoàng hôn, tuy rằng biếng nhác nhưng rất là nhiệt tình, đầu lưỡi trơn ướt mềm mại đan xen dây dưa, y hôn thật sự nông, đầu lưỡi của y cuốn đầu lưỡi nóng ướt mềm mại của nam nhân nhẹ nhàng cọ xát, môi của hai người như có như không thiếp hợp, y nhẹ nhàng nhâm nhi đôi môi nóng bỏng của nam nhân, liếm hôn đầu lưỡi cực nóng kia của nam nhân.

Nam nhân thực mẫn cảm, hắn thấp giọng "ân" 1 tiếng, hơi nhíu mày, bởi vì hắn cảm giác được Cửu Hoàng cởi đai lưng của hắn ra, quần hắn vưa lỏng ra liền trượt tới cổ chân……..

Cửu Hoàng nhấc chân của nam nhân lên, lột cái quần tuột tới chân của nam nhân ra, đầu lưỡi biếng nhác của y đảo qua môi của nam nhân, thấy nam nhân tựa vào trên cửa, vạt áo của nam nhân lỏng lẻo, đôi mắt kia hơi hơi ửng đỏ, lộ ra mấy phần ướt át, đôi môi mới vừa bị y hôn qua, lưu lại độ ấm y nguyên ở bên môi của y, nam nhân đang bình tĩnh nhìn chăm chú vào y……

Cửu Hoàng cúi đầu, từ trong y sam lấy ra tuyết liên cao, bôi cả hộp tuyết liên cao ở tại mặt sau của nam nhân, nam nhân cảm giác được dưới thân lạnh lạnh, y nhấc 2 chân của nam nhân lên, nam nhân giơ 2 tay chống tại trên cửa, cả người nam nhân đều bị y bế đứng lên, rất nhanh nam nhân liền cảm giác được thứ cực nóng của Cửu Hoàng xâm nhập hắn.

Nham Vân còn tại bên ngoài…….

Thân tâm (thể xác và tinh thần) của nam nhân đều bị nhiệt lượng thổi quét, hai tay của hắn nắm chặt y sam của Cửu Hoàng, phía sau lưng trần trụi của hắn đều dán tại trên cánh cửa, Cửu Hoàng đè chặt chân của hắn, làm cho nhiệt lượng càng thêm xâm nhập xâm nhập…….

Thật trướng.

Mấy ngày trước thời điểm nam nhân làm cùng Xích Luyện, cũng là cảm giác như vậy, tuy rằng thực trướng nhưng không đau, ngoại trừ xúc cảm vi hơi trướng cùng nóng bỏng ái muội ra, theo từng cơn sóng nhiệt quanh quẩn kia, khiến cho thân thể của hắn vốn liền phát nóng, trở nên càng thêm nóng, y sam rộng mở của hắn bị mồ hôi làm ẩm ướt, thời tiết thực nóng, trên đùi của hắn đều phủ kín mồ hôi tinh mịn.

“Đổ thật nhiều mồ hôi”. Cửu Hoàng vươn đầu lưỡi tỉ mỉ liếm hôn mồ hôi trước ngực của nam nhân, nam nhân bảo y đừng liếm, y vẫn là không nghe, đôi môi ái muội di chuyển trên da thịt của nam nhân.

Điểm mẫn cảm trước ngực của nam nhân đều bị Cửu Hoàng ngậm tới sắp bị hòa tan, xúc cảm mãnh liệt xen kẽ trong cơ thể, khiến cho thân thể hắn không ngừng vì khoái cảm mà run rẩy rất nhỏ…….

Cửu Hoàng cảm thấy trong cơ thể nam nhân nóng quá, giống như muốn tươi sống hòa tan y, hai tay của y bấu chặt nam nhân, vùi thật sâu địa phương phản ứng mãnh liệt của chính mình.

Hai tay của nam nhân không thể chống đỡ, theo bản năng chậm rãi ôm lấy đầu của Cửu Hoàng, mồ hôi trên chóp mũi trắng nõn của Cửu Hoàng chậm rãi nhỏ xuống ngực của nam nhân, Cửu Hoàng ngậm thứ hơi hơi phát trướng đứng thẳng trước ngực của nam nhân……

Như lửa nóng đang thiêu đốt, va chạm, ma xát, cảm giác bị nhiệt lưu kia bao quanh, khiến cho nam nhân vô pháp tự hỏi, y sam hắn nửa mở, bị Cửu Hoàng ôm……

Mồ hôi của 2 người đều theo da thịt chảy xuống, nam nhân cúi đầu miệng thở ra hơi thở nóng tới nỗi bên tai của Cửu Hoàng phát nóng, Cửu Hoàng ngẩng đầu lên, thưởng thức bộ dáng nam nhân thở dốc khi bị y ôm…….

Cửu Hoàng cứ để nam nhân tựa vào cạnh cửa ôm nam nhân như vậy, sau khi giải quyết xong, nam nhân bấu chặt y sam trên lưng của Cửu Hoàng, mà Cửu Hoàng lại là bấu chặt chân của nam nhân…….

Sau khi hai người chờ thở dốc ổn định thì Cửu Hoàng mới rửa sạch cho nam nhân, cũng mặc quần vào, nam nhân có chút nhũn chân, cảm thấy Cửu Hoàng cùng Xích Luyện giống nhau trở nên càng ngày càng hoang đường.

“Đêm nay ta lên núi đốn củi thay ngươi, được không?”. Cửu Hoàng ôm bên hông bị mồ hôi ẩm ướt của nam nhân, y nhặt đai lưng của nam nhân lên, chậm rãi buộc lại thay nam nhân.

“Được”.

Đôi mắt của nam nhân ở dưới ngọn đèn lờ mờ lộ ra sự sáng bóng ướt át.

“Sảng khoái đáp ứng như vậy”. Cửu Hoàng hôn đôi môi phun ra hơi nóng của nam nhân một chút, đầu lưỡi của y làm ướt đôi môi nóng tới có chút khô khốc của nam nhân, cũng biếng nhác ngước mắt nhìn về phía nam nhân, “Ta còn cho rằng cần thời gian thuyết phục ngươi, bất quá ngươi nhanh như vậy đáp ứng ta, ta thật ra thật cao hứng”. Chóp mũi của y theo sườn mặt của nam nhân chậm rãi trượt tới cần cổ của nam nhân, ngửi hương vị trên người của nam nhân.

“Gần đây ban đêm rất nhiều yêu thú, hôm nay ta ở nhìn đến Phật Hàng cùng đệ tử của Thanh Phong cốc…….”. Nam nhân thành thật kể lại tình huống hôm nay ở trấn trên gặp Phật Hàng.

Cửu Hoàng vốn buộc đai lưng thay nam nhân, nhất thời sững sờ, động tác chóp mũi nhẹ nhàng cọ xát trên mặt cũng dừng lại, nam nhân chỉ cảm thấy hơi thở của Cửu Hoàng đang phun trên gương mặt của hắn…….

"Làm sao vậy?". Nam nhân nghiêng đầu nhìn về phía Cửu Hoàng, khoảng cách của hai người cực kỳ gần……

"Phật Hàng có nói gì với ngươi không?". Cửu Hoàng mệt mỏi chớp chớp mắt, trong mắt tĩnh mịch, y biếng nhác hỏi nam nhân.

"Phật Hàng không có nói gì với ta, chỉ là liếc mắt nhìn ta một cái liền rời đi, cũng không biết có nhận ra ta không…….". Nam nhân giơ tay tóm lấy cái tay của Cửu Hoàng buộc đai lưng thay hắn, nghĩ muốn tự mình buộc đai lưng, nhưng mà tay của hai người dây dưa cùng một chỗ, buộc cái nút thắt mà thôi, cũng buộc thật lâu.

Cửu Hoàng gật gật đầu, hôn lên mồ hôi trên cằm của nam nhân liền buông nam nhân ra, nam nhân chỉnh lý tốt y sam, liền giữ Cửu Hoàng lại ăn cơm, hơn nữa Cửu Hoàng còn mang tới nhiều đồ chơi cho Nham Vân như vậy.

"Nhưng mà ta nói trước". Nam nhân bình tĩnh nhìn về phía Cửu Hoàng, nhặt hộp tuyết liên cao trên mặt đất lên, đưa trả cho Cửu Hoàng, "Trong nhà không có đồ ăn ngon gì, có lẽ ngươi sẽ ăn không quen".

Cửu Hoàng cất kỹ cái hộp, tươi cười nơi khóe miệng lại dương dương (đắc ý, dào dạt): "Ta nhìn ngươi ăn là được".

Nam nhân cười Cửu Hoàng nhàm chán, Cửu Hoàng lại đi theo nam nhân đi ra ngoài nấu cơm, nam nhân mới vừa đi tới viện tử, liền cảm thấy bất thường: "Nhị Cẩu tử…….". Nam nhân dừng bước chân lại, gọi Nham Vân vài tiếng.

Phát hiện đồ Cửu Hoàng mua cho Nham Vân toàn bộ rơi ở trên mặt đất, cũng không thấy bóng dáng của Nham Vân, nam nhân bước nhanh đi qua, nhìn một đống đồ chơi bên chân thì trong lòng lạnh lẽo……

Nguy rồi.

Nham Vân không thấy.

Nham Vân chưa bao giờ chạy loạn…….

Nam nhân lo lắng lại gọi Nham Vân vài tiếng, nam nhân nhíu mày, liền ngay cả Cửu Hoàng cũng có thể nhìn ra nam nhân lo lắng, liền ngay cả Cửu Hoàng cũng có thể nhìn ra nam nhân sốt ruột cùng bất an……

"Nham Vân không thấy". Nam nhân sốt ruột nhìn về phía Cửu Hoàng, "Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ…….".

"Ngươi đừng sốt ruột, ta đi tìm quan phủ, để quan phủ phát bố cáo tìm người, thuận đường ở trên đường xem Nham Vân có vào thành hay không". Cửu Hoàng ôm bả vai của nam nhân, trấn an vuốt ve cánh tay nam nhân, mệt mỏi nói ở bên tai của nam nhân: "Ngươi đừng chạy loạn, ở nhà chờ tin tức của ta".

"Vậy làm phiền ngươi". Nam nhân biết ơn nhìn về phía Cửu Hoàng, liền làm phiền Cửu Hoàng nhanh đi, "Nham Vân một cái ngốc tử đột nhiên không thấy, trước kia chưa bao giờ sẽ chạy loạn".

Nam nhân thực lo lắng.

Cửu Hoàng nhưng thật ra bình tĩnh bảo nam nhân đừng loạn nghĩ, không chừng Nham Vân ngay tại phụ cận, lát nữa liền tự mình về nhà, Cửu Hoàng không có ở lại ăn cơm liền vội vàng đi nha môn.

Nam nhân ở nhà đứng ngồi không yên, hắn đi tìm ở phụ cận, không có phát hiện Nham Vân, hắn dứt khoát tới trấn trên đi tìm, tìm tới tìm lui đều tìm không thấy, hắn sốt ruột.

Nam nhân đành phải tới trong thành đi tìm Liễu Phong, hắn nghe được chưởng môn Bạch Vân Quan ở tại khách ***, hắn hỏi tiểu nhị phòng ở đâu, hắn tới lầu ba, có chút sốt ruột gõ cửa.

"Liễu Phong".

Lần đầu tiên nam nhân chủ động tìm Liễu Phong, thế nhưng chính là tại loại tình huống này.

Nam nhân vừa gọi vừa gõ cửa, nhưng Liễu Phong lại mới trở về từ bên ngoài, nhìn đến nam nhân xuất hiện ở khách *** cũng thực bất ngờ: "Đừng gõ, ta ở trong này". Liễu Phong lạnh lùng nhìn chằm chằm nam nhân.

Nhìn đến nam nhân đầu đầy mồ hôi, thần sắc lo lắng, trong lòng Liễu Phong có dự cảm không tốt: "Ngươi tìm ta có chuyện gì? Giữa ta cùng với ngươi tựa hồ không có gì để nói". Y nhìn đến nam nhân liền bực bội.

"Nham Vân không thấy". Nam nhân kể lại sự tình một lần nữa cho Liễu Phong, toàn bộ quá trình Liễu Phong đều âm lãnh nghiêm mặt, sau khi Liễu Phong nghe xong mắt liền lạnh lùng nhìn nam nhân, liền đi triệu tập đệ tử tìm người.

Nhưng nam nhân tìm tới tìm lui đều tìm không thấy, hắn nghĩ muốn về nhà xem Nham Vân trở về chưa, nhưng vừa tới nhà liền nhìn đến Phật Hàng đứng ở ngoài cửa nhà hắn.

"Đã trở lại". Phật Hàng lạnh như băng nhìn về phía nam nhân, thái độ có vẻ có chút ngạo mạn, "Xem ra, ngươi thật ra rất lo lắng cho Nham Vân, tuyệt không giống kẻ thù".

"……". Nam nhân trầm mặc.

Phật Hàng 1 thân y sam hoa mỹ, toàn thân lộ ra khí tức ngạo nhân, y điềm tĩnh đánh giá nam nhân: "Nhìn đến ngươi không chết, ngô thực vui mừng, chỉ tiếc……". Y ý vị thâm trường nhìn về phía nam nhân, trong mắt tựa hồ có chút tiếc nuối.

"……". Nam nhân nhìn Phật Hàng.

Phật Hàng từng bước một đi tới gần nam nhân, mỗi bước đi của y, mặt cỏ phát ra tiếng vang "sột soạt", y liền không nóng không lạnh nhìn chằm chằm nam nhân như vậy, nhưng ánh mắt lại lãnh ngạo như thế, làm cho nam nhân vô hạn áp lực.

Áp lực tới làm cho người ta thở không nổi……

"Ta nghe nói, 1 năm này ngươi đều tìm ta". Nam nhân chậm chạp lui ra sau, bởi vì Phật hàng đang chậm rãi tới gần hắn, hắn thậm chí có chút không dám nhìn đôi mắt của Phật Hàng.

Hắn biết Phật Hàng cùng Nham Vân có mâu thuẫn rất sâu.

"Đó chỉ là ngươi nghe nói thôi". Phật Hàng cười khẽ hai tiếng, chính là trong thanh âm lộ ra vài phần hàn ý, y một ngân phát chậm rãi vũ động ở trong gió đêm.

Nam nhân á khẩu.

"Ngô thấy ngươi tìm Nham Vân tìm tới nôn nóng như vậy, ngô đặc biệt tới đây nói một tiếng với ngươi, Nham Vân sẽ không trở lại". Phật Hàng đánh giá nam nhân, nhìn đến nam nhân mặc thô y vải bố, liền có điểm đáng tiếc lắc đầu, "Ngươi xem ngươi hiện tại đều bộ dáng gì đây, vì 1 người muốn giết ngươi, ngươi trốn xa như vậy, ngươi cho là ngô tìm không thấy ngươi, hay là ngươi cảm thấy ngươi có thể bảo hộ Nham Vân?". Ánh mắt của y dừng ở trên y sam của nam nhân, bỏ lỡ thụ thương cùng bất mãn nơi đáy mắt của nam nhân……

"Tùy ngươi nói như thế nào đều được". Nam nhân không ngại người khác nhìn hắn như thế nào, hắn nghĩ muốn quay về phòng xem Nham Vân có ở nhà hay không, nhưng Phật Hàng lại ngăn cản hắn, hắn nghi hoặc nhìn về phía Phật Hàng, "Ta biết lần này ngươi không phải tới vì ta, cũng không phải cố ý tới tìm ta, ngươi cũng không cần phải nói rõ ràng như vậy, ta không trở về tự nhiên có nguyên nhân của ta, ngươi không tới tìm ta, cũng tự nhiên có cách nghĩ của ngươi, ta không để ý, nhưng ta cũng không xa vọng ngươi sẽ để ý, ta còn muốn tìm người, xin ngươi tránh ra".

"Ngươi không tìm được Nham Vân đâu". Phật Hàng giơ tay nâng cằm của nam nhân lên, phát hiện nam nhân không chớp mắt nhìn y chằm chằm, y mới buông tay ra, đi tới một bên, "Ngô sai môn hạ đệ tử trói Nham Vân ném vào trong sông, hiện nay chỉ sợ sớm mất mạng".

"Ngươi……".

"Ngô cái gì, ngô chính là làm việc mình nên làm". Phật Hàng vòng qua phía sau của nam nhân, lại điềm tĩnh vòng tới trước người của nam nhân, y nhìn chằm chằm biến hóa thần sắc trên mặt của nam nhân, liền gọn gàng dứt khoát nói với nam nhân, "Hôm nay ta ở trấn trên không nhận thức cùng ngươi, đó là muốn nhìn một chút, trong [nhà] ngươi có người nào".

285. Chương 285

Nam nhân ngước mắt nhìn Phật Hàng, hắn cảm thấy Phật Hàng tựa hồ không thân thiện lắm, cũng không như là muốn vãn hồi (xoay chuyển) hắn, cũng càng thêm không có loại tình cảm tưởng niệm, hoàn hoàn toàn toàn giống như là tới hỏi tội.

"Bất kể có phải Nham Vân hay không, đổi thành là ngươi không thấy, ta cũng sẽ tìm". Nam nhân tránh được Phật Hàng, hắn đi trở về tới viện tử đẩy cửa ra phát hiện Nham Vân không có ở nhà.

Phật Hàng đứng ở bên ngoài chờ nam nhân, nam nhân rất nhanh đi trở về bên cạnh Phật Hàng: "Ngươi vừa rồi nói chính là thật? Ngươi sai đệ tử ném Nham Vân vào trong sông? Sao ngươi có thể làm như vậy?!".

Phật Hàng tự tác chủ trương như vậy, nam nhân thực khó xử.

"Nói thật, nhìn đến ngươi cái dạng này, ngươi thật sự làm cho ngô thất vọng". Phật Hàng diện vô biểu tình nhìn chăm chú vào nam nhân, y đứng ở trước mặt của nam nhân, hai người mặt đối mặt, đối diện lẫn nhau, ai cũng không trốn tránh……..

Mâu quang giao nhau.

Đôi mắt của nam nhân đang xao động, mà Phật Hàng cũng bình tĩnh như cũ, đây là gút mắt giữa hắn cùng Phật Hàng, mâu thuẫn giữa hai người đang không ngừng thăng cấp, đây cũng là số mệnh tương hội vô pháp đào thoát của lẫn nhau.

Nam nhân nhìn đến Phật châu quấn quanh trên cổ tay của Phật Hàng, hiện ra ấn kí màu đen nhạt, hắn túm lấy tay của Phật Hàng, một phen vén lên ống tay áo của Phật Hàng.

Trên cánh tay của Phật Hàng hiện lên Phạn văn đen như mực, y cũng không có nhúc nhích, chính là biểu tình lãnh đạm nhìn trong mắt hiện lên vài tia kinh ngạc của nam nhân, nhìn đến nam nhân không chớp mắt nhìn y chằm chằm, khóe miệng y hiện lên vài tia tiếu ý tràn ngập ngạo khí.

"Ngươi đã đi qua Tu La cảnh?". Nam nhân xiết chặt cổ tay của Phật Hàng, "Nếu ngươi không có đi qua Tu La cảnh, vì sao trên tay sẽ có Tu La ấn, vì sao ngươi phải luyện ma công, ngươi rõ ràng là chính phái……..".

Rất khó hiểu.

Phật Hàng hất tay của nam nhân ra, y chậm rãi thả tay áo xuống, ấn kí đen như mực trên cánh tay y cực kỳ chói mắt: "Chính phái lại như thế nào?". Đôi mắt sắc bén của y thực sát khí tận trời.

Nam nhân muốn nhanh chóng đi cứu người, nhưng Phật Hàng lại tóm lấy cổ tay tay hắn, kéo hắn lại, áp hắn tại trên cây, làm cho hắn không thể nhúc nhích.

"Ngươi đi cũng không cứu Nham Vân được".

"Mặc kệ có cứu được hay không thì ta đều phải đi, ít nhất phải đem Nham Vân bình an giao cho Liễu Phong……". Nam nhân giơ tay nghĩ muốn đẩy Phật Hàng ra, Phật Hàng tựa hồ không nghĩ tới nam nhân kiên quyết như thế, đôi mắt y nhìn chằm chằm nam nhân lạnh vài phần.

Nam nhân duỗi chân đá Phật Hàng, Phật Hàng bắt lấy chân của hắn, dùng sức kéo, hắn liền té trên mặt đất, hắn muốn đứng dậy, Phậthàng một cước dẫm lên ngực hắn, cư cao lâm hạ nhìn chằm chằm nam nhân: "Ngươi đi cứu Nham Vân, chẳng khác nào tiễn ngô đi chết, y sớm hay muộn sẽ bình phục, tới lúc đó y nhất định sẽ giết ngô". Phật Hàng không hy vọng nam nhân không rõ lí lẽ như vậy.

Nam nhân sững sờ.

Nam nhân đẩy chân của Phật Hàng ra, đứng dậy: "Nếu tương lai Nham Vân muốn giết ngươi, trước hết phải giết ta". Chắn hẳn nói như vậy thì Phật Hàng sẽ yên tâm, hắn đẩy Phật Hàng ra, đi hướng bờ sông.

Phật Hàng nhíu mày, y ngăn cản nam nhân: "Không cho phép ngươi đi". Thanh âm của y trở nên rất kỳ quái, giống như có hiệu quả chồng lên nhau, nam nhân cẩn thận quan sát Phật Hàng……

Phát hiện Phật Hàng rất khó chịu, bụm ngực, Tu La ấn trên cánh taycủa y lúc sáng lúc tối, cả người y đều đang biến hóa, ô khí kia thường thường bao vây lấy Phật Hàng.

Nam nhân thấy Phật Hàng bất thường, liền hỏi Phật Hàng một câu, "Ngươi làm sao vậy?".

Phật Hàng chính là xuất khí thật dài…….

Thanh âm kia rất kỳ quái, Phật Hàng nhắm mắt, nhíu chặt mày, rừng cây vốn yên tĩnh, đột nhiên nổi lên gió to cuồng loạn, cả người nam nhân đều bị thổi tới đứng không vững, hắn chỉ có thể ôm cây trúc bên cạnh.

Răng rắc —

Nam nhân nghe được phụ cận không ngừng có thanh âm cây trúc gẫy, tiếp theo nghe được "roẹt" một tiếng vang nhỏ y sam của hắn thế nhưng thủng một cái lỗ, tóc bị thổi bay lộn xộn, y phục lộn xộn cuộn lên …….

Cát bay đá chạy.

Cuồng phong gào thét.

Bầu trời đêm vốn tĩnh mịch, nhất thời sấm vang chớp giật.

Nam nhân chỉ biết nhìn Tu La ấn trên cổ tay của Phật Hàng càng ngày càng sáng, sấm sét chợt hiện, giống như đất trời đều đang quay cuồng, lôi hỏa kia nhanh chóng xuất hiện bên trong chớp điện điên cuồng, một thanh tuyệt thế thần binh từ chân trời cấp tốc bay tới, thẳng tắp cắm vào mặt đất, quang cầu chớp điện kia một bên chậm rãi tán đi, bụi đất bay lên, thanh bảo kiếm kia ẩn ẩn tản ra hào quang thanh diễm……

Bụi đất bị gió thổi bay.

Quang mang màu xanh bao lấy thân kiếm kia, hào quang kia quay vòng, giống như có hàn khí, tản ra kí tức lãnh diễm, có rất nhỏ điện quang khẽ lập lòe……

Cho tới khi sóng điện biến mất.

Thanh Hồn kiếm.

Bỗng nhiên xuất hiện tại bên trong nơi hoang dã này.

Nam nhân lập tức liền nhận ra thanh kiếm này, là bội kiếm của hắn khi hắn vẫn là chưởng môn Bạch Vân Quan, năm đó bị Nham Vân dùng để áp chế âm mạch, sau đó lại bị Phật Hàng rút ra đưa cho Liễu Phong.

Thanh kiếm này bây giờ hẳn là ở Bạch Vân Quan, lại bỗng nhiên xuất hiện ở đây, nam nhân giơ tay muốn rút kiếm, đáng tiếc ngoài tầm tay……..

Cả người nam nhân đều sắp bị cuồng phong thổi bay……

Phật Hàng bị điện lưu bao vây, tại trong cuồng phong cấp tốc này……..

Búi tóc của Phật Hàng bị bung ra, một đầu ngân phát bay múa ở không trung, quanh thân của y đều giống như quấn quanh hắc diễm cấp tốc lưu chuyển ma khí ô uế.

Mặt đất dưới chân Phật Hàng đang nhanh chóng nứt ra, hô hấp của y rất nặng, nặng nề như ma ngâm.

Áo cà sa màu bạc kia bị ô khí nhiễm đen…….

Đầu ngân phát kia tung bay, cùng vạt áo cuồng loạn cuộn lên, đan xen lẫn nhau, vành mắt của y bị ô khí bao quanh, tản ra khí diễm màu đen, bao trùm cả nhãn cầu của y…….

Ma tính thật mạnh mẽ.

Mà không phải tà tính,

Nam nhân nghe được Phật Hàng tựa hồ muốn nói chuyện, nhưng thanh âm phát ra đều như ma rống trầm thấp, âm thanh phát ra từ cổ họng cuồn cuộn trầm thấp, nhưng không cách nào nghe rõ Phật Hàng đang nói cái gì…….

"Phật Hàng……". Nam nhân sốt ruột hét lớn, hắn muốn ngăn cản Phật Hàng.

Cả người Phật Hàng bị ô diễm cấp tốc quay vòng kia bao quanh, gió to gào thét ở vùng ngoại thành, hoa lá nhỏ bé trên bãi cỏ bị thổi xào xạc lay động, lá trúc hỗn độn tứ tán ở trong gió.

"Phật Hàng! Ngươi thanh tỉnh một chút, đừng bị ma tính khống chế!". Nam nhân liên tục gọi Phật Hàng, gió quá lớn, tiếng rít cuồng loạn kia đều nhanh át đi tiếng kêu la lo lắng của hắn.

Sao mà sự tình xui xẻo, đều kéo tới cùng lúc vậy chứ……

Phật Hàng vậy mà vào lúc này bị ma hóa, còn cố tình để hắn thấy được, chuyện vội vàng đi cứu người cũng bị trì hoãn, Phật Hàng thật sự chọn con đường thành ma.

Bên trong cuồng phong (gió to điên cuồng).

Giữa 2 đầu chân mày của Phật Hàng tản ra ma khí, lúc này lông mày nhíu chặt kia bị khắc họa càng thêm thâm thúy, ô khí của hắc diễm kia giống như thiêu đốt mi tâm* của y.

*mi tâm: điểm ở giữa 2 đầu lông mày

Nam nhân biết ấn ký trên cánh tay của Phật Hàng là Tu La ấn, hễ là người đi vào cấm địa sâu nhất của Tu La cảnh thì trên cổ tay đều sẽ xuất hiện ma ấn, từ cổ chí kim chỉ có hai người tới cấm địa sâu nhất của nơi này.

Một là, theo như lời trưởng bối trước kia của Thanh Sơn mà nam nhân nghe được là Tây Thiên Phật Hoàng.

Hai đó là Phật Hàng…….

Tương truyền.

Thất Hoàng Ngũ Đế phân chia đất đai, ngay lúc đó nhốt toàn bộ yêu nghiệt vi hoạn vào Tu La cảnh, về sau nơi đó liền trở thành nơi thí luyện, nhưng là nhiều người là có đi không có về.

Thượng đế biết được thế gian có yêu cảnh, liền phái Phật Hoàng hạ phàm(xuống thế gian) phổ độ yêu thế vạn thần, nhưng Phật Hoàng lại hãm sâu bên trong tội hoạn, ma chướng mê tâm, không thể siêu thoát, cũng tru sát (chém giết) thần tiên, phạm phải di thiên đại tội.

Ngay cả Phật Hoàng đều không thể khống chế ma tính huống chi là Phật Hàng, hiện giờ yêu ma lộng hành, chắc là một năm trước khi Nham Vân đi Tu La cảnh lịch luyện thì phá Trấn Yêu thạch.

Hiện giờ số lượng yêu ma càng ngày càng nhiều, liền ngay cả đệ tử Bạch Vân Quan cùng Thanh Phong cốc đều xuất động (tham gia, lên đường, bắt tay hành động), nhưng tựa hồ không có dấu hiệu giảm bớt, liền ngay cả nam nhân người ẩn cư gần một năm cũng biết tình huống nguy cấp.

Mỗi lần hắn gọi Phật Hàng, ô khí dưới thân của Phật Hàng đều sẽ tụ tán (tụ lại + tản ra).

Phật châu màu bạc trên tay Phật Hàng cũng bị khí tức ô uế ăn mòn…….

Phật Hàng đang quanh quẩn giữa nhân (con người) cùng ma.

Gió mạnh kia gào thét thổi lá rụng đầy thành, cùng hoa cỏ bị thổi bay lộn xộn…….

Nam nhân ôm cây trúc, giơ tay tóm lấy Thanh Hồn kiếm, cả người hắn đều không thể đứng thẳng, hắn chỉ kém một chút liền đụng đến Thanh Hồn kiếm, hắn ngừng thở nghiêng người cầm kiếm.

Cả người hắn đều bị gió to thổi bay, hai tay hắn dùng sức túm lấy Thanh Hồn kiếm, lơ lửng ở không trung, Thanh Hồn kiếm giống như cảm ứng được tồn tại của nam nhân, tản mát ra thanh quang (ánh sáng xanh) vạn trượng……..

Quang mang kia chiếu sáng rừng trúc tối đen, linh quang kích khởi từng trận gợn sóng hướng bốn phía tản ra, nam nhân cảm giác được Thanh Hồn kiếm đang liên tục chấn động, thanh âm lợi khí thét dài thực kích thích, trong hỗn loạn hắn nhìn đến một đạo hồng quang (ánh sáng đỏ) của hỏa diễm ở trong phòng, Hỏa Nhận bay ra ngoài, bên trong bóng đêm Hỏa Nhận vẽ ra 1 vệt thật dài, nhanh chóng biến mất ở giữa nơi hoang vu.

Nam nhân biết Hỏa Nhận là đi cứu Nham Vân, hắn dùng lực nắm chặt Thanh Hồn kiếm, hắn quay đầu lại, nhìn đến hắc diễm tà linh lượn lờ quấn quanh bốn phía của Phật Hàng, cả người tản ra ma khí, rất nguy hiểm.

Quang mang bùng nổ của Thanh Hồn kiếm dần dần thu liễm bên trong cuồng phong, nam nhân cảm giác được một cỗ linh khí cường đại theo lòng bàn tay hắn rót thông gân mạch của hắn, chảy xuôi tới toàn thân.

Nhất thời.

Nam nhân cảm giác được bên trong ngực tràn ngập thiên linh khí, lực lượng thư hoãn (dễ chịu + hòa hoãn) kia cuồn cuộn không ngừng rót vào trong cơ thể của hắn, linh khí của Thanh Hồn kiếm truyền vào trong cơ thể của hắn.

Thanh Hồn kiếm trấn áp ở nơi tà linh, mấy năm nay lực lượng lại cường đại lên không ít.

Nam nhân cảm giác được linh lực dũng mãnh vào trong cơ thể.

Thanh Hồn kiếm hồi linh…….

Thân thể của nam nhân chậm rãi hạ xuống, giữa dòng khí cuồng loạn thì hắn vững vàng đứng trên mặt đất, sợi tóc bay lên trong trung tâm cơn cuồng phhong cuồn cuộn, mi hình (hính dáng lông mày) hiện ra tụ linh diễm, quang mang màu xanh kia bao vây lấy toàn thân của hắn.

Trong cuồng phong.

Nam nhân cầm Thanh Hồn kiếm, linh khí hoàn toàn hồi thể (trở về trong thân thể), quanh thân hắn phát ra quang hoa xanh thẫm nội liễm, hắn cầm kiếm đứng ở tại chỗ.

Mặt đất dưới chân hắn xuất hiện vết nứt……

"Ngươi đi vào nơi đó để hàng ma, hay là thành ma?". Nam nhân vung kiếm chém đứt mặt đất dưới chân, tách hai người ra, Thanh Hồn kiếm chém sắt như chém bùn, vết nứt trên mặt đất sâu không thấy đáy.

Ống tay áo của nam nhân đứt.

Cả người Phật Hàng đều trở nên ma mị, chính khí kia bị ma khí cắn nuốt, y đang nói chuyện, nhưng một chữ cũng không nghe rõ được, chỉ có thể nghe được giọng cổ rất nặng rất nồng đậm.

Khủng bố như oan quỷ……

Nam nhân đứng ở tại chỗ, cuồng phong ngừng.

Gió nhẹ thong thả thản nhiên kia nhấc vạt áo của hai người lên, tay của Phật Hàng vốn bụm ngực, hắc

diễm bao vây lấy người, xa lạ như vậy.

Áo cà sa bị nhiễm hắckhí.

Ngân phát bay lên…….

Ma khí giữa mi vũ thâm thúy, cùng viền mắt bị ma khí ăn mòn kia, con ngươi của Phật Hàng tràn ngập khí tà ngạo như vậy, trường bào bị gió mạnh cuộn lên như minh hỏa cuồng loạn thiêu đốt.

"Ngô……". Thanh âm trầm th ấp của Phật Hàng nồng đậm giọng cổ, khủng bố quỷ mị, y chậm rãi buông bàn tay bụm ngực ra, Phật châu trên cổ tay y đều biến thành màu đen…….

Từ cổ tay tới mu bàn tay, lan rộng tới mỗi một đầu ngón tay, Tu La ấn màu đen kia quấn quanh mỗi một ngón tay, bị ma khí xâm nhập, liền ngay cả móng tay cũng biến thành màu đen quỷ mị…….

Là ma.

Không phải Phật.

Nam nhân kinh ngạc nhìn chằm chằm Phật Hàng.

Cả người Phật Hàng đều trở nên khác thường, ngọn lửa màu đen kia đang thiêu đốt, sát khí cùng ma tính mãnh liệt giữa mi vũ của y làm cho người ta cảm thấy áp lực cùng sợ hãi…….

Nam nhân nắm chặt thanh kiếm trong tay: "Phật Hàng……". Hắn không muốn đối đầu cùng Phật Hàng, đây là chính cùng tà đọ sức, cũng là một trận chiến mà hai người không thể tránh khỏi……

286. Chương 286

Thanh Hồn kiếm.

Ánh sáng xanh lặng yên chuyển động quay chung quanh thân kiếm, thân hình nam nhân vững vàng đứng ở tại chỗ, Thanh Hồn kiếm trong tay của hắn theo Phật Hàng ma hóa mà không ngừng chấn động…….

Linh khí của nam nhân quy thể (trở về trong cơ thể).

Thiên kiệt địa linh, vạn trúc tẩy oán.

Là địa phương thích hợp ẩn cư nhất, nam nhân chọn địa phương này, còn có một nguyên nhân là bởi vì địa mạch của nơi này phi thường tốt, nơi này là Bàn Long huyệt của phương Bắc.

Theo lý thuyết, nơi đây hẳn là sẽ không xuất hiện yêu ma, cũng không phải là nơi thành ma tốt nhất, nam nhân cảm thấy hết thảy đều tới rất đúng lúc, ma tính của Phật Hàng tựa hồ là vừa rồi bị kích phát mãnh liệt.

Nam nhân cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hắn quan sát động tĩnh của Phật Hàng, nhìn đến Phật Hàng từng bước một đi tới chỗ hắn, hắn bất giác nắm chặt thanh kiếm trong tay, mà nơi Phật Hàng đi qua thì hoa cỏ cây cối đều bị khí tức ô trọc cắn nuốt, trong chớp mắt liền cắn nuốt mất.

"Đừng lại đây, ngươi tốt nhất đứng ở tại chỗ đừng động". Nam nhân quát Phật Hàng, bởi vì mỗi từng bước đi của Phật Hàng thì sinh linh đồ thán, mang đi sinh khí (sự sống) của vạn vật.

Phật Hàng dừng bước, ngẩng đầu, đôi mắt tràn ngập khí tà ngạo: "Ngươi dựa vào cái gì ra lệnh ngô, ngô sẽ không giống Mạt Đồng nhân nhượng ngươi như vậy, cũng sẽ không giống Cửu Hoàng ôn nhu như vậy, lại càng sẽ không giống Xích Luyện tử triền (quấn lấy ko buông) ngươi như vậy, hiện nay ngô nghĩ thông suốt, nếu ngươi nguyện ý theo ngô, kia liền theo ngô, nếu ngươi không muốn, ngô cũng không cưỡng cầu".

Phật Hàng thực thanh tỉnh.

Nhưng là khí diễm ma hóa cũng mãnh liệt như vậy, mà lời nói của Phật Hàng lại giống như cây gậy đánh phủ đầu, giống như đánh trúng nam nhân, chấn động tới nam nhân có chút trở tay không kịp.

"Ngươi rốt cuộc vì sao phải chọn con đường này?".

"Nếu ngươi hiểu ngô, liền biết ngô vì sao, nếu ngươi không hiểu, cho dù ngô nói cho ngươi thì cũng không có ý nghĩa". Phật Hàng đứng ở tại chỗ, đánh giá nam nhân từ đầu đến chân.

"Linh khí của ta quy thể rồi". Nam nhân thấp giọng nói với Phật Hàng, nhìn đến sự khinh thường trong mắt của Phật Hàng, hắn vung kiếm chỉ hướng Phật Hàng, "Nếu ngươi tản ma khí đi, ta liền để ngươi rời đi".

Kiếm khí phát ra tiếng rít dài……

"Bây giờ không được". Phật Hàng cự tuyệt.

"Vậy thì thực xin lỗi". Nam nhân thấp giọng nói xong, tay giơ kiếm lên, Thanh Hồn kiếm tản mát ra linh quang màu xanh, áo cà sa của Phật Hàng bị gió to cuộn lên, sát khí tràn ngập giữa hai người.

"Vậy hôm nay ngô liền kiến thức một chút, tiền chưởng môn Bạch Vân Quan ngươi rốt cuộc lợi hại bao nhiêu". Mi mục (mày và mắt) Phật Hàng vừa ngưng(cứng lại, đông lại) khóe môi khẽ nhếch, thân ảnh y nhoáng lên một cái, một cỗ hắc khí kéo tới.

Tốc độ kia rất nhanh.

Nam nhân nín thở, ngưng thần (tập trung tư tưởng).

Mủi chân hắn chấm đất, thân pháp cực nhanh lui về phía sau, thân hình của hai người tản vào rừng cây, bên trong rừng trúc dày đặc kia, hai đạo thân ảnh cấp tốc chớp động.

Trong rừng trúc có yêu thú gào rống.

Yêu đồng màu vàng kia làm cho nam nhân cảm giác được nguy cấp tứ phía, hắn thuần thục chuyển động Thanh Hồn kiếm trong tay, kiếm quang sắc bén bắn 4 phía, vô số quang ảnh như vạn kiếm vung ra.

Graooo…..

Bốn phía truyền tới tiếng gào rền rĩ của yêu thú, nam nhân xuất kiếm chiêu cực nhanh, động tác trên tay hắn giống như huyễn ảnh, hắn lùi tới cuối rừng trúc, thân hình hắn chợt lóe, xoay người ôm lấy cây trúc, xoay người dẫm lên lá trúc…….

Hắn một tay ôm thúy trúc (trúc màu xanh biếc), nhìn về phía Phật Hàng.

Phật Hàng ôm cây trúc giống như hắn, dẫm nát thúy trúc, Phật Hàng chỉ cách hắn có 1 đoạn ngắn, hơn nữa Phật Hàng tại phía dưới, hắn ở phía trên, gió chậm rãi lay động mái tóc của hai người.

Một chút yên tĩnh này ở trong rừng trúc tối đen có vẻ quỷ dị……

"Vì sao không ra tay?". Phật Hàng lên tiếng trước hỏi nam nhân.

Nam nhân thấp giọng hỏi lại Phật Hàng: "Ngươi lại vì sao không ra tay?". Kiếm trong tay hắn phát ra cộng hưởng rất nhỏ.

Phật Hàng không nói chuyện.

Trong chớp mắt, một bàn tay y như huyễn ảnh biến tới trước mặt nam nhân, một bàn tay nắm thắt lưng của nam nhân, một bàn tay túm lá trúc: "Ngươi trốn, ngô đuổi, như vậy chơi không vui". Y tự nhiên ôm nam nhân, cũng không có dấu hiệu động thủ.

Nam nhân bình tĩnh nhìn chăm chú vào Phật Hàng, trực tiếp đặt Thanh Hồn kiếm tại trên cổ của Phật Hàng: "Bằng không thì ngươi nghĩ muốn như thế nào?". Thanh Hồn kiếm trong tay hắn phát ra quang mang chiếu sáng dung nhan của hai người.

U quang…….. (ánh sáng âm u).

Tại gió mát dập dờn trong rừng trúc, có vẻ có chút quỷ mị.

Phật Hàng giơ tay nắm cổ tay của nam nhân, y trực tiếp giật 2 tay của nam nhân ra, làm cho tay nắm kiếm của nam nhân đặt ở bên hông của y, y ôm nam nhân, tiến đến bên môi nam nhân……

"Giữa chúng ta cần gì động đao động võ, ngươi nói có phải hay không?". Phật Hàng đem môi tiến đến bên môi của nam nhân, nhìn đến nam nhân nghiêng đầu đi, y liền cười khẽ lên.

"Cười là ý gì?". Nam nhân quay đầu nhìn Phật Hàng, mới vừa nói xong, lập tức đã bị hôn, hắn chỉ cảm thấy bên hông căng thẳng, cả người đều bị Phật Hàng ôm chặt.

Nam nhân "ân" vài tiếng, cảm giác được bên hông bị Phật Hàng xoa nắn, hắn mẫn cảm run lên, kiếm trong tay hắn rơi xuống đất, thẳng tắp cắm vào trong đất.

Kiếm khí kia vọt lên cao. Cuốn lên một chút bụi đất.

Đôi môi của 2 người chồng lên nhau, dán cùng một chỗ, nam nhân cảm giác được đầu lưỡi của Phật Hàng vói vào trong môi của hắn, đầu lưỡi trơn ướt kia ái muội quấn quanh đầu lưỡi nóng ướt của hắn……

Thân thể nam nhân vừa trượt, Phật Hàng liền ôm sắt hắn, hai tay hắn chậm rãi xoa lưng của Phật Hàng, đáy mắt hắn hiện lên vài tia trấn tĩnh, hắn nghiêng đầu như có như không nghênh hợp cái hôn của Phật Hàng, hắn chậm rãi truyền tiên khí Xích Luyện truyền cho hắn cho Phật Hàng, hy vọng có thể tịnh hóa (tinh lọc) ma thể. Giữa môi 2 người có tiên khí mỏng manh lờ mờ đang quanh quẩn, hắn chủ động hôn siết Phật Hàng.

Phật Hàng nhưng thật ra không nghĩ tới nam nhân sẽ như thế, thế nhưng còn có thể chủ động hôn y, điều này làm cho y bớt cáu 1 chút, dù sao 1 năm nay, nam nhân kêu Tích Duyên này may mắn còn sống.

Thời điểm y ở trấn trên nhìn đến nam nhân còn sống thì rất là kinh ngạc, nhưng nhìn đến nam nhân cúi đầu tránh đi ánh mắt của y, y lại phi thường tức giận, y chỉ có thể làm bộ không có nhìn đến nam nhân.

Y muốn biết, nam nhân còn sống, vì sao 1 năm này không trở về Biên thành, thấy trên người nam nhân mặc mộc mạc, y liền biết nam nhân sống không tốt lắm, cho nên y không có nhận thức cùng nam nhân.

Ngược lại sai đệ tử đi theo nam nhân, sau khhi tìm được nhà của nam nhân, nhìn đến Nham Vân vân, y

liền hiểu được, nam nhân là lo lắng Nham Vân bị giết, cho nên mới không quay về.

Y liền trực tiếp bắt Nham Vân đi, sai môn hạ đệ tử trói gô Nham Vân ném vào giữa sông, thứ nhất y cáu vì nam nhân còn sống cũng không báo tin cho y, thứ hai cảm thấy Nham Vân là cái tai họa, nếu không phải trước đó Nham Vân ngạnh ôm nam nhân nhảy vực, y cũng sẽ không vuột mất 1 năm cùng nam nhân, y còn bởi vì Nham Vân phá Phong Ma thạch, âm khí tụ tập bùng nổ, mà đi vào Tu La cảnh……

Cảm giác được nam nhân đang chủ động hôn đáp lại y, Phật Hàng rời khỏi môi của nam nhân, y cười khẽ, lui từng bước ra sau: "Muốn dùng loại biện pháp này giữ chân ngô lại, từ trước đến nay định lực của ngô đều rất tốt". Ánh mắt của y theo 2 má xấu hổ của nam nhân, chậm rãi trượt về phía xương quai xanh bị mồ hôi ướt át kia của nam nhân, trên cổ của nam nhân có mồ hôi tinh mịn……

Da thịt màu mật ong kia ở rừng rậm ban đêm mê ly có vẻ càng thêm mê người, ống tay áo của nam nhân bị xé đứt, cánh tay rắn chắc lại bóng loáng kia lộ ra bên ngoài.

Đôi mắt của nam nhân dị thường bình tĩnh, chính là dưới mi mắt hơi rủ xuống kia mơ hồ lộ ra vài phần đỏ mặt ái muội, làm cho người ta mơ tưởng miên man, đôi môi bị hôn tới nóng lên có chút ẩm ướt…….

Phật Hàng lắc mình rời đi.

Nam nhân rút Thanh Hồn kiếm ra, lập tức đuổi theo: "Không được đi". Hắn như cực quang xuyên qua rừng trúc, chặn Phật Hàng lại, cả người hắn đều tản ra ánh sáng xanh thanh nhã……

"Ngươi không ngăn ngô được". Thanh âm của Phật Hàng dần dần trở nên thanh minh, cũng chính là chứng minh ma tính của y đã dung hợp cùng chính khí, nếu không ngăn cản y, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Phật Hàng vừa định đi, kiếm trong tay của nam nhân cấp tốc biến hóa, bay thẳng lên biến hóa ra vô số kiếm ảnh (bóng kiếm), bay tới chỗ Phật Hàng, pháp bào Phật Hàng vung lên, liền chặn 1 phần kiếm quang.

Trong tay Phật Hàng xuất hiện pháp trượng màu bạc, pháp trượng kia nhanh chóng xoay tròn, bị y đùa giỡn xuất thần nhập hóa, cơ hồ không nhìn thấy thân pháp của y, chỉ nhìn đến quang luân (bánh xe ánh sáng) pháp ấn mạnh mẽ khắc ở bốn phía, cường lực tản ra.

Kiếm ảnh của nam nhân bị cản quay ngược lại, hắn đập vào thân cây, 1 tay hắn cầm kiếm, 1 tay chống lên cây, hắn suýt nữa bị dư âm kia đánh bay ra khỏi rừng trúc…….

Nam nhân ngước mắt nhìn về phía Phật Hàng, lại bất ngờ phát hiện Phật Hàng xa xa cách trăm thước xuất hiện ở trước mặt, đã lấn tới trước đè hắn ở trên cây, vây hắn ở trong song chưởng (2 cánh tay)……

Nam nhân thấp giọng nói: "Ngươi còn nhận ra ta là ai?". Hắn nghênh diện (mặt đối mặt) nhìn chăm chú vào Phật Hàng.

Đôi mắt của Phật Hàng lộ ra vài phần ngạo khí, môi của y tới gần nam nhân, tựa hồ muốn nhìn bộ dáng chân tay luống cuống của nam nhân, nhưng mà nam nhân lại dị thường bình tĩnh, không có trốn tránh.

Môi của Phật Hàng dừng lại ở bên môi của nam nhân, y cũng không có thật sự hôn xuống, mà vẫn duy trì tư thế làm cho nam nhân xấu hổ, khẽ cười quỷ mị, nói: "Ngô chính là tu vi khác biệt, cũng không đại biểu không nhận thức ngươi". Ánh mắt của y theo đôi mắt của nam nhân, chậm rãi trượt xuống, dừng lại ở trên đôi môi của nam nhân,

Phật Hàng nói chuyện thực trắc trở, nhưng y vẫn đang kiên trì nói chuyện cùng nam nhân, cảm giác nam nhân từ từ vươn 2 tay ra, thong thả vươn tay trượt hướng lên trên, y đột nhiên tóm lấy tay của nam nhân.

"Làm cái gì?".

"Không làm gì cả". Nam nhân chột dạ. Hắn muốn thừa dịp Phật Hàng không chú ý, phong bế ma tính của Phật Hàng.

Đôi mắt sắc bén của Phật Hàng trừng nam nhân, nhìn con mắt của nam nhân 1 lát, phát hiện đáy mắt bình tĩnh kia của nam nhân hiện lên vài phần bất an, cố ý vặn vẹo ý tứ của nam nhân: "Muốn ôm ta?".

"Không có". Nam nhân lắc đầu.

"Vậy tay của ngươi đang làm cái gì?". Phật Hàng tỉ mỉ đánh giá thần sắc của nam nhân, hai tay của y tóm được hai tay của nam nhân đặt ở bên hông của y, khiến nam nhân không thể nào ngụy biện.

"Ngươi đã nghĩ muốn ôm ta như vậy, ta liền cho ngươi ôm là được". Phật Hàng rủ mắt, nhìn thoáng qua Thanh Hồn kiếm trong tay của nam nhân, y một bên nhìn chằm chằm đôi mắt của nam nhân, một bên xoa ngón tay của nam nhân, cầm lấy Thanh Hồn kiếm trong tay của nam nhân, nhẹ nhàng cắm ở mặt đất.

"……". Nam nhân không thể phủ nhận.

Phật Hàng mở 2 tay ra, ý bảo nam nhân ôm y.

Phật Hàng lùi 2 bước, cho nam nhân cơ hội chủ động tiến lên, nam nhân có chút do dự, nhưng vẫn là từng bước một tới gần Phật Hàng, nhưng Phật Hàng lại vẫn đang lùi lại…….

Cho tới khi lưng của Phật Hàng để tại trên cây, mỗi khi nam nhân đi từng bước một, Thanh Hồn kiếm liền di chuyển theo nam nhân, Phật Hàng đi cũng không nhanh, nhìn đến nam nhân đi tới trước người của y.

Nam nhân chậm chạp tới gần Phật Hàng, thân thể của hai người nhẹ nhàng tựa vào cùng nhau, nam nhân chủ động dán lên ngực của Phật Hàng, cảm thấy trên người Phật Hàng truyền tới độ ấm, nam nhân có chút nghĩ ngợi lung tung mà đỏ mặt.

Phật Hàng giật giật môi, niệm tụng vài câu chú ngữ Phạn văn, Phạn văn kia hình thành quang luân màu đen quay chung quanh hai người, ma âm như ma chướng kia vang vọng tứ phía.

Nam nhân ổn định tâm thần, trong lòng tụng tĩnh tâm chú lặp đi lặp lại.

Hai tay của nam nhân ôm thắt lưng của Phật Hàng, đôi mắt hằn bình tĩnh nhìn vẻ mặt thản nhiên của Phật Hàng, theo hắn áp sát thì hai tay của Phật Hàng cũng ôm sát nam nhân.

Lưng của Phật Hàng tựa thân cây, nam nhân trầm mặc nhìn chăm chú vào Phật Hàng, trong bóng tối không thấy rõ nét mặt lẫn nhau lắm, nháy mắt linh quang bốn phía giống như đều biến mất, chỉ còn lại có Phạn văn màu đen kia hình thành quang luân nhàn nhạt thong thả lưu chuyển tứ phía, nam nhân cảm giác rõ ràng hơi thở của Phật Hàng, cùng nhiệt độ cơ thể quen thuộc kia, hào quang mỏng manh kia mơ hồ chiếu sáng thân hình hai người…….

Chóp mũi của 2 người đều sắp dán tại cùng nhau, nam nhân rủ mắt, cảm giác được hơi thở nóng bỏng của Phật Hàng, cùng hai tay đang ôm hắn cũng dần dần siết chặt kia, tâm tình của hắn khó có thể bình phục.

Tim của hắn đập rất nhanh.

Phật Hàng vẫn là Phật Hàng.

Chỉ là tu vi khác biệt mà thôi. Hai tay của nam nhân có chút run rẩy sờ lên phía sau lưng của Phật Hàng, ánh mắt của Phật Hàng theo sườn mặt của nam nhân, chậm rãi dời xuống tới khóe môi của nam nhân…….

287. Chương 287

Ánh mắt say đắm của hai người thong thả di chuyển trên mặt lẫn nhau, cho tới khi nam nhân nhắm mắt lại, tựa đầu chậm rãi kề lên đầu của Phật Hàng, tâm niệm hai người nháy mắt cấp chuyển.

Hai tay của Phật Hàng chặn lưng của nam nhân, trong lòng bàn tay hiện ra Tu La ấn…….

Phù văn theo trong miệng Phật Hàng niệm tụng từ tốn rót vào ngực của nam nhân.

Nam nhân lại là hai tay đan xen ở phía sau của Phật Hàng, thủ pháp ở đầu ngón tay theo chú văn trên không trung của hắn mà biến ảo, chú văn màu xanh cùng chú văn màu đen dây dưa cùng một chỗ……

Một trận sương mù thổi tới, mượn hơi bóng đêm nồng đậm…….

Thanh mang kia cùng hắc diễm kia đan xen quấn quanh, chú âm quấn quanh bốn phía nháy mắt hiện lên ở ngực của Phật Hàng, phù văn màu vàng được viết đầy chính khí, linh khí kia ngưng kết thành phù văn lưu chuyển ở nội tâm Phật Hàng.

Nam nhân ngưng thần tĩnh khí. Hắn cảm giác được Phật Hàng đang thi triển loạn hồn thuật với hắn, chú văn kia xâm nhập thân thể hắn, hắn trợn mắt chỉ là nhẹ nhàng giật giật môi, loạn hồn kia liền bị hắn chấn phá……..

Cổ khí tức ô trọc kia thoát ra từ lưng hắn, khóe miệng Phật Hàng tràn ra tơ máu nhàn nhạt, hai tay hắn ôm sát Phật Hàng, liên tiếp vẽ phù văn lên người Phật Hàng, khiến cho Phật Hàng cứng đờ ở tại chỗ.

Mi tâm của nam nhân có linh quang lập lòe…….

"Buông ngô ra", Phật Hàng quát khẽ.

Nam nhân lại không buông tay ra.

Nam nhân từ hư không vẽ ra ngũ linh chú phù, liên tiếp chui vào ngực của Phật Hàng, quang mang vô sắc kia lưu chuyển ở ngực, có thể thấy rõ được phù văn làm cho Phật Hàng bất mãn nhăn mi lại……..

Khóe miệng Phật Hàng tràn ra máu tươi nhỏ xuống trên người của nam nhân, nam nhân cảm giác được huyết tinh kia dính dấp, ngũ linh phù ấn lưu chuyển khắc ở phía sau lưng Phật Hàng, khống chế ma tính của Phật Hàng…….

Nam nhân từ từ mở mắt ra, nhìn đến Phật Hàng nhắm mắt, nhưng cảm giác được ma khí trên người của Phật Hàng đang không ngừng khuếch tán……

"Ngươi ngừng đi, đừng niệm nữa". Nam nhân quát lớn Phật Hàng.

Phật ma chi âm bao la kia làm cho nam nhân tâm hoảng ý loạn (lòng dạ rối bời), tâm thần bấn loạn, cắt đứt chính niệm của hắn, Phật Hàng đột nhiên xoay người, áp nam nhân tại trên cây, trong lòng của nam nhân bối rối……

Tâm thần của hắn bị xáo trộn, phù văn sau người Phật Hàng nháy mắt bay ra, chính khí bị ma khí quấy nhiễu, khóe môi Phật Hàng vương tơ máu, sau khi linh trận của nam nhân bị phá thì Phật Hàng mới mở mắt ra.

Nam nhân cơ hồ bị Phật Hàng đè ở thân cây không thể động đậy, thân thể bị đóng đinh, bộ vị trọng yếu bị áp chế, linh khí của nam nhân cùng ma khí của Phật Hàng đang ở dưới va chạm mà tiêu tan…….

Loại tâm đấu ý niệm này, cuối cùng cũng chỉ có thể là lưỡng bại câu thương.

“Hôm nay ngô không phải tới tìm ngươi để đánh nhau cùng ngươi, ngô chính là tới nói với ngươi, không cần lại tìm Nham Vân”. Chủ ý của Phật Hàng là không muốn đấu pháp cùng nam nhân, nhưng mà nam nhân không cho y đi.

“Được, ta có thể không tìm Nham Vân”. Nam nhân dứt khoát gật đầu, nhưng lại nói ra điều kiện, “Vậy ngươi phải đáp ứng ta, nếu lần này Nham Vân không chết, vậy sau này cũng đừng lại làm khó dễ y”.

“……”

“Hiện tại Nham Vân là cái ngốc tử, không uy hiếp ngươi được”.

Phật Hàng gật đầu.

Nếu lần này Nham Vân vẫn không chết, y liền từ bỏ, lần này tới chủ ý của y đều không phải là vì giết Nham Vân mà tới, chính là nhìn đến nam nhân vì Nham Vân mà không trở về Biên thành, y khó chịu mà thôi.

Cho nên một mạch sai người trói Nham Vân lại.

Nam nhân rút kiếm ra.

Phật Hàng đi theo nam nhân ra khỏi rừng trúc, nhưng mới vừa đi đến địa phương cách cửa nhà mình không xa, nam nhân lại cảm giác được ma tính của Phật Hàng nổi lên, cổ ma khí kia rất bất ổn định.

Nam nhân nhắm mắt lại, trong lòng niệm tụng Cửu Vũ chân ngôn lặp đi lặp lại, năm đó hắn ở Thanh Sơn đưa vòng da kia cho Phật Hàng, nó đột nhiên phát ra quang mang màu xanh, nháy mắt ngăn chặn ma tính kia, linh ấn vẽ trên vòng da hóa giống thành dây thừng quấn quanh Phật Hàng, linh thừng màu xanh kia buộc chặt thân thể của Phật Hàng, vô luận Phật Hàng giãy như thế nào đều giãy không ra.

Nam nhân nghe được tiếng ma hô.

Nam nhân ném Thanh Hồn kiếm đi, để Thanh Hồn kiếm bay tới xa xa, hắn tới gần Phật Hàng, tóm lấy linh thừng buộc chặt trên người của Phật Hàng, trói chặt Phật Hàng ở trên cây trúc đen ở phía sau nhà mình.

“Ngươi đứng đừng nhúc nhích”. Nam nhân chỉ vào Phật Hàng.

Phật Hàng nói không ra lời, nam nhân biết ma tính của y bất ổn định, Phật Hàng chỉ có thể phát ra tiếng ma hô, nhìn đến nam nhân lấy tay chỉ vào y, y hé miệng ngậm ngón tay của nam nhân……

Nam nhân sửng sốt, lập tức nhìn về phía Phật Hàng…….

Phật Hàng lẳng lặng mút ngón tay của nam nhân, tựa hồ không cho nam nhân đi, hơi thở của y thực nặng nề, đôi mắt màu trà của y bị ô khí ăn mòn, bởi vì ma tính rất mạnh, cổ ngạo khí sắc bén kia càng mạnh.

Nam nhân suy nghĩ 1 chút rồi rút ngón tay về, chùi sạch ở trên người Phật Hàng: "Đừng lộn xộn, chờ ta trở lại". Hắn xoay người đi trở về nhà, từ trong nhà bê một đống kiếm gỗ cùng dây thừng đi ra.

Nguyên bản Phật Hàng đã bị chú văn ngưng kết thành linh thừng buộc chặt, nam nhân vì để ngừa vạn nhất cầm một ít dây thừng buộc chặt cả người Phật Hàng tại cây trúc đen có tính chất rắn chắc. Ngân phát của Phật Hàng xõa tung, nhíu mày nhắm chặt mắt, sau khi nam nhân buộc chặt dây thừng, từ phía sau lấy ra một tờ linh phù định thần, giơ tay tỉ mỉ dán tại trên tay Phật Hàng bị trói trên trúc đen.

Phật Hàng lạnh lùng lên tiếng, lại chỉ có thể nghe được tiếng ma hô bất mãn của y, hoàn toàn không nghe rõ đang nói cái gì, nghe vào tai rất kinh khủng, nhưng nam nhân sớm quen rồi.

Chỉ là thảnh nhiên nhìn Phật Hàng 1 cái, phảng phất biết rõ Phật Hàng đang nói cái gì, bình tĩnh trả lời Phật Hàng vài câu: "Chờ ngươi áp ma tính xuống, ta liền thả ngươi, ngươi không cần uổng phí khí lực, ngươi không tránh thoát được chân ngôn chú".

Phật Hàng rốt cục yên tĩnh, không lên tiếng nữa.

Chỉ là nhắm mắt, trên khuôn mặt anh tuấn không có chút biểu tình nào, có lẽ là bởi vì ma tính quá mạnh mẽ, khiến Phật Hàng vô pháp thừa nhận, sắc mặt của y nhìn qua có chút tái nhợt.

Phật ma chi tính giữa chân mày y khắc họa rất rõ ràng, khóe miệng y tràn ra tơ máu có chút chói mắt, hình dáng đôi môi của y rất đẹp, thật mỏng, đường nét rõ ràng…….

Nam nhân vậy mà cảm thấy có vài phần rất gợi cảm…….

Thế nhưng hắn chỉ có thể làm như vậy, có thể giúp Phật Hàng như vậy thôi.

Trước đây thời điểm hắn đưa vòng da cho Phật Hàng, đó là hy vọng nếu như có 1 ngày Phật Hàng mất đi lý tính thì có thể dùng nó để áp chế Phật Hàng.

Linh thừng liên tục xoay tròn ở trên người của Phật Hàng, chậm rãi hoạt động, áo cà sa của y có chút lộn xộn, cổ áo cũng mở rộng…….

Lúc này Phật Hàng ở trong mắt nam nhân lộ ra vài phần cảm giác khác với ngày xưa, tựa hồ sinh ra 1 chút tính cảm yếu ớt, dù sao Phật Hàng đều là lãnh ngạo như vậy.

Hôm nay bị hắn buộc chặt ở trên cây trúc như vậy, cũng vẫn là nhắm mắt, cả người tản ra khí thế ngạo nhân, không có nửa phần bộ dáng thua trận chật vật, ngược lại thì khiến nam nhân nhịn không được nhìn thêm mấy lần.

Xương quai xanh của Phật Hàng lúc ẩn lúc hiện…….

Nam nhân nhìn Phật Hàng mấy lần, liền bắt đầu dùng kiếm gỗ bày trận ở bốn phía Phật Hàng.

Mấy thanh kiếm gỗ bày thành Bát Quái trận trấn ma với Thanh Hồn kiếm làm cửa trận, phong bế cả người Phật Hàng ở bên trong chính khí.

Linh quang ẩn màu xanh chậm rãi lưu chuyển ở quanh thân Phật Hàng, Thanh Hồn kiếm liền lơ lửng ở đỉnh cây trúc.

Linh khí này chú hạ từ đỉnh trúc, linh khí rót thông kiếm gỗ bốn phía Phật Hàng.

Trận pháp mở ra.

Linh quang này uốn lượn vây quanh Phật Hàng, nam nhân thấy Phật Hàng nhắm mắt, không nhìn hắn, lúc này hắn mới rời đi đi trước tìm Nham Vân.

Phật Hàng bị hắn nhốt ở sau nhà, dựa theo ma tính của Phật Hàng, Phật Hàng căn bản vô pháp tránh thoát chân ngôn cô. Cho nên nam nhân mới có thể yên tâm, hiện nay linh khí của hắn khôi phục nên rất nhanh thì đi tới bờ sông.

Nam nhân còn chưa vào thành, liền thấy cửa thành nằm giữa đường, mà Hỏa Nhận của Nham Vân liền lơ lửng trên không trung, thấy nam nhân xuất hiện, Hỏa Nhận kia hưng phấn chuyển động.

Giống như đang kêu gọi nam nhân.

Nam nhân lắc mình đi tới, hắn bước đi rất nhanh, nhanh tới nỗi khiến người ta nhìn không rõ, hắn mới vừa đi tới gần liền thấy Nham Vân cả người là nước nằm ở cửa thành, hiển nhiên là Hỏa Nhận vớt Nham Vân lên từ trong nước, hắn trực tiếp khiêng Nham Vân trở về nhà.

Nam nhân thả Nham Vân xuống giường, cố sức vỗ lưng của Nham Vân, để thân thể Nham Vân hướng xuống dưới, Nham Vân sắc mặt trắng bệch ói ra mấy ngụm nước, mơ mơ màng màng hô 1 câu: “A Thúc……..”. Giọng nói của Nham Vân có chút khàn khàn.

Hỏa Nhận kia đi theo bọn họ, thành thực bay trở về dưới giường, quang mang cũng lập tức biến mất, an tĩnh nằm ở dưới giường không động đậy. Mà nam nhân lại là ngồi ở bên giường, chậm rãi cởi vạt áo của Nham Vân ra…….

“A Thúc, ta sợ lắm”. Nham Vân thanh âm khàn khàn nói nhỏ.

Nam nhân 1 bên cởi y sam thay Nham Vân, một bên lau người cho Nham Vân, thấy ngón tay của Nham Vân đều ngâm nước tới trắng bệch, hắn có chút không đành lòng: “A Thúc ở đây, không sợ, a Thúc sẽ không đi”.

Nam nhân cầm y phục của Nham Vân ném ở bên giường, cầm khăn lau cho Nham Vân, lau thân thể cho Nham Vân xong, còn lau tóc cho Nham Vân, đêm nay nam nhân sắp mệt chết rồi, hắn mới vừa nằm xuống liền có chút mệt lả.

Nham Vân đã trở về, nam nhân cuối cùng coi như yên tâm.

Ngốc tử này……

Liền chỉ biết a Thúc, a Thúc, còn đang nắm chặt hắn không chịu buông tay, bởi vì Nham Vân không ngừng run rẩy, nam nhân không thể làm gì khác hơn là nằm ở trên giường, cả người Nham Vân đều chui vào trong lòng nam nhân.

Nam nhân dứt khoát ôm chăn đệm thật dày tới, thân thể Nham Vân không ngừng run rẩy, hắn cảm giác được Nham Vân càng lúc càng ôm chặt hắn, còn bắt đầu động thủ xốc áo của hắn lên……

Nham Vân nghiêng người ôm nam nhân, chóp mũi y để ở gò má của nam nhân: “A Thúc, ta lạnh quá, sưởi ấm cho ta đi……”. Đôi môi lạnh lẽo của y dán nóng lên gò má phát nóng của nam nhân……

Lông mi nam nhân run lên.

Xương quai xanh có mồ hôi chảy xuống……

Hắn lập tức cũng cảm giác được Nham Vân dùng cả hai tay vén áo của hắn lên, bàn tay lạnh lẽo lướt qua da thịt của hắn, xúc cảm yếu ớt lại kích động thân thể nhạy cảm của nam nhân……

“Nham Vân……”. Nam nhân cảm giác được thân thể trần trụi của Nham Vân dán qua, đáy mắt bình tĩnh của hắn lộ ra mệt mỏi cùng bất đắc dĩ, đêm nay hắn mệt mỏi tới nhanh hỏng mất, hắn hắn không muốn cử động nữa……

Nghe được nam nhân gọi y là “Nham Vân……” thì Nham Vân sửng sốt một chút.

Nham Vân chậm rãi mở mắt ra, nhìn chằm chằm đôi mắt ướt át của nam nhân, y phục nam nhân đã vén lên, điểm nhỏ bóng loáng nhô lên ở bộ ngực chắc nịch kia cũng như có như không ở bên ngoài chăn bông……

Trong ánh sáng u ám.

Da thịt màu mật ong của nam nhân phơi bày ở bên ngoài, hiện lên quang mang ái muội lại mê người……

Ngay cả Nham Vân……

Cũng nhìn tới choáng váng…….

288. Chương 288

Nam nhân mệt mỏi nhúc nhích người 1 chút, hắn nhích lại gần bên trong giường, bởi vì Nham Vân cũng sắp lấn hắn rớt xuống giường, hắn không muốn động, thế nhưng Nham Vân còn không ngừng chen lấn hắn.

Khiến hắn rất bất đắc dĩ.

Thân thể Nham Vân rất lạnh, rất suy yếu, giọng nói cũng là khàn khàn như vậy: "A Thúc, chúng ta đổi chỗ có được không……". Y nửa híp mắt nhìn chăm chú vào nam nhân đang mệt mỏi.

"Ân". Nam nhân nhẹ nhàng gật đầu, cái này hợp với tâm ý của hắn, bởi vì Nham Vân đều sắp chen lấn hắn lên tới trên rồi.

Nham Vân nửa híp đôi mắt có chút mê man có chút mệt mỏi nhìn nam nhân, mà lúc này trên người nam nhân có mồ hôi, búi tóc cùng lông mi đều bị mồ hôi làm ướt, hắn mệt mỏi…….

Cũng rất nóng.

Thế nhưng Nham Vân lại lạnh, nhất định phải đắp chăn thật dày, nam nhân cũng chỉ đành chịu đựng.

Thấy Nham Vân nằm bất động, nhưng miệng Nham Vân cũng đang thúc giục nam nhân nhanh lên một chút, nam nhân đành phải đứng dậy cởi bỏ ngoại sam trên người, hắn chỉ mặc 1 kiện nội sam phong phanh, hắn nằm trên giường nghỉ ngơi một hồi, mới kéo chăn xoay người đè lên người của Nham Vân, nghĩ muốn Nham Vân trở người xoay về bên trong.

Thế nhưng.

Bờ ngực nam nhân vừa mới dán lên bờ ngực lạnh lẽo của Nham Vân, trên người nam nhân truyền tới nhiệt độ cơ thể ấm áp, khiến cho Nham Vân 1 phen ôm lấy nam nhân, ôm chặt nam nhân, không cho nam nhân đi xuống.

Lần này nam nhân thực sự là đâm lao phải theo lao, hắn khóa ngồi tại trên người Nham Vân, lên cũng không được, xuống cũng không được, Nham Vân dùng cả hai tay vén nội sam của nam nhân lên, dựa vào bản năng tìm kiếm ấm áp ôm chặt thân thể nam nhân, mà nam nhân cũng không dễ chịu, hắn đè lên trên người Nham Vân, cả người trần trụi khóa ngồi ở thắt lưng của Nham Vân.

Nam nhân nghĩ muốn đi xuống từ bên giường, thế nhưng Nham Vân lại lẩm bẩm vài tiếng: "A Thúc, cứ như vậy có được hay không, thật là ấm áp……..". Y nhỏ giọng yêu cầu, hai tay theo lưng của nam nhân, vén nội sam của nam nhân lên, toàn bộ tấm lưng của nam nhân đều lộ ra ở bên ngoài, dán tại chăn bông bằng gấm mềm mại…….

Hai tay lạnh lẽo của Nham Vân nhanh chóng di chuyển ở trên người của nam nhân, tìm kiếm, vuốt ve, ôm lấy phần ấm áp khó tìm này, thân thể a Thúc thật là ấm áp, y rất thích, thật muốn cứ như vậy ôm a Thúc…….

Nham Vân có chút mơ màng nhìn chằm chằm vẻ mặt bất đắc dĩ của nam nhân, y không có thủ pháp vuốt ve có vẻ có chút thô lỗ cùng cục mịch, nam nhân vô lực khóa ngồi ở thắt lưng của y, nằm ở trên người của y, chăn quấn rất chặt trên người của nam nhân, hờ khép đường nét tấm lưng trần xinh đẹp, mồ hôi trên lưng hắn bị Nham Vân chậm rãi lau đi.

Thân thể nam nhân vốn rất mẫn cảm, căn bản là không chịu nổi Nham Vân vuốt ve không có thủ pháp gì như vậy, cùng nhiệt tình ôm chặt như vậy, hắn nhạy cảm phát ra tiếng hừ nhẹ.

Nham Vân sững sờ nhìn chăm chú vào nam nhân, thấy nam nhân cũng đang yên lặng nhìn y, y liền giống như bị mê muội, hai tay từ sau lưng của nam nhân, vuốt ve tới trước người của nam nhân.

"Nham Vân, đừng nháo". Nam nhân muốn tóm lấy tay của Nham Vân, lại tóm hụt, hai tay của Nham Vân theo chân của hắn, sờ tới thắt lưng của hắn, hắn còn chưa kịp phản ứng, Nham Vân ngốc tử này liền trực tiếp kéo quần của hắn xuống……

"A Thúc, ngươi gọi ai?". Trong đôi mắt mờ mịt của Nham Vân lộ ra vài tia bi thương, ánh mắt y lập lòe nhìn chăm chú vào nam nhân nằm ở trên giường muốn xoay người, "A Thúc, Nham Vân là ai?". Y truy hỏi, ôm chặt lấy nam nhân, nam nhân cũng chỉ có thể vẫn duy trì cái tư thế khó coi ngồi ở thắt lưng của y.

"Không ai cả". Nam nhân lúng túng.

Hắn gọi sai rồi.

Hắn không nên gọi Nham Vân…….

Phải gọi Nhị Cẩu…….

"Nhị Cẩu, ngươi nghe nhầm". Nam nhân đành phải cúi đầu, giơ tay xoa sợi tóc mềm mượt của Nham Vân,

bảo Nham Vân đừng nghĩ ngợi lung tung, bởi vì dáng vẻ Nham Vân sắp khóc rồi.

"……."

Thấy thần sắc Nham Vân tái nhợt lại suy yếu, hơn nữa ánh mắt thỉnh cầu như vậy, hai tay của nam nhân chậm rãi luồn vào trong tóc của Nham Vân: "A Thúc vừa rồi không có gọi người khác, không được khóc". Nam nhân bình tĩnh rủ mắt, nhìn chăm chú vào thần tình mịt mờ của Nham Vân, hai người mặt đối mặt, mắt đối mắt, hô hấp giao hòa cùng hô hấp…….

Nghe được nam nhân nói như thế thì Nham Vân không truy hỏi nữa, bởi vì y cảm giác được, a Thúc y cách y cực kỳ gần, liền sắp hôn lên mặt y, hơn nữa ngón tay của a Thúc còn xoa bóp đầu cho y, đầu của y cũng không đau, quan trọng hơn là loại xúc cảm quen thuộc cùng ấm áp này của a Thúc, khiến y rất là lưu luyến, cho nên mặc cho nam nhân yêu cầu y như thế nào thì cũng không buông tay, ngược lại ôm chặt hơn nữa.

"A Thúc, chất vải y sam của ngươi thật thô, khiến cho ta rất khó chịu". Nham Vân vẫn là nửa híp mắt, thanh âm của y có chút khàn khàn, còn thêm vài phần đau đớn.

Ngốc tử này luôn luôn dùng loại ánh mắt vô lực lại vô vọng này nhìn hắn, khiến hắn nhiều lần mềm lòng, mỗi khi nghe tới Nham Vân thân thiết gọi hắn "a Thúc, a Thúc" thì hắn cũng rất cao hứng.

Sau khi Nham Vân ngốc rồi, mới biết tôn trọng hắn như thế nào, cũng quan tâm hắn hơn so với trước kia.

Nham Vân nói y sam hắn thô ráp, Nham Vân hai ba cái liền cởi bỏ nội sam cho nam nhân, ngay cả quần của nam nhân cũng lột luôn, từ trong chăn đẩy đi ra ngoài, toàn bộ đều rơi xuống bên giường.

Tuy rằng Nham Vân ngốc rồi, thế nhưng lực tay vẫn rất lớn, y kể cả khố đầu(quần lót) của nam nhân cũng cùng nhau kéo xuống, nam nhân có duy nhất 1 cái quần như vậy, thiếu chút nữa cứ như vậy bị Nham Vân cường ngạnh xé nát.

Nam nhân chỉ cảm thấy hạ thân thật lạnh, bởi vì thân thể Nham Vân rất lạnh lẽo, có lẽ là do bị ngâm nước rất lâu, khiến Nham Vân thoạt nhìn sắc mặt tái nhợt, thần sắc tiều tụy.

"Nhị Cẩu tử, như vầy a Thúc không thoải mái, ngươi để a Thúc nằm xuống, được không?". Nam nhân nỗ lực thuyết phục Nham Vân, Nham Vân ôm chặt hắn, không cho hắn nằm xuống.

Nam nhân ghé vào trên thân thể xinh đẹp của Nham Vân, hơn nữa hai người đại nam nhân, như vậy cũng khó coi.

Lần này Nham Vân rất nghe lời.

Nham Vân nghiêng người sang để nam nhân nằm xuống, nam nhân cảm giác cả người mình đều sắp rã rời,

hắn nằm ở trên giường, da thịt nhạy cảm đè ở trên chăn đơn bằng gấm.

Nam nhân thoải mái cảm thán hai câu, cảm thấy nằm xuống khá thoải mái, nhưng Nham Vân nghiêng người, lấn nam nhân tới bên trong giường, chăn đắp lên thân thể của 2 người.

Trong màn, ánh sáng u ám.

Đôi mắt nam nhân lờ mờ lộ ra mệt mỏi rã rời, mà Nham Vân lại là toàn thân phát lạnh kề sát hắn, hắn bị lấn tới trong cùng, cái chăn thật dày khiến cho cả người hắn phát nóng, Nham Vân rất lạnh, dùng chăn che đầu, thế nhưng không khí nóng bức trong chăn lại khiến hắn có chút không thở nổi, hắn nhiều lần nghĩ muốn kéo chăn ra để hít thở, đều bị Nham Vân ngăn cản.

"Ta không thở được". Nam nhân nhắc nhở Nham Vân, ngốc tử này có phải muốn hắn ngộp chết hay không……

Thân thể lạnh lẽo của Nham Vân dán tại trên người của nam nhân, xúc cảm ngột ngạt cùng lạnh lẽo đan xen giao thoa, khiến cho nam nhân suýt nữa ngạt thở, nam nhân giơ tay nắm chặt chăn……..

Sống mũi thẳng đứng cùng đôi môi hơi lạnh của Nham Vân không hề lúng túng trực tiếp dán tại trên gò má của nam nhân, nam nhân cảm giác được thân thể bị hai tay của Nham Vân vuốt ve lung tung, ngốc tử này không có thủ pháp âu yếm gì, lại có thể làm cho cả người nam nhân run rẩy, nam nhân giơ tay tóm lấy cái tay kia trượt hướng giữa hai chân hắn…….

"Ngươi làm cái gì, Nhị Cẩu tử". Nam nhân cảnh giác, có thể sờ mó nhưng không thể làm.

Thế nhưng nam nhân mơ hồ cảm giác được Nham Vân tựa hồ rất muốn tiến thêm một bước xâm nhập bên trong của hắn, bởi vì Nham Vân tránh thoát tay của nam nhân, sờ lên bắp đùi của nam nhân…….

"Ngươi……". Nam nhân chán nản.

"A Thúc, thân thể của ngươi thật là ấm áp, còn ấm áp hơn so với cái chăn, ta rất thích". Thanh âm dễ nghe của Nham Vân ở trong chăn nghe buồn buồn, hơn nữa hôm nay bị lạnh, thanh âm có chút khàn khàn, nghe vào tràn đầy khàn khàn ái muội.

Thậm chí…….

Mang theo một chút mê hoặc dụ hoặc……..

Nam nhân muốn đẩy Nham Vân ra, chừa 1 chút không khí cho mình, thế nhưng Nham Vân lại bất mãn hừ vài tiếng, hừ rất dễ nghe, khiến nam nhân sửng sốt một lúc lâu, ngốc tử này còn ăn vạ cùng hắn.

“A Thúc, đừng đẩy ta ra”. Nham Vân ôm thắt lưng trần trụi của nam nhân, hai người trần như nhộng ôm cùng một chỗ, khí tức của Nham Vân ngay tại bên môi của nam nhân.

Trong chăn rất tối.

Cái gì đều nhìn không thấy.

Nam nhân cũng chỉ có thể dựa vào cảm giác, thân thể hắn rất nóng, thân thể Nham Vân lại rất lạnh, cả người Nham Vân đều dán lên hắn, hắn hít thở lại không thông thuận, sau cùng cũng chỉ có thể càng ngày càng vô lực.

Nham Vân cảm thấy rất khó chịu, y rất lạnh, nhiệt độ cơ thể nam nhân tựa hồ không thỏa mãn được y, y lấn cả người nam nhân tới trên tường, lưng nam nhân đè lên chăn chống tại trên tường, chăn bông thật dày ngăn cách bức tường băng lãnh lại, nhưng thân thể hơi lạnh trước người Nham Vân, khiến cho nam nhân chỉ đành tiếp tục chịu nóng bức.

“Nhị Cẩu tử, đừng sờ loạn”.

Nham Vân đè ép hắn, đôi tay kia chạm tới trên người hắn liền di chuyển lung tung 1 hồi, nam nhân bị mò tới 2 chân run run, hắn sắp bị nóng chết ở trong chăn, Nham Vân đè chặt cái chăn……..

Lập tức nam nhân liền nghe được Nham Vân ghé vào lỗ tai hắn, dùng giọng nói hơi khàn khàn nói ra yêu cầu: “Đại Cẩu, cho ta”. Y chặn thắt lưng của nam nhân, ôm lấy nam nhân, xoay người áp nam nhân dưới người y.

Nam nhân bị Nham Vân gọi mà sửng sốt: “Ngươi gọi ai?”. Hắn nói rất nhiều lần, Nham Vân không được loạn gọi hắn.

Thế nhưng Nham Vân luôn luôn nói: “A Thúc là ca (anh trai) ta,ta là Nhị Cẩu, a Thúc chính là Đại Cẩu……”. Lần này Nham Vân cũng trả lời nam nhân như vậy, khiến cho nam nhân vô pháp phản bác.

Nham Vân ngồi dậy, một tay chống tại bên đầu nam nhân, 1 tay chống tại bên hông của nam nhân, lưng Nham Vân đội chăn bông nhô lên, lúc này nam nhân mới có thể hô hấp……..

Nham Vân nửa híp mắt, mơ mơ hồ hồ nhìn kỹ nam nhân đang thở dốc, nam nhân nghiêng đầu, trên người có mồ hôi tinh mịn, nam nhân thở hổn hển, ngực phồng lên xẹp xuống, bởi trong chăn rất bí, làm cho sắc mặt nam nhân ửng đỏ, đôi môi hé mở, trên mặt trên môi đều cực kỳ hồng hào, da thịt mềm dẻo của nam nhân lập lòe dưới ánh nến mù mịt, màu mật ong mê người có vẻ mê người gấp bội……..

Nham Vân đôi mắt mê ly, cúi đầu, đuôi tóc có chút ẩm ướt, nhẹ nhàng rũ xuống bờ ngực phập phồng bất định của nam nhân: “Đại Cẩu, ngươi cái dạng này thật là đẹp”.

Nham Vân không chớp mắt nhìn chăm chú vào nam nhân, y quỳ gối giữa hai chân của nam nhân, chậm rãi liếm địa phương sớm có phản ứng, nam nhân dưới sự khiêu khích đó thì dục vọng đang lặng yên thức tỉnh.

"Đừng nháo". Nam nhân kéo chăn, đắp lên lưng của Nham Vân, bởi vì hắn Nham Vân đang run rẩy, nghe được Nham Vân gọi hắn "Đại Cẩu", hắn liền muốn đá Nham Vân xuống giường.

Giây tiếp theo.

Nam nhân cũng cảm giác được đôi môi hơi lạnh của Nham Vân rơi xuống trên mặt của hắn, nụ hôn nhỏ vụn theo gò má nam nhân dời tới cái trán, lại chậm rãi theo mũi nam nhân, từng chút một hôn tới môi cùng cằm nam nhân……..

Nam nhân phảng phất giống như bị sét đánh, sững sờ ở trên giường quả thực không dám động, bởi vì hắn cảm giác được địa phương nóng hổi mà phản ứng mãnh liệt của Nham Vân đang để tại chân của hắn, nỗ lực trực tiếp xông vào như vậy……..

"Nhị Cẩu tử, ngươi bình tình 1 chút". Nam nhân có chút luống cuống.

Nham Vân lung tung hôn mặt của nam nhân, hơi thở cũng trở nên nặng nề, không ngừng hô "a Thúc, a Thúc", "Đại Cẩu, Đại Cẩu", nam nhân sắp bị y tươi sống tức chết……..

"Đại Cẩu, ta không nhẫn được". Nham Vân há mồm nhẹ nhàng cắn cái cằm khẽ nhếch của nam nhân, hai tay siết chặt ***g ngực chất cảm mềm dẻo của nam nhân……..

Đầu ngón tay Nham Vân có chút trắng bệch, nam nhân bị Nham Vân xoa nắn tới cả người khác thường, cảm giác được ngốc tử này định trực tiếp xông vào như vậy, nam nhân túm chăn, nhíu mày……..

289. Chương 289

Nham Vân căn bản là không biết làm như thế nào, động tác của y đấu đá lung tung có chút lỗ mãng, khiến cho nam nhân nhíu mày, nam nhân đau tới nhích lên trên, Nham Vân ngốc tử này cùng không có kinh nghiệm khiến hắn đau quá……, nam nhân nhíu mày, đáy mắt bình tĩnh có chút bất an: "Ngươi sao lại thô lỗ như vậy, chậm một chút, nếu không sẽ nứt vỡ". Thanh âm của nam nhân rất thấp, rất nhẹ, mơ hồ có chút phát run.

Hắn nhắc nhở Nham Vân thả nhẹ động tác, nếu hiện tại muốn Nham Vân dừng lại không làm, cái này căn bản là không có khả năng.

Nham Vân cũng không biết nên tiếp tục như thế nào, y sửng sốt một lát, nhìn đến lông mày của nam nhân giãn ra thì y mới lại tiếp tục, y tách chân của nam nhân ra, dục vọng nóng bỏng kia dựa vào bản năng, tìm

kiếm cái địa phương ấm áp mà chặt chẽ kia, nam nhân cảm giác mình tựa hồ không muốn lại dong dài, bởi vì ngốc tử này thử tới thử lui đều không được.

Khiến cho nam nhân đau tới 2 chân run rẩy, vẫn là không đi vào được, Nham Vân dứt khoát thừa dịp nam nhân không chú ý, nhất cổ tác khí* trực tiếp kéo căng địa phương hẹp hòi kia của nam nhân, liền trực tiếp vọt đi vào như vậy…….

*Nhất cổ tác khí nghĩa là không ngừng nỗ lực cho tới lúc cuối. Tìm hiểu thêm tạiđây

Lúc này nam nhân đã bị Nham Vân khiến cho phát không ra thanh âm, hắn bất an muốn lùi lên trên, lại bị Nham Vân theo bản năng đè ở ngực, hắn chỉ cảm thấy Nham Vân dùng sức thẳng lưng, vùi dục vọng nóng bỏng kia hoàn toàn vào trong cơ thể của hắn, Nham Vân cúi đầu, liền gọi hắn "Đại Cẩu", một bên lung tung hôn môi hôn hai má hắn…….

Nam nhân còn chưa hòa hoãn lại, lập tức liền cảm giác được Nham Vân bắt đầu động, đâm chọc diện rộng kia làm cho hắn chỉ có thể nắm chặt ga giường dưới thân, hắn run rẩy, hô hấp rất bất ổn định, ngực của hắn phập phồng như có như không dán lên thân thể của Nham Vân, Nham Vân nghẹn thật lâu, thật lâu không có phát tiết qua, tới lúc này trở nên có chút càng không thể vãn hồi.

Nam nhân bị Nham Vân đỉnh tới thân thể di chuyển hướng lên trên, đầu đụng vào thành giường, cả người của hắn đều đang phát nóng, Nham Vân đâm chọc liên tục, làm cho nam nhân mấy lần ngừng thở…….

Hỗn trướng (đồ khốn, thằng khốn).

Lẽ nào lại như vậy.

Đáy mắt bình tĩnh của nam nhân xao động dữ dội, bởi vì Nham Vân nâng chân của hắn lên, để chân của hắn gập trước ngực, sức nặng của cả người đều đặt ở trên người của nam nhân, mỗi khi Nham Vân động một chút, liền thật sâu thật sâu……

Nam nhân cái tuổi này sao chịu được Nham Vân giày vò như vậy, nhưng Nham Vân chính là không buông hắn ra, còn đè thấp thân thể hôn hôn chóp mũi của hắn, hắn bị Nham Vân đỉnh tới ngẩng đầu lên, đôi môi bất giác cọ xát cằm của Nham Vân, miệng hắn thở ra hơi thở nóng rực, làm cho Nham Vân nhịn không được cúi đầu hôn mặt hắn.

"Chậm……". Nam nhân thấp giọng yêu cầu, thanh âm của hắn run rẩy, động suất liên tục của Nham Vân làm cho nam nhân nhịn không được thở dốc.

"Nhưng mà ánh mắt của a Thúc giống như đang nói, muốn càng……nhanh 1 chút". Nham Vân hôn mặt của nam nhân, hàm hàm hồ hồ thấp giọng nói thầm, ngữ khí có chút đáng thương hề hề, làm cho nam nhân rất là bất đắc dĩ.

Hắn rõ ràng không có.

Ngốc tử này thế nhưng còn vặn vẹo ý tứ của hắn, chẳng những vặn vẹo ý tứ của hắn, lại còn đè tới chân của hắn tê rần, làm cho hắn ngoại trừ "ân ân a a" ra, cũng rên không ra thanh âm khác……

Ngốc tử này……

Nam nhân lại không có biện pháp với Nham Vân, đành phải tùy ý Nham Vân áp tại trên giường, hai tay của Nham Vân phân biệt giữ chặt cổ chân của nam nhân, làm cho nam nhân dán tại trước ngực, hạ thân lơ lửng……

Tư thế như vậy làm khổ nam nhân, nhưng khiến cho Nham Vân xâm nhập càng thêm thông thuận, cả người Nham Vân áp tại trên người của nam nhân, tất cả trọng lực đều chuyển dời đến trên người của nam nhân.

Mỗi một cái.

Đều rất sâu…….

Chân của nam nhân đều đã tê rần.

Hắn chỉ cảm thấy dục vọng cực nóng trong cơ thể không ngừng ma xát, dục vọng kia vừa thô lại nóng đẩy mạnh qua lại tại nội bích mẫn cảm của hắn, rút ra…….

Sâu sâu nông nông xen lẫn giao thoa, tần suất liên tục kia cùng thanh âm va chạm thiếp hợp thân thể của hắn, nghe được hơi thở của nam nhân hỗn độn không chịu nổi, Nham Vân liền dán tại bên tai hắn thở dốc, nam nhân chỉ cảm thấy cũng bị loại động suất thô bạo đụng thẳng này của Nham Vân, cùng va chạm mạnh mẽ, đỉnh tới đầu của hắn không ngừng đụng vào thành giường.

"Đau quá……". Nam nhân cảm thấy chính mình sắp bị ngốc tử này làm khóc rồi.

"Không đau, không đau…….". Nham Vân an ủi vuốt ve chân của nam nhân, không ngừng ở bên tai nam nhân nói: "Đại Cẩu không đau, Nhị Cẩu thật thoải mái, a Thúc a Thúc, ngươi làm cho ta thật thoải mái".

Nham Vân nhắm mắt lại không ngừng cọ ở trên mặt của nam nhân, miệng còn lảm nhảm không ngớt "thật thoải mái", nóng quá", "thật mềm". "thật ấm áp", còn không ngừng kêu a Thúc a Thúc……

Đại Cẩu……

A Thúc……

Đại Cẩu, a Thúc…….

Nham Vân ngốc tử này thoải mái tới gọi loạn tên của hắn, Nham Vân kéo nam nhân xuống dưới, áp chặt tại dưới thân, đặt cái gối mềm mại ở đỉnh đầu của nam nhân, theo động tác Nham Vân ôm nam nhân thì chăn bông thật dày kia theo lưng của Nham Vân trượt xuống, phủ ở đầu của hai người, tầm mắt của nam nhân lần thứ hai rơi vào bóng tối.

Trong chăn, cái gì đều không nhìn thấy.

Xúc cảm kia liền càng thêm rõ ràng, nam nhân cảm giác được sự cọ xát của Nham Vân, thân thể của hai người giao hòa thật sâu, tuy rằng Nham Vân đùa nghịch hắn trên diện rộng, nhưng là có thể lý giải thành lỗ mãng "Đêm trừ tịch", dường như lần đầu tiên đều sẽ không biết cách làm lắm, bởi vì hiện nay Nham Vân là cái ngốc tử, khó tránh khỏi sẽ không giống trước kia có kinh nghiệm như vậy……..

Nam nhân tha thứ Nham Vân.

Nhưng may là ngoại trừ lúc đầu đau đớn ra, theo luật động càng ngày càng thuần thục của Nham Vân, nam nhân ngoại trừ cảm thấy có chút trướng ra, cái khác tàm tạm, chính là thanh âm giao triền ái muội kia, khiến cho nam nhân thở dốc càng ngày càng bất ổn định, thanh âm va chạm kia càng lúc càng nhanh, nam nhân thở dốc lại càng lúc càng nặng nề, trong cơ thể của hắn cũng càng ngày càng nóng…….

Thân thể mẫn cảm của hắn thực dễ dàng liền bị khơi mào khoái cảm, theo động suất dần dần bình ổn của Nham Vân, phía trước của nam nhân càng ngày càng ướt át, run rẩy, thập phần nóng rực, nhỏ nhiệt dịch nóng bỏng.

Nham Vân buông lỏng hai chân của nam nhân ra, một bàn tay xoa ngực của nam nhân, một bàn tay giơ ra tóm lấy thứ bất an run rẩy của nam nhân, hai chân của nam nhân phân biệt thõng ở sườn thắt lưng của Nham Vân…….

" Ánh mắt của a Thúc ướt át, bộ dáng giống như thực thích". Nham Vân cúi người xuống áp tại trên người của nam nhân, thân thể của 2 người hợp gắt gao, thắt lưng của y rất có lực, làm cho nam nhân lần lượt cảm thấy trùng kích mãnh liệt kia……..

"Nói bậy".

"Ta mới không có……..". Nham Vân rất nhỏ giọng phản bác, hai tay của y chống tại 2 bên hông của nam nhân, đĩnh động thắt lưng, đó là nhiệt cùng nhiệt dây dưa……..

Nóng quá.

Thật nóng.

Thật nhanh thật nhanh……

Nam nhân bị Nham Vân khiến cho nhịn không được phát ra tiếng hừ nhẹ, hoàn toàn không khống chế được, khoái cảm mãnh liệt trong cơ thể kia càng ngày càng làm cho nam nhân run lên, theo lưng của hắn bò lên đỉnh đầu, làm cho hắn phát ra rên rỉ không thể tránh được, Nham Vân có chút thô lỗ ôm hắn, một chút cũng đều không biết ôn nhu, tựa như tiểu hài nhi nếm được món ngon, lung tung hôn hai má của nam nhân.

Nham Vân không biết hôn.

Chỉ biết hôn nhẹ đơn thuần……..

Nham Vân ôm nam nhân, để nhiệt độ cơ thể của nam nhân sưởi ấm thân thể hơi lạnh của y, theo mới đầu lạnh như băng tới cực nóng sau đó, theo lúc ban đầu suy yếu tới sinh long hoạt hổ sau này……

Nham Vân một bên dùng lời nói "an ủi" nam nhân, một bên dùng hành động thân thể nói với nam nhân, y thích a Thúc bao nhiêu, quyến luyến nhiệt độ cơ thể của a Thúc bao nhiêu, y ngược lại là càng làm càng mãnh liệt, càng làm càng tinh thần, càng ôm càng hăng hái, mà nam nhân cũng càng ngày càng vô lực, càng ngày càng mỏi mệt, bị ôm tới nỗi từ từ mê loạn.

Đêm nay.

Cảm xúc của Nhị Cẩu "mới nếm thử" tư vị *** thực kích động, đêm nay Nham Vân là càng lúc càng tinh thần, ngược lại nam nhân lại như là người chết đuối, mệt mỏi nằm ở trên giường tùy ý Nham Vân lật người ôm, nam nhân căn bản là không nhớ rõ Nham Vân cùng hắn làm bao nhiêu lần, hắn chỉ cảm thấy hai chân bủn rủn, thắt lưng cũng tê dại.

Nham Vân này ngốc là ngốc, nhưng mà y tựa hồ thực thích đem nam nhân bày ra các loại tư thế, để cho y vừa ôm của hôn vừa thưởng thức, nhìn đến nam nhân muốn phát hỏa (nổi giận, nổi điên) thì y sẽ ôm thắt lưng nam nhân liên tục kêu "a Thúc a Thúc", khi kích động y liền liền dán tại bên tai đẫm mồ hôi của nam nhân, gọi nam nhân là "Đại Cẩu, Đại Cẩu", nam nhân bị y gọi tới thiếu chút nữa quên chính mình là ai…….

Nham Vân ngốc tử hỗn đản này, thực thích đùa nghịch hắn tới hừ ra tiếng "ân ân ân", nếu hắn không lên tiếng, ngốc tử kia còn không chịu, nam nhân hừ càng nhỏ tiếng thì ngốc tử lại càng kích động, động tác cũng lại càng nhanh, nam nhân cũng ngay tại trong khoái cảm không chút nào gián đoạn kéo dài như vậy thì càng ngày càng hỗn loạn, cho tới lúc ái muội mê loạn.

Mỗi khi thời điểm nam nhân tựa vào bên giường nghỉ ngơi, Nham Vân đều cúi đầu tựa lên đùi trong của nam nhân, còn ngạnh muốn tách cái chân khác của nam nhân ra, thưởng thức bộ dáng mệt mỏi của nam nhân khi bị y ôm.

Ngốc tử tựa hồ thực mê luyến loại trạng thái này, mà khi y nhìn đến nam nhân khoát 2 tay lên thành giường, vô lực mở rộng chân, trạng thái mệt mỏi tựa vào giường nghỉ ngơi thì y kích động tựa như đả kê

huyết*, nhìn mấy lần còn có chút đỏ mặt nhào qua, vừa ôm lại hôn nam nhân vẻ mặt bất đắc dĩ, nam nhân mới đầu sẽ cảm thấy y thô lỗ.

*đả kê huyết (đánh máu gà): cả người khô nóng, sắc mặc hồng nhuận. Tìm hiểu thêm tại đây

Nhưng mà nam nhân nhíu mày, ngốc tử kia tựa hồ nhận ra nam nhân không thoải mái, liền thả chậm động tác hôn mũi cùng cằm của nam nhân, nam nhân liền im lặng tùy ý y hôn.

Thời điểm Nham Vân hôn tới kích động thì còn có thể há miệng nhẹ nhàng cắn cằm cùng cổ của nam nhân, mỗi lúc này nam nhân đều sẽ khẽ hừ ra tiếng, vô luận là suy yếu, vô lực, hay là bất đắc dĩ. Nghe vào trong lỗ tai của Nham Vân đều là tuyệt vời vô cùng, giống như trở thành động lực y tiếp tục ôm nam nhân, đêm nay nam nhân cũng không rõ đã làm bao nhiêu lần nữa.

Chỉ nhớ rõ Nham Vân không phải sắp lấn hắn rớt xuống giường, chính là đặt hắn ở trên tường, nếu không thì liền bày ra tư thế làm cho chân hắn mềm nhũn, nam nhân đều xấu hổ tới nỗi không dám nhìn, Nham Vân còn làm không biết mệt, ngốc tử phi thường thích thứ kích thích, hơn nữa mỗi lần cũng không nguyện ý rút ra tiết ở ngoài, khiến cho nam nhân đầy bụng "ủy khuất"…….

Thứ kia theo chân nam nhân chảy xuống, hắn mấy lần muốn đẩy Nham Vân xuống giường, đáng tiếc bị làm tới vô lực, chân của hắn đá vào ngực của Nham Vân, bởi vì hắn không khí lực nên đối Nham Vân mà nói cũng là không đau không ngứa…….

Vào lúc này động tác tức giận của nam nhân, thoạt nhìn ngược lại là giống hắn đang yêu cầu Nham Vân tiếp tục, mà Nham Vân giơ tay sờ mông hắn, hắn cũng không khí lực đẩy ra.

Hắn chính là đôi mắt ướt át nhìn chăm chú vào Nham Vân, đôi môi có chút, bị tức mình tới run rẩy…….

"A Thúc, chân không thoải mái?". Nham Vân chớp mắt với nam nhân, cúi đầu, hôn hôn đùi của nam nhân.

Ngốc tử…….

Nam nhân muốn mắng Nham Vân, không khí lực, chỉ có thể chớp mắt.

Nam nhân liền khẽ chớp mắt như vậy, đã bị Nham Vân hiểu lầm là thích, Nham Vân lại áp tới trên người của hắn, động tay động chân với hắn, thế này hắn muốn khóc cũng khóc không được……..

Buổi tối hôm nay thực hỗn loạn.

Nhưng Nham Vân cũng rất hài lòng, thực hưng phấn, thực vui sướng.

Đêm nay thời điểm nam nhân phóng thích lần cuối cùng, hắn không có ở bên tai Nham Vân thấp giọng gọi Nham Vân là "Nhị Cẩu", mà là kiềm nén gọi "Nham Vân", làm cho Nham Vân có cả nửa ngày không nói chuyện cùng nam nhân.

Nam nhân biết ngốc tử này đang trách hắn, thời điểm làm chuyện giữa phu thê, không có gọi tên Nhị Cẩu của y, mà là kêu "người khác", nhưng mà may là ngốc tử rất nhanh liền nguôi giận.

Còn bắt đầu tự trách.

Buổi chiều Nham Vân liền khóc ôm nam nhân: "A Thúc, có phải ta làm không tốt hay không nên ngươi mới kêu tên người khác, ta thật khó chịu……". Y khóc thật sự thương tâm, nước mắt kia đã ươn ướt y sam của nam nhân.

Vốn nam nhân đang xào rau, bị Nham Vân từ phía sau dùng sức ôm 1 cái, cái sạn đều suýt nữa rơi trên mặt đất, ngốc tử này kêu kêu gào gào, làm cho hắn rất bất đắc dĩ.

Nam nhân nghiêng đầu, nhìn thấy Nham Vân khóc tới thương tâm, trong mắt của hắn có vài phần động dung, hiện tại Nham Vân khóc thương tâm như vậy chất vấn hắn, vì sao phải gọi tên của người khác.

Ngốc tử này có từng nghĩ tới, y từng ngày ngày đêm đêm ôm hắn, lại đều là gọi tên của Liễu Phong…….

290. Chương 290

Nghe được oán giận bất mãn của Nham Vân thì nam nhân không có lên tiếng, hắn một bên im lặng xào rau, một bên cảm giác nước mắt của Nham Vân nhỏ xuống đầu vai hắn, hắn biết ngốc tử này hiện giờ khẳng định thực thương tâm.

Thế nhưng nam nhân cũng không định an ủi Nham Vân, chờ hắn xào đồ ăn xong thì Nham Vân cũng ngừng khóc rồi.

Thời điểm ăn cơm, Nham Vân dè dặt hỏi nam nhân: "A Thúc, ta không khóc, lần sau ngươi cũng không thể gọi tên của người khác nữa". Y còn lấy lòng gắp rau cho nam nhân.

Nam nhân nhìn Nham vân 1 cái, ngốc tử này nghĩ đến thật đẹp, còn muốn có lần sau.

Nham Vân thấy nam nhân không trả lời thì tự tôn của y có chút thụ thương: "A Thúc là người xấu". Y nói thầm một câu, liền cúi đầu ăn cơm, cũng hoàn toàn không nhìn nam nhân.

Lúc này quả thực sinh khí (tức giận).

Còn sinh chính là hờn dỗi……

Sau khi ăn cơm xong, nam nhân dọn chén của hắn, nhìn đến Nham Vân ngồi ở bên cạnh bàn, mắt Nham Vân có chút bất an hàm chứa nước mắt, bộ dáng thương tâm kia thật giống như tối hôm qua người bị xâm phạm là Nham Vân, mà không phải nam nhân.

Thời điểm nam nhân bưng chén đi ra ngoài, thấp giọng nói với Nham Vân: "Ân, đều theo ngươi, không được lại khóc". Hắn nói xong, liền trực tiếp bưng đồ đi ra ngoài.

Nham Vân ngốc tử vừa nghe, lập tức liền nhảy nhót.

Nham Vân giống như cẩu bì cao dược* dán lấy nam nhân……

*Cẩu bì cao dược: là 1 loại thuốc giảm đau giảm sưng của Trung y, có nghĩa bóng là lừa gạt người khác. Trong truyện là bảo Nham Vân dính lấy Tích thúc như miếng thuốc dán da.

Mặc kệ nam nhân làm cái gì thì Nham Vân đều muốn đi theo……

Mà từ sáng sớm nam nhân bắt đầu nhiều lần dặn dò Nham Vân đừng tới gian phòng đằng sau quấy rầy người kia ngủ, cũng cho y biết gian phòng đằng sau trói một người, chẳng qua nam nhân bảo y đừng đi quấy rầy người kia, y liền không đi tới đó là ổn……

Hôm nay Liễu Phong không có tới tìm Nham Vân, những người khác đều không có tới, nam nhân cũng không có tâm tư đi bày quán, hắn không có quên Phật Hàng còn đang ở gian phòng đằng sau, chờ sau khi hắn hết bận rộn thì hắn mới mang nước cùng đồ ăn cố ý chừa cho Phật Hàng đi gian phòng đằng sau.

Bắt đầu từ tối hôm qua Phật Hàng liền vẫn bị trói, chính khí cường đại kia áp chế ma tính của Phật Hàng, khiến cho y vẫn đều bị vây trong mê man, linh khí nhàn nhạt kia lượn lờ ở bốn phía của y, cũng ẩn ẩn lững lờ trôi ở trong không khí, quang mang nhàn nhạt kia thong thả lưu chuyển, y nhắm mắt, gục đầu, sợi tóc màu bạc rủ ở trước người……

Vẻ mặt của Phật Hàng thực suy yếu, ánh mắt bị ma khí áp chế, phù văn xanh đen kia hình thành dây thừng chân ngôn, gắt gao trói chặt chân của y, đan xen như 1 loại xiềng xích quấn quanh thân thể của y.

Nam nhân đặt đồ ăn trên bàn đá ở bên cạnh, hắn gọi Phật Hàng mấy tiếng, Phật Hàng tựa hồ không có nghe thấy, hắn giơ tay vỗ vỗ hai má của Phật Hàng: "Tỉnh lại ăn cơm".

Lúc này Phật Hàng mới chậm rãi mở mắt ra, nhìn về phía nam nhân gần trong gang tấc, nhìn đến nam nhân y sam trang nhã nhưng vải vóc lại có vẻ rất là cũ kỹ, hiển nhiên là mặc rất lâu rồi……

Lúc này nam nhân liền nhìn ra nghi hoặc trong mắt của Phật Hàng, hắn liền giải thích: "Hôm qua kiện y

sam hơi đẹp kia không cẩn thận bị làm hỏng, hôm nay liền mặc y sam trước kia, tuy rằng cũ một chút, nhưng không đến mức tơi tơi tả tả".

"……"

Ánh mắt Phật Hàng thong thả đánh giá nam nhân, thái độ trước sau như một rất là lạnh nhạt, phảng phất như Phật Hàng lúc ban đầu, ngạo khí như vậy, lãnh khốc như vậy, không sở động vì tục sự (chuyện tầm thường, dung tục), nhưng khiến vạn vật vì lãnh tuấn (lạnh lùng + đẹp trai) của y mà động dung, có lẽ đây mới là Phật Hàng chân chính của lúc ban đầu kia.

Muốn từ trên mặt Phật Hàng thăm dò tâm tình bây giờ của y, quả thực còn khó khăn hơn so với lên trời.

"Ăn cơm".

"Không ăn".

Phật Hàng chán ghét nhíu mày, thấy nam nhân nhìn y chằm chằm thì y không hờn giận nói: "Ta không ăn mễ lương (lương thực) tục khí".

Nam nhân lại cảm thấy hiện nay Phật Hàng ăn đồ càng tục thì càng tốt, người hoặc yêu tu đạo tu ma tu tiên đều giống nhau, không ăn càng tốt, bởi vì sẽ nhiễm phàm tục chi khí, ảnh hưởng tới tu vi.

Liền giống như Mạt Đồng vậy.

Mạt Đồng chưa bao giờ ăn cơm và đồ ăn, từ trước đến nay đều chỉ uống rượu mà thôi.

"Cho ngươi ăn đồ ăn đương nhiên là càng tục càng tốt, làm loạn ma tính ngươi, vậy rất tốt". Nam nhân thấp giọng nói thẳng, hắn bê chén đũa lên, chậm rãi chỉnh lí đồ ăn trong chén, "Mở miệng ra". Hắn gắp rau xanh, đưa tới bên môi của Phật Hàng.

Phật Hàng không dấu vết mím môi lại, y diện vô biểu tình nhìn nam nhân, không tiếng động chống cự.

Nam nhân trái lại không ngại loại thái độ này của Phật Hàng, hắn đưa đồ ăn tới bên môi của Phật Hàng, trực tiếp để tại trên môi của Phật Hàng.

"Ăn đi, không có độc, ngươi cũng đói bụng thật lâu". Nam nhân ngữ khí thân thiết yêu cầu Phật Hàng ăn đồ ăn, đáng tiếc thủy chung không có hiệu quả, hắn thấy Phật Hàng không ăn, liền chính mình ăn trước một ngụm biểu thị.

Phật Hàng im lặng không lên tiếng nhìn chằm chằm môi của nam nhân, đôi môi của nam nhân nhẹ nhàng

giật giật, nam nhân mấp máy đôi môi tỉ mỉ nhai nuốt, động tác kia không chút hoang mang, sau khi hắn nuốt rồi, mới ngước mắt nhìn về phía Phật Hàng.

Nam nhân thấy Phật Hàng đang nhìn hắn, liền cười: "Có muốn ăn hay không?". Hắn cầm chén bê tới chóp mũi Phật Hàng, để Phật Hàng ngửi ngửi hương gạo, thấy Phật Hàng không phản ứng, hắn liền nhẹ nhàng thổi thổi hơi của cơm, hương khí của cơm phun ở tại trên mặt của Phật Hàng.

Phật Hàng nghiêng đầu, không nhìn nam nhân.

Nam nhân ngược lại là nhìn chằm chằm Phật Hàng: "Thực không ăn?'. Hắn cầm chén bê tới trước mắt Phật Hàng, dùng chiếc đũa nhẹ nhàng đảo đảo đồ ăn bên trong, mùi thơm ngát của thức ăn chay kia thực thanh nhã.

"Cầm đi đi". Phật Hàng liếc mắt nhìn nam nhân một cái, ánh mắt đảo qua đôi môi của nam nhân.

"Nham Vân vừa rồi ăn rất nhiều, ta cố ý chừa đồ ăn lại cho ngươi, ngươi cũng không ăn". Nam nhân có chút thất vọng bỏ chén đũa xuống, hắn chỉnh lí tóc một chút cho Phật Hàng, còn lau mồ hôi cho Phật Hàng.

Bởi vì thời tiết rất nóng, Phật Hàng cũng đổ rất nhiều mồ hôi.

"Đừng lấy ngô so sánh cùng ngốc tử". Phật Hàng biết Nham Vân ngốc rồi, nhưng y liền thấy Nham Vân không vừa mắt, y muốn tính toán cùng ngốc tử kia, nếu ngốc tử kia không chết, vậy coi như ngốc tử kia mạng lớn.

Nam nhân nói chuyện tối hôm qua hắn từ cửa thành mang Nham Vân về với Phật Hàng, hắn thực thành thực, không có nửa điểm giấu diếm, Phật Hàng nhìn chằm chằm đồ ăn trên bàn, cũng không nhìn nam nhân, cũng không biết đến tột cùng Phật Hàng đang nghe hay là không nghe.

Nam nhân hàn huyên 1 lát cùng Phật Hàng, hơn nữa tỏ thái độ rõ ràng, hiện tại sẽ không thả Phật Hàng đi, bảo Phật Hàng an an tâm tâm đợi ở trong này: "Nếu khi nào ngươi muốn ăn cơm, vậy khi đó liền lại gọi ta, lát nữa ta lại tới xem ngươi".

"Đứng lại". Phật Hàng gọi nam nhân lại, lạnh giọng hỏi, "Ngươi đây là muốn đi đâu?".

"Ta phải đi ra ngoài một chuyến". Nam nhân suy nghĩ 1 chút, quyết định đều nói một chút tình hình hiện nay cùng Phật Hàng, để tránh Phật Hàng vẫn chưa rõ ràng trạng huống lắm, hiện giờ Cửu Hoàng, Xích Luyện, Mạt Đồng cùng với Liễu Phong đều tại cái trấn nhỏ này, hắn ngắn gọn nói tình hình, bảo Phật Hàng tốt nhất đừng xằng bậy, mà Phật Hàng lại là im lặng không lên tiếng lắng nghe.

Sau khi Phật Hàng nghe xong thì cực kỳ bình tĩnh mở miệng: "Ngươi muốn trói ngô bao lâu?".

“Trước nhìn 1 chút rồi nói sau”.

Nam nhân muốn xem tình huống của Phật Hàng rồi định luận (kết luận), nhưng hiện giờ hắn tuyệt đối sẽ không tùy tiện thả Phật Hàng đi, hắn nhìn Phật Hàng 1 lát, phát hiện Phật Hàng lại nhắm mặt lại, bắt đầu im lặng dưỡng thần (nghỉ ngơi), hắn cũng sẽ không quấy rầy.

Sau khi vào đêm.

Nam nhân mang theo Nham Vân vào thành, bởi vì tối hôm qua sự tình Nham Vân mất tích kinh động Liễu Phong, hắn cố ý đưa Nham Vân đi khách *** Liễu Phong ở, để Nham Vân cùng Liễu Phong hảo hảo tâm sự, cũng để Liễu Phong không cần lại lo lắng.

Liễu Phong thực mệt mỏi, tựa hồ tìm cả 1 đêm.

Thời điểm nhìn đến Nham Vân cùng Tích Duyên xuất hiện ở khách *** thì tâm tình của y vừa cao hứng lại phức tạp, Tích Duyên cũng nhìn ra Liễu Phong chỉ muốn gặp Nham Vân.

Tích Duyên nói chuyện tối hôm qua với Liễu Phong, Liễu Phong xa cách, kéo Nham Vân hỏi đông hỏi tây, Tích Duyên thấy Liễu Phong không muốn nghe, nhưng vẫn nói xong sự tình tối hôm qua, để tránh về sau thời điểm Liễu Phong đi tìm Nham Vân nhìn đến Phật Hàng sẽ cảm thấy kỳ quái.

“Tóm lại, ngươi muốn nghe cũng được, không muốn nghe cũng được. Hôm nay ta đều nói xong hết rồi”.

“Ta nghe rồi, nói xong ngươi đi trở về trước đi, ta muốn trò chuyện cùng Nham Vân”. Liễu Phong lạnh nhạt đuổi Tích Duyên đi, nhìn đến Tích Duyên vẫn thất thần, lại nói bổ sung, “Muộn chút ta tự nhiên sẽ đưa Nham Vân về”.

Tích Duyên gật gật đầu liền rời đi trước, bởi vì Nham Vân cùng Liễu Phong ngày càng thân thiết, Nham Vân cũng không có túm lấy Tích Duyên, không cho Tích Duyên rời đi, ngược lại là vẫy tay tạm biệt với Tích Duyên.

Tích Duyên thấy Nham Vân nhìn đến Liễu Phong thì vui vẻ a, liền yên tâm để Nham Vân ở lại, như vậy cũng tốt khiến Liêu Phong yên tâm, sau khi hắn một mình ra khỏi khách ***, liền đi nha môn một chuyến.

Hắn nhờ người của quan phủ gỡ bỏ bố cáo tìm người, thời điểm đi ra ở bên đường mua một ít trái cây giải nhiệt, đưa tới khách *** Cửu Hoàng ở để Cửu Hoàng ăn, coi như là đáp tạ Cửu Hoàng tối hôm qua hỗ trợ.

Lầu ba khách ***.

Nam nhân mới vừa đi tới lầu ba, liền phát hiện cửa phòng hờ khép, hắn chậm rãi đẩy cửa ra. Lúc này liền nhìn đến Cửu Hoàng y sam mỏng manh hóng mát tại lộ thai (ban công)…….

Trên lộ thai có một cái võng mây tre, Cửu Hoàng liền lười biếng nằm ở trên hưởng thụ gió mát, nội sam tơ tằm của y, một đầu tóc dài màu trắng trơn mềm, dùng dây buộc tơ tằm buộc lỏng ở sau người, đuôi tóc theo mép võng tự nhiên rủ xuống……..

Chất y sam của Cửu Hoàng mềm mại, lại nhìn qua rất là mỏng manh, gần như trong suốt, y biếng nhác nghiêng đầu nghỉ ngơi, trong tay còn nhẹ nhàng phe phẩy cái quạt lông chim màu trắng tinh mỹ kia, y liền như vậy một thân nhẹ nhàng khoan khoái, cũng đi chân trần nằm nghỉ ngơi……..

Gió đêm làm lộn xộn y sam của Cửu Hoàng, vạt áo của y cùng mái tóc trắng tự nhiên buông ở bên cạnh cái võng, bị gió nhẹ chậm rãi thổi bay, nội sam khẽ chậm rãi đong đưa ở trong gió.

Cái đuôi của y lộ ra ngoài…….

Một đôi cái lổ tai sư tử lông xù kia an tĩnh giấu ở trong mái tóc trắng mềm mại xoã tung…….

"Ngươi đã tới rồi". Cửu Hoàng cảm giác được nam nhân tới đây, cái lổ tai linh hoạt giật giật, nam nhân nhẹ tay nhẹ chân xoay người đi ra ngoài bảo *** tiểu nhị lấy trái cây đi gọt.

Trong phòng của Cửu Hoàng có một đại đỉnh chứa đầy khối băng, nam nhân cảm thấy thời tiết đều không phải là quá nóng, nhưng mà độ nóng như vậy đối Cửu Hoàng mà nói, rất là dày vò……..

Cửu Hoàng nhìn đến nam nhân tới đây, nhìn đến bộ dáng điềm tĩnh của nam nhân, chắc là tìm được Nham Vân rồi, rất nhanh nam nhân đã nói sự tình tối hôm qua với Cửu Hoàng.

Sau khi Cửu Hoàng nghe xong cũng chỉ là thản nhiên nói 1 câu: "Khó trách tối hôm qua bầu trời có sấm sét, cũng không thấy trời mưa". Y chậm rãi mở mắt ra, biếng nhác nhìn chăm chú vào nam nhân.

Từ khi nam nhân đi vào thì y liền cảm giác được linh khí của nam nhân khôi phục, hai người hàn huyên trong chốc lát, nam nhân liền đi tới bên người của y, lấy quạt lông chim trong tay y qua, thay y tạo gió.

Toàn bộ quá trình Cửu Hoàng biếng nhác nhìn chăm chú vào nam nhân: "Nóng quá". Y giật giật môi, trong đôi mắt biếng nhác lại mơ màng kia đang ý vị thâm trường nhìn chằm chằm cái trán đổ mồ hôi của nam nhân.

Nam nhân nhìn Cửu Hoàng mấy lần, liền vội vàng dời tầm mắt đi: "Ta không phải đang thay ngươi quạt hay sao, như thế này liền mát mẻ". Nam nhân ngồi giữa giường mây, hắn một bên nhẹ nhàng đẩy Cửu Hoàng, một bên phe phẩy cây quạt…….

Cửu Hoàng nằm ở trên giường mây, tựa tiếu phi tiếu (cười mà không cười) nhìn đôi mắt thoáng trốn tránh kia của nam nhân: "Ta thấy ngươi, liền cả người nóng lên, làm sao bây giờ?". Y lên tiếng hỏi nam nhân.

“Vậy ngươi nhắm mắt lại nghỉ ngơi, lát nữa ta cũng phải đi rồi”. Nam nhân cũng thực thành thật, nếu là người khác thì đã sớm không cầm lòng được, cố tình nam nhân lại có thể nhẫn.

Cửu Hoàng nhắm mắt lại, nhưng rất nhanh rất nhanh mở ra.

“Làm sao vậy?”.

“Ta nhắm hai mắt lại, liền nhìn đến……”. Ánh mắt tự đắc của Cửu Hoàng theo cổ nam nhân trượt xuống, từng chút từng chút di chuyển xuống dưới, thẳng tới bộ vị trọng điểm của nam nhân, nam nhân bị y nhìn tới đều sắp đỏ mặt, Cửu Hoàng tạm dừng trong chốc lát mới thản nhiên nói: “Liền nhìn đến bộ dáng ngươi không có mặc y sam, ta liền càng nóng”.

“……”

“Hơn nữa ngươi còn nói với ta……”. Cửu Hoàng ngoắc ngoắc ngón tay với nam nhân, nam nhân hiểu ý đi qua, đôi môi nóng bỏng của Cửu Hoàng dán tại bên tai của hắn, ái muội nói nhỏ, “Cửu gia, mau tới thỏa mãn ta”.

Y đang trêu ghẹo nam nhân.

Bên tai nam nhân lập tức trở nên đỏ bừng, nhiệt khí kia của Cửu Hoàng khiến cho lỗ tai của hắn rất ngứa, nam nhân mơ màng……

“Hơn nữa ta nhắm mắt lại liền nhìn đến ngươi cả người trần trụi, ghé vào trên băng, vểnh mông, ngoảnh đầu, hai mắt đẫm lệ mông lung cầu ta……”. Cửu Hoàng khắc họa hình ảnh sinh động, nói tới sinh động như thật, trong ngữ điệu lười biếng của y, lời nói ái muội kia, cùng nhiệt khí kia kích thích lỗ tai nam nhân ngứa ngáy, “Ngươi còn nói, Cửu gia bỏ cái kia vừa nóng lại lớn của người vào……”.

“……”

“Cửu gia, ngươi tới hòa tan ta”.

“……”

“Cửu gia, thật là lớn”.

“……”

“Cửu gia, ta còn muốn, cho ta càng nhiều, muốn càng nhiều……”. Ngón tay dài nhỏ của Cửu Hoàng theo mũi của nam nhân, chậm rãi trượt tới chóp mũi của nam nhân, “Ánh mắt ngươi rất ướt át, thân thể rất

nóng, còn tại không ngừng chính mình động thắt lưng, ta muốn rút ra rời đi, ngươi lại không chịu, khóc hô, nói không đủ không đủ, còn muốn, lại đến……..".

"……"

"Lại sâu một chút…….".

"……"

"Còn muốn lại mạnh một chút……"

Cả người nam nhân đều cứng ngắc, hắn rốt cuộc nghe không nổi nữa……

Nam nhân đỏ từ bên tai tới cổ rồi.

Cửu Hoàng miêu tả như vậy, khiến cho cả người hắn nóng lên, ngay cả hơi thở đều trở nên bất ổn, hắn nghiêng đầu nhìn về phía thần thái biếng nhác của Cửu Hoàng, phát hiện đáy mắt Cửu Hoàng có tiếu ý rõ rệt, nhìn đến Cửu Hoàng còn muốn nói, hắn liền giơ tay bịt kín miệng của Cửu Hoàng, "Ngươi đừng lại nói nữa". Hơi thở của nam nhân bất ổn.

Hắn kinh ngạc phát hiện Cửu Hoàng thế nhưng cả đầu óc đều là hồ tư loạn tưởng(nghĩ bậy nghĩ bạ), loạn nghĩ cái loại chuyện này, ở trong đầu cùng hắn làm cái loại chuyện này, còn muốn làm trò nói ra trước mặt hắn, để hắn biết được.

Cửu Hoàng như cũ nhìn chăm chú vào nam nhân, chỉ là ánh mắt kia giống như muốn chậm rãi lột sạch nam nhân, nam nhân cảm giác được nhiệt tức của Cửu Hoàng phun ở đầu ngón tay của hắn……..

Nam nhân run rẩy.

Nam nhân buông lỏng tay, Cửu Hoàng liền tóm lấy tay của nam nhân, nam nhân không nhúc nhích, bởi vì nam nhân nghe được cửa mở ra, tiểu nhị kia đi vào, Cửu Hoàng buông lỏng tay của nam nhân ra, nam nhân ngồi ở trên cái ghế bên cạnh Cửu Hoàng, hai người im lặng không lên tiếng đối mặt, nam nhân đỏ mặt bị ánh mắt chuyên chú kia của Cửu Hoàng nhìn mà tim đập nhanh hơn.

Tiểu nhị kia đi vào đặt trái cây xuống liền rời đi, đóng cửa lại.

Tuyết lê cùng anh đào…….

Đều là trái cây tính lạnh thanh nhiệt giải độc, Cửu Hoàng lười biếng nhìn anh đào tiên diễm căng bóng này, thấp giọng nói: "Có vẻ như ăn rất ngon, ngươi đút ta, được không?". Y mềm mại nhìn về phía nam

nhân, cái lổ tai lông xù kia giật giật, đuôi sư tử bóng loáng kia quấn quanh trên cánh tay của nam nhân, lông xù của chóp đuôi nhẹ nhàng lắc lư.

Trái cây kia cùng khay lớn chứa đầy khối băng kia để trên cái bàn nhỏ đằng trước của nam nhân, Cửu Hoàng thả tay xuống là có thể thuận tiện cầm lấy khối băng, nam nhân cầm 1 miếng tuyết lê đút tới miệng Cửu Hoàng…….

Lúc này nam nhân liền cảm giác được Cửu Hoàng bắt lấy cổ tay hắn, đưa ngón tay của hắn nhất tịnh ngậm vào miệng, tuyết lê đồng thời hòa tan ở trong miệng của Cửu Hoàng, đầu lưỡi của Cửu Hoàng liếm ngón tay của nam nhân…….

Nam nhân mẫn cảm run lên, liền nhìn về phía Cửu Hoàng, phát hiện Cửu Hoàng đang biếng nhác nhìn chăm chú vào hắn. Một bên ngậm ngón tay của hắn, một bên thong thả đặt tay ở trên lưng của hắn, nhẹ nhàng viết ra: “Ta muốn biết, hiện tại thân thể của ngươi có bao nhiêu nóng?”.

Ngón tay dài nhỏ kia của Cửu Hoàng nhẹ nhàng viết, viết xong liền vuốt ve đầu ngón tay mẫn cảm kia của nam nhân, nam nhân cả người đều mềm nhũn, nam nhân liền nhìn tới đôi môi ngậm tay của hắn, độ ấm cực nóng kia, hơi thở tràn ngập ái muội kia, ánh mắt biếng nhác kia, hết thảy đều làm cho tâm tình của hắn khó có thể bình tĩnh, Cửu Hoàng nhẹ nhàng kéo 1 cái, nam nhân ngã vào trong ngực của y…….

Nam nhân nhìn chằm chằm đôi môi của Cửu Hoàng, ngón tay hắn chậm rãi trượt tới bên môi của Cửu Hoàng, hai tay của Cửu Hoàng ngăn chặn cái lưng ướt át của nam nhân, cơ hồ là dán tại bên môi nam nhân nói nhỏ: “Muốn thử hôn 1 chút hay không?”.

291. Chương 291

Nam nhân nhìn Cửu Hoàng.

Ánh mắt ái muội kia của Cửu Hoàng di chuyển trên mặt của nam nhân, y thả tay tay xuống, giơ tay lấy mấy khối băng, ngậm vào miệng, 1 tay ôm cổ của nam nhân, 1 tay nâng gáy nam nhân lên…….

Làm cho nam nhân chậm chạp cúi đầu, đôi môi của hai người đan xen cùng một chỗ, khối băng kia hoạt động ở giữa môi lưỡi của hai người, bị thong thả hòa tan, xúc cảm nóng lạnh kia đan xen, khiến cho nam nhân dần dần nắm chặt vạt áo trước ngực của Cửu Hoàng, đầu lưỡi nóng ướt của Cửu Hoàng quấn quanh lưỡi của nam nhân, y nhẹ mút đôi môi của nam nhân.

Đầu lưỡi ướt mềm của 2 người đối chọi nhẹ nhàng hoạt động, khối băng hòa tan ở giữa môi lưỡi của 2 người, thân thể của Cửu Hoàng quá nóng, tự thân thể Cửu Hoàng truyền đến nhiệt độ làm cho đầu ngón tay của nam nhân khẽ run rẩy, ngón tay hắn gắt gao nắm y sam của Cửu Hoàng, đốt ngón tay kia có chút phiếm trắng, Cửu Hoàng ôm cả cổ của hắn, nâng cái gáy của hắn, trằn trọc hôn đôi môi của hắn, nhợt nhạt hôn ái muội lại triền miên.

Nam nhân nửa ghé vào trên người của Cửu Hoàng, hai người gần kề như thế, tiếng tim đập của lẫn nhau rõ ràng như thế, nóng ướt giữa môi cùng xúc cảm mút mát kia, mềm nhẫn lại mẫn cảm.

Đôi môi Cửu Hoàng đóng đóng mở mở, trằn trọc thay đổi ướt át hôn môi lưỡi của nam nhân, cho tới khi khối băng ở đầu lưỡi cực nóng trong miệng của hai người bị môi của lẫn nhau hòa tan ở chỗ thật sâu.

Quá nóng, Cửu Hoàng chịu không nổi.

Rất lạnh, Cửu Hoàng lại không thích.

Tốt nhất là giống như nóng lạnh điều hòa, băng hỏa giao hòa, ngón tay dài nhỏ của Cửu Hoàng lại cầm mấy khối băng, nhét vào giữa môi của 2 người, khối băng kia hoạt động qua lại ở đầu lưỡi của hai người, khối băng qua lại luân phiên trong miệng của hai người, khóe môi của nam nhân bị Cửu Hoàng hôn có chút dính ướt, giữa môi hai người phiếm quang trạch ái muội.

Cái hôn này không ngừng sâu thêm, biếng nhác xâm nhập dây dưa, trơn ướt mềm mại nóng lạnh hỗ giao hỗ nhiễu (tương tác luân phiên), nam nhân rủ mắt, ánh mắt mềm mại kia dừng lại ở sườn mặt của Cửu Hoàng…….

Con ngươi biếng nhác kia của Cửu Hoàng nửa híp, y dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng trêu chọc đầu lưỡi nóng ướt của nam nhân, y hơi hơi nghiêng đầu, lười biếng hôn xiết đôi môi của nam nhân, khẽ nhâm nhi đầu lưỡi trơn ướt của nam nhân.

Lúc hôn môi.

Cửu Hoàng ôm nam nhân tới trên cái võng mây tre, để nam nhân khóa ngồi ở trên người y, y vừa hôn nam nhân, vừa ngồi dậy, để khối băng tại trên lưng của chính mình, khối băng kia hoạt động dưới chân của nam nhân, hai tay của nam nhân túm y sam mỏng mong của Cửu Hoàng, Cửu Hoàng giơ tay vừa khều, liền cởi vạt áo của nam nhân ra, y sam trượt tới bên hông của nam nhân.

Nam nhân trên thân đều trần trụi, Cửu Hoàng ngậm 1 trái anh đào, cúi đầu dùng đầu lưỡi đè lên mẫn cảm trước ngực của nam nhân, y khẽ mút, anh đào kia bị y cắn nát, chất lỏng lạnh lẽo kia theo điểm mẫn cảm của nam nhân chậm rãi chảy lên trên, y vươn đầu lưỡi liếm đi chất lỏng kia, đôi môi y ngậm lấy nam nhân mút 1 cái……

Bị nóng ướt bao vây lấy, nam nhân túm chặt Cửu Hoàng, hắn cúi đầu, nhìn đến sườn mặt Cửu Hoàng, lông mi cong vút của Cửu Hoàng nhẹ nhàng chạm vào da thịt của hắn, khiến hắn ngứa ngáy…….

Cửu Hoàng mút sạch chất lỏng lạnh lẽo kia, liền buông lỏng đôi môi ra lại đổi tới bên kia, cứ như vậy tới tới lui lui, chờ y ăn xong anh đào trong đĩa là lúc địa phương kia trên ngực của nam nhân đều bị Cửu Hoàng mút tới ửng đỏ sưng lên.

Thứ no đủ, màu tiên diễm kia thực mê người……

Đầu ngón tay của Cửu Hoàng nhẹ nhàng gảy nó, ngẩng đầu hôn hôn môi của nam nhân: "Anh đào ăn rất ngon, nơi này của ngươi thật đỏ, màu còn đỏ hơn so với anh đào……".

Cửu Hoàng đưa khối băng bên miệng tới trong đôi môi nóng ướt kia của nam nhân, nam nhân đã sớm bị y hôn tới cả người như nhũn ra.

Rất nhanh.

Nam nhân liền cảm giác được Cửu Hoàng thả khối băng tới trên người của chính mình, ôm nam nhân một lần nữa nằm ở trên giường, khối băng này liền kẹp ở giữa thân thể của hai người thong thả hoạt động.

Thong thả hòa tan thành nước, làm ướt y sam của 2 người……

Chụt chụt ——

Đôi môi của 2 người lần thứ hai thiếp hợp cùng một chỗ, liền giống như hấp dẫn của lực từ, khối băng kia hòa tan thành nước theo khóe môi tràn ra, theo cằm chậm rãi chảy xuống……

Cho tới khi khối băng hoàn toàn hòa tan, nhưng hai người lại thủy chung chưa tách ra, nụ hôn ái muội này thủy chung không có ngừng……

Thời điểm nam nhân một mình từ khách *** đi ra, khí sắc trên mặt đều tốt hơn nhiều so với trước đó, sắc mặt hắn rất là hồng hào, hắn có chút đỏ mặt đi ra khỏi khách ***, chỉ cần tưởng tượng tới chuyện vừa rồi, tim của hắn liền đập thật nhanh, Cửu Hoàng liền cứ ôm hắn ở trên giường tre mây như vậy, còn trực tiếp nhét khối băng vào trong thân thể hắn……

Nhớ lại hình ảnh rõ ràng trước đó thì tim của nam nhân liền đập thình thịch.

Tuy rằng giường mây kia không nhỏ, nhưng mà 2 đại nam nhân nằm ở trên đó thì vẫn có chút chật chội, hắn cũng chỉ đành ngồi ở trên người của Cửu Hoàng, bị Cửu Hoàng ôm từ trên xuống dưới, chấn động lên lên xuống xuống……

Cửu Hoàng đút hắn ăn tuyết lê thực ngọt, nhưng khối băng lại lạnh tới nỗi đầu lưỡi của nam nhân có chút chết lặng, Cửu Hoàng thủy chung đều là một bộ tư thái biếng nhác, thời điểm đổi tư thế cũng ngậm môi dưới của hắn không chịu buông ra.

Hơn nữa, Cửu Hoàng còn làm cho hắn nằm sấp giống như cẩu ghé vào trên trúc đằng, bởi vì Cửu Hoàng sợ nóng, sau khi khối băng trên người của hai người hòa tan, Cửu Hoàng khiến cho hắn vẫn duy trì tư thế như vậy.

Cửu Hoàng lại là chống khuỷu tay trên giường mây, một bên ngậm đôi môi của hắn, còn đĩnh động phần eo từ dưới lên trên, hai người thân mật kết hợp, bởi vì Cửu Hoàng nhét băng vào trong thân thể hắn, thời điểm Cửu Hoàng ôm hắn đều thoải mái tới thổ khí (thở ra)…….

Nam nhân cũng biết tư thế như vậy khiến cho thị giác của Cửu Hoàng càng thêm rõ ràng, hắn chịu không nổi cúi đầu, Cửu Hoàng liền dùng trán kề trán hắn, ánh mắt hai người theo thân thể lẫn nhau di chuyển xuống dưới, không hẹn mà cùng rơi xuống địa phương thân mật dây dưa của lẫn nhau, cả tư duy của hắn đều ngừng lại, trong miệng hắn khống chế không được tràn ra than nhẹ khe khẽ.

Nam nhân ấy mà càng thêm cảm giác rõ ràng mỗi một lần Cửu Hoàng đĩnh động thắt lưng, mỗi một cái động tác…….

Nhớ lại trước đó, hiện tại nam nhân cả người đều đang phát nóng, hắn uyển cự(khéo léo từ chối) Cửu Hoàng đưa tiễn, bởi vì thời tiết này nóng, Cửu Hoàng không nhất định có thể chịu được, vì tránh cho không phiền toái như vậy, hắn vẫn là tự mình về nhà, bởi vì trước đó y sam đều bị làm ướt, Cửu Hoàng tặng một thân tân trang (quần áo mới) thanh nhã, Cửu Hoàng tựa hồ biết được sở thích của hắn, cố ý tặng nhất kiện nhìn qua không phải tốt lắm, nhưng là xiêm y(quần áo) không tính là kém.

Nam nhân nhận.

Không nhận lấy liền không được, dù sao hắn không thể cả người ướt sũng trở về, buổi tối hôm nay nam nhân về nhà, khi đi qua cửa thành, nhìn đến rất nhiều người bàn tán sự tình tối hôm qua rất nhiều thuyền đánh cá bị lật.

Hơn mười thuyền đánh cá đang tốt đẹp thì tất cả đều bị lật, mọi người ở trấn trên nói là có yêu nghiệt tác quái, nam nhân vừa đi vừa nghe tin tức, hắn nhìn đến rất nhiều xác thuyền đánh cá bị người của quan phủ kéo lên bờ.

“Sông này của chúng ta rất rộng rất sâu, dòng nước cũng coi như chảy xiết, yêu quái này phải hình thể lớn bao nhiêu mới có thể hất lật thuyền đánh cá này chứ……”. Đám người qua đường đều nghị luận, nha dịch của quan phủ vây quanh ở bờ sông ngăn lại người xem náo nhiệt.

Nam nhân dừng thân hình một chút, bởi vì hắn cảm giác được phía trước có người nghênh diện mà tới, cho nên mới không có đụng vào người phía trước, hắn quay đầu nhìn về phía người tới, là người quen.

“Đã trễ thế này, còn ra ngoài?”. Người tới thấp giọng hỏi nam nhân, bức nam nhân lui tới bên trong ngõ nhỏ, trong ngõ nhỏ rất tối, làm cho hắn thấy không rõ lắm biểu tình của đối phương.

“…….”. Nam nhân chẳng nói câu nào.

“Gần đây còn bày quán?”. Đối phương lại lần thứ hai tới gần nam nhân, bức nam nhân tới góc chết trong ngõ nhỏ.

"……". Nam nhân lắc đầu, hôm nay hắn không có bày quán.

"Ngươi vẫn đang giận ta?". Đối phương nhích lại gần, trong bóng đêm chỉ cảm thấy hơi thở của đối phương ở bên môi, nam nhân quay đầu tránh đi, lại cảm giác được đối phương ôm sát hắn.

"Ta nào dám giận ngươi?". Nam nhân thấp giọng trả lời, ngữ khí hắn thực bình tĩnh, nhưng hiển nhiên có chút mất hứng, "Hôm nay sao ngươi lại rãnh rỗi như vậy, chẳng lẽ đêm nay hoa phố không làm sinh ý?".

"Hoa phố đương nhiên phải làm sinh ý". Ngữ khí của đối phương cũng thập phần tự đắc, giống như đi hoa phố là sự tình thiên kinh địa nghĩa*, "Không phải ta là chuẩn bị đi sao?".

*thiên kinh địa nghĩa: chuyện hiển nhiên, chuyện tất nhiên

"……"

"Đúng lúc ở trên đường gặp ngươi mà thôi". Ngữ khí của đối phương thực bá đạo, còn khá ngang ngược, tựa hồ có chút coi thường nam nhân.

"……". Nam nhân lại không nói gì.

"Ta thấy ngươi nói rất nhiều cùng ngốc tử kia, đối với ta, ngươi sẽ không nói?". Đối phương lại bất mãn, 1 tay chống tại sườn đầu của nam nhân, 1 tay nắm cằm của nam nhân, "Ta đều nhiều ngày không gặp ngươi, ngươi một chút cũng không nhớ ta?".

Nam nhân nghĩ muốn kéo tay của y ra, lại bị y nắm lấy cổ tay: "Ta bận, ngươi cũng bận". Đây là nam nhân giải thích với y, quả thực nam nhân rất bận, bận chăm sóc Nham Vân, bận coi chừng Phật Hàng.

"Còn giận ta?". Đối phương lại nhắc lại một lần, thấy nam nhân không trả lời, y liền nói: "Không trả lời ta, sẽ không cho phéo đi". Y thực tùy hứng, thực ngang ngược……..

Nam nhân lại không hẹp hòi như vậy: "Đã sớm không tức giận". Hắn mới đầu là có chút tức giận, nhưng ngẫm lại, tức giận có ích gì, cuối cùng cũng là chỉ là tổn thương tâm của chính mình.

Cần gì tự làm khổ mình.

Đối phương vừa nghe nam nhân không tức giận, lập tức giọng điệu dịu lại, thái độ lập tức thay đổi lớn: "Vậy ngươi vì sao không đến tìm ta? Ta đều nhớ ngươi muốn chết……..".

Đối phương đè thấp thanh âm, vừa nói vừa ôm chặt tới nỗi nam nhân sắp không thở được, nhiệt tức bên môi kia quẩn quanh ở cần cổ nam nhân, nam nhân muốn né tránh, vải y sam của đối phương thực trơn tay,

tóm cũng tóm không chặt được.

"Đừng……". Nam nhân thấp giọng nhắc nhở người trước mắt, hắn cảm giác được tay của đối phương vói vào trong y sam của hắn, loạn chà xát, loạn xoa một trận ở trên người hắn……

Gấp đến độ làm cho hô hấp của nam nhân đều run rẩy.

Cổ của nam nhân bị một trận xúc cảm nóng ướt rõ ràng, y sam hắn trực tiếp bị vén lên, hắn bất mãn "ân" 2 tiếng, nhưng thanh âm kia lại cực kỳ mê người.

"Rên tới thật là dễ nghe". Đối phương dán bên tai của nam nhân nói nhỏ, thuận thế ngậm lỗ tai của nam nhân vào miệng, "Bất quá, ngươi tốt nhất nói nhỏ thôi, nơi này tùy thời đều có người đi qua".

Hơi thở của nam nhân nặng thêm, buồn bực bật ra một tiếng, y sam của hắn bị xoa tới nhăn nhăn nhúm nhúm, thắt lưng của hắn cùng thắt lưng đối phương gắt gao thiếp hợp cùng một chỗ, hơi thở nắm chặt nóng ướt trong cổ làm cho hắn nắm chặt cái áo trên lưng của đối phương, hắn bị để tại trên tường lạnh như băng, hắn nhắm mắt, lông mi lại đang bất an rung rung.

"Ngươi làm cái gì, đừng xằng bậy, đây là bên ngoài". Nam nhân đè thấp thanh âm, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của đối phương, lại bị đối phương nhiệt tình ôm chặt, hắn cảm thấy chính mình sắp ngạt thở, "Linh khí của ta khôi phục". Hắn nghĩ muốn nhắc nhở đối phương một vừa hai phải.

Động tác của đối phương không có ngừng lại, ngược lại bá đạo xoa thân thể mẫn cảm của nam nhân, "Vậy rất tốt, như vậy ngươi cũng sẽ trở nên thực kéo dài, chúng ta có thể đến nhiều thêm vài lần so với trước kia".

"Ngươi……". Nam nhân bị y làm tức giận đến nói không nên lời, cảm giác được giữa hai chân bị nắm, cả người hắn đều đã tê rần.

Hơi thở của đối phương càng ngày càng nóng.

Nam nhân nhận ra ý đồ của đối phương, dưới tình thế cấp bách, hắn đành phải thấp giọng nói: "Mạt Đồng, đừng như vậy, không thể ở đây……". Hắn dùng sức đẩy Mạt Đồng ra……

Mạt Đồng cũng dùng sức chặn nam nhân lại: "Như thế nào?". Y cho nam nhân 1 chút cơ hội thở dốc, hai tay y chống tường, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm nam nhân không tha.

"Hôm nay ta không tiện". Nam nhân không tiện là bởi vì còn phải trở về xem Phật Hàng, hơn nữa trước đó hắn mới cùng Cửu Hoàng làm qua, không có khả năng hiện nay lại cùng Mạt Đồng làm.

Khẳng định sẽ bị Phật Hàng phát hiện……

"Ngươi cũng không phải nữ nhân, sẽ không tiện gì chứ?". Mạt Đồng nở nụ cười, chóp mũi của y tiến tới bên môi của nam nhân, nhẹ nhàng cọ mũi của nam nhân vài cái, "Vậy dựa theo ngươi nói như thế, ngươi còn có thể sinh hài tử (bé bi)?".

"……". Nam nhân bị Mạt Đồng nói tới mất đi ngôn ngữ.

"Vậy ngươi khi nào sinh cho ta 1 hài tử, chúng ta đều làm nhiều lần như vậy, cũng không thấy ngươi mang thai, vậy đêm nay liền làm đến khi ngươi hoài thượng (mang thai) mới thôi, được không?". Mạt Đồng dán tại bên tai nam nhân càng nói càng hăng say, thấy nam nhân không nói lời nào, y lại bá đạo sờ hướng về phía chân của nam nhân, "Cho trong bụng ngươi tràn đầy là đồ vật của ta nga……".

Y nói xong lại cắn cắn cái lổ tai mẫn cảm của nam nhân, bá đạo nhéo chân của nam nhân một chút……

Không có biện pháp.

Không có biện pháp.

Thật sự là không có biện pháp.

Nam nhân không muốn ở trong này lại tiếp tục để Mạt Đồng ép buộc tiếp như vậy, lại nháo tiếp thế nào cũng không thể đi về được, hắn đành phải đáp ứng Mạt Đồng dùng miệng, miệng hắn "an ủi" Mạt Đồng một lần.

Thời điểm khi nam nhân lại ngẩng đầu, lần này người qua đường cầm đèn ***g, ánh sáng của đèn ***g kia vụt qua, làm cho hắn thấy rõ ràng ý cười đạt được ý đồ nơi đáy mắt của đối phương.

"Ta biết ngươi còn giận ta". Mạt Đồng ôm nam nhân, qua loa thay nam nhân chỉnh lý y phục 1 chút, "Như vậy được rồi, năm ngày sau, ngươi tới hoa phố".

"Ta không thích đi loại địa phương đó".

Nam nhân mới vừa nói xong, liền cảm giác được bên hông căng thẳng, liền nghe được Mạt Đồng đè thấp thanh âm ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: "Ngươi nhất định phải tới, ta sẽ chứng minh cho ngươi xem……".

292. Chương 292

Đêm nay, sau khi nam nhân trở về liền một mực suy nghĩ lời nói của Mạt Đồng, 5 ngày sau gặp tại hoa phố, đó cũng là nói mấy ngày này Mạt Đồng sẽ không tới tìm hắn, bất quá như vậy cũng tốt, trong nhà hắn nhiều người, cũng đích xác bất tiện.

Sau khi nam nhân về nhà liền nhìn Phật Hàng 1 chút, Phật Hàng vẫn đều đang ngủ, cổ linh khí mạnh mẽ kia lượn lờ ở bốn phía Phật Hàng, cũng không ăn cơm, hắn mới vừa tắm rửa xong liền nhìn đến Nham Vân bụm mặt, buồn bực không hé răng từ bên ngoài đã trở lại, con mắt còn đỏ đỏ……

"Nhị Cẩu, làm sao vậy?". Nam nhân mặc nội sam, theo Nham Vân vào phòng, nhìn đến Nham Vân ngồi ở trước bàn bụm mặt, hắn nhìn Nham Vân 1 lát, lại hỏi, "Bỏ tay ra, để ta xem mặt của ngươi làm sao vậy".

Nham Vân không nhúc nhích.

Con mắt đỏ đỏ đã ươn ướt, một bộ bộ dáng ứa nước mắt sắp khóc.

Nam nhân thấy ngốc tử loại vẻ mặt này khẳng định là đã xảy ra chuyện, hắn tới bên ngoài nhìn 1 chút phát hiện Liễu Phong không về cùng, hắn trở lại trước bàn trực tiếp gỡ cái tay của Nham Vân đang bụm mặt ra……

Trên khuôn mặt tuấn tú, hiện ra năm cái dấu tay.

"Bị ai đánh?". Nam nhân giơ tay sờ sờ cái mặt của Nham Vân bị đánh tới ửng đỏ kia, bộ dáng của Nham Vân đáng thương như vậy, liền giống như tiểu hài tử (con nít) bị khi dễ.

"Không ai……".

Nam nhân chậm rãi ngồi xuống: "Mau nói cho a Thúc".

"……."

Nam nhân nhìn Nham Vân 1 lát, rót 1 chén trà cho Nham Vân: "Có phải Liễu Phong đánh ngươi hay không?". Hắn ngước mắt nhìn về phía Nham Vân, phát hiện vẻ mặt Nham Vân có chút trốn tránh.

Nhưng cuối cùng vẫn là gật gật đầu.

"Vì sao Liễu Phong tát ngươi?". Nam nhân cũng nghi hoặc, hắn bảo Nham Vân uống chút nước trước.

Nham Vân uống nước xong, liền thành thật nói với nam nhân: "Sau khi a Thúc đi rồi, Liễu Phong mang ta đi dạo viện tử, nhìn đến trong viện tử có một đôi nam phụ (nam+nữ) đang cắn tới cắn lui……".

Nam nhân nhất thời nổi giận, hắn vỗ 1 chưởng lên trên bàn, các thứ trên bàn đều bị chấn động: "Cho nên ngươi liền cắn Liễu Phong, đúng hay không?". Ngốc tử này như thế nào ngay cả hôn môi cũng không biết……

“Không phải, không phải”. Nham Vân thấy nam nhân nổi giận, lập tức thành thật giải thích, y thả chén trà vào bên trong 1 chút, để tránh bị nam nhân đập bay xuống đất, “Ta không có cắn Liễu Phong……”.

“Vậy như thế nào?”.

“Liễu Phong nói, đó là hôn môi, hôn hôn……”. Nham Vân nghịch nghịch ngón tay, thật cẩn thận nhìn về phía nam nhân, “Ta bảo Liễu Phong dạy ta, y liền nói ta là lưu manh, còn tát ta 1 cái”. Y nói rất ủy khuất, nước mắt tí ta tí tách rơi xuống.

“Cho nên ngươi liền chạy về nhà?”.

“Ân”.

Nham Vân gật gật đầu, nước mắt rơi ở trên bàn, bộ dáng này giống như bị ủy khuất to lớn, nam nhân lại bởi vì Nham Vân làm càn mà có chút tức giận, ngốc tử này thế nhưng yêu cầu Liễu Phong cùng y hôn môi.

Không bị đánh, vậy mới kỳ quái.

Liễu Phong người này cực kỳ thanh cao, như thế nào có thể để Nham Vân hôn, nam nhân nhìn Nham Vân mấy lần, nghĩ đến ngôn ngữ thiên chân (hồn nhiên, thơ ngây) của ngốc tử này thì hắn liền hỏi: “Ngươi bảo Liễu Phong dạy ngươi hôn môi làm cái gì, ngươi lại không thú tức phụ (cưới vợ), lại không dùng được”.

Tỏ rõ muốn ăn đậu hủ (thả dê) Liễu Phong.

Nham Vân hàm chứa nước mắt ngước mắt lên, ngạc nhiên nhìn về phía nam nhân: “A Thúc sao lại nói giống như Liễu Phong, ta muốn học hôn môi, ta nghĩ muốn cho a Thúc thoải mái……..”.

Tay nam nhân run lên, nước trà sánh ra ngoài cái chén, ngốc tử này muốn học hôn môi, thì ra là muốn dùng tới đối phó hắn, thật không hiểu ngốc tử này rốt cuộc muốn thế nào…….

Nam nhân nhíu mày: “Ngươi trả lời Liễu Phong như vậy?”.

“Không có”. Nham Vân sờ sờ mặt mình, lấy mu bàn tay dụi mắt, “Ta liền trực tiếp trở về”.

May mắn.

May mà chưa nói…….

Nếu ngốc tử này cùng Liễu Phong nói ngày hôm qua bọn họ thế này thế kia, vậy Liễu Phong khẳng định sẽ

chạy tới khinh bỉ hắn, hắn phải dặn dò Nham Vân mấy câu: “Về sau ở trước mặt Liễu Phong, không được nhắc tới a Thúc”.

Nham Vân gật đầu: “Ân”.

Nam nhân nấu 1 tô mì cho Nham Vân, Nham Vân im lặng cúi đầu ăn mì, sau khi hắn dặn dò Nham Vân 1 phen, bảo Nham Vân chung quy đừng nghĩ động tay động chân với Liễu Phong, để tránh lần sau lại bị Liễu Phong đánh.

Nam nhân thấy Nham Vân ăn ngon lành thì cũng không nói gì nữa, đi bên ngoài cầm miếng vải sạch lau mặt cùng tay cho Nham Vân, Nham Vân ăn mì xong, lau sạch miệng, liền nhìn chằm chằm nam nhân……..

“Nhìn cái gì?”. Nam nhân cúi đầu hỏi Nham Vân.

Nham Vân ngồi ở trên ghế, có chút đỏ mặt nhìn về phía nam nhân đứng ở trước người lau tay cho y: “A Thúc, vì sao ngươi không thú tức phụ?”. Y cảm thấy rất kỳ quái, bởi vì ở trấn trên người nhỏ tuổi hơn so với a Thúc đều thú tức phụ, mà a Thúc vẫn 1 mình.

Động tác của nam nhân tạm dừng, sau một lúc lâu mới một lần nữa khôi phục lại: “Bởi vì muốn tìm 1 người toàn tâm toàn ý đối đãi lẫn nhau thật sự rất khó, a Thúc còn chưa tìm được……..”.

Nham Vân không nói gì.

Hôm nay ban đêm Nham Vân dị thường an tĩnh ôm nam nhân ngủ, nam nhân cũng liền tùy ý ngốc tử này ôm, cũng không biết ngốc tử này rốt cuộc nghe hiểu hay không hiểu dặn dò đêm nay của hắn.

Ba ngày liên tiếp, Nham Vân đều ngoan ngoãn chờ ở trong phòng không có đi ra ngoài, Liễu Phong cũng không có lại tới tìm y, mà nam nhân vẫn là đi lên phố bày quán, mấy ngày nay tích được chút ngân lượng, thời điểm hắn trở về, ở trên đường mua hồ lô đường cho Nham Vân, trước kia thời điểm bày quán ngốc tử kia ngẩn người nhìn chằm chằm hồ lô đường.

Thời điểm nam nhân trở về, nhìn đến Nham Vân còn đang ngủ, hắn đặt hồ lô đường lên trên bàn liền đi làm vài món ăn, bưng tới sau phòng cho Phật Hàng, Phật Hàng đã mấy ngày chưa ăn cơm.

Nam nhân đặt đồ đạc ở trên bàn đá, nhìn đến Phật Hàng còn tại trong mê man, hắn giơ tay vỗ vỗ mặt của Phật Hàng: “Ngươi tỉnh tỉnh, ta mang đồ ăn tới cho ngươi”. Nơi này ban ngày mặt trời rất lớn, mặt trời chói chan tỏa nắng gay gắt, ban đêm lại rất lạnh, rất ẩm ướt, ban đêm sương mù trong núi cũng dày đặc, mang theo vài phần ẩm ướt lành lạnh.

Phật Hàng mở mắt ra, con ngươi lạnh lùng kia nhìn chăm chú vào nam nhân, nhìn đến trên bàn đặt đồ ăn, cũng không có chút động dung, y không ăn, y chính là không ăn.

Lúc này đã là chập tối.

Sắc trời dần tối, thời tiết xấu, bầu trời có mây đen, giống như trời muốn mưa.

293. Chương 293

Dùng miệng đút?!

Yêu cầu của Phật Hàng làm cho nam nhân sửng sốt 1 lát, hắn rất nhanh liền hiểu được ý tứ của Phật Hàng, hắn vốn định cự tuyệt, nhưng xem thái độ Phật Hàng kiên quyết, hơn nữa nếu là thời gian dài không ăn gì, Phật Hàng cũng sẽ không chống đỡ được, dù sao ma khí của Phật Hàng đạt tới mức đăng phong tạo cực(lên tới cực đỉnh, tột đỉnh).

Không ăn đồ ăn, chẳng khác nào không bổ linh, mặc dù có tục khí, nhưng là cũng có vạn vật khí, dù sao cũng có thể chống đỡ một chút, nhưng sẽ không đánh thức ma tính của Phật Hàng, ngược lại sẽ áp chế ác tính, làm nhạt ma tính.

Nhìn đến Phật Hàng nhìn chăm chú vào hắn, nam nhân có chút do dự ngậm 1 miếng cơm, hắn chậm rãi tới gần Phật Hàng, nhắm mắt lại đưa môi tới bên môi của Phật Hàng, đôi môi của Phật Hàng lập tức bao phủ đôi môi của nam nhân.

Miệng của nam nhân bị cạy mở, hắn nhai nát đồ ăn đút cho Phật Hàng, tới tới lui lui như vậy rất là nhiều lần, nam nhân cảm thấy như vậy rất kỳ quái, loại phương pháp đút ăn này tình sắc nói không nên lời.

Nhưng Phật Hàng lại bình thản ăn hết miếng này tới miếng khác, mặt không đỏ, thở không dốc, mặt không đổi sắc ăn đồ ăn nam nhân dùng miệng đút, ngược lại là nam nhân trở nên có chút luống cuống.

Như vậy xem ra.

Hình như là hắn đang chiếm tiện nghi của Phật Hàng, hắn lại ngậm 1 miếng đồ ăn, đưa tới bên môi của Phật Hàng, Phật Hàng cũng không hôn hắn, cũng chỉ là ăn đồ ăn mà thôi, chỉ là thỉnh thoảng đầu lưỡi va chạm, khiến cho đôi môi mẫn cảm của nam nhân có chút run rẩy.

Phật Hàng cảm giác được, nhưng động tác không có tiến thêm một bước, y thật sự bình tĩnh, ngược lại là hơi thở của nam nhân đang không ngừng biến nhiệt biến nóng, nam nhân đút tới 1 miếng cuối cùng.

Hắn vừa mới chuẩn bị rút ra, lại cảm giác được đầu lưỡi của Phật Hàng quấn lên, mút đôi môi liếm đầu lưỡi của hắn, hôn bất thình lình làm cho nam nhân sửng sờ ở tại chỗ.

Hắn đút lâu như vậy, sớm không hôn, muộn không hôn, cố tình lúc này hôn, nam nhân nhíu mày, bị Phật Hàng kéo tới gần 2 bước, hắn đều dán tại trên người của Phật Hàng, Phật Hàng rủ mắt, đầu lưỡi lướt qua khóe môi của nam nhân, vói vào trong miệng của nam nhân, tuy rằng hai tay của Phật Hàng bị trói chặt nhưng y hút linh khí của nam nhân qua.

Phật Hàng hôn nam nhân 1 lát liền buông môi nam nhân ra, nam nhân thất thần, liền nhìn Phật Hàng, Phật Hàng nhìn mắt nam nhân, liền dời tầm mắt đi: "Ngô ăn xong rồi".

"Vậy ta vào nhà". Nam nhân có chút xấu hổ nhìn Phật Hàng, bởi vì hắn trên môi của hắn còn lưu lại độ ấm của Phật Hàng, xúc cảm kia giống như lưu lại ở trên môi.

Hai người nhìn nhau mấy lần, đáy mắt của hai người đều có chút xấu hổ, nam nhân đút Phật Hàng ăn xong cơm, còn đút Phật Hàng mấy hớp nước, mới chậm rì rì trở về phòng.

Phật Hàng bị trói chặt trên trúc đen rắn chắc, ban ngày chịu đựng ánh nắng gay gắt, ban đêm phải chịu đựng không khí lạnh ẩm ướt, vùng ngoại ô trong núi này nhiệt độ không khí ban ngày cùng ban đêm tương phản thật lớn, hơn nữa y bị trói chặt, không thể động, mấy ngày chưa ăn cơm, cũng không hấp thu linh khí, có vẻ có chút hết hơi hết sức, vẻ mặt cũng trở nên có chút suy yếu.

Dây thừng chân ngôn trên người y lại là pháp bảo của cổ nhân Bạch Vân Quan, y như thế nào cũng không thoát ra được.

Ban đêm.

Y cúi đầu, nhấp nháy đôi mắt, tóc bạc của y tự nhiên buông ở trước người, gió núi ban đêm thổi sợi tóc của y khẽ bay bay, đường nét cái cằm của y cực kỳ tuyệt đẹp, vài sợi tóc bạc dán hàm dưới của y, y khẽ mím môi lộ ra vài tia gợi cảm yếu ớt…….

Y nhấp nháy đôi mắt, lông mi nồng đậm kia nhẹ nhàng chấn động ở trong gió nhẹ.

Một giọt mưa lạnh lẽo rơi ở trên lông mi của y, lập tức liền nghe tới tiếng sấm rền cuồn cuộn trầm thấp nặng nề.

Mưa phùn ào ào rơi xuống phía chân trời, nam nhân ngủ thẳng tới nửa đêm, liền bị tiếng sấm đánh thức.

Lúc này bên ngoài trời đã mưa to tầm tã, mà Nham Vân an tĩnh ngũ như cũ.

Đêm nay hắn mua hồ lô đường cho Nham Vân, sau khi Nham Vân ăn xong cao hứng ôm hắn gọi a Thúc a Thúc gọi tới ngọt ngào, ăn xong rồi lại ăn một ít cơm chiều nam nhân làm, hắn tắm rửa xong cho Nham Vân, Nham Vân liền quấn hắn 1 lát, liền lại ngủ.

Tiếng mưa rơi bên ngoài thực ồn ào, nam nhân xuống giường, đóng chặt cửa sổ lại, hắn cầm 1 cây dù giấy dầu liền đóng cửa phòng lại, đi gian phòng phía sau rừng trúc đen.

Nửa đêm khuya khoắt, nhiệt độ không khí hạ thấp, hơn nữa mưa to xâm tập(xâm nhập+tiến công), khiến cho nhiệt độ không khí đột nhiên giảm xuống.

Bên ngoài gió rất lớn, thổi lá trúc bay lả tả, giọt mưa lớn như hạt đậu đập vào trên người của nam nhân, đạp tới rung động ba ba, mưa bụi tràn ngập trong rừng trúc……

Thanh Hồn kiếm tản ra quang mang màu xanh nhạt trong bóng đêm, nó lơ lửng ở đỉnh của trúc đen, ổn định trận hình phía dưới.

Bát quái trận phía dưới thực ổn định.

Mà Phật Hàng lại là toàn thân ươn ướt bị trói chặt ở trúc đen, mưa theo cái cổ của y, chậm rãi chảy về phía cái gáy, bọt nước kia theo da thịt lăn đi, trượt vào trong y sam của y.

Nam nhân đi tới bên người của Phật Hàng, thấy cả người Phật Hàng đều ướt, hắn dùng dù che đỉnh đầu của Phật Hàng.

Phật Hàng chậm rãi mở mắt ra……..

Nhìn đến nam nhân đang nghiêng người đứng ở phía trước y, trong tay cầm dù giấy dầu, nam nhân mặc nội sam, búi tóc cùng y sam của nam nhân đều bị giọt mưa bắn ướt.

Nam nhân không có nhìn Phật Hàng, chỉ là thản nhiên nói: “Mưa lớn, ngươi dầm mưa sẽ chịu không nổi”.

Trên mặt của Phật Hàng có bọt nước chảy xuống, sợi tóc y thực ướt át, bọt nước nhỏ xuống, y nhìn nam nhân 1 lát, hỏi vặn lại: “Ngươi thương tiếc ngô?”. Ngữ khí của y rất lạnh lùng bình tĩnh.

Nam nhân nghiêng đầu nhìn về phía Phật Hàng, cũng không có giải thích, hắn nhìn đến trên lông mi của Phật Hàng, trên sợi tóc, trên mặt đều có bọt nước, áo Phật Hàng rộng mở, có thể thấy rõ xương quai xanh…….

“Chờ mưa nhỏ, ta lại quay về phòng”. Ánh mắt của nam nhân theo cằm của Phật Hàng, nhìn tới đôi mắt của Phật Hàng: “Ta trò chuyện cùng ngươi, ngươi cũng sẽ không cảm thấy buồn”.

Phật Hàng không nói chuyện.

Nhưng nam nhân cũng không để ý, còn nói một chút chuyện nghe được mấy ngày nay với Phật Hàng:

“Ngày ấy, ngươi sai người ném Nham Vân vào trong sông, ngày hôm sau trong sông kia liền chìm rất nhiều thuyền”.

“……”

“Đệ tử của Thanh Phong cốc ngươi đều không có tìm ngươi, bọn họ bọn họ cho rằng ngươi trở về Thanh Phong cốc?”. Nam nhân thấp giọng hỏi Phật Hàng, tiếng mưa rơi thực ồn ào, có chút nghe không rõ ràng lắm thanh âm của nam nhân.

Phật Hàng gật đầu, đều là nam nhân đang nói chuyện, Phật Hàng cơ bản không thể nào nói chuyện, y chỉ là nhìn nam nhân nói, thỉnh thoảng gật gật đầu, hoặc là lắc đầu mà thôi, nam nhân trái lại cũng không ngại.

Phật Hàng nhìn nam nhân, phát hiện nam nhân tại trong bất tri bất giác (thình lình, ko thể nhận thấy), y sam đều bị mưa thấm ướt.

Ánh mắt của y theo sợi tóc ướt át của nam nhân, di chuyển xuống dưới, nội sam trong y sam đều bị ướt, sau đó liền dán tại trên người, cái địa phương trước ngực kia, như có như không hiện ra, Phật Hàng liền vẫn trầm mặc theo dõi nam nhân, cho tới khi nam nhân nói xong.

Nam nhân vốn nghĩ muốn chờ mưa nhỏ 1 chút, hoặc là hết mưa rồi lại trở về, nhưng mà mưa càng rơi xuống lại càng lớn, Phật Hàng lại không nói chuyện với hắn, sau khi hắn nói xong liền im lặng đứng đó.

Đứng tới sắp ngủ luôn.

Nam nhan nhìn đến vẻ mặt Phật Hàng có chút suy yếu, hắn thấp giọng hỏi: “Ngươi lạnh hay không lạnh?”. Hắn nhìn về phía Phật Hàng, giơ tay lau bọt nước trên mặt cho Phật Hàng.

Phật Hàng mím môi nhìn nam nhân, con ngươi màu trà lộ ra ái muội ẩn ẩn, y rất lạnh lùng bình tĩnh nói: “Ngươi dựa qua một chút, có lẽ ngô sẽ ấm áp một chút”.

“Được”. Nam nhân không hề phòng bị nhích lại gần, hắn liền đứng ở trước người Phật Hàng, hắn có chút mệt mỏi chớp chớp mắt, hắn muốn ngủ, hắn dứt khoát liền cứ như vậy miễn cưỡng nhắm mắt nghỉ ngơi, dù sao nhất thì bán hội (1 giờ nửa khắc: trong thời gian ngắn) lại đi không được.

Trong bất tri bất giác.

Trán của hắn kề lên trán của Phật Hàng, nam nhân lập tức mở mắt ra, tạo khoảng cách giữa hai người, phát hiện Phật Hàng vẫn nhìn hắn, hắn liền mở miệng: “Ngươi vẫn nhìn ta làm gì?”.

Nam nhân không hề cảnh giác, cũng không biết chính mình hiện tại có bao nhiêu gợi cảm.

Ở trong mắt Phật Hàng, đây chính là cơ thể ướt át trắng trợn dụ hoặc.

"Giúp ngô cởi bỏ dây thừng". Phật Hàng lên tiếng, y nhìn nam nhân, yêu cầu nam nhân giúp y cởi bỏ dây thừng.

Nam nhân suy nghĩ 1 chút, liền tiến lên cởi dây thừng trói chặt trên tay của Phật Hàng ra, chân ngôn trói trên người Phật Hàng, cũng trốn không thoát, cởi bỏ dây thừng cũng chỉ có thể hoạt động 2 tay.

Nam nhân buộc dây thừng ở trên gậy trúc phía sau của Phật Hàng, bởi vì hắn phải chống đỡ nên không tốt đổi vị trí, cũng chỉ đành dán lấy Phật Hàng, đưa tay vòng qua phía sau của Phật Hàng.

Đầu của 2 người đều nghiêng qua 1 bên, nhưng thân thể truyền đến độ ấm phá lệ rõ ràng, sau khi nam nhân buộc chặt dây thừng, liến muốn che dù cho Phật Hàng, như vậy hắn liền có thể vào nhà ngủ.

"Cầm". Nam nhân thúc giục Phật Hàng.

Phật Hàng xoa xoa cổ tay bị trói mấy ngày, y không có nhận lấy cái dù, ngược lại là đang liếc mắt nhìn nam nhân 1 cái, sau đó đột nhiên ôm sát nam nhân.

Nam nhân cả kinh.

Dù giấy dầu đánh rơi trên mặt đất.

Nam nhân còn chưa kịp lên tiếng thì đôi môi đã bị gắt gao ngăn chặn.

Song chưởng của Phật Hàng xiết chặt thắt lưng của nam nhân, cả người nam nhân đều dán tại trên người của Phật Hàng.

Y sam bị mưa xối ướt gắt gao dán da thịt, nam nhân ra vẻ từ chối hai lần, nghĩ muốn đẩy Phật Hàng ra, nhưng hắn vừa khẽ động, cả thân thể đều cùng thân thể của Phật Hàng sinh ra ma xát, dần dần nam nhân cũng không động……..

Hắn hơi hơi nghiêng đầu, tùy ý Phật Hàng hôn môi của hắn, môi của hắn hoàn toàn không thể khép kín…….

Môi của 2 người lần lượt đan xen, đầu lưỡi của Phật Hàng quấy đảo trong miệng của hắn, mưa lạnh thấm vào trong môi của 2 người.

Tại mưa lạnh đan xen trong không khí, hắn cảm nhận được đầu lưỡi Phật Hàng truyền đến độ ấm, mưa cọ rửa thân thể của hai người, tiếng tim đập của nam nhân sớm bị mưa to kia che dấu.

Hai người nhắm mắt, đầu lưỡi quấn quít, nụ hôn dài thật sâu…….

Chóp mũi của nam nhân dán tại sườn mặt của Phật Hàng, hắn cảm giác được Phật Hàng ôm hắn ôm càng ngày càng chặt, hơn nữa hai tay còn theo thắt lưng của hắn, hướng phía sau lưng của hắn vuốt ve.

Phật Hàng rủ mắt, bọt nước trên lông mi kia rơi ở sườn mặt của nam nhân…….

Phật Hàng ôm nam nhân hôn thật lâu, nam nhân nhắm mắt tùy ý y hôn, hơi thở của nam nhân không ngừng nặng thêm, y không chút do dự hôn, đối nam nhân mà nói, tới có chút đột nhiên.

"Giúp ngô cởi bỏ dây thừng trên lưng". Phật Hàng buông lỏng môi của nam nhân ra, để nam nhân hô hấp, nam nhân có chút thở dốc, nhưng vẫn giơ tay cởi bỏ dây thừng trên lưng của Phật Hàng.

Hắn dán lấy Phật Hàng, hai tay vòng tới phía sau của Phật Hàng, hắn hơi hơi nghiêng đầu, tầm mắt lướt qua đầu vai của Phật Hàng, nhìn về phía dây thừng trên đốt trúc, mà đôi môi bạc mĩ (mỏng+đẹp) của Phật Hàng liền dán tại bên môi của nam nhân.

Bọt nước trên lông mi nhỏ xuống trên mũi của nam nhân…….

Cả người nam nhân đều bị xối ướt, sau khi y sam của hắn bị mưa làm ướt thì trở nên thực trong suốt, hắn mới vừa cởi bỏ dây thừng trên lưng của Phật Hàng, liền nghe được Phật Hàng nói một câu với hắn: "Ngươi càng ngày càng gợi cảm".

Gợi cảm.

Nam nhân ngước mắt nhìn Phật Hàng, trong mưa to, nước mưa kia đã ươn ướt hai mắt của hắn, mà trên lông mi của Phật Hàng không ngừng rơi xuống bọt nước, Phật Hàng xiết chặt thắt lưng của nam nhân.

Nam nhân nhìn Phật Hàng, thấp giọng nói: "Dù rớt".

Mưa to cọ rửa thanh âm của nam nhân, cơ hồ đều át đi thanh âm của hắn, nhưng Phật Hàng lại nghe thấy, Phật Hàng cũng chỉ là bình tĩnh đáp trả 1 câu: "Rớt liền rớt".

Nam nhân giật giật môi, nước mưa theo môi trượt vào trong miệng, nhưng thủy chung không nói gì, chỉ là nhìn Phật Hàng ở trước mắt, Phật Hàng cũng đang im lặng không lên tiếng theo dõi nam nhân, ánh mắt kia quẩn quanh trên mặt nam nhân.

Ân, ngô……

Đầu của nam nhân kề sát Phật Hàng, nhẹ nhàng để ở cái trán của Phật Hàng, làm chống đỡ hữu lực, bởi

vì hắn cảm giác được Phật châu trên cổ tay của Phật Hàng bị ma khí cắn nuốt, cấp tốc quấn quanh trên thân thể……

Viên Phật châu dày đặc kia, theo cẳng chân hắn quấn quanh trên đùi, lại theo thắt lưng của hắn, lần lượt thay đổi đan xen quấn quanh trên cổ của hắn, lại lan ra tới cánh tay……

Hai tay của nam nhân bị trói chặt ở tại cùng nhau, cái đuôi Phật châu thật dài kia rớt xuống dưới, thời khắc đó cả Phật ấn của Phật châu như dây thừng quấn chặt thân thể của nam nhân.

Da thịt mềm dẻo màu mật ong bị thít tới ửng đỏ, Phật châu kia lõm sâu vào ở trong da thịt của hắn, đè ép làn da hắn, khiến thân thể vốn rắn chắc của hắn bị thít càng thêm no đủ…….

Phật châu kia làm y sam của nam nhân đều nhanh nứt vỡ, 1 tay Phật Hàng ôm thắt lưng của nam nhân, 1 tay nâng 1 chân của nam nhân lên, nam nhân vô pháp chống đỡ…….

"Vòng tay tới trên cổ ngô, ôm sát ngô". Phật Hàng dán tại bên môi của nam nhân, điềm tĩnh thúc giục, y rủ mắt, nước mưa đã ươn ướt hai má của hai người.

Nam nhân chậm chạp nâng nâng tay, có chút do dự, hắn dùng 2 tay bị Phật châu kia trói chặt ôm lấy cổ của Phật Hàng: "Thật chặt, nới lỏng 1 chút, ta thở không nổi". Hắn dán tại bên tai của Phật Hàng, nửa rên rỉ, nửa yêu cầu, bảo Phật Hàng nới lỏng Phật châu trên người của hắn, hắn bị thít chặt tới cả người nóng lên.

Hắn mới vừa nói xong.

Phật châu trên người liền lỏng ra một chút, nhưng Phật châu này thong thả quấn quanh trên đùi của hắn, theo đùi của hắn di chuyển lên phía trên, để ở phía sau của hắn……

Thân thể của nam nhân đang run rẩy, giây tiếp theo, hắn liền cảm giác được Phật châu bị mưa xối ướt kia xâm nhập hắn, hắn ngẩng đầu há miệng muốn nói chuyện, lại cảm giác được Phật Hàng cũng đỉnh tiến vào……

Hắn ngoại trừ thở dốc ra, căn bản là nói không nên lời, cảm giác được Phật Hàng cùng Phật châu đồng thời đâm vào, ma xát đưa đẩy chen chúc kia làm cho hắn run rẩy ôm sát Phật Hàng.

Trong bất tri bất giác môi của hai người lần thứ hai giao thoa tương liên.

Nam nhân buồn thanh liên tục rên rỉ, chỉ là mưa quá lớn nên nghe không rõ lắm tiếng than nhẹ của hắn, Phật châu kia lủi động (chạy tán loạn) làm cho hắn mẫn cảm run rẩy, trong miệng hắn hô "không muốn", nhưng cũng không tự chủ mà xiết chặt Phật Hàng, Phật Hàng hôn hắn rất lâu, bọt nước trên lông mi không ngừng rơi ở sườn mặt ướt át của hắn.

Xong rồi.

Xong rồi, xong rồi.

Nam nhân bị Phật Hàng hôn tới run rẩy, Phật châu kia theo động tác Phật Hàng yêu thương nam nhân, mà bắt đầu thong thả hoạt động ở trên thân nam nhân, kích thích toàn thân của nam nhân……

294. Chương 294

Tiếng thở dốc của nam nhân bị tiếng mưa rơi át mất.

Mưa đập vào trên thân thể của hai người, trên người của nam nhân bị nước mưa thấm vào, da thịt bị thấm ướt thật sự sáng bóng.

Phật Hàng nắm cả thắt lưng của nam nhân, vuốt ve chân của nam nhân, Phật châu kia quấn quanh chân của nam nhân, buộc chặt chân của nam nhân cùng tay của Phật Hàng ở tại cùng nhau, nam nhân muốn rút đều không rút về lại được.

Nam nhân thực thở gấp.

Nước mưa kia theo hai má của hắn, tinh tế trượt tới đôi môi.

Hai tay của nam nhân ôm cả cái cổ của Phật Hàng, Phật Hàng ôm sát hắn, theo ma hợp không ngừng của lẫn nhau, đôi môi của hai người kề sát, mút đầu lưỡi ướt át của lẫn nhau.

Trong xoang mũi của nam nhân tràn ra rên rỉ, rên rỉ kia khiến cho Phật Hàng càng thêm dùng sức ôm sát nam nhân.

Tiếng sấm đùng đoàng kia, khi thì thoáng hiện chớp điện, giống như đều không thể phá ngang hai người, hai tay nam nhân ôm cả cái cổ của Phật Hàng, thân thể của hai người không có chút khoảng cách nào kề sát nhau…….

Bên trong mưa to này, nam nhân cũng không nhớ rõ làm mấy lần, hắn chỉ nhớ rõ, ở thời điểm hắn sắp lên đỉnh thì Phật Hàng giơ tay dùng sức kéo Phật châu ra…….

Tiếng rên rỉ cùng nghẹn ngào của nam nhân đều chìm lỉm trong đôi môi của Phật Hàng, hắn chỉ cảm thấy Phật Hàng xiết chặt thân thể hắn, quán tính khi Phật châu kia bị lôi ra khiến cho thân thể của hắn không ngừng xiết chặt…….

Phật Hàng cũng bị nam nhân kẹp thật sự thoải mái, môi của y theo cằm của nam nhân, trượt xuống cái cổ hơi ngửa của nam nhân, y ngậm cổ họng của nam nhân, ái muội mút……

Đêm nay thực hỗn loạn,

Mưa to kia che dấu hết thảy giao triền của thân thể, tuy rằng Phật Hàng bị trói ở trên cây, nhưng hai tay của y vẫn có thể di chuyển, ôm nam nhân, ôm nam nhân lăn qua lộn lại, thân thể của nam nhân thực mẫn cảm, cho dù y không chạm phía trước của nam nhân, nam nhân cũng sẽ bởi vì cảm giác mãnh liệt mà bắn ra.

Nam nhân nghe được Phật Hàng dán tại bên tai hắn nói nhỏ: "Thật mẫn cảm, giống như trước đây". Phật Hàng dán tại bên tai của nam nhân, bọt nước ở cằm rơi xuống đầu vai của nam nhân.

Phật Hàng thả tay ra, để nam nhân thả chân xuống, để nam nhân đứng vững.

"Ta phải về phòng". Nam nhân đứng ở trước người Phật Hàng, quần của hắn bị phá hỏng, nhưng vạt áo thật dài che trên người, trên mặt của hắn, trên môi, còn phiếm ửng hồng.

Phật Hàng nắm cằm của nam nhân, ngón cái nhẹ nhàng xoa nắn môi dưới của nam nhân: "Ngày mai, ngươi phải đút ngô ăn cơm". Nước mưa theo hàm dưới của nam nhân nhỏ xuống……

Nam nhân giơ tay kéo tay của Phật Hàng, gật đầu đáp ứng: "Ân". Hắn vốn định nhặt cái dù rơi trên mặt đất lên, nhưng mà dù đều bị hắn đạp hư, hoàn toàn không thể dùng.

Hắn đành phải cởi bỏ dây thừng buộc chặt trên khớp trúc, một lần nữa trói chặt Phật Hàng, Phật Hàng cũng liền tùy ý nam nhân trói chặt…….

Tuy rằng mưa rất lớn.

Nhưng nam nhân vẫn nghe được Phật Hàng mơ hồ ghé vào lỗ tai hắn, thấp giọng nói một câu: "Ngô không cần che dù, dù sao đều ướt rồi, lại không chết được". Y tựa hồ nhìn ra ý tưởng của nam nhân.

Nam nhân ngẩng đầu nhìn Phật Hàng, nhìn đến Phật Hàng lại im lặng nhắm mắt nghỉ ngơi, nước mưa kia theo lông mi cùng chóp mũi của y nhỏ xuống, đã ươn ướt cả khuôn mặt tuấn mỹ của y……

Nam nhân vốn định rời đi, nhưng hắn đi được 2 bước, lại nghĩ tới cái gì, hắn quay ngược trở về, nâng cằm của Phật Hàng lên, làm cho cái đầu cúi xuống của Phật Hàng nâng lên.

Hắn đột nhiên tiến đến bên môi của Phật Hàng, nhẹ nhàng hôn một chút khóe môi của Phật Hàng, Phật Hàng mở mắt ra theo dõi nam nhân, trong con ngươi màu trà kia không khỏi hiện lên vài tia kinh ngạc.

Tích Duyên chủ động hôn y…….

Phật Hàng mím môi, trên môi bị nước mưa làm ướt, y nhìn chằm chằm nam nhân, nhìn đến nam nhân lại sáp qua, hé mở đôi môi chạm đôi môi bạc mĩ của y 1 chút……

Nam nhân thấy Phật Hàng không phản ứng, đôi môi hơi hơi rời khỏi môi của Phật Hàng, áp sát rạt nói một câu: "Mở miệng ra". Nam nhân có chút do dự, nhưng vẫn nói ra.

Không có đợi được Phật Hàng đáp lại, lông mi của hắn, lông mi của hắn run run rất nhỏ, thần sắc của đáy mắt cũng trở nên có chút xấu hổ, nhìn đến Phật Hàng chậm chạp không nhúc nhích, nam nhân liền bình tĩnh nói: "Ta nghĩ muốn…….truyền chút linh khí cho ngươi".

Phật Hàng trầm mặc nhìn nam nhân chăm chú.

"Ta sẽ giúp ngươi ổn định ma tính". Nam nhân lẳng lặng nhìn Phật Hàng gần trong gang tấc, ngón tay hắn đỡ cái cằm đường nét ưu mĩ của Phật Hàng, hắn đang chờ đợi Phật Hàng hé miệng.

Nhưng Phật Hàng chậm chạp không nhúc nhích, làm cho nam nhân thực xấu hổ, ngay tại thời điểm nam nhân chuẩn bị dời môi thì Phật Hàng khẽ giật giật môi, hơi hơi mở đôi môi bạc mĩ ra.

Nam nhân chậm chạp dán môi lên……

Hắn truyền tiên khí mấy ngày trước Xích Luyện truyền cho hắn, truyền hết cho Phật Hàng, để Phật Hàng có thể dùng ổn định ma tính, linh khí nhàn nhạt màu xanh kia theo trong miệng nam nhân tràn ra, chậm rãi truyền vào trong miệng của Phật Hàng, đôi môi của hai người nhẹ nhàng giao điệp cùng một chỗ, nước mưa không ngừng đập ở trên mặt của hai người.

Cho tới khi toàn bộ tiên khí truyền cho Phật Hàng, Phật Hàng mới như có như không nhấp một chút môi dưới của nam nhân, nam nhân rời khỏi đôi môi của Phật Hàng, Phật Hàng lại nhắm mắt dưỡng thần.

Nam nhân thấy Phật Hàng nghỉ ngơi, liền lau lau bọt nước trên cằm của chính mình, liền vào nhà.

Hắn thay y sam sạch sẽ, sau khi lau khô thân thể, mới một lần nữa ngủ, đêm nay Nham Vân ngủ thật sự trầm, mưa to bên ngoài không chút ảnh hưởng tới giấc ngủ của Nham Vân.

Nam nhân thật sự cứ dựa theo đáp ứng của Phật Hàng như vậy, mỗi ngày đều đi đút Phật Hàng ăn cơm, có đôi khi còn lau thân thể cho Phật Hàng, bởi vì Phật Hàng bị trói chặt, hai tay không động đậy được.

Nhưng phần lớn thời gian Phật Hàng đều đang ngủ, hôm nay thời điểm nam nhân từ bên ngoài trở về, nhìn đến Liễu Phong, Liễu Phong tựa hồ hòa hảo (làm hòa, làm lành) cùng Nham Vân, còn đang thay Nham Vân tắm rửa.

Khoảng cách của 2 người rất gần, Liễu Phong cúi đầu, nói chuyện với Nham Vân, Nham Vân ngẩng đầu trả lời Liễu Phong, môi của hai người đều sắp dán cùng nhau, Liễu Phong khom eo, tay xâm nhập trong nước, tựa hồ đang chà bụng cho Nham Vân…….

Nam nhân nhìn thấy cũng coi như không thấy, hắn quay về phòng chỉnh lý cái giường lộn xộn, nhìn đến vết ẩm ướt trên giường, tay chỉnh lí chăn của hắn dừng lại, hắn biết đó là cái gì……

Hắn nhìn thoáng qua hai người ở bên ngoài, nhìn đến Liễu Phong đang chà ngực cho Nham Vân, Nham Vân tóm lấy cổ tay Liễu Phong, ghé vào lỗ tai Liễu Phong nói gì đó, Liễu Phong lập tức cười rộ.

Nam nhân đều thay chăn cùng ga giường.

Tối hôm qua quần của hắn bị Phật Hàng phá hỏng, hôm nay thời điểm hắn đi ra ngoài, là mặc cái quần Nham Vân lấy bạc của Liễu Phong mua cho hắn, dù sao dấu ở bên trong, Liễu Phong cũng nhìn không tới.

Y sam trên người của hắn vẫn là mặc ngày ấy Cửu Hoàng đưa cho hắn, hắn ôm chăn ra bên ngoài, chất chăn cùng ga giường ở trong chậu gỗ, chuẩn bị muộn chút lại giặt.

Nham Vân nhìn đến nam nhân đã trở lại: "A Thúc, lát nữa ta muốn theo Liễu Phong đi ra ngoài chơi, buổi tối không ở nhà ăn cơm, đêm nay không cần làm cơm". Y một bên kéo tay Liễu Phong thay y chà bên người, một bên nói với nam nhân đêm nay y muốn đi ra ngoài ước hội (hẹn hò).

Ngốc tử này…….

"Được". Nam nhân gật gật đầu.

Liễu Phong vẫn là lạnh như băng nhìn nam nhân: "Cũng có thể đêm nay không trở lại, nếu là muộn rồi, Nham Vân liền ngủ chỗ ta, cùng ta ngủ". Y còn cố ý nhấn mạnh ba chữ cuối cùng.

"Được". Nam nhân vẫn là gật đầu.

Nam nhân cũng không lại nhìn hai người, trước hết đi làm cơm cho Phật Hàng ăn, hắn bưng đồ ăn, đi tới phòng sau, liền nhìn đến Phật Hàng vẫn là ngủ, nhưng là trên đầu của Phật Hàng lại cắm đầy lá trúc……

Khẳng định là Nham Vân ngốc tử kia làm, may mắn Phật Hàng chưa tỉnh, sau khi nam nhân lấy hết các thứ loạn thất bát tao trên đầu Phật Hàng đi, hắn mới vỗ vỗ mặt của Phật Hàng, đánh thức Phật Hàng.

Phật Hàng mở mắt ra: "Ngốc tử kia của nhà ngươi, ngô sẽ sớm chặt đứt tay y". Ngữ khí của Phật Hàng có chút lạnh.

"Bỏ đi, nhiều nhất lại qua nửa tháng, ngươi liền không gặp Nham Vân nữa, y rất nhanh sẽ theo Liễu Phong trở lại Thanh Sơn". Nam nhân nhìn đến Phật Hàng nghiêng đầu, thấy Phật Hàng không nói lời nào, xem ra Phật Hàng là bất mãn Nham Vân trêu cợt, nam nhân liền một bên cẩn thận chỉnh lí ngân phát (tóc màu bạc) cho Phật Hàng, một bên thấp giọng nói: "Nham Vân là ngốc tử, cái gì cũng đều không hiểu, ngươi đừng so đo cùng y".

Phật Hàng không nói chuyện, y cũng không muốn so đo cùng ngốc tử.

"Ta đút ngươi ăn cơm". Nam nhân thấp giọng nói xong, Phật Hàng liền nhìn về phía hắn, giống như đã quen rồi, hắn dùng miệng đút từng ngụm một, Phật Hàng liền ăn từng ngụm một.

Nam nhân đút Phật Hàng ăn cơm xong, thời điểm đi trở lại viện tử rửa chén, nghe được thanh âm cười nói của Liễu Phong cùng Nham Vân……

Nam nhân ngước mắt nhìn về phía bọn họ, không biết khi nào thì Liễu Phong cũng ngồi vào trong dục dũng (thùng tắm), hai người đang nghịch nước, chơi đùa, hoàn toàn xem nam nhân như không khí.

Nam nhân cầm chén rửa, hắn nhẹ nhàng khụ một tiếng, mới dừng được hành động ái muội của hai người, Liễu Phong lạnh lùng nhìn về phía nam nhân: "Có việc?". Y cảm thấy Tích Duyên thực vướng bận, luôn gây trở ngại y cùng Nham Vân.

Nham Vân cũng hỏi theo Liễu Phong: "A Thúc, làm sao vậy?".

Lúc này, Liễu Phong vốn định đưa tay rút ra từ trước ngực của Nham Vân, nhưng Nham Vân lại nắm chặt Liễu Phong, chết sống không buông tay, nam nhân nhìn đến bộ dáng ngón tay của hai người cùng một chỗ lôi lôi kéo kéo, cũng khó mà nói cái gì.

"Hiện tại ta phải đi ra ngoài, thời điểm các ngươi đi ra ngoài chơi, nhớ rõ đóng kỹ cửa". Nam nhân cũng không nhìn hai người bọn họ, liền điềm tĩnh lau lau tay, úp xong chén đũa liền rời đi.

Hắn làm sao vẫn không biết thẹn ở tại chỗ này, nếu lát nữa bọn họ ôm nhau hôn nhau, hắn cũng chỉ sẽ cảm thấy xấu hổ thôi, hắn vẫn là không nên nhìn là tốt nhất, cho nên đi ra ngoài.

Dù sao Phật Hàng cũng ngủ rồi, nếu không vỗ mặt của Phật Hàng thì cũng không đánh thức Phật Hàng được, mấy ngày trước Nham Vân mới bị Liễu Phong đánh, nhìn ra được Nham Vân thực thương tâm, hôm nay Liễu Phong lại xuất hiện ở trong nhà hắn, Nham Vân còn cao hứng như vậy, lại còn thân mật như vậy, nói vậy quan hệ là càng tiến thêm một bước, nam nhân là người ngoài, cũng không tiện quản chuyện người khác.

Trời tối rồi.

Nam nhân vào thành, hắn không quên mấy ngày trước Mạt Đồng nói với hắn, bảo hắn đêm nay đi kỹ viện,

nhưng hiện tại thời gian còn sớm, nếu hắn đi kỹ viện khẳng định sẽ bị người cười.

Hắn ngồi xuống ngay tại quán mì bên đường, ăn 1 tô mì, coi như là cơm chiều, dù sao hắn chưa ăn gì, lúc này không còn sớm chưa muộn, quán mì cũng không có sinh ý gì.

"A Thúc, Nhị Cẩu nhà ngươi, mấy ngày nay sao lại cũng không theo ngươi đi ra bày quán?". Lão bản rảnh rỗi, liền qua ngồi nói chuyện phiếm cùng nam nhân.

"Y ở nhà nghỉ ngơi".

"Gần đây như thế nào thường xuyên nhìn đến y cùng một vị công tử bộ dạng rất đẹp mắt đi nơi nơi, vị công tử kia là thân thích (người thân) nhà các ngươi?". Lão bản châm trà cho nam nhân.

Nam nhân lễ phép cảm ơn, liền nói: "Công tử kia là bằng hữu Nhị Cẩu chơi cùng từ nhỏ tới lớn, lần này đúng lúc gặp gỡ trên trấn, công tử kia có tiền, lại thích chơi đùa cùng Nhị Cẩu, Nhị Cẩu lại không rời y được, liền để bọn họ cùng 1 chỗ".

"Vậy gần đây ngươi bày quán chẳng phải là thực nhàm chán, ta thấy mấy ngày nay ngươi đều sinh ý không tốt, thế đạo này sinh ý thật sự là khó làm". Lão bản kia cầm khăn lau mồ hôi đập ruồi.

"Cũng không sao, dù sao Nhị Cẩu sớm hay muộn phải cùng "tức phụ" y đi, hiện tại coi như làm quen thôi, dù sao Nhị Cẩu cũng không có thể đi theo ta cả đời".

"Cũng đúng".

Lão bản thấy có khách nhân tới, liền đi nấu mì, nam nhân ăn mì xong, cũng đã là hoa đăng thắp sáng rồi, hắn tản bộ mấy vòng ở trong thành, mới đi kỹ viện.

Hắn đi chính là gian lần trước bắt gặp Mạt Đồng, hoa lâu có cô nương xinh đẹp nhất toàn trấn, tú bà nhà kỹ viện này nhận thức hắn, lập tức liền nghênh đón.

"Ngươi đã đến rồi, muộn như vậy mới đến, vị gia trên lầu kia đã phân phó rất tốt rồi, nếu ngươi đến, liền mang ngươi đi lên". Tú bà nhiệt tình đưa nam nhân lên lầu.

Nam nhân thực bình tĩnh đi vào phòng, tú bà từ bên ngoài đóng cửa lại, ánh sáng trong phòng hôn ám, lượn lờ một tầng mây tím, hương khí thanh nhã u u kia tràn ngập ở trong phòng.

Nam nhân biết đây là mây tím tràn ra từ Vạn Linh lô của Mạt Đồng, gian ngoài có cái bình phong thật lớn, nam nhân vừa mới vào phòng đã chợt nghe tới có thanh âm nữ nhân nói chuyện làm nũng, nam nhân chậm chạp đi qua bình phong, nhìn đến bàn lớn của gian ngoài, người ngồi vây quanh, 3 nam, 4 nữ, nam nhân chỉ nhận thức Mạt Đồng, những người khác đều gương mặt xa lạ.

Là bằng hữu của Mạt Đồng……..

Sau khi nam nhân tới, vì tỏ vẻ xin lỗi cho nên tự phạt 1 chén trước, lại kính bằng hữu của Mạt Đồng 1 chén, mới chậm rãi ngồi xuống, ngoại trừ 4 vị cô nương của lâu, hai nam nhân còn lại đều là yêu nghiệt.

Yêu khí rất nặng.

Đêm nay kêu bốn vị hoa khôi bồi ngồi, hai nam nhân kia mỗi người ôm một vị mỹ nữ, Mạt Đồng lại là quy củ, vị kia hoa khôi bên người y cũng đang rót rượu cho y, tay y "Quy củ" đặt ở trên đùi của nam nhân, nam nhân rủ mắt, không dấu vết liếc mắt nhìn tay của Mạt Đồng một cái, nam nhân đột nhiên di chuyển cái chân.

Mạt Đồng thiếu chút nữa té xuống đất, bả vai y trầm một chút, có chút nghi hoặc nhìn về phía nam nhân, nam nhân lại vô cùng bình tĩnh gắp cho y 1 miếng mông gà: "Ăn đi".

Mạt Đồng cố ý đánh rơi chiếc đũa, hai người đồng thời khom eo xuống nhặt chiếc đũa, Mạt Đồng dán tại bên tai của nam nhân, ái muội nói: "Đêm nay bảo ngươi tới, không phải muốn chứng minh có nhiều người để ý ta, là muốn chứng minh ngươi thích ta bao nhiêu, không thể rời khỏi ta". Y nói xong, ái muội liếm qua vành tai của nam nhân, động tác y nhanh chóng cầm lấy tay của nam nhân, hôn hôn mu bàn tay của nam nhân.

Nam nhân không nói chuyện nhìn chăm chăm Mạt Đồng.

Khi 2 người một lần nữa đứng dậy, không có chút kẽ hở, nam nhân nhìn thoáng qua, hai yêu nghiệt đạo hạnh cao thâm ngồi ở đối diện kia, hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra, hai yêu nghiệt kia một chính là hổ yêu, một chính là báo yêu, hắn dùng thời gian quan sát nửa chén trà nhỏ liền phát hiện hai người này phi thường quen thuộc Mạt Đồng, tựa hồ thường xuyên cùng nhau kết bè tới thanh lâu.

"Mạt huynh, bằng hữu ngươi câu nệ như thế, có phải không quá thích hợp hay không?". Báo yêu kia nhìn nam nhân 1 cái, nhìn đến nữ nhân đối diện nam nhân, không hề có động tác nên y liền mở miệng hỏi.

Mạt Đồng giơ tay ngăn lại nữ nhân bên cạnh, y hưng trí nhìn về phía nam nhân: "Tích gia, có phải không chuẩn bị cô nương cho ngươi nên ngươi không thích?".

Nam nhân nhìn Mạt Đồng, rất nhanh liền hiểu được ý tứ của Mạt Đồng, bên người bọn họ mỗi người ôm 1 người, mà hắn vẫn là liền như vậy chính trực ngồi, tựa hồ có chút không thích hợp.

Nhưng nam nhân lại bình thản nói: "Đêm dài đằng đẵng, nhất thời không vội". Hắn uống chén rượu của vị hoa khôi bên cạnh, ánh mắt thản nhiên, vẻ mặt ung dung nhìn về phía Mạt Đồng.

Sắc mặt Mạt Đồng khẽ biến, không nghĩ tới nam nhân sẽ nói như vậy, y cho rằng nam nhân sẽ tức giận, bất quá cũng tốt, xem ra hảo ngoạn, mà hổ yêu cùng báo yêu nghe được nam nhân vừa nói như thế, liền

cảm thấy vô cùng thú vị.

Hai người lần lượt kính nam nhân mấy chén, tửu lượng nam nhân rất tốt, tới đều không từ chối.

"Tích gia, ngươi thực sự thú vị". Hoa khôi bên cạnh nam nhân cũng cười khẽ lên theo, nữ nhân này chính là đắt giá nhất trong lâu, Mạt Đồng vì đêm nay "chứng minh" mà cố ý gọi cho nam nhân.

"Mạt huynh, ngươi quả nhiên không tìm lầm người, đêm nay nhất định sẽ rất thú vị". Mọi người ái muội nở nụ cười, chỉ có Mạt Đồng cùng nam nhân vẫn duy trì trầm mặc.

Đêm nay…….

Nhất định sẽ rất thú vị……

295. Chương 295

Nam nhân biết rõ ý tứ đêm nay Mạt Đồng tìm hắn tới, Mạt Đồng đơn giản chính là muốn hắn cùng với bọn họ cùng nhau chơi đùa nữ nhân, tuy rằng hắn cảm thấy loại chuyện này thực hoang đường, nhưng hắn cũng không luống cuống.

Ngược lại là theo bằng hữu của Mạt Đồng cùng nhau uống rượu, nam nhân nhưng thật ra một ngụm đồ ăn cũng không ăn, chính là bồi người, mấy người tùy ý hàn huyên tán gẫu, nam nhân cũng gia nhập đề tài.

Nhưng bọ họ càng tán gẫu càng kỳ quái, đều là quay chung quanh chuyện phòng the.

Nam nhân nhìn Mạt Đồng, cũng không nói chuyện, hắn liền lắng nghe.

Bởi vì Mạt Đồng không nhìn nam nhân, nhưng phần lớn thời gian đều là báo yêu cùng hổ yêu đang nói loại vấn đề này, thỉnh thoảng nữ nhân cũng sẽ chen vào mấy câu, sau đó liền che miệng cười khẽ, nam nhân nghe cũng liền nghe thôi.

Mạt Đồng vẫn là lưu ý biểu tình của nam nhân, y nhìn đến nam nhân tuy rằng thỉnh thoảng sẽ nhíu mày, nhưng động tác rất nhỏ, rất khó phát hiện, nam nhân cơ bản không phát ngôn đối loại sự tình này.

Rượu cũng uống tới không sai biệt lắm, nam nhân nhìn đến hai cái yêu nghiệt ngồi ở đối diện hắn đang ôm hai nữ nhân, tựa hồ là hưng trí tới rồi, bắt đầu cởi y sam của 2 nữ nhân kia.

Mạt Đồng kéo hoa khôi y sam mỏng manh bên người vào trong phòng, hoa khôi bên người nam nhân có

chút xấu hổ, bởi vì đêm nay nam nhân một cả đêm cũng chưa chạm qua tay nàng……

Điều này làm cho nàng hoa khôi đầu bài có vẻ có chút không nhịn được, bởi vì nàng thấy nam nhân thần sắc bình tĩnh, lại một thân thanh lịch, không giống như là nam tử kinh nghiệm nơi phong nguyệt……

Nam nhân nhìn đến hai vị mỹ nữ đối diện kia chơi đùa dưới thân 2 yêu tinh kia, mềm nhũn tựa vào trên người hổ yêu báo yêu kia.

Hai yêu tinh kia cũng không để ý nam nhân ở đây, kéo loạn y sam của hai mỹ nữ kia, làm cho hai nàng ghé vào trên bàn, liền bắt đầu…….

Nam nhân thấy mỹ nữ bên người có chút ngượng ngùng, hắn giơ tay cầm tay của hoa khôi kia, hoa khôi kia tựa hồ không nghĩ tới nam nhân sẽ nắm tay của nàng, nghi hoặc nhìn về phía nam nhân: "Tích gia, ngươi đây là?".

"Chúng ta tới bên trong đi". Nam nhân giơ tay kéo hoa khôi vào phòng trong, hắn chỉ nghe đến tiếng vang lạch ca lạch cạch của cái bàn bên ngoài, hắn dẫn hoa khôi vào phòng trong.

Vừa mới vào phòng, hắn liền nhìn đến Mạt Đồng y sam nửa mở ngồi trên giường, mà hoa khôi kia tựa hồ ở phía sau rèm mỏng tắm rửa trong đại dục trì(bồn tắm lớn), Mạt Đồng nhìn đến nam nhân dắtn nữ nhân kia tiến vào liền cười rộ.

"Ngươi đi tắm rửa trước". Nam nhân bảo nữ nhân kia đi tắm rửa, nữ nhân kia cũng không dám không nghe, liền ngoan ngoãn đi.

Nam nhân nhìn thoáng qua cái giường Mạt Đồng ngồi, giường kia cực kỳ rộng, chứa 10 người đều được, là hoa lâu chuẩn bị cho khách nhân thích chơi đùa cùng nhiều người dùng.

Nam nhân vẫn bình tĩnh, hắn trực tiếp ngồi ở bên giường, nới lỏng đai lưng: "Ngươi nghĩ rằng ta không thể ôm nữ nhân sao?". Thanh âm của hắn thực bình tĩnh, hắn một bên nới lỏng đai lưng, một bên nghiêng đầu nhìn về phía Mạt Đồng y sam nửa cởi.

Mạt Đồng ngồi ở bên giường, một đầu tóc đen đen như mực kia rối tung ở trên giường, mái tóc của y rất dài, đuôi tóc đều tản ở trên giường, sợi tóc đen thùi mềm mại như tơ lụa lẳng lặng dínhlên chăn đơn miên tú (chăn tơ tằm thêu hoa)……

Mạt Đồng mặc hắc bào tản ra quang trạch ẩn ẩn, vải dệt thượng đẳng kia cực kỳ trơn tay, tay của nam nhân đè lên vạt áo mềm nhẵn kia, mà hai người im lặng ngồi ở bên giường, ý vị thâm trường đối mặt.

Nam nhân thấy Mạt Đồng không trả lời hắn, hắn dứt khoát trực tiếp cởi đai lưng ra: "Ngươi đừng quên, trước kia ta còn thành thân qua". Nam nhân cũng không sốt ruột, hắn đặt đai lưng ở trên giường.

"Ta biết". Hai tay của Mạt Đồng chống giường, nửa nằm ở trên giường, y sam của y rộng mở, cơ bụng cũng mơ hồ lộ ra, y bất động thanh sắc (tỉnh bơ) nhìn chằm chằm nam nhân.

Nam nhân nhìn Mạt Đồng, giơ tay thay Mạt Đồng kéo tốt y sam: "Người còn chưa đi ra, hiện tại lộ, có sớm quá hay không". Bọn họ thật giống như một đôi lão hữu (bạn lâu năm, bạn chí cốt) hẹn cùng ngoạn nữ nhân, câu được câu không trò chuyện.

Tuy rằng thực hoang đường.

Chính là ai cũng không chịu nhận thua trước, đây là 1 trận đọ sức.

Mạt Đồng nửa nằm ở trên giường, nhàn nhã cùng đợi hai vị hoa khôi kia đi ra.

Nam nhân liền ngồi tại bên giường.

Mạt Đồng nói với nam nhân, đêm nay y tìm 4 nữ nhân này là bốn vị xinh đẹp nhất trong lâu, mà hai vị hầu hạ y cùng nam nhân đều coi như là đầu bài.

Một người tên là Đỗ Quyên, một người tên là Mẫu Đơn.

Mẫu Đơn là người đêm nay một mực ở bên người của nam nhân.

Thừa dịp thời điểm hai nữ nhân kia đang tắm rửa, nam nhân ngồi ở trên giường nghỉ ngơi, cái bàn bên ngoài phát ra tiếng vang thật lớn, đan xen thanh âm nam nữ tán tỉnh, hoàn toàn hình thành đối lập mãnh liệt cùng im lặng của phòng trong.

Nam nhân không rõ, vì sao Mạt Đồng lại thích tới loại địa phương này, hắn chậm rãi nằm xuống, nằm thẳng ở trên giường: "Ngươi là khách quen của nơi này?". Hắn nhìn nóc nhà, bình tĩnh hỏi Mạt Đồng ở bên cạnh.

Cả người Mạt Đồng đều nằm nghiêng ở trên giường, sớm liền có chút buồn ngủ, bởi vì hai nữ nhân kia tắm rửa, thật sự là cọ rửa rất lâu, nhưng nam nhân cùng Mạt Đồng cũng không sốt ruột, cũng không có thúc giục.

"Ân, thường xuyên tới". Mạt Đồng nằm nghiêng ở trên giường, lông mi tinh xảo kia che song mâu mặc mầu (hai tròng mắt đen như mực), y nhắm mắt im lặng nghỉ ngơi, tay y đương nhiên để ở trên giường, liền để ở trước chóp mũi của y, đôi môi của y như có như không dán ngón cái của chính mình, ấn ký Phạn văn màu đen trên ngón tay y cực kỳ bắt mắt.

Thực tế, Mạt Đồng cũng phi thường bắt bẻ đối nữ nhân, nam nhân cũng không có lại truy hỏi, nam nhân chính là một lần nữa chậm rãi ngồi dậy, Mạt Đồng nằm ở trên giường, y sam tơ lụa màu đen kia cùng tóc

đen mềm nhẵn sáng bóng kia, mang theo uy vũ nguy hiểm cùng hoa mỹ, rồi lại ẩn ẩn lộ ra vài phần hơi thở đế vương.

Lúc này, hai yêu tinh tinh lực tràn đầy kia ôm hai hoa khôi kia tiến vào, chẳng qua người trong lòng của 2 người lại thay đổi rồi.

Nam nhân nhìn đến loại trường hợp này, hiển nhiên là cảm thấy thực hoang đường.

Chỉ là hắn cũng không nói gì cả, nhìn đến hai yêutinh kia thả nữ nhân tại trên giường, hắn liền cảm giác được giường đang chấn động rất nhỏ.

Nam nhân nhìn qua nơi khác.

Nam nhân nhìn đến Mạt Đồng tỉnh, Mạt Đồng giống như đã sớm nhìn quen loại trường hợp này, Mạt Đồng ngồi dậy tiến đến bên người nam nhân: "Ngươi có thể xem bọn họ trước, học 1 chút kinh nghiệm trước".

"Không cần". Nam nhân ngước mắt nhìn về phía Mạt Đồng, không e dè nói thẳng, "Ta có thể".

Mạt Đồng nghe được nam nhân vừa nói như thế, liền ngạc nhiên nhìn nam nhân: "Dù sao bây giờ còn chưa bắt đầu, nếu ngươi không muốn tham gia, còn có thể rời khỏi".

Nam nhân nhìn Mạt Đồng, cảm thấy sẽ không dễ dàng như vậy.

Quả nhiên, lập tức chợt nghe tới Mạt Đồng ghé vào lỗ tai hắn nói: "Chỉ cần ngươi nguyện ý, trước mặt bọn họ, ngồi ở trên người ta, để ta ôm ngươi". Mạt Đồng không giống như là đang nói đùa.

"……"

"Bất quá, vậy liền chứng minh ngươi không rời khỏi ta được". Đôi môi của Mạt Đồng dán bên tai của nam nhân càng ngày càng ái muội, đôi môi của y chậm rãi lướt qua sườn mặt phát nóng của nam nhân.

Nam nhân nghiêng đầu nhìn về phía Mạt Đồng, thấp giọng nói: "Ai nói ta không tham gia". Hắn thật lâu không ôm nữ nhân, nhưng không có nghĩa là hắn không được.

Mạt Đồng bị lời nói của nam nhân khiến cho sắc mặt đại biến, nhưng y rất nhanh liền khôi phục, không thèm nói (nhắc) lại, nhìn đến đôi mắt bình tĩnh của nam nhanh, rất tốt, y biết nam nhân đang khởi xướng khiêu chiến với y.

Đỗ Quyên cùng Mẫu Đơn cũng tắm rửa xong quấn khăn tắm đi ra.

Mà hai vị hoa khôi vốn bị hổ yêu cùng báo yêu áp, sau mấy vòng chiến đấu kịch liệt, cũng đi tắm rửa.

Hai cái yêu tinh kia liền ngồi ở trên giường nghỉ ngơi, dùng chăn che dưới thắt lưng, nhìn chằm chằm nam nhân cùng Mạt Đồng, rất có một bộ tư thế xem kịch.

Đây là cái bọn họ gọi là trao đổi kinh nghiệm.

Nam nhân để Mẫu Đơn ngồi ở trên giường, mà Mạt Đồng liền ném một ít đồ chơi hiếm lạ cổ quái cho Đỗ Quyên, để Đỗ Quyên chính mình ngồi lên biểu diễn cho bọn họ xem, 2 yêu tinh kia ở bên cạnh cười mỉa.

Nam nhân không thích như vậy, nhưng vẫn nói với Mẫu Đơn: "Đêm nay ta sẽ thực ôn nhu". Ngón tay hắn mơn trớn mái tóc rối của nữ nhân kia, nữ nhân kia ngây ngẩn cả người.

Bởi vì nam nhân rất ôn nhu.

Thanh âm thành thục lại ôn hòa của nam nhân kia hạ xuống ở trong phòng, trong phòng nhất thời im lặng, tất cả mọi người nhìn về phía nam nhân, dưới ánh sáng u ám, vạt áo của nam nhân lỏng lẻo……

Lộ ra da thịt màu mật ong đường cong no đủ lại khá mềm dẻo, theo cổ đến ngực đến bụng, mỗi một thứ đều là mê người như vậy, dáng người của hắn rất tuyệt…….

Liền ngay cả Mẫu Đơn đều xem ngây người.

Mạt Đồng bất mãn, y nhắc nhở Mẫu Đơn: "Thất thần làm cái gì, còn không nhanh hầu hạ Tích gia đi". Y một bên phiền lòng thúc giục, một bên lại muốn móc hai mắt của nữ nhân này.

"Tích gia, ta thay ngươi cởi áo". Mẫu Đơn đứng lên, khẩn tắm rớt xuống.

Nam nhân đón lấy khăn tắm của nàng, ôm nàng vào trong ngực, dùng khăn tắm quấn lấy nàng, không cho ba nam nhân khác nhìn đến: "Không cần thay ta cởi áo, cứ như vậy cũng được".

Thân thể của nữ nhân dị thường mềm mại, nam nhân ôm Mẫu Đơn, phát hiện mặt của Mẫu Đơn đỏ tới lợi hại, trong mắt là 1 hồ nước xuân phong tình vạn chủng, bởi vì nữ nhân này chưa từng gặp qua khách nhân sẽ quan tâm thân thể của nàng như vậy.

Nam nhân bế nàng lên, kéo chăn đơn trên giường qua, choàng trên vai của nàng, Mẫu Đơn nghiêng người, dán tại ngực của nam nhân, nam nhân nhìn đến những người đó nhìn chằm chằm bên này như hổ rình mồi.

Hắn 1 tay ôm thắt lưng của Mẫu Đơn, 1 tay chậm rãi theo thắt lưng của Mẫu Đơn, trượt tới ngực của Mẫu Đơn, hắn kề sát bên tai của Mẫu Đơn, bình tĩnh nói: "Thân thể của ngươi thật mềm mại". Hắn nói chính

là nói thật.

Mẫu Đơn đỏ mặt gọi hắn 1 tiếng: "Tích gia……".

Tích Duyên là 1 người nam nhân bình thường, thích nữ nhân cũng là bình thường, hắn ôm Mẫu Đơn, hắn chậm rãi ngồi lên giường, để Mẫu Đơn ngồi ở trên đùi của hắn……..

Thân thể mềm mại kia dán lên hắn, hai tay của hắn vói vào trong chăn đơn trên người của Mẫu Đơn, Mẫu Đơn thần tình thẹn thùng nhìn nam nhân: "Tích gia, thật hư hỏng……". Thanh âm hờn dỗi kia vang vọng ở trong phòng.

Nam nhân thực bình tĩnh, nhưng Mẫu Đơn lại rất kích động, thật ra nam nhân cũng không làm gì đối nàng, chính là chậm rãi vuốt ve thắt lưng của nàng mà thôi, nam nhân nằm ở trên giường.

"Tích gia, thật cường tráng". Hai tay của Mẫu Đơn run rẩy theo bụng của nam nhân, trượt hướng về phía ngực của nam nhân, y sam của nam nhân bị nàng vén lên, hai yêu quái ngồi xem diễn, ánh mắt cũng trở nên ái muội……

Sắc mặt của Mạt Đồng lần thứ hai âm trầm vài phần.

Cái chân trắng nõn của nữ nhân kia lộ ra ngoài, nam nhân 1 tay vuốt ve chân của nàng, 1 tay ở trong chăn theo thắt lưng của nàng di chuyển hướng lên trên, mỗi khi tay của hắn di chuyển 1 phân thì ánh mắt của Mạt Đồng liền biến hóa 1 phân.

"Thật là thú vị".

"Chúng ta cũng nên học tập, học tập".

Hai yêu tinh kia ở phía sau đè thấp thanh âm nói chuyện với nhau, ánh mắt hai người lại vẫn nhìn chằm chằm thân thể của nam nhân.

Nam nhân ôm Mẫu Đơn, để Mẫu Đơn đưa lưng về phía hắn, hai tay của hắn ở ngoài chăn, chậm rãi bóp bộ ngực mẫn cảm của nữ nhân kia, thanh âm của nữ nhân kia vang lên, hắn kề sát cái cổ của nữ nhân này, rủ mắt nhìn nàng: "Mẫu Đơn hoa hạ tử, tố quỷ dã phong lưu*, Mẫu Đơn cô nương, ngươi……".

*Mẫu Đơn hoa hạ tử, tố quỹ dã phong lưu (chết dưới hoa Mẫu Đơn, thành quỷ cũng phong lưu): chết dưới tay người đẹp, thành quỷ cũng sướng chán.

Nam nhân lập tức liền cảm giác được một đôi tay hữu lực gắt gao ôm hắn vào trong ngực, lập tức chợt nghe đến Mạt Đồng bá đạo nhắc nhở hắn: "Không cho ngươi lại tiếp tục, cho ngươi làm, ngươi thật đúng là làm".

Nam nhân nghiêng đầu nhìn về phía Mạt Đồng, lông mi của hắn rủ xuống, che lại tình tự của đáy mắt hắn: "Ta cũng là 1 người nam nhân bình thường". Hắn thản nhiên bày tỏ, thanh âm thành thục kia tràn ngập cảm tính trầm thấp.

Mẫu Đơn kinh ngạc ngồi ở trên giường, mà hai yêu quái kia cũng bị động tác thình lình xảy ra của Mạt Đồng khiến cho có chút mất phương hướng.

Mạt Đồng cùng nam nhân liền ái muội ôm nhau như vậy.

Y sam của 2 người đều nửa mở, đôi môi của hai người đều sắp dán cùng nhau…….

Dưới ánh sáng lờ mờ, vô hạn ái muội…….

296. Chương 296

Mẫu Đơn duỗi tay qua, nghĩ muốn kéo nam nhân: "Tích gia……". Nàng mới vừa giơ tay qua, đã bị Mạt Đồng trực tiếp hất bay, nữ nhân kia cũng không dám lại động.

Mạt Đồng cúi đầu giúp nam nhân mặc tốt y sam, bảo nam nhân xuống giường, nam nhân cũng vô cùng nghe lời đứng lên, Mạt Đồng ném một túi bạc lớn ở trên giường, bảo 2 yêu tinh kia chơi đùa thỏa sức, y liền trực tiếp xuống giường túm nam nhân, liền trực tiếp đi ra khỏi thanh lâu.

Bây giờ là đêm khuya, Mạt Đồng đưa nam nhân tới đại trạch viện y mua ở hoa phố, nam nhân không đi, y liền ôm cả người nam nhân, mang nam nhân vào cửa.

Nam nhân vừa vào liền ngửi được hương rượu thoang thoảng, trong phủ đệ của Mạt Đồng, hậu viện đều là hồ rượu nóng lớn lớn nhỏ nhỏ, trên hồ rượu đều lượn lờ sương mù, trong phủ Mạt Đồng thế nhưng còn có không ít hạ nhân.

Chuẩn bị y sam tắm rửa cho Mạt Đồng, thụy bào (áo ngủ), còn có dạ thiện (cơm tối), trên người nam nhân có mùi son phấn, hắn nhận lấy thụy bào tắm rửa tỳ nữ trong phủ đưa tới, liền nói tiếng cám ơn.

"Không phải ngươi nói chỉ là cùng ngươi uống chút rượu sao?". Nam nhân buông thụy bào trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn về phía Mạt Đồng bên cạnh đang đi tới ôm hắn, hắn rất nhanh liền cảm giác được vạt áo bị cởi ra, y sam cũng bị cởi ra, Mạt Đồng trực tiếp bế nam nhân vào trong hồ rượu, mùi rượu thoang thoảng cùng nước ấm ôn hòa thực thích hợp ngâm tắm, không quá kích thích làn da.

"Tới đều tới rồi, bồi ta ngâm 1 lát, có sao đâu chứ". Hai tay của Mạt Đồng ái muội di chuyển trên thân thể bóng loáng của nam nhân, y ôm cả người nam nhân ngâm mình ở trong ao, cầm khăn mặt rửa sạch mùi son phấn của nữ nhân lưu lại trên người nam nhân, nam nhân cũng im lặng, nhắm hai mắt "hưởng thụ"

hầu hạ của Mạt Đồng.

"Ân". Nam nhân bình tĩnh gật đầu, liền nhắm mắt, tựa vào bờ ao nghỉ ngơi, hắn cũng không thích mùi son phấn, hơi nước kia làm dung nhan hắn hồng hào.

Mạt Đồng liền ôm nam nhân, tóc đen buông ở trong nước, theo động tác y lau người cho nam nhân mà mặt nước khẽ xao động, nhìn đến nam nhân bình tĩnh như vậy thì trong lòng y bực tức.

Nhưng lại không thể phát tác.

Nam nhân liền cảm giác được 1 đôi môi mềm mại dán tại bên tai của hắn, thanh âm kia mang theo một chút bất đắc dĩ, thỏa hiệp nói: "Ngươi thắng". Thanh âm của y rất nhỏ, gần như nghe không thấy.

Nam nhân nhắm mắt, cũng không biết có nghe hay không nghe thấy, Mạt Đồng cũng ngậm miệng không thèm nói (nhắc) lại, y đang suy ngẫm vì quyết định sai lầm của đêm nay, y rõ ràng là muốn nam nhân phải vì y ôm ôm nữ nhân mà ghen, tới lúc đó nam nhân khẳng định sẽ ngăn cản y, sẽ lôi kéo y, sẽ ôm y nói "Đừng", lại hoặc là nam nhân trực tiếp tức giận rời khỏi, y liền có thể đuổi theo ra, yêu thương nam nhân thật tốt cả 1 đêm, ý tưởng hư hỏng nhất là làm nam nhân khóc, an ủi an ủi nam nhân thật tốt, muốn nam nhân biết tầm quan trọng của y.

Nhưng mà lại lộng xảo thành chuyên*, tự làm khó mình, thật sự là ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo……..

*Lộng xảo thành chuyên: biến khéo thành vụng, lợn lành chữa thành lợn què.

"Ngươi đang ngủ?". Mạt Đồng thấp giọng hỏi nam nhân, tóc đen của y dính vào trên da thịt màu mật ong của nam nhân, tóc mai của y có chút ướt át, nghe được nam nhân có chút buồn ngủ nồng đậm "ân" 1 tiếng, y liền nghiêng đầu, dùng đôi môi như có như không chạm vào mặt của nam nhân, y ôm nam nhân ngửi ngửi cổ của nam nhân, "Tích thúc, ngươi ngâm tới thật thơm, thật là dễ ngửi".

Trên người nam nhân đều thoang thoảng mùi rượu hoa quế, đêm nay hắn mệt mỏi, hắn từ từ nhắm hai mắt nghỉ ngơi, nhưng không ngủ, Mạt Đồng nhìn nam nhân 1 lát, y cúi đầu ngậm lấy cánh tay bị hơi nước ướt át của nam nhân, chậm rãi mút, lúc này nam nhân liền mở mắt ra, nghiêng đầu, rủ mắt, nhìn về phía người đang nghiêng đầu liếm hôn cánh tay của hắn…….

Nam nhân giơ tay chậm rãi đẩy mặt của Mạt Đồng ra: "Ngươi làm cái gì vậy, ngươi khiến ta rất ngứa, không có biện pháp nghỉ ngơi". Môi của hắn bị hơi nước làm ướt, trong sương mù mênh mông ngay cả tầm mắt đều trở nên có chút mê ly.

"Vậy đừng nghỉ ngơi".

"Không nghỉ ngơi thì làm gì?". Nam nhân hỏi vặn lại Mạt Đồng, thanh âm của hắn rất thấp, thực bình

tĩnh……

Mạt Đồng ngẩng đầu, làm cho nam nhân đối diện y, y tuyệt không kiêng dè tiến đến trước mắt của nam nhân: "Ta muốn cường bạo ngươi". Hai tay của y chống tại phía sau nam nhân, không chớp mắt nhìn chằm chằm nam nhân.

Trên mặt Mạt Đồng bị hơi nước làm ửng hồng, con ngươi đen như mực nhìn chằm chằm nam nhân.

Nam nhân bình tĩnh trả lời 1 câu: "Đừng……". Hắn nhìn đến Mạt Đồng lại sáp gần tới một chút, lưng của hắn dựa vào bờ ao, hơi hơi nghiêng đầu, tránh được đôi môi sáp tới như có như không của Mạt Đồng.

Hắn cảm thấy Mạt Đồng tựa hồ đang trêu ghẹo hắn, tiếp đó hắn lại nghe đến Mạt Đồng hỏi hắn: "Ngươi thích ôn nhu? hay là thô bạo?". Mạt Đồng nhìn nam nhân, miệng thở ra hơi thở nhẹ hững giống như lông chim, nhẹ nhàng trượt xuống sườn mặt của nam nhân.

"Thô…….". Lời của nam nhân còn chưa nói xong, Mạt Đồng liền lập tức ngắt lời hắn: "Thì ra ngươi thích thô bạo, thực không nhìn ra, sớm biết ngươi thích mạnh bạo 1 chút thì ta liền thô lỗ một chút".

Nam nhân muốn nói chính là thô tục…….

"Không cần". Nam nhân thấp giọng nói, hắn nhìn về phía Mạt Đồng, Mạt Đồng đang ngửi ngửi hương rượu trên người của hắn.

Mạt Đồng dán tại vành tai nam nhân, nói: "Cần".

"Ngươi đừng như vậy". Nam nhân nhìn Mạt Đồng, ngữ khí như nhũn ra vài phần.

"Ta liền muốn như vậy". Ánh mắt của Mạt Đồng dừng ở trên bờ môi của nam nhân, y càng dựa càng gần, ánh mắt của nam nhân đều bị động tác cố ý chậm lại của y khiến cho không ổn định, trước 1 giây khi đôi môi y dán lên môi của nam nhân, y ái muội nói: "Chuẩn bị tốt hay chưa, ta muốn cường bạo ngươi, sẽ xé rách địa phương vừa chặt lại nóng kia của ngươi……".

Mạt Đồng nói xong liền nhẹ nhàng mổ một chút môi của nam nhân, lập tức liền rời khỏi, cũng không có lập tức dùng sức mạnh đối nam nhân, có ai sẽ trước khi cường bạo người khác mà nói ra như vậy chứ…….

Nam nhân giơ tay để ở ngực Mạt Đồng: "Không được nói nữa".

Mũi Mạt Đồng dán tại trên gương mặt của nam nhân, đôi môi của y trượt tới trượt lui trên mặt của nam nhân, y nói nhỏ ở bên tai nam nhân: "Vậy ta liền trực tiếp làm, được không?". Y trưng cầu ý kiến của nam nhân.

Loại sự tình này còn muốn trưng cầu ý kiến của hắn, hai gò má của nam nhân có chút nóng lên, hơi thở của hắn cũng dần dần nặng thêm: "Không được, ngươi đừng làm……". Hai tay của hắn để ở ngực của Mạt Đồng, đụng đến da thịt nóng lên của Mạt Đồng, đầu ngón tay của hắn có chút run rẩy, hắn nhìn về phía Mạt Đồng, phát hiện Mạt Đồng đang không chớp mắt nhìn hắn chăm chú.

"Ta nghĩ muốn". Thanh âm của Mạt Đồng thực ái muội".

"Đừng nghĩ". Thanh âm của nam nhân rất thấp, hơi thở bất ổn thực rõ ràng.

"Chân của ngươi thật trơn mịn……".

"……."

"Thân thể lại thon dài như vậy……".

"……."

"Da thịt màu mật ong, xúc cảm lại tốt như vậy, xoa như thế nào đều có thể……".

"……."

"Hơn nữa, ngươi luôn trầm mặc nhìn ta như vậy, ánh mắt bình tĩnh kia giống như đang nói [mau tới cường bạo ta], [mau tới vuốt ve ta], làm cho người ta thật muốn đối với ngươi như vậy……". Mạt Đồng càng nói càng ái muội, tuy rằng y không có chạm vào thân thể của nam nhân, nhưng ánh mắt của y đảo quanh trên người của nam nhân, giống như muốn lột sạch nam nhân từng lớp từng lớp một……

Mạt Đồng cảm giác được nam nhân rất trầm lặng, rất nóng, y cũng không có thật sự cưỡng bức nam nhân, y thấy nam nhân sững sờ liền mặc y phục thay nam nhân, y phục kia vừa nhẹ lại mỏng, cơ bản là trong suốt, gần như lộ ra tứ chi nhu hòa của nam nhân, nam nhân có chút không quen, hắn muốn đổi 1 bộ khác, phát hiện bộ kia của Mạt Đồng cũng không khác mấy…….

Y phục này rất xuyên thấu.

"Bình thường ngươi ở trong phủ, đều mặc loại y phục này?". Nam nhân nhìn chính mình, phát hiện cơ bản nên lộ đều lộ ra hết, hắn có chút ngượng ngùng.

Cài này còn kỳ quái hơn so với thân mình trần trụi…….

Mạt Đồng lắc đầu: "Đây là cố ý chuẩn bị cho ngươi". Y dứt lời liền bế nam nhân lên, ôm nam nhân tới trước bàn đá, để nam nhân ngồi ở trên ghế đá.

Nam nhân rõ ràng có thể tự mình đi, nhưng Mạt Đồng lại muốn ôm hắn, làm cho hắn có chút không quen lắm.

Mông của nam nhân mới vừa chạm đến cái ghế đá lạnh lẽo thì hắn liền theo bản năng "ân" 1 tiếng, cái tay nắm cổ tay của Mạt Đồng cũng không tự chủ mà xiết chặt: "Lạnh quá". Môi của hắn cơ hồ là dán tại bên tai của Mạt Đồng……

Hai người đồng thời sửng sốt.

Nhắm mắt chậm rãi tránh né tầm mắt ái muội của Mạt Đồng, nam nhân không nhìn Mạt Đồng, nhưng cảm giác được Mạt Đồng cách hắn rất gần, cảm thấy hơi thở ngay tại bên môi của hắn, tựa hồ cũng sắp hôn hắn.

"Ta thích ngươi nói [nóng quá]". Mạt Đồng ý vị thâm trường xoa thắt lưng mẫn cảm của nam nhân, y liền buông nam nhân ra, ngồi xuống bên cạnh nam nhân, nam nhân liền cảm giác được nhiệt khí kia rời đi.

Hơi thở nam nhân rất không ổn định, hắn thấp giọng đáp 1 câu: "Ít nói bậy". Cũng không giống như là đang trách cứ Mạt Đồng, thanh âm kia nghe vào trong lỗ tai Mạt Đồng lại mềm mại, êm ái, êm ái……

Trên bàn đá bày đầy thức ăn tinh xảo, cùng rượu ngon.

Bụng nam nhân có chút đói nên liền ăn 1 chút, Mạt Đồng liền ngồi ở một bên uống rượu, hai người mặc thực mỏng manh, nhưng dưới màn đêm không quá rõ ràng, có thể thấy lờ mờ những chỗ lộ ra.

Nam nhân nhưng thật ra không có nhìn Mạt Đồng, chỉ là khen thức ăn một chút, hắn rất nhanh liền cảm giác được Mạt Đồng duỗi tay qua đây, theo chân của hắn sờ hướng lên trên, hắn không có phản kháng……

"Ăn ngon không?".

"Hương vị không tồi". Nam nhân gật đầu, giơ tay nghĩ muốn đón lấy rượu Mạt Đồng đưa qua, nhưng Mạt Đồng lại đưa tay né đi, không cho nam nhân tiếp, nam nhân cũng hiểu được ý tứ của Mạt Đồng, liền thả tay lại trên bàn, Mạt Đồng đưa chén rượu tiến tới bên môi, hiển nhiên muốn nam nhân ngửi 1 chút, mới để cho nam nhân uống, rượu kia phi thường mạnh.

"Có nhận ra uống rượu gì không?".

Nam nhân lắc đầu: "Không biết". Môi dưới của hắn bị cay tới ẩn ẩn đỏ lên, đầu lưỡi có chút tê dại, hơi thở hắn phun ra đều trở nên nóng rực.

Tiếp đó Mạt Đồng lại rót cho nam nhân mấy chén, chậm rãi đút nam nhân uống, nam nhân vẫn uống hết, hai người liền vừa ăn vừa uống như vậy, cả 1 bình rượu đã vào bụng hết.

Mỗi người uống một nửa.

Nam nhân hơi say, cả ngực hắn đều đang phát nóng, hơi thở làm phỏng chính hắn, tay của Mạt Đồng đặt ở trên đùi của hắn, có chút bá đạo xoa bóp hắn, chân của hắn bắt đầu phát run……

Mạt Đồng lại vẻ mặt trấn định nhìn nam nhân, tiến đến bên môi nam nhân, nói với nam nhân: "Chúng ta uống chính là rượu hổ tiên (rượu ngâm phân thân của hổ) mãnh liệt, rất bổ……". Y nở nụ cười đạt được ý đồ.

Nam nhân cảm thấy hơi thở của chính mình nóng tới nỗi sắp thiêu đốt chính mình, hô hấp hắn trở nên vừa nhanh lại nặng nề: "Rượu này thật mạnh, ta giống như say rồi, đêm nay mượn phủ ngươi nghỉ ngơi, có được không?". Hắn nói chuyện đều thực nôn nóng, rượu bốc lên trên đầu.

Mạt Đồng ôm nam nhân, nâng cái đầu cúi xuống của nam nhân lên, cảm giác được hơi thở nóng bỏng của nam nhân phả trên môi của y: "Đương nhiên được, đừng nói là cho ngươi mượn phòng nghỉ ngơi, ngươi ngủ trên người ta cũng không có vấn đề gì".

Mạt Đồng đứng lên, dẫn nam nhân đi hướng phòng, phủ y rất lớn, đi thật lâu còn chưa tới, ánh sáng bốn phía thực hôn ám, càng đi càng tối, đi đến cuối cùng thì cơ bản không có đèn ***g.

Mạt Đồng đi ở phía trước, nam nhân đi theo bên người y.

Uống nhều rượu mạnh như vậy, Mạt Đồng vẫn không sao, nhưng nam nhân thì khác, hắn có chút say rồi, hơi thở rất nóng, ngay cả đi đường cũng có chút liêu xiêu. Trên hành lang thật dài này không có đèn, mang máng có thể thấy rõ hoa mẫu đơn nở xinh đẹp trong đình viện.

"Còn bao lâu nữa".

"Ngay tại phía trước".

Mạt Đồng chỉ lầu các tinh xảo ở phía trước, hai người đi lên cầu vòm loại nhỏ trước lầu các, dưới cầu là tiếng nước chảy ào ào, ban đêm còn có côn trùng bay trong bụi hoa…….

Rõ ràng lầu các ngay tại phía trước, nhưng mà nam nhân đi không nỗi nữa rồi, chân cùng thắt lưng của hắn đều nhũn, hắn cực kỳ mệt, ngay cả hô hấp cũng bất ổn, hắn dùng tay chống thành cầu bằng đá trên cầu vòm, chậm rãi ngồi ở trên cầu.

Trán của hắn đổ mồ hôi, y sam cũng bị mồ hôi thấm ướt, "Mạt Đồng, ta đi không nổi……". Liền ngay cả thanh âm của hắn cũng như nhũn ra, hắn thở phì phò, thực vô lực……

Mạt Đồng nhìn đến nam nhân vô lực ngồi ở chỗ kia, y sam của nam nhân bị mồ hôi làm ướt, vốn liền trong

suốt, có vẻ càng thêm trong suốt, ánh sáng bốn phía thực hôn ám, khiến cho đôi mắt say lờ đờ của nam nhân nhìn qua càng thêm mê ly, nam nhân tựa vào nơi đó thở dốc, ngực phập phập phồng phồng, mồ hôi theo ngực của nam nhân chậm rãi chảy xuống…….

Nam nhân giơ tay lau mồ hôi trên người, động tác vô lực của hắn rơi ở trong mắt Mạt Đồng, liền giống như giống như nam nhân đang tự vuốt ve thân thể mẫn cảm của mình, thật sự là có một phen phong tình khác.

"Muốn ta ôm ngươi đi vào hay không?". Mạt Đồng đi lên phía trước, ôm lưng của nam nhân, y đụng đến mồi hôi đổ rất nhiều trên người nam nhân, xúc cảm kia khá tốt, hai tay của y ái muội di chuyển trên người của nam nhân, thấy nam nhân không trả lời, y cúi đầu, con ngươi đen như mực gắt gao nhìn chằm chằm đôi môi phát nóng của nam nhân, "Ân? Muốn không?".

Tiếng hỏi ái muội của y, lọt vào trong tai từ lâu hỗn loạn của nam nhân.

Hô hấp nóng bỏng của nam nhân rõ rệt phả trên ngực của Mạt Đồng, nhìn đến nam nhân bởi vì rất "bổ" mà có chút nói không nên lời, y nâng cằm nam nhân lên, đem môi tiến đến bên môi của nam nhân, y híp mắt lại, động động môi, thấp giọng nói: "Ngươi rất hợp khẩu vị của ta……".

Giây tiếp theo.

Nam nhân liền cảm giác được hơi thở của Mạt Đồng càng thêm áp sát…….

297. Chương 297

Nam nhân lập tức cảm giác được đôi môi bị gắt gao giam cầm, đôi môi của Mạt Đồng lẳng lặng dán lên môi của hắn, đầu lưỡi cũng lập tức xâm nhập, nụ hôn cường thế lại bá đạo này khiến cho hơi thở của nam nhân hơi hơi ổn định lại, hô hấp của hắn trở nên năng nề lại sâu xa, xúc cảm nóng rực kia không ngừng quẩn quanh giữa môi của 2 người, đầu lưỡi nóng ướt dây dưa, mút, giao thoa đan xen quấn quanh…….

Nụ hôn bất thình lình ngược lại khiến nam nhân an tĩnh lại, hơi thở của hai người giao hòa, đôi môi kề sát, thanh âm môi lưỡi mút mát, dị thường rõ ràng ở dưới màn đêm.

Hai tay của Mạt Đồng ôm cái lưng ẩm ướt lạnh lẽo của nam nhân, xiêm y vốn có chút trong suốt trên người nam nhân trở nên càng thêm trong suốt, hai tay y ôm chặt bả vai của nam nhân, cúi đầu ôn nhu hôn đôi môi nóng bỏng của nam nhân, nam nhân ngửa đầu, trên cầu vòm tại nơi ánh sáng hôn ám, tầm mắt của nam nhân cũng dần dần trở nên mê ly.

Y sam của nam nhân ướt đẫm, quần của hắn cũng khá mỏng, mông lung như sương mỏng, thực lộn xộn, hai chân thon dài kia như ẩn như hiện, đôi giày màu trắng không có dính 1 chút bụi bặm nào……

Vạt áo của nam nhân đã sớm lỏng lẽo, bờ ngực rắn chắc kia lộ ra, hắn ngẩng đầu lên, nhận nụ hôn của Mạt Đồng, hai tay của hắn chống lan can cầu dưới người, đầu ngón tay có chút run rẩy khó mà phát hiện được.

Mạt Đồng vừa hôn nam nhân, vừa ôm thắt lưng của nam nhân, để nam nhân nửa ngồi trên lan can cầu đá, y theo thắt lưng của nam nhân chạm tới chân, y thuận thế nâng chân của nam nhân lên, làm cho cổ chân nam nhân khoát lên trên cổ tay của y, hai tay của y nắm mông của nam nhân, nam nhân bị hôn tới đầu lưỡi tê dại, hắn rất nhanh liền cảm giác được dưới thân chợt lạnh……

Mạt Đồng giơ tay kéo quần của nam nhân xuống, lưng quần kia rất co dãn, quần trực tiếp trượt tới trên đùi, nam nhân cảm thấy dưới thân rất lạnh, tiếp theo nghe được thanh âm Mạt Đồng tự cởi y phục, lông mi của nam nhân có chút ẩm ướt, nhẹ nhàng chấn động ở trong gió đêm, rất nhanh nam nhân liền cảm giác được Mạt Đồng giữ chặt chân của hắn, xâm nhập thân thể hắn, xâm chiếm bên trong cực nóng lại chặt chẽ của hắn.

Vật thể nóng rực, động dẫn cường thế, bá đạo hôn sâu, nam nhân tại trong loại động mạnh mẽ này, run rẩy rất nhỏ, hắn tựa vào trên lan can đá, 1 tay hắn vịn lan can đá, 1 tay nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay của Mạt Đồng, chân của hắn bị nâng lên, cả người giống như ngâm ở giữa cực nóng, cảm nhận mỗi một phân mỗi một tấc, mỗi một cái động tác, mỗi một lần xâm nhập, mỗi một lần hôn sâu của Mạt Đồng……

Đôi môi gắt gao thiếp hợp, giữa đầu lưỡi quấn quanh thường thường phát ra tiếng vang "lép nhép", trên mặt của nam nhân có mồ hôi, hơi thở nóng bỏng của hắn phun ở trên mặt của Mạt Đồng, trên mặt của Mạt Đồng cũng có chút ướt át, cảm giác được tóc đen của Mạt Đồng dính tại sườn mặt, quấn quanh hình dáng khuôn mặt hoàn mỹ của Mạt Đồng, sợi tóc của nam nhân cũng dính ở bên trên mặt, hắn cảm giác được hai tay của Mạt Đồng ái muội xoa nắn chân của hắn, dưới trùng kích hết cái này tới cái kia, ánh mắt của nam nhân cũng trở nên có chút mê ly…….

Hắn nuốt nước bọt, cổ họng khẽ rục rịch, tại dưới trùng kích liên tục, Mạt Đồng một khắc cũng không rời khỏi đôi môi của hắn, cho tới khi nam nhân thở không nổi, phát ra tiếng than nhẹ yếu ớt, Mạt Đồng mới buông lỏng đôi môi hắn ra, khóe môi của hắn bị hôn ướt át, toàn bộ trong đôi môi cũng phiếm quang trạch mê người, hắn thở hổn hển, bình tĩnh nhìn chăm chú vào Mạt Đồng gần trong gang tấc.

Hắn giơ tay nhẹ nhàng gỡ sợi tóc trước người của Mạt Đồng, cảm giác được cái trán của Mạt Đồng đưa qua, hắn rủ mắt, theo bờ ngực của chính mình nhìn xuống…….

Địa phương bị y sam che hờ kia, dây dưa sâu sâu nông nông…….

"Thoải mái không?". Mạt Đồng nửa híp mắt, nhìn nam nhân tiếp nhận y.

Nam nhân như có như không "ân" 1 tiếng, chờ sau khi thở dốc hơi chút ổn định, hắn thấp giọng hỏi Mạt Đồng: "Ngươi cũng là thường xuyên ôm nữ nhân như vậy?". Thanh âm của hắn thực kiềm chế, tựa hồ đang khống chế hơi thở.

"Không phải". Mạt Đồng đáp qua loa xong, liền không nói nữa, sau khi có nam nhân, y liền không có ôm qua nữ nhân, y đi cái loại địa phương này chính là uống rượu, bằng hữu y thích đi loại địa phương này,

chơi cái loại trò chơi đêm nay.

"Có phải ngươi muốn ta dùng tuyệt học đánh ngươi hay không?". Nam nhân rủ mắt, không nhìn Mạt Đồng, nhưng thanh âm của hắn lại phá lệ rõ ràng, lời của hắn làm cho Mạt Đồng nhất thời sững sờ, nhưng lập tức cũng càng thêm nhiệt tình cuồng yêu, nam nhân bị y bế lên, cả người đều treo ở trên người của y, nam nhân nhìn y: "Có phải hay không?".

Mạt Đồng chột dạ.

"Trước đó ngươi đối ta phát thệ (thề), cái gì thiên lôi đánh xuống, cái gì toàn tâm toàn ý, không phải là ngươi liền đang chờ đợi ngày này sao?". Trong sự nghiêm khắc của nam nhân có chút nghèn nghẹn, hắn bị Mạt Đồng ôm chặt, đều sắp tìm không thấy hô hấp của chính mình, "Trước đó ta không có linh lực, không có biện pháp sử dụng tuyệt học, ngươi giúp ta tìm dược, ta cũng thực cảm tạ ngươi……".

"Không phải ngươi chuẩn bị thời điểm chờ ta 1 lòng 1 dạ đối với ngươi, liền làm nhục ta, làm cho ta cực kỳ thương tâm, như vậy có lẽ ta sẽ dùng tuyệt học đánh ngươi, có phải ta nói đúng rồi không?". Nam nhân bình tĩnh nhìn Mạt Đồng đang trầm mặc, hắn thản nhiên nở nụ cười, chỉ là tươi cười của hắn có vẻ có chút yếu ớt, "Như vậy ngươi sẽ không bị Phục Ma kinh chế trụ (quản thúc, hạn chế)……".

Mạt Đồng không biết nên nói cái gì, y chỉ có thể ôm nam nhân, tăng thêm sức lực của thắt lưng, y không muốn lại để Tích Duyên nói tiếp, bởi vì y sợ mất đi nam nhân này, y ôm sát nam nhân, động tác cũng trở nên có chút thô lỗ: "Không phải, không phải như vậy, từ sau khi ngươi rơi xuống vực sâu, ta liền không còn có ý tưởng như vậy".

Chính là trước đó có.

Nếu không y làm sao nói ra được lời nói buồn nôn như vậy, lúc trước những lời này đều là nữ nhân của kỹ viện dạy Mạt Đồng, dùng ở trên người nam nhân cũng có ích như vậy.

Y không thể phủ nhận lúc trước động cơ của y không trong sáng đối nam nhân, một người nam nhân bình thường, cũng không có thể hấp dẫn đến mức khiến y nói ra cái loại thệ ngôn (lời thề) này, nhưng mà y không nghĩ tới nam nhân thế nhưng đã sớm đoán được.

Thế nhưng từ sau lúc nam nhân rơi xuống vực, y liền mất đi cái loại ý tưởng này, y từng hỏi qua nam nhân, hỏi Liễu Phong có tuyệt học của Thanh Sơn không, có lẽ thời điểm đó nam nhân liền biết.

Mạt Đồng nhìn đến nam nhân đang bình tĩnh nhìn y thì y cảm thấy chính mình thực quá đáng, y đã phản tỉnh (tự kiểm điểm, hối lỗi) một năm nay rồi, y đã sớm hiểu được tầm quan trọng của nam nhân đối y.

"Trước đây ta có cái loại ý tưởng này là ta không đúng, là ta thực có lỗi với ngươi". Mạt Đồng ôm nam nhân, hôn đôi môi ướt át của nam nhân 1 chút, "Ta đã không thể rời khỏi ngươi được". Y khóa ngồi ở trên cây cầu rộng lớn, ôm nam nhân tới trên người.

“Ngươi nói cái gì?”. Nam nhân không nghe được câu cuối cùng của Mạt Đồng nói cái gì, liền nghi hoặc nhìn Mạt Đồng, “Ta không nghe rõ”.

Nam nhân cảm giác được Mạt Đồng xiết chặt chân của hắn, Mạt Đồng cúi đầu chôn ở ngực của hắn, hàm hàm hồ hồ nói 3 lần liền, nhưng nam nhân cũng không nghe rõ lần nào cả, thanh âm kia rất mơ hồ.

“Ân”. Nam nhân giơ tay xoa sau gáy của Mạt Đồng, hắn cũng không có trách cứ Mạt Đồng, hắn cũng biết, hắn không có vốn liếng gì làm cho người ta mê loạn, hắn cũng không cầu Mạt Đồng sẽ 1 lòng 1 dạ đối hắn.

Coi như hết.

Vô luận thế nào đều được, nam nhân cũng không muốn lại truy đuổi chuyện quá khứ, quá khứ liền là quá khứ, hắn cũng không muốn vì nó mà rối rắm, Mạt Đồng ôm hắn, hắn chỉ cảm thấy trùng kích trong cơ thể như liệt hỏa thiêu đốt.

Hai chân của nam nhân tự nhiên khoát lên trên đùi của Mạt Đồng, hai tay của hắn chống phía sau, lưng tựa ở trên sư tử đá ở trên cầu, Mạt Đồng trực tiếp áp qua, đè chặt hắn.

Hơi thở của 2 người tương giao sát rạt, nam nhân không muốn nhìn Mạt Đồng lắm, hắn không dấu vết dời tầm mắt đi, nhìn về phía dòng nước dưới chân cầu: “Mấy ngày trước thời điểm ta bày quán, gặp được tú bà của hoa lâu, nàng nói chuyện cùng ta”. Hơi thở khi hắn nói chuyện phun ở bên môi của Mạt Đồng, làm cho Mạt Đồng mấy lần nghĩ muốn lấp kín đôi môi phiếm quang trạch ướt át kia.

Mạt Đồng gật gật đầu, hôn lên cằm của nam nhân, cảm giác nóng ngứa kia làm cho thân thể của nam nhân có chút co thắt, lập tức nam nhân liền nghe được Mạt Đồng ghé vào lỗ tai hắn nói: “Ta chỉ muốn đi nghiệm chứng một chút, nhìn xem ta còn hay không còn có hứng thú đối nữ nhân”.

Nam nhân có chút kinh ngạc nhìn Mạt Đồng, tú bà nhưng thật ra chưa nói chuyện này, hắn chỉ là thuận miệng hỏi có phải vị Mạt công tử thường xuyên đi hoa lâu hay không, hắn nhớ rõ tú bà nói là cơ bản chỉ tới ngồi 1 chút thôi, nếu tới cùng bằng hữu thì cũng chỉ xem mà thôi, đều không có thật sự làm…….

Cho nên ngày đó ở trên đường, nam nhân gặp được Mạt Đồng, mới nói không tức giận.

Nam nhân thuận miệng hỏi một câu: “Vậy kết quả thế nào?”.

“Ngươi nói xem?”. Mạt Đồng đứng dậy đè chặt nam nhân, cả người y nằm sấp ở trên người của nam nhân, 1 tay chống dưới người của nam nhân, 1 tay chống tại sư tử đá phía sau của nam nhân, tóc đen của y rủ ở trong ngực của nam nhân, khiến nam nhân ngưa ngứa, nhìn đến nam nhân không nói lời nào, hạ phúc của y liền áp sâu vào nam nhân.

Hô hấp của nam nhân nặng thêm, hắn nhìn Mạt Đồng, đôi mắt vốn bình tĩnh của hắn có chút xao động: “Có phải ngươi thật lâu đều không có……”. Đều không có làm loại chuyện này…….

Bởi vì nam nhân cảm giác được Mạt Đồng quả thực rất có tinh thần.

"Đã hơn một năm". Ánh mắt của Mạt Đồng theo môi của nam nhân, nhìn về phía mắt của nam nhân, y một bên áp chặt nam nhân, một bên thưởng thức bộ dáng thở dốc của nam nhân, "Ngươi tin tưởng sao?".

"Vì sao?". Nam nhân nhúc nhích 1 chút, bởi vì Mạt Đồng dùng sức áp sâu, khiến cho hắn hơi hơi ngửa đầu, đôi môi ướt bóng chạm vào sườn mặt của Mạt Đồng.

Mạt Đồng nhìn nam nhân 1 lát, nghiêng đầu hôn đôi môi của nam nhân: "Vì ngươi". Thanh âm này rất nhẹ, theo gió lướt qua……..

Đêm nay, nam nhân ở lại Mạt phủ không có rời đi, Mạt Đồng ôm hắn rất nhiều lần, hắn không có phản kháng, bởi vì uống rượu rồi nên hắn cũng rất cần phát tiết, theo trên cầu đá, tới bàn đá trước lầu các, lại tới trên cầu thang trước lầu các, hắn hoàn toàn không nhớ rõ chính mình là như thế nào bị ôm tới lầu các, hắn hỗn loạn ôm Mạt Đồng, bị nhiệt tình ôm hôn.

Hắn nghe được Mạt Đồng một mực nói nhỏ bên tai hắn, nói rất nhiều, nam nhân cũng chỉ là rủ mắt, không có biểu hiện gì, hắn không có cự tuyệt Mạt Đồng, tùy ý Mạt Đồng ôm.

Thời điểm nam nhân tỉnh lại, đã là ở trên giường, màn giường lặng lẽ phấp phới, ngọn nến bên ngoài mơ hồ lộ ra vài tia sáng, đã là đêm khuya ngày hôm sau.

Mạt Đồng còn đang nghỉ ngơi.

Nam nhân đẩy đẩy cánh tay của Mạt Đồng, Mạt Đồng mới chậm rãi mở mắt ra, y sáp qua ôm thắt lưng của nam nhân, đặt đầu tại trên đùi bóng loáng của nam nhân, mắt buồn ngủ mơ màng nhìn nam nhân: "Làm sao vậy?".

Nam nhân cúi đầu, chậm rãi gỡ sợi tóc dính vào trên sườn mặt của Mạt Đồng ra: "Y sam của ta để ở đâu?". Không có y sam, hắn phải xuống giường như thế nào.

Mạt Đồng nhắm mắt, vô lực chỉ chỉ gian ngoài: "Y sam đặt ở trên bàn bên ngoài, ta sai hạ nhân giặt sạch, rồi đem để lại". Y điềm tĩnh tóm lấy cái tay gỡ sợi tóc ra cho y của nam nhân, làm cho cánh tay của nam nhân áp lên đôi môi của y……

Nam nhân liếc mắt nhìn bên ngoài một cái, khoảng cách có chút xa.

Thắt lưng cùng chân của hắn đều rất đau xót, cằm cũng có chút đau nhức, đôi môi cùng đầu lưỡi còn lưu lại cảm giác tê dại, hơn nữa hắn vừa khẽ nhúc nhích, thân thể lưu lại lỗi giác, làm cho hắn thiếu chút nữa kêu ra tiếng, tối hôm qua ký ức cuồng nhiệt kia phô thiên cái địa (ùn ùn, cuồn cuộn) kéo tới.

Mạt Đồng nhìn đến nam nhân có chút do dự muốn nhích người đi lấy hay không, y giơ tay nắm thắt lưng như nhũn ra của nam nhân, làm cho cả người nam nhân đều từ từ dán tại trên người y: "Lại bồi ta ngủ 1 lát, được không?".

"Hai ngày nay ta chưa trở về rồi". Nam nhân tránh được đôi môi sáp tới của Mạt Đồng, Mạt Đồng hôn tới mũi của nam nhân, nhưng do Mạt Đồng buồn ngủ nồng đậm nên lại hôn lên mắt của nam nhân.

Một lát sau, mới nghe thấy Mạt Đồng đáp lời: "Ngươi đối cái ngốc tử kia thật tốt".

Ngón tay của nam nhân vò chăn của Mạt Đồng, hắn bất an vò vò.

"Ta cũng muốn ngốc". Mạt Đồng ôm thắt lưng của nam nhan, chăn đơn cẩm tú che trên người của hai người, đường nét tấm lưng của nam nhân thực mê người, Mạt Đồng xoa xoa thắt lưng của nam nhân, "Nếu ta ngốc rồi, ngươi có thể đối ta tốt như đối Nham Vân hay không?".

"Đều như nhau". Nam nhân chậm chạp ngước mắt nhìn Mạt Đồng, hắn áp tại trên người Mạt Đồng, đầy miệng đều là hơi thở của Mạt Đồng, "Ngốc tử mới đơn thuần nhất…….".

"Ta thực phức tạp?".

"Ngươi không thành thật". Nam nhân tóm cái tay muốn trượt xuống dưới của Mạt Đồng, cũng nhắc nhở Mạt Đồng, "Ngươi không quy củ". Hắn đang cười, nghĩ muốn vuốt ve tay của Mạt Đồng, Mạt Đồng lại ôm hắn chặt thêm 1 chút.

Theo Mạt Đồng ôm sát nam nhân, khoảng cách của hai người lại gần hơn: "Ta cũng chỉ là không quy củ đối với 1 mình ngươi thôi". Môi của y dán tại trên gương mặt của nam nhân, nhiệt khí nóng ướt sườn mặt của nam nhân…….

Nam nhân quay đầu nhìn Mạt Đồng, tầm mắt của hai người giao hòa, hắn bình tĩnh nói: "Nếu lần sau ngươi lại đi thanh lâu, đừng quên gọi ta". Hắn thản nhiên bày tỏ……..

"Ngươi đi làm cái gì?". Mạt Đồng cười, nhìn chằm chằm Tích Duyên, Tích Duyên nam nhân này thực tủy biết vị (ăn 1 lần là ghiền)? Y nhưng thật ra cảm thấy hôm nay nam nhân đột nhiên trở nên thú vị, còn biết nói đùa cùng y…….

"Ngươi làm cái gì, ta làm cái đó".

"Ta làm cái gì, ngươi làm cái đó".

"Ân".

“Ta làm, ngươi cũng làm”.

“Ân”.

“Vậy ta ôm ngươi, có phải ngươi cũng sẽ phối hợp ta sao?”.

“……”

Mạt Đồng xấu xa nở nụ cười.

“Ngươi nói bậy”. Nam nhân bình tĩnh nói một câu, “Tóm lại, ngươi làm cái gì, ta làm cái đó”. Hắn thản nhiên, bình bình thản thản……

“Ngươi ăn dấm chua (ghen)?”. Mạt Đồng thân mật ôm nam nhân, lại điều chỉnh tư thế một chút, y buồn ngủ mơ màng híp mắt nhìn chằm chằm nam nhân: “Tích thúc, ta rất thích bộ dáng ngươi ăn dấm chua”.

Nam nhân im lặng nhìn Mạt Đồng, đáy mắt có chút ẩm ướt, môi cũng ẩm ướt sáng bóng, Mạt Đồng sắp bị cái dạng này của nam nhân mê chết, y cảm thấy môi của nam nhân giống như đang mời gọi y.

Mạt Đồng nhìn nam nhân 1 lát, không nói chuyện.

Hơi thở của 2 người đều đã ươn ướt môi của lẫn nhau, Mạt Đồng nghiêng đầu, không tiếng động nhẹ nhàng ngậm môi dưới của nam nhân 1 chút, nhìn đến nam nhân không phản kháng, y lại nhấp nhấp môi trên của nam nhân……

Mềm mềm mại mại, nong nóng……

“Thực tuyệt”. Mạt Đồng dán lên môi của nam nhân, đôi môi nhẹ nhàng ma xát môi của nam nhân, không có xâm nhập, lại tràn đầy khí tức điềm mật (ngọt ngào).

Nam nhân ngồi tại trên giường ngồi tới chân hết tê thì hắn mới đi ra ngoài mặc y sam, đương nhiên cả quá trình Mạt Đồng đều nhìn hắn, từ lúc hắn xuống giường tới ngoài phòng, Mạt Đồng đứng dậy tùy tiện choàng 1 kiện y sam liền đi theo ra ngoài.

Y tựa vào cạnh cửa nhìn nam nhân mặc y sam, thường thường hỏi nam nhân một chút, phát hiện nam nhân không có tức giận, y cũng an tâm, y rất không muốn mất đi tín nhiệm của nam nhân đối y.

Đương nhiên y cũng rất cám ơn nam nhân cho y cơ hội, tuy rằng nam nhân bình thường thoạt nhìn giống như có vẻ có chút trì độn, đáy mắt bình tĩnh kia cũng tìm không ra tình tự dư thừa, nhưng dù có sự tình không nói ra thì trong lòng nam nhân cũng biết rõ, có lẽ chính là nam nhân khoan dung cùng bình tĩnh,

làm cho Mạt Đồng càng ngày càng ỷ lại đối nam nhân…….

Nam nhân thành thục mới vừa buộc tốt vạt áo, liền cảm giác được có người từ phía sau ôm lấy hắn, dán tại bên tai hắn nói nhỏ: "Tích thúc, cám ơn ngươi". Cám ơn nam nhân đã khoan dung với y.

Nam nhân cũng chỉ là im lặng đứng, tự rót cho mình 1 chén trà nóng, cái gì cũng chưa nói, chỉ là nhẹ hớp mấy ngụm, khóe mắt của hắn có chút ướt át mê người……

Nam nhân nghe Mạt Đồng nói 1 lát, liền bảo Mạt Đồng đi nghỉ ngơi, bởi vì ngày hôm qua rất kịch liệt, Mạt Đồng chắc hẳn cũng mệt mỏi, nhìn đến Mạt Đồng nằm ngủ ở trên giường, hắn không có vội vã rời đi, chờ sau khi Mạt Đồng ngủ say, mới mới chậm rãi kéo cái chăn che trên lưng của Mạt Đồng ra, ấn văn tinh mỹ màu đen của Phục Ma Kinh hiện ra ở trước mắt nam nhân…….

Mạt Đồng ngủ thật sự trầm, nên cũng không hề phát hiện động tác của nam nhân, nam nhân chậm rãi gỡ sợi tóc hờ khép phía sau của Mạt Đồng, làm cho cả tấm lưng trần của Mạt Đồng hiện ra rõ ràng ở trước mắt hắn.

Nam nhân nhìn kinh văn trên lưng của Mạt Đồng 1 cái, nếu hắn dùng tuyệt học chưởng Mạt Đồng, tuy rằng chú văn có thể cởi bỏ, nhưng đoán chừng cũng thương tổn thật lớn đối bản thân của Mạt Đồng, hơn nữa lầu các này của Mạt Đồng coi bộ cũng sẽ bị chưởng sụp.

Nam nhân nghiêm túc nhìn kinh văn trên lưng của Mạt Đồng, chữ viết này rườm rà lại phức tạp, thế nhưng hắn đều nhận biết mỗi 1 chữ, hắn ngưng thần tĩnh khí, không tiếng động niệm ra các chữ trên lưng của Mạt Đồng.

Mỗi khi hắn niệm 1 chữ, tự bản thân chữ màu đen kia đều dấy lên hào quang nhàn nhạt màu vàng, tuy rằng hắn niệm từng chữ từng chữ một, chữ viết kia từng chữ từng chữ tản mát ra linh quang nhàn nhạt, cho tới khi nam nhân niệm xong 1 chữ cuối cùng, tất cả Phục Ma điểm ấn trên lưng của Mạt Đồng đều thoát ra linh khí, bị lưu quang nhàn nhạt vây quanh.

Lúc này nam nhân đã là cả đầu đầy hồ môi.

Chữ kia rất khó niệm, nếu niệm sai 1 chữ, không biết sẽ phát sinh chuyện gì, nhìn thấy Phục Ma kinh trên lưng của Mạt Đồng đang từng chút từng chút phóng thích uy lực bị phong tỏa kia……

Phục Ma kinh đang tiêu tan linh khí.

Cũng không sẽ lập tức cởi bỏ, mà Mạt Đồng lúc này, cho dù là đã tỉnh, cũng căn bản không động đậy được, nam nhân nhìn dung nhan ngủ say của Mạt Đồng, bình tĩnh nói: "Ngươi nghĩ muốn, lần này đều cho ngươi".

"……"

“Kỳ thật không nhất định phải dùng tuyệt học chưởng ngươi mới có thể cởi bỏ phong ấn”.

“……”

“Hy vọng sau khi ngươi lấy lại lực lượng, đừng làm sự tình làm cho ta khó xử”.

“……”

“Chờ ngươi tỉnh, nếu còn muốn gặp ta…….”.

“……”

“Vậy liền tới tìm ta…….”.

“……”

“Nếu không muốn gặp ta, vậy cũng liền thôi”.

“……”

Nam nhân đứng lên, thay Mạt Đồng thả màn xuống, hắn biết phóng thích lực lượng bị phong ấn cần thời gian ba ngày, cho nên trong ba ngày Mạt Đồng đều không động đậy được.

Trong màn.

Quang hoa nhàn nhạt bay múa như lưu quang…….

Nam nhân đứng ở bên ngoài nhìn Mạt Đồng ngủ say 1 hồi lâu, hắn mới nói: “Ta đã 2 ngày chưa trở về, người trong nhà khẳng định đi tìm, ta về trước, nghỉ ngơi thật tốt đi”. Hắn nói xong mới rời đi.

Quang hoa nhàn nhạt kia lượn lờ ở bốn phía của Mạt Đồng, tóc đen che hờ khuôn mặt của y, chỉ nhìn đến vài giọt nước theo chóp mũi cùng sườn mặt của y chảy xuống, chất lỏng trong suốt kia nhỏ trên ga giường, thấm vào ga giường…….

298. Chương 298

Thời điểm nam nhân từ bên ngoài trở về, còn cố ý ở trên đường mua hồ lô đường, hắn về tới nhà nhìn đến Phật Hàng còn tại phòng sau ngủ liền không có đánh thức, chính là hắn tìm trong trong ngoài ngoài đều không có tìm được Nham Vân, hắn đặt hồ lô đường lên bàn, lúc này mới phát hiện trên bàn có lá thư, đó là nét bút của Liễu Phong……

Nam nhân xem thư, trên thư nói……. Liễu Phong dẫn Nham Vân quay về Bạch Vân Quan, Liễu Phong nói với Nham Vân, gần đây Tích Duyên rất bận bịu, không có thời gian chiếu cố Nham Vân, bảo Nham Vân cùng y đi Bạch Vân Quan chơi. Nham Vân cũng đáp ứng rồi, chờ Nham Vân thích ứng huyễn cảnh của Bạch Vân Quan, bọn họ cũng sẽ không lại trở lại.

Nam nhân xem thư xong liền quăng bỏ, kẻ cả hồ lô đường trên bàn cũng đồng thời quăng bỏ, dù sao hắn cũng không ăn, hắn cái gì cũng không nghĩ, liền đi tắm rửa một cái, đút Phật Hàng ăn cơm xong, liền đi ngủ.

Hắn ở nhà ngủ suốt hai ngày, có lẽ là quá mệt mỏi, thời điểm hắn thức dậy thì cả người đều sắp rã rời, buổi tối thực yên lặng, đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa dồn dập.

Nam nhân mới vừa mở cửa ra, liền nhìn đến vẻ mặt âm trầm của Liễu Phong, mang theo Nham Vân trên mặt quấn quanh băng gạc, trở về rồi…….

"A Thúc". Nham Vân lập tức tiến lên ôm nam nhân, nam nhân nhìn chằm chằm băng gạc trên mặt của Nham Vân, phát hiện băng gạc trên mặt của Nham Vân quấn rất chặt, Nham Vân ôm hắn kêu không thoải mái, "A Thúc, ta rất đau đầu, vải quấn trên mặt ta chặt tới nỗi ta rất khó chịu". Nham Vân ôm nam nhân cọ tới cọ lui, kéo nam nhân tới bên cạnh bàn.

Nam nhân nghĩ muốn tháo băng gạc trên mặt của Nham Vân xuống, lại bị Liễu Phong cản lại: "Ngươi theo ta đi ra ngoài một chút, ta có lời muốn nói với ngươi". Liễu Phong không quá cao hứng đi ra ngoài.

"Nhị Cẩu, ngươi ngồi xuống nghỉ ngơi trước, a Thúc đi ra ngoài trò chuyện cùng Liễu Phong xong liền trở lại". Nam nhân đang nâng mặt của Nham Vân, nhìn nhìn Nham Vân, hắn đụng đến khuôn mặt nóng bỏng của Nham Vân.

Cho dù là cách băng gạc kia thì hắn cũng có thể cảm giác được xúc cảm nóng bỏng kia, Nham Vân nghe phân phó của hắn liền ngoan ngoãn đi tới giường rồi ngồi xuống, nam nhân nhìn thoáng qua băng gạc trên mặt của Nham Vân liền đi ra ngoài.

Liễu Phong đứng ở trong viện tử chờ nam nhân, nhìn đến nam nhân xuất hiện, sắc mặt y lập tức trở nên khó coi: "Ngươi đã xem thư ta đưa cho ngươi chưa?".

"Xem rồi". Nam nhân thản nhiên hỏi Liễu Phong: "Không phải ngươi dẫn Nham Vân đi rồi sao? Vậy vì sao lại trở về? Có phải Nham Vân ở trên đường xảy ra chuyện gì?".

Nói thật, nam nhân vẫn là thực lo lắng cho Nham Vân.

"Ngươi rốt cuộc làm làm cái gì với Nham Vân, ta mới dẫn Nham Vân đi hai ngày mà thôi, trên mặt y liền mọc ra thứ kỳ quái, có phải ngươi làm cái gì với y, đúng không?". Liễu Phong lạnh lùng trừng nam nhân, tất cả bình tĩnh cùng lạnh lùng trên mặt đều bị lửa giận thay thế, y chán ghét trừng nam nhân, "Hiện tại Nham Vân xấu tới bất thành nhân dạng (như kẻ dị dạng), ta làm sao còn dẫn y về Thanh Sơn được!". Liễu Phong liền kém không vung kiếm đối nam nhân thôi, Nham Vân như vậy, không phải như y nghĩ muốn…….

Nam nhân căn bản nghe không hiểu Liễu Phong đang nói cái gì: "Ta không rõ ý tứ của ngươi?".

"Ngươi đi gỡ băng gạc của Nham Vân ra, liền biết ta đang nói cái gì, ngươi vẫn còn giả bộ……". Liễu Phong bất mãn nam nhân bình tĩnh cùng lý trí, y không thể thích nỗi Nham Vân biến thành loại bộ dáng hiện tại này, y thậm chí nhìn cũng không dám nhìn Nham Vân, dùng băng gạc quấn chặt mặt của Nham Vân, [vậy mà Thái sư tổ còn nói Nham Vân là…….]".

"Ngươi đủ rồi". Nam nhân ngắt lời Liễu Phong, hắn thật lâu không nổi giận rồi, nhưng mà biểu hiện của Liễu Phong làm cho hắn cực kỳ thất vọng, từ trong ngôn ngữ của Liễu Phong thì hắn đại khái đoán được Liễu Phong muốn nói cái gì.

"Hiện tại Nham Vân cái dạng này, ta làm sao dẫn y đi……". Liễu Phong vẻ mặt thực phức tạp, ta đưa Nham Vân trở về đây trước, sự tình dẫn y trở lại Thanh Sơn sau này nói sau".

Nam nhân không nói chuyện.

"Ta đã nói với Nham Vân, ta nhận được thư của ngươi, ngươi nói ngươi hết bận rồi, bảo ta dẫn y trở về, y cũng tin tưởng, vừa rồi tại thời điểm trở về, ta nói với y, gần đây ta phải về Thanh Sơn làm việc, có thể có 1 thời gian không thể tới gặp y……". Thanh âm của Liễu Phong rất thấp, y nhìn mặt đất, thậm chí không dám nhìn nam nhân.

"Ngươi không cần Nham Vân?". Nam nhân nói thẳng trọng điểm mà Liễu Phong muốn nói.

"Ai nói ta không cần Nham Vân?". Bình tĩnh cùng lý trí của Liễu Phong hoàn toàn bị xé nát, y cất cao âm lượng, ác khí nói với nam nhân, "Nham Vân còn chưa biết mặt mình biến thành bộ dáng gì nữa, ta nói gạt y, bảo y dùng mảnh vải quấn mặt y rồi hẵng ra đường, bằng không các cô nương nhìn đến y lớn lên tuấn tú, sẽ đi theo chúng ta…….".

Loại nói dối này mà Liễu Phong cũng bịa ra được……

"Vì sao ngươi lại làm như vậy?". Nam nhân không hiểu được Liễu Phong.

"Ngươi cho rằng ta muốn quấn mặt Nham Vân thành như vậy sao?! Nếu ta không quấn chặt mặt của y, chẳng lẽ để y đi ra ngoài hù chết người khác, y một bộ quỷ bộ dáng……".

"Ta không hiểu vì sao ngươi sẽ chạy trở về chỉ trích ta, ta cũng không hiểu được vì sao ngươi kiên quyết nói là ta làm cho Nham Vân biến thành cái dạng này. Trước đây là ngươi tự mình dẫn y đi, hiện tại ngươi lại đổ tội cho ta". Nam nhân cảm thấy Liễu Phong thực quá đáng, cho dù Nham Vân thật sự biến thành xấu xí, vậy cũng không cần phải nói những lời này, hắn nhíu mày, nhìn chăm chú vẻ mặt hỗn loạn của Liễu Phong, "Nếu Nham Vân biết ngươi nói y như vậy thì y nhất định sẽ rất đau lòng".

"Ta là muốn dẫn Nham Vân đi, ta cũng muốn đối tốt với y, nhưng mà ai biết y đi đến nửa đường sẽ biến thành như vậy……". Nói tới nói lui, Liễu Phong đều là ghét bỏ Nham Vân xấu xí.

Liễu Phong đứng ở trong viện tử, từ trước đến nay y đều thực thanh cao, bây giờ chột dạ đến nỗi không dám nhìn nam nhân, nhưng mà đối với y mà nói, chỉ có Nham Vân thực tuấn tú kia mới xứng đôi chính mình.

Nham Vân ngốc rồi, y có thể nhẫn.

Nhưng mà trở nên xấu xí như vậy, muốn y đối diện cả đời với Nham Vân, y không nguyện ý…….

Tâm niệm của Liễu Phong xoay chuyển, y ích kỷ ném Nham Vân cho nam nhân, mà nam nhân khẳng định sẽ đáp ứng, y đổ tội cho nam nhân, y rất ghét nam nhân, nhưng mà y lại không thể không dẫn Nham Vân trở về.

Nam nhân chẳng nói câu nào nhìn vẻ mặt dao động của Liễu Phong, hắn chỉ cảm thấy lòng chút lạnh lẽo, hắn cái gì cũng không nói, liền trở về phòng, "ầm" 1 tiếng đóng cửa lại, nhốt Liễu Phong tại bên ngoài, hắn căn bản không muốn nói chuyện cùng Liễu Phong, Liễu Phong rất ích kỷ, ích kỷ tới nỗi làm cho hắn đều cảm thấy lòng lạnh lẽo.

Nham Vân xấu xí……

Liễu Phong liền ruồng bỏ Nham Vân…….

Nam nhân nhìn đến Liễu Phong rất nhanh liền đi rồi, tựa như quăng ôn thần bỏ Nham Vân lại ở chỗ nam nhân, nam nhân ngồi ở cái bàn 1 lát, hắn cũng không có nhìn Nham Vân, mà Nham Vân cũng nhận thấy nam nhân đang tức giận cũng không dám lên tiếng quấy rầy nam nhân.

"A Thúc, ngươi làm sao vậy……". Nham Vân ngồi ở trên giường bấu cái quần, thực khẩn trương nhìn nam nhân.

Nam nhân vỗ mạnh lên bàn 1 cái, thân thể của Nham Vân run rẩy mãnh liệt, tựa hồ bị dọa tới rồi, nước mắt trào ra đảo quanh trong hốc mắt, y đáng thương hề hề nhìn về phía nam nhân, lại không dám mở miệng nói chuyện, lo lắng a Thúc lại tức giận, lấy chổi lông gà đánh y.

Nam nhân cũng không phải tức giận Nham Vân, hắn biết Liễu Phong muốn dẫn Nham Vân đi, kỳ thật đã

sớm lên tốt kế hoạch rồi, chỉ là sự tình tựa hồ đột nhiên xảy ra thay đổi, hắn thở dài một hơi……..

"Nhị Cẩu không cần lo lắng cho a Thúc, a Thúc không sao cả". Nam nhân chậm chạp đứng lên, đi tới bên giường, hắn vươn ngón tay lau nước mắt cho Nham Vân, "Đừng khóc, ngươi đều đã trở lại rồi". Thanh âm của hắn rất nhẹ, rất bình tĩnh……..

Nham Vân giơ tay ôm lấy thắt lưng của nam nhân, vùi đầu ở bên hông của nam nhân: "A Thúc, đầu của ta đau quá, mặt cũng rất nóng, ta thật là khó chịu". Y cảm thấy vẫn là a Thúc tốt, a Thúc thật ôn nhu.

Thời điểm Liễu Phong quấn băng vải cho y, rất dùng sức siết y rất đau, nhưng mà Nham Vân nhớ rõ a Thúc nói y là 1 nam tử hán, không thể hở ra là liền kêu đau, cho nên thời điểm Liễu Phong quấn mặt cho y, y một tiếng đều không có rên qua, y nhìn đến a Thúc thì rất cao hứng, thật sự là rất cao hứng, hơn nữa thắt lưng của a Thúc, ôm thật thoải mái……..

"Ngẩng đầu lên, để cho ta xem nào". Nam nhân vỗ vỗ bả vai của Nham Vân, Nham Vân liền ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân, chỉ là trong khóe mắt của Nham Vân còn đọng nước mắt, bộ dáng thương tâm kia làm cho lòng của nam nhân có chút xúc động.

"A Thúc, Liễu Phong này rất kỳ quái, cứng rắn muốn kéo ta đi, lại quấn băng vải trên đầu ta, còn dẫn ta trở về……..". Nham Vân ngẩng đầu, hai tay nắm bàn tay nam nhân để ở bả vai y, nước mắt của y nhỏ trên mu bàn tay của nam nhân.

Đầu ngón tay của nam nhân khẽ run rẩy: "Ta giúp ngươi tháo băng vải ra, quấn như vậy, khẳng định không thoải mái, hơn nữa mặt của ngươi rất nóng". Hắn một bên bình tĩnh nói, một bên chậm rãi vuốt ve hai má nóng bỏng của Nham Vân.

Bên ngoài trời bắt đầu mưa, thanh âm tí ta tí tách kia ở ban đêm thực rõ ràng, ánh nến trong phòng nhẹ nhàng đung đưa, nam nhân bảo Nham Vân ngồi ở trên giường đừng nhúc nhích, hắn từ trong rương tìm ra cây kéo, lại đi ra bên ngoài múc một chậu nước sạch đặt lên bàn, hắn chậm rãi cắt bỏ một cái băng vải quấn chặt trên cái ót của Nham Vân…….

Liễu Phong loạn thất bát tao (lung tung) quấn băng vải cho Nham Vân, nam nhân căn bản là không có biện pháp cởi ra, hắn chỉ có thể từng chút từng chút cắt sạch vải quấn này, thời điểm Nham Vân trở về, hắn liền lưu ý tới y sam của Nham Vân rất dơ, tựa hồ đã hai ngày không tắm rửa, giầy cũng rất dơ, mũi giày đều sắp rách rồi, có thể nghĩ thời điểm Liễu Phong dẫn Nham Vân trở về có bao nhiêu gấp gáp.

Chắc hẳn Liễu Phong sẽ không quản Nham Vân, nam nhân cúi đầu, cắt sạch băng vải quấn loạn thất bát tao, Nham Vân liền ôm thắt lưng của nam nhân, im lặng dựa vào nam nhân.

Dị thường im lặng, dị thường nghe lời……..

Nam nhân đặt cây kéo lên bàn, động tác hắn rất nhẹ gỡ hết từng tầng từng tầng băng vải trên mặt của Nham Vân, băng vải rơi trên mặt đất, càng chất chồng nhiều thì tâm tình của hắn cũng lại càng phức

tạp…….

Cái cằm tinh xảo của Nham Vân, may mắn không tổn hao gì lộ ra, đôi môi của y bị băng vải thít có chút ửng đỏ, nhưng là không có gì khác thường, tiếp theo là chóp mũi trắng nõn…….

Nam nhân đang muốn thở phào 1 hơi là lúc tay hắn đột nhiên sững lại…….

"A Thúc làm sao vậy?". Nham Vân động động đôi môi hình thái hoàn mỹ kia, hơi thở khi y nói chuyện đều phun ở trên mu bàn tay của nam nhân, cảm giác được tay của nam nhân đang run rẩy thì y cũng trầm mặc theo.

Đáy mắt của nam nhân có chút xao động, nhưng hắn không muốn để Nham Vân phát hiện, hắn ổn định hô hấp, chậm rãi gỡ băng vải quấn bên ngoài chóp mũi của Nham Vân ra, một tầng một tầng băng vải kia bị gỡ bỏ…….

Ánh mắt của nam nhân nhìn Nham Vân cũng theo bình tĩnh tới bất an, lại tới kinh ngạc dao động, hắn bảo Nham Vân nhắm mắt lại không được phép nhìn, Nham Vân mới bỏ lỡ vẻ mặt khó có thể tin của hắn, ngoại trừ cái cằm cùng chóp mũi tinh xảo rất đẹp ra, hiện giờ từ chóp mũi tới hơn phân nửa khuôn mặt của Nham Vân đều bị bớt xanh lại tím chiếm cứ hết, mỗi khối kia giống như cái bớt, chiếm cứ hơn hơn phân nửa khuôn mặt của Nham Vân, ngũ quan ngũ quan anh tuấn như thế nào chăng nữa, có khối bớt kia, nhìn thế nào đều thấy kỳ dị, hắn rốt cục biết vì sao trước đó thái độ Liễu Phong chuyển biến thành như vậy…….

Nam nhân chạm tới hai má phát nóng của Nham Vân, hắn dùng khăn mặt nhúng nước chậm rãi lau mặt cho Nham Vân, động tác của hắn rất nhẹ, lông mi của Nham Vân lại đang nhẹ nhàng rung rung.

Nam nhân nhìn Nham Vân một hồi lâu, cũng dần dần khôi phục bình tĩnh, trên mặt Nham Vân đột nhiên mọc ra bớt tím lớn như vậy, quả thực che đi tuấn khí (đẹp trai) của y…….

Nam nhân hỏi Nham Vân mấy ngày nay đã làm những gì, y thành thật nói với nam nhân, nói không có gì, sau khi theo Liễu Phong đi, hôm đó tỉnh lại, ánh mắt của Liễu Phong nhìn y cũng rất kỳ quái, lúc sau liền nói muốn dẫn y trở về, lại còn lấy vải quấn quanh mặt của y…….

"A Thúc, ta nghĩ đến ngươi lại không cần ta?". Nham Vân ôm chặt thắt lưng của nam nhân, dán mặt tại ngực của nam nhân, nước mắt nơi khóe mắt y đã ươn ướt trong ngực của nam nhân.

Nam nhân tâm sự nặng nề vuốt ve sườn mặt của Nham Vân, y đại khái cũng đều bình phục tốt lắm rồi, chỉ là ấn ký màu xanh tím làm cho khuôn mặt tuấn tú của Nham Vân đầy tì vết: "Không có, a Thúc đang bận rộn, thế nhưng ngươi đã trở lại, liền đừng chạy loạn nữa". Nam nhân ôn nhu vuốt ve bớt tím xấu xí trên mặt của Nham Vân, ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt của Nham Vân…….

Bên ngoài mưa rất lớn, tâm tình phức tạp của nam nhân liền như tiếng mưa rơi ồn ào kia……

Nham Vân ngốc tử này bị "đuổi" trở lại rồi.

Bởi vì Nham Vân biến dạng, cho nên Liễu Phong không cần Nham Vân……

299. Chương 299

Sau khi nam nhân lau mặt cho Nham Vân thì mặt của Nham Vân trở nên sạch sẽ rất nhiều, chỉ là khối bớt tím kia vẫn tồn tại như cũ, làm cho Nham Vân thoạt nhìn không có sáng chói như trước kia.

Nam nhân bê chậu nước đi, bảo Nham Vân đi theo hắn đi ra ngoài.

Nham Vân liền đứng ở cạnh cửa, quy củ đứng ở nơi đó không hề nhúc nhích, nhìn nam nhân hất nước đi, nhìn nam nhân đội mưa dời dục dũng (thùng tắm)từ bên ngoài tới dưới mái hiên…….

Còn nhìn thấy nam nhân nấu nước nóng, đổ nước nóng vào trong mộc dũng…….

Nhìn đến nam nhân đang bận rộn vì y thì y cũng không dám đi tới quấy rầy, đành phải đứng.

Sau khi nam nhân bận rộn xong thì cả người đổ mồ hôi, nhìn thấy Nham Vân quy củ đứng ở bên cạnh thì hắn ngoắc Nham Vân: "Lại đây, tắm rửa". Thấy Nham Vân ngẩn ngơ thì hắn trực tiếp đi qua, kéo Nham Vân tới mép dục dũng, cởi y sam cho Nham Vân, bảo Nham Vân ngồi vào trong dục dũng.

"A Thúc, y sam của ta rơi trên đất rồi". Hai tay Nham Vân nắm mép dục dũng, đầy mong chờ nhìn nam nhân, nhìn đến nam nhân dùng vải lau mặt của y, y cũng ngoan ngoãn không nhúc nhích.

Nam nhân cúi người xuống, tựa vào thành dục dũng, cầm vải lau, chà chà bả vai của Nham Vân, "Không sao, y sam cùng giày đều rách rồi, không cần nữa, lát nữa lấy cái mới cho ngươi". Liễu Phong mua y sam cho Nham Vân đều đặt ở trong ngăn tủ, lần này Nham Vân cùng Liễu Phong trở về Thanh Sơn thì ngay cả hành lý đều không có mang đi, hơn nữa Hỏa Nhận cũng ngoan ngoãn nằm ở dưới giường.

Nham Vân nhìn nam nhân, không nói chuyện, im lặng lại nghe lời, tùy ý nam nhân lau thân thể cho y, nhìn đến y sam nam nhân đều bị ướt, y mấy lần nghĩ muốn nhắc nam nhân, nhưng mà đều không có cơ hội.

"Ngươi không ngủ mấy ngày rồi?". Nam nhân phát hiện hai tròng mắt của Nham Vân có chút ửng đỏ, hơn nữa ánh mắt thực mỏi mệt, hắn nâng cằm của Nham Vân lên, làm cho Nham Vân ngẩng đầu nhìn hắn, hắn cầm vải lau, cẩn thận lau cổ của Nham Vân.

"Hai ngày……". Nham Vân nhìn nam nhân, thành thật trả lời, "A Thúc, y sam ngươi ướt rồi……". Ngón tay y bò lên nút thắt nội sam của nam nhân, càng nói càng nhỏ giọng…….

"Tắm rửa xong liền đi ngủ 1 giấc, ngày mai a Thúc mua hồ lô đường cho ngươi". Nam nhân một bên chà lưng cho Nham Vân, một bên an ủi Nham Vân, nhìn đến Nham Vân gục đầu xuống, hắn nhẹ nhàng nâng cằm của Nham Vân lên, "Làm sao vậy? Không thích hồ lô đường?".

"Ta thích". Nham Vân sốt ruột ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân, y không phải không thích, y cảm thấy a Thúc thật tốt, vì thế y liền nói ra suy nghĩ của y: "A Thúc, ngươi đối ta thật tốt".

Nam nhân cúi đầu nhìn Nham Vân, hắn đỡ cái đầu của Nham Vân, ngón cái nhẹ nhàng cọ xát bớt tím trên mặt Nham Vân: "Ngày mai cũng đừng đi ra ngoài, ngoan ngoãn ở nhà đợi, cũng không được đi trêu chọc người ở phòng sau".

Nham Vân ngoan ngoãn gật đầu, y suy nghĩ 1 chút lại hỏi: "A Thúc, Liễu Phong đâu?".

Nam nhân ngừng động tác trên tay lại, hắn trầm mặc nhìn Nham Vân, nhìn đến ánh mắt nghi hoặc của Nham Vân thì hắn liền biết Nham Vân rất muốn biết được đáp án, hắn lau lau ngón tay cho Nham Vân, liền không nhìn Nham Vân: "Gần đây Liễu Phong rất bận rộn, y về Thanh Sơn làm việc trước, chờ hết bận liền trở về gặp ngươi, về sau còn có thể mang ngươi đi Thanh Sơn chơi, ngươi không cần sốt ruột".

"A Thúc, ta không muốn đi". Nham Vân đột nhiên giơ tay ôm lấy thắt lưng của nam nhân, ở thời điểm nam nhân còn chưa phản ứng lại thì nam nhân bị trực tiếp ôm vào trong dục dũng, giầy của nam nhân cũng rơi ở cạnh dục dũng, y sam toàn bộ bị nước thấm ướt…….

Nam nhân muốn mở miệng trách cứ Nham Vân, nhưng Nham Vân lại đột nhiên ôm sát hắn, hắn cảm giác được thân thể của Nham Vân đang run rẩy, hắn cũng liền không có phản kháng, hắn cảm giác được Nham Vân cùng sử dụng hai tay cởi vạt áo hắn ra, ngón tay hơi lạnh nhẹ nhàng cầm vải lau trong tay nam nhân qua, nam nhân không nói chuyện chỉ là nhìn chăm chú vào Nham Vân, nhìn xem Nham Vân muốn làm cái gì.

"A Thúc, mỗi lần đều là ngươi tắm cho ta, lần này ta tắm cho ngươi". Nham Vân liếc mắt nhìn nam nhân 1 cái, liền giơ tay chậm rãi cởi y sam nam nhân ra, da thịt no đủ sáng bóng của nam nhân tản ra sáng bóng mê người ở dưới mái hiên ánh sáng hôn ám, hơn nữa bọt nước li lti kia theo cổ của nam nhân chậm rãi trượt hướng trong ngực…….

Nam nhân tựa vào thành dục trì, không có ngăn cản động tác của Nham Vân, nhìn thấy Nham Vân thật cẩn thận lau thân thể cho hắn, tuy rằng động tác rất vụng về, nhưng Nham Vân rất chuyên tâm.

Nam nhân tự cởi y sam, máng y sam bị nước làm ướt tại bên cạnh dục dũng: "Vẫn là ta đến, nước này lạnh như vầy, sẽ cảm lạnh, nếu ngươi bị cảm, Liễu Phong sẽ lại nói a Thúc không chăm sóc tốt cho ngươi". Hắn lấy qua miếng vải lau trong tay của Nham Vân, nhìn đến Nham Vân lộ ra biểu tình mất hứng, lại nhẹ giọng dỗ Nham Vân mấy câu.

Nhìn đến Nham Vân nở nụ cười, hắn mới yên tâm, nhưng là một lát sau chợt nghe đến Nham Vân thấp giọng nói: "Vẫn là a Thúc tốt, mua hồ lô đường cho ta, ta ở trên đường nhìn đến hồ lô đường muốn ăn, Liễu Phong cũng không mua cho ta……".

"……"

"A Thúc còn mỗi ngày đều tắm rửa cho ra, lại còn giặt y sam cho ta". Y giơ tay ôm chặt nam nhân, thật cẩn thận quan sát biểu tình của nam nhân, "A Thúc là tốt nhất".

Nam nhân nhìn về phía Nham Vân, nhìn đến Nham Vân muốn khóc, dùng cái khăn lau mặt cho Nham Vân: "Liễu Phong cũng tắm rửa cho ngươi, lại còn mua đồ ăn ngon cho ngươi, y tốt hơn rất nhiều so với a Thúc".

"Liễu Phong tốt ở chỗ nào chứ?". Nham Vân khó hiểu nhìn về phía nam nhân, y cảm thấy a Thúc mới là tốt nhất, Liễu Phong hơi 1 tí liền nổi cáu với y, lại còn phải dỗ dành…….

Mà a Thúc cho tới bây giờ cũng không cần dỗ dành, a Thúc còn thường xuyên dỗ y.

"Vậy Liễu Phong không tốt ở chỗ nào?". Nam nhân thuận miệng hỏi lại Nham Vân, hắn biết Nham Vân thích Liễu Phong, Nham Vân ngốc tử nói hắn tốt nhất kỳ thật chính là thói quen mà thôi, "tốt" của hắn cùng "tốt" của Liễu Phong là không giống nhau.

"Liễu Phong rất kỳ quái". Nham Vân tựa vào thành mộc dũng, nhìn đến nam nhân đang tự chà cổ, y có chút đỏ mặt, y có chút ngượng ngùng nhìn nam nhân, "Lần trước ta bảo Liễu Phong dạy ta hôn môi, y đánh ta…….".

"……". Nam nhân thả chậm động tác, hắn ngẩng đầu, phát hiện Nham Vân đang nhìn hắn, hắn nhìn thoáng qua chăn cùng ga giường dồn đống trong chậu gỗ, thuận miệng hỏi vài câu, "Liễu Phong là [tức phụ] của ngươi, ngươi phải đối tốt với y".

"Liễu Phong mới không phải". Nham Vân mất hứng, y chen tới bên người nam nhân, buồn bã nói, "A Thúc mới là [tức phụ] của ta, ta cũng chỉ cần a Thúc, không cần không cần Liễu Phong".

"Không được nói bậy". Nam nhân đẩy Nham Vân ra, cầm khăn mặt dùng sức chà chà thân thể của Nham Vân, từ trên xuống dưới đều tắm sạch cho Nham Vân…….

"A Thúc, ta không có nói bậy". Nham Vân áp sát nam nhân, hai tay của y nắm chặt thành mộc dũng, nam nhân rơi vào giữa song chưởng của y, "Liễu Phong kỳ quái như vậy, mấy ngày hôm trước y đột nhiên nói muốn dạy ta hôn môi, lần trước y đánh ta, ta liền không dám, y lại tát ta mất cái. A Thúc cho tới bây giờ cũng không đánh mặt của ta……". Y ủy khuất cáo trạng với nam nhân, nam nhân nhưng thật ra không nghĩ tới Nham Vân "bảo thủ" như vậy, cũng không nghĩ tới Liễu Phong chủ động như vậy.

"Vậy ngươi cuối cùng có học được không?".

"Không". Nham Vân lắc đầu.

"Ngày đó thời điểm ta trở về, Liễu Phong không phải còn giúp ngươi tắm giặt sạch sao, các ngươi làm ga giường đều dơ, y còn không cho phép ngươi hôn y?". Nam nhân nhìn Nham Vân, phát hiện Nham Vân đỏ mặt, bình tĩnh hỏi, "Có phải lần trước ngươi làm Liễu Phong đau hay không?". Hắn thực thản nhiên nhìn chăm chú vào Nham Vân, cầm miếng vải lau chà rửa thân thể.

"Không có a……". Nham Vân có chút lo lắng lắc đầu, y muốn cắn ngón tay, lại bị nam nhân hất tay ra. Bởi vì a Thúc bình thường không cho y nghịch con kiến, cũng không cho y cắn ngón tay.

Nam nhân không nhìn Nham Vân, chỉ là nói: "Ngươi thô lỗ như vậy, làm sao biết được nặng nhẹ". Cái này, nam nhân là tràn đầy thể nghiệm, hắn không nhìn Nham Vân, chính mình tắm xong rồi liền mặc y phục vào.

Nham Vân suy nghĩ thật lâu, mới nói một câu: "Chỉ là tắm rửa một cái, như thế nào như thế nào sẽ làm đau Liễu Phong, y đều chính mình tự tắm, ta liền dùng nước tạt y mấy cái……".

Nam nhân phát hiện hắn cùng với Nham Vân nói không phải cùng một việc, hắn thay đổi một loại cách hỏi: "Ngươi không cùng Liễu Phong ngủ chung, ngủ ở trên cái giường kia của chúng ta sao? Ngươi không có hôn y, ôm y sao?".

Nham Vân lập tức lắc đầu: "Không có".

Nam nhân nhìn thoáng qua ga giường, không ngờ Nham Vân ngốc tử này còn có thể nói dối: "Vậy ga giường kia là chuyện gì xảy ra?".

Nhắc tới ga giường, Nham Vân liền rủ mắt, bớt tím trên mặt y màu rất đậm, làm cho không thể thấy rõ y có đỏ mặt hay không, nhưng nam nhân biết hài tử này là thẹn thùng……

"Ngày đó ta nghĩ a Thúc, liền……liền xuất ra". Ngốc tử đang nhìn tay, lại muốn cắn móng tay, nam nhân hất tay y ra.

"Vậy sao lại nhiều như vậy?". Nam nhân nhìn Nham Vân, trong mắt của hắn thực bình tĩnh, "Không được gạt a Thúc".

"Bởi vì nghĩ a Thúc rất nhiều lần……". Nham Vân thành thật trả lời, từ sau lần y ôm a Thúc liền thực tủy biết vị, nhưng lại sợ a Thúc cự tuyệt, cũng chỉ đành nghĩ ngợi trong đầu mà thôi……

Y còn nhớ rõ ngày đó Liễu Phong tới đây, y rất ngượng ngùng, nhưng Liễu Phong lại càng ngượng, chính là thái độ của Liễu Phong đột nhiên liền thay đổi, còn nói giúp y tắm rửa.

Y nói không cần, Liễu Phong lại không chịu, còn nói là a Thúc nói…….

Sau đó nhìn đến a Thúc đã trở lại, còn cố ý gãi ngứa y làm cho y bật cười, lại ghé vào lỗ tai y nói, muốn đi nói cho a Thúc chuyện vừa rồi y ở nhà ôm chăn gọi tên a Thúc……

Y liền tóm tay của Liễu Phong, không cho Liễu Phong đi.

Nam nhân nhìn Nham Vân 1 lát, hắn biết ngốc tử này sẽ không nói dối, hắn bảo Nham Vân đi ra, lau khô thân thể cho Nham Vân, bảo Nham Vân quay về phòng ngủ.

Tuy rằng mặt Nham Vân mọc bớt tím, nhưng thân thể vẫn rất tốt như cũ, nam nhân nhìn y 1 lát, bảo y trở về, y cũng không đi mà nhìn nam nhân.

Nam nhân cũng không có biện pháp, đành phải bảo Nham Vân đứng im đó, vào nhà tìm kiện y sam cho Nham Vân, bảo Nham Vân mặc vào, thắt nút tốt cho Nham Vân, mới kéo Nham Vân vào phòng, hắn vốn nghĩ muốn giặt sạch chăn, chính là bên ngoài đang mưa, cái gì đều làm không được.

"A Thúc, ngươi cũng đến ngủ". Nham Vân vỗ vỗ ga giường, cầm góc áo của nam nhân, nhẹ nhàng kéo kéo, ý bảo nam nhân ngủ đi.

Nam nhân ngồi ở bên giường, nhìn Nham Vân nghỉ ngơi: "Ngươi ngủ trước". Còn kéo kéo chăn cho Nham Vân, Nham Vân cầm tay nam nhân, cũng không chịu buông ra, nam nhân liền tùy ý Nham Vân nắm.

"A Thúc, ta không ngủ được" Thanh âm của Nham Vân, ở mưa đêm rơi tí ta tí tách, vẫn dễ nghe như cũ, trong veo không có nửa điểm tạp chất.

Rất êm tai.

Nội y sam của nam nhân hơi hơi rộng mở, hắn cúi đầu yêu thương nhìn Nham Vân, giơ tay gỡ sợi tóc trên mặt Nham Vân ra, hắn trước sau như một nhìn khuôn mặt kia của Nham Vân…….

"Vậy a Thúc kể cố sự (chuyện xưa) cho ngươi, được hay không?". Nam nhân tựa vào bên người Nham Vân, một bên lấy tay chống đầu, một bên giống như dỗ dành hài tử nhẹ nhàng vỗ ngực của Nham Vân…….

"Được". Nham Vân cao hứng vỗ tay.

Nham Vân túm cái chăn, khẽ kéo, dựa vào bên người nam nhân…….

"A Thúc, ngươi thật ấm áp……". Nham Vân dùng chăn che nửa mặt, thanh âm ấp úng ở trong chăn, nam nhân biết y có chút ngượng ngùng, bảo y ló mặt ra.

"Ngươi muốn nghe cố sự gì?". Nam nhân là đang hỏi Nham Vân, nhưng lại hình như là hỏi chính mình, hắn

nhìn Nham Vân 1 lát, nhìn đến Nham Vân vẻ mặt mờ mịt, hắn sờ sờ bớt tím trên mặt của Nham Vân, rủ mắt thấp giọng nói: "Mười mấy năm trước, một tiền chưởng môn môn phái danh sơn (nổi tiếng) nào đó thu 2 cái đồ đệ, một người tên là Phong, một người tên là Vân, hai đồ đệ của hắn đều thực vĩ đại……".

Nam nhân ánh mắt sâu xa nhìn chăm chú hai tròng mắt của Nham Vân, hắn một bên nhớ lại quá khứ này, một bên nhẹ giọng giảng thuật, thanh âm của hắn rất nhẹ, Nham Vân cũng nghe rất chăm chú.

"A Thúc, tên Vân kia thật quá đáng, thế nhưng đối sư phụ y như vậy".

Nham Vân túm chăn, có chút không thoải mái nhúc nhích, y nghiêng người ôm chặt nam nhân, nhìn thấy vẻ mặt nam nhân bình tĩnh, hai tròng mắt của y có chút thương tâm ửng đỏ.

Nam nhân tiếp tục kể, cho tới khi Nham Vân ngủ, hắn mới ngừng nói, nhìn đến Nham Vân ngủ say, nhìn vết bớt trên mặt trên mặt của Nham Vân, tâm tình của hắn có chút phức tạp, 2 đồ đệ của hắn, 1 người thanh cao, 1 người tự phụ, đều là hắn dạy không tốt…….

Hắn hy vọng lần này, hắn có thể dayh tốt "Nhị Cẩu", cảm giác trong lúc ngủ mơ Nham Vân ôm chặt hắn, tay hắn phủ lên trên gương mặt của Nham Vân, có run rẩy rất nhỏ.

Cả 1 buổi tối, miệng Nham Vân đều lẩm bẩm nói mớ.

"A Thúc, hồ lô đường ăn rất ngon……".

"……"

"A Thúc, giặt y phục thật sạch sẽ, mặc thật thoải mái, thiệt nhiều cô nương nhìn ta, thật là cao hứng……".

"……"

"Ta muốn a Thúc làm [tức phụ] ta……".

"……"

"A Thúc, nóng quá, thật mềm mại, thơm quá……". Nham Vân ôm nam nhân, hơi thở thở ra đều đã ươn ướt bờ ngực của nam nhân, nam nhân cũng không đẩy Nham Vân ra, chỉ là nhìn Nham Vân.

Ngoài cửa sổ mưa không ngừng, trog lòng nam nhân lại dị thường bình tĩnh, mặt của hắn tựa vào cái trán của Nham Vân, ánh mắt dừng ở trên đôi tay của Nham Vân đang ôm bên hông hắn…….

"Thật sự là cái ngốc tử……". Nam nhân thấp giọng độc thoại, khóe môi của hắn dán tại cái trán của Nham Vân, vết bớt dài trên mặt của Nham Vân trong bóng đêm có màu rất đậm……

Che đi phong thái của Nham Vân……

Notes: Ngốc tử Nham Vân kute quá đi à, ước gì anh cứ kute mãi như zầy nhỉ thì Tích thúc sẽ rất hạnh phúc (^-^)

300. Chương 300

Từ sau khi Nham Vân trở về, trở nên càng nghe lời so với trước kia, nam nhân bảo y đứng, y cũng không dám ngồi xuống, hơn nữa cũng không đi trêu chọc PHật Hàng, mỗi ngày đều ngoan ngoãn ở nhà đợi, nhiều nhất đi một chút ở trong sân, ngày thường cũng không đi xa, phạm vi hoạt động của y không vượt qua tiểu viện tử trong nhà, nam nhân ở trong núi bắt con gà rừng nhỏ để y nuôi chơi.

Mà nam nhân gần như đều ném hết các thứ trong nhà có thể phản quang (soi được, phản chiếu), liền ngay cả cái gương mà Nham Vân mỗi ngày đều phải soi thì hắn đều mang đi ném ở ngọn núi rất xa, cũng không để Nham Vân nhìn chậu nước, hắn nơi chốn đều làm thực cẩn thận.

Nam nhân không những phải chăm sóc Nham Vân, hắn còn phải chăm sóc Phật Hàng, nhưng nếu không quấy rầy Phật Hàng thì Phật Hàng sẽ không tự mình tỉnh lại, hắn liền phụ trách đút cơm cùng lau người.

Hắn qua lại giữa chăm sóc Phật Hàng cùng Nham Vân, thậm chí không có thời gian gặp Cửu Hoàng cùng Xích Luyện, nhưng Cửu Hoàng thỉnh thoảng sẽ chủ động tới cửa, nhưng mà Xích Luyện thì sẽ không.

Hiện giờ thời tiết càng ngày càng nóng, nam nhân liền bảo Cửu Hoàng tốt nhất chờ ờ khách *** đừng đi ra ngoài, bởi vì thời điểm mỗi lần Cửu Hoàng tới gặp hắn, bộ dáng đều cực kỳ mệt mỏi, mỗi lần Nham Vân đều cho rằng Cửu Hoàng là chạy tới……

Còn luôn nói với Cửu Hoàng: "A Thúc lại không chạy, ngươi đi tới là được, vì sao mỗi lần đều phải chạy, tóc ngươi đều chạy trắng rồi……".

Ngốc tử này càng ngày càng biết trêu chọc người khác……

Mỗi lần nói xong, lấy tay che miệng, trốn một bên cười trộm.

Mà Cửu Hoàng, nhìn Nham Vân cái dạng này, cũng không so đo cùng Nham Vân.

Thời điểm Cửu Hoàng tới đều còn mang mấy thứ tới cho Nham Vân, y cũng biết trước khi Nham Vân

không ngốc thì thực sạch sẽ, y liền mang theo chút dục hương (chắc là thứ thơm thơm thả vô nước tắm hay sữa tắm) thượng đẳng cho Nham Vân, nam nhân thấy Nham Vân thích thì cũng liền không ngăn cản Cửu Hoàng tặng đồ cho Nham Vân.

Nham Vân có đôi khi ôm gà vào trong phòng, nam nhân sẽ lấy chổi lông gà đánh y, y cũng không dám có lần sau, còn ủy khuất nói: "A Thúc tặng cho ta, ta rất thích, mới ôm". Nói xong nước mắt lại bắt đầu rơi……..

Nam nhân không có biện pháp với ngốc tử này, hơn nữa từ lần trước hắn kể cố sự cho Nham vân, Nham Vân liền giống như nghe nghiện……..

Nham Vân thường xuyên đều muốn hắn kể cố sự.

Nhưng nam nhân rốt cuộc cũng không kể nữa.

Nam nhân trở về từ Mạt phủ được 3 ngày rồi, trong ngày Nham Vân trở về này, hắn lau một lần thân thể cho Phật Hàng, đút một lần cơm, nhưng tình huống của Phật Hàng tựa hồ không tốt lắm.

"Gần đây ngô càng ngày càng không tỉnh táo, nếu ngô quên cái gì thì ngươi nhớ nhắc ngô". Phật Hàng ôm nam nhân, có chút vô lực nói, y ngay cả động tác nuốt đồ ăn đều biến chậm rất nhiều.

"Yên tâm đi, ta nhớ rõ". Nam nhân gật gật đầu, ăn mấy miếng vì Phật Hàng, đương nhiên chỉ dùng miệng để đút như cũ, đầu lưỡi của hai người dây dưa cùng một chỗ, hắn cũng cảm giác được sự vô lực của Phật Hàng.

Mấy ngày này càng ngày càng nóng, bên ngoài lại không có địa phương che chắn, Phật Hàng chỉ có thể phơi nắng, thỉnh thoảng nam nhân bảo Nham Vân bưng nước cho Phật Hàng, Phật Hàng nhìn đến Nham Vân thì cũng không nói cái gì.

Mà Nham Vân biết a Thúc đối người này rất tốt, y cũng liền ngoan ngoãn thành thật, dựa theo phân phó của a Thúc làm.

Nhưng mà Nham Vân cũng biết, tuy rằng a Thúc tróii người này ở trong đây, nhưng thường xuyên đều sẽ ở ngoài viện tử, xa xa nhìn xem tình huống người này, y biết a Thúc kỳ thật thực quan tâm người này.

Nham Vân cảm thấy người kêu Phật Hàng này cùng người tóc trắng kêu Cửu Hoàng kia, hôm nay ánh mắt nhìn y đều rất kỳ quái, y đương nhiên không biết trên mặt chính mình có thêm 1 vết bớt tím.

Nhưng Cửu Hoàng cùng Phật Hàng cũng chỉ là nhìn Nham Vân 1 lát, cái gì cũng không hỏi nhiều, vì Nham Vân không bao giờ có thể gây sóng gió nữa, vừa ngốc lại xấu xí…….

“A Thúc ngươi, hôm nay bận nhiều việc?”. Thanh âm của Phật Hàng không có khí lực gì, y nghiêng đầu nhìn Nham Vân, tại dưới ánh mặt trời thì vết bớt tím kia dị thường rõ ràng.

“A Thúc đi ra ngoài”. Nham Vân đút Phật Hàng uống nước xong, cũng liền không muốn nói chuyện nữa, cầm chén chuẩn bị trở về.

Phật Hàng gọi Nham Vân lại: “Hắn đi đâu?”.

“Hắn nói đã lâu không gặp Xích huynh đệ của hắn, nói muốn đi xem y khỏe hay không “. Nham Vân trả lời xong liền bưng chén rời đi, Phật Hàng cũng nhắm mắt nghỉ ngơi. Nam nhân đi trấn trên mua hồ lô đường cho Nham Vân, liền thuận đường đi vào khách *** Xích Luyện ở tìm Xích Luyện.

Hắn thật lâu không gặp Xích Luyện, nói không nhớ nhung Xích Luyện đó là gạt người.

Hắn biết Xích Luyện cùng Cửu Hoàng như nhau chờ hắn ở trấn trên, chỉ là Xích Luyện sẽ không như Cửu Hoàng, Xích Luyện sẽ không chủ động tìm đến hắn như vậy, cũng sẽ không chủ động tới gặp hắn…….

Cho nên nam nhân liền tự mình tới gặp Xích Luyện.

Hắn cũng muốn biết gần đây Xích Luyện sống có được hay không, tại trấn trên ăn ngon hay không, ở quen hay không, dù sao Xích Luyện đã phi tiên, muốn Xích Luyện ở trong này chịu đựng tục khí của phàm nhân, quả thật là làm khó Xích Luyện.

Tại thời điểm đi qua Mạt phủ, nam nhân chính là đứng ở cửa 1 lát…….

Hắn cũng không có đi vào.

Hắn cảm giác được lực lượng linh khí rất cường đại, nhưng còn chưa thích (loại bỏ, tiêu tan) xong.

Hắn biết Mạt Đồng còn chưa tỉnh.

Gần đây nam nhân thật sự quá bận rộn, hắn đều dự tính tới gặp từng người một, hắn căn bản là cực kỳ bận bịu, cho nên hắn chỉ có từ từ sẽ đến.

Bởi vì phải chăm sóc Phật Hàng cùng Nham Vân nên hắn đều không có bày quán, bạc đều sắp dùng hết, hắn 1 bên bị cuộc sống vây khốn, 1 bên nghĩ Xích Luyện gần đây có khỏe hay không.

Tuy rằng thời điểm lần trước Xích Luyện đi qua nhà hắn, chính là rất ngắn ngủi.

Trước đó hắn một lần cho rằng đó là ảo giác, nhưng mà sau đó ngẫm lại lại cảm thấy không đúng lắm……..

Nhưng hắn không có ôm ý tưởng khác, hắn chỉ là gặp huynh đệ kết bái mà thôi, không hơn, làm đại ca, làm huynh đệ, hắn đi gặp Xích Luyện, cũng không quá đáng.

Tuy rằng Xích Luyện từng đã lừa gạt hắn, cũng từng thương tổn hắn, nhưng cũng từng giúp hắn, nếu không có Xích Luyện hỗ trợ, lúc ấy Trương gia phô đã sớm không chống đỡ được, vô luận như thế nào đều là cảm kích (biết ơn).

Không có ôm tư tình gì, chỉ là xuất phát từ cảm tình đơn thuần, trong lòng nam nhân bình bình thản thản, không có chút tạp niệm, bởi vì hắn biết đạo lý đơn giản tiên phàm khác biệt.

Hắn biết Xích Luyện ở chỗ này chờ hắn, đồng thời còn đang phái người tìm kiếm chuyển thế của Thanh Thiên Tôn, nếu không Xích Luyện hẳn là cũng sẽ không ở lại nơi này lâu như vậy.

Số bạc còn lại của nam nhân không nhiều lắm, cũng không biết nên mua cái gì gặp Xích Luyện mới tốt, Xích Luyện lại không ăn tục thực (đồ ăn của phàm nhân), hắn lại không đủ tiền mua tiểu sức phẩm (vật phẩm trang sức nhỏ), hắn đứng dưới lầu khách *** thật lâu, cũng không thể không biết xấu hổ đi lên, bởi vì rất keo kiệt.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn là hai tay trống trơn đi vào, bởi vì này khách *** này rất lớn, hắn rất nhanh liền bị tiểu nhị mời đi ra, nói người ăn mặc không sạch sẽ không được tiến vào, nếu không sẽ ảnh hưởng sinh ý của khách ***.

"Ngươi tìm vị Xích công tử kia, mỗi đêm y đều sẽ đi bến đò bên kia uống rượu, y bình thường đều sau giờ sửu (sau 3 giờ sáng) mới trở về, ngươi đi bến đò nhìn một cái đi". Tiểu *** tiểu nhị kia nhớ rõ cũng quen thuộc, dù sao vị Xích công tử kia ngày thường tinh xảo lại đẹp, mỗi ngày thời điểm vị Xích công tử kia xuống lầu hoặc là đi ra ngoài, đều có thiệt nhiều người nhìn.

"Cám ơn".

Sau khi nam nhân nói lời cám ơn, liền chậm rãi đi đến bến đò.

Hắn tới bến đò đã là đêm khuya.

Hắn đi ven bờ thật lâu, thật lâu.

Đi đến lối đi tối tăm kia mới xa xa nhìn đến mơ hồ có người ngồi ở bên kia.

Bởi vì hiện nay đã là đêm khuya, hơn nữa bên này không có thuyền ra vào, phía trước bến đò đã hoang phế rất nhiều, bốn phía có vẻ không có chút sự sống, nơi đây quả thật cũng không ai tới.

Gió ở bờ sông rất lớn rất lớn, tiếng nước chảy ào ào kia cũng phá lệ rõ ràng.

Y sam nam nhân thực mỏng manh, hắn kéo y sam, chậm rãi đi lên chiếu cầu tạm bằng gỗ……..

Bắt đầu có sương rơi.

Sương mù mông lung kia thổi cũng thổi không tiêu tan, như lụa mỏng tràn ngập ở bờ sông, ở xa xa……..

Nam nhân chậm chạp tới gần, quả nhiên Xích Luyện tại đằng trước bến đò, Xích Luyện im lặng ngồi trên cây cầu gỗ ở bến đò, trong tay của Xích Luyện cầm 1 họa quyển (bức hoạ cuộn tròn), đang rất chăm chú, thực cẩn thận thưởng thức, liền ngay cả nam nhân tới thì y cũng không biết.

Nam nhân dừng bước chân, đứng ở xa xa lẳng lặng nhìn Xích Luyện…….

Hắn không muốn quấy rầy Xích Luyện…….

Tại giữa nơi tràn ngập hơi nước này, còn mơ hồ có thể thấy rõ ràng dung mạo cùng trang phục của Xích Luyện…….

Y sam tơ lụa màu trắng của Xích Luyện lộ ra…….

Đai lưng hoa quý cùng giầy gấm tinh mỹ của Xích Luyện chỉnh tề đặt ở một bên, ngoại sam màu đỏ diễm sắc như mị (ma mị) rộng mở, đoạn bào (áo ngắn) cẩm tú (= gấm) hoa mỹ tản ra bốn phía, ánh trăng ôn nhu kia tỏa sáng nhàn nhạt bao phủ toàn thân của y, sợi tóc mềm mịn như tơ kia bị gió lay động…….

Vạt áo hoa mỹ cùng cổ tay áo rộng có hoa chìm bên ngoài kia của y theo gió nhẹ nhàng lay động…….

Tóc dài trơn mượt sáng bóng như tơ kia lộ ra vài phần ẩn ẩn đỏ sậm, vô luận là cẩm bào hoa mỹ hay là mái tóc mềm mượt như tơ kia đều tôn lên làn da trắng nõn của y, ngón tay thon dài xinh đẹp lại tinh xảo của y cầm họa quyển tỉ mỉ vẽ nhân vật đoan trang trong bức tranh.

Rất chăm chú.

Lông mi y như cánh bướm hơi hơi run run trong gió, hai tròng mắt u tĩnh kia bình tĩnh không chút gợn sóng, ám quang trong con ngươi tĩnh lặng lộ ra mâu quang mê người, lộ ra vài phần ôn nhuyễn không có trước đó.

Y thực an tĩnh ngắm bức họa kia, chân trần ngồi ở chỗ kia, cái chân kia vừa trắng lại non mềm hòa cùng hơi nước như ẩn như hiện…….

Nam nhân chưa từng có nhìn qua bộ dáng Xích Luyện xuất thần (say mê, mê mẩn) như vậy, nói vậy người trên bức họa kia nhất định rất quan trọng, hắn cũng chỉ là mơ hồ nhìn đến hình dáng của hình người trên bức họa, chính là thấy không rõ lắm bộ dáng của người trong bức tranh.

Nam nhân đi tới phía trước mấy bước, lúc này Xích Luyện mới quay đầu nhìn về phía nam nhân, Xích Luyện cuộn bức họa trong tay lại, động tác thong thả đặt ở tại bên người, Xích Luyện trầm mặc nhìn nam nhân.

Tựa hồ không nghĩ tới nam nhân sẽ tới nơi này, y nhìn nam nhân, nhưng lại không lên tiếng…….

Nam nhân cũng ngồi xuống, giữa hai người cách một khoảng cách, nam nhân nghiêng đầu nhìn về phía Xích Luyện: "Ta đi khách *** tìm ngươi, *** tiểu nhị nói ngươi mỗi đêm đều đến nơi đây".

"…….". Xích Luyện trầm mặc nhìn nam nhân.

"Ân, nơi này quả thật rất yên tĩnh, hơn nữa không có bóng người, có thể tránh đi thế tục, thật sự là địa phương tốt". Nam nhân nhìn nhìn con sông cùng ngọn núi xa xa trong mưa bụi kia, thật lâu không nghe Xích Luyện đáp lời, hắn mới ôn hòa nhìn về phía Xích Luyện, "Có phải ngươi lại nhớ y rồi hay không, ngươi làm nhiều chuyện vì y như vậy, nếu y biết được, nhất định cũng sẽ thật cao hứng".

Xích Luyện lẳng lặng nhìn nam nhân, y chậm rãi chớp chớp đôi mắt, lông mi nồng đậm kia của y cùng hai tròng mắt thâm thúy khá mê người, nhưng mà y không quá muốn nói chuyện…….

"Ngươi không muốn nói chuyện với ta thì đừng nói, ta chỉ là tới gặp ngươi, ngồi 1 lát liền đi". Nam nhân cũng không muốn khiến Xích Luyện cảm thấy khó xử, hắn tựa hồ quấy rầy Xích Luyện thanh tu.

Xích Luyện nghe được nam nhân nói như vậy, y mới chậm rãi mở miệng: "Ta cho rằng ngươi không muốn gặp ta". Thanh âm của y rất nhạt, rất nhẹ, tại giữa hơi nước mờ mịt rất là mờ ảo.

Nhưng lại là kích thích tiếng lòng của nam nhân, hắn thật lâu không có nghe đến thanh âm của Xích Luyện, vẫn là dễ nghe như vậy, lãnh tĩnh như thế, lộ ra vài phần thong thả cùng thờ ơ.

"Trước đó ta không có thời gian tới gặp ngươi, cũng vì có một số việc nên đi không được, khiến ngươi ở trấn trên chờ ta, ủy khuất ngươi rồi". Nam nhân cảm thấy rất có lỗi với Xích Luyện, khiến Xích Luyện chờ đợi tại loại địa phương này.

"Không sao". Xích Luyện im lặng ngồi, nhìn ngọn núi xa xa như ẩn như hiện trong sương mù kia, y không có nhìn nam nhân, hai người liền im lặng ngồi, nam nhân cảm thấy Xích Luyện lớn lên rất đẹp.

Cổ tiên linh khí kia theo trong ánh mắt thản nhiên tỏa ra, nam nhân suy nghĩ 1 lát, đột nhiên mở miệng nói: "Kỳ thật nếu ngươi không muốn ở trấn trên, ngươi có thể không cần chờ ta".

Xích Luyện vẫn trầm mặc như cũ nhìn chăm chú vào nam nhân, y vươn tay, ý bảo nam nhân nắm tay y, nam nhân cũng chỉ đành chậm rãi cầm tay y, tay y vẫn là rất lạnh

Nam nhân chậm chạp nhúc nhích thân thể, nhích tới bên người của Xích Luyện, khoảng cách giữa 2 người coi như kéo gần lại, tay Xích Luyện nắm tay nam nhân, ngón tay đan xen……..

"Tích đại ca, ngươi tới gặp ta, ta thật cao hứng". Xích Luyện chậm rãi nghiêng đầu nhìn chăm chú vào nam nhân, y lẳng lặng nhìn nam nhân, phát hiện nam nhân rủ mắt, tựa hồ có tâm sự, y nhéo nhéo tay của nam nhân, "Làm sao vậy?".

"Xích huynh đệ, ngươi có ngân lượng hay không, nếu có, liền cho ta mượn trước một ít, sau khi ta trở về Biên thành liền trả lại cho ngươi". Nam nhân thực đúng trọng tâm hướng Xích Luyện mượn ngân lượng, hắn biết Xích Luyện khẳng định có biện pháp, hắn không tìm Cửu Hoàng lấy là là bởi vì Cửu Hoàng nhất định sẽ không cho hắn, mà Xích Luyện liền khác.

"Được, chờ ngươi sau khi quay về Biên thành thì trả lại cho ta". Xích Luyện lập tức liền gật đầu đáp ứng.

Nam nhân ngồi thật lâu, hắn suy nghĩ rất nhiều: "Khiến ngươi ở tại chỗ này, có ủy khuất ngươi hay không?".

"……"

"Nếu ngươi mất hứng, hoặc là muốn rời đi, nhớ rõ nói cho ta biết". Nam nhân cũng thực thẳng thắn, hắn chậm rãi nắm chặt tay của Xích Luyện, rủ mắt nhìn chằm chằm ngón tay đan xen lẫn nhau, 1 ngón tay trắng nõn tinh xảo cùng một ngón tay thô ráp, nhìn như vậy cũng không xứng.

"Vì sao phải nói như vậy?". Xích Luyện hỏi vặn lại nam nhân, sợi tóc mềm mại của y đang lay động.

"Không phải ngươi còn đang tìm y sao, tìm được rồi liền sẽ rời đi, ngươi không cần không thừa nhận, ta biết ngươi còn đang tìm y". Nam nhân ngẩng đầu nhìn Xích Luyện, hắn thực thản nhiên, "Lần trước ngươi nói những lời đó cùng ta, ta rất cảm động".

Xích Luyện không nói lời nào.

"Ngươi từ trên trời xuống thế gian tới gặp ta, ta cũng thật cao hứng". Nam nhân cảm thấy Xích Luyện không phải không có cảm tình với hắn, nhưng mà trong lòng của Xích Luyện còn có 1 người quan trọng hơn so với hắn mà thôi.

Chuyện tình cảm căn bản là không cưỡng cầu được, nếu Xích Luyện không thích hắn, hắn cũng không có biện pháp, cảm tình của hắn đối Xích Luyện nói đơn giản cũng đơn giản, nói phức tạp cũng đủ phức tạp, tóm lại là Xích Luyện ở trong lòng của hắn rất đặc biệt.

Bởi vì Xích Luyện là người đầu tiên đối tốt với hắn như vậy, tuy rằng Xích Luyện từng lừa gạt hắn, nhưng mà hắn vĩnh viễn không quên được ngày kết bái cùng Xích Luyện, từ ngày đó bọn họ liền nhất định có ràng buộc.

"Hiện tại ngươi có người ngươi thích, ta có người ta phải chăm sóc". Nam nhân bình tĩnh nhìn Xích Luyện, nhưng Xích Luyện phát hiện hốc mắt của nam nhân có chút ửng đỏ, y cảm giác được nam nhân đột nhiên xiết chặt tay y, tựa hồ hạ quyết tâm rất lớn, chậm rãi nói với y, " Nếu một ngày nào đó ngươi tìm được y, ngươi muốn rời đi, ta sẽ không trách ngươi".

Nam nhân rốt cục nói ra, đáy mắt bình tĩnh của hắn có dao động rất nhỏ, hắn thậm chí thiếu chút nữa hối hận lời chính mình nói ra, nhưng là lời đã nói ra như chén nước hất đi.

Hắn chấp nhận.

Hắn cũng không chọn lựa, hắn không nói cũng phải nói.

Nếu một ngày nào đó Xích Luyện muốn rời đi, hắn sẽ không trách cứ Xích Luyện.

Tuy rằng trong lòng khẳng định sẽ có tiếc nuối…….

Có lẽ hắn sẽ nhớ nhung Xích Luyện thật lâu…….

Có lẽ sẽ thường thường tưởng niệm Xích Luyện……

Nhưng dù sao giữa 1 thần tiên cùng 1 một phàm nhân rất vi diệu, rất cách xa, rất tức cười, quá khó khăn…….

Xích Luyện cảm giác được tay của nam nhân lỏng ra, y ngược lại chậm rãi nắm chặt cái tay muốn rút ra của nam nhân, "Mấy ngày trước ta trở về thiên cung, tại nơi ở của Thú hoàng tìm được 1 bức họa của Thanh Thiên Tôn". Thanh âm của y thực thong thả, rất nhẹ, rất nhẹ, theo gió biến mất…….

"Vậy là tốt rồi". Nam nhân gian nan nói ra, khóe mắt của hắn có chút ướt át, "Vậy ngươi tìm y sẽ tiện hơn". Hắn rất muốn giữ lấy Xích Luyện, nhưng mà hắn càng muốn bắt lấy, lại càng là bắt không được, hắn không phải không dám, hắn đã thử qua, không có thành công mà thôi, nếu đối phương là người còn đỡ, nhưng mà Xích Luyện là thần tiên.

Xích Luyện xiết chặt tay nam nhân, nắm ở trong tay thong thả đùa nghịch 1 lát: "Tay ngươi thật thô".

"Bình thường đều làm việc nặng, lên núi đốn củi, nấu nước, nấu cơm, sự tình trong nhà đều là ta làm, đương nhiên sẽ không dễ nhìn giống tay ngươi như vậy". Nam nhân trả lời Xích Luyện, nghĩ muốn rút tay về, nhưng lại là bị Xích Luyện nắm chặt.

Xích Luyện lẳng lặng nhìn nam nhân, nhìn thấy nam nhân cũng cảm thấy ngượng ngùng, y mới giơ tay nắm bả vai của nam nhân. y kéo nam nhân qua, nghiêng đầu đem môi tiến đến bên môi của nam nhân: "Kỳ thật ta đã tìm được y, chỉ là y không nhớ rõ ta". Y nói xong, liền chậm rãi hôn đôi môi của nam nhân, cả người nam nhân đều sững sờ……

Khóe mắt của nam nhân ướt át, lông mi khẽ run rẩy ở trong gió.

Tìm được rồi……

Xích Luyện nói tìm được rồi……

Xích Luyện tìm được ái nhân của y……

Nhưng mà.

Thât sự tới lúc này thì nam nhân không thể nói lời chúc mừng ra khỏi miệng.

Xích Luyện hôn thực thong thả, lại lộ ra vài phần tư thái lười nhác, cẩm bào màu đỏ của y lộ ra quang hoa nhàn nhạt dưới ánh trăng trong màn đêm, sợi tóc mềm mại kia bị gió nhẹ nhàng lay động, hai tay của y nâng mặt của nam nhân, hôn càng sâu, càng hôn càng triền miên……

301. Chương 301

Nam nhân bị Xích Luyện hôn bất ngờ khiến cho sững sờ 1 lát, hắn tùy ý Xích Luyện hôn, hắn không có cự tuyệt, làm cho hắn sững sờ còn có lời nói trước đó của Xích Luyện.

Xích Luyện tìm được Thanh Thiên Tôn rồi.

Cũng liền thuyết minh muốn ly biệt cùng hắn.

Tuy rằng mấy ngày nay nam nhân rất ít gặp mặt cùng Xích Luyện, nhưng hắn rất nhớ Xích Luyện.

Nghĩ muốn biết Xích Luyện sống ở nơi đây có tốt hay không.

Nhưng Xích Luyện không tìm hắn, hắn vốn là không tốt chủ động tìm Xích Luyện, hôm nay hắn tìm đến Xích Luyện là bởi vì đúng lúc hết bận, gần đây hắn chăm sóc Nham Vân cùng Phật Hàng nên căn bản là không thể dứt ra.

Hắn tới gặp Xích Luyện, cũng cần dũng khí.

Nam nhân có chút do dự, nhưng vẫn chậm rãi giơ tay ôm lấy Xích Luyện.

Có lẽ lần này thật sự là chân chân chính chính một lần li biệt cuối cùng.

Cho nên nam nhân chậm chạp giơ tay ôm lấy Xích Luyện, vô lực nắm chặt y sam mềm nhẫn của Xích Luyện, hắn nhắm đôi mắt ướt át lại, dịu ngoan nhận hôn môi của Xích Luyện.

Cảm giác được đầu lưỡi của Xích Luyện dây dưa lưỡi của hắn…….

Lẫn nhau thong thả mút vào, nhẹ nhàng cắn, ***g vào nhau, quấn quanh, thong thả ma sát…….

Hai tay của nam nhân ôm Xích Luyện, cảm giác được hơi thở của Xích Luyện, môi lưỡi hơi lạnh kia của Xích Luyện ở trong dây dưa dần dần nóng lên, nam nhân bị y hôn tới hốc mắt có chút nóng lên, chóp mũi có chút cay cay…….

Hắn sắp tìm không thấy tri giác, cứ như vậy bị hôn, hắn không biết hôn bao lâu, chỉ cảm thấy hơi thở cùng đôi môi đều trở nên cực kỳ nóng bỏng, đầu lưỡi cũng bị xúc cảm nóng ướt bao phủ.

Đôi môi của Xích Luyện chậm rãi rời khỏi đôi môi của nam nhân, đầu lưỡi chậm rãi nhẹ nhàng hoạt động ở bên môi của nam nhân, nam nhân tự nhiên hé mở môi, tùy ý Xích Luyện thong thả liếm ngậm…….

“Tích đại ca, ngươi còn nhớ hay không, chúng ta đã từng bái (lạy) thiên địa”. Xích Luyện động tác thong thả rời khỏi đôi môi của nam nhân, ánh mắt thâm thúy của y nhìn chăm chú vào khóe mắt hàm lệ (chứa nước mắt) của nam nhân, chậm rãi giơ tay ôm sát thắt lưng của nam nhân.

Nam nhân không có rơi lệ (khóc), hắn chỉ là hàm lệ, không muốn chính mình rất chật vật, hắn chỉ là chậm rãi gật đầu: “Ta nhớ rõ”. Hắn đều nhớ rõ, hắn sợ Xích Luyện quên mất.

Xích Luyện chậm rãi nắm chặt tay nam nhân: “Chúng ta phu thê đối bái qua, cũng có động phòng qua”. Nói là nam nhân thành thân cùng Trương Tử Yến, còn không bằng nói là nam nhân thành thân cùng Xích Luyện.

Thời điểm nam nhân phu thê đối bái cùng Trương Tử Yến, hắn nhớ rõ lúc ấy, tầm mắt của hắn lướt qua đầu vai của Trương Tử Yến, lơ đãng giao hội cùng ánh mắt của Xích Luyện…….

Cái ánh mắt chứa ý cười kia…….

Cái gật đầu rất khẽ kia…….

Cùng cười nhạt ý vị thâm trường bên môi kia…….

Một khắc kia giống như dừng hình, vĩnh viễn dừng lại ở bên trong kí ức của nam nhân, nhìn lại quá khứ kia đã là chuyện cũ nhiều năm trước, hắn ngước mắt lên, bình tĩnh nhìn chăm chú vào Xích Luyện gần trong gang tấc.

Hô hấp của Xích Luyện rất nhẹ, giống như lông chim nhẹ nhàng xẹt qua đôi môi của hắn, hắn nắm tay của Xích Luyện, cảm giác được tay của Xích Luyện cũng dần dần ấm áp, Xích Luyện lại nói: "Ta biết ngươi đang lo lắng cái gì, ta sẽ không biến mất trước mặt ngươi". Cũng chỉ là một câu đơn giản, y dứt lời liền ôm chặt nam nhân, làm cho nam nhân tựa đầu vào trên vai y.

Nam nhân nhắm hai mắt, hai tay ôm Xích Luyện, đầu tựa vào trên vai của Xích Luyện, "Y sam của ngươi thật trơn tay, thực thoải mái". Hắn thấp giọng đánh giá, ôm Xích Luyện giống như ôm cẩm bị (áo ngủ bằng gấm) hoa mỹ…….

Xích Luyện đụng đến y sam trên người của nam nhân thì nhíu mày, nhưng y không có nói ra lời nói mua y sam linh tinh cho nam nhân, y rất hiểu nam nhân, y biết nam nhân sẽ không cần.

Xích Luyện cảm giác được mấy ngụm tiên khí hộ thể mà y truyền cho nam nhân đã không còn, nhưng y cũng không có hỏi nam nhân dùng làm gì rồi, y chỉ là ôm nam nhân hôn 1 chút lông mi ướt át của nam nhân,

"Có phải ngươi cảm thấy ta rất xấu (xấu tính, chứ ko phải xấu xí nhé) hay không?". Động tác của Xích Luyện rất nhẹ, lông mi của nam nhân run rẩy, y hôn tới mảnh ẩm ướt trên lông mi nam nhân, "Ta đối với ngươi, luôn chần chừ, lay động bất định ở giữa ngươi cùng Thanh Thiên Tôn". Y thực thẳng thắn, hơi thở kia đã ươn ướt mũi của nam nhân, nam nhân bị cái môi đo đỏ của Xích Luyện, nhẹ nhàng mấp lấy……

"Ân". Nam nhân gật đầu.

"Ta không muốn so sánh ngươi cùng y, cũng không muốn tìm thấy y liền rời đi, kỳ thật ta không nhớ rõ sự tình trước kia, ta chỉ biết y là ái nhân của ta, nhưng là…….". Nhưng là trong tiềm thức y không thể phản bội người kia, nhưng mà y không nhớ rõ chuyện tình của người kia, y vừa rồi suy nghĩ thật lâu, vẫn là nghĩ không ra, nhưng là y nhớ rõ hết thảy của nam nhân trước mắt này cùng y.

"Từ từ sẽ nhớ tới". Nam nhân an ủi vỗ vỗ lưng của Xích Luyện.

Xích Luyện vòng qua thắt lưng bế nam nhân lên, ôm nam nhân tới trên người của y, động tác của y rất nhanh, nhưng rất là cẩn thận, làm cho nam nhân nghiêng người ngồi ở trên đùi của y.

Một bàn tay nam nhân nắm bờ vai của Xích Luyện, một bàn tay túm vạt áo của Xích Luyện, bởi vì hai người là ngồi trên cầu gỗ ở bến đò, nếu nam nhân xoay người sẽ rơi xuống sông.

Gió đêm rất nhẹ, lại làm loạn tâm của 2 người.

Tay của Xích Luyện ôm nam nhân, mặt nhẹ nhàng dán tại ngực của nam nhân: "Ta tìm y, là muốn nhìn xem, ta rốt cuộc có phải còn thích y giống như trước hay không".

"Vậy ngươi có kết quả chưa?". Nam nhân cúi đầu nhìn Xích Luyện, cũng không dám dựa gần Xích Luyện quá, chỉ là im lặng nhìn hai tròng mắt thâm thúy của Xích Luyện trước mặt, "Nếu không muốn nói liền không nói, nếu là có thể, vậy nói cho ta biết".

Hắn cũng muốn biết đáp án.

"Hôm nay ta nhìn thấy y, tuy rằng vẫn là không nhớ rõ sự tình trước kia, nhưng là ta cảm thấy chính mình càng thích y so với trước kia". Xích Luyện chậm rãi ôm chặt nam nhân, hôn môi của nam nhân, hoãn thanh nói: "Tuy rằng chúng ta lẫn nhau đều không có kí ức quá khứ, nhưng duyên phận thứ này thật rất kì diệu, chúng ta thế nhưng đã sớm nhận thức".

Nam nhân cảm thấy Xích Luyện thật cao hứng, hắn cúi đầu nhìn Xích Luyện: "Vậy ngươi thích y trước đây, hay là y hiện tại?". Hắn ôm Xích Luyện, hai tay chậm rãi ôm cổ của Xích Luyện, hắn dán sát Xích Luyện, ánh mắt thong thả lưu luyến trên mặt Xích Luyện.

"Đều thích". Xích Luyện ngước hai tròng mắt u tĩnh kia nhìn lại nam nhân, trả lời của y làm cho nam nhân thực xúc động, nam nhân không có khổ sở, không biết như thế nào ngược lại có chút cao hứng.

"Đều thích?".

Xích Luyện lẳng lặng nhìn nam nhân: "Y cùng với Thanh Thiên Tôn vốn chính là 1 người, căn bản là không có gì khác nhau, ta thích y chẳng khác nào thích Thanh Thiên Tôn, thích Thanh Thiên Tôn chẳng khác nào thích y".

Nam nhân cùng Xích Luyện ngồi ở trong này thật lâu, Xích Luyện ôm nam nhân nói rất nhiều, y nói với nam nhân, hôm nay thời điểm y nhìn đến Thanh Thiên Tôn y nhìn thật lâu, bộ dáng, thần thái khí chất trên bức họa đều giống nhau như đúc……..

Xích Luyện tựa hồ còn muốn nói, nhưng mà nam nhân không quá muốn nghe, hắn cúi đầu, có chút do dự, nhưng vẫn là sáp qua đưa môi hướng về phía đôi môi của Xích Luyện, hắn chậm rãi…….

Chậm rãi…….

Đôi môi dán lên đôi môi hơi hơi có chút ướt át của Xích Luyện, ánh mắt của Xích Luyện thực dị thường ổn định, nam nhân cũng thực bình tĩnh, hắn dùng đôi môi ngăn chận Xích Luyện phát ngôn.

Hắn không muốn Xích Luyện lại tiếp tục, hắn liền hôn một chút Xích Luyện, liền dời đôi môi đi, Xích Luyện lại nhíu nhíu mày, khóe môi của Xích Luyện lộ ra lưỡi rắn ướt đỏ sáng bóng mê người…….

Ánh mắt của nam nhân dừng ở khóe môi của Xích Luyện, trên lưỡi rắn ướt mềm kia, ngón tay hắn nhẹ nhàng chạm 1 chút bên môi của Xích Luyện: "Ngươi sẽ làm người khác sợ, mau thu hồi đi".

"Nơi này lại không có những người khác". Xích Luyện đưa môi lên, tiến đến bên môi của nam nhân, "Ngươi hé miệng".

Nam nhân hơi hơi mở đôi môi ra, trong chớp mắt đôi môi đã bị mút lấy, lưỡi rắn kia nhanh chóng quấn quanh đầu lưỡi ướt mềm, hơi thở bất an của nam nhân nặng thêm.

Hắn cảm giác được hơi thở của Xích Luyện vừa chậm lại nhẹ, mà hơi thở của hắn cũng vừa sâu lại dài, hai tay của hai người ôm sát đối phương, nam nhân cảm giác được Xích Luyện mút đôi môi của hắn, càng dùng sức hôn sâu hắn hơn so với trước kia.

"Ngươi lại muốn biến mất". Nam nhân ôm chặt Xích Luyện, hắn hàm hàm hồ hồ nói, Xích Luyện lại cạy mở môi của nam nhân, nghe nam nhân nói, nhưng nam nhân lại chỉ nói một câu, "Ngươi lại muốn biến mất…….". Tay nam nhân nắm chặt y phục trên vai của Xích Luyện, hắn nhìn thấy Xích Luyện giống như có nan ngôn chi ẩn (nỗi niềm khó nói) muốn nói lại thôi.

"Ta không biến mất". Xích Luyện tựa hồ biết sự sợ hãi của nam nhân, an ủi ôm sát nam nhân, y ôm nam nhân tới bên cạnh, để nam nhân ngồi ở bên người y, y đụng đến hồ lô đường bên hông của nam nhân, rút một xâu ra, "Đây là ngươi mua cho Nham Vân?". Ngón tay trắng nõn dài nhỏ của y cầm xâu hồ lô đường tiên diễm ướt át kia, nhẹ nhàng chuyển động.

"Ân".

"Ta có thể ăn không?". Xích Luyện hỏi nam nhân, y chưa ăn qua loại đồ vật này.

Nam nhân gật đầu.

Xích Luyện nhìn hồ lô đường kia 1 lát, liền há miệng ngậm vào trong miệng, nam nhân nhìn đến đôi môi Xích Luyện bị đường đỏ biến thành sáng bóng mê người, hơn nữa đầu lưỡi của Xích Luyện nhẹ nhàng liếm ngậm hồ lô đường, nam nhân ngượng ngùng nhìn Xích Luyện…….

Nam nhân nghe được một tiếng "Phụt", hồ lô đường kia theo giữa môi của Xích Luyện trượt ra, Xích Luyện đưa hồ lô đường tới bên môi của nam nhân: "Tích đại ca, ngươi cũng ăn".

"Không cần". Nam nhân nhìn chằm chằm hồ lô đường tiên diễm sáng bóng kia, "Tự ngươi ăn là được".

Xích Luyện tiến đến bên tai nam nhân từ tốn nói: "Rất ngọt". Y hôn 1 chút cái lổ tai của nam nhân, giơ tay trượt vào trong y sam của nam nhân, vuốt ve thắt lưng mềm dẻo mà mẫn cảm của nam nhân.

Nam nhân liếc mắt nhìn Xích Luyện 1 cái, chậm rãi mở đôi môi ra, Xích Luyện đưa hồ lô đường tới giữa môi nam nhân, để nam nhân tỉ mỉ liếm ngậm, y ôm thắt lưng của nam nhân, nhìn chằm chằm đôi môi của nam nhân……..

"Ăn ngon không?".

"Ân". Nam nhân gật đầu.

Đầu lưỡi của nam nhân nhẹ nhàng hoạt động trên hồ lô đường, song mâu của Xích Luyện dần dần co lại, nhìn nam nhân liếm ăn hồ lô đường kia, mơ hồ cảm thấy đầu lưỡi của nam nhân có chút run rẩy.

Nam nhân thực bình tĩnh nhìn chăm chú vào Xích Luyện, ngậm đỉnh hồ lô đường, nhẹ nhàng không dấu vết mút…….

Xích Luyện nhìn nam nhân 1 lát, tiến đến bên tai của nam nhân từ tốn nói: "Ta cứng". Hai tay của y thuận thế trượt vào trong vạt y bào của nam nhân, nắm thứ mẫn cảm của nam nhân.

Nam nhân khẽ hừ một tiếng, nhìn về phía Xích Luyện, hắn ngậm hồ lô đường, hàm hồ cự tuyệt: "Đừng sờ, ngô……". Hắn nhịn không được hừ ra tiếng, mỗi một cái động tác của ngón tay Xích Luyện, xúc cảm đều vô cùng rõ ràng.

Xích Luyện chỉ là nhìn nam nhân ngậm hồ lô đường, coi như ôn hòa sờ soạng nam nhân 1 lát, tuy rằng động tác thực thong thả, nhưng một chút cũng không ảnh hưởng hiệu quả, nam nhân nhíu nhíu mày, hắn rất nhanh liền có cảm giác rồi.

Ánh mắt của Xích Luyện theo đôi môi ngậm hồ lô đường của nam nhân, nhìn về phía song mâu hơi hoảng hốt của nam nhân, "Tích đại ca, có một số việc ta không muốn nhiều lời, cho dù là có nhiều thành ý, nhưng là nói nhiều liền mất đi ý nghĩa".

"Ân".

Nam nhân ổn định hô hấp, hắn cảm giác được Xích Luyện đẩy hồ lô đường sâu thêm vài phần, hắn túm lấy tay của Xích Luyện, chậm rãi kéo hồ lô đường ra.

Môi của nam nhân rất ướt, sáng bóng…….

Phiếm ẩn ẩn hồng quang…….

“Xích huynh đệ……”.

Xích Luyện thực tự nhiên ngậm hồ lô đường vào miệng, mút mấy quả nam nhân vừa rồi nhấp qua, y rủ mắt, động tác thực thong thả, y mút mấy ngụm, lại đưa trả cho nam nhân.

“Ta không ăn, ta phải đi về”. Nam nhân muốn đứng lên, lại bị Xích Luyện kéo 1 cái, ngã ngồi tới bên người Xích Luyện, “Trong nhà của ta còn có chuyện chưa làm xong, ta phải……”.

Xích Luyện trực tiếp cắn nát hồ lô đường, đút vào miệng của nam nhân, mùi vị vừa chua lại ngọt kia liền giống như tâm tình giờ phút này của nam nhân, Xích Luyện xoay người áp nam nhân tại dưới người.

Nam nhân không kịp phản kháng, y sam đã bị cởi ra, Xích Luyện quỳ gối giữa hai chân của nam nhân, địa phương có phản ứng của hai người để cùng một chỗ, Xích Luyện cởi bỏ y bào của chính mình, y sam theo đầu vai Xích Luyện trượt xuống tới trên lưng, cẩm bào hoa mỹ kia che lại thân thể trần trụi của hai người……..

302. Chương 302

Hai chân của nam nhân rộng mở, hắn nghiêng đầu, hơi thở có chút hổn hển…….

Một bàn tay Xích Luyện chống tại sườn thắt lưng của nam nhân, một bàn tay đỡ chân của nam nhân, y cúi đầu, một bên dùng miệng đút nam nhân ăn hồ lô đường, một bên xoa chân của nam nhân, chậm rãi đỉnh động phần eo, theo phản ứng nhíu mày cùng thở dốc của nam nhân, chậm rãi đi vào bên trong nóng ướt của nam nhân, vừa chặt lại nóng, mềm mại lại dẻo dai.

Đường nét tấm lưng của Xích Luyện rất đẹp, y sam màu đỏ kia tôn lên màu da của y càng thêm trắng nõn, hai tay của nam nhân nắm y sam dưới người, hắn cảm giác được động tác thong thả của Xích Luyện……. Thực dày vò người ta. Nhưng mà thực mê người.

Hơi nước 4 phía theo gió thong thả di chuyển, hai người dây dưa ái muội tại trong sương mù mờ mịt, nam nhân ngửa cổ nghiêng đầu, nhận hôn sâu của Xích Luyện, thân thể của hắn theo động tác xâm nhập của Xích Luyện mà thong thả di chuyển lên cao xuống thấp, Xích Luyện cắn nát từng quả từng quả hồ lô đường đút cho nam nhân……

“Mùi vị như thế nào?”. Xích Luyện cúi người xuống, ngón tay gỡ sợi tóc dính vào trên mặt nam nhân ra, “Ngon hay không ngon, ngọt hay không ngọt?”.

Ngọt thì ngọt, nhưng mà trong sơn tra cũng có vị chua…… “Có chút chua”. Đôi môi của nam nhân nhiễm sắc trạch (màu sắc) xinh đẹp, làm choXích Luyện nhịn không được vươn lưỡi rắn nhẹ nhàng cọ xát môi của nam nhân, chỉ có nam nhân không sợ y…….

"Mùi vị kia ngon không?". Xích Luyện dán tại bên môi của nam nhân, đầu lưỡi nhẹ nhàng vói vào trong miệng của nam nhân, đối chọi đầu lưỡi ướt mềm của nam nhân, ái muội hoạt động. Y đĩnh động phần eo, càng ngày càng sâu……. "Ân".

Nam nhân tại dưới đỉnh động thong thả của Xích Luyện, thong thả di chuyển lên lên xuống xuống, ngón tay hắn chặt y sam dưới người, hắn nghiêm túc nhìn chăm chú vào Xích Luyện, nhìn mỗi một cái thần tình của Xích Luyện, ánh mắt hai người dây dưa cùng một chỗ, hai tay của Xích Luyện ôm lấy đầu của nam nhân, cố định đầu của nam nhân, y dùng đầu lưỡi đút viên hồ lô đường cuối cùng vào trong miệng của nam nhân…….

"Tự mình nhai". Xích Luyện hôn 1 chút môi của nam nhân, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve cái trán của nam nhân, lau mồ hôi tinh mịn tràn ra thái dương của nam nhân, "Chậm rãi nhai, nhai nát lại đút ta".

Nam nhân nhìn Xích Luyện, động tác rất chậm nhai nát hồ lô đường, rất nhanh Xích Luyện liền cúi đầu, hôn ngược lại đôi môi của nam nhân, trằn trọc xâm nhập ướt át hôn.

Xích Luyện rủ mắt, lông mi che dấu thần sắc của đáy mắt, con ngươi bình tĩnh của nam nhân dần dần trở nên mê ly, bọn họ là "huynh đệ", bọn họ là "phu thê". nhưng bọn họ cũng là "người qua đường" quen thuộc nhất…….

Đáy mắt nam nhân cất giấu vô số tình tự, theo Xích Luyện không ngừng hôn sâu, hơi thở của hắn cũng càng ngày càng nặng nề, theo động tác xâm nhập thong thả mà nhiều lần của Xích Luyện, dục vọng của hắn cũng càng lúc càng không khống chế được.

Thân thể của Xích Luyện áp xuống, thân thể y hoàn toàn lộ ra ngoài, đường nét tấm lưng kia dị thường tuyệt đẹp, phác thảo rõ nét thân hình của y, cảm giác được hai chân nam nhân hơi khép lại, nhẹ nhàng giống như bất mãn hừ hai tiếng, y lại nhấc người lên, một lần nữa trượt vào, chậm rãi tiến tới chỗ sâu nhất, tới tới lui lui thiệt nhiều lần như vậy, làm cho hai chân hai chân của nam nhân không ngừng run rẩy.

Nhìn đến ánh mắt nam nhân hỗn loạn, Xích Luyện dùng lực đĩnh động phần eo, làm cho thân thể của nam nhân bỗng trượt lên trên một chút, cảm giác được tay nam nhân nắm chặt y sam trượt tới bên hông y, y biết nam nhân có cảm giác, địa phương có phản ứng kia của nam nhân dán tại bụng hoạt động lên xuống, ngón tay của nam nhân khẽ đụng tới họa quyển đặt ở bên cạnh.

Họa quyển kia nhẹ nhàng trượt mở……. "Muốn ta nhanh một chút hay không?". Xích Luyện biết động tác chính mình thực thong thả, nhưng y cũng có thể nhanh hơn, y mới vừa hỏi nam nhân xong, liền lấp kín miệng của nam nhân, môi của nam nhân ngọt ngào, hôn như thế nào cũng không đủ.

Nam nhân nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Xích Luyện tựa hồ hiểu được ý tứ của nam nhân, dừng động tác hôn nam nhân lại 1 chút, y chậm rãi đẩy nhanh tốc độ, hai tay của y vòng quanh cánh tay của nam nhân, thân thể của hai người đều đang không ngừng nóng lên.

Mồ hôi trên lưng của Xích Luyện theo lưng chậm rãi chảy xuống, bọt nước tinh tế trên cái lưng trơn bóng của y lăn xuống, mồ hôi trên cằm y nhỏ ở trên mặt của nam nhân, hai tay của y giữ chặt chân của nam

nhân, cúi đầu nhìn chăm chú vào nam nhân, thưởng thức ánh mắt mê ly của nam nhân, nghe miệng nam nhân tràn ra than nhẹ khe khẽ.

Sợi tóc ướt át kia dính vào trên mặt của nam nhân, hai tay của hắn chậm rãi bấu lưng của Xích Luyện, hắn cảm giác được Xích Luyện cúi đầu cắn thứ mẫn cảm trước ngực của hắn, ngậm trong miệng tỉ mỉ mút.

Tới tới lui lui……. Lặp đi lặp lại……. Ngậm lấy. Nhấm nháp. Khẽ cắn, nam nhân cúi đầu, nhìn đến sườn mặt tinh xảo của Xích Luyện, tại trong sương mù mông lung cũng rõ ràng như vậy, đầu lưỡi ướt đỏ của Xích Luyện dị thường mê người…….

Điểm chết người chính là Xích Luyện thường thường sẽ hỏi một chút hắn cảm thấy như thế nào, lại còn dán tại bên môi hắn, nói chuyện với hắn, gạt sợi tóc dán tại trên mặt hắn ra, bọn họ thực thân mật dây dưa, giống như như thế nào hôn cũng không đủ, như thế nào muốn cũng không đủ, cho tới tình trạng kiệt sức mới thôi.

Nam nhân mệt mỏi nằm ở bên trên một đống y sam, Xích Luyện nghiêng người từ phía sau ôm nam nhân, trên thân thể của hai người đắp cẩm bào hoa mỹ của Xích Luyện.

Xích Luyện ôm thắt lưng của nam nhân, "Thật là chặt, mỗi lần đều giống như lần đầu tiên" Y một bên khích lệ nam nhân, một bên dùng ngón tay xinh đẹp kia nhẹ nhàng nhích tới nhích lui trên bụng của nam nhân.

Nam nhân có chút mệt mỏi, hắn giơ tay lấy họa quyển hơi hơi mở ra ở bên cạnh, Xích Luyện không có ngăn cản nam nhân, kỳ thật nam nhân chỉ là định cuốn lại thay Xích Luyện, nhưng mà……. Liền thoáng nhìn sơ qua như vậy, hắn liền rốt cuộc không thể dời mắt…….

Người trên họa quyển kia, y sam trang phục đều là thanh lịch, trong ánh mắt tản ra sự lạnh nhạt, quan trọng hơn là người trong bức tranh, khuôn mặt lớn lên giống hắn như đúc…….

"Người này là ta sao?". Nam nhân nghiêng đầu nhìn về phía Xích Luyện.

Xích Luyện hôn môi của nam nhân: "Là ngươi".

Tay cầm họa quyển của nam nhân, nắm thật chặt, hắn trầm mặc trong chốc lát, mới hỏi: "Ngươi khi nào thì tìm được người trong bức tranh này?". Hắn như thế nào không biết, hắn như thế nào không hề phát hiện…….

Xích Luyện không trả lời nam nhân, chỉ là cắn môi của nam nhân: "Ngươi cảm thấy được bức tranh đẹp không?". Y dán tại bên tai của nam nhân nói, nhiệt tức thản nhiên kia làm cho nam nhân nhẹ nhàng nhúc nhích cái đầu.

Nam nhân nhẹ nhàng gật gật đầu…… "Đẹp". Tích Duyên nghiêng đầu nhìn Xích Luyện, nam nhân trì độn

cũng không có phát hiện không ổn, hắn cảm thấy hơi thở của Xích Luyện tản ra hương khí nhàn nhạt, rất dễ chịu, hắn nhìn Xích Luyện, thấp giọng nói: "Trước đó ta cho rằng nghĩ đến ngươi đang ngắm Thanh Thiên Tôn, không nghĩ tới là bức họa của ta".

Hắn có chút cao hứng, nhưng lại là có chút thương cảm……. Xích Luyện đang cười. "Nhưng mà, ta giống như không có mặc qua loại y sam này". Nam nhân giơ tay vuốt ve y sam người nọ mặc trong họa quyển, hắn cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng là xác định không có mặc qua.

Nam nhân nhìn chăm chú vào Xích Luyện hỏi đáp án, Xích Luyện nhìn nam nhân 1 lát, mới hỏi: "Ngươi cảm thấy người trong bức họa này là ngươi?". Đây rõ ràng là vấn đề nam nhân là vừa mới hỏi Xích Luyện, hiện tại Xích Luyện lại hỏi ngược hắn.

Nam nhân nhìn người trong tranh 1 lát, hắn thực khẳng định gật đầu: "Là ta". Hắn làm sao sẽ ngay cả chính mình cũng không nhận ra, người này rõ ràng chính là hắn, vô luận là thần thái hay là khí chất, đều giống như đúc.

Giống như cả 2 đều đang xác nhận, hai người nhìn chằm chằm bức tranh, nhìn thật lâu, nam nhân cũng có chút đăm chiêu nhìn chằm chằm bức họa này, người này rõ ràng là hắn, hắn thực xác định…….

Xích Luyện hôn môi của nam nhân một lát, mới chậm rãi vươn tay cầm tay của nam nhân, để nam nhân từ từ mở họa quyển ra, 1 chữ "Thanh" rõ nét lộ ra. am nhân sửng sốt một hồi lâu, nhìn chằm chằm bức tranh kia rất lâu, người này chính là Thanh Thiên Tôn, cũng là liền nói người này chính là hắn, hắn chính là Thanh Thiên Tôn, Thanh Thiên Tôn chính là hắn.

Nam nhân thu hồi họa quyển, xoay người nhìn về phía Xích Luyện,"Sao lại thế này?". Hắn giơ tay sờ sờ khóe môi của Xích Luyện, ngón tay nhẹ nhàng gảy môi dưới của Xích Luyện.

"Ta biết". Xích Luyện ôm chặt nam nhân, y di chuyển thân thể xuống phía dưới, ôm lấy mông của nam nhân, tựa đầu vùi tại ngực của nam nhân, nhẹ nhàng mút ngậm điểm mẫn cảm trước ngực của nam nhân…….

Điểm mẫn cảm trước ngực của nam nhân đã sớm bị Xích Luyện hôn tới có chút sưng đỏ, nghe được Xích Luyện nói y biết thì trong lòng nam nhân cũng rối loạn, nhưng hắn vẫn bình tĩnh như cũ nhìn chằm chằm Xích Luyện.

Xích Luyện thực thích cắn hắn, còn thích nhẹ nhàng sáp (cắm, xuyên vào)mông của hắn, nam nhân tùy ý Xích Luyện ôm, hắn cũng không lại nghĩ nhiều, tay hắn gác lên trên vai của Xích Luyện, khi Xích Luyện lại ngẩng đầu, điểm mẫn cảm trên gực của hắn đỏ tới nỗi muốn chảy máu, vừa sưng lại ngứa, hắn chỉ có thể hút không khí, nhìn đến môi của Xích Luyện cũng đỏ, hắn cũng sẽ không nói cái gì…….

Nam nhân chống người dậy, tỏ vẻ phải đi về, Xích Luyện cũng ngồi dậy, cẩm bào hoa mỹ kia trượt tới bên hông của Xích Luyện, Xích Luyện dùng tay chống mặt đất, nửa ngẩng đầu mềm mại nhìn chằm chằm nam nhân. "Phải đi?". "Ân".

Nam nhân rủ mắt, không dám nhìn Xích Luyện, làn da của Xích Luyện thật trắng, nói chuyện lại dễ nghe, hơn nữa thanh âm mềm mại như vậy, tư thái lại tao nhã như vậy, làm cho nam nhân có chút tâm động…….

Nam nhân nói phải đi, nhưng Xích Luyện cũng không ngăn cản nam nhân, Xích Luyện nói mỗi đêm y đều ở nơi này, nam nhân rảnh rỗi có thể tới gặp y, y vốn định đưa bức tranh cho nam nhân, nhưng nam nhân lại không muốn. "Ta đi đây".

Nam nhân đi được 2 bước, lại quay trở lại, Xích Luyện vẫn là lười biếng nhìn nam nhân, nam nhân thản nhiên nói: "Ngươi còn có gì chưa nói với ta không?". Hắn nhìn Xích Luyện, hy vọng đối phương có thể nói chút gì để hắn an tâm.

"Mặc kệ ngươi là ai, ta đều thích ngươi". Xích Luyện giơ tay qua ôm nam nhân, hôn mấy cái ở bên môi nam nhân, mới buông nam nhân ra, nam nhân lại ngồi 1 lát mới đi.

"Còn có gì nữa không?". Nam nhân muốn nghe Xích Luyện nói thêm một chút, dù sao hắn vẫn cảm thấy Xích Luyện có chuyện chưa nói xong, "Ngươi có tâm sự gì, không ngại nói cho ta biết". Hắn giơ tay chậm rãi vén mái tóc trước người của Xích Luyện tới phía sau của Xích Luyện.

"Kỳ thật mấy ngày nay ta nghĩ rất rõ ràng rồi, nếu ngươi không tiếp nhận ta, ta cũng sẽ không lại lãng phí thời gian của ngươi, cũng sẽ không lại khiến ngươi khó xử, ta sẽ dựa theo ý nguyện của ngươi mà rời đi, khi đó ta liền thật sự từ bỏ ngươi". Y nhìn nam nhân, chậm rãi chớp đôi mắt, "Nhưng là nếu thật sự như vậy, nếu là có một ngày ta gặp được Thanh Thiên Tôn thì ta cũng sẽ không cùng y cùng một chỗ". Xích Luyện chỉ có thể từ bỏ cả 2 người, trở về trời thành thành thật thật làm Thần tôn của y.

Nam nhân nhìn Xích Luyện thật lâu. Nếu hắn là Xích Luyện, có lẽ hắn cũng sẽ dùng loại phương pháp này, nam nhân nhặt họa quyển bên người lên, đưa tới tay của Xích Luyện: "Thời điểm nhớ ta, liền nhìn xem".

"Ân".

"Ngươi chờ ta, được không?". Nam nhân nhìn Xích Luyện.

Lông mi của Xích Luyện có chút ẩm ướt, ngước mắt nhìn về phía nam nhân, chậm rãi gật đầu, trong con ngươi u tĩnh kia lộ ra lệ quang chói chói lóa lóa, "Ta vẫn đều đang đợi ngươi". Y chậm rãi ôm chặt nam nhân, rất nhanh nam nhân liền cảm giác được trước ngực có chút ướt át, hắn an ủi vỗ vỗ bả vai của Xích Luyện.

Nam nhân ôn nhu ôm Xích Luyện, dán tại bên tai Xích Luyện hứa hẹn: "Ngươi chờ ta một thời gian, chúng ta liền cùng nhau về nhà". Thanh âm thành thục kia của hắn thực ôn hòa, rất nhẹ……. Liền giống như dán tại bên tai Xích Luyện nói với 1 mình y, Xích Luyện cũng gật gật đầu, nam nhân không thấy rõ lắm vẻ mặt của y, nhưng là cảm giác được ngực có chút dấu vết ướt át.

Thời điểm nam nhân đi, Xích Luyện đưa bạc cho nam nhân: "Nhớ rõ phải trả ta".

"Yên tâm, nhất định trả lại cho ngươi". Xích Luyện nhìn bóng dáng rời đi của Tích Duyên, lại nhìn nhìn người trong bức tranh, mặc kệ lá quá khứ, hay là hiện tại, nam nhân này, thủy chung cũng không thuộc về một mình y…… Mấy ngày trước y không tìm nam nhân, là lên trời đi tìm đồ, y ở nơi ở Thú hoàng tìm được bức họa của Thanh Thiên Tôn, thời điểm y xem cũng là sửng sốt thật lâu……..

303. Chương 303

Xích Luyện yên lặng ngồi ở bến đò, tùy ý gió mạnh nhấc lên sợi tóc của y, y chậm rãi chớp chớp mắt, đáy mắt u tĩnh kia hiện lên vài phần yếu ớt, ánh mắt của y có chút phức tạp, có chút khó hiểu.

Nhưng mà y biết.

Nam nhân đã sớm tha thứ y, có lẽ nam nhân sợ cùng một chỗ cùng y, là bởi vì sợ y tùy thời sẽ rời đi, trái lại, y cũng sợ nam nhân rời bỏ y…….

***

Nam nhân mới vừa về tới nhà.

Chuyện thứ nhất chính là tắm rửa.

Thời điểm hắn trở về Nham Vân luôn ngủ rồi.

Nhưng mà lần này còn chưa ngủ, hắn đưa hồ lô đường cho Nham Vân ăn, hỏi hỏi Nham Vân tình huống hôm nay của Phật Hàng, theo lời của Nham Vân, hắn biết được hôm nay Phật Hàng cùng Nham Vân ở chung rất tốt, điều này làm cho nam nhân thật cao hứng.

Mấy ngày kế tiếp, ngày đều trôi qua thật sự yên bình.

Cửu Hoàng sẽ tới gặp hắn, hắn sẽ đi gặp Xích Luyện.

Mà đồng thời nam nhân còn phải chăm sóc Phật Hàng cùng Nham Vân.

Bởi vì nam nhân mượn Xích Luyện rất nhiều ngân lượng, cho nên gần đây cuộc sống rất tốt, hắn mua thêm rất nhiều kiện tân y sam cho Nham Vân, ăn cũng ngon hon chút so với ban đầu, hắn cũng không cần mỗi ngày đi bày quán.

Đã nhiều ngày, Nham Vân luôn rất kỳ quái hướng ngoài bìa rừng nhìn xung quanh, luôn nói với nam nhân

là nhìn đến bên ngoài có người, bởi vì thời tiết nóng như thiêu đốt, Nham Vân luôn đổ rất nhiều mồ hôi.

Có chút khác thường……

"A Thúc, ngươi mặc hắc y phục (đồ đen) kia lại tới nữa". Nham Vân hướng tới bên ngoài nhìn xung quanh, nam nhân nhìn tới trên cổ trắng nõn của y đều là mồ hôi, cầm khăn lau cho y.

"Bên ngoài rất nóng, ngươi quay về trong phòng đi". Mỗi lần nam nhân đều sẽ bảo Nham Vân đi vào, bởi vì Nham Vân rất sợ nóng, nóng lên liền hô chóng mặt, đau đầu, mấy ngày gần đây, hô đau đầu cũng càng phát ra thường xuyên.

Nam nhân cũng biết bên ngoài có người, hắn biết là Mạt Đồng tới đây, một tháng gần đây, Mạt Đồng mỗi ngày đều sẽ tới, nhưng là chưa bao giờ vào nhà, cũng không nói chuyện cùng nam nhân, chỉ là đứng ở bên ngoài 1 lát liền đi.

Nam nhân mấy lần nói chuyện cùng Mạt Đồng, Mạt Đồng chỉ gật gật đầu, nam nhân biết Mạt Đồng là tới gặp hắn, nhưng rồi lại là không vào nhà gặp hắn, tựa hồ là lo lắng đánh động tới hắn.

Buổi chiều hôm nay.

Bởi vì thời tiết rất nóng, Nham Vân ở nhà ngủ trưa một chút.

Nam nhân quét tước ngay tại trong viện tử, hắn nhìn đến Mạt Đồng đứng ở bên ngoài, liền hỏi: "Ngươi lại tới rồi". Hăn bưng một chén nước cho Mạt Đồng, Mạt Đồng cũng cầm lấy uống.

"Muốn đi vào ngồi 1 chút không?". Nam nhân mời Mạt Đồng.

Mạt Đồng mới gật đầu.

Mạt Đồng nhìn đến nam nhân cho gà ăn trong viện tử, không khỏi nhíu mày, y đứng yên thật lâu ở trong viện tử, bởi vì nam nhân không có mời y ngồi xuống, y liền nhìn nam nhân,

Nam nhân không chú ý liền đụng vào Mạt Đồng, hắn áy náy cười cười: "Ta không phải cố ý".

Mạt Đồng thuận thế ôm lấy nam nhân, nam nhân cảm giác được nháy mắt bị ôm sát, nam nhân cũng không tốt nói chuyện, tuy rằng rất nóng, nhưng mà Mạt Đồng vẫn là ôm hắn, hắn đang đợi Mạt Đồng nói chuyện.

Đợi nửa ngày, chờ tới một câu: "Ta giúp ngươi cho ăn". Y đang muốn lấy qua cái chén trong tay của nam nhân……

Nhưng mà nam nhân cũng không cho: "Ta làm là được, ngươi không thích hợp làm loại sự tình này". Hắn ngăn tay của Mạt Đồng lại, bảo Mạt Đồng ngồi xuống, hắn vào trong phòng cầm cái dù mới mua, để Mạt Đồng tự mình che.

Mạt Đồng che dù ở trong viện tử, ngồi ở trên ghế đá, hôm nay y thần kỳ im lặng, nam nhân cũng liền để y ngồi cả buổi trưa, buổi tối còn giữ y lại ăn cơm.

Mạt Đồng cái gì cũng không nói, Mạt Đồng cũng không nói chuyện, nam nhân cũng liền vui vẻ a, buổi tối hôm nay Mạt Đồng còn chưa đi, nam nhân đi đút Phật Hàng ăn cơm, Mạt Đồng cũng đi theo hắn.

Nam nhân cũng không thể nói với Mạt Đồng đừng đi theo, nhưng mà tình huống còn tốt hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của nam nhân, thời điểm Phật Hàng nhìn đến Mạt Đồng, cũng không nói thêm cái gì, nhưng mà nam nhân không có khả năng làm trò trước mặt Mạt Đồng mà cứ dùng miệng đút Phật Hàng ăn như vậy.

"Hé miệng". Nam nhân đưa muỗng tới trước mặt Phật Hàng.

Phật Hàng liếc mắt nhìn Mạt Đồng một cái, lại nhìn nam nhân 1 cái, mới chậm rãi hé miệng ăn, hôm nay không có yêu cầu nam nhân dùng miệng đút y, trên mặt nam nhân lộ ra tươi cười.

"Hôm nay phối hợp như vậy". Nam nhân nở nụ cười.

"Đương nhiên rồi". Phật Hàng ôn hoà trả lời nam nhân, ăn xong liền nhắm mắt lại nghỉ ngơi, gần đây ma tính của y càng ngày càng yếu, đó là một hiện tượng tốt, nhưng mà thời gian ngủ của y lại càng ngày càng nhiều.

Gần đây Mạt Đồng càng ngày càng chịu khó tới, chỉ là thời gian luôn lệch với Cửu Hoàng, mặc dù Mạt Đồng có ý kiến đối Nham Vân, nhưng là nhìn đến ngốc tử này vừa ngốc lại xấu xí, cũng sẽ không so đo cùng Nham Vân.

Y cũng biết nam nhân không phải 1 người coi trọng bề ngoài, nếu nam nhân thích khuôn mặt kia của Nham Vân, đã sớm ném Nham Vân đi rất xa, nam nhân rất niệm cựu (nhớ tình nghĩa cũ).

Mạt Đồng đứng ở phòng sau nhìn Phật Hàng 1 lát, y tóm lấy cánh tay của nam nhân, kéo nam nhân đang muốn rời đi: "Ta có thể giúp Phật Hàng, chỉ cần đem ma tính trên người y cho ta là được".

Nam nhân kéo Mạt Đồng đi: "Hiện tại đừng quấy rầy Phật Hàng nghỉ ngơi, chúng ta đi tới bên ngoài tiền viện nói".

Ban đêm trong viện tử thật yên lặng, Mạt Đồng ôm nam nhân ngồi ở trên ghế đá, hai người nhẹ giọng nói chuyện với nhau, Nham Vân cùng Phật Hàng đều đang ngủ, gần đây Nham Vân nếu không đẩy y, y cũng sẽ không tự mình tỉnh, bởi vì thời tiết quá nóng, nam nhân ngồi ở trên người Mạt Đồng mà trong tay còn

phe phẩy cây quạt, hắn lau mồ hôi trên cằm của chính mình, còn buộc mái tóc lòa xòa của Mạt Đồng ở sau người.

"Có phải rất nóng hay không, nóng liền không cần ôm ta".

"Không có việc gì". Mạt Đồng ôm nam nhân, cằm để ở đầu vai nam nhân, "Ngươi quạt 1 chút cho ta 1 liền tốt". Y vốn không sợ nóng, nhưng mà nam nhân quan tâm y, cảm giác này rất tốt.

"Mấy ngày nay ngươi đều tới gặp ta, vì sao không đi vào?". Nam nhân nhẹ tay khẽ vỗ lưng của Mạt Đồng, rất có tiết tấu.

"Mấy ngày trước ta nhìn đến Xích Luyện". Mạt Đồng ôm nam nhân, kéo tay của nam nhân, cùng nhau phe phẩy cây quạt, "Hàn huyên tán gẫu cùng Xích Luyện". Ngón tay y nắm ngón tay của nam nhân,

"Không cãi nhau?".

"Không".

"Không đánh?".

"Không".

Nam nhân nhìn Mạt Đồng, kéo vạt áo của Mạt Đồng hứng gió cho y: "Ta suy nghĩ rồi, đề nghị trước kia của người là không được, ma khí của Phật Hàng, ngươi hấp không được không được, nếu mạnh mẽ hấp thụ, càng sẽ kích phát ma tính của y". Nam nhân dùng lực quạt tạo gió, nhấc lên sợi tóc của Mạt Đồng.

" Vậy ngươi định làm thế nào?".

"Trước trói Phật Hàng, dẫn y quay về Biên Thành lại nói sau". Nam nhân giơ tay vuốt ve sợi tóc của Mạt Đồng, Mạt Đồng sáp qua hôn nam nhân, nam nhân cũng không có trốn tránh, nhiều lắm liền nói hai câu "rất nóng".

Buổi tối hôm nay, nam nhân thu thập đồ đạc, chuẩn bị sáng sớm ngày mai đi trở về Biên thành, bởi vì thời tiết càng ngày càng nóng, tuy rằng nơi này thuộc phương Bắc, nhưng nóng ẩm khó chịu như cũ.

Nam nhân lo lắng Cửu Hoàng không chịu nổi, hơn nữa gần đây Nham Vân đều nóng tới không xuống giường được, còn Phật Hàng mỗi ngày phơi nắng chói chang như vậy. Tuy rằng Phật Hàng chưa từng có kêu khó chịu, nhưng mà nam nhân biết Phật Hàng rất khổ.

Sáng sớm hôm sau, sau khi nam nhân để tất cả các thứ đêm hôm qua mua vào trong xe ngựa, hắn bảo

Nham Vân chờ hắn tại trên xe ngựa, hắn đi phòng sau tìm Phật Hàng.

Nhưng mà ——

Hắn nhìn đến cảnh tượng, lại làm cho hắn có chút bối rối, đáy mắt bình tĩnh của hắn đang chấn động……

Phật Hàng vốn bị trói chặt trên khớp trúc đen, bị quỷ tơ quấn quanh như con nhộng, liền giống như bị con nhộng rất lớn bao vây lấy, khi nam nhân nhìn đến một quả cự đản (hình quả trứng) tơ tằm hoàn toàn vây quanh bao phủ Phật Hàng thì hắn bất an nhíu mày.

Thiên ma tằm……..

Nguy rồi…….

Nam nhân chậm chạp đến gần khỏa thiên ma tằm kia……

Xác ngoài tằm đản kia thực cứng rắn, hoàn toàn rắn rắn chắc chắc bao vây Phật Hàng…….

Nam nhân phất tay áo thu hồi pháp trận, hiện giờ chắc là muốn trấn cũng trấn không được.

Hắn bảo Nham Vân xuống xe cùng hắn cùng nhau kéo khỏa trứng tằm Phật Hàng này lên xe ngựa, nam nhân thuêxe ngựa rất lớn, bốn con ngựa kéo xe, mà hắn rời khỏi phương Bắc, hắn mang theo Nham Vân rời đi phương Bắc trở lại Biên thành, hắn không có nói với L:iễu Phong.

Nam nhân mua 1 cái mặt nạ cho Nham Vân, để Nham Vân đeo để tránh người trên đường sợ hãi, Nham Vân cũng thật nghe lời, cũng không có hỏi vì sao phải đeo mang mặt nạ, nam nhân bảo y đeo thì y liền đeo.

Cho tới buổi tối hôm nay.

Ba người đi vào vùng ngoại ô nghỉ chân, phụ cận không có khách ***, bọn họ đi tới vùng hoang vu, nơi này có 1 cây cổ thụ, bên cạnh cổ thụ có 1 cái giếng cổ, bên cạnh có nhánh sông lớn……

Nam nhân dừng xe ngựa lại, cho Nham Vân ăn chút lương khô, nếu hắn chỉ mang theo Nham Vân thì có thể ngự kiếm trở về, nhưng mà Phật Hàng thiên ma tằm này phải dùng xe ngựa chở.

Xe ngựa của nam nhân dừng ở bờ sông nghỉ chân, sương mù mờ mịt bao phủ bốn phía, ban đêm mát mẻ hơn so với ban ngày, Nham Vân nóng đổ mồ hôi, nam nhân bảo y đi tắm rửa.

Nam nhân mang tằm đản từ trên xe xuống, để Phật Hàng đi ra hít thở không khí, tuy rằng xác ngoài của

tầm đản này rất cứng rắn, căn bản nhìn không tới bên trong, nhưng là thời điểm đêm dài nhân tĩnh tầm đản thỉnh thoảng sẽ sáng lên…….

Nam nhân dựa vào khỏa tầm đản kia nghỉ ngơi: "Chúng ta sắp tới Biên thành rồi, ngươi có khỏe không, trên đường xóc nảy có chịu được hay không?". Hắn hỏi tình huống của Phật Hàng, hắn nhìn đến trong tầm đản kia ẩn ẩn phát ra u quang, cài này là tỏ vẻ khá tốt, không có việc gì…….

Hắn hiểu được ý tứ của Phật Hàng.

Nếu u quang kia lập lòe, vậy liền chứng tỏ Phật Hàng mất hứng, hào quang kia chậm rãi biến mất thì thuyết minh Phật Hàng lại bắt đầu nghỉ ngơi, nam nhân liền đặt y ở dưới tàng cây, chính mình liền đi tắm rửa.

Nước của dòng suối nhỏ nơi này rất trong, nam nhân cởi y phục, đặt y sam ở bên cạnh y phục của Nham Vân, mặt nạ nửa mặt bằng gỗ của Nham Vân cũng chỉnh tề đặt ở bên trên y phục.

Nham Vân ngồi ở trong nước, nước sông ngập qua bờ vai y, chỉ để đầu lộ trên mặt nước, sợi tóc của y ở trong nước, theo dòng nước nhẹ nhàng dập dềnh, y không chớp mắt nhìn chằm chằm nam nhân xuống nước…….

Thân hình của nam nhân thon dài, da thịt màu mật ong kia, ở dưới ánh trăng có vẻ mềm dẻo, hắn trần trụi thân thể đứng ở bờ sông, thử xem nước sâu hay cạn, mới chậm rãi đi vào giữa sông.

Ánh trăng mông lung, gợn nước nhẹ nhàng bập bềnh, gió nhẹ lướt qua ngọn cây, bóng cây nhẹ nhàng lay động, đám sương nhàn nhạt kia bao phủ ở bốn phía, nam nhân ngồi trên tảng đá lớn ở bờ sông, hai chân của hắn ngâm ở trong nước, hắn thả 2 chân xuống nước, nước chậm rãi tràn qua đầu gối hắn, hắn ngồi ở trên chóp tảng đá lớn, lấy tay vốc nước, chà lau thân thể.

Nham Vân ngồi ở đối diện nhìn nam nhân, nam nhân nhận thấy được ánh mắt của Nham Vân, cũng ngẩng đầu nhìn về phía Nham Vân, nhưng Nham Vân lại nhanh chóng nghiêng mặt đi, không nhìn nam nhân.

Nam nhân nhìn đến cổ Nham Vân đỏ lên, mím môi lau thân thể, động tác kia thực ngốc, nam nhân biết ngốc tử này ngượng ngùng, hắn ngồi trên tảng đá lớn 1 lát mới mở miệng: "Nhị Cẩu, lại đây, tự ngươi tắm không sạch sẽ, a Thúc giúp ngươi tắm".

Nham Vân di chuyển tới bên người của nam nhân, nam nhân lưu ý cổ cùng bên tai Nham Vân đều đỏ, Nham Vân di chuyển tới bên người nam nhân, cũng không nhìn nam nhân, chỉ là cúi đầu nhìn chằm chằm mặt nước.

Nam nhân ngồi nhích xuống một chút, làm cho nước tràn qua thắt lưng của hắn: "Hôm nay còn cảm thấy nóng hay không?". Hắn thuận miệng hỏi Nham Vân, tắm sạch cánh tay cho Nham Vân.

"Vẫn là rất nóng". Nham Vân rầu rĩ nói, cảm giác được nam nhân ôn hòa tắm rửa thân thể cho y, y mới không ngại ngùng dám nhìn nam nhân, "A Thúc, ta thật chóng mặt……". Đầu y choáng váng……..

Nam nhân phát hiện sắc mặt của Nham Vân có chút tái nhợt, Nham Vân tựa mặt vào trên đùi của hắn, hắn cảm giác được mặt của Nham Vân rất nóng, hơi thở cực nóng kia cũng phun trên đùi của hắn.

Nham Vân ngồi ở trong nước, dựa vào chân của nam nhân, tựa đầu khoát lên trên đùi của nam nhân, nam nhân giơ tay chải tóc cho y, gội đầu cho y, nhẹ nhàng mát xa cho y.

Ngón tay của nam nhân nhẹ nhàng len vào trong mái tóc của Nham Vân, chậm rãi chải tóc cho Nham Vân: "Cái mạt nạ kia đeo có thoải mái hay không, nếu là không thích, ngày khác tới trấn trên lại đổi 1 cái mặt nạ mới cho ngươi".

"A Thúc mua cho ta, đều thích". Ngón tay của Nham Vân nhẹ nhàng vuốt ve cái chân mềm dẻo của nam nhân, môi của y nhẹ nhàng dán lên đùi của nam nhân…….

Ánh mắt của nam nhân dừng ở trên bớt tím trên mặt Nham Vân, giơ tay rửa sạch mặt cho Nham Vân, Nham Vân rất nghe lời, cái gì đều nghe nam nhân, ngay cả thời điểm đi đều còn muốn ôm con gà nam nhân tặng y…….

Ngón tay của nam nhân nhẹ nhàng xoa huyệt Thái Dương của Nham Vân, sau đó lại cẩn thận gội sạch đầu cho Nham Vân, lấy ngón tay ôn nhu xoa theo sợi tóc của Nham Vân, Nham Vân thoải mái tới độ sắp ngủ…….

"A Thúc, sau khi chúng ta đi rồi, vậy Liễu Phong làm sao tìm chúng ta?". Nham Vân đột nhiên rầu rĩ mở miệng hỏi nam nhân, trong thanh âm của y lộ ra buồn ngủ nồng đậm.

Bớt tím trên mặt kia làm cho y nhìn qua không anh tuấn như trước kia, nhưng là bộ vị dưới chóp mũi y càng phát ra càng thật dễ nhìn, càng lúc càng tinh xảo, đôi môi thần hình (hình dáng đôi môi) rõ ràng kia, đường cong khá mềm mại, đôi môi của y dính bọt nước, miệng thở ra hơi thở chậm nhẹ phun vào trên đùi của nam nhân…….

"Chờ sau khi chúng ta về nhà, a Thúc sẽ viết thư cho Liễu Phong, ngươi đừng lo". Ngón tay của nam nhân tạm dừng 1 chút, nhìn đến Nham Vân lộ ra biểu tình yên tâm, ngón tay hắn lại bắt đầu chải theo sợi tóc của nam nhân, "Ngươi không cần lo lắng không gặp được Liễu Phong, sau này y sẽ trở về tìm ngươi chơi đùa, nếu ngươi nguyện ý, y còn có thể mang ngươi đi Thanh Sơn, nhìn xem Bạch Vân Quan, xem địa phương y ở……". Thanh âm của nam nhân rất thấp, thực bình tĩnh, hắn không có nói với Nham Vân, Liễu Phong không cần Nham Vân…….

"Ta không muốn đi". Nham Vân buồn ngủ nồng đậm ngỏ lời, cảm giác nam nhân chải tóc cho y, y mở to mắt vẫn nhìn nam nhân, nhìn một hồi lâu, mới mở miệng, "A Thúc đối ta thật tốt". Y ôm thắt lưng của nam nhân, hơi thở cực nóng kia phun ở tại trên bụng của nam nhân, nam nhân cả người cứng đờ, dần dần trở nên có chút mất tự nhiên.

Lúc này truyền tới một trận mãnh hổ thét dài, thanh âm kia giống như tiếng sấm cuồn cuộn, ngân nga mà sâu thẳm……

Trong khoảnh khắc.

Ánh trăng chiếu xuống, nháy mắt bị mây đen nhanh chóng kéo tới che mất……

Gió mạnh cuộn lên, mang theo từng trận âm khí mãnh liệt……

304. Chương 304

Âm khí nổi lên bốn phía, hình như có dị thú đang rít gào, Nham Vân vùi đầu tại trên đùi của nam nhân, nam nhân chải tóc xong cho y, lại tắm rửa sạch sẽ cho y, tuy rằng có thể nghe đến dị thú rống lên một tiếng, nhưng thanh âm này thực sâu thẳm, cũng không ở phụ cận, trong khoảng thời gian ngắn không thể di chuyển tới đây.

Hôm nay gấp rút lên đường, nam nhân cả ngày đều ngồi tại đầu xe đánh xe, hắn cảm giác cả người eo tê lưng đau, hắn tắm rửa xong cho Nham Vân, sau đó cũng không có khí lực gì, Nham Vân tựa hồ nhận thấy hắn mệt mỏi, liền dìu hắn lên bờ.

Nam nhân thân thể trần trụi đứng ở trên cỏ, hắn cầm vải bố sạch sẽ trong tay chà lau thân thể cho Nham Vân, mà nam nhân không chút nào nhận thấy được ánh mắt của Nham Vân theo ngực của hắn chậm rãi chậm rãi dời xuống…….

Trên người của nam nhân có bọt nước nho nhỏ chảy xuống, Nham Vân duỗi 2 tay ra ôm thắt lưng của nam nhân, dùng sức kéo nam nhân về hướng y, thân thể của hai người như có như không dán tại cùng nhau.

"Làm sao vậy?". Nam nhân ngước mắt nhìn Nham Vân, giơ tay lau bọt nước trên mặt cho y, "Mặc y phục xong liền lên xe ngủ đi, ngày mai còn phải đi đường nữa, để tránh ngày mai không có tinh thần".

Nham Vân chính là ôm nam nhân, hô 1 câu "a Thúc", hai tay của y theo lưng của nam nhân, chậm rãi hoạt động lên xuống, ôm nam nhân sờ tới sờ lui…….

Nam nhân hất cũng hất không ra tay Nham Vân, liền tùy ý Nham Vân sờ soạng 1 lát, "Mau mặc y sam vào……". Hắn hạ giọng nhắc nhở Nham Vân, ngốc tử này ôm hắn sờ loạn như vậy, làm cho hắn cũng ngượng ngùng.

"A Thúc, Biên thành là địa phương nào? Vì sao chúng ta phải đi tới đó? Nhà ngày trước của chúng ta ở đâu?". Nham Vân ôm chặt nam nhân, một bên hỏi nam nhân, một bên cố gắng nhớ lại…….

Đáng tiếc y nghĩ không ra.

"Ân, nhà ở Biên thành". Nam nhân cầm vải bố lau sợi tóc ướt át cho Nham Vân, bớt tím trên mặt của Nham Vân khó coi, nhưng là nam nhân cũng không cảm thấy được khó coi…….

"A Thúc, ngươi rất mệt sao?". Nham Vân giơ tay bắt được bàn tay nam nhân lau tóc cho y, nam nhân nghe được y hỏi như vậy, cũng liền nhẹ nhàng gật gật đầu, Nham Vân đột nhiên bế nam nhân lên, trực tiếp ôm nam nhân lên xe ngựa, hai kiện y phục kia cũng đều bỏ lại trên mặt đất.

Nam hân mới vừa bị Nham Vân bế lên xe ngựa, liền nhìn đến Nham Vân ngốc tử kia ở trong thùng xe tìm vài kiện y phục sạch sẽ trong rương mặc cho nam nhân, mặc tới loạn thất bát tao (lung tung)…….

Chính y cũng mặc xiêu xiêu vẹo vẹo…….

Nam nhân cũng không nói gì, ngốc tử này vẫn là lần đầu mặc y phục cho hắn, tuy rằng mặc không quá thành hình, nhưng mà nói tóm lại vẫn mặc được, nhìn đến Nham Vân đang chỉnh lý sửa sang chăn cùng gối, hắn cũng không có lên tiếng, việc này vốn ngày thường là hắn làm, hắn cũng không nghĩ tới Nham Vân còn có thể phỏng đoán được hắn có mệt hay không.

Hắn rất mệt.

Nhìn đến Nham Vân chuẩn bị tốt chăn cùng gối, liền ngồi bên trên không nhúc nhích, nam nhân nhìn tóc y còn có chút ướt át, liền ngoắc bảo y lại đây, "Lau khô tóc rồi lại ngủ".

Nham Vân ngồi xuống trước người của nam nhân, hai tay của y vịn đùi của nam nhân, tùy ý nam nhân lau tóc cho y.

Nhưng mà nam nhân cảm giác được hơi thở Nham Vân phun ra, liền phun ở giữa hai chân của hắn, khiến cho hắn có chút bất an nhúc nhích cái chân.

Nhưng mà hắn thủy chung trốn không khỏi sự xâm nhập của nhiệt khí kia, không qua bao lâu, nam nhân thế nhưng có phản ứng…….

Nam nhân lau đầu xong cho Nham Vân, liền bảo Nham Vân đi trên xe ngựa nghỉ ngơi, nhưng mà Nham Vân lại ngồi nhìn hắn, cũng không ngủ, cũng không nói chuyện, nam nhân ngồi xuống trên chăn, phát hiện Nham Vân hình như sắp khóc rồi.

Hắn nhìn Nham Vân, cũng không nói chuyện.

Không biết Nham Vân làm sao rồi.

Sau khi trầm mặc 1 lúc lâu.

Nham Vân mới chậm rì mở miệng: “A Thúc, có phải chê ta bộ dạng xấu xí hay không? Hắn ngước mắt lên, nhìn về phía nam nhân, trong thanh âm của y lộ ra thương tâm vô cùng.

Nam nhân không nghĩ tới Nham Vân sẽ hỏi như vậy, hắn biết khẳng định là Nham Vân phát hiện rồi, sau đó hắn liền nghe được Nham Vân nhỏ giọng nói: “Thời điểm chúng ta ở lại khách ***, ta soi gương……”.

“Ta không có chê ngươi xấu xí, chỉ là sợ ngươi không tiếp thụ được”. Nếu bị Nham Vân phát hiện, vậy nam nhân cũng không cần che giấu gì nữa, hắn giơ tay sờ sờ mặt của Nham Vân, “Nếu ngươi không thích đeo cái mặt nạ kia, vậy ngày mai liền không đeo, hiện tại ngươi liền cái dạng này, a Thúc cũng sẽ không cảm thấy ngươi xấu xí”.

Quả thật…….

Nam nhân sẽ không chê Nham Vân xấu xí, bởi vì hắn cho tới bây giờ cũng không là 1 người quá để ý bề ngoài, hơn nữa người trước mắt này còn là đồ đệ hắn, hắn làm sao sẽ ghét bỏ.

Tuy rằng quả thật là không đẹp như trước kia, nhưng mà so với trước kia, ít nhất Nham Vân của hiện tại, đối hắn tốt hơn một trăm lần so với trước kia, cũng sẽ không cười nhạo hắn, lại càng sẽ không làm nhục hắn.

“Gạt người”. Hốc mắt Nham Vân đều đỏ, thương tâm nhìn chăm chú vào nam nhân. Lần trước thời điểm y ở khách *** nhìn đến trên mặt có bớt tím, thương tâm rất lâu rất lâu, y rốt cục biết vì sao a Thúc muốn y hảo hảo đeo mặt nạ, trước kia các cô nương nhìn y, a Thúc đều sẽ bảo y đeo mặt nạ, thì ra a Thúc cũng là ghét bỏ y xấu xí…….

Y vẫn đi theo nam nhân, y thậm chí cho rằng nam nhân là muốn ném y tới Biên thành, y không muốn rời khỏi a Thúc……

“Ta không lừa ngươi”. Nam nhân giơ tay an ủi vuốt ve đầu vai của Nham Vân, dỗ dành Nham Vân mấy câu, “A Thúc khi nào đã lừa ngươi chưa?”. Hắn còn nghiêm túc nhìn chăm chú vào thần tình thương tâm của Nham Vân.

“Vậy a Thúc, ngươi dạy ta hôn môi, ta mới tin tưởng ngươi”. Nham Vân đưa ra yêu cầu, nhưng là yêu cầu này làm cho nam nhân sửng sốt một hồi lâu, hắn cũng chỉ là hơi hơi sửng sốt như vậy, Nham Vân liền mất hứng.

Nam nhân dỗ Nham Vân ngủ, Nham Vân liền ngoan ngoãn nằm xuống, chỉ là hiển nhiên mất hứng, nhưng nam nhân mới vừa ngủ, Nham Vân liền áp tới trên người nam nhân, làm cho nam nhân vô pháp nhập miên. (ngủ)

Bên trong xe ngựa thắp 1 đèn ***g nhỏ, ánh sáng coi như sáng rọi, nam nhân bị Nham Vân áp tại dưới người, trên người của hai người đắp một cái chăn tơ lụa mỏng…….

Y phục của nam nhân bị Nham Vân cởi ra, nam nhân cảm giác được tay của Nham Vân đang vuốt ve địa phương phản ứng mãnh liệt của hắn, cũng cúi đầu ngậm điểm no đủ trước ngực của hắn…….

"Đừng mút". Tay của nam nhân tự nhiên khoát lên trên vai của Nham Vân, càng bảo Nham Vân đừng mút, Nham Vân liền càng dùng sức mút, cả người nam nhân đều bị Nham Vân vây khốn, nghĩ muốn trở người cũng trở không được.

Khí lực của Nham Vân cực kỳ lớn, nam nhân bị y lại ngậm, lại liếm, bàn tay lên xuống khiến cho nam nhân có chút nhũn chân, nếu như hiện tại đẩy Nham Vân ra, ngốc tử này khẳng định lại muốn khóc.

Nam nhân vốn đi đường đánh xe liền rất mệt mỏi, hắn nhẹ nhàng đẩy Nham vân mấy cái, "Nhị Cẩu tử…….". Hắn rủ mắt, nhìn về phía Nham Vân đang nghiêng đầu liếm liếm ngực của hắn.

Cái cằm của Nham Vân để tại ngực của hắn, đầu lưỡi ướt đỏ kia gảy địa phương run rẩy kia của nam nhân, hắn há miệng muốn nói chuyện, nhưng cảm giác được tay Nham Vân dùng sức xoa nắn địa phương cực nóng của hắn, hắn nhưng lại nói không ra lời…….

Đầu lưỡi của Nham Vân theo ngực của nam nhân, chậm rãi liếm lên xương quai xanh của nam nhân, nam nhân cảm giác rõ ràng đầu lưỡi nóng ướt của Nham Vân hoạt động tới tới lui lui trên xương quai xanh của hắn, hơi thở cực nóng kia phun ở cần cổ của nam nhân, ngưa ngứa……

Sợi tóc ướt át của Nham Vân dán tại ngực của nam nhân, theo di chuyển của Nham Vân, sợi tóc mềm mịn kia thong thả di chuyển trên người của nam nhân.

Khiến cho ngực của nam nhân phập phồng càng thêm mãnh liệt…….

Bờ ngực trần trụi lại nóng rực kia của Nham Vân dán lên bờ ngực bị liếm tới ướt át của nam nhân, đầu lưỡi của Nham Vân theo cằm của nam nhân, liếm tới bên môi của nam nhân.

Ngốc tử này không biết hôn môi, liền chỉ biết ngốc hôn…….

Nam nhân y phục lộn xộn rộng mở, chân dài rắn chắc lộ ở tại bên ngoài chăn, mông của hắn có chút ửng đỏ, bởi vì ngồi lâu, bị hằn ra dấu vết hơi đỏ.

"A Thúc, ta không biết". Ánh mắt của Nham Vân dừng ở trên mặt của nam nhân, ở trong mắt y thì a Thúc rất đẹp, tuy rằng "đẹp" trong mắt của y cùng "đẹp" trong mắt của người khác không giống nhau, nhưng là thủy chung đều cảm thấy được a Thúc là tốt nhất, dù sao a Thúc mỗi ngày tắm rửa cho y, nấu cơm, giặt y phục, tựa như tức phụ y.

Nham Vân hôn hôn cái trán của nam nhân, chớp chớp mắt với nam nhân, mắt của Nham Vân rất đẹp, bên trong đôi mắt kia lộ ra vài phần ám quang, "A Thúc, tiếp theo, ta nên tiếp tục như thế nào?".

Nam nhân bị Nham Vân hỏi tới cực kỳ sửng sốt, cho dù giữa 2 người không nói lời nào, cũng có thể đủ cảm giác được hơi thở nóng ướt, nặng nề của lẫn nhau, tràn ngập ái muội vô hạn quẩn quanh giữa hai người…….

Nham Vân thấy nam nhân không trả lời y, lại mềm giọng nói: "A Thúc, ta phải làm như thế nào?". Thanh âm của y rất nhỏ, chỉ là môi của y cùng môi của nam nhân, cũng liền gần trong gang tấc…….

"Cái gì làm như thế nào……". Nam nhân không nhìn ánh mắt của Nham Vân, ánh mắt dừng ở khóe môi của Nham Vân, nếu như không phải Nham Vân ngốc rồi, hắn khẳng định cho rằng Nham Vân là cố ý.

Cái gì làm như thế nào.

Lần trước không phải đã làm rồi sao…….

Loại chuyện này, chẳng lẽ còn muốn hắn bắt tay dạy?

Vậy có phần……. Không khỏi cũng quá dung túng Nham Vân, cho nên đối mặt câu hỏi của Nham Vân, nam nhân trực tiếp hàm hồ mấy từ nghĩ muốn qua loa cho xong, sau đó hắn lại cảm giác Nham Vân nhẹ nhàng nhéo yếu hại của hắn mấy cái…….

Ngón tay kia cùng ngón cái nhẹ nhàng đè ép cùng xoa nắn khiến cho nam nhân hút khí thật sâu, địa phương nóng bỏng kia của Nham Vân để trên mông của nam nhân, hai tay của Nham Vân túm lấy cổ tay của nam nhân, làm cho hai tay của nam nhân tự nhiên để tại sườn đầu, y dán chặt thân thể của nam nhân, có chút lưỡng lự yêu cầu nam nhân trợ giúp…….

"A Thúc, ngươi dạy ta". Thanh âm như nhũn ra của Nham Vân có vẻ có chút bất lực, y nghiêng đầu trái phải, đều thử thử 1 lần, rốt cuộc phải hôn nam nhân như thế nào, mới coi như lưu loát……

Y cúi đầu muốn hôn nam nhân, nhưng mà thủy chung không có hôn xuống, ngược lại là tại dưới nam nhân nhìn chăm chú, thong thả thay đổi góc độ một chút, nhưng là không có hôn xuống…….

Nam nhân nhìn chằm chằm vào Nham Vân, không có lên tiếng.

"Có phải a Thúc phát sốt hay không?". Nham Vân vuốt ve thân thể nam nhân, lo lắng trạng huống thân thể của nam nhân, "Y sam trên người ngươi thật nóng, hơn nữa thở ra cũng rất nóng bỏng".

"Ta không có sinh bệnh". Nam nhân bình tĩnh trả lời Nham Vân, chính là cảm giác được địa phương của Nham Vân chọc dưới thân hắn nóng bỏng như vậy, bành trướng như vậy, hắn thậm chí có thể cảm giác rõ ràng địa phương phản ứng mãnh liệt kia, truyền đến mạch đập nhảy lên rõ ràng.

"Vậy liền là nóng rồi". Ngữ khí của Nham Vân khờ dại vô cùng, y thuận miệng nói bổ sung: "A Thúc, ta cũng rất nóng, chúng ta không mặc y sam, được không?". Y chuyện gì đều phải hỏi nam nhân.

Chết người nhất là còn dùng loại ngữ khí khờ dại hồn nhiên này…….

Lúc này nam nhân bất tri bất giác lộ ra vài phần đỏ ửng, hắn chỉ cảm thấy Nham Vân cách hắn rất gần, hai má cũng hơi hơi có chút nóng lên, bởi vì miệng Nham Vân thở ra hơi thở liền trực tiếp phun ở bên môi hắn như vậy, nong nóng ngưa ngứa, khiến cho hắn không thể tránh né.

Nham Vân lại hỏi nam nhân mấy lần, thấy nam nhân chỉ là nghiêng đầu, rủ mắt, cái gì cũng không nói, giống như ngầm đồng ý, y đặt y sam lộn xộn của nam nhân ở dưới người, cởi khố đầu (quần lót) của nam nhân ra, kéo quần của nam nhân xuống đùi, chính là kéo tới đùi liền không kéo xuống nữa…….

"A Thúc, quần ngươi thực vướng víu". Nham Vân ngốc tử kia tựa hồ cũng ngại phiền toái, liền dứt khoát nắm chặt khố đầu của nam nhân, trực tiếp xé rách cái quần mỏng manh kia.

Nam nhân chỉ cảm thấy hạ thân chợt lạnh, tiếp theo lại là một cái vật thể lửa nóng dán lên, hô hấp của hắn đều đang run rẩy, hơi thở của Nham Vân cũng liền dừng lại ở bên môi hắn.

"Nham Vân……". Nam nhân mỗi lần không thể khống chế được đều gọi sai, lúc này hắn liền cảm giác được Nham Vân sửng sốt một chút, hắn lo lắng Nham Vân khóc, hắn lại thấp giọng sửa miệng: "Nhị Cẩu tử, đừng thô lỗ như vậy". Hắn cảm thấy chính mình sắp bị Nham Vân mò tới nói năng lộn xộn, tuy rằng người trước mắt là ngây ngốc, nhưng là thủ pháp vuốt ve thân thể của hắn, hoàn toàn không giống ngốc tử.

Có lẽ Nham Vân cũng là xuất phát từ thói quen, xuất phát từ bản năng, liền ngay cả chính Nham Vân cũng không nhận thấy được, nam nhân đang run rẩy, nam nhân đều sắp bị mò tới trực tiếp bắn luôn…….

Chính là không tiện mở miệng nói. Nam nhân nhìn chằm chằm Nham Vân, vết bớt trên mặt đối phương rõ rệt như cũ, nhưng có chút xuất thần nhìn chằm chằm Nham Vân, nam nhân thấp giọng nói: "Ngày mai còn phải lên đường……".

"Dạy ta". Nham Vân khăng khăng yêu cầu, tính tình bướng bỉnh lại phát tác, "A Thúc mau dạy ta". Y thúc giục nam nhân, bảo nam nhân dạy y hôn môi, ánh mắt thúc giục của y làm cho nam nhân có chút dao động.

"Ta không biết". Nam nhân thành thật trả lời Nham Vân, "Ta cũng không học qua". Hắn xác định không biết, càng thêm không có cố ý đi học loại việc này, là những người yêu nhau mới sẽ động tình hôn sâu…….

Nham Vân nhìn nam nhân 1 lát, chẳng những không có tức giận, cũng không có cảm thấy nam nhân là đang có lệ y, y hôn môi của nam nhân giống như bảo bối, "Vậy a Thúc cũng không biết……". Y muốn nói lại thôi, nhìn chăm chú vào nam nhân.

Nam nhân thấp giọng hỏi lại: “Như thế nào?”. Tuy rằng nói, hắn lớn tuổi như vậy, sẽ không hôn lưỡi quấn lưỡi, cái đó đã rất hiếm thấy, nhưng là giống Nham Vân yêu cầu muốn học như vậy liền càng hiếm thấy.

Hơn nữa……..

Đối tượng vẫn là một a Thúc có tuổi……..

Sau 1 lúc Nham Vân nhìn nam nhân với khoảng cách gần, mới có chút ngượng ngùng, nhưng là lại thực chờ mong nói ra ý tưởng: “Vậy chúng ta liền cùng nhau học, được không…….?”. Y đang yêu cầu…….

Hoang đường.

Thực hoang đường.

Nam nhân trầm mặc nhìn Nham Vân chăm chú, còn chưa mở miệng, đôi môi của Nham Vân liền dán lên môi của hắn, động tác thật ngốc mổ môi của hắn mấy cái, nhưng tựa hồ cảm thấy được chưa đã ghiền, y hôn đôi môi khép kín của nam nhân mấy cái, liền vươn 1 tay nắm cái mũi của nam nhân, nam nhân lập tức liền không có cách hít thở…….

Hai tay nam nhân đồng thời bấu ở trên vai của Nham Vân, đầu lưỡi của Nham Vân liền với vào trong miệng của nam nhân, miệng mũi của nam nhân đều bị ngăn chặn, nháy mắt liền không có không khí……..

Hắn chỉ cảm thấy Nham Vân giống như mút sữa mút đôi môi của hắn, đầu lưỡi của nam nhân muốn đẩy đầu lưỡi của Nham Vân ra khỏi miệng hắn, nhưng là lại ngoài ý muốn làm cho Nham Vân cảm nhận được “nhiệt tình” của nam nhân.

Đầu lưỡi của Nham Vân rút ra, môi dưới của y bị ướt át tới có chút tỏa sáng: “A Thúc thật là nhiệt tình”. Ngốc tử này đoán chừng là cố ý muốn tức chết nam nhân…….

“Ta…….Ngô…….”.

Đôi môi của nam nhân lập tức bị lấp kín, lần thứ 2 cảm giác được đầu lưỡi của Nham Vân khuấy đảo trong miệng hắn, mút hôn đôi môi của hắn, Nham Vân cơ hồ là dựa vào bản năng vuốt ve, hôn môi nam nhân.

Nếu hiện tại nam nhân đẩy Nham Vân ra, đêm nay khẳng định sẽ nháo không để yên, hắn bị Nham Vân mò tới thắt lưng đều nhũn, hắn ổn định hô hấp, tùy ý Nham Vân “gặm cắn” hắn.

Đầu lưỡi của hắn bị Nham Vân mút thật sự đau, Nham Vân thỉnh thoảng còn muốn cắn, đôi môi của hắn liền càng thêm không cần phải nói, hơi hơi sưng đỏ, thậm chí có chút tê dại.

Nham Vân hôn 1 chút liền buông lỏng cái tay nắm mũi của nam nhân ra, cảm giác được miệng nam nhân há to hít khí, liền giống như đang hôn đáp lại y, y ôm nam nhân lăn tới lăn lui tại trong xe ngựa, hôn tới hôn lui đôi môi của nam nhân.

"Không muốn".

"Còn muốn……". Nham Vân loạn hôn 1 hồi ở trên mặt của nam nhân, lại chậm rãi nắm cằm của nam nhân, làm cho nam nhân vô lực hé miệng, y nhìn chằm chằm cái lưỡi ướt đỏ trong miệng của nam nhân, y liền như vậy nhìn chăm chú vào nam nhân, nhìn tới nam nhân đều ngượng ngùng.

"Không muốn". Nam nhân lặp lại lần nữa, đôi môi của hắn không thể ngậm lại, ngón tay của Nham Vân vói vào trong miệng của nam nhân, đầu ngón tay trắng nõn của Nham Vân nhẹ nhàng chạm vào đầu lưỡi ướt đỏ của nam nhân.

"A Thúc đừng sốt ruột, ta sẽ chậm rãi cho ngươi, cho ngươi thứ lớn hơn nữa". Nham Vân thực nghiêm túc nhìn nam nhân, làm cho nam nhân muốn khóc cũng khóc không được, ngốc tử này tựa hồ nghe nhầm rồi.

Tựa hồ nghe hắn nói "không muốn" nghe thành "ta muốn", vì thế nam nhân lại nói "không muốn" 1 lần nữa, nhưng là bởi vì ngón tay của Nham Vân đang vuốt ve đầu lưỡi của hắn, làm cho sau đó hắn nói ra, liền nghe lên giống như là "ta muốn".

Nham Vân liếc mắt nhìn nam nhân một cái, có chút đỏ mặt, "A Thúc thật gấp gáp". Y kéo tay của nam nhân qua, làm cho tay của nam nhân vuốt ve địa phương nhịn tới sắp sung huyết của y.

Nam nhân vô lực lập lại rất nhiều lần "không muốn", nhưng là càng nói càng kỳ quái, liền giống như liên tục là nói "ta muốn", giống như đang thúc giục Nham Vân mau tiếp tục.

Nam nhân bất đắc dĩ.

Không nói chuyện.

Hắn cảm giác được ngón tay Nham Vân rút ra, đôi môi để trên môi của hắn, "A Thúc thật sốt ruột, làm cho ta cũng trở nên thật sốt ruột". Y cắn môi dưới của nam nhân, nam nhân vừa định nói chuyện, y liền trực tiếp đâm vào……

Hai tay nam nhân dùng sức nắm chặt bả vai của Nham Vân, cả thân thể hắn đều vô lực, như nhũn ra tựa lưng lên rương gỗ lớn ở sau người, Nham Vân bị nam nhân bấu tới thẳng kêu đau, nam nhân nhanh chóng buông tay, tay vừa buông lỏng, liền hoàn toàn không khí lực, thật lớn, thật thô, đâm tới rất sâu, nam nhân chỉ cảm thấy hạ phúc vừa nóng lại trướng, hắn có chút khó nhịn……

Ánh mắt của nam nhân có chút mê ly nhìn chằm chằm Nham Vân, "Ta nói không muốn, ngươi còn tới". Hắn thấp giọng oán giận, thực vô lực……

"A Thúc, bộ dáng ngươi làm nũng thật đẹp". Nham Vân chậm rãi áp chặt nam nhân, tựa hồ đang để nam nhân thích ứng, tiếp nhận y, nhìn đến đôi môi nam nhân run rẩy hút không khí, y nhìn chằm chằm hai tròng mắt của nam nhân, ngón tay xoa đôi môi khẽ run của nam nhân, "A Thúc có phải lại muốn hôn hay không?". Y nói xong, liền dán sát vào nam nhân……

Để nam nhân ngồi dựa vào trên chăn, lưng tựa rương gỗ lớn, hai tay của Nham Vân chống tại trên cái rương phía sau của nam nhân, "A Thúc, vì sao ngươi không nhìn ta, có phải bởi vì ta bộ dạng xấu hay không, ngươi liền cảm thấy chán ghét ta".

"Không phải". Nam nhân lắc đầu.

Nham Vân chậm rãi đong đưa thắt lưng: "Vậy là vì sao?".

Nam nhân trực tiếp rên rỉ ra tiếng, hắn "a" 1 tiếng, thanh âm trầm thấp mà trần trọc mê người kia kia, mồ hôi nhỏ giọt trên trán hắn, hắn nhìn chằm chằm Nham Vân, "Bởi vì a Thúc sợ chính mình không khống chế được, nếu như ngươi tỉnh táo, nói không chừng sẽ cảm thấy a Thúc thực đáng ghét, thực bẩn (dơ)……". Thái dương của nam nhân có chút mồ hôi, đáy mắt bình tĩnh của hắn nổi lên gợn sóng bất an.

305. Chương 305

Nham Vân nhìn đến nam nhân lộ ra loại thần sắc yếu ớt này, y thật cẩn thận hôn lên môi của nam nhân, "Ta thích a Thúc gắt gao bao vây ta như vậy, ta thích cùng a Thúc liền cùng một chỗ". Y thấp giọng nói xong, đầu lưỡi cạy mở đôi môi của nam nhân, vói vào……

Y rất nhanh liền đụng phải đầu lưỡi nóng ướt vô lực của nam nhân.

Y thực kích động ôm chặt nam nhân.

Bắt đầu.

Yêu thương nam nhân trên diện rộng, làm cho nam nhân run rẩy không ngừng, làm cho nam nhân trần trọc than nhẹ.

Nham Vân thích làm loại sự tình này cùng a Thúc, y thích a Thúc run rẩy kẹp chặt thắt lưng của y, y cũng thích ánh mắt bất an cùng mê ly của a Thúc, càng thích tiếng than nhẹ ngứa ngáy lòng người của a Thúc.

Y thích cùng a Thúc tương liên lẫn nhau, quấn quít, bởi vì như thế liền chẳng phân chia ta ngươi……

Nam nhân bị Nham Vân hôn suốt 1 canh giờ, đương nhiên cũng bị Nham Vân ôm không dưới 1 canh giờ,

động dẫn mạnh mẽ kia cùng luật động cường thế đều làm cho nam nhân trở nên vô lực.

Hắn chỉ có thể nghiêng đầu, nắm chặt đồ vật mà tay có thể tóm được, ngoại trừ chăn đơn bị lay động tới bên trên rất nhiều nếp nhăn, còn có cánh tay hữu lực của Nham Vân.

Nam nhân bị Nham Vân đặt ở trong thùng xe lăn qua lộn lại làm thật lâu, Nham Vân làm cho nam nhân ghé vào trên rương gỗ, hoặc là khiến cho nam nhân ngồi ở trên người y, hoặc là liền trực tiếp để nam nhân tại trên vách gỗ của xe ngựa, nâng chân của nam nhân lên, một bên "gặm cắn" đôi môi của nam nhân, một bên vuốt ve thân thể mẫn cảm của nam nhân.

Mà lúc này, hai chân của nam nhân bị Nham Vân tách ra, chân cùng lưng của hắn đều bị để tại trên rương gỗ, hai chân của hắn cực kỳ rộng mở, hết thảy sở hữu đều bại lộ ở trong mắt của Nham Vân.

Nham Vân tiến đến trước mắt của nam nhân, đôi môi dán tại trên đôi môi ẩm ướt của nam nhân, dùng sức ma sát qua lại, mồ hôi trên chóp mũi của hai người đều dung hợp cùng một chỗ, nhiệt tức thở ra giống như muốn tổn thương đôi môi của lẫn nhau.

Theo thế công càng ngày càng mãnh liệt của Nham Vân, tiếng than nhẹ vô lực của nam nhân cũng lại phát ra càng uyển chuyển mê người.

Kỳ thật nam nhân cũng không có yêu cầu đặc biệt, chỉ là nghĩ muốn Nham Vân đừng quá thô lỗ, cảm giác Nham Vân càng lúc càng dùng sức, cứ giằng co thật lâu như vậy, cho tới khi nam nhân chân nhũn nằm xuống.

"A Thúc, ngươi sao lại không nhìn ta?". Nham Vân nâng chân của nam nhân lên, làm cho hai chân của nam nhân khoát lên trên bờ vai của hắn của y, y cơ hồ đều nâng nửa thân thể của nam nhân lên.

"Ta nhìn ngươi làm cái gì?". Tay của nam nhân run rẩy vịn thắt lưng của Nham Vân, ánh mắt của hắn dừng ở ngực của Nham Vân, hắn đều lớn tuổi như vậy mà còn bị Nham Vân lăn qua lăn lại.

Nham Vân dùng sức đâm nam nhân mấy cái, nam nhân run rẩy bấu chặt Nham Vân, nam nhân đụng đến sau thắt lưng của Nham Vân, nam nhân đột nhiên sững sờ, hắn sững sờ nhìn Nham Vân, bởi vì hắn đụng đến thứ nham nhám tay giống như vẩy cá gì đó…….

Nhưng khi hắn lại cẩn thận sờ soạng, lại chỉ đụng đến da thịt bóng loáng của Nham Vân, buổi tối hôm nay nam nhân bị Nham Vân lăn qua lộn lại gây sức ép, cho tới khi nam nhân hết hơi hết sức ngủ mất.

Ngốc tử kia liền vẫn ôm hắn, vẫn thấp giọng ghé vào lỗ tai hắn gọi hắn "a Thúc", nam nhân bị Nham Vân đùa nghịch tới toàn thân run lên, sau đó mỗi buổi tối Nham Vân đều phải ôm hắn.

Mà khỏa tằm đản Phật Hàng kia liền bị Nham Vân mang ra ngoài xe, gần đây Phật Hàng đều đang ngủ, kêu như thế nào đều kêu không tỉnh, mà Nham Vân liền vui vẻ, mỗi buổi tối phải ôm nam nhân.

Mới đầu nam nhân còn sẽ lấy chổi lông gà đánh Nham Vân, nhưng nếu như nam nhân không chịu, Nham Vân liền khóc, sinh hờn dỗi, khóc tới nam nhân không có cách ngủ, cũng chỉ đành để Nham Vân ôm.

Ngốc tử này…….

Lạn chiêu (trò xấu, trò hư hỏng) càng ngày càng nhiều…….

Nam nhân cảm thấy xe ngựa đều muốn bị đung đưa sụp rồi, hắn cũng biết làm như vậy không đúng, nhưng mà Nham Vân chết sống chính là muốn ôm hắn, cửu nhi cửu chi (dần dà, lâu ngày) hắn không cự tuyệt, chỉ là bảo Nham Vân nhẹ một chút, nhưng mà Nham Vân mỗi lần đều dùng sức, làm cho hắn nghĩ muốn không lên tiếng đều không được.

Mấy ngày nay nam nhân đánh xe ngựa mỗi ngày đi đường, buổi tối Nham Vân liền ôm hắn hôn nhẹ gặm cắn, ban ngày Nham Vân ngủ ngay tại trên xe, mà Phật Hàng liền vẫn không có phản ứng.

Giống như tiến nhập (đi vào, bước vào) giai đoạn trầm định.

Hôm nay trời rất âm u.

Xe ngựa chạy tới Kỵ Long sơn, qua không lâu nữa sẽ tới Biên thành, lân cận không có thành trấn, tất cả đều là vùng hoang vu, trước kia nam nhân đã tới Kỵ Long sơn này 1 lần, trước kia thời điểm đi Phong Danh thành ở phía Nam cùng Xích Luyện cùng nhau đi đường đi qua nơi đây.

Nơi này âm khí rất nặng, hắn dừng xe ngựa ở trước đạo quan bỏ hoang, đêm nay nghỉ chân ở trong này, mà lúc này thường thì Nham Vân đều còn đang ngủ, nam nhân mắt thấy trời muốn mưa, liền mở cửa sau của xe ngựa ra mang tầm đản tới bên trong đạo quan bỏ hoang, hắn dùng linh lực ổn định tầm đản, làm cho nó cách ly hết thảy cùng ngoại giới.

Như vậy mới có thể tu hành thật tốt, hắn đột nhiên có chút hiểu được vì sao Phật Hàng muốn thành ma, Phật Hàng lựa chọn con đường khổ tu này, con đường này là Phật Hàng tự mình chọn, nam nhân cũng vô pháp can thiệp, hắn có thể giúp Phật Hàng, cũng chỉ là bảo hộ thật tốt khỏa tầm đản này, không để Phật Hàng bị ma khí bên ngoài quấy nhiễu, hắn có thể làm cũng chỉ có như vậy.

Hắn không có khả năng để Phật Hàng tại vùng hoang vu thôn dã này, hắn muốn dẫn Phật Hàng quay về Biên thành, tới lúc đó nếu là Phật Hàng thành ma cũng tốt, hắn nhớ rõ mấy ngày trước Phật Hàng nói qua với hắn.

Nếu là Phật Hàng không nhớ rõ cái gì, hắn sẽ nhắc nhở Phật Hàng.

Nam nhân nhìn tầm đản 1 lát. biết Phật Hàng tiến nhập giai đoạn ngưng thần(tập trung tư tưởng), Phật Hàng cũng không biết hết thảy sỡ hữu của bên ngoài, cũng nghe không đến, cũng càng thêm không có phản ứng.

Cho nên nam nhân chỉ có bảo hộ y thật tốt, đưa y tới Biên thành rồi tính tiếp.

Nhìn đến khỏa tầm đản kia im lặng đứng ở vách tường, thân đản lượn lờ quang mang màu xanh,sau khi nam nhân thu xếp tốt cho Phật Hàng, đi đánh xe ngựa tới trước đạo quan, buộc chặt xe ngựa trên cột đá ở trước cửa.

"Nhị Cẩu tử, dậy……". Nam nhân mới vừa xốc màn xe lên, liền bặt tiếng, cái tay nhấc màn xe lên của hắn cũng nháy mắt sửng sờ ở giữa không trung, hắn khó có thể tin nhìn chằm chằm trong xe……

Nham Vân mặc một thân nội sam mỏng manh, y vô lực mà mệt mỏi tựa vào trên rương gỗ lớn, vết bớt tím trên mặt y không biết khi nào đã chuyển dời đến bên gáy, chỉ có một chút lộ ra ngoài nội sam thuần trắng……

Nam nhân nhìn đến ban văn (lốm đốm, vằn) màu tím kia chậm rãi theo đầu vai của Nham Vân chuyển dời đến cánh tay, vết bớt tím kia vô cùng kì diệu nhanh chóng tản ra, nháy mắt biến ảo thành đồ đằng tinh mỹ.

Trên cánh tay trái của Nham Vân hiện ra đồ đằng màu tím tinh mỹ, tinh tế phác họa đường cong màu tím nhu mĩ kia, đồ đằng quấn quanh cánh tay y, theo đồ đằng hiện lên thì bớt tím cũng hoàn toàn biến mất……

Nham Vân sắc mặt trắng bệch, thở hổn hển, bộ dáng tựa hồ rất khó chịu, nội sam của y bị mồ hôi làm ướt, y sam dán tại trên người. Hết thảy sỡ hữu đều có thể thấy rõ ràng được, khuôn mặt tinh xảo mà tái nhợt của y không có một tia tỳ vết nào……

Mồ hôi chậm rãi theo hai má của y nhỏ xuống, theo cằm của y nhỏ xuống, sắc mặt của y bởi vì đau đớn mà trở nên trắng bệch, y hơi thở gấp, hơi thở của y sâu dài, lại làm cho người ta có chút kinh hãi……

Tóc Nham Vân xõa xuống, nhẹ nhàng dán lên trước ngực, sợi tóc kia ẩn ẩn lộ ra vài phần u tử (màu tím) thâm ám, không nhìn kỹ căn bản nhìn không ra, song mâu của y lẩn quẩn ở giữa tím cùng đen, cả người nhìn qua có chút ma mị……

Vạt áo nội sam của Nham Vân hờ khép, lộ ra thứ thật dài tương tự như đuôi cá, theo thắt lưng của y bắt đầu vẫn đi xuống nhanh chóng phát triển, cái đuôi lí ngư(cá chép) rớt ở bên cạnh xe ngựa……

Vẩy cá màu tím than kia theo hô hấp của Nham Vân mà hơi hơi mở ra mấp máy, nói hạ thân của y giống cá, nhưng lại không quá giống, hoa văn màu trắng dưới bụng như là đuôi rắn, nhưng mà bộ dạng trên thân của y lại xác xác thực thực là có vảy ……

Lúc này đôi mắt lãnh đạm của Nham Vân đang bất động thanh sắc nhìn chằm chằm thần tình kinh ngạc của nam nhân, nam nhân ngày thường lãnh tĩnh tựa hồ cũng trở nên không thể bình tĩnh nữa, giống như chấn kinh mà gắt gao nhìn chằm chằm thân thể của Nham Vân.

"Nhị Cẩu tử……". Thanh âm của nam nhân rất nặng nề, ngón tay kéo màn xe của hắn đang run rẩy, "Chân của ngươi……". Hắn không biết nên nói tiếp như thế nào nữa, dưới bầu trời nổi lên mưa to tầm tã.

"Ta là Nham Vân". Con ngươi lãnh đạm của Nham Vân không hề dao động, y trầm mặc nhìn chằm chằm nam nhân, không hờn giận nhíu mày, đơn giản là nam nhân đặt cho y 1 cái danh tự (tên) của cẩu (chó), y muốn ngồi dậy……

Y chỉ là cảm giác vừa ngủ mà thôi, thức dậy liền hết thảy đều khác rồi, thân thể y xảy ra biến hóa kỳ dị, y ngồi ở trong xe nghe nam nhân mang Phật Hàng xuống xe, y nhìn chân của chính mình từng chút từng chút biến hóa……

Suy nghĩ của y vốn hỗn độn, lại tại một khắc nào đó đột nhiên sáng tỏ, theo biến hóa của thân thể y, trí nhớ của y từng chút không ngừng mạnh mẽ hiện lên, hiện tại y đều nhớ rõ tất cả mọi thứ.

Nhìn đến nam nhân sững sờ ở ngoài xe, vẻ mặt kinh ngạc cùng ánh mắt bất định lập lòe đều bày ra vô nghi (chắc chắn, quả quyết), lúc này không khó nhìn ra kinh ngạc cùng không tin của nam nhân, nam nhân không bị y cái dạng này hù chết, liền coi như may mắn rồi.

Thấy nam nhân sững sờ, Nham Vân mất kiên nhẫn nhíu mày lại, "Ôm ta xuống". Thanh âm của y rất lãnh đạm, hờ hững tới làm cho lòng nam nhân lạnh lẽo, còn lộ ra vài phần hư thoát vô lực……

Nam nhân nhìn đến hạ thân của Nham Vân còn đang biến hóa, cái đuôi đầy vảy cá kia còn đang dài ra, Nham Vân rất đau đớn nhúc nhích thân thể, y ngã vào trong xe, ngữ khí tự nhiên liền trở nên càng ác liệt, "Ta bảo ngươi ôm ta xuống". Y đề cao giọng, lạnh giọng ra lệnh với nam nhân, thân thể y rất đau, y còn chưa hoàn toàn thành hình.

Nam nhân đứng ở ngoài xe bị mưa to xối tới cả người ướt đẫm, nghe được Nham Vân dùng loại ngữ khí này rống hắn, hắn liền biết Nham Vân khôi phục, hắn nhìn Nham Vân một hồi lâu, mới lên xe ôm Nham Vân.

Cái đuôi tứ bất tượng* kia của Nham Vân rất nặng, nam nhân thật lao lực mới ôm hắn xuống dưới xe, nam nhân đụng đến vảy của Nham Vân, xúc cảm mềm nhẵn kia làm cho hắn cũng không chán ghét.

*tứ bất tượng: ko có đặc tính rõ ràng, mèo chẳng giống mèo, ko ra ngô ra khoai gì cả, nửa nạc nửa mỡ.

Nam nhân đi được 2 bước liền đi không được, bởi vì cái đuôi của Nham Vân lại biến dài rồi……

Sắc mặt của Nham Vân tái nhợt, y lạnh lùng nhìn chằm chằm sườn mặt của nam nhân, hiện tại nam nhân căn bản là không dám nhìn y, mưa đã ướt đẫm thân thể của hai người, trời mưa này mưa tới phi thường lớn, mưa cọ rửa vảy trên người của Nham Vân.

"Vì sao ngươi biến thành như vậy?". Nam nhân thấp giọng hỏi, ánh mắt của hắn dừng ở trên cái đuôi của Nham Vân, như thế nào sẽ biến thành như vậy, hắn tựa hồ nghĩ đến cái gì, lại ngước mắt lên nhìn Nham

Vân, "Có phải còn chưa có hoàn toàn hiển hiện ra hay không?". Thanh âm của hắn ở trong mưa to không rõ lắm.

Nham Vân gật đầu, ngón tay thon dài của y xoa cái trán, "Đầu của ta đau quá, ngươi lầm ba lầm bầm làm cái gì, đi nhanh chút…….". Lời của y mới vừa nói xong, nam nhân liền trượt chân, hai người từ trên cầu thang lăn đi xuống.

Nham Vân đau tới nỗi vung cái đuôi, cái đuôi thật lớn như lí ngư kia trực tiếp quật xe ngựa lật trên mặt đất, 4 con ngựa kia bị kinh hách chạy như điên chạy đi, nam nhân nghĩ muốn kéo lại cũng không kéo được.

Nam nhân nhịn đau đứng dậy, hắn nhìn đến Nham Vân té trên mặt đất, nhắm chặt đôi mắt, hai tay xoa đầu, bộ dáng rất đau đớn, sắc mặt của Nham Vân tái nhợt, hơi hơi nhíu mày, sắc mặt tái nhợt tới đáng sợ, thân thể Nham Vân bị mưa xối, đuôi dài dưới người cũng không ngừng mọc dài ở bên trong màn mưa, giống như rắn ngoằn ngoèo di chuyển…….

Biến dài…….

Biến dài…….

Vảy cá kia cũng dần dần biến lớn, vảy kia mang theo màu tím than thực tinh mỹ, ở dưới mưa ẩn ẩn lóe sáng, ở trong màn mưa nam nhân nhìn đến hạ thân của Nham Vân rất tròn……

Nam nhân lập tức tiến lên ôm lấy thân trên của Nham Vân, nghĩ muốn ôm Nham Vân lên bậc thềm, nhưng mà cái đuôi dị thú 9 trượng, nặng tới khiến cho người ta vô pháp di chuyển, nam nhân căn bản là kéo không được Nham Vân.

"Ngươi chống đỡ 1 chút, lập tức liền tới rồi". Hai tay nam nhân ngưng linh khí, ôm Nham Vân lên bậc thềm, hắn chỉ ôm Nham Vân tới cửa đạo quán, liền hoàn toàn ôm không nhúc nhích được nữa…….

Hai người đều xụi lơ ngồi dưới đất, nam nhân nhìn đến cái đuôi của Nham Vân rất dài rất dài, ở trong mưa to vẫn không nhúc nhích, mềm nhũn phủ tại trên bậc thềm, cái đuôi kia kéo dài thật dài trên bậc thềm, theo đi xuống nhìn lại trong giữa mưa bụi mông lung kia thậm chí nhìn không tới phần cuối.

Nham Vân tựa vào trên người của nam nhân, y nghiêng đầu lãnh đạm nhìn chằm chằm nam nhân, "Như thế nào? Thực sợ hãi?". Y vô lực vén vạt áo y phục của chính mình lên, kéo tay của nam nhân qua, làm cho lòng bàn tay nam nhân bao phủ ở trên vảy của y…….

Xúc cảm lạnh lẽo kia làm cho đầu ngón tay của nam nhân run rẩy, hắn ngồi ở trong mưa nhìn Nham Vân gần trong gang tấc, cũng không biết nên nói cái gì mới tốt, hắn đành phải không nhìn Nham Vân.

"Ngươi có biết đây là cái gì không?". Nham Vân rủ mắt, hơi thở trở nên thực trầm, y thường thường giơ tay ấn đầu, có thể thấy được đầu của y đau muốn chết…….

Nam nhân thu tay về, hắn có chút do dự nhìn về phía nửa người dưới của Nham Vân, lúc này hình dạng vảy của cái đuôi lại có biến hóa rất nhỏ, trong miệng hắnkhó khăn thốt ra 2 chữ: "Long lân (vảy rồng)…….".

Nam nhân nhìn đến không phải ngư vĩ (đuôi cá), là long vĩ (đuôi rồng) còn chưa hoàn toàn hiện hình.

Mà lúc này, từ tiểu phúc (bụng dưới) của Nham Vân bắt đầu kéo dài xuống long thân (thân rồng) đã hoàn toàn thành hình, mưa bụi mông lung cũng không lấn át được thân hình của thần long, long lân tím than kia theo hô hấp của y mà hơi hơi đóng mở, lân phiến (vảy) tinh mỹ kia không có chút tỳ vết nào, liền cùng long thân trên bức họa giống nhau như đúc……..

Thì ra thái sư phó nói đều là thật, Nham Vân là thần long chi khu (chân thân), có xu hướng kinh thiên, cho nên không thể chọc giận y, để tránh long khiếu(rồng ngâm) chấn động chân trời, đưa tới nhân gian hạo kiếp (tai họa lớn).

Long thân của Nham Vân uốn lượn ngoằn ngoèo nằm sấp tựa ở trên bậc thềm thật dài, trên long lân tím than kia có vô số bọt nước, nam nhân chuẩn bị ôm Nham Vân vào trong đạo quan.

Thế nhưng, Nham Vân mất kiên nhẫn ngăn cản, "Không nước, ta sẽ chết, có phải ngươi muốn ta chết hay không, đừng đụng vào ta, ta đau đầu". Tuy rằng không khí lực, nhưng mà ngữ khí vẫn là rất không thân thiện.

"Ta không có ý đó……..". Thật ra nam nhân cũng là nghĩ muốn giúp Nham Vân, xuất phát từ ý tốt muốn ôm Nham Vân đi vào mà thôi, nhưng mà không nghĩ tới Nham Vân thế nhưng chán ghét hắn, hắn liền buông tay.

"Không phải ý đó, vậy là ý gì, ánh mắt của ngươi nhìn ta, thật giống như nhìn đến quái vật". Nham Vân lãnh đạm trừng nam nhân, nhìn đến đáy mắt nam nhân hiện lên vài tia thần sắc khổ sở, nhìn đến nam nhân muốn đi, y theo bản năng đè lên nam nhân, không cho nam nhân đi, chỉ cần y không buông tay, nam nhân tuyệt đối đi không được.

Bởi vì thân thể của y rất nặng.

"Để cho ta đi". Bởi vì trước đó thời điểm ôm Nham Vân tiêu hao linh khí quá nhiều, hiện tại hắn đã sử không ra lực, long thân nặng như vậy, hắn đã vô lực rồi.

"Dựa vào cái gì?". Song mâu của Nham Vân vốn lẩn quẩn giữa đen cùng tím. Giờ phút này đã chuyển biến hơi ám tím, trên mặt y tràn đầy bọt nước, nhưng như trước không ảnh hưởng tuấn mạo (mặt đẹp trai) y.

"Thả ta ra". Nam nhân thương tâm rủ mắt, khóe mắt có bọt nước trong suốt chảy xuống, mưa rất lớn, phân không rõ là nước mắt hay là nước mưa, mà nước mưa kia từ lâu tràn ngập hốc mắt của nam nhân.

"Không thả". Nham Vân cũng trả lời rất kiên quyết, long vĩ của y ở trong mưa bụi có vẻ đại khí mạnh mẽ,

tuy rằng thần thái của y thực suy yếu, nhưng là khí thế lại không giảm như cu, "Ngươi bảo ta thả, ta liền thả, ngươi cho là ngươi vẫn là Thanh Thiên Tôn?". Y giơ tay nắm cằm của nam nhân, chịu đựng đau nhức trêu chọc nam nhân đang thương tâm.

Nhìn đến Nham Vân như vậy, trong đầu của nam nhân hiện lên vô số hình ảnh hỗn loạn, một lát sau, hắn mới thấp giọng nói một câu: "Ta không hiểu ngươi đang nói cái gì".

Nham Vân cũng không tiếp tục nói nữa, y nhéo 1 chút cằm của nam nhân, nhìn chằm chằm sắc mặt không tốt lắm của nam nhân, "Đây là ngươi nợ ta, nợ ta, đều phải trả lại". Nước mưa theo hai má của y trượt xuống, y chịu đựng đau nhức nói chuyện cùng nam nhân.

Nhưng mà, y không nghĩ tới tại lúc này nam nhân thấp giọng mở miệng: "Ngươi không cần ta, vì sao lại không cho ta đi?". Hắn liền biết, sau khi Nham Vân thanh tỉnh, sẽ không cần hắn.

"Ngươi đem ta như cẩu mà nuôi, lại còn đặt tục danh như vậy cho ta, món nợ này trước không tính toán với ngươi". Nham Vân nhớ rõ một năm này Tích Duyên là như thế nào chiếu cố y, điều này làm cho y có chút không nghĩ tới, trước kia y đối đãi Tích Duyên như vậy, Tích Duyên còn tỉ mỉ chiếu cố y như vậy, y từng một lần cảm thấy được Tích Duyên nam nhân này là cảm thấy y bộ dạng đẹp, mới cố ý câu dẫn y.

Nhưng mà, hình như không phải như vậy, bởi vì thời điểm y càng xấu, nam nhân cũng cho y ôm như cũ, nghĩ đến đây, Nham Vân có chút ác ý cười nhạo nam nhân, "Tối hôm qua ta còn xấu như vậy, ngươi còn im lặng để ta làm như vậy, thấy ta quỷ bộ dáng kia, ngươi không cảm thấy ghê tởm?". Y bất động thanh sắc nhìn chằm chằm nam nhân.

Bởi vì cái bộ dáng kia, chính Nham Vân nhìn đều cảm thấy xấu, nam nhân còn có thể cười với bộ dáng kia của y, còn để y ôm, quan tâm y như vậy, y thật sự không rõ nam nhân này đến tột cùng nghĩ muốn cái gì……

"Có phải chỉ cần là nam nhân, ngươi đều có thể hay không……". Nham Vân còn chưa nói xong liền bị nam nhân tát 1 cái, Nham Vân bị đánh tới mặt nghiêng qua, y vô lực cúi mặt, vết ngón tay trên mặt có thể thấy rõ được, y ngẩng đầu một lần nữa nhìn về phía nam nhân, "Như thế nào, bị nói tới chỗ đau?". Y hoàn toàn là đang bức nam nhân.

Nam nhân rất khổ sở, hắn thương tâm nhìn Nham Vân, "Ngươi không nên nghĩ ta làm chuyện gì cũng đều có mục đích, ta đây cũng không có biện pháp, vốn là vứt bỏ ngươi, nhưng mà……Là ngươi chính mình bám lấy ta không chịu đi".

Nhắc tới việc này Nham Vân liền hỏa đại (nổi điên), y trực tiếp nắm miệng của nam nhân, không cho nam nhân nói tiếp, "Không biết tối hôm qua là ai, ôm ta nói, còn muốn, còn muốn……". Y chuyển đề tài hỏi nam nhân.

Nam nhân lắc đầu.

"Ngươi cam lòng để ta đi?'. Nham Vân đột nhiên trở nên nghiêm túc theo dõi Tích Duyên, ánh mắt của y lưu luyến ở trên mặt của Tích Duyên, y cảm thấy nam nhân này thủy chung đều không có thay đổi, vẫn là kiên cường như vậy.

"……". Nam nhân không nói gì. Nếu là một người cố tình muốn đi, tiếc nuối cùng không muốn đối với người bên người hắn đều không quan trọng, quan trọng là sau khi người kia đi rồi, người còn lại phải học chậm rãi thói quen mà thôi.

Nhìn thấy nam nhân trầm mặc, Nham Vân cũng không tức giận, hơn nữa vừa rồi nam nhân tát y 1 cái, y cũng không tức giận, bởi vì nam nhân làm vì y thì y đều thấy được.

Nham Vân nhìn chăm chú vào Tích Duyên, cũng ghé vào trên người của Tích Duyên, long lân để ở tại trên bụng của Tích Duyên, y tiến đến bên tai Tích Duyên, có chút vô lực nở nụ cười, "Như thế nào, tối hôm qua ngươi rõ ràng thực thoải mái, ngươi dám làm mà không dám thừa nhận, hay là ngươi không phải nam nhân?". Nhìn đến Tích Duyên đỏ mặt, ngón tay của y bị bọt nước làm trở nên trắng bệch, y xiết chặt cằm của Tích Duyên.

Nam nhân bị bức tới phun ra một câu: "Đó là ngươi bức ta nói". Là Nham Vân "bức" hắn nói "còn muốn", lúc ấy hắn không nhẫn được liền nhỏ giọng nói mấy tiếng……

306. Chương 306

Nam nhân vô lực tựa vào cạnh cửa, Nham Vân cũng không khí lực, phải dựa vào trên người của nam nhân, biến thành ngăn chặn nam nhân, không cho nam nhân có cơ hội đào tẩu, nam nhân nhìn đến Nham Vân có vẻ rất đau, đồng thời cảm giác được Nham Vân ôm sát hắn……

"Nếu như ngươi nghĩ muốn giúp ta, liền đừng buông ta ra". Mặt của Nham Vân nhẹ nhàng dán lên trên mặt của nam nhân, nước mưa chảy xuống đã ươn ướt mặt của hai người, mặt của y nhẹ nhàng cọ xát trên mặt của nam nhân, long thân của y đang thong thả kéo dài, y thả chậm thanh âm nói nhỏ ở bên tai nam nhân, "Đầu của ta đau quá, ta giống như muốn mọc sừng……".

Nham Vân đau đớn than nhẹ, thanh âm kia làm cho người ta kinh hồn bạt vía, nam nhân đành phải run rẩy siết tay, ôm chặt thân thể ướt át của Nham Vân, mà Nham Vân lại là gắt gao quấn chặt nam nhân.

Cái trán của Nham Vân kề lên trán của nam nhân, nam nhân nghĩ đến chính mình chiếu cố Nham Vân lâu như vậy, tuy rằng không nghĩ muốn báo đáp cái gì, nhưng Nham Vân lại một câu nói cám ơn đều không có.

Nam nhân cảm thấy chính mình nuôi 1 người đồ đệ lòng lang dạ sói, hắn thương tâm khóc lên, "Vì sao ngươi phải đối ta như thế, ta là sư phụ ngươi, là trưởng bối ngươi……".

Nước mắt của nam nhân, hòa vào mưa rơi xuống……

Nham Vân nhìn đến nam nhân khóc thì nhíu mày nhìn chằm chằm nam nhân, "Vậy thì làm sao, không phải ngươi cũng cùng ta ngủ". Y vươn ngón tay, lau nước mắt cho nam nhân.

Nam nhân hơi hơi chớp chớp đôi mắt, nước mắt theo hốc mắt chảy xuống, ánh mắt của hắn dừng ở khuôn mặt của Nham Vân, phát hiện Nham Vân đang vô lực nhìn chăm chú vào hắn, chỉ là song mâu lãnh đạm vô tình kia làm cho hắn cảm thấy có chút thương tâm.

Nói như thế nào nam nhân cũng là người, cũng vẫn là có tình cảm, Nhị Cẩu tử ngoan như vậy, hắn cũng luyến tiếc Nhị Cẩu tử biến mất, nhưng mà Nham Vân thủy chung là Nham Vân, không thể làm cho Nham Vân cả đời làm Nhị Cẩu tử.

Liễu Phong nói đúng, đợi tới ngày Nham Vân khôi phục, hắn liền cười không nổi, hiện tại hắn chẳng những là cười không nổi, mà lại còn rất thương tâm, hắn chỉ có thể một mình nhớ lại quá khứ ngắn ngủi kia.

"Ta biết ngươi chán ghét ta, hiện giờ ngươi khôi phục rồi, nếu như ngươi thật sự chán ghét ta như vậy, ta đây cũng chỉ có giống như trước biến mất như vậy, về sau cũng sẽ không xuất hiện ở địa phương ngươi nhìn tới được". Hốc mắt nam nhân đo đỏ nhìn Nham Vân, hắn nghẹn ngào, đáy mắt bình tĩnh như cũ, "Sẽ không khiến ngươi khó xử, liền giống như đã từng".

Như vậy tất cả mọi người thanh tịnh, bởi vì nam nhân cũng không muốn gặp lại Nham Vân, hắn không muốn hết lần này tới lần khác bị người vũ nhục, hắn cũng có cảm giác, hắn cũng sẽ khổ sở, sẽ đau lòng.

"Vì sao?". Nham Vân liếc nam nhân, nhìn đến nam nhân rủ mắt, cường ngạnh nâng cằm của nam nhân lên, bức bách nam nhân nhìn y, "Ngươi cho là, ngươi nói như vậy rất vĩ đại?".

"Không phải". Nam nhân lắc đầu, hắn thực bình tĩnh nói: "Ngươi không muốn nhìn thấy ta, ta cũng không muốn nhìn đến ngươi, vậy chúng ta liền không nên gặp mặt, như vậy tốt nhất".

Ánh mắt của nam nhân rơi trên mặt đất, nước mưa bắn tung tóe trên mặt đất kia đã ươn ướt đầu ngón tay của hắn, tại dưới mưa to không ngừng cọ rửa, đã phân không rõ ràng lắm trên mặt của nam nhân đến tột cùng là nước mắt hay là nước mưa……

Nham Vân cho rằng chính mình nghe nhầm, nam nhân vậy mà nói không muốn thấy y, nhìn đến nam nhân ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm mặt đất, sắc mặt cũng không dễ coi lắm, y liền bất giác giơ tay lau sạch bọt nước ở khóe mắt của nam nhân.

"Không cần phiền toái ngươi, ta có thể tự mình làm". Nam nhân hất tay Nham Vân ra, cho rằng lúc này lại bị cười nhạo, hắn lau bọt nước trên mặt, nhưng mà lau cũng lau không xong.

Lau rồi lại có, lau rồi lại có nữa……

Nham Vân giơ tay tóm lấy cổ tay của nam nhân, y cái gì cũng không nói, trực tiếp đưa môi tiến đến trước

mắt của nam nhân, nam nhân không dám nhìn y, sợ bị nhục nhã vô tình, hắn chỉ có thể rủ mắt.

Hắn không thể không thừa nhận, tại thời điểm đối mặt Nham Vân, hắn người làm trưởng bối này, làm sư phó, liền ngay cả một chút tôn nghiêm đều bị Nham Vân lãnh đạm bóp nát bét.

Liền cùng năm đó như nhau, hắn ngoại trừ lựa chọn rời đi, cái gì đều làm không được, người trước mắt này là ngự thiên thần long, hắn có thể làm gì y chứ, nhiều lắm tát y mấy bàn tay, căn bản là không thể thay đổi lòng cố chấp ngang bướng như đá kia, hết lần này tới lần khác bị vũ nhục, bị cười nhạo, có lẽ bản thân hắn, hắn làm hết thảy tựa hồ ở trong mắt Nham Vân thì cái gì cũng sai.

Đều là hắn tự mình đa tình mà thôi.

Liền ngay cả hắn sư phó này là muốn cứu Nham Vân mà thôi, cũng sẽ bị Nham Vân nói thành là "câu dẫn", hắn ở trong mắt Nham Vân liền là hình tượng 1 người xấu đáng khinh.

Nham Vân theo đuổi Liễu Phong, theo đuổi rất nhiều năm, nam nhân đến nay vẫn là không thay đổi được gì, hắn cũng không thể nói gì hơn, liền bởi vì lúc ban đầu khi hắn biểu lộ ra, 1 người sư phó "hảo cảm" đối đệ tử, đây cũng liền thành nhược điểm Nham Vân cười nhạo hắn, cho dù hắn kỳ vọng đối Nham Vân, không dám lại lộ ra một chút.

Lông mi của nam nhân bị nước mưa đập vào tới run rẩy khe khẽ, hắn cảm giác được hơi thở của Nham Vân tới gần, hắn không có khí lực nhúc nhích nữa, hắn chỉ cảm thấy đôi môi của Nham Vân dán lên mi mắt của hắn.

Đầu lưỡi nóng ướt kia đảo qua khóe mắt của nam nhân, lập tức liền nghe được Nham Vân ý vị thâm trường cười nói: "Sư thúc, nước mưa sao lại mặn". Y tựa hồ không nghĩ lại làm cho nam nhân khóc, giơ tay không kiên nhẫn lau bọt nước của khóe mắt nam nhân, nhưng mà nóng bỏng kia thực giống như muốn tổn thương ngón tay y, khiến cho động tác của y có tạm dừng rất nhỏ.

Nam nhân không có phản ứng, hắn chỉ là nhắm mắt, không nhìn Nham Vân, "Ngươi muốn cười nhạo ta như thế nào, liền tùy ý, dù sao sau khi rời khỏi nơi này, sau này chúng ta cũng không có cơ hội gặp mặt rồi". Hắn nói xong, sẽ không lại để ý tới Nham Vân, Nham Vân cũng không tâm tình lại ngoạn tiếp, bởi vì lần này nam nhân là tức giận thật.

Nham Vân ôm chặt nam nhân, cũng không để ý nam nhân thoải mái hay khó chịu, hai tay gắt gao ôm chặt nam nhân, liền giống như sợ hãi nam nhân rời đi, y cái gì cũng không nói.

Y nhìn đến nam nhân thương tâm như vậy, trong lòng y thế nhưng có loại trả thù xx nói không nên lời, nhưng là nhìn đến nam nhân rơi lệ, y lại rất khó chịu, y còn không thể khống chế mà giơ tay lau nước mắt cho nam nhân.

Trong lòng Nham Vân nghĩ muốn, hoàn toàn tương phản cùng hành động, miệng y đang mắng nam nhân, đang cười nhạo cảm tình của nam nhân đối y, nhưng mà y lại ngược lại ôm chặt nam nhân, cuối cùng chỉ

nghe tới trong miệng y phát ra long ngâm trầm thấp đau đớn, tiếng than nhẹ u oán mà kéo dài kia, rống tới thế mưa càng phát ra mãnh liệt, nam nhân có tinh khí hộ thể, cho nên sau 2 ngày hắn dầm mưa cũng bình an vô sự.

Ngược lại là Nham Vân càng ngày càng suy yếu, long sừng của y vẫn không dài được, y còn chưa hoàn toàn hóa thành long hình, nam nhân cũng không dám loạn chạm y, từ ngày hôm trước sau khi Nham Vân thanh tỉnh, sau khi nói những lời làm cho nam nhân thương tâm thì nam nhân cũng liền không nói chuyện cùng y nữa, nhưng mà Nham Vân vẫn ôm nam nhân, không cho nam nhân đi.

Nam nhân cũng chỉ chờ thời điểm Nham Vân không khí lực, mới đứng dậy vào đạo quan, hắn ở trong đạo quan tìm chút củi khô nhóm lửa, hong y sam ướt át trên người.

Bởi vì xe ngựa đã không có, nam nhân muốn mang Phật Hàng rời đi đều không được, hơn nữa bên ngoài mưa càng lúc càng lớn, căn bản là đi không được, Nham Vân liền ghé vào cửa của đạo quan, suy yếu dầm mưa to……

Đầu Nham Vân tựa vào cạnh cửa, vẫn nhìn nam nhân trong đạo quan, nhìn đến nam nhân hong khô y sam, ngồi tại chỗ không nhúc nhích, vẫn cứ ngồi như vậy, y nói chuyện cùng nam nhân, nam nhân cũng không trả lời y, nhiều nhất chính là gật gật đầu, hoặc là lắc đầu, vẫn im lặng ngồi ở bên người Phật Hàng, trông nom khỏa thiên ma tằm kia.

Trong đạo quan bỏ hoang âm khí rất nặng, ban đêm thường xuyên đều có thể nghe được tiếng khóc trầm thấp của cô hồn dã quỷ, nam nhân mấy ngày chưa ăn gì, bởi vì có tinh khí hộ thể nên hắn không ăn đồ ăn cũng không cảm thấy đói, nhưng là trời giống như bị thủng, mưa vẫn rơi liên tục, Nham Vân gục ở cửa 1 lát, tỉnh lại liếc nhìn nam nhân, 1 lát lại ngủ……

Nam nhân thấy sắc mặt Nham Vân trắng bệch, cũng không muốn xen vào việc của người khác, miễn gặp phải Nham Vân võ miệng sỉ nhục, tuy rằng mấy lần nam nhân đều muốn hỏi một chút đầu y còn đau hay không, nhưng là mỗi khi nhìn đến đôi mắt thản nhiên kia của Nham Vân thì hắn liền cái gì cũng không hỏi ra miệng được.

Ba ngày rất nhanh liền trôi qua, bộ dáng của Nham Vân càng ngày càng suy yếu, long sừng của y chỉ dài ra một chút, còn chưa có hoàn toàn dài ra, y ngã vào trong mưa thần sắc hư thoát.

Mỗi buổi tối y đều phải long ngâm trầm thấp, y ngoại trừ dầm mưa ra, phần lớn thời điểm là nhìn nam nhân, nhưng mà nam nhân thủy chung cũng không để ý tới y……

Cũng không hỏi một chút y đau hay không.

Cũng không hỏi một chút y dầm mưa chịu đựng được hay không.

Y cảm thấy Tích Duyên nam nhân này thực im lặng, cho dù y nói những lời khó nghe đối nam nhân như vậy, nhưng mà nam nhân không có tiến hành trả thù đối y.

Mấy ngày này, nam nhân đi không được, cũng chỉ đành im lặng ngồi ở trong đạo quan, chỉ là nam nhân trầm mặc làm cho y trở nên có chút hoảng hốt.

Nham Vân nhìn nam nhân thật lâu, cho tới khi y đau tới ngất xỉu, y nhớ rõ chuyện đã xảy ra trong một năm này, nam nhân vứt bỏ y rất nhiều lần, nhưng mà cuối cùng đều vẫn là giữ y lại. Còn mỗi ngày đều tắm rửa cho y, còn phục vụ y, vừa làm cha vừa làm mẹ, y cảm thấy được có chút tức cười, nam nhân thế nhưng có thể làm tới loại tình trạng này.

Y phải nói nam nhân này ngốc, hay là nói nam nhân này thành thật, nếu là gặp phải người khác khẳng định sẽ thừa dịp thời điểm y bất tỉnh, bán y đi, hoặc là nghĩ biện pháp giải quyết sạch.

Nhưng là nam nhân này lại không có, chẳng những không có làm chuyện tình bất lợi đối y, thậm chí còn vì y mà không quay lại Biên thành, ở lại cái kia địa phương cũ nát kia, còn chờ Liễu Phong tới đón y đi……

Đêm hôm nay mưa to như nước lũ cọ rửa đại địa, tối nay lại là mười lăm, tuy rằng là không có ánh trăng, nhưng là mỗi tháng ban đêm ngày 15 Nham Vân đều phát tác như cũ.

Đầu Nham Vân vốn liền đau, hiện tại thêm thắt lưng đau, tương đương họa vô đơn chí, làm cho y đau tới hoàn toàn mất đi khí lực.

Nham Vân ở trong đau nhức hỗn loạn, đã không rõ ràng lắm là mộng cảnh hay là hiện thực.

Chỉ cảm thấy có ngươi kéo y tới địa phương mưa có thể xối tới.

Y nghe được có người nói với y.

Bởi vì thế mưa quá lớn, y không có nghe rõ đối phương đang nói cái gì.

Y nghĩ muốn mở mắt ra nhìn xem người trước mắt là ai, nhưng mà không mở ra được, như thế nào đều không mở ra được.

Y chỉ cảm giác đến mưa xối ở trên người thật thoải mái, giống như có người đang di chuyển long vĩ của y, long vĩ của y theo bậc thềm uốn lượn xoay quanh ở trong mưa bụi mông lung như ẩn như hiện.

Có người đang lau bùn đất dính trên long lân cho y, động tác kia thực ôn nhu, giống như sợ làm tổn thương y, hoặc là đánh thức y, cho tới khi lau tới bên hông của y mới ngừng lại.

Bên tai y nghe được tiếng bước chân rất nhẹ ra vào đạo quan.

Y cảm giác được có người kéo nửa người trên của y tới dưới mái hiên, chỉ để long vĩ lộ ở trong mưa to……

Để thân thể y tựa vào trên ván cửa, lau khô sạch bùn đất dính lên ngón tay của y, cùng hai má bị mưa xâm tập, y cảm giác được hơi thở của đối phương rất gần, rất gần…….

Nhưng mà y liền vô pháp mở mắt ra, không thể biết được người trước mắt là ai, không biết qua bao lâu, y liền mơ mơ màng màng cảm giác được ngực có linh khí rót vào……..

Lại qua không biết bao lâu, Nham Vân liền cảm giác được có người nhẹ nhàng ôm y, tựa như đã từng ôm y, nói qua vô số lần lời nói đồng dạng: "Nhị Cẩu tử, rất nhanh sẽ không đau".

Nham Vân cũng không phân rõ là ảo giác hay là chân thật, y cũng giống như từng vô số lần trả lời nam nhân như vậy, nhẹ giọng nỉ non nói: "A Thúc…….". Chỉ cần có a Thúc ở bên người y, đau nữa thì y đều có thể chịu được…….

Thời điểm khi Nham Vân tỉnh lại đã là nửa tháng sau, thời điểm y tỉnh lại thì trên người khoác ngoại y (áo khoác) của nam nhân, nhưng mà nam nhân cùng thiên ma tầm sớm đã không có ở trong đạo quan.

Thời điểm Nham Vân tỉnh lại thì long sừng trên đầu đã hoàn toàn dài ra, chân thân cũng có thể hoàn toàn thu phóng tự nhiên, y phát hiện chính mình ngồi ở dưới mái hiên, long vĩ lại ở trong mưa như cũ……..

Nửa tháng này mưa vẫn chưa từng ngừng, Nham Vân ngẩng đầu liếc mắt nhìn mái hiên trên đầu một cái, lại liếc mắt nhìn y sam trên người một cái, y tựa hồ hiểu được cái gì…….

Nhưng mà, mưa lớn như vậy, Tích Duyên là như thế nào mang Phật Hàng đi, y tựa hồ xem thường nam nhân này, y rủ mắt, song mâu lãnh đạm kia nhìn chằm chằm thanh y tao nhã trong tay, không ai biết được y suy nghĩ cái gì.

307. Chương 307

Nam nhân tìm dây mây mềm buộc tầm đản, bất chấp mưa to cõng tầm đản quay về Biên thành, trên đường đi đều đi suốt, hắn ngay cả cơ hội nghỉ chân đều không có.

Bởi vì đi đường nhỏ, thật ra đều là rừng núi hoang vắng, buổi tối thường xuyên có yêu nghiệt thường lui tới, hắn dùng nửa tháng thời gian mới cõng Phật Hàng quay về Biên thành, mới vừa cõng tới Trương phủ thì cả người hắn liền hư thoát.

Nếu như hắn không có linh khí ổn định tầm đảm thì chỉ sợ còn phải đi hơn nửa tháng mới có thể trở về, nam nhân mê man hai ngày hai đêm tại trong nhà mới dần dần hồi phục tinh thần khí.

"Cô gia, ngươi tỉnh". Trương quản gia tự mình hầu hạ nam nhân, bưng thuốc bổ tới cho nam nhân, "Ngươi đã trở lại rồi, một năm này ngươi đi vắng đều là Cửu gia hỗ trợ để ý sinh ý".

“Cũng vất vả ngươi rồi”. Nam nhân ngồi ở trên giường, vẻ mặt có chút suy yếu uống thuốc bổ, Trương quản gia cũng không tốt hỏi nam nhân nhiều lắm, đều nói tình hình của Trương phủ với nam nhân.

“Cô gia, 2 tháng trước Mạt thiếu gia cùng Cửu gia cùng nhau đã trở lại, Mạt thiếu gia cùng Cửu gia đều ở tại quý phủ, còn có vị huynh đệ kết bái của ngươi cũng ở tại quý phủ”.

“Đều đã vào ở tại Trương phủ?”. Nam nhân là không nghĩ tới, tại thời điểm hắn còn chưa trở về an bài tốt tình hình, bọn họ thế nhưng tự mình đều an bài tốt rồi.

“Đúng vậy”, Trương quản gia lão kiểm (khuôn mặt già nua) có chút lo lắng, lại có vẻ có nan ngôn chi ẩn (việc khó nói) nhìn nam nhân, nam nhân bảo lão có gì muốn nói liền nói đi đừng ngại gì cả, lúc này lão quản gia mới dám nói, “Cô gia, ta người làm hạ nhân không tốt phản đối, ngươi đừng trách chúng ta để bọn họ tiến vào ở, Cửu gia liền không nói là ngươi bảo y vào ở, nhưng mà Mạt thiếu gia biến mất hơn 1 năm lại đột nhiên xuất hiện, nói là ngươi bảo y trở về, chúng ta cũng không dám cản trở”.

“……”

“Mà vị Xích huynh đệ không giống phàm nhân kia của cô gia, rõ ràng phủ đệ y ngay tại Biên thành, có địa phương để ở, y cũng cố tình muốn tiến vào ở, lúc đầu Cửu gia cùng Mạt công tử vốn phản đối, bọn họ cón kém chút là đánh nhau, nhưng mà Xích công tử cũng nói là ngươi bảo y tới, Cửu gia cùng Mạt thiếu gia cũng liền để y ở lại……”.

“……”. Nam nhân yên tâm rồi, chỉ cần bọn họ không tranh cãi, không ầm ĩ, ở bao lâu cũng không có vấn đề gì, nghĩ muốn trụ phòng nào đều có thể, dù sao Trương phủ là có phòng.

“Hiện tại cô gia ngươi đã trở lại, ngươi xem, có cần phải mời bọn họ đều đi hay không?”. Trương quản gia trưng cầu ý kiến của nam nhân, lo lắng nam nhân trách cứ lão để những người này vào ở Trương phủ.

“Không sao”. Nam nhân chỉ là thản nhiên tỏ ý, bảo Trương quản gia không cần lo lắng, cũng không cần quản việc này, “Nếu đều vào ở rồi, vậy ở đi, dù sao trong nhà lớn như vậy, nhiều người thì náo nhiệt thêm một chút”.

Nam nhân nhưng thật ra cảm thấy không có gì, dù sao Trương phủ rất lớn, viện lạc bỏ trống cũng có rất nhiều, để làm cho bọn họ tiến vào ở cũng không có vấn đề gì, chỉ cần mọi người hòa bình ở chung.

Nam nhân mới vừa uống xong thuốc bổ chuẩn bị ngủ thì chợt nghe đến Trương quản gia nói với hắn, hai ngày hai đêm này hắn hôn mê đều là Xích Luyện cùng Mạt Đồng chăm sóc hắn, mà Cửu Hoàng lại là thay hắn trông nom phô tử (cửa tiệm), đi bàn sinh ý.

“Nga, đúng rồi, cô gia, còn có khỏa cự đản kỳ quái trên lưng của ngươi, khẳng định là thứ rất quan trọng, ta đã dùng bình phong vây nó lại, là Cửu gia còn có Xích công tử, còn có Mạt thiếu gia mang nó tới trong phòng ngươi, đản này thật là kỳ quái, 10 hạ nhân trong nhà đều nâng không nhúc nhích, cô gia ngươi một người liền cõng nó trở về……”.

Sau khi Trương quản gia đi rồi, nam nhân nằm ở trên giường, ánh mắt của hắn dừng ở trên tằm đản đặt ở trước bình phong, tằm đản liền để tại chân giường của hắn, dùng bình phong tinh mỹ vây quanh…….

Nam nhân ngủ ở trên giường liền theo dõi tình hình ấp trứng của tằm đản, hắn nhớ rõ thời điểm sắp tới Trương phủ, nghe được tằm đản phát ra tiếng vang hơi hơi nứt vỡ, mà hiện giờ hắn có thể rõ ràng nhìn đến thân đản có vết nứt rất nhỏ.

Nam nhân mặc nội sam mỏng manh tựa vào trên giường, hắn đụng đến phía dưới gối đầu có cái gì, hắn lấy ra, là một cuốn sách, hắn mới vừa mở ra, hai má liền trở nên nóng bỏng.

Trên sách này tất cả đều là thuật phòng the, các loại tư thế, các chủng loại hình, trên bức tranh đều là nam nhân cùng nam nhân, nhưng lại là nhiều người, làm cho Tích Duyên thấy có chút hoa cả mắt, còn muốn rõ ràng hơn lần trước Mạt Đồng đưa cho hắn xem, làm cho hắn rất ngượng ngùng, bất tri bất giác liền đỏ mặt.

Trên trang thứ nhất còn viết: tặng Tích thúc.

Nam nhân đóng sách lại bỏ lại dưới gối đầu, ngoại trừ Mạt Đồng ra, không có ai sẽ làm loại sự tình này, bởi vì lúc này bọn họ đều còn chưa trở về, hắn nhắm mắt lại ngủ 1 lát, nhưng vào lúc này hắn lại nghe tằm đản phát ra tiếng vang kỳ quái…….

Nam nhân mở mắt ra liền nhìn đến đáy thân đản có vết nứt, theo hướng lên trên chậm rãi nứt ra, vết nứt nẻ kia rất nhanh liền lan đầy thân đản, hắn chậm chạp ngồi dậy…….

Trên thân đản xuất hiện một cái Phật ấn màu vàng, xác ngoài của vỏ nhộng cứng rắn kia chậm rãi rơi xuống……

Ma khí màu đen kia không ngừng cuồn cuộn tuôn ra, lấp lấp lóe lóe tiêu tán ở bên trong không khí…….

Cho tới khi xác đản kia toàn bộ đều rụng sạch, ma khí kia cũng liền hoàn toàn tiêu tán.

Sợi tơ tằm kia lộ ra, có kim quang nhàn nhạt tràn ra…….

Xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp khe hở sợi tơ tằm kia, có thể thấy rõ ràng dung nhan tuấn mỹ của Phật Hàng, y hấp háy song mâu an tĩnh, lông mi thật dài vòng quanh mí mắt đường nét mê người của y, đôi môi bạc mĩ (mỏng và đẹp)của y hơi mím……

Mi tâm của y nhiều ra một cái pháp ấn nhàn nhạt…….

Áo cà sa màu bạc của y trở nên càng thêm hoa mỹ so với trước kia, sợi tơ tằm bao vây ở trên người y theo Phật quang chậm rãi tràn ra mà dần dần biến mất ở bốn phía của Phật Hàng.

Đợi tới sau khi hết thảy đều yên tĩnh, khi Phật quang biến mất thì Phật Hàng đã vững vàng đứng ở trên mặt đất, ngân phát (tóc màu bạc) của y rối tung, một thân Phật bào hoa mỹ, Phật châu trên cổ tay ẩn ẩn tản ra Phật quang……

Nam nhân biết Phật Hàng thành Phật.

Mà chuỗi Phật châu trên cổ tay Phật Hàng rõ ràng có khắc hai chữ "Tây Thiên" màu bạc, Phật Hàng quy vị (trở về vị trí cũ, lấy lại chức vị trước đây).

Phật Hàng mở mắt ra, con ngươi kia sáng như gương, lẳng lặng nhìn chăm chú vào nam nhân thần tình im lặng ở trên giường, y mấp máy môi bình tĩnh nói: "Dùng loại ánh mắt này nhìn ngô làm gì, chẳng lẽ không nhận thức ngô?".

"Nhận thức". Nam nhân thản nhiên hỏi ngược lại, "Vậy ngươi còn nhận thức ta?'.

"Nhận được".

"Vậy ngươi nói xem ta là ai?". Nam nhân nghĩ muốn xác định.

"Ngươi là [tướng công] ta". Phật Hàng ôm nam nhân, sờ tới sờ lui trên thân thể mẫn cảm của nam nhân, cảm giác được hơi thở của nam nhân nặng thêm, y trực tiếp giơ tay kéo màn giường xuống, "Vậy [tướng công] muốn để ngô làm [nương tử] này yêu thương thật thật tốt, chúng ta đã lâu không thân mật rồi". Đầu lưỡi của y vẽ quanh đôi môi của nam nhân, giơ tay xoa nhẹ mông của nam nhân.

"Đừng như vậy". Nam nhân tóm lấy tay Phật Hàng, nghiêng đầu nhìn Phật Hàng, "Ngươi như thế nào đều không có một chút bộ dáng của Phật Hoàng".

"Ngô chỉ như vậy tại trước mặt ngươi mà thôi". Phật Hàng thật thông minh, lời của y nói là thật, làm cho nam nhân sẽ hài lòng, nam nhân lập tức liền an tĩnh lại.

Vốn nam nhân trốn tránh y suốt một năm y rất tức giận, nhưng mà thời điểm y lựa chọn thành ma, nam nhân vẫn là không có vứt bỏ y, tuy rằng nam nhân trói y lại, nhưng mà mỗi ngày đều rất cẩn thận chăm sóc y.

Hơn nữa sau khi y biến thành kim tằm, nam nhân vẫn là không có vứt bỏ y, cứ như vậy cõng y trở về, cho dù y có bất mãn nhiều hơn nưa, y cũng vô pháp lại trách cứ nam nhân,

Bởi vì nam nhân cho y rất nhiều lần cơ hội sống lại, y biết nam nhân hiểu được đạo lý thành Phật thì trước phải thành ma, nam nhân biết y chọn con đường này, cũng chưa từng có trách cứ y……

Phật Hàng chậm rãi ngồi vào bên giường của nam nhân, y nhìn nam nhân 1 lát, nam nhân rất lo lắng Phật

Hàng không nhận thức hắn, nhưng Phật Hàng lại trực tiếp ôm qua thắt lưng của hắn, ôm hắn vào trong ngực.

Nam nhân còn chưa phản ứng lại, đã bị Phật Hàng dùng sức hôn một cái, trên người của Phật Hàng mang theo mùi tuyết liên nhàn nhạt……

Phật Hàng dán lên môi của nam nhân, ái muội nói nhỏ: "Thật ra ngô đã sớm nhận định ngươi". Dứt lời, y liền kéo cằm của nam nhân, hôn lên đôi môi hé mở của nam nhân…….

Đầu lưỡi triền miên dây dưa lẫn nhau, vô tận ngôn ngữ hóa thành cái hôn sâu dài này, không cần nhiều lời, chỉ cần một cái ánh mắt ôn nhu, một cái hôn thâm tình, một cái ôm nồng nhiệt là có thể hiểu được tâm ý của lẫn nhau…….

Màn buông xuống.

Áo cà sa màu bạc cùng nội sam mỏng manh đều rơi xuống trên mặt đất, đầu lưỡi dây dưa phát ra tiếng hôn môi ái muội, giường ngủ lớn không ngừng lay động, miệng của nam nhân trong giường tràn ra thanh âm khe khẽ…….

Thanh âm kia mang theo một chút áp lực, càng có thể khơi mào tình tự của đối phương, theo cái màn giường không ngừng đung đưa, thân ảnh dây dưa không rõ trong giường kia như ẩn như hiện ở trong màn…….

"Ngô được hay không?". Câu hỏi ái muội truyền ra từ trong màn, cùng với giao triền ái muội "xì xì, xì xì", thấy nam nhân không trả lời, Phật Hàng lại hỏi, "Ngô rốt cuộc được hay không?". Va chạm thân thể kia càng thêm nhanh chóng…….

Nam nhân run rẩy rên rỉ, nhẹ giọng trả lời: "Được".

Sau đó liền chỉ còn lại có thanh âm ái muội của thân thể dây dưa cùng môi lưỡi dây dưa thật sâu, cùng với tiếng than nhẹ của nam nhân, tiếng thở dốc của hai người cũng càng ngày càng ái muội…….

Phật Hàng cũng tỏ vẻ muốn ở lại, nam nhân đương nhiên cũng sẽ vui lòng an bài tốt địa phương cho y, hiện giờ là Mạt Đồng ở Đông Uyển, Xích Luyện ở Nam Uyển, Cửu Hoàng ở Bắc Uyển, Phật Hàng sẽ ở trong Tây Uyển.

Ban đêm hôm nay.

Thời điểm dùng bữa tất cả mọi người tới đông đủ, nam nhân nói chuyện Phật Hàng ở lại cùng với 3 người khác, 3 ngươi khác cũng đều không có phản đối, như vậy nam nhân an tâm rồi.

Nam nhân im lặng ngồi ở chủ vị ăn cơm, 4 người khác ngồi quanh trước bàn tròn lớn, nam nhân mới vừa nói xong, đang chuẩn bị ăn cơm, Trương quản gia liền thần sắc khẩn trương đi vào.

"Cô gia, bên ngoài có người tìm, nói mời ngươi đi ra ngoài một chuyến……".

"Ta đi ra ngoài nhìn xem trước, các ngươi từ từ ăn". Nam nhân buông chén đũa, đi ra đại môn Trương phủ.

Nam nhân mới đi ra ngoài liền sững sờ.

Nham Vân 1 thân tử (màu tím) bào hoa mỹ đứng ở bên ngoài chờ nam nhân, nhìn đến nam nhân đi ra, Nham Vân chậm rì rì đi tới bên người nam nhân, "Sao lại lâu như vậy, quý phủ ngươi có khách nhân?".

"Ta đang dùng bữa". Nam nhân gật đầu, hắn không nghĩ tới Nham Vân sẽ chủ động tìm đến hắn, nhìn đến Nham Vân tới gần, hắn bất an lui ra phía sau vài bước, cho tới khi bị để tại trên đại môn của Trương phủ.

Nham Vân một bàn tay để ở trên cửa, trực tiếp đóng cửa lại.

"Ngươi tìm ta có chuyện gì?". Nam nhân suy nghĩ 1 chút, lại bổ sung một câu, "Có phải ngươi đi nhầm địa phương hay không, Liễu Phong lại không ở nơi này của ta……". Hắn ngoại trừ việc này thì không nghĩ ra cái khác……

"Ta tìm ngươi". Nham Vân đơn giản nói ba chữ.

Nam nhân ngước mắt lên, nhìn về phía Nham Vân, hắn tựa hồ hiểu được cái gì, thản nhiên nói: "Khi đó ngươi hôn mê, ta liền đi, Hỏa Nhận của ngươi không phải ta lấy, nó cùng Thanh Hồn kiếm cùng nhau bay trở về Trương phủ, ta không phải muốn lấy Hỏa Nhận của ngươi, ta lập tức đưa cho ngươi". Hắn liền muốn đi, nhưng mà Nham Vân lại ôm lấy hắn.

Gắt gao ôm lấy.

Trong lòng của nam nhân rất bối rối, hắn không biết Nham Vân muốn làm cái gì, hắn cúi đầu, có chút khổ sở bày tỏ: "Ta đi lấy Hỏa Nhận cho ngươi, ngươi thả ta ra……".

"A Thúc, ta là tới gặp ngươi". Nham Vân ôm nam nhân, đặt nam nhân tại trên cửa, cảm giác được thân thể của nam nhân đang run rẩy, tóm lại bất kể nam nhân lộn xộn như thế nào, y đều ôm nam nhân không buông.

"Ngươi nói bừa cái gì".

"Hôm nay là ngươi sinh thần (sinh nhật) ngươi, ta vẫn nhớ rõ". Nham Vân ghì chặt nam nhân đang lộn

xộn, nam nhân bị y kéo tới trong ngõ nhỏ bên cạnh Trương phủ, “Ta mua đồ cho ngươi”.

“Ta không cần”. Nam nhân đẩy Nham Vân ra.

Nham Vân liền đè lại nam nhân: “Vì sao không cần? Ngươi rõ ràng rất thích người khác bồi ngươi trải qua sinh thần ……”. Y trực tiếp nhét trứng gà đỏ vào trong tay nam nhân.

“Ta không……Ngô……”. Nam nhân vẫn cự tuyệt, hai tay bị ghì ở trên tường, không thể nhúc nhích, cũng không có thể đi, Nham Vân còn trực tiếp hôn môi của hắn, làm cho hắn muốn nói đều không nói được…….

Nham Vân có chút thô lỗ hôn nam nhân 1 hồi, cho tới khi nam nhân sắp không thở được, y mới buông nam nhân ra.

Nam nhân đứng ở trong ngõ nhỏ tối đen, đứng 1 lát, mới cất bước, “Ta đi đây”. Trong tay hắn cầm “lễ vật” (quà) của Nham Vân, mới vừa đi vài bước lại bị kéo lại.

“Ta có lời phải nói với ngươi, không cho ngươi đi”. Nham Vân túm lấy nam nhân, không cho phép nam nhân rời đi, nam nhân chờ Nham Vân nói chuyện, nhưng mà đợi thật lâu, Nham Vân vẫn là nói không nên lời.

Nam nhân rủ mắt, nhìn đến thứ trong tay, “Cám ơn ngươi”. Hắn thấp giọng nói ba chữ, thật giống như 1 loại kích phát Nham Vân…….

Nham Vân chắn ở trước mặt nam nhân, nắm cổ tay của nam nhân, y nhìn chằm chằm nam nhân, muốn nói lại thôi, thật ra nam nhân một mực chờ, nhưng mà Nham Vân cuối cùng vẫn là nói không nên lời, nam nhân cũng chỉ đành từ bỏ, “Ta trở về, quý phủ còn có người đang chờ ta cùng nhau ăn cơm”.

Nham Vân mẫn cảm hỏi: “Là ai?”.

Nam nhân cũng không có giấu diếm, đều nói thẳng: “Hôm nay ta viết thư cho Liễu Phong, lại qua không lâu y sẽ tìm ngươi, ngươi liền có thể cùng một chỗ cùng y, ngươi liền có thể như nguyện, hiện tại ngươi khỏe rồi, y cũng sẽ một lần nữa chấp nhận ngươi……”.

“Ta đã sớm gặp qua Liễu Phong”. Nham Vân trực tiếp ngắt lời nam nhân, y ngăn chặn nam nhân, đẩy nam nhân tới cuối ngõ nhỏ, dùng linh lực đều phong bế cả ngõ lại.

“Vậy ngươi còn tìm ta làm gì?”. Nam nhân chậm chạp nghiêng đầu tránh đi đôi môi Nham Vân đưa qua, “Lần trước ngươi nói rất rõ ràng, ta cũng nghe thật sự rõ ràng, ngươi không cần cố ý tới nhục nhã ta”.

Nham Vân ôm thắt lưng của nam nhân, tiến đến bên tai nam nhân, “A Thúc, ngươi không nên nghĩ ta xấu xa như vậy, có phải ngươi cảm thấy đời này ta cũng sẽ không thích ngươi hay không?”.

Nam nhân cúi đầu, không nhìn Nham Vân.

"Nếu ta nói ta thích ngươi, ngươi còn có thể tiếp nhận ta hay không?". Nham Vân khó khăn thả chậm thanh âm hỏi nam nhân, y có chút sốt ruột nhìn chằm chằm nam nhân, muốn có được đáp án.

Nam nhân chậm chạp mở mắt ra nhìn về phía Nham Vân, "Không phải ngươi cảm thấy ta rất dơ bẩn hay sao……!?". Lông mi của hắn đang rung rung, hốc mắt có chút ướt át, hắn đề cần dũng khí rất lớn để đối mặt Nham Vân.

Nham Vân không nói chuyện.

Nam nhân đã sớm đoán được, từ đầu tới cuối Nham Vân đều ghét bỏ hắn…….

Nam nhân thấp giọng nói: "Rất cám ơn ngươi tặng đồ cho ta, sinh thần hàng năm cũng không có người bồi ta cùng nhau qua, ta chỉ thu qua 2 lần lễ vật, lần đầu tiên là ngươi tặng ta, lần này cũng là ngươi tặng ta". Thanh âm thành thục ổn trọng của hắn, ôn hòa vang lên…….

"Ta nói rõ ràng cùng Liễu Phong rồi". Nham Vân thấp giọng bày tỏ, nói xong liền không nói nữa.

Nhưng mà, nam nhân sợ hãi, hắn lo lắng lát nữa Nham Vân lại cười nhạo hắn, hắn đành phải nói: "Đó là chuyện của ngươi, không liên quan tới ta". Hắn liền cúi đầu, không nhìn Nham Vân.

"Nói lại lần nữa xem?".

Nam nhân không nói lại, "Ta phải đi về". Lần nàyNham Vân không có lập tức ngăn nam nhân lại, cho tới thời điểm nam nhân sắp rời khỏi ngõ nhỏ thì Nham Vân mới vô thanh vô tức (im hơi lặng tiếng) ôm chặt nam nhân.

Nam nhân không nhúc nhích, bởi vì hắn cảm giác được nước mắt của Nham Vân rơi ở đầu vai hắn, nước mắt nóng bỏng kia giống như muốn tổn thương bờ vai của hắn, thật giống như năm đó…….

"Ta biết, đều là ta không tốt, nếu như lúc trước ta không đuổi ngươi rời khỏi Thanh Sơn, nếu như lúc trước ta không sỉ nhục ngươi, nếu như lúc trước ta đối với ngươi tốt một chút…….". Nham Vân dùng sức ôm sát nam nhân, không cho nam nhân đi, "Hiện tại ngươi chính là của một mình ta, đều là ta sai, ta rất xin lỗi ngươi, là ta lúc trước cô phụ ngươi".

Nam nhân trầm mặc.

"Ngươi đối ta tốt, ta đều nhớ rõ". Lần này Nham Vân là nghiêm túc, y chưa từng có đối ai nói qua lời nói phát ra từ đáy lòng như vậy, liền ngay cả Liễu Phong đều không có.

"……"

"Hàng năm sinh thần ta thì ngươi đều bồi ta trải qua, đều làm trứng gà đỏ cho ta". Nham Vân nhớ lại quá khứ.

"……"

"Ngày ngươi rời khỏi Thanh Sơn cũng là sinh thần của ta, ta nhớ rõ ngày đó, ta không đi tiễn ngươi, nhưng mà ta luyện công xong, thời điểm trở lại trong phòng, vẫn là nhìn đến trên bàn đặt trứng gà đỏ……".

"……"

"Tuy rằng không có mảnh giấy nhắn, nhưng mà ta biết đó là ngươi, bởi vì trừ ngươi ra, không ai sẽ nhớ rõ sinh thần của ta, cũng chỉ có ngươi mới hàng năm sẽ làm trứng gà đỏ cho ta……". Nham Vân ôm chặt nam nhân, sợ hãi nam nhân sẽ rời khỏi.

"……"

"Mỗi lần thời điểm ta sắp chết, ngươi đều ở bên người ta, ta còn nhớ rõ lần đầu tiên thời điểm ngươi túc trực bên linh cữu ta, khóc tới thương tâm như vậy, lần thứ hai thời điểm bọn họ muốn giết ta, ngươi cũng bảo hộ ta như vậy, lần thứ ba là nửa tháng trước, nếu như ta không mọc long sừng liền chết chắc, buổi tối ngày đó ngươi cũng ôm ta cả 1 đêm……".

"Ngươi đừng nói nữa". Nam nhân giơ tay nghĩ muốn đẩy Nham Vân ra, nhưng mà hai tay bị nắm chặt, hắn cảm thấy hiện tại hắn giống như bị lột sạch trần trụi.

"Lúc đó ta cái gì đều nghe không được". Hốc mắt của Nham Vân có chút ửng đỏ, nam nhân có chút đau lòng siết chặt 2 tay, nam nhân lo lắng chính mình nhịn không được mà khóc, nam nhân cảm thấy ở trước mặt Nham Vân thìchính mình liền sẽ trở nên yếu ớt, không chịu nổi một kích.

Nham Vân nhìn đến nam nhân thương tâm thì y có chút đau lòng, cái trán của y kề lên trán của nam nhân, ôm sát thắt lưng của nam nhân, áp nam nhân tại trong ngõ nhỏ tối đen, "Ta rất nhớ ngươi". Y chậm rãi nghiêng đầu, nhanh chóng chạm một chút khóe môi của nam nhân……

"Hiện tại mới nói có quá muộn hay không". Thanh âm của nam nhân có chút run rẩy, hắn không biết hắn đã khóc bao nhiêu lần, hắn bị tổn thương bao nhiêu lần, nhưng mà Nham Vân nói như vậy thì hắn vẫn là bị cảm động.

Nham Vân nghiêm túc nhìn nam nhân, thấp giọng hỏi: "Ngươi có nguyện ý hay không, cho ta thêm 1 cơ hội". Y nhìn nam nhân, rất nghiêm túc, y không phải đang nói đùa, cho tới bây giờ y chưa nghiêm túc hướng ai thổ lộ qua như vậy.

Đây là lần đầu tiên.

Cũng là một lần cuối cùng……..

308. Chương 308

"Trước khi đi tìm ngươi, ta đi miếu Nguyệt lão một chuyến, ta hỏi Nguyệt lão, lão nói nhân duyên của chúng ta liền sớm chú định (định trước) rồi, ngươi không chạy thoát được đâu". Nham Vân nhìn nam nhân, nhìn chằm chằm con ngươi sóng mắt lưu chuyển của nam nhân, gằn từng tiếng bày tỏ, "Cho nên bây giờ, ngươi hẳn là cho ta 1 cơ hội đối tốt với ngươi, được không?". Quá khứ không tốt, y có thể tại cuộc sống sau này chậm rãi bù đắp.

"……"

Nam nhân nhẹ giọng nói nhỏ: "Trong nhà của ta có người". Hắn có chút khiếp sợ nhìn Nham Vân.

Nhưng Nham Vân lại cho nam nhân đáp án ngoài ý muốn, "Ta không ngại". Trước khi y tới đây, cũng đã suy nghĩ qua, đều nghĩ tốt rồi.

"Có bốn……".

Nham Vân trầm mặc, một lát sau y nhìn chằm chằm nam nhân, y nhìn đến nam nhân muốn khóc rồi, y giơ tay nâng cằm của nam nhân lên, khiến con ngươi ửng đỏ của nam nhân nhìn chăm chú vào y, y rất dứt khoát nói thẳng: "Ta đây liền làm người thứ năm".

"Không có viện tử để ở". Nam nhân cũng thành thật, thành thành thật thật nói tình hình phân phối viện lạc trong nhà.

"Ta đây liền ở viện tử của ngươi".

"Không được".

"Vậy ở viện tử bên cạnh viện tử ngươi, được không?". Nham Vân lùi một bước thỏa hiệp.

"……"

"A Thúc……". Nham Vân khẩn trương dán lên nam nhân, y nhớ rõ nam nhân chịu không nổi nhất chính là chính mình gọi nam nhân như vậy, y ôm thắt lưng như nhũn ra của nam nhân, hôn một chút đôi môi của

nam nhân bởi vì y hôn trước đó mà có chút ửng đỏ, “A Thúc, được không?”.

“……”

Nam nhân nghe được Nham Vân từ trước đến nay đều thực kiêu ngạo ghé vào lỗ tai hắn, nhẹ giọng nói nhỏ: “Van cầu ngươi, đừng rời bỏ ta, không có ngươi, ta không được, a Thúc…….”.

“……”

“Nếu ngươi không ở bên người ta, ta ăn cơm đều sẽ không có mùi vị”.

“……”.

“Nếu rời bỏ ta, vậy không có ai lại mua hồ lô đương cho ta”.

“……”

“Cũng sẽ không có người quan tâm ta như vậy, a Thúc, ta chỉ có ngươi……”.

Có chút thương tâm.

Có chút tuyệt vọng.

Ngữ khí ổn định lại chơi xấu, lại bắt được tâm của nam nhân rồi……

Nam nhân cảm thấy Nhị Cẩu tử đã trở lại rồi.

Tại dưới Nham Vân không ngừng nhõng nhẽo cường ngạnh quấn quít, cuối cùng nam nhân không nói chuyện, chỉ là nhẹ nhàng chậm rãi chớp mắt một chút, Nham Vân nhìn đến nam nhân chớp mắt, lập tức liền hiểu được ý tứ của nam nhân.

“Ta còn chưa ăn cơm”. Ánh mắt Nham Vân thản nhiên nhìn nam nhân, nhìn đến nam nhân không nói lời nào, y lại nói: “Không phải ngươi đang dùng bữa sao? Ngươi không muốn mời ta đi vào?”.

Nam nhân không lời nào để nói.

Nham Vân đi theo nam nhân đi vào, nhưng mà bốn người khác cũng đều chỉ là liếc mắt nhìn Nham Vân một cái, cũng không nói thêm cái gì, thời điểm nam nhân bảo Trương quản gia thêm cái ghế, Trương quản

gia sửng sốt hơn nữa ngày.

"Có vấn đề gì?". Nham Vân rất thản nhiên nhìn về phía Trương quản gia.

Bộ dáng lạnh lùng thản nhiên kia của Nham Vân làm cho Trương quản gia sợ tới mức lắc đầu.

Lập tức, Nham Vân lại nói với Trương quản gia: "Làm phiền ngươi thay ta đi an bài tốt gian phòng, ta phải ở lại đây lâu". Y nói với Trương quản gia, nhưng mà lại giống như cố ý nói cho bốn người khác nghe.

Quả nhiên giây tiếp theo.

Bốn người khác chỉnh tề nhìn về phía nam nhân, liền ngay cả Trương quản gia cũng nhìn về phía nam nhân, đang trưng cầu ý kiến, nam nhân cũng chỉ là bình tĩnh tỏ thái độ: "Vậy theo lời y làm cho tốt đi".

Thanh âm của nam nhân rất nhẹ, rất nhẹ…….

Hắn im lặng ăn cơm. Không có nhìn những người khác, bình tĩnh tự nhiên……..

Nghe được nam nhân vừa nói như thế, 4 người còn lại không có phản đối, 1 cái bàn lớn nhiều người như vậy, uống rượu thì uống rượu, ăn cơm thì ăn cơm, không có ai đưa ra ý kiến phản đối.

Giống như đạt thành một loại ăn ý, an tĩnh hiếm có, mọi người tựa hồ đang chờ đợi cơ hội chung sống hoà bình này, ai đều không có tại điểm mấu chốt này làm ầm ĩ.

Liền ngay cả Nham Vân cũng đều ngoan ngoãn im lặng ăn cơm, chỉ là thỉnh thoảng hướng nam nhân quăng tới một cái ánh mắt ái muội, mấy người im lặng ngồi cùng nhau, hài hòa gặp nhau như vậy vẫn là lần đầu tiên.

Chỉ như vậy thì nam nhân cũng mới không khó xử nữa, cũng không vì bọn họ bất đồng mà khó xử nữa, như bây giờ là kết quả tốt nhất.

Cửu Hoàng vì nam nhân nên thản nhiên chấp nhận, Xích Luyện vì nam nhân nên cũng khoan dung chấp nhận, liền ngay cả Mạt Đồng bá đạo cũng có thể dễ dàng bao dung chịu đựng những người khác, Phật Hàng cũng không có câu oán hận nào, mà Nham Vân khiến người khác đau đầu nhất thì đêm nay cũng hiếm khi phối hợp như vậy.

Trong bữa cơm.

"Nhị Cẩu tử, đón lấy". Mạt Đồng từ trong ngực lấy ra một cái Thần Hỏa lệnh, trực tiếp ném cho Nham Vân ngồi ở đối diện, "Thứ này vốn là của ngươi, hiện tại vật quy nguyên chủ".

Đây là lệnh bài chưởng môn của Nham môn.

Nham Vân tiếp nhận lệnh bài, nhưng không có cảm ơn Mạt Đồng, bởi vì Mạt Đồng gọi y "Nhị Cẩu tử", y chỉ thích nam nhân gọi y như vậy, đều là nam nhân hại.

Hại y bị Mạt Đồng cười nhạo, y đột nhiên áp sát nam nhân, gắp đồ ăn cho nam nhân, "Đại Cẩu, từ từ ăn".

"Danh tự (tên) thật xấu, rất tục khí (thô bỉ, thô tục, tầm thường)". Phật Hàng nói thẳng, "Đại Cẩu ". Y cũng học theo gọi một tiếng.

Mạt Đồng đánh giá nam nhân, "Đại Cẩu?". Y rất muốn hỏi nam nhân là cẩu đực(chó đực) hay là mẫu cẩu (chó cái), nhưng mà tựa hồ biết được y muốn hỏi cái gì, nam nhân liền trừng mắt liếc y một cái, y không có hỏi ra khỏi miệng.

"Đừng nghe Nham Vân nói lung tung". Nam nhân giơ tay đẩy Nham Vân ôm hắn ra, gắp một chén đồ ăn cho Nham Vân, không cho Nham Vân nói lung tung, "Ăn cơm tử tế đi, được không……..?".

Nham Vân gật đầu, giơ tay sờ chân của nam nhân.

Xích Luyện nhìn về phía nam nhân, thản nhiên nói một câu: "Danh tự này khẩu vị thật nặng". Y nói xong, liền cúi đầu, rót rượu cho chính mình, y rót một chén cho nam nhân.

Nam nhân nhận lấy rượu, ngửi một chút, "Đây là rượu gì, hương vị thật đặc biệt".

"Đây là Xích Luyện từ trên trời trộm xuống". Cửu Hoàng cũng lấy qua bầu rượu trong tay của Xích Luyện, rót cho chính mình một chén, sau khi rót xong đưa bầu rượu cho Mạt Đồng.

Xích Luyện bất mãn nhấn mạnh: "Là lấy". Không phải trộm.

Mạt Đồng cũng rót một chén, "Rượu của thần tiên, uống lên rất dễ dàng say". Y ý vị thâm trường nhìn nam nhân mấy cái, nam nhân biết cả đầu óc y đều là mấy thứ kia…….

Phật Hàng đón lấy bầu rượu Mạt Đồng đưa qua, y vẻ mặt bí hiểm nhìn về phía nam nhân, "Không dễ dàng say như vậy, uống nhiều một chút cũng không sao". Y nói xong, liền đưa bầu rượu cho Nham Vân.

Nham Vân chậm rãi đều rót đầy rượu cho chính mình cùng nam nhân, nam nhân vừa rồi đã uống một chén, ngoại trừ hương vị tuyệt vời ra, không có cảm thấy rượu rất mạnh.

Vì thế.

Đêm nay thay phiên kính rượu nam nhân, rượu kia tựa hồ vĩnh viễn uống không hết, rót một chén lại tiếp một chén, bởi vì đêm nay hiếm khi bọn họ không có khắc khẩu, nam nhân liền uống nhiều mấy chén.

Rất nhanh nam nhân liền say.

Hắn kéo kéo vạt áo, lắc lư đứng lên, "Tuổi lớn, không được rồi". Nam nhân nói năng lộn xộn nói vài câu, hắn vốn nói ta đi ngủ, các ngươi chậm rãi uống, nhưng mà lại nói một câu như vậy.

"Các ngươi nói, hắn có thể đi mấy bước?". Mạt Đồng hỏi các vị đang ngồi.

"Ba bước". Cửu Hoàng cùng Xích Luyện đều cảm thấy là ba bước.

Mà Phật Hàng cùng Nham Vân cũng cảm thấy được là ——"Bốn bước".

Một……

Hai……

Ba……..

Nam nhân bước thứ ba bước ra được một nửa, chân mềm nhũn, Xích Luyện liền ôm lấy nam nhân: "Ngươi say rồi". Nam nhân đi được ba bước rưỡi, Xích Luyện trực tiếp ôm nam nhân trở về phòng.

Nam nhân mê mê man man cảm giác được có người đặt hắn tại trên giường, giường thật mềm thật thoải mái, sau đó chợt nghe có thanh âm người đi vào, tiếp theo liền cảm giác được có người đang cởi y sam của hắn……

"Đừng cởi". Thanh âm mơ mơ màng màng của Tích Duyện, lộ ra vài phần gợi cảm của nam nhân thành thục, hắn giống như đang vô lực cầu xin tha thứ, lại hình như là bất mãn kháng nghị.

"Vậy xé, được không?". Hắn tựa hồ nghe đến Phật Hàng cười khẽ ghé vào lỗ tai hắn.

Tuy rằng liền cảm giác được tựa hồ rất nhiều bàn tay đang xé nội sam còn lại, từng chút từng chút chậm rãi xé nát, từng chút từng chút lộ ra da thịt mầm dẻo của hắn……..

"Không muốn……..".

"Muốn". Xích Luyện tựa hồ dán tại bên tai hắn nói nhỏ, hắn cảm giác được khoang miệng nóng ướt bao vây vành tai mẫn cảm của hắn, hắn khe khẽ rên rỉ ra tiếng.

Nam nhân ngôn ngữ mơ hồ nói: “Đừng liếm……”. Hắn cảm giác được một cỗ nhiệt tức tới gần mông hắn, hắn nghe được tiếng sư tử rống, sau đó liền cảm giác được thứ nóng ướt xâm nhập phía sau hắn, địa phương kia bị liếm, bị mút……..

Cảm giác được có người banh mở mông hắn, đầu lưỡi nóng ướt vói vào trong đó, giọng rên rỉ của hắn biến đổi, lập tức hắn liền nghe được tiếng cười nhẹ của Mạt Đồng: “Thật là dễ nghe, hừ tới ta có cảm giác rồi”.

Lòng bàn tay của nam nhân đụng đến một cái vật thể nóng bỏng, lập tức địa phương có phản ứng giữa hai chân của hắn bị người bá đạo cầm, hắn nghĩ muốn khép chân lại, lại bị người tách ra…….

Nam nhân chỉ cảm thấy có người đang hôn hắn, vuốt ve hắn, có đầu lưỡi hoạt động trên người hắn, rất nhiều bàn tay không ngừng hoạt động trên người của hắn, xoa nắn chỗ mẫn cảm trên người hắn.

Hắn mơ hồ nghe được bị ôm lên, bị bày ra các loại tư thế, bị người giáp công, bị người cao thấp lay động, bị người đặt ở trên bàn, bị người ôm ở trên người, lại bị người ôm đến trên giường…….

Hắn cảm giác được có người đè trên người hắn, dưới người có người ôm hắn, trong cơ thể rất trướng, có chút khó chịu, hai tay của hắn, cùng miệng, vẫn không nghỉ ngơi qua……..

Hắn càng kêu, liền bị làm càng thêm dùng sức, nếu như hắn không kêu, cũng vẫn là dùng sức làm, kêu hay không kêu đều bị làm, nam nhân cũng chỉ đành vô lực than nhẹ.

Thanh âm khàn khàn kia càng ngày càng vô lực, bị đâm chọc tới run rẩy không thôi.

Mỗi lần hắn nghĩ muốn khép chân lại, người bên cạnh đều sẽ tự động tách ra thay hắn, hiển nhiên hắn không thể nào trốn tránh.

Hoàn hoàn toàn toàn bại lộ ở trước mặt của bọn họ…….

Trên da thịt chất cảm no đủ của hắn phủ kín mồ hôi, hắn thở dốc rất nặng rất trầm, hắn cảm giác được toàn thân đều đang vận động, bị lăn qua lộn lại xoa nắn.

Cả người hắn đều rơi vào trong chìm nổi tại hiện thực cùng mê huyễn, rất hỗn loạn, rất mê loạn…….

Miệng nam nhân nói không muốn, không muốn, nhưng mà thân thể cũng vô tình ôm sát đối phương, hai chân cũng kẹp chặt đối phương, cho tới khi từng đợt sóng nhiệt lưu tập kích hắn.

Hắn hoàn hoàn toàn toàn mất khống chế, không biết bị đùa nghịch qua lại bao nhiêu lần, hoàn toàn không có cơ hội tạm ngừng, một người mới vừa giải quyết xong, một người khác lại tới nữa.

Lặp đi lặp lại, nam nhân không biết chính mình bị luân phiên làm bao nhiêu lần, chân của hắn nhũn, rên rỉ cũng biến mềm nhũn, đầu lưỡi hắn bị ngậm tới run lên, tới tê dại……

Thật hỗn loạn.

Thật cuồng loạn.

Thật kịch liệt…….

Cả 1 đêm nam nhân cũng chưa nghỉ ngơi.

Thời điểm nam nhân tỉnh lại là ở trong phòng của chính mình.

Toàn thân hắn đều bị vây trong tê liệt, hoàn toàn sử không ra khí lực, hơn nữa cầm cùng tứ chi đều cực kỳ bủn rủn, liền ngay cả lòng bàn tay đều là run rẩy, hắn nhớ lại giấc mộng kịch liệt tối hôm qua thì chính hắn đều cảm thấy ngượng ngùng.

Hắn vừa mới chuẩn bị xuống giường, nhìn đến dưới y sam hơi mở của chính mình toàn bộ là dấu hôn xanh đỏ đan xen, từ đùi tới cổ, có thể thấy rõ ràng từng cái từng cái dấu hôn……

Vậy tối hôm qua không phải giấc mộng.

Là chân thật.

Nam nhân ngã vào trên giường nghỉ ngơi cả ngày, tối hôm qua hắn uống rượu liền bị bọn họ ăn tới ngay cả cặn cũng không còn, hắn khôi phục rất nhanh, thời điểm buổi tối ăn cơm, ngoại trừ thắt lưng có chút tê, chân có chút nhũn, cũng đã không có việc gì.

Thời điểm buổi tối ăn cơm, sáu người ngồi cùng nhau, rót rượu cho nam nhân, nam nhân cũng không uống, nhưng mà buổi tối ba ngày liên tiếp, liền đều bị bọn họ đặt ở trên giường, liên tiếp yêu thương.

Làm cho hắn trở nên thực mẫn cảm.

Ngày kế tiếp bọn họ giống như đạt thành 1 loại nhận thức chung, nam nhân ngày thường đi trà phô bận sinh ý, buổi tối thời điểm trở về, bọn họ cũng không cùng nhau ôm nam nhân.

Một người một ngày

Nhưng là…….

Nhóm người này, mỗi người đều là tinh lực dư thừa như vậy, làm cho nam nhân mỗi đêm đều thật sự quá "phong phú", buổi tối mỗi ngày không phải bị đặt ở trên giường, chính là bị đặt ở phòng tắm, bằng không chính là sau hoa viên…….

Tóm lại các địa phương của Trương phủ, tùy thời tùy chỗ bọn họ đều ôm nam nhân, cho nên vừa tới buổi tối, nam nhân cơ bản là sẽ không đi ra ngoài, để tránh ở bên ngoài bị bắt "hành quyết tại chỗ".

Ban đêm ngày thứ nhất.

Đại môn phòng của nam nhân đóng chặt, trên giường trống rỗng, chăn đơn xếp ngay ngay ngắn ngắn, phía sau bình phong truyền đến tiếng thở dốc ái muội mà mê người của nam nhân.

"Có thể đừng như vậy hay không……". Nam nhân có chút ngượng ngùng rủ mắt, cả người hắn ngồi ở trên bàn trà bên cửa sổ, y sam rất mỏng manh, cơ hồ trong suốt.

Một chân hắn khoát lên trên vai của Phật Hàng, 1 chân vòng quanh trên lưng của Phật Hàng, Phật Hàng đè lên hắn, cười khẽ cắn đôi môi của hắn: "Ngô liền muốn như vậy".

Y chậm rãi lấp kín môi của nam nhân, nam nhân cũng chỉ có thể cúi đầu phát ra tiếng hừ nhẹ, hai tay của nam nhân vòng quanh trên cổ của Phật Hàng, theo thắt lưng của Phật Hàng dùng sức, hắn nhẹ nhàng nghênh hợp.

Chạng vạng ngày thứ hai.

Nam nhân vốn tại phòng ăn hầm canh cho Phật Hàng, liền bị Xích Luyện ôm từ phía sau, bởi vì hạ nhân đều biết Xích công tử cùng Tích cô gia ở trong phòng ăn "tâm sự" nên cũng không dám tới gần.

Cửa phòng ăn khép hờ, ánh lửa trên bếp hơi hơi sáng, chân của nam nhân khoát lên bên cạnh cái bếp, y sam cùng quần đều bị cọ tới lỏng la lỏng lẽo…….

"Xích huynh đệ, chậm một chút……". Miệng nam nhân hàm chứa rên rỉ, thừa nhận va chạm, chân của hắn đang run rẩy.

Hắn bất đắc dĩ nghiêng đầu, song mâu ướt át nhìn chằm chằm Xích Luyện, hai má của Xích Luyện nhẹ nhàng cọ xát trên hai má ướt át của hắn, Xích Luyện thả chậm động tác, xoa nắn thân thể của nam nhân.

Cuối cùng, tiếng thở dốc của nam nhân càng ngày càng nặng, động tác của Xích Luyện càng chậm, nam nhân càng là thích tới run rẩy…….

Buổi chiều ngày thứ ba.

Trên lầu các của Đông Uyển, nam nhân bị Mạt Đồng đặt ở trên cây cột của lầu các, tại giữa ban ngày ban mặt mặt trời chói chan trên đầu bị Mạt Đồng cuồng ôm một phen như vậy, may mắn lúc này Đông Uyển cũng không có ai đi qua, nếu không hắn sẽ bị nhìn sạch.

Lưng của nam nhân dán tại trên cây cột, hai chân đều vòng ở trên lưng của Mạt Đồng, Mạt Đồng giữ chặt thắt lưng của nam nhân, nhẹ nhàng bế nam nhân lên, cả người nam nhân "treo" ở trên người Mạt Đồng.

"Sâu quá……". Nam nhân run rẩy, ngón tay y bấu đầu vai của Mạt Đồng, hắn phản ứng theo bản năng liền nói: "Thả ra xuống". Mặt trời chói chan chiếu vào trên da thịt ướt đẫm mồ hôi của hắn, màu da hắn khá mê người……

Mạt Đồng ôm cả thắt lưng nam nhân, di động lên xuống, làm cho nam nhân vận động theo động tác của y, nam nhân lập tức liền nói không nên lời, chỉ có thể run rẩy thở hổn hển……

Ngày thứ tư……

Trong phòng thử trà của trà phô Trương gia, nam nhân y sam hỗn độn khóa ngồi ở trên người của Cửu Hoàng, vạt áo của hai người bị y phục che hờ, nam nhân hé mở môi, cúi đầu, hôn tới bọt nước bên môi của Cửu Hoàng.

Cửu Hoàng biếng nhác ôm nam nhân, lười biếng dùng miệng đút mấy ngụm trà cho nam nhân, trà thơm kia chảy vào trong họng, giữa môi lưỡi của hai người lưu lại hương trà nhàn nhạt……

"Ngô, ngô……". Nam nhân nói không nên lời, hắn cảm giác được Cửu Hoàng ôm thắt lưng của hắn, để hắn ngồi ở trên người của Cửu Hoàng hoạt động lên xuống, chủ động phun ra nuốt vào thứ nóng rực của Cửu Hoàng.

"Uống ngon không?". Đầu lưỡi của Cửu Hoàng rời khỏi đầu lưỡi nóng ướt của nam nhân, con ngươi biếng nhác của y lẳng lặng nhìn chằm chằm đôi môi hé mở của nam nhân, sau khi nghe được nam nhân nói "uống ngon", liền lại biếng nhác ngậm đầu lưỡi mềm mại của nam nhân……

Ban đêm ngày thứ năm.

Trong góc hoa viên của Trương phủ.

Nam nhân cả người trần trụi bị đặt ở trên cỏ, dưới thân của hắn lót tử bào hoa mỹ của Nham Vân, 3 ngón tay kể cả thứ cực nóng kia của Nham Vân nhất tịnh cùng nhau thật sâu yêu thương nam nhân, nam nhân bị Nham Vân đùa nghịch tới sắp tắt thở, nam nhân bị Nham Vân hoàn toàn kích thích tới, hắn bị đỉnh đến độ không thể ra tiếng.

Ngoại trừ thở dốc……

Vẫn là thở dốc…….

Nham Vân để nam nhân nghiêng người, y gập chân của nam nhân lại, làm cho chân của nam nhân dán tại ngực, ngón tay y cùng thứ nóng rực qua lại âu yếm thân thể của nam nhân.

Y cúi đầu hôn đùi của nam nhân, long lân trên lưng của y ẩn ẩn hiện lên…….

"Đại Cẩu, mau nói ngươi muốn ta". Nham Vân thúc giục nam nhân, tần suất yêu thương nam nhân cũng nhanh hơn.

Nam nhân hơi thở nặng nề thấp giọng nói: "Cho…… Cho ta……". Thanh âm của hắn đang run rẩy, hắn bị Nham Vân khiến cho thần chí không rõ, miệng nói cái gì cũng không biết.

Nham Vân cúi đầu, cạy mở môi của nam nhân ra, hôn lên môi của nam nhân…….

Nam nhân hơi hơi mở đôi môi ra, nghênh đón cái hôn của Nham Vân, đầu lưỡi của nam nhân hơi hơi với vào, đầu lưỡi của hai người nhẹ nhàng ma xát, đôi môi của nam nhân khép kín, nhẹ nhàng mút hôn đầu lưỡi của Nham Vân…….

Đầu lưỡi của hai người đối chọi cùng một chỗ, nhẹ nhàng ma xát, hoạt động qua lại, nóng ướt triền miên giao hòa……

Không đủ.

Không đủ.

Còn muốn, còn nghĩ muốn, còn muốn yêu nhiều thêm một chút ……

Buổi tối Nham Vân mệt mỏi ôm nam nhân trở về trong phòng vuốt ve an ủi 1 phen, cho tới bây giờ Nham Vân cũng không sẽ ôm hắn như vậy, hôn môi hắn như vậy, càng thêm sẽ không làm xong cái loại chuyện này sau đó ôm hắn cùng nhau nghỉ ngơi.

Nham Vân giống như bây giờ ôm hắn, hôn môi hắn, hôn cổ hắn vẫn là lần đầu tiên, mà tay của nam nhân lại là vuốt ve long lân phía sau của Nham Vân.

"Đại Cẩu, thật là chặt, thật là lợi hại". Nham Vân hôn đôi môi của nam nhân, khích lệ nam nhân, y ôm sát nam nhân, nhìn đến nam nhân lông mi ướt át, y hôn tới thấp ý nơi khóe mắt của nam nhân.

"Đừng gọi bậy".

Tay của Nham Vân vòng qua chân của nam nhân, xâm nhập nam nhân……..

"Từ bỏ". Một tay nam nhân bấu bả vai của Nham Vân, 1 tay để tại bụng của Nham Vân, hắn sờ soạng cơ bụng của Nham Vân, cảm giác được nụ hôn của Nham Vân dừng ở bên môi của hắn, hắn có chút bất đắc dĩ nhìn Nham Vân, "Hôm nay ngươi đều làm rất nhiều lần rồi". Theo ngón tay của Nham Vân xâm nhập, rên rỉ lập tức liền ngậm ở miệng của nam nhân.

Nham Vân nhìn nam nhân 1 lát, trong con ngươi lãnh đạm của y lộ ra vài phần thần sắc sâu thẳm, y lẳng lặng nhìn nam nhân, thản nhiên nói: "A Thúc, đêm nay muốn cho ngươi thích tới khóc luôn". Y đè thấp thanh âm khẽ cười.

Đáy mắt bình tĩnh của nam nhân có chút xao động, sau đó cả một đêm, hắn cảm giác được Nham Vân cho hắn, là chưa từng có, khó được một lần ôn nhu……..

Sau khi nam nhân bình phục liền tiếp quản sinh ý của Trương gia trà phô, làm sinh ý của trà phô tới hữu thanh hữu sắc (sinh động), mà "gia quyến" của hắn cũng là "hòa thuận vui vẻ".

Sau đó.

Nham môn từng phong quang vô hạn lần thứ hai quật khởi, cùng Thanh Phong cốc, cùng Thiên Đồng phái, hình thành thế cục tam phương đỉnh lực, như trước vẫn duy trì lão quy củ trảo quỷ không trảo yêu.

Mà Trương gia trà phô ở Biên thành sừng sững không ngã, trăm năm sau đó, sự tích về Tích gia cùng yêu, ma, thần, Phật cũng trường tồn hậu thế, liền vĩnh viễn lưu truyền giống như sinh mệnh vĩnh hằng của bọn họ.

—— Chính văn hoàn ——

Phiên ngoại

309. Chương 309: Pn1

Từ sau lúc nam nhân trở về Trương phủ, cuộc sống cũng trở nên có quy luật. Hắn tiếp quản trà phô Trương gia, nghiêm nghiêm túc túc làm sinh ý, mỗi ngày hắn đều đi tới trà phô. Tuy rằng cuộc sống quy luật, nhưng mà người trong nhà cũng nhiều, 5 người kia đều có phòng ở Trương phủ, có biệt viện, nhưng mà ngày thường rất ít ở trong phủ.

Từ sau khi nam nhân tiếp quản sinh ý trong tay của Cửu Hoàng, Cửu Hoàng trở về phương Bắc một đoạn thời gian. Bởi vì rất lâu không trở về, người của phương bắc liên tiếp phái người tới hối thúc y. Nam nhân cũng liền bảo y đi về trước nhìn xem, an bài gia sự thật tốt rồi trở về, dù sao phòng gian, viện tử đều là

lưu trữ cho y, người khác cũng không chiếm cứ được.

Mà Phật Hàng thân là cốc chủ của Thanh Phong cốc, cũng là phải trở về, hơn nữa y cũng đã quy vị, thường xuyên đều sẽ đi lên trời, nhưng mà cho tới bây giờ nam nhân cũng không hỏi y đi làm cái gì, phòng của y cũng là lưu trữ.

Tóm lại sau khi đi thì phòng sẽ có người thu dọn, thời điểm trở về lập tức liền có thể vào ở.

Mà Xích phủ của Xích Luyện ngay tại Biên thành, y cũng thường xuyên quay về Xích phủ, thời điểm thượng đế dụ triệu (gọi zề) mới đi lên trời, mà Mạt Đồng cũng trở về Thiên Đồng phái.

Bởi vì Mạt Đồng đưa Thần Hỏa lệnh cho Nham Vân, cho nên đương nhiên phải đi khỏi địa phương đó, toàn thể Thiên Đồng phái dời tới địa phương khác, trả Nham môn lại cho Nham Vân.

Nhưng mà Nham Vân cực ít trở về đó, thời điểm ban đầu y cơ bản liền chờ ở Trương phủ không ra ngoài, mỗi ngày đều chờ nam nhân trở về, nhưng mà nam nhân rất ít khi thân mật cùng y.

Thời điểm mới đầu Nham Vân còn cho rằng nam nhân là mệt mỏi, hoặc là chính là thẹn thùng. Y biết nam nhân rất đạm bạc đối loại chuyện này, nếu như y không yêu cầu, nam nhân vĩnh viễn cũng sẽ không chủ động đề xuất.

Nhưng mà dần dần, Nham Vân phát hiện rất bất thường, cho dù là y chủ động thì nam nhân cũng từ chối y. Chỉ có lúc mới vừa mới bắt đầu, 1 tháng đầu nam nhân sẽ không cự tuyệt y, nhưng theo ngày trôi qua, nam nhân càng ngày càng lãnh đạm đối y…….

Y cũng không tốt mở miệng hỏi nam nhân, nhưng mà rất nhanh y liền nhận ra, nam nhân tựa hồ từ đầu tới cuối cũng chưa nói qua lời tha thứ y, điều này làm cho Nham Vân trở nên thực mâu thuẫn.

Lúc trước là y đối nam nhân không tốt, nhưng mà nam nhân đích thật là không phù hợp thẩm mỹ của y. Cho dù là hiện tại, nam nhân cũng không phù hợp tiêu chuẩn thưởng thức của y, nhưng mà…….

Y chính là có chút không muốn nhanh như vậy liền rời khỏi nam nhân. Nham Vân y vốn có rất nhiều việc cần hoàn thành, y đều hiện còn đang mặc kệ nó, mỗi ngày chờ nam nhân trở về ăn cơm.

Nhưng mà nhìn đến bộ dáng lạnh lùng thản nhiên của nam nhân, y thế nhưng giống như 1 oán phụ, trong lòng rất khó chịu, y ở nhà cả ngày chờ đợi "tướng công", sau khi về nhà chẳng những không cười với y, còn cực ít nói chuyện cùng y.

Cho dù không nói chuyện cùng y, chí ít không cần làm bộ không nhìn thấy y. Mỗi buổi tối thời điểm ăn cơm, tuy rằng nam nhân gắp rau cho y, nhưng mà y gắp đồ ăn cho nam nhân thì nam nhân cơ bản cũng không ăn. Cái này có chút tổn tương tới tự tôn của Nham Vân, vì thế Nham Vân hai ngày không chủ động nói chuyện với nam nhân, nhưng mà ngày thứ ba liền hoàn toàn chịu thua.

Bởi vì không đồng ý cho y chạm vào, chỉ có lúc ban đầu nam nhân đáp ứng y, sau khi để y ở lại, nam nhân để y đụng chạm vài lần mà thôi, sau đó hơn nửa năm cũng không để y chạm qua.

Y liền ngay cả nam nhân đều không gặp được……..

Điều này làm cho Nham Vân có chút cực kỳ buồn bực. Nhất là nhìn đến sau khi Cửu Hoàng trở về, trong lòng y liền khó chịu.

Mỗi lần Cửu Hoàng trở về thì nam nhân đều mặt mày hớn hở, Cửu Hoàng mang về đặc sản phương Bắc, nam nhân cũng không cho phép y chạm vào, trực tiếp sai hạ nhân thu hồi khố phòng (nhà kho), không cho y xem, hơn nữa mỗi lần Cửu Hoàng trở về đều tới trong phòng nam nhân…….

Điều này làm cho Nham Vân rất khó chịu, hơn nữa nam nhân lại chưa bao giờ cự tuyệt Cửu Hoàng, buổi tối thanh âm cái giường chấn động kia, y ngủ ở cách vách phong nam nhân nên nghe rõ rõ ràng ràng.

Mỗi lần Cửu Hoàng trở về, sắc mặt của Nham Vân cũng không tốt lắm. Bởi vì buổi tối đều không ngủ được, mà thời điểm ăn cơm, Cửu Hoàng gắp đồ ăn cho nam nhân thì nam nhân đều ăn.

Y gắp đồ ăn cho nam nhân, nam nhâm hoặc là đặt ở trong bát, hoặc là để lại trong chén đĩa ở bên cạnh, cũng không ăn. Nham Vân cảm thấy chính mình thực ủy khuất, nhưng mà lại không thể chỉ trích nam nhân.

“Không hợp khẩu vị sao?”. Nham Vân nhìn thấy Cửu Hoàng đang nói chuyện cùng nam nhân, y muốn biết vì sao nam nhân không ăn đồ ăn y gắp.

Nam nhân cũng không nói chuyện, chỉ là lắc đầu, bảo hạ nhân bưng thuốc bổ đã nấu tốt cho Cửu Hoàng lên. Mấy thứ này đều là trân phẩm Cửu Hoàng theo phương Bắc mang tới, mỗi lần Nham Vân cũng không được ăn 1 xíu nào.

Cửu Hoàng biếng nhác nhìn mấy lần đồ ăn trong chén đĩa, nhíu mày: “Ngươi làm đồ đệ của hắn lâu như vậy, ngươi thế nhưng ngay cả hắn thích ăn cái gì cũng không biết?”.

Nam nhân cũng chỉ là bình tĩnh nhìn Nham Vân: “Không sao chính ngươi thích ăn cái gì liền gắp cái đó, ta muốn ăn cái gì thì ta sẽ tự mình gắp”. Hắn dứt lời liền im lặng ăn cơm.

Nham Vân có chút đăm chiêu “ân” 1 tiếng, liền không nói nữa. Kể từ hôm nay, y cũng không lại gắp đồ ăn cho nam nhân nữa. Nhưng mà Cửu Hoàng nói chính là sự thật, y thật sự không có chú ý nam nhân thích ăn cái gì, nhưng y lại nhớ rõ Liễu Phong thích ăn cái gì.

Từ nhỏ tới lớn y đều không có đặc biệt chú ý nam nhân, ngược lại là Liễu Phong cái người xinh đẹp kia, làm cho y ký ức vẫn còn vẹn nguyên, y mọi sự đều nghĩ đến Liễu Phong. Nhưng mà kết quả là cái người mà y cho tới bây giờ cũng không chú ý, cho tới bây giờ cũng không quan tâm, mới là người đến cuối cùng

đều vẫn ở lại bên người y, Nham Vân chỉ cảm thấy là vận mệnh trêu người.

Từng là nam nhân hành sự nhìn sắc mặt y, nhưng hiện tại lại trái ngược. Tuy rằng không thể nói y hành sự phải xem sắc mặt nam nhân, nhưng mà thái độ của nam nhân thủy chung đều ảnh hưởng y.

Mà mỗi lần thời điểm Phật Hàng tới, nam nhân đều sẽ tự mình đi hầm canh cho Phật Hàng, thần tiên không ăn ngũ cốc, nhưng uống canh dù sao vẫn tốt hơn so với mỗi lần đều uống nước suối. Từ sau khi Nham Vân vào ở Trương phủ, nam nhân không còn có tự mình xuống bếp làm đồ ăn cho y. Y thậm chí bắt đầu hoài niệm đoạn ngày trước kia cùng nam nhân cư trú ở vùng ngoại ô phương Bắc kia.

Nhưng Nham Vân y là ai chứ, chưa bao giờ thương cảm. Y biết sau khi Phật Hàng trở về thì nam nhân luôn cùng một chỗ cùng Phật Hàng. Mỗi lần sau khi Phật Hàng tới đây, Nham Vân đều sẽ không đi ra ăn cơm, đều chỉ tại trong phòng ăn, bởi vì Nham Vân không muốn nhìn đến trường hợp nam nhân dùng miệng tự mình đút Phật Hàng uống canh.

Nếu là Mạt Đồng tới đây, Nham Vân càng thêm sẽ không đi ra ngoài, bởi vì mấy lần y bắt gặp Mạt Đồng ôm nam nhân nói chuyện ở trên hành lang, hơn nữa nam nhân rủ mắt nhỏ giọng nói chuyện cùng Mạt Đồng.

Y nhớ rõ ngày đó thời điểm y đi ngang qua hành lang, nhìn đến Mạt Đồng ôm nam nhân nói chuyện nói 1 hồi liền hôn lên, y biết Mạt Đồng nhìn thấy y, y cũng biết Mạt Đồng là cố ý.

Nhưng mà nhìn đến nam nhân ở trong ngược người khác, cả người y cũng không thoải mái, Nham Vân ngoại trừ mới đầu mấy lần cùng bọn họ cùng nhau ôm nam nhân, nhưng mà sau đó Nham Vân rất ít khi gia nhập.

Bởi vì y thích một mình cùng một chỗ cùng nam nhân, không chỉ có chỉ là làm tình, y còn muốn trò chuyện cùng nam nhân, nhưng mà nam nhân chính là không dành thời gian cho y…….

Hơn nữa ở trong mắt Nham Vân thì nam nhân rất để ý Xích Luyện. Tuy rằng mỗi lần thời điểm Xích Luyện trở về, nam nhân vừa không nấu canh cho Xích Luyện, cũng sẽ không dùng miệng đút Xích Luyện ăn cơm, nhưng mà mỗi lần trước 1 đêm Xích Luyện trở về, tâm tình của nam nhân đều đặc biệt tốt, tự nhiên cũng liền hoà nhã vài phần đối Nham Vân, thỉnh thoảng còn có thể đi mua thêm vài món tân y sam…….

Chờ sau khi Xích Luyện trở về, Xích Luyện bình thường đều sẽ mang nam nhân đi ra ngoài. Bọn họ cũng không ở Trương phủ, nếu như nam nhân cả đêm không trở lại, hoặc là mấy ngày không trở lại, Nham Vân mấy ngày đều không ngủ ngon.

Gần đây Nham Vân đều ở nhà, bởi vì những người khác đều vắng mặt, y liền ở lại Biên thành bồi nam nhân. Theo thời gian trôi qua, y rất nhanh liền phát hiện, nam nhân bảo lưu (tạm để đó, tạm thời giữ lại ko xử lý) cảm tình đối y, hoặc là nói nam nhân cho tới bây giờ cũng không tồn tại tha thứ hay không tha thứ y, bởi vì nam nhân đã đem nó trở thành 1 thứ có cũng được mà không có cũng được, nói nam nhân để y ở lại, còn không bằng nam nhân kỳ thật là để Nhị Cẩu ở lại.

Trước đây cái chớp mắt nhẹ nhàng kia của nam nhân bao hàm rất nhiều điều. Y bây giờ còn nhớ rõ bộ dáng thương tâm lúc ấy của nam nhân. Sau khi từ Kỵ Long sơn từ biệt cùng nam nhân, y suy nghĩ rất nhiều, y từng không rõ nam nhân vì sao phải đối y tốt như vậy, nhưng mà thật giống như chính y đối Liễu Phong như vậy, không có lý do gì.

Lần đầu tiên Nham Vân cảm thấy chính mình thực có lỗi với 1 người, y rất có lỗi với nam nhân, rất có lỗi với sư thúc của y, rất có lỗi với nam nhân kiên cường vì y khóc rất nhiều lần.

Nhưng mà y sẽ không biểu đạt (giãi bày), ngày đó y ôm nam nhân nói rất nhiều, những điều mà y sẽ không nói thì đều nói ra. Tuy rằng nói không tốt lắm, nhưng là y cũng hy vọng nam nhân hiểu được tâm ý của y.

Tuy rằng nam nhân bình thường không hay nói chuyện cùng y, nhưng mà y có thời gian thì đều sẽ đi trà phô gặp nam nhân, nhìn đến nam nhân đang bận rộn, y cũng không quấy rầy, liền ngồi 1 lát thì trở về Trương phủ.

Mỗi lần Nham Vân nói chuyện cùng nam nhân, nếu như gọi nam nhân "a Thúc" thì nam nhân mới đáp lời, nếu như gọi nam nhân "sư thúc" thì nam nhân sẽ không để ý tới y. Nham Vân thông minh như vậy, rất nhanh liền hiểu được ý của nam nhân.

Nam nhân tiếp nhận chính là Nhị Cẩu ngây ngốc, mà không phải y Nham Vân môn chủ của Nham môn.

Gần đây thời tiết chuyển lạnh, trong viện tử của Trương phủ có rất nhiều lá rụng. Ban đêm nam nhân thích ngồi ở trong viện tử xem sổ sách, bên trong thư phòng rất bí bức, hắn đều đem sổ sách ra ngoài, ngồi ở trong viện tử đối chiếu sổ sách. Hắn mới vừa bận xong liền nhận thấy được có người tới gần, lập tức có tử bào choàng trên vai của hắn.

Nham Vân điềm tĩnh ngồi xuống bên người của nam nhân, bởi vì y đem ngoại sam của chính mình cho nam nhân, cho nên hiện tại y chỉ mặc nội nam. Từ trước đến nay y luôn sạch sẽ, y sam có một chút dơ sẽ lập tức giặt, trước kia đều là nam nhân giặt cho y, nhưng mà từ sau khi trở về, nam nhân cũng không giặt cho y nữa.

Đều là hạ nhân của Trương phủ giặt.

"Đêm đã khuya, vì sao còn chưa nghỉ ngơi?". Nam nhân ngước mắt nhìn Nham Vân, thần thái trên mặt của hắn thực ôn hòa, ở trong bóng đêm dày đặc có vẻ rất là ôn nhu, bình tĩnh.

"Ngủ không được". Nham Vân bảo hạ nhân bưng tới chút nước trà cùng điểm tâm, y muốn nam nhân bồi y ngồi thêm 1 lát, "Mấy ngày nay ngươi đều rất bận rộn, bận tới ngay cả thời gian nghe ta nói đều không có".

Nam nhân là muốn sớm làm cho sinh ý của trà phô vào quỹ đạo, hắn liền có thể nghỉ ngơi. Tới lúc đó là có thể đi nơi nơi nhìn xem 1 chút, cho tới bây giờ hắn còn chưa tới phủ đệ phương bắc của Cửu Hoàng.

"Có chuyện gì, ngày mai chúng ta bàn lại. Ta đi nghỉ ngơi trước, ngươi cũng sớm đi nghỉ ngơi đi".Nam nhân cầm sổ sách lên, liền đi thư phòng. Hắn cất sổ sách xong, mới ra cửa liền nhìn đến Nham Vân đứng ở cửa.

Nham Vân cũng không nói gì, cũng chỉ là im lặng không lên tiếng nhìn chằm chằm nam nhân. Nam nhân nhận thấy Nham Vân tựa hồ không cao hứng lắm, nhưng mà hắn không định an ủi Nham Vân, hắn muốn vòng qua Nham Vân để rời đi.

Nham Vân cũng không ngăn cản, chỉ là một đường đi theo nam nhân xuyên qua hành lang. Nam nhân đi tới trước cửa phòng, mới chậm rãi dừng bước…….

"Không phải ta đã nói rồi, có chuyện gì ngày mai nói sau, ngươi cũng mệt mỏi……".

Lời của nam nhân còn chưa nói xong, Nham Vân thấp giọng ngắt lời nam nhân, "Ngày mai ta liền rời đi". Y chỉ là nhìn nam nhân, trong con ngươi kia lộ ra cảm xúc khó hiểu.

Muốn rời đi…….

Mới nửa năm mà thôi, liền chịu đựng không được……

310. Chương 310: Pn2

"Đi đâu?". Nam nhân ngước mắt nhìn Nham Vân, hành lang không có đèn ***g, chỉ có thể mượn ánh trăng lờ mờ thấy rõ ràng bộ dáng của đối phương, nhìn đến Nham Vân đang trầm mặc nhìn chăm chú vào hắn.

Qua một hồi lâu, Nham Vân mới trả lời nam nhân, "Quay về Nham môn".

Nam nhân biết chính mình không giữ lại được người trước mắt này, cho nên nửa năm qua hắn mới như gần như xa đối Nham Vân, Nham Vân muốn đi, muốn ở lại, hắn thủy chung đều không can thiệp được…….

Mà hiện giờ, Nham Vân đề xuất muốn rời đi với hắn……

Nam nhân không có trả lời Nham Vân, chỉ là đẩy cửa ra vào phòng, nhưng thấy Nham Vân đứng ở ngoài cửa chậm chạp không đi vào. Hắn liền đi tới cạnh cửa, hắn vịn cửa, nhưng không có nhìn Nham Vân.

"Ngươi không đi vào?". Nam nhân rủ mắt, thanh âm nói chuyện không lớn lắm, trầm thấp cũng rất có từ tính.

Nham Vân không nghĩ tới nam nhân sẽ để y vào phòng, y xác nhận hỏi lại: "Ta có thể đi vào?". Trong song

mâu từ trước đến nay đều lạnh lùng của y tựa hồ mơ hồ lộ ra một chút chờ mong……..

"Ân, có thể". Nam nhân gật đầu, để Nham Vân vào phòng.

Nham Vân vừa mới tiến vào phòng thì nam nhân liền thong dong đóng cửa lại, ngược lại khiến cho Nham Vân khẩn trương lên. Ánh nến trong phòng thực hôn ám, bởi vì từ trước đến nay nam nhân cũng không thích chói mắt quá.

"Ngày mai sau khi ngươi rời đi, có định trở lại hay không?". Nam nhân cũng thực trực tiếp hỏi Nham Vân, hắn cảm thấy được chuyện tới hiện giờ thì không cần phải nói xa nói gần.

Nham Vân ngồi ở bên cạnh, uống trà nam nhân rót cho y, "Xem tình huống, có thể trở về, cũng có thể không trở về". Y một thân trường bào hoa mĩ màu tím đậm, tôn làn da y dị thường trắng nõn. Y cúi đầu uống trà, cái khóa mẫu đơn tinh mỹ kia (???) thõng ở ngực. Đôi môi dính nước ẩm ướt, vì nước ấm bôi trơn mà sắc trạch no đủ.

Nam nhân ngồi xuống bên cạnh Nham Vân, ngồi 1 lát mới mở miệng: "Ngươi đây xem như trả lời gì chứ". Hắn nhìn về phía Nham Vân đang bỏ chén trà xuống, thanh âm nói chuyện của nam nhân rất nhẹ…….

Nham Vân nhìn nam nhân 1 lát, mới như có như không nói một câu: "Ngươi lại không cần ta". Y ở lại có tác dụng gì, nam nhân bình thường lại không nhìn y, lại không nói chuyện với y, càng thêm sẽ không thân mật cùng y, ở tại chỗ này đều nửa năm rồi, lại vẫn là không thay đổi được cái gì. Lúc trước y cho rằng y có thể, nhưng mà thực tế có chút khó khăn.

"Ngươi ở tại chỗ này bồi ta nửa năm. nếu như ngươi muốn đi liền đi, khi nào ngươi muốn trở về liền trở về". Nam nhân ngồi ở trước bàn, bình tĩnh nhìn chăm chú vào Nham Vân.

Hắn đối đãi Nham Vân kỳ thật cùng bọn họ đều giống nhau, muốn đi muốn ở lại đều tùy ý, nhưng mà nam nhân biết Nham Vân không nhất định sẽ trở về, mà bọn Cửu Hoàng sẽ trở về.

"Phòng ta cho ngươi ở". Nam nhân bình tĩnh nói xong, liền đứng dậy đi buồng trong. Nham Vân suy nghĩ 1 chút, trong lòng có chút hờn dỗi. Y cảm thấy nam nhân rất không coi trọng y.

Y đứng lên đi theo nam nhân vào buồng trong, nhìn đến nam nhân đang cởi ngoại y. Y đi qua cởi y sam cho nam nhân, "Đêm nay ta cũng không thể ở lại được sao?".

Nam nhân nhìn y, lại lắc đầu.

Nham Vân có chút mất hứng nhìn chằm chằm vẻ mặt bình tĩnh của nam nhân, thân hình y nhoáng lên một cái, nháy mắt đặt nam nhân tại bên giường khắc hoa mộc lan. Nam nhân bị Nham Vân áp tại thành giường.

"Sư thúc, vì sao ngươi không giữ ta lại?". Hai tay Nham Vân nắm thành giường sau lưng nam nhân, giam cả người nam nhân ở giữa song chưởng (2 cánh tay). Hai người đều cúi đầu, nhưng mà hơi thở lại ái muội giao hòa. Hơi thở nong óng kia đã ươn ướt hai má lẫn nhau của hai người, Nham Vân nghiêng quan sát thần tình của nam nhân, "Vì sao ngươi không giữ ta lại".

Nam nhân không nói lời nào.

"Có phải ngươi một mực chờ ta nói [muốn đi] hay không, có phải ngươi cho tới bây giờ đều không có tin tưởng ta. Lúc trước thời điểm ta trở về, ngươi đều chỉ là vì không cho ta gây rối, mới đáp ứng ta vào ở". Nham Vân nói mỗi một chữ, hơi thở kia đều phun ở sườn mặt của nam nhân, nam nhân muốn tránh đi, nhưng mà tránh như thế nào đều tránh không được.

Nam nhân trầm mặc 1 lúc lâu, sau đó bị Nham Vân nâng cằm lên, đôi môi bị gắt gao lấp kín. Nam nhân nhúc nhích loạn xạ muốn đẩy Nham Vân ra, nhưng mà Nham Vân lấy linh khí áp chế hắn……..

"Nhị Cẩu tử, đừng như vậy". Hai tay nam nhân để ở ngực của Nham Vân. Thanh âm nói chuyện của hắn thực hàm hồ, đầu lưỡi bị Nham Vân ngậm ở miệng mút đi mút lại, "Không muốn".

Nam nhân nghe được "roẹt" 1 tiếng, y sam bị Nham Vân xé đứt. Hắn tránh né 1 lát, nhưng tại dưới vuốt ve của Nham Vân, hắn cũng liền dần dần an tĩnh lại.

Thân thể mềm dẻo của nam nhân bị Nham Vân ôm vào trong ngực. Hắn cảm giác được động tác của Nham Vân thực dùng sức, thật giống như nghẹn thật lâu, hắn bị Nham Vân khiến cho phát ra tiếng hút không khí rất nhỏ.

Đầu lưỡi của 2 người giao triền, nam nhân không trốn tránh được. Nham Vân đặt nam nhân ở thành giường, giơ tay kéo y sam của nam nhân tới bên hông, thân thể mềm dẻo của nam nhân bị y sờ tới sờ lui, nam nhân bảo y ngừng, y cũng không ngừng. Hơi thở của 2 người không ngừng dây dưa tại trong nụ hôn, trở nên càng ngày càng trầm, càng ngày càng sâu xa, thế cho nên lộ ra vài phần ái muội…….

Nam nhân cảm giác được thành giường phía sau bị Nham Vân chen chúc tới lay động. Đôi môi của hắn bị Nham Vân hôn tới nóng bỏng, xúc cảm nóng rát làm cho đầu lưỡi của hắn có chút tê dại……

"Đừng gọi ta Nhị Cẩu tử, gọi tên ta, gọi ta Nham Vân". Nham Vân ôm chặt phía sau lưng trần trụi của nam nhân, nam nhân cơ hồ là bị chen tới vách tường. Nam nhân bị để tại trên tường…….

Cái lưng tinh tế mềm dẻo của nam nhân, tại dưới ánh nến u ám lộ ra một chút mồ hôi ẩm ướt, hiện giờ đúng là vào hạ (đầu hè), không khí trong phòng cũng có chút oi bức…….

Nam nhân thấp giọng gọi 1 tiếng tên của Nham Vân, Nham Vân cúi đầu đáp lại 1 tiếng. Môi của 2 người tách ra, hơi thở của lẫn nhau gần kề như thế.

"Được rồi chứ". Nam nhân giật giật môi, môi của hắn có chút tê dại.

Nham Vân thật lâu không hôn nam nhân, lâu tới y đều không nhớ rõ một lần cuối cùng hôn nam nhân chính xác là khi nào. Nửa năm với y mà nói là rất lâu, nhất là tại mỗi ngày dưới tình huống đều có thể nhìn đến nam nhân, phải chịu đựng như vậy, thật sự rất cực khổ.

Nham Vân sáp tới còn muốn hôn nam nhân, lần này nam nhân một chút phản kháng đều không có. Hắn tùy ý Nham Vân hôn tới đủ thì thôi, sau khi xong, xúc cảm nóng rát trên môi hắn khiến cho hắn có chút ngượng ngùng.

"Ta đi châm trà". Nam nhân muốn lảng sang chuyện khác.

"Ta không uống trà". Nham Vân ngăn cản nam nhân.

Nham Vân ôm nam nhân, lưng của nam nhân để tại vách tường, theo vách tường chuyển qua trên ngăn tủ. Chốt cài của ngăn tủ lỏng ra rồi rớt xuống, một cái hộp chứa đầy thư theo trong ngăn tủ rớt ra…….

Nam nhân cả kinh.

Nham Vân theo bản năng nhìn lướt qua thư tán loạn trên mặt đất, nhưng mà liền thản nhiên liếc mắt một cái như vậy, lại khiến cho y dừng lại tất cả động tác. Đôi môi của y dán đôi môi của nam nhân, hai tay nắm cổ tay của nam nhân, nhưng mà ánh mắt của y lại rơi trên các lá thư trên mặt đất……

Nam nhân nhắm mắt lại.

Xong rồi, xong rồi……

Bị thấy rồi…….

Một đống thư trên mặt đất, bên trên đều có chữ viết thanh tú viết "Phong" gửi "Vân"……

Nam nhân cảm giác được đôi môi của Nham Vân rời khỏi đôi môi bị hôn tới nóng ướt của hắn. Hiện tại hắn căn bản không dám nhìn biểu tình của Nham Vân, thư trên mặt đất này đều là nửa năm qua Liễu Phong viết cho Nham Vân. Liễu Phong không quá mấy ngày sẽ để người mang 1 lá thư tới, nhưng mà tất cả đều bị Trương quản gia len lén chặn lại, cho tới ngày hôm qua Trương quản gia mới đưa cái hộp này cho nam nhân.

Nam nhân xem 1 lá thư trong đó, là Liễu Phong giải thích với Nham Vân, hơn nữa ám chỉ y muốn hòa hảo (làm lành, làm hòa) cùng Nham Vân. Hắn liền đặt cái hộp ở trong ngăn tủ, chuẩn bị tìm cơ hội nói với Nham Vân. Hắn biết tự ý xem thư của Nham Vân là không phải phép, nhưng hắn chỉ là muốn xem 1 chút, muốn xem Liễu Phong rốt cuộc muốn nói gì, trước đây là Liễu Phong không cần Nham Vân, hiện tại

lại muốn vãn hồi (cứu vãn, bù đắp)……

Thư trên mặt đất đã thuyết minh hết thảy rồi, hiện tại bản thân nam nhân giải thích như thế nào đều nói không rõ được, giải thích càng nhiều, chứng cớ đã lộ ra trước mắt, cũng không có ích gì.

Nhìn đến Nham Vân ngồi xuống nhặt thư, nam nhân cũng chỉ đành nhặt tất cả thư lên giúp y. Nhiệt tình vừa rồi giống như bị một chậu nước lạnh giội tắt, nhìn đến lực chú ý của Nham Vân tất cả đều ở trên thư, nam nhân đành phải mặc y sam vào……

Nam nhân đứng ở một bên cũng không biết nên nói cái gì, sau khi Nham Vân xem mấy lá thư, trầm mặc 1 lát mới thấp giọng hỏi nam nhân, "Vì sao ngươi phải chặn thư của ta?".

Không phải ta chặn lại…….

Nếu như hiện tại nam nhân trả lời Nham Vân như thế, Nham Vân khẳng định là sẽ không tin. Hắn đành phải cái gì cũng không nói. Hắn xoay người đi mở ngăn tủ ra, từ trong ngăn tủ ôm một cái bao đồ dùng vải gấm bao tốt.

"Đây là Hỏa Nhận của ngươi, hiện tại cũng nên vật quy nguyên chủ". Nam nhân đặt Hỏa Nhận ở trên bàn, hắn nhìn đến Nham Vân còn nhìn chằm chằm đám thư này, hắn cũng hiểu được.

Ngón tay của Nham Vân bấu hộp gỗ, ngón tay y trở nên có chút trắng bệch. Nam nhân nhìn y cái dạng này, liền nói: "Hiện tại có phải ngươi rất muốn đánh ta, rất hận ta hay không……."

311. Chương 311: Pn3

Nam nhân cảm thấy Nham Vân khẳng định sẽ rất hận hắn.

Nham Vân ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân, nhưng nam nhân lại tránh đi tầm mắt của y. Nham Vân "ba" 1 tiếng dùng sức đậy chặt nắp hộp, nam nhân bị khí thế của y bức lui hai bước.

"Ta trở về phòng". Nam nhân muốn đi, lại bị Nham Vân tóm được cổ tay, hắn kéo cũng kéo không ra, hắn chỉ là bình tĩnh hỏi vặn lại: "Ngươi lôi kéo ta, không cho ta, đây là muốn làm cái gì……".

Nham Vân cổ quái nở nụ cười mấy tiếng, thản nhiên tỏ vẻ: "Đây là phòng ngươi, ngươi còn muốn chạy đi đâu chứ?". Y biết hiện tại nam nhân rất khẩn trương, nhìn thấy y sam nam nhân đều bị xé đứt, y giơ tay kéo y sam nam nhân.

Nam nhân cảm thấy chính mình đã nói năng lộn xộn rồi, đây rõ ràng chính là phòng của hắn. Hơn nữa hắn

không muốn nhìn nét mặt giờ phút này của Nham Vân, hắn chỉ cảm thấy tay Nham Vân càng nắm càng chặt cổ tay của hắn.

"Vì sao ngươi phải làm như vậy?". Nham Vân kéo nam nhân tới bên người.

Bước chân của nam nhân có chút lảo đảo. Cả người hắn đều bị Nham Vân ôm…….

Hơi thở của Nham Vân liền gần trong gang tấc: "Có phải ngươi không muốn Liễu Phong gặp ta hay không, có phải cũng không muốn ta gặp Liễu Phong hay không, có phải ngươi lo lắng ta đi tìm Liễu Phong, ngươi không muốn ta cùng một chỗ với Liễu Phong?".

Nham Vân một bên hỏi, một bên nắm chặt cổ tay của nam nhân……

"Không phải…….". Nam nhân lắc đầu.

Nham Vân nhìn nam nhân 1 lát, mới thả chậm thanh âm hỏi nam nhân: "Có phải ngươi sợ ta không cần ngươi hay không?". Hơi thở phun ra khi y nói chuyện, dần dần đã ươn ướt hai má của nam nhân.

Nam nhân không nói chuyện.

Cũng không nhúc nhích.

Chỉ là im lặng đứng…….

Nham Vân nhìn nam nhân 1 lát, cũng không có lại tiếp tục truy hỏi. Nam nhân cũng không có lên tiếng, liền tùy ý Nham Vân ôm, Nham Vân ôm nam nhân 1 lát, mới chậm rãi buông nam nhân ra, "A Thúc, ta đi đây".

Nam nhân bình tĩnh nhìn chăm chú vào Nham Vân, ánh mắt của hắn rất không ổn định, "Ân". Hắn rất nhanh liền cảm giác được Nham Vân buông hắn ra, hắn nhìn đến Nham Vân thực thong dong cầm thư cùng Hỏa Nhận đi.

Nham Vân đi rồi.

Nam nhân vốn còn tưởng rằng phải dây dưa một phen cùng Nham Vân. Không nghĩ tới Nham Vân đi nhanh như vậy, nhìn thấy thân ảnh màu tím của Nham Vân biến mất ở bên trong ban đêm mênh mông, nam nhân mới đóng cửa lại.

Tâm tình của hắn có chút phức tạp.

Buổi tối hôm nay nam nhân ngủ không ngon.

Bởi vì ngủ thẳng nửa đêm chợt nghe đến trong viện tử có thanh âm khua chiêng gõ trống, nghe được hạ nhân trong viện tử cùng Trương quản gia đang la có yêu quái.

Nam nhân xoay người liền xuống giường.

Hắn lách mình đi ra ngoài, mới vừa đi đến viện tử, hắn liền cảm giác được có cường đại linh khí.

Hắn bảo Trương quản gia cùng người hầu đều đi đại đường, đóng chặt cửa hậu viện lại.

Nếu như hắn không kêu mở cửa, liền ngàn vạn lần đừng mở cửa.

Trong thời gian nháy mắt thì tất cả mọi người đi đại đường, chỉ có nam nhân ở lại trong viện tử.

Sau khi nam nhân xác nhận cửa tiền viện (sân trước) đóng kỹ rồi, hắn liền bước nhanh đi vào hậu hoa viên rộng lớn của Trương phủ…….

Hắn mới vừa chưa đi được mấy bước, liền nhìn đến long vĩ (đuôi rồng) của Nham Vân che hờ ở bên trong bụi hoa…….

Vảy tím trong suốt kia như ẩn như hiện trong sương đêm mông lung, nam nhân đi được mấy bước đã vấp rễ cây, hắn trực tiếp té ở trên người của Nham Vân.

Nham Vân lập tức liền nhíu mày. Nhìn mấy lần long thân vô lực của Nham Vân đáp tại trong hoa viên thật lớn của Trương phủ. Nam nhân quên tính ngày, hôm nay lại là 15…….

Trước đó Nham Vân tựa hồ là ngồi ở ghế đá trong viện tử xem thư, nhưng mà đột nhiên phát tác. Ghế đá bị y ném tới 1 bên, thư Liễu Phong viết cho y cũng đều rơi lả tả trên mặt đất.

“A Thúc, ta đau quá”. Cơn đau của thắt lưng Nham Vân lại phát tác. Y cầm lấy tay của nam nhân, không cho nam nhân đi. Nam nhân ngồi trên mặt đất 1 lát, mới sử dụng linh lực ôm Nham Vân tới mép hồ nước lớn của hậu hoa viên.

Nham Vân nằm trên mặt đất, y rất vô lực, rất đau đớn. Y nhìn thấy nam nhân từ xa xa ôm long vĩ của y, từng chút từng chút để long vĩ vào trong hồ nước lớn của hậu hoa viên…….

Nham Vân thực hỗn loạn. Y 1 lát kêu nam nhân “a Thúc”, 1 lát lại gọi “sư thúc”. Tiếng thở dốc đau đớn kia, cùng tiếng rồng ngâm yếu ớt kia, thay phiên vang lên.

Tiếng than nhẹ kéo dài kia, khiến cho xa xa truyền đến từng đợt thanh âm gào khóc thảm thiết khủng bố. Nam nhân rất cẩn thận thả long vĩ của Nham Vân vào trong nước, để nửa người trên của Nham Vân ghé vào bờ hồ.

"A Thúc, ta không thoải mái". Nham Vân lại gọi nam nhân, y ghé vào mép hồ, rất vô lực, rất vô lực, ngay cả nói chuyện đều trở nên thực không khí lực. Long vĩ của y để vào trong hồ, nước hồ kia đều dâng lên 1 đoạn…….

Nam nhân vẫn là đi qua ôm Nham Vân, hắn ngồi ở bờ hồ, hai chân đều ngâm trong nước hồ. Hắn để Nham Vân tựa vào trên người của hắn, hắn ôm thắt lưng của Nham Vân…….

"Đỡ hơn chút nào chưa?".

"Ân".

Nham Vân vùi đầu tại cần cổ của nam nhân. Thanh âm của y có chút rầu rĩ, không có khí lực gì. Hai tay của y ôm lưng của nam nhân, y ngẩng đầu nghĩ muốn hôn nam nhân, nhưng mà nam nhân lại nghiêng đầu đi.

Nham Vân thụ thương dựa vào nam nhân, nam nhân đã làm tốt chuẩn bị rồi, phải ở trong này ôm Nham Vân nghỉ ngơi một đêm, hai người tựa vào cùng nhau, đùi của nam nhân dán long lân trên thắt lưng của Nham Vân.

Nam nhân đều nhặt xong tất cả các lá thư, đặt ở trong hộp, toàn bộ đều đưa cho Nham Vân, "Ngươi cầm đi, ngày mai ta sẽ phái xe ngựa tiễn ngươi đi, đêm nay nghỉ ngơi thật tốt đi".

Nam nhân ôm Nham Vân, đây là thời điểm Nham Vân suy yếu nhất. Hắn nhìn đến Nham Vân ôm cái hộp, hắn nhận thấy Nham Vân tựa hồ muốn xem thư, hắn trực tiếp giữ chặt cái hộp.

"Như thế nào?". Nham Vân vô lực nhìn nam nhân.

"Ngươi đi rồi lại xem, hiện nay ngươi cũng không khí lực, còn xem thư thế nào chứ?".

"Nhưng mà ta muốn xem". Nham Vân mở cái hộp ra, lấy ra 2 lá thư đưa cho nam nhân, "Ta không khí lực xem, vậy ngươi có khí lực thì đọc giúp ta, ngươi đọc cho ta nghe là được".

Nham Vân cố ý.

Nham Vân muốn xem nam nhân rốt cuộc có cảm thấy y có cũng được không có cũng được hay không, nhưng mà y không có đạt được kết quả mong muốn, bởi vì nam nhân cuối cùng vẫn là rất bình tĩnh đọc 2 lá thư này.

Liễu Phong viết thư cho Nham Vân ở trong mắt nam nhân thì đó là khá buồn nôn (mắc ói). Nam nhân cũng chỉ có thể kiên trì làm bộ bình tĩnh đọc thư, sau khi đọc xong Nham Vân cũng không có phản ứng gì.

"Ngươi ngủ rồi?". Nam nhân tiến đến trước mắt, nhìn thấy Nham Vân nhắm mắt, "Ngươi ngủ rồi?'. Hắn thấp giọng gọi vài tiếng, Nham Vân chậm rãi mở mắt ra…….

"Đọc lại".

Nam nhân mở thư ra…….

Nam nhân ôm Nham Vân, thấp giọng đọc thư: "Lần trước chúng ta còn chưa nói rõ ràng, ngươi nói chúng ta không thích hợp, nhưng mà ngươi từng đối ta tốt như vậy. Lúc trước ta không hiểu, bây giờ đã hiểu rồi. Nếu ngươi bằng lòng trở về Thanh Sơn, ta sẽ đối đãi thật tốt với ngươi, ngươi nghĩ muốn cái gì đều cho ngươi. Liễu Tích Vân có thể làm, ta cũng có thể…….".

Sau khi nam nhân đọc xong, liền để thư ở bên cạnh…….

Liễu Phòng đưa ra điều kiện thật dụ nhân…….

Liễu Phong thanh cao như vậy, hiện tại cũng nghĩ thông rồi……

Liễu Phong vì Nham Vân mà bỏ xuống chấp niệm này.

Nham Vân tựa hồ đã đau tới ngất đi rồi. Nam nhân trầm mặc ôm Nham Vân, cũng không dám buông tay, nam nhân bình tĩnh thấp giọng nói: "Liễu Phong nói y cũng có thể, y nói y có thể…….".

Nham Vân nhắm mắt, cũng không biết có đang nghe hay không, hơi thở của nam nhân liền phun vào trên mặt của Nham Vân, mang theo một chút ướt át ôn nhu……

Hoa sen trong hồ nước, tối nay nở phá lệ diễm lệ.

312. Chương 312: Pn4

Sáng sớm hôm sau thời điểm nam nhân tỉnh lại, Nham Vân đã không thấy. Cùng Nham Vân cùng nhau biến mất không thấy còn có các bức thư cùng Hỏa Nhận, nam nhân đã sớm dự đoán được sẽ như vậy.

Nham Vân đi rồi.

Nam nhân đứng dậy thả bọn hạ nhân thủ bên ngoài một đêm đi vào, hôm nay để bọn họ đều trở về phòng nghỉ ngơi. Sự tình của phủ đệ chờ buổi tối tỉnh ngủ lại làm, nhưng mà nam nhân lại thay đổi y sam, liền trực tiếp đi trà phô.

Nửa năm qua nam nhân đều rất nghiêm túc coi sóc sinh ý của Trương gia, gần đây sinh ý cũng đi vào quỹ đạo, hắn liền không có bận rộn như trước kia vậy.

Nam nhân vốn là muốn mấy ngày này bận rộn xong, liền để Nham Vân cùng hắn đi ra ngoài đi một chút, nơi nơi nhìn xem thư giãn một chút, nhưng mà sáng nay Nham Vân liền rời khỏi Trương phủ.

Hắn chỉ là còn chưa kịp nói với Nham Vân……

Nhưng mà không quá mấy ngày, Phật Hàng liền từ bên ngoài trở về rồi. Nam nhân bảo Phật Hàng cùng đi bên ngoài 1 chút. Phật Hàng cũng đáp ứng rồi. Vì thế ngày kế hai người liền cưỡi ngựa xuất du (đi chơi).

Hai người bình thường đi đường ban đêm, ban ngày nghỉ ngơi ngay tại khách ***. Bởi vì Phật Hàng phải tránh tục khí. Hai người đi đi ngừng ngừng, gặp được yêu quái thu yêu quái, phong cảnh ban đêm càng đẹp hơn so với ban ngày.

Hai người đi đi ngừng ngừng đi tới chỗ tổng đà của Nham môn, Lưu Phong trấn.

Phật Hàng cưỡi ngựa chậm rì rì đi trước trên con đường đá xanh.

Nam nhân liền cưỡi ngựa đi ở bên cạnh của Phật Hàng. Phật Hàng một thân trường bào hoa mỹ màu bạc. Áo cà sa tơ bạc tinh tế tuyệt mỹ kia tùy tính choàng trên vai, trong bóng đêm bắt mắt như cũ. Ngân phát (tóc màu bạc) mềm mại kia của y buộc chỉnh tề, thúc quan của ngân phát được khảm bảo thạch kia phi thường tinh mỹ……

Vạt áo chất vải mềm mại kia hờ khép, giày thêu mây trên chân không nhiễm một hạt bụi, mà phối sức bên hông của y cực kỳ xa hoa……

Phật Hàng kéo dây cương, Phật châu trên cổ tay y lập lòe. Tại bên trong rừng cây tối tăm này, địa phương y đi qua đều lưu lại hoảng ảnh (cái bóng lay động)màu trắng mơ hồ……

Nhìn đến nam nhân nhìn y chăm chú, y bình tĩnh nhìn chằm chằm nam nhân, “Nhìn ngô làm cái gì?”. Y chậm rì rì tà liếc nam nhân 1 cái, y thủy chung đều là mặt hướng về phía trước.

“Ta cảm thấy ngươi giống như trước đây, một chút cũng không thay đổi”. Thanh âm của Tích Duyên rất thấp, lộ ra cảm tính thành thục của nam nhân, thanh âm của hắn thủy chung đều rất ôn hòa.

Phật Hàng không nói chuyện, chỉ là kéo ngựa tới gần Tích Duyên, “Ngô vẫn là ngô, cho dù ngô phi thăng,

ngô cũng vẫn là Phật Hàng ". Y giơ tay bắt lấy tay của nam nhân……

Hai con ngựa đi rất gần, cơ hồ tựa vào cùng nhau.

Tại trên đường đá xanh dưới ánh trăng rằm thong thả đi đường. Nam nhân cũng tùy ý Phật Hàng lôi kéo. Phật Hàng nhéo tay của nam nhân ở trong tay, nhéo tới nhéo lui……

"Ngươi cũng không phải tiểu hài tử".

"Ngươi có mệt hay không?". Phật Hàng ôm thắt lưng của nam nhân, để nam nhân tựa đầu vào trên vai y. Hai con ngựa đi rất chậm, tiếng vó ngựa kia nhẹ nhàng vang lên, tại trên đường nhỏ im lặng phá lệ rõ ràng dễ nghe.

Nam nhân chậm rãi nắm chặt tay của Phật Hàng, "Không mệt". Chút mệt ấy tính cái gì, hắn từng cõng Phật Hàng đi xa như vậy, hắn cũng chưa rên nửa tiếng, cũng không kêu mệt.

Bọn họ đi ra ngoài đã nửa tháng, đi du ngoạn rất nhiều địa phương rồi.

Bọn họ đi đi ngừng ngừng.

Nơi nơi thăm thú.

Nam nhân cũng không cảm thấy mệt.

Phật Hàng luôn luôn bồi hắn.

Tuy rằng mỗi buổi tối Phật Hàng đều ôm hắn ngủ. Phật Hàng cũng không sợ tục khí trên người của hắn, hơn nữa bọn họ còn thường xuyên sẽ ân ái, bình thường đều là tới khách *** sau đó lại làm.

Nói tóm lại, Phật Hàng vẫn là rất bận tâm cảm thụ của nam nhân.

Gần đây thời điểm làm thì Phật Hàng đều phải hôn hắn, còn thích một bên hôn, một bên dùng sức đâm vào……

Làm cho nam nhân thở dốc liên tục, cho tới khi nam nhân đổ mồ hôi đầm đìa mới thôi.

Bằng không y liền bắt nam nhân liên tục gọi tên y, còn phải gọi y "Phật Hoàng", như vậy y liền càng dùng sức.

Làm cho nam nhân ngoại trừ run rẩy, chính là than nhẹ.

Mỗi khi thanh âm kiềm nén lại cảm tính của nam nhân vang lên khi ghé vào lỗ tai y, y liền lấy thở dốc ồ ồ cùng lời ngon tiếng ngọt trầm thấp đáp lại nam nhân. Nhìn đến nam nhân đỏ mặt, y liền càng thỏa mãn.

"Tích đại thúc, ngô không muốn trở lại trên trời, ngươi rất câu nhân". Phật Hàng ái muội nhìn chằm chằm nam nhân, lông mi của y nhẹ nhàng rung rung, tay y chậm rãi xoa nắn thắt lưng của nam nhân.

Thắt lưng nam nhân đều mềm nhũn: "Ít nói bậy".

"Ngô không nói bậy". Phật Hàng sáp qua hôn hai má nóng bỏng của nam nhân, cảm giác được toàn thân nam nhân nhũn ra, như muốn bốc khói. Y dứt khoát hôn nam nhân mấy cái, "Mặt của ngươi rất nóng, có phải lại muốn hay không?". Y dán tại bên tai của nam nhân, cái tay ôm thắt lưng của nam nhân đang dùng sức xoa nắn. Lực đạo của y rất tốt, xoa tới nam nhân nói không nên lời.

"Ngươi làm sao lại gọi ta [Tích đại thúc], ta……". Nam nhân bình tĩnh hỏi vặn lại Phật Hàng, "Ta thực già rồi?".

"Cái này gọi là tình thú". Tay của Phật Hàng trượt vào trong y sam của nam nhân. Đôi môi của y theo chóp mũi của nam nhân, hôn tới đôi môi mềm mại của nam nhân, đầu lưỡi nhợt nhạt thăm dò.

Cái này gọi là tình thú.

Phật Hàng thỉnh thoảng sẽ gọi hắn "Tích đại thúc", cũng thỉnh thoảng gọi hắn "Đại Cẩu", cái này đương nhiên đều là Nham Vân hại, nhưng mà Phật Hàng bình thường không gọi hắn như thế, chỉ là thời điểm trêu hắn mới như vậy.

Phật Hàng thật sự là rất biết sờ mó……

Cũng quá hiểu nam nhân, y sờ chưa được mấy cái thì nam nhân liền nhìn y, kiềm nén "ân" mấy tiếng. Y nhướn mày nhìn chằm chằm nam nhân, muốn nam nhân tự mình mở miệng.

"Muốn nói cái gì với ngô sao?".

"Không có"

"Khẳng định có". Phật Hàng thấp giọng, tiến đến bên môi của nam nhân, nhẹ nhàng cắn một ngụm môi dưới của nam nhân, "Có phải nghĩ muốn đại bảo bối của ngô hay không?". Y luôn luôn ngữ xuất kinh nhân (lời nói ra làm người khác kinh ngạc).

“Bậy bạ”. Nam nhân đang cười, hắn cảm thấy Phật Hàng rất hư hỏng, nhưng mà lại hư hỏng tới thật đáng yêu.

Y sam Phật Hàng rất hoa mỹ, nhưng mà y đang ôm nam nhân. Nam nhân ăn mặc tao nhã hai người nhìn qua thập phần không tương xứng, nhưng mà rồi lại dị thường thuận mắt, bởi vì tư thế hai người rất ái muội.

Còn kém chưa cuộn thành 1 đoàn……

Phật Hàng ôm nam nhân chậm chạp đi 1 hồi, y dán tại bên tai nam nhân, nói chuyện cùng nam nhân. Tuy rằng nói y là đang trêu chọc nam nhân, nhưng mà nam nhân cũng tùy ý y nói.

Chỉ là ôn hòa nhìn chằm chằm Phật Hàng.

Thỉnh thoảng Phật Hàng sẽ sáp qua hôn môi của nam nhân mấy cái, đôi môi của 2 người “gắn bó keo sơn” dán tại cùng nhau, cũng liền tự nhiên ngọt ngào như vậy……

Phật Hàng nhìn đến phía trước có một tòa thần miếu Sơn thần nhìn qua rất to lớn, y giữ chặt thắt lưng của nam nhân, ôm thắt lưng của nam nhân, “Đêm nay chúng ta ngay tại bên trong thần miếu……”.

Nam nhân không lên tiếng, đang chờ Phật Hàng nói xong. Phật Hàng tạm dừng 1 lát, mới cười nhẹ ở bên tai nam nhân nói ra một chữ cuối cùng: “Làm……”.

Phật Hàng cố ý đè thấp thanh âm, còn kéo dài thanh âm……

Nam nhân không phản bác.

Phật Hàng buộc 2 con ngựa ở cây trúc ở ngoài thần miếu. Y ôm nam nhân xuống ngựa, chỉ là không buông nam nhân ra, y liền ôm nam nhân tại trong ngực……

Nam nhân đành phải ôm cổ của Phật Hàng, bình tĩnh nhìn chăm chú Phật Hàng, “Ôn nhu một chút”. Thanh âm của hắn rất thấp, tại trong rừng trúc yên lặng này, có vẻ càng thêm khiến người ta tim loạn đập bình bịch.

Phật Hàng thấp giọng nói: “Ngô cũng không phải Cửu Hoàng”. Y ôm nam nhân đi lên cầu thang, y đi rất chậm, mỗi bước y đi, đều phải hôn nam nhân 1 lát……

Hai tay của nam nhân khoát lên trên vai Phật Hàng, tùy ý Phật Hàng hôn tới thoải mái mới thôi: “Ngọt hay không?”. Phật Hàng ngậm môi của nam nhân, hôn tới hôn lui, vẫn hôn không xong.

Nam nhân thấp giọng đáp lại Phật Hàng: "Ngọt……". Thật sự ngọt…….

Đó là trong lòng ngọt…….

313. Chương 313: Pn5

Phật Hàng lại đi 1 bước, giơ tay nới lỏng đai lưng của nam nhân, nam nhân tóm lấy tay Phật Hàng, hai người tại bên trong rừng trúc ánh trăng mỏng mỏng manh manh chiếu rọi nói chuyện với nhau.

"Nơi này không ai".

"Nơi này rất tối".

"Đúng lúc có thể để chúng ta chậm rãi [tán gẫu], muốn [tán gẫu] bao lâu liền [tán gẫu] bấy lâu". Phật Hàng cởi đai lưng của nam nhân ra, hai tay của y khéo léo xoa thân thể của nam nhân.

Ánh mắt nam nhân nhu hòa nhìn chăm chú vào Phật Hàng, hắn từ trên tay Phật Hàng đón lấy đai lưng của chính mình, cầm đai lưng ở trong tay, hai tay ôm cổ của Phật Hàng, mà Phật Hàng liền ôm ngang người hắn.

"Tới hôn trước 1 cái". Phật Hàng cơ hồ là dán môi của nam nhân mà nói chuyện, mà nói xong liền hôn mạnh mấy cái, nhưng lại hôn thật sự vang dội.

"Ngươi đều hôn rất nhiều lần rồi". Nam nhân thấp giọng nói xong, còn không quên giơ tay chạm đến đôi môi nóng lên của chính mình, ánh mắt của hắn dừng ở trên mặt của Phật Hàng, rất nhanh môi của 2 người lại dây dưa cùng nhau.

Ngô…….

Hai tay của nam nhân ôm cổ của Phật Hàng, tùy ý Phật Hàng cắn môi của hắn, đôi môi của hắn tại trong không ngừng ma xát cùng mút, dần dần biến nóng biến nhiệt…….

Vừa mới vào thần miếu thì Phật Hàng liền thả nam nhân xuống, nhưng y vẫn ôm nam nhân, đặt nam nhân ở cạnh cửa, đôi môi của hai người từ đầu tới cuối cũng không tách ra, hai tay của nam nhân khoát lên trên vai của y, y chuyển động đầu, trằn trọc hôn nam nhân, hai tay của y di chuyển trong y bào của nam nhân, nam nhân chỉ cảm thấy bị Phật Hàng mò tới không khí lực.

Hơi thở của Phật Hàng rất ổn định, rất bình thản, mà hơi thở của nam nhân lại rất ồ ồ, nhiệt tức nóng bỏng kia phun trên mặt của Phật Hàng, chỉ chốc lát sau y sam của nam nhân đã bị Phật Hàng xoa lộn xộn.

Phật Hàng kéo tay nam nhân qua, để tay của nam nhân sờ địa phương có phản ứng của y, ngón tay của nam nhân đụng đến địa phương rất nóng của Phật Hàng, hơn nữa rất cứng, tần suất nảy lên phá lệ rõ ràng.

Ngón tay của Phật Hàng chế trụ tay của nam nhân, làm cho nam nhân chậm chạp xoa nắn nó, "Lớn không?". Y dán tại sườn mặt của nam nhân, cười khẽ hỏi nam nhân.

"Ân". Nam nhân gật đầu.

"Thích hay không?". Phật Hàng một bên hỏi nam nhân, một bên hôn nam nhân, tay y sờ hướng về phía vạt áo của nam nhân, ánh mắt của nam nhân lập tức liền trở nên hỗn loạn.

"Ân". Nam nhân vẫn là gật đầu.

"Ngươi đương nhiên thích, nó mỗi đêm đều yêu thương ngươi, nếu như ngươi nói không thích, vậy ngô sẽ thương tâm". Phật Hàng dựa rất gần nam nhân, y nói xong liền hôn nam nhân vài cái, ngón tay y khéo léo yêu thương vỗ về yếu hại của nam nhân.

Nam nhân cũng chỉ là trầm mặc nhìn Phật Hàng.

Mỗi khi Phật Hàng sáp qua hôn hắn, hắn cũng không cự tuyệt.

Động tác hai người rất nhẹ, thân mật trong miếu Sơn thần, thân ảnh của 2 người lúc ẩn lúc hiện, từ cạnh cửa tới trên cột đá trong miếu, lại tới trên bàn thờ trước miếu đường, hai người ôm cùng một chỗ, một bên thấp giọng nói chuyện với nhau, một bên triền miên thân mật…….

"Ngươi chờ một chút". Nam nhân thấp giọng yêu cầu, hắn giơ tay đẩy đẩy Phật Hàng, ý bảo Phật Hàng buông hắn ra, "Trên bàn rất dơ, rất nhiều tro bụi, sẽ dơ y sam ngươi".

"Không sao". Phật Hàng giơ tay kéo vải gấm đen vướng trên đỉnh đầu nam nhân xuống, vải gấm kia vốn có chút dơ rơi vào trong tay của Phật Hàng liền trở nên mới tinh, Phật Hàng giơ tay tung nó lên, vải gấm kia trải lên trên bàn thờ.

Nam nhân thong dong cởi bỏ ngoại sam gấp tốt đặt ở ở bên cạnh, hắn 1 thân nội sam thuần trắng đứng ở trước mặt của Phật Hàng, Phật Hàng theo dõi động tác của hắn, nhìn hắn chậm rãi cởi vạt nội sam ra…….

"Quần ngươi còn chưa cởi". Phật Hàng nhắc nhở nam nhân.

Nam nhân sửng sốt một chút: "Quần còn phải cởi?".

Phật Hàng giơ tay ôm nam nhân tới trên bàn thờ, để nam nhân ngồi ở trên bàn thờ, nam nhân có chút do

dự, nhưng vẫn là giơ tay cởi khố đầu (quần lót) của chính mình, hắn lột giầy……..

Ngoại y (áo khoác), quần, giầy đều chỉnh tề đặt ở bên cạnh hắn, bàn thờ này rất lớn, có 6 tôn thần tượng vô danh đứng sừng sững ở sau bàn thờ, bàn thờ rất dài, rất rộng.

Nội sam của nam nhân che hờ thân thể rắn chắc của hắn, Phật Hàng liền cúi người đứng ở giữa hai chân của hắn, địa phương có phản ứng của hai người dán tại cùng nhau, trên người của Phật Hàng có cổ hà (sen) lộ nhàn nhạt thơm ngát, rất là dễ chịu…….

Tay của nam nhân ôm thắt lưng của Phật Hàng, thời điểm Phật Hàng tựa sát qua hôn hắn, hắn thành thật khen Phật Hàng, "Trên người ngươi thơm quá". Thanh âm nói chuyện của hắn rất nhẹ.

Rất thành thục……

"Không thơm bằng ngươi". Phật Hàng hôn hai má của nam nhân, yêu thương ôm nam nhân, nam nhân im lặng tùy ý y ôm, tùy ý y sờ, y hôn hai má của nam nhân, "Từng địa phương trên người ngươi đều rất thơm".

Nam nhân muốn phản bác Phật Hàng, rõ ràng trên người hắn là mùi mồ hôi, căn bản là không thơm, cùng cổ hương khí thanh nhã kia của Phật Hàng căn bản là không thể đánh đồng, nhưng mà Phật Hàng lại nói như vậy, chắc là muốn hắn vui vẻ, hắn cũng sẽ không có phản bác.

Phật Hàng ôm nam nhân vào trong ngực, hai đôi môi đan xen, nam nhân cảm nhận được thứ nóng ướt xâm nhập thân thể hắn, hai tay của Phật Hàng nắm chân của nam nhân.

Hai người hôn môi phát ra tiếng vang ái muội ở trong bóng tối rất rõ ràng, cùng với xúc cảm sóng nhiệt kia lần lượt dâng lên, rên ngâm của nam nhân đã khuếch tán tại trong thần miếu.

Thanh âm kia trầm thấp, lộ ra vài phần run rẩy, nhưng lại làm cho trong lòng Phật Hàng rung chuyển…….

Thời điểm Phật Hàng hoàn toàn chiếm hữu nam nhân, dán tại bên môi của nam nhân thấp giọng yêu cầu: "Tích đại thúc gọi tên ta". Y ôm thắt lưng của nam nhân, Phật châu trên tay y hoạt động trên da thịt của nam nhân.

Nam nhân bình tĩnh nhìn Phật Hàng, ánh mắt có chút ướt át, thấp giọng nói: "Tây Thiên…….."

Phật Hàng ôm thắt lưng của nam nhân, mặt dán mặt của nam nhân, "Vẫn còn". Y hối thúc nam nhân mau mau tiếp tục, thân thể y áp về phía trước, làm cho nam nhân tự nhiên mở 2 chân ra.

"Phật Hoàng".

“Tiếp tục”

“Phật Hàng……”. Thanh âm của nam nhân bao phủ ở giữa môi của Phật Hàng, nam nhân cảm giác được Phật Hàng càng ngày càng xâm nhập, luật động kia càng ngày càng thường xuyên, hô hấp của hắn đều run rẩy.

Mỗi đêm Phật Hàng đều rất nhiệt tình, giống như vĩnh viễn cũng không chán, hơn nữa thể lực cũng đặc biệt tốt, y thích đem nam nhân bày ra các loại tư thế, nhưng sẽ làm nam nhân cũng cảm thấy thoải mái.

Rất thoải mái.

Tầm mắt hôn ám trong miếu Sơn thần, tiếng thở dốc, va chạm, tiếng hôn môi, tiếng than nhẹ, đan xen giao thoa giao hòa cùng một chỗ, kiềm nén tới làm cho tim của nam nhân đều sắp vọt ra ngoài.

Nam nhân y sam lộn xộn quỳ sấp tại bàn dâng lễ vật, Phật Hàng liền áp tại phía sau của hắn, theo động tác của Phật Hàng thì thân thể của nam nhân cũng lay động trước sau…….

Phật Hàng bảo nam nhân nghiêng đầu, nam nhân liền nghiêng đầu.

Phật Hàng một bên yêu thương nam nhân, một bên hôn nhẹ đôi môi của nam nhân, nam nhân cũng không có ý kiến. Trong bóng đêm, ngoại trừ tiếng hai người hôn môi cùng thanh âm dây dưa, liền là bàn thờ khi lay động phát ra tiếng vang.

Nam nhân luôn sẽ làm Phật Hàng tẫn tính (tận hứng, thõa mãn về tính dục).

Phật Hàng cúi đầu, ngậm đôi môi hơi hé mở của nam nhân. Nhấp nháp đầu lưỡi mềm mại của nam nhân, “Ngô ái*, ngươi thật nóng nga”. Y giơ tay bụm yếu hại bắn ra rất nhiều lần của nam nhân, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa cho tới khi nam nhân lại run rẩy ngậm chặt y.

*Đây là bợn Phật Hàng gọi yêu Tích thúc, theo ta hiểu ngô ái = tình yêu của tôi = my love

“Thật sự rất nóng”. Nam nhân nói đều là nói thật, hắn chỉ cảm thấy Phật Hàng sắp nướng cháy hắn rồi, trên làn da bóng loáng trên đùi của hắn đều chảy ra mồ hôi tinh mịn.

Thật sự rất nóng.

Nóng tới hắn sắp mềm nhũn rồi.

Phật Hàng ở trong thần miếu ôm nam nhân tới toàn thân vô lực mới dừng lại.

Búi tóc của nam nhân đều đều đã ươn ướt, hắn nhắm mắt tựa vào Phật Hàng nghỉ ngơi, môi của Phật Hàng vẫn hôn mồ hôi trên chóp mũi của hắn, nâng đôi môi của nam nhân lên liền là 1 cái hôn nhẹ……

"Ngô ái, có thích ngô gọi ngươi như vậy hay không?". Phật Hàng áp tại trên người của nam nhân, cúi đầu cũng không có nhìn chăm chú vào hai tròng mắt ướt át của nam nhân, hai tay của y phân biệt chế trụ ngón tay của nam nhân.

Nam nhân nghẹn thật lâu, mới thấp giọng nói: "Thích…….". Hắn không chán ghét Phật Hàng gọi hắn như vậy.

Hai tay của 2 người đan xen, Phật Hàng kéo tay của nam nhân tới đỉnh đầu, gần trong gang tấc nhìn chằm chằm nam nhân, "Ngô ái, cũng không thể nói ra ngươi rốt cuộc thích bao nhiêu sao?".

"Vậy cảm thấy được ta hẳn là phải có bao nhiêu thích?". Nam nhân bình tĩnh hỏi vặn lại Phật Hàng.

"Thích tới muốn chết".

"……"

Mười ngón của hai người cùng xen kẽ đan xen, thấp giọng nói chuyện với nhau, hơi thở của lẫn nhau liền rất gần kề, Phật Hàng cúi đầu đôi môi dán tại trên môi của nam nhân, chuồn chuồn lướt nước hôn rồi hôn thật sự vang dội, cũng rất ngọt ngào…….

Hai người thật giống như tân hôn (mới cưới), ngọt ngọt ngào ngào đi đi dừng dừng, thời điểm hôm sau tỉnh lại đã là buổi tối, Phật Hàng mặc y sam cho nam nhân, mặc thật lâu thì mới bị Phật Hàng ôm lên ngựa.

Trên đường đi.

Nam nhân cưỡi ngựa đi ở phía trước, Phật Hàng liền chậm rãi đi ở phía sau, hai người đi tới tổng đàn Nham môn, Phật Hàng đề nghị đi gặp Nham Vân, nam nhân cũng không có phản đối.

Nhưng mà Nham Vân cũng không ở Nham môn, đệ tử của Nham môn nói môn chủ đi trấn trên gặp bằng hữu, vì thế nam nhân cùng Phật Hàng liền rời đi Nham môn, nam nhân cùng Phật Hàng đặt chân ở hoa phố của trấn trên.

Nam nhân cùng Phật Hàng xuất hành bình thường đều sẽ đặt chân ở phụ cận chùa hoặc là đạo quan, bởi vì rất yên tĩnh, nam nhân không thích địa phương ồn ào quá, hai người ở lại trong chùa tại vùng ngoại ô của Lưu Phong trấn.

Ban đêm Phật Hàng đáp ứng khẩn cầu của phương trượng, đi hỗ trợ phương trượng trảo (bắt) yêu, nam nhân rảnh rỗi liền đi trấn trên dạo 1 một, đúng lúc gặp được hội hoa đăng.

Đêm nay trấn trên rất náo nhiệt, đèn hoa đăng, pháo hoa đồng loạt phóng lên, cảnh tượng trấn trên nhất phái phồn vinh ngựa xe như nước, trên mặt sông đèn hoa sen nổi lơ lửng, đêm nay cơ bản là 1 người cầm 1 cái hoa đăng.

Sau khi nam nhân tại miếu Thành Hoàng thắp hương đi ra sau, ở cửa chuẩn bị mua một cái hoa đăng, hắn mới vừa lấy tiền ra chuẩn bị đưa cho lão bản, liền bị người đụng phải một chút, bạc rơi trên mặt đất không thấy.

Lập tức, chợt nghe đến thanh âm quen thuộc vang lên…….

"Nham Vân, bên này, hoa đăng bên này khá đẹp". Thanh âm thanh lãnh (trong trẻo + lạnh lùng) thản nhiên vang lên, nam nhân ngẩng đầu nhìn đến nhìn đến Liễu Phong một thân trang phục tao nhã đứng ở trước miếu Thành Hoàng chọn mua hoa đăng, mà Nham Vân lại là chậm rãi đi theo Liễu Phong đi qua, hai người đứng ở trước hóa than (hàng rong) chọn mua hoa đăng, hai người đứng chung một chỗ rất xứng đôi…….

"Nham Vân, ngươi nói hoa đăng này đẹp hay không đẹp?".

"Không tồi".

"Vậy cái này như thế nào?".

"Ân, được".

"Ngươi Ngươi xem đèn rồng này, như thế nào?". Thanh âm của Liễu Phong thủy chung đều lãnh thanh như vậy, nhưng mà quang mang trong mắt y lại nhu hòa.

"Ngươi thích liền được". Trên mặt Nham Vân cười nhàn nhạt, y đưa ngân lượng cho lão bản hóa than.

Hai người cũng không nhìn thấy nam nhân, nam nhân làm bộ cái gì cũng chưa thấy, chậm rãi xoay người đi, Nham Vân gặp bằng hữu thì ra là bồi Liễu Phong đi ra ngoài dạo hội hoa đăng, 2 người rối rắm nhiều năm trên cảm tình rốt cục đến với nhau rồi.

Nam nhân từ bỏ dự định mua hoa đăng, hắn đang chuẩn bị trở về, lại bị một cái tiểu hài tử kéo lại: "Đại bá, ngân lượng của ngươi rớt rồi".

Nam nhân lo lắng bị phát hiện, ôm tiểu hài tử từ bên người tới trên cầu thang phía trước, hắn đưa lưng về phía 2 người kia, nói với tiểu hài tử: "Chính ngươi cầm mua đèn ***g, coi như bá bá tặng cho ngươi".

"Cám ơn bá bá". Tiểu hài nhi kia cầm ngân lượng bỏ chạy tới trước tiệm hoa đăng, cũng bất cẩn đụng phải Nham Vân một chút, Nham Vân vừa mới quay đầu qua liền nhìn thấy nam nhân…….

Nam nhân lập tức xoay người rời khỏi miếu Thành Hoàng, Nham Vân cũng chỉ là liếc mắt nhìn nam nhân một cái, y cho rằng chính mình hoa mắt, liền lại cùng Liễu Phong tiếp tục chọn đèn ***g.

"Tiểu hài tử không bạc tránh ra". Lão bản đang quát tiểu hài tử.

"Ta có bạc, vừa rồi vị bá bá kia cho ta, không tin ngươi xem". Bàn tay nhỏ kia nắm 1 miếng bạc vụn chói mắt, ánh mắt của Nham Vân dừng ở miếng bạc kia.

"Ta có việc đi trước, ngươi tự quay về khách ***". Nham Vân không có ngừng lại, trực tiếp bỏ Liễu Phong lại, không chút do dự hướng tới phương hướng nam nhân biến mất mà đi nhanh…….

314. Chương 314: Pn6

Nham Vân không có đuổi kịp nam nhân, bởi vì thân pháp của nam nhân quá nhanh.

Đêm nay sau khi nam nhân trở về liền không nói gì, nhưng mà Phật Hàng đi mấy ngày rồi còn chưa về, hắn cũng chỉ có ở trong này tiếp tục chờ, chùa này thực thanh u, thực thích hợp tĩnh dưỡng.

Ban đêm hòa thượng trong chùa tụng kinh, nam nhân liền hỗ trợ quét tước tại tiền viện (sân trước), hắn đang quét rác chợt nghe có người gõ cửa, hắn bỏ chổi xuống liền đi mở cửa, mới vừa mở cửa ra liền sững sờ.

Nham Vân ý khí phong phát (hăm hở, hăng hái) đang đứng ở trước mặt hắn, trong tay còn cầm 1 cái đèn ***g tinh xảo, 1 thân trường bào màu tím đậm kia giống như hòa cùng hoàng hôn…….

"A Thúc". Nham Vân nhẹ giọng gọi nam nhân, chậm rãi đẩy cửa ra tiến vào chùa.

"Ngươi có chuyện gì?". Nam nhân đứng ở tại chỗ nhìn Nham Vân tiến vào viện tử, tóc của Nham Vân rất trơn mềm buông ở sau người, anh khí (khí khái hào hùng), quý khí kia, áp cũng áp không được.

"Ta nghe nói ngươi dừng chân tại nơi này cho nên tới đây nhìn xem". Nham Vân chậm rãi đến gần trước mặt nam nhân, bốn phía không có ánh sáng, chỉ là mượn đèn ***g hơi sáng trong tay Nham Vân chiếu sáng bộ dáng của lẫn nhau, "Hôm qua ta trở về Nham môn, nghe đệ tử nói ngươi cùng Phật Hàng đi thăm ta, cho nên ta xuống núi tới xem ngươi có khỏe hay không".

Nham Vân rất khách khí…….

"Ta rất tốt". Nam nhân bình tĩnh gật đầu.

Nham Vân đi vào trong nhìn 1 chút, tầm mắt của y lại quay lại trên mặt của nam nhân, "Phật Hàng không ở trong chùa?". Y nhìn chăm chú vào nam nhân, ánh nến có vẻ có chút ái muội.

"Phương trượng thỉnh (mời) Phật Hàng đi hỗ trợ thu yêu, còn chưa trở về, có thể qua một ngày nữa mới trở về". Nam nhân một lần nữa cầm cái chổi, chậm rãi quét rác, tiếng vang "loẹt xoẹt" kia ở ban đêm rõ ràng hơn nữa, hắn một bên quét rác, một bên nói với Nham Vân, "Kỳ thật chỉ là thuận đường lại đây nhìn xem, ngươi không cần tự mình xuống núi tới đây".

Nham Vân không có quấy rầy nam nhân quét rác, chậm rì rì theo sát ở phía sau nam nhân, "Ngươi ở chỗ này chờ Phật Hàng, sẽ không cảm thấy chán sao?". Y nhìn thân ảnh của nam nhân, nhìn đến nam nhân thì tâm tình của y cũng trở nên rất tốt, nói chuyện cũng tự nhiên hơn so với bình thường.

"Sẽ không chán". Nam nhân kể lại chuyện xuất du mấy ngày nay cùng Phật Hàng với Nham Vân, hắn dừng chân ở trong này cũng mới hai ngày mà thôi, "Phật Hàng rất nhanh sẽ trở lại, hai ngày này ta thỉnh thoảng sẽ tới trấn trên đi dạo, không phải ngươi bồi Liễu Phong ……". Nam nhân nói luôn miệng, hắn lập tức chợt nghe tới Nham Vân dừng bước chân, động tác của hắn cũng tạm dừng.

Tay của nam nhân nắm cán chổi cũng dừng lại, ngón tay hắn có chút trở nên trắng bệch, hắn rất bất an, hắn không nhìn Nham Vân, cho dù bất an thì hắn cũng chỉ bình tĩnh nhìn lá rụng trên mặt đất.

Một lát sau, thanh âm của Nham Vân chậm rãi vang lên: "Ngươi làm sao biết Liễu Phong tới tìm ta?". Nhưng hiển nhiên thiếu vài phần lãnh đạm, hơn vài phần trầm thấp.

"Trong lúc vô tình thấy được". Nam nhân cũng không có phủ nhận, đêm đó hắn ở trước miếu Thành Hoàng nhìn đến bọn họ, "Ta không muốn quấy rầy các ngươi, liền không chào hỏi, tự mình rời đi".

"Đêm hôm ấy, ta ở trước miếu nhìn đến ngươi". Nham Vân chậm rãi tới gần nam nhân, giơ tay cầm cái tay nắm chổi của nam nhân, "Vì sao không chào hỏi cùng chúng ta?".

Chẳng lẽ cái này còn phải hỏi……

Nam nhân biết Liễu Phong chán ghét hắn, nếu như hôm đó hắn tiến lên đi chào hỏi, tránh không được Liễu Phong khinh thường cùng sỉ nhục hắn, hắn cũng không muốn khiến Nham Vân khó xử, cũng không muốn chính mình lại bẽ mặt.

"Liễu Phong có thể không muốn gặp ta lắm, cho nên ta liền rời đi, cũng không tốt quấy rầy các ngươi dạo chơi hội hoa đăng". Nam nhân cũng nói ra suy nghĩ của chính mình, hắn quả thật không muốn quấy rầy, "Nếu ta ở đó thì sẽ rất chướng mắt".

Nham Vân xiết chặt tay của nam nhân, y lấy cái chổi trong tay của nam nhân qua đặt ở một bên, y xòe bàn tay của nam nhân ra, sờ sờ lòng bàn tay có chút thô ráp của nam nhân, "Tay ngươi lại thô rồi".

Đó là đương nhiên không thể so bì cùng Liễu Phong…….

Nam nhân muốn rút tay lại, nhưng mà lại bị Nham Vân nắm chặt véo ở trong tay, nam nhân đang muốn mở miệng nói muốn nghỉ ngơi, nhưng mà Nham Vân mở miệng trước so với hắn: "Liễu Phong không có không muốn nhìn đến ngươi, hôm qua ta nói với y sự tình ngươi tìm đến ta, y nghe xong chẳng những không có tức giận, nhưng lại thật cao hứng nói muốn gặp ngươi".

Nam nhân quả thật không nghĩ tới Liễu Phong sẽ có loại phản ứng này, hắn ngước mắt lên nghi hoặc nhìn về phía Nham Vân, chẳng lẽ là hắn tự mình suy nghĩ nhiều quá? Kỳ thật Liễu Phong cũng không có thành kiến đối hắn?

Nam nhân còn chưa kịp tiêu hóa chuyện này, Nham Vân liền nhéo nhéo tay hắn, "Dù sao Phật Hàng còn cần chút thời gian mới có thể trở về, ngươi không cần ở chỗ này, đi Nham môn ta ở tốt hơn".

Nam nhân suy nghĩ 1 chút, hắn đang do dự: "Ta vẫn là không nên đi". Bởi vì hắn biết Liễu Phong ở Nham môn, cũng sẽ không dễ chịu lắm, muốn hắn nhìn Nham Vân thân thiết cùng Liễu Phong, hắn tình nguyện không đi.

"Vì sao?". Nham Vân không chịu bỏ qua mà truy hỏi.

Y muốn túm tay kia của nam nhân, lại bị nam nhân tránh được: "Hôm nay có phải Liễu Phong bảo ngươi tới đây hay không?". Nam nhân ngước mắt nhìn Nham Vân, đáy mắt bình tĩnh của nam nhân xuất hiện rạn nứt…….

315. Chương 315: Pn7

Nham Vân bình tĩnh nhìn nam nhân 1 lát, mới thản nhiên nói: "Không phải".

Nam nhân chậm chạp tránh thoát tay của Nham Vân, hắn lui ra phía sau hai bước, lắc đầu tỏ vẻ vẫn là không đi: "Ta liền ở tại chỗ này, ngươi mau trở về, ngươi đi ra ngoài lâu quá cũng không tốt, Liễu Phong còn đang chờ ngươi, ngươi tốt nhất vẫn là mau quay về".

Hơn nữa bọn họ vẫn gặp mặt nhất định sẽ khiến cho sẽ khiến cho Liễu Phong hiểu lầm, Liễu Phong tâm tư mẫn cảm khẳng định sẽ hiểu lầm bọn họ.

Nhưng mà Nham Vân cũng không cảm thấy như vậy, y điềm tĩnh từng bước một tới gần nam nhân, "Liễu Phong nói, y thật cao hứng cùng ngươi gặp mặt, cũng không để ý ngươi đi Nham môn, sư thúc, ngươi theo ta trở về đi, ta sẽ khoản đãi ngươi thật tốt, ngươi giúp ta nhiều như vậy, phải cho ta 1 cơ hội đáp trả nhân tình (tình nghĩa, ân tình) của ngươi, bằng không trong ta sẽ lòng ta không yên".

Thì ra Nham Vân là không an tâm, cho nên mới đến mời hắn đi trả nợ nhân tình, Nham Vân nói như vậy ngược lại làm cho nam nhân có thể tương đối chấp nhận, nam nhân chung quy vẫn nên cho Nham Vân 1 cơ hội trả nợ nhân tình.

Nham Vân là không muốn nợ hắn, mới mời hắn đi làm khách, là muốn trả nợ, trả nợ mà thôi……

Trả nợ xong rồi thì bọn họ tự nhiên liền không còn quan hệ rồi, nam nhân theo Nham Vân đi Nham môn, trên đường đi nam nhân cũng không nói gì cả, hắn chỉ hy vọng sau khi tới Nham môn, Nham Vân đừng đối xử tàn nhẫn quá với hắn là được.

Nham Vân thấy nam nhân tâm sự nặng nề không nói lời nào, y bước chậm lại đi ở bên cạnh nam nhân, "Sư thúc, ngươi chính là đang lo lắng như thế này gặp Liễu Phong sẽ khó xử?".

Nam nhân gật đầu.

"Liễu Phong cam đoan qua cùng ta, y nói sau này sẽ hiếu kính ngươi thật tốt". Nham Vân đều nói lời của Liễu Phong nói với nam nhân, Liễu Phong nói đều là lời khách sáo, nhưng nam nhân lại càng thấy bất an.

Trong mắt Liễu Phong không dung 1 hạt cát (ý bảo thèng nì nhỏ nhen), nam nhân rất lo lắng tới lúc đó biến thành kết thúc không tốt, hắn đã làm tốt chuẩn bị bị Nham Vân đuổi xuống núi, tại sau khi nghe xong lời nói của Nham Vân thì hắn cũng chỉ là bình tĩnh nhìn Nham Vân, từ đầu tới cuối hắn đều không có nói 1 chữ nào, nhưng mà nam nhân vốn kiên cường, khi đi đến cầu thang ngoài đại điện của Hoành Đỉnh thì chân của hắn lại nặng nề giống như đeo chì.

Nhưng mà Nham Vân lại trực tiếp ôm hắn lên cầu thang, dẫn hắn từ hành lang uốn lượn quanh co ngoài đại điện đi về phía trước, nam nhân rất muốn nói không muốn đi cùng Nham Vân, nhưng mà Nham Vân phát hiện hắn càng đi càng chậm, dứt khoát tóm lấy cổ tay hắn, trực tiếp kéo hắn đưa tới bên trong đại viện lạc Liễu Phong ở, nơi đây hoa cỏ đều cắt sửa phá lệ tinh xảo, thực hiển nhiên là tỉ mỉ trang trí qua…….

Liễu Phong một thân thanh y tao nhã ngồi ở trên ghế đá tại viện tử xem kiếm phổ, nghe được Nham Vân gọi y, y mới chậm rãi ngẩng đầu, nhìn đến nam nhân theo Nham Vân trở về, đáy mắt y hiện lên vài tia kinh ngạc, tựa hồ không nghĩ tới nam nhân thật đúng là dám Nham Vân cùng nhau trở về, mà nam nhân cũng nhận thấy được Liễu Phong tựa hồ mất hứng.

"Đã lâu không gặp". Nam nhân bình tĩnh bắt chuyện cùng Liễu Phong.

Đáy mắt của Liễu Phong mất đi bất mãn, ngược lại là thực nhẹ nhõm nở nụ cười: "Liễu sư thúc, ngươi thực khách khí, ngươi tới bên này ngồi, ta cùng với Nham Vân hôm qua đúng lúc nhắc tới ngươi, liền muốn mời ngươi đến Nham môn làm khách, ngươi quý nhân bận việc cũng chịu tới gặp chúng ta, chúng ta nhất định chiêu đãi ngươi thật tốt". Tươi cười của y rất lãnh thanh.

"Không cần khách khí". Nam nhân nhưng thật ra không nghĩ tới từ trước đến nay Liễu Phong lãnh thanh sẽ khách khí như vậy.

“Ta đã nói rồi Liễu Phong sẽ không để ý “. Nham Vân ngồi xuống ở bên cạnh Liễu Phong, nam nhân liền ngồi đối diện hai người, nam nhân cũng chẳng ừ hử gì cả, đối với lời nói của Nham Vân, nam nhân chỉ là chậm rãi gật gật đầu, cái gì đều không có nói.

Liễu Phong nhìn nam nhân 1 lát, liền chuyển hướng Nham Vân, thả chậm thanh âm nói: “Ta đã nói rồi, sư thúc ta có thành kiến với ta, bây giờ ngươi tin rồi chứ?”.

“Ân”. Nham Vân nhìn nam nhân, gật đầu với nam nhân, nhưng mà đang trả lời Liễu Phong.

“Ta thấy các ngươi hiểu lầm rồi, ta chỉ là mệt mỏi nghĩ muốn nghỉ ngơi”. Nam nhân cũng không nhìn Nham Vân, hắn chỉ là bình tĩnh nhìn chằm chằm Liễu Phong, “Các ngươi mời ta tới, cũng không phải muốn ôn chuyện cùng ta, ta ở tạm mấy ngày tại nơi này liền đi xuống núi, như vậy các ngươi cũng có thể an tâm, không cần lo lắng nợ nhân tình ta, ta sẽ không tìm các ngươi đòi nhân tình”.

Nam nhân nói xong đứng dậy đi nghỉ ngơi, Liễu Phong căn bản không để ý tới nam nhân, liền tự cố tự theo sát Nham Vân nói chuyện, mà Nham Vân lại không có đang nghe, ánh mắt của Nham Vân từ đầu tới cuối đều dừng ở trên người của nam nhân.

Nam nhân liền tại Nham môn ở lại, hắn cũng không tốt loạn đi nơi nơi tại địa phương này của Nham Vân, nếu gặp được Liễu Phong lại càng không tốt lắm, hắn biết Liễu Phong vẫn là rất không thích hắn.

Tuy rằng là Liễu Phong biểu hiện thật sự độ lượng thực khách sáo trước mặt Nham Vân, nhưng mà hắn biết tận đáy lòng Liễu Phong chán ghét hắn, hắn nhiều nhất tản bộ ngay tại trong viện tử bên cạnh phòng hắn.

Ban đêm hôm nay nam nhân mới vừa tắm rửa xong, tại trên đường từ dục trì (hồ tắm) đi trở về phòng, gặp Liễu Phong đang muốn đi tắm rửa, nhưng mà Liễu Phong lại lãnh thanh đi đến trước mặt hắn rồi dừng bước.

“Liễu Tích Vân, không nghĩ tới ngươi thật đúng là dám theo Nham Vân lên trên núi, sự can đảm của ngươi thật sự là rất hơn người”. Liễu Phong đang lãnh thanh trào phúng nam nhân, nhìn đến nam nhân không nói lời nào, y chậm rãi đi vòng quanh 2 vòng bên người nam nhân, sau đó tiến đến bên tai nam nhân rồi cười lạnh nói: “Ngươi đã tới đây rồi, vậy liền chiêu đãi ngươi thật tốt, ta sẽ cho ngươi hối hận tới muốn chết”.

Lời của Liễu Phong làm cho nam nhân rất là kinh ngạc, hắn nghiêng đầu nhìn về phía Liễu Phong mắt lạnh trừng hắn, Liễu Phong lại trục ngôn bất húy (nói thẳng ko kiêng kị gì) cảnh cáo nam nhân: “Nham Vân là của ta, người mà y thích cũng là ta”.

“Ta biết”. Nam nhân rất bình tĩnh, trước đây hắn sớm liền biết.

“Ngươi đừng không biết tự lượng sức mình, cuối cùng người thụ thương chính là ngươi, nếu ta là ngươi thì ta sớm liền xuống núi”. Liễu Phong khinh thường nhìn kỹ nam nhân 1 hồi, lại cố ý sửa lại cách nói của

chính mình một chút, “Không đúng, phải nói nếu ta là ngươi, ta căn bản là sẽ không lên núi”. Liễu Phong lớn lên xinh đẹp, cười rộ lên cũng đẹp.

Đối mặt khiêu khích của Liễu Phong, nam nhân chính là thản nhiên đáp lại 1 câu: “Đáng tiếc ngươi không phải ta”. Nam nhân nói xong, liền không hề nhiều lời cùng Liễu Phong, trực tiếp trở về phòng.

Liễu Phong sắc mặt xanh mét đứng ở trên hành lang, câu nói kia cuối cùng kia của nam nhân khiến y rất lưu tâm.

Giờ sửu (1-3 giờ sáng) đêm đó.

Đệ tử của Nham ở bên ngoài tuần tra gõ mõ cầm canh, nam nhân thủy chung đều ngủ không được, hắn mặc nội sam, ngồi tựa ở trên giường, hắn chèn gối mềm ở sau lưng, hắn ngủ không được, không có việc gì làm, hắn lấy cuốn sách Mạt Đồng đưa cho hắn ra tùy tiện nhìn xem.

Rất hương diễm.

Rất nóng bỏng.

Nhưng mà nam nhân cũng rất bình tĩnh xem.

Trong phòng.

Lư hương kia tràn ra mùi đàn hương nhàn nhạt, rất là dễ chịu, ánh nến trong phòng rất u ám, Nham Vân an bài phòng cho nam nhân rất đơn giản, nhưng rất sạch sẽ gọn gàng, rất hợp tâm ý của hắn, nhưng mà cái giường này 1 mình hắn ngủ hình như hơi lớn 1 chút, hắn ngồi tựa vào bên trong màn giường hờ khép bắt tay vào lật sách xem.

Lúc này bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa khẽ vang lên, nam nhân cho rằng chính mình nghe lầm, nhưng đối phương lại gõ mấy cái, nam nhân lên tiếng: “Vào đi, cửa không khóa”. Hắn giơ tay vén màn giường lên…….

Nam nhân nhìn đến người vào từ bên ngoài là Nham Vân, hắn chậm rãi gập sách lại nhét dưới chăn, hắn im lặng ngồi ở trên giường nhìn Nham Vân đi đến bên giường ngồi xuống.

Tử bào (áo tím) của Nham Vân dưới ánh nến u ám tản quang mang hoa mỹ như cũ, nam nhân tựa vào bên giường không nhúc nhích, Nham Vân nghiêng người nhìn về phía nam nhân, trên khuôn mặt tuấn tú của Nham Vân không có biểu tình gì.

Ánh mắt của Nham Vân dừng ở trên mặt của nam nhân, y rất im lặng nhìn chăm chú vào thần thái ôn hòa của nam nhân trước mắt, “Ngươi ở đây thấy quen chưa?’. Y kề sát vào nam nhân một chút…….

"Ở quen rồi". Nơi này ăn ngon, ở tốt, hắn như thế nào có thể ở không quen chứ, trước đây hoàn cảnh ác liệt như vậy hắn đều có thể thích ứng, khoản đãi của nơi này đã tốt lắm rồi.

"Vậy đêm nay vì sao ngươi không đi ra dùng bữa, là do đồ ăn của nơi này không hợp khẩu vị?". Nham Vân rốt cục chú ý tới sở thích của nam nhân, nhưng mà nam nhân cũng không phải bởi vì đồ ăn không ngon, mới không có đi ra ngoài.

"Không phải". Nam nhân lắc đầu, ánh mắt của hắn dừng ở trên khuôn mặt tuấn tú của Nham Vân, "Không phải không hợp khẩu vị, là ăn không vô, không có đói". Tươi cười trên mặt của hắn coi như ôn hòa.

Nham Vân cũng không hỏi nữa, hắn liền ngồi 1 lát, liền chuẩn bị đi, nhưng lại đụng đến thứ cưng cứng dưới chăn, y trực tiếp lấy ra cuốn sách vừa rồi nam nhân nhét trong chăn …….

"Trả sách lại cho ta". Nam nhân lập tức giơ tay lấy sách, Nham Vân lại tránh được.

Nham Vân cầm cuốn sách kia hỏi nam nhân: "Đây là vật gì?". Nhìn đến nam nhân sắc mặt ngượng ngùng, y liền càng thêm tò mò, nhìn đến nam nhân nghĩ muốn lấy lại sách nhưng y chính là không cho…….

"Là sách".

"Ta biết là sách, ta hỏi ngươi là sách gì". Nham Vân cầm cuốn sách kia nhìn trước nhìn sau một chút, không có đồ án không có văn tự, 1 cuốn sách rất kỳ quái.

Tích Duyên quả thật khó có thể mở miệng.

Hắn không có khả năng nói với Nham Vân là hắn đang xem sách nam nhân yêu thương nam nhân, nhưng lại là sách về một đám nam nhân làm chuyện hỗn loạn, Tích Duyên chỉ hy vọng Nham Vân đừng mở ra……

Ngàn vạn lần đừng mở ra……

316. Chương 316: Pn8

Nam nhân lấy tay cầm cuốn sách kia, hắn nắm chặt, rất ngượng ngùng ngỏ lời: "Đừng xem, không nên xem, trả lại cho ta, Nhị Cẩu tử……". Hắn có chút sốt ruột…….

Nhìn đến nam nhân ẩn ẩn lộ ra thần sắc khẩn trương, Nham Vân liền càng thêm rất tò mò: "Đại Cẩu, ngươi sợ ta xem thứ này, khẳng định có bí mật". Y nói xong liền trực tiếp mở sách ra.

Sắc mặt nam nhân rất khó coi, toàn thân cứng ngắc ngồi, xong rồi…….

Bị xem rồi…….

Nham Vân khẳng định lại muốn sỉ nhục hắn…….

Trong phòng nhất thời im lặng, không có một chút thanh âm, nam nhân cảm thấy không khí áp lực tới sắp làm cho hắn nghẹt thở, Nham Vân cũng sững sờ, chỉ là cúi đầu nhìn chằm chằm cuốn sách trong tay, song mâu lãnh đạm kia của y vào lúc này lại trở nên sáng như tuyết…….

Nham Vân lật sách trong tay, lại ngẩng đầu liếc mắt nhìn nam nhân một cái, trong con ngươi bình tĩnh của nam nhân mơ hồ có vài phần xao động, hai má của nam nhân cũng bất tri bất giác có chút ửng đỏ.

Mạt Đồng cho hắn sách, không gì khác chính là một ít "oai môn tà đạo"* gì đó, nam nhân buồn chán lấy ra xem, thế nhưng bị Nham Vân thấy được, lão kiểm(mặt già) của hắn biết giấu chỗ nào đây?

*oai môn tà đạo (cửa lệch đường tà): đường ngang ngõ tắt, việc bất chính, trong truyện ý nói sách cấm, sách bậy bạ

"Ngươi đừng xem". Nam nhân giơ tay nghĩ muốn ngăn cản Nham Vân, nhưng mà Nham Vân lại tránh được cản trở của nam nhân, y giơ tay lên lật cuốn sách kia, thấy được rất nhiều thứ mới mẻ.

"Ngươi thế nhưng thích xem thứ này, kích thích như vậy, ngươi chịu được?". Tay của Nham Vân vói vào trong chăn của nam nhân, chậm rãi nắm cái chân mềm dẻo của nam nhân…….

"Không phải". Nam nhân giải thích 1 chút, hắn giơ tay đẩy cái tay của Nham Vân để ở trên hắn ra, "Ngươi bỏ sách xuống, quay về phòng của chính ngươi đi".

Lần này Nham Vân bỏ sách xuống, bởi vì hốc mắt nam nhân có chút ửng đỏ, y biết nam nhân ngượng ngùng, y cũng không lại tiếp tục, y chỉ là ngồi ở bên giường nhìn nam nhân.

"Ngươi nghĩ muốn hỏi ta thì cũng hỏi xong rồi, vì sao ngươi còn không đi, hiện giờ đêm đã khuya rồi, ngươi sớm đi trở về phòng nghỉ ngơi đi". Nam nhân nhịn không được kiềm nén đẩy Nham Vân ra, hắn thực không muốn Nham Vân ở lại.

Nham Vân vẫn là không đi.

"Có phải ngươi muốn ta tới Nham môn là muốn trả nhân tình cho ta hay không, nếu là như vậy, thật ra không cần thiết, ta cũng sẽ không quấn lấy ngươi, nếu như ngươi chọn Liễu Phong thì ta cũng không trách cứ ngươi gì cả". Nam nhân thực thản nhiên, thanh âm nói chuyện của hắn không nhanh, nhưng dị thường bình tĩnh, cân bằng.

“Có phải hai ngày nay ngươi ở Nham môn ở không thoải mái hay không?”. Nham Vân nhìn đến nam nhân khóe mắt hàm lệ, y giơ tay lau sạch nước mắt cho nam nhân, “Vậy ngươi có từng có từng nghĩ tới, nửa năm qua mỗi ngày ta đều là trải qua như vậy”.

Nam nhân có chút bất ngờ nhìn về phía Nham Vân, Nham Vân rủ mắt, lông mi dài lại cong kia phiếm vài phần thương cảm: “Nếu ngươi không tha thứ ta, ngươi liền nói thẳng, không cần dùng loại phương pháp này bức ta chủ động rời đi”.

“Ta……”. Hắn không phải, không phải, không phải như Nham Vân nói như vậy, nhưng mà lúc này nam nhân đã không thể giải thích rõ được, hắn chỉ là thấp giọng bày tỏ: “Ngươi thích Liễu Phong đã lâu như vậy, y cũng rốt cục chấp nhận ngươi, hơn nữa ngươi từng oán hận ta như vậy, nói ta làm hại cả đời ngươi, làm chậm trễ ngươi cùng Liễu Phong……”

“……”

“Ta vốn là bộ dạng không hợp tâm ý của ngươi……”.

“……”

“Lúc đầu người cùng một chỗ cùng ta cũng chỉ là tuổi trẻ khinh cuồng (thất thường), mới nếm thửtư vị *** nên cảm thấy mới mẻ thôi”. Nam nhân bình tĩnh nhìn Nham Vân, ánh nến trong phòng rất mờ ảo, nhưng mà tầm mắt của 2 người phá lệ rõ rệt, căn bản là không thể nào trốn tránh, nam nhân từ tốn nói ra lời trong lòng, “Ngươi từng vì cứu Liễu Phong, thà rằng để ta bồi ngươi cùng chết, từ tại thời điểm đó la liền hiểu, đối với ngươi mà nói Liễu Phong đều phải quan trọng hơn so với tính mạng của chính ngươi”.

Nham Vân im lặng nhìn nam nhân thần thái bình tĩnh, nhìn đến nam nhân chớp mắt, có dịch thể (chất lỏng) tinh bảo (óng ánh như bảo vật) rớt xuống từ hốc mắt, tim của Nham Vân đều co rút, nhưng mà nam nhân lại thấp giọng nói: “Ta căn bản là không giữ ngươi lại được, cần gì phải lại phí khổ tâm, chuyện cảm tình không thể miễn cưỡng, ta dể ngươi đi, ngươi có thể không cần báo đáp ta, nếu là bởi vì thương hại ta, mới cùng 1 chỗ cũng ta, ta đây tình nguyện không cần”.

“A Thúc……”

“Ngươi thích Liễu Phong vậy ngươi liền cùng y đi, ta sẽ không ngăn cản”. Nam nhân hiểu rất rõ 1 cái đạo lý, tươi cười trên mặt hắn rất độ lượng, “Bởi vì không phải của ta, thủy chung cũng không sẽ là của ta, cho dù ta muốn giữ cũng giữ không được……”. Hắn nói xong, liền thong dong nằm xuống, đưa lưng về phía Nham Vân, không nhìn Nham Vân.

Nham Vân ngồi ở bên giường yên lặng nhìn chăm chú vào Tích Duyên, y nhìn không thấy biểu tình lúc này của Tích Duyên, nhưng mà y rất khó chịu, y cảm thấy nam nhân này vì y làm rất nhiều, y thậm chí không biết nên đáp trả như thế nào, bù đắp như thế nào, đời này người mà y có lỗi nhất chính là nam nhân này, y rất có lỗi với Tích Duyên.

Nham Vân chậm rãi cúi người ôm phía sau lưng của nam nhân, cảm giác được nam nhân toàn thân cứng ngắc, lập tức chợt nghe đến nam nhân hối thúc y rời đi: "Ngươi đi mau, Liễu Phong có lẽ vẫn đang chờ ngươi, ta cũng muốn nghỉ ngơi".

"Nhưng mà ngươi cũng đang chờ ta". Nham Vân dụi đầu vào đầu vai của nam nhân, gắt gao ôm sát nam nhân, "Ngươi đã chờ ta mười mấy năm rồi, ta đã trưởng thành rồi, ta có thể yêu ngươi rồi".

Nam nhân khép mí mắt lại, tình tự trong đáy mắt hỗn độn mơ hồ.

"Ta trả thư lại cho Liễu Phong". Mặt của Nham Vân tựa lên cánh tay của nam nhân, y im lặng nhìn chăm chú vào sườn mặt của nam nhân, phát hiện lông mi của nam nhân đang run rẩy rất khẽ, y cúi đầu hôn hôn cánh tay của nam nhân, "Ta bảo ngươi đọc thư, ngươi liền đọc, ngươi căn bản là không cần ta, ngươi đối ta như vậy, ta thật sự rất thương tâm……".

Nam nhân trầm mặc, Nham Vân nhẹ nhàng chạm chạm nam nhân, làm cho nam nhân nằm thẳng nhìn y, ánh mắt bình tĩnh của nam nhân dừng ở trên khuôn mặt tuấn tú hơi hơi thụ thương của Nham Vân…….

"Ta quay về Nham môn là xử lý chính sự, không phải vì gặp Liễu Phong". Nham Vân cúi đầu nhìn chăm chú vào nam nhân, đuôi tóc của y tản mát ở ngực của nam nhân, ánh mắt của y từng chút từng chút di chuyển trên mặt của nam nhân, thanh âm của y cũng rất thong thả, "Ta chỉ xem Liễu Phong là đồng môn(bạn cùng học 1 thầy), xem là bằng hữu, không phải cái loại quan hệ mà ngươi nghĩ".

Nam nhân bình tĩnh nhìn chăm chú vào Nham Vân.

"Ngươi mới là quan trọng nhất". Nham Vân cúi người xuống, khuỷu tay chống sườn đầu, vỗ về sườn mặt của nam nhân, "A Thúc, ngươi tới gặp ta, ta thật là cao hứng, thật sự rất cao hứng".

Nam nhân thành thục (chín chắn) vẫn duy trì thái độ im lặng nhìn Nham Vân, đáy mắt bình tĩnh của hắn lộ ra vài phần nhu hòa luôn mang theo làm cho người ta thư thái…….

Thật ra Nham Vân đều nhớ rõ thời điểm y rơi vào cảnh hiểm nghèo, cũng thủy chung đều chỉ có nam nhân tại bên người, sự tình gì nam nhân đều làm vì y, tuy rằng nam nhân thường xuyên đánh y, nhưng mà đều là vì tốt cho y.

Mà nam nhân cũng biết, Nham Vân là sẽ không lừa hắn, bởi vì cho tới bây giờ Nham Vân đều là thích là thích, không thích là không thích, cho tới bây giờ đều là biểu lộ ra ngoài, cũng chưa từng có lừa gạt hắn.

"Vậy ngươi bảo ta tới Nham môn lại là vì cái gì?". Trầm mặc nửa ngày nam nhân rốt cục mở miệng, hắn cảm giác được ngón tay của Nham Vân rất thong thả ma xát hai má của hắn, động tác rất nhỏ này khiến cho hắn có chút sững sờ, hắn nghĩ muốn hất tay của Nham Vân ra, nhưng mà lại bị Nham Vân ngăn lại.

Vì sao.

Nam nhân thật không hiểu được.

"Ngươi tới địa phương của ta, ta muốn cho ngươi ở nơi tốt 1 chút". Cái trán của Nham Vân kề trán của nam nhân, hơi thở của hai người giao hòa, trong phòng rất yên tĩnh, mùi đàn hương nhàn nhạt kia làm tinh thần sảng khoái.

Nam nhân không muốn lên núi, Nham Vân liền lấy Liễu Phong làm cái cớ, mời nam nhân lên núi, như vậy nam nhân mới có thể đi theo y, hơn nữa bây giờ còn sẽ im lặng nằm ở bên người y.

"Ân". Nam nhân gật gật đầu.

Nham Vân cúi đầu ngậm môi dưới nóng mềm của nam nhân, động tác của y rất nhẹ, y chưa từng có thật cẩn thận như vậy hôn nam nhân, mà giờ này khắc này bên môi nam nhân cũng tràn đầy hơi thở của Nham Vân…….

Nham Vân hôn nhẹ nam nhân mấy cái, y nâng mặt của nam nhân, nhận thấy nam nhân không phản cảm, y liền bắt đầu dần dần làm sâu thêm nụ hôn ôn hòa này…….

Cảm giác được nụ hôn của Nham Vân trở nên sâu, chậm, nam nhân không kịp thích ứng đồng thời hơi thở nặng thêm, khẽ "ân" mấy tiếng, nam nhân muốn bảo Nham Vân đừng đột ngột như vậy, ngón tay hắn nhẹ nhàng chạm vào cái cằm tinh xảo của Nham Vân, Nham Vân thuận thế tóm lấy tay hắn, đè chặt nam nhân thần thái ôn hòa, trằn trọc hôn sâu.

Tâm tình của nam nhân vô cùng bình tĩnh, hắn vốn là không nghĩ muốn cái gì, nhưng mà Nham Vân từng bước một ép hắn, tuy rằng trong lòng hắn là có chút nghĩ muốn, nhưng không đến mức rất khát cầu.

Cho tới bây giờ nam nhân đều là tùy duyên, bởi vì hắn sớm biết có một số việc là cưỡng cầu không được, hắn tin tưởng Nham Vân, nhưng mà hắn cũng không tin tưởng Liễu Phong…….

Môi của nam nhân bị Nham Vân hôn tới vừa ướt lại gợi cảm, phiếm ửng đỏ ái muội, môi của hai người giao điệp cùng một chỗ, tay của Nham Vân ôm chặt thắt lưng của nam nhân…….

Lập tức, nam nhân nghe được "roẹt" 1 tiếng, y sam của hắn bị Nham Vân xé nát rồi…….

Nam nhân bảo Nham Vân trở về phòng chính mình đi, nhưng mà Nham Vân lại hôn môi của nam nhân, thấp giọng nói: "Đây là phòng của ta……".

317. Chương 317: Pn9

Bởi vì biết sau này nam nhân khẳng định sẽ tới Nham môn y, cho nên Nham Vân mới trở về Nham môn, liền sai người một lần nữa bố trí lại phòng của y, đem hoa mỹ tất cả đều đổi thành thanh lịch, bởi vì nam nhân không thích quá hoa mỹ, nhất là địa phương ngủ sạch sẽ gọn gàng thì đó là tốt nhất, rất rườm rà ngược lại không thích.

Y tiếp cận nam nhân, khiến cho nam nhân ở lại nơi này, trực tiếp sẽ ở phòng của y, hai ngày nay y cũng không nghỉ ngơi ở phòng của chính mình, mà đều là ở phòng cách vách.

Y trả thư lại cho Liễu Phong, Liễu Phong chủ động tìm y, tuy rằng y thật cao hứng, đạt được thừa nhận của Liễu Phong là thứ trước đây y rất muốn có, nhưng mà ở trong lòng y Tích Duyên nam nhân này, sư thúc y tại trong bất tri bất giác đã chiếm cứ vị trí rất quan trọng, Liễu Phong là thay thế không được, từ nửa năm trước y liền rõ rõ ràng ràng hiểu được điểm này.

Cho nên buổi tối hôm nay mặc kệ nam nhân phản đối như thế nào, bảo y đi ra ngoài như thế nào, y đều không có đi ra ngoài, y liền nằm trên giường của nam nhân, ôm nam nhân, hôn nam nhân.

Nam nhân cuối cùng cũng không có thật sự đuổi Nham Vân đi, đây dù sao cũng là chỗ của Nham Vân, bởi vì Nham Vân nói rất nhiều chuyện với hắn, hắn đều im lặng nghe, cảm giác được hơi thở của Nham Vân phun bên tai của hắn, hơi thở kia khiến cho hắn cảm thấy nong nóng ngưa ngứa, hai tay của Nham Vân vuốt ve thân thể hắn, bàn tay bao vây địa phương có phản ứng của hắn.

Nam nhân bị Nham Vân hôn môi, nam nhân giật giật môi, hàm hồ nói: "Rất dơ". Trước kia Nham Vân chưa bao giờ sẽ âu yếm hắn như vậy, điều này làm cho hắn cảm thấy bất ngờ bội phần.

"A Thúc, không dơ". Nham Vân hôn môi của nam nhân, nụ hôn nhỏ vụn dừng ở khóe miệng cùng cằm của nam nhân.

Sau cùng nam nhân cũng chỉ là rất bình tĩnh hỏi Nham Vân: "Ngươi sẽ còn trở về nhà sao?". Thanh âm của hắn rất nhẹ, ánh mắt của hắn dừng ở trên mặt Nham Vân, im lặng chờ Nham Vân trả lời.

Nham Vân gật đầu, đồng thời nhẹ nhàng lên tiếng: "Ân". Buổi tối hôm nay y liền ôm nam nhân ngủ, y nhiều nhất cũng chỉ là ôm, hôn, vuốt ve nam nhân……

Y không có động tác tiến thêm một bước, bởi vì y biết nam nhân có lẽ còn chưa sẽ nhanh như vậy chấp nhận y, nhưng y cũng không để ý, nửa năm y đều đợi rồi, đợi thêm mấy ngày nữa cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa y trở về mấy ngày nay đều vội vàng xử lý sự tình môn phái, mấy ngày nay y đều đang bận rộn giải quyết sự vụ chồng chất, mà Liễu Phong lại thường xuyên tới tìm.

Mấy ngày trước Liễu Phong biết y trở về Nham môn, liền tự mình đi tới Lưu Phong trấn, Nham Vân vốn

không muốn gặp Liễu Phong, nhưng mà Liễu Phong lại ở lại trấn trên, tỏ ý phải đợi y xuống núi, Nham Vân nhân cơ hội này trả thư bị nam nhân "chặn" lại cho Liễu Phong, nhưng mà Liễu Phong lại mời y đi dạo hội hoa đăng, cũng có chuyện gì thì sau hội hoa đăng nói sau, Nham Vân cũng chỉ đành phụng bồi.

Nhưng mà xem hội hoa đăng thì Nham Vân nhìn đến nam nhân, mà Liễu Phong cũng thấy được, lúc đầu Liễu Phong nói sau hội hoa đăng liền rời đi, vào lúc này nói muốn ở tạm mấy ngày ở Nham môn, nếu không phải lúc ấy Liễu Phong nói muốn gặp nam nhân, để y xem có phải nam nhân có chút hiểu lầm đối y hay không, Nham Vân mới đáp ứng để Liễu Phong ở lại Nham môn.

Dù sao Nham Vân từng chấp nhất với Liễu Phong như vậy, nhiều nhiều ít ít y vẫn là còn có một chút tình ý đối Liễu Phong, nhưng mà Nham Vân vẫn cảm thấy được biện pháp này đều có ích hơn so với phương pháp khác.

Trong lòng nam nhân cũng rất là bình thản, bởi vì hắn không có tà niệm, cũng không để ý người khác nhìn hắn thế nào, đối với địch ý của Liễu Phong, hắn cũng chỉ là mở một con mắt nhắm một con mắt mà thôi.

Sau đêm nay, Nham Vân chưa tối đều nằm ì tại trong phòng của nam nhân không đi, còn một mình cầm đi sách của nam nhân, thời điểm khi nam nhân nhân phát hiện đều đã là mấy ngày sau.

Nam nhân phát hiện sách không thấy, hắn tìm thật lâu ở trong phòng cũng không tìm được, chắc là Nham Vân cầm đi, cuốn sách kia là Mạt Đồng đưa cho hắn, tới lúc đó thời điểm Mạt Đồng trở về khẳng định sẽ hỏi hắn, có xem cuốn sách kia hay không, tới lúc dó nếu như hắn không đưa ra được cuốn sách đó, Mạt Đồng khẳng định sẽ bất mãn, vừa bất mãn liền gây sức ép với hắn.

Nam nhân cũng chỉ đành chờ buổi tối thời điểm Nham Vân trở về phòng tìm cơ hội hỏi Nham Vân, hắn nhìn đến Nham Vân mới vừa tắm rửa xong vào phòng, trên người khoác y bào hoa mỹ, rất hiển nhiên tối nay Nham Vân lại muốn qua đêm ở trong này.

"Sư thúc, nhích vào trong đi". Nham Vân đứng ở bên giường một bên treo áo ngủ trên giá áo tại chân giường, một bên thúc giục nam nhân nằm xích vào bên trong.

Nam nhân coi như phối hợp chừa chỗ cho Nham Vân, nhìn đến Nham Vân ngồi ở bên giường bộ dáng rất mệt mỏi, sáng nay hắn cũng từ trong miệng đệ tử của Nham Vân biết Nham Vân phải mở rộng Nham môn, gần đây đang sắp xếp rất nhiều sự tình.

Đương nhiên nam nhân cũng từ trong miệng đệ tử này biết, gần đây Liễu chưởng môn đều đang giúp Nham Vân chuẩn bị đại yến (tiệc lớn) qua mấy ngày nữa của Nham môn, Nham Vân ngày ngày đều ở đại điện chính sự chồng chất, căn bản là không thời gian bồi nam nhân.

Nam nhân ngay tại bên trong Nham môn đi qua đi lại, nhưng mà vì không để Liễu Phong có điều oán giận đối hắn, hắn liền tận lực ít đi địa phương Liễu Phong sẽ xuất hiện, mà mấy ngày nay phần lớn thời gian hắn đều là đi đi lại lại mấy địa phương phòng ăn cùng hậu hoa viên còn có phòng tắm, hắn cũng sẽ không đi đại điện, bởi vì mỗi ngày Liễu Phong đều ở đại điện.

Nam nhân im lặng ngồi ở trên giường, đêm nay hắn tại dục trì của Nham Vân ngâm mình thật lâu, làm cho thân tâm của hắn sảng khoái gấp bội, hắn y sam lộn xộn ngồi ở trên giường…….

Mà Nham Vân nằm ở trên giường liền không có khí lực, rất muốn ngủ, ngay cả nam nhân nói chuyện với y, y đều hàm hàm hồ hồ trả lời.

"Mầy ngày qua ngươi giống như đều rất bận?". Tay của nam nhân chống tại giường, hắn nghiêng người, cúi đầu, cúi đầu nhìn Nham Vân đang sắp ngủ, nhìn đến Nham Vân hàm hàm hồ hồ gật đầu, hắn giơ tay vỗ vỗ hai má của Nham Vân, đè thấp thanh âm hỏi Nham Vân: "Trước đừng ngủ, vậy ngươi nào còn có thời gian đọc sách, trả sách lại cho ta, ngô……".

Nham Vân đột nhiên giơ tay ôm chặt nam nhân, nhắm mắt lại có chút mệt mỏi hôn nam nhân mấy cái, thanh âm của y lộ ra vài phần thản nhiên lạnh lùng như cũ: "Ngươi như thế nào biết được là ta lấy, chứ không phải là ngươi bất cẩn làm mất, sư thúc ngươi không được đổi tội cho ta". Hai tay của y theo lưng của nam nhân hướng lên trên sờ soạng, nghe được nam nhân nghẹn ngào khe khẽ, y cũng không có vùi vào cần cổ của nam nhân, lẫn nhau đều có thể ngửi được hương khí truyền đến từ trên người đối phương sau khi tắm rửa.

"Không phải ngươi còn có ai". Nam nhân biết là Nham Vân, hắn mới vừa giơ tay sờ soạng 1 hồi, không có tìm được cuốn sách như vậy.

Nham Vân lại dán tại bên tai nam nhân, nói: "Sư thúc, đêm nay ngươi thật nhiệt tình". Y ngồi dậy, tựa vào đầu giường, giơ tay kéo vạt áo của nam nhân, nhưng nam nhân lại trực tiếp đánh bay tay y.

Nam nhân giơ tay sờ sau thắt lưng của Nham Vân, vẫn là không có…….

Rốt cuộc giấu ở đâu rồi…….

Nham Vân tóm lấy tay nam nhân, hai tay gắt gao ôm lấy nam nhân, hơi thở của y liền phun ở trên sườn mặt của nam nhân, đầu của y tựa vào nam nhân, bất mãn chất vấn nam nhân, "Vì sao gần đây ngươi cũng không đi ra dùng bữa, tự mình đi phòng ăn làm".

"Thấy ngươi ăn không vào". Nam nhân bình tĩnh đáp trả 1 câu, trước kia thời điểm Nham Vân ngốc thì cái gì đều nghe hắn, hiện tại thông minh rồi, người cũng trở nên không quản được…….

Vẫn là ngốc tử tốt…….

"Ta cũng vậy, không nhìn thấy ngươi liền ăn không vào". Nham Vân cố ý vặn vẹo ý tứ của nam nhân, hai tay còn liên tục vuốt ve cánh tay của nam nhân, còn không quên nghiêng đầu, xử phạt khóe môi của nam nhân, "Không cho phép nói thấy ta ăn không vào, bằng không sẽ không trả lại cuốn sách loạn thất bát tao kia cho ngươi". Y nửa thật nửa giả uy hiếp nam nhân.

"Bởi vì Liễu Phong ở đây, không tốt lắm, cho nên sẽ không đi ra". Nam nhân nghiêng đầu nhìn về phía Nham Vân, hắn cũng không cần né tránh Nham Vân, hắn chỉ là, "Khi nào Liễu Phong rời đi thì khi đó ta đi ra ngoài".

Đây là phương thức hòa bình tốt nhất.

Nham Vân nắm cằm của nam nhân, làm cho nam nhân nhìn thẳng y: "Ngươi ghen, ngươi còn không thừa nhận, ngươi rõ ràng rất để ý ta, nhưng mà liều mạng không đếm xỉa ta, rốt cuộc ngươi chính là sợ ta vứt bỏ ngươi".

Nam nhân chẳng ừ hử gì, chỉ là bình tĩnh hỏi vặn lại Nham Vân, "Chẳng lẽ ngươi không sợ ta [vứt bỏ] ngươi?". Ánh mắt của hắn nhìn thẳng Nham Vân đang hơi ngẩn ngơ, hắn cảm giác được Nham Vân ôm chặt hắn, tuy rằng Nham Vân không trả lời, nhưng mà hắn cũng biết đáp án rồi.

"Liễu Phong là đồ đệ ngươi, ngươi ngay cả dấm chua (ghen) của đồ đệ cũng ăn, trước kia như thế nào không cảm thấy được ngươi hẹp hòi như vậy, ngươi……". Lời của Nham Vân còn chưa nói xong, đã bị nam nhân đá xuống giường.

Nam nhân rất tức giận……..

Nham Vân vẫn thích vặn vẹo ý tứ của hắn, Nham Vân còn chưa kịp đứng lên, đã bị gối đầu, chăn vùi trên mặt đất, nam nhân đều ném chăn cùng gối đầu cho y.

"Ta không ngủ trên mặt đất". Nham Vân một bàn tay khoát lên trên giường, không hờn giận nhìn chằm chằm nam nhân nằm ở trên giường, nhìn đến nam nhân y sam rộng mở, y cũng hết giận vài phần.

"Khi nào ngươi trả sách lại cho ta thì khi đó lên giường". Nam nhân đẩy tay Nham Vân ra, Nham Vân nghĩ muốn xoay người lên giường, ống tay áo nam nhân vung lên, 1 cái võng (lưới) phù chú thật lớn bằng linh lực bao phủ giường lại……..

Nham Vân chỉ có thể đứng ở bên giường giương mắt nhìn, ôm chăn nghĩ muốn leo lên lại không thể lên, trận pháp này của nam nhân ít nhất mấy canh giờ mới có thể phá giải, y đành bỏ chăn xuống đi phòng cách vách.

Trước khi đi Nham Vân thấp giọng nói: "Trước chờ ta xem sách xong, tới lúc đó lại chậm rãi chơi đùa với ngươi". Khóe miệng y hàm chứa vài tia ý cười bí hiểm……

Nam nhân nghe được.

Cùng lúc cửa đóng lại, nam nhân bình tĩnh, hai má cũng bắt đầu nóng lên…….

318. Chương 318: Pn10

Nam nhân nhưng thật ra cảm thấy gần đây Nham Vân rất an phận, không có động tay động chân với hắn, cũng không giống Phật Hàng thích ôm hắn xoa tới xoa lui như vậy, cũng không giống Mạt Đồng tách chân hắn ra liền trực tiếp đến như vậy, tuy rằng không có ôn nhu như Cửu Hoàng, cũng không biết nói lời ngon tiếng ngọt như Xích Luyện, nhưng mà nam nhân ở Nham Môn cũng coi như thoải mái.

Chủ yếu là Nham Vân sau đó mỗi ngày đều sai người quan sát nam nhân, muốn khiến nam nhân không thoải mái đều khó, hơn nữa Nham Vân bận rộn nhất cũng không mắc lỗi, sự tình xong xuôi sẽ trở lại.

Cả buổi tối có đôi khi ngồi ở trước bàn nghiên cứu cuốn sách kia, nam nhân tìm y đòi sách rất nhiều lần, y cũng không trả, luôn nói "Chưa xem xong", "Ta xem thêm mấy lần nữa", "Ta cò chưa nhớ kỹ toàn bộ"……

Cho tới bây giờ Nham Vân chưa xem qua loại sách này, y rất mới lạ, giống như tiểu hài tử được đến thứ yêu thích, y có thời gian rảnh liền lấy ra xem. Sau đó ở trong đầu muốn làm gì thì làm đối nam nhân.

Nham Vân cảm thấy chính mình gần đây càng ngày càng kỳ quái, nhìn đến Liễu Phong thật giống như nhìn đến nam nhân, mỗi lần Liễu Phong đàm luận sự tình mở rộng môn phái, y đều cảm thấy hình như là đang nói chuyện cùng nam nhân.

Nhưng cảm thấy Liễu Phong cùng nam nhân thật rất giống, chỉ là thần thái có chút tương tự, địa phương khác không quá giống nhau, đã nhiều ngày y đều đang quan sát Liễu Phong, y phát hiện trước kia Liễu Phong không thích cười, luôn lạnh lạnh lùng lùng như vậy.

Nhưng mà nam nhân mới thích cười với y, mà tươi cười này của Liễu Phong cực kỳ giống nam nhân, nhưng mà lại không có cái loại cảm giác vui vẻ phát ra từ nội tâm của nam nhân mà thôi.

Nếu như Liễu Phong mất hứng, liền sẽ bực bội không nói lời nào, trước kia Liễu Phong không vui, hoặc là thời điểm cảm thấy y phiền, luôn mở miệng chỉ trích y, sẽ không ôn thuận (dịu dàng)

Ngược lại là chỉ có nam nhân mới có thể như vậy.

Bởi vì thời điểm hai người bọn họ dùng bữa thì nam nhân bình thường không xuất hiện, nhưng mà y phát hiện gần đây thời điểm Liễu Phong múc canh cho y, động tác kia, thần thái kia, bộ dáng quan tâm kia, quả thật cùng nam nhân y chang, y thiếu chút nữa trực tiếp kêu Liễu Phong là "a Thúc".

Ngay khi y cảm thấy Liễu Phong càng ngày càng kỳ quái, đồng thời y xem cuốn sách "tư tàng" của nam nhân, cũng cảm giác áp lực trong lòng đã lâu kia đang mãnh liệt ngóc đầu dậy.

Y nhịn nửa năm.

Bây giờ còn nhịn tới xuất hiện ảo giác rồi…….

Gần đây y nhìn đến Liễu Phong liền giống như nhìn nam nhân,

Mà khi y chân chính nhìn đến nam nhân, thật giống như nhìn đến nam nhân đang khiêu khích y, mỗi đêm thời điểm y trở về phòng, nam nhân đều là "y sam lộn xộn" nằm ở trên giường…….

Y liền giống như nhìn đến nam nhân đang chậm rãi cởi bỏ vạt áo, thong dong cởi y sam ra, một bên vuốt ve thân thể của chính mình, một bên hướng tới y mở chân ra…….

Miệng mỗi lần còn đều nói…….

"Ôm ta".

…….

"Mau tới đây".

……

"Nham Vân, ngươi còn chờ cái gì? Ngươi không nghĩ muốn ta sao? Không muốn làm cùng ta sao?".

……

Trong đầu Nham Vân nhìn đến hình ảnh đều không khớp với hiện thực, mỗi khi thời điểm y đang nghĩ lung tung, nam nhân trong hiện thực không phải im lặng nằm ở trên giường nhìn y, chính là ngồi bình tĩnh uống trà…….

Nham Vân thậm chí còn ôm nam nhân hưng trí dạt dào mời đón nói: "Chúng ta cùng nhau xem, tiện đường có thể nghiên cứu một chút". Mỗi lúc này, y đều sẽ không chớp mắt nhìn chằm chằm nam nhân, quan sát biểu tình của nam nhân.

Mà mỗi lần nam nhân đều là bình tĩnh liếc y 1 cái, "Hạ lưu……". Nhưng mà thanh âm của nam nhân mắng y, rất thấp, rất nhẹ…….

Nham Vân dán tại bên tai nam nhân, một bên vuốt ve thắt lưng của nam nhân, một bên hôn cổ của nam nhân, mỗi lần đều lấy lời nói đồng dạng chặn họng nam nhân: "Người cho ngươi sách này càng hạ lưu".

"…….". Nam nhân bị Nham Vân làm nghẹn họng tới vô ngữ (tắt tiếng luôn).

“Ta biết ai đưa cho ngươi, ngoại trừ ma đầu kia sẽ cho ngươi loại đồ vật này ra, còn có ai sẽ làm hành vi hạ lưu này như y chứ”. Nham Vân ám chỉ Mạt Đồng.

Nam nhân không lên tiếng.

Nham Vân thấy nam nhân không nói gì, y liền biết đoán đúng rồi, y nói với nam nhân mấy ngày trước Phật Hàng đã tới Nham môn, nhưng mà hiện tại lại đi rồi, mà Nham Vân chính là nói với Phật Hàng, giữa y cùng nam nhân có một số việc còn phải xử lý, muốn nam nhân ở lại đây thêm 1 thời gian, Phật Hàng cũng chưa bao giờ nhúng tay vào chuyện giữa nam nhân cùng Nham Vân, cũng liền ngầm đồng ý nam nhân ở tại chỗ này, chỉ là tỏ ý một tháng sau tới đón nam nhân, dù sao quan hệ đều tới nước này rồi, cũng không có cái gì lo lắng.

Đêm nay hai người đang chuẩn bị nghỉ ngơi, bên ngoài truyền đến truyền đến một trận tiếng đập cửa ——

“Là ai?”. Nham Vân cảnh giác nhìn về phía bên ngoài, y phân phó đệ tử không được đến quấy rầy.

Lúc này bên ngoài lại truyền đến một cái thanh âm thanh lãnh: “Ta có lời muốn nói cùng ngươi”.

Nam nhân lập tức liền nghe ra thanh âm này là Liễu Phong……

Nham Vân vốn đã ngủ rồi lập tức ngồi dậy, y liếc mắt nhìn nam nhân một cái, phát hiện nam nhân cũng không phản đối, y trực tiếp kéo màn giường xuống, liền đi mở cửa.

Nam nhân nghe được Liễu Phong vào phòng, tiếp theo chợt nghe đến thanh âm châm trà cùng trò chuyện.

“Gần đây ngươi rốt cuộc làm sao vậy, mỗi lần bảo ngươi bồi ta đi xuống núi, ngươi đều không đi, cơm nước xong liền về phòng, trong phòng ngươi có vật gì hấp dẫn ngươi như thế?”. Liễu Phong bất mãn chất vấn Nham Vân, Liễu Phong cảm thấy Nham Vân rất kỳ quái, trước kia Nham Vân sẽ không đối y như vậy.

“Ngươi tìm ta liền vì loại sự tình này?”. Nham Vân đang rót trà cho Liễu Phong.

“Có phải ngươi vì Liễu Tích Vân cho nên xa cách ta?”. Liễu Phong hốc mắt đỏ.

Nham Vân không nghĩ tới Liễu Phong sẽ trực tiếp như thế, y lắc đầu nói: “Không phải, ngươi sao lại khóc, đừng khóc……”. Y mềm giọng, hiển nhiên có chút bất ngờ, giơ tay lau nước mắt cho Liễu Phong, Liễu Phong làm đổ trà.

Liền ngay cả nam nhân đang ngồi ở trong giường, cũng biết Liễu Phong đang nổi giận, tính tình hai cái đồ đệ hắn cũng không tốt lắm, nhưng mà Nham Vân lại bị Liễu Phong thu phục, Liễu Phong vừa khóc, Nham Vân liền không biện pháp……

Nam nhân nhìn đến Liễu Phong ôm lấy Nham Vân, vùi đầu tại trước ngực Nham Vân, Liễu Phong vốn liền lớn lên xinh đẹp, đừng nói là Nham Vân, liền ngay cả nam nhân đều bắt đầu thương tiếc.

"Không phải ngươi nói ngươi rất thích ta sao, ngươi từ nhỏ liền theo đuổi ta, hiện nay ngươi lại hờ hững đối ta, ngươi đến tột cùng có ý gì, chẳng lẽ thích của ngươi cũng chỉ là tới loại trình độ này?". Liễu Phong vùi đầu chất vấn Nham Vân, nước mắt theo hai má chảy xuống, nam nhân thấy rõ rõ ràng ràng, nam nhân nhìn đến Liễu Phong thương tâm, cùng Nham Vân đau lòng.

"……". Nham Vân không có trả lời Liễu Phong, chỉ là giơ tay an ủi vỗ vỗ lưng của Liễu Phong.

"Liễu Tích Vân làm vì ngươi, ta cũng có thể". Liễu Phong làm ra nhượng bộ lớn nhất, y bỏ xuống cao ngạo tự tôn, nói: "Ngươi muốn ôm ta cũng có thể…….". Lông mi của y đang run run, nước mắt theo hốc mắt rơi xuống, nhỏ ở trên mu bàn tay của Nham Vân.

Đối mặt chủ động của Liễu Phong, tâm của Nham Vân cũng rối loạn.

Nam nhân bình tĩnh xem, hắn nhìn đến Liễu Phong giơ tay cởi bỏ y bào, chậm rãi cởi y sam của chính mình ra, y bào kia theo đầu vai tuột xuống, đầu vai trắng nõn như ngọc của Liễu Phong lộ ra…….

Tim của nam nhân cũng đập nhanh hơn.

Nhưng mà Nham Vân lại giơ tay tóm lấy tay của Liễu Phong, chỉnh tốt y sam của Liễu Phong, "Ngươi không cần cái dạng này, hiện tại cho dù ngươi có thể, ta không thể làm như vậy". Nham Vân cúi đầu buộc tốt vạt áo cho Liễu Phong, y đương nhiên không có quên nam nhân vẫn tại trên giường, nếu như y thật sự cùng Liễu Phong làm, vậy nam nhân không hận chết y sao.

Sau khi Liễu Phong bị cự tuyệt, sắc mặt trở nên rất khó coi: "Được, ngươi đã kiên quyết như vậy, ta đây ngày mai trở về Thanh Sơn, sau này chúng ta cả đời không qua lại với nhau!!!". Liễu Phong dứt lời liền u oán nhìn chằm chằm Nham Vân.

Lập tức ——

Ba ——

Một tiếng tát tai thanh thúy vang lên ở trong phòng, nhất thời trong phòng im lặng, nhưng mà nam nhân vẫn là dị thường bình tĩnh nhìn bọn họ, Liễu Phong hung hăng tát Nham Vân 1 cái…….

Nham Vân không nói chuyện.

Liễu Phong cảm thấy chính mình hy sinh rất lớn, y đều chủ động đưa lên cửa, nếu Nham Vân cự tuyệt y, tuy rằng lúc trước y là năm lần bảy lượt cự tuyệt Nham Vân, nhưng mà Nham Vân lại luôn đuổi theo bước

chân của y, nhìn đến Nham Vân vì y mà không ngừng biến cường, y thật cao hứng, y cũng biết Nham Vân đang đợi y ngày nào đó chủ động hiến thân……..

Nhưng mà……..

Nhưng mà hiện tại y chủ động, Nham Vân cũng không nguyện ý, y cho rằng chỉ cần chính mình chịu chủ động, Nham Vân liền sẽ không cự tuyệt y, nhưng mà khi y gặp phải loại đối đãi này, lòng tự trọng của y lại bắt đầu quấy phá, cho tới bây giờ đều chỉ có y cự tuyệt người khác, Nham Vân không thể cự tuyệt y. Liễu Phong rất hận Liễu Tích Vân, nếu không phải Liễu Tích Vân, Nham Vân cũng sẽ không cự tuyệt y nhiều lần như vậy.

Y viết thư cho Nham Vân, Nham Vân không xem cũng không hồi âm cho y, còn trả thư y viết lại cho y, y bảo Nham Vân bồi y dạo chơi hội hoa đăng, Nham Vân cũng là tâm bất tại yên (tư tưởng không tập trung).

Sau khi nhìn đến Liễu Tích Vân liền dứt khoát trực tiếp bỏ y lại đi mất…….

Cơn tức của y trút lên Liễu Tích Vân, y chẳng qua là thuận miệng nói 1 chút không có thành kiến đối Liễu Tích Vân mà thôi, Nham Vân thật mang Liễu Tích Vân lên trên núi, y cũng nhìn ra gần đây thái độ Nham Vân đối y rất qua quít.

Tâm tình của y rơi xuống đáy cốc, mà hiện tại Nham Vân thế nhưng trực tiếp cự tuyệt y hiến thân như thế, y là quyết tâm rất lớn mới đến nơi này, nhưng mà……..

“Chúng ta nhận thức mười mấy năm, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hiện tại ngươi lại đối ta như vậy”. Liễu Phong chỉ trích Nham Vân, đánh nát chén trà trên bàn, y phi thường tức giận.

“Chúng ta đi ra bên ngoài nói chuyện”. Nham Vân không muốn quấy rầy đến nam nhân, nghĩ muốn kéo Liễu Phong đi ra ngoài, nhưng mà Liễu Phong lại hất tay Nham Vân ra, nói cái gì cũng chính là không đi ra ngoài.

Liễu Phong khóc.

Hơn nữa khóc thật sự thương tâm, y chính là ôm Nham Vân không buông tay, nhưng mà Nham Vân lại đẩy y ra mấy lần, Liễu Phong lại quấn lên, cuối cùng Nham Vân phiền cực kỳ.

“Ngươi đủ rồi”. Nham Vân trực tiếp đẩy Liễu Phong ra, “Lần trước đã rất rõ ràng nói với ngươi, ngươi là chưởng môn của Bạch Vân Quan, ngươi cần gì mất thể diện tại nơi này của ta, ngươi quay về đi”.

Liễu Phong tức giận liền tát Nham Vân mấy cái, thấy Nham Vân không đánh trả, y liền đạp mấy cái, thấy Nham Vân vẫn là đứng không nhúc nhích, y càng thêm tức giận, nhìn đến Nham Vân diện vô biểu tình (mặt ko biểu cảm) nhìn y, liền biết giữa y cùng Nham Vân là không có khả năng.

"Ngươi đánh đủ hay chưa, đánh đủ liền đi đi, ta muốn nghỉ ngơi". Nham Vân diện vô biểu tình xoa xoa mặt mình, trong con ngươi của y tràn đầy lạnh lùng.

"Hừ!". Liễu Phong cũng không nói thêm nữa, y lựa chọn rời khỏi Nham môn, nửa năm qua y hoàn toàn là thật sự theo đuổi Nham Vân, hiện tại ngược lại Nham Vân cũng không cần rồi, y đương nhiên phi thường khó chịu, y cũng không có đợi tới ngày mai, lúc này liền ngự kiếm rời khỏi Nham môn.

Đêm này.

Nam nhân cả đêm cũng không ngủ, nhưng mà Nham Vân ôm hắn ngủ giống như heo chết, hắn không tiện nhúng tay sự tình của Nham Vân cùng Liễu Phong, nhìn đến Liễu Phong chủ động thì hắn rất bất ngờ, nhìn đến Nham Vân cự tuyệt Liễu Phong thì hắn càng bất ngờ, Liễu Phong vừa nháo như vậy, hình tượng ở trong lòng của Nham Vân cũng bị sụp đổ nát nét, sau đêm nay Nham Vân liền không nhắc tới Liễu Phong nữa.

Sau khi Liễu Phong đi rồi, phạm vi hoạt động của nam nhân liền rộng hơn, Nham Vân thu nhận đệ tử mới, nam nhân thỉnh thoảng sẽ đi nhìn xem, hắn sẽ đi bên ngoài bồi Nham Vân dùng bữa, thẳng đến nửa tháng sau nam nhân mới biết Nham Vân mời hắn lên núi ngoại trừ muốn đẻ hắn ở thoải mái một chút, còn có đó là đại khánh sau khi Nham Vân trùng kiến Nham môn, mời hắn tới dự lễ.

Bên trong Nham môn rất lớn, cung điện cùng kiến trúc đều phi thường to lớn, nam nhân phải từ hành lang rộng như vậy đi rất lâu, mới có thể đi đến đại điện của Nham môn.

Buổi tối hôm nay rất nhiều khách nhân đến đây, nam nhân cũng bị mời không ít rượu, hơn nữa đệ tử của Nham môn kính rượu hắn, hắn uống rất nhiều, thời điểm kết thúc đi đường cũng không vững.

Tuy rằng nam nhân uống rất được, nhưng mà 1 cũng không địch được 100, hắn bị Nham Vân kéo đi hướng trong phòng, chỉ là thời điểm đi đến ngoài điện các thứ 17, hắn đã đi không nỗi nữa rồi.

Hắn ngồi dưới chân núi giả thật lớn ở trong viện tử nghỉ ngơi, hắn dựa vào vách đá sặc sỡ thở hổn hển, đối diện hai người chính là quỷ ngục Nham môn dùng để phong tỏa oan hồn.

Nơi này bình thường là đệ tử không được tự tiện đi vào, Nham Vân mang theo nam nhân đi tới gần mới quyết định đi hướng bên này, tuy rằng Nham Vân uống rất nhiều rượu nhưng mà y không uống say.

Nhìn đến nam nhân tựa trên cầu thang, Nham Vân giơ tay kéo nam nhân, "Ngươi uống say". Y cúi người xuống, một bàn tay nắm thắt lưng của nam nhân, một bàn tay nắm cằm của nam nhân.

Làm cho đôi môi hơi mở của nam nhân lộ ra đầu lưỡi đỏ ướt kia……

"Ta không có say……".

Trong hành lang, ánh nến trên vách đá kia theo gió đêm nhẹ nhàng lay động, ánh sáng bốn phía không sáng lắm, mà đại môn của quỷ ngục kia dùng phù văn thật lớn khóa lại cùng với linh trận phong tỏa…….

Linh quang ẩn ẩn lưu chuyển…….

Trên núi giả này có 1 cái đình, phía dưới là hồ nước đủ loại hoa sen, có nước từ trên núi giả chảy vào giữa hồ, mấy cây đại thụ cao vút đứng sừng sững ở trong viện tử, che đi ánh trăng lờ mờ.

"A Thúc, ta ôm ngươi trở về phòng". Nham Vân bế nam nhân lên.

Nam nhân rất nặng.

Cả người hắn tựa cả lên trên người Nham Vân, túy nhãn (mắt say lờ đờ) của hắn mê ly nhìn Nham Vân, hàm hồ thấp giọng nỉ non nói: "Nhị Cẩu tử, a Thúc rất nhớ ngươi…….".

"Nhị Cẩu tử cũng rất nhớ a Thúc". Nham Vân thấp giọng nói xong, liền không chút do dự hôn lên đôi môi bị rượu cay tới ửng đỏ của nam nhân, đầu lưỡi nóng ướt của nam nhân rất nóng rất nóng…….

319. Chương 319: Pn11

Tuy rằng nam nhân say, nhưng mà hắn biết Nham Vân đang hôn hắn, hắn không có phản kháng, rất ôn hòa tiếp nhận hôn môi của Nham Vân. Trong miệng của hắn tràn đầy mùi rượu ngon tinh thuần nhàn nhạt, Nham Vân tỉ mỉ nhấm nháp khí tức lưu lại trong môi của nam nhân.

Hai tay của nam nhân ôm cổ của Nham Vân, môi lưỡi của hai người lần lượt giao thoa thiếp hợp cùng một chỗ, đầu lưỡi nhẹ nhàng dây dưa, đầu lưỡi của Nham Vân vẽ quanh bờ môi của nam nhân…….

"A Thúc, có phải chúng ta có thể [cùng một chỗ] hay không?". Nham Vân dán môi của nam nhân, hôn nhẹ môi dưới của nam nhân, sau đó lập tức nghe được nam nhân "ân" 1 tiếng, Nham Vân mới ôm nam nhân tới trong cái đình trên núi giả.

Nam nhân nói, bọn họ có thể cùng một chỗ…….

Nham Vân đợi nam nhân ưng thuận đợi thật lâu, nhưng mà y vẫn chờ đợi, mà y tại sau nhiều năm như vậy mới hiểu được, Liễu Phong mà y từng thích vậy mà mang theo bóng dáng của nam nhân.

Nham Vân tuổi trẻ khí thịnh như thế nào có thể thừa nhận người mình thích là 1 người nhiều tuổi hơn so với y như vậy, hơn nữa bộ dạng lại không phù hợp tiêu chuẩn thưởng thức của y, có lẽ Liễu Phong đúng lúc bổ sung tiếc nuối này.

Nhưng mà.

Sau khi nam nhân làm nhiều thứ vì y như vậy, y không có biện pháp cho rằng cái gì đều nhìn không thấy, y nhớ rõ, lần đầu tiên y cùng với nam nhân, là ở rừng trúc phía sau núi của Bạch Vân Quan……

Buổi tối ngày đó, y vốn là muốn ôm Liễu Phong, nhưng mà đánh bậy đánh bạ mà đem nam nhân trở thành Liễu Phong, có mấy lần y phảng phất đều cảm thấy được người dưới thân là nam nhân, nhưng mà y căn bản là dừng không được……

Thật giống như hiện tại cũng thế, y căn bản là dừng không được, chỉ có thể theo bản năng, hôn môi nam nhân, vuốt ve nam nhân, làm cho nam nhân rủ mắt, thấp giọng nói chuyện với y.

"A Thúc, nóng hay không?". Nham Vân ôm thắt lưng của nam nhân, làm cho nam nhân tựa vào trên cột gỗ lim, y đụng đến trên người nam nhân rất ướt át, ra rất nhiều mồ môi.

"Có 1 chút". Nam nhân hàm hồ gật đầu.

Cái gì kêu có một chút……..

Liền ngay cả Nham Vân cũng có thể nhìn ra nam nhân rất nóng, bởi vì chính là đầu hè, thời tiết có chút oi bức, ban đêm thỉnh thoảng có thể cảm nhận được vài cơn gió mát, mà lúc này giờ sửu cũng vừa qua, đã bớt nóng.

Nham Vân giơ tay cởi đai lưng của nam nhân ra, đặt đai lưng của nam nhân lên bàn, nam nhân tự mình cởi áo ngoài tơ lụa trắng tinh ra, chỉ còn 1 kiện nội sam bằng gấm rất mỏng……

"Bây giờ mát nhiều chưa?". Nham Vân lấy tay quạt mấy cái cho nam nhân, y giơ tay cởi nội sam nam nhân ra, y chậm rãi tới gần nam nhân, hai má của hai người dán tại cùng nhau.

Hai má nóng bỏng của nam nhân dán sườn mặt lạnh lẽo của Nham Vân, xúc cảm thoải mái kia làm cho nam nhân có chút run rẩy: "Nhiều rồi……". Trên người chưa truyền đến nhiệt độ cơ thể làm cho thân thể của nam nhân run rẩy rất nhỏ.

Rất nhanh nam nhân liền cảm giác được môi của Nham Vân lại ngậm đôi môi của hắn, hắn cảm thấy nóng, theo bản năng muốn đẩy Nham Vân ra, nhưng mà lần này Nham Vân lại đè chặt hắn.

Nam nhân bình tĩnh nhìn chăm chú vào Nham Vân, ánh mắt có chút mê ly: "Làm gì dựa vào gần như vậy……". Hắn cảm giác được hơi thở của Nham Vân đều sắp chiếm cứ toàn bộ sỡ hữu của hắn.

"Ta muốn ôm ngươi". Nham Vân cũng rất thẳng thắn thành khẩn nhìn nam nhân, nhìn đến bộ dáng nam nhân mắt say lờ đờ, thế nhưng tăng thêm vài phần gợi cảm, thân thể của nam nhân rất rắn chắc.

Nham Vân nhớ lại một năm y cùng với nam nhân ở phương Bắc lưu trú, nam nhân mỗi ngày cùng y cùng ăn cùng ở, chiếu cố gấp bội đối y, tuy rằng y từng đối nam nhân rất tệ, nhưng mà nam nhân cũng chưa từng có ở đoạn ngày y biến ngốc kia trả thù y, ngược lại là đối đãi y thật tốt, không ngại phiền một lần nữa dạy dỗ y.

"Cũng không thể được sao?". Lần đầu tiên Nham Vân hỏi ý kiến của nam nhân, y hy vọng nam nhân nói có thể, nhưng nếu như nam nhân nói không thể thì y cũng sẽ không cường ngạnh ôm nam nhân.

"Ôm ta đi đâu?". Nam nhân rốt cuộc trả lời, hai tay của hắn vô tình bắt được vạt áo của Nham Vân, vò ở ở trong tay khiến cho nó nhăn nhúm…….

"Ôm ngươi trở về phòng".

"Trong phòng oi bức……". Nam nhân hỗn loạn nói xong, liền sững sờ, bởi vì hắn cảm giác được địa phương có phản ứng của Nham Vân ở tại phía sau của hắn, cách tấm vải hơi mỏng kia cũng có thể cảm giác được tần suất nảy lên của nó.

"A Thúc, bộ dáng hiện tại của ngươi thật mê người". Nham Vân hôn môi của nam nhân, cảm giác được nam nhân như có như không hôn đáp lại, y ngược lại hôn lên mi mắt của nam nhân.

Y hỏi nam nhân có được hay không, nam nhân cũng chỉ là nhìn y, nhẹ nhàng, chậm rãi, tự nhiên chớp mắt 1 chút, liền giống như lúc trước như nhau, giây tiếp theo Nham Vân liền hôn xiết nam nhân.

Không hề chờ đợi.

Giống như buồn khổ từ lâu tới bây giờ đều bởi vì động tác rất nhỏ này của nam nhân mà hết thảy tiêu tán, một khắc kia y chiếm cứ nam nhân, liền vùi đầu tại đầu vai của nam nhân.

Nam nhân ngồi dựa vào trong đình, hai chân của hắn bị Nham Vân tách ra, vạt y sam bằng gấm kia che hờ của 2 người, trong hỗn loạn nam nhân cảm thấy Nham Vân mỗi một lần đều rất dùng sức……

Khiến cho phía sau lưng của hắn liên tục ma sát lên cột đá, nhưng mà Nham Vân hiểu rất rõ thân thể của nam nhân, mỗi một va chạm của Nham Vân làm cho hắn bất giác siết chặt địa phương kia.

Tại dưới Nham Vân không ngừng ôm, hôn môi, xâm nhập, thân thể của nam nhân phủ kín mồ hôi…….

Chiếm được "cho phép" của nam nhân, Nham Vân nghẹn lâu như vậy, một chốc cũng không chấm dứt được, hai người ôm chầm cùng một chỗ, thân thể dây dưa, dây dưa nông nông sâu sâu……..

"A Thúc, vì sao ngươi không gọi ta [Nham Vân]?". Nham Vân giữ chặt chân của nam nhân, xoay người làm cho nam nhân khóa ngồi ở trên đùi của y, tư thế thay đổi làm cho hai người càng thêm "chặt chẽ", càng

thêm "xâm nhập" giao hòa lẫn nhau.

"Bởi vì……". Nam nhân say rượu thấp giọng nói vài câu, nhưng mà Nham Vân không có nghe rõ được, nam nhân còn nói mấy câu nữa, Nham Vân vẫn là không có nghe rõ được, nhưng theo động dẫn của Nham Vân…….

Thanh âm của nam nhân dần dần rõ ràng: "Đừng sâu như vậy……". Hắn cảm thấy chính mình sắp bị đâm thủng rồi, từng chút từng chút trùng kích kia làm cho hắn không ngừng run rẩy…….

Ngay cả lưng đều run lên…….

"Nhị Cẩu tử, đừng đối a Thúc như vậy……". Nam nhân mơ mơ màng màng than nhẹ, hắn chỉ cảm thấy được thân thể từ trên xuống dưới mãnh liệt nhấp nhô, hắn chỉ có thể kẹp chặt chân, cảm giác nóng ướt rút ra lại đâm vào…….

Nham Vân điềm nhiên như không, tiếp tục: "A Thúc không thích?".

"Đừng……". Nam nhân hoàn toàn không khống chế được, bị Nham Vân làm tới nghẹn ngào.

Hắn khóa ngồi ở trên người của Nham Vân, trên đùi, trên người của hắn đều là mồ hôi, da thịt màu mật ong kia tại tầm nhìn tối mờ trong đình cũng rõ ràng hiện ra như cũ…….

Bụng cùng chân của nam nhân không ngừng xiết chặt, nuốt lấy Nham Vân…….

Cái loại cảm giác này rất quen thuộc, làm cho hơi thở của nam nhân không ngừng nặng thêm, không ngừng biến trầm, không ngừng sâu hơn, trở nên cực nóng mà kéo dài, tại dưới kích thích mãnh liệt này, mồ hôi của hắn cũng thẩm thấu y sam vốn liền mỏng manh kia, có vẻ rất trong suốt…….

Nham Vân hơi hơi ngẩng đầu, hôn cái cằm đầy mồ hôi của nam nhân, mồ hôi theo cái cổ trắng nõn của Nham Vân chậm rãi trượt xuống xương quai xanh cực mỹ cảm kia……

Nóng.

Nóng quá.

Y bào của 2 người đều bị mồ hôi nhiệt tình làm ướt, ban đêm oi bức này, tiếng thở dốc cùng thanh âm dây dưa vang vọng cả hậu đình viện, làm tim người ta đập nhanh hơn.

"Nhị Cẩu tử, ta nóng quá".

“Ta hạ nhiệt cho a Thúc, a Thúc mở chân ra 1 chút”. Nham Vân lừa gạt nam nhân say rượu…….

Nham Vân nhìn chằm chằm nam nhân thần chí không rõ, lúc này nam nhân chậm chạp nhúc nhích thân thể, con ngươi của Nham Vân dần dần co lại, thưởng thức bộ dáng nam nhân bao vây lấy y, lông mi của Nham Vân dính mồ hôi, che hờ con ngươi mê người kia……..

“A Thúc thật là đẹp”.

Thật sự…….

Thật sự rất đẹp……..

320. Chương 320: Pn12

Thời gian giống như qua thật lâu thật lâu.

Nam nhân bị Nham Vân không ngừng ôm, nam nhân cũng bị Nham Vân đặt ở trên cột đá, trên bàn, ôm ở trên người, thậm chí làm cho nam nhân đứng, y liền chế trụ thắt lưng của nam nhân……..

Nam nhân hơi thở rất không ổn định, hắn khẽ nhếch miệng phun ra hơi thở nóng tới sắp tổn thương môi lưỡi của chính mình, nhưng mà hắn thủy chung không có phản kháng Nham Vân làm với hắn.

Nham Vân luôn luôn rất thấp giọng nói chuyện cùng hắn, mang theo hơi hơi thở dốc, nam nhân nghe được tiếng Nham Vân hít thở, tiếng thở dốc sâu dài của hai người nghe lên ái muội lại gợi cảm.

“A Thúc, kẹp chặt ta”.

“Ân…….”.

Trong con ngươi bình tĩnh của nam nhân mê ly trong bóng đêm, giống như bị quang ảnh lờ mờ quấn quanh gợn nước mảnh mảnh, nam nhân nhìn thấy Nham Vân đang chậm rãi đè chặt chân của hắn, quang ảnh nhợt nhạt trong mắt của hắn đang khẽ xao động……..

Nham Vân vừa nhúc nhích một chút, hắn liền rất có cảm giác.

Hắn dần dần nắm chặt ống tay áo của Nham Vân, tại dưới không ngừng bị ôm, thần chí của nam nhân đã dần dần thanh tỉnh, hắn chỉ cảm thấy qua thật lâu, không khí cực nóng của bốn phía cũng bắt đầu lành lạnh.

Nham Vân ngồi ở bên cạnh cái bàn, nam nhân liền nghiêng người ngồi ở trên đùi của y, tay của Nham Vân xâm nhập vạt y sam hờ khép của nam nhân, tại trong hoa viên cấm địa tầm nhìn u ám, khí tức oi bức bao phủ nam nhân, nam nhân cảm thấy hô hấp rất không thông thuận, hắn khó chịu ân mấy tiếng, nhưng mà hắn càng rên rỉ thì Nham Vân lại càng mãnh liệt.

"A Thúc, thật lợi hại". Tay của Nham Vân vói vào vạt áo của nam nhân, ngón tay cùng thứ cực nóng kia cùng nhau xâm chiếm lãnh địa, hoàn toàn chiếm cứ nam nhân.

"Nhiều quá". Nam nhân cảm thấy rất trướng (căng), thái dương của hắn đổ mồ hôi.

Trên mặt của Nham Vân tràn đầy mồ hôi, y tiến đến trước mắt nam nhân, thấp giọng nói: "Không nhiều". Ánh mắt của y theo trên môi bị "cắn" tới đỏ lên của nam nhân…….

Lại chậm rãi dời xuống, theo mồ hôi chảy xuống từ cằm của nam nhân, theo sau gáy của nam nhân chậm rãi trượt hướng về trong ngực của nam nhân…….

"Thật sự rất nhiều". Nam nhân cảm thấy Nham Vân tinh lực rất tràn đầy, hiện nay bên ngoài đều đã lạnh rồi, Nham Vân vẫn là chưa thỏa mãn, nam nhân đã sắp hết hơi hết sức…….

Nhưng mà Nham Vân vẫn là tiếp tục.

"A Thúc, có phải ta cũng rất lợi hại hay không?". Nham Vân bắt đầu ngắt lời, y dùng thế công mãnh liệt làm cho nam nhân chỉ có thể phát ra tiếng than nhẹ "ân ân ngô ngô" linh tinh.

Nam nhân bị Nham Vân khiến cho thần chí mơ hồ, bị luật động bừa bãi kia khiến cho không khống chế được mà gật đầu.

Lợi hại……

Đó là khá lợi hại……

Nham Vân ôm nam nhân như thế nào đều cảm thấy không đủ, giống như muốn khảm nam nhân vào trong thân thể y, nửa canh giờ tiếp theo, nam nhân bị y khiến cho nói không nên lời, chỉ còn lại có gật đầu cùng lắc đầu.

Nam nhân càng ngày càng tỉnh táo, tầm mắt cũng càng ngày càng rõ ràng, giống như tại trong việc không ngừng tiêu hao thể lực này, hơi rượu của hắn cũng lập tức chậm rãi dần dần biến mất.

Tầm mắt của lẫn nhau đều dừng ở trên mặt của đối phương, thân thể của hai người bị lửa nóng bao phủ hoàn toàn, nhìn đến đôi mắt ướt mềm lại ướt át kia của nam nhân, động tác của Nham Vân khi chậm khi mau, chỉ hy vọng nam nhân có thể cho y càng nhiều biểu tình.

Nham Vân thích nghe nam nhân nói y rất lợi hại, y yêu cầu nam nhân nói mấy lần, nam nhân nói tới hàm hàm hồ hồ, cho tới khi Nham Vân ôm chặt nam nhân, chuyển tất cả "nhiệt tình" đều "rót vào" trong nam nhân.

Nham Vân ngồi dựa trên lan can trong đình, nam nhân liền chính diện khóa ngồi ở trên người của y, hai người đều đang nghỉ xả hơi, mồ hôi trên người chứng minh vừa rồi kịch liệt ở bên ngoài……

"Ngươi cảm thấy ta lợi hại hơn, hay là Mạt Đồng lợi hại hơn?'. Nham Vân nghiêng đầu, nhẹ nhàng cắn môi của nam nhân, đầu lưỡi càn quét trên đôi môi mềm mại của nam nhân.

"Đều rất……". Nam nhân gật đầu.

Hắn cũng không biết chính mình đang nói cái gì, bởi vì Nham Vân lại lần thứ hai "thức tỉnh", ánh mắt của nam nhân dừng ở trên khuôn mặt đầy mồ hôi của Nham Vân, mồ hôi theo sườn mặt của Nham Vân chảy xuống……

Đều rất lợi hại.

Men say của nam nhân đều tiêu tán hơn 1 nửa, hắn bị Nham Vân ôm tới bên hông bủn rủn, nhìn Nham Vân 1 lát, giơ tay lau mồ hôi trên mặt cho Nham Vân, "Ngươi thả ta xuống trước, lát nữa có người tới đây, bị nhìn thấy không tốt……".

Nham Vân cầm lấy tay của Nham Vân, nhẹ nhàng nhéo ở trong tay, "A Thúc thật ôn nhu, ta rất thích". Y cúi đầu chậm rãi hôn hôn ngón tay của nam nhân, lập tức liền ngẩng đầu nhìn hướng nam nhân……

Nam nhân có chút bất ngờ, Nham Vân thế nhưng ở thời điểm tỉnh táo, nói thích hắn……

Mà lúc này, Nham Vân cảm giác được nam nhân muốn rụt tay lại, y nắm chặt tay của nam nhân, không cho nam nhan rút ra, nhìn đến đáy mắt bình tĩnh của nam nhân lộ ra thần sắc ướt mềm mê người, y liền không muốn nhanh như vậy buông nam nhân ra……

Nham Vân ôm nam nhân tựa người ngồi nghỉ ngơi, y sam của hai người đều lộn xộn, cổ y sam của nam nhân xiêu vẹo trượt tới bên hông, y sam của Nham Vân rộng mở, đai lưng cũng là lỏng la lỏng lẻo, hai người mồ hôi đầy người, thân thể dán tại cùng nhau, Nham Vân hôn cằm của nam nhân, cũng không hôn môi của nam nhân……

Hai người liền tư thế ái muội như vậy, ở trong đình ôm ôm ấp ấp, cũng nhẹ giọng nói chuyện với nhau. Nam nhân cũng cảm giác được Nham Vân nghẹn thật lâu, bởi vì Nham Vân giống như làm như thế nào đều làm không xong.

Cũng không đủ.

Vẫn đều muốn tiếp tục.

Bây giờ đã là sau nửa đêm, bên ngoài có chút lạnh, trong đình yên tĩnh, nhưng nam nhân vẫn là ngồi ở trên người của Nham Vân, tiếp nhận nụ hôn thong thả mà kéo dài của Nham Vân…….

Thể lực của nam nhân đã tiêu hao tới không sai biệt lắm, Nham Vân cũng dần dần có chút mệt mỏi, làm cho động tác hôn nam nhân của y cũng biến chậm, nhưng mà nóng ướt vẫn là xâm nhập lẫn nhau.

Nam nhân "ân" một tiếng, hồi hộp nhéo cái tay của Nham Vân di chuyển trong vạt áo gấm, "Nham Vân……Nhị Cẩu…….Nham……Nhị Cẩu……. Chậm một chút…….". Thanh âm của nam nhân rất thấp, rất thấp, mơ hồ không rõ, bởi vì Nham Vân đang hôn môi của hắn, nóng ướt không ngừng xâm nhập, hắn hơi hơi nhíu mày, chậm rãi xiết chặt vạt áo của Nham Vân.

Nham Vân rời khỏi môi của nam nhân, theo mồ hôi tràn ngập hai má của nam nhân, chậm rãi hôn lên cổ của nam nhân, chậm rãi đem nụ hôn nhỏ vụn kia dừng ở bờ vai trần trụi của nam nhân……

Nam nhân mới vừa nghiêng đầu, đôi môi liền chạm mạnh tới lỗ tai của nam nhân, sau khi hai người nhất thời sững sờ, nam nhân mở miệng: "Ngươi muốn làm tới khi nào?".

"Ta không sức lực, tự nhiên liền dừng lại". Nham Vân ngửi hơi thở quen thuộc trên người nam nhân, hai tay ôm chặt thắt lưng của nam nhân, làm cho nam nhân đè lên trên người y.

Nam nhân rủ mắt nhìn Nham Vân, trong mắt có chút ướt át, nhưng lại thêm vài phần gợi cảm.

Thanh âm của 2 người cơ hồ nghe không thấy, động tác cũng trở nên rất nhẹ rất nhẹ, không chú ý nhìn, hoàn toàn sẽ không chú ý bên trong đình có người.

Ánh trăng bị mây che phủ, gió lạnh thổi qua mặt nước, hoa sen trong hồ theo gió nhẹ nhàng đung đưa, cho dù là sương mù chậm rãi rơi xuống như lụa mỏng tràn ngập bốn phía, cho dù là dần dần bay bay mưa nhỏ nhỏ vụn, cũng hoàn toàn không ảnh hưởng được 2 người…….

Bởi vì nam nhân vẫn gọi y "Nhị Cẩu", y cũng không gọi nam nhân "a Thúc", y sửa miệng gọi nam nhân "Đại Cẩu", nam nhân cũng không ngăn cản được Nham Vân xưng hô hắn như vậy.

Bên ngoài mưa càng rơi xuống càng lớn, hơi nước tràn ngập bốn phía, hơi lạnh cũng lập tức kéo tới, cả hậu đình viện đều bị sương mù mông lung mà xinh đẹp bao phủ, hai thân ảnh như ẩn như hiện trong đình…….

Hai người thân mật ngồi ở trong đình, hai tay của Nham Vân ôm thắt lưng của nam nhân, đều ôm cả người nam nhân ôm vào trong ngực, lưng của nam nhân dán tại ***g ngực của y……

Y dán tại bên tai nam nhân, đang nói chuyện cùng nam nhân, nam nhân cũng im lặng kề sát y, y sam của

hai người đều lộn xộn như cũ, nhưng không ảnh hưởng hai người nghỉ ngơi.

Nam nhân nghiêng đầu hỏi Nham Vân, "Ngày ấy, vì sao ngươi phải cự tuyệt Liễu Phong?". Thanh âm của hắn có chút khàn khàn, bởi vì vừa rồi rất kịch liệt, hắn nói rất nhiều, làm cho thanh âm của hắn có chút khàn khàn.

Đôi môi của Nham Vân chạm tới hai má của nam nhân, "Bởi vì ngươi ở trên giường ta". Thanh âm của y cũng lộ ra vài phần mỏi mệt, y vừa rồi ôm nam nhân thật lâu, thật lâu, nhưng mà vẫn cảm thấy ý do vị tẫn (chưa thỏa mãn).

"Nếu như ngày đó ta không ở đó, ngươi chính là đáp ứng?". Nam nhân rất bình tĩnh.

"Nếu như ta đáp ứng rồi, ngươi sẽ làm như thế nào?". Nham Vân để cằm ở trên vai của nam nhân, hai người rất thản nhiên nói về chuyện Liễu Phong chủ động hiến thân…….

Không có gì phải kiêng dè…….

Nếu như Nham Vân đáp ứng rồi, hắn sẽ giống như trước đây vậy, ngày hôm sau xuống núi, chuyện tình cảm rất khó nói, nam nhân không làm trái với lương tâm của mình là được.

Hơn nữa, hắn không muốn suy nghĩ.

"Ta sẽ xuống núi". Sau khi trầm mặc 1 lúc lâu, nam nhân rất bình tĩnh trả lời Nham Vân.

Nhưng mà Nham Vân không có tiếp nhận Liễu Phong, nam nhân biết Nham Vân chờ đợi Liễu Phong thật lâu, nhưng mà vì sao lại không tiếp nhận Liễu Phong, hắn không hiểu lắm, hắn cũng hy vọng Nham Vân nói cho hắn biết.

Hắn đang đợi.

Nếu như Nham Vân không nói, hắn cũng sẽ không lại truy hỏi.

Nam nhân nhẹ nhàng chớp chớp mắt, cũng cảm giác được Nham Vân chậm rãi ôm sát thắt lưng của hắn, "Bởi vì có một người ta càng để ý hơn so với Liễu Phong, cho nên vì hắn, ta có thể".

Nam nhân chậm chạp giơ tay xoa cánh tay của Nham Vân, Nham Vân đang ôm thắt lưng của hắn, liền thuận thế chế trụ tay hắn, ngón tay của hai người nhẹ nhàng đan xen…….

"Hơn nữa, hắn cũng rất quan trọng đối với ta". Nham Vân ôm chặt nam nhân một chút, hai má của hắn dán vào sườn mặt của nam nhân, y ôm nam nhân, có chút thong thả nói: "Tại thời điểm ta mọc sừng, tại

thời điểm ta hỗn láo với hắn, hắn vẫn là sẽ im lặng ngồi ở một bên như vậy, ôm ta như vậy, an ủi ta".

Người bình thường làm không được.

Liễu Phong càng thêm làm không được, không ai có thể so với nam nhân càng quan tâm y, cho nên sau khi y tỉnh lại, nghĩ thông suốt một sự tình, y cảm thấy nam nhân hẳn là có cảm tình đối y.

Tại sau khi y làm sự tình rất có lỗi với nam nhân như vậy, y có lẽ còn có thể nắm lấy nam nhân, cho dù là có một chút cơ hội y cũng không muốn buông tha, bởi vì y vĩnh viễn đều không thể lại gặp được người để ý y giống như nam nhân vậy.

Bên ngoài trời mưa thật sự lớn, nam nhân cảm thấy có chút lạnh, hắn buông Nham Vân ra, đứng dậy muốn trở về phòng, Nham Vân cũng đứng lên đi theo bên cạnh hắn, nhưng mà nam nhân rất mệt mỏi, hắn mới vừa đi bước lên trên cầu thang liền trượt một chút.

Nham Vân ôm lấy hắn, hai người tựa vào trên núi giả, mưa to xối ướt y sam của 2 người……..

Hai người im lặng nhìn nhau 1 lát, nam nhân biết Nham Vân lại muốn rồi, nam nhân rất bình tĩnh nhìn thấy ánh mắt của Nham Vân đang di chuyển trên mặt hắn, hắn vốn định đẩy Nham Vân ra, nhưng mà Nham Vân lại trước một bước ngậm lấy đôi môi của hắn……..

Nam nhân sớm đã hết hơi hết sức, hắn bị để tại trên núi giả, Nham Vân ôm thắt lưng của hắn, hôn môi của hắn, làm cho nam nhân đi theo y, chậm rãi từng bước một đi xuống cầu thang……..

Mưa to cọ rửa thân thể của hai người, y sam của nam nhân rộng mở, bờ ngực của Nham Vân cũng lộ ra, y kề sát nam nhân, làm cho nam nhân cảm nhận nhiệt độ cơ thể của y.

Y hôn tới nam nhân vô pháp lại nói chuyện, nam nhân ôm lấy y, Nham Vân đặt nam nhân tại trên cây cột đỏ thẫm ở hành lang, hai tay của y nâng cằm của nam nhân, trượt vào trong y sam của nam nhân……

Theo bụng nam nhân sờ hướng lên trên……..

Hơi thở của 2 người rất nặng nhọc, đầu lưỡi nóng ướt dây dưa cùng một chỗ, đôi môi không có 1 kẽ hở, áp chặt, hôn tới vừa nhanh lại lại thâm sâu, Nham Vân trằn trọc nhấm nháp tư vị của nam nhân.

Một đường đi, một đường hôn.

Trên tường trên hành lang thật dài lưu lại bọt nước của hai người triền miên khi đi qua, hai người dán vách tường hôn tới khó tách rời, cuối hành lang hai người y sam lộn xộn ôm nhau……..

"Đại Cẩu, ta muốn 1 tiểu cẩu".

Tiếng nói trầm thấp của Nham Vân, ái muội vang lên tại cuố hành lang u ám…….

Tiểu cẩu……..

Nam nhân sửng sốt……..

321. Chương 321: Pn13

Nhìn đến nam nhân sững sờ, Nham Vân hôn đôi môi của nam nhân: "Đại cẩu, ta muốn tiểu cẩu, tiểu cẩu của chúng ta". Y thấp giọng lập lại một lần, y còn không quên giơ tay vuốt ve thân thể của nam nhân.

Nam nhân thấp giọng trả lời: "Không có".

"Có". Nham Vân rất khẳng định.

Nam nhân bình tĩnh nhìn chăm chú vào Nham Vân, thân thể của hai người gắt gao dán tại cùng nhau, khoảng cách giữa môi cùng môi cũng là phi thường gần: "Ngươi đi tìm mẫu cẩu sinh cho ngươi".

"Nếu ta thực đi tìm, ngươi sẽ khóc mất". Một tay Nham Vân để trên tường sau người của nam nhân, 1 tay vuốt ve cái chân mềm dẻo của nam nhân, thân thể bị nước mưa thấm rất mềm mại, mềm dẻo, phi thường có chất cảm.

Nhìn đến nam nhân không nói, Nham Vân nhéo nhéo thắt lưng của nam nhân, tiến đến bên môi của nam nhân, rất trực tiếp bày tỏ: "Chỉ cần ta cố gắng một chút, chúng ta một ngày đến 8 lần, 10 lần, không có cũng sẽ có".

"Nói bậy".

Vậy khẳng định sẽ tinh tẫn nhân vong (XXOO tần suất cao -> ngỏm)……

Nham Vân thấp giọng nở nụ cười, nhìn đến bộ dáng men say lưu lại của nam nhân, y lại nhịn không được, y đã lâu không chạm nam nhân, vừa chạm liền trở nên càng không thể vãn hồi.

Không biết khi nào thì môi của hai người lại lần thứ hai gắt gao dính vào cùng nhau, nam nhân bị Nham Vân hôn tới phát ra hừ nhẹ yếu ớt, bởi vì Nham Vân chưa từng có hôn qua lâu như vậy, sâu như vậy, hơn nữa giống như hôn như thế nào cũng không đủ, cái này làm nam nhân rất bất ngờ, cũng cảm giác được

tinh lực của Nham Vân tràn đầy ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Mà cho tới bây giờ Nham Vân không còn thật sự hôn qua nam nhân như vậy, nhưng mà hiện tại y nghĩ muốn hôn nam nhân, ôm nam nhân, dùng hết tất cả phương pháp làm cho nam nhân cảm nhận y, không được phớt lờ y……

Tối nay vô luận như thế nào nam nhân đều đừng nghĩ ngủ.

Trên hành lang u ám chỉ nghe thấy thanh âm thân thể ma xát cùng môi lưỡi dây dưa, thi thoảng còn kèm theo tiếng bước lùi lộn xộn, nam nhân bị Nham Vân một đường hôn tới trước cửa phòng.

Nham Vân hôn nam nhân, giơ tay đẩy cửa phòng ra, cảm giác được nam nhân không có khí lực gì, đồng thời dùng hai tay của y ôm nam nhân vào phòng, linh khí tự động khép cửa lại, cẩa chính của phòng nháy mắt đóng chặt.

Y sam bị nước mưa thấm ướt rơi xuống trên mặt đất, tiếng bước chân lộn xộn vang lên trong căn phòng tối tăm, thanh âm đụng ngã đồ đạc cũng thường thường vang lên, lập tức liền nghe được thanh âm hai người ngã ở trên giường……

Cọt kẹt……..

Ván giường bắt đầu nhẹ nhàng lay động, giường gỗ rộng lớn kia rất nhanh liền vang lên tiếng lay động kịch liệt, tiếng mưa to bên ngoài cũng vô pháp che dấu tiếng vang giường lớn mãnh liệt lay động này.

Trong cái màn rủ xuống kia, che hờ thân thể dây dưa không rõ của hai người, đột nhiên giường lớn kia ngừng lay động, lập tức liền truyền đến tiếng hai người tiếng thở dốc trầm thấp, cùng thanh âm hôn môi, cùng với tiếng thấp giọng nói chuyện với nhau……

“A thúc, ta đem tất cả long tinh đều cho ngươi”. Nham Vân nằm sấp trên người của nam nhân, nam nhân bị đè tại dưới đệm chăn mềm mại, hai chân vô lực rộng mở dung nạp Nham Vân.

“Đừng……”. Nam nhân nắm chặt ống tay áo của nam nhân, trên tay hắn đầy vệt nước, hắn vừa dứt lời, thanh âm chấn động cùng lay động của ván giường kia lại bắt đầu, mãnh liệt vang lên, khá nhanh chóng nhưng mãnh liệt……

Màn không ngừng lay động, giường lớn lay động trước sau, nam nhân chỉ cảm thấy thở không nổi, Nham Vân làm cho hắn sắp nghẹt thở, hơn nữa Nham Vân còn vừa hôn hắn vừa ôm hắn, làm cho hắn ngay cả cơ hội thở dốc đều không có, hơn nữa tốc độ kia, nhiệt lượng nóng bỏng kia, đều khiến cho hắn run rẩy không ngừng……

“Ta muốn tiểu cẩu”.

“Ta không muốn”.

“Ta muốn”.

“Đừng như vậy……”. Nam nhân toàn tâm toàn ý ôm chặt Nham Vân, bởi vì Nham Vân nhấc 2 chân của hắn lên, làm cho cổ chân của hắn khoát lên trên vai của Nham Vân……

Nhìn đến nam nhân bị làm tới nói không nên lời, Nham Vân tiếp tục ôm nam nhân, tư thế cũng là đổi tới đổi lui, nam nhân chỉ cảm thấy chính mình bị Nham Vân đùa nghịch một trận, tư thế khó coi gì đều bị Nham Vân nhìn hết rồi…….

Cọt kẹt cọt kẹt——

Giường lớn mãnh liệt lay động.

Cọt kẹt——

Ván giường không ngừng phát ra thanh âm chấn động……

“Chậm một chút”. Nam nhân thở hổn hển.

“Không chậm lại được”. Nham Vân cúi đầu, hôn xiết nam nhân, mỗi khi Nham Vân động một chút, thân thể của nam nhân đều sẽ bị y kéo theo.

Hai tay của nam nhân đụng đến long lân như ẩn như hiện trên lưng của Nham Vân, đôi môi của hắn bị Nham Vân hôn tới nóng lên, đầu lưỡi cũng bị mút hôn tới có chút tê dại, mà Nham Vân lại ý do vị tẫn (chưa thỏa mãn).

Nam nhân bị Nham Vân lăn qua lộn lại ôm thật lâu, cảm giác được nhiệt độ cùng hơi thở của Nham Vân luôn luôn đều lấp đầy hắn, cho dù tiếng mưa to bên ngoài ồn ào kia cũng vô pháp che dấu giường lớn kia lay động mà phát ra tiếng vang.

Tim của nam nhân đập phập phồng bất định, chỉ vì Nham Vân không ngừng biến đổi đa dạng, làm cho nam nhân rất vô lực cũng rất xấu hổ, bởi vì tư thế này quá lớn mật…….

Chăn đơn trên giường đều bị vò tới nhăn nhúm, nam nhân bị Nham Vân áp tại bên hông giường: “A thúc, tóc của ngươi lúc nào thì dài như vậy?”. Con ngươi của Nham Vân an tĩnh nhìn chằm chằm nam nhân, tay y nhẹ nhàng vén tóc đen của nam nhân lên, ngửi ngửi mùi của nam nhân.

Nam nhân bị Nham Vân đè ở dưới người rất bình tĩnh, hắn trầm mặc nhìn chăm chú vào Nham Vân, không

có trả lời câu hỏi của Nham Vân.

Nham Vân thấy nam nhân không có trả lời thì y cũng không có hỏi lại, tóc nam nhân dài cũng quá nhanh, ở trong thời gian nửa năm ngắn ngủn liền từ giữa lưng dài tới cổ chân rồi……..

"Có phải ngươi muốn ngồi dậy hay không?". Một tay Nham Vân chống tại bên hông của nam nhân, 1 tay chống tại thành giường, y cúi đầu im lặng nhìn chăm chú nam nhân……..

Nam nhân phân vân nhìn Nham Vân, hắn vẫn là lựa chọn lắc đầu.

Chỉ có linh lực tăng vọt mới sẽ xuất hiện loại loại này hiện tượng này, hơn nữa bản thân nam nhân cùng Thanh Thiên Tôn bản tôn (chính hiệu) không hề khác biệt, quy vị rồi phải vốn là nhìn không ra, nhưng mà Nham Vân cũng không truy đến cùng.

Bởi vì y quý trọng nam nhân trước mắt này, mặc kệ nam nhân là ai, y đều thích, rất thích, từ đầu tới cuối đều là thích như thế, tuy rằng nửa đường từng có đan xen sóng lớn nhiều lần xuất hiện, thiếu chút nữa làm cho y mất đi nam nhân này, nhưng mà cuối cùng nam nhân vẫn là cho y thêm 1 cơ hội.

Y cũng sẽ không lời ngon tiếng ngọt, cũng sẽ không hoa ngôn xảo ngữ, ngày thường cũng sẽ không rất thân cận nam nhân, nhưng mà cái này không ảnh hưởng quan hệ giữa y cùng nam nhân…….

Cọt kẹt cọt kẹt ——

Xuyên thấu qua màn lụa hơi mỏng kia, mơ hồ có thể thấy hai người dây dưa ái muội, cái chân bóng loáng của nam nhân cùng long lân tinh mỹ bên hông của Nham Vân theo cái màn giường lay động mà lúc ẩn lúc hiện.

Nam nhân bị Nham Vân áp tại đệm chăn cường thế chiếm cứ, toàn thân hắn đều bủn rủn vô lực, ngay cả bên hông đều tê dại, mà mồ hôi của Nham Vân không ngừng rơi ở trên người của hắn, xúc cảm nóng rực kia giống như muốn tổn thương da thịt của hắn, toàn bộ sỡ hữu liền tại bên trong cực nóng không ngừng quay cuồng.

Buổi tối hôm nay nam nhân cả đêm không có thời gian nghỉ ngơi, mà Nham Vân cũng giống như muốn đem món "nợ" nửa năm qua toàn bộ đều đòi lại, không ngừng chiếm cứ hắn.

Làm cho ngày hôm sau nam nhân không thể xuống giường, hơn nữa thời điểm khi hắn tỉnh lại đều đã là ban đêm ngày hôm sau, hắn ở Nham môn vừa ở liền ở hơn nửa tháng.

Ngày thường Nham Vân ở trước mặt đệ tử đều gọi nam nhân là sư thúc, cũng sẽ không rất thân thiết cùng nam nhân, nhưng khi riêng tư liền khác hắn, Nham Vân khi riêng tư có thể nói là phi thường bám người……

Mỗi lần thời điểm nam nhân đọc sách ở thư phòng của Nham Vân, Nham Vân đều phải thừa cơ hôn hắn 1 chút, bằng không liền ôm thắt lưng của hắn, làm cho hắn ngồi ở trên bàn, tùy ý Nham Vân "yêu thương", bằng không chính là trực tiếp dồn hắn tới cạnh giá sách, tại sau khi trải qua vô số lần dây dưa, Nham Vân rốt cục trả lại cho cuốn sách kia lại cho nam nhân.

"A thúc, sách trả lại cho ngươi, ngươi không biểu hiện chút gì sao?". Nham Vân gần kề nhìn chằm chằm nam nhân, y như mọi khi lấn nam nhân tới bên cửa sổ, cửa sổ không đóng, bên ngoài một mảnh mưa bụi mông lung.

"Biểu hiện cái gì……". Nam nhân bình tĩnh nhìn Nham Vân.

Nam nhân cảm thấy gần đây Nham Vân càng ngày càng anh khí (khí khái hào hùng), cũng càng ngày càng kiểu cách, nhìn Nham Vân đeo phục sức sang quý cùng sức phẩm (vật phẩm trang sức) trân quý hiếm có này liền biết Nham môn rất có tiền.

Trước kia thời điểm Phật Hàng, Mạt Đồng xâm chiếm Nham môn tiêu tiền như nước như vậy, cũng vẫn là không xài hết ngân lượng của Nham môn…….

Lúc này.

Đôi môi của Nham Vân nhẹ nhàng mà nhếch nhếch lên, ý bảo muốn nam nhân hôn y……..

Nam nhân nhìn Nham Vân 1 lát, đặt cuốn sách lên môi của Nham Vân, hắn cách cuốn sách hôn Nham Vân 1 chút, Nham Vân cũng rất hài lòng, Nham Vân bảo nam nhân xem sách.

Nam nhân lưỡng lự nhìn chằm chằm Nham Vân, cảm thấy Nham Vân tựa hồ có âm mưu, hắn mới vừa mở sách ra, liền nhìn đến trên mỗi một trang sách đều viết "Nham Vân giám định", xong rồi……..

Nham Vân chẳng những thích viết chữ trên sách ra, còn thường xuyên ghé vào lỗ tai nam nhân nhắc nhở nam nhân, nói muốn tiểu cẩu, còn muốn tiểu tiểu cẩu, lại thêm tam cẩu, tứ cẩu cũng không tệ, tóm lại đó là càng nhiều càng tốt.

Hơn nữa Nham Vân rất thích hỏi nam nhân, y cùng Phật Hàng thì ai mạnh hơn, y cùng Xích Luyện thì ai đẹp hơn, y cùng Cửu Hoàng thì ai thạo tin hơn, y cùng Mạt Đồng thì ai tốt hơn…….

Y rất thích để nam nhân trả lời câu hỏi của y.

Nhất là thời điểm đang ôm nam nhân……

Khiến nam nhân nói cũng không được, không nói cũng không được……..

Trong khoảng thời gian này nam nhân đều cùng một chỗ cùng Nham Vân, hắn cũng biết bọn họ muốn cho hắn một chút thời gian cùng Nham Vân, nửa năm qua Nham Vân đều rất quy củ, hiện tại đối hắn cũng rất tốt.

Chỉ cần thời điểm rảnh rỗi, còn sẽ hầm canh cho hắn.

Ban đêm.

Nham Vân bồi nam nhân dùng bữa, y thường thường liền nhắc sự tình muốn tiểu cẩu, chỉ cần Nham Vân nhắc tới vấn đề này thì nam nhân đều không để ý y, nam nhân gắp rau cho y, y múc canh cho nam nhân.

Hai người ăn cơm, nam nhân liền nhìn đến một cái bóng đen lóe lại đây, Nham Vân một chân đạp đổ cái bàn, một đạo ánh sáng nhanh chóng hiện lên, cái bàn nháy mắt bị chém thành hai nửa……

Trong chớp mắt.

Bóng đen kia lập tức thoáng hiện…….

322. Chương 322: Pn14

Người tới 1 thân trường sam vân cẩm (vải gấm hoa văn), đầu tóc đen kia như tơ lụa mềm mượt buông ở sau người, chính là trong thời gian nháy mắt người tới liền đi tới trước mặt của nam nhân…….

"Tích thúc, ta tới đón ngươi". Thanh âm của Mạt Đồng tản mạn vang lên.

Nham Vân ngăn ở trước mặt Mạt Đồng, cố gắng ngăn cách khoảng cách giữa hai người: "Ngươi tới thì tới, cần gì phải làm động tĩnh lớn như vậy". Nham Vân đẩy Mạt Đồng ra, không cho phép Mạt Đồng tới gần nam nhân.

Nam nhân im lặng đứng ở phía sau của Nham Vân, vẻ mặt bình tĩnh nhìn nét mặt không vui của Mạt Đồng, nhưng mà Mạt Đồng nhìn đến biểu tình bình tĩnh của nam nhân thì lập tức liền hòa hoãn rất nhiều.

"Ta tới đón ngươi về Biên thành".

"Được". Nam nhân gật đầu.

"Nhanh như vậy liền muốn đi?". Nham Vân quay đầu lại nhìn về phía nam nhân, y có chút không vui, "Bồi ta thêm mấy ngày nữa hẵng đi……". Lời của y còn chưa nói xong, liền bị Mạt Đồng ngắt lời.

“Hắn cũng không phải của 1 mình ngươi, người của ta cho ngươi chiếm lấy lâu như vậy, ngươi còn muốn thế nào?”. Mạt Đồng đẩy Nham Vân ra, hai người cứ không chịu thua đẩy tới đẩy lui như vậy…….

Ấu trĩ.

Nam nhân bảo bọn họ đừng làm càn nữa, lúc này mới ngăn trở hai người tiếp tục càn quấy tiếp, Nham Vân sai đệ tử thu dọn nơi này một chút, ba người liền đi hậu viện hóng mát.

Hôm nay không khí càng ngày càng nóng, cho dù là đi vài bước cũng sẽ xuất hiện không khí cực nóng rất thiêu đốt người ta, ban đêm hậu đình viện là địa phương hóng mát tốt nhất, bốn phía hậu đình viện của Nham Vân đều có trụ băng hạ nhiệt độ, khiến cho hậu viện mát mẻ rất nhiều.

Nguyên bản nam nhân là muốn trò chuyện cùng bọn họ, nhưng mà không biết ai bắt đầu trước, nam nhân bị lấn tới góc hoa viên, nhiều loại hoa hé nở bên trong bụi hoa……..

Y sam của nam nhân vốn liền phong phanh, bị túm trong tay của Nham Vân, cúi đầu ngửi y sam trong tay, ánh mắt của Nham Vân lại thủy chung đều dừng ở trên thân thể trần trụi của nam nhân, mà quần của nam nhân sớm bị Mạt Đồng xé nát, rơi ở 1 bên, đáp tại trên bách hoa thơm lừng bốn phía, mà ánh mắt của Mạt Đồng đang từ chân của nam nhân di chuyển lên trên……

Vốn vừa rồi còn tốt.

Bởi vì giữa Nham Vân cùng Mạt Đồng có chút khắc khẩu, nam nhân chẳng qua là mở miệng hòa giải 1 chút, chẳng những y sam bị cởi, còn bị hai người lấn tới bên trong góc khuất…….

Tim của nam nhân đập thình thịch, cho tới bây giờ hắn chưa bị hai người này cùng nhau trắng trợn nhìn chăm chú qua như vậy, nhưng hắn không có trốn tránh, rất thong dong đứng ở bên tường đầy dây hoa, thong dong nhìn chằm chằm hai người trước mắt này……..

“Xem đủ chưa?”. Nam nhân bình tĩnh nhìn hai người, nhưng mà ánh mắt của hai người từ ái muội đánh giá, dần dần trở nên càng ngày càng có thâm ý, cái này khiến nam nhân cũng bắt đầu trở nên có chút khẩn trương.

Nham Vân đưa tay ném y sam của nam nhân tới bên cạnh vườn hoa, nam nhân muốn đi nhặt y sam lại bị Nham Vân ngăn trở: “A thúc, không mặc y sam cũng tương đối dễ nhìn”.

Nham Vân ái muội nghiêng đầu, ngửi cổ của nam nhân, chóp mũi nhẹ nhàng lướt qua hàm dưới ướt lạnh của nam nhân, khiến cho thân thể của nam nhân run rẩy rất khẽ.

“Nơi đây tùy thời đều sẽ có môn hạ đệ tử của ngươi đi qua, ngô……”. Nam nhân không nói chuyện, Mạt Đồng tới gần nam nhân, lấn nam nhân tới bờ tường, lưng của nam nhân đã đè lên dây hoa thô cứng kia.

Mạt Đồng đột nhiên tới gần khiến cho nam nhân có chút không thích ứng lắm, ngón tay của Mạt Đồng nâng đầu đang cúi của nam nhân lên, làm cho ánh mắt mềm mại của nam nhân nhìn chăm chú vào y……

"Gần đây tại trong này ở quen chưa?". Mạt Đồng bá đạo nhéo nhéo cằm của nam nhân, ánh mắt của y dừng ở trên môi của nam nhân, y nhớ lại đôi môi ôn nhu cùng ấm áp của nam nhân.

"Ở quen rồi". Nơi này ăn ngon, chỗ ở lại tốt, Nham Vân đối hắn cũng rất tốt, cho nên nam nhân không có phủ nhận tại trong này ở thật sự thoải mái, hắn biết khẳng định là Phật Hàng nói cho Mạt Đồng biết hắn ở nơi này, cho nên Mạt Đồng mới có thể tự mình đến, còn nói muốn đón hắn về Biên thành.

Tay của Mạt Đồng theo bụng của nam nhân, chậm rãi hướng lên trên vuốt ve: "Gần đây Cửu Hoàng cũng không đến gặp ngươi, y quay về phương Bắc tránh nóng, Xích Luyện ở Biên thành thay ngươi trông nom sinh ý".

"Xích Luyện đã trở lại?". Ánh mắt của nam nhân có dao động rất nhỏ.

"Ân".

Mạt Đồng gật đầu, tay y trượt tới trước ngực của nam nhân, nhẹ nhàng xoa nắn điểm mẫn cảm no đủ sáng bóng của nam nhân, y lập tức chợt nghe đến nam nhân cúi đầu "ân" một tiếng.

"A thúc, ngươi thật sự muốn đi?". Nham Vân đứng ở trước mặt Mạt Đồng, chặn đường đi của nam nhân, hai người gắt gao kẹp nam nhân ở giữa, không cho nam nhân đi.

"Đi ra ngoài rất lâu rồi, cũng là thời điểm trở về rồi". Nam nhân chậm chạp gật đầu, ánh mắt của hắn dừng ở trên cái tay Mạt Đồng vuốt ve thân thể hắn, tay của hai người ở trên người hắn, qua lại di chuyển lên xuống.

Nam nhân rủ mắt, hơi thở trở nên có chút bất ổn rồi……

"Vậy tiểu cẩu của ta làm sao bây giờ?". Tay của Nham Vân dừng ở trên cái bụng bằng phẳng của nam nhân, chậm rãi vuốt ve, cả người y đều áp sát nam nhân, "Nhi tử (con trai) ta làm sao bây giờ?".

"……"

"Ngươi cũng mang nó đi cùng?". Tay của Nham Vân vuốt ve bụng của nam nhân trở nên rất nhẹ rất nhẹ.

"……". Lông mi của Nam nhân chấn động rất nhỏ.

"Ngươi cũng muốn mang nhi tử của chúng ta cùng đi?".

“Ta không có……”. Nam nhân phủ nhận.

Ánh mắt hai người dây dưa cùng một chỗ, Nham Vân mới vừa sáp qua nghĩ muốn hôn đôi môi của nam nhân, Mạt Đồng lại nắm cằm của nam nhân, làm cho nam nhân nhìn về phía y, “Nham Vân nói cái gì, nhi tử cái gì? Nhi tử của ai?. Mạt Đồng cầu chứng (muốn làm rõ, xác minh, chứng thực) nhìn chằm chằm nam nhân, mà lúc này môi của Nham Vân lại thuận thế dừng ở trên gương mặt của nam nhân, hôn hai má mướt mồ hôi của nam nhân……

“Nhi tử của ta cùng hắn”. Nham Vân trả lời thay nam nhân, y vuốt ve bụng của nam nhân, “Ta cùng a Thúc cùng nhau tạo ra”. Y thản nhiên nói một câu, lại tràn đầy khiêu khích.

Nam nhân đánh bay tay của Nham Vân, nam nhân nghĩ muốn giải thích: “Không……”.

Nhưng mà đôi môi của nam nhân lập tức bị Nham Vân ngăn chận, chỉ nghe “ba” một tiếng, đôi môi của hai người tách ra, Mạt Đồng kéo nam nhân tới bên người, môi của nam nhân mang theo ẩm ướt gợi cảm……

“Ta cũng muốn hài tử”. Mạt Đồng thế nhưng hoang đường cùng Nham Vân nhất phách tức hợp (vỗ tay cùng nhịp, ăn ý, hùa theo), nam nhân nhìn đến Mạt Đồng cởi bỏ vạt áo, rất nhanh nam nhân liền cảm giác được Mạt Đồng đặt hắn tại trên tường……

Lúc này nam nhân chính là thất thủ rồi.

Nham Vân liền đứng bên cạnh nhìn, nhìn đến hai người dây dưa, nhìn đến nam nhân bị hôn, bị vuốt ve, lại nhìn đến ánh mắt mềm mại của nam nhân dừng ở trên người của y.

“Đừng nhìn……”. Nam nhân thấp giọng yêu cầu, “Không nên nhìn ta, cái dạng này”. Hắn cảm thấy Nham Vân nhìn hắn như vậy, chỉ sợ sau này lại cười nhạo hắn không kiểm soát được.

Nham Vân tiến lên ôm nửa người trên của nam nhân, y dán tại bên tai nam nhân an ủi nam nhân mấy câu, lúc này mới nam nhân mới từ từ an tĩnh, hai người hợp lực đều bế cả người nam nhân lên.

Nham Vân ôm nửa người trên của nam nhân, mà Mạt Đồng lại là ôm nửa người dưới của nam nhân, cả người nam nhân xiêu vẹo, mỗi lần nam nhân cũng đều nói không muốn nhưng mà đều vô dụng.

Thời điểm Mạt Đồng ôm hắn, Nham Vân sẽ hôn hắn.

Một tay nam nhân khoát lên trên vai của Nham Vân, 1 tay để tại trên người của Mạt Đồng, mủi chân của nam nhân đều cách mặt đất, cả người hắn đều bị Mạt Đồng cùng Nham Vân ôm……

Thân thể cho Mạt Đồng, đôi môi cho Nham Vân.

Trụ băng bốn phía đình viện tràn ra khí lạnh, như lụa mỏng chậm rì rì quanh quẩn ở trong viện tử, nam nhân nhắm mắt, cảm nhận nụ hôn của Nham Vân, cảm nhận nhiệt tình của Mạt Đồng……

Sau đó tới giờ Thìn, hai người luân phiên đổi vị trí, thời điểm Nham Vân dùng sức ôm nam nhân, Mạt Đồng liền hôn sâu nam nhân, môi của nam nhân bị hôn tới vừa tê lại nóng.

Tới tới lui lui nam nhân đã cả người đổ mồ hôi, mặc kệ nam nhân nói như thế nào, đều không có biện pháp ngăn cản hai người ngừng lại, thanh âm nửa hừ vô lực kia của nam nhân giống như càng thêm thúc giục tình tự của hai người kia.

Buổi tối hôm nay nam nhân không có cơ hội để ngủ, hắn không ngừng cảm giác được thân thể mạnh mẽ hữu lực của Mạt Đồng, cùng cơ bụng kia của Nham Vân ngăn chận hắn, áp lên hắn, làm cho hắn không thể thoát khỏi……

Sau ngày hôm đó, không qua bao lâu, nam nhân trở về Biên thành.

Ở trên đường trở về Mạt Đồng chiếm hết tiện nghi, tùy thời tùy chỗ chỉ cần hứng khởi liền ôm hắn, địa phương nào Mạt Đồng đều có thể, điều này làm cho nam nhân rất xấu hổ, nếu như bị người nhìn đến, lão kiểm của hắn biết giấu đi đâu, nhưng mà Mạt Đồng lại một chút cũng không để ý, chỉ cần hưng trí tới, như thế nào đều có thể.

Nam nhân chưa từng có nghĩ tới sẽ cùng 5 người tại cùng nhau, hơn nữa 5 người này bình thường cũng không tranh chấp, nhưng lại "phân công theo thứ tự", gần đây tốc độ dài ra của tóc hắn rất rõ ràng, liền ngay cả Mạt Đồng cũng đã nhận ra, Mạt Đồng cũng hỏi qua hắn mấy lần, hắn đều hàm hồ không đưa ra đáp án chính xác.

"Nham Vân muốn ngươi sinh nhi tử cho y, ngươi liền nguyện ý, ta bảo ngươi sinh, ngươi liền không nguyện ý". Mỗi lần Mạt Đồng liền đều bất mãn nhắc tới Nham Vân, y một bên ôm nam nhân, một bên bá đạo yêu cầu, "Ta cũng muốn nhi tử".

"Không có".

"……"

"Ta không có".

Nói không có liền không có.

Hắn là nam nhân, như thế nào có khả năng sinh hài tử (em bé).

"Ta cũng không phải nữ nhân". Mỗi lần nam nhân đều an ủi vỗ vỗ bả vai của Mạt Đồng, hắn thật sự không

sinh được, “Đừng loạn nghĩ, nếu như ngươi muốn hài tử như vậy, ngươi đi thanh lâu tìm vị hoa khôi sinh cho ngươi”.

“Ngươi cũng không phải phàm nhân bình thường”. Mạt Đồng ôm nam nhân không buông, mặc kệ là ở trên giường hay là bãi cỏ vùng ngoại ô, mỗi lần y đều lặp lại như nhau, “Ngươi là Thanh Thiên Tôn, ngươi có thể”.

“Ta không thể”. Nam nhân thấp giọng nói, cảm giác được Mạt Đồng hôn hắn, hắn lại bình tĩnh nói: “Hiện tại ta là phàm nhân, sống ở thế gian, ta có việc ta nên làm”.

“Ngươi không thể phủ định ta”. Mỗi lần Mạt Đồng đều quấn quít, nam nhân cũng đành mặc kệ y.

Ngoại trừ trầm mặc ra, cuối cùng nam nhân cũng chỉ là thấp giọng nói: “Ngươi cưỡng từ đoạt lý (= già mồm át lẽ phải)……”.

Nhưng mà cho dù nam nhân thấp giọng trách mắng thì ở trong tai Mạt Đồng lại có vẻ dị thường ôn nhu……..

323. Chương 323: Pn15

“Ngươi có nhớ ta hay không?”. Mạt Đồng áp nam nhân tại ngõ nhỏ bên cạnh cửa thành, sau khi hôn 1 lát, mới hỏi: “Ta đưa sách cho ngươi, xem xong chưa? Cái ngọc sức kia có dùng qua chưa?”.

Nam nhân không nói lời nào.

Mạt Đồng sáp qua hôn nam nhân, nam nhân trực tiếp tránh đầu đi.

“Như thế nào? Không thích?”. Hai tay Mạt Đồng nắm thắt lưng của nam nhân, dùng sức kéo làm cho nam nhân càng thêm gần sát y, nhìn đến nam nhân trầm mặc, tựa hồ có chút không vui, y bổ sung, “Lần sau đưa ngươi cái lớn hơn nữa”.

Còn muốn có lần sau.

Nam nhân tức giận tát Mạt Đồng một cái, nhưng mà cổ tay bị tóm lấy trước một bước, đánh vào trên mặt Mạt Đồng không đau không ngứa……

“Vì sao đánh ta?”. Đã là nửa đêm, trên đường ngoại trừ người điểm canh ra, không có người đi đường, Mạt Đồng ở trong ngõ nhỏ muốn làm gì thì làm với nam nhân, “Chính là cảm thấy ít sao?”.

Thanh âm của Mạt Đồng rất thấp, làm cho nam nhân nghe được mà mặt đỏ tai hồng.

"Ta không cần cái loại đồ vật này". Nam nhân y sam hỗn độn đứng, Mạt Đồng liền đứng ở trước người của hắn, hai tay Mạt Đồng duỗi vào trong y sam của hắn, đang muốn làm gì thì làm…….

Mạt Đồng nở nụ cười thực hiện được ý đồ: "Vậy sử dụng thì mượn của ta".

Nam nhân vừa định nói chuyện, liền bị Mạt Đồng hôn tới vô pháp lên tiếng, hai người ở trong ngõ nhỏ dây dưa cực kỳ lâu, thời điểm khi Mạt Đồng ôm nam nhân đi ra khỏi ngõ nhỏ thì nam nhân đã vô lực rồi.

Mạt Đồng ma hành ngàn dặm, rất nhanh liền tới Biên thành, khiến nam nhân không nghĩ tới chính là vốn Nham Vân hẳn là ở Nham môn, sớm 1 bước trở lại Biên thành Tích phủ so với bọn họ.

Thời điểm bọn họ về tới phủ, đã là giờ sửu, đêm dài vô cùng tĩnh lặng, Tích phủ đèn đỏ treo cao như cũ, nhưng mà bốn phía của Tích phủ cũng một mảnh yên tĩnh quỷ dị.

Xích Luyện ngồi ở trong hoa viên chơi cờ cùng Nham Vân, mà Phật Hàng lại là ngồi thiền trong hồ sen bên cạnh luyện công, Cửu Hoàng lười biếng tựa vào ghế gỗ lim rộng lớn hóng mát.

Bốn phía của Cửu Hoàng đều bày đầy băng đỉnh (vạc đựng nước đá) rất lớn, ngay cả phía dưới cái ghế cùng đệm đều là lót túi chườm băng lớn…….

Nóng như mạy mà Cửu Hoàng còn trở về đây.

Nam nhân cũng không nghĩ tới tất cả mọi người đều trở về, nhưng mà như cũ không có ngạc nhiên, mà Cửu Hoàng cùng Xích Luyện cùng với Nham Vân đều chỉ là liếc mắt nhìn nam nhân một cái.

Ý của mọi người là để nam nhân đi nghỉ ngơi, nam nhân liền đi trở về phòng, hắn mới vừa thu dọn sạch sẽ cũng tắm rửa xong không bao lâu, liền có người người tới gõ cửa, hắn mới vừa mở cửa ra liền nhìn đến Nham Vân mặc nội sam phong phanh đứng ở bên ngoài, trong tay còn bưng một chén nước ô mai ướp lạnh.

"Cho ta?". Nam nhân nhìn chằm chằm vụn băng tỏa khí lạnh trong chén, hiện tại hắn đích thật là có chút nóng, nhưng mà không nghĩ tới đã muộn thế này Nham Vân còn chạy tới phòng hắn.

Nham Vân rất lạnh tĩnh nhìn bốn phía 1 lát, sau khi xác định mấy người kia không ở phụ cận, y mới chậm rãi gật đầu: "Sao lại lâu như vậy mới trở về". Y quay về phân đà Nham môn xử lý sự tình xong rồi mới đến, đều tới trước so với bọn hắn.

"Trên đường trì hoãn".

Hai mắt Nham Vân sáng tỏ nhìn nam nhân, phát hiện nam nhân có chút ngượng ngùng, y cũng sẽ không lại hỏi, y cầm chén đưa tới bên môi của nam nhân: "Ta đút ngươi uống".

"Ta tự mình uống". Nam nhân giơ tay muốn cầm lấy cái chén, nhưng mà Nham Vân cũng không cho, nam nhân nhìn Nham Vân 1 lát, liền nói: "Ngươi không cảm thấy đút đồ cho ta uống, rất ghê tởm sao?".

Hắn nhớ rõ rất nhiều năm trước, từng tại miếu Phong Tuyết ở Thiên Cung sơn, hắn bảo Liễu Phong cùng Nham Vân tới phương Bắc đi thí luyện, khi đó nam nhân cùng Nham Vân tồn tại cái loại quan hệ dị dạng này, lúc ấy hắn cảm thấy nếu như Nham Vân thích Liễu Phong, liền dứt khoát phái bọn họ đi lịch luyện, tăng tiến một ít cảm tình, nhưng mà không ngờ gặp phải sự cố bất ngờ.

Thời điểm sau khi ba người thoát hiểm đi đến thành trấn, bởi vì tay của nam nhân bị tổn thương do giá rét, cơ bản không hoạt động được, ăn, mặc, ở, đi lại đều không có biện pháp. Mà thời điểm đó Nham Vân ngoại trừ chỉ trích hắn, phái bọn họ đến địa phương nguy hiểm như vậy đi lịch luyện ra, tại trong thời gian hắn bị thương luôn luôn đều không chăm sóc hắn, hơn nữa hắn không có cách động đậy.

Nhờ Nham Vân hỗ trợ đút hắn uống dược, Nham Vân chẳng những không có trợ giúp hắn, còn vũ nhục hắn, còn luôn luôn ngoảnh mặt làm ngơ, mà Liễu Phong chỉ là bị thương nhẹ lại nhận được chăm sóc cẩn thận toàn hành trình.

Mà hắn liền chỉ có thể tự sinh tự diệt, nhưng mà may mắn lúc ấy có đệ tử biết hắn bị thương, phái xe ngựa suốt đêm tới đón hắn, hơn nữa hắn khôi phục rất nhanh, không quá mấy ngày hắn liền trở về Bạch Vân Quan trước.

Nhưng mà đời này nam nhân đều không bao giờ muốn đi miếu Phong Tuyết tại Thiên Cung sơn nữa……..

Hai người giằng co.

Nham Vân chắn ở cửa: "Vì sao phải nói như vậy?".

Nam nhân đứng ở cạnh cửa nhìn Nham Vân, sau khi trầm mặc hồi lâu mới nói: "Ta sợ hãi". Hắn rất thẳng thắn, hắn nói ra suy nghĩ trong lòng, hắn đích thật là sợ hãi.

"Ta không có hạ độc, ngươi sợ hãi cái gì?". Nham Vân an tĩnh nhìn nam nhân thành thục trước mắt này, ánh trăng soi vào trong phòng bao phủ trên người Tích Duyên, đáy mắt của Tích Duyên giống như bịt kín một tầng mê vụ hơi mỏng.

Viền vàng vòng quanh bên ngoài cái chén màu tím đã chạm tới môi của Tích Duyên, hắn vẫn là chậm rãi uống, ánh mắt của Nham Vân dừng ở trên mặt của nam nhân, cho tới khi nhìn thấy nam nhân uống xong thì y mới thỏa mãn.

"Hiện tại ngươi đối ta tốt như vậy, làm cho ta rất sợ hãi". Nam nhân chắn ở ngoài cửa, không cho Nham

Vân vào phòng.

Nham Vân giơ tay lau giọt nước lưu lại bên miệng của nam nhân, y nắm cằm của nam nhân, nhẹ nhàng mổ đôi môi lạnh lẽo của nam nhân một chút: "Ta sẽ không gặp Liễu Phong nữa, nếu như y tới tìm ta, ta cũng đáp ứng ngươi, ta sẽ không gặp y".

"……."

"Nếu như ở trên đường gặp được, ta cũng không chào hỏi cùng y".

"……."

"Nếu thời điểm tụ hội tại môn phái, nhìn thấy y, nhiều lắm chỉ gật đầu một chút, ta không nói chuyện cùng y". Nham Vân hiếm khi rất có kiên nhẫn thấp giọng "dỗ dành" nam nhân.

"……"

"Ngươi không thích y, ta liền đoạn tuyệt cùng y". Tay Nham Vân đưa cái chén không cho nam nhân, hắn cúi đầu hôn nam nhân, hôn mồ hôi trên trán của nam nhân, "Lớn tuổi như vậy, ngươi còn muốn người khác dỗ dành".

Thi thoảng dỗ dỗ dành dành mà thôi……

Nam nhân không nói chuyện, chỉ là trong lòng có cảm xúc thỏa mãn, hắn không chú ý, Nham Vân liền ôm hắn vào trong phòng, hắn không nhẹ, Nham Vân bảo nam nhân bỏ chén xuống, cũng bảo nam nhân ngồi ở trên đùi của y……

Nam nhân suy nghĩ thật lâu, hắn vẫn là hỏi: "Ngươi thật sự quên được Liễu Phong?". Người thích mười mấy năm, theo đuổi mười mấy năm, vì người kia từng vô số lần thương tổn hắn.

Thật sự quên được sao.

"Các ngươi quen biết mười mấy năm, cùng nhau tập võ lâu như vậy……".

"Ta cũng quen biết ngươi thật lâu". Nham Vân trực tiếp ngắt lời nam nhân, hai tay của y quy củ đặt ở bên hông của nam nhân, ngửi hương khí nhàn nhạt quen thuộc trên người của nam nhân, mặt của y dán tại trên người của nam nhân chậm rãi cọ xát, ngửi hương vị trên người của nam nhân, nam nhân bị y khiến cho rất ngứa, nhưng mơ mơ hồ hồ nghe được, "Chúng ta nhận thức có mấy ngàn năm……".

Thanh âm của Nham Vân cực kỳ nhẹ, nhẹ tới cơ hồ nghe không thấy……

Nam nhân chẳng ừ hử gì cúi đầu nhìn Nham Vân đang giương mắt nhìn hắn, ánh mắt hai người giống như đều mang ước đoán hiểu rõ cảm xúc nơi đáy mắt lẫn nhau, rất có thâm ý……

"Nếu ngươi quy vị liền nhớ rõ". Ngón tay của Nham Vân chậm rãi khảy tóc của nam nhân, nam nhân dùng dây tơ xanh tùy ý buộc tóc đã dài tới cổ chân……

Nam nhân lật tay bắt lấy tay của Nham Vân, Nham Vân lại thuận thế nhéo thắt lưng của nam nhân, nam nhân mẫn cảm "ân" 1 tiếng, Nham Vân vì làm cho nam nhân an tâm, y chậm rãi vuốt ve nam nhân.

"Về sau chỉ quan tâm 1 mình ngươi, được không?".

"Ân".

Nam nhân bình tĩnh gật đầu.

Nham Vân liền ôm nam nhân ngồi 1 lát, liền chuẩn bị đi trở về, Nham Vân không muốn trở về phòng, nhưng mà nam nhân không giữ y lại, y ngay tại cửa mè nheo, tìm tra cùng nam nhân.

"Nút áo chưa cài tốt".

"Ta tự mình làm".

"Ta giúp ngươi". Nham Vân cũng không phải đang thay nam nhân cài nút áo, mà là đang thay nam nhân cởi vạt áo, "Bồi ta đi tắm rửa". Y cọ xát nửa ngày, mới ở bên tai nam nhân yêu cầu.

"Sẽ bị nhìn đến". Nam nhân đứng ở cạnh cửa, cảm thấy không ổn, nếu bị bọn họ nhìn đến, nếu muốn cùng nhau đến, vậy hắn sẽ rất "vất vã", có lẽ đêm nay sẽ không ngủ được.

"Bọn họ không ở dục trì (bể tắm, hồ tắm)". Nham Vân rất chắc chắn, bởi vì thời điểm y tới, đều xem xét kỹ tình hình rồi. Mạt Đồng uống rượu tại hầm rượu, Phật Hàng đang luyện công, Cửu Hoàng ở trong hầm băng, Xích Luyện cũng trở về phòng, không ai sẽ đến.

Nam nhân liếc mắt nhìn Nham Vân đứng ở trong phòng 1 cái, có chút do dự nhưng vẫn là chậm rãi đóng cửa phòng lại, Nham Vân lập tức liền hiểu được ý tứ của nam nhân.

"Có chuyện gì muốn nói với ta?". Nham Vân cơ hồ là dán tại trên người của nam nhân, trực tiếp áp nam nhân tới bên trong cánh cửa, hơi thở của y ái muội quẩn quanh bên môi của nam nhân.

Nam nhân bình tĩnh nói: "Trong phòng ta có nước nóng". Tiếng nói thành thục của nam nhân lộ ra một chút trầm thấp mê người.

324. Chương 324: Pn16

Nham Vân buông nam nhân ra, tự mình vào phòng tắm, y không có yêu cầu nam nhân bồi y cùng nhau tắm, thời điểm y tắm rửa ở phòng tắm, nam nhân ngồi ở trước bàn uống trà.

Tính theo ngày, hôm nay vốn hẳn là Xích Luyện tìm đến hắn, nhưng mà hiện nay đều sắp nửa đêm rồi, tối nay Xích Luyện sẽ không tới đây, hơn nữa Xích Luyện đã mấy tháng chưa chạm vào hắn……

Chỉ có ba tháng đầu Xích Luyện sẽ ôm hắn, sau đó mỗi lần tới lượt Xích Luyện, Xích Luyện đều là không chạm hắn, mới đầu Xích Luyện còn đồng giường cùng hắn, sau đó thi thoảng sẽ dẫn hắn đi ra ngoài 1 chút, nhưng mấy tháng sau đó Xích Luyện dứt khoát liền sẽ không tới đây.

Mà mỗi lần Cửu Hoàng ôm hắn đều phải ôn nhu triền miên đến hừng đông mới ôm hắn ngủ, làm cho hắn cơ bản ngày ấy tới thời điểm buổi chiều đóng phô tử(cửa tiệm) thì mới có thể đến trà phô nhìn một cái.

Mà thời điểm mỗi lần đến lượt Mạt Đồng, Mạt Đồng liền tới rất sớm, trời còn chưa tối Mạt Đồng liền nhốt nam nhân tại trong phòng, cho tới qua giờ sửu mới để nam nhân ngủ, hơn nữa yêu cầu đòi hỏi đặc biệt nhiều.

Thời điểm mỗi khi đến lượt Phật Hàng, trước đó nam nhân đều phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, bởi vì Phật Hàng không thích ở trên giường ôm hắn, cái bàn trong phòng của hắn đều thay mấy lần rồi.

Mỗi lần Trương quản gia đều phải trách cứ thợ mộc: "Ngươi làm như thế nào, đụng một chút liền hỏng, cô gia chúng ta ít khi ăn cơm ở trong phòng, liền bồi Phật Hàng công tử ăn một hai lần, cái bàn liền hỏng, cái mới phải rắn chắc chút".

Mỗi lúc này ánh mắt của nam nhân đều dừng ở trên người của Phật Hàng, mà Phật Hàng lại là lén chạm thắt lưng của nam nhân, "Làm nhiều thêm mấy lần, lại rắn chắc cũng sẽ nát bét".

"Ngươi là người xuất gia".

Khi đó, Phật Hàng liền dán tại bên tai nam nhân, cười khẽ: "Ngô là Phật Hoàng".

"Người xuất gia không nói dối". Mỗi lần nam nhân đều đẩy Phật Hàng ra.

Nhưng mà Phật Hàng có biện pháp làm cho nam nhân khuất phục, y cắn, ngậm cái lổ tai của nam nhân: "Lần sau ở trong phòng ngươi [ăn cơm], ngô sẽ càng dùng sức, cho ngươi [ăn] tới khóc luôn".

Y càng nói càng khiến nam nhân ngượng ngùng.

Ăn tới khóc luôn.

Phải ăn bao lâu.

Dùng sức bao nhiêu.

Mới khiến cho nam nhân khóc.

Sau đó, mỗi lần Phật Hàng tới phòng của nam nhân, cái bàn đều sẽ bị hư, Phật Hàng còn thích kiêu ngạo gán tất cả công lao cho nam nhân, "Tối hôm qua ngươi cưỡi hỏng cái bàn rồi".

"Câm miệng".

"Chân của ngô đều bị ngươi cọ đỏ rồi".

"Câm miệng".

"Thật dùng sức, cưỡi tới thắt lưng ngô có chút xót".

"Đừng nói nữa……". Bởi vì Phật Hàng thích nam nhân tự mình "cưỡi", tự mình ngồi ở trên người y động, mỗi lần y vừa nói như vậy, thanh âm của nam nhân liền nhỏ đi, lập tức lại bị Phật Hàng hôn cùng trêu chọc.

……

Nam nhân im lặng rủ mắt, nhấm nháp nước trà, nhưng mà hơi thở của hắn có chút bất ổn, tuy rằng tối nay Xích Luyện không tới, nhưng mà Nham Vân lại tới đây, Nham Vân tắm rửa xong liền ôm nam nhân lên giường.

Đệm gấm đã đổi thành chiếu, chăn cũng đổi thành chăn đơn mỏng, màn giường trong suốt buông ở bốn phía giường lớn, Nham Vân đè ở trên người của nam nhân, kề sát nhìn chăm chú vào nam nhân.

"Vì sao nhìn ta như vậy?". Nam nhân bình tĩnh nhìn lại Nham Vân, hắn biết Nham Vân cảm thấy bộ dạng hắn lớn lên xấu xí, cho nên Nham Vân nhìn hắn như vậy thì hắn có chút bất ngờ.

"……".

"Ta lại xấu xí".

"Ân". Ngón tay của Nham Vân vỗ về cằm của nam nhân, cúi đầu hôn khóe môi của nam nhân, 1 tay y cởi đai lưng của nam nhân ra, như có như không bổ sung một câu: "Nhưng mà ngươi rất hấp dẫn".

Nam nhân bình tĩnh nhìn chăm chú vào, "Ngươi thật sự nghĩ muốn hài tử như vậy?". Tiếng nói trầm thấp của hắn rất có từ tính, rất ôn nhu……

Nham Vân cúi đầu nhìn chăm chú vào nam nhân, thanh âm y chậm lại trước giờ chưa từng có: "Ngươi nguyện ý cho ta cơ hội này sao?". Ánh mắt của y di chuyển, dung nhan thành thục của nam nhân, tràn ngập khí khái nam tử, cùng xinh đẹp cùng thanh tú căn bản là không chút liên quan nào, nhưng mà ánh mắt mềm mại của nam nhân rất mê người……

Sau khi im lặng nửa ngày, nam nhân chậm chạp gật đầu: "Có thể". Có thể……

Có thể……

Nam nhân nói có thể……

Nham Vân lập tức chen nam nhân tới trong cạnh giường, đè chặt nam nhân, "Đây chính là ngươi nói, đừng hối hận". Tay y chậm rãi vuốt ve phía sau lưng rộng lớn của nam nhân.

Nam nhân không nói chuyện, qua hồi lâu mới nhẹ nhàng chớp mắt một chút.

Đôi môi của Nham Vân lập tức dán lên, gắt gao lấp kín môi của nam nhân, nam nhân cảm rất an tĩnh cảm nhận Nham Vân, cảm nhận đầu lưỡi ướt át kia thật sâu dây dưa hắn.

Ngày hôm sau.

Thời điểm nam nhân đi trà phô, tìm bà mối rất nổi tiếng trong thành tới, thời điểm nam nhân rãnh rỗi liền xem 1 chút bức họa bà mối đưa tới, đều là mỹ nữ(gái đẹp)……

"Tích gia, ngươi xem có thích hợp hay không". Bà mối phe phẩy cái quạt màu vàng, trưng cầu ý kiến của nam nhân, trên bàn để đầy chân dung của các cô nương, nam nhân rất nghiêm túc chọn lựa.

Nam nhân chọn 2 tấm đẹp nhất, liền bảo bà mối lấy các bức họa khác đi hết, "Ngươi đi về trước, qua hai ngày nữa ta lại phái người thông tri ngươi đi làm mối". Hắn cho bà mối một túi lớn bạc thưởng, liền bảo bà mối rời đi, hắn chọn hai vị cô nương dáng người nổi bật, điệu bộ thướt tha, dung mạo chim sa cá lặn, nếu như nam tử nhìn thấy đều sẽ động tâm, hắn đều nhịn không được nhìn bức họa thêm mấy lần.

Rất không sai.

Nam nhân cất 2 bức họa đi, hắn xuống lầu liền nhìn đến Xích Luyện tới trà phô, thời điểm nam nhân không ở trà phô thì Xích Luyện thi thoảng sẽ tới giúp hắn trông nom, hơn nữa rất nhiều thương khách đều là Xích Luyện giới thiệu cho hắn.

Sau khi Xích Luyện đi vào chính là chào hỏi cùng hắn liền lên lầu, cho tới thời điểm sắp dọn phô thì Xích Luyện mới từ trên lầu đi xuống, nam nhân đang chỉnh lí sổ sách, Xích Luyện đi qua giúp hắn thu dọn đồ đạc.

Xích Luyện rất im lặng.

Nam nhân một bên chỉnh lí sổ sách, một bên bình tĩnh nói nhỏ: "Tối hôm qua vì sao ngươi không tới?". Hắn thu dọn, không có nhìn Xích Luyện.

"Tối hôm qua ta có việc đi ra ngoài, không ở quý phủ". Xích Luyện ngữ khí nhẹ nhàng trả lời nam nhân, tiểu nhị trong phô tử đều ở phía sau, phía trước phô tử cũng chỉ có hai người bọn họ.

Nam nhân cầm sổ sách lên lầu cất kỹ, thời điểm xuống lầu Xích Luyện đã gọi xe ngựa tới rồi, Xích Luyện muốn đi trên núi tịnh tự (ngôi chùa thanh tịnh) tĩnh tu, nam nhân không có chọn về phủ mà lại bồi Xích Luyện lên núi.

Trên núi ban đêm rất mát, có sương đêm lượn lờ ở trong núi, ngôi chùa ở tại đỉnh núi, bốn phía có bụi cây mọc lan tràn, ban đêm trong núi thi thoảng có côn trùng kêu vang, chim đập cánh.

Trong chùa có hòa thượng niệm kinh cùng với thanh âm gõ mõ, tuy rằng đã khuya nhưng mà các pháp sư vẫn là tiếp tục, âm khí của mảnh núi vắng vẻ này thập phần nặng, ngọn núi này là một bãi tha ma (nghĩa địa, nghĩa trang).

Nơi tịnh tự này tọa lạc tại đỉnh núi chính là vì trấn áp tà khí, nơi đây địa thế rất cao, ban đêm lộ ra từng trận khí lạnh…….

Trong phòng tất cả đều là gỗ núi xây nên, mặt đất rất bằng phẳng.

Trong phòng không có giường.

Đệm chăn mỏng manh kia đều trải trên mặt đất, bên cạnh có bàn gỗ nhỏ rất thấp, trên bàn gỗ để chậu gỗ đựng nước cùng khăn vải sạch sẽ, trên tường có một chữ "Thiện" rất lớn.

Trong phòng rất yên tĩnh.

Ánh trăng mông lung kia xuyên thấu qua cửa sổ nhàn nhạt soi vào trong phòng, dựa theo ánh sáng mơ mơ hồ hồ kia có thể nhìn đến tình huống trong phòng, hai người đang ôm nhau im lặng cùng ngủ.

Tay của nam nhân khoát lên bên hông của Xích Luyện, thân thể hơi hơi đổ mồ hôi của hắn dán thân thể lạnh lẽo của Xích Luyện, một chút đều không cảm thấy nóng, nhưng mà hắn như thế nào cũng ngủ không được.

Xích Luyện cũng không ngủ, liền nhìn qua…….

"Đêm qua ngươi đi đâu?". Nam nhân hỏi.

"Trở về Xích phủ".

Ngón tay của nam nhân chậm rãi xiết chặt nội sam của Xích Luyện, hắn thấp giọng hỏi: "Vì sao ngươi lại về Xích phủ?". Hắn nhớ rõ tối hôm qua thời điểm dùng bữa, Xích Luyện cũng vắng mặt.

Xích Luyện không có trả lời nam nhân, chỉ là chậm rãi ôm sát nam nhân.

"Ngươi chính là không muốn ở lại Tích phủ……". Ngoại trừ cái này nam nhân cũng không nghĩ ra cái khác…….

Xích Luyện nhắm mắt lại nghỉ ngơi, chậm rãi trả lời nam nhân: "Không phải".

Gian phòng lần thứ hai im lặng lại, chỉ mơ hồ nghe được tiếng niệm kinh quẩn quanh trong chùa, nơi này rất yên tĩnh, rất thích hợp loại người không ăn khói lửa nhân gian như Xích Luyện nghỉ chân.

"Vậy chính là lo lắng tục khí trên người ta làm dơ tiên thể của ngươi?". Nam nhân chầm chậm nhìn về phía Xích Luyện, hắn không biết vì sao Xích Luyện đột nhiên xa cách hắn như vậy.

Xích Luyện lắc đầu.

"Vậy là vì sao?". Nam nhân tiếp tục hỏi Xích Luyện, nhưng mà Xích Luyện không nói.

Cuối cùng nam nhân cũng hỏi không ra được cái gì, nhưng mà hắn đều nói yêu cầu hoang đường của Mạt Đồng cùng Nham Vân với Xích Luyện, sau khi Xích Luyện nghe xong cũng không phản ứng.

"Ngươi thấy thế nào?". Nam nhân nắm y sam bên hông của Xích Luyện, khẽ nắm, thấy Xích Luyện vẫn là nhắm mắt đang ngủ, hắn liền hạ thấp thanh âm: "Có phải ngươi cũng nghĩ giống như bọn họ hay không, có phải cũng nghĩ muốn 1 hài tử hay không?". Ánh mắt của hắn dừng ở trên mặt của Xích Luyện, nhìn đến Xích Luyện đang ngủ, hắn cũng không nói nữa.

Hắn biết Xích Luyện không nghĩ muốn.

Cho nên hôm nay hắn chỉ chọn 2 bức họa chuẩn bị cho Mạt Đồng cùng Nham Vân. Nam nhân vừa định nghiên người tạo khoảng cách giữa 2 người, Xích Luyện lại đột nhiên ôm sát hắn……

"Ta chỉ cần ngươi liền đủ rồi".

Xích Luyện thong thả tiến đến bên cạnh nam nhân, đôi môi vững vàng hôn lên môi của nam nhân, y chậm rãi mở mắt ra, con ngươi vốn đen thùi kia, sớm lặng yên chuyển biến thành huyết hồng xích sắc (đỏ rực như lửa), đáy mắt thâm thúy của y an tĩnh tới không có nửa điểm dao động.

"Ân".

Trong lòng nam nhân dĩ nhiên là vui sướng, cho nên thời điểm Xích Luyện rời khỏi môi của hắn, hắn như có như không hôn lại đôi môi của Xích Luyện 1 cái, tuy rằng chính là đơn giản chạm vào, nhưng mà đủ khiến cho Xích Luyện sửng sốt.

"Làm gì vậy?". Xích Luyện nửa chống thân thể cúi đầu nhìn chăm chú vào nam nhân.

Nam nhân lắc đầu.

Nhìn đến nam nhân xoay người sang chỗ khác, Xích Luyện làm cho nam nhân xoay lại đây, làm cho cả người nam nhân đều đối mặt hắn, nam nhân nhìn qua chỗ khác, không có nhìn Xích Luyện, gần đây hắn thấy Xích Luyện đi suốt, lại không có cơ hội nói chuyện cùng Xích Luyện.

Nam nhân chậm chạp ngồi dậy, hắn nhìn Xích Luyện ngồi ở trên ga giường, y sam của hai người đều lộn xộn như vậy, nhưng mà giằng co 1 lát, vẫn là nam nhân mở miệng trước.

"Ngươi có cái gì muốn nói, nghĩ muốn một mình nói với ta". Nam nhân chủ động tới gần Xích Luyện, ngón tay hắn xiết chặt y sam bên hông của Xích Luyện, chậm rãi rút ngắn khoảng cách của hai người.

"Không có". Xích Luyện lắc đầu.

Nam nhân có chút thất vọng.

"Có". Xích Luyện tựa hồ nhớ tới cái gì, nam nhân ngẩng đầu nhìn Xích Luyện, nhưng mà Xích Luyện lại nói, "Ngươi đè lên vạt áo của ta". Thanh âm của y rất nhẹ, không có ác ý.

Nhưng mà lại làm cho nam nhân rất xấu hổ.

"Ta đi ra ngoài rửa mặt". Nam nhân đứng lên, liền vội vàng đi ra ngoài, không có nhìn đến cười nhạt khó có thể phát hiện nơi khóe môi Xích Luyện.

Nam nhân ở trong viện tử thất hồn lạc phách múc 1 thùng nước, hắn rõ ràng là muốn rửa mặt, nhưng mà lại là đang rửa tay, cuối cùng còn không cẩn thận làm đổ thùng nước, làm y sam đều ướt nhẹp.

Hắn không muốn đi vào.

Hắn đi vào cũng không biết nên nói cái gì cùng Xích Luyện, hắn ngồi ở bên cạnh giếng 1 lát.

Lúc này, hắn đột nhiên cảm giác được có người đang kéo vạt áo của hắn, hắn chậm rãi quay đầu nhìn đến một nữ nhân mặt trắng bệch, nữ quỷ kia mặc y sam màu trắng, từ trong giếng bò lên…….

Hơn nữa, hai tay của nữ quỷ kia tựa hồ có quỷ liên tục cuồn cuộn đi theo đi hướng lên trên, nam nhân gặp nguy không loạn lấy ra 1 lá bùa, dán tại trên đầu của nữ quỷ…….

Theo chú văn trong miệng hắn vang lên, nữ quỷ kia kêu thảm biến mất, nam nhân dùng pháp trận phong bế miệng giếng, hắn đứng ở trong viện tử 1 hồi lâu, mới chậm rãi quay về phòng.

Nhưng mà, Xích Luyện không thấy.

325. Chương 325: Pn17

Đệm chăn rất lộn xộn, hơn nữa y sam của Xích Luyện vốn chỉnh tề đặt ở bên cạnh bàn cũng đều không thấy, nam nhân gọi mấy tiếng, đều không có người đáp lại, nam nhân chậm chạp ngồi ở trên đệm.

Trong lòng nam nhân trống rỗng.

Xích Luyện có thể tự mình đi rồi hay không?".

Xích Luyện không muốn hắn tới nơi này, buổi chiều hôm nay Xích Luyện không có mời hắn, là hắn tự mình muốn đi theo Xích Luyện tới, có phải Xích Luyện không thích hắn đi theo tới nơi này hay không?

Trước đó hắn nói chuyện cùng Xích Luyện, Xích Luyện cũng không trả lời hắn được mấy lần.

Nam nhân ngồi ở trong phòng 1 lát, mới bắt đầu thong thả mặc y sam, hiện nay giờ sửu còn chưa qua, xuống núi còn chưa muộn, hắn mặc y sam mới vừa mở cửa ra liền nhìn đến Xích Luyện đứng ở bên ngoài…….

Nam nhân nhìn đến Xích Luyện ăn mặc chỉnh tề, hắn cũng không có hỏi Xích Luyện vì sao phải đi, hắn liền nói ra suy nghĩ của mình: "Ngươi lấy được đồ đạc chưa?". Hắn đưa sức phẩm vừa rồi nhặt được trên mặt đất cho Xích Luyện.

Đó là vòng cổ Xích Luyện vẫn đeo, rất nhỏ rất mảnh, trên vòng che kín phù văn tinh mỹ, hắn chậm rãi đưa vòng cổ cho Xích Luyện, hắn vừa định đi ra, Xích Luyện lại trực tiếp đẩy mạnh hắn vào phòng.

Lạch cạch.

Cửa đóng lại.

"Đừng đóng cửa". Nam nhân bình tĩnh yêu cầu.

Nhưng mà, Xích Luyện lật tay trực tiếp cài then cửa lại, trực tiếp khóa cửa lại, nam nhân im lặng không lên tiếng nhìn chăm chú vào Xích Luyện, đôi mắt đỏ xinh đẹp của Xích Luyện đang theo dõi hắn.

"Vì sao ngươi…….phải như vậy……".

Hắn không hiểu……..

"Bởi vì ngươi thích ta như vậy". Xích Luyện mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm nam nhân, giơ tay chậm rãi cởi y sam của nam nhân, nam nhân kinh ngạc tới ngay cả giãy dụa đều quên.

"Ngươi như thế nào?".

"Đêm nay ngươi cọ xát lâu như vậy, không phải là muốn ta ôm ngươi". Xích Luyện giơ tay kéo nam nhân, trực tiếp kéo nam nhân qua, nam nhân nhất thời cảm thấy chính mình sắp nghẹt thở rồi.

"Không phải". Nam nhân giải thích, "Ta là muốn nói chuyện cùng ngươi, gần đây ngươi đều……". Hắn nói không được nữa.

"Cũng không chạm ngươi?". Xích Luyện biết nam nhân muốn nói cái gì, liền trực tiếp nói thay nam nhân.

Nam nhân điềm tĩnh nhìn Xích Luyện, quan hệ của bọn họ làm cái loại chuyện này cũng rất bình thường, gần đây Xích Luyện cũng không ôm hắn, hắn ngược lại cảm thấy không bình thường, hắn đột nhiên tìm không thấy từ ngữ hình dung quan hệ của hắn cùng Xích Luyện, hai chữ "phu thê" hắn cũng không thể không biết xấu hổ nói ra miệng, nhưng mà bọn họ cũng đích xác đã bái thiên địa.

Hai người giằng co.

Nam nhân muốn đi, Xích Luyện tóm hắn lại, chậm rãi áp hắn lên tường, "Ta hỏi ngươi". Thanh âm của Xích Luyện trở nên rất nhẹ.

“Ân, ngươi nói”. Nam nhân im lặng gật đầu.

Xích Luyện chậm rãi giật giật môi: “Ngươi có thích ta hay không?”. Trong bóng đêm thanh âm của Xích Luyện dị thường rõ ràng, cảm giác được nam nhân muốn lẳng tránh vấn đề này, hắn liền áp lên người nam nhân.

“……”

“Trả lời”. Xích Luyện tóm lấy cánh tay của nam nhân, làm cho nam nhân dựa vào người hắn.

Nam nhân không thể không nhìn về phía Xích Luyện, nhìn đến đôi mắt đẹp mê người kia của Xích Luyện, hắn chậm rãi gật đầu, không phủ nhận hắn có cảm tình đối Xích Luyện, bọn họ cùng một chỗ lâu như vậy, không có cảm tình là không có khả năng.

Xích Luyện chậm rãi hôn hai má của nam nhân, “Ta cũng rất thích Tích đại ca”. Thanh âm dễ nghe của y rất êm tai, làm cho nam nhân cả người đều tê dại.

Nam nhân nhìn Xích Luyện, đáy mắt bao hàm ôn nhu.

Xích Luyện động tác thong thả hôn đôi môi của nam nhân: “Rất sớm trước kia liền thích”.

Nam nhân rất an tĩnh nhận Xích Luyện hôn môi, môi của Xích Luyện rất nhanh liền rời khỏi môi của hắn, nhưng mà Xích Luyện lại vẫn nhìn hắn, tựa hồ đang chờ đợi hắn xác nhận cái gì.

Sau thật lâu, nam nhân mới mở miệng: “Ta cũng vậy”. Hắn cũng vậy, rất sớm trước kia, liền thích Xích Luyện.

Bởi vì Xích Luyện là người đối hắn tốt nhất mà ba mươi mấy năm qua hắn gặp được, hắn còn nhớ rõ, lần đầu tiên hắn gặp Xích Luyện là lúc tại vùng ngoại ô của Phong Danh thành.

Theo ánh mắt đầu tiên hắn nhìn đến Xích Luyện ở trong con suối kia, khuôn mặt kinh vi thiên nhân kia của Xích Luyện liền cũng vô pháp biến mất khỏi trong đầu hắn, hắn chưa từng có nhìn đến người xinh đẹp như vậy.

Hơn nữa chính là người xinh đẹp như vậy, còn từng li từng tí quan tâm hắn, là thật cũng tốt, giả cũng thế, đều đã không thể làm cho nam nhân quên được, nam nhân vốn là 1 người thành thật, chỉ cần ai đối hắn tốt, hắn sẽ đối tốt với người đó.

Hắn cũng không để ý Xích Luyện có phải xà yêu hay không, cho dù là xà yêu, không phải thần tiên, đã thích rồi, cũng thay đổi không được, mặc kệ Xích Luyện là người hay là yêu, hắn đều sẽ thích.

Nam nhân bình tĩnh nắm lấy y sam của Xích Luyện, hắn có chút do dự hướng về Xích Luyện, "Ngươi không phải có việc phải rời đi trước sao, nếu như ngươi có việc phải đi trước, vậy ta muộn chút tự mình xuống núi xuống núi". Hắn không quên Xích Luyện là đi vòng trở về.

Mắt đẹp trầm tĩnh của Xích Luyện, lẳng lặng nhìn chăm chú vào nam nhân, "Thật ra vừa rồi ta thật sự rất muốn đi rồi, bởi vì ngươi có chuyện gạt ta, tuy rằng ngươi giấu diếm bọn họ, nhưng ngươi không lừa ta được". Y giơ tay vuốt ve hai má của nam nhân, nhìn đến đáy mắt của nam nhân có chút dao động, Xích Luyện giơ tay tháo dây cột tóc ở sau người của nam nhân ra…….

Tóc của nam nhân tản ra, tóc của hắn rất mượt, rất dài…….

Xích Luyện động tác thong thả vuốt ve sợi tóc của nam nhân, sợi tóc đen thùi kia lướt qua kẽ tay y, tóm cũng tóm không được, "Tích đại ca, kỳ thật ngươi đã sớm quy vị rồi, vì sao ngươi không nói cho ta biết?".

Nam nhân thần sắc xao động nhìn Xích Luyện, nhưng mà hắn không nói gì, hắn không có thừa nhận, nhìn đến Xích Luyện mất hứng nhìn chằm chằm hắn, hắn có chút sốt ruột, nhìn đến Xích Luyện muốn đi, hắn lại vươn tay kéo Xích Luyện lại.

"Nếu như ngươi không có việc gì, liền đừng đi". Ánh mắt của nam nhân có chút dao động rất nhỏ, hắn chậm rãi nắm chặt tay của Xích Luyện, "Nếu ngươi là vì chuyện này mới không cùng ta……".

Nam nhân nói tới đây liền bặt tiếng, nhưng mà hắn vẫn nắm Xích Luyện không có buông tay, hắn do dự trong chốc lát, lại tiếp tục: "Chúng ta thật lâu không đơn độc cùng một chỗ, ta rất nhớ ngươi".

Hắn nói rất nhỏ tiếng.

Rất nhẹ.

Thanh âm thành thục của nam nhân lộ ra một chút bất đắc dĩ, tựa hồ rất muốn giữ Xích Luyện lại.

Xích Luyện nghe được nam nhân vừa nói như thế, y liền đến gần nam nhân, "Ngươi có bao nhiêu nhớ ta?". Y cả người đều dán tại trên người của nam nhân, mà nam nhân lại là tựa vào trên tường…….

"Rất nhớ". Nam nhân chậm chạp giơ tay ôm chặt Xích Luyện, cảm giác được đôi môi của Xích Luyện chậm rãi áp qua, nam nhân lùi 1 chút, làm cho Xích Luyện hôn vào khoảng không…….

"Như thế nào?".

Nam nhân ngước mắt nhìn Xích Luyện, "Còn chưa chuẩn bị tốt".

Xích Luyện đợi nam nhân 1 lát, hai tay của y nhẹ nhàng vịn thắt lưng của nam nhân, ý bảo hỏi nam nhân chuẩn bị tốt chưa, nhưng mà nam nhân lại do dự 1 hồi.

"Đêm nay ngươi nghĩ muốn như thế nào?". Xích Luyện kéo dài thanh âm trưng cầu ý kiến của nam nhân.

Nam nhân chậm chạp ôm chặt Xích Luyện, hắn dùng thanh âm trầm thấp không thể nghe thấy trả lời Xích Luyện, "Tùy ngươi nghĩ muốn đối đãi ta như thế nào đều có thể". Thanh âm của hắn thấp tới cơ hồ nghe không thấy.

Nhưng mà Xích Luyện lại nghe thấy.

Xích Luyện không nghĩ tới nam nhân sẽ nói như vậy, tùy y muốn thế nào đều có thể, tùy y nghĩ muốn tư thế gì, yêu cầu gì, thế nào đều có thể, đây quả thực so với nam nhân chủ động đều muốn tuyệt vời hơn.

Xích Luyện chậm rãi xiết chặt tay của nam nhân, y dán tại bên tai nam nhân, nói nhỏ vài câu, nam nhân liền vươn tay chậm rãi cởi đai lưng của Xích Luyện ra, đặt đai lưng của Xích Luyện lên bàn…….

Động tác của nam nhân rất chậm thay Xích Luyện cởi vạt áo trước người ra, nam nhân cởi y sam của Xích Luyện ra, cũng thấp giọng hỏi Xích Luyện, "Hài lòng chứ?".

Xích Luyện tiến đến bên môi của nam nhân, kéo dài giọng cười nhẹ, "Hài lòng, nhưng mà ngươi chủ động một chút nữa thì tốt hơn". Y ôm chặt nam nhân, thân thể của hai người dán cùng một chỗ, xúc cảm hơi lạnh trên người Xích Luyện khiến cho nam nhân rất thoải mái.

"Ngươi…….". Nam nhân túm y sam của Xích Luyện, ánh mắt di chuyển trên mặt Xích Luyện, "……. Ngươi có còn bỏ lại ta hay không?". Hắn bình tĩnh nhìn Xích Luyện gần trong gang tấc.

Hắn cần một đáp án.

Xích Luyện không có động tác dư thừa ôm nam nhân, chỉ là im lặng hỏi lại nam nhân, "Vậy ngươi có còn lừa gạt ta hay không?".

Nam nhân chậm chạp lắc đầu, ánh mắt của nam nhân rất ôn nhu, làm cho Xích Luyện nhịn không được nghĩ muốn hôn môi nam nhân, Xích Luyện cũng cho nam nhân đáp án hắn muốn, y chậm rãi tiến đến bên môi của nam nhân, "Vậy ta cũng sẽ không bỏ lại ngươi". Y bảo nam nhân hé môi ra…….

Nam nhân động tác rất khẽ hé môi ra, nghe lời nghênh đón nụ hôn của Xích Luyện, Xích Luyện hôn rất nhẹ rất thong thả, đầu lưỡi lạnh lẽo kia ái muội khiêu khích cái lưỡi nóng mềm trong miệng của nam nhân.

Hai người đối diện nhẹ nhàng hoạt động, xúc cảm trơn nóng khiến cho nam nhân mẫn cảm run rẩy, môi của Xích Luyện chậm rãi chà xát đôi môi của nam nhân, xúc cảm ướt át kia khiến cho thân thể mẫn cảm

của nam nhân run rẩy.

326. Chương 326: Pn18

Rất nhanh Xích Luyện liền buông lỏng nam nhân ra, nhưng y như trước dán tại bên môi của nam nhân: "Ngươi đang phát run".

"Có chút khẩn trương". Nam nhân cảm giác được Xích Luyện đang vuốt ve lưng của hắn, hắn chậm rãi cởi vạt áo của chính mình ra, y sam của hắn đều ở trên mặt đất.

"Vì sao khẩn trương?". Ánh mắt của Xích Luyện thong thả di chuyển trên người của nam nhân.

Nam nhân nhìn Xích Luyện 1 cái, mới trả lời: "Bởi vì là ngươi". Bởi vì trước đó Xích Luyện khiến hắn chủ động thay Xích Luyện cởi bỏ y sam, cho nên hiện tại hắn đang thay Xích Luyện cởi y sam.

Y sam đều rơi xuống đất, hai người ôm ấp cùng một chỗ, Xích Luyện ôm nam nhân ngồi trên chăn đơn, nam nhân chậm chạp ngồi vào trên đùi của Xích Luyện, Xích Luyện ngẩng đầu hôn môi của nam nhân, "Có phải thật sự tùy ta muốn thế nào đều có thể hay không?".

Nam nhân cúi đầu "ân" 1 tiếng.

"Vậy thời điểm ta hôn ngươi thì ngươi phải hôn đáp lại ta". Xích Luyện nói xong liền hôn môi của nam nhân, chỉ là nhẹ nhàng hôn một cái, nhưng nam nhân "ân " 1 tiếng liền hôn đáp lại y 1 chút.

Hai người tới tới lui lui hôn rất nhiều lần, tiếng hít thở của lẫn nhau liền có thể nghe rõ ràng, rất nhanh Xích Luyện đều nằm ở trên chăn, nam nhân cũng cúi người xuống theo y.

Nam nhân ngồi ở bên hông của Xích Luyện, chăn che lại thân hình của hai người, chỉ cần Xích Luyện nhẹ nhàng vừa động, nam nhân phát ra tiếng kêu rên rất nhỏ, bởi vì Xích Luyện đang không ngừng đè chặt hắn.

Độ sâu trước nay chưa từng có, khiến cho hô hấp của nam nhân đều run rẩy: "Rất chặt".

"Bây giờ lại không tùy ý ta?". Xích Luyện nhắc nhở nam nhân, cũng chậm rãi đè chặt chân của nam nhân, Xích Luyện đưa môi lên, nam nhân cũng chỉ đành chủ động nghênh hợp, chứng minh lời hắn nói.

Tùy ý thế nào đều có thể.

Xích Luyện nằm ở trên chăn đơn ôm nam nhân, hai tay ngăn chặn đè ép thắt lưng của nam nhân, hai tay của nam nhân nắm chặt gối đầu Xích Luyện đang nằm, cả người hắn đều nằm sấp trên người của Xích Luyện…….

Nam nhân cúi đầu nghênh hợp cái hôn của Xích Luyện, hai người hôn vừa chậm lại triền miên, hơi thở của Xích Luyện rất nhẹ, như lông chim lướt qua hai má của nam nhân, nhưng hơi thở của nam nhân cũng rất sâu dài.

Tương đương cực nóng.

Xích Luyện ám chỉ nam nhân khen y, nam nhân cũng hiểu được, thời điểm nam nhân cúi đầu hôn Xích Luyện, ngậm môi Xích Luyện thấp giọng như có như không nói một câu: "Thật là lớn…….".

Sau đó Xích Luyện lại ám chỉ nam nhân, muốn nam nhân chủ động một chút, đêm nay nam nhân đã rất chủ động, cho nên Xích Luyện ngồi dậy, lưng tựa trên tường, để nam nhân ngồi ở trên đùi của y.

Nam nhân thử nhấc eo lên, thong thả động a động, môi của hai người một khắc cũng không tách ra.

"Tích đại ca".

"Ân".

Hai người thấp giọng nói chuyện với nhau, Xích Luyện vẫn ái muội gọi nam nhân, mà nam nhân cũng rất phối hợp thấp giọng đáp lại, mỗi khi thời điểm nam nhân nói nóng quá với Xích Luyện, Xích Luyện đều sẽ ôm sát nam nhân, dùng hàn thể hạ nhiệt độ cho nam nhân.

Mà mỗi lần thời điểm Xích Luyện ám chỉ nam nhân, nam nhân cũng sẽ không cự tuyệt y, thậm chí đều sẽ phối hợp yêu cầu của y. Xích Luyện bảo hắn kêu mấy tiếng, hắn liền nhẹ nhàng "ân" mấy tiếng.

Xích Luyện bảo nam nhân đứng lên, nam nhân liền đứng lên.

Xích Luyện bảo nam nhân ngồi ở trên bàn, nam nhân cũng chậm rãi ngồi ở trên bàn, Xích Luyện bảo nam nhân nằm xuống, nam nhân liền nằm xuống.

Xích Luyện ám chỉ nam nhân gọi y "phu quân", nhưng mà Tích Duyên lại do dự, hắn cũng là nam nhân, như thế nào có thể gọi 1 nam tử là phu quân, tại dưới Xích Luyện mãnh liệt ám chỉ, hắn chỉ là hôn hai má của Xích Luyện 1 chút.

Xích Luyện chậm rãi vỗ thắt lưng của nam nhân, thúc giục nam nhân, nam nhân dán tại bên tai Xích Luyện không tiếng động gọi một tiếng, Xích Luyện lại một mực bên tai nam nhân thong thả gọi nam nhân, "Tích đại ca", gọi tới cả người nam nhân như nhũn ra.

Lúc này nam nhân lộ ra đỏ ửng, sau khi Xích Luyện nói ra rất nhiều yêu cầu, chậm rãi kéo chăn, che hai người lại, Xích Luyện ôn nhu dùng môi chạm cái mũi thẳng của nam nhân.

Hơi thở cùng mồ hôi của nam nhân đều tản ra mị lực thành thục, nhất là ánh mắt bình tĩnh lại ấm áp mềm mại của nam nhân, làm cho Xích Luyện không ngừng muốn gần gũi nam nhân, ôm nam nhân.

"Đêm nay đừng ngủ, được không?". Xích Luyện chậm rãi xoay người đè lên nam nhân, tấm lưng đường nét ưu mĩ của y lộ ra ngoài, lưỡi rắn mềm mại linh hoạt của y, chậm rãi trượt vào đôi môi ôn nhu của nam nhân, nhìn đến nam nhân có chút thất thần, y tiếp tục hỏi, "Ngươi chính là không muốn?". Y nâng cằm của nam nhân lên, làm cho nam nhân hồi thần.

"Không phải". Nam nhân lắc đầu.

Đồng thời, nam nhân cảm giác được Xích Luyện đang hôn hai má của hắn, đôi môi của Xích Luyện dán hai má của hắn, chậm rãi trượt tới bên môi của hắn, "Tích đại ca, ngươi cần ta sao?".

Khi Xích Luyện nói chuyện khóe môi khẽ lay động môi của nam nhân, thật giống như đang cố ý khiêu khích môi của nam nhân, nam nhân thấp giọng trả lời: "Cần". Xích Luyện là tồn tại hắn không thể thiếu.

"Vậy đêm nay vẫn ngủ?". Ngón tay của Xích Luyện nhẹ nhàng vuốt ve cổ của nam nhân, y vẫn dán tại trên môi của nam nhân nói chuyện, "Nghĩ kỹ hẵng nghiêm túc trả lời ta".

"Không ngủ". Thanh âm của nam nhân rất thấp, rất nhẹ, "Ngươi nói gì, đều nghe ngươi". Nếu đã nói thì phải làm.

Môi của Xích Luyện dán tại bên môi nam nhân, chậm rãi ép chặt đôi môi của nam nhân, đầu lưỡi nóng ướt của nam nhân nghênh đón lưỡi rắn ướt mềm của Xích Luyện, nhẹ nhàng cọ xát, ái muội quấn quanh……

Ngô.

Hai người ôm nhau, triền miên hôn nhẹ, trong chăn ai cũng không thấy rõ ai, hết thảy đều chỉ dựa vào cảm giác, cái chăn mỏng kia, sớm bất tri bất giác che phủ thân thể của hai người.

Trong mê ly, Xích Luyện dán tại bên tai nam nhân ái muối liếm hôn, "Thanh Thiên Tôn……". Y đột nhiên sửa miệng gọi tôn hào của nam nhân.

"Ân". Nam nhân theo bản năng lên tiếng, nhưng mà thanh âm kia rất kiềm nén, mang theo một chút nghẹn ngào, chỉ thấy chăn kia chậm rãi chuyển động, ai cũng không biết tình huống bên trong.

"Gọi ta".

“Xích Hỏa thần tôn……”. Nam nhân thấp giọng gọi tôn hào của Xích Luyện, môi của hai người lần thứ hai dây dưa cùng nhau, theo chăn kia thong thả chuyển động, trong phòng cũng không có thanh âm.

Rất yên lặng.

Chăn che lại tất cả thanh âm, chỉ thấy Phật ấn trên chăn đơn theo động tác của Xích Luyện mà thong thả chuyển động, một lát sau chăn liền không di chuyển.

Tay của nam nhân trượt ra khỏi chăn đơn, Xích Luyện kéo tay của nam nhân vào trong chăn, nhưng rất nhanh tay của nam nhân lại trượt ra, nam nhân muốn hất chăn ra lại bị Xích Luyện cản lại.

Sau đó, liền nghe được nam nhân thấp giọng nói: “Ta không thở nổi”.

Xích Luyện chậm rãi hất chăn ra, nhưng rất nhanh nam nhân lại bị kéo vào trong chăn, trong phòng tối tăm, chăn đơn mỏng kia che dấu tất cả thanh âm.

Trong chăn đơn hờ khép kia, nhìn không thấy tình huống gì, chỉ là mơ hồ nghe được thanh âm hai người ái muội nói chuyện với nhau.

“Gần đây ngươi rất thích ngẩn người nhìn ta”. Xích Luyện nhẹ giọng nói nhỏ, cũng không biết y làm cái gì trong chăn, nam nhân kiềm nén ngô 1 tiếng…..

Một lát sau, nam nhân mới ổn định hô hấp, mở miệng: “Bởi vì ngươi lớn lên xinh đẹp”. Hắn rất thành thật, trả lời rất nghiêm túc.

“Thành thật như vậy a”. Xích Luyện kéo dài giọng, nở nụ cười.

“Ân……”.

“Vậy phải thưởng cho ngươi”.

“Thưởng cái gì?”.

“Ngươi muốn cái gì?”. Xích Luyện hỏi nam nhân.

Nam nhân trầm mặc.

Nhưng mà Xích Luyện thật lâu không có nhận được câu trả lời của nam nhân, thời điểm khi nam nhân cảm giác được hơi thở của Xích Luyện tiến tới bên môi của hắn, hắn mới trả lời Xích Luyện, “Ta cái gì

cũng không muốn, đã rất thỏa mãn rồi".

Hắn cái gì cũng không thiếu.

Cũng đang bởi vì thỏa mãn mà vui vẻ.

Trong chăn tối đen cái gì đều nhìn không thấy, trong phòng không có động tĩnh gì, nhưng không qua bao lâu chăn kia lại bắt đầu thong thả chuyển động, biên độ chuyển động của cái chăn cũng biến lớn, nhưng mà lần này không có lại tạm dừng…….

Hai người tỉnh lại tại trong tiếng tụng kinh, mỗi ngày sáng sớm trong chùa có khóa sớm đều là thanh âm tụng kinh cùng gõ mõ, hai người nghiêng người, mặt đối mặt ôm nhau, chân của nam nhân vô lực vòng qua trên lưng của Xích Luyện, tay của Xích Luyện vịn chân của nam nhân.

Chăn trượt tới bên hông của hai người, thân hình hoàn mỹ của hai người phơi bày toàn bộ, Xích Luyện nửa híp mắt đẹp thấp giọng nói chuyện cùng nam nhân, nam nhân nửa mơ nửa tỉnh gật đầu trả lời Xích Luyện.

Xích Luyện nhúc nhích cái chân, cũng siết chặt cái chân nam nhân khoát lên bên hông của y, cũng không biết y làm cái gì đối nam nhân, nam nhân lập tức tỉnh táo, có chút ngượng ngùng nhìn y.

"Tối hôm qua nghỉ ngơi tốt không?". Tay của Xích Luyện vói vào trong chăn, an ủi vuốt ve lưng của nam nhân.

"Ân".

Nam nhân gật đầu, cảm giác được Xích Luyện đang hôn sườn mặt của hắn, hắn hơi hơi nghiêng đầu, đôi môi của hai người nháy mắt thiếp hợp, ân ái dây dưa, hôn vừa chậm lại sâu.

Vuốt ve 1 hồi lâu, Xích Luyện mới buông nam nhân ra, lại bảo hòa thượng xách nước để trong viện tử, hai người cùng nhau tắm rửa, còn để nam nhân mặc y phục cho y.

Sau khi nam nhân chỉnh lý xong, mới vừa buộc tốt vạt áo của chính mình, đã bị Xích Luyện bế qua.

"Làm cái gì?". Lúc này nam nhân đỏ mặt, ngữ khí của hắn cũng rất bình tĩnh.

"Tối hôm qua ta giống như nghe thấy ngươi nói Mạt Đồng cùng Nham Vân muốn hài tử, ngươi tính toán làm sao?". Xích Luyện ôm thắt lưng của nam nhân, thay nam nhân xoa xoa cái chân như nhũn ra của nam nhân, y rất muốn biết tính toán của nam nhân.

Nam nhân ôn nhu nhìn chăm chú vào Xích Luyện, "Chẳng lẽ ngươi cũng muốn?".

Xích Luyện nhìn nam nhân, "Nếu như phải……". Y nói rất thong thả.

"Vậy tìm 1 nữ nhân tới". Thật ra nam nhân đã nghĩ tốt rồi, ngày hôm qua hắn còn tìm bà mối, "Ngày hôm qua ta liền thay bọn họ chọn hai vị cô nương, nếu như bọn họ nguyện ý, vậy liền sinh".

"Ngươi muốn bọn họ thành thân?".

Xích Luyện không thể tưởng tượng nhìn chằm chằm nam nhân, y thật sự là may mắn chính mình cũng không nói muốn hài tử gì, bằng không thế nào cũng sẽ bị nam nhân tức chết.

Nam nhân cũng là không có cách nào.

Xích Luyện đang muốn mang nam nhân rời khỏi nơi này, nhưng mà nam nhân lại kéo Xích Luyện lại, nam nhân không nói lời nào, Xích Luyện nhìn nam nhân 1 hồi, đi trở về ôm lấy nam nhân, "Tối hôm qua chuyện của ngươi, ta sẽ không nói với bọn họ".

"Ân". Nam nhân thấp giọng trả lời, nhưng mà vẫn là không có buông tay.

Xích Luyện thấy nam nhân lo lắng, y lại bổ sung một câu: "Đây là bí mật của ngươi cùng ta".

"Ân". Lúc này nam nhân mới yên tâm.

"Có thể buông tay rồi?". Xích Luyện nhìn thoáng qua cái tay của nam nhân nắm ống tay áo của y, nhưng mà nam nhân chỉ là rủ mắt, còn chưa thả tay ra, tựa hồ còn muốn nói cái gì.

Nam nhân không nói chuyện, chỉ là liếc mắt nhìn Xích Luyện 1 cái.

Xích Luyện giống như hiểu được, đột nhiên ôm chặt nam nhân, đôi môi lập tức đáp lên đôi môi hé mở của nam nhân, cho nam nhân 1 cái hôn sâu dài, lúc này nam nhân mới chậm rãi thả tay ra…….

Hôm nay sau khi trở về, nam nhân liền đem hai bức họa chuẩn bị tốt cho Nham Vân xem, bảo Nham Vân tùy ý chọn 1 người, kết quả đêm đó liền bị Nham Vân nhốt ở trong phòng.

"Sư thúc, ngươi thế nhưng còn muốn thành thân".

"Ngươi muốn hài tử……..". Nam nhân bị Nham Vân dồn tới bên giường, họa quyển cũng rơi xuống trên mặt đất.

"Nếu ta thật thành thân, ngươi khẳng định sẽ mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt". Nham Vân nắm cằm của

nam nhân, cắn đôi môi của nam nhân, “Ngươi muốn ta thành thân, chính là đuổi ta đi tìm Liễu Phong”.

“Ngươi muốn đi tìm Liễu Phong?”. Nam nhân ngồi ở trên giường, hắn nghi hoặc nhìn phía Nham Vân, “Lúc trước ngươi đáp ứng ta không tìm y”.

Giây tiếp theo.

Nham Vân lập tức cởi quần của nam nhân ra.

“Nếu ngươi nhắc lại sự tình để ta thành thân, ta liền mang Liễu Phong tới trong phòng ngươi, cột ngươi vào bên giường, nhìn ta ôm Liễu Phong”.

“Không muốn”.

“Không muốn liền đừng loạn tìm nữ nhân cho ta”. Nham Vân thả chậm thanh âm, nhưng rất nhanh, chợt nghe đến trong màn giường hờ khép truyền ra thanh âm y sam bị xé rách, lập tức giường lớn bất đầu đung đưa.

Nam nhân bị Nham Vân chỉnh tới ngày hôm sau không xuống giường được, sau khi nhận được “giáo huấn”, nam nhân cũng sẽ không nhắc lại chuyện này ở trước mặt Nham Vân, mà qua ba ngày, nam nhân cầm hai bức họa cho Mạt Đồng xem, đúng lúc Mạt Đồng có thời gian, hắn liền nói phương pháp của chính mình với Mạt Đồng.

Kết quả.

Cả buổi tối Mạt Đồng không để cho hắn lại có cơ hội nói chuyện, nam nhân chỉ phát ra thanh âm “ân”, “ngô” linh tinh, bằng không cũng chỉ có thể “ân ân ngô ngô”, căn bản là phát không ra thanh âm khác.

“Muốn ta thành thân, cũng không phải không thể”. Mạt Đồng ôm nam nhân tại trên đùi.

“Ân……”. Nam nhân nghiêng người, vịn tường, bị Mạt Đồng khiến cho không ngừng than nhẹ.

“Ngươi giúp ta chọn hai nữ nhân ta đều có thể cưới, thời điểm ta với ngươi cùng giường, liền để các nàng ở bên cạnh nhìn”. Tay của Mạt Đồng giữ thắt lưng của nam nhân, đè nam nhân ở bên trong đệm chăn.

“Ngươi hoang đường”. Nam nhân muốn đẩy Mạt Đồng ra.

Nhưng mà lại bị đè chặt……..

“Ngươi bức ta hoang đường”. Mạt Đồng ném y sam tới bên ngoài giường.

Đêm này Mạt Đồng lắc lư phá hủy 3 cái ghế trong phòng của nam nhân, liên tục sau mấy ngày, giọng nói của nam hân đều rất khàn.

Sau đó.

Nam nhân cũng không lại thay 2 người bọn họ làm sự tình thành thân, tất cả mọi người trong Tích phủ chung sống cực kỳ hòa thuận, chỉ có thời điểm Xích Luyện cùng Nham Vân cùng nhau ôm nam nhân, Phật Hàng cùng Mạt Đồng sẽ ở một bên cười nhạo bọn họ long xà hỗn tạp, mà bởi vì gần đây thời tiết quá nóng, Cửu Hoàng đều ở trong hầm băng của Tích phủ, không có chen lấn cùng bọn họ ôm nam nhân.

Tháng này đã là lần thứ 3, nam nhân bị 4 người kia khiến cho không thể đi trà phô, ngay tại đêm qua viện cớ trà phô tiếp tân sinh ý, Phật Hàng nói phải chúc mừng một chút.

Bọn họ bốn người, liền thay nhau “chúc mừng” 1 phen ở trên người của nam nhân, may mắn chính là lần này không có hư hao vật phẩm của quý phủ, xui xẻo là mấy người này thế nhưng liền tại bàn đá ở hồ sen trong hậu viện ôm hắn.

Trời còn chư tối hẳn, liền khai tiệc rồi.

Thời điểm Xích Luyện ôm hắn, ám chỉ hắn, muốn hắn kêu “phu quân”, nam nhân cũng vô pháp chống đỡ liền thấp giọng kêu, lúc đó liền không xong, yêu cầu của Mạt Đồng cũng liền tới theo.

Thời điểm Mạt Đồng ôm hắn, muốn hắn hoang đường nói: “Đừng thương tổn tới nhi tử của chúng ta”.

Lúc này Nham Vân cũng liền tham gia, nam nhân đều làm theo yêu cầu của bọn họ, y đương nhiên cũng phải đưa ra chút yêu cầu, thời điểm nam nhân bị y ôm vào trong ngực, y bảo nam nhân thấp giọng nói: “Cho ta long chủng”.

Mà thời điểm Phật Hàng ôm nam nhân ngồi ở trên đùi y, y chính là yêu cầu nam nhân nói: “Đêm nay ngươi lợi hại nhất”.

Bốn người này mỗi người 1 yêu cầu, khiến cho nam nhân ăn không tiêu, không nói không được, kết quả sau khi nói chọc 3 vị khác mất hứng, liền dùng hành động chứng minh ai lợi hại nhất.

Có thể nghĩ ngày hôm sau nam nhân khẳng định không thể đi trà phô, tuy rằng Cửu Hoàng không có gia nhập tụ chúng hoang đường lần này, nhưng mà y có thể hưởng thụ “chăm sóc đặc biệt” của nam nhân.

327. Chương 327: Pn19

Bởi vì thời tiết càng ngày càng nóng, Cửu Hoàng đều ở bên trong hầm băng của Tích phủ, mỗi ngày nam nhân đều sẽ mang chút chè sen ướp lạnh cho y uống, Cửu Hoàng liền biếng nhác nằm ở thảm da thú trên giường băng nghỉ ngơi.

Hưởng thụ nam nhân đút đồ ăn cho y, thi thoảng Cửu Hoàng cũng ôm nam nhân, dù sao quan hệ hai bên khác nhau, nam nhân cũng sẽ không cự tuyệt y, bởi vì mỗi lần Cửu Hoàng đều rất ôn nhu.

Sau khi nam nhân trở về từ trà phô, Nham Vân liền ôm hắn tắm rửa 1 hồi, buổi tối thời điểm ăn cơm hắn dùng miệng đút Phật Hàng ăn cơm, ăn cơm xong Mạt Đồng liền bồi hắn đi bờ sông tản bộ, ban đêm thời điểm hắn xem sổ sách ở thư phòng Xích Luyện liền ôm hắn, hôn tới ân ái lại triền miên. Mà thời điểm ban đêm đi ngủ, hắn đi hầm băng bồi Cửu Hoàng.

Nam nhân như mọi ngày bưng chè sen ướp lạnh cho Cửu Hoàng.

Cửu Hoàng nằm ở trên thảm da thú hoa mỹ rất lớn trên giường băng, gần đây mỗi đêm nam nhân đều tới bồi y, bởi vì Cửu Hoàng ít khi ra khỏi hầm băng, nếu buổi tối nam nhân không tới, bọn họ sẽ không có cơ hội gặp mặt.

Nam nhân mặc nội sam phong phanh nằm bên người của Cửu Hoàng, khí lạnh kia khiến cho toàn thân nam nhân đều khoan khoái, nhưng mà nằm lâu sẽ có chút lạnh, chẳng được bao lâu, Cửu Hoàng liên giơ tay ôm hắn tới bên người.

Y sam của Cửu Hoàng rộng mở, tại trên người không ngừng phát ra nhiệt lượng, mái tóc trắng kia ở trong bóng tối có vẻ có chút bắt mắt, y nửa híp mắt lười biếng hôn nam nhân.

“Ngô, tốt rồi”. Nam nhân nhẹ nhàng vỗ ngực của Cửu Hoàng.

Cửu Hoàng mới ngừng hôn nam nhân, khích lệ một câu: “Vừa nóng lại mềm”.

Trên người hai người đắp da thú rất dày, lông xù rất thoải mái, bốn phía giường băng phát ra khí lạnh mông lung tầm mắt của nam nhân, Cửu Hoàng nghiêng người nhìn nam nhân……

Cửu Hoàng giơ tay vuốt ve cánh tay rắn chắc của nam nhân, “Lạnh hay không?”.

“Không lạnh”. Nam nhân lắc đầu.

Trong hầm băng không thể thắp nến, cho nên bốn phía rất tối, bốn phía nơi nơi đều là băng, đi vào nơi đây cũng sẽ cảm thấy khí lạnh bức người, nhưng mà da thú rất dày, đắp ở ở trên người sẽ không nhiễm hơi ẩm nồng đậm, nhưng mà sẽ không cảm thấy nóng.

Nam nhân đều kể sự tình xảy ra gần đây trong phủ cùng Cửu Hoàng, sau khi Cửu Hoàng nghe xong liền vẫn nhìn nam nhân, trong đôi mắt mê người kia tràn đầy khí tức biếng nhác.

"Gần đây ta nghĩ tới 1 việc, về chuyện giữa chúng ta, giống như rất sớm trước kia chúng ta liền nhận thức". Cửu Hoàng chậm rãi chớp chớp mắt, trong con ngươi kia lộ ra vài phần khí tức mê người, thấy nam nhân sững sờ, y chế trụ đầu của nam nhân, làm cho môi của nam nhân dán lên môi của y.

"Ân". Nam nhân biết Cửu Hoàng quy vị rồi.

Nhưng mà, nam nhân cái gì cũng không nói.

Chỉ là im lặng tùy ý Cửu Hoàng ôm hôn, Cửu Hoàng hôn thật sự biếng nhác, nam nhân rất khó phối hợp y, chỉ có thể thả động tác tới chậm nhất, chậm nhất, đang không ngừng tại trong cọ xát chậm rãi thích ứng.

Cửu Hoàng nằm ở trên giường băng, nghiêng ngươi ôm nam nhân, môi lưỡi của hai người quấn quít, nam nhân cảm giác được chóp mũi của Cửu Hoàng nhẹ nhàng dừng ở trên sườn mặt của hắn, hơi thở cực nóng kia đã ươn ướt hai má của hắn.

Loạt soạt loạt soạt……

Hai tay của Cửu Hoàng duỗi vào trong chăn, rất nhanh y sam của nam nhân đã bị cởi bỏ, da thú thật dày kia bao trùm ở trên người của nam nhân, y sam của nam nhân tán loạn ở ngoài chăn.

Cửu Hoàng nghiêng đầu, khẽ híp mắt, ngón tay thon dài của y ôn nhu nắm cằm của nam nhân, "Ta giống như vì 1 người nào đó, mới thất thủ Bắc Thiên môn, bị biếm hạ phàm trấn áp phương Bắc".

Lông mi của nam nhân đang rung rung, đôi mắt của hắn chứa quang mang ướt át, "Ân". Hắn chậm rãi giơ tay vuốt ve thắt lưng của Cửu Hoàng, tay hắn duỗi vào trong y sam của Cửu Hoàng.

Tại trước khi Cửu Hoàng chưa nhắc tới trọng điểm, hắn đã biết Cửu Hoàng muốn nói cái gì, cho nên hắn mới có hành động như vậy.

Cửu Hoàng im lặng nhìn nam nhân, "Ngươi vẫn là giống như trước đây, hiểu ta như vậy". Y thân mật ôm nam nhân, nhìn đến lông mi nam nhân nhẹ nhàng run rẩy, y hôn mi mắt của nam nhân.

Nam nhân cũng chầm chậm gật đầu.

Hai người nhắm mắt, giống động vật âu yếm nhẹ nhàng cọ xát mũi của lẫn nhau.

Cửu Hoàng thi thoảng sẽ phát ra tiếng sử tử rống biếng nhác, mềm nhũn chấn lỗ tai nam nhân ngưa ngứa,

nam nhân giơ tay xoa xoa lỗ tai: "Ngứa quá". Hắn vừa mới dứt lời, Cửu Hoàng liền đẩy tay hắn ra thay hắn xoa xoa lỗ tai.

"Ta ở trong này thật nhàm chán". Cửu Hoàng có chút buồn chán, cả ngày y ở trong hầm băng, bất quá may mà buổi tối nam nhân sẽ bồi y, bằng không y khẳng định buồn chết.

"Ngày mai ta bảo Xích Luyện bồi ngươi chơi cờ, ngươi cảm thấy như thế nào?". Nam nhân đề nghị.

"Được". Cửu Hoàng hôn nam nhân.

"Gần đây ngươi cũng không quay về phương Bắc, bên kia phái người đến thúc dục ngươi rất nhiều lần, ngươi không quay về như vậy, có ổn hay không?". Nam nhân lo lắng nhìn Cửu Hoàng.

"Không sao". Cửu Hoàng chưa từng có rời phương Bắc lâu như vậy, nhưng mà người trong phủ của y không sao cả, phái người đến mời y trở về, cho dù y không quay về, cũng không sao.

Bây giờ phương Bắc thật sự thái bình, lại không có loạn lạc, y chính là phụ trách bình yêu (xử lý yêu ma quỷ quái) phương Bắc mà thôi, không có yêu nghiệt tác loạn, y có trở về phương Bắc hay không kỳ thật căn bản là không sao cả.

Cửu Hoàng chậm rãi xoay người, đè ở trên người của nam nhân, y sam đều bị đá tới dưới giường, có khí lạnh vây quanh khiến cho y thoải mái, cho dù y đè ở trên người của nam nhân, ôm nam nhân thì cũng không cảm thấy nóng.

Nhiệt độ rất vừa vặn.

Y tựa vào trên người của nam nhân mà ngủ, vuốt ve thắt lưng của nam nhân, mỗi lần thời điểm nam nhân sắp ngủ, y đều phải hôn nam nhân mơ mơ màng màng tỉnh lại, sau đó mới bắt đầu ôm nam nhân.

Nam nhân đều bị Cửu Hoàng khiến cho phát không ra thanh âm, bởi vì Cửu Hoàng rất biếng nhác, Cửu Hoàng thi thoảng sẽ tạm dừng sẽ khiến toàn thân nam nhân đều siết chặt, nhưng mà Cửu Hoàng lại tựa hồ rất hưởng thụ loại lạc thú này.

Ôn nhu cùng cường thế cùng tồn tại, thời điểm nên ôn nhu thì ôn nhu, thời điểm nên cường thế thì cường thế, nam nhân không có chút biện pháp nào với Cửu Hoàng, nhưng mà nam nhân cũng chưa bao giờ sẽ cự tuyệt Cửu Hoàng.

Nhiều nhất có đôi khi nói một câu: "Ta không thoải mái, đừng nhanh như vậy". Hơn nữa nam nhân thủy chung đều có vẻ bình tĩnh như vậy, hắn thường xuyên đều sẽ tới hầm băng bồi Cửu Hoàng.

Nơi này chỉ có hai người bọn họ, muốn làm cái gì thì làm cái đó, không có chút giới hạn nào, hơn nữa

giường băng, bàn băng, cái gì đều có, cái gì cũng không thiếu, cho dù là mấy ngày cũng không đi ra ngoài cũng không sao.

Nhưng mà nam nhân ở bên trong lâu thì nhiệt độ cơ thể sẽ giảm xuống, mỗi khi này Cửu Hoàng hay dùng nhiệt độ cơ thể để sưởi ấm cho nam nhân, mỗi lần hai người đều là ôm nhau ngủ, có một lần Nham Vân không nhịn được tới tìm nam nhân, nhìn đến hai người đang "ân ái", ghen tị chết Nham Vân rồi, nhưng thật ra sau khi nam nhân nhìn đến Nham Vân thì dùng chăn che thân thể của Cửu Hoàng.

"Đừng nhìn". Nam nhân không cho phép Nham Vân nhìn.

Nhìn đến nam nhân tiếp nhận cái hôn sâu ôn nhu của Cửu Hoàng, thiếu chút nữa khiến Nham Vân đố kị chết luôn……

Nhưng mà sau đó, nam nhân đương nhiên cũng có "bồi thường" cho Nham Vân, tóm lại ai cũng đều có phần, bởi vì nam nhân rất công bằng, nhưng lại rất ôn nhu, thời điểm bị ôm cũng rất phối hợp.

Hơn nữa Cửu Hoàng thích dùng cái đuôi quấn quanh chân của nam nhân, thi thoảng còn sẽ dùng cái đuôi cùng nhau xâm nhập nam nhân, cuối cùng nam nhân cũng không thể nói cái gì, chỉ đành uyển chuyển than nhẹ.

Tại Tích phủ sống chung rất hòa hợp.

Rất nhanh tới mùa lá rụng, sau khi tới mùa thu thì Cửu Hoàng cũng liền không dùng hầm băng nữa, hơn nữa linh khí của y cũng đã ổn định, màu mắt của y cũng đã ổn định.

Đôi mắt màu lam nhạt đẹp mê người.

Từ sau khi nam nhân cùng một chỗ cùng bọn họ, thời điểm mới đầu 5 người này sẽ vì nam nhân ngủ cùng ai mà ra tay đánh nhau, nhưng mà sau đó có kinh nghiệm rồi, dứt khoát trực tiếp cướp đoạt.

Bằng không trực tiếp lôi nam nhân đi ra bên ngoài, sau khi ân ái xong mới ôm nam nhân về phủ, nhưng mà tới sau cùng, bọn họ thậm chí sẽ túm năm tụm ba thay phiên ôm nam nhân.

Thời gian buổi tối của nam nhân cơ bản đều bị chiếm dụng bởi việc này, thời điểm ban đầu hắn còn không thích ứng lắm, nhưng mà dần dần cũng quen rồi.

Chỉ là vài năm trôi qua mà dung mạo, thân hình của hắn đều không có một chút thay đổi.

Mỗi ngày đều trôi qua rất dễ chịu, có đôi khi 5 người bọn họ sẽ cùng nhau ôm nam nhân, mỗi lần tới cuối cùng nam nhân đều sẽ xin tha, chỉ là xin tha cũng vô dụng, nhất thiết muốn trong bụng nam nhân tràn đầy đều là "ái" (tình yêu, nói trắng ra là dịch thể của các a), bọn họ mới có thể buông tha nam nhân.

Không ai nhắc tới chuyện quy vị hay không, bởi vì nơi này là nhà của bọn họ, vô luận thay đổi như thế nào, bọn họ cũng sẽ không rời khỏi địa phương này, nam nhân thật vất vả có cuộc sống yên ổn, hắn không muốn lại bôn ba, nơi này là chốn quay về tốt nhất.

Nam nhân chưa từng có nghĩ tới Mạt Đồng có một ngày sẽ hướng hắn đòi cuốn sách kia, cuốn sách vẽ cảnh phòng thuật (các thủ thuật xài khi XXOO), nhưng mà cuốn sách kia sớm nhận không ra rồi, cuối cùng thời điểm cuốn sách kia trở lại trong tay của Mạt Đồng thì trên mặt giấy chi chi chít chít tràn ngập nét chữ: "Nham Vân giám định", "Phật Hàng thưởng tích", "Xích Luyện lưu tự", còn có ấn thú trảo (móng vuốt = dấu chân) của Cửu Hoàng.

Sau khi Mạt Đồng xem sách xong, đầu tiên là trầm mặc suốt, cho tới thời điểm buổi tối mới bùng nổ, thời điểm ăn cơm lật bàn, trực tiếp đè nam nhân ở trên bàn.

Làm cho 4 người kia ở bên cạnh giương mắt nhìn.

Nếu như nam nhân tức giận Mạt Đồng liền dỗ dành 1 chút, cơ bản nam nhân sẽ không tức giận, bởi vì tính tình hắn rất tốt, mỗi lần bọn họ cũng có các loại biện pháp làm cho nam nhân không tức giận.

Mấy năm trôi qua, không ai rời khỏi nam nhân.

Nam nhân cũng không già đi.

Tích phủ ở Biên thành thanh danh vang dội, trà phô Trương gia rất nổi tiếng, chỉ là cô gia của nhà này cũng có tên tuổi, hơn nữa lại là độc thân, người hiền lành lại ôn nhu, mỗi ngày đều có người tới cửa đề thân (muốn lấy Tích thúc í).

Nhưng mà, bà mối tới cửa cầu hôn, không phải bị Mạt Đồng thả linh hổ dọa chạy, chính là bị Nham Vân thả quỷ sợ tới mức chết khiếp, nếu như gặp phải Phật Hàng ở trong phủ, Phật Hàng nói thẳng Tích gia đã xuất gia (đi tu), không thú thê (cưới vợ) nữa, bảo quản gia đuổi người.

Nếu như gặp phải Cửu Hoàng ở trong phủ, người tới đề thân coi như may mắn, Cửu Hoàng bình thường là để quản gia đuổi người. Mà Xích Luyện lại chưa bao giờ sẽ quản người tới đề thân.

Cũng chưa bao giờ gặp khách.

Bởi vì y biết, cho dù nhiều người nữa tới đề thân, nam nhân cũng sẽ không đáp ứng, nam nhân là người của y, y một chút cũng không lo lắng, bởi vì nam nhân về nhà chưa bao giờ hỏi chuyện này.

Mấy năm nay.

Mạt Đồng đều không đi hoa phố.

Phật Hàng thi thoảng mới quay về Thanh Phong cốc.

Cửu Hoàng nếu như không có việc quan trọng cũng sẽ không quay về phương Bắc, bởi vì linh lực ổn định, cũng dần dần thích ứng thời tiết mùa hè, chỉ là vừa tới mùa hè thì y càng lười biếng hơn so với bình thường.

Mà Xích Luyện cũng thủy chung đều bồi ở bên người của nam nhân.

Mà Nham Vân tâm tình không ổn định nhất, từ sau khi cùng 1 chỗ cùng nam nhân, không còn nhắc tới Liễu Phong nữa.

Nhưng mà Nham Vân thường xuyên nhắc tới sự tình tiểu cẩu với nam nhân, đều lâu như vậy, bọn họ ôm nam nhân cũng ôm vô số lần, nhưng mà bụng của nam nhân cũng không có một chút phản ứng.

Thanh Thiên Tôn có thể dựng dục thiện niệm (suy nghĩ tốt, diều tốt), là thần tiên định kỳ thi thiện (ban phát việc thiện) cho thế gian, không phải dùng để dựng tử (mang thai í), cho dù nam nhân muốn cũng không nhất định có thể hoài (mang thai) được, phải xem kỳ ngộ.

Nhưng mà nói đi nói lại, mỗi ngày bọn họ đều làm, mấy người kia mặc kệ là ai làm đến cuối cùng đều phải để ái lại trong bụng của nam nhân, khiến cho nam nhân tràn đầy đều là nó, nhưng mà thời gian dài như vậy, bụng của hắn vẫn là không có phản ứng.

Đều ba năm rồi.

Vẫn là không có động tĩnh gì.

Nửa năm trước trong phòng nam nhân đổi 1 cái giường lớn rất lớn lại mềm lại lớn, 6 người ngủ hoàn toàn không có vấn đề, tóm lại mỗi đêm đều có người bồi nam nhân ngủ, có đôi khi là Nham Vân cùng Xích Luyện bồi hắn ngủ, có đôi khi là Phật Hàng cùng Mạt Đồng bồi hắn ngủ, thi thoảng Cửu Hoàng sẽ cùng Mạt Đồng cùng nhau bồi nam nhân ngủ, nhưng phần lớn thời gian cái giường này không phải dùng để ngủ.

Hậu viện của Tích phủ bị sương mù bao phủ, mưa phùn mênh mông tỏa hơi nước tràn ngập hồ sen, đám sương bốn phía như lụa mỏng bao phủ Tích phủ, mây khói lượn lờ ở bên trong đình viện.

Cảnh đẹp bên cạnh đình viện đó là sương phòng chủ của nam nhân, bên trong hơi hơi lộ ra ánh sáng, mơ hồ nghe được bên trong có thanh âm người nói chuyện, cùng thanh âm cái bàn đưng đưa rất khẽ.

328. Chương 328: Pn20

Đêm nay hơi sương rất dày, thiên thăng dị tượng, nhật nguyệt đồng huy (chắc là trời ko trăng ko sao), bóng đêm đen như mực.

Trong phòng.

Nam nhân bất an ngồi ở trên bàn gỗ lim tinh mỹ khắc hoa, nước sơn gỗ lim đen kia tỏa sáng, tóc của hắn buộc lỏng lẽo ở sau người, nội sam trên người của hắn đã bị mồ hôi ẩm ướt.

Nam nhân hơi thở dốc.

Mồ hôi theo chóp mũi của hắn rơi xuống, dây thừng đỏ rắn chắc lại tinh mỹ đan xen buộc chặt ở trên người của hắn, buộc tới da thịt màu mật ong của hắn hiển nhiên bị lõm xuống, khiến cho nam nhân vốn chính là thân thể rắn chắc thành thục, trở nên càng thêm mê người.

Đêm nay nam nhân đã bị ôm một vòng, trên người của hắn bị mồ hôi thấm ướt, da thịt lộ ra ái muội như ẩn như hiện, hắn khẽ nhúc nhích thân thể, cái bàn bị lay tới phát ra tiếng vang "lạch cạch".

"Đại Cẩu, đến, hôn ta". Nham Vân mặc nội sam tiến lên ôm nam nhân, nhìn đến ánh mắt nam nhân có chút mê ly, y xoa xoa chân của nam nhân, đem môi tiến đến bên môi của nam nhân.

Nam nhân nhìn Nham Vân, chạm khóe môi của Nham Vân một chút.

"Ngô ái, nơi này cũng muốn đến một chút". Phật Hàng sáp qua, chỉ chỉ khóe môi của chính mình, ý bảo nam nhân hôn y.

Nam nhân mệt mỏi chớp chớp mắt, chậm rãi sáp qua, hôn một chút, hắn vốn sẽ không giỏi chủ động, chỉ là bọn họ yêu cầu, hắn bình thường rất ít từ chối.

Mạt Đồng đứng ở bên cạnh vẫn nhìn bọn họ, giơ tay nhéo nhéo chân của nam nhân, "Phải công bằng". Y ám chỉ nam nhân, muốn hôn đều phải hôn hết.

Nam nhân nghiêng đầu, rất tự nhiên chạm đôi môi của Mạt Đồng một chút, giữa lúc đơn giản hôn 3 người xong thì môi của hắn đang không ngừng nóng lên, mồ hôi trên mặt hắn theo cằm rơi xuống.

"Vì sao phải trói ta?". Nam nhân bình tĩnh hỏi, hắn cúi đầu, nhìn thấy thân thể của chính mình mồ hôi đầm đìa, động tác thưởng thức rất nhỏ này của hắn, khiến cho đồng tử của ba người dần dần co chặt.

Ôn nhu.

Mê người.

Thành thục lại gợi cảm……

Nam nhân cái dạng này thật mê người, liền ngay cả Xích Luyện vốn im lặng ngồi tựa ở đầu giường, cũng hơi hơi nheo lại đôi mắt hẹp dài kia, y kéo dài giọng trả lời nam nhân, "Bởi vì ngươi cái dạng này, càng đẹp mắt".

Ánh mắt của nam nhân chậm rãi dời về phía Xích Luyện, nhìn đến Xích Luyện tựa vào đầu giường nghỉ ngơi đang thưởng thức theo dõi hắn, lông mi của hắn đang khẽ rung rung…….

Nam nhân càng ngượng ngùng.

Đây là tình thú.

Hắn hiểu, cho nên cũng không có hỏi lại.

Mà Cửu Hoàng lại là nằm ở trên giường nhắm mắt lại, cho tới khi nam nhân bị ôm tới bên người y, y mới một lần nữa mở mắt ra, nhìn nam nhân, thưởng thức tư thái mồ hôi đầm đìa của nam nhân.

Vì công bằng, nam nhân hôn Cửu Hoàng một chút, cũng hôn Xích Luyện một chút.

Nam nhân tựa vào trên giường nghỉ ngơi.

Cảm giác được Nham Vân nhích lại gần, hôn cổ của hắn, "Đại Cẩu, thời điểm ta đi trà phô đón ngươi, nhìn đến bà mối lôi kéo ngươi nói chuyện, các ngươi nói gì a?".

Nam nhân mi mắt chấn động, mồ hôi trên lông mi lập tức rơi xuống, "Không có gì".

"Nghĩ muốn nữ nhân?". Mạt Đống nhéo cẳng chân của nam nhân, mặc mâu sâu và đen kia, lẳng lặng nhìn chằm chằm nam nhân đang đổ mồ hôi.

"Không phải".

"Lại muốn thú tức phụ (cưới vợ) cho bọn họ?". Xích Luyện kéo dài giọng hỏi, trong đôi mắt của y không có chút dao động.

"Cũng không phải". Nam nhân lắc đầu.

Cửu Hoàng ôn nhu liếm mồ hôi trên gương mặt của nam nhân, "Vậy là vì sao?". Y dán tại bên tai nam nhân, ôm cả thân thể của nam nhân, làm cho nam nhân dựa vào y.

Phật hàng ngạo nghễ nắm cằm của nam nhân, làm cho nam nhân ngẩng đầu nhìn y, đôi môi mỏng xinh đẹp của y hơi mím lại, "Đại Cẩu, không nghe lời, có phải muốn ăn ngô……?".

Lời của Phật Hàng còn chưa nói xong, nam nhân liền bất an ngắt lời y, "Không muốn ăn". Nam nhân biết y muốn nói ăn cái gì……

Mặt nam nhân đỏ lên

Mạt Đồng lập tức cười nhạo Phật Hàng, "Tích thúc của ta nói không muốn ăn, tự ngươi đi ra ngoài, tối nay không có phần của ngươi". Y bỏ đá xuống giếng muốn đá Phật Hàng ra ngoài.

Nam nhân thấy Phật Hàng không vui thì hắn thấp giọng nói bổ sung: "Bây giờ không muốn ăn".

Nham Vân thấy nam nhân vừa nói như thế, y kéo nam nhân qua, hôn mạnh lên mặt nam nhân một chút, "Đại Cẩu, ngươi thật sự rất thiện lương (tốt bụng, hiền lành)". Y giơ tay sờ vào trong chăn.

Nam nhân nhìn Nham Vân, "Không muốn".

Cửu Hoàng ở bên tai nam nhân nhắc nhở một câu, "Ngươi nhìn Nham Vân ôn nhu như vậy, nói không muốn, y như thế nào có thể dừng tay".

Xích Luyện vẫn nhìn chăm chú vào nam nhân, y càng nhìn nam nhân thì nam nhân lại càng ngượng ngùng.

"Có nghe hay không, ngô ái nói bây giờ không muốn ăn, chờ thời điểm các ngươi vắng mặt, bọn ngô từ từ ăn". Phật Hàng ôm nam nhân qua, hôn môi của nam nhân, nam nhân cũng tiếp nhận nụ hôn của y.

Sau đó.

Nam nhân liền tựa vào bên cạnh Xích Luyện nghỉ ngơi, hắn chậm rãi thở dốc, theo tần luật phập phồng hô hấp của hắn, dây thừng đỏ đan xen buộc chặt ở trên người của hắn, buộc tới da thịt của hắn càng thêm chắc nịch.

Nam nhân cho rằng có thể phủi sạch sự tình bà mối trước đó, nhưng mà Cửu Hoàng cũng bắt đầu hỏi hắn, cũng đành phải nói ra, hôm nay có bà mối tới trà phô làm mối, mà đối tượng làm mối không phải hắn.

"Không phải muốn thành thân cùng ngươi, chẳng lẽ là muốn kết thân cùng ta hay sao?". Nham Vân thuận miệng nói một câu, nhưng nam nhân cũng không nói chuyện, Nham Vân cũng dần dần trở nên nghiêm túc

nhìn Nham Vân, “Thật là ta?”.

“Ân”.

Nam nhân gật đầu.

“Vậy đúng lúc, gả y đi ra ngoài, bớt lo nhiều”. Mạt Đồng ôm nam nhân tới trên đùi mình, nam nhân kiềm nén “ngô” mấy tiếng, mới chậm rãi ngồi ổn trên người Mạt Đồng.

Mới vừa ngồi ổn.

Mạt Đồng liền ôm hắn.

Nam nhân không biết đây đã là bao nhiêu lần rồi, Mạt Đồng ôm hắn, cũng không thấy chán chút nào.

“Không được”. Nam nhân phủ định lời của Mạt Đồng, hắn bình tĩnh nhìn Nham Vân ngồi ở cách đó không xa, “Nham Vân không thể thú thê “. Hắn nói rõ rõ ràng ràng, tất cả mọi người đều nghe thấy.

Đương sự Nham Vân cũng không nói chuyện, chỉ là hiếm khi an tĩnh nhìn chăm chú vào nam nhân.

Nhưng mà.

Phật Hàng ngồi ở bên cạnh Mạt Đồng, nghi hoặc nhìn chằm chằm nam nhân, “Vì sao?”. Ít một người, bớt 1 người cùng y tranh, cũng ít 1 người chiếm dụng thân thể của nam nhân.

“Cái này còn phải hỏi a”. Người nói chuyện là Cửu Hoàng, y biếng nhác trả lời Phật Hàng

“Khẳng định là không muốn yêu long này lại ra ngoài hại người”. Xích Luyện cùng Mạt Đồng lên tiếng.

Phật Hàng cười khẽ: “Vậy cũng đúng, y chính là cái tai họa”. Phật Hàng nói xong, liền ôm nam nhân vốn ngồi ở trên người Mạt Đồng tới trên đùi của chính mình, vốn hai người còn đang thì thầm lời ngon tiếng ngọt, cứ như vậy bị cứng rắn lôi đi.

Giường rất lớn.

Mạt Đồng ngồi ở đầu giường, Phật Hàng bên cạnh nam nhân, mà Xích Luyện, Cửu Hoàng cũng đều song song tựa vào trên giường nghỉ ngơi, chỉ là khoảng cách giữa mỗi người rất lớn, mà Nham Vân lại là ngồi ở cuối giường.

Đệm chăn hỗn độn chất đống ở trên giường, chăn gấm dưới người bọn họ cũng có chút lộn xộn, chăn đơn hơi mỏng kia đắp loạn trên người của mấy người kia, Mạt Đồng đang tựa vào trên giường uống rượu, ánh mắt dừng ở trên người của nam nhân cùng Phật Hàng, nhìn hai người ân ái, y có chút chua xót, có cảm giác khó chịu.

Vừa rồi y rõ ràng nói chuyện cùng nam nhân, Phật Hàng dám bế nam nhân đi, ngay tại thời điểm Mạt Đồng không vui, nam nhân vốn đang ân ái cùng Phật Hàng, ngước mắt nhìn về phía y.

Đôi mắt của nam nhân ướt át, thấp giọng nói: "Ta khát nước".

Mạt Đồng bị nam nhân nhìn tới hồn đều sắp mất, lập tức sáp qua không để ý phản đối của Phật Hàng, hôn nam nhân một phen, mới chậm rãi đi xuống giường rót trà cho nam nhân……

Người nam nhân ngồi ở trên người Phật Hàng, cả người hắn đều dựa vào trong lòng của Phật Hàng, hắn nghiêng đầu nhìn Phật Hàng, kỳ thật cũng có bà mối muốn làm mối cho ngươi".

Hắn nói rất nhỏ, chỉ có 1 mình Phật Hàng nghe được.

"Ngươi luyến tiếc ngô, cho nên ngươi sẽ không đáp ứng". Phật Hàng ôm thắt lưng của nam nhân, xoa thắt lưng của nam nhân, nhìn đến nam nhân thản nhiên gật đầu, y ôm nam nhân thả nằm xuống giường.

Làm cho nam nhân nghiêng người, chính diện đối mặt Xích Luyện, Phật Hàng ôm nam nhân từ phía sau, cho tới khi nam nhân run rẩy run rẩy nắm chặt Xích Luyện, Phật Hàng mới buông nam nhân ra.

Phật Hàng mới vừa buông nam nhân ra.

Nam nhân liền rơi vào ôm ấp của Xích Luyện, Xích Luyện đợi chờ nam nhân, làm cho nam nhân quay người khóa ngồi ở trên người của y, y tựa vào giường ôm nam nhân, đôi môi dán tại bên tai nam nhân thì thầm.

Nam nhân đỏ mặt.

Nam nhân ngồi không nhúc nhích, hết thảy toàn thân tâm do Xích Luyện nắm giữ.

Lúc này.

Mạt Đồng đã bưng nước trà trở lại rồi, đút nam nhân uống mấy ngụm, thời điểm nam nhân bị Xích Luyện ôm, ánh mắt bị Nham Vân dẫn dắt, nội sam của Nham Vân hơi mở, hai tay của Nham Vân vùi trong chăn.

Ánh mắt của Nham Vân thủy chung đều di chuyển trên người của nam nhân.

Nham Vân đứng tựa tại cuối giường, y theo thanh âm hơi thở dốc của nam nhân, hơi thở của y cũng trở nên dồn dập, nam nhân nhìn y mấy lần, như vậy thật giống như Nham Vân cùng Xích Luyện đang đồng thời ôm hắn.

"Đừng nhìn ta". Nam nhân thấp giọng yêu cầu.

Nham Vân gật đầu.

Dời tầm mắt đi, ngồi ở cuối giường 1 lát, nhìn thấy Cửu Hoàng phủ ở trên lưng của hắn, môi của hai người mới vừa tách ra, Cửu Hoàng liền dán tại bên tai hắn nói gì đó, nam nhân cũng thật ôn hòa gật đầu.

Nham Vân liền đứng ở bên giường nhìn nhìn chằm chằm bọn họ, cho tới khi Cửu Hoàng buông nam nhân ra, Nham Vân mới ôm nam nhân qua, cởi dây thừng trên người của nam nhân ra, chuẩn bị ôm nam nhân đi tắm rửa.

Sau khi mấy vị khác chia nhau hôn nam nhân mấy cái thì trở về phòng đi ngủ, cho tới bây giờ bọn họ cũng sẽ không 6 người chen chúc trên 1 cái giường, nhiều lắm là 2 người bồi nam nhân ngủ.

Cái giường lớn này chỉ dùng để yêu thương nam nhân, không phải dùng để ngủ.

Trên người nam nhân quấn chăn đơn, Nham Vân đang chuẩn bị ôm nam nhân đi ra ngoài, nam nhân lại bảo ngừng lại: "Y sam của ta còn chưa lấy". Hắn nhắc nhở Nham Vân.

Nham Vân ôm nam nhân đi lục cái tủ, y mới vừa đưa y sam cho nam nhân, liền nhìn đến trong tủ có 1 cái hộp tinh mỹ, "Đay là vật gì?". Y đang muốn giơ tay lấy.

"Đừng lấy…….". Nam nhân còn chưa kịp ngăn cản, tay Nham Vân vừa trượt, hộp kia rơi trên mặt đất, 1 ngọc sức chế tác kéo léo rơi trên mặt đất, ngọc sức này chính là cái trước kia Mạt Đồng đưa cho hắn.

Là cái đó…….

Nam nhân rất xấu hổ.

Nham Vân cũng không có phản ứng gì, chỉ là vỗ vỗ mông của nam nhân, "Muốn dùng hay không?".

Nam nhân sững sờ.

Hắn không muốn dùng.

Thứ này rất lạnh.

Tuy rằng hắn chưa từng dùng, nhưng mà hắn không thích……..

Sau khi Nham Vân lau sạch ngọc sức đó, liền đưa cho nam nhân, nam nhân tóm lấy tay y, "Rất lạnh". Hắn không thích……..

"Ngươi không thích?"

"Ân".

Nham Vân lại hỏi nam nhân, "Thích nóng?".

Nam nhân không nói chuyện.

Nham Vân biết nam nhân thích nóng, cũng không có lại nói, y ôm nam nhân ra khỏi phòng, tạm thời đặt nam nhân ở nơi đó, cầm lấy ngọc sức, thuận tay ném vào trong hồ sen của hậu viện Tích phủ.

"Đừng". Nam nhân muốn ngăn cản nhưng mà không kịp, hắn thần sắc phức tạp nhìn Nham Vân, Nham Vân lại nói: "Về sau dùng của ta". Liền sẽ không lại cảm thấy tịch mịch……..

Hai tay nam nhân chậm rãi ôm sát cổ của Nham Vân, đầu tựa vào trán của Nham Vân, "Ngươi vĩnh viễn cũng không rời khỏi ta?". Hắn nhắm mắt thấp giọng hỏi, thanh âm của hắn rất khẽ…….

Nham Vân không dấu vết gật đầu 1 chút, cũng không biết nam nhân có nhìn thấy hay không, y nghiêng đầu liền hôn nam nhân, làm cho nam nhân bị hơi thở của y xâm chiếm.

"Đại Cẩu, ta rất thích ngươi".

Nam nhân thấp giọng nói: "Không phải ngươi thích Liễu Phong nhất sao?".

"Ngươi làm gì lại nhắc tới y". Nham Vân bất mãn ôm nam nhân xuyên qua hành lang thật dài, y nhéo nhéo thắt lưng của nam nhân, "Ta phát hiện ngươi giống như rất thích y".

329. Chương 329: Pn21

"Ngươi nói bậy". Nam nhân lập tức phản bác.

"Vậy trước đây ngươi cái gì đều truyền thụ cho Liễu Phong, ngay cả chức vị chưởng môn đều truyền thụ cho y, hơn nữa trước kia vẫn là thời gian dài để y đi sương phòng ngươi, vừa đi chính là mấy canh giờ". Nham Vân cũng không vui khi nam nhân nhắc tới Liễu Phong, y cũng để ý trước đây nam nhân cái gì cũng đều cho Liễu Phong.

"Là ngươi nói muốn Liễu Phong làm chưởng môn……". Nếu không phải trước đây Nham Vân nói, Liễu Phong làm chưởng môn là tốt nhất, hắn cũng sẽ không vội vàng dạy dỗ Liễu Phong như vậy.

Bởi vì trước đây hắn vội vàng xuống núi.

Vội vàng rời khỏi Nham Vân.

Trước đây Nham Vân đối hắn thật không tốt, cùng hiện giờ quả thật là 1 trời 1 vực.

Nham Vân một bên ôm nam nhân đi tới phía trước, một bên hôn cằm của nam nhân, "Nếu như ngươi không thích Liễu Phong, vì sao trước đây mỗi lần nhắc tới y, cảm xúc của ngươi đều sẽ có dao động".

"Bởi vì ngươi thích Liễu Phong". Cho nên nam nhân nhớ lại chuyện thương tâm khổ sở.

"Trước đây thời điểm ngươi ở Bạch Vân Quan, thích ta, hay là thích Liễu Phong hơn?". Nham Vân cũng vẫn tò mò, trước đây tuy rằng nam nhân sẽ làm cùng y, nhưng mà mỗi ngày lại gọi Liễu Phong vào trong phòng nam nhân.

Nham Vân từng mấy độ cho rằng nam nhân cùng y làm, chính là giống như cùng Liễu Phong làm, bởi vì mỗi khi y ôm nam nhân, nam nhân là rất mệt mỏi.

Kỳ thật nam nhân là đang dạy Liễu Phong luyện công, nhưng Nham Vân lại thủy chung hiểu lầm, làm cho mỗi đêm nam nhân trở về phòng thì Nham Vân đều sẽ làm nam nhân tới không còn khí lực, làm cho nam nhân ngày hôm sau không khí lực cùng Liễu Phong làm loại sự tình này.

Nhưng mà mỗi ngày nam nhân đầu gọi Liễu Phong vào trong phòng mình, điều này làm cho Nham Vân rất là bất mãn, một là hành động của nam nhân khiến cho y khó chịu, hai là bởi vì thời gian của Liễu Phong bị nam nhân chiếm dụng.

Khi đó Nham Vân thật sự rất thích Liễu Phong, y thậm chí cho rằng Liễu Phong là sinh mạng của y, y thích cách mặc trang phục của Liễu Phong, cũng thích khí chất cùng đôi mắt bình tĩnh của Liễu Phong……

Y rất muốn tìm hiểu sâu, rất muốn lột mặt nạ của Liễu Phong ra, hơn nữa tuổi Liễu Phong xấp xỉ y, dung mạo lại xinh đẹp như vậy, cả Bạch Vân Quan đều là nam nhân, hiếm có mỹ nhân xinh đẹp như vậy, y đương nhiên là thích vô cùng.

Nhưng mà y thế nhưng xem nhẹ Tích Duyên vẫn bồi ở bên người y, mỗi buổi tối sư thúc của y đều bồi y ngủ, cho dù y ở sau lưng nam nhân, nói xấu nam nhân thì nam nhân cũng sẽ không có phản ứng.

Mà cái loại khí chất cùng độ lượng khó có thể ngôn dụ (dùng lời đẻ diễn tả) trên người của nam nhân, làm cho Nham Vân mấy độ mê thất (mất phương hướng, lầm đường lạc lối), nhưng mà diện mạo của nam nhân xấu xí, y từng thậm chí cảm thấy nếu như mặt của Liễu Phong có thể gắn ở trên người của nam nhân, vậy liền hoàn mỹ rồi.

Y thích khuôn mặt của Liễu Phong.

Nhưng mà, y càng mê luyến thân thể của Tích Duyên, thân thể thành thục của nam nhân, cực nóng cùng chặt chẽ kia là y khó có thể tưởng tượng, cho tới bây giờ y cũng chưa ôm qua nữ nhân, y chỉ ôm qua Tích Duyên.

Cho dù là hiện tại cũng là như vậy, từ đầu tới cuối y đều chỉ có 1 mình Tích Duyên, tuy nói tâm của y từng dao động giữa Tích Duyên cùng Liễu Phong, nhưng mà hiện tại rất rõ ràng, hắn muốn, chỉ có Tích Duyên.

Nham Vân đợi thật lâu, mới nghe được nam nhân trả lời y, "Ta không thích Liễu Phong, nhưng y cũng không phải người xấu, y rất cố gắng học thứ ta dạy cho y, y từng nói với ta, y thích có một ngày có thể thay ta quản lý tốt Bạch Vân Quan". Liễu Phong rất có chí khí, cho nên nam nhân rất yên tâm giao Bạch Vân Quan cho Liễu Phong.

"Ngươi vẫn là thích Liễu Phong hơn". Nham Vân cho ra kết luận.

Nam nhân nhìn Nham Vân 1 lát, mới nói: "Đồ đệ ta thích chỉ có một, tuy rằng không có tư lịch cao như Liễu Phong, không có thông minh như Liễu Phong, học các thứ cũng rất chậm……".

Nham Vân trầm mặc nhìn nam nhân.

"Nhưng mà y rất chăm chỉ, thời điểm đệ tử khác đang nghỉ ngơi thì y đang đang luyện công. Buổi chiều thời điểm đệ tử khác ở phía sau núi hóng mát thì y vẫn là đang luyện công. Y chưa bao giờ bỏ khóa sớm, mỗi ngày đệ tử khác khác luyện công nhiều lắm cũng chỉ luyện tập một hai canh giờ, nhưng mà y ngoài ăn cơm cùng ngủ ra, cơ bản đều là đang luyện công".

Nam nhân một bên nhớ lại, một bên nhẹ giọng nói, trên hành lang tối tăm chỉ nghe được tiếng hai người nhẹ giọng thì thầm nói chuyện với nhau.

"Y ngốc như vậy, ngươi còn thích y?". Nham Vân ôm chặt nam nhân, ngay cả ngữ khí cũng chậm lại.

"Bởi vì y có thể chịu khổ, y rất chăm chỉ, sớm hay muộn có một ngày y sẽ biến cường". Từ rất sớm trước đây nam nhân liền cảm thấy như vậy rồi, hắn nhớ rõ ánh mắt đầu tiên thấy Nham Vân, liền cảm thấy người này phi phàm, tương lai tất thành người tài, khi thái sư phó hắn nói Nham Vân là thần long chuyển

thế, hắn cũng có kinh ngạc.

Tổ huấn muốn hắn không được chọc giận Nham Vân, thần long là linh vật của đất trời, nếu như chòm sao Thương Long rống giận chấn động núi sông, nhất định dẫn tới yêu họa, tới lúc đó kinh động Thiên Cung liền rất phiền toái.

"Ngươi nói đồ đệ kia, chẳng lẽ là ta?". Nham Vân ôm nam nhân vào dục trì (hồ tắm) của Tích phủ, thả nam nhân ở bờ hồ, thay nam nhân cởi chăn đơn quấn quanh người nam nhân ra.

"Nam nhân "ân" 1 tiếng, gật đầu.

Hắn không phủ nhận, hắn nói chính là Nham Vân.

Hắn không thích nói dối.

Cho nên hắn thừa nhận.

Nam nhân cảm giác được cái tay của Nham Vân ôm thắt lưng hắn chậm rãi siết chặt, Nham Vân ôm nam nhân xuống nước, hai người thân mật ôm nhau, nhẹ giọng nói chuyện với nhau.

"Ngươi thích ta".

"Không thích".

"Đại Cẩu, gạt người".

"Ngươi cũng không phải là người, người là long……". Nam nhân thấp giọng nói một câu, liền cảm giác được Nham Vân bắt đầu động tay động chân với hắn, hai tay của hắn ôm Nham Vân, thấp giọng nói mấy câu: "Không muốn nơi đó, ta không muốn long loại".

"Phải". Thái độ của Nham Vân cũng kiên quyết, tất yếu phải chậm rãi mới có tiểu cẩu, sinh nhiều mấy đứa là có thể cùng nhau nuôi dưỡng. Y hoàn toàn là đang tự quyết định……..

"Ngươi nghĩ thật đẹp".

"Đại Cẩu, kỳ thật ngươi đã sớm nhớ lại, đúng hay không……?". Nham Vân hôn nam nhân, hỏi nam nhân, "Tại ngày ta mọc sừng, ngươi liền nhớ lại tất cả mọi chuyện".

"Vì sao nói như vậy?'. Nam nhân bình tĩnh nhìn Nham Vân, hắn không nghĩ tới v sẽ hỏi tới thản nhiên như

thế, có lẽ Nham Vân đã sớm biết, chỉ lã vẫn không nói.

"Buổi tối ngày đó giống như nghe được ngươi gọi danh tự (tên) trước kia của ta".

"……"

"Bằng không, ngươi cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho ta như vậy". Nham Vân ngồi vào bên cạnh hồ, để nam nhân ngồi ở trên người y, bên trong nước hồ bốc lên hơi nóng có chút mơ hồ tầm mắt…….

Nhưng mà ánh sáng 4 phía rất tối, chính thích hợp bọn họ nói chuyện với nhau.

Nam nhân chẳng ừ chẳng hử nhìn Nham Vân, chỉ là thời điểm Nham Vân sáp qua hôn hắn, hắn hơi hơi mở miệng nghênh hợp, động tác rất nhỏ rất nhỏ kia, cơ hồ phát hiện không ra.

"Buổi tối ngày đó ngươi khóc khiến ta rất đau lòng".

Nham Vân hôn lên bọt nước trên gương mặt của nam nhân, nghe được tiếng cười nhạt của nam nhân, y liền luyến tiếc buông nam nhân ra, "Đại Cẩu, ngươi thật sự rất ngốc, ta bảo ngươi đem chức vị ta chưởng môn cho Liễu Phong, ngươi liền đem cả Bạch Vân Quan đều cho Liễu Phong, ta đây thời điểm ngày thường ân ái với ngươi, bảo ngươi chủ động một chút, động tác mạnh một chút, ngươi như thế nào không chịu".

Nam nhân nhìn Nham Vân 1 cái, "Ngươi nói bừa cái gì, việc này không thể so bì".

"Yêu cầu này càng đơn giản". Hai tay Nham Vân nắm chân của nam nhân, trên lưngcủa nam nhân tất cả đều là bọt nước, chậm rãi theo lưng của nam nhân chậm rãi chảy xuống…….

Nam nhân nhìn Nham Vân nửa ngày, mới mở miệng hỏi: "Ngươi không muốn tiếp tục muốn?'.

Nham Vân sửng sốt.

Nghĩ muốn cái gì?

Nam nhân nhìn Nham Vân, "Vừa rồi ngươi còn chưa cho ta long loại…….".

"Ta không muốn". Nham Vân cự tuyệt.

Nam nhân hai mắt ướt át nhìn Nham Vân, "Vì sao?". Hắn cảm thấy kỳ quái, ngày thường Nham Vân thật sự tích cực, thế nhưng nói không muốn, làm cho hắn không kinh ngạc, không kinh sợ đều không được.

Nham Vân dán tại bên môi của nam nhân, nói: “Nếu như ngươi muốn, ta có thể cho ngươi rất nhiều, rất nhiều”.

Nam nhân không nói chuyện.

Nhưng mà đêm nay, hai người đều ở lại dục trì, không có trở về phòng, làm cái gì người ngoài cũng không rõ ràng, chỉ nghe đến tiếng nghẹn ngào rất nhỏ của nam nhân, cùng tiếng thì thầm ái muội của Nham Vân.

“Ngươi thích hài tử hay không?”. Nham Vân hỏi nam nhân.

“Thích”. Nam nhân gật đầu. Trước kia hắn có một hài tử, nhưng mà bị sảy rồi, thê tử Trương Tử Yến của hắn mang thai cho hắn…….

“Thích nam? Hay là nữ?”. Tay Nham Vân nắm thắt lưng mềm dẻo của nam nhân, hai tay di chuyển trên lưng của nam nhân, hai chân của y kẹp chân của nam nhân, hôn đôi môi ướt át của nam nhân, thấy nam nhân không trả lời, y lại thay đổi cách hỏi, “Ngươi thích nhi tử hay nữ nhân?”.

“Đều thích”. Nam nhân cúi đầu, thuận tiện Nham Vân hôn hắn.

“Đại Cẩu, nhi tử ta phải theo họ ta, kêu Nham Tiểu Cẩu”. Nham Vân hôn đầu lưỡi của nam nhân, nỉ non yêu cầu với ái nhân, nam nhân nghe được cái danh tự này lập tức nhíu mày.

Nham Tiểu Cẩu…….

Danh tự thật xấu……

Hơn nữa rất thô tục…….

Nam nhân suy nghĩ 1 chút, thừa dịp thời điểm Nham Vân ngừng hôn hắn, nhẹ giọng nói một câu: “Kêu Nham Phong”.

“Đại Cẩu, ngươi ít ăn nói lung tung”. Nham Vân rất bất mãn, y suýt nữa trực tiếp bạo thô khẩu (nói tục, chửi bậy), “Cũng không phải ta cùng Liễu Phong sinh, hơn nữa nhi tử ta không đồng bối (ngang vai ngang vế) cùng ta”.

“Ngươi mắng ta”. Nam nhân không dấu vết nghiêng đầu, tránh đi cái hôn của Nham Vân.

Nham Vân nghĩ muốn dỗ dành nam nhân, dỗ mấy câu, nam nhân vẫn là không để ý tới y, y nắm chặt thắt lưng của nam nhân, “Danh tự của nhi tử ta không thể loạn đặt”.

Lúc này miệng nam nhân phun ra hai chữ: "Nham Vân".

"Không được qua quýt với ta, nhi tử ta như thế nào có thể đồng danh (cùng tên)cùng ta". Nham Vân bất mãn.

"Ngươi yêu cầu rất nhiều". Nam nhân bình tĩnh nhìn Nham Vân.

"Ta thủ đoạn càng nhiều". Nham Vân bóp cằm của nam nhân, một cái hôn sâu qua tới.

Nam nhân cảm thấy tối nay Nham Vân đặc biệt khó hầu hạ, còn chưa có nhi tử, đã muốn đặt danh tự cho nhi tử, hơn nữa cả buổi tối đều không có buông tha hắn, sau này hắn nhớ tới chuyện đêm đó thì đều sẽ cảm thấy ngượng ngùng.

Cái gì long loại.

Cái gì nhi tử.

Cái gì tràn đầy cho ngươi.

Nham Vân nói tới rất lưu loát.

Kỳ thật mặc kệ có nhi tử hay không, bọn họ đều sẽ yêu Tích Duyên, Tích Duyên cũng không nguyện ý lắm, hết thảy thuận theo tự nhiên, hắn vốn là nam nhân, thiên chức cũng đều không phải là sinh tử (sinh con).

Nhưng mà, thân là nam nhân đều muốn một cái hậu nhân (con nối dõi), Tích Duyên cũng không ngoại lệ.

Tích Duyên biết vô luận sau này có hay không, bọn họ đều sẽ cùng yêu hắn như vậy, mà hiện tại hắn quả thật thật sự hạnh phúc, rất mĩ mãn.

Nhưng mà, trận sóng gió cầu tử (con) này, chẳng những không có như Tích Duyên dự đoán như vậy rất nhanh liền bình ổn, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng.....

330. Chương 330: Pn22

Sau đêm đó.

Mấy người kia mỗi ngày đều phải ôm hắn ân ân ái ái một phen mới có thể buông tha hắn, nếu không phải

nam nhân thể chất đặc thù, hắn đã sớm mệt chết, căn bản là không chịu nổi cái loại gây sức ép này.

Một ngày nào đó của 3 tháng sau, nam nhân sáng sớm rời giường liền cảm thấy bụng khó chịu, nhưng mà hắn không có nói cho bất cứ ai, nhưng mà Nham Vân cùng Mạt Đồng rất nhanh liền phát hiện hắn bất thường.

Đêm nay.

Quý phủ chỉ có Mạt Đồng cùng Nham Vân tại, Xích Luyện cùng Cửu Hoàng đi ra ngoài, Phật Hàng vẫn chưa hồi phủ, không có chờ bọn họ liền ăn cơm trước, nhưng mà nam nhân lại không ăn uống gì.

"Ngươi làm sao vậy?". Buổi tối thời điểm dùng bữa, Mạt Đồng lo lắng nhìn nam nhân, "Vì sao không ăn thức ăn?". Y lưu ý thần sắc thay đổi của nam nhân, nhìn đến nam nhân hơi nhíu mày, liền biết nam nhân không muốn nói, y cũng không hỏi.

Nham Vân cũng không nói chuyện, y chỉ là nhìn nam nhân, gần đây y phát hiện nam nhân đều không ăn gì cả, hơn nữa cứ không cho y ôm, y đều sắp nghẹn ra hỏa tới rồi.

"Ngươi không muốn ăn thì thôi, muộn chút bảo Trương quản gia nấu chút thuốc bổ tới". Nham Vân lấy bữa tối của nam nhân qua, ăn hết đồ ăn còn lại trong chén của nam nhân……

"Ân". Nam nhân gật đầu.

Sau khi ăn cơm tối xong, Mạt Đồng liền nói có sự tình phải làm, vội vội vàng vàng đi ra ngoài, Nham Vân liền dìu nam nhân đi dạo ở trong thành, đêm nay bên ngoài có hội hoa đăng rất náo nhiệt.

Nham Vân lại sợ người khác đụng vào nam nhân, y liền mang nam nhân đi đường nhỏ, tránh xa hội hoa đăng phồn hoa đông đúc, nhưng nam nhân lại trầm mặc nhìn quầng sáng, nam nhân có tâm sự.

"Vì sao không đi đường lớn?".

"Đi đường nhỏ tương đối an toàn".

"Nhưng mà, từ trước tới nay ngươi không bồi ta dạo chơi hội hoa đăng". Nam nhân dừng bước chân, hắn chậm rãi nắm chặt tay của Nham Vân, "Ta muốn xem 1 chút, ngươi có thể bồi ta đi hay không?".

Nham Vân vốn muốn nói không tốt, an toàn tương đối quan trọng hơn, nhưng mà nhìn đến đôi mắt ướt át của nam nhân thì y vẫn là gật đầu bồi nam nhân đi đường lớn, Nham Vân lo lắng cho hắn như vậy, ngược lại làm cho nam nhân có chút kỳ quái.

Nham Vân nhìn nam nhân, chờ nam nhân nói chuyện.

"Là gần đây rất thường xuyên, bụng ta khó chịu, mấy ngày trước ăn đầy bụng". Nam nhân nói nguyên nhân hắn khó chịu.

"Ân?". Nham Vân nghi hoặc nhìn nam nhân.

"Ta ăn bị đầy bụng". Nam nhân lập lại một lần, "Cho nên không ăn cơm".

Nham Vân giơ tay trượt vào trong y bào của nam nhân, y sờ sờ bụng của nam nhân, "Ta biết ngươi ăn bị đầy bụng, ngươi khẩn trương như vậy làm gì, ta lại không có đòi hỏi ngươi cái gì".

Nam nhân bình tĩnh nhìn Nham Vân, hắn không dễ dàng liền sơ xuất như vậy, chẳng qua là bụng khó chịu mà thôi.

Nhưng mà, Nham Vân lại nói: "Ngươi bị bệnh, liền không nên đi khắp nơi, chúng ta đi dạo liền về phủ".

Nam nhân gật đầu.

Nham Vân vốn dìu nam nhân, hiện tại thành nắm tay nam nhân, tay áo của hai người rất rộng, che dấu tay của 2 người, hai người đi ở trên đường thực làm người khác chú ý.

Nam nhân mua 1 hoa đăng rất tao nhã, đưa cho Nham Vân, để Nham Vân cầm, Nham Vân cũng mua 1 đèn rồng cho nam nhân, hai người chậm rì rì đi lên cây cầu nhỏ……

Hai người đứng ở trên cầu, bốn phía nơi nơi đều là đám người cầm hoa đăng qua lại, dưới cầu mây khói lượn lờ trên bờ sông, 1 đèn hoa sen bập bềnh, có cá chép thong thả bơi qua giữa sông.

Nam nhân đứng ở trên cầu nhìn hoa đăng trong tay, hắn rất thích hoa đăng Nham Vân mua cho hắn, là một hoa đăng hình rồng, chế tạo cũng là thập phần tinh mỹ tinh tế.

"A Thúc, có thích hay không?". Nham Vân thành thật đứng ở bên cạnh, không có thúc giục nam nhân đi, ngược lại là đứng ở phía sau nam nhân, đám người lui tới bốn phía chính là thưởng thức vị nam tử dáng người cao gầy này.

Sau khi hai người đứng ở trên cầu 1 lúc lâu, từ trên cầu có thể nhìn đến trong thành hoa đăng rậm rạp, có thể nhìn đến trên lầu các của thư viện nhóm thư sinh vẫn đang nhìn xuống ngắm nghía, cảnh tượng khiêu vũ nói chuyện tình yêu náo nhiệt trong tửu quán cùng với thịnh cảnh phồn hoa dòng người trên đường lui tới.

Nham Vân bồi nam nhân đi dạo ở bên ngoài, nam nhân liền nói muốn về phủ, thời điểm hai người đi đến trước cửa của Tích phủ, Nham Vân liền dập tắt hoa đăng, kéo nam nhân tới bờ tường của Tích phủ…….

Hoa đăng rơi trên mặt đất.

"Làm cái gì?'. Thanh âm của nam nhân rất bình tĩnh, trên hồ nước cạnh tường vây nổi sương mù nhè nhẹ bập bềnh.

Nham Vân dán tại giữa môi của nam nhân, rất khẽ trả lời nam nhân, "Ôm ngươi, cũng không thể được?". Y đang đang chuẩn bị cởi đai lưng của nam nhân ra, đã bị nam nhân túm được cái tay.

"Bụng ta khó chịu, hôm nay muốn nghỉ ngơi". Nam nhân giơ tay đẩy Nham Vân ra, nhưng mà lại bị Nham Vân nắm lấy tay.

"Vậy liền dùng tay".

Dùng tay…….

Vậy liền chỉ dùng tay…….

Nam nhân dùng tay thay Nham Vân giải quyết, lúc này Nham Vân vẫn ôm thắt lưng của nam nhân, hôn đôi môi nóng ướt của nam nhân, đầu lưỡi của hai người quấn quanh, khẽ chạm, thong thả cọ xát…….

Chụt——

Thời điểm Nham Vân buông nam nhân ra, Nham Vân còn muốn cầu nam nhân hôn hai má của y 1 cái, nam nhân cũng không chút nào keo kiệt hôn y, Nham Vân thay nam nhân lau sạch, hai người mới chậm rãi trở về phủ.

Đêm nay, nam nhân ngủ 1 mình.

Thời điểm Mạt Đồng trở về, mang chút thảo dược về cho nam nhân, sau khi nam nhân uống thì tốt lên rất nhiều, Mạt Đồng cũng không đi, liền ngồi tại đầu giường nhìn nam nhân, tóc đen của y rủ ở trên mu bàn tay của nam nhân, y liền như vậy nhìn chằm chằm nam nhân, con ngươi đen kia dị thường mê người……

"Đêm nay có nghĩ muốn hay không?". Bàn tay của Mạt Đồng duỗi vào trong chăn, vuốt ve bụng của nam nhân, bàn tay y rất ấm áp, nam nhân không có hất tay y ra.

331. Chương 331: Pn23

"……". Nam nhân nhìn Mạt Đồng, không nói chuyện.

Mạt Đồng nhích lại gần nam nhân hơn, tiến đến trước mặt của nam nhân, ý vị thâm trường nhìn chằm chằm nam nhân, "Ngươi muốn hay không, muốn ta liền cho ngươi, đêm nay một mình ta yêu thương ngươi".

Ngón tay y dùng sức xoa xoa bụng của nam nhân, ánh mắt của y lộ ra thần sắc mấy phần bá đạo, làm cho nam nhân khó có thể cự tuyệt, nam nhân đành phải tóm lấy tay y……

"Ta không thoải mái".

Mạt Đồng đứng ở đầu giường cởi y sam ra, kéo chăn ra liền ngồi xuống giường, mới mặc kệ nam nhân thoải mái hay là không thoải mái, y trực tiếp ôm nam nhân liền hôn mấy cái.

"Không sao, đêm nay ta sẽ ôn nhu chút". Mạt Đồng ôm chặt nam nhan, lâu lắm không có một mình ở chung cùng nam nhân.

Nam nhân nói không muốn.

Nhưng mà, Mạt Đồng vẫn là cởi y sam của nam nhân ra, nam nhân muốn chạy trốn đó là không có khả năng, cho dù lúc này nam nhân bất đắc dĩ ra sao, chỉ có thể bình tĩnh nhìn chăm chú vào Mạt Đồng đang đánh giá thân thể của hắn……

Mạt Đồng một bên kéo màn giường xuống, một bên để mặt sát vào nam nhân, "Ngươi vừa rồi uống dược là ta từ trong quỷ phủ làm ra, cho dù ngươi bị bệnh thì ta cũng không để ý".

Nam nhân bất đắc dĩ nở nụ cười, hắn chỉ đáp ứng dùng tay giải quyết cho Mạt Đồng, nhưng mà Mạt Đồng muốn hắn dùng miệng……

Yêu cầu của Mạt Đồng làm cho nam nhân sửng sốt 1 hồi, nhưng mà nhìn đến đôi mắt sâu thẳm đen kịt kia của Mạt Đồng đang không chớp mắt nhìn chằm chằm hắn, hắn đành phải kéo chăn che đầu lại, vùi đầu thay Mạt Đồng giải quyết vấn đề.

Mạt Đồng tựa vào đầu giường nói chuyện cùng nam nhân, bởi vì miệng nam nhân nhồi nhét tới tràn đầy, chỉ có thể "ân ân ngô ngô" đáp lại y, Mạt Đồng 1 tay vuốt ve lưng của nam nhân, 1 tay xâm nhập trong chăn vuốt ve hai má của nam nhân, lại thuận thế trượt tới sau ót của nam nhân, lôi kéo nam nhân hoạt động.

Thời điểm khi nam nhân ngẩng đầu, Mạt Đồng ôm nam nhân tới bên người, như bảo bối hôn hôn hai má của nam nhân, "Rất thoải mái". Miệng của nam nhân vừa ướt lại nóng khiến cho y thật thoải mái.

Nam nhân không nói chuyện.

Mạt Đồng nâng cằm nam nhân lên, hôn 2 má của nam nhân, nói ra yêu cầu: "Nuốt".

Nam nhân nhìn Mạt Đồng 1 cái, nhẹ nhàng bò về phía sau, lập tức nam nhân liền cảm giác được Mạt Đồng ôm chặt hắn, nam nhân kéo chăn che thân thể của lẫn nhau.

"Ngươi đừng được một tấc lại muốn tiến một thước". Nam nhân nhắc nhở Mạt Đồng.

"Cái gì là được một tấc lại muốn tiến một thước?". Hai tay của Mạt Đồng trượt vào trong chăn, y một bên lưu ý thần sắc biến hóa của nam nhân, một bên tùy thích vuốt ve nam nhân, y kề sát nam nhân, thấp giọng yêu cầu: "Ngươi dạy ta 1 chút, cái gì kêu là được một tấc lại muốn tiến một thước, ta không hiểu lắm". Nói xong, y liền áp đảo nam nhân……

Nhưng y cũng không thực đối nam nhân làm cái gì.

Chỉ là ôm nam nhân ngủ 1 giấc an ổn mà thôi.

Liên tiếp mấy ngày đều là Mạt Đồng ngủ cùng nam nhân, đương nhiên y ngoại trừ hôn hôn sờ sờ nam nhân ra, y cũng không có động tác lại tiến thêm một bước.

Điều này làm cho nam nhân lại ngủ tới khoan khoan khoái khoái, hắn cũng bởi vậy mà nghỉ ngơi tốt, nhiều ngày không có bị bọn họ luân phiên yêu thương.

Nhưng mà, sau khi nghỉ ngơi ngắn ngủi, nghênh đón nam nhân lại ngày càng tệ hơn, tuy rằng gần đây bọn họ không đề cập tới sự tình hài tử, nhưng mà hắn cảm giác được sau một đoạn thời gian hắn tĩnh dưỡng, số lần mấy người kia ôm hắn càng ngày càng thường xuyên.

Thời điểm mỗi lần Phật Hàng tới, nam nhân đều phải thay bàn.

Đến cuối cùng.

Thay bàn thay tới nam nhân đều xấu hổ, hắn đành phải nói: "Liền đứng là tốt rồi, đừng làm hỏng bàn nữa". Mỗi lần hắn nói xong, liền bị đè tại trên tường.

"Thì ra ngươi thích như vậy". Phật Hàng đè chặt nam nhân, ý vị thâm trường nhìn chăm chú vào thần tình bất đắc dĩ của nam nhân, "Ngô thỏa mãn yêu cầu của ngươi". Y ôm thắt lưng của nam nhân, hôn bả vai của nam nhân.

Nam nhân thực bất đắc dĩ.

Nhưng mà mỗi lần bắt đầu không lâu, nam nhân đều sẽ vô lực nói khẽ với Phật Hàng, "Ta đứng không vững". Hắn chỉ có thể ôm Phật Hàng, làm cho chính mình không trượt xuống…….

Mà mỗi lần Phật Hàng đều sẽ nói: "Vậy đến trên bàn đi". Tiếng cười khẽ của y, không ngừng kích thích nam nhân, theo động tác gia tăng của y, nam nhân cũng đành phải gật đầu.

Trên bàn dù sao vẫn tốt hơn so với trên mặt đất…….

"Nói rồi liền một lần thôi". Nam nhân túm cái chăn, che thân thể.

Phật Hàng trực tiếp ngồi dậy, một đầu ngân phát (tóc màu bạc), rối tung ở phía sau trần trụi, y dứt khoát kéo chăn của nam nhân ra, mỗi lần nam nhân đều phải lôi lôi kéo kéo một phen cùng y, nhưng mà…….

Cuối cùng…….

Chăn không phải bị Phật Hàng quăng xuống giường, chính là bị Phật Hàng đẩy tới cuối giường, hơn nữa…….

Phật Hàng còn rất thích thong thả xé nát y sam còn sót lại trên người của hắn……. Bằng không liền ánh mắt ái muội nhìn hắn từ trên xuống dưới……

Nếu như nam nhân che chắn, Phật Hàng liền sẽ hôn khắp toàn thân của nam nhân.

Nếu như nam nhân không che, Phật Hàng liền luôn luôn nhìn thẳng như vậy…….

Cho tới khi nam nhân lên tiếng bảo y đừng như vậy mới thôi, khiến cho nam nhân nói cũng không phải, không nói cũng không được……

Nhưng mà Phật Hàng vẫn là biết có chừng có mực.

Mỗi lần nhìn đến nam nhân mệt mỏi, Phật Hàng cũng sẽ không ôm, chờ ngủ một giấc thức dậy nói sau, mà mỗi lần thời điểm nam nhân cùng y ngủ tới tỉnh, đều tránh không được lại đến một lần.

"Ta còn chưa ăn bữa sáng". Nam nhân nhắc nhở Phật Hàng, nhưng mà Phật Hàng vẫn là ôm hắn, sau khi hắn lập lại mấy lần, cảm giác được Phật Hàng vẫn là không chịu ngừng, hắn sẽ phát ra thanh âm bất mãn.

"Lát nữa đút ngươi ăn no, ngươi sẽ không muốn dùng bữa".

332. Chương 332: Pn24

"Ngươi nói cái gì?". Nam nhân cảm thấy cách nói của Phật Hàng thực khiến cho người ta đỏ mặt, mỗi lần hắn muốn đẩy Phật Hàng ra, Phật Hàng đều sẽ giữ chặt chân của hắn.

"Ngô nói, ngô đút ngươi ăn no như thế này, ngươi sẽ không muốn ăn bữa sáng". Phật Hàng ôm nam nhân, kéo toàn bộ chăn che ở trên người nam nhân ra, tiến đến trước mặt nam nhân, thản nhiên nhìn chằm chằm đôi mắt có chút buồn ngủ mông lung của nam nhân, thấp giọng cười nói: "Hơn nữa, hiện tại chúng ta không phải là đang [ăn] sao, ta sẽ đút ngươi ăn no".

Nam nhân bị Phật Hàng khiến cho nói không nên lời nói.

Sau đó, Phật Hàng sẽ ôm hắn đi tắm rửa, nhưng mà thi thoảng sẽ gặp phải Cửu Hoàng, sau đó không cần phải nói cũng biết, nam nhân lại phải ở phòng tắm dây dưa một phen cùng hai người, mới có thể đi trà phô.

Mà mỗi buổi chiều, Cửu Hoàng liền đi tới trà phô tìm hắn, nam nhân nhìn đến Cửu Hoàng tới liền bỏ đồ trong tay xuống, bồi Cửu Hoàng lên lầu "nói chuyện phiếm", trò chuyện, trò chuyện liền không có thanh âm……

Một lát sau liền nghe thấy tiếng than nhẹ rất nhỏ, rất kiềm nén, rất sâu lắng……

"Ta tặng tuyết liên cho ngươi, đã ăn hết rồi?".

"Ân".

Thanh âm của hai người theo sau bình phong hoa mỹ thong thả tràn ra, thanh âm hai người nói chuyện rất nhỏ rất nhẹ, thật giống như đang thì thầm, ái muội này……

"Qua mấy ngày nữa, lại sai người từ phương Bắc chuyển chút lại đây". Thanh âm của Cửu Hoàng lần thứ hai vang lên, cùng với thanh âm cởi y sam sột sột soạt soạt.

"Không cần". Nam nhân có chút do dự.

Tuyết liên càng ngày càng nhiều, liền thuyết minh, bọn họ ôm hắn, ôm tới càng thường xuyên……

"Không cần?". Thanh âm nghi hoặc của Cửu Hoàng truyền ra, cùng với tiếng vang quái dị "cọt kẹt cọt kẹt" của cái ghế, còn kèm theo một chút thanh âm hơi thở dốc của nam nhân.

"Thật sự không cần".

Đột nhiên.

Không có thanh âm.

Cái ghế cũng không kêu nữa, hai người cũng không nói chuyện, hơi thở cũng ổn định, liền giống như 1 loại yên tĩnh trước bão tố.

Nam nhân muốn đứng lên, thoát thân rời đi…….

"Không cần liền thôi, nếu như khi nào ngươi muốn, tùy thời đều có thể nói cho ta biết". Cửu Hoàng một bên ôn nhu vuốt ve thắt lưng của nam nhân, một bên dùng sức đè ép nam nhân trở về.

Đột nhiên dùng sức đâm vào chỗ sâu bên trong, làm cho nam nhân nhất thời không nói nên lời, chỉ là phát ra rên rỉ ái muội rất nhỏ, nhưng sau đó thanh âm "cọt kẹt" lại lần thứ hai vang lên……..

Qua thật lâu mới ngừng lại.

Nam nhân cả người đều là mồ hôi ngồi ở trên người của Cửu Hoàng, Cửu Hoàng liếm hôn mồ hôi trên người của hắn, ngay cả chân cùng thắt lưng cũng không buông tha…….

Cửu Hoàngsẽ bồi hắn ở trà phô trông *** (tiệm), cho tới buổi tối đóng cửa phô tử mới cùng nhau quay về Tích phủ.

Đêm nay thời điểm hai người về phủ, những người khác đều vắng mặt, sau khi ăn cơm xong Cửu Hoàng liền hỏi nam nhân, gần đây bọn họ có bức nam nhân nói nghĩ muốn chuyện hài tử hay không.

"Gần đây không có rồi". Nam nhân cũng cảm thấy kỳ quái.

"Vậy là tốt rồi". Cửu Hoàng gật đầu.

Nam nhân nghĩ nghĩ liền bổ sung: "Tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng mà gần đây thường xuyên tới phòng ta……". Đi phòng của hắn, đương nhiên không phải uống trà, nói chuyện phiếm đơn giản như vậy.

Thi thoảng ăn "lót dạ" 1 chút, đây cũng là tất yếu…….

Cửu Hoàng không nói gì.

Nam nhân nhìn Cửu Hoàng, múc canh cho Cửu Hoàng, "Hôm nay ngươi cũng mệt mỏi, uống chút canh bổ".

“Không muốn uống”. Cửu Hoàng biếng nhác rủ mắt, ngón tay nhẹ nhàng gảy tuyết liên, hắn không muốn uống canh.

Có nam nhân đút ăn, Cửu Hoàng rất nhanh liền uống xong rồi.

Sau khi uống xong liền cảm thấy có chút nóng.

Cửu Hoàng mới vừa bỏ chén xuống, lão quản gia liền vội vội vàng vàng lại đây, lão kiểm sợ tới mức trắng bệch, “Cái kia, cô gia…….vừa rồi ngươi đút Cửu gia uống canh kia là Phật công tử bảo ta cố ý hầm canh hổ tiên (phân thân của hổ)cho ngươi, nói là bồi bổ cho ngươi 1 chút……”.

Cửu Hoàng rất nóng.

Sau khi nam nhân nghe xong, chiếc đũa đều suýt nữa rơi xuống đất, Phật Hàng thế nhưng hầm lại canh này cho hắn uống, nhưng lại bị Cửu Hoàng uống mất, nhìn đến trán Cửu Hoàng đang đổ mồ hôi, nam nhân giơ tay lau mồ hôi cho y.

Nhưng mà, Cửu Hoàng nắm lấy tay của nam nhân, tay của Cửu Hoàng rất nóng, thực nóng rực, mà con ngươi lam nhạt của y cũng mê người, làm cho nam nhân có một lát thất thần, ngay tại trong chớp mắt……..

Nam nhân liền bị Cửu Hoàng ôm trở về phòng.

“Ngươi uống ngụm trà”. Nam nhân rót trà cho Cửu Hoàng.

“Ta rất nóng”. Cửu Hoàng nắm tay nam nhân, con ngươi biếng nhác ý vị thâm trường đánh giá nam nhân, nam nhân có loại lỗi bị nhìn thấu, rất nhanh, nam nhân liền bị đè tại trên giường mềm mại.

Màn kia buông xuống.

Che lại thân thể của hai người, nhưng mà không che được hai người thì thầm ái muội.

Bởi vì Cửu Hoàng uống canh hổ tiên, đêm nay nam nhân không được nghỉ ngơi, trong màn không ngừng truyền ra thanh âm hai người thầm thì trò chuyện, thi thoảng nghe được tiếng than nhẹ, thi thoảng nghe được tiếng cười mạn bất kinh tâm* của Cửu Hoàng, cùng với thanh âm thấp giọng nói chuyện của nam nhân.

*mạn bất kinh tâm: lời nói, việc làm tuỳ tuỳ tiện tiện, không để ở trong lòng (=thờ ơ, không để ý, không đếm xỉa tới).

Sau đêm nay, buổi tối nam nhân cũng không một mình ngủ ở trong phòng, nếu như hắn trở về phòng, vô

luận ai đi vào phòng của hắn thì hắn đều ngủ không được, nếu như gặp phải đúng dịp cùng nhau đi vào, hắn lại chịu không nổi.

Nếu như đi chỗ Nham Vân, Nham Vân khẳng định sẽ ôm hắn nói, "Đại Cẩu, sinh cho ta 1 tiểu cẩu".

Nếu như đi chỗ Cửu Hoàng, Cửu Hoàng khẳng định sẽ nói: "Cho ngươi bôi chút tuyết liên, để ta ôm một chút".

Đi chỗ Phật Hàng cũng không được, Phật Hàng sẽ đè hắn tại trên bàn, nói với hắn: "Ngày mai chúng ta cùng đi chỗ thợ mộc, lại chọn cái bàn rắn chắc chút".

Đi chỗ Mạt Đồng lại càng không được, cái ghế lại sẽ bị hư, hơn nữa Mạt Đồng cũng sẽ đè hắn ở trên bàn, "Chúng ta đến làm việc ngươi thích nhất, được không?"

Cho nên…….

Nam nhân suy nghĩ 1 chút vẫn là đi trong phòng của Xích Luyện an toàn nhất, bởi vì gần đây Xích Luyện ôm hắn rất có tiết chế, cho nên nam nhân ở chỗ Xích Luyện ngủ 3 đêm liền…….

Xích Luyện đều không có chạm hắn, chỉ là im lặng ngủ cùng hắn, mà mỗi đêm nam nhân đều ôm Xích Luyện, dựa vào ngủ thật sự an ổn, mà thời điểm Xích Luyện nhìn đến nam nhân xuất hiện cũng có kinh ngạc.

Đêm nay, nam nhân lại tới nữa.

Xích Luyện vốn đã nghỉ ngơi rồi, mở cửa ra nhìn đến nam nhân đứng ở cửa, y liền trực tiếp kéo nam nhâ vào trong phòng, thong thả đặt nam nhân gần đây hành vi khác thường tại trên cửa.

"Xích huynh đệ".

"Kêu phu quân".

Trong mắt bình tĩnh của nam nhân có chấn động rất nhỏ, hắn im lặng nhìn Xích Luyện, không dấu vết nhìn Xích Luyện, không dấu vết giật giật môi, như có như không nói hai chữ, đương nhiên cái này chỉ có Xích Luyện nghe được…….

Nam nhân rất nhanh liền cảm giác được tay của Xích Luyện trượt hướng về phía thắt lưng của hắn, hắn không có phản kháng gì, chỉ là im lặng nhìn Xích Luyện, "Đêm nay ta có thể nghỉ ngơi trong phòng ngươi hay không?".

Xích Luyện không có trả lời có thể hay là không thể, nam nhân lại hỏi y một lần, y vẫn là không trả lời, nam nhân cho rằng Xích Luyện không nguyện ý, đang chuẩn bị quay về phòng chính mình.

Xích Luyện lại chậm rãi đè nam nhân ở sau cửa, nam nhân có chút cao hứng nhìn y, nhưng Xích Luyện lại hỏi: "Vì sao ngươi không ở trong phòng chính mình ngủ, lại nhiều ngày đến chỗ ta?".

"……". Nam nhân không tiện mở miệng.

Xích Luyện nhìn đến bộ dáng khó xử của nam nhân, y nói thay nam nhân, "Nhớ ta?".

"Ân". Nam nhân ôn hòa trả lời một tiếng.

Xích Luyện nhéo nhéo tay của nam nhân, làm cho tay của nam nhân ôm thắt lưng của y, "Vậy hôn trước 1 chút". Y nói xong liền chậm rãi hôn lên đôi môi của nam nhân……

Xích Luyện hôn nam nhân, chậm rãi ôm nam nhân, ôm nam nhân tới buồng trong, hai người tắm uyên ương dục trước, Xích Luyện ôm nam nhân, hôn cổ của nam nhân.

Nam nhân tựa vào mép mộc dũng, cả phía sau lưng của hắn đều rơi vào trong lòng Xích Luyện, động tác Xích Luyện rất nhẹ ôm hắn, mười ngón của hai người đan xen cùng một chỗ……

Nam nhân vừa rồi bị Xích Luyện ôm 1 phen, hiện tại có chút thở dốc.

"Tích đại ca, lát nữa tắm rửa xong ta đưa ngươi trở về phòng". Xích Luyện ôm nam nhân, xoay người nam nhân lại, làm cho nam nhân khóa ngồi ở trên người của y, nam nhân chỉ có thể cúi đầu nhìn y.

"Ta không muốn trở về phòng". Thân thể nam nhân chịu không nổi.

"Vì sao?".

Nam nhân thấp giọng nói: "Ta muốn nghỉ ngơi mấy ngày". Hắn có chút mệt mỏi.

Xích Luyện hiểu được. Y ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân, hôn môi của nam nhân, đáp ứng để nam nhân ở lại, lúc này nam nhân mới thả lỏng, thời điểm buổi tối ngủ vì tránh có người quấy rầy, Xích Luyện thiết hạ kết giới.

"Ngủ đi".

"Ân". Nam nhân ôm Xích Luyện, hắn cảm thấy hương vị trên người của Xích Luyện rất trầm, làm cho hắn

ngủ thật sự thoải mái.

Buổi tối hôm nay nam nhân nói mớ rất nhiều, thế cho nên ngày hôm sau thời điểm hắn thức dậy, Xích Luyện ôm hắn thong thả nói: "Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng bức ngươi".

"Ân". Nam nhân không hiểu ra sao.

Cho tới 3 ngày sau, nam nhân mới biết chính mình đêm đó đã nói gì đó, từ sau đêm đó, cũng không biết Xích Luyện nói gì đó cùng bốn người khác, những người khác cũng đều trở nên tiết chế.

Hơn nữa mấy hôm nay vẫn là tự mình đi hầm thuốc bổ cho nam nhân uống, tay Nham Vân đều phỏng, rơi bể không dưới 10 chén, còn ôm nam nhân nói: "Đại Cẩu, rất xin lỗi".

Mỗi lần nam nhân đều nói Nham Vân tay chân vụng về, bảo Nham Vân sau này đừng làm loại loại sự tình này nữa.

Mà buổi tối, Mạt Đồng cũng ngồi ở bên giường nam nhân ngủ cùng nam nhân, y ôm chặt nam nhân, không cho nam nhân ngủ, "Gần đây ngươi làm cái gì luôn trốn tránh ta, ta không đòi hỏi ngươi là được, đừng trốn ta".

Mỗi lần nam nhân muốn ngủ, đều sẽ bị Mạt Đồng lay tỉnh, mỗi lần nam nhân đều muốn đá y xuống giường, nhưng mà y chính là gắt gao ôm nam nhân không buông tay, vẫn bảo nam nhân không được trốn tránh y.

Mỗi lần mỗi lần trước khi Cửu Hoàng ôm nam nhân, liền sẽ hỏi nam nhân muốn hay không, muốn liền ôm, không muốn liền không ôm, đương nhiên phần lớn thời gian nam nhân là cho phép y ôm.

Nam nhân rất thông cảm Cửu Hoàng, bởi vì đó là nhu cầu của Cửu Hoàng, hắn dù sao không có khả năng để Cửu Hoàng đi ra ngoài tìm nữ nhân, cho nên hắn vẫn là sẽ tiếp nhận Cửu Hoàng.

Mà Cửu Hoàng cũng chủ động nói với hắn: "Vô luận như thế nào, ta đều tôn trọng ý kiến của ngươi". Cửu Hoàng luôn biếng nhác cười…….

Nam nhân sẽ gật đầu.

Khó hầu hạ nhất là Phật Hàng, tuy rằng vẫn là ôm hắn, chỉ là đều sẽ lựa chọn địa phương chắc chắn chút, không có dễ dàng hư hỏng như vậy, ví dụ như trên bàn đá tại hậu hoa viên…….

Đều là đêm dài vắng lặng, thời điểm không có ai, nhưng sau khi Phật Hàng ôm hắn xong, sẽ ôm hắn tới trong phòng của chính mình nghỉ ngơi, hơn nữa cũng không kéo chăn trên người của nam nhân.

Phật Hàng đè chặt nam nhân, thời điểm hôn nam nhân, hai tay của nam nhân ôm lưng của y, nhận thấy phản ứng của nam nhân, Phật Hàng khẽ dán tại giữa môi nam nhân, cười khẽ vài tiếng: "Thật nhiệt tình, ngô rất thích".

Phật Hàng cắn cắn môi của nam nhân, hai người triền triền miên miên hôn vừa sâu lại nhanh, thật lâu thật lâu cũng không tách ra, vẫn hôn, ôm, giống như muốn đối phương hòa vào trong thân thể của lẫn nhau……

Ngọt ngào đang lan tràn.

Đương nhiên bọn họ cũng không có lại có thể nhắc tới chuyện kia, bởi vì bọn họ có rất nhiều, rất nhiều thời gian bồi ở bên người của nam nhân.

Cuối cùng.

Trận sóng gió cầu tử này, tại sau khi lành bệnh cũng dần dần bình ổn……

Nhưng mà, mỗi đêm trong phòng của nam nhân như cũ truyền đến, tiếng thì thầm ngọt ngáo ái muội triền miên kia……

——— phiên ngoại hoàn ———

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/yeu-ma-dao